Hồng Thứ Bắc
Đập Nồi Bán Sắt Đi Học
Đập Nồi Bán Sắt Đi Học - Hồng Thứ Bắc

Đập Nồi Bán Sắt Đi Học

Hồng Thứ Bắc

DTV EBOOK

Ngôn Tình, Khoa Huyễn, Xuyên Không, Nữ Cường, Hài Hước, Khác
Tên Hán Việt: Tạp oa mại thiết khứ thượng học
Tác giả: Hồng Thứ Bắc.
Thể loại: Ngôn tình, Nữ cường, Hài, Tương lai, Khoa học viễn tưởng, Xuyên không, HE.
Số chương: 326 + 11NT.
Edit và Beta: Basic Needs

———

Giới thiệu:
Ngày trước là kỹ sư hàng đầu, nay Vệ Tam lại xuyên vào một đứa trẻ mồ côi, chẳng được đi học đàng hoàng, phải dựa vào việc nhặt ve chai để biến chất thải thành kho báu. Cuối cùng tiết kiệm một khoản tiền để đi học trong mùa tựu trường đầu tiên, cô ngay lập tức đi đăng ký nhập học.

Cô dự định sẽ trở thành một thợ chế tạo cơ giáp* trong tương lai, nghe nói nghề này vừa có thể kiếm được nhiều tiền, còn có liên quan mật thiết đến công việc của mình trước kia. Vì thế duyệt luôn kế hoạch √.

Trăm ngàn lần không ngờ tới vì tham lam học phí rẻ, Vệ Tam đã báo cáo nhầm hệ chuyên ngành, lại trở thành một gã lính điều khiển cơ giáp độc lập, đơn binh – loại người cuồng bạo, suốt ngày cho đao liếm máu.

Kỹ sư – Vệ – nho nhã – nghèo: "…"

Nhưng hoàn cảnh không thể khiến cô khuất phục, Vệ Tam quyết định tranh thủ thời gian rảnh để tự học.

Trong một đợt huấn luyện cho giải thi đấu lớn của một cuộc thi nào đó vào cuối năm, một số kênh truyền thông đã lần lượt phỏng vấn và quay phim từng chiến sĩ rồi phát sóng lên toàn bộ Tinh Võng, làm cho khán giả có thể thấy mọi người nào là đang luyện tập chăm chỉ, nào

là tăng áp lực của trọng lực, cận chiến, đánh xa, v.v.[YY cận chiến quá mạnh phải không? Đưa cái chùm laser kia ra thì ai dám lại gần!] [Cây roi của WW được vung lên thật vô song, trâu bò!!!]Sau đó lúc quay đến Vệ Tam, cô nàng đang ngồi xếp bằng trong sân huấn luyện, nhìn chăm chú vào một quyển sách đang cầm.[Ơ, Vệ Tam đang nhìn cái gì vậy?]Máy quay phóng to, lập tức toàn bộ Tinh Võng thấy rõ mồn một trang bìa cuốn sách trên tay Vệ Tam: "Thanh Phi dạy bạn trở thành cơ giáp sư trong 21 ngày"

Khán giả: …

Tên sách vừa nhìn đã biết không dành cho những người muốn học đàng hoàng.

Đầu tiêu đề ngày hôm sau trên Tinh Võng: Một sinh viên trường quân sự gặp quá tải trong quá trình huấn luyện nên rối loạn tinh thần và cố gắng thay đổi nghề nghiệp.

…

Nội dung chính: Người phụ nữ mạnh mẽ điều khiển cơ giáp tương lai không ngờ tới.

Cặp đôi: Vệ Tam x Ứng Tinh Quyết.

Một câu tóm tắt: Cuộc sống không đổi, đa tài đa nghệ.

Chủ đề: Người trẻ nghèo khó vì muốn theo đuổi giấc mộng mà cố gắng phấn đấu.

**Thợ chế tạo cơ giáp còn được gọi là cơ giáp sư. Cơ giáp là các bộ đồ như người máy bao bọc ở bên ngoài, có thể được điều khiển bằng cơ và lực lượng tinh thần (tinh thần lực).*

Mục lục

- Chương 1
- Chương 2
- Chương 3
- Chương 4
- Chương 5
- Chương 6
- Chương 7
- Chương 8
- Chương 9
- Chương 10
- Chương 11
- Chương 12
- Chương 13
- Chương 14
- Chương 15
- Chương 16
- Chương 17
- Chương 18
- Chương 19
- Chương 20
- Chương 21
- Chương 22
- Chương 23
- Chương 24
- Chương 25
- Chương 26
- Chương 27
- Chương 28
- Chương 29
- Chương 30
- Chương 31
- Chương 32
- Chương 33
- Chương 34
- Chương 35
- Chương 36
- Chương 37
- Chương 38
- Chương 39
- Chương 40
- Chương 41

- Chương 42
- Chương 43
- Chương 44
- Chương 45
- Chương 46
- Chương 47
- Chương 48
- Chương 49
- Chương 50
- Chương 51
- Chương 52
- Chương 53
- Chương 54
- Chương 55
- Chương 56
- Chương 57
- Chương 58
- Chương 59
- Chương 60
- Chương 61
- Chương 62
- Chương 63
- Chương 64
- Chương 65
- Chương 66
- Chương 67
- Chương 68
- Chương 69
- Chương 70
- Chương 71
- Chương 72
- Chương 73
- Chương 74
- Chương 75
- Chương 76
- Chương 77
- Chương 78
- Chương 79
- Chương 80
- Chương 81
- Chương 82
- Chương 83
- Chương 84
- Chương 85

- Chương 86
- Chương 87
- Chương 88
- Chương 89
- Chương 90
- Chương 91
- Chương 92
- Chương 93
- Chương 94
- Chương 95
- Chương 96
- Chương 97
- Chương 98
- Chương 99
- Chương 100
- Chương 101
- Chương 102
- Chương 103
- Chương 104
- Chương 105
- Chương 106
- Chương 107
- Chương 108
- Chương 109
- Chương 110
- Chương 111
- Chương 112
- Chương 113
- Chương 114
- Chương 115
- Chương 116
- Chương 117
- Chương 118
- Chương 119
- Chương 120
- Chương 121
- Chương 122
- Chương 123
- Chương 124
- Chương 125
- Chương 126
- Chương 127
- Chương 128
- Chương 129

- Chương 130
- Chương 131
- Chương 132
- Chương 133
- Chương 134
- Chương 135
- Chương 136
- Chương 137
- Chương 138
- Chương 139
- Chương 140
- Chương 141
- Chương 142
- Chương 143
- Chương 144
- Chương 145
- Chương 146
- Chương 147
- Chương 148
- Chương 149
- Chương 150
- Chương 151
- Chương 152
- Chương 153
- Chương 154
- Chương 155
- Chương 156
- Chương 157
- Chương 158
- Chương 159
- Chương 160
- Chương 161
- Chương 162
- Chương 163
- Chương 164
- Chương 165
- Chương 166
- Chương 167
- Chương 168
- Chương 169
- Chương 170
- Chương 171
- Chương 172
- Chương 173

- Chương 174
- Chương 175
- Chương 176
- Chương 177
- Chương 178
- Chương 179
- Chương 180
- Chương 181
- Chương 182
- Chương 183
- Chương 184
- Chương 185
- Chương 186
- Chương 187
- Chương 188
- Chương 189
- Chương 190
- Chương 191
- Chương 192
- Chương 193
- Chương 194
- Chương 195
- Chương 196
- Chương 197
- Chương 198
- Chương 199
- Chương 200
- Chương 201
- Chương 202
- Chương 203
- Chương 204
- Chương 205
- Chương 206
- Chương 207
- Chương 208
- Chương 209
- Chương 210
- Chương 211
- Chương 212
- Chương 213
- Chương 214
- Chương 215
- Chương 216
- Chương 217

- Chương 218
- Chương 219
- Chương 220
- Chương 221
- Chương 222
- Chương 223
- Chương 224
- Chương 225
- Chương 226
- Chương 227
- Chương 228
- Chương 229
- Chương 230
- Chương 231
- Chương 232
- Chương 233
- Chương 234
- Chương 235
- Chương 236
- Chương 237
- Chương 238
- Chương 239
- Chương 240
- Chương 241
- Chương 242
- Chương 243
- Chương 244
- Chương 245
- Chương 246
- Chương 247
- Chương 248
- Chương 249
- Chương 250
- Chương 251
- Chương 252
- Chương 253
- Chương 254
- Chương 255
- Chương 256
- Chương 257
- Chương 258
- Chương 259
- Chương 260
- Chương 261

- Chương 262
- Chương 263
- Chương 264
- Chương 265
- Chương 266
- Chương 267
- Chương 268
- Chương 269
- Chương 270
- Chương 271
- Chương 272
- Chương 273
- Chương 274
- Chương 275
- Chương 276
- Chương 277
- Chương 278
- Chương 279
- Chương 280
- Chương 281
- Chương 282
- Chương 283
- Chương 284
- Chương 285
- Chương 286
- Chương 287
- Chương 288
- Chương 289
- Chương 290
- Chương 291
- Chương 292
- Chương 293
- Chương 294
- Chương 295
- Chương 296
- Chương 297
- Chương 298
- Chương 299
- Chương 300
- Chương 301
- Chương 302
- Chương 303
- Chương 304
- Chương 305

- Chương 306
- Chương 307
- Chương 308
- Chương 309
- Chương 310
- Chương 311
- Chương 312
- Chương 313
- Chương 314
- Chương 315
- Chương 316
- Chương 317
- Chương 318
- Chương 319
- Chương 320
- Chương 321
- Chương 322
- Chương 323
- Chương 324
- Chương 325
- Chương 326: Hoàn chính văn
- Chương 327
- Chương 328
- Chương 329
- Chương 330
- Chương 331: Ngoại truyện 1: “tôi tên Shaω Eli, là con cưng của trời“
- Chương 332: Ngoại truyện 2: “Cơ Sơ Vũ: bạn bè”
- Chương 333: Ngoại truyện 3: “Tông Chính Việt Nhân: không phục”
- Chương 334: Ngoại truyện 4: “pháo hoa bí mật: chỉ huy không biết xấu hổ”
- Chương 335: Ngoại truyện 5: “chó độc thân không nên du lịch”
- Chương 336: Ngoại truyện 6: “Hoắc Tuyên Sơn: đồng đội”
- Chương 337: Ngoại truyện 7: “có một số việc chưa từng thay đổi”

Chương 1

“một tháng mò rác”

…….

Bầu không khí ẩm mốc bao trùm tòa nhà đổ nát tối tăm u ám, thảng hoặc có rắn và chuột chạy ngang qua; nếu nhìn kỹ còn thể thấy một đứa trẻ đang nằm trong góc.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh.

Trên người Vệ Tam có một tấm chăn bông cáu bẩn, trần nhà bằng xi măng bong ra từng mảng, những thanh thép lộ ra ngoài, mang đến cảm giác rằng luôn có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

“Tóc tóc ——"

Một giọt nước mưa đục ngầu nhỏ lên mặt cô.

“……”

Thế mà mắt của Vệ Tam cũng chẳng mở ra dẫu chỉ một chút, cô ôm lấy chăn, lăn đến tận sâu trong góc tường nhằm tránh giọt nước nhiễu rồi tiếp tục ngủ.

Bốn giờ sáng, đồng hồ báo thức trong hóc đột nhiên vang lên, Vệ Tam vươn tay đè nó xuống.

“Rắc——"

Phần chân của đồng hồ đứt lìa.

Cô giật mình tỉnh dậy, gãi loạn xạ cái đầu rối tung như ổ gà, đoạn cầm đồng hồ báo thức và chân của nó lên xem, cũng may là còn sửa được.

Vệ Tam gấp qua gấp lại cái chăn bông, đặt nó ở một góc sạch sẽ hơn đôi chút, rồi mới đi tới đống sắt vụn để tìm một cái túi lớn trước khi bước ra khỏi tòa nhà bỏ hoang.

Cô tính đi bới rác.

Một tháng trước, Vệ Tam từ một kỹ sư cấp cao ăn uống không lo lại trở thành một đứa trẻ mồ côi bảy tuổi, phải sống nhờ vào đồ ăn từ bãi rác này. Khi tỉnh dậy, đã có một con chuột khổng lồ ngồi xổm bên cạnh dợm gặm cô.

Đứa trẻ đã ra đi với cơn sốt cao, lúc mở mắt được thì trở thành kỹ sư Vệ Tam.

Theo ký ức trong đầu đứa bé này, lúc còn nhỏ bé đã được một ông lão câm cũng ngụ ở bãi rác gần đó nhặt về nuôi nấng. Nhưng cách đây không lâu ông qua đời, chỉ còn lại mỗi mình bé, mà chỗ ở thoạt tiên cũng bị người gần đó choán mất. Lúc này đứa bé quýnh quýu, chỉ đành tìm chỗ trú trong một tòa nhà bỏ hoang sắp sập, hàng ngày đến bãi rác để kiếm thức ăn, nhưng cái đói và cơn sốt cao đột ngột ập đến đã gi ết chết đứa trẻ.

Suy cho cùng Vệ Tam cũng là người trưởng thành, sau khi mất cả đêm tiếp thu hiện thực, ngày hôm sau cô tiếp tục đến bãi rác tìm thức ăn.

Không ăn sẽ chết đói.

Một tháng này, Vệ Tam đã làm một chiếc xe ba bánh bằng đống rác mà mình thu gom được. Đoạn để cái túi to đã rách tướp sau lưng, một mạch lái nó đi với âm thanh loảng xoảng. Xe bay chở rác đúng hai giờ sáng sẽ đổ hết rác, nhưng cô lại đi vào lúc bốn giờ vì tránh người lớn.

Phụ cận bãi rác có hơn trăm người, tất cả đều sống dựa vào bãi rác. Người trưởng thành sẽ dẫn đầu đi trước, trẻ con không cha không mẹ chỉ có thể tìm đến sau cùng; nếu không nhặt được đồ tốt vì bị cướp cũng là chuyện nhỏ, chủ yếu sẽ bị đánh, thậm chí còn bị đánh chết. Lại không thể đi tìm vào lúc vừa hảnh nắng, bằng không thì bãi rác sẽ bốc mùi quá hăng, cũng gặp chuyện không may.

Phải lúc khi cô tới bãi rác, quả nhiên không còn người nào, xe chở rác mới tới gần như bị lật, khó mà tìm được lối vào để tìm cái ăn.

Vệ Tam tĩnh trí lại, hít sâu một hơi: “Ọe ——”

M* nó, quên mất đây là bãi rác.

Cô lôi cái túi lớn bước vào bãi rác, cẩn thận không cho mình chìm xuống. Khu này thường xuyên có người vô tình chui vào, mấy ngày

trước cô còn tìm được người chìm trong đống rác khi tới đây, xui thay lại chết vì không thở được.

Phần lớn kim loại có thể tái chế trên thị trường đều bị người lớn nhặt trước, Vệ Tam ngồi xổm trên đồi rác chậm rãi lục lọi, nhìn thấy món nào thú vị thì ném vào bao to, quên cả việc đói bụng.

Vệ Tam tìm quanh quất, phát hiện một ống nghiệm vỡ có giọt chất lỏng màu hồng dưới đáy, cô cầm lên ngửi rồi mắt bỗng sáng lên, là dịch dinh dưỡng!

Cô lập tức đưa lên đổ vào miệng, một lúc lâu sau giọt dịch mới trượt khỏi thành ống nghiệm.

Vệ Tam cảm nhận một hồi, là dịch dinh dưỡng vị dâu tây.

Cảm giác buồn ngủ sau khi đói một thời gian dài bay biến mất một ít.

Dịch dinh dưỡng là thứ tốt, dễ no bụng, nhưng tiếc là chỉ có một giọt.

Nếu khả dĩ lục ra phân nửa số dịch này thì cô sẽ không đói bụng cả ngày.

Vừa nghĩ đến đây, một luồng sáng mạnh đột nhiên từ trên đầu chiếu xuống. Vệ Tam vừa ngẩng đầu nhìn đã thấy là một chiếc xe bay chở rác.

Quái lạ, xe rác thường tới đây lúc hai giờ sáng nhưng bây giờ đã hơn bốn giờ, làm sao nó lại đến nữa?

Không chờ Vệ Tam suy nghĩ thêm, ở bầu trời trên khu bãi rác đã xuất hiện một chiếc xe chở rác khác làm cho cô lập tức lôi túi chạy xuống. Mấy cái xe bay này tịnh không chú ý đến việc bên dưới có người hay không, cứ đáp thẳng xuống dưới, một năm không biết đã đè chết bao nhiêu người.

Cho đến khi Vệ Tam tránh ở rìa bãi rác, lúc này mới thấy rõ ở không trung ước chừng có năm cái xe rác và một cái máy bay loại nhỏ bên cạnh.

Cửa sổ phía trước của máy bay nhỏ không ngừng lóe ánh sáng trắng, tần suất lấp lóa khiến Vệ Tam nhớ tới máy quay được truyền thông ở thế giới của mình sử dụng.

Giây tiếp theo, năm chiếc xe bay chở rác mở sàn, vô số hộp lớn rơi xuống trong bãi rác, ánh chớp tắt của máy bay nhỏ càng lúc càng thường xuyên.

Mấy cái xe bay làm xong những chuyện này thì rời đi với máy bay nhỏ.

Vệ Tam đợi một hồi mới nhanh chóng bò lên trên, cô muốn biết những cái hộp đó chứa những gì.

Thế nhưng có lẽ không cần xem vì cô đã ngửi được rồi, chính là mùi của dịch dinh dưỡng.

Vừa rồi có một hộp chứa đã bị đập vỡ khi rơi khỏi xe rác, mùi dung dịch bắt đầu bay ra, hòa với mùi của bãi rác tạo thành một thứ mùi khó ngửi rất lạ kỳ.

Vệ Tam lấy trong túi ra một chiếc đèn pin tự chế nhằm chiếu vào hộp, đưa tay xé niêm phong, rồi không khỏi hít một hơi bởi lẽ cả thảy đều là dịch mới tinh.

Liên tục khui mấy cái thùng, bên trong đều là dịch dinh dưỡng.

Loại tình huống này rất giống với tiêu hủy thực phẩm có vấn đề.

Chẳng biết mấy cái d1ch này có vấn đề gì, Vệ Tam nhanh chóng chụp lấy cái hộp còn nguyên rồi nhét vào túi lớn của mình. Ước chừng nhét đầy ba cái hộp vào túi, cô kéo nó đi tìm chiếc xe ba bánh tồi tàn, để cái bọc chứa ba hộp dinh dưỡng ở trên xe, đẩy xe vào bụi cây che giấu thật kỹ, rồi lại lao về phía bãi rác một lần nữa. Cô lặp lại hành vi bỏ dịch dinh dưỡng lên xe như vừa rồi, cho đến khi đi hết vòng thứ ba thì những người nhặt rác khác đã kéo đến lấy dịch.

Những người này bẻ ngay miệng ống, đổ dịch vào miệng.

“Đúng là dịch dinh dưỡng rồi! Ngon quá đi!”

“Mau lên, mau lấy đi!”

Vệ Tam tiếp tục dọn dịch dinh dưỡng, lúc đói đến hoa mắt chóng mặt lại cầm hai ống nghiệm đổ vào miệng, bụng lập tức ấm áp, cơn quặn đau vì đói dần dà biến mất.

Cô không uống thêm mà sau khi cải trang cho chiếc xe trở nên rống rỗng thì đẩy xe ra ngoài, chuẩn bị quay về.

Hơi nhiều rồi.

Vệ Tam nghiến răng nghiến lợi đạp xe ba bánh kẽo cà kẽo kẹt trở về, cô vẫn muốn tìm cơ hội để cho chiếc xe có thể chạy bằng điện, chẳng qua trước giờ cô vẫn chưa tìm thấy linh kiện mình cần trong bãi rác. Nguồn năng lượng của thế giới này rất khác với thế giới của cô, tiếc nỗi đứa trẻ này chỉ có ký ức bới rác ngày qua ngày với cụ già.

Trở lại tòa nhà đổ nát không người ở, Vệ Tam chậm rãi chuyển dịch dinh dưỡng vào, tổng cộng có mười hai hộp được cô xếp gọn gàng dựa vào tường, cô cảm thấy thỏa mãn.

Rốt cuộc sẽ không đói bụng nữa.

Một tháng này cô đói đến độ ngay cả suy nghĩ cũng chậm chạp hơn rất nhiều, ngày nào trong đầu cũng toàn là đồ ăn.

Vệ Tam còn muốn đau đớn hơn nguyên chủ muôn lần. Từ nhỏ đứa bé này chưa từng nhìn thấy đồ tốt; trong khi cô lại khác, có vô số đồ ăn ở thế giới của cô. Thành ra khi đói bụng sẽ có đủ thứ đồ ăn trong đầu, càng nghĩ càng thấy đói; lúc trước khi đi nhặt rác để ăn, cô đã phải xây dựng tâm lý của mình vô số lần.

Ngồi dưới đất nghỉ ngơi một hồi, Vệ Tam quyết định tiếp tục đến bãi rác mang thêm dịch dinh dưỡng về.

Những năm chuyến xe chở dung dịch cũng không phải là một con số nhỏ, dù mọi người sống dựa vào bãi rác này nhưng vẫn không lấy hết được. Bởi vậy hôm nay bãi rác vô cùng dễ chịu, người nào cũng bận rộn chở dung dịch đi.

Vệ Tam tới lui bốn chuyến, lần này cô chẳng màng đến vầng thái dương chiếu gắt, từ giác sáng tinh sương đến tối mịt đã chở được đầy đủ bốn mươi tám hộp, thậm chí trong túi vẫn còn nhét đầy dung dịch rơi rải rác.

Buổi tối cô tự bổ sung thêm một phần ăn bằng cách uống dung dịch vị trái cây và vị rau củ, chuyện này cuối cùng đã làm mất đi cơn đói kéo dài quanh quẩn một tháng trời. Tiếp đến, cô sửa chân của cái đồng hồ báo thức trước khi nằm nghỉ ngơi.

Ngủ đến bốn giờ ngày hôm sau, đồng hồ báo thức vang lên như thường lệ. Vệ Tam xoay người đứng dậy, tinh thần tốt hơn rất nhiều; cô tiếp tục chuẩn bị đi đến bãi rác nhưng mục đích lần này không phải dịch dinh dưỡng mà là những gì có ở lúc đổ rác lúc hai giờ sáng.

Vẫn có rất nhiều người ở bãi đất như trước, nhưng họ đều dốc sức tập trung lấy dung dịch, tuyệt không có ai đi lục lọi đống rác.

Lần này Vệ Tam chỉ chuyển có ba hộp cũng vì dung dịch đang từ từ giảm bớt, mấy người lớn phía sau cũng bắt đầu phân chia vị trí, không cho mấy người như cô đi dọn nên cô đành bỏ cuộc, ngược lại đi tới chỗ khác bới rác.

Cô muốn tìm một số vật liệu hữu ích để làm một vài món này nọ.

Lục lọi hơn một giờ, mắt thấy mặt trời sẽ sớm ló dạng, Vệ Tam đứng dậy rời đi, một lần nữa đạp cái xe ba bánh cà tàng trở về.

Trở lại chỗ ở, Vệ Tam ngồi xổm trước hộp gỗ, đưa tay quét ngang một hàng dịch dinh dưỡng, trong lòng đột nhiên cảm thấy mình giàu có vô ngần.

Bây giờ cô có thể chọn hương vị của dịch dinh dưỡng rồi.

Vệ Tam chọn một loại có vị dâu, cô cẩn thận nhấp một ngụm nhỏ, quả là ngon.

Dù đã có hàng chục hộp thế này song cô vẫn muốn uống tiết kiệm, ít nhất là cho đến khi cô tìm được phương cách sinh tồn.

Sau khi lấp đầy bụng, Vệ Tam thu dọn lại mấy món đồ có được trong túi, cuối cùng khi xem xét tất cả gia sản của mình thì cô quyết định đi ra ngoài một chuyến.

Ngày xưa khi ông cụ còn sống có đi bán phế liệu mình nhặt được. Trong trí nhớ của bé con, ông thường đi về hướng bắc, nghe nói là ông đi bán phế phẩm kim loại trong thành phố.

Đã tới đây một tháng lại có được nhiều dịch dinh dưỡng có thể lấp đầy bụng như vậy, Vệ Tam muốn vào thành nhìn xem.

Cô bèn tân trang lại chiếc xe ba bánh hỏng hóc của mình một lần nữa, đồng thời bôi trơn dây xích và vòng bi bằng dầu thải thu được từ bãi rác nhằm đảm bảo ngày mai có thể vào thành phố suôn sẻ.

Ngày hôm sau, Vệ Tam tắm rửa sạch sẽ rồi hì hà hì hục đạp cái xe ba bánh đi về phía bắc, mất khoảng năm giờ đồng hồ mới có thể nhìn thấy thành phố.

Xa như vậy, khó trách ông lão không dắt đứa trẻ theo cùng.

Cô nghỉ ngơi một ít, lấy ra một lọ dịch dinh dưỡng trong bao bố ra uống nhằm lấy lại sức, rồi mới tiếp tục đạp xe về phía trước.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi Vệ Tam đến thế giới này có thể nhìn thấy một người trông khá bình thường, ngoại trừ xe cộ thỉnh thoảng bay tới lui trên bầu trời và nhiều quảng cáo y như thật bên đường, nơi này gần như không khác gì với thế giới của cô.

“Mới đây, một lô dịch dinh dưỡng của công ty Thông Tuyển bị phát hiện thiếu nguyên tố, không có lợi cho cơ thể người…đã được xử lý.”

Vệ Tam nghe thấy âm thanh tương tự tin tức đang phát trên màn hình ảo phía trên bên phải, thì bị lời người dẫn chương trình nói thu hút, cô ngẩng đầu nhìn vừa lúc thấy một vài tấm ảnh trên màn hình.

Đó là bãi rác mà cô đã đến cả tháng nay, mấy chiếc xe rác bay cứ thế mà không ngừng đổ xuống.

Vệ Tam nhướng mày, cô nhìn thấy chính mình trong góc ảnh, một nhúm đen nhỏ, ngoại trừ có đôi mắt to thì những nơi khác đều còm nhom đến đáng thương.

—— Giống như thây ma nhỏ.

Tuy nhiên cô đã rút ra được một điều từ thông tin vừa rồi: dịch dinh dưỡng thiếu những chất dinh dưỡng chủ chốt, không có lợi cho cơ thể con người nhưng cũng vô hại.

Hiện tại quan trọng nhất vẫn là phải lấp đầy dạ dày, về phần dinh dưỡng thiếu chất, Vệ Tam tạm thời không có cách nào hy vọng xa hơn.

Vệ Tam chỉ lo xem màn hình ảo, lại nào biết rằng có nhiều người xung quanh đang thường xuyên đưa mắt nhìn cô.

Một đứa trẻ bảy tuổi ngồi trên một cục sắt nát tả tơi có khả năng chuyển động, trông kiểu gì cũng thật kỳ lạ làm sao.

Chương 2

“Lén Lút Ăn Xin vào thành phố”

…….

Dọc đường này, Vệ Tam xem các quảng cáo mê say, cũng từ chúng mà nhận được không ít thông tin.

Ví dụ như thế giới này thật sự có buôn bán cơ giáp, cái loại vẫn đang được nghiên cứu phát minh trong thế giới của cô.

Nghề của cô cũng đi theo hướng như vậy, nhưng mà để làm được phải tốn rất nhiều tiền, không biết thế giới này thế nào.

“Này, cái thứ này của cậu là gì vậy?”

Vệ Tam đang từ từ đạp xe ba bánh xem quảng cáo, đột nhiên sau lưng vang lên giọng nói của trẻ con. Ban đầu cô còn tưởng rằng không phải đang nói chuyện với chính mình, mãi đến khi một đứa bé trắng trẽo mũm mĩm đứng chắn trước xe cô hất cằm hỏi lại.

Bé trai mũm mĩm ăn vận không tồi, bên trái phải có hai vệ sĩ trưởng thành che chở, xem ra thân phận cũng không thấp.

Vệ Tam chưa kịp trả lời thì cậu bé đã bước tới, lần mò trái phải, đoạn nói nhỏ: “Đây là kiểu cơ giáp mới gì đây?”

Vệ Tam ngẩn đầu nhìn mấy loại động cơ bay trên bầu trời, rồi lại nhìn những người đang đi đường: Ý chừng thế giới này không có phương tiện đi lại lạc hậu như xe ba bánh.

Bé mũm mỉm chỉ vào thùng xe sau lưng Vệ Tam, hỏi: “Phía sau lưng cậu để làm gì thế?”

“Đồ trang trí, cũng có thể chở người.” Vệ Tam kiên nhẫn giải thích, đứa trẻ này trông giàu có hơn người trên phố, không chừng cô có khả năng vớt một khoản phát tài.

Năm đó kỹ sư Vệ nổi tiếng còn kéo được không ít hạng mục khi còn trẻ, chuyện này không thể thiếu khả năng lừa dối của cô.

Bé mũm mĩm lấy làm lạ: “Chở người? Nhưng sau lưng cậu đâu có

ghế dựa.”

“Cứ trực tiếp đi lên ngồi là được.”

“Để tớ thử xem.” Lời nói của bé mũm mĩm vừa thốt ra đã có vệ sĩ bên cạnh nhấc cậu lên.

Đến khi bé mũm mĩm đi lên thì không biết ngồi ở đâu, phía sau quá bẩn.

Vệ Tam nhìn lại rồi vỗ vỗ thanh vịn ngang của xe ba bánh: “Vịn cho chắc.”

Bé mũm mĩm ngập ngừng nắm lấy thanh ngang trước mặt, mới vừa nắm được thì người phía trước giậm mạnh vào hai tấm hình vuông nhỏ dưới chân, vật lạ bắt đầu chuyển động.

Hai người vệ sĩ: “...” Tốc độ của thứ kỳ lạ thật là quá chậm.

Đứng trong thùng xe ba bánh, nhìn đường phố đang dần lùi về phía sau, bé mũm mĩm vươn tay chọc chọc vào lưng của Vệ Tam: “Ôi này, thứ này của cậu chơi vui thật.”

“Muốn không? Có thể bán cho cậu.” Vệ Tam cho hay.

Là xe ba bánh mà thôi, chỉ cần có tài liệu thế tất còn làm lại được.

Bé mũm mĩm do dự một hồi: “Bao nhiêu tinh tệ?” Cậu vừa ra khỏi chợ vật liệu, cũng không còn thừa bao nhiêu.

“Cậu nghĩ cái này đáng giá bao nhiêu?” Vệ Tam hỏi lại.

Bé mũm mĩm nói chân thành: “Đưa cậu năm trăm tinh tệ, cậu thấy sao?”

Lúc nãy Vệ Tam xem một loạt quảng cáo thì thấy giá của sản phẩm sẽ được hiện ở góc dưới bên phải, một hộp mười hai lọ dịch dinh dưỡng có giá hai trăm tinh tệ, mà đôi giày của bé mũm mĩm lại là của nhà thiết kế bậc thầy gì đấy, vừa rồi quảng cáo còn nói giá tận một vạn tinh tệ, đúng là điển hình của con cái nhà có tiền.

“Năm trăm? Không bán.” Vệ Tam dừng xe, bóp phanh tay, đoái nhìn đứa bé, “Cậu đã thấy chiếc xe ba bánh này ở nơi khác chưa? Toàn bộ... thành phố này chỉ có một chiếc của tớ thôi.”

Vệ Tam còn không biết tên địa danh nơi đây.

Bên cạnh đó, cô cảm thấy chỉ cần hai tên vệ sĩ phía sau không can thiệp, cô nhất định có thể dụ đứa nhóc mập mạp trắng nõn này.

“Hình dáng có vẻ kỳ lạ nhưng…” Bé mũm mĩm bĩu môi, “Vật liệu bình thường, không có thêm du kim, hoàn toàn không thể nhấc nổi quan hệ gì tới cơ giáp. Đồ của cậu chẳng có ích gì, tớ mua chỉ vì thấy nó mới lạ, năm trăm tinh tệ đã là nhiều rồi đấy.”

Vệ Tam: “?”

Đây không phải là lời một đứa trẻ bảy tám tuổi có thể nói ra, chẳng lẽ trẻ con thế giới này không dễ lừa như vậy?

“Đương nhiên không phải cơ giáp. Thật ra chiếc xe ba bánh này được dùng để tăng chiều cao.” Vệ Tam nhìn lướt qua cặp chân của cậu bé rồi nghiêm túc cho hay, “Nếu cậu thường xuyên đi xe ba bánh, chân của cậu tất dài ra, và như thế cứ mãi cao thêm.”

Bé mũm mĩm lại nhìn về Vệ Tam với vẻ lạ lùng: “Vì sao lại phải đạp cái này cho cao lên? Chẳng phải chỉ cần tiêm một liều thuốc cải thiện gen là được à.”

Vệ Tam: “……” Khoa học kỹ thuật phát triển thật tốt.

“Cậu làm cái xe ba bánh này?” Bé mũm mĩm lại đặt câu hỏi.

Vệ Tam gật đầu: “Để lại cho cậu năm ngàn, không bán thấp hơn.” Cái đứa bé này không dễ lừa chút nào, cô cũng không muốn lãng phí thời gian.

Ánh mắt đứa trẻ rơi vào chỗ hàn của chiếc xe, chỉ cần liếc mắt một cái đã thể thấy nó được ghép nối bằng nhiều mảnh kim loại, tuy vật liệu ruỗng nát nhưng tay nghề rất tốt, cơ hồ có thể xưng là tác phẩm nghệ thuật.

“Tớ lại cho cậu thêm năm trăm, tổng là năm ngàn năm trăm. Chúng ta kết bạn đi.” Cậu bé chuyển đề tài.

Vệ Tam nhìn tên nhóc mập, từ lúc bắt đầu nó đã thăm dò cô.

“Tớ tên Kim Kha, cũng là cơ giáp sư dự bị.” Bé mũm mĩm cho hay

một cách thành thật.

“Cũng”?

Xem chừng cậu nhóc nhà giàu này cho rằng cô là một cơ giáp sư dự bị.

Du kim, cơ giáp sư dự bị …… Những từ mới lạ này cứ lởn vởn trong đầu Vệ Tam mãi không thôi.

“Quyết định vậy đi.”

Chú nhóc linh hoạt nhảy khỏi xe ba bánh, cúi đầu bấm mở quang não trên cổ tay mình: “Số tài khoản của cậu là gì để tới chuyển cho.”

Vệ Tam vén ống tay áo mình lên, trên cổ tay sạch sẽ, nào có thứ gì.

Ánh mắt của Kim Kha đột nhiên lóe lên sự tinh tế. Ngày nay chỉ có hai loại người không có quang não, một là mấy kẻ phạm luật, còn một loại khác là thuộc dạng nghèo đến độ không thể mua nổi một cái.

Sao 3212 của bọn họ thuộc về ngôi sao tạp nham cằn cỗi nhất trong các vì sao thuộc Liên bang, là cái loại thậm chí còn không có tên gì ngoài một con số. Mặc dù vậy, cũng chẳng có mấy người không thể mua được quang não trên 3212. Suy cho cùng tại thế giới này, nếu không có quang não thì nửa bước cũng khó đi.

Với số tuổi này thì Vệ Tam trông không như kẻ phạm luật, ngược lại càng giống với con cái của kẻ phạm tội sinh ra.

“Có thể mua quang não ở đâu?” Vệ Tam nhớ những gì trong ký ức của cô bé, ông cụ có quang não, chỉ tiếc là lại không dạy cho đứa bé, vậy nên cô nhóc không có khái niệm gì về chuyện này, sau đó đã trực tiếp chôn cất luôn cụ già.

Mắt Kim Kha đảo một vòng: “Tớ có thể dẫn cậu đi mua.”

Cuối cùng chiếc xe ba bánh đã bị một vệ sĩ mang đi, còn Kim Kha đưa Vệ Tam lên một chiếc xe buýt trôi nổi giữa không trung để đi mua quang não, dọc đường còn giải thích cho cô nhiều điều.

“Cơ giáp sư dự bị chính là học viên dự bị cho chức vụ cơ giáp sư. Nếu có kết quả bài đo lường cảm giác lúc mười sáu tuổi đáp ứng

được tiêu chuẩn của học viện quân sự thì có thể theo học chuyên ngành này, đến khi tốt nghiệp sẽ trở thành cơ giáp sư." Kim Kha giơ cái ngón tay cái, "Cơ giáp sư chính là người thiết kế và sửa chữa cơ giáp, nhất là có thể kiếm nhiều tiền!"

Bề ngoài Vệ Tam bình tĩnh, nhưng trong nội tâm đã lăn qua lộn lại: Cô thích cái nghề có quan hệ mật thiết với nghề ở thế giới cũ, đặc biệt lại là còn có thể kiếm tiền này!

Cô lập tức quyết định trong lòng rằng tương lai sẽ đi theo con đường của cơ giáp sư.

Trên đường đi, Vệ Tam liếc nhìn đứa trẻ đang làm nũng khóc lóc muốn này muốn nọ với mẹ, rồi lại nhìn Kim Kha nói không ngừng thì hiểu ra.

Không phải trẻ em trên thế giới này trưởng thành sớm, mà do Kim Kha lớn sớm.

Cậu nhóc ngoài mặt thì ngốc nghếch nhưng nội tâm sâu sắc, dường như cậu không tò mò gì về cô mà mỗi lần cất lời lại giải thích cho cô nghe.

Chiếc xe buýt bay thật sự rất nhanh, chỉ trong chốc lát thì họ xuống xe, Kim Kha dẫn Vệ Tam đến trung tâm thương mại.

Trung tâm mua sắm này hoàn toàn khác với thế giới ban đầu của cô, đầy công nghệ cảm ứng với các quầy màu trắng và nhiều màn hình ảo tràn ngập.

Vệ Tam nhìn nhân viên giao dịch cười với khách hàng, rồi quay người lại và kéo ra một cái kệ lớn chất đầy hàng hóa một cách bất ngờ từ chỗ trống phía sau, song mọi người xung quanh cũng chẳng kinh ngạc gì.

Cô nhìn nó hồi lâu, trong lòng nghĩ rằng: Có lẽ là một dạng kỹ thuật cùng loại với nếp gấp không gian.

Kim Kha dừng lại ở một quầy: "Tới rồi."

Vệ Tam ngẩng đầu hỏi nhân viên giao dịch: "Loại quang não nào là rẻ nhất?"

Nhân viên giao dịch nghe xong liền đưa ra hai mẫu: "Cái mới này thì

ba ngàn tinh tệ, cái cũ còn lại cuối cùng chỉ hai ngàn năm.”

Vệ Tam chọn mô hình cũ với giá hai ngàn năm, Kim Kha thanh toán tiền, đồng thời giúp cô thiết lập dữ liệu và nhập thông tin cá nhân.

【 họ tên: Vệ Tam, tuổi: bảy tuổi 】

Kim Kha chỉ vào một mục khác: “Chỗ này để cài ID và giọng nói của quang não.”

Vệ Tam suy nghĩ một chút, sau đó điền bốn từ vào mục ID.

“Tích ——”

Một giọng điện tử nam nhẹ nhàng vang lên: “Xác thực thành công, user ID: Lén Lút Ăn Xin.”

Miệng nhân viên giao dịch giật giật: “…”

Kim Kha ở bên cạnh làm như đã hứa, sốt sột chuyển ba ngàn tinh tệ còn lại cho Vệ Tam.

Sau khi hai người đi ra ngoài, Vệ Tam hỏi Kim Kha: “Làm thế nào để trở thành một cơ giáp sư dự bị?”

“Trước tiên vào trường dự bị, đến khi mười sáu tuổi thì trường sẽ có bài kiểm tra cảm giác chung, sau đó mới có thể vào trường quân sự học.” Kim Kha nghiêng đầu nghĩ, “Sao 3212 chúng ta chỉ có một trường dự bị gọi là Học viện 3212. Lúc này đang ngay khi tuyển sinh, cậu có thể đi xem thử, biết đâu được về sau chúng ta lại là bạn học.”

Kim Kha đụng vào cánh tay cô mà nhỏ giọng buôn câu: “Cha mẹ có cho cậu đến trường không?”

Vệ Tam: “?”

“Đừng giả vờ, chỉ có người muốn che giấu thân phận mới không có quang não thôi. Cậu không thể nào nghèo đến mức không đủ tiền mua quang não.” Kim Kha nháy mắt.

“Tớ thật sự nghèo đến độ không mua nổi quang não.”

“Thật á? Tớ không tin.”

Kim Kha tin tưởng ánh mắt của chính mình, một người nghèo không mua nổi quang não thì làm sao làm được xe ba bánh gì gì đó, chỉ có thể là người muốn che giấu thân phận. Phỏng chừng lại là cao thủ lưu vong khắp nơi, rồi ẩn núp trong sao 3212 của bọn họ, Vệ Tam nhất định là con của người nọ!

Cậu đã xem xong bộ《 Người đàn ông xuất thân từ tinh cầu vô danh》và《 Danh tiếng của kẻ đào tẩu Dylan 》, trong đó đều xây dựng những người thế này!

Vệ Tam đang định hỏi thêm một câu, thế mà vệ sĩ đi trước đã vội vàng chạy tới: "Cậu chủ, chúng ta nên về nhà thôi."

"Tớ đi đây, có thời gian thì liên lạc đấy." Kim Kha chỉ đành vẫy tay chào tạm biệt.

Chờ cậu nhóc rời đi, Vệ Tam vẫn chưa đi ngay. Cô ngồi xổm trong một góc hẻo lánh nghiên cứu quang não, chức năng của nó tương tự như điện thoại di động, nên chỉ một lúc cô đã dùng thành thạo.

Điều đầu tiên cần kiểm tra là du kim. Hóa ra đây là một dạng kim loại đặc biệt dành cho cơ giáp, có thể kéo dài, dát mỏng và có tính chống đỡ rất cao. Nó được sử dụng trong ngành công nghiệp quân sự kể từ khi được phát hiện, rồi được áp dụng cho cơ giáp, đến gần trăm năm sau mới mở ra một con đường giao dịch cho dân chúng. Vệ Tam xem lời giải thích, sự hứng thú của cô đối với loại du kim này đã dậy lên thật cao.

Tuy nhiên Vệ Tam xuất phát từ phụ cận bãi rác từ sáng, đến bây giờ đã là ba giờ chiều, xe ba bánh của cô cũng bán được rồi, thành ra bây giờ mà đi bộ về thì ước chừng đến ngày mai cô mới có thể tới nơi.

Có thể sẽ có xe cộ chạy đến bãi rác phía đó, thế là cô bật quang não tìm kiếm các tuyến xe công cộng, phát hiện có tuyến số 9 sẽ ghé ngang qua bãi rác với chuyến lúc năm giờ sáng và năm giờ chiều, một chuyến có giá mười tinh tệ.

Vẫn còn thời gian, Vệ Tam lại tìm kiếm xe buýt bay đến Học viện 3212, có rất nhiều tuyến đường có thể đi, thế là cô lập tức bắt xe buýt đến học viện, định bụng đến đó xem tình hình.

……

Ngay cửa Học viện 3212 có không ít người, nhiều bậc phụ huynh

dẫn theo con em chen chúc trước bảng thông báo. Vệ Tam ỷ vào kích thước nhỏ bé của mình mà chui qua kẽ hở đi tới xem, tới nơi thì thấy hôm nay là hạn chót đăng ký.

Còn chưa kịp xem xong, Vệ Tam đã bị đẩy ra ngoài.

Vệ Tam lo rằng lãng phí thời gian nên không đi vào nữa, ngược lại nhìn xung quanh thì thấy trước cổng học viện có hai bàn đăng ký, mỗi bàn đều có một giáo viên, trước mặt họ lại có một hàng người dài.

Cô lướt qua nhóm người nhằm đi đến chỗ báo danh, một tấm biển ảo được dựng lên bên cạnh giáo viên: [Học phí ban A là năm ngàn tinh tệ cho một học kỳ. 】

Vệ Tam: "……"

Hôm nay là thời hạn cuối cùng, cô không thể kiếm được năm ngàn tinh tệ.

Nhưng mà…Học phí ban A tốn những năm ngàn cho một học kỳ, vậy học phí ban khác thì sao?

Vệ Tam quay đầu nhìn nơi khác, quả nhiên nhìn thấy hàng chữ: [Học phí ban B là một ngàn tinh tệ cho một học kỳ, sau khi qua được cuộc kiểm tra cuối kỳ thì sẽ được xem xét phát cho từ năm ngàn tới hai mươi ngàn tinh tệ. 】

Với học phí thấp như vậy, lẽ ra ban B là một ban kém, nhưng nếu thể hiện tốt vẫn có thể nhận học bổng để kiếm lại tiền. Thế là Vệ Tam lập tức đi xuống cuối để xếp hàng, cô quyết định sẽ đăng ký vào lớp này!

Đợi cả tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đến lượt Vệ Tam.

Giáo viên tại chỗ đăng ký nhìn ngẩng đầu nhìn trái rồi nhìn phải, không thấy người lớn, sau cùng tầm mắt mới rơi vào Vệ Tam: "Đăng ký?"

Vệ Tam gật đầu.

Giáo viên rút ra một tờ đơn: "Điền thông tin vào đó."

Lúc Vệ Tam điền xong sau, người này lại hỏi một lần nữa: "Em có

chắc vào ban B không?”

“Chắc chắn.” Vệ Tam gật đầu đầy kiên định.

Học ban kém không quan trọng, chỉ cần có thể đi học là được.

Vệ Tam đã thoạt tiên hình dung hình ảnh mình sẽ đạt được học bổng cao nhất sau bài kiểm tra cuối kỳ, không còn phải lo lắng về học phí nữa.

“Ngày mai tựu trường, nhớ đến trường đúng giờ lúc sáu giờ sáng.” Giáo viên nhận lấy bản đăng ký của Vệ Tam, nói xong liền ra hiệu cho người tiếp theo.

……

Vệ Tam quay trở lại tòa nhà bỏ hoang và bắt đầu tìm hiểu thế giới bằng quang não của mình. Lúc này cô mới biết rằng thì ra có ba nghề phổ biến, đó là chỉ huy, cơ giáp sư và chiến sĩ cơ giáp độc lập.

Một làn sóng tinh thú bùng phát trong năm thiên văn 3701 gần như đã phá hủy toàn bộ Liên bang. Năm mươi năm sau, cơ giáp xuất hiện bất ngờ giữa trời, loài người cuối cùng đã có thể nghỉ ngơi th ở dốc, tìm ra một con đường sống. Mãi đến năm 4001, Ngư Thanh Phi đã thiết kế ra cơ giáp vượt bậc đầu tiên, mở ra một kỷ nguyên mới.

Một năm ngày được gọi là Kỷ nguyên Ares.

Kể từ đó Liên bang tiến hành con đường kháng chiến, mãi cho tới bây giờ, ngoại trừ cột mốc mấy trăm năm bị trận thú và côn trùng làm cho khó giải quyết một chút kia, những lúc khác ở Liên bang đều có một cuộc sống yên bình.

Vệ Tam bị bối cảnh lịch sử của thế giới này mê hoặc đến nỗi quên kiểm tra thông tin của Học viện 3212, đợi đến hôm đi nhận thông tin thì mới choáng váng.

Chương 3

“làm sao từ học bổng lại biến thành trợ cấp rồi?”

…….

Xe buýt chuyến năm giờ sáng từ bãi rác đến Học viện 3212 chỉ mất mười phút, tốc độ vô cùng nhanh.

Khi Vệ Tam đến thì trời còn chưa sáng, cổng trường không có người, mãi đến 5 giờ 30 mới lục đục có người đi tới.

Cho đến sáu giờ, thầy giáo đúng giờ đi từ trong ra.

“Mọi người xếp thành mười đội, đi theo tôi vào trong.”

Đội ngũ rất dài, Vệ Tam ước tính có tới năm sáu ngàn học sinh.

Sau một hồi huyên náo, cuối cùng hàng người cũng được tạo ra, ánh mắt nhẩn nha của người giáo viên lướt qua nhóm học sinh, sau đó ông xoay lại: “Đi thôi.”

Thầy đưa họ đến sân thể dục của trường mới dừng lại, có chín giáo viên khác đang đợi ở chỗ bục cao phát biểu.

Mười giáo viên đứng thành một hàng và thấp giọng bàn luận một lúc; và rồi một giáo viên ở giữa bước lên nói với học sinh: “Chào mừng các em đến với Học viện 3212. Bắt đầu từ hôm nay, các em sắp sửa mở ra một con đường tiến bộ đầy đau khổ.”

Vệ Tam ngẩng đầu nhìn mười người giáo viên trên bục cao, cô có chút thất thần: các thầy cô trên thế giới này có vẻ vô cùng tràn đầy sức sống và mạnh mẽ, mỗi người đều đứng nghiêm thẳng lưng, nếu như dựa theo thế giới của cô thì nào khác gì một quân nhân.

“Tôi không biết sau khi kết thúc học kỳ này có bao nhiêu người trong số các em vẫn còn sống, vì vậy hãy trân trọng mỗi lần rèn luyện, ý chừng nó có thể cứu mạng các em.” Ánh mắt nghiêm nghị của giáo viên chuyển từ trái sang phải, “Cách giảng dạy dựa trên chủ nghĩa nhân đạo, cuối mỗi học kỳ trường sẽ dựa theo mức độ thương tật của các em mà cho tinh tệ. Nếu bất hạnh bỏ mình, một khoản tiền trợ cấp hai vạn tinh tệ sẽ được đưa cho cha mẹ các em.”

Vệ Tam: “???”

Làm sao cô lại nghe thấy sai sai?

Chẳng phải cơ giáp sư dự bị sẽ học phương cách nhận biết vật liệu, nhằm đặt nền tảng cho việc thiết kế và sửa chữa cơ giáp trong tương lai sao, tại sao còn liên quan đến sống chết? Nghe ý tứ trong lời thầy giáo thì năm ngàn đến hai vạn tinh tệ mà hôm qua cô thấy không phải là học bổng.

Vệ Tam đột nhiên có loại dự cảm không lành.

Bài phát biểu của giáo viên rất ngắn, ngay sau đó mỗi giáo viên dẫn đầu một nhóm người rời đi, đưa học sinh đi nhận đồng phục của mình.

Vệ Tam đi theo đội ngũ đi nhận đồng phục học sinh. Thừa dịp thay đồng phục, cô mở quang não kiểm tra thông tin của học viện 3212, sau khi đọc lướt qua tất cả thông tin nhanh như gió: “…”

Sao 3212 chỉ có một khu trường học dự bị thế này, chuyên môn bồi dưỡng cơ giáp sư dự bị cùng với chiến sĩ cơ giáp độc lập, ban B là chiến sĩ cơ giáp độc lập, còn ban A mới là cơ giáp sư dự bị.

…… Cô báo danh nhầm ban.

Tỷ lệ thương vong và tỷ lệ bỏ học của chiến sĩ cơ giáp dự bị luôn ở mức cao. Nhập học có năm sáu ngàn học sinh, nhưng qua hết một học kỳ có thể giảm xuống còn ba ngàn người. Giả như không tính đến số lượng thương vong, vẫn có khá nhiều học sinh không chịu nổi quá một học kỳ, đành bỏ học và chuyển sang một trường bình thường. Cho nên chẳng những học phí ban này sẽ thấp hơn, mà thương tích nghiêm trọng vào cuối kỳ còn có thể được cho tinh tệ.

Vệ Tam nhìn chằm chằm vào quang não thật lâu, lúc này chuyển môn cũng không được bởi lẽ cô cũng không có tiền bù vào. Nếu lại nghỉ học chờ năm sau đăng ký lại thì trường vẫn không hoàn lại học phí mà cô đã đóng.

Tốt hơn hết là nên học một học kỳ trước, đợi cô tìm cách kiếm tiền rồi mới chuyển sang học chuyên ngành khác, không thể lãng phí một ngàn tinh tệ được.

Giáo viên đi tới thấy Vệ Tam vẫn chưa thay đồng phục bèn nhíu mày:

“Làm gì lâu như vậy? Mau thay nhanh lên.”

Vệ Tam ngay sốt sột tắt quang não, rồi đi vào phòng thay đồ để mặc đồng phục của mình.

Sau khi cả thảy đều thay đồng phục, giáo viên nhướng mắt: “Mọi người chạy quanh trường hai mươi lần đi.”

Trường 3212 có diện tích không nhỏ, mà bọn họ vẫn là mấy đứa nhóc nên chạy một vòng đã choáng váng, đừng nói chi tới hai mươi vòng.

Đến vòng thứ ba, Vệ Tam lại xuất hiện cơn hoa mắt chóng mặt, cô thấy đói.

“Tất cả xốc lại tinh thần cho tôi. Ban B của chúng ta không tính điểm như ban A, làm một thí nghiệm sẽ có điểm. Tiêu chí duy nhất chính là các em còn sống sau bài kiểm tra cuối cùng.” Thầy giáo chậm rãi theo sau, “Còn sống có hiểu không? Lúc này mỗi một vòng các em chạy thêm sẽ làm cho cơ hội sống sót của mình cao hơn một chút trong tương lai.”

Như vậy sáu vòng chạy qua đi, đội ngũ đã được chia thành nhiều nhóm khác nhau; này nhóm gồm hàng chục học sinh chạy phía trước vẫn chưa giảm tốc độ, này nhóm gồm hàng trăm người cuối cùng đã bắt đầu đi bộ.

Vệ Tam chen lẫn ở bên trong đang thở hổn hển chạy đi, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn về phía trước, tố chất thân thể của những học sinh nọ này chút quá mức mạnh mẽ.

Đến vòng thứ mười, thầy giáo đứng ở phía trước, trong tay cầm một cái hộp không biết lấy từ đâu ra: “Ở đây có dịch dinh dưỡng khoảng năm mươi phần, ai đến trước được hưởng trước.”

Vệ Tam nghe xong, tinh thần của cô được nâng lên, bước chân cũng vì thế tăng nhanh. Có rất nhiều học sinh bị kẹt ở giữa cũng giống như cô, tốc độ đột ngột tăng hẳn.

Vệ Tam nghiến răng xông về phía trước, không chỉ riêng dịch dinh dưỡng, cô còn muốn ở lại, tiền học cũng không thể phí phạm, chỉ có ở lại đây mới có cơ hội học những gì liên quan đến cơ giáp sư, cho nên cô phải hoàn thành hai mươi vòng này.

“Ba mươi, hai mươi chín… Còn mười phần cuối cùng, những người phía sau cố lên.” Thầy giáo ung dung buông câu.

Hai bên thái dương Vệ Tam đột nhiên giựt mạnh, phía trước cô còn mười hai người, chỉ cần có thể vượt qua hai người và bảo trì như vậy, không chừng có thể lấy được lọ dung dịch cuối cùng.

……

“Còn ba phần...” Giáo viên vừa thốt lên, lại có học sinh khác chạy đến, “Còn một phần cuối cùng.”

Vệ Tam còn cách người trước mặt năm mươi mét, trông thấy mình đã chạy gần đến chỗ thầy, cô lau mồ hôi, nghiến răng vọt tới, cuối cùng vượt qua người trước mặt, giành được dịch dinh dưỡng sau cuối.

Cô vừa chạy vừa đổ dung dịch vào miệng; vừa uống xong, Vệ Tam đã phát hiện ra dịch này khác hẳn với loại có vấn đề mà cô nhặt được từ bãi rác. Nuốt nó xuống rồi, cảm giác tràn đầy năng lượng ngay lập tức lan khắp cơ thể.

Vệ Tam cảm thấy mình còn có thể chạy thêm những mười vòng nữa.

Năm mươi học sinh giành lấy dung dịch về cơ bản là những người đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ, nhưng hai mươi vòng này làm họ trực tiếp ngã gục trên mặt đất.

Vệ Tam không khỏi thở dài trước sự mạnh mẽ của sinh tồn, nhớ năm nào ở thế giới của mình sau giờ làm việc, nếu cô có thể ngồi sẽ không bao giờ đứng, có thể nằm thì không bao giờ ngồi, bây giờ mới bảy tuổi mà có thể chạy xa như vậy.

Chạy bộ vào ngày đầu tiên đi học xem như xong, đến khi tới giờ tan học mà nhiều học sinh còn chưa hoàn thành hai mươi vòng, thầy giáo chỉ xua tay: “Lớp học đã kết thúc. Ai chưa hoàn thành cũng có thể đi.”

Vệ Tam kiểm tra thời gian, vừa khi quá năm giờ, cô đã bị lỡ xe buýt mất rồi.

Ở thế giới này cũng có thể gọi taxi, là loại taxi bay, nhưng giá cả đắt hơn một chút, Vệ Tam nghĩ một hồi rồi quyết định đến chợ vật liệu xem một phen.

Chợ vật liệu, đúng như tên gọi, tất nhiên là nơi bán đủ loại vật liệu. Vốn dĩ Vệ Tam muốn mua một ít đồ để chế tạo xe điện nhằm có thể tự do đi lại, kết quả lại là nhìn thấy thứ mà mình chẳng biết.

Nhìn qua một vài cửa hàng, cuối cùng Vệ Tam cũng thông suốt về nguồn năng lượng của thế giới — tinh thể xám.

Tinh thể xám là nguồn năng lượng do Liên bang khai thác, có thể cung cấp trực tiếp cho cơ giáp, nhưng các hộ gia đình bình thường không thể sử dụng được, họ chỉ có thể dùng một thứ gọi là tinh tạp, vật chứa các tinh thể xám đã qua xử lý.

Tinh tạp là một tấm thẻ mỏng có chứa năng lượng và có thể cung cấp cho nhiều công cụ khác nhau. Sau khi năng lượng trong tinh tạp được sử dụng hết, nó có thể được sạc lại, điều này hơi giống với điện ở thế giới ban đầu của Vệ Tam.*

Vệ Tam bỏ ra sáu trăm tinh tệ mua một thẻ tinh tạp, số dư bên trong có năm trăm khối, cô dự định dùng số tiền này để cung cấp năng lượng cho xe điện. Đồng thời, cô mua thêm một cây súng hàn, trước đây cô dùng cái của ông cụ để lại, là cái loại có hiệu suất không được tốt.

*Giải thích cho ai không hiểu: tinh thể xám giống như điện, còn tinh tạp giống cục pin, nơi lưu trữ tinh thể xám. (điện).

Sau khi đi mua sắm dạo chơi khắp con phố vật liệu và tìm hiểu đủ loại tư liệu mới lạ, đã là mười giờ tối, Vệ Tam bước ra khỏi con hẻm, cô trông thấy một cửa hàng bán đồ cơ giáp nên không thể không bước vào.

Trang trí của cửa hàng vô cùng hoành tráng, song bên trong chỉ bày ba món cơ giáp. Vệ Tam nhìn kỹ thì thấy ba cái này thuộc nhiều loại khác nhau. Cho dù chúng đều đẹp nhưng...theo thông tin cô tìm thấy trên quang não, cơ giáp được sử dụng để chiến đấu, thế mà lại không thể nhìn ra nơi trên người chúng được sử dụng để tấn công tinh thú.

Cô thốt ra những suy nghĩ trong đầu, người khách đang xem cơ giáp bên cạnh mỉm cười: “Cô nhóc, đây là cơ giáp trang trí, không phải cơ giáp chiến đấu. Cơ giáp quân sự sẽ không được bán trên thị trường.”

Thì ra là thế.

Vệ Tam ở trong tiệm này một hồi, càng xem thì mỗi cái sau càng đắt hơn cái trước, rẻ nhất cũng là năm trăm vạn tinh tệ. Tuy nhiên, bản thân du kim đã đắt, một gram cần tới mười vạn tinh tệ vậy nên không có gì ngạc nhiên khi những máy móc này lại đắt như vậy.

Sau khi ra khỏi cửa hàng, Vệ Tam lại tốn năm mươi tinh tệ vì bắt taxi trở về, cả đêm không ngủ, cuối cùng làm ra một phiên bản đơn giản của "xe điện". Sáng sớm hôm sau cô liền lái nó đến trường.

Vừa tới cổng trường, một chiếc xe bay lướt qua đầu cô chợt dừng lại, Kim Kha từ trong đi ra vẫy tay với cô: "Vệ Tam."

"Cái này của cậu lại là xe gì?" Kim Kha đi vòng qua xe điện của cô, "Bán không?

Vệ Tam: "Năm vạn tinh tệ."

"Quên đi." Kim Kha nhìn cái ghế sau người cô, "Tớ có thể ngồi chỗ này không? Cậu dẫn tớ vào trường đi."

"Một chuyến năm trăm tinh tệ."

"Không phải chúng ta là bạn bè à?"

"Tớ nghèo."

Kim Kha giơ tay giơ tay đưa cho Vệ Tam năm trăm tinh tệ rồi đặt mông lên chỗ sau lưng cô: "Đi thôi."

Nhìn thấy thứ kỳ lạ này di chuyển nhanh hơn rất nhiều so với chiếc xe ba bánh trước đó, Kim Kha càng tin chắc rằng Vệ Tam là con của cao nhân nào đó, chiếc xe này tám phần là do người đó làm.

Chiếc xe ba bánh lần trước đã bị thầy giáo dạy tại nhà của Kim Kha tháo dỡ, nó không có bất kỳ kết cấu tinh vi nào, lại phải dựa vào sức người mới có thể di chuyển được. Đúng là một món đồ lạ thật, nhưng thầy giáo lại cho rằng không có giá trị nghiên cứu, xem chừng cái này cũng tương tự.

"Tớ học lớp A1, cậu học lớp nào?" Kim Kha hỏi Vệ Tam đang đạp xe ở phía trước.

"B5."

Kim Kha sửng sốt: “Ban B? Không phải cậu là cơ giáp sư dự bị sao, làm sao lại thành chiến sĩ cơ giáp dự bị rồi?”

“Không được à?” Vệ Tam bình tĩnh hỏi lại.

Nếu không phải do cuộc sống bức bách, ai lại không muốn làm cơ giáp sư dự bị cơ chứ.

“À, chiến sĩ cơ giáp dự bị cũng khá tốt.”

Hai người tách ra, Vệ Tam tìm được lớp của mình bèn chọn được một chỗ trống thì ngồi xuống, không biết hôm nay học cái gì.

Vẫn là người thầy hôm nọ, khi chuông vào lớp vang lên, thầy đứng trên bục giảng và chiếu lịch học.

Vệ Tam đọc xong thì cảm thấy lòng mình thật lạnh lẽo: mang tạ chạy, đánh nhau, dùng dao găm…Toàn bộ là rèn luyện thân thể, chỉ có một ngày được học văn hóa.

Cô là một kỹ sư ốm yếu thì học mấy thứ này làm gì?

……

Tham gia lớp học tại Học viện 3212 được nửa tháng, Vệ Tam cảm thấy con đường kiếm tiền thật xa vời, nhiệm vụ của giáo viên mỗi ngày càng nặng nề hơn. Mỗi khi tan học thì tay chân run rẩy, chờ về đến tòa nhà thì cô lăn ra ngủ, nào còn lòng dạ tính suy về những thứ khác.

Điều quan trọng hơn là cô nghe nói kỳ thi hàng tháng cho ban A còn chưa bắt đầu, mà đã có hơn hai trăm học sinh chủ động chuyển sang trường thường vì không đủ tiền mua tài liệu.

Một người đủ tư cách làm cơ giáp sư chính là dùng vô số của nả chồng ra, người có gia cảnh bình thường tịnh không đủ sức.

Lúc này Vệ Tam lại càng không có khả năng thay đổi chuyên ngành, may mà thư viện trường không phân biệt ban, người trong ban B cũng có thể mượn sách liên quan đến cơ giáp sư.

Là một cựu kỹ sư hàng đầu, Vệ Tam quyết định tạm thời cứ như vậy, trước mắt cô có thể tự học.

Phải tìm thời gian hỏi Kim Kha một chút, xem thử bọn họ đã được học cái gì.

“Hôm nay tôi muốn dạy các em cách đi săn giết. Thật tiếc vì sao 3212 của chúng ta quá nghèo, không đủ tiền mua thiết bị mô phỏng ảnh ba chiều. Vì vậy hãy coi các bạn học trước mặt như con mồi và nhớ sử dụng các phương pháp đã được dạy ở lớp trước. Nếu thua các em sẽ không bị phạt, còn thắng…” Tiếp đó thầy giáo khẽ cười, “Cũng không có thưởng.”

Theo tiếng còi vang lên, người trước mặt Vệ Tam lập tức chạy tới ôm lấy eo cô, định bụng ném cô xuống đất.

Mẹ nó!

Lỡ mà ngã xuống cú này hẳn phải nằm trên giường mười ngày nửa tháng. Dù rằng khoang trị liệu của trường học có thể khiến người ta vui vẻ lại trong nửa giờ, nhưng cô không có tiền để dùng đâu!

Người anh em à, xin lỗi nha.

Vệ Tam lui về phía sau hai bước, bắt lấy tay của đối phương, dùng sức kéo mạnh rồi ghé lưng nâng người ta lên ném về phía trước cho ngã. Đây vẫn chưa phải là kết thúc, muốn làm cho đối phương tuyệt nhiên không có sức lực, cô đành phải bẻ tay kẻ này.

Trên sân không thiếu tiếng kêu r3n, những người bị thương nặng lập tức được đưa vào phòng y tế.

Chờ đối thủ thừa nhận thất bại, Vệ Tam đứng thẳng dậy, trong lòng là một nỗi thê lương: Đây đúng là chiến sĩ cơ giáp dự bị đầy bạo lực.

Chương 4

“không nên bắn súng bừa bãi”

……

Bảy năm qua đi, Vệ Tam vẫn là Vệ Tam nghèo rớt mồng tơi, hoàn toàn không có cái chi mà gọi là tìm được con đường làm giàu.

Thế giới này thật đáng nguyền rủa, trình độ phát triển khoa học kỹ thuật rất cao, tuyệt nhiên không có thị trường cho những thứ mà Vệ Tam tính làm. Lần đầu cô có thể bán được xe ba bánh khi vào thành hoàn toàn bởi vì sự tò mò của Kim Kha, về sau Kim Kha còn nói sẽ không mua tiếp nữa.

Càng quá đáng hơn là thi thoảng cô muốn ăn ké món tráng miệng của Kim Kha ở trường, là tên này cứ chìa cái vẻ mặt đầy khó hiểu “tớ hiểu mà”, rồi ôm thức ăn đi xa.

Bởi vì tuổi còn nhỏ nên không thể đi làm công trong tiệm được, thế nên cô đành dựa vào việc sửa chữa đồ gia dụng cho những người xung quanh vào cuối tuần, mới miễn cưỡng sống qua ngày đoạn tháng.

Tuy nhiên, bởi lẽ máy móc gia đình nói chung đều có thể bảo hành khiến cho phạm vi sửa chữa cũng hạn chế, số tiền mà cô kiếm được vì vậy mà ít đến đáng thương.

Đây là “công việc” cô tìm được sau bao nỗ lực của mình.

Với số tiền nhằm đóng học phí mỗi kỳ, cộng với tiền ăn uống hàng ngày và tiền năng lượng cho chiếc “xe điện”, Vệ Tam trở nên khó khăn túng thiếu. Cô cũng không rời khỏi tòa nhà xập xệ gần bãi rác, thay vào đó lại tìm thêm một số đồ đạc cũ để cải thiện hoàn cảnh sống.

Tuy là như vậy, song Vệ Tam cũng không từ bỏ việc tự học để trở thành cơ giáp sư. Toàn bộ sách trong thư viện liên quan đến cơ giáp sư đã được cô đọc hết, lúc này lại không đủ tiền mua tài liệu để vận hành thực tế, cô bèn mô phỏng nó trong đầu.

……

“Ở đây.” Kim Kha đứng ở cửa nhà vẫy tay với Vệ Tam.

Vệ Tam lại đây giúp Kim Kha sửa chữa hộp nhạc, cậu ta nói đó là một món đồ cổ mà mình đã mua, hát được vài này lại không dùng được nữa.

“Có thể sửa.” Vệ Tam xem qua.

Kim Kha giơ tay muốn chuyển tiền cho Vệ Tam song bị cô ngăn lại: “Giảm giá 50%.”

“Gì, mặt trời mọc hướng tây à?”

“Có một yêu cầu. Cho tớ mượn cuốn sách cậu đọc hôm trước hai ngày.” Sách trong thư viện đã được Vệ Tam xem cả rồi, mà sách mới lại không mua nổi vì sách trên đời này vô cùng đắt.

“Được.” Kim Kha lại một lần nữa đưa tinh tệ.

Vào lúc Vệ Tam đang sửa chữa hộp nhạc, Kim Kha ở bên cạnh đang thiết kế các khớp đốt ngón tay cho cơ giáp, hẳn đây là bài tập cho kỳ thi lớn tiếp theo của cậu.

“Cậu chọn sai ổ trục.” Vệ Tam liếc mắt nhìn cậu một cái, rồi lại cúi đầu lắp lại hộp nhạc đã bị tháo rời, thuận miệng nói một câu.

Kim Kha dừng lại: “Nhưng trong sách nói như vậy đấy.”

Vệ Tam thở dài, động tác của đôi tay cô càng nhanh hơn: “Tớ thấy lúc thường cậu rất linh hoạt, đến khi đụng đến cơ giáp lại đần người. Nói không chừng làm người chỉ huy lại hợp với cậu hơn.”

Cô chỉ thuận miệng buông câu, nào ngờ Kim Kha đã đặt những khớp nối chưa định hình của cơ giáp trên tay xuống: “Cậu nói đúng, có lẽ cơ giáp sư không hợp với tớ.”

Con ốc cuối cùng được lắp vào, Vệ Tam bật công tắc, hộp nhạc lập tức phát ra tiếng.

Vệ Tam huýt sáo: “Tuyệt.”

Cô quay đầu nhìn về phía Kim Kha: “Cậu vừa nói cái gì?”

Kim Kha bỗng nhiên đứng dậy: “Tớ quyết định đi học chuyên ngành

chỉ huy! Người thông minh như tớ không thể nào không đạt được thành tựu gì."

Vệ Tam liếc mắt nhìn cậu ta: "Học viện 3212 không có chuyên ngành này."

"Sao 3212 không có nhưng những ngôi sao lớn khác chắc chắn có. Tớ phải chuyển nhà chuyển trường." Kim Kha ngay lập tức gọi to ba mẹ mình vào.

"Sao thế con?" Vợ chồng họ Kim tiến vào hỏi.

"Ba mẹ, hôm nay chúng ta chuyển nhà ngay đến sao Liễu Cực đi, con muốn học ngành chỉ huy."

"Hả?" Ba Kim sửng sốt một hồi mới gật đầu, "Được, con muốn đi thì đi."

Khi Vệ Tam gặp Kim Kha lần đầu bảy năm trước, gia đình cậu ấy là ông chủ của công ty lâu đời chuyên xử lý rác trên 3212, được coi là nhà giàu có ở ngôi sao này. Kết quả là dưới sự đổi mới của Kim Kha những năm nay, nhà họ Kim đã vươn ra khỏi sao 3212, nghe đâu nói đã nắm giữ một phần ba mảng kinh doanh xử lý rác thải của Liên bang, hơn nữa còn có xu hướng mở rộng, giàu nứt vách đổ tường.

Tuy rằng Kim Kha vẫn bủn xỉn trước sau như một.

Ngược lại so sánh một chút, Vệ Tam vẫn là một linh hồn trưởng thành yếu đuối đến tột cùng.

"Vậy để mẹ đi thu dọn đồ đạc." Mẹ Kim toan dợm xoay người rời đi.

"Mẹ, không cần đâu, chúng ta sẽ rời đi ngay bây giờ để còn lên kịp phi thuyền; mấy món đồ này nọ có thể đến bên kia mua lại được mà." – Kim Kha nói đầy khí phách. Bảy năm trời cậu vẫn luôn liều mạng học làm cơ giáp sư, phải dựa vào trí nhớ đã gặp qua là không quên của mình mới miễn cưỡng theo kịp tiến độ ở trường học; thế mà cậu lại không nhận ra rằng có lẽ mình càng hợp hơn với công việc chỉ huy.

Người nhà này nói đi là đi, tàu phi hành đã chờ sẵn giữa không trung.

"Tớ đi đây, cậu bảo trọng." Kim Kha nắm tay Vệ Tam đầy tình sâu ý

nặng, “Tớ biết cậu nhất định có lý do riêng khi ở lại đây, nếu chúng ta có duyên sẽ gặp lại.”

Kim · tự suy diễn · Kha: Cậu không thể chọc phá một nhà cao nhân mai danh ẩn tích ở sao 3212 này được.

Vệ Tam: “???”

Thế là Vệ Tam cứ như vậy trơ mắt nhìn người nhà họ Kim ngồi xe bay rời đi, người vẫy tay không có một lưu luyến, cũng chẳng để lại một đồng tinh tệ.

……

Sự rời đi của Kim Kha không ảnh hưởng quá nhiều đến cuộc sống khốn cùng của Vệ Tam, ngoại trừ việc thiếu một người nói chuyện. Cô không phải là một đứa trẻ mười bốn tuổi thật sự, mà Kim Kha lại thông minh từ sớm nên không có khoảng cách thế hệ với cậu.

“Tôi có xem trận đấu nhóm buổi sáng.” Thầy giáo đứng ở phía trước, khoanh tay ôm ngực, “Tôi rất đau lòng đây này! Một đám chiêu thức không ra chiêu thức, bị lớp bên cạnh đánh đến chạy vắt giò lên cổ. Bộ dạng nhếch nhác của các em thật là tuyệt, tuyệt đến độ hiệu trưởng còn tìm tôi nói chuyện.”

Ông bắt đầu phê bình trước mặt học sinh.

“Em làm gì vậy, bị hai người vây quanh thì không thể nhúc nhích?"

“Sức mạnh đánh bạn cùng lớp đâu rồi? Tôi xem ra đám lớp bên cạnh đánh em đến mức thỏa thích đấy.”

“Lý Bì tôi đây đã dạy nhiều lứa học sinh như vậy nhưng em chính là người tuyệt đối kém cỏi nhất. Vừa thấy đánh hội đồng đã hoảng sợ, về sau dùng tới cơ giáp thì làm sao bây giờ?”

“Mới có lớp bên cạnh đã không đánh lại, đừng nói chi trường quân sự. Tôi thấy sau này các em có đi dọn phân cũng không có gì ngạc nhiên.”

Thầy giáo phê bình xong một vòng thì chuyển chủ đề: “Tuy nhiên Vệ Tam đã thể hiện không tồi vào ban sáng, xuống tay tương đối ác, tôi thích nó.”

Vệ Tam đứng thẳng người, tầm mắt rơi vào sau ót của bạn phía trước, hai tay chắp sau lưng, đứng im bất động.

Quả nhiên giây tiếp theo, LÝ Bì đi tới, vươn ngón tay chọc mạnh vào vai cô: “Bốn người ở lớp kế sau đó được đưa vào phòng y tế, nằm trong khoang điều trị nửa tiếng. Vốn dĩ tôi rất vui vẻ, nhưng nếu thực lực của em không được cải thiện, thì có dùng đầu óc bù vô cũng là vô dụng!”

Bảy năm đi qua, lớp bọn họ bọn họ từ ban đầu mấy trăm người đã giảm xuống còn chưa đến được một trăm người. Thành tích hiện tại của Vệ Tam được xem như thuộc dạng trung bình cao trong lớp. Theo kinh nghiệm của giáo viên, cô có thể đạt được trình độ đâu đó ở mức B trong bài kiểm tra tốt nghiệp. Còn hai năm nữa là cô có thể tốt nghiệp ở học viện 3212, với trình độ B trở lên đạt được lúc kiểm tra nhận thức thì cô có thể báo danh vào trường quân sự, còn đạt mức A lại có thể tiến vào năm trường quân sự lớn.

Hiện các bọn họ đang rèn luyện từng ngày để nâng cao cảm giác, dựa theo lời nói của thầy, thể lực càng tốt thì cấp bậc về cảm giác chung càng cao.

Lý Bì vẫn luôn cảm thấy Vệ Tam có thực lực hơn người, thế mà Vệ Tam cứ mãi bảo trì vị trí lấp lửng với kỹ thuật hạng nhất, trên không ra trên dưới không ra dưới, cho nên thầy thường xuyên nhằm vào Vệ Tam.

Nhìn Vệ Tam trưng ra bộ dạng cứng không nghe mềm không theo, Lý Bì thấy phiền, dứt khoát phất tay: “Đều cút về phòng học đọc sách cho tôi.”

……

Vừa tan học, Vệ Tam đã đạp con xe “BMW “ trở về, mấy năm gần đây cô lại nâng cấp tốc độ xe, nên hiện tại từ trường đến nơi ở chỉ mất nửa tiếng,

Chính phủ đã đặt những ngôi nhà cứu trợ gần bãi rác để cung cấp đồ cho những người nhặt rác sinh sống, đổi lại bọn họ chỉ cần trả một chút tinh tệ hàng tháng. Nhớ tới chỗ trước đây khi chủ nhân cơ thể này còn sống với một ông lão câm, rồi sau này bị người ta chiếm mất; thì nay dù Vệ Tam có tiền trả cũng không có cách ở trỗ đó nữa. Bởi lẽ chính phủ quy định mỗi người chỉ có thể thuê một phòng ở, nhưng phòng cứu tế này lại quá nhỏ, mà cô thường kiếm một số vật liệu rẻ

tiền về để luyện tập, ôm vô rồi không bỏ xuống được, chẳng bằng tòa nhà hoang phế này. Giờ đây cô chẳng những có phòng ngủ riêng mà còn có cả một phòng làm việc chuyên môn, dẫu nó chỉ được ngăn cách bằng tấm nhựa.

Những người gần đó không đến đây, tựa hồ đang sợ điều gì đó. Vệ Tam lại không hay tiếp xúc với bọn họ nên cô nào không biết rõ, tuy nhiên cô vẫn thích sự tự do tự tại, mặc dù bên này có rắn, chuột và kiến nhiều hơn nhưng cô đã xử lý chúng rồi.

Lấy tài liệu trong giỏ xe ra, Vệ Tam bước nhanh về phía phòng làm việc.

Cô chuẩn bị làm một cái cơ giáp mini để luyện tập, cũng bởi không đủ tiền mua du kim nên cô đã mua một loại khác có tính năng tương tự, từ cái tên đã thấy đây là hàng giả. Dù vậy, Vệ Tam đã dành dụm rất lâu mới mua được một khối nhỏ.

Tri thức về cơ giáp đều nằm toàn bộ trong tay chính phủ Liên bang, trước khi vào học viện quân sự, hoàn toàn không thể tìm được thứ gì hữu dụng trên mạng phổ thông. Như Vệ Tam chẳng hạn, cô dùng bảy năm học hết sách trong thư viện trường 3212, thế mà trình độ cơ giáp khi tốt nghiệp cũng chỉ chạm ngõ cơ giáp sư dự bị.

May mắn thay Vệ Tam đã có nền tảng rất sâu về lý luận của cơ giới ở thế giới mình, song lại thiếu nguyên liệu đặc biệt như du kim, bởi vậy hôm nay cô mới phải làm một cái cơ giáp mini, không chỉ có ngoại hình của một cơ giáp hoàn chỉnh mà còn biết tấn công. Cũng vì số tiền có hạn, áng chừng chỉ có thể làm nó cao hơn mười centimet, một-con-cơ-giáp-thật-nhỏ.

Ngồi vào bàn, Vệ Tam cúi đầu nhanh chóng lắp ráp vỏ máy, những trình tự này đã in sâu trong tâm trí cô, dù có nhắm mắt lại cũng có thể lắp ráp được. Bộ phận quan trọng nhất nằm ở bên tay trái chính là khẩu súng laser mà cô đã dành một năm để chế tạo. Nó có thể xuyên qua kim loại và súng thông thường, nhưng lại không hiệu quả với du kim.

Đến khi mọi thứ đã được lắp ráp xong, Vệ Tam ôm cơ giáp đi ra khỏi phòng làm việc, nhấn công tắc điều khiển rồi để cơ giáp mini bắn một phát súng vào tường.

Khi tia laser chạm vào tường, chỉ nháy mắt đã tạo ra một lỗ thủng trong chốc lát.

Vệ Tam cúi đầu tiếp tục bấm một chút, trên vách tường lại xuất hiện một cái lỗ, cho đến khi được ấn một lần nữa, cơ giáp mini đã không còn phản ứng gì.

Vệ Tam chậc một tiếng, mới có hai phát mà năng lượng của laser đã không đủ.

Cuộc sống nghèo khó này đúng là nhìn chẳng thấy tương lai đâu.

Cô thở dài, xoay người chuẩn bị trở về phòng làm việc.

“Rắc rắc ——"

Vệ Tam – người nghe thấy âm thanh nhỏ: “……”

Chắc không có gì đâu, chỉ có hai cái lỗ mà thôi, hẳn là tường sẽ không đổ xuống mới đúng,

Vừa mới an ủi bản thân xong, cô lập tức nghe thấy vô số tiếng “rắc răc” vang lên, kế đó là bức tường sau lưng ngã ầm xuống, làm cho toàn bộ sàn nhà đã được dọn rung chuyển, bụi tung vẩn lên mù mịt khiến cô ho khan.

Vệ Tam đưa tay che mũi miệng, đoạn quay đầu nhìn về phía sau.

Vừa nhìn thấy, mồ hôi lạnh toàn thân chợt túa cả ra.

—— Có một con quái vật mắt đỏ cao khoảng năm mét sau bức tường.

Ngay lúc đó, Vệ Tam nhớ tới hai từ: tinh thú.

Thứ này hơi giống một con sói phiên bản phóng to và đột biến, nó thở hổn hển, ánh mắt đẫm máu nhìn chằm chằm vào Vệ Tam.

Chưa kịp suy nghĩ tại sao sẽ xuất hiện loại chuyện này ở đây, Vệ Tam lập tức bỏ chạy, nhưng dị thú đã nhanh chóng đuổi theo.

Nghe thấy âm thanh xé gió từ phía sau, Vệ Tam đột nhiên dừng lại, theo bản năng lăn một vòng ngay tại chỗ, thế là thành công né đòn tấn công; nhưng nào ngờ giây tiếp theo, dị thú vươn móng vuốt chụp lại, cô không kịp né tránh nên lưng đã bị thương.

Vệ Tam đâu kịp cảm thấy đau đớn, cô liều mạng chạy về phía phòng làm việc, quơ được một con dao.

Đúng lúc này dị thú đã mò tới, Vệ Tam cũng không kịp rút lui, ngay tại khoảnh khắc nó hằm hè thăm dò, Vệ Tam lựa thời mượn tường bật người lên, đâm dao vào mắt dị thú.

“Gràooo——”

Dị thú gầm lên một tiếng với Vệ Tam, mùi hôi thối xộc thẳng vào mặt, vươn móng vuốt muốn hất Vệ Tam ra.

Vệ Tam cảm thấy toàn thân sắp vỡ nát, cô cố gắng đứng dậy nhưng không thành, chỉ có thể nằm trên mặt đất trơ mắt nhìn dị thú xông tới.

Sớm biết thế này thì lúc huấn luyện nên chú ý nhiều hơn, kỹ sư Vệ Tam cảm thấy hối hận một cách hiếm thấy.

Con thú đột biến lại há miệng đưa đầu tới, ngay khi Vệ Tam nghĩ rằng mình sẽ bỏ mạng trong miệng nó, đầu của con quái vật đột biến này đột nhiên rơi xuống, máu phụt ra làm cô trở thành một người tắm trong máu.

Vệ Tam: “……”

Chương 5

“thật đúng là tốn kém khi nằm trong khoang y tế”

…….

Đầu tiên thì cả người dính toàn tro bụi, hiện tại Vệ Tam lại dính thêm máu văng tung tóe đầy mặt, cộng với ba vết cào sâu hoắm trên bụng, đã khiến cô nằm trên mặt đất không gì khác với đã chết.

Lúc này từ giữa không trung có một chiếc cơ giáp màu bạc lạnh lẽo bay tới, nó dừng lại gần con thú biến dị, kế đó lại có một thiếu niên tóc vàng nhảy ra từ bên trong, gã liếc mắt nhìn về phía nó, rồi lại nhìn thấy Vệ Tam nằm trên mặt đất, song nào có phản ứng gì, hệt đấng bề trên nhìn thờ ơ về phía một con kiến sắp chết.

“Có thể có tinh thể xám ở đây.”

Lại thêm một thiếu niên nữa lái cơ giáp tới. Khác với thiếu niên tóc vàng mặc đồng phục chiến đấu vừa rồi, đôi mắt cậu bình lặng, tóc dài đen xõa ở phía sau, tựa như loại lụa mềm mại thượng đẳng nhất, làn da phấn trắng như ngọc, nhưng đôi môi có khuôn hình tuyệt đẹp lại toát lên vẻ nhợt nhạt.

Nếu không phải lúc này Vệ Tam nằm trên mặt đất chẳng thể nhúc nhích, ắt cô phải huýt sáo, khen một câu tuyệt đấy cậu thanh niên đẹp trai.

Vệ Tam mới liếc mắt một cái đã rõ ràng, cơ giáp của người phía trước là một chiếc cơ giáp chiến đấu chân chính, còn chiếc phía sau dẫu không hẳn là mạnh, song sức phòng ngự rất cao.

Ngay cả cơ giáp trưng bày triển lãm thì ở Sao 3212 còn ít đến đáng thương; năm đó cửa hàng nọ trưng ra ba chiếc cơ giáp, nhưng rồi bảy năm trôi qua cũng chỉ bán được một.

Hai người kia chắc chắn không phải là người Sao 3212.

Thiếu niên tóc vàng đi đến một nơi, đập vỡ bức tường, lấy ra một mảnh tinh thể màu xám có kích thước bằng nắm tay từ bên trong và đặt nó vào túi: “Khó trách nó chạy tới nơi này.”

“Cần phải đi rồi.” Cậu thiếu niên tóc đen thờ ơ nói.

“Tôi còn nghĩ tinh thú có bao nhiêu lợi hại, cùng lắm chỉ có như vậy.”

“Với trạng thái của con non thì sức chiến đấu còn chưa đủ hai phần.”

Thiếu niên tóc vàng liếc về phía quang não, đoạn lấy khăn ra lau tay: “Bên kia đang tìm chúng ta.”

Hai người một lần nữa tiến vào cơ giáp rồi rời đi, từ đầu đến cuối không ai để ý Vệ Tam đang trọng thương nằm trên mặt đất.

Vệ Tam rất muốn ngất cho rồi nhưng mà xung quanh quá hôi.

Mạch suy nghĩ đi một vòng, Vệ Tam cắn răng gọi quang não của thầy Lý Bì.

“Chơi trò gì thế này?”

Lý Bì vừa tiếp xúc với quang não đã thấy một người máu chảy đầm đìa nằm trên mặt đất, giọng nói ông cứ thế theo bản năng mà thốt lên.

“Thầy ơi, hự… Cứu mạng.”

“Vệ Tam? Em ở đâu? Sao lại thế này?”

Vệ Tam cầm cự một hơi báo ra địa chỉ, song đến cuối cùng vẫn ngất đi, không biết là do mất máu quá nhiều hay là do thối nên mới hôn mê.

……

“Tỉnh rồi?”

Vệ Tam vừa mở mắt ra đã thấy thầy đang ngồi bên cạnh, cô từ từ thả lỏng, kế đó đưa tay sờ bụng mình theo tiềm thức.

“Không để lại sẹo.” Lý Bì tức giận mở lời, “Ngày thường không biết lá gan của em lớn như vậy, dám sống một mình ở cái chỗ thế đó.”

Vệ Tam ngồi dậy từ khoang trị liệu: “Dạng chỗ như vậy không cần tiền.”

“Tiền quan trọng hay mạng mới quan trọng?” Lý Bì hỏi cô, “Em cho rằng vì sao mà tòa nhà bị bỏ hoang?”

Vệ Tam lắc đầu.

“Mặc dù bây giờ Liên bang bình yên, nhưng thỉnh thoảng ở đâu đó vẫn xuất hiện một số ít tinh thú, dạo trước tòa nhà kia đã xảy ra một vụ tinh thú tấn công ngay khi xây dựng, cho nên bị bỏ hoang luôn từ đấy.” Nói đến chuyện này làm sắc mặt Lý Bì kém đi.

“Mấy chỗ có tinh thú xuất hiện sẽ bị bỏ hoang?”

“Có năng lực bảo vệ thì hiển nhiên sẽ không vứt bỏ, nhưng em thấy Sao 3212 của chúng ta có thực lực này à?” Lý Bì nhíu mày, “Nhưng mà năm đó là do thú triều cho nên mới có tinh thú phá vỡ vòng bảo vệ, tiến vào Sao 3212, sao lần này đột nhiên lại có tinh thú xuất hiện?”

Vệ Tam bước ra khỏi khoang trị liệu, vết thương trên người cô đã hoàn toàn biến mất, ngoại trừ nỗi đau còn sót lại trong trí nhớ thì hiện tại đúng là không có cảm giác gì. Cô di chuyển cánh tay: “Em thấy hai người cùng tuổi em điều khiển cơ giáp chiến đấu.”

“Hóa ra là như vậy.... Khó trách con tinh thú kia đã chết.” Mi tâm Lý Bì nhăn nhúm lại, rồi nghiến răng nói: “Lại là trò chơi của đám người này.”

“Trò chơi nào?”

Lý Bì cố nén sự tức giận: “Trước khi vào trường quân sự, một số con cháu quyền thế giàu có sẽ tìm tinh thú để luyện tập trên mấy ngôi sao hoang vu, nói là thực chiến nhưng định nghĩa của đám người đó về sao bỏ hoang lại không giống như chúng ta, hơn nữa còn chẳng quan tâm đ ến sống chết của người sống trên mấy sao nhỏ.”

Vệ Tam nhớ tới ánh mắt thiếu niên tóc vàng, cũng không cảm thấy thầy giáo nói sai chỗ nào.

"Năm đó một nhà bạn bè của tôi đã bị hủy như thế.”

“Sao 3212 trước đây cũng đã xảy ra chuyện như vậy?” Vệ Tam kinh ngạc hỏi.

“Tôi không phải là người Sao 3212.” Lý Bì nhướng mi, “Em đã ngâm

mình trong khoang điều trị bảy ngày rồi, tổng cộng là bảy vạn tinh tệ.”

Vệ Tam: “!”

Lý Bì hài lòng khi thấy khuôn mặt học sinh của mình đổi tới đổi lui như bảng màu pha bị hỏng, đoạn nhẹ nhàng bảo: “ “Tiền này tôi sẽ giúp em trả nếu em giành được vị trí đầu tiên trong bài thi cuối kỳ, em sẽ không cần trả lại, bằng không… bắt đầu tính lãi từ hôm nay đến khi em trả lại tiền cho tôi thì mới thôi.”

“Thầy à, chuyện này không hay lắm đâu, thầy tài ba xuất chúng thế này, vừa nhìn đã biết không thiếu chút tiền lãi.” Trái tim Vệ Tam đang rỉ máu, những bảy vạn tinh tệ còn thêm lãi suất, chưa cần hai năm cô cũng đủ toi đời.

“Vừa nghĩ đến trình độ học sinh không đủ là tôi lại thấy mình thiếu chút tiền lãi.” Lý Bì đưa tay cố sức chọc Vệ Tam, “Không phải tôi còn đưa ra một lựa chọn cho em sao, thế mà hoàn toàn không cân nhắc lấy? Đúng là không có triển vọng!”

“Lấy được hạng nhất khó quá đi.” Vệ Tam vẫn luôn thấy mình rất yếu đuối, hễ làm bài kiểm tra được nửa chừng là cô có tật hoa mắt chóng mặt.

Lý Bì nhìn chằm chằm Vệ Tam một lúc lâu, bỗng nhiên nghiêm mặt cất tiếng: “Lần này em may mắn không chết dưới móng vuốt của tinh thú, thế sau này thì sao? Chỉ khi nào mình có thực lực mới có thể đảm bảo không bị tổn thương.”

Vệ Tam nhất thời nhớ tới tinh thú tanh hôi đã ép chính mình rơi vào đường cùng, nhớ tới cơ giáp màu bạc lạnh lẽo giơ tay lên chém đầu đầu tinh thú kia. Sức mạnh tuyệt đối đó khiến không ai không khao khát.

“Em… Sẽ cố gắng hết sức.”

“Ừ, chắc chắn đấy.” Lý Bì nhìn Vệ Tam, “Kiến trúc tòa nhà đó bị phá gần như chẳng còn gì, không có cách nào để ở, vừa lúc tôi có một căn phòng trống, trước khi tốt nghiệp em đến chỗ tôi ở đi.”

Cuối cùng, Vệ Tam thu dọn một vài bộ quần áo, mang theo xe điện tí hon, đến ở tại nhà Lý Bì.

Những tài liệu trong phòng làm việc kia thì cô chẳng mang theo. Thứ có thể học được đều đã học xong, nhất là sau khi nhìn thấy cơ giáp chân chính, chúng đã làm cho cô biết dù có luyện tập tiếp cũng chẳng có ích lợi gì.

“Đây là vợ của tôi.” Một giây trước Lý Bì còn bày ra mặt hung dữ, một giây sau nhìn thấy người phụ nữ bên kia cửa thì lập tức lộ ra một nụ cười ngây ngô.

“Em chào cô.”

Người phụ nữ dịu dàng vội vàng gọi Vệ Tam tiến vào: “Phòng đã được cô dọn dẹp xong, nếu như em ngủ không thoải mái thì cứ nói với cô.”

Lý Bì đã mặc kệ Vệ Tam, vừa ngửi thấy mùi thức ăn trong phòng, ông đã đi thẳng đến bàn ăn: “Tại sao món ăn hôm nay lại phong phú thế này?”

“Ngày đầu tiên tiểu Vệ đến, cho em nếm thử tay nghề của cô.” Người phụ nữ cầm lấy ba lô trong tay Vệ Tam, đi đến bên cạnh Lý Bì rồi vỗ vào tay ông, “Chờ tiểu Vệ ăn cùng.”

Lý Bì: “…” Sao mà có cảm giác tự cầm đá đập chân mình thế này?

Sau khi đặt đồ xuống, Vệ Tam ngồi ở bàn ăn, theo bản năng nuốt nước miếng. Cô đúng thật quá nghèo, trước đây toàn bớt ăn bớt mặc để mua vật liệu, từ khi đến thế giới này cho đến bây giờ cô toàn uống dịch dinh dưỡng rẻ nhất, chưa từng ăn một hạt gạo. Năm đó sau khi nhặt được hơn chục hộp dịch dinh dưỡng có vấn đề từ bãi rác, cô uống non nửa năm mới xong, chẳng để lãng phí dù là một giọt.

Cô gần như quên đi hương vị của bữa ăn là thế nào.

“Bữa ăn này phải mất mấy tăm tinh tệ.” Vệ Tam chuyển thành dịch dinh dưỡng, đúng là thật đủ cho cô uống một tháng.

Lý Bì giơ tay đẩy nhẹ đầu Vệ Tam: “Trông thấy tiền rớt à? Mau ăn đi.”

Vợ thầy lập tức trừng mắt nhìn ông: “Đừng vỗ vào đầu con bé.”

Bà không ngừng gắp thức ăn bỏ vào chén Vệ Tam: “Tiểu Vệ, em cứ

ăn thoải mái, mấy chuyện khác có lẽ thầy em không làm được chứ một ngày ba bữa thì vẫn có thể."

Vệ Tam cũng không khách sáo bèn mạnh dạn ăn, ăn miếng cơm đầu tiên xa cách từ lâu, quả thực nước mắt cô trực lưng tròng.

Ai có thể nghĩ rằng một kỹ sư hàng đầu như cô lại rơi vào tình trạng này.

"Lát nữa ăn cơm xong thì cùng tôi chạy mười vòng quanh sông." Ăn cơm được một nửa, Lý Bì đột nhiên mở miệng.

Vệ Tam nghẹn một họng cơm: "?"

"Em phải tăng cường việc huấn luyện."

"Trước tiên để cho tiểu Vệ ăn no đã." Bà gắp miếng thịt cuối cùng vào trong chén Vệ Tam, "Có muốn cô làm thêm một đ ĩa nữa không?"

Vệ Tam nuốt cơm xuống: "Cô ơi không cần đâu."

Cuối cùng Vệ Tam một mình ngốn hết cơm, thậm chí ngay cả đồ ăn cũng chẳng cần, Lý Bì ngồi bên cạnh thấy vậy thì khóe miệng không khỏi co giật.

Mấy năm nay ông hoàn toàn không biết tình huống của Vệ Tam, dù sao theo lý mà nói thì nghèo đến trình trạng như cô sẽ khiến lúc nói chuyện hay làm việc luôn bị ảnh hưởng một chút, chẳng hạn như tự ti, sợ hãi và rụt rè. Nhưng con bé này đã rất tự tin kể từ khi nhập học, hoàn toàn không thể nhìn ra, thêm với việc ở trường mặc quần áo thống nhất, Lý Bì còn nghĩ rằng gia cảnh cô không tệ.

"Ăn no rồi?"

Vệ Tam sờ sờ bụng: "Đã no rồi ạ."

Ngồi trong phòng một lúc, Vệ Tam đã bị kéo ngoài chạy bộ.

Kể từ ngày này, Lý Bì bắt đầu chuỗi ngày tan học trở về sẽ "thiên vị" cho Vệ Tam, tăng cường huấn luyện.

Vệ Tam vốn tưởng rằng mình không xong, kết quả là không biết có phải bởi vì mỗi ngày đều được vợ thầy cho ăn no hay không mà tật xấu choáng đầu hoa mắt lại dần khỏi.

Vừa có đủ dinh dưỡng bổ sung thì Vệ Tam bắt đầu nhổ giò.

“Tiểu Vệ?” Vợ thầy hiếm khi thấy Vệ Tam mãi chưa ngủ dậy thì không khỏi đứng ở bên ngoài gõ cửa, “Nếu em không dậy sẽ trễ đấy.”

Hồi lâu không nghe thấy tiếng động, bà đành đi tìm chìa khóa dự phòng; vừa mở cửa đã thấy ngay Vệ Tam co ro cả người, ôm một chân, đầu đầy mồ hôi lạnh.

“Làm sao vậy?” Bà sốt ruột đi tới.

Vệ Tam không ngờ được cơn đau dậy thì lại dữ dội đến nhường này, vừa rồi thiếu chút nữa là không thở nổi, cô cắn răng giữ chặt tay bà: “Cô ơi em không sao, đau tuổi dậy thì mà thôi.”

Cứ đau như vậy khoảng mười phút, Vệ Tam mới lấy lại tinh thần.

“Buổi tối cô sẽ chặt một ít xương nấu canh cho em uống.” Vợ thầy đau lòng lau mồ hôi trên trán Vệ Tam, bà và Lý Bì không có con, không có kinh nghiệm gì với những chuyện này, cũng chưa từng thấy có ai phát triển mà lại đau tới thế, cả ga giường đều bị mồ hôi thấm ướt đẫm, “Có phải em thường xuyên đau như vậy không?”

“Không có.” Vệ Tam đứng dậy, “Cô à, em phải đi tới trường đây.”

…….

Vệ Tam trổ mã quá nhanh, chưa đầy một tháng đã thay quần áo một lần, Lý Bì thấy thế thì vui mừng quá cỡ, cảm thấy tố chất thân thể của cô đang dần mạnh mẽ hơn.

“Lần huấn luyện trước em làm rất tốt, cứ duy trì trạng thái này thì đạt được hạng lúc cuối kỳ tuyệt đối là chuyện có thể.” Lý Bì vỗ vai Vệ Tam, “Nếu cảm giác của em đạt được hạng A trong bài kiểm tra tốt nghiệp thì em có thể đi đến năm trường quân sự lớn, nơi đó là một thế giới khác.”

“Ước mơ năm đó của thầy em chính là được tới năm trường quân sự lớn đấy.” Vợ thầy ở một bên cười đáp lời.

Vệ Tam ngẩng đầu nhìn Lý Bì: “Cảm giác của thầy cao bao nhiêu?”

“Cấp B.” Lý Bì vừa chút kiêu ngạo lại có chút buồn bã, “Đầu tiên tôi

vào trường quân sự vào năm đó, sau lại được tuyển vào quân khu một… Nhưng kế tiếp lại bị thương nên không đi vào.”

Đây là lần đầu tiên Vệ Tam nghe thầy đề cập đến chuyện quân khu, cô theo bản năng hỏi: “Bị thương?”

“Giữa chừng gặp một làn sóng thú triều cỡ nhỏ, vì để cứu người mà tay tôi bị phế.” Lý Bì thở dài một hơi, tự hào bảo tiếp, “Tôi vào quân khu là để bảo vệ người dân, ngày hôm đó tôi đã làm được.”

Vệ Tam hãy còn thay thầy thương cảm, giây tiếp theo đã ăn một cái vỗ từ tay Lý Bì: “Mỗi ngày em phải nghiêm túc huấn luyện cho tôi, tranh thủ tiến vào năm trường quân sự lớn đấy nghe không!”

“Em tự thấy mình có tài năng của cấp B.” Sâu trong nội tâm Vệ Tam cảm thấy mình không phải là một người giỏi đánh nhau.

Vợ thầy ở một bên che miệng cười: “Ngày đó lúc tiểu Vệ đè hạng nhất lớp kế bên xuống đất rồi đánh cũng không giống như thế đâu.”

Cái người lớp bên cạnh năm ngoái đã dựa vào mối quan hệ để đến một ngôi sao lớn nhằm đo cảm giác, nghe đâu đã được xác nhận là cấp A.

Có thể đánh bại cấp A chỉ có cấp A.

….

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Yếu đuối bất lực còn nhỏ, nhưng có thể đánh:)

ps: Không phải mười sáu tuổi mới có thể đo lường cảm giác mà do 3212 quá nghèo, vì vậy chỉ có một cơ hội để đo lường cảm giác khi tốt nghiệp, nguồn tài nguyên mà các sinh viên trên sao lớn và sao nhỏ có sự khác biệt một trời một vực.

Chương 6

“hôm nay tôi sẽ thay cậu giải quyết nỗi khổ này”

“Lần thi cuối kỳ này sẽ khó hơn trước đây, nhưng... đó không phải là khó khăn nhất.” Lý Bì nhìn những học sinh đứng đối diện, nếu nói ông chăm sóc tụi nhóc lớn lên thì cũng không phải là quá; từ bảy tuổi đến mười lăm tuổi, mấy trăm người còn lại mấy chục người, “Mà chính là hoàn tất kỳ thi kiểm tra cảm giác trước đó. Hãy làm cho tốt lần kiểm tra này, tôi sẽ ở đây chờ tất cả các em vào đợt khai giảng. Hy vọng tất cả mọi người đều có thể thuận lợi hoàn thành, lấy được tư cách nhập học thuộc về mình.”

Khi kiểm tra cuối kỳ, nhà trường sẽ đưa học sinh đến rừng rậm biên giới Sao 3212, sinh vật ở đây dù không phải tinh thú, cũng chẳng bằng 1/10 lực tấn công của tinh thú, nhưng lại thích hợp để đánh giá học sinh. Sau khi thầy cô bàn bạc vào cuối mỗi học kỳ, họ sẽ chừa ra một phạm vi cho học sinh đi săn, trong tay mỗi người chỉ có một con dao găm, dẫu chết hay sống hoàn toàn dựa vào thực lực.

Mỗi khi tăng một cấp, phạm vi tiến vào rừng sẽ tăng lên, chỉ số nguy hiểm cũng vì thế mà tăng vọt.

Về phần các thầy cô sau khi động viên học sinh trong lớp của mình, họ sẽ dẫn học trò đến bên ngoài bìa rừng.

“Mọi người nhớ kỹ, tay chân mấy thầy cô không đủ, nên có thể kịp thời cứu được các em hay không hoàn toàn dựa vào vận may. Cho nên… lúc này có ai muốn rời đi thì còn kịp.” Giáo viên chủ nhiệm ban B nhìn quanh một vòng.

Không ai động đậy; nhiều năm như vậy, mỗi học sinh còn lưu lại nơi đây không có một người nào có tâm tính bất ổn.

“Đã như vậy, kỳ thi cuối kỳ lần thứ 16 khóa 108 của Học viện 3212 chính thức bắt đầu!”

Khi tiếng súng phát lệnh vang lên, tất cả học sinh lập tức tràn vào rừng rậm phía biên như thủy triều, mỗi người đều muốn sớm hoàn thành nhiệm vụ.

Giáo viên vạch rõ một phạm vi nhất định, học sinh đi săn thành công trong phạm vi này là có thể đi ra, nhưng trong đó luôn có các loại rủi

ro khó lòng lường trước. Đầu tiên là thực lực con mồi chưa được xác định, nào có ai biết mình sẽ gặp cái gì; tiếp đó mặc dù đi săn thành công đi chăng nữa, hành trình trở về cũng có khả năng gặp phải dã thú khác.

Vệ Tam nhanh chóng tiến vào rừng rậm vùng biên, từ trước đến nay cô luôn tiếc mạng, chủ yếu cô dựa vào các kiểu di chuyển khác nhau để tránh bị thương nặng trong mười sáu lần thi trước đó. Cô nghèo mà, không nằm nổi trong khoang trị liệu.

Cảnh sắc bên ngoài rừng rậm vùng biên thoạt nhìn trông yên bình, ngay cả không khí cũng tươi mát hơn thành thị không ít, song kể từ lúc học sinh tiến vào lại có tiếng kêu thảm thiết chẳng ngừng.

Dẫu cho mấy người này đã thi ở đây những mười sáu lần.

Ngày hôm nay đối với bọn dã thú trong rừng rậm vùng biên mà nói là một cơ hội tốt để ăn.

Một tay Vệ Tam cầm dao găm, cô bước nhanh xuyên qua một đám bụi gai, gai trên đám thực vật không ngừng cắt qua đồ huấn luyện. Thế mà ánh mắt của cô không chớp dù chỉ một chút, so với những nơi khác, người và dã thú đều không quá sẵn lòng đi qua nơi này. Cho nên nếu đi trên nơi có mấy bụi gai thế này, mức độ nguy hiểm không chỉ giảm xuống mức thấp nhất mà lại còn có thể tùy lúc đi săn.

Cũng vì nghèo, Vệ Tam theo thói quen muốn đưa ra phương án dùng ít sức nhất.

Xuyên qua bụi gai, lỗ tai Vệ Tam đột nhiên giật giật. Cô dừng lại, nghiêng đầu nhìn ra ngoài: Một con báo hoa mai ở phụ cận đang đi tới đi lui.

Nào có chờ động tác tiếp theo, con báo hoa mai kia đã nhảy đến gần chỗ bụi gai, rồi gầm lên với Vệ Tam.

Vệ Tam nhắm mắt lại, báo hoa mai ngửi thấy máu của cô. Cô cố sức tiếp tục xông về phía trước, báo hoa mai bên ngoài ngay lập tức đuổi theo.

Phiền chết đi được, còn tưởng rằng sẽ có vận may, gặp được con mồi dễ đối phó gì đó, kết quả giờ thì cô lại trở thành con mồi.

Vệ Tam hít sâu một hơi, đoạn dừng lại, thừa dịp báo hoa còn chưa kịp phản ứng, cô đã nhảy ra từ chỗ khác, lăn tại chỗ nhằm giảm bớt lực va chạm.

“Gràooo---"

Trong cổ họng báo hoa phát ra tiếng gào thét hưng phấn, nó lập tức nhào về phía Vệ Tam.

Vệ Tam đã gặp qua tinh thú đương nhiên sẽ không sợ một đầu báo hoa. Cô không trốn, chỉ tránh chân trước của con báo; kế đó cô trượt xuống, cả người đều ở dưới bụng con báo ngay khi nó muốn lui về phía sau một bước. Những tưởng nó đã bắt được con mồi, ngờ đâu con mồi đâu chẳng thấy, mà trên người nó lại có cảm giác nặng nề.

Sau khi trượt xuống dưới bụng con báo, cô lăn nhanh sang bên cạnh, xoay người cưỡi trên mình con báo, một tay nắm lấy đầu nó, tay còn lại cầm dao găm rạch một đường lên cổ nó.

Máu phun ra như suối, tiếng r3n rỉ của con báo nghẹn ắng lại trong cổ họng, chưa kịp phát ra tiếng thì nó đã ngã ầm xuống đất.

Vệ Tam đứng lên từ trên thân báo hoa, đợt kiểm tra cuối kỳ xem như hoàn thành một nửa, hiện tại còn lại là làm thế nào thành công mang con mồi ra ngoài.

Mùi máu tươi sẽ dẫn những con thú hoang khác đến, chưa kể cô còn muốn vác một con báo hoa nặng thế này trở lại.

Vệ Tam sờ sờ túi, không mang theo dịch dinh dưỡng rồi, cô đói bụng quá.

Trong khoảng thời gian này bị tay nghề của vợ thầy nuôi đến mức khẩu vị cũng kén ăn, lại thêm việc bà ấy thường xuyên nhét thêm các loại đồ ăn nhẹ, khiến cô muốn quên bằng sạch vị của dịch dinh dưỡng, chứ đừng nói gì đến mang theo.

Sờ bụng, Vệ Tam nghe mệnh trời khiêng báo hoa mai hơn hai trăm ký, một đường chạy như điên.

“Mấy người đang làm gì thế?”

Vệ Tam mang theo đầu óc choáng váng, cắn răng một đường chạy điên cuồng, kết quả khi đi ngang qua một khu đất trống lại có âm

thanh quen thuộc truyền đến.

Đó là bạn cùng lớp.

“Con mồi của mày tốt đấy, cho tao mượn dùng.”

“Cút đi!”

Vệ Tam liếc một cái, nhấc gót chuyển hướng, bước nhanh về phía khu vực trống trải. Cô ném con báo trên vai xuống đất: “Con mồi của tao cho mày mượn dùng thì sao?”

Trong khu vực trống có bảy tám người đứng đấy, bị vây quanh ở giữa là bạn của Vệ Tam, những kẻ khác đều là người của lớp bên cạnh, người dẫn đầu lại ngồi dưới một thân cái cây xa xa, kề bên chân có một con sư tử đã chết.

Những người này vừa nhìn thấy Vệ Tam thì đồng loạt lui về phía sau một bước.

Bạn Vệ Tam từ trên mặt đất đứng lên, kéo con mồi của mình dựa vào gần Vệ Tam, chỉ vào người của lớp bên cạnh: “Đám người này không có bản lĩnh hoàn thành nhiệm vụ bèn hợp tác cướp con mồi của chúng ta.”

Tự mình cực khổ khôn cùng hoàn thành nhiệm vụ, thể lực tiêu hao chưa tính lại còn bị thương, kết quả là đám người này đến cướp con mồi. Không phải không có người chống trả, nhưng kẻ cầm đầu lớp bên cứ nhìn về phía này từ gần đó, vừa thấy có gì không đúng sẽ ra tay, số người bị cướp đã không còn là một hai.

Người ở lớp bên cạnh không ai dám lên tiếng, ánh mắt không ngừng nhìn về phía người con trai dưới tàng cây xa xa.

Rốt cục người dưới tàng cây đứng dậy đi tới: “Vệ Tam, tôi khuyên cậu không nên xen vào việc của người khác.”

Vệ Tam chậc một tiếng, đánh giá đối phương từ trên xuống dưới, đoạn thân thiết ân cần hỏi thăm: “Ngô Đức, vết thương ở thắt lưng cậu đã khỏi rồi sao? “

Gã ta chính là người cấp A ở lớp kế bên bị cô đè lên đánh.

Thái Ngô Đức: “...” Cả người lại bắt đầu đau đớn âm ỉ.

Vệ Tam thở dài: “Mọi người lớp kế này, bình thường ngẩng đầu không thấy cúi đầu lại gặp. Hay là như vầy, mấy người để lại tất cả các con mồi của mình rồi tôi sẽ thả mọi người đi.”

Giọng điệu cô dĩ nhiên thật lớn làm cho Thái Ngô Đức cười lên trong sự tức giận: “Vệ Tam, chỉ dựa vào hai người các cậu mà muốn đối phó nhiều người bên tôi cơ à?”

Vệ Tam xoay cổ tay, giương mắt: “Bằng không thì sao? “

Thái Ngô Đức đang muốn nháy mắt với tên tay sai, bất thình lình một nắm đấm bay đến trước mặt gã. Gã theo bản năng né tránh, song chưa chờ được may mắn kéo đến thì một nắm đấm khác lập tức đập trúng đầu gã, đánh thẳng vào đầu khiến gã choáng váng.

“Anh Thái!” Đám lâu la không khỏi bối rối hô to.

Vệ Tam chớp lấy thời cơ, nện Thái Ngô Đức xuống đất, hoàn toàn không cho gã có thời gian phản ứng: “Anh Thái? Tôi đánh cậu thành anh Heo được không? “

Liên tục bị tấn công nặng nề, Thái Ngô Đức gần như bất tỉnh. Gã nghĩ thầm trước khi hôn mê: Mẹ nó, Vệ Tam này đúng là không phải người, sức mạnh cái khỉ gì, mới một cú đã phế luôn người ta.

“Anh Thái!!!”.

Nhóm đàn em thấy Thái Ngô Đức dễ dàng ngất xỉu thì sợ tới mức khuôn mặt trắng bệch.

Vệ Tam bị đám người này quỷ khóc sói gào làm cho càng choáng đầu hơn, không khỏi lạnh lùng đưa mắt nhìn về phía bọn họ.

“……”

Đám người hệt như bị bàn tay vô hình bóp cổ, nhất thời không dám lên tiếng. Một lát sau, một người trông có vẻ lanh lợi trong đám người nhìn Vệ Tam, đổi giọng thăm dò: “Anh, anh Heo?”

Việc này lập tức nhắc nhở đám người, rất nhanh khu vực trống trải lại vang lên một trận gào khóc: “Anh Heooooo——”

Vệ Tam: “…”

“Cái nào do mấy người cướp được?” Vệ Tam liếc mắt nhìn con mồi của những người này rồi hỏi.

Nhóm lâu la đồng loạt đưa con mồi đến trước mặt Vệ Tam, đoạn nâng Thái Ngô Đức lên bỏ chạy, ngay cả con mồi của Thái Ngô Đức cũng chưa kịp mang đi.

“Cậu giúp tớ liên hệ với những người bị cướp con mồi, tớ đi trước.” Vệ Tam khiêng con mồi của mình lên, tiếp tục chạy về, cô cảm giác mình sẽ nhanh choáng thôi.

Vệ Tam chạy rất nhanh, vận may cũng coi như không tệ, trên đường trở về không gặp phải dã thú khác, thuận lợi rời khỏi rừng rậm vùng biên.

“Sư phụ, đây là con mồi của em, số hiệu B510816429.” Vệ Tam ném con mồi trước mặt thầy giáo phụ trách thống kê, cô nói xong câu này liền chuồn mất.

Vì lý do kiểm tra, sẽ có một số tiểu thương bày bán hàng hóa trong khu vực an toàn không xa rừng cho lắm. Vệ Tam đói đến không chịu nổi lại ngửi thấy các loại thức ăn nóng hổi làm cô nuốt nước miếng, tìm một vòng mới thấy thương nhân bán dịch dinh dưỡng giá rẻ.

Mở nắp ra, Vệ Tam trân quý uống vào từng ngụm nhỏ dịch dinh dưỡng với hương thơm thoang thoảng khắp nơi.

Một loạt dịch dinh dưỡng chảy vào bụng, tật xấu đầu óc choáng váng của cô mới được xem là đỡ hơn đôi chút.

Hầy, khi nào cô mới có năng lực đạt được dịch dinh dưỡng mà không bị hạn chế đây.

Vệ Tam hiện giờ đã không còn ảo tưởng về giấc mộng phát tài làm giàu của mình nữa, trước khi trở thành một cơ giáp sư chân chính thì cô nghèo vẫn hoàn nghèo như vậy mãi.

Tính thời gian bên kia gần như đã kết thúc, Vệ Tam mới lưu luyến rời khỏi khu an toàn, đi về phía lối vào rừng rậm ven biên.

Phần lớn học sinh đã đi ra, trước mặt thầy giáo thống kê cũng chất đầy các loại con mồi. Lúc Vệ Tam đi đến, Lý Bì vừa lúc mang theo hai học sinh trọng thương đi ra, nhân viên y tế chờ bên cạnh lập tức đưa

học sinh vào trong xe y tế di động nhằm trị liệu.

“Kỳ kiểm tra cuối kỳ thứ 16 khóa 108 đến đây là kết thúc, chúc mừng tất cả học sinh đã vượt qua bài kiểm tra, học kỳ tiếp theo chúng ta gặp lại nhau, hy vọng tất cả mọi người có thể đạt được kết quả như mong muốn trong kỳ thi tốt nghiệp.” Giáo viên chủ nhiệm ban phát biểu xong thì đưa giáo viên và học sinh bị thương nặng rời đi.

Các học sinh khác thở phào nhẹ nhõm và đi đến khu vực an toàn.

Kỳ thi cuối cùng vừa kết thúc, áp lực cũng tạm thời biến mất, học sinh nhìn thấy các loại đồ ăn ngon trong khu vực an toàn tất sẽ nhịn không được trước cám dỗ.

“Vệ Tam… Cảm ơn cậu vì chuyện lúc nãy.” Bạn cùng lớp ban nãy đã đuổi kịp để cảm ơn.

“Tiện tay mà thôi.” Vệ Tam ngửi mùi vị trong không khí thì không khỏi bí mật nuốt nước miếng nhiều lần.

Mua không nổi thì ngửi chút hương thơm cũng tốt.

Phải thật lâu sau Thái Ngô Đức mới tỉnh lại khi bị Vệ Tam đánh ngất xỉu trong rừng. Cũng bởi vì đi săn thêm lần nữa, thiếu chút gã đã không kịp thời gian, dẫn đến chuyện không đậu được, may sao mà giây cuối cùng gã cũng chạy tới.

“Muốn ăn cái gì thì tự mình lấy, tao bao hết.” Thái Ngô Đức thản nhiên nói với nhóm đàn em.

“Cám ơn anh He... Thái.” Nhóm lâu la lao nhao đi mua đồ mình muốn ăn

“Anh Thái, cái quỷ xiên que này ăn ngon thật! Anh nếm thử đi.”

Thái Ngô Đức nhận lấy cái xiên que nướng mà bọn đàn em đưa tới nhưng cũng không ăn, gã không có hứng lắm với mấy thứ này. Là một người cấp A, tương lai gã muốn tới năm trường quân sự lớn, thế nên biểu hiện hiển nhiên không giống người bình thường.

Nhưng... Vừa nghĩ đến con chó Vệ Tam kia cũng có thể là cấp A, cũng đi tới năm trường quân sự, trong lòng Thái Ngô Đức kìm nén đến hoảng hốt.

“Ngô Đức, thật trùng hợp ha.” Vệ Tam nhìn thấy Thái Ngô Đức bèn chủ động tiến lên nhiệt tình chào hỏi.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, toàn thân Thái Ngô Đức cứng đờ: “!!!” Mẹ kiếp, gã thật sự rất sợ đấy!

Vệ Tam đi đến trước mặt Thái Ngô Đức: “Tôi thấy cậu cầm xiên que lâu như thế rồi, sao không ăn đi?”

Thái Ngô Đức rất muốn bày ra khí thế cấp A, nói một câu liên quan đến cậu à, nhưng bị Vệ Tam đánh ở trong rừng rậm đến phát hoảng, thế là gã nói trong nỗi sợ: “Lạnh rồi, không ngon lắm.”

Vệ Tam lắc đầu: “Cậu lãng phí như vậy không tốt đâu.”

Bệnh thần kinh à! Liên quan cái quần gì tới cậu!!!

Trong lòng Thái Ngô Đức hò hét, trên mặt lại kiên cường mở lời trong sự uất ức: “Vậy, vậy tôi ăn bây giờ.”

Vệ Tam đưa tay ngăn lại, vỗ vỗ bả vai gã, chân thành nói: “Ngô Đức, đừng làm khó mình, tất cả mọi người đều là bạn học, không bằng hôm nay tôi sẽ thay cậu giải quyết nỗi khổ này.”

Thái Ngô Đức:... Mẹ kiếp, thì ra coi trọng xiên nướng của mình!

Thái Ngô Đức nhét xiên nướng vào tay Vệ Tam, vô cùng nhượng bộ cho hay: “Tôi thấy đồ trên quầy hàng kia cũng không tốt lắm, bạn Vệ Tam muốn nếm thử à?”

“Phải không? Những thứ không tốt cũng lấy ra bán, cái này cũng không được rồi.”

“Không bằng bạn Vệ Tam thay đông đảo bạn học giải quyết chuyện này đi.”

“Đương nhiên rồi, xả thân vì người là nguyên tắc tôi luôn theo đuổi mà.”

Thái Ngô Đức: Cái quần què chứ ở đó.

“Ha ha, cảnh giới của bạn Vệ Tam chính là cái dạng không giống với mấy người bình thường như chúng tôi.”

Trong lúc nói chuyện, hai người anh em tốt là Vệ Tam và Thái Ngô Đức đi về phía quầy hàng tiếp theo.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Hahahahahaha, theo lời nhận xét của bạn đọc tên Gối Giấc Mơ Hoàng Lương - Vệ Tam: Chỉ cần nắm đấm đủ cứng, dạ dày cũng có thể cứng lên ^^

Chương 7

“chắc chắn Vệ Tam muốn tới cửa đánh gã!!!”

Kết quả xếp hạng bài kiểm tra cuối kỳ dựa theo thứ tự đi ra, dù Vệ Tam chậm chút thời gian nhưng lúc đi ra vẫn là hạng nhất, vợ thầy sau khi biết tin đã làm một bữa tiệc lớn khao cô.

“Anh cũng vất vả trong thời gian dài như vậy đấy.” Lý Bì không khỏi ghen tị nói.

“Bao tuổi rồi.” Bà trừng mắt nhìn Lý Bì một cái, sau đó lại lộ ra nụ cười dịu dàng với Vệ Tam, “tiểu Vệ ăn nhiều một chút, dạo này em đang lớn đấy.”

Vệ Tam gật đầu: “Cám ơn cô.”

Sau khi ăn cơm xong, Vệ Tam chuyển một khoản tiền cho Lý Bì, nói là chi phí sinh hoạt.

Lý Bì không từ chối: “Kỳ nghỉ cũng không thể lười biếng, học kỳ tiếp theo mới là thời điểm quan trọng nhất.” “

“Em biết.”

Nghỉ hai tháng, Vệ Tam ngoại trừ phải hoàn thành công việc Lý Bì bố trí, thời gian còn lại đều dành cho việc sửa chữa tận nhà cho người ta. Lý Bì biết cô muốn kiếm tiền nên cũng không ngăn cản, ngược lại có lúc sẽ giới thiệu việc làm cho cô, ví dụ như nhà đồng nghiệp muốn sửa chữa cái gì thì ông liền giới thiệu Vệ Tam qua đấy.

Người khác có lúc sửa lúc không, còn Vệ Tam lại sửa tất. Một tới hai đi, người tìm cô càng ngày càng nhiều, mới một tháng mà cô đã kiếm được hơn sáu ngàn tinh tệ.

“Mới như thế mà sửa xong rồi á?” Một người nhà của giáo viên nọ nhìn vào thiết bị gia dụng của mình và hỏi.

“Vâng, bác nhìn xem.” Vệ Tam tháo găng tay ra.

Người kia thử tất cả các chức năng một lần nữa, đoạn ngạc nhiên hỏi: “Làm sao mà tôi cảm thấy còn tốt hơn so với mua mới.”

“Cháu đã điều chỉnh một số thứ.”

“Nếu cháu biết sửa cơ giáp thì tốt rồi.” Thân nhân nọ lẩm bẩm.

Trong lòng Vệ Tam khẽ động: “Cháu cũng biết sửa cơ giáp một chút.”

“Thật sao? Tôi có một người bạn, cơ giáp nhà cô ấy hỏng rồi nhưng cô nàng cứ muốn dùng gấp. Chủ tiệm nói chỉ có thể đưa đến sao lớn để sửa, cơ mà đi một chặng về một chặng e là thời gian không còn kịp nữa; còn mấy người thầy có năng lực sửa thì đã đi tới sao lớn giao lưu, khiến cho cô nàng mấy này nay phát sầu lắm.”

Vệ Tam gật đầu: “Cháu có thể thử xem.”

Người nhà giáo viên lập tức liên lạc với người bạn nhằm nói rõ chuyện này, hiển nhiên đối phương cũng không ngờ có người có thể sửa, thế là đồng ý chẳng ngừng.

“Đây là địa chỉ nhà cô ấy.”

Vệ Tam nhìn lướt qua, quả là không xa lạ gì vì trước kia Kim Kha cũng ở đó, là khu nhà giàu trên Sao 3212.

Bắt xe chạy tới nhà người nọ, Vệ Tam nhìn biển số nhà, đoạn dừng lại ngay cửa nhà, bấm chuông cửa.

“Tới ngay.”

Cửa vừa mở ra, người trong người ngoài đều ngây ngẩn cả người, sau đó người bên trong đóng cửa lại “rầm” một tiếng.

Vệ Tam: “... Ngô Đức, là nhà cậu muốn sửa cơ giáp à?”

Năng lượng Thái Ngô Đức tràn đầy mười phần khi ở nhà mình: “Mắc mớ gì tới cậu!”

Vệ Tam: “Tôi đến sửa cơ giáp.”

Thái Ngô Đức: “Đánh rắm à! “

Vệ Tam: “Cậu không mở cửa vậy tôi đi đây.” “

Thái Ngô Đức do dự một hồi, kế đó gọi mẹ ở bên trong, bảo bà liên lạc với dì lúc nãy, hỏi rõ người tới nhà sửa chữa tên là gì.

“Dì con nói là Vệ Tam.” Giọng nói của mẹ Thái Ngô Đức loáng thoáng truyền tới.

Thái Ngô Đức: Gã không tin!!! Vệ Tam chắc chắn muốn tới cửa đánh gã!!!

Vệ Tam giơ tay gõ cửa: “Này, mở hay không mở, bằng không mở tôi đi thật đấy.”

Thái Ngô Đức cách cửa hô: “Một người chiến sĩ cơ giáp độc lập như cậu làm sao biết sửa cơ giáp, toàn bộ Sao 3212 cũng không có người nào biết.”

Vệ Tam thở dài: “Cuộc sống không dễ đành phải đa tài.”

Thái Ngô Đức do dự: “Cậu thật sự biết sửa sao? “

Vệ Tam: “Biết.”

Cuối cùng Thái Ngô Đức hé ra một khe hở nhỏ từ cửa: “Cậu thật không đến trước cửa đánh tôi chứ? “

“Vì sao tôi lại muốn tới tận đây để đánh một kẻ bại tướng?”

Thái Ngô Đức: Thật hợp lý, gã đúng là không còn gì để phản bác.

“Vào đi.”

Vệ Tam đi theo Thái Ngô Đức đến phòng huấn luyện của gã, có một chiếc cơ giáp được đặt ở trung tâm.

“Thì ra cái cơ giáp kia đã được nhà cậu mua đi.” Vệ Tam nhướng mày, lúc trước ở chợ vật liệu có một cửa hàng bán cơ giáp, mà bảy năm qua đi chỉ bán được một chiếc.

Thái Ngô Đức kiêu ngạo đáp: “Tương lai tôi muốn tới năm trường quân sự lớn, đương nhiên phải dùng cơ giáp trước.”

Vệ Tam trèo lên cơ giáp, tiến vào buồng lái, có một chút rung rinh, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy thật sự những gì bên trong cơ giáp, mặc dù chỉ là cơ giáp trang trí.

“Vệ Tam, cậu làm được không đó?” Thái Ngô Đức hét lên bên dưới.

“Lần đầu tiên sửa cơ giáp mà, cho tôi chút thời gian.” Vệ Tam thò đầu ra trả lời.

Thái Ngô Đức: “!!! “

“Tôi biết cậu sẽ không sửa được đâu! Vệ Tam, cậu xuống đây cho tôi!!!”

Vệ Tam không động đậy, thăm dò bằng cách nhấn tất cả các phím bấm một lần.

“A a a a a a! Vệ Tam, cậu xuống đây! “Thái Ngô Đức nhìn cơ giáp thỉnh thoảng run rẩy, nước mắt đau lòng trào ra tựa bão tố, “Nó muốn đổ rồi!!! “

Cảm nhận được cơ giáp một lần này xong, Vệ Tam mở cửa khoang nhảy xuống, cầm cờ lê chỉ vào Thái Ngô Đức: “Ồn quá đi, câm miệng lại mau.”

Thái Ngô Đức nghẹn ngào một tiếng, uất ức ngậm miệng: “...”

Cô dạo một vòng ở phía dưới, tìm được chỗ động cơ và gõ gõ: “Đây là loại cơ giáp kiểu dò cảnh, phỏng chừng vẫn là loại kém nhất, bình thường khi cậu dùng đã làm vượt quá sức chịu đựng của nó. Nó có thể kiên trì đến bây giờ mới hỏng cũng coi như cậu có may mắn.”

Thái Ngô Đức nghe vậy bèn thăm dò: “Cậu... Cậu biết thật á?”

Vệ Tam lười trả lời gã câu này: “Ngân sách sửa chữa là bao nhiêu? “

“Ba mươi vạn tinh tệ.”

Vệ Tam: “... Gia đình cậu thật giàu.”

Thái Ngô Đức vội vàng nói: “Ba mươi vạn là của cơ giáp, nếu cậu có thể sửa được thật ấy thì phí sửa chữa sẽ tính khác.”

“Không cần, toàn bộ tiền đều dùng cho cơ giáp.” Vệ Tam nhảy xuống từ trên phần che động cơ, “Phí sửa chữa thì thôi, lần trước cậu mời tôi ăn xiên nướng rồi.”

“Ơ?”

Vệ Tam liếc về phía Thái Ngô Đức: “Trên người cậu có tiền không? “

“Có.”

“Theo tôi đến chợ vật liệu một chuyến.”

Hai người đi chợ vật liệu mua một đống nguyên liệu mang về, trong đó du kim tốn nhiều nhất, nhưng cũng chỉ có mấy gram mà thôi, bọn họ trước sau tiêu đại khái bảy mươi vạn tinh tệ, Thái Ngô Đức còn phải xin thêm tiền từ mẹ mình.

“Cậu thật sự sửa được không?” Trong lòng Thái Ngô Đức trống rỗng, bảy mươi vạn tinh tệ đối với gã mà nói cũng không phải là một khoản tiền nhỏ.

“Có thể sửa xong hay không thì tài liệu đều đã mua cả rồi.”

Thái Ngô Đức: “...” Mẹ nó, gã bị ma quỷ dẫn lối nên mới có thể tin lời quỷ lời ma của Vệ Tam.

“Yên tâm đi, trước khi khai giảng nhất định sẽ giúp cậu sửa.”

Tuy rằng tiếp nhận công việc sửa cơ giáp, cơ mà những chuyện khác Vệ Tam cũng không bỏ sót, mỗi ngày đều dành thời gian đến nhà Thái Ngô Đức.

Thái Ngô Đức run sợ nhìn cơ giáp của mình bị dỡ ra thành nhiều mảnh vụn như muốn nát, mỗi đêm trước khi đi ngủ đều hối hận vì sao lại tin lời Vệ Tam.

Cơ giáp kiểu dò cảnh không có yêu cầu về cấp bậc cảm giác, bởi vậy lực tấn công bằng 0, bảy mươi vạn tinh tệ nghe thì thấy rất nhiều song kỳ thật cũng chỉ có thể cải tạo độ cứng cùng với động cơ của vỏ ngoài cơ giáp, chưa kể đây là do Vệ Tam giảm bớt vật liệu cho động cơ, nên mới chỉ tốn bảy mươi vạn.

Chuyện cải tạo vỏ ngoài cơ giáp được Vệ Tam đặt ở cuối cùng, đầu tiên cô sửa chữa động cơ bị hỏng, gia tăng nguồn năng lượng.

“Két-----"

Vệ Tam lắp động cơ xong, đứng dậy nói với Thái Ngô Đức đang cắn móng tay: “Thử xem.”

Thái Ngô Đức chỉ vào cơ giáp: “Ngay cả vỏ còn chưa được cậu lắp vào!”

“Yên tâm, sẽ không tan thành từng mảnh đâu, cứ thử trước xem được không.”

Thái Ngô Đức nơm nớp lo sợ trèo lên buồng cơ giáp, di chuyển ngập ngừng như thăm dò. “Ế?”, thật có thể động đậy này.

Gã điều khiển cơ giáp đi một vòng trong phòng huấn luyện, vui mừng khôn xiết: “Nó ngon rồi!” Còn linh hoạt hơn cả trước kia.

“Được rồi, xuống trước đi, tôi sửa vỏ ngoài cơ giáp thêm đã, sau đó sẽ lắp lên.” Vệ Tam đối với loại cơ giáp này đã không còn cảm giác mới mẻ gì quá lớn, mấy chỗ ngón tay điều khiển đơn sơ trong phòng điều khiển hoàn toàn không thể tạo ra sự tấn công, lỡ mà đi vào để điều khiển cơ giáp này thì cũng chẳng khác gì đi dạo.

Thái Ngô Đức đi ra từ bên trong, hưng phấn bảo: “Cậu từ đâu học được kỹ thuật này thế, lợi hại thật.”

Vệ Tam đã đeo xong găng tay nhằm hòa tan du kim. Loại tài liệu này quá đắt, cô tính thêm du kim ở khớp nối cơ giáp, những nơi khác coi như thôi vậy.

Đợi đến một ngày trước khi khai giảng, Vệ Tam rốt cục cải tạo xong cơ giáp của Thái Ngô Đức. Gã điều khiển cơ giáp đi dạo bên ngoài một vòng, ánh mắt nhìn Vệ Tam lúc đó cũng khác hẳn.

“Vệ Tam, sau này tôi che…” Sau khi ánh mắt cô quét qua, Thái Ngô Đức lập tức đổi giọng, “Tôi, chúng ta là anh em!“

Vệ Tam không để ở trong lòng, có thể cầm cơ giáp luyện tập đã là một chuyện đáng mừng.

……

“Híttt——”

Trời còn chưa sáng mà đầu Vệ Tam đã đầy mồ hôi, cô cuộn mình trên giường, ôm chân hít một hơi khí lạnh.

Lại bị chuột rút.

Chịu đựng hồi lâu, Vệ Tam mới bình tĩnh lại, sắc mặt tái nhợt, cô nửa tựa vào tường.

Ở thế giới ban cũ, thời kỳ phát triển của cô chưa bao giờ đau đớn như vậy, còn bây giờ thỉnh thoảng lại bị chuột rút.

Vệ Tam trổ mã rất nhanh, thịt không đuổi kịp, cả người gầy như cây gai, dẫu cho mỗi ngày đều được vợ thầy bồi bổ bằng thịt cá

Lau mồ hôi trên trán, Vệ Tam từ trong phòng đi ra vừa lúc đụng phải Lý Bì.

“Ngày đầu tiên khai giảng mà không có tinh thần như vậy.” Lý Bì nhìn Vệ Tam, “Lại bị chuột rút?“

“Không sao đâu thầy.”

Lý Bì nhíu mày: “Bình thường ăn nhiều một chút, đợi lát nữa tôi bảo cô làm nhiều đồ ăn ngon.”

Sau khi ăn sáng xong, Lý Bì cùng Vệ Tam đến trường.

Bắt đầu học kỳ mới, bầu không khí ngày đầu tiên không giống như trước đây.

“Mấy cậu chưa nghe nói sao? Chúng ta có cơ hội đụng vào cơ giáp năm nay đấy.”

“Cơ giáp?! Là cái mà tớ đang nghĩ tới sao?”

“Đương nhiên rồi, học viện chúng ta có một chiếc cơ giáp, sẽ được sẽ được sử dụng mỗi tuần nhằm chuyên môn luyện tập cho sinh viên tốt nghiệp khóa này.”

Vệ Tam nghe học sinh nghị luận sôi nổi, cô còn không biết chuyện này, Lý Bì chưa từng nhắc tới với cô.

Chờ đến trước tiết học đầu tiên, sau khi thời khóa biểu được đưa ra thì tất cả mọi người đều phấn chấn.

Có lớp thực hành cơ giáp thật kìa!

Sau một buổi sáng trôi qua, tất cả các lớp ban B đều trao đổi tin tức bèn biết lớp nào là lớp học cơ giáp đầu tiên. Hâm mộ trong lòng cũng

sắp tràn ra ngoài, bọn họ cũng muốn sớm nhìn thấy cơ giáp chân chính.

Vệ Tam kích động khôn cùng theo, bởi vì nghe nói cơ giáp của trường là cơ giáp chiến đấu.

Buổi trưa trở về ăn cơm, Vệ Tam không nhịn được hỏi thăm Lý Bì về chuyện này.

Lý Bì nhướng mắt nhìn cô một hồi: "Đúng là cơ giáp chiến đấu."

Vệ Tam không lên tiếng, chờ ông nói tiếp.

Một giây sau Lý Bì tiếp lời: "Là cơ giáp cấp B rất nhiều năm trước, hiện tại về cơ bản mà nói thì đã bị đào thải."

Vệ Tam thầm nghĩ quả nhiên là như thế, khi nghe thấy mỗi lớp đều có một chiếc cơ giáp có thể luyện tập, cô đã cảm thấy có chút không đúng, từ khi nào trường học lại có tiền như vậy.

Lý Bì nghiêm mặt sắc nhìn Vệ Tam: "Nếu... Em có thể tiến vào năm trường đại học quân sự lớn thì cơ giáp này đối với em mà nói không có trợ giúp gì quá lớn. Cấp A và cấp B có sự khác biệt một trời một vực, người như vậy, cơ giáp cũng như thế."

"Có thể quen thuộc với cơ giáp trước chung quy là chuyện tốt." Vệ Tam cười cười nói.

Lý Bì gật đầu, sau đó lại hỏi: "Tôi nghe nói em giúp nhà họ Thái sửa xong cơ giáp? "

"Vâng."

"Tiểu Vệ học được sửa cơ giáp khi nào?" Vợ thầy bưng thức ăn lên bàn, hiếu kì hỏi.

Vệ Tam có chút ngượng ngùng trả lời: "Thật ra... Trước kia em muốn báo danh vào Cơ giáp sư dự bị, nhưng lại hám rẻ mà báo danh nhầm chuyên ngành."

Lý Bì: "..." Khó trách mấy năm trước vẫn mãi đội sổ, vừa đạt đủ điểm các loại huấn luyện là dừng, làm cho có lệ.

"Thật khó cho em." Lý Bì hừ lạnh một tiếng.

.....

Lớp bên cạnh được học thực hành cơ giáp đầu tiên. Vừa đến nghỉ giữa giờ, có không ít người có quan hệ tốt với lớp bên cạnh đã chạy đi hỏi cảm thụ.

Lớp Vệ Tam và lớp bên cạnh từ trước đến nay bất hòa, cũng không có ai đi qua, song không ngăn được lớp cách vách đi tới đi lui khoe khoang, đứng ở cửa lớn tiếng cùng những người khác thảo luận và miêu tả cơ giáp.

“Mẹ kiếp, Thái Ngô Đức cách vách lại tới đây.”

“Chắc chắn cũng là tới khoe khoang, ráng đi, sớm muộn gì chúng ta cũng được tiếp xúc với cơ giáp, bọn họ đắc ý cái gì?”

Tay trái Thái Ngô Đức là một cái xiên nướng, tay phải là một hộp hoa quả cắt miếng. Nghênh ngang đi vào, gã nhìn quanh một vòng, thành công khiến người trong lớp trợn mắt.

“Vệ Tam! Thái Ngô Đức lao tới trước mặt Vệ Tam, đặt hoa quả lên bàn của cô, đưa xiên nướng qua, “Ăn không?“

“Có việc gì?” Vệ Tam ngửi mùi, cái xiên này có mùi còn thơm hơn cái trước.

Thái Ngô Đức hô này một tiếng, lấy lòng bảo: “Tất cả mọi người đều là bạn bè, cậu giúp tôi giải quyết cái thứ tội nghiệt sâu nặng này đi, thế nào? “

“Có việc thì nói ra.” Vệ Tam nhận lấy cắn một cái xiên nướng, đoạn lắc đầu, “Thứ này tội nghiệt quá sâu nặng.”

Thái Ngô Đức ho một tiếng: “Là như vầy, về sau chúng ta không phải đều học thực hành cơ giáp sao, tôi nghĩ mọi người cùng nhau trao đổi kỹ xảo, mạnh mẽ liên thủ.”

Gã nghĩ đến việc ngay cả cơ giáp mà Vệ Tam còn biết sửa, thế thì thực hành cơ giáp nhất định sẽ không kém.

Vệ Tam cắn xiên nướng, giương mắt nhìn gã: “Trao đổi với nhau thì được, mạnh mẽ hợp tác thì thôi.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Thứ tội nghiệt sâu nặng gì đó cứ để tôi giải quyết!

Hahahaha, bổ sung thêm! Thuận tiện thay Vệ Tam xin dịch dinh dưỡng! Đừng cho cô ấy loại hết hạn!!! ~

Chương 8

“ai mà không phải là con cưng của trời”

Đến phiên tiết thực hành cơ giáp của lớp Vệ Tam, nội tâm Vệ Tam cũng kích động, đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc với cơ giáp chiến đấu chân chín. Tuy rằng chỉ là một cơ giáp cấp B bị đào thải nhưng không thể không khiến cô phấn khích, hơn nữa sâu trong thâm tâm, Vệ Tam là một người ham hê cơ giáp.

“Đầu tiên mọi người tới nhận biết mấy bộ phận chủ yếu của cơ giáp trước nhằm thuận tiện cho thao tác sau này.” Lý Bì chỉ vào chiếc cơ giáp màu xanh xám, giới thiệu mấy bộ phận bên ngoài cơ giáp, sau đó lại mở quang não, chiếu phòng thao tác bên trong cơ giáp. “Phòng điều khiển thường do đầu nối và thao tác bằng tay khống chế và hỗ trợ lẫn nhau, điều này cũng có nghĩa là cảm giác cao hay thấp cùng tốc độ tay nhanh hay chậm là hai nhân tố quan trọng đánh giá một chiến sĩ cơ giáp độc lập.”

Mọi người nín thở nghe Lý Bì giảng giải như sợ bỏ sót chữ nào.

“……Đã nhớ kỹ hết chưa?” Sau khi Lý Bì giới thiệu xong, không biết lại chọn cái gì mà khoang cơ giáp đột nhiên mở ra, “Nói nhiều không bằng để chính các em tự mình đi trải nghiệm. Hiện tại dựa theo mã số học sinh để lần lượt đi lên, mỗi người có mười lăm phút thực hành, số 108009 đi lên trước. “

Số học sinh của bọn họ là dựa theo vị trí xếp hàng của khóa + năm khai giảng lần đầu tiên, lúc thi lại tăng số lần vào giữa dãy số, học sinh chuyển trường và tử vong không dùng đến số này nhưng những người khác vẫn duy trì mã số học sinh như cũ.

Tất cả mọi người hâm mộ nhìn số 108009 đi lên trước, song rất nhanh sau đó bọn họ đã hiểu được thao tác điều khiển cơ giáp cũng không phải là chuyện đơn giản. Mười lăm phút trôi qua, 108009 mới miễn cưỡng để cho cơ giáp bước ra một chân, lúc đi xuống thì mồ hôi đầm đìa.

“Xem như cũng được, ngay lần đầu tiên mà đã có thể cho nó cử động.” Lý Bì khen một câu.

Mọi người còn tưởng rằng Lý Bì chỉ an ủi mà thôi, kết quả học sinh lục tục đi lên, rồi người nào người nấy đi xuống đều giống như chạy

nước rút hơn mười ki-lo-mét, cả người đầy mồ hôi, song hết lần này tới lần khác, hoàn toàn chẳng làm cơ giáp nhúc nhích.

Mấy chục học sinh lần lượt đi lên thực hành, từ sáng sớm đến tối, người có thể làm cho cơ giáp động một chút rất ít, mà mấy người này trên đều là mấy người đứng đầu mỗi lần kiểm tra, thường là cấp B trở lên, có khả năng xông lên cấp A.

“Số 108429 lên.” Lý Bì nhìn vào học sinh cuối cùng.

Vệ Tam tiến lên một bước, rất nhanh bò vào khoang cơ giáp.

Học sinh phía dưới lúc này đều lấy lại tinh thần, mở to hai mắt, chuẩn bị xem Vệ Tam có thể khống chế cơ giáp đến trình độ nào.

Mặc dù thành tích Vệ Tam bình thường mấy năm trước, nhưng năm ngoái là một năm biểu hiện xuất sắc, ngay cả Thái Ngô Đức lớp kế bên cũng có thể đè lên để đánh, rất khó không làm cho người ta chờ mong.

“Nghe nói lần đầu tiên Thái Ngô Đức thực hành đã có thể điều khiển cơ giáp đi một vòng ở sân thể dục.”

“Đi một vòng?! Cậu ta bi3n thái thế á?”

“Dù sao cảm giác là cấp A, nên có ưu thế về đẳng cấp trong việc điều khiển cơ giáp cấp B.”

“Vệ Tam hẳn là mạnh hơn Thái Ngô Đức.”

“Vậy chắc chắn rồi.”

.....

Vệ Tam ngồi ở ghế lái, đội mũ bảo hiểm, hai bên thái dương lập tức có thể cảm nhận được dòng điện xuyên qua. Cô nhìn lướt qua bảng điều khiển trước mặt, mấy phím bấm vừa rồi được Lý Bì nói đều được cô nhớ rõ trong lòng, cô thử ấn một lần, cơ giáp ngẫu nhiên sẽ giang cánh tay hóa thành dao đâm hoặc nòng pháo.

Những động tác này cũng không có gì lạ lẫm, các bạn lúc trước đều thử một lần.

Vệ Tam nhắm mắt lại, trong đầu đang phân tích cấu tạo của cơ giáp

này, có vài thứ cô không thể hiểu được.

Nếu như có thể tháo dỡ chiếc cơ giáp này thì tốt rồi.

Vệ Tam mở mắt ra trong sự tiếc nuối, sau đó thử khống chế cơ giáp đi về phía trước.

“Kìa, cử động rồi, cử động rồi.”

Học sinh tinh mắt chỉ vào một chân cơ giáp kích động nói, Vệ Tam quả nhiên xịn sò.

Lý Bì thấy thế, trên mặt lập tức mang theo nụ cười, song một giây sau, nụ cười đã cứng đờ trên mặt.

“Rầm——"

Vệ Tam cùng với cả con cơ giáp đã ngã xuống đất.

Trong sân là một mảng yên tĩnh, tất cả mọi người: “...”

Qua đi, rốt cục cũng có người lên tiếng: “Ha ha, biên độ động tác này so với tất cả mọi người lớn hơn, hẳn là rất lợi hại rồi. “

Những người khác: “...” Không cần nổ lố vậy đâu.

Lý Bì nhíu mày cưỡng chế mở buồng lái ra, thấy ngay Vệ Tam ngã ở bên trong, không có một chút động tĩnh nào.

“Vệ Tam, Vệ Tam!”

“Ơ?”

Vệ Tam mơ mơ màng màng nghe thấy có người gọi mình thì theo bản năng trả lời.

“Em đi ra trước.” Sắc mặt Lý Bì tối sầm đến khó coi, nhìn thấy Vệ Tam như vậy, trong lòng ông không khỏi có suy đoán không tốt.

Ông dạy nhiều học sinh như vậy, không phải chưa từng thấy qua người có cảm giác thấp nhưng tố chất thân thể mạnh mẽ, cơ mà Vệ Tam... Ông không hy vọng chuyện đó xảy ra.

Vệ Tam lơ mơ bò ra, quay đầu nhìn cơ giáp ngã xuống đất, rồi lại

quay lại nói với Lý Bì: “Thầy ơi, em xin lỗi.”

“Chuyện gì xảy ra với em vậy?” Lý Bì hỏi.

Vệ Tam sờ sờ cái đầu vừa rồi đụng phải, lại sờ bụng: “Hơi đói bụng. “

Hôm nay là lần đầu tiên thực hành, từ sáng sớm đến tối, tất cả mọi người đều say sưa xem thực hành, ngay cả nhà vệ sinh cũng không nỡ đi tới, chứ đừng nói gì đến đi ăn cơm.

Lý Bì: “…”

Ông hít sâu một hơi, xoay người nhìn các học sinh khác: “Đều đi ăn cơm thôi, cơm nước xong mà còn muốn đến xem thao tác của Vệ Tam thì tới đây. “

Nói xong Lý Bì kéo Vệ Tam đi ra ngoài.

Dẫn Vệ Tam vào một quán ăn, Lý Bì gọi một bàn thức ăn.

“Thầy à, mua dịch dinh dưỡng vừa tiện lại còn rẻ.” Vệ Tam không quá bằng lòng cho hay, huống hồ giá cả một bàn thức ăn này đủ để vợ thầy làm xong mấy bữa.

“Nói nhảm nhiều như vậy làm gì.” Trong lòng Lý Bì có mấy suy đoán nhảy qua nhảy lại, ông nhìn Vệ Tam nghiêm túc nói, “Ăn cơm no đã, đợi lát nữa lại đi thử một lần nữa xem. “

“Vâng.”

Sau khi một bàn thức ăn lớn được mang lên, Lý Bì hoàn toàn chẳng động đậy, chỉ nói: “Em ăn đi, ăn được thì cứ ăn hết.”

Vệ Tam không suy nghĩ nhiều, thỏa thích ăn cơm. Sau khi quét sạch thức ăn trên bàn, cô thỏa mãn ợ hên một cái no nê.

Khi Lý Bì và Vệ Tam trở lại sân huấn luyện, tất cả học sinh đã sớm đến đông đủ, ai ai cũng muốn nhìn lại Vệ Tam điều khiển cơ giáp.

Vệ Tam ăn no, đầu không choáng cũng chẳng hoa. Cô một lần nữa tiến vào trong khoang cơ giáp, điều khiển cơ giáp đứng dậy.

“Ồ…”

Các học sinh ở đây không khỏi đồng loạt la lên.

Đây đã không phải là vấn đề khống chế cơ giáp di chuyển, mà là vừa rồi cơ giáp đứng dậy, đầu tiên là dùng hai tay chống trên mặt đất làm điểm tựa, sau đó khuỵu chân trên mặt đất chậm rãi đứng lên, để làm ra một loạt động tác này thì thứ cần chính là cân bằng.

Đây chính là thiên phú, đây chính là sự khác nhau giữa cảm giác cao thấp.

Vệ Tam tuyệt đối có cấp A!

Lý Bì nhìn cơ giáp bắt đầu đi lại thì sắc mặt phức tạp.

Mười phút sau, Vệ Tam từ bên trong đi ra.

Các bạn cùng lớp lập tức vây quanh chúc mừng, hỏi về kỹ xảo, Vệ Tam đáp lại mấy lần rồi bị Lý Bì hô ngừng.

“Hôm nay là buổi tập thực hành lần đầu tiên vì vậy tất cả mọi người cần đến, nhưng tuần tới thì học sinh trong lớp sẽ được phân theo từng lớp thực hành, vì vậy thời gian hoạt động của mỗi người có thể được kéo dài. Được rồi, về nhà thôi.”

Sau khi học sinh tan đi, Lý Bì vỗ vỗ Vệ Tam, người đang chờ bên cạnh: “Đi thôi. “

Đến khi trở về rửa mặt xong, Vệ Tam đang chuẩn bị đi ngủ thì bị Lý Bì gọi lại, ông cứ muốn nói lại thôi, rồi lại nhìn Vệ Tam.

“Thầy?”

“Vệ Tam, tôi cảm thấy sau này nói không chừng em có thể đạt được thành tích ở năm trường quân sự lớn.” Khi Lý Bì nói những lời này, ánh mắt ông có chút phức tạp.

Ông vẫn luôn chờ mong Vệ Tam có thể đi vào năm trường quân sự lớn, nhưng cũng chỉ có thế mà thôi. Năm trường quân sự lớn với bất kỳ một người bình thường nào mà nói đều là chuyện chỉ có thể trông mong nhưng không thể đạt được; có thể đi vào đã là vinh hạnh lớn lao, càng không cần nói đến bên trong có bao nhiêu người tài ba.

Vệ Tam Lý nói với lẽ dĩ nhiên: “Thầy, thầy yên tâm, nếu như em vào

năm trường quân sự lớn, nhất định sẽ lấy được thành tích tốt."

Là một nhà nghiên cứu, đặc điểm lớn nhất của Vệ Tam là sau khi nghiêm túc sẽ luôn làm việc chăm chỉ và kiên định.

Lý Bì bật cười, là ông đánh giá thấp sự tự tin của Vệ Tam.

"Tôi đã từng may mắn được gặp qua một cuộc tranh tài giữa các học sinh trong năm trường quân sự lớn, những người đó..." Lý Bì lắc đầu, "Từ 'Con cưng của trời' chính là vì bọn họ mà ra đời."

Vệ Tam bĩu môi: "Em cũng là con cưng của trời." Nhưng là dạng con cưng nhặt rác, trời sinh đất dưỡng.

Lý Bì: "Được rồi, em giỏi nhất, đi ngủ sớm một chút."

Chờ Vệ Tam đóng cửa nghỉ ngơi, Lý Bì trở về phòng ngủ nói chuyện với vợ.

"Sau này nấu đồ ăn nhiều một chút, anh nghi Vệ Tam vẫn chưa ăn no."

"Tiểu Vệ ăn không no?" Vợ thầy từ trên giường ngồi dậy, "Chuyện gì đã xảy ra?"

Lý Bì thở dài: "Anh thấy cơ thể con bé vẫn không theo kịp dinh dưỡng, hôm nay lúc thực hành cơ giáp, nó vừa mới đi lên đã choáng váng, ăn no cơm mới cử động được."

Đầu tiên khi bộ não can thiệp vào phần điều khiển cơ giáp thì cơ thể sẽ tiêu hao phần lớn cảm giác về tinh thần, cho nên hoàn toàn không tồn tại khả năng vượt cấp khống chế cơ giáp, bởi vì người ta vừa đi lên sẽ có tình huống ngất xỉu như Vệ Tam hôm nay, nghiêm trọng hơn còn có thể làm thần trí bị thương.

Đây cũng là vì sao lúc Lý Bì nhìn thấy Vệ Tam ngã xuống đất thì sắc mặt lập tức trở nên khó coi, ông cho rằng cảm giác Vệ Tam quá thấp.

Hiện tại xem ra rõ ràng là thân thể cung cấp năng lượng không đủ.

Vợ thầy đau lòng nói: "Hỏi làm sao mà tiểu Vệ gầy như vậy, con bé cũng không nói cho em biết. "

"Bình thường nó ăn nhiều mà chúng ta lại không nghĩ tới."

Vệ Tam không biết bọn họ bàn cái gì, nhưng bắt đầu từ ngày hôm sau thì lượng thức ăn rõ đã nhiều hơn, chưa kể vợ thầy còn thường xuyên nhét thêm đồ ăn để cho cô mang theo bên người, lại thêm Thái Ngô Đức thường dâng lễ. Không đúng, là nhờ cô giúp tiêu diệt tội lỗi tày trời.

Cho nên tốt nghiệp năm nay, Vệ Tam sống rất có hương có vị, tần suất mắt hoa đầu chóng mặt bắt đầu giảm bớt, trên người cũng có chút thịt, cuối cùng nhìn không khác lắm so với thiếu niên bình thường, chẳng còn gầy làm cho người ta sợ.

“Động tác hôm qua của cậu là làm sao ra thế?” Thái Ngô Đức đẩy một hộp bánh ngọt qua và nhìn Vệ Tam lấy lòng.

Gã hỏi chính là thao tác Vệ Tam điều khiển cơ giáp cắt ra một đóa hoa trên giấy A4 hôm qua.

Cơ giáp cấp B của học viện 3212 rất bình thường, kiểu dáng thì cũ kỹ. Cũng bởi vì nghèo, trường học cũng không thể cung cấp đủ năng lượng để cho học sinh luyện tập chiêu thức tấn công, huống chi phần lớn học sinh ngay cả điều khiển cơ giáp cũng làm không tốt lắm.

Ban đầu Thái Ngô Đức có một chiếc cơ giáp cho riêng mình, mặc dù chỉ là cơ giáp trang trí nhưng cũng gọi là có kinh nghiệm, chưa kể gã lại là người có cảm giác cấp A, nên động tác chạy nhảy của cơ giáp đều được gã hoàn thành rất tốt.

Cách đây không lâu, gã còn điều khiển cơ giáp nhảy múa, mấy khớp nối rung động làm cả thầy cô cũng kinh ngạc. Trong học viện không có thầy cô nào có thể có được trình độ điều khiển cơ giáp tinh tế bực này, dù sao học viện 3212 còn chưa có giáo viên có cảm giác cấp A.

Nhưng muốn cắt hoa trên giấy A4 ấy à thì Thái Ngô Đức không làm được, tay cơ giáp quá lớn, giấy lại quá mỏng.

“Cứ làm như vậy thôi chứ sao.” Vệ Tam cắn một miếng bánh ngọt, “Điều khiển ngón tay, sau đó duy trì cân bằng. “

Thái Ngô Đức nghe vậy thì lại lấy ra một hộp thức ăn từ phía sau đặt ở trước mặt Vệ Tam.

Vệ Tam mở ra nhìn một chút, hài lòng đóng hộp lại: “Được, tiết học tiếp theo sẽ dạy cậu.”

Chỉ còn lại học kỳ cuối cùng, học sinh đứng đầu các lớp toàn bộ đều được chọn ra rồi gộp thành một lớp thực hành, bọn họ một mình dùng một chiếc cơ giáp.

Hiện tại Vệ Tam cũng tính là cùng lớp với Thái Ngô Đức.

“Còn mấy tháng nữa là phải đo cảm giác, cậu có khẩn trương không?” Thái Ngô Đức hỏi Vệ Tam.

“Có chút.” Sự hiểu biết của Vệ Tam về chuyện này chỉ có đại khái.

Thái Ngô Đức suy nghĩ rồi nói chân thành: “Cậu mạnh hơn tôi, có thể điều khiển cơ giáp chiến đấu nhanh như vậy thì nhất định là cấp A. “

“Đại khái là vậy.”

Ngày hôm sau sau khi Vệ Tam tiến vào khoang cơ giáp, cô mở quang não ra ghi hình để Thái Ngô Đức bên ngoài thấy rõ động tác của mình. Bảng điều khiển phức tạp, các loại tổ hợp phím bấm cần phải tự mình mò mẫm, cô hiểu rõ vận hành cơ giáp hơn so với những người khác, nên học mấy thứ này sẽ nhanh hơn.

“Nhìn rõ chưa?” Sau khi đi xuống, Vệ Tam bèn hỏi.

“Thấy rõ rồi.” Thái Ngô Đức không vội vàng đi lên, ngược lại kéo cánh tay Vệ Tam, “Chúng ta nên luyện đối kháng cơ giáp. “

Vệ Tam liếc mắt nhìn tay gã, chờ Thái Ngô Đức buông ra mới nói: “Đối kháng có nghĩa là ít nhất phải có hai chiếc cơ giáp, chúng ta chỉ có một để thay phiên nhau huấn luyện thôi.”

Thái Ngô Đức gật đầu: “Tôi biết, cậu có thể thay đổi chiếc cơ giáp nhà tôi rồi đưa đến trường học để luyện tập đối kháng không?”

Vệ Tam chậc một tiếng, “Cậu coi trọng tôi thế cơ á?”

Thái Ngô Đức quyết tâm: “Chỉ cần cậu có thể làm được, bất cứ điều kiện gì tôi cũng đáp ứng cậu hết. “

Bác cả Thái Ngô Đức sống trên sao lớn, thường xuyên khoe con cái khi nói chuyện với bố gã, đặc biệt là mấy chuyện hôm nay trường học có những bài tập gì đó. Trước kia gã thấy phiền, về sau cảm thấy có thể từ trong miệng bác cả biết được một ít tin tức cũng không tệ.

Nhà gã ở Sao 3212 coi như có tiền, nhưng cũng chỉ là trên Sao 3212 mà thôi, ngay cả chuyển đến sao lớn để đi học cũng không làm được. Muốn đi học ở một hành tinh lớn hơn một chút, đầu tiên phải trả một khoản tiền lớn mới có thể ở lại, phía sau còn có một loạt chi phí khổng lồ khác, nên Thái Ngô Đức chỉ có thể ở lại Sao 3212.

Hiện tại đối mặt với việc tốt nghiệp, Thái Ngô Đức nhất định sẽ đi học ở năm trường quân sự lớn, nhưng gã chưa từng học mấy chương trình giảng dạy của mấy ngôi sao lớn, cha mẹ gã cũng vì thế mà sốt ruột vô cùng.

“Nếu như muốn hoàn toàn cải tạo thì tôi cần tháo dỡ chiếc cơ giáp.” Vệ Tam hất cằm về phía cơ giáp trước mặt.

“Hủy, tháo cơ giáp?” Thái Ngô Đức lắp bắp hỏi, gã rõ ràng muốn Vệ Tam cải tạo thành cơ giáp giống vậy, thế mà cô còn nói muốn phá một chiếc cơ giáp này?!

“Tháo ra rồi tôi lại lắp trở về, cam đoan không làm hỏng cơ giáp.”

Là một cựu kỹ sư hàng đầu, việc tháo dỡ những thứ còn nguyên vẹn rồi lắp trở lại là một kỹ năng chuyên nghiệp cơ bản.

Thái Ngô Đức nhìn chăm chăm cơ giáp phía trước, giãy dụa suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng cắn răng đáp: “Tôi thử xem, tận lực có được sự đồng ý của trường.”

- ----------

Tác giả có lời để nói:

Vệ Tam: Con cưng của trời tính là cái gì, con cưng trời chọn như cô còn phải nhặt rác ăn (-

-)

Chương 9

“Vệ Tam là đứa bi3n thái à?”

Sự việc còn dễ dàng hơn Thái Ngô Đức tưởng.

Ban đầu nhà trường nghe thấy việc muốn mượn một chiếc cơ giáp để học sinh tháo dỡ thì hiển nhiên một mực từ chối, bảo tuyệt đối không có khả năng, chỉ có mấy chiếc cơ giáp như vậy mà trường học còn túng thiếu để dùng, làm sao nỡ cho mượn thế được?

Sau đó Thái Ngô Đức mời ba gã cùng đi tới trường học, nói muốn quyên góp chiếc cơ giáp trong nhà. Nhưng đó lại là một chiếc cơ giáp trang trí cho nên trước tiên tháo ra nhằm phục vụ việc học tập trong trường, sau đó cũng đổi nó thành dạng chiến đấu.

Nhà trường do dự.

Nếu như thật sự cải tạo thành công, vậy học viện 3212 sẽ có thêm một chiếc cơ giáp, nhưng lỡ mà không thành, thậm chí phá hủy một chiếc cơ giáp trong trường học, thế lại mất nhiều hơn được.

Ban giám hiệu do dự xong thì đưa ra một phương án khác, đồng ý cho mượn một chiếc cơ giáp, nhưng người tháo cơ giáp và cải tạo cơ giáp phải là giáo viên trường học.

Thái Ngô Đức không đồng ý: “Giáo viên nào trong trường có thể biến cơ giáp trang trí thành cơ giáp chiến đấu?”

Gã vừa rồi chỉ nói mang cơ giáp về để nhà mình mời cơ giáp sư cải tạo, lại không nói người này là Vệ Tam.

Cuối cùng ban giám hiệu nhà trường đã đồng ý giao cho Thái Ngô Đức, nhưng nhà trường sẽ cử giáo viên làm trợ lý.

Ban giám hiệu trường giản xảo quá chừng, thứ nhất thầy cô có thể ở bên cạnh hỗ trợ phòng ngừa xảy ra vấn đề, thứ hai nếu như cơ giáp sư nhà họ Thái thật sự có bản lĩnh này, thầy cô ở bên cạnh nói không chừng có thể học được cái gì.

Thái Ngô Đức Hưng hớn hở dùng quang não liên lạc với Vệ Tam, nói mình đã lấy được cơ giáp của trường. Cả hai cùng nhau quyết định làm việc mỗi lúc trời tối.

Đêm đó cơ giáp được vận chuyển đến nhà họ Thái, Vệ Tam liền dỡ cơ giáp của trường học, mà hai người thầy bên cạnh làm trợ lý khi nhìn thấy Vệ Tam thì tròng mắt đều như lồi cả ra.

Nhìn động tác tháo dỡ thuần thục của Vệ Tam, một giáo viên do dự hỏi: "Không phải em là học sinh ban B sao?"

Vệ Tam gật đầu nói phải trong khi động tác dưới tay nửa điểm cũng không chậm, cô thật cẩn thận lấy mấy linh kiện chính ra, quả nhiên so với cơ giáp trang trí thì phức tạp hơn rất nhiều, thậm chí có thể nói là hai hệ thống hoàn toàn bất đồng.

Vốn tưởng rằng rất nhanh có thể cải tạo, thế mà hiện tại xem ra cần ít nhất một tháng mới có thể làm tốt.

"Động cơ cơ giáp chiến đấu trên thị trường rất khó mua được, nếu có cũng là giá trên trời, về cơ bản là không có khả năng để cải tạo." Một giáo viên khác nhìn Vệ Tam tháo linh kiện ra bèn nói.

Đúng lúc Vệ Tam ôm linh kiện đi về phía bàn bên cạnh, nghe vậy cô trả lời: "Không mua, để em xem có thể làm ra hay không."

Hai giáo viên liếc nhau, khuôn mặt không thể che giấu sự thất vọng và chế giễu.

Ban đầu thấy học sinh này có động tác thuần thục, nói không chừng thật sự hiểu cái gì. Hiện tại vừa nghe lời này, hiển nhiên con bé hoàn toàn không biết rõ cơ giáp, động cơ dễ làm ra như vậy sao?

Vệ Tam không biết cũng không quan tâm hai thầy giáo đang suy nghĩ cái gì, cô suốt đêm tháo rời cơ giáp trường học, bất cứ nơi nào có thể tháo rời cũng không buông tha, cứ thế mà cơ giáp cao mười mét biến thành một đống linh kiện.

"Tôi đưa cho cậu một danh sách cần mua, cứ mua toàn bộ đồ trên đó." Vệ Tam viết trong vòng một tiếng, viết bằng hết tất cả linh kiện cần có rồi đưa cho Thái Ngô Đức.

Thái Ngô Đức đưa tay lấy rồi hoảng sợ, mẹ nó, một danh sách dài hai mét, không lẽ mua xong là táng gia bại sản luôn?

Gã lại nhìn kỹ, trong lòng lại chửi mẹ nó thêm một tiếng.

Mỗi bộ phận trong danh sách này dù nhỏ như ốc vít, đến lớn như khớp kim loại, đều được ghi chú thêm địa chỉ mua hàng và giá cả.

Vệ Tam là đứa bi3n thái á?

Thái Ngô Đức giơ danh sách lên, nhìn tổng giá cả ở mặt cuối cùng thì không khỏi ồ lên một tiếng. Toàn bộ giá cả thế mà chỉ có hai trăm vạn tinh tệ, hơn nữa bên trong chỉ có mười gram du kim, nghĩa là phần nhiều linh kiện kia chỉ cần một trăm vạn tinh tệ.

Hai trăm vạn tinh tệ đương nhiên nhiều, nhất là trên Sao 3212, nhưng nếu thật sự có thể cải tạo thành một chiếc cơ giáp chiến đấu, vậy thì số tiền này đúng là chỉ như mưa phùn.

“Hôm nay trước tiên cứ thế, hai ngày tới cậu mua đầy đủ tài liệu trong danh sách.” Vệ Tam chỉ một đống linh kiện, “Nơi này không nên đụng vào. “

“Được.”

……

Sau khi trở về, Vệ Tam chào hỏi Lý Bì, nói ban đêm một tháng kế tiếp có thể cô sẽ không về nhà.

Lý Bì đánh giá cô từ trên xuống dưới: “Em thật sự có thể cải tạo cơ giáp à?”

Bên nhà trường hiện tại còn không biết, nhưng sáng sớm ngày mai tuyệt đối có thể biết người cải tạo cơ giáp là Vệ Tam.

“Em dỡ xong cơ giáp trường học vận chuyển tới rồi.” Vệ Tam nhận canh nóng hổi mà vợ thầy đưa sang, cô uống một ngụm, “Cũng được đó, mà có động cơ khó làm một chút, một tháng hẳn là có thể cải tạo tốt.”

“Giáo viên học viện còn không làm được chuyện này mà em nói đơn giản như ăn cơm.” Lý Bì chê cô khoe khoang, “Uống xong nhanh còn đi ngủ.”

Vệ Tam từ chối cho ý kiến, cô xem chuyện này đơn giản như ăn cơm uống nước thật, cơ mà cô đối với cơ giáp thế giới này quả thật còn có rất nhiều chỗ không hiểu, giống như vừa rồi lúc tháo động cơ, có rất nhiều kết cấu làm cô không hiểu nguyên lý, đến lúc đó chỉ có thể

trông mèo vẽ hổ.

Từ đó về sau, Vệ Tam ban ngày đi học, buổi tối đến nhà Thái Ngô Đức cải tạo cơ giáp, có đôi khi tối thức đến sáng rồi ngày đi học, ngay cả Thái Ngô Đức cũng bội phục nghị lực của cô.

Người chịu nhiều dày vò nhất chính là ban giám hiệu nhà trường. Từ khi biết được người cải tạo cơ giáp là học sinh ban B thì họ hối hận chẳng thôi, mỗi một ngày đều trải qua dày vò, sợ có ngày nghe thấy cơ giáp không trở về được, hóa ra bị hỏng rồi.

Nhưng may mắn là sau đó Vệ Tam lắp xong chiếc cơ giáp của trường trước, còn trả về hoàn chỉnh.

Ban giám hiệu nhà trường lập tức yêu cầu các thầy cô ban A và B kiểm tra chiếc cơ giáp này, xem có hư hại gì không.

Giáo viên ban A còn đang xác nhận số liệu cơ giáp, giáo viên ban B lại đã đi lên thử, kế đó sắc mặt mỗi người rất kỳ quái.

“Hình như...”

“Ông cũng cảm thấy như vậy?”

“Đúng.”

Đại diện nhà trường vừa nghe thì tim đã run rẩy: “Có chuyện gì vậy? Cái gì bị hỏng vậy?”

Một trong những giáo viên nói: “Tháo tác còn tốt hơn trước kia nữa.”

Nhà trường: “???”

Các giáo viên lớp B khác cũng gật đầu: “Đúng là linh hoạt hơn. “

Lúc này giáo viên ban A nhìn vào màn hình dữ liệu trong tay: “Số liệu tấn công sao lại mạnh hơn nhiều dữ vậy?”

Nhân viên nhà trường nuốt nước bọt: “Ý anh là sao?”

“Thầy Lý, phiền thầy đi lên thử lại năng lực tấn công của cơ giáp.” Giáo viên ban A hét lên.

Lý Bì nhảy lên khoang cơ giáp, đi vào thử lại, một quyền ông đánh

vào tấm thép dựng đứng trong sân huấn luyện làm nó bỗng lõm ra một cái lỗ.

“Cái này...” Ánh mắt mấy thầy cô lộ ra kinh hãi, tấm thép này là loại đặc biệt, mới mua chưa được mấy năm, ban đầu cơ giáp hoàn toàn chẳng tạo thành thương tổn lớn như vậy với tấm thép được, nhiều nhất chỉ để lại vết mờ mờ.

Lý Bì thử mấy hạng mục rồi đi ra: “Ngoại trừ sự linh hoạt thì không khác quá nhiều so với trước đây.”

Giáo viên ban A thảo luận hồi lâu nhưng không có kết quả, cuối cùng đành gọi điện thoại cho hai giáo viên làm trợ lý kia tới, muốn hỏi một chút đã xảy ra chuyện gì.

Hai thầy giáo chạy tới, vẻ mặt cũng sững sờ: “Chúng tôi nhìn Vệ Tam ráp lại, con bé đâu làm thêm cái gì đâu?”

“Số liệu tấn công của cơ giáp này đã mạnh mẽ hơn, cậu xem tấm thép kia kìa.”

Thầy giáo làm trợ lý nhìn mấy cái lỗ tạo bằng nắm đấn thì sửng sốt: “Vật liệu mà Vệ Tam mua được toàn bộ đều dùng trên một chiếc cơ giáp khác, cái cơ giáp này không có thêm bất cứ thứ gì. “

“Nếu không thì gọi Vệ Tam lại hỏi một chút?” Nhà trường đưa ra đề nghị.

Lý Bì từ chối: “Em ấy đang ở trong lớp, có gì sau giờ học gửi tin nhắn hỏi một câu là được.”

Cuối cùng ban giám hiệu cho giáo viên gửi tin nhắn đi hỏi, mấy câu hỏi quan trọng được gửi qua, Vệ Tam đơn giản trả lời: “Em không làm gì cả ngoài sửa lại một chút khớp nối giữa khuỷu tay và cẳng tay, lực tấn công át là không tăng cường được bao nhiêu.”

Lần này cơ giáp đã trở lại, lực tấn công còn tăng lên, thế là nhà trường hoàn toàn yên tâm, thậm chí còn muốn Vệ Tam hỗ trợ sửa lại các cơ giáp khác trong trường.

Vệ Tam chỉ nói trước tiên cải tạo xong chiếc cơ giáp của Thái Ngô Đức đã, sau đó lại sửa cơ giáp của trường.

.....

Một tháng sau, cơ giáp của Thái Ngô Đức thật sự được cải tạo thành cơ giáp chiến đấu thành công, không khác gì chiếc cơ giáp của trường. Lại mất thêm hai ngày, khớp nối cánh tay của mấy chiếc cơ giáp khác của trường cũng được sửa lại.

“Cũng không thể nói hoàn toàn giống nhau, cơ giáp cấp B của cậu còn có sự chênh lệch với cái gốc, nhưng mà để luyện tập thì vẫn có thể.” Vệ Tam hào hứng nói.

Cải tạo là cải tạo, nhưng có rất nhiều nguyên lý mà cô không hiểu.

“Có thể luyện tập là được, còn có mấy tháng nữa chúng ta sẽ kiểm tra cảm giác để tốt nghiệp, đến lúc đó nếu được đến năm trường quân sự lớn thì nghe đâu sẽ được bọn họ phát cơ giáp.” Thái Ngô Đức đáp trong niềm mơ ước.

“Phát cơ giáp?” Vệ Tam lần đầu tiên nghe nói chuyện này, “Năm trường quân sự lớn có tiền như vậy á?”

Thái Ngô Đức gật đầu: “Tôi nghe bác cả nhà mình nói chỉ cần vào năm trường này, trường học sẽ phát cho mỗi học sinh một chiếc cơ giáp, siêu giàu luôn.”

Vệ Tam đột nhiên bắt đầu chờ mong ngày đó.

Hiện tại học sinh có thể điều khiển cơ giáp chạy nhảy trong trường đều đã bắt đầu huấn luyện đối kháng cơ giáp, thật ra là hai cơ giáp đánh nhau, chiếc cơ giáp của Thái Ngô Đức chính thức bị trưng dụng.

Chuyện đánh nhau này đối với Vệ Tam mà nói là lần đầu tiên được học kể từ khi đi vào thế giới này, cá nhân cô cho rằng mình cứ đánh hệt đánh lộn vậy.

Trên thực tế, không một học sinh nào từng chứng kiến thời kỳ Vệ Tam đánh nhau lại không sợ điều đó.

Cô đánh nhau như thể không muốn sống, hiện tại thay đổi cơ giáp cơ mà chú ý tới chất lượng cơ giáp thông thường, nên cô mới kiềm chế lại.

“Vệ Tam! Mẹ kiếp, có bản lĩnh đừng chạy!!! “Thái Ngô Đức tức giận hô to trên kênh thông tin cơ giáp.

Cái tên chết bằm chơi đối kháng cơ giáp hoàn toàn xem tâm trạng, tâm trạng không tệ thì cận chiến một hồi, đôi khi động kinh thì bắt đầu xoay vòng khắp sân, không cho đối thủ đụng vào, hoàn toàn không chú ý phong cách đối đầu.

“Cậu có bản lĩnh thì đuổi kịp tôi đi.” Vệ Tam trả lời trên kênh, “Thua thì mời tôi ăn xiên nướng.”

Điều khiển cơ giáp và bộ phận kết nối đều cần dùng đến cảm giác, Thái Ngô Đức chạy theo Vệ Tam một thời gian dài thì đầu bắt đầu choáng váng. Gã thở hổn hển, tốc độ tay không ngừng: “Cậu dừng lại, chúng ta đánh một trận ngon lành xem, dù thắng hay thua thì tôi vẫn mời cậu ăn khắp một con phố! “

Vệ Tam chậc chậc một tiếng: “Cậu thắng lúc nào? Hôm nay bố đây không muốn đổ mồ hôi.”

Thái Ngô Đức: Mé nó, bắt nạt người khác!

Đến cuối thời gian tập luyện mà Thái Ngô Đức cũng không đuổi kịp Vệ Tam, ngược lại lúc đi ra thiếu chút nữa đụng phải chướng ngại vật trên sân tập.

Đến lúc này mấy thầy cô hoàn toàn không dạy thêm được gì cho học sinh có cảm giác cấp A. Lý Bì là một người từng thiếu chút nữa đi vào trường quân sự, kỹ xảo cận chiến trong học viện 3212 thuộc dạng số một số hai, nhưng hiện tại mấy học sinh cũng học được kỹ năng không khác lắm.

Hai tháng sau, mấy học sinh xuất sắc của ban B đều trong tình trạng thả nuôi.

Ngày kiểm tra nhận thức đến, nhiều phụ huynh chờ đợi bên ngoài trường học, hy vọng sẽ nghe thấy tin tốt.

Tất cả mọi người đứng ngay ngắn theo thứ tự sắp xếp như năm khai giảng ấy, cả thảy mười lớp, tức là mười đội ngũ, chẳng qua chín năm trước, mỗi một đội ngũ đều có mấy trăm người, còn giờ phần lớn chỉ có mấy chục người trong mỗi lớp.

Thái Ngô Đức ở lớp B1, đứng ở vị trí đầu tiên, đợi lát nữa gã là người đầu tiên đi vào đo cảm giác, song gã cũng không khẩn trương, dù sao đã sớm biết kết quả.

“Mã số B1108001.”

Nghe được mã số của mình, Thái Ngô Đức ngẩng đầu đi vào, đại khái mới năm phút đã đi ra, trên mặt rất bình tĩnh.

“Cấp A.”

Sau khi gã trở lại vị trí của mình, một âm thanh vang vọng khắp trường.

Học sinh phía dưới nhất thời phát ra cảm thán, tuy rằng đã sớm biết nhưng sau khi chân chính được xác nhận Thái Ngô Đức có thể đi tới năm trường quân sự lớn, bọn họ vẫn nhịn không được mà hâm mộ.

“B1108002.”

“Cấp A.”

Sau khi học sinh thứ hai đi vào kiểm tra cũng là hạng A, toàn bộ sân thể dục đều sục sôi, tất cả mọi người đều ảo tưởng mình chính là cấp A tiếp theo.

Nhưng mà hiện thực kế tiếp lại làm cho số đỏ của tất cả mọi người biến mất, làm họ dần dần tỉnh táo lại.

“Cấp B.”

“Cấp B.”

“Cấp C.”

……

Kiểm tra hai lớp liên tục, không ai là cấp A.

“B3108598.”

“Cấp A.”

Ba người này mỗi năm đều có thành tích huấn luyện được xếp vào top 3.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, đến lượt lớp B5, hết người

này đến người khác đi vào, lại đổi lấy từng người một cấp B.

Cuối cùng đã đến lớp cuối.

“B5108429.”

Vệ Tam đưa mắt nhìn, đã đến lượt cô.

Chương 10

“cô cũng là người đi xuyên qua không gian”

Sau khi đi qua lối đi tạm thời, Vệ Tam vừa vào cửa đã nhìn thấy bốn giáo viên đang đứng đó với vẻ mặt nghiêm túc, hai người còn lại ở bên cạnh máy móc lại trông lạ mặt, hẳn là giáo viên đến giám sát từ sao lớn.

“Đứng lên đây.”

Vệ Tam còn đang quan sát cỗ máy có thể đo lường cảm giác kia, chợt thầy giáo bên cạnh hơi không kiên nhẫn hô.

Phần lớn giáo viên trong trường đều biết Vệ Tam, một người thầy đứng ở bên ngoài máy trấn an nói: “Vệ Tam, em đứng lên đó luôn đi, đừng suy nghĩ quá nhiều. “

Vệ Tam gật gật đầu rồi đến gần cái máy và đứng trên bục. Nhìn màn hình màu đen trước mặt, cô thấy ở giữa có cái hình giống như nhiệt kế cỡ lớn, có vạch chỉ mức độ đánh dấu các cấp bậc, xung quanh đều là điểm sáng màu cam.

Sau khi cô đứng lên, trên trần lập tức hạ xuống một thứ như mũ bảo hiểm đặt lên đầu Vệ Tam.

Nếu như không có thứ này cùng máy móc đối diện, cô đứng ở đây trông như người trên thế giới mình chụp x-quang phổi, Vệ Tam suy nghũ vu vơ.

Cô một bên thoải mái, hai giáo viên của học viện 3212 lại nhìn chằm chằm vào màn hình máy, khuôn mặt thì trắng ệch ra.

Những điểm sáng màu cam kia có phản ứng dù chỉ một chút.

Giáo viên giám sát cau mày: “Em đi xuống và đứng lên một lần nữa.”

Vệ Tam chẳng hiểu làm sao lại đi xuống rồi lại leo lên, trên màn hình vẫn lặng im như cũ, giáo viên trường ở bên cạnh gấp đến độ nhỏ giọng nhắc nhở: “Chú ý tập trung lên những điểm sáng kia!”

Sau khi giáo viên giám sát nghe được thì không khỏi nhìn cảnh cáo thoáng qua người thầy nọ.

Vệ Tam nhìn chằm chằm điểm sáng trên màn hình trước mặt, nghĩ thầm chẳng lẽ muốn điều khiển những điểm sáng này vào hình cái nhiệt kế kia?

Dưới sự điều khiển của suy nghĩ, những điểm sáng kia quả nhiên bắt đầu dời về phía nhiệt kế. Cô nhìn giáo viên của trường, phát hiện sắc mặt đối phương dễ nhìn hơn một chút.

Vệ Tam tiếp tục điều khiển những điểm sáng màu cam nọ, màu sắc bên trong nhiệt kế càng ngày càng tăng lên, mãi cho đến đỉnh thì dừng ở trên thang đo chữ A.

“Được rồi, xuống đây.” Giáo viên giám sát giáo mở máy để Vệ Tam xuống.

Vệ Tam: “Ủa.” Chỉ có vậy thôi sao?

“Vệ Tam, chúc mừng em.” Hai người thầy của trường đều cười nói.

“Cám ơn mấy thầy.”

Vệ Tam vừa đi ra còn chưa đi tới đội ngũ, sau lưng đã truyền đến một thanh âm: “Cấp A.”

Thái Ngô Đức ở xa xa xoay người hướng Vệ Tam phất tay như điên, bộ dáng rất vui mừng.

Hôm nay là kiểm tra cảm giác, cũng là ngày tốt nghiệp, sau này không cần phải trở lại trường học nữa. Cấp bậc vừa có thì sau này điền vào đơn nguyện vọng ở trên mạng là được.

Mười lớp kiểm tra xong cảm giác cũng đã đến chạng vạng, phần lớn trong lòng hiểu rõ đẳng cấp của mình, một bộ phận khác lại tương đối khó tiếp nhận sự thật, cả sân thể dục có đủ buồn vui khóc cười. Lần này số học sinh cấp A của học viện 3212 chỉ có sáu người, song đây đã là nhiều hơn hẳn một khóa, ban giám hiệu nhà trường cũng thế nên vui mừng đến mức mất cả hình tượng.

Đội ngũ vừa tan rã, Thái Ngô Đức liền chạy tới: “Vệ Tam, chúc mừng nha! “

“Chúc mừng.” Vệ Tam cũng nói lại một câu y vậy.

“Hôm nay thật phấn khích, tôi mời cậu ăn một bữa to!” Thái Ngô Đức khoe khoang số dư còn lại của mình trên quang não.

Có một bữa ăn lớn miễn phí, đương nhiên Vệ Tam sẽ không từ chối, nhưng mà cô còn có một chuyện hỏi Thái Ngô Đức: “Cảm nhận qua hai lần kiểm tra cảm giác của cậu là gì?”

“Cảm giác?” Thái Ngô Đức nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Giam cầm.”

“Bị che đầu thì không phải là có cảm giác giam cầm rồi à?” Vệ Tam thấy Thái Ngô Đức nói nhảm.

“Không phải là nghĩa vật lý của đầu bị giam cầm.” Thái Ngô Đức giải thích, “Lúc trước tôi đi kiểm tra trên sao lớn, người bên kia nói tuổi của chúng ta sẽ không điều khiển được cảm giác, cảm giác sẽ tản ra, máy kiểm tra sẽ bắt những cảm giác tràn ra này để kiểm tra, cho nên lúc đó sẽ cảm thấy có một loại cảm giác giam cầm không được tự nhiên.”

Vệ Tam hoàn toàn không có những cảm giác này: “...”

“Đúng rồi, cậu muốn học trường quân sự nào? Tôi sẽ đến trường Quân sự Đế quốc. Thái Ngô Đức ao ước nói, “Trường Quân sự Đế quốc là nơi mạnh nhất trong năm trường quân sự lớn.”

Vệ Tam do dự hỏi: “Năm trường quân sự lớn có năm trường nào?”

Thái Ngô Đức: “...”

Nói cho cùng Vệ Tam vẫn giữ nguyên tác phong của nhà nghiên cứu thế giới cũ, chuyện muốn hiểu sẽ liều mạng thu thập tư liệu, ví dụ như cơ giáp. Đáng tiếc trên Tinh Võng cũng không có bao nhiêu tư liệu, hai năm trước cô xem không được bao nhiêu; về phần những chuyện khác chỉ cần không ảnh hưởng đến cuộc sống thì cô hoàn toàn xem nhẹ.

Sau khi Thái Ngô Đức xác định Vệ Tam không chơi mình, gã mới nói: “Năm trường quân sự lớn bao gồm trường Quân sự Đế quốc ở Sao Đế Đô, trường Quân sự Samuel ở Sao Bạch Ải, viện Bình Thông ở Sao Phàm Hàn, trường Quân sự South Pasadena ở Sao South Pasadena và trường Quân sự Damocles ở Sao Sa Đô.”

“Viện Bình Thông?”

“Đúng, trường Quân sự này tương đối đặc biệt, bên trong có người phương Đông thuần huyết rất nhiều. Nghe đâu từ nhỏ mấy người phương Đông thuần huyết này đã luyện tập một loại hô hấp đặc biệt, cho nên cảm giác không giống những người khác.” Thái Ngô Đức tám tới chuyện này thì lên tinh thần cả mười phần, “South Pasadena có con gái nhiều lắm, nghe nói hiệu trưởng trường bọn họ và quân khu Đệ Nhất sau lưng trường Quân sự Đế quốc là vợ chồng bất hòa nhiều năm.”

Vệ Tam không có hứng thú với loại tin bên lề này: “Thực lực của trường Quân sự South Pasadena thế nào?”

Thái Ngô Đức cẩn thận suy nghĩ một chút: “Có thể được xưng là một trong năm trường đại học lớn thì thực lực sinh viên bên trong đương nhiên không yếu, nhưng xếp hạng trong năm trường Quân sự thì chỉ xem như dạng bình thường. Mạnh nhất là trường Quân sự Đế quốc, tiếp theo là viện Bình Thông, những nơi khác... mỗi nơi đều có những lợi thế riêng.”

Hai người đi vào phòng ăn, Vệ Tam không chút khách sáo mà gọi một đống.

“Không bằng cậu và tôi cùng đi trường Quân sự Đế quốc?” Thái Ngô Đức chờ mong nói, rốt cuộc gã cũng chỉ là một thiếu niên, nay rời khỏi quê hương đi học ở trường quân sự xa lạ, nếu trong đó có thêm người bạn thì xem như có chút an ủi.

“Nói sau đi.” Vệ Tam dự định trước tiên tìm hiểu năm trường quân sự lớn rồi mới quyết định.

“Được, ăn trước đã.”

.....

Vừa trở về, Vệ Tam đã trông thấy Lý Bì đang chờ ở phòng khách.

“Thầy.”

Lý Bì kêu Vệ Tam ngồi xuống: “Bây giờ sau khi tốt nghiệp, giáo viên sẽ không can thiệp nên chọn trường nào, em tự mình hiểu thêm năm trường quân sự lớn, xem thích trường nào.”

“Vâng.” Vệ Tam gật đầu.

Lý Bì nở nụ cười: “Cô đã hâm nóng chút canh, đợi lát nữa đói bụng thì tự mình đi phòng bếp lấy.”

Vệ Tam nhìn Lý Bì đi vào phòng ngủ, cô cũng trở về phòng. Cô lên mạng Tinh Võng, bắt đầu điều tra năm trường quân sự.

Nơi đầu tiên tra được chính là trường Quân sự Đế quốc, trên mạng Tinh Võng có không ít ảnh chụp trong trường, Vệ Tam liên tục xem mấy tấm ảnh đã trực tiếp loại trường Quân sự đế quốc từ trong lòng.

Bởi vì cô không có tiền, mà cuộc sống xa hoa của trường Quân sự Đế quốc có thể nhìn thấy từ hình ảnh, chưa kể đến chuyện ở sao thủ đô nữa. Dù ở thế giới nào thì chi phí ở thủ đô sẽ không thấp, ngay cả trang beb chính thức Vệ Tam cũng lười mở ra.

Vệ Tam lại có chút tò mò đối với viện Bình Thông, nơi có rất nhiều người phương Đông thuần huyết. Người hỗn huyết ở thế giới này chiếm đa số, ngay cả một ngôi sao vô danh như 3212, khi đi trên đường cũng dễ dàng thấy người có màu tóc và màu mắt khác nhau rất nhiều, như Thái Ngô Đức và Lý Bì, bọn họ đều có hốc mắt sâu.

Mở trang beb chính thức của vện Bình Thông, Vệ Tam trượt xuống nhìn học phí: “??? “

Mười vạn tinh tệ một năm? Đây là cướp tiền hả, hơn nữa Sao Phàm Hàn cách Sao 3212 vô cùng xa.

Qua mấy lần so sánh, Vệ Tam chọn trường Quân sự Damocles, trường này một năm chỉ cần năm vạn tinh tệ, hơn nữa còn cung cấp khoản vay miễn lãi, mấu chốt nhất chính là trường Quân sự Damocles ở Sao Sa Đô nên gần Sao 3212 nhất, chi phí dùng tàu vũ trụ qua lại cũng thấp nhất.

.....

Ngày báo danh, Vệ Tam vừa gửi đơn nguyện vọng cho trường Quân sự Damocles xong thì cuộc gọi của Thái Ngô Đức đã tới.

“Vệ Tam, cậu nộp đơn vào trường quân sự nào?”

“Tôi chuẩn bị đi Sao Sa Đô.”

Thái Ngô Đức ngẩn người nhìn Vệ Tam trên màn ánh sáng: “Sao Sa

Đô... Trường Quân sự Damocles? Làm sao mà cậu chọn chỗ này, đây là trường quân sự kém nhất đấy."

"Lần trước cậu còn nói các trường quân sự khác đều có ưu thế riêng." Vệ Tam tỏ vẻ không có vấn đề gì, "Đơn nguyện vọng đã gửi rồi."

Thái Ngô Đức lắc đầu: "Nói là nói như vậy, trường Quân sự Damocles trước kia tài giỏi thật, nhưng gần trăm năm nay vẫn luôn suy yếu, không có nhân vật lợi hại nào đi ra, hơn nữa môi trường ác liệt. Sao Sa Đô có một nửa diện tích đều là sa mạc, hoàn toàn không phải là nơi người ở được."

"Thật sao?"

"Tôi nhớ trên mục lưu ý có viết sẽ có một cơ hội rút lại đơn nguyện vọng, Vệ Tam, cậu có hối hận thì còn kịp đấy."

Vệ Tam chống cằm: "Không rút, Damocles trong trăm năm không có nhân vật lợi hại xuất hiện, đại khái là đang chờ tôi đây mà."

Thái Ngô Đức: "..." Vệ Tam, người không biết xấu hổ như mi quả là hiếm thấy.

Hai người nói chuyện trên trời dưới đất, cuối cùng Vệ Tam cũng không có ý định thay đổi đơn nguyện vọng, đơn xin vay tiền của cô cũng đã nộp, không có khả năng rút lui.

Trừ phi cô giàu qua đêm, có tiền để trả học phí.

Trên thực tế, Vệ Tam thật đúng là một đêm bỗng giàu.

Cơm nước xong Lý Bì bảo Vệ Tam ở lại, sau đó chuyển một khoản tiền cho cô.

"Thầy giáo không có nhiều tiền như vậy, cơ mà học phí năm đầu tiên còn có thể trả được, sau này phát đạt nhớ rõ thầy đấy, người đầu tư từ sớm." Lý Bì thoải mái nói.

Vệ Tam không muốn bèn đẩy trở lại: "Học phí có thể dùng tiền vay, em không cần nhiều tiền như vậy, thầy giữ lại đi, sau này cùng cô đến bên đó thăm em." "

Lý Bì biết Vệ Tam nhiều năm như vậy, không có chuyện không biết

tính nết của cô. Ông chỉ có thể bỏ qua, “Vậy em đến trường quân sự làm sao cho giỏi một chút, về sau tôi với cô đi qua thăm em cũng có mặt mũi.”

“Em biết mà, em nhất định sẽ là người chói mắt nhất trong trường quân sự.” Vệ Tam cười đáp.

“Em không làm người gây chuyện khắp nơi là tôi đã cảm ơn trời đất.”

Ai nào ngờ hai câu này đều ứng nghiệm vào ngày sau.

.....

Trường Quân sự Damocles vô cùng có tình người, khoản vay không chỉ bao gồm học phí, còn có chi phí dùng tàu vũ trụ qua lại.

Vệ Tam kiếm được chút tiền trong kỳ nghỉ, chuẩn bị giữ lại dùng làm tiền sinh hoạt trong trường quân sự

Cổng cảng sao.

“Vệ Tam, bên này.” Thái Ngô Đức kéo túi lớn túi nhỏ vẫy tay chào cô.

“Mấy giờ cậu đi?” Vệ Tam chỉ có một cái rương nhỏ, không mang theo bao nhiêu đồ, bên trong ngoại trừ mấy bộ quần áo thì tất cả đều là đồ ăn vợ thầy làm cho.

“Còn nửa giờ nữa là bay.” Thái Ngô Đức nhìn Vệ Tam, “Không biết sau này khi nào chúng ta có thể gặp nhau.”

Vệ Tam liếc gã một cái: “Nghe như quan hệ của chúng ta tốt lắm ấy.”

Lời tình cảm của Thái Ngô Đức bị chặn mất: “...”

Lúc này màn hình cảng sao đã thông báo tàu vũ trụ đi đến sao thủ đô, Vệ Tam và Thái Ngô Đức nói lời tạm biệt, sau đó xoay người qua cổng an ninh, chờ tàu đến.

Lúc Vệ Tam đi lên, cô nhìn khắp nơi, sờ khắp chỗ, vô cùng mất hình tượng.

Đây chính là tàu vũ trụ có thể xuyên qua tinh cầu! Thế giới cũ của cô không có kỹ thuật này. Nhưng mà có thể nhìn ra tàu đã được vận

hành rất nhiều năm, có một số chỗ ố vàng.

Vệ Tam ngồi ở vị trí của mình còn có thể nhìn thấy vũ trụ bên ngoài. Lúc ngẫu nhiên nhảy qua tinh vân gần một ngôi sao lớn nào đó, cô dán mình lên tấm kính, trong mắt không che dấu được sững sờ.

Đi tới thế giới này cũng không phải không có chỗ tốt, cô cũng là người đi xuyên qua không gian.

Sao Sa Đô tuy rằng cách Sao 3212 gần nhất, nhưng mặc dù ngồi tàu vũ trụ đến cũng phải mất cả ngày, trên đường còn đổi sang tàu khác một lần, cuối cùng đến khuya Vệ Tam mới đến cảng Số 2 ở Sao Sa Đô.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Bay rồi, sung sướng!

Chính thức mở ra con đường chinh phục biển sao!

Chương 11

“phòng cho bốn người may mắn”

Đêm khuya.

Vệ Tam đứng ở sảnh chính cảng sao Sa Đô quan sát hoàn cảnh xung quanh, đột nhiên bên phải xuất hiện một người.

“Bạn gì đó ơi, đến Damocles đi học à?”

Đối phương tiến lại quá gần, hơn nữa động tác nhìn láo liên xung quanh khiến Vệ Tam đề phòng nhìn lại: “Có việc gì sao? “

Đối phương hoàn toàn không để ý, ngược lại còn nhiệt huyết nói liến thoắng: “Tôi là học sinh của trường Quân sự Damocles, trường chúng tôi có xe đưa đón, không phải kẻ lừa đảo.”

“Đêm hôm khuya khoắt cũng đưa đón?” Vệ Tam cảm thấy trường Quân sự này có vẻ thú vị.

“Có chớ!” Đối phương chỉ vào một đống người gần đó, “Những người kia cũng là tân sinh viên giống như cậu, xe chuyên dụng thì nửa giờ đi một lần, các cậu đến trường nhận đồ liền, xong là có thể đi tới ký túc xá.”

Vệ Tam còn chưa kịp cảm thụ được sự cô đơn khi đi tới tinh cầu xa lạ, thì đã bị người ta nhiệt tình đẩy lên xe chuyên dụng của trường quân sự, dọc theo đường đi còn có chị khóa trên ở phía trước giảng giải đặc sắc từng vùng và mỹ thực của Sao Sa Đô.

Mặc dù là đêm khuya, nhưng hiển nhiên có không ít người đến vào giờ này nên đèn đuốc trong trường sáng trưng.

Đàn chị trên xe đưa cả xe của bọn họ đến cổng trường, giao cho một nhóm đàn anh đàn chị khác.

“Khoa cơ giáp sư đứng bên trái, khoa chiến sĩ cơ giáp độc lập đứng bên phải, à có ai học chỉ huy không? Rồi, khoa chỉ huy đứng ở giữa.” Một đàn anh vẫy cờ và hét lên.

Một đám người cùng xe này rất nhanh đã đứng ngay ngắn, Vệ Tam đứng ở bên phải nhìn sang bên trái, bên kia tất cả đều là cơ giáp sư,

phong thái thoạt nhìn nhã nhặn trầm ổn hơn rất nhiều. Sau khi tất cả mọi người đứng yên lặng thì không thấy có ai ở giữa. Đàn anh khối trên lại lộ vẻ giống như đây là chuyện thường thấy, đoạn cầm cờ bảo học sinh khoa cơ giáp sư đi theo anh.

“Được rồi, hiện tại mấy bạn học khoa chiến sĩ độc lập đi theo tôi.” Một chị khóa trên giơ cờ màu khác la to.

Trên đường cũng đụng phải mấy anh mấy chị khác mang theo người trở về, mấy sinh viên mới đều dùng xe đẩy túi lớn túi nhỏ đồ đạc ở phía sau.

“Đợi lát nữa các em cũng phải nhận mấy thứ này, chăn gối, đồ vệ sinh cá nhân, còn có một bộ đồ ăn; mặt khác gần ký túc xá trường học đều có cửa hàng tiện lợi, các em có thể đi mua đồ mình cần.” Chị khóa trên vừa đi vừa nói, “Mọi người theo sát một chút.”

Tất cả mọi người đăng ký chọn phòng trước, kế đó mới đi nhận đồ.

“Vệ Tam?” Giáo viên cầm thư thông báo trúng tuyển, rồi quay đầu nhìn con số đang nhảy trên quang não, đưa cho cô một cái nút, “Ấn vào đi.”

Vệ Tam nghe vậy bèn làm theo, sau khi ấn xuống, chữ số đang nhảy trên quang não của thầy giáo dừng lại, nó hiển thị [Cam Một 707].

Người thầy nhìn thoáng qua: “Lần này đúng lúc có một phòng ngủ còn trống chỉ đủ cho một người thế mà bị em bốc trúng, vận may không tệ.”

Vệ Tam còn chưa có phản ứng quá lớn, các sinh viên mới đã hâm mộ, tuổi này ai mà không muốn có chút riêng tư, đáng tiếc khoa chiến sĩ độc lập của trường Quân sự Damocles đều ở phòng cho bốn người.

“Thầy ơi, còn có phòng giống như vậy không?” Những người phía sau hô lên.

“Chỉ có căn này thôi.” Thầy nhẫn tâm cho hay.

Mọi người đành phải ngoan ngoãn đăng ký rồi đi nhận đồ dùng sinh hoạt.

Hành lý của bọn họ đều được mang theo, hơn nữa lại có thêm đồ được phát, thành ra ai nấy cũng tay xách nách mang, chật vật khôn

cùng, hoàn toàn khác với mấy sinh viên mới mà họ đã thấy khi nãy.

Một số người đặt câu hỏi: “Chị ơi, chúng ta không có xe đẩy sao?”

Chị khóa trên thân thiết lắc đầu: “Sinh viên khoa chiến sĩ độc lập không có xe đẩy, tin rằng bằng thể lực của mọi người thì chuyển chút đồ này chắc chỉ là đủ làm nóng người.”

“Đây là phân biệt đối xử.” Bạn học khiêng chăn hô, “Sinh viên khoa chiến sĩ cơ giáp độc lập chúng em cũng muốn được quan tâm.”

“Đúng vậy!” Lập tức có người phụ họa.

“Đây chính là tình yêu của nhà trường dành cho các em.” Mặt người chị không đổi sắc, “Mọi người đừng từ bỏ mỗi một cơ hội rèn luyện nha.”

Đám người: “...”

Phòng ngủ chuyên dụng của chiến sĩ cơ giáp độc lập đều tựa vào nhau, Vệ Tam không khiêng chăn, cô xách hành lý đi đến cửa phòng ngủ của mình, đẩy cửa đi vào, bên trong đúng thật không có ai.

Phòng ở là kiểu dành cho bốn người, thế nên không gian nơi này đều thuộc một mình Vệ Tam trong tương lai. Cô cứ dọn dẹp vệ sinh sơ qua một chút, sau đó trải giường ngủ một mạch.

Ngày hôm sau vẫn là ngày báo danh, Vệ Tam ra ngoài làm quen với hoàn cảnh trong trường, tiện thể truy cập mạng Tinh Võng của trường, xem các diễn đàn khác nhau. Sinh viên ra vào đều mua sắm trang thiết bị cho ký túc xá. Còn Vệ Tam lại không vào cửa hàng tiện lợi, thứ nhất vì cô không nỡ tiêu tiền, thứ hai vì cô đã ngủ ở tòa nhà bỏ hoang nhiều năm, yêu cầu về hoàn cảnh xung quanh cũng không cao.

Vệ Tam một đường đi dạo đến thư viện, xong lại lập tức ngừng luôn không đi tiếp nữa, bên trong có quá nhiều tư liệu về cơ giáp, tất cả đều là tri thức cô không biết.

Trong ngày báo danh, Vệ Tam mất ăn mất ngủ, mỗi ngày đói đến choáng váng mới nhớ tới chuyện muốn ăn. Thế là cô dứt khoát mua luôn một thùng lớn dịch dinh dưỡng, mỗi ngày mang theo mấy chai. Cơ mà dịch dinh dưỡng của Sao Sa Đô đắt hơn nhiều so với Sao 3212.

Đến ngày khai giảng Vệ Tam mới nỡ bỏ sách xuống mà tới lớp.

Một lớp ba mươi người, việc đầu tiên phải làm trong ngày đầu tiên khai giảng chính là tự giới thiệu. Xong hết một vòng, Vệ Tam phát hiện chỉ có cô và một bạn nam khác thuộc sao đánh số, tức là ngôi sao vô danh theo cách hiểu thông thường. Nhưng mà mọi người hiển nhiên cũng không quá để ý mấy thứ này, điều khiến họ chú ý đều là một ít tin đồn mới mẻ.

“Tôi nghe nói mỗi sinh viên trường Quân sự Đế quốc đều ở trong phòng đơn xa hoa, còn có phòng bếp.”

“Cậu cũng biết đó là trường Quân sự Đế quốc mà.”

“Dựa vào tỷ lệ đào thải cao dọa người của bọn họ, không chắc có thể ở lại cho đến khi tốt nghiệp đâu.”

“Trường chúng ta cũng có phòng đơn, cơ mà chỉ có khoa chỉ huy mới có thể ở.”

“Dù sao chỉ huy ở đâu cũng là bảo bối, không giống chiến sĩ độc lập da dày thịt béo như chúng ta.”

“Mọi người mau xem, cơ giáp sư ở phòng đôi, còn có phòng dụng cụ!”

Một nhóm sinh viên tụ tập xung quanh để xem các bài được đăng trên diễn đàn.

“Năm nay khoa chiến sĩ độc lập có một người may mắn độc chiếm một phòng...” Bạn học vây quanh đọc nội dung trên diễn đàn, “Ai thế ta, có thể thoải mái quá trời? “

Người may mắn đó, Vệ Tam, ngồi sau lưng bọn họ: thực sự rất thoải mái.

Ngày đầu tiên khai giảng không có nội dung để học, trước tiên làm quen bạn bè thầy cô trong lớp vào buổi sáng, buổi chiều giáo viên phát cho mỗi người một quyển sổ tay kiến thức về nội quy của trường, buổi tối thì chiến sĩ cơ giáp độc lập tập trung ở hội trường nghe trưởng khoa nói chuyện.

Tuy rằng trưởng khoa nói hùng hồn, Vệ Tam nghe xong cũng rất cảm

động, nhưng cô vẫn muốn trở về phòng ngủ xem bằng xong quyển kiến thứ cơ bản của cơ giáp vừa mượn được.

Vất vả lắm mới tan, Vệ Tam chạy về phòng ngủ, vừa ngồi xuống mở sách thì quang não đột nhiên lóe lên, có người liên lạc với cô.

Hôm qua mới cùng thầy và cô nói chuyện, hôm nay là ai?

Vệ Tam vừa nghĩ có phải Thái Ngô Đức hay không, nhưng vừa mở ra đã thấy một gương mặt trẻ trung gầy gò đập vào mắt. Nghĩ có lẽ đối phương gọi nhầm, quấy rầy cô đang đọc sách, thế là mặt mày Vệ Tam đã hiện ra sự không kiên nhẫn: “Anh là ai? “

Đối phương im lặng một hồi: “... Kim Kha.”

Trong lòng Vệ Tam còn nhớ nhung cuốn sách mở ra trên bàn, hoàn toàn không nghe rõ cậu nói cái gì nên cô nói luôn: “Không biết là ai, anh gọi nhầm rồi, tôi không phải Kim... Kim Kha?”

Kim Kha thấy cô phản ứng lại bèn ôm ngực, giả vờ thương tâm: “Mới hai năm, vậy mà Vệ Tam đã không nhớ tớ.”

Vệ Tam nâng mi mắt lên: “Cậu gầy nhiều như vậy, không biết cũng là chuyện thường.”

Kim Kha cười hì hì đáp: “Hai năm nay trôi qua quá mệt mỏi, cũng không có thời gian liên lạc với cậu. Sao, cậu đến trường quân sự nào? “

Vệ Tam đóng sách lại, híp mắt nhìn cảnh bài trí phía sau Kim Kha: “Cậu đang ở trường Quân sự Damocles?”

“Đúng, tớ học khoa chỉ huy nơi này.” Kim Kha mất hai năm là vượt qua bài kiểm tra chỉ huy, không thể không bàn tới phần lớn công sức cậu đã bỏ ra.

“Tớ cũng ở đây.” Vệ Tam nhướng mày.

Kim Kha sửng sốt, sau đó khó nén kích động: “Thật á?! “

Vệ Tam bảo cậu xem hoàn cảnh xung quanh phòng ngủ: “Ký túc xá của chiến sĩ độc lập trường Quân sự Damocles đây.”

Kim Kha nhìn không thấy dấu vết của người khác ở cùng thì cảm

thán: “Đừng nói cậu là người may mắn đó chứ? “

Vệ Tam gật đầu: “Cậu ở đâu?”

“Cách cậu không xa, ở tòa Tím.”

Trường Quân sự Damocles phân loại vô cùng th ô tục. Phòng ngủ của khoa chiến sĩ cơ giáp độc lập thì gọi là tòa Cam, các loại phòng khác nhau gọi là Cam Một Cam Hai; khoa chỉ huy là tòa Tím, khoa cơ giáp sư là tòa Xanh Lá. Ba màu sắc theo thứ tự là màu sắc dùng khi kiểm tra cảm giác. Năm đó trường Quân sự Damocles cơ hồ áp đảo trường Quân sự Đế quốc, nhân tài trong trường xuất hiện lớp lớp, sinh viên cao thủ nhiều như mây, cho nên mới có dũng khí dùng luôn cảm giác tương ứng với màu sắc để phân loại.

Đáng tiếc... Trường Quân sự Damocles ngày nay mặc dù vẫn là một trong năm trường quân sự lớn nhưng gần như rơi xuống đáy.

“Ngày mai cùng đi ăn cơm không?” Kim Kha mời.

“Không rảnh, không đi.” Vệ Tam từ chối dứt khoát, ăn cơm làm sao nhanh hơn uống dịch dinh dưỡng.

Kim Kha: “... Càng ngày càng vô tình, tớ quẹt thẻ mời cậu ăn, đi hay không?”

Vệ Tam vẫn lắc đầu như cũ: “Tớ có việc, sau này tính tiếp.”

Kim Kha tiếc nuối: “Được rồi, vậy cậu có rảnh thì tìm tới tớ chơi.”

- ----------

Tác giả có lời muốn:

Vệ Tam: Vừa mới vào thì may mắn như vậy, sau này cuộc sống hẳn là sẽ tốt hơn rất nhiều ^

^ (giơ cờ lên vẫy)

Chương 12

“em rất gấp đấy”

Trường quân sự Damocles rất giống với trường đại học ở thế giới của Vệ Tam, ngoại trừ chuyện nơi này này đóng cửa tự quản từ thứ hai đến thứ sáu, hơn nữa còn có nhiều loại sân huấn luyện.

Sân huấn luyện của trường quân sự hoàn toàn khác với sân huấn luyện của Sao 321. Không chỉ có không gian trống trải mà còn có phòng mô phỏng, cung cấp cho sinh viên cảnh mô phỏng đối chiến. Tóm lại mà nói công nghệ và tiền bạc đều được phản ánh đầy đủ trong các phòng mô phỏng huấn luyện khác nhau.

Vệ Tam đeo cặp sách vào phòng học, vừa mới ngồi xuống, lớp trưởng vừa được chọn tạm thời bắt đầu phát bảng thông tin để bọn họ điền vào.

Mấy ngày nay lớp học còn chưa bắt đầu nhưng các dạng bảng thông tin lộn xộn đã được điền vào không ít.

“Sau khi điền xong thì đưa cho tôi, đợi lát nữa chúng ta sẽ đi thẳng tới sân cơ giáp, giáo viên đang ở bên kia chờ chúng ta.” Lớp trưởng vừa thu bảng thông tin vừa nói.

Có học sinh đã biết từ trước lập tức hưng phấn hỏi: “Đi sân cơ giáp này, có phải chúng ta được phát cơ giáp hay không?”

Câu hỏi này lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Lớp trưởng lắc đầu: “Tôi cũng không rõ, hẳn là vậy."

“Thật sự phát cơ giáp á? Rốt cuộc tôi cũng có một chiếc cơ giáp cho riêng mình."

“Không chỉ có phát, nghe đâu còn được tự lựa nữa.”

“Viết nhanh lên đi, viết xong đi sân cơ giáp.”

Trong lớp sôi trào, đa số mọi người có vẻ mặt kích động, đưa bút như rồng bay phượng múa để điền xong cái bảng. Vệ Tam cũng nhanh chóng điền cho xong, cô muốn biết cơ giáp cấp A lên tay thì có cảm thụ như thế nào.

Sau khi tất cả mọi người điền vào bảng xong, lớp trưởng liền dẫn bọn họ đến sân cơ giáp, đúng là thầy giáo đang chờ ở bên đấy.

Thầy giáo hung hãng hết sức khi kéo ba cái rương từ phía sau: “Tự các em chọn đi.”

Bên trong rương đều là dây chuyền, chính xác hơn mà nói bên trong mỗi một sợi dây chuyền đều có một chiếc cơ giáp. Nơi đây sử dụng công nghệ gấp không gian, thu cơ giáp vào trong chất liệu đặc thù, có thể biến chất liệu đó thành một viên bi cỡ đồng xu, thậm chí còn có thể tạo thành dây chuyền để thuận tiện mang theo.

“Từ trái sang phải lần lượt là cơ giáp hạng nhẹ, cơ giáp cỡ trung và cơ giáp hạng nặng.” Thầy giáo nhìn học sinh trong lớp, “Thấy mình hợp với loại nào thì chọn loại đó, mặt khác nếu có em nào không rõ sự khác nhau của ba loại cơ giáp này thì không cần chọn trước. Các phòng huấn luyện có cơ giáp công cộng, sau khi thử xong lại đến chọn cũng được.”

Hầu hết các sinh viên dẫu có do dự hay không đều đi thẳng tới loại máy mà họ muốn, rõ ràng là họ đã thực hành với nhiều loại cơ giáp khác nhau trước khi đến học viện quân sự và biết mình phù hợp với loại nào.

Còn có sinh viên không nhúc nhích, nhưng Vệ Tam lại quan sát thấy một người có một cái dây chuyền tự trên cổ, một người thì dù trên cổ không có gì song lại theo bản năng sờ lấy nhẫn trên ngón tay mình.

Vệ Tam để tâm đ ến, phải công nhận là cái nhẫn đó có hình dạng rất hợp mốt.

Cô đi tới giữa, cũng chuẩn bị đi lấy một cái cơ giáp.

“Em làm gì vậy?” Hạng Minh Hóa ngăn cản sinh viên muốn đi lên này.

Vệ Tam bị ngăn cảm thì sửng sốt một chút mới nói: “Thầy, em chọn cơ giáp mà."

Hạng Minh Hóa nghe vậy thì nhíu mày: “Những cơ giáp này sẽ không chạy, không cần nóng vội nhất thời như vậy.”

Tư liệu của tất cả học sinh trong lớp này đều được ông đều đọc qua một lần, trong lớp có hai học sinh đến từ sao vô danh và Hạng Minh Hóa đều nhớ rõ bọn họ.

Mỗi một năm, năm trường quân sự lớn đều có một số lượng nhỏ sinh viên từ sao vô danh tới, nhưng thường thường tỷ lệ đào thải hàng năm cao nhất cũng là bọn họ. Phần lớn sinh viên trường quân sự đã bắt đầu luyện tập cơ giáp từ khi bắt đầu đi học, càng không cần nói đến có một số thế gia hàng đầu có cả cơ giáp thuộc về mình, sân huấn luyện của riêng mình. Trong khi đó mọi người đều biết tài nguyên sao vô danh thiếu thốn, không thể có cơ hội tiếp xúc với cơ giáp cấp A, càng không cần nói đến ba dạng cơ giáp khác nhau.

Trường Quân sự Damocles biết tình huống này, cho nên từ trước đến nay yêu cầu các giáo viên nhắc nhở các sinh viên đến từ sao vô danh nhiều hơn, thế nên cũng mới có dạng đối xử này. Các trường quân sự khác thực hiện nghiêm túc chế độ đào thải ngay từ khi bắt đầu tuyển tân sinh viên, bất kể sinh viên đến từ đâu hay nền tảng của họ là gì. Cũng bởi vậy mà trường Damocles thường xuyên bị các trường quân sự khác cười nhạo, trêu đùa là "Trường Quân sự Sân Cỏ", người nào cũng nhận được.

"Em rất gấp đấy." Vệ Tam chân thành nói.

Hạng Minh Hóa: "???"

Lúc trước xem xong kiến thức cơ bản về cơ giáp, cô đã tìm ra mục tiêu lựa chọn của mình. Cơ giáp hạng nặng cần vũ khí đạn pháo nhiều nhất, quá hao tổn năng lượng, hơn nữa bình thường tiền huấn luyện cũng nhiều hơn hai loại cơ giáp khác. Cơ giáp hạng nhẹ thì chuyên về điều tra hay các loại bay trên không, phương hướng phát triển có hạn. Cỡ trung thì khác, phương hướng phát triển có tính linh hoạt, sau này cải tạo cũng thuận tiện, cô vừa nhìn đã quyết định chọn loại cơ giáp nào.

"Vệ Tam đúng không? Em đứng cạnh tôi." Hạng Minh Hóa nhịn xuống, ông niệm nhiều lần không thể nổi giận, "Có thể từ sao vô danh đi ra ắt đầu óc cũng được, hiện tại vội vàng chọn lung tung cơ giáp thì đối với em không có chỗ tốt. Nhìn Niếp Hạo Tề kìa, học một chút bình tĩnh của em ấy."

Niếp Hạo Tề là một sinh viên xuất thân từ một ngôi sao vô danh khác trong lớp.

“Cơ giáp đơn binh không phải dựa vào vũ lực sao?” Vệ Tam suy nghĩ một chút nói, “Em không cần dùng não."

Hạng Minh Hóa: “……” Rất tốt, ngày đầu tiên lên lớp đã đụng phải một em cứng đầu.

“Tôi nhắc lại lần nữa, chưa từng thử qua cơ giáp trước mà đi chọn cơ giáp trước thì không có chỗ tốt gì với em.” Hạng Minh Hóa nhìn sinh viên này, “Nếu em thật sự muốn kiên trì, tôi cũng không có quyền ngăn cản, chỉ hy vọng sau này em đừng hối hận.”

“Cám ơn thầy, vậy em chọn đây.” Ngoại trừ nghèo đói có thể thay đổi những gì Vệ Tam đã quyết định sẵn, những người khác không thể quấy nhiễu được đâu.

Hạng Minh Hóa thấy cô kiên trì chỉ có thể tránh ra, cuối cùng nhắc nhở: “Trước khi kết thúc học kỳ này mà không thích ứng được thì có thể xin đổi cơ giáp một lần."

“Vâng thưa thầy.”

Ngoại trừ mấy người không chọn cơ giáp ra, trong tay những người khác đã cầm dây chuyền.

Hạng Minh Hóa đứng ở phía trước, chờ bọn họ chứng thực thân phận trên dây chuyền xong mới cầm lấy một sợi dây chuyền, phóng cơ giáp ra trước mặt tất cả sinh viên.

Vệ Tam ngửa đầu nhìn chiếc cơ giáp này, cô không khỏi cảm thán trường học thật có tiền, trên người nó có tới tám mươi phần trăm du kim.

“Bài học đầu tiên rất đơn giản, chính là học cách thu phóng cơ giáp.” Hạng Minh Hóa chơi đùa với dây chuyền trên tay, “Chiến trường thay đổi trong nháy mắt, mỗi khi các em lãng phí một giây là quân địch lại có thêm một giây cơ hội giết mình, cho nên thời gian thu phóng cơ giáp phải tận lực nén lại trong thời gian ngắn nhất. Các em tự luyện tập, lớp trưởng thay tôi xem.”

Hạng Minh Hóa trong nháy mắt thu hồi cơ giáp, sau đó bỏ lại câu này, ném đám sinh viên ở chỗ này, tiện thể mang Niếp Hạo Tề đi huấn luyện một mình.

Vệ Tam tìm một bãi đất trống và chậm rãi ấn công tắc, một chiếc cơ

giáp màu vàng nhạt lập tức xuất hiện từ hư không, lại ấn công tắc, cơ giáp lại đột nhiên biến mất.

Vi diệu thật.

Cũng may Vệ Tam trước kia không phải nghiên cứu phương diện này, nếu không cô có thể chơi mấy ngày.

Vệ Tam vẫn luyện tập thu phóng cơ giáp, nghiêm túc hoàn thành bài tập do thầy giáo bố trí, nhưng có rất nhiều bạn học đã vào khoang cơ giáp, bắt đầu làm quen với cơ giáp thuộc về mình.

Mấy sinh viên có cơ giáp kia cũng phóng cơ giáp ra, có thể nhìn thấy rất rõ rằng chúng chẳng giống với cái của trường học.

“Đù móa, của cậu là cơ giáp biến thành nhện sao?”

Lập tức có bạn ngay cả cơ giáp của mình cũng mặc kệ, tiến lại gần kích động sờ lên sờ xuống.

“Mèo rừng?! A a a, một loại cơ giáp yêu thích của tôi.”

Trong sân lập tức sôi lên, cả đám xúm lại xem.

Vệ Tam ở phía sau ngửa đầu nhìn hai chiếc cơ giáp màu nâu và hoa văn báo. Nhện và mèo rừng đều là cơ giáp do bậc thầy Ứng Tiếu thiết kế ra, tác phẩm tiêu biểu của ông còn có cơ giáp biến thành dê trắng, tất cả ba loại này đều là cơ giáp cỡ trung.

Trong lịch sử cơ giáp tổng cộng có ba thời đại, theo thứ tự là thời đại Nhảy Vọt, thời đại Bàn Cổ và thời đại Hoàng Kim; cũng có thể dùng loại cơ giáp để phân chia, tức là cơ giáp nhẹ, nặng và cỡ trung.

Ba thời đại này đại biểu cho lịch sử huy hoàng nhất của ba loại cơ giáp.

Bậc thầy đại biểu thời đại Nhảy Vọt là Ngư Thanh Phi, được xưng là đệ nhất cơ giáp sư. Ông am hiểu cơ giáp hạng nhẹ, tổng cộng có ba tác phẩm tiêu biểu, đến nay chưa có ai có thể sáng tạo cái mới siêu việt hơn, tất cả mô hình cơ giáp hạng nhẹ đều được chỉnh sửa số liệu dựa vào cơ giáp do ông đưa ra.

Thời đại Hoàng Kim và thời đại Bàn Cổ đều có bậc thầy tiêu biểu, ba thời đại này sáng tạo ra trình độ phát triển về kết cấu của tất cả cơ

giáp do Liên bang sở hữu hiện tại.

.....

Nhà trường cho sinh viên một tuần để thống nhất thời gian đi học, chờ đến khi hiểu được tình hình xong thì mở hệ thống lựa chọn khóa học. Ngoại trừ một số khóa bắt buộc cần thiết nhất, sinh viên có thể theo tiến độ của riêng mình để chọn lớp và thời gian tự do.

Vệ Tam không chọn, sau khi cô học xong khóa học văn hóa bắt buộc thì mỗi ngày đều ngâm mình trong thư viện, kế đó đi đến sân cơ giáp sờ tới sờ lui với cơ giáp của mình, thậm chí còn muốn phá nó.

Không thể không nói cấp A có sự khác biệt rất lớn so với cấp B, hệ điều hành cũng phức tạp hơn nhiều lần.

Vệ Tam bò vào khoang cơ giáp, ngồi vào ghế lái, nhìn bảng điều khiển phía trước, cô điều khiển cơ giáp đi dạo khắp nơi.

Cái khác không đề cập đến, cấp A đi đường thoải mái hơn, hệt như nhấc chân mình vậy.

“Vệ Tam, xuống đây.” Mặt Hạng Minh Hóa không chút thay đổi ngăn cản Vệ Tam, ông đưa tay vỗ vỗ lên cơ giáp của cô.

“Có việc gì hả thầy?” Vệ Tam lập tức nhảy xuống từ khoang cơ giáp.

Hạng Minh Hóa nhìn sinh viên có bề ngoài hiền lành trong sáng, sau lưng lại giở toàn trò quỷ, thì tức giận trong lòng càng lúc càng lớn: “Vì sao không đi học?”

“Em có đi mà.” Vệ Tam phủ nhận.

“Này đối kháng cơ giáp, này cách đấu, bắn súng... Em đã đi học cái nào?” Hạng Minh Hóa thật sự nghĩ không ra, cũng cùng đi ra từ sao vô danh như nhau, thế mà mỗi ngày Niếp Hạo Tề đều chủ động sắp xếp khóa học đủ đầy, ngay cả thứ bảy chủ nhật cũng được dùng toàn bộ cho phòng mô phỏng, cũng vì muốn sớm bắt kịp tiến độ của các bạn khác. Còn Vệ Tam thì ngoại trừ giờ học nhóm và đi dạo một hồi như vậy mỗi buổi chiều, còn lại suốt ngày không thấy bóng dáng đâu.

Vệ Tam chân thành nói: “Thầy ơi, năng lực tiếp thu của em yếu, muốn từ từ trước, qua một thời gian nữa mới chọn những tiết học

này.”

Hạng Minh Hóa: “……” Không biết vì sao mỗi lần nói chuyện với Vệ Tam này, ông đều cảm thấy cô đang giễu cợt.

“Đây là tiết học tôi chọn cho em, tuần sau cứ thế mà làm.” Hạng Minh Hóa mở quang não ra, gửi thời khóa biểu cho Vệ Tam, “Đều là chương trình cơ bản, sẽ không quá khó để học.”

Vệ Tam nhìn chương trình giảng dạy xếp đầy hết một tuần thì theo bản năng từ chối: “Thầy ơi, hình như chương trình này quá nhiều.“

“Người sao vô danh nếu muốn ở lại thì nhất định phải chịu gian khổ.” Hạng Minh Hóa nhíu mày, “Em có muốn ở lại không? Muốn ở lại thì đừng có cà lơ phất phơ.“

Trong lòng Vệ Tam thở dài, thứ bảy chủ nhật cô còn phải đi ra ngoài xem có thể kiếm tiền ở đâu, hiện tại các lớp từ thứ hai đến thứ sáu đã kín, cô chỉ có một chút thời gian buổi tối để đọc sách.

“Vệ Tam, em tự giải quyết cho tốt.” Hạng Minh Hóa để lại một câu cuối cùng, rồi xoay người rời đi.

……

Hạng Minh Hóa giải quyết xong chuyện đau đầu kia thì mang vẻ buồn bực đi về phòng làm việc của mình.

Vừa ngồi xuống, một người đã đi vào cửa: “Sao, sinh viên không dễ bảo à?”

Hạng Minh Hóa không nói lời nào, chỉ lật tài liệu huấn luyện mấy ngày nay của sinh viên trên bàn.

Đối phương cũng không thèm để ý, tựa vào cửa: “Nếu lúc ấy anh nhận sai, viện trưởng cũng không đến mức đưa anh sang đây dạy cho tân sinh viên.”

“Nơi này rất tốt, sinh viên cũng nghe lời.” Hạng Minh Hóa yên lặng gạch tên Vệ Tam ở trong lòng.

Người ở cửa vén mái tóc dài, giống như lơ đãng nói: “Năm nay trong sinh viên mới có con cháu nhà họ Ứng.”

Hạng Minh Hóa khựng tay một chút, cuối cùng lật tư liệu như không có việc gì: “Cậu không cần lên lớp à?”

Đối phương chậc chậc một tiếng: “Giải thi đấu sắp kết thúc, anh vẫn nên suy nghĩ kỹ chuyện tiếp theo, mấy người chúng tôi cảm thấy có lẽ sang năm sẽ có cái gì khác đấy.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Các ông lớn của mấy trường quân sự đều đang cố gắng huấn luyện, chỉ có Vệ Tam còn đang cà lơ phất phơ đục nước béo cò, đã đến lúc để cho cô cảm nhận được đòn roi của xã hội (nghèo khó):)

Đột nhiên thêm chương, quá vui khi viết!!!

Chương 13

“Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt”

Tuy rằng trên mạng Tinh Võng cho rằng Sao Sa Đô nằm ở nơi hẻo lánh, hoàn cảnh hoang vắng, nhưng trong mắt Vệ Tam vẫn vô cùng phồn hoa. Nơi này có đường sá rộng rãi hơn mấy chục lần so với Sao 3212, giữa không trung khắp nơi đều là máy bay phi hành cỡ nhỏ, thậm chí còn có các loại cơ giáp chiến đấu.

Vệ Tam nhìn mà hoa cả mắt, vừa mới ra khỏi cổng trường không bao lâu đã không đi được nữa, cũng bởi cô cứ thế đứng ở bên đường ngửa đầu nhìn cả buổi, mỗi một cơ giáp bay qua đều làm cô muốn tháo xuống xem một chút.

Một vị phụ huynh dắt con đi ngang qua chơi đùa, đứa trẻ nhìn cô một lúc lâu, sau đó kéo tay người lớn: “Mẹ ơi, chị này ngốc quá.”

Người lớn che miệng đứa trẻ, ôm đứa bé chuồn đi.

Vệ Tam thu lại ánh mắt, tiếp tục đi trên đường, cô tiện thể lướt diễn đàn trường học một chút. Sao Sa Đô có một phiên chợ gọi là ngõ Thổ Mã, thường thì cái gì cũng có bán, có lẽ cơ hội việc làm cũng nhiều.

Vừa đến ngõ Thổ Mã là người đã nhiều hẳn. Vệ Tam vừa đi vào đã nhìn thấy ngay cửa hàng cải tạo vũ khí cơ giáp còn có cửa hàng thay khớp cơ giáp, đúng là đủ loại; thậm chí cô còn nhìn thấy một cửa hàng tên “Cơ giáp Meimei”, ghé sát lại gần thì thấy là vẽ hình xăm kiêm sơn màu cho cơ giáp.

Nhìn nửa vòng, Vệ Tam mới nhớ tới mình đang tìm việc làm thêm, cô nghĩ tốt nhất là tìm một công việc kỹ thuật, ví dụ như học nghề cơ giáp. Kết quả vừa vào cửa hàng lộ ý đồ của mình, thiếu chút nữa cô đã bị chủ tiệm đuổi ra.

“Cái giống ôn từ đâu mà tới đây, còn muốn làm người học việc của ông nữa, mau cút đi.”

Khách hàng xung quanh cũng đứng bên cạnh chế giễu: “Trời xanh mây trắng, ban ngày ban mặt thế mà còn có người ngủ mớ.”

“Người trẻ tuổi bây giờ đúng là muốn chiếm hết mấy cái lợi.”

Vệ Tam: “...”

Cô bị mắng thật lâu mới hiểu được chủ tiệm này là dạng người có kỹ thuật, có rất nhiều cơ giáp sư muốn làm học trò của ông ta.

Vệ Tam đổi một cửa hàng khác, từ ngữ dùng cẩn thận hơn rất nhiều, nhưng người ta yêu cầu cô xuất trình thẻ sinh viên của trường Quân sự Damocles.

“Đây chính là thẻ sinh viên của tôi.” Vệ Tam mở túi giấy tờ tùy thân trong quang não ra để cho chủ tiệm nhìn rõ ràng.

Chủ cửa hàng nhìn kỹ một hồi, kế đó mặt lại tối đen: “Bạn học, cậu nhàn rỗi tới giỡn với tôi à? Khoa chiến sĩ cơ giáp độc lập thì chạy tới đây tìm tôi làm gì?? Ra ngoài đi, đừng lãng phí thời gian của tôi ở đây."

Vệ Tam lần nữa bị đuổi ra ngoài: “...”

Sau đó cô đi thử thêm mấy cửa hàng nữa, nhưng vừa thấy thẻ sinh viên của cô, cô đã bị từ chối ngay lập tức.

Chủ cửa hàng cuối cùng nhìn Vệ Tam giống như kẻ ngốc: “Chiến sĩ cơ giáp độc lập đi làm nhiệm vụ còn được, chạy tới chỗ chúng tôi làm gì?”

Vệ Tam: Chiến sĩ độc lập nhưng có trái tim hướng về cơ giáp sư không được à?

Chủ tiệm chỉ vào phía sau ngõ Thổ Mã: “Cô đi ngõ sau thử, bên kia thường xuyên có người tuyên bố nhiệm vụ tuyển chiến sĩ độc lập.”

Vệ Tam chỉ đành từ bỏ công việc kỹ thuật, chuyển sang tìm công việc khác, nhưng rồi trên thực tế cô vẫn không tìm được công việc thích hợp.

Phần lớn nhiệm vụ là vệ sĩ linh tinh, còn có người muốn đi tới chỗ này nọ bắt bắt tinh thú, mấy thứ này đều không ngoại lệ khi cần hơn một tuần, mà Vệ Tam chỉ có cuối tuần mới có thể ra khỏi cổng trường.

Vệ Tam: Nếu đã xuyên qua, tại sao cô không có ngón tay vàng để kiếm tiền chứ?

“Bạn gì đấy ơi, tôi quan sát cô đã lâu, muốn kiếm tiền à?” Một người trung niên gầy gò kéo Vệ Tam mà hỏi.

Vệ Tam cúi đầu nhìn thoáng qua ống tay áo của mình, lại ngẩng đầu cảnh giác nhìn người trung niên gầy gò. Cô hoàn toàn không phát hiện người nọ đã đến gần từ khi nào.

Trung niên gầy gò cho rằng mình nhìn ra cô đang suy nghĩ cái gì, bèn cười he he: “Mấy người lái buông như chúng tôi thì chút bản lĩnh giữ nhà đó vẫn có.”

“Ông có cách nào để kiếm tiền?” Vệ Tam do dự một hồi rồi hỏi ông ta.

Người đàn ông trung niên gầy gò đưa ra một bàn tay: “Lời đầu tiên cho tôi giới thiệu mình một chút, tôi gọi là lão Thường.”

Vệ Tam nắm tay một chút, nhắc nhở: “Phương pháp kiếm tiền."

Lão Thường hỏi: “Nhìn phong thái này của cô không giống người thường, hẳn là rất lợi hại, có muốn đến đấu trường đen dưới lòng đất hay không? Thời gian hoàn toàn tự do, ngày nào cũng được."

Đấu trường đen?

Vệ Tam lập tức nghĩ đến trận đấu quyền anh dưới lòng đất ở thế giới mình, sống chết mặc bây.

“Lỡ chết người thì sao?”

Lão Thường cười hì hì: “Người bình thường sẽ nhẹ tay, cơ mà đã là đấu trường đen thì luôn có mấy người bị khùng.”

“Không đi.” Vệ Tam từ chối dứt khoát.

Lão Thường không có ngoài ý muốn, chỉ là trước khi đi thấp giọng nói một câu: “Đáng tiếc, một trận đấu mấy chục vạn tinh tệ lận."

“?!!”

“Chờ một chút.” Vệ Tam hô lên với lão Thường, “Một trận đấu mấy chục vạn tinh tệ á?”

Lão Thường lắc đầu: “Hay là thôi đi, cô là sinh viên, có lẽ cũng không

đánh đấm gì hay được, còn trễ nãi việc học."

"Nếu như một trận đấu mấy chục vạn tinh tệ thì tôi đi." Vệ Tam nói luôn.

"Là một người thẳng thắn!" Lão Thường lấm la lấm lét kéo Vệ Tam vào trong góc, "Trước tiên để tôi nói sơ về quy tắc đấu trường đen dưới lòng đất, sau này cô lại quyết định có đi hay không. Tôi thường làm việc luôn chú ý đến chữ tín."

"Được, ông nói xem."

Lão Thường mở ra quang não của mình, trước mặt hai người xuất hiện một cái bảng, tất cả đều là xếp hạng.

"Đây là tuyển thủ hàng đầu của L3 hiện tại, bọn họ thắng một trận đã có phần thưởng là năm mươi vạn tinh tệ. Nhưng nếu cô muốn lên tới L3 thì cần phải có thực lực rất mạnh." Lão Thường dừng một chút rồi nói tiếp, "Đấu trường đen dưới lòng đất có tổng cộng có sáu cấp bậc từ L0 tới L5. Người mới đều là L0, mỗi trận đấu đều có năm ngàn tinh tệ và mười điểm tích lũy, thu được 1000 điểm tích lũy là có thể tăng lên L1. Tuy nhiên, mỗi trận thua cũng sẽ bị trừ điểm tương ứng."

Vệ Tam nhíu mày: "Nói như vậy thăng một cấp phải đánh một trăm trận, hơn nữa cần phải thắng hết."

Lão Thường gật gật đầu: "Dựa theo lẽ thường là như vậy, nhưng bởi vì quá tốn thời gian, không có lợi cho thăng cấp, cho nên còn có một quy tắc khác. Cấp thấp có đủ điểm tích lũy tương ứng thì có thể khiêu chiến người xếp hạng cuối của cấp trên. Đối phương chắc chắn phải tiếp nhận khiêu chiến, cô thắng là có thể chiếm được thứ hạng và điểm tích lũy của họ, bọn họ cần tích lũy điểm lại từ đầu. L0 chỉ cần một trăm điểm là có thể khiêu chiến, tức là thắng mười trận."

"L5 thì một trận có bao nhiêu tinh tệ?"

"L5? Người L4 còn ít tranh tài thì L5 thuộc hàng huyền thoại, dù sao tôi cũng chưa từng thấy người L5 thi đấu. Cô chỉ cần biết L0 đến L3 là được." Lão Thường cười, "Mặt khác, L1 thắng một trận được hai vạn tinh tệ cùng một trăm điểm tích lũy, để lên L2 thì cần có mười ngàn điểm tích lũy, mỗi trận thắng thì được mười vạn tinh tệ và người ngàn điểm tích lũy. Còn L3 phải thì cần một triệu điểm tích lũy mới có thể tiến vào, lúc này thắng một trận liền lấy được năm mươi

vạn tinh tệ cùng một triệu điểm tích lũy. L1 vượt cấp khiêu chiến cần có đủ ba ngàn điểm tích lũy, còn L2 cần năm trăm ngàn điểm mới có thể vượt cấp khiêu chiến."

Càng lên cấp cao, điểm tích lũy càng lớn.

Vệ Tam suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Mấy người cũng cung cấp cơ giáp sao?"

Lão Thường giơ ngón tay cái lên: "Đương nhiên là cho rồi, mới vào L0 thì mỗi người đều có một chiếc cơ giáp có kiểu giống nhau, nhưng về sau có thể dùng điểm tích lũy ở trung tâm thương mại dưới lòng đất để cải tạo. Và nếu cô cảm thấy bất tiện thì có thể đeo mặt nạ để cạnh tranh, đấu trường đen dưới lòng đất chúng tôi rất coi trọng sự riêng tư."

Vệ Tam nhìn lão Thường: "Ông kéo tôi đi vào thì được chỗ tốt gì?"

"Cái này à, mỗi lần kéo được một người thì tôi được phí hoa hồng. Về sau ví dụ xếp hạng cô càng cao, thì tôi còn có thể nhận được một khoản phí giới thiệu không nhỏ." Lão Thường vỗ vỗ bả vai Vệ Tam, "Từ khi cô vừa vào ngõ Thổ Mã là tôi đã quan sát, người tuổi này không quan tâm thể diện thật sự rất hiếm thấy, tôi xem trọng cô, cảm giác tương lai của cô rất đáng mong đợi!"

Vệ Tam: "..." Sao cô lại chẳng màng đến thể diện?

Cuối cùng cô đồng ý đi tham gia đấu trường đen dưới lòng đất, đi theo lão Thường bảy vòng tám quẹo cuối cùng cũng tới nơi

Xưởng Đen.

Vệ Tam ngẩng đầu nhìn hai chữ cực lớn trên bảng hiệu, ông chủ của đấu trường đen dưới lòng đất này không khỏi quá mức thẳng thắn khoa trương.

"Đi thôi, tôi dẫn cô vào đăng ký." Lão Thường nhẹ nhàng đi ở phía trước, tiện tay lấy một cái mặt nạ che nửa khuôn mặt đưa cho Vệ Tam từ quầy hàng ngay cửa, "Miễn phí, muốn không?"

Vệ Tam đeo mặt nạ xong thì đi theo lão Thường về phía trước. Trước cửa có một con đường rất dài, hai bên bày ở các loại hàng rong, thoạt nhìn hoàn toàn không giống bộ dáng của đấu trường đen, ngược lại có hơi thở cuộc sống rất nồng đậm.

Chờ đi tới đoạn đường tiếp theo, ai nấy tới lui đều có sát khí cực nặng, Vệ Tam biết đây mới là cửa chính thật sự.

Lão Thường đưa cô đến một cái máy: “Mở quang não ra đăng ký một chút là được.”

Các bước rất đơn giản, đăng ký tên, bị chốt sổ bởi một tấm thẻ của Xưởng Đen để tích lũy điểm, lại nhận một chiếc cơ giáp.

Vệ Tam đặt cho mình một cái tên, gọi là Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt.

Sau khi bị ràng buộc xong, Vệ Tam phát hiện trên thẻ có ba mươi điểm tích lũy.

“Đây là điểm tích lũy ban đầu mà Xưởng Đen tặng cô.” Lão Thường mở bản đồ trên máy kia ra, “Tầng một dưới lòng đất là khu hoạt động L0, thẻ đen của cô hiện tại chỉ có thể vào nơi này. Tầng này có phòng nghỉ và khu ăn uống miễn phí, chờ sau này cô có thể đi xuống mấy tầng nữa dưới lòng đất, nơi đó có trung tâm thương mại, điểm tích lũy có thể coi như tiền tiêu.”

Vệ Tam có cơ giáp do trường quân sự phát ra, cho nên chọn cơ giáp cỡ trung dạng vòng tay.

Sau đó lão Thường cẩn thận giảng giải cấu trúc tầng dưới đất, rồi đưa Vệ Tam vào thang máy: “Kế tiếp cô tự đi, trước mắt nên nhìn xung quanh đã, quen rồi mới thi đấu là tốt nhất, tôi muốn tiếp tục đi kéo người.”

Vệ Tam đi xuống tầng một dưới đất, bên trong trang trí xa hoa, lối đi cứ cách trăm mét đã có một chậu hoa tươi. Cô dựa theo phương hướng vừa rồi lão Thường nói để đi tìm phòng nghỉ của mình trước. Không thể không nói, ông chủ Xưởng Đen thật có tiền, phòng nghỉ còn lớn hơn phòng ngủ của cô, bên trong còn có giường mềm như mây, so với giường sắt của trường quân sự Damocles đúng là thoải mái hơn nhiều.

Cô đi ra khỏi phòng nghỉ, lại đi đến khu ăn uống miễn phí. Tất cả đều là mấy món ngon, mới có một tầng đã thế này rồi, không biết các tầng khác phải sang trọng như thế nào.

Vệ Tam bưng một đ ĩa lớn đầy thức ăn bước đến khu vực thi đấu.

Khu thi đấu được chia thành rất nhiều sân, mỗi một sân đều có người thi đấu. Lần đầu tiên Vệ Tam nhìn thấy trận đấu cơ giáp chân chính, cô tìm một chỗ ngồi xuống, nhìn về phía quần chúng đang xem nhiều nhất.

Mấy chiếc cơ giáp màu đen giống nhau đang đánh loạn xạ kế đó đã ngã ầm xuống đất. Con ở gần gần mặt đất hơn chống đất bằng một tay, khuỵu gối và tấn công đối thủ với đà ngã xuống. Trong giây tiếp theo, đối thủ đưa tay ra chặn nhưng không ngờ đây chỉ là ngụy trang, người trên mặt đất nhân cơ hội điều khiển cơ giáp rút lui từ bên hông, lật người áp chế, đưa bàn tay thành thế chặt, chém vào đầu đối thủ.

“Mười, chín, tám… Ba, hai, một!” Trọng tài đi lên đếm ngược, song người trên mặt đất không đứng lên, “Chúc mừng Chuyển Lên Bờ Tây thắng trận thứ 78!”

Vệ Tam ghim một miếng bánh dâu tây bỏ vào miệng thì nghe thấy hai người phía trước thảo luận.

“Chuyển Lên Bờ Tây có bị bệnh không.”

“Có thể là sợ vượt cấp khiêu chiến thất bại cho nên muốn đi từ từ lên.”

“Đã thắng bảy mươi tám trận làm sao có thể vượt cấp thất bại, hơn nữa anh có biết anh ta đánh bảy mươi tám trận mất mấy ngày không?”

“Mấy ngày?”

“Thêm hôm nay chính là tám ngày, một ngày đánh mười trận. Cứ tiếp tục như vậy thì qua hai ngày nữa gã ấy có thể thăng hạng lên L1.”

Vệ Tam yên lặng nghe, lại nhìn về phía người trên đài, người tên Chuyển Lên Bờ Tây đã đi ra từ trong cơ giáp, vóc người rất cao, dáng người thon dài, nhưng mà đeo mặt nạ nên nhìn không thấy được mặt.

Cô bưng đ ĩa đi dạo một vòng xem, cảm giác trận đấu vẫn ổn, không quá khó khăn.

Cho nên Vệ Tam quyết định thi đấu, cô mở quang não ấn nút dự thi,

L0 chỉ thể pk ngẫu nhiên. Trận đấu của cô rất nhanh đã tới: [Sân 197: Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt vs Trai Khỏe Màu Hường]

Cái tên này...

Vệ Tam tìm được đường dẫn tới sân 197, trận đấu bên kia đã tiến vào giai đoạn cuối, nên cô đi vào khu chờ.

Khu chờ không có một bóng người, Vệ Tam ngẩng đầu nhìn màn ánh sáng trên tường đang phát sóng trực tiếp trận đấu trên sân 197. Bên kia vừa kết thúc, màn sáng đã xuất hiện chữ nhắc nhở Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt có thể vào sân.

Vệ Tam mở cơ giáp ra, điều khiển cơ giáp đi vào khu vực thi đấu, đối diện cũng có một chiếc cơ giáp màu đen đi tới, hẳn là Trai Khỏe Màu Hường.

Sau khi hai người đứng trên sân khấu, lại thêm năm giây đếm ngược, sau đó chính thức bước vào trận đấu.

Trai Khỏe Màu Hường xông thẳng một đường tới, Vệ Tam nhìn động tác không che dấu của y thì trong đầu đã có mấy lối đánh lướt qua. Cô híp mắt chuẩn bị nghênh đón.

Một giây sau, Vệ Tam trơ mắt nhìn cơ giáp của mình không khống chế được mà nãy lên giữa đài, nghênh đón nắm đấm của Trai Khỏe Màu Hường.

Vệ Tam bị một quyền đánh ngã xuống đất: "..."

- ----------

Tác giả có một lười để nói:

Bộ não: Học hiểu, bàn tay: học bỏ.

Mang theo món Vệ Tam Gà Rù chúc tất cả mọi người Quốc khánh và Trung thu, có hai cái lễ vui vẻ!!!

Chương 14

“Trai Khỏe Màu Hường”

Vệ Tam bị cú đấm của Trai Khỏe Màu Hường hạ đo ván trên đất, nói đúng hơn là chính cô tự mình hứng lấy nắm đấm.

Cái này nếu đổi thành một người lợi hại hơn một chút, không cần nhiều lắm, nắm lấy cơ hội này chỉ một chút thôi là có thể đánh bại Vệ Tam. Hết lần này tới lần khác Trai Khỏe Màu Hường lại không phải, y đánh xong một quyền, bước tiếp theo lại ngồi trên đầu Vệ Tam, có ý đè cô cho ngất.

Vệ Tam nằm sấp trên mặt đất: “...” Trong lúc nhất thời, cô không biết mình mất mặt hay đối phương càng mất mặt hơn.

Vệ Tam không ngờ được cơ giáp của Xưởng Đen lại linh hoạt hơn cơ giáp do trường phát ra nhiều như vậy.

Đều là cơ giáp cấp Z thì tổng số liệu hẳn là như nhau, nhất là loại cơ giáp được sản xuất hàng loạt này. Đại khái cơ giáp Xưởng Đen đã được thay đổi chỗ nào rồi.

Cả người Vệ Tam ngã vào trong khoang cơ giáp, cô nhắm mắt lại, sau đó điều khiển bảng điều khiển, hai tay cơ giáp chống đất, một phen đẩy Trai Khỏe Màu Hường ra.

Nương theo kẻ này còn chưa kịp phản ứng, Vệ Tam lập tức đứng dậy, kết quả... Dưới chân trơn trượt, thiếu chút nữa lại ngã xuống, may mà cô kìm lại được.

Hành vi không thể kiểm soát hoàn toàn giữa con người và máy móc này là một triệu chứng điển hình của người mới. Cô coi như hoàn toàn hiểu được sự khác biệt chân chính giữa cơ giáp cấp Z và cơ giáp cấp B. Cấp B dùng cùng mánh khóe được, song quan trọng nhất là bảng điều khiển. Còn cấp Z lại thiên về cảm giác, đầu óc nhanh nhẹn thì cơ giáp theo đó mà làm, nếu tay không theo kịp thì cơ giáp rất dễ mất khống chế.

Trai Khỏe Màu Hường sau khi bị đẩy ra, lại một lần nữa đối đầu với Vệ Tam bằng một cú đấm như ban nãy.

Vệ Tam không thể nào phạm sai lầm tương tự, cho nên cô xoay

người bỏ chạy.

Có quần chúng lẻ tẻ vây xem hai tên đần trên sân, mày đuổi ông trốn, thì lập tức trợn trắng mắt rồi lại dè bỉu một tiếng, đi sân khác xem so tài.

Vệ Tam vừa chạy vừa thử cơ giáp, sớm biết thế thì cô đã thử ở khu chờ đã, chứ lúc ấy chỉ lo xem màn ánh sáng. Cô quay đầu lại nhìn thoáng qua Trai Khỏe Màu Hường còn đang ở phía sau, may là y cũng chả ổn, nếu không hôm nay chẳng lấy được tiền còn mất thêm điểm tích lũy.

“Có bản lĩnh thì mày đừng chạy.” Trai Khỏe Màu Hường hét lên sau lưng.

Vệ Tam tiếp tục cắm đầu đầu chạy, không ngừng điều chỉnh để thích ứng với cơ giáp. Mãi cho đến khi cảm thấy được mình và cơ giáp có thể thống nhất, cô mới chợt dừng lại, Trai Khỏe Màu Hường sau lưng vội vàng kìm lại bước chân, vung thêm một quyền tới.

Cơ giáp màu đen mới tinh không trốn tránh, nâng tay đỡ lấy một quyền này, đồng thời thắt lưng gồng sức, cánh tay cố ném cơ giáp màu đen y hệt như vậy ra khỏi sân.

Người này vừa ngã ra ngoài, màn sáng màu tro lơ lững giữa sân đã chiếu: [Chúc mừng L0 Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt đạt được trận thắng đầu tiên, tinh tệ x 5000, điểm tích lũy x10]

Cùng lúc đó sảnh lớn tầng dưới cũng xuất hiện tin tức như thế trên màn ánh sáng hiện xếp hạng theo thời gian, ánh sáng lóe lên xong cũng biến mất.

Vệ Tam đi ra khỏi cơ giáp và nhìn số dư trong thẻ của mình, bỗng cô thấy làm chiến sĩ độc lập còn kiếm được tiền hơn cơ giáp sư.

Cô còn có thể tiếp tục đánh nữa!

Nhưng cũng vì phòng trước chuyện thua lần nữa, Vệ Tam trước tiên tìm sân huấn luyện để làm quen với chuyện điều khiển cơ giáp. Bỏ ra gần nửa ngày, cô lại bắt đầu tiến vào thi đấu.

Nghỉ học hai ngày, Vệ Tam đều ở tầng một phía dưới Xưởng Đen, chạy tới chạy lui giữa sân huấn luyện và sân thi đấu. Bởi vì dù thực lực cao cay thấp thì đều phải bắt đầu từ L0, hơn nữa vì chuyện ngẫu

nhiên chọn cặp chiến đấu mà không phải cô thắng hết, có vài trận cô thua.

Tuy rằng thua chỉ trừ điểm không trừ tiền, nhưng Vệ Tam cảm thấy rất lãng phí thời gian, chưa kể cô còn thèm thù lao khi thắng một trận của L3.

Mở quang não, thông tin trên thẻ đen hiện lên: [Số dư tinh tệ còn lại: 35000, điểm tích lũy: 70]

Vệ Tam quyết định sau khi trở lại trường học, ngoài kiến thức cơ giáp phải học thì huấn luyện cũng không thể bỏ lơ.

Trước khi rời đi, cô vô tình nhìn về phía bảng xếp hạng theo thời gian thực ở sảnh lớn, tình cờ thấy hàng đầu tiên hiển thị chữ đỏ: "Chúc mừng Chuyển Lên Bờ Tây đạt được trận thắng thứ 100, thành công thăng lên cấp L1, đạt được danh hiệu vua trăm trận L0."

Đúng là thắng một trăm trận thật kìa.

Vệ Tam liếc mắt một cái rồi cũng không để ở trong lòng, cô xoay người rời khỏi Xưởng Đen.

.....

Bắt đầu tuần mới, Vệ Tam xóa lịch học của Hạng Minh Hóa, chuẩn bị tự mình chọn lớp. Mặc dù giáo viên tốt bụng nhưng cũng chẳng hợp với cô.

"Chào buổi sáng." Niếp Hạo Tề nhìn thấy Vệ Tam đi vào phòng học bèn chào hỏi, hai người cũng đến từ sao vô danh nên so với những người khác quen thuộc hơn một chút.

Ánh mắt Vệ Tam dừng trên cổ cậu ta: "Cậu chọn cơ giáp xong rồi?"

Niếp Hạo Tề gật đầu: "Tuần trước thử một chút, thầy Hạng cho rằng tôi hợp với cơ giáp hạng nặng hơn."

"Rất tốt." Vệ Tam còn chọn khóa học trên mạng của trường.

Bọn họ đến sớm nên giáo viên tiết học này còn chưa tới, Niếp Hạo Tề ngồi bên cạnh Vệ Tam nên vừa lúc nhìn thấy trang chọn lớp.

"Sao cậu lại chọn toàn khóa học mang cơ giáp lên lớp? Thầy cô nói

rằng nếu chúng ta muốn thực hành tốt thì phải đặt sơ cở cho vững đã."

"Quá cơ bản không hợp với tôi." Trong lúc nói chuyện, Vệ Tam chọn lớp học cách đấu và bắn súng với cơ giáp.

Ban đầu Niếp Hạo Tề còn cho rằng Vệ Tam quá kiêu ngạo, nhưng nghĩ lại thì thần sắc người ta quá bình thản, nào có giống loại người này, nên cậu gửi lời mời: "Thường thì khi nào cậu đi tới phòng mô phỏng huấn luyện, có muốn cùng đi hay không?"

"Mô phỏng cái gì?" Vệ Tam tắt mạng trường, quay đầu hỏi cậu.

Niếp Hạo Tề ngẩn người: "Mô phỏng đối chiến cơ giáp, chẳng phải lúc trước chị khóa trên có dẫn chúng ta đi tham quan à?"

Vệ Tam cố gắng nhớ lại, trong trí nhớ tựa hồ quả thật có một chuyện như vậy, cơ mà lúc ấy cô đang nhớ sách trong thư viện cho nên không chú ý.

Nhìn vẻ mặt mờ mịt của cô, Niếp Hạo Tề chủ động giải thích: "Loại phòng mô phỏng huấn luyện này có thể hoàn toàn mô phỏng cơ giáp đối chiến, ngay cả cảm giác đau đớn cũng có thể đạt tới 100%, tránh được cơ giáp hư hỏng khiến lãng phí tài nguyên; hơn nữa có thể bố trí các loại hoàn cảnh chiến đấu khác nhau, cho nên loại phòng mô phỏng huấn luyện này rất phổ biến ở trường quân sự."

Hai mắt sáng ngời, Vệ Tam nghĩ thứ này tốt, vừa nghe đã thấy tiết kiệm rất nhiều tiền.

"Đợi lát nữa sẽ đi." Vệ Tam lập tức quyết định, "Ngày mai ngày mốt tôi đều rảnh."

Niếp Hạo Tề nghe cô nói thoải mái như thế, lại nhớ tới lịch học trống rỗng vừa rồi cô thì không khỏi nhắc nhở: "Mỗi học kỳ đều phải lấy được tín chỉ tương ứng, không lấy được sẽ cho nghỉ học đấy."

"Tôi biết mà, không vội đâu, sau này tôi lại từ từ làm."

Trong lúc hai người đang nói chuyện thì thầy giáo bước vào, Niếp Hạo Tề ngay lập tức thẳng lưng nghe giảng, không mở miệng nữa.

Mấy bài giảng này đều nói về gia đình quân nhân lớn về mảng chiến sĩ cơ giáp độc lập, Vệ Tam nghe xong cũng chẳng còn hứng thú bèn

cúi đầu làm việc riêng. Cô lén đọc "Bách khoa toàn thư về cấu tạo của cơ giáp" mượn từ thư viện trong ngăn kéo, nhìn xong thì như si như say, ngay cả chuông tan học vang lên cũng không biết, vẫn là Niếp Hạo Tề bên cạnh nhắc nhở cô cùng đi phòng mô phỏng huấn luyện.

Vệ Tam lập tức bỏ sách vào trong túi của mình rồi đi theo cậu ta.

Phòng mô phỏng huấn luyện là một căn phòng hình vuông nhỏ, chỉ cho phép một người, mặc xong thiết bị rồi nằm xuống là có thể tiến vào thế giới mô phỏng.

"Tôi đang ở phòng mô phỏng 276, cậu thêm tôi vào trước, lát nữa có thể xây một phòng sau, hai chúng làm một ván trước đi?" Niếp Hạo tề hỏi.

"Được." Vệ Tam thêm cậu ta xong thì đi về phía phòng mô phỏng của mình.

Trong phòng mô phỏng có lắp một bảng điều khiển, đầu tiên là nhập loại cơ giáp và số liệu của mình, tiếp theo là hoàn cảnh chiến đấu, cuối cùng là thiết lập cảm giác đau đớn.

Vệ Tam nhập xong số liệu lại lựa chọn sa mạc, cảm giác đau đớn đặt tới trăm phần trăm, lúc này Niếp Hạo Tề gửi đường dẫn liên kết phòng đến. Sau khi cô bấm vào thì mới tới thế giới mô phỏng.

Lúc đi vào thì người cô đã ở trong cơ giáp, đứng đối diện là Niếp Hạo Tề, hai chiếc cơ giáp đứng trên sa mạc, chỗ này hơi chút lún xuống.

Vệ Tam nhìn xung quanh rồi đưa tay cảm thụ gió thổi tới theo bản năng, luồng gió nóng trên sa mạc theo tay cơ giáp trực tiếp truyền tới cô.

"Có phải giống nhau như trong hiện thực không?" Tiếng của Niếp Hạo Tề từ cơ giáp đối diện truyền đến.

Vệ Tam gật đầu: "Đúng là giống như vậy." Thậm chí không phân biệt được đây rốt cuộc có phải là hư ảo hay không.

Hai người đứng một hồi, sau đó bắt đầu chiến đấu.

Cơ giáp hạng nặng rõ ràng so với cơ giáp cỡ trung thì lớn hơn, hơn nữa lực sát thương của vũ khí cực cao, giơ tay lên tạo một quả đạn

ánh sáng thế mà sa mạc đã bị nổ thành một cái hố lớn.

Vệ Tam vội vàng né tránh, tia laser dùng cận chiến rất tốt cho nên phải nghĩ biện pháp áp sát mới có thể đánh được Niếp Hạo Tề.

Hiển nhiên Niếp Hạo Tề cũng biết điểm này, thủy chung bảo trì khoảng cách giữa hai người, cứ điều khiển bọn họ nằm trong tầm bắn của súng.

Vệ Tam cũng không vội, tận khả năng tránh mấy lần tấn công của Niếp Hạo Tề. Bởi vì không có cách nào chống trả nên cậu ta dần lơi cảnh giác, khoảng cách giữa hai người chậm rãi kéo gần, nhưng Niếp Hạo Tề vẫn kiểm soát cái tia đỏ kia, không cho cô cơ hội áp sát.

Hai người một tấn công một trốn tránh, kéo dài tương đối dài làm Niếp Hạo Tề nôn nóng lên. Dù là thế giới ảo nhưng năng lượng cơ giáp và đạn pháo đều có hạn, sẽ không thể cung cấp vô hạn, nếu không bắt được Vệ Tam thì cậu ta sẽ thua vì hao hết năng lượng.

Niếp Hạo Tề bắt đầu tấn công mãnh liệt hơn, khoảng cách lại được kéo gần một bước là đã đến vị trí của tia đỏ.

Thiếu chút nữa!

Trong lòng Niếp Hạo Tề tiếc nuối, một phát súng ion vừa rồi của cậu ta bắn trúng cánh tay cơ giáp Vệ Tam, thiếu chút thôi là đánh trúng ngực.

Ngay lúc này, Vệ Tam đột nhiên gây rối, một cánh tay khác rút ra roi sáng.

Niếp Hạo Tề đầu tiên giật mình, chờ sau khi nhìn thấy diện mạo hoàn toàn của roi sáng thì thở phào nhẹ nhõm, khoảng cách giữa hai người không đủ để cô tấn công.

Tuy nhiên, giây tiếp theo cậu ta biết mình đã lầm.

Vệ Tam quyết đoán điều khiển cơ giáp bay lên, trong nháy mắt rút gọn khoảng cách hai người, một roi quăng lên người cơ giáp Niếp Hạo Tề đã tạo ra một vết sâu, phá vỡ tiết tấu của cậu ta, theo sát phía sau là tia laser lao đến như muốn bổ đầu.

Phản ứng của Niếp Hạo Tề coi như nhanh, cậu ta lăn một vòng tại chỗ, né tránh tia laser của cô. Chỉ là cậu không ngờ được Vệ Tam

dùng cùng lúc cả hai tay, mới vừa né được tia laser thì roi đã chờ cậu, cậu bị quất đến thảm hại.

Cậu ta té ê cả mông, đến khi kịp phản ứng lại thì tia laser của Vệ Tam đã đâm vào ngực.

Phòng mô phỏng 276.

“Móa!”

Niếp Hạo Tề đột nhiên đứng dậy, cởi mũ bảo hiểm xuống, ôm ngực với sắc mặt tái nhợt, một đao vừa rồi...

Lúc lên lớp, giáo viên nói tốt nhất không nên cài cảm giác đau đớn trong phòng mô phỏng ở mức 100%, nếu không tinh thần dễ bị tổn thương. Thế nên vừa rồi cảm giác đau đớn của cậu chỉ đặt ở 50%, nhưng mặc dù như vậy, loại cảm giác hít thở không thông khi ăn một đao đâm vào lồ ng ngực ở thế giới ảo này vẫn khiến Niếp Hạo Tề đau đớn không ngơi.

Lén Lút Ăn Xin: [Cậu chưa quen với cơ giáp nên mới trúng kế, làm trận nữa không?]

Khi Niếp Hạo Tề nhìn thấy tin tức trên bảng điều khiển, cậu mất một hồi lâu mới nhận ra Lén Lút Ăn Xin là Vệ Tam.

Niếp: [Đến đây! Lần sau sẽ không quên chuyện cơ giáp có thể bay.]

Hai người từ sao vô danh, chưa từng tiếp xúc qua cơ giáp cấp Z, Vệ Tam là một cựu kỹ sư, chỉ cần xem qua số liệu cơ giáp tất sẽ không quên. Nhưng Niếp Hạo Tề thì khác, cậu ta thật sự hoàn toàn chưa quen với nó. Dù là loại cơ giáp nào cũng có thể bay, chẳng qua thời gian phi hành cơ giáp hạng nặng không dài bởi vì thể tích và các nhân tố khác, nên so với các cơ giáp khác thì chẳng khác nào không biết bay.

Niếp Hạo Tề tự mình tin như vậy, sau đó lại bởi vì Vệ Tam liên tục bày ra chuyện giả dối rằng mình chỉ có thể chạy, nhất thời lừa được cậu ta nên mới thắng một ván.

Kế đó hai người lại tiếp tục pk hai ván, Niếp Hạo Tề vẫn như cũ chẳng thắng qua. Vệ Tam luôn có thể tìm được sơ hở của cậu ta qua ba ván này.

Niếp: [Tôi còn có lớp khác, hẹn ngày mai được không?]

Lén Lút Ăn Xin: [Được chứ.]

Niếp Hạo Tề không lập tức logout, cậu ta không nhịn được tiếp tục gửi tin nhắn: [Cậu đi ra từ ngôi sao vô danh ra thật á?]

Lén Lút Ăn Xin: [Ừ, Sao 3212, có thời gian thì tới chỗ tôi chơi.]

Niếp: [Tại sao cậu lại quen thuộc với cơ giáp như vậy? Tia laser và roi cũng được sử dụng tốt.]

Lén Lút Ăn Xin: [Sau khi tiến vào cơ giáp cấp Z và kết nối cảm giác, tốc độ tay chỉ cần theo kịp thì giống như thân thể của mình, cậu thích ứng nhiều hơn là được.]

Do hai ngày trước Vệ Tam ở sân huấn luyện Xưởng Đen và sân chiến đấu không ngừng tổng kết ra. Bọn họ mới tiếp xúc được cơ giáp có mấy ngày, so với những người từ nhỏ đã dùng cơ giáp luyện tập thì cầm chắc có chênh lệch. Về phần chọn tia laser và roi cũng không phải bởi vì am hiểu, mà do hai thứ này có thể tiết kiệm chi phí nhiều nhất, không cần tốn tiền để bổ sung thường xuyên.

Cô chọn chương trình học bắn súng đã được trên lịch học trước đó cũng bởi vì được cung cấp đạn dược năng lượng miễn phí

Với vũ khí mà nói, Vệ Tam không có chuyện thích hay không, chỉ cần rẻ là được.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Bậc thầy cần kiệm việc nhà và tiết kiệm tiền!

Chương 15

“hạ gục cô giáo trước”

Phòng mô phỏng huấn luyện, thư viện, lớp học chiến đấu... Vệ Tam ở trường mỗi ngày đều sắp xếp rất đầy đủ, một chút cũng không lãng phí, đến nỗi căng tin cô còn chưa từng đi qua, mà vẫn dựa vào dịch dinh dưỡng để kiếm sống.

Bởi vì Vệ Tam có một giấc mơ muốn tự mình làm một chiếc cơ giáp, cho nên có thể tiết kiệm được thì tiết kiệm.

Mấy ngày nay Niếp Hạo Tề thường xuyên cùng Vệ Tam huấn luyện chung, cho nên buổi sáng gặp nhau trong lớp thì cậu ta đã hỏi ngay: “Ngày mai là cuối tuần rồi, có huấn luyện chung không?”

Vệ Tam lắc đầu: “Cuối tuần tôi có việc.”

Niếp Hạo Tề cũng không ngại, ngược lại nhớ tới một chuyện: “Buổi chiều cậu tới lớp bắn súng của cô Trần Từ à?”

“Ừ đấy, cậu cũng đi hả?”

“Không đâu, tôi học với thầy khác rồi.” Niếp Hạo Tề hạ thấp giọng, “Tôi nghe nói cô Trần Từ rất lợi hại, trong diễn đàn có một bảng xếp hạng giáo viên hạng A, về phương diện bắn súng thì cô ấy là người đứng đầu.”

“Xịn thế cơ á?” Lúc ấy Vệ Tam chọn lớp hoàn toàn không xem giáo viên là ai.

Niếp Hạo Tề nhìn Vệ Tam mà thông cảm: “Cơ mà muốn lấy được tín chỉ từ chỗ cô ấy thì rất khó. Cậu vẫn nên đăng ký thêm một vài khóa học, nếu không tín chỉ không đủ thì học kỳ tới sẽ bị cho thôi học đấy.”

Vệ Tam suy nghĩ về kế hoạch của mình, cô kiên trì nói: “Tôi học cái này trước, sau lại lại bổ sung thêm.”

Lớp bắn súng buổi chiều.

Vệ Tam vừa đi vào liền phát hiện không thích hợp lắm, bên trong tất cả đều là học sinh tự mang cơ giáp đến lớp, chỉ có một mình cô dùng

cơ giáp do trường quân sự Damocles phát.

Không thể nói cơ giáp của trường Quân sự Damocles không tốt, nhưng những sinh viên sử dụng máy móc của trường vẫn đang trong thời kỳ rèn luyện với cơ giáp, thực lực đâu có mạnh bằng.

Sau khi Trần Từ tiến vào lại nhìn thấy có một chiếc cơ giáp đồng bộ của trường quân sự thì ánh mắt cũng lóe lên.

“Các em hẳn là biết tôi.” Trần Từ nhìn học sinh trước mặt, “Thôi khỏi cần tự giới thiệu, tất cả mọi người vào cơ giáp, cái bia là mục tiêu lưu động phía trước, mỗi người dùng một phút đồng hồ, từng người một đến.”

Tất cả mọi người xếp hàng điều khiển cơ giáp bắn vào mục tiêu di chuyển, có thể nhìn ra được học sinh chọn tiết học này đều có cơ sở, hơn phân nửa là có thể bắn trúng.

Vệ Tam xếp hàng ở phía sau nhìn ngóng từ trong khoang cơ giáp, vừa mô phỏng thao tác ở trong đầu.

Lúc này đột nhiên có chuyện ngoài ý muốn, Trần Từ điều khiển cơ giáp tấn công sinh viên đang bắn súng.

“Mẹ kiếp!” Sinh viên kia luống cuống tay chân, bắt đầu bắn loạn lên, thậm chí họng súng còn nhắm vào Trần Từ, nhưng một giây sau đã bị Trần Từ khống chế rồi ném sang một bên.

Sinh viên phía sau thấy thì ngơ ngáo, hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra.

Trần Từ nhìn sinh viên tiếp theo: “Tiếp tục.”

Sinh viên kia nơm nớp lo sợ bắt đầu bắn, cũng may Trần Từ không đụng đến cậu ta nữa, nhưng thành tích bắn súng của cậu cũng không đẹp.

Thời gian tiếp theo, Trần Từ giống như một vụ nổ không cài giờ, ngẫu nhiên tấn công sinh viên, lại yêu cầu bọn họ tiếp tục từng người một tiến lên bắn.

Vệ Tam xếp ở phía sau, đến lượt mình, cô giơ tay bắn về phía mục tiêu hiện lên, chỉ có một phút để bắn. Chợt cô thấy có bóng đen lóe lên, quay đầu nhìn quả nhiên là Trần Từ tới tấn công cô.

Điều đáng mừng duy nhất là Trần Từ chưa có bắn súng.

Vệ Tam có ý muốn tránh đợt tấn công của cô giáo, nhưng giáo viên chính là giáo viên, một giây sau đã có nắm đấm đã nện vào đầu cơ giáp Vệ Tam.

Cơ giáp nối liền với cảm giác của Vệ Tam, đầu cô choáng váng ngay, nhưng trước khi ngã xuống còn thừa dịp Trần Từ không chú ý mà giơ tay bắn một phát về phía cái bia đang di chuyển.

Trúng ngay hồng tâm.

Trần Từ chú ý tới hành động nhỏ của cô: "..." Tố chất tâm lý không tệ.

Chờ tất cả mọi người thử xong một vòng thì thành tích của mỗi người đã có. Ngoại trừ mấy người may mắn phía trước duy trì được trình độ phát huy của mình, mấy người phía sau bị ảnh hưởng không có ngoại lệ.

Thành tích của Vệ Tam kẹp ở giữa không chút bắt mắt, cô cũng không thèm để ý, dù sao sau này có thể luyện tốt là được.

"Một xạ thủ ưu tú sẽ không bị ảnh hưởng từ bên ngoài, dù tạm thời xảy ra chuyện gì thì vẫn nổ súng khi còn có thể." Ánh mắt Trần Từ đảo qua tất cả sinh viên, "Đây là điều quan trọng tôi dạy các em ở tiết học đầu tiên."

Kế tiếp Trần Từ bảo mọi người song song lao về phía trước, đi đến điểm cuối thì rút cờ, ở giữa sẽ có bia ngắm ngẫu nhiên xuất hiện, mà cô thì đứng ở bên cạnh bắn những sinh viên này.

Tài nghệ của Trần Từ đúng thật không có một sinh viên nào có thể tránh được, cô muốn bắn ai thì hoàn toàn dựa vào hên xui.

Vệ Tam đã bị bắn trúng hai lần, tim cô đau như bị đao cắt mỗi một lần cơ giáp bị bắn trúng, những thứ này đều phải bỏ tiền đi sửa đấy!

Một bên muốn bắn mục tiêu, một bên còn bị tấn công, Vệ Tam càng xông về phía trước thì tâm trạng càng kém. Cứ tiếp tục như vậy thì mấy vạn tinh tệ của cô cũng không đủ sửa cơ giáp.

Vệ Tam hoặc là không làm, mà đã làm thì làm cho xong, cô bèn điều

khiển tay giơ lên, bắn về phía Trần Từ, song lại không trúng vì Trần Từ đã né được.

“Các bạn cùng lớp, nếu không tiêu diệt cô Trần trước thì nhiệm vụ của chúng ta sẽ không hoàn thành được đâu.” Vệ Tam hô, súng không ngừng tấn công Trần Từ.

Những sinh viên khác nhìn người gan to bằng trời đang bắn Trần Từ: “...”

Ngay từ đầu đương nhiên không ai dám, nhưng Vệ Tam không biết xấu hổ nên một phen hỏa lực của Trần Từ lại nhắm vào cô. Thế là cô bắt đầu điều khiển cơ giáp sượt đến bên cạnh các bạn khác, còn sinh viên vô tội bị liên lụy thì không bỏ được miếng kẹo cao su dính này, chỉ có thể cắn răng ra tay đánh trả theo.

Có một thì có hai, tình hình rất nhanh đã hỗn loạn, phần lớn sinh viên bắt đầu tấn công Trần Từ, đều là súng thật đạn thật.

Trần Từ cũng không phải không g iết chết đám nhóc con này, chỉ tốn sức một lúc, cuối cùng đành phải hô dừng lại.

“Em hay lắm.” Trần Từ đi ra từ trong cơ giáp, nhìn Vệ Tam bằng con mắt lạnh lẽo.

“Cảm ơn cô đã khen ngợi.” Vệ Tam chân thành nhìn Trần Từ.

Trần Từ: “...”

Những sinh viên khác lặng lẽ quay đầu nhìn Vệ Tam, tuy rằng vừa rồi tâm trạng cô giáo không tốt, nhưng không thể không nói nếm được mùi vị phản công này đúng là không tồi.

Bản thân Vệ Tam thật ra hơi hối hận, lỡ mà cô Trần sau này nhằm vào mình vậy thì mất nhiều hơn được.

Vẫn phải nhanh chóng tăng thực lực, để cho cơ giáp ít bị tổn thương một chút thì mới có thể tiêu ít tiền hơn.

Vệ Tam cất cơ giáp lại, cúi đầu chậm rãi đi ra ngoài.

“Vệ Tam.”

Nghe thấy có người gọi tên mình, Vệ Tam ngẩng đầu đã nhìn thấy

Kim Kha đứng bên ngoài sân huấn luyện.

“Cậu cũng tới huấn luyện?”

“Tới tìm cậu ăn cơm chung.” Kim Kha tiến lên, “Hơn hai năm nay chúng ta không gặp nhau, cậu không nghĩ đến tớ sao?”

Vệ Tam quay sang nhìn cậu bằng ánh mắt kỳ quái: “Nghĩ đến cậu làm gì?”

Kim Kha: “... Nói cũng nào thể nói như vậy, chẳng phải chúng ta là đồng bọn cùng nhau lớn lên à?”

Vệ Tam liếc cậu một cái: “Nhóc đồng bọn mời ăn cơm hả? “

Kim Kha hào phóng trả lời: “Mời! “

Hai người sóng vai đi về phía căng tin xa hoa nhất, Kim Kha thỉnh thoảng đánh giá Vệ Tam, cuối cùng nhịn không được hỏi: “Sao cậu lại đến Damocles?”

“Cảm giác tốt nghiệp đạt tới cấp A có thể vào năm trường quân sự lớn, trường quân sự Damocles mộc mạc nhất làm tớ rất thích cho nên tới luôn.”

“Tớ cũng cảm thấy Damocles không tệ, mấy trường quân sự khác đều có tật xấu riêng.” Kim Kha bĩu môi.

Vệ Tam kinh ngạc: “Thật á?" Thành thật mà nói, cô cảm thấy rằng bệnh lớn nhất của các trường quân sự khác là học phí đắt tiền, không có khoản vay miễn lãi.

“Viện Bình Thông tương đối bài ngoại, trong Đế Quốc có quá nhiều người có quyền có thế, về phần Samuel…Nghe nói nhân phẩm của rất nhiều người không ổn.” Kim Kha bẻ ngón tay tính toán.

“Còn có South Pasadena nữa.” Vệ Tam bổ sung.

“Sao South Pasadena quanh năm đều mưa, không thích.”

“Còn kén chọn.” Vệ Tam nhìn Kim Kha đã gầy, nay ra dáng thiếu niên bình thường, “Hai năm nay cậu giảm cân à?"

Kim Kha thở dài một hơi: “Tớ nào có thời gian này, chuyển sang

chuyên ngành khác chỉ còn lại hai năm tốt nghiệp, mỗi ngày liều mạng học, cũng may cuối cùng cũng được một chút hồi báo.”

Hai người đi vào căng tin, Vệ Tam vất vả lắm mới nhổ được mấy sợi lông tiền bạc trên con dê vàng Kim Kha, gọi một đống thức ăn, cô nhất định phải ăn no.

“Bình thường cậu đều ăn nhiều như vậy?” Kim Kha kinh hồn bạt vía nhìn bàn thức ăn.

“Không khác lắm.” Đúng là Vệ Tam ăn nhiều lắm, nhưng mà cũng có thể chịu đói.

Một lát sau, Vệ Tam ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía thì không khỏi nhíu mày, cô cảm thấy vừa rồi có ánh mắt rình mò, hơn nữa không chỉ có một người.

“Làm sao vậy?” Kim Kha ngẩng đầu hỏi.

“Có người đang quan sát chúng ta.”

Kim Kiêu hiểu rõ: “Không sao đâu, bọn họ chỉ tò mò thôi.”

Vệ Tam nghe vậy nhướng mày: “Tò mò cái gì?”

Kim Kha chống mặt, đối với loại thói quen không quan tâm không biết này của Vệ Tam thì hoàn toàn bất đắc dĩ, cậu vươn tay chỉ chỉ huy hiệu màu tím trên cánh tay phải quân phục của mình: “Tớ, chỉ huy.”

Vệ Tam "Ừ" một tiếng, chờ cậu tiếp tục giải thích.

“Năm trường quân sự lớn, dù là trường nào thì chỉ huy cũng là nhân tài ít nhất, trân quý nhất.” Kim Kha ưỡn ngực, “Tớ, nhân tài trong nhân tài!”

Vệ Tam gian nan nuốt một ngụm đồ ăn, hoài nghi nhìn Kim Kha: “Cậu?”

Kim Kha tự tin gật đầu: “Tớ, nhân tài chỉ huy cấp S duy nhất mới xuất hiện trong năm nay.”

“Lợi hại.” Vệ Tam nói qua loa một câu, lại yên tâm ăn cơm. Cô hoàn toàn chẳng hiểu ý nghĩa của nhân tài chỉ huy cấp S, trong lòng chả

chút dao động.

Ăn cơm đã đời, khi hai người chuẩn bị tách ra, hai tay Kim Kha nắm lấy tay Vệ Tam, dùng ánh mắt đặc biệt quen thuộc trước kia hay nhìn cô mà nói: “Yên tâm, tớ sẽ không làm rối loạn kế hoạch của cậu, sẽ không tiết lộ tình huống của cậu cho bất cứ ai.”

Vệ Tam nhíu mày, đang muốn hỏi cậu ấy có ý gì.

Bỗng trước mặt xuất hiện một thiếu niên tóc dài, ánh mắt hắn dừng trên tay Kim Kha và Vệ Tam kéo qua kéo lại, sau đó nhìn thẳng vào mắt Kim Kha, "Tôi tìm cậu có chuyện để bàn.”

Kim Kha nhìn thiếu niên, chủ động giới thiệu: “Ứng Thành Hà, cơ giáp sư. Đây là Vệ Tam, bạn tốt của tôi.”

Ứng Thành Hà gật gật đầu cho có, cũng không có đặt Vệ Tam trong lòng, cùng lắm chỉ là một chiến sĩ cơ giáp độc lập cấp A mà thôi.

Vệ Tam nhìn hai người rời đi, không biết vì sao kẻ tóc dài tên Ứng Thành Hà kia làm cho cô nhớ tới một người.

- ----------

Tác giả có lời để nói:

Kim Kha Nghĩ Hơi Xa: Vệ Tam là con cháu của cao nhân, cậu ấy đến học viện quân sự Damocles nhất định có mục đích của mình!

Chương 16

“cuộc sống khó khăn, càng keo càng tốt”

Cuối tuần vừa đến, Vệ Tam bèn đi đến Xưởng Đen, buổi sáng không uống dịch dinh dưỡng cũng vì muốn đến Xưởng Đen ăn bữa miễn phí.

Sau khi ăn no uống đủ, Vệ Tam bắt đầu PK ngẫu nhiên ngay, cô phải gom đủ một trăm điểm để mà lên được L1.

Trải qua một tuần huấn luyện quen thuộc, hiện tại Vệ Tam có hiểu biết nhất định với cơ giáp hạng A, sẽ không xuất hiện tình huống nghênh đón nắm đấm đối thủ, hoặc là trượt chân; hơn nữa người mới có cấp L0 nhiều lắm, nên cô rất nhanh đã thắng được ba mươi điểm.

[Xin chúc mừng Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt có được tư cách vượt cấp khiêu chiến L1, chọn khiêu chiến: Có - Không.]

Vệ Tam nhìn chằm chằm dòng chữ này hồi lâu, cuối cùng quyết lựa chọn vượt cấp khiêu chiến, dù sao thua thì trừ điểm tích lũy cũng không trừ tiền, hiện tại cô cần thực chiến, hơn nữa thắng một trận là được những hai vạn tinh tệ!

[Sân 065: Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt vs Ông Đây Thắng Chắc]

Danh sách thi đấu nhanh chóng được công bố, Vệ Tam đi về phía khu vực chờ như thường lệ. Trên sân 065 còn có người thi đấu, cô dựa vào băng ghế dựa nghỉ ngơi. Đấu trường ở tầng 1 dưới đất dành cho L0 và L1 thi đấu, sân Vệ Tam sẽ đánh là sân thi đấu vượt cấp cố định. Cô nhìn hai chiếc cơ giáp trên màn ánh sáng một hồi, kết quả trận đấu gần như có thể nhìn ra, phỏng chừng vượt cấp sẽ thất bại.

Vệ Tam nhàn rỗi nhàm chán, cúi đầu mở tư liệu của đối thủ ra, cô phát hiện Ông Đây Thắng Chắc vừa thăng lên cấp L1. Ngón tay cô đặt lên tay vịn ghế dài gõ gõ, kẻ lấy cái tên này thật sự rất thiếu đòn.

[Thời gian thi đấu đã đến, mời tuyển thủ chuẩn bị lên sân khấu.]

Trên màn ánh sáng đột nhiên tối sầm lại, sau đó một lần nữa sáng lên, tiếp đó xuất hiện một câu y như vậy.

Vệ Tam đứng dậy tiến vào cơ giáp rồi đi về phía sân 065, đối thủ cũng đi lên cùng lúc. Cơ giáp của hắn đã được cải tạo, ngay cả màu sắc cũng đổi sang loại khác.

“Phiền chết, tay mày nhanh thế làm gì?”

Vừa lên đài, Ông Đây Thắng Chắc đã quăng ngay một câu như vậy cho Vệ Tam.

Vệ Tam: “?”

“Mày chậm một chút là tao có thể để đấu với người của L1, đúng làm lãng phí thời gian của tao.”

Bình thường vừa mới thăng lên cấp L1 thì điểm tích lũy đều xếp hạng cuối cùng, cho nên đại đa số người sẽ lập tức tìm người L1 khác để thi đấu, như vậy nếu thắng sẽ không tiếp nhận khiêu chiến vượt cấp của L0, đương nhiên nếu thua sẽ trở lại cấp L0 một lần nữa. Ông Đây Thắng Chắc vừa leo lên L1 đã chuẩn bị đi tham gia PK với L1 khác, thế nhưng hắn lại bị Vệ Tam chọn trước một bước.

Vệ Tam "Ồ" một tiếng: “Tao còn có thể làm mày tốn nhiều thời gian hơn đấy.”

Ông Đây Thắng Chắc lập tức hiểu được Vệ Tam có ý gì, hắn cười nhạo một câu: “Vậy phải xem mày có bản lĩnh này hay không.”

Trong khi nói chuyện thì trận đấu bắt đầu.

Cơ giáp Ông Đây Thắng Chắc là cơ giáp hạng nặng, hơn nữa hắn đã nâng cấp lên bằng cách tăng thêm hỏa lực. Trận đấu vừa mới bắt đầu thì hai nòng pháo trên vai hắn đã giơ lên, điên cuồng tấn công nhắm vào Vệ Tam.

Nếu hôm trước Vệ Tam gặp hắn, nói không chừng luống cuống tay chân thật. Nhưng sau khi cô bị cô Trần Từ đánh qua, cô lập tức có thể thấy hai người khác nhau một trời một vực, huống hồ đêm qua cô còn đi phòng mô phỏng huấn luyện luyện tập cả đêm.

Một mình trong phòng mô phỏng huấn luyện, cô cài hoàn cảnh là đối mặt với bắn súng dày đặc từ bốn phương tám hướng đến khi bắn trúng mục tiêu. Đêm qua ngâm mình ở bên trong đó, cô bị đánh nhiều đến mức người như biến thành cái rây. Lúc đi ra cô còn phải vịn tường, cảm giác chỉnh tới 100% đau đớn khiến cô ngay cả trở về ngủ

rồi cũng ngủ không ngon.

Nay chống lại kẻ này Vệ Tam hoàn toàn không sợ. So với phòng mô phỏng và Trần Từ thì lối đánh của Ông Đây Thắng Chắc tựa như thằng nhóc ôm súng bắn lung tung khắp nơi.

Một bên Vệ Tam vừa tránh tấn công của hắn, một bên vừa lóe lên một ý nghĩ.

Sau khi đi tới Sao Sa Đô, cô đều trông thèm đến nỗi ngứa tay đối với các loại cơ giáp. Hiện tại chính là cơ hội tốt vì trên sân có đủ loại cơ giáp, hơn nữa không ít người đều tiến hành cải tạo cơ giáp của mình, nếu như cô có thể ở trên sân hủy hết cơ giáp của bọn họ thì sao?

Vệ Tam cảm thấy mình đúng là thiên tài.

Muốn làm thì làm, Vệ Tam tránh thoát đòn của Ông Đây Thắng Chắc, một giây sau quét ngang hạ gục đối phương khiến cho hắn ngã xuống.

Ông Đây Thắng Chắc ngã thẳng trên mặt đất, đang muốn xoay người đứng lên, Vệ Tam đột nhiên xuất hiện trước tầm mắt hắn, đè lên cơ giáp của hắn, khống chế hai tay hắn.

“Muốn chết” Ông Đây Thắng Chắc lộ ra nụ cười trào phúng. Tay không thể tấn công nhưng trên vai cơ giáp của hắn còn có hai khẩu pháo ion, khoảng cách hai người gần như vậy thì có thể đối diện thẳng với cô.

Tuy nhiên ngay sau đó hắn ta cứng đờ.

Bởi vì tay kia của Vệ Tam đã phá đi pháo ion của hắn.

Ngay lúc Ông Đây Thắng Chắc rơi vào mê mang trong phút chốc, một ống ion pháo khác trên vai hắn cũng bị hủy.

Vệ Tam không thèm để ý hắn còn thất thần cái gì, kỹ thuật của cô vô cùng thành thạo, dù sao ở trong đầu mô phỏng qua vô số lần, nay dùng một loại phương thức không bạo lực tháo cơ giáp ra nên rất nhanh, cô đã hủy hết bằng sạch mấy bộ phận mình thấy hứng thú.

Hủy xong rồi, cô lỡ tháo dỡ cả nguyên người Ông Đây Thắng Chắc.

Ông Đây Thắng Chắc đột nhiên lộ ra ánh sáng trong khoang cơ giáp

của mình: "..."

Quần chúng vây xem dưới sân: "..."

Trọng tài thấy thế ngẩn người, sau đó vội vàng tuyên bố Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt vượt cấp thành công.

Sau khi được tuyên bố thắng cuộc, hai người không thể ra tay nữa, Vệ Tam thu tay lại trong sự tiếc nuối. Cô nghĩ thầm lần sau nên tháo chậm từng chút trong lúc chiến đấu thì hay hơn.

Ông Đây Thắng Chắc không biết có phải bị ảnh hưởng quá lớn hay không mà như người mất hồn mất vía gom đủ hết mấy mảnh cơ giáp của mình rồi rời đi, ngay cả một câu tàn nhẫn cũng không nói.

Vệ Tam vừa mới rời sân, tinh tệ cùng tích lũy đã đến tay nên thuận thế tăng lên cấp L1.

Cô còn chưa đi ra mà đã gọi PK ngẫu nhiên, tổng cộng chỉ có hai ngày, có thể thi đấu nhiều thì thi đấu nhiều hơn.

Vệ Tam lại liên tục so tài năm trận, bản lĩnh tháo cơ giáp càng ngày càng hoàn thiện, dù đối thủ mạnh hay yếu, chỉ cần để cho cô áp sát thì cơ giáp đã bị tháo thành nhiều mảnh, càng về sau hứng thú của Vệ Tam đã không đặt ở thắng thua. Trận cuối cùng cô đụng phải là tuyển thủ tương đối lợi hại trong cấp L1 nên bị đè đánh rất thảm.

"Còn có thể đứng lên cơ à? Nhìn không ra hôm nay người này mới lên hạng."

"Vừa rồi tránh được chỗ trí mạng thì phải, người gọi là Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt có chút tiềm lực đấy."

Phía dưới có không ít người vây xem, nhìn Vệ Tam thi đấu với người đối diện gọi là Vết Sẹo, nhưng phần lớn là xem Vết Sẹo.

"Ha ha ha ha, Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt thú vị dữ, có thể phá hư cơ giáp Vết Sẹo."

"Ấy, buổi sáng tôi đã xem qua trận đấu của người này, hình như cô ấy rất thích phá hư cơ giáp của người khác."

"Ai đánh nhau sẽ không phá hư cơ giáp chứ?"

“Không phải ý này, ây da, tôi chưa nói rõ rồi.”

Đại khái là Vệ Tam phá hủy cơ giáp của Vết Sẹo khiến đối phương xuống tay càng ngày càng nặng.

Vệ Tam ở trong khoang cơ giáp không kìm được mà phun ra một ngụm máu bầm, nhưng tay không dừng lại, điều khiển cơ giáp tránh thoát tấn công của Vết Sẹo.

Nếu có người có thể nhìn thấy Vệ Tam bên trong sẽ phát hiện cô không có biểu hiện lo lắng dù chỉ một chút, ngược lại càng ngày càng bình tĩnh, tốc độ điều khiển cơ giáp cũng nhanh dần lên.

Sân bên cạnh.

“Chúc mừng Chuyển Lên Bờ Tây đạt được trận thắng thứ 20!”

“Trâu bò vậy! Thắng 20 trận một ngày!”

“Thực lực Chuyển Lên Bờ Tây chắc mạnh lắm, nói không chừng có thể đi về phía L3.”

“Hơn nữa cơ giáp của anh ta còn là cơ giáp nguyên thủy, chưa được sửa qua.”

Bên trong cơ giáp màu đen trên đài có một dáng người cao ốm nhảy ra, người này đeo mặt nạ màu bạc, không thấy rõ mặt. Anh ta thu cơ giáp lại, chuẩn bị trận đấu tiếp theo, khi đi ngang qua sân bên cạnh thì ánh mắt dừng lại trên người Vệ Tam vài giây.

Sau đó thu hồi ánh mắt, rời khỏi nơi này, đi đến sân tiếp theo.

Vết Sẹo trên sân càng đánh càng phiền não, đối phương giống như con gián đánh hoài không chết làm cho người ta ghê tởm. Rõ ràng y xuống tay càng ngày càng nặng, nhưng hết lần này tới lần khác đối phương lại càng trơn trượt.

“Chết cho tao!” Vết Sẹo đánh ra theo cơn tức, ra tay cũng không còn biết nặng nhẹ. Ban đầu y là cao thủ cận chiến cấp L1, rất ít khi dùng cách đánh xa, hơn nữa địa phương chiến đấu có hạn nên lần này hắn giả vờ dùng móng vuốt thép, nhưng thực chất lại mở pháo ion ra, nhắm thẳng vào Vệ Tam.

Lúc này, một khán giả dưới sân khấu đột nhiên nói: “Tôi có linh cảm

xấu.” Cảnh này quá quen mắt.

Quả nhiên một giây sau Vệ Tam lấy cứng chọi chứng, cứng rắn chống móng vuốt thép lao tới, tránh thoát tấn công của pháo ion, sau đó... Lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tay phá hủy pháo ion của Vết Sẹo.

Những khán giả khác chưa từng thấy cảnh này: “???”

Vết Sẹo phản ứng nhanh hơn rất nhiều so với Ông Đây Thắng Chắc, vung móng vuốt thép về phía Vệ Tam, thế tấn công như muốn g iết chết cô.

Vệ Tam tất nhiên sẽ không để móng vuốt thép tấn công được. Cô dùng cơ giáp nguyên thủy của Xưởng Đen, không có vũ khí gì cả, chỉ có một nắm đấm và hiện tại có pháo ion được trang bị thêm.

Cô ném pháo ion về phía Vết Sẹo, nhân cơ hội vòng ra phía sau y, giơ một cước đá về phía thắt lưng đối phương.

Tốc độ Vệ Tam quá nhanh, khán giả thậm chí còn không kịp phản ứng cô vòng qua như thế nào. Một đá của cô rất nặng, Vết Sẹo mang theo cơ giáp trực tiếp nằm sấp trên mặt đất.

Vệ Tam điều khiển chân cơ giáp giẫm lên cơ giáp Vết Sẹo, khom lưng tháo móng vuốt thép của đối phương ra, Vết Sẹo còn đang đàng chống cự, cô bèn tung một quyền đánh vào đầu y.

Vết Sẹo nhất thời hôn mê bất tỉnh.

[Chúc mừng Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt có được chiến thắng thứ sáu, tinh tệ x20000, điểm tích lũy x100]

Cuối cùng cũng thắng.

Vệ Tam thở phào nhẹ nhõm, nhưng sau đó lúc thu cơ giáp thì trong lòng cô như đang nhỏ máu, cơ giáp này bị hao tổn nghiêm trọng, muốn thi đấu lại chắc chắn phải mang đi sửa.

Không có thực lực, ngay cả cơ giáp cũng bảo vệ không tốt, bảo vệ không tốt cơ giáp sẽ tốn tiền sửa, vừa tiêu tiền thì mộng tưởng lại cách xa cô một chút.

Trong lòng Vệ Tam tỉnh táo, quyết phải tăng thực lực lên cho tốt.

Hôm nay không thể tiếp tục thi đấu nữa, Vệ Tam bèn đi khu ăn uống miễn phí để ăn một đống đồ. Sau khi lấp đầy bao tử, cô lại tìm đến khu cơ giáp tầng dưới đất, nơi này có thể cải tạo và sửa sang cơ giáp.

Vệ Tam tìm được một cửa hàng sửa chữa thì đưa cơ giáp của mình ra, hỏi sửa chữa tốn bao nhiêu tiền.

Chủ tiệm nhấc mắt nhìn lướt qua: “Mười vạn tinh tệ. “

“Mười vạn?” Vệ Tam cảm thấy quá đắt.

“Lần đầu tiên sửa à?” Chủ tiệm đứng dậy nhìn cơ giáp của cô, “Lần đầu tiên có ưu đãi của Xưởng Đen, giảm 50%.”

Cũng rất đắt, Vệ Tam không nỡ.

“Tôi chỉ muốn sửa chỗ này.” Vệ Tam chỉ vào driver của cơ giáp, “Năm ngàn tinh tệ thì sao?”

Chủ cửa hàng trợn trắng mắt: “Năm ngàn? Còn có phí dụng cụ nữa đấy.”

Vệ Tam suy nghĩ một chút nói: “Vậy năm ngàn tôi có thể thuê dụng cụ trong cửa hàng của anh dùng không?”

Chủ cửa hàng nghe vậy thì đánh giá Vệ Tam từ trên xuống dưới: “Cô có bệnh không đấy? Không có tiền sửa cơ giáp thì đi gia nhập mấy cái tập đoàn, ở đây lãng phí thời gian của tôi.”

Vệ Tam kiên trì hỏi: “Năm ngàn có thể thuê công cụ không?”

Chủ cửa hàng: “... Cô muốn công cụ nào?”

Cuối cùng Vệ Tam chọn mấy thứ, mượn phòng sửa chữa của chủ tiệm, tháo mấy chỗ quan trọng của cơ giáp xuống sửa chữa; lại bỏ ra năm ngàn tinh tệ mua phụ kiện đã qua sử dụng, thay đổi lại cơ giáp của mình.

Chủ tiệm ở bên cạnh nhìn, đầu tiên là muốn xem kịch hay, sau lại lộ ra ánh mắt khó tả: “Cô thật sự biết sửa cơ giáp.”

“Cuộc sống không dễ dàng gì mà.”

Chủ tiệm cũng thở dài theo: “Đúng vậy.”

Hai người cùng nhau chửi bới cuộc sống, sau một lát người đó còn chủ động nói: “Cấp L1 thường đều bắt đầu cải tạo cơ giáp, kém nhất cô cũng cần thêm vũ khí, bằng không sẽ bị người đè ép.“

“Tôi cũng nghĩ tới nhưng mà nghèo quá, mua không nổi.” Vệ Tam vừa rồi tiến vào quan sát một phen, một con dao găm bình thường đã bảy tám tám vạn tinh tệ.

Không biết có phải vừa rồi hai người cùng nhau chửi bới mà có cảm tình hay không, chủ tiệm suy nghĩ một chút nói: “Hai ngày trước tôi dỡ ra một cây roi gãy. Nếu như cô sửa được thì cho cô món hời, lấy năm ngàn tinh tệ."

Vệ Tam nói muốn ngay thì ông ta cầm roi gãy thành hai mảnh tới: “Cô xem có thể sửa được không, có thể không linh hoạt lắm.”

Roi dùng chất liệu đặc biệt làm nên, đứt rồi nối lại thì chắc chắn khó sử dụng hơn trước kia, cho nên bình thường đều bị ném thẳng vào lò tái chế.

Vệ Tam tìm một miếng kim loại ở cửa hàng, quấn quanh chỗ gãy rồi hàn lại.

Sau khi roi được nối lại, chủ tiệm nhìn cô thông cảm: “Có thể dùng tạm.” Nhưng có thể ngay trong lúc tấn công lại đứt nữa hay không thì chỉ có trời biết.

Sau khi Vệ Tam cảm ơn ông ấy, cô đi về khu sân thi đấu. Hôm nay cô không muốn PK nữa, mà chỉ muốn xem các trận đấu cấp L1 khác.

Buổi tối, khu thi đấu vẫn nhiệt huyết ngất trời như cũ, mỗi một sân đấu đều có cơ giáp thi đấu đứng đấy, phía dưới cũng đầy khán giả, trong đó có mấy sân đấu có nhiều khán giả nhất.

Vệ Tam đi tới sân náo nhiệt nhất, người trên đài còn chưa đi ra, khán giả phía dưới đã kích động dị thường. Cô ngẩng đầu nhìn tên người thi đấu: [Chuyển Lên Bờ Tây vs 2JK]

Chuyển Lên Bờ Tây?

Người đã thắng 100 trận liên tiếp ở cấp L0.

Lúc này hai tuyển thủ lên sân khấu chuẩn bị bắt đầu thi đấu.

Vệ Tam đang định xem xét kỹ trận đấu của đối phương, kết quả vừa thất thần thì đã thấy đối thủ bị Chuyển Lên Bờ Tây đá ra sân từ hồi nào.

Không cần một giây.

Vệ Tam: "....." Đây là cao thủ trong truyền thuyết sao?

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Tên nhóc khá lắm, mẹ nó, tên nhóc này khá!

Chương 17

“cảm giác cơ giáp của cậu không tệ”

“Chúc mừng Chuyển Lên Bờ Tây đã giành được 41 chiến thắng liên tiếp!!!”

Trọng tài thông báo một tiếng thành công khiến cho Vệ Tam tỉnh táo lại. Vốn cô còn muốn xem vị này đánh như thế nào, hiện tại hệt như nhìn không khí.

“Chuyển Lên Bờ Tây trâu vãi, ước chừng đến ngày mai sẽ đầy trăm trận.”

“Tốc độ này đúng là một ngày đánh năm mươi trận dễ dàng.”

Năm mươi trận...

Vệ Tam tính xem thắng liên tục năm mươi trận có thể lấy được bao nhiêu tinh tệ. Trong lòng cô không khỏi rơi nước mắt hâm mộ, nếu cô cũng có bản lĩnh này thì tốt rồi.

Chuyển Lên Bờ Tây quả hướng về chuyện một ngày năm mươi trận thật, vừa thoáng xong một trận đã lập tức chọn tiếp tục PK, đám khán giả này nhàn rỗi không có việc gì làm bèn theo anh đến sân tiếp theo.

Vệ Tam xoay người đi đến khu ăn uống lấy một đ ĩa thức ăn chuẩn bị vừa ăn vừa xem, kết quả Chuyển Lên Bờ Tây đã đổi sang sân tiếp theo.

Cô bưng mâm di chuyển theo đám người, Chuyển Lên Bờ Tây theo thường lệ có thể giải quyết một chiêu thì một chiêu, cô đi theo xem năm sáu trận thì không còn hứng thú vì đều giống hệt nhau.

Không ai trong L1 có thể đấu lại à?

Đánh nhiều trận như vậy, điểm vượt cấp đã tích góp được từ sớm, nhưng chẳng hiểu vì sao anh ta cứ đánh hoài như vậy, còn mãi đang lăn lộn ở L1.

Sau khi ăn xong thức ăn trên đ ĩa, Vệ Tam nhanh chóng xoay người trở về phòng nghỉ để ngủ, chuẩn bị ngày mai dậy lại PK kiếm tiền.

.....

Ngày hôm sau Vệ Tam tiếp tục đi vào PK ngẫu nhiên chọn đối thủ, đối phương nhìn thấy cơ giáp của cô có chỗ lõm xuống, có chỗ thiếu một khối, thì sự đề phòng trong lòng đã giảm đi không ít.

Loại người này thường là nghèo, không có sức mạnh và không có tiền.

Hai mươi phút sau, đối phương mất hồn mất vía ôm lấy cơ giáp đã vỡ thành từng khối của mình, ngu cả người ở trên sân.

“Chấp nhận đi.” Trước khi Vệ Tam ra khỏi sân còn để lại một câu, “Cảm giác cơ giáp của cậu không tệ.”

Giết người chém tâm, đối phương bị tức giận ngay tại đó đến mức ngất xỉu trên sân khấu.

Vệ Tam càng đánh càng thuần thục, vào sân thi đấu như ngựa không dừng vó. Có đối thủ khó giải quyết nhưng chỉ cần cô có thể tìm hiểu được cách đánh của đối phương thì về sau vẫn có thể thắng. Cô chuẩn bị cuối tuần này đánh thắng hai mươi trận, tích lũy ba ngàn điểm, tuần sau lại vượt cấp khiêu chiến.

Nhưng cuộc sống luôn hạ độc với Vệ Tam, sau khi cô thắng trận thứ 19, tiếp tục tiến vào vòng PK lại ngẫu nhiên được ghép: [Sân 289: Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt vs Chuyển Lên Bờ Tây]

Vệ Tam: “...”

Khi tiến vào khu sân thi đấu, khán giả chung quanh và trọng tài trên đài đều rất kích động, mà đương nhiên không phải vì cô.

“Đây là trận đấu thứ 100 của Chuyển Lên Bờ Tây, anh ấy có thể tiếp tục thắng liên tiếp hay không? Chúng ta hãy chờ xem!”

Vệ Tam: Đúng là người tính không bằng trời tính.

“Mấy người đoán lần này Chuyển Lên Bờ Tây dùng một chiêu hay là hai chiêu để giải quyết.”

“Một chiêu đi, cơ giáp này còn chưa từng cải tạo qua, rách nát thế này.”

Khán giả phía dưới hào hứng dự đoán.

Hai chiếc cơ giáp màu đen đồng dạng chưa từng tiến hành cải tạo đứng trên sân, nhưng Vệ Tam là cơ giáp cỡ trung, còn có thêm một cây roi rách, phía Chuyển Lên Bờ Tây là cơ giáp hạng nhẹ.

Trận đấu vừa bắt đầu, Chuyển Lên Bờ Tây ra tay trước, quả nhiên anh ta muốn dùng một chiêu giải quyết Vệ Tam.

Tốc độ của anh ta cực nhanh, nhưng mà Vệ Tam đã xem qua mấy trận đấu của anh ta, tất nhiên lòng cảnh giác tăng tới mức cao nhất. Trong nháy mắt anh chuyển người, cô đã nghiêng người lui về phía sau, tốc độ không hề chậm hơn Chuyển Lên Bờ Tây.

Sau vài lần bị Vệ Tam né tránh, dưới đài nhất thời ồn ào: “Cái này ít nhất phải có hai chiêu.”

Ánh mắt Chuyển Lên Bờ Tây trong khoang cơ giáp chuyển đến tên đối thủ PK, Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt... Là người trước đã đấu ở sân cách vách.

Ngón tay Chuyển Lên Bờ Tây nhanh chóng trượt trên bảng điều khiển, cơ giáp chợt giống như tiếp cận đối phương, tay làm thế móng vuốt muốn bắt lấy cánh tay của cô.

Mẹ kiếp!

Vệ Tam khi phản ứng lại thì thấy tay mình đã bị nắm lấy, cái này Chuyển Lên Bờ Tây nhất định chuẩn bị ném cô ra sân. Cô quyết định nhanh hơn, dùng tốc độ nhanh hơn, tháo cánh tay cơ giáp của mình ra, đồng thời lui ra xa anh ta mấy mét.

Trải qua mấy trận đấu thực tế trong khoảng thời gian này thì Vệ Tam hoàn toàn đã nắm được số liệu của cơ giáp Xưởng Đen, tốc độ như vừa rồi Chuyển Lên Bờ Tây chính là phát huy tính năng của cơ giáp đến cực hạn, điểm này ngoài dự liệu của cô.

Trong khoang cơ giáp, mắt Chuyển Lên Bờ Tây cũng có một sự kinh ngạc y thế, anh không biết Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt có thể hủy đi cánh tay của mình như vậy.

Nhưng mà Chuyển Lên Bờ Tây cũng không bị ảnh hưởng, một giây sau vẫn như cũ lấy tốc độ cực hạn của cơ giáp tới gần Vệ Tam.

Càng vào tình huống khẩn cấp, Vệ Tam càng tỉnh táo lại. Mắt cô thấy Chuyển Lên Bờ Tây vẫn rất nhanh, nhưng đã không còn có sự chuẩn bị như lần đầu tiên.

Ngón tay cơ giáp ở phía Chuyển Lên Bờ Tây đã đụng phải cơ giáp của Vệ Tam, thậm chí bởi vì tốc độ cực nhanh mà lưu lại vết trầy xước trên người cô, nhưng Vệ Tam khó khăn lắm mới tránh thoát.

Khán giả dưới sân đã ngây cả người, đây không chỉ là ba chiêu. Mỗi một lần bọn họ đều cho rằng Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt sẽ rơi vào trong tay Chuyển Lên Bờ Tây, nhưng hết lần này tới lần khác lại kém một chút thư thế.

Chuyển Lên Bờ Tây rũ mắt nhìn tay mình, lại nhìn về Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt phía đối diện cúi, lại ra tay không chút lưu tình.

Mẹ nó mẹ nóoooooo!!!

Người khác không biết cơ mà Vệ Tam đã nhìn ra, mỗi một bước của Chuyển Lên Bờ Tây đều được anh ta điều chỉnh cơ giáp đến trạng thái đỉnh cao nhất.

Vệ Tam làm sao có thể để cho anh ta tới gần, hai tay cô dùng một loại tốc độ điều khiển nhanh đến mơ hồ, đồng thời để cảm giác khuếch tán đến toàn thân cơ giáp.

Trong nháy mắt đó, giữa hai người thế mà bảo trì một loại cân bằng quỷ dị.

Khán giả dưới sân nhìn hai khung cơ giáp trên sân nhanh tới mức chỉ còn cái bóng: "..." Nhìn không thấy gì cả.

Từ khi Vệ Tam đạt tới tốc độ giống như anh, Chuyển Lên Bờ Tây đã nhíu mày, Xưởng Đen đúng thật ngọa hổ tàng long, thậm chí ngay cả cấp L1 cũng có... một người như vậy sao?

Vệ Tam càng trốn càng không ổn. Cô luôn cảm thấy người đối diện xuống tay càng ngày càng nặng, là thứ mình không thể thừa nhận được.

Lỡ mà bị anh ta bắt được, tiện tay ra một quyền, chẳng phải cơ giáp coi như hỏng à? Đến lúc đó cô phải tốn bao nhiêu tiền để sửa cơ giáp đây? Thua trận này cố lắm cũng không chiếm được hai vạn tinh tệ

mà còn bị trừ đi một trăm điểm tích lũy.

Trong lòng có mấy suy nghĩ hiện lên, một giây sau Vệ Tam đã chạy khỏi sân thi đấu, hô to một tiếng: “Tôi nhận thua! “

Chuyển Lên Bờ Tây vừa mới cho Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt vào hàng cao thủ: “...?”

Khán giả cũng bị thao tác tao nhã của Vệ Tam làm choáng ngay. Bọn họ vừa rồi còn đang hưng phấn bởi Chuyển Lên Bờ Tây gặp phải đối thủ, kết quả là Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt lập tức chủ động rời khỏi sân nhận thua, chuyện gì vậy trời?

Trọng tài đi lên quyết định Chuyển Lên Bờ Tây thắng. Kế đó anh đi từ trong cơ giáp ra, nhìn người ngoài sân cũng cất cơ giáp giống mình thì nhân tiện tới gần, dùng tay chạm vào người nọ: “Cô có việc à?”

Đối phương đột nhiên chủ động nhận thua, Chuyển Lên Bờ Tây chỉ có thể phỏng đoán cô tạm thời có việc.

“Tôi không có việc gì, là do đánh không lại anh.” Vệ Tam dùng thần thái tự nhiên nói, hoàn toàn không quan tâm mặt mũi.

Mặt mũi là gì, có ăn được sao?

Chuyển Lên Bờ Tây từ sân đi xuống, ánh sáng lạnh trong sân chiếu lên mặt nạ màu bạc của anh, dĩ nhiên chỉ có mỗi một loại cảm giác lạ lùng: “Vừa rồi cô còn chưa ra tay.”

Vệ Tam vẫn không chính diện đánh lại, lần ra tay duy nhất chính là tháo cánh tay của anh ra.

“Ra tay cũng đánh không lại.” Vệ Tam thầm nghĩ ra tay rồi thì trước không nói thắng thua, chắc chắn phải đi sửa cơ giáp, chuyện không đáng cô sẽ không làm.

Chuyển Lên Bờ Tây nhìn chằm chằm Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt một lúc lâu, không xác định được đối phương nói thật lòng hay là không muốn bại lộ thực lực của mình.

“Chúng ta thêm bạn đi.” Cuối cùng Chuyển Lên Bờ Tây chủ động nói.

Vệ Tam này cũng không từ chối, Xưởng Đen có ứng dụng liên lạc của

mình, có thể thêm người.

“Hôm nay cô còn thi đấu không?” Chuyển Lên Bờ Tây hỏi cô.

“Không thể nữa.”

Trường quân sự Damocles có kiểm tra cổng vào chủ nhật, cô nhất định phải về sớm.

Chuyển Lên Bờ Tây gật đầu: “Hy vọng chúng ta có thể so tài một trận khi có cơ hội.”

Vệ Tam nhìn bóng lưng Chuyển Lên Bờ Tây rời đi, thì ra đây là một phần tử hiếu chiến.

Lần này không lấy được đủ điểm tích lũy nhưng Vệ Tam cũng không thèm để ý. Đụng phải Bờ Tây mà cơ giáp không bị hư là đã vô cùng may mắn, hên là cô nhận thua nhanh.

Trước khi trở về trường học, Vệ Tam còn đi đến khu ăn uống miễn phí một chuyến, nhồi đầy ở trong túi các loại đồ ăn nhẹ được đóng gói xong, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn rời đi.

Không có cách nào, điều này ít nhất có thể tiết kiệm tiền ăn trong một ngày.

.....

Ngày đầu tiên của tuần mới, Vệ Tam bị giáo viên gọi đến văn phòng.

Hạng Minh Hóa cầm trong tay chương trình giảng dạy của Vệ Tam: “Giải thích cho tôi. “

“Thầy à, thầy xếp quá đầy, không hợp với em.”

Hạng Minh Hóa nhìn sinh viên chân thành trước mặt thì đau cả đầu. Lần đầu tiên ông hướng dẫn lớp này, cũng may sinh viên đều nghe lời tự giác thế mà kết quả lại xuất hiện một sinh viên năm lần bảy lượt tự làm việc: “Cho nên lịch học của em đều bị xóa sạch? “

“Nơi này còn có hai tiết học.” Vệ Tam chỉ vào lớp cách đấu và bắn súng trên thời khóa biểu, “Hơn nữa bình thường em đều đến phòng mô phỏng huấn luyện.”

“Phòng mô phỏng? Thật sao?” Hạng Minh Hóa hoài nghi nhìn Vệ Tam, sao ông lại thấy cô không đi học là vì lười biếng.

“Niếp Hạo Tề thường xuyên đi cùng em, thầy có thể hỏi cậu ta chuyện tuần trước.”

Hạng Minh Hóa vẫn ép Vệ Tam chọn thêm hai tiết: “Ít nhất tín chỉ cơ bản phải lấy được.”

Vệ Tam vốn muốn chọn lại lớp sau nhưng lúc này đành phải chọn ngay, tránh cho thầy giáo lại tìm cô.

Sau khi sinh viên cứng đầu đi rồi, trong lòng Hạng Minh Hóa vẫn khó chịu, ông cúi đầu lơ đãng đảo qua chương trình giảng dạy của Vệ Tam, đột nhiên nhìn thấy tiết bắn súng của Trần Từ.

Trần Từ năm đó là người đứng đầu cấp A, sau này ở lại giảng dạy mấy sinh viên, ai đi ra đều rất ưu tú.

Hạng Minh Hóa không có việc gì làm, dứt khoát đi tìm Trần Từ hỏi sinh viên cứng đầu tuần trước đã biểu hiện như thế nào.

Trần Từ vừa mới dạy xong thì nhìn thấy Hạng Minh Hóa đến tìm cô, còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì.

“Tôi có dạy một lớp A, tuần trước có một sinh viên đến lớp của cô, muốn hỏi con bé ấy có biểu hiện như thế nào.” Hạng Minh Hóa đi thẳng vào vấn đề.

Trần Từ mặc dù kinh ngạc ông sẽ vì một sinh viên hạng A mà đến tìm mình, nhưng vẫn hỏi: “Tên là gì?” “

“Vệ Tam, là cái gai cứng đầu.” Hạng Minh Hóa thuận miệng nói, “Thời khóa biểu con bé trống rỗng, chọn mỗi môn bắn súng và chiến đấu.”

Trần Từ vừa nghe thấy cái tên này thì lông mày giật giật: “Đúng là cái gai. “

Miệng Hạng Minh Hóa cũng giật giật, mới học một tiết đã có thể khiến Trần Từ đánh giá là cái gai, bản lĩnh gây chuyện của Vệ Tam này xem ra không nhỏ.

“Con bé chĩa súng vào tôi trong lớp và dẫn các sinh viên khác bắn tôi

nữa.” Trần Từ nghĩ đến tiết học hỗn loạn kia, “Tố chất tâm lý cũng không tệ, đầu óc linh hoạt.”

“Cầm súng chống lại cô...”Trong lòng Hạng Minh Hóa khiếp sợ, “Còn mang theo sinh viên khác?”

Trên mặt Trần Từ không thấy tức giận, ngược lại cười nói: “Sinh viên anh không biết xấu hổ, áp sát những sinh viên khác, làm bọn họ bất đắc dĩ tấn công tôi toàn bộ.”

Hạng Minh Hóa hồi tưởng lại các hành động của Vệ Tam, không khỏi đồng ý: “Con nhóc có da mặt dày thật.”

“Da mặt dày cũng tốt, sinh viên chính trực trong trường chúng ta quá nhiều, không kéo được mặt mũi xuống thì luôn chịu thiệt.” Trần Từ thở dài một tiếng, “Trận tranh tài sắp kết thúc rồi.”

Nhắc tới chuyện này, Hạng Minh Hóa im lặng một hồi: “Bọn nhỏ cố gắng hết sức là tốt rồi, nhưng cầu không có hối tiếc.”

Vệ Tam bị hai thầy cô đánh giá da mặt dày đang gọi video với Thái Ngô Đức.

“Vệ Tam, tôi nói cho cậu biết, người trong trường Quân sự Đế quốc chúng tôi đều quá lợi hại.” Vẻ mặt Thái Ngô Đức hưng phấn, cậu ta gầy đi không ít so với trước khi đi.

“Phải không đó?”

“Cho cậu xem cuộc thi cấp S của trường chúng tôi!” Thái Ngô Đức liên lạc với Vệ Tam thuần túy là để khoe khoang, “Trâu bò không?!”

Vệ Tam nhìn hai chiếc cơ giáp đang thi đấu đối diện, một chiếc cơ giáp màu đỏ giống như diều hâu lao xuống, mang theo thế không thể ngăn cản tấn công cơ giáp màu tím phía dưới, mà cơ giáp màu tím ở trong mắt cô chỉ là nhẹ nhàng phiêu diêu lui về phía sau vài bước đã hóa giải thế tấn công.

Cấp S...

Ánh mắt Vệ Tam dừng trên hai chiếc cơ giáp này, cơ giáp cấp A mà cô từng gặp đúng là giống như đồ chơi vậy.

“Cơ giáp cấp S! Vệ Tam, tôi nói cho cậu biết, mỗi một chiếc của bọn

họ đều là do vô số tiền tài chồng chất ra, sau lưng đều có một cơ giáp sư chuyên môn." Thái Ngô Đức hít mũi, đột nhiên buồn bã, "So với chúng ta hoàn toàn là hai thế giới."

Vệ Tam che giấu kinh ngạc, thản nhiên nói: "Sau này cậu bỏ tiền ra, tôi giúp cậu làm một chiếc."

"Nổ nữa!" Thái Ngô Đức hoàn toàn không tin, "A còn có thể, cậu có biết cấp S có ý nghĩa gì không?"

Vệ Tam không biết thật, thư viện không có sách về cơ giáp cấp S.

Sau khi cúp máy liên lạc, Vệ Tam ngẩn người một hồi.

Niếp Hạo Tề tan học chạy tới cùng Vệ Tam đến phòng mô phỏng, thấy cô đứng bất động tại chỗ bèn hô một tiếng: "Vệ Tam, đi thôi."

Vệ Tam phục hồi tinh thần: "Trường chúng ta có cơ giáp cấp S sao?"

Niếp Hạo Tề kỳ quái liếc cô một cái: "Đương nhiên có rồi, thầy Hạng dùng cơ giáp cấp S đó."

Chương 18

“không đánh nữa, tôi nhận thua”

Thầy Hạng có cơ giáp cấp S?

Vệ Tam cuối cùng cũng phản ứng lại: “Vậy có đúng là còn có cả chiến sĩ độc lập cấp S hả?” Trước đó Kim Kha nói mình là chỉ huy cấp S nhưng cô còn chưa để ở trong lòng, chỉ nghĩ rằng từ lúc nào mà khoa chỉ huy lại có thêm một cấp nữa.

Niếp Hạo Tề dùng ánh mắt một lời khó nói hết nhìn Vệ Tam: “Trường quân sự chúng ta không chỉ có chiến sĩ cấp S, mà còn có cơ giáp sư cấp S và chỉ huy cấp S.”

Cậu ta vẫn cảm thấy cái người tên Vệ Tam này quái dị lắm, từ chuyện mới bắt đầu đã dám đối đầu với thầy Hạng, biểu hiện chỉ có thể dùng từ “lỗ m ãng” để hình dung, thì ra cậu ta chẳng biết cái gì cả.

Những người xuất thân từ ngôi sao vô danh thật sự phải đối mặt với vấn đề bất bình đẳng về nguồn lực. Vì vậy thường thì sau khi sinh viên tới trường quân sự, họ sẽ bắt đầu tích cực tìm hiểu về các tình huống khác nhau. Chẳng hạn như Niếp Hạo Tề, ngoài việc tập luyện chăm chỉ, mỗi đêm cậu ta còn ngâm mình trong mạng trường học, thuộc nhuyễn tất cả các loại thông tin.

Vệ Tam không biết tin tức bên lề về thầy Hạng cũng thôi đi, thế mà cả cấp S cũng chẳng biết rõ, thế thì cậu ta đã làm gì trong thời gian ở trường lâu như vậy?

“Cho nên trên cấp A còn có một cấp S nữa?” Vệ Tam hỏi.

“…Bộ bình thường cậu không dạo thử trong mạng nội bộ trường à?” Niếp Hạo Tề dám cá rằng phỏng chừng nguyên cái trường này chỉ có mỗi Vệ Tam không biết trên cấp A còn có cấp S.

“Dạo à.” Nhưng Vệ Tam có một thói quen là chỉ nhìn thứ mình muốn xem, "Hạng lão sư có cơ giáp cấp S, vậy thầy ấy… là chiến sĩ độc lập có cảm giác cấp S?”

Nhắc tới chuyện này, Niếp Hạo Tề bèn nhìn xung quanh, sau đó thấp giọng cho hay: “Đúng vậy, ban đầu thầy Hạng chỉ dạy cho sinh viên

cấp S, nhưng đã xảy ra chuyện gì đó cho nên bị hạ xuống cấp A của chúng ta."

Đây cũng là lý do tại sao Hạng Minh Hóa cảm thấy ngoại trừ Vệ Tam, thì mấy sinh viên khác đều rất dễ dạy, mọi người đều có thái độ cực kỳ ngưỡng mộ giáo viên cấp S.

“Chiến sĩ cơ giáp độc lập cấp S có mấy lớp?”

Niếp Hạo Tề: “… Lớp S không phải là củ cải to có thể nhìn thấy khắp mọi nơi, tất cả các lớp trong trường chúng ta gộp lại cũng không đủ một lớp học. Về cơ bản họ là những người lãnh đạo tương lai của quân khu. Lần này tân sinh viên học chiến sĩ độc lập như chúng ta có hai người có cấp S.”

Hai người?

Vệ Tam không khỏi nhớ tới Kim Kha: "Chỉ huy cấp S thì sao?"

“Một thôi, cơ giáp sư cấp S cũng chỉ có một nốt.” Niếp Hạo Tề không do dự bảo, "Hai người này so với chiến sĩ độc lập còn trân quý hơn."

Vệ Tam chậc một tiếng, không ngờ hiện tại Kim Kha lại xị xò đến thế.

“Nghe nói chỉ huy có cấp S trong đám sinh viên mới năm nay cũng đi ra từ sao vô danh.” Niếp Hạo Tề nhắc tới chuyện này thì trong lòng không khỏi ảm đạm. Cậu ta cũng đi ra từ sao vô danh nhưng mình chỉ là một cấp A bình thường.”

“Ờ.”

Hả?

Niếp Hạo Tề nhìn Vệ Tam một chút cũng không kinh ngạc, bèn cảm thấy mình không phổ cập khoa học đúng chỗ: ”Mỗi năm cơ bản chỉ có ba thế gia lớn mới tạo ra được chỉ huy cấp S. Dù không phải ba nhà này đi ra thì gia thế không phú cũng quý, nên lần này có chỉ huy cấp S đi ra từ sao vô danh đúng thật là lần đầu tiên thấy trong Liên bang.”

Chỉ huy cần một cái nhìn tổng thể, đây là một trong những lý do quan trọng mà các ngôi sao vô danh không thể tạo ra được chỉ huy. Không có nguồn lực tương ứng chồng chất để mở rộng tầm nhìn thì

sẽ không tạo ra được một chỉ huy tốt, càng đừng nhắc đến chỉ huy cấp S.

“Nhà Kim Kha có nhiều tiền lắm.” Vệ Tam bình tĩnh nói, xem chừng toàn bộ việc thu gom xử lý rác thải của Liên bang hiện nay đều bị nhà họ Kim độc quyền rồi.

“Cậu biết Kim Kha?” Niếp Hạo Tề kỳ quái hỏi, vừa rồi ngay cấp S là gì cũng không biết, thế sao lại biết tên của sinh viên mới có cấp S học ban chỉ huy.

Vệ Tam “ừ” một tiếng: “Cậu ấy và tôi đều là người ở Sao 3212.”

Niếp Hạo Tề: "?" Mấy người Sao 3212 như các bạn giỏi như thế á?

Cậu ta không biết rằng mình đã đặt Vệ Tam lên cấp cao hơn cả A theo bản năng.

"Cậu nói xem, tôi có thể điều khiển cơ giáp cấp S không?" Vệ Tam đăm chiêu hỏi, hiện tại cô sinh ra hứng thú vô hạn đối với cơ giáp cấp S.

“Hoàn toàn không thể.” Thậm chí Niếp Hạo Tề còn chẳng màng tới chuyện đó, “Chiến sĩ độc lập có cảm giác cấp A mà muốn dùng cơ giáp cấp S thì chẳng khác nào muốn tự sát. Ngay sau khi kết nối là cậu sẽ lập tức bị một số liệu khổng lồ bao lấy, trót mà thiếp thu không được thì đầu óc sẽ bị hư luôn. Ngoại trừ có cảm giác đạt tới cấp S luôn thì mới có thể xử lý được những số liệu đó.”

“Phải không đó?” Vệ Tam nghĩ tới chuyện sáng nay khi bị Hạng Minh Hóa gọi đi, trên cổ ông đeo một sợi dây chuyền cơ giáp không khác gì với loại của bọn cô, nếu mà lấy được xem một chút…

“Đến lúc huấn luyện rồi.” Niếp Hạo Tề gọi cô cùng vào phòng mô phỏng huấn luyện, "Sau này cậu tự dạo nhiều trong mạng lưới trường là biết thôi."

Hôm nay Vệ Tam không cùng Niếp Hạo Tề online cùng một chỗ, mà cô chọn chế độ huấn luyện một mình môn bắn dưới nước.

Ngay sau khi bước vào thế giới mô phỏng, cô đã cảm thấy sức mạnh của áp lực nước. Cơ giáp có khả năng chống sự thấm nước và áp lực với một mức độ nhất định, nhưng thời gian có hạn, vì vậy trong một thời gian ngắn Vệ Tam phải hoàn thành nhiệm vụ mà thế giới mô

phỏng đưa ra, tức là bắn trúng một trăm con cá đỏ.

Thể tích mấy con cá đỏ nhỏ lắm, ngoài việc có một chút màu đỏ thì gần như chẳng thể thấy gì ở dưới nước. Trước tiên Vệ Tam ổn định cơ giáp, đoạn nhìn quanh quất xem có chỗ nào có chấm đỏ, vừa thấy đỏ là bắn một cái.

Thầy giáo kiểm tra phòng mô phỏng huấn luyện đang ngồi với một cái quang não cỡ lớn trước mặt, theo quán tính bắt đầu kiểm tra từ phòng huấn luyện số 1, đề phòng có phòng nào đó xảy ra sự cố. Chỉ một lúc sau, tầm mắt của ông dừng lại ở số liệu của một phòng huấn luyện.

【 Dự án: Bắn dưới nước, độ khó: năm sao, điều kiện bổ sung: năm sao, cảm giác đau: 100%】

Người thầy lắc đầu, không biết đây là học sinh lớp S nào đến huấn luyện mà dám đặt cảm giác đau lên tận trăm phần trăm, mạo hiểm như vậy có lẽ là một trong hai sinh viên năm nhất có cấp S.

Vệ Tam còn không biết mình sắp gặp tai vạ đến nơi. Là một cựu kỹ sư, cô hoàn toàn không thích đọc sách hướng dẫn, thay vào đó là thích rút kinh nghiệm từ thực hành. Cho nên thiết lập thế giới mô phỏng này hoàn toàn tùy tiện, dựa vào chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế của mình, cứ ngôi sao tô đầy được thì tô, tuyệt nhiên nào có biết nó có nghĩa gì.

Cá đỏ rất thông minh, có chút tiếng động là bơi ra ngay, Vệ Tam thử bao lần nhưng chỉ cần cơ giáp gây ra dòng nước động là chả biết cá đỏ đã biến đi nơi nào.

Suy nghĩ thật lâu mà bắn trúng có hai mươi con, Vệ Tam tìm một vị trí nằm sấp liền, tiếp tục quan sát cá đỏ xung quanh, vừa nhìn thấy chấm đỏ thì bắn tới ngay.

Sau khi đánh trúng hơn mười đầu nữa, những con cá đỏ đột nhiên bắt đầu lộn xộn. Vệ Tam cho rằng chúng bị kỹ thuật bắn súng tinh xảo của mình dọa tè cả ra quần nên nhân cơ hội này lại bắn trúng hơn hai mươi con.

Nhiệm vụ huấn luyện này có vẻ đơn giản, trong lòng Vệ Tam vừa hiện lên ý nghĩ này đột nhiên da đầu tê dại.

Cô quay đầu nhìn về phía sau, đã thấy một cái miệng lớn như chậu

máu táp tới.

Úi mẹ!

Vệ Tam bị dọa đến cả hồn cũng mất, trong nháy mắt đó cô tìm được cảm giác khi pk với Chuyển Lên Bờ Tây. Tất cả cảm giác đều được huy động, cơ giáp nhảy lên lập tức còn nhanh hơn cá đỏ.

“Cạch!”

Cái miệng to như chậu máu kia dữ tợn táp tới làm bật ra tiếng lanh lảnh. Không khó để hình dung nếu vừa rồi Vệ Tam bị cắn trúng thì cả người mang theo cơ giáp đã đứt thành hai khúc cũng nên.

Đó là một con cá lớn, nhìn từ bên ngoài y như sự kết hợp giữa cá voi và cá mập, vừa to vừa hung tợn.

Cái này còn chưa hết, lại có thêm hai con cá dữ tợn hệt như như vậy bơi tới với mục tiêu là Vệ Tam.

“…”

Vệ Tam liều mạng bơi ra ngoài, ba con cá lớn theo sát phía sau, có tránh thì không tránh được, bơi lại càng không. Cuối cùng cô chỉ có thể dừng lại đột ngột khi đang lao đi nhanh tột bậc, ba con cá lớn kia bỗng không điều khiển được việc dừng lại chính xác như thế, còn bơi về phía trước không ít.

Vũ khí trên cơ giáp của cô ngoài cây súng bắn xa ra chỉ còn lại đao laser và roi. Lúc này chắc chắn không dùng được roi, còn bắn... Vệ Tam còn muốn hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Vậy thì chỉ có thể dùng đao laser thôi.

Dựa vào ưu thế linh hoạt và thể tích nhỏ hơn của cơ giáp, Vệ Tam nhảy xuống bụng một con cá lớn, đưa một nhát đao laser chém lìa bụng.

Một đao kia đã làm cô dùng hết mười phần sức lực.

Kế đó… lưỡi đao laser bị uốn cong.

Vệ Tam trợn tròn mắt, mẹ nó, thứ quỷ gì đây?

Con cá lớn bị cô chọc giận bèn cuồng điên đập vây cá, mặt khác hai con cá lớn khác đã tìm thấy dấu vết của cô bèn lao tới cắn xé.

Vệ Tam bị ba con cá đồng loạt chặn đường đi, đao laser cũng hỏng, chỉ có thể nhanh nhanh chìm xuống, lúc này áp lực nước mà cô phải chịu đã càng ngày càng nặng nề.

Cô không gồng được nữa rồi.

Hoặc là bị cá lớn cắn chết, bị ép phải ra ngoài, hoặc là vội hoàn thành nhiệm trước khi bị cá lớn cắn chết và ra khỏi khoang một cách an toàn.

Giờ đây có vẻ như khả năng đầu tiên sẽ sớm trở thành sự thật.

Cơ mà Vệ Tam còn muốn giãy dụa thêm một hồi nữa.

Mấy con cá tấn công cô từ một chỗ, là đường chết cũng là đường sống. Chúng có thể tích lớn, lại tụ tập một chỗ, ngược lại mà nói thì đã cho Vệ Tam cơ hội.

Vệ Tam bắt đầu cứ đâm về hướng bọn chúng, mà cá lớn cũng không ăn chay, miệng mở rồi táp một cú thì ngay cả một cái chân của Vệ Tam cũng bị cắn đứt.

Cô vừa khiêu khích để cho mấy con cá cùng tấn công mình một chỗ, vừa nhắm mục tiêu vào mấy con cá đỏ hoảng loạn. Trong phút giây sống chết, độ chính xác của súng đã được cải thiện rất nhiều.

“Tám mươi tám, tám mươi chín…”

Trong lòng Vệ Tam âm thầm đếm số lượng đánh trúng cá đỏ, kéo theo cơ giáp đã không trọn vẹn, cô cố gắng trốn tránh sự tấn công của cá lớn.

Nếu như Chuyển Lên Bờ Tây hoặc Hạng Minh Hóa ở chỗ này, bọn họ sẽ phát hiện mỗi một động tác của Vệ Tam đều phát huy cơ giáp cấp A đến cực hạn, cơ giáp này ngược lại trở thành chướng ngại hạn chế cô.

Bản thân Vệ Tam nào có rõ, cô chỉ biết mình sắp thành công.

Còn thiếu hai cái nữa!

Chỉ là lúc này có một con cá lớn cắn về phía Vệ Tam.

“Bằng…”

“Chúc mừng qua cửa ải thành công.”

Cô bắn hai con cá đỏ trong một phát súng.

Vệ Tam đột nhiên đứng dậy từ khoang mô phỏng, lấy mũ bảo hiểm xuống, cô ôm bụng mình, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Vừa rồi con cá lớn kia cắn vào cơ giáp của cô, kém một chút là đứt thành hai khúc, may mà nhanh tay.

Mặc dù suýt nữa thì cảm nhận được cảm giác chết đi song Vệ Tam cũng không đi giảm độ khó mô phỏng huấn luyện, cô vẫn tiếp tục.

Huấn luyện xong, Vệ Tam vịn tường đi ra, đến chiều cô lại trải nghiệm đủ loại kiểu chết trong phòng mô phỏng.

Cảm giác này không dễ chịu gì, Vệ Tam thật muốn ói.

“Thầy ơi, phòng huấn luyện 522.” Vệ Tam đi tới cửa rút thẻ huấn luyện.

Phòng đào tạo mô phỏng của trường sẽ thống kê thời gian sử dụng của học sinh, sau này được chuyển đổi thành tín chỉ.

Giáo viên thu hồi thẻ huấn luyện, đăng ký vào quang não lớn trước mặt xong thì giương mắt nhìn sắc mặt tái nhợt của Vệ Tam: “Sinh viên năm đầu à?”

“Dạ.” Vệ Tam ỉu xìu gật đầu.

“Huấn luyện nhiều vài lần là quen rồi." Thầy giáo cười, “Cảm giác đau đớn có thể k1ch thích tiềm lực của con người, cũng có thể đề cao độ phù hợp với cơ giáp.”

Vệ Tam không nói lời nào, đầu óc cô hiện tại tràn ngập cảm giác tay gãy, chân gãy, đầu không còn và vân vân.

Từng bước lê về phía ký túc xá, Vệ Tam cố gắng dùng những thứ khác để phân tán sự chú ý.

Không biết cơ giáp cấp S của thầy Hạng trông như thế nào, hiện tại cô rất muốn nhìn xem, mà nếu có thể tháo ra thì càng tốt.

Vệ Tam nghĩ đi nghĩ lại thì càng thèm.

Cô muốn có một chiếc cơ giáp do mình làm quá, vốn còn có kế hoạch kiếm tiền làm một cái khung cơ giáp cấp A, hiện tại…. Cô lại thèm thuồng cơ giáp cấp S.

…

“Trong khoảng thời gian này tôi sẽ đi quân khu 13 một chuyến, học kỳ sau tuyển chọn đội tuyển, tôi hy vọng có thể gặp được người trong lớp của chúng ta.” Hạng Minh Hóa đứng trên bục giảng nhìn sinh viên phía dưới.

Ông dặn dò một vài câu, đơn giản là yêu cầu sinh viên nắm bắt tất cả thời gian để thực hành, không lười biếng. Cuối cùng đôi mắt cảnh báo nhìn về phía cái đứa làm mình đau đầu của lớp, không ngờ nỗi đau đó cũng đang nhìn ông.

Hạng Minh Hóa đang vui mừng khi Vệ Tam đang chăm chú lắng nghe, nhưng lại cảm thấy không đúng lắm. Nhìn kỹ lại, cái gai đau này rõ ràng đang nhìn chằm chằm vào dây chuyền cơ giáp trên cổ ông, ánh mắt kia giống như là lang sói cực kỳ đói khát.

“…”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tôi thấy độc giả nói về cơ giáp của thầy Hạng, nguy hiểm! Ha ha ha ha ha!

Chương 19

“xuỵt…”

“Cảm giác của con người có thể kết nối qua lại cơ giáp cao cấp, người có cảm giác cấp S có thể tiếp nhận luồng dữ liệu khổng lồ, từ đó tìm được thứ mình muốn và kiểm soát nó…”

Một giáo viên trẻ đeo kính đứng trên bục giảng bài, thỉnh thoảng trả lời các câu hỏi của học sinh ngồi dưới.

Vệ Tam lén dán vào vách tường, uốn éo người, trốn dưới cửa sổ nghe giảng.

Cô thăm dò được được lớp này là lớp cấp A tốt nhất trong khoa cơ giáp sư, cho nên muốn đến xem ké, xem bọn họ có giảng về cơ giáp cấp S hay không vì thư viện hoàn toàn không có tư liệu về phương diện này.

Không ngờ được vừa chạy tới đã có sinh viên hỏi vấn đề liên quan đến cấp S.

Nếu như có thể nghe giảng về cơ giáp sư cấp S thì càng ngon.

“Cô đang làm gì vậy?”

Ứng Thành Hà nhíu mày nhìn người ngồi xổm dưới cửa sổ như muốn dán vào tường, từ xa anh ta đã thấy người này lén la lén lút.

Vệ Tam quay đầu lại nhìn thấy Ứng Thành Hà, cơ mà lúc đầu có biết anh ta là ai đâu, đến khi nhìn thấy mái tóc dài kia mới nhớ ra tên của anh ta.

Cô đứng dậy dùng tay bịt miệng Ứng Thành Hà, đè anh ta khom lưng trốn dưới cửa sổ chung với mình: “Người anh em, đừng có nói chuyện.”

Giáo viên trên bục giảng không phát hiện ra chuyện khác lạ, vẫn còn tiếp tục nói: “Mọi người đều biết tiền thân của năm trường quân sự lớn là do năm người thợ cơ giáp vĩ đại thành lập. Trường Quân sự Damocles chúng ta là do bậc thầy Ngư Thanh Phi sáng lập, ông có sở trường về cơ giáp hạng nhẹ, là bậc thầy chân chính đi tiên phong trong việc chế tạo cơ giáp.”

Vệ Tam nghe rất say sưa, tay trái còn đè lưng Ứng Thành Hà, tay phải thì che miệng anh ta lại.

Ứng Thành Hà khiếp sợ giãy dụa, người này sao dám làm thế!

"..... Giống như trong khóa sinh viên viên mới này của các em có một người cơ giáp sư cấp S, về sau người ấy có thể học được tất cả tư liệu về cơ giáp mà bậc thầy Ngư Thanh Phi để lại." Thầy giáo cảm thán, "Chúng ta phải phụ trách cơ giáp của đội tuyển trường sớm thôi, cho nên mọi người nhất định phải cố gắng, không thể như xe bị long dây xích được."

Chậc, xem ra nhất định phải là cơ giáp sư cấp S mới học được, sau này cô có muốn chuyển nghề cũng không giúp được gì; còn không bằng học tốt chiến sĩ độc lập, tới Xưởng Đem kiếm tiền mua vật liệu tự mình làm cơ giáp.

Thầy giáo trong lớp đã quay lại chủ đề cũ, Vệ Tam cũng mất đi hứng thú. Cô buông Ứng Trường Hà ra, đứng dậy rời đi.

Ứng Thành Hà thấy cô rời đi ngay mà không giải thích gì thì trong lòng tức giận. Anh ta đuổi theo: "Đứng lại! "

Vệ Tam ngoái đầu nhìn anh ta quái dị: "Anh có việc gì à?"

Ứng Thành Hà: "Vừa rồi cô cứ lấm la lấm lét ở đó làm gì?"

"Đi ngang qua thôi. Vừa rồi anh to tiếng như vậy rất dễ ảnh hưởng đến bài giảng của thầy cô, lần sau đừng làm như vậy nữa." Vệ Tam nói lời chính nghĩa cho có lệ.

Ứng Thành Hà bị công lực trả đũa của cô làm cho kinh sợ, trong lúc nhất thời sững sờ tại chỗ, lại không biết nên đáp lại làm sao.

Vệ Tam không chú ý đến Ứng Thành Hà, cô rũ mắt nhắn tin cho Kim Kha: [Cơ giáp sư cấp S trong đợt sinh viên mới ở trường chúng ta là ai?]

Nhà Kim Phát Tài: [Không phải hôm bữa cậu gặp rồi à? Là Ứng Thành Hà đó, hỏi chi vậy?]

Lén Lút Ăn Xin: [?]

Kim Kha cho rằng cô không nhớ kỹ bèn gửi tinh tinh mấy tấm ảnh của Ứng Thành Hà: [Hôm đó ở căng tin tớ còn giới thiệu hai người các cậu với nhau.]

"....."

Vệ Tam ngẩng đầu nhìn về phía Ứng Thành Hà đối diện, cất quang não, bỗng trên mặt có thêm một nụ cười nhiệt tình: "Ha ha, vừa rồi nói giỡn ấy mà, bạn Ứng đến đây có chuyện gì sao? Anh có cần tôi giúp không?"

Ứng Thành Hà nhíu mày nhìn người lật mặt còn nhanh hơn lật bánh tráng, đoạn bỏ đi trong sự ghét bỏ.

Vệ Tam thấy anh ta quay đầu đi luôn thì đành phải nhắn tin với Kim Kha.

Lén Lút Ăn Xin: [Hình như tớ làm mích lòng với Ứng Thành Hà rồi, cậu và bạn đó có mối quan hệ thế nào?]

Nhà Kim Phát Tài: [Cũng tạm ổn, thỉnh thoảng chúng tớ có lên lớp học cùng nhau, cậu đã làm gì?]

Lén Lút Ăn Xin: [Thì nãy tớ đang học ké ngoài lớp cơ giáp sư, Ứng Thành Hà đột nhiên hỏi tớ làm gì, tớ bèn tiện tay che miệng kéo người ta ngồi xổm xuống, có thể xuống tay hơi… không có chừng mực một chút.]

Nhà Kim Phát Tài: [??? Cậu gan! Người nhà họ Ứng mà cậu cũng dám ra tay.]

Lén Lút Ăn Xin: [Người nhà Ứng thì làm sao?]

Vệ Tam còn muốn hiểu rõ kiến thức về cơ giáp cấp S từ phía Ứng Thành Hà.

Nhà Kim Phát Tài: [Người không thể gây sự nhất trong toàn Liên ban chính là người nhà họ Ứng. Gia tộc bọn họ không chỉ có cơ giáp sư cấp S, còn có chuyên gia chỉ huy cao cấp nhất, lưng dựa vào lực lượng của mấy quân khu lớn. Vệ Tam, cậu trâu quá! Hơn nữa người nhà bọn họ còn nổi tiếng về chuyện giữ ý tứ. Nhìn thấy mái tóc dài của Ứng Thành Hà chưa? Tất cả người nhà bọn họ đều để tóc dài, đó là truyền thống gia tộc bọn họ, loại người này chắc chắn không thể gây xích mích được đâu.]

Lén Lút Ăn Xin: [Ứng Thành Hà có mái tóc dài luộm thuộm cẩu thả thế mà, tuyệt đối sẽ không có vụ giữ ý tứ này đâu, chắc không phải người thù dai. Cậu tìm cơ hội để bọn tớ ăn chung bữa cơm đi, làm hòa mối quan hệ xíu, sau này tớ còn muốn hỏi anh ta một số chuyện.]

Nhắc tới mái tóc dài, Vệ Tam nhớ tới thiếu niên tóc đen nhìn thấy lúc trước. Ngược lại mà nói thì tóc cậu ta rất đẹp.

Nhà Kim Phát Tài: [Ăn cơm thì không thành vấn đề, nhưng có thể làm hòa hay không chỉ đành dựa vào chính mình.]

.....

Nói muốn ăn cơm, Kim Kha ngày hôm sau đã sắp xếp xong, lúc này vẫn là ở căng tin trường.

Lúc Vệ Tam đi qua thì Ứng Thành Hà cũng đến, người này nhìn thấy cô thì có vẻ mặt chán ghét.

“Hôm qua là do tôi sai.” Vệ Tam rót một ly nước giải khát đưa đến trước mặt Ứng Thành Hà, chân thành mở lời, “Hôm nay đặc biệt nói xin lỗi, bữa cơm này tôi mời.”

Kim Kha ăn đến thõa mãn, ngẩng đầu lên từ đống dĩa đồ ăn: “Tôi và Vệ Tam quen biết nhiều năm như vậy mà đây là lần đầu tiên cậu ấy mời ăn cơm, còn keo hơn tôi nữa. Thành Hà, cậu phải ăn nhiều một chút.”

Có thể làm cho Kim Kha nói còn hơn cậu ta, có thể thấy được cô nàng keo tới mức nào.

Ứng Thành Hà quay đầu nhìn thoáng qua Vệ Tam, nói toạc ra luôn: “Cô có mục đích gì?”

Vệ Tam hơi chột dạ nên ho khan một tiếng: “Muốn nhờ anh giúp mấy câu hỏi về cơ giáp.” Đều là nghi vấn sau cô có được khi xem xong thiết kế cơ giáp. Cô mò trên mạng nội bộ rất lâu cũng không thông; thậm chí còn giả làm sinh viên ban cơ giáp sư đăng bài hỏi trên diễn đàn, đáng tiếc là không có đáp án cô muốn.

“Vấn đề của cơ giáp? Cô hỏi đi.” Ứng Thành Hà cũng không phải người có lòng dạ hẹp hòi, huống hồ ở giữa còn có Kim Kha giới

thiệu. Nếu không có gì bất ngờ, sau này anh ta và Kim Kha còn phải cùng nhau đi thi đấu.

Thấy anh ta nói như vậy, Vệ Tam cũng không khách sáo, lấy ra quyển sổ, đưa vấn đề mình ghi chép lại cho Ứng Thành Hà xem.

Tuy rằng giá cả không đắt nhưng hiện tại người dùng sổ viết tay cũng chẳng có mấy ai. Ứng Thành Hà nhìn Vệ Tam một cái, anh ta cũng gặp được một người có thói quen y như này.

Ứng Thành Hà bắt đầu hờ hững lật quyển sổ, sau khi nhìn kỹ vấn đề phía trên thì sắc mặt anh ta cũng dần trở nên nghiêm túc.

Những cái này đều là vấn đề về cơ giáp cấp nên A Ứng Thành Hà thế tất trả lời được, nhưng mấu chốt là cốt lõi của những vấn đề này cần dùng nguyên lý và tri thức khi dùng cơ giáp cấp S để trả lời.

Nếu như muốn nói rõ ràng một chút, chính là tuy người này không thông suốt hết cơ giáp cấp A nhưng lại mơ hồ sờ đến bên ngoài cơ giáp cấp S.

Ứng Thành Hà cầm quyển sổ: “Ai nhờ cô hỏi?”

Vệ Tam kinh ngạc nhướng mày: “Đây là vấn đề của tôi.”

Ánh mắt Ứng Thành Hà dừng ở huy chương màu cam trên cánh tay quân phục Vệ Tam, hiển nhiên không tin. Một chiến sĩ độc lập lại đi hỏi vấn đề liên quan tới cơ giáp sư, nói ra cũng không có ai tin. Vừa thợ vừa chiến sĩ, coi mình là Ngư Thanh Phi à?

“Cậu ấy biết làm cơ giáp thật đấy.” Kim Kha ngẩng đầu tranh thủ nói một câu. Trong lòng cậu mà nói thì sau lưng Vệ Tam có cao nhân, biết làm cơ giáp lại có thể đánh nhau là chuyện rất bình thường.

Ứng Thành Hà vẫn cứ không tin, nhưng vẫn chậm rãi giải thích vấn đề trên quyển sổ, kết quả phát hiện ra mạch suy nghĩ của Vệ Tam theo kịp, mặc dù có mấy kiến thức thông thường thì hiểu.

“Cơ sở của cô không vững chắc lắm đâu.” Ứng Thành Hà đưa vẻ mặt phức tạp nhìn Vệ Tam, anh ta không rõ một người có tài năng bẩm sinh trong thiết kế cơ giáp thì cớ gì đi tới chỗ chiến sĩ độc lập

“Biết mà.” Vệ Tam rũ mắt nhìn quyển sổ, khí thế cả người cũng thay đổi, trong mắt ngoài việc thường xuyên toát ra vẻ hờ hững thì chỉ

còn lại nghiêm túc.

Cô lấy bút viết mấy dòng trên quyển sổ rồi sau đó đứng dậy: “Tôi vẫn còn lớp, đi trước nha, cảm ơn anh.”

“Vì sao cô ấy lại ở ban chiến sĩ độc lập?” Chờ Vệ Tam rời đi, Ứng Thành Hà hỏi Kim Kha.

Tấn Tấn Kim Kui uống hết đống đồ uống: “Cái này... Vệ Tam có lý do của mình.”

Nhất định là người nhà Vệ Tam có năng lực thiết kế cơ giáp cao siêu, nhưng hết lần này tới lần khác bị người hại, chạy trốn chung quanh. Cuối cùng không cho Vệ Tam học cái này, mà là đi theo con đường một người chiến sĩ độc lập bình thường.

Mấy năm nay Kim Kha đã tự suy diễn ra một câu truyện hoàn chỉnh.

“Đúng rồi, chuyện này cậu đừng nói ra ngoài, nhớ giúp Vệ Tam giữ bí mật.” Kim Kha nhắc nhở.

Ứng Thành Hà cau mày, mặc dù anh không hiểu, nhưng vẫn đưa ra lời hứa: “Tôi không phải là người lắm miệng.”

.....

Vệ Tam lập tức giải quyết vài vấn đề liên quan đến nguyên lý thiết kế cơ giáp, tâm tình tốt vô cùng, cho nên sức tung ra khi huấn luyện cũng mạnh hơn mọi khi.

Ngoại trừ thời gian ngủ cần thiết, cô đều ngâm mình trong phòng mô phỏng huấn luyện. Lúc này cô vẫn toi đời thật thê thảm với muôn vàn kiểu chết khác nhau, cơ mà Vệ Tam đã chết lặng, tiến bộ cũng có thể thấy được bằng mắt thường.

Thứ sáu có một tiết của cô Trần Từ, Vệ Tam uống một loạt dịch dinh dưỡng mới đi học.

Trong khoảng thời gian gần đây, dinh dưỡng giá thấp hình như không thể hoàn toàn cung cấp năng lượng cho Vệ Tam, cô lại bắt đầu có dấu hiệu hoa mắt chóng mặt. Vệ Tam chạy tới sân huấn luyện, nghĩ thầm chỉ có thể thử dịch dinh dưỡng đắt tiền vào lần sau.

“Một tuần không gặp, không biết mấy em có tiến bộ hay không.”

Trần Từ có một thân trang phục huấn luyện màu đen, chậm rãi đi chung quanh sinh viên, “Tuần trước lá gan mọi người đều rất lớn, dám nổ súng với tôi. Hôm nay giáo viên sẽ cho mấy em cơ hội này, nội dung của bài học này là solo với tôi.”

“Vệ Tam, em cảm thấy thế nào?” Trần Từ dừng bên cạnh Vệ Tam, mặt hướng về phía trước khi hỏi.

“Cô ơi, em thấy không ổn lắm.” Vệ Tam đột nhiên cảm giác mình trở lại cái thời mà bị Lý Bì nhắm vào, thật đúng là nhớ thầy ấy với cô quá.

Trần Từ xoay người nhìn về phía Vệ Tam: “Em thấy chỗ nào không tốt?:

“Dao kiếm không có mắt, dễ làm cô bị thương.”

Sinh viên bên cạnh Vệ Tam trợn trắng mắt, giọng điệu của cô lớn thế. Chống lại cô Trần Từ thì một kiếm còn không được nữa là làm thương cô ấy?

Trần Từ đảo ngón tay, giương mắt hỏi cô: “Em mạnh miệng như vậy sao?”

Vệ Tam lập tức phủ nhận: “Cô ơi, cô hiểu nhầm ý em rồi. Ý là sinh viên có kỹ thuật chênh lệch nhau, lỡ làm giáo viên bị thương thì không tốt.”

Trần Từ gật gật đầu: “Nói rất đúng, cho nên đợi lát nữa tôi giải quyết em trong một lần bắn.”

Vệ Tam:... Cũng không cần đâu, em chỉ là một sinh viên yếu ớt.

Trần Từ lui dần về phía sau, cô ấy tiến vào cơ giáp xong thì để cho học sinh xếp hàng từng người một: “Nếu hai chân các em bị hủy thì coi như thua, còn chạm được cơ giáp của tôi thì coi như thắng.”

Toàn bộ phạm vi bắn súng trên sân huấn luyện đều trống rỗng, chỉ còn lại Trần Từ và sinh viên xếp hàng tiến tới.

Ban đầu sinh viên còn sợ hãi rụt rè, không dám nổ súng trước, thế là Trần Từ không nương tay chút nào. Cô ấy bắn một phát tới làm người ta đơ người ra ngay. Mấy sinh viên sau đã rút được kinh nghiệm nên quyết định ra tay trước để chiếm ưu thế, vừa mới tới số

mình là ra tay.

Nhưng mà hoàn toàn không đánh trúng được Trần Từ, ngược lại còn bị cô ấy đánh cho hư luôn.

Theo đà mỗi một lần tới lượt một sinh viên đi lên, họ chỉ có một cảm giác: mất mặt.

Nhiều người như vậy, thế mà dù chỉ là một cái pk thôi cũng không có cái nào trúng được cơ giáp của Trần Từ.

“Vệ Tam, cậu có thể đánh được cô Trần không?” Sinh viên phía sau chọc chọc vào lưng Vệ Tam, hạ giọng hỏi.

Sinh viên đã thua bên cạnh cũng nhìn qua, trong mắt dĩ nhiên có một tia hy vọng.

Vệ Tam: “Không thể đâu, tôi yếu kinh.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Ông chủ Kim đã thay tôi chế logic cho tốt, cơ mà thực tế tôi chỉ tham món hời thôi

Chương 20

“sau lưng mỗi một đứa khó bảo đều cất giấu đầu óc ngu si”

Trần Từ không bị thương dù là lông tóc đang đứng đối diện, vươn tay chỉ Vệ Tam: “Đến phiên em. ”

“Cố lên.” Bạn cùng lớp ở sau lưng nói nhỏ.

Hiện tại chỉ cần có một người có thể đánh trúng cô Trần thì bọn họ cũng không tính là mất mặt.

Vệ Tam nhảy vào khoang cơ giáp, vừa bước qua đường ranh giới thì viên đạn của Trần Từ ở đối diện đã bắn tới ngay.

Mấy bạn vây xem đã có người theo bản năng che mắt lại, Vệ Tam cũng thua nữa thì cả lớp không ai có thể đánh rồi.

Mà những viên đạn người khác thấy nhanh đến khó tin thì Vệ Tam lại có thể nhìn thấy rõ quỹ tích của nó. Cô điều khiển cơ giáp ghé người một cái; vừa mới né tránh, viên đạn của Trần Từ một giây sau lại xuất hiện như thể muốn chặn tất cả đường của cô.

Trần Từ híp mắt, cô liên tục b ắn ra tám viên đạn, theo lý thuyết thì Vệ Tam hoàn toàn không thể né được. Nhưng hết lần này tới lần khác đột nhiên cô ấy sinh ra một loại cảm giác là mình không bắn trúng được Vệ Tam. Sự nhạy cảm độc đáo của một tay súng này đã cứu Trần Từ vô số lần.

Trốn không thoát rồi.

Vệ Tam nhìn viên đạn đang đến gần, mỗi một viên đạn đều ở vị trí cô muốn trốn, bất kể di chuyển đi đâu cũng đều có đạn đang chờ cô.

Khuôn mặt Vệ Tam không có biểu hiện gì trong khoang cơ giáp. Trong nháy mắt đó dường như cô đã tiến vào thế giới mô phỏng, vô số viên đạn chặn hết đường của cô, trước sau trái phải còn có vật tấn công, cửa sống chỉ là hão huyền, chỉ còn một con đường chết.

Đã trốn không được thì tiến lên đón lấy vậy.

Cô giơ tay b ắn ra hai viên đạn, trực tiếp chống lại hai viên đạn của Trần Từ, hai bên đạn nổ tung trên không trung khi chạm vào nhau.

Vệ Tam nhân cơ hội tìm được đường sống, lăn tại chỗ, né tránh những viên đạn khác.

Động tác liên tiếp của hai người nhưng trong mắt người ngoài thấy cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Né được rồi?!

Bạn bè vây xem bên cạnh khiếp sợ nhìn cơ giáp được Vệ Tam điều khiển lăn dạt về một phía. Chờ bọn họ phản ứng lại thì đợt tấn công tiếp theo của Trần Từ đã bắt đầu. Vệ Tam muốn dùng chiêu giống lúc nãy né tránh, nhưng lần này Trần Từ tuy dùng thời gian tương tự nhưng lại b ắn ra gấp đôi số đạn.

Mặc kệ Vệ Tam dùng đạn phá tan trong lần thứ nhất, kế tiếp còn có đòn tấn công khác đang chờ.

Tốc độ tay của Vệ Tam trong khoang cơ giáp tăng tốc tới cực hạn. Một phát, hai phát... cô chỉ kịp phá vỡ một lớp phòng tuyến, đoạn Vệ Tam cho cơ giáp bật người lên, dùng một loại tư thế cực độ vặn vẹo né tránh những viên đạn khác.

Đây chỉ là bước đầu tiên, nếu muốn Trần Từ đánh không trúng cô, trước tiên cô phải đánh trúng Trần Từ.

Vệ Tam bật nhảy dựng, đồng thời bắn về phía Trần Từ, nhằm làm thế tấn công của Trần Từ ngừng lại.

“Bùm, bùm, …”

Liên tục hai phát b ắn ra, hai đầu gối của cơ giáp Vệ Tam đã bị đánh trúng trong nháy mắt, quỳ xuống đất “phịch” một cái ngay.

Vệ Tam: “...”

Quê quá, quê quá đi!

Vệ Tam quỳ trên mặt đất, cảm giác rõ là lúc trước Trần Từ đang đùa giỡn mình.

“Người kế tiếp.” Trần Từ thản nhiên nói.

Từ đầu đến cuối, cơ giáp của Trần Từ không hề di chuyển một bước.

Cất cơ giáp, Vệ Tam cùng các bạn đã kết thúc đứng cùng một chỗ thở dài.

“Hầy, tui chưa có nói cô Trần là ma vương trong số những người bắn súng cấp A đâu.”

“Vệ Tam, biểu hiện vừa rồi của cậu mạnh hơn chúng tôi, khiến cho cô Trần bắn nhiều lần như thế.”

Lúc tiết học thứ nhất bắt đầu, các sinh viên khác còn có ý kiến gì về Vệ Tam dùng cơ giáp nguyên thủy; nhưng đến bây giờ đều phục, tuy rằng cô đánh không lại Trần Từ, nhưng rõ ràng mạnh hơn những người khác.

Vệ Tam không lên tiếng, cô còn đang suy nghĩ vừa rồi mình bị trúng đạn như thế nào, thậm chí còn không kịp phản ứng, hơn nữa... hai phát súng kia giống như là tự mình đụng phải.

Mấy sinh viên còn lại dù chỉ hai giây cũng không kiên trì nổi, toàn bộ đều bị Trần Từ bắn trúng đầu gối.

“Được rồi, tất cả tập hợp.” Trần Từ đi ra từ trong khoang cơ giáp. Nhìn những sinh viên này xong, đoạn ánh mắt dừng lại trên người Vệ Tam vài giây: “Cô giáo thì cũng chỉ là cấp A, so sánh với mấy em thì chỉ có nhiều kinh nghiệm hơn thôi.”

Cô cúi đầu mở quang não ra, kết nối nó với màn hình lớn của phòng huấn luyện: “Bây giờ hãy xem xét kỹ làm sao mấy em bị tôi bắn trúng.”

Vừa rồi tất cả lần phản công giữa sinh viên và Trần Từ đều được ghi lại, hiện tại thì đưa hết lên màn hình lớn.

Phương thức đánh của Trần Từ chỉ có một loại, nhưng mấy sinh viên lại lãnh bằng đủ loại, đúng là không đành lòng mà nhìn.

Lúc mỗi sinh viên nhìn thấy mình đều ước gì mình có thể lui xuống cái lỗ nào đó. Đây đâu phải đánh nhau với cô Trần, rõ ràng là món quà hành hạ lớn lao mà Trần Từ tặng cho người mới.

Trần Từ chiếu xong video của một sinh viên liền bình luận một cái, chỉ ra vấn đề người ấy mắc phải. Chờ đến khi phát video của Vệ Tam, cô ấy nhấn nút tạm dừng: “Em thấy vì sao mình lại bị tôi đánh trúng?”

Vệ Tam: “Vì em cùi bắp quá.”

Ngón tay Trần Từ Thùy buông thõng bên đùi chợt giật giật, đôi khi sinh viên này thiếu đòn thật.

“Lần thứ hai chặn đường đạn của em, em còn tưởng là chặn đường đạn thật à?” Trần Từ nhìn lướt qua cô một cái, “Vẫn còn quá non nớt, từ sau khi em bắn trúng đạn của tôi, tôi đã thay đổi rồi.”

Trong lúc nói chuyện, Trần Từ phát video, chậm rãi chiếu lại một lần.

Trong video, Vệ Tam nghiêng người né tránh phát súng đầu tiên, sau đó nổ súng cho đạn nổ chung với viên đạn do Trần Từ b ắn ra, đoạt được con đường trốn thoát. Một giây sau Trần Từ lại liên tục b ắn ra gấp đôi đạn, nhìn như chặn đường đi của cô, nhưng thời gian ngắn ngủi, còn có chỗ bắn không đủ kín. Vệ Tam bắn hai phát liên tục chính là vị trí viên đạn đó, sau đó dùng một loại tư thế vặn vẹo nhảy qua.

Nhìn đến đây, trong lòng các sinh viên khác không thể nói là không bội phục Vệ Tam. Đổi lại là ai có thể trong nháy mắt làm ra phán đoán và điều khiển chính xác như vậy là đã sớm thắng.

Hết lần này tới lần khác, người Vệ Tam đối đầu lại là ma vương cấp A tên Trần Từ.

Trong video, Trần Từ thậm chí còn buông tay xuống sau cuộc tấn công dày đặc thứ hai. Tiếp theo cô ấy đứng tại chỗ nhìn Vệ Tam thoát khỏi đòn tấn công, đối mặt hai viên đạn đang theo đuôi mà đến.

“Mẹ kiếp! Điều này cũng được á?!”

Có một sinh viên nhìn xong không nhịn được mà nói ra một câu, thốt ra những lời trong lòng tất cả mọi người ở đây.

Trần Từ về cơ bản đã dự đoán được nhất cử nhất động về sau của Vệ Tam, nên cô ấy cố ý đặt cạm bẫy, để Vệ Tam trốn thẳng về phía phòng tuyến kia, trực tiếp đụng về phía hai viên đạn phía sau.

Chỉ trong nháy mắt ngắn ngủi như vậy, thậm chí người thường ngay cả suy nghĩ cũng không kịp, thế mà Trần Từ lại làm ra được nhiều

như vậy.

Vệ Tam ngẩng đầu nhìn mình quỳ trên mặt đất bằng hai đầu gối trong video, không thể không phát hiện ra một chuyện: vượt ải trong phòng mô phỏng huấn luyện có khó khăn đến đâu thì chỉ số thông minh của tụi nó cũng có hạn, khác với những người ngoài đời.

“Cảm giác cực hạn của cấp A.” Trần Từ nhìn lướt qua một vòng đám sinh viên, giơ ngón tay chỉ vào đầu mình, “Bản năng.”

Bàn xong tất cả vấn đề của sinh viên cũng muốn kết thúc tiết học. Trần Từ liền thả bọn họ rời đi, trước khi đi còn gọi Vệ Tam lại.

“Tuần này có tập bắn súng hả?” Lúc trước Trần Từ xem qua thời khóa biểu của Vệ Tam ở trong tay Hạng Minh Hóa, đúng là trống hơn nhiều so với mấy sinh viên khác. Thế mà lần thứ hai cô đến lớp, rõ ràng lại tiến bộ rất nhanh, vừa rồi trong lúc đấu nhau đã có thể nhìn ra, lúc đánh đầu tuần trước hòa toàn là làm bừa một trận.

“Dạ có tập.”

Trần Từ gật đầu: “Tiếp tục cố gắng, học kỳ tới đội tuyển bắn súng của trường tổng cộng có mười chỗ ngồi, em có thể tranh một chỗ.”

Từ “đội tuyển” này đã được Vệ Tam nghe qua vài lần, nhưng vẫn chưa từng để ý xem.

Trần Từ thấy sắc mặt cô lơ mơ, cho rằng Vệ Tam không có tự tin: “Đội tuyển trường tuy là chọn cùng lúc từ trong bốn cấp, nhưng em tiến bộ nhanh, một tuần tập dưới tay tôi hai lần thì mấy tháng sau hoàn toàn có thể đuổi kịp.”

“Được chọn vào đội tuyển... có tiền không cô?” Vệ Tam do dự hỏi.

Trần Từ: “? ”

Vệ Tam lộ ra vẻ khó xử: “Đội tuyển đi kiểm tra ở trường mỗi ngày lại không có bất kỳ ưu đãi nào á?”

Giờ phút này trong lòng Trần Từ hiện lên một câu: Sau lưng mỗi một đứa khó bảo đều cất giấu đầu óc ngu si.

“Hàng năm tuyển chọn người đi thi đấu với các trường quân sự khác gọi là đội tuyển trường." Trần Từ ngoài cười nhưng trong không cười

cho hay, “Đội bảo vệ mới mỗi ngày đi kiểm tra xung quanh trường.”

Vệ Tam nghiêm túc suy tư một hồi, tiếp tục hỏi: “Vậy... Đi thi đấu với các trường quân sự khác, lúc thắng có tiền thưởng không cô?”

Trần Từ áp chế ý muốn ra tay với Vệ Tam, cô ấy lạnh lùng trả lời: “Không có, đây là trận đấu vinh dự liên quan đến trường quân sự chúng ta.”

Mặc dù trường quân sự Damocles của họ đã không được vinh danh trong nhiều năm.

Nhìn Vệ Tam còn sững sờ đứng ở đó, Trần Từ nhắm mắt lại, phất tay để cho cô đi, thấy là đau đầu mà.

.....

Học xong lớp bắn súng thứ sáu, Vệ Tam theo thường lệ ở trong ký túc xá nghiên cứu kiến thức cơ giáp. Cô leo lên Tinh Võng vào một diễn đàn tên là Khối Rubic sau khi đọc xong quyển sách mượn được, đây là diễn đàn cô mới phát hiện hôm qua

Từ sau khi vào trường quân sự, cô lên mạng Tinh Võng là có thể nhìn thấy nhiều thứ hơn, giống như một bức tường vô hình bị phá vỡ. Ngày hôm qua Vệ Tam tìm được diễn đàn Khối Rubic, bên trong tụ tập các cơ giáp sư ở mấy ngôi sao thuộc Liên bang. Bọn họ treo thưởng mấy vấn đề hoặc thỏa thuận nhận giao dịch, thậm chí còn có người mở cả lớp dạy học ở trên đó.

Nhưng mà tất cả đều là cơ giáp sư cấp A phổ thông, không nhìn thấy cơ giáp sư của trường quân sự.

Người kiểm duyệt cài mã nặc danh, nghe nói ngay cả quân đội cũng không thể phá giải; tất cả mọi người đều có thể thoải mái nói chuyện ở trên đó mà không cần lo lắng bị người nào phát hiện ra thân phận ngoài đời thật của mình.

Song, quân đội không có việc gì cũng sẽ không phá một diễn đàn cơ giáp sư cấp A như vậy.

Vệ Tam thích phần tiết diện thiết kế bên trên diễn đàn, có thể ở trên đó gom bộ phận ghép cơ giáp. Dù không phải thật, nhưng thích hợp với dạng người nghèo không có tiền mua vật liệu cơ giáp như cô, thế là tay cô bắt đầu nghiện.

* Tiết diện là một hình phẳng có được khi ta cắt một hình khối bằng một mặt phẳng. Mặt cắt của hình khối đó thường nói về một độ lớn nào đó hoặc mặt có một hình.

Số liệu bộ phận thiết kế đều do cư dân mạng cung cấp miễn phí, cho nên linh kiện có thể dùng có hạn. Vệ Tam xem lướt qua linh kiện một lần, cuối cùng tiện tay lắp ráp ra một cơ giáp phòng hộ thô ráp, dùng được linh kiện nào thì đều dùng hết.

Xấu thì hơi hơi xấu tí nhưng hiệu quả bảo vệ tuyệt đối có thể đạt đến mức tối đa của việc sử dụng vật liệu. Vệ Tam đã làm vô số lần khảo nghiệm những thứ này ở thế giới ban đầu, lại thêm việc lúc này học được một vài thứ, cô có sự tự tin với những thứ mình làm.

Vệ Tam nhìn chằm chằm mô hình trên quang não thật lâu, cuối cùng tiện tay đăng lên diễn đàn.

Trước khi đi ngủ còn nghĩ lung tung một chút khi nào mình phát tài được.

……

Phần thiết kế trên diễn đàn Khối Rubik thật ra cũng không lôi cuốn, cơ giáp sư chân chính có năng lực sẽ không đăng lên thiết kế của mình ở chỗ này. Còn học tập ở chỗ này phần lớn là mấy người gà mờ, làm ra đồ này nọ cũng thê thảm lắm.

Cùng đêm khuya đó, Ứng Thành Hà đăng nhập vào diễn đàn Khối Rubik, không phải vì học tập, mà là để xả stress.

Giải thi đấu Hephaestus sắp bắt đầu ở học kỳ sau, anh ta muốn thiết kế ra một loại cơ giáp cho cơ giáp sư và chỉ huy dùng, nhưng cơ giáp cấp S không cứ dễ dàng thiết kế như vậy.

Duyệt qua một số trang thiết kế đơn giản trên diễn đàn có thể làm cho anh ta tĩnh tâm lại.

Ứng Thành Hà giơ tay dụi mắt, tay kia sơ suất nên đụng phải màn sáng nên anh nhảy đến phần thiết kế. Chờ khi anh buông tay xuống, nhìn thấy sai trang, đang chuẩn bị trở về, lại nhìn thấy có người mới tung lên một chiếc cơ giáp thiết kế.

Xấu thật.

Đây là phản ứng đầu tiên của Ứng Hành Hà.

Anh chưa bấm vào xem bản thiết kế đó nhưng trước tới giờ anh chưa từng thấy có cái cơ giáp nào xấu tới vậy; sau lưng thì phồng lên to như mai rùa, mấy cái chi thì quá ngắn, phần bụng lại có thừa mấy cái đồ quái dị, cảm giác như người thiết kế đã tăng thêm mấy thứ tào lao bí đao lên đó.

Có lẽ là cái cơ giáp này quá xấu, xấu đến mức làm Ứng Thành Hà lên tinh thần cũng không ít, ngược lại anh cũng muốn xem ứng dụng số liệu của nó.

Tác phẩm thiết kế cơ giáp được gửi trên diễn đàn Khối Rubik sẽ tự động biến thành tài nguyên có mã nguồn mở, người nào cũng có thể tải xuống miễn phí.

Ứng Thành Hà tải số liệu cơ giáp này về quang não của mình, sau đó kết nối với một máy kiểm tra và phân tích khác, chuẩn bị kiểm tra tính năng.

Loại máy kiểm tra và phân tích này chuyên dùng để kiểm tra hiệu suất của cơ giáp do quang não thiết kế ra. Vật liệu mà cơ giáp cấp S sử dụng quá đắt, nên dùng máy kiểm tra và phân tích trước có thể giảm thiểu tỷ lệ thất bại.

Kiểm tra cần phải chờ một lúc không lâu, Ứng Thành Hà ngồi trên ghế trong phòng thí nghiệm. Sau một lát thì anh chợt như tỉnh lại, chắc anh điên rồi, tự nhiên kiểm tra loại cơ giáp ngay cả cấp A còn chưa tới này trên máy.

Quên nó đi.

Dụng cụ đã bắt đầu kiểm tra, Ứng Thành Hà cũng lười đóng lại, nên cứ thế mở ra xem tất cả số liệu vật liệu dùng cho chiếc cơ giáp này luôn. Trong đầu anh ta hiện lên mấy phương án, nhiều nhất có thể thiết kế ra một cơ giáp đủ chuẩn cấp A về phòng hộ, đợi lát nữa chắc đo được cũng chỉ là cấp B.

Ánh mắt Ứng Thành Hà chuyển sang ID người dùng thiết kế chiếc cơ giáp này: [Nghèo Quá Không Có Tiền Làm Cơ Giáp]

“……”

Lúc này Ứng Thành Hà nghe thấy tiếng máy kiểm tra và phân tích đã hoàn thành, anh giơ tay lên xác nhận, chờ kết quả cho ra.

[Kết quả kiểm tra: Cơ giáp phòng hộ cấp A, giá trị công kích: 20, giá trị phòng hộ: 60...]

Ứng Thành Hà không tiếp tục nhìn một chuỗi kết quả thí nghiệm dài phía sau, anh cứ nhìn chằm chằm hàng đầu tiên thì ngây cả người rồi.

Mấy số liệu này về cơ bản đã đạt được phương án tối ưu do anh thiết kế, nhưng mình là cơ giáp sư cấp S trở lên.

Đây là cơ giáp của cơ giáp sư cấp S nào làm ra trong lúc chán vậy?

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Chính là tại hạ.

Chương 21

“ID có danh tiếng xấu”

Vệ Tam cũng không biết cơ giáp mô hình mình tiện tay đăng lên sẽ bị người ta lấy đi kiểm tra phân tích. Cuối tuần vừa đến, cô vội vàng đi tới Xưởng Đen thi đấu kiếm tiền, nhân tiện học hỏi kinh nghiệm chiến đấu.

Trận cuối cùng của tuần trước cô đụng phải Chuyển Lên Bờ Tây, dẫn đến điểm tích lũy không đủ. Thế là sáng sớm tuần này cô đã tới bắt đầu thi đấu, sau khi lấy được 3,000 điểm tích lũy bèn lập tức khiêu chiến vượt cấp.

Sân khiêu chiến cấp L1 nằm ở tầng hai dưới lòng đất. Vệ Tam dùng quang não lựa chọn khiêu chiến vượt cấp xong, thì thẻ đen đã có thể quẹt thang máy xuống tầng hai dưới lòng đất.

Tầng hai có cơ cấu như tầng một, dù số sân thì ít đi một chút, nhưng mỗi không gian của sân đấu lại lớn hơn. Vệ Tam căn cứ vào số sân được phân phối ngẫu nhiên rồi đi tới khu chờ đợi. Đối phương cũng là L2 vừa thăng cấp, so sánh với Chuyển Lên Bờ Tây pk trước đó thì cô gần như dễ dàng đánh bại đối thủ.

Nhưng mà cơ giáp của đối thủ đã được cải tạo, nên rõ là Vệ Tam nổi lên hứng thú, cô không vội vàng thắng mà là chậm rãi hủy đi cơ giáp của người ta, hủy chỗ kia một chút rồi sang chỗ này một chút.

Xưởng Đen mở cuộc thi ngầm dưới mặt đất nhiều năm như vậy, làm gì có ai thấy qua có người ở trên đài PK phá cơ giáp người khác?

“Mẹ kiếp, người đến thi đấu bây giờ càng ngày càng bi3n thái.”

“Tranh tài thì tranh tài, bắt nạt người ta như vậy làm gì?”

“Tôi nhớ cái người tên Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt này. Một vài ngày trước có một người bạn đã đề cập với tôi, cô ấy thích làm như thế ở tầng một.”

“Đây là ỷ vào thực lực của mình cao một chút, cố ý chơi trò này. Không làm tổn thương người khác mà làm chiến thuật tâm lý, chèn ép lòng người ta, ai có thể chấp nhận sự sỉ nhục này chứ?”

“Phụt, không biết xấu hổ!”

Vệ Tam trên sân đang hủy sung, hoàn toàn không biết mình bị nghị luận như thế nào, chờ sau khi cô hủy không còn gì nhiều lắm mới đánh người trên sân.

【Chúc mừng Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt khiêu chiến vượt cấp thành công, thăng cấp lên L2, tinh tệ x100,000, điểm tích lũy x10,000】

Vệ Tam xuống đài kiểm tra số dư của mình, kế đó hai mắt tỏa sáng. Thắng một trận L2 được mười vạn tinh tệ, tiền này dễ kiếm vậy trời!

Cô muốn làm chiến sĩ độc lập cả đời!!!

Thăng cấp thành công, Vệ Tam không vội vàng lập tức thi đấu mà lại đi tìm khu ăn uống. Cô muốn ăn chút gì đó trước, không biết tầng hai dưới đất có cái gì ngon.

“Xin chào, xin hãy xuất trình thẻ đen.”

Khu ăn uống có thêm hai nhân viên phục vụ, khom lưng nói lời khách sáo xin thẻ đen với Vệ Tam.

Vệ Tam cho rằng để xác minh thân phận thì cô vươn cổ tay quét lên máy của bọn họ một chút, phía trên lập tức hiển thị: 【ID: Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt, trừ điểm tích lũy: 200】

Trơ mắt nhìn điểm tích lũy của mình lõm mất hai trăm, tất nhiên Vệ Tam phải hỏi tới. Kết quả là người phục vụ đối diện mỉm cười nói: “Ăn uống tự phục vụ tầng hai dưới lòng đất cần khấu trừ điểm tích lũy tương ứng mới có thể tiến vào.”

“..... Mỗi lần tiến vào đều bị trừ điểm tích lũy?”

“Vào sảnh nhà hàng cần trừ một lần điểm tích lũy, có thể tùy ý ra vào trong vòng hai mươi bốn giờ.”

Thắng một trận L2 sẽ có 10,000 điểm tích lũy, nay Vệ Tam nhìn điểm tích lũy còn lại trên thẻ của mình, cô cảm thấy mình còn có thể ăn được, cùng lắm thì thi đấu nhiều thêm vài lần.

Tuy nhiên, bản chất gian thương của ông chủ Xưởng Đen đã rõ rành rành ngay đó.

Người cấp L2 có thể quay trở lại tầng một nhưng chỗ ở ăn uống không còn miễn phí nữa, chỉ có thể đổi điểm ở tầng hai dưới lòng đất.

Vệ Tam quẹt xong điểm tích lũy thì đi vào, cô thấy bên trong rõ ràng cao hơn một bậc so với tầng một, những loại đồ ăn cũng nhiều hơn gấp đôi. Kế đo cô bèn bưng một mâm thức ăn lớn tìm một chỗ ngồi xuống.

Trong phòng ăn có rất nhiều màn ánh sáng lơ lửng chiếu các trận đấu với thời gian thực trong khu vực sân thi đấu. Vệ Tam vừa lấp đầy bụng, vừa ngẩng đầu nhìn các màn ánh sáng đang phát sóng trực tiếp, cô phát hiện một chuyện: Cơ giáp thi đấu ở tầng hai đều được cải tạo, tăng thêm các loại vũ khí, làm thực lực cơ giáp được tăng lên trên phạm vi lớn.

“Chuyển Lên Bờ Tây.”

“Đúng là anh ta thật rồi!”

“Sáng sớm hôm nay anh ta đã thắng liền mười lăm trận, dùng luôn cơ giáp nguyên thủy của Xưởng Đen.”

Nghe thấy nghị luận sôi nổi, Vệ Tam bèn quay đầu nhìn về phía nguồn âm thanh. Người ta cũng liếc mắt một cái là nhìn thấy cô nên bưng đĩa đi thẳng tới.

“Xin hỏi nơi này có ai ngồi chưa?”

Vệ Tam kéo đĩa về phía mình, sau đó cho hay: “Không có.”

Chuyển Lên Bờ Tây ngồi xuống yên lặng ăn cơm, dù anh ấy đổi mặt nạ nhưng vẫn là màu bạc, cơ mà cũng giống như Vệ Tam khi chỉ che nửa khuôn mặt.

Một lát sau, Chuyển Lên Bờ Tây mở miệng trước: “Cô là sinh viên?”

“Không phải.” Vệ Tam quyết định phủ định thật nhanh. Vừa nghe đấu trường đen đã biết nơi đây cũng không phải là nơi người đứng đắn nên đến thì làm sao cô làm lộ thân phận của mình. Để chuyển đề tài, cô nhìn phía đối diện của Chuyển Lên Bờ Tây: “Tại sao anh không vượt cấp thi đấu?”

Chuyển Lên Bờ Tây sửng sốt: “Vượt cấp?”

Vệ Tam thấy anh không rõ liền nói: “Góp đủ tích lũy điểm tích lũy tương ứng từ L0 tới L3 đều có thể khiêu chiến vượt cấp, không cần cứ phải đánh thắng trăm trận. Người trung gian đưa anh đi đăng ký không nói à?”

Chuyển Lên Bờ Tây chẳng nói chẳng rằng thật lâu: “... Có lẽ tôi đã quên.”

Trên thực tế là phía Chuyển Lên Bờ Tây có một bộ dáng đại ca rất hiểu rõ nơi này, làm cho người trung gian không dám nói nhiều.

“L2 khiêu chiến vượt cấp L3 thì chỉ cần thắng 49 trận, điều kiện tiên quyết là anh không dùng nhiều điểm tích lũy.”

Chuyển Lên Bờ Tây đã thắng mười lăm trận đấu, dựa theo tiết tấu này thì nếu không có gì khác lạ thì ngày mai có thể vượt cấp khiêu chiến.

Nói xong câu này, hai người ở cùng một bàn rơi vào trầm lặng, chỉ có tiếng bát đũa va nhau.

Vệ Tam ăn cũng kha khá thì mở giao diện thi đấu, tiến vào PK ngẫu nhiên. Cô đứng dậy khi lấy được số sân: “Đi thi đấu đây, tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Chuyển Lên Bờ Tây cũng khách khí trả lời một câu y vậy.

.....

Cơ giáp cải tạo có sự khác biệt tương đối lớn với cơ giáp nguyên thủy. Cơ giáp đi ra từ dưới tay các cơ giáp sư khác nhau dù vũ khí không khác là bao cơ mà sức mạnh lại không như thế. Vệ Tam dùng chiếc cơ giáp nguyên thủy đúng là càng về sau thì càng gian nan thật nhưng sự nghiệp tháo cơ giáp vĩnh viễn không bị dập tắt.

Đối diện là cơ giáp hạng nặng, thể tích còn hơn gấp đôi cơ giáp của Vệ Tam. Cô tránh thoát đòn tấn công, tiếp đó vung roi quấn lấy cánh tay đối thủ, nhân cơ hội này nhanh chóng tiếp cận rồi đưa tay dùng một loại góc độ lạ lùng phá hủy lớp giáp phòng ngự trên bụng đối phương, đoạn lui cực nhanh về phía sau.

Người ta cúi đầu nhìn bụng mình, hiển nhiên không ngờ giáp phòng ngự có thể bị người lạ tháo ra dễ như vậy.

Trong lúc hắn ngây người, Vệ Tam đã vòng ra phía sau, lần này roi trực tiếp quấn quanh cổ đối thủ. Nhưng mà đối thủ phản ứng lại ngay đấy, hai tay kéo roi, mượn lực xoay, một chân đá về phía đầu Vệ Tam, linh hoạt đến mức nhìn hoàn toàn không giống cơ giáp hạng nặng.

Đầu tiên bị đòn tấn công quá mức linh hoạt của hắn làm sợ hãi, sau đó cô dùng sức vung lên nhưng đầu roi một lần nữa đứt gãy. Cô nắm nửa đoạn roi, cho nửa trên cơ giáp ngửa ra sau chín mươi độ, tránh được một cước của đối phương. Cùng lúc đó, cô dùng một tay chống đất làm một cú lộn nhào, nương theo người đối thủ, dùng nửa đoạn roi còn lại quất vào bụng hắn.

Hai người hoặc đánh hoặc lui, Vệ Tam nhân cơ hội nắm giáp phòng ngự vừa mới tháo ra trong tay, lấy giáp làm đao, chiến đấu cận thân. Cuối cùng giáp phòng ngự đâm trúng động cơ hắn, dẫn đến cơ giáp của hắn thua trận vì bị hư.

Trận đấu kết thúc, đối thủ cũng không thèm liếc mắt nhìn giáp phòng ngự của mình dù chỉ một cái khi thu hồi cơ giáp, hắn cứ thế xuống sân rời đi.

“Ui này, đồ của anh.” Vệ Tam ở trên đài hô với theo và cầm giáp phòng ngự bị tháo ra.

Bước chân rời đi của người nọ nhanh hơn, hiển nhiên không muốn cái giáp phòng ngự này làm mình bị thương.

Đối thủ không cần, Vệ Tam đành phải “miễn cưỡng” nhận lấy.

Đến cấp L2 dễ thường thấy rõ ràng thực lực đối thủ bắt đầu mạnh lên, Vệ Tam dùng một cái cơ giáp nguyên thủy rách nát không dễ sử dụng thật. Lần thi đấu PK này làm cho cô sinh ra linh cảm, không còn chỉ biết cố chấp với tháo cơ giáp, mà là tháo xong để mình dùng.

Đối thủ vừa lên sân, cô trước tiên soi mói một phen, nhìn trúng cái gì thì đợi lúc nữa tìm cơ hội tháo ra, sau đó dùng chính nó đánh bại đối thủ.

Có một số đối thủ có lòng tự trọng cao, khi thu hồi cơ giáp thì cũng không còn muốn linh kiện đã bị tháo ra và tấn công lại mình. Từ đó Vệ Tam được hưởng lợi, rác rưởi vật liệu vụn vặt gì đó đều được lượm xong cất hết. Đợi tới đêm khuya hôm đó đi tới tầng một, cô tìm người chủ tiệm lúc trước để thuê địa điểm và dụng cụ; rồi cả đêm

không chợp mắt, hứng thú cải tạo toàn bộ đống đổ nát này lên cơ giáp của mình.

Vừa không cần tiền lại có thể đề cao lực tấn công của cơ giáp.

Tuyệt vời!

Bốn giờ sáng chủ tiệm tới mở cửa, nhìn cơ giáp của cô một lúc lâu: "Cô... thu mua ve chai à?"

Vệ Tam nghiêm túc đáp: "Ông chủ, đừng xem thường đồ nát, không cần tiền cho những thứ này, là thứ tốt đấy."

Chủ tiệm: "..."

Vệ Tam thu cơ giáp lại, chuẩn bị nghỉ ngơi hai tiếng đồng hồ rồi mới đi thi đấu. Phải tích góp đủ điểm tích lũy, vượt cấp khiêu chiến, cô thèm tiền thưởng L3 lâu lắm rồi.

Trước khi đi chủ tiệm còn hỏi một câu đã giấu trong lòng rất lâu: "Làm sao cô phá cơ giáp của bọn họ trên sân được?"

Vệ Tam với vẻ cao thâm khó lường đến gần bên tai chủ tiệm: "Tôi mang theo dụng cụ đấy."

Dù có cải tạo cơ giáp thế nào thì chúng đều ở phạm vi hợp lý, miễn là anh biết cơ giáp sư và có đủ tiền để tiêu, nói tóm lại là nạp tiền là ngon.

Vệ Tam không có tiền để mua vũ khí, cho nên làm một chút sửa đổi trong lòng bàn tay cơ giáp của mình bằng cách cài mấy công cụ tháo rời tự chế. Chỉ cần tốc độ tay nhanh thì cô hoàn toàn có thể thừa dịp đối phương không chú ý mà tháo đồ xuống.

Trở lại tầng hai dưới lòng đất, Vệ Tam bỏ hai trăm điểm chọn chỗ ở rẻ nhất, đoạn ở bên trong nghỉ ngơi hai tiếng đồng hồ.

Không thể không nói, ông chủ Xưởng Đen vô cùng gian trá. Tầng một có chỗ ở miễn phí, không gian giường vừa lớn lại mềm mại; đến tầng hai dưới lòng đất, không những trừ điểm tích lũy mà phòng rẻ nhất chỉ có một cái giường cứng và phòng tắm nhỏ.

Nghỉ ngơi hai tiếng, Vệ Tam với tinh thần phấn chấn tiếp tục đi tới khu sân thi đấu. Cô vừa đi ra, người dưới sân đều ngây ngẩn cả

người.

Không ngoài gì khác, những người này trước giờ chưa từng thấy cơ giáp xấu xí "ngũ sắc sặc sỡ" như vậy.

Cơ giáp được sơn màu là chuyện không thể bình thường hơn, nhưng cái dạng đông một khối tây một khối, màu sắc gì cũng đặt trên người cơ giáp, đúng thật cho tới bây giờ bọn họ chưa từng thấy.

Đợi đến khi trận đấu bắt đầu, người dưới sân có bộ dạng càng bị thương nghiêm trọng hơn.

Người gọi là Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt có đao laser lại không dùng, cứ dùng một mảnh cơ giáp được mài sắc như một cây đao. Kiếm laser được dùng chất liệu đặc thù để tạo nên, khi không cần hoàn toàn có thể thu vào lòng bàn tay, khi dùng chỉ cần tinh thể xám trong cơ giáp cung cấp năng lượng. Mà thanh "đao" cô dùng thì tịnh không thu lại được, cứ dựng thẳng dính sau cánh tay cơ giáp, thoạt nhìn kỳ quái lại vụng về.

Chiếc cơ giáp này xấu đến chói lóa, dị đến lạ thường, theo mỗi lần cử động của cô đã đánh sâu vào mấy tâm hồn nhỏ yếu dưới sân.

Nếu Vệ Tam có thể làm được loại chuyện này thế tất không thèm để ý ánh mắt của người khác, cơ giáp muốn đẹp thì có ích lợi gì, có thể đánh mới là đạo làm vua.

Mảnh đao bằng cơ giáp chắc chắn không có lực tấn công mạnh như đao laser, nhưng cũng may tính phòng ngự cũng được. Cô dựa vào thành quả nỗ lực cả đêm của mình, ở trên sân càng thêm kiêu ngạo, phá cơ giáp không chút nhẹ tay.

"Tôi nhớ rồi!"

Dưới sân có người đột nhiên hô.

"Cái cây "đao" trên cánh tay trái của Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt nọ chính là là mảnh giáp phòng ngự mà cô ta đã tháo ra từ cơ giáp người khác ngày hôm qua."

"Mảnh trên đầu gối cô ấy cũng quen mắt."

"Người này hủy bỏ cơ giáp của người khác rồi dán vào trên người mình à?"

“Cô ấy tuyệt đối coi những thứ này là vinh dự, giống như bọn tội phạm sưu tầm đồ đạc của nạn nhân vậy.”

“Bi3n thái vậy trời!”

.....

Theo bước Vệ Tam không ngừng lên đài PK, không quá một ngày, miệng truyền miệng, tên xấu của ID Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt đã vang xa toàn bộ tầng hai dưới lòng đất, còn nổi danh hơn so với Chuyển Lên Bờ Tây thắng năm mươi trận.

Những thứ này thì Vệ Tam này cũng không biết, cô đánh không tính là nhanh quá, có đôi khi gặp phải đối thủ khó giải quyết sẽ càng chậm hơn; cô cố ra công né tránh đòn đánh chết người, từng chút một học theo cách tấn công của đối phương để nâng cao bản thân nên có vài trận cô đều thắng hiểm.

Hết lần này tới lần khác trong mắt những người khác thì Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt đang cố ý, cô đang trêu chọc đối thủ. Hiện tại người ở tầng hai thấy ID của cô mang ý trào phúng, muốn bọn họ cúi đầu trước sinh hoạt.

Vệ Tam nào có biết tí gì, buổi tối trước khi tới nhà hàng ăn cơm, cô lại đụng phải Chuyển Lên Bờ Tây.

Hiển nhiên Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt nay đã “danh tiếng ngời ngời”, ngay cả Chuyển Lên Bờ Tây cũng nghe được tin tức.

“Cơ giáp của cô rất... độc đáo.” Dường như Chuyển Lên Bờ Tây muốn tìm lời khen ngợi để kéo gần mối quan hệ giữa hai người, nhưng cuối cùng chỉ tìm thấy từ này.

Vệ Tam nhận lời khen: “Cảm ơn.”

Chuyển Lên Bờ Tây nhìn về phía người đối diện thông qua mặt nạ mình. Từ giọng nói và tư thái phán đoán, cô rõ ràng rất trẻ tuổi, đại khái không khác lắm với tuổi của mình, theo lý thuyết hẳn là người của trường quân sự nhưng cô nói không phải.

Trường quân sự ở sao Sa Đô có chiến sĩ cơ giáp độc lập cấp S chỉ có trường quân sự Damocles. Chuyển Lên Bờ Tây đã gặp qua tất cả chiến sĩ độc lập cấp S trong trường nhưng không có ai phù hợp với

Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt, cho nên anh tin lời người này nói.

Có lẽ là người của gia tộc thần bí gì đó.

“Xem chừng tuần sau tôi sẽ đi xuống tầng ba.” Chuyển Lên Bờ Tây hỏi cô, “Cô có biết ở đâu trong Xưởng Đen có thể cải tạo cơ giáp không?”

“Có thị trường giao dịch, đi bên kia chắc là được.” Vệ Tam chưa từng đi qua thị trường giao dịch tầng hai dưới lòng đất.

Chuyển Lên Bờ Tây gật đầu, sau đó hỏi: “Cô có muốn cải tạo cơ giáp một lần nữa không?”

Tầng ba dưới lòng đất đã là cấp L3, cả thảy mấy người bên trong đều là tay lão luyện, vũ khí cũng trải qua nhiều lần cải tạo nên không dễ dàng đối phó. Cho nên hôm nay Chuyển Lên Bờ Tây không vượt cấp khiêu chiến luôn, mà muốn cải tạo tốt cơ giáp nguyên thủy, tuần sau lại bắt đầu.

“Tạm thời không có kế hoạch này.” Vệ Tam thuận miệng hỏi, “Ngân sách của anh là bao nhiêu?”

Chuyển Lên Bờ Tây ngẩn người, từ “ngân sách” chưa bao giờ xuất hiện trong cuộc sống của anh. Anh do dự đưa ra một con số: “Năm ngàn vạn tinh tệ?”

“Khụ, Khụ!”

Nghe thấy con số này, Vệ Tam như có cơn nghẹn trong cổ họng, cô ngẩng đầu khó có thể tin được: “Bao nhiêu?”

“Năm ngàn vạn.” Chuyển Lên Bờ Tây thấy cảm xúc cô hơi kích động, liền nói, “Bằng không để bớt? Tôi có thể...”

Vệ Tam ngay cả cơm cũng không ăn, hai tay giữ chặt tay Chuyển Lên Bờ Tây thật thân thiết: “Anh muốn cải tạo thành loại cơ giáp gì?”

Chuyển Lên Bờ Tây đối với sự nhiệt tình đột nhiên của cô cũng ngu ngơ theo, song vẫn mở lời: “Tôi dùng cơ giáp hạng nhẹ, muốn thêm một đôi cánh phá mây và cây nỏ đen.”

Vệ Tam chân thành đáp: “Nếu chúng ta đã PK thì đây chính là duyên phận. Thật ra tôi biết một vị cơ giáp sư, kỹ thuật của cô ấy rất tốt,

không cần năm ngàn vạn tinh tệ, chỉ cần hai ngàn năm trăm vạn tinh tệ là có thể giúp anh cải tạo tốt! “

“Cơ giáp sư mà cô quen…” Chuyển Lên Bờ Tây không hiểu sao nhớ tới cơ giáp đầy màu sắc của đối phương trên màn ảnh ánh sáng mà anh thấy hôm nay, “Là người giúp cô cải tạo cơ giáp vào hôm qua?”

Vệ Tam vừa nghe giọng điệu của anh thì liền biết người này có thành kiến, cô nhiệt tình nói: “Đương nhiên không phải, người hôm qua là do tôi tìm người làm đại, còn cơ giáp sư mà tôi biết rất giỏi đấy!”

Chuyển Lên Bờ Tây cũng chẳng màng chút tiền này, anh vốn có ý định tạo mối quan hệ thân thiết với Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt nên đáp ứng: “Có thể cải tạo tốt vào thứ bảy tuần tới là được.”

“Đương nhiên có thể làm tốt rồi.” Vệ Tam không chút do dự nói.

Chuyển Lên Bờ Tây cúi đầu vẽ cái gì đấy mấy lần trên quang não, Vệ Tam ở đối diện lập tức nhận được một khoản tiền lớn trị giá năm ngàn tinh tệ.

Vệ Tam nhìn số tiền khổng lồ này thì giọng điệu hơi không ổn định: “Hai ngàn năm trăm thôi.”

“Vật liệu dùng tốt một chút là được, không đủ tiền thì có thể liên hệ với tôi.” Chuyển Lên Bờ Tây đứng lên đưa vòng cổ cơ giáp cho Vệ Tam, “Còn phải phiền cô giúp đỡ.”

Vệ Tam trợn mắt há hốc mồm nhìn Chuyển Lên Bờ Tây rời đi, cảm giác bóng lưng của anh còn mang theo mùi tiền.

Đây chính là dạng kẻ giàu nứt vách như người ta gọi à?

Vệ Tam ngồi đến khi tỉnh táo lại mới nhớ tới một chuyện: Học viện quân sự Damocles có người gác cổng từ thứ hai đến thứ sáu, cô nào ra ngoài được.

“……”

Người chết vì tiền, chim chết vì ăn, Vệ Tam quyết định bí quá hóa liều, sẽ leo tường ra khỏi cổng trường vào ban đêm.

Trước khi rời khỏi Xưởng Đen, Vệ Tam lại đi một chuyến tới tầng một. Cô tìm được chủ tiệm rồi thuê năm đêm dùng địa điểm và dụng

cụ, thuận tiện thêm cách liên lạc của chủ tiệm.

“Ông chủ, ngày mai tôi sẽ gửi tài liệu cần cho ông, ông giúp tôi thu nha.”

Chủ tiệm nhướng mi: “Được.”

Làm ra thành phẩm cánh phá mây và nỏ đen chắc chắn đắt tiền, Vệ Tam muốn luyện tập cũng như nhân tiện kiếm được giá trung gian, hiển nhiên muốn tự mình làm vật liệu. Hai thứ này trên cơ bản là vũ khí thường dùng của cơ giáp hạng nhẹ, nhưng mà cô chỉ biết đại khái làm thế nào; cụ thể hơn cô phải về trường xem lại tư liệu.

.....

Thư viện mặc dù không có tư liệu liên quan đến cấp S nhưng tư liệu về cơ giáp cấp A thì cần cái gì có cái đấy, hơn nữa còn tung ra hoàn toàn cho sinh viên. Vệ Tam vừa tan học liền chạy về phía bên kia, liệt kê một đống tài liệu rồi đưa danh sách cho chủ tiệm để nhờ ông ấy giúp đỡ mình gom về.

Buổi tối.

Vệ Tam đi ra từ ký túc xá, sau đó ẩn thân trong bóng đêm, chờ sinh viên đi ngang qua rồi mới đi ra. Cô đi một mạch thật mau, thoát khỏi camera trong trường quân sự.

Ngay từ đầu đến trường là cô đã ghi nhớ toàn bộ đường đi của trường học và camara gần đó, người ta hay gọi là thăm dò.

Thật ra Vệ Tam chẳng có ý gì khác, chủ yếu là do trước kia ở Sao 3212 bị Lý Bì lừa nên cô chú ý hoàn cảnh bên ngoài nhiều hơn.

Ngoại trừ camera trường học, bất cứ lúc nào cũng có đội bảo vệ tuần tra vào ban đêm, người Vệ Tam trốn chính là bọn họ.

Một đường đi về phía bắc, phòng thủ phía bắc trường quân sự Damocles hơi lỏng lẻo một chút, Vệ Tam vừa định nhảy vào bụi cỏ ở một bên thì có một người bảo vệ đột nhiên xuất hiện đụng phải cô.

Vệ Tam: “... Xin hỏi anh có phải là Dạ Bắc không? Em là đối tượng anh thích trên mạng, bé Cừu Con nè.”

Đột nhiên xảy ra chuyện này làm miệng đội trưởng đội bảo vệ co

giật, thời đại nào còn có người tìm người yêu trên mạng. Thế là anh ta dùng ánh mắt một lời khó nói hết nhìn Vệ Tam: “Nhận nhầm người rồi, đến trường quân sự lo mà học cho tốt, tranh thủ đi quân khu trong tương lai, đừng suốt ngày chơi mấy cái trò này.”

“Úi dạ anh, em làm phiền rồi, vậy em về đây.” Vệ Tam lộ ra dáng bộ khó xử khi bị vạch trần, cô xoay người rời đi.

Chờ nghe thấy tiếng bước chân của anh gì đó đi xa một chút, Vệ Tam lập tức mò về một lần nữa.

Mượn bóng tối để che giấu, cô thoát khỏi camera, nấp dưới chân tường trong bóng đêm, cảnh giác được nâng lên đến mức tối đa. Sau khi xác nhận xung quanh không có người, cô bèn nhảy lên và vượt khỏi bức tường rồi rời đi.

Coi như khá đơn giản.

Vệ Tam đứng ở ngoài tường cảm thán, đoạn xoay người chạy về phía Xưởng Đen, cô chỉ có năm đêm để cải tạo cơ giáp cho tốt.

……

“Tường trường học bây giờ lại dễ trèo như thế?”

Trong một tòa nhà ở phía bắc trường quân sự Damocles có một người tựa vào cửa sổ, hỏi.

Sau đó, có người lên tiếng trong bóng tối: “Để tôi kêu đội bảo vệ bắt người trở lại.”

Người trước cửa sổ bỗng nhiên cười một tiếng, ý tứ không rõ: “Không vội.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói

Vệ Tam bị theo dõi: Sợ.jpg

Chương 22

“buổi tối cậu đi ăn trộm à”

“Vào đi.” Buổi tối, chủ quán vừa cầm một bát mì trứng Phúc Kiến nóng hổi vừa mở cửa cho Vệ Tam.

Vệ Tam bị mùi thơm của mì làm cho đơ cả người, một lát sau mới hỏi: “Ông chủ, vật liệu tôi muốn có đủ chưa?”

“Đủ, năm trăm sáu mươi chín vạn tinh tệ, làm phiền cô thanh toán trước đã.”

“Đắt như vậy, ông có thể giảm giá không?”

Chủ tiệm nhướng to mắt: “Đắt á? Cũng không nhìn xem cô mua vật liệu gì.”

Vệ Tam cũng chỉ thuận miệng hỏi, một bộ thành phẩm cánh phá mây và nỏ đen có giá cả dao động trong ba đến năm ngàn vạn tinh tệ, cô thu năm ngàn vạn của Chuyển Lên Bờ Tây, nên vật liệu toàn chọn loại A tốt nhất hết.

Cô trả tiền xong thì đi vào phòng làm việc, tài liệu bên trong đã được xếp gọn gàng. Vệ Tam phóng cơ giáp của Chuyển Lên Bờ Tây ra, để cho nó nằm thẳng trên bàn điều khiển.

“Cô tính làm thứ gì?” Chủ tiệm tựa vào cửa, vừa cầm tô mì vừa nhiều chuyện hỏi. Hầu hết các vật liệu theo danh sách có phần giống như làm cánh phá mây và nỏ đen, nhưng lại có thêm những linh kiện khác bên trong không biết để làm gì.

Vệ Tam luôn cảm thấy ông chủ đang dụ dỗ cô, thê là cô xoay người đi tới cửa: “Ông chủ, làm phiền ông nhường một chút.”

Chủ tiệm theo bản năng bước về phía sau một bước, rời khỏi vị trí cửa, sau đó thấy cô đóng cửa lại: “...”

Rất nhiều cơ giáp sư không cho người ngoài quan sát, điều này cũng là chuyện thường.

“Sột soạt…”

Chủ tiệm đi đến một tấm kính lớn bên ngoài phòng làm việc và gõ gõ: “Cửa đã đóng lại, rèm cửa cũng kéo lên luôn.”

Vệ Tam ngẩng đầu nhìn thoáng qua đồng thời lười cử động. Cô đóng cửa chỉ vì không muốn ngửi thấy mùi thơm của mì.

Thay vì vội vàng ra tay, cô lấy ra một tờ giấy trắng gấp từ trong ngực và từ từ mở ra, bên trong còn có một cây thước.

Vệ Tam nhấc chân câu lấy một cái ghế để ngồi xuống, cứ như vậy bắt đầu vùi đầu vẽ.

“Còn rất ra dáng.” Chủ tiệm nhìn bên ngoài kính một lúc rồi thì thầm, ăn mì xong cũng xoay người đi làm danh sách mình đã nhận.

Cánh phá mây được coi là một loại vũ khí phụ trợ cơ giáp hạng nhẹ cực kỳ phổ biến. Bởi vì thịnh hành, cho nên nhiều cơ giáp sư trên thị trường sẽ làm, nhưng bởi vì vật liệu và tay nghề khác biệt nên giá cả trung gian mới có thể dao động cao tới hai ngàn vạn tinh tệ.

Hôm nay Vệ Tam ở trường học tra ra tất cả số liệu của cánh phá mây, cô ghi toàn bộ vào trong đầu bao gồm cả mô hình trong sách, cơ mà cô cũng không có ý định làm theo.

Vệ Tam đọc tư liệu xong thì trong lòng chỉ có một ý nghĩ: một đôi cánh lớn như vậy dùng để bay, thật là đáng tiếc!

Cánh phá mây do 462 phiến lông vũ bằng du kim hỗn hợp tạo thành, mặt ngoài cực kỳ sắc bén, người tài giỏi ắt sẽ không chỉ dùng để bay. Nếu như cận chiến, chỉ cần người điều khiển vận dụng thích hợp thì 462 phiến lông vũ sắc bén này sẽ giống như dao găm, có thể tấn công đối thủ.

Cơ giáp hạng nhẹ thích hợp đánh xa hơn nên cánh phá mây và nỏ đen từ trước đến nay luôn là giải pháp tối ưu cho đánh xa phối hợp.

Vệ Tam muốn động tay động chân trên hỗn hợp du kim, lắp đặt thiết bị phóng nhỏ ở trên, bổ sung nỏ đen; chỉ là lông vũ mỏng và nhẹ, cần phải giải quyết độ giật khi b ắn ra. Cô vùi đầu vẽ ra kết cấu chung của đôi cánh trong đầu, rồi lại vẽ ra một mảnh lông vũ phóng đại.

Nếu có cơ giáp sư tài ba ở một bên nhìn ắt không thể không thán phục mô hình cô vẽ giống như in. Hiện nay khoa học kỹ thuật phát triển, thiết kế cũng thuận tiện, có rất nhiều đồ có thể dùng quang

não để giải quyết, nên dạng cơ giáp sư dùng tay từng chút từng chút vẽ ra như Vệ Tam đã là rất hiếm thấy.

Để thêm trang bị trên lông vũ, trước tiên phải đảm bảo đôi cánh có thể được sử dụng bình thường, đồng thời không thể làm cho người điều khiển cảm thấy trọng lượng cánh vượt quá giới hạn.

Giữa ngón tay Vệ Tam kẹp một cây bút, chậm rãi xoay chuyển, ánh mắt nhìn chằm chằm vào phiến lông vũ kia tự hỏi.

Mấy phương án trong đầu dựng ra đều bị cô gạt đi, không đúng, tăng thêm trọng lượng trên tất cả lông vũ sẽ làm cho người điều khiển phát hiện ra, bản thân cơ giáp hạng nhẹ đã gói gọn trong một chữ "nhẹ".

Đến cuối cùng, Vệ Tam lật đổ toàn bộ hình vẽ cấu tạo, một lần nữa xây dựng lại. Bốn trăm sáu mươi hai cái lông vũ của đôi cánh bị cô đổi thành 324 miếng lớn nhỏ khác nhau. Đáy cánh chim lớn, dùng để chống đỡ khung xương, càng đi ra ngoài thì càng nhỏ; đồng thời trang bắn được phân tán rải rác trên phiến lông, khi vẫy cánh mới có thể mượn cơ hội khép lại, mỗi cánh có thể b ắn ra năm mươi mũi tên nhỏ mỗi lần, tổng cộng mười lần bắn.

Sau khi phương án đã được quyết định xong, Vệ Tam liền bắt đầu bắt tay vào chế tác phiến lông. Một đêm chắc chắn không đủ, trước tiên cô lắp nỏ đen lại cho tốt, kế đó đặt lên trên cơ giáp; còn cánh phá mây ước chừng phải qua đêm mới có thể hoàn thành.

"Ông chủ, tôi còn cần 324 miếng lông vũ, kích thước tôi đã đánh dấu rồi." Bốn giờ rưỡi sáng, Vệ Tam từ phòng làm việc đi ra, cuộn lại bản vẽ đầy đủ đưa cho chủ tiệm, "Còn có một ít linh kiện mới gia tăng cũng được viết ở trên đó."

"Đặt ở đó trước đã." Chủ tiệm đang cúi đầu cải tạo các linh kiện.

Vệ Tam đặt bản vẽ ở nơi chủ tiệm có thể nhìn thấy rồi xoay người rời khỏi Xưởng Đen

Trở về trường học vẫn là dạng leo tường, may mắn là trời Sao Sa Đô sáng muộn, năm giờ rồi mà trời vẫn còn tối đen một mảnh.

Vệ Tam lặng lẽ sờ soạng trở lại trường học, tĩnh trí như không có việc gì trở lại ký túc xá, ngủ hơn một giờ thì ngồi dậy đi học.

Giờ giảng bài ban sáng, Vệ Tam núp ở hàng cuối cùng, ráng trợn tròn mắt ngủ gà ngủ gật, trong đầu còn đang nằm mơ ghép lại mấy cái lông vũ của cánh phá mây.

Thật vất vả mới chịu đựng được đến lúc tan học thì Niếp Hạo Tề lại mời cô đến phòng mô phỏng huấn luyện. Vệ Tam từ chối ngay: "Không đi đâu, tôi hơi khó chịu, chắc là bệnh rồi."

Niếp Hạo Tề nhìn Vệ Tam trở về ký túc xá: Chiến sĩ độc lập cũng mắc bệnh?

Không riêng gì cảm giác của chiến sĩ cơ giáp cấp A có thể điều khiển cơ giáp, mà tố chất thân thể cũng cực mạnh. Ngoại trừ bị thương, chưa từng nghe qua chiến sĩ độc lập nào mắc bệnh; bọn họ không yếu đuối như chỉ huy vì dùng não quá nhiều.

Vệ Tam nằm trên giường trong phòng ngủ, cô định nghỉ ngơi hai tiếng đồng hồ rồi đến thư viện lật tung bách khoa toàn thư về vũ khí, buổi chiều lại đi huấn luyện.

Tiền cải tạo cơ giáp phải kiếm nhưng cũng không thể bỏ quá nhiều huấn luyện. Cô còn muốn lên cấp L3, thắng một trận đấu có thể lấy được năm mươi vạn tinh tệ.

Dù sao không phải lúc nào cũng có thể gặp được người có tiền lại dễ nói như Chuyển Lên Bờ Tây.

Vệ Tam còn chưa ngủ được nửa giờ thì cửa phòng ngủ đã bị người gõ.

"Ai?" Vệ Tam không rời giường ngay.

"Tớ, Kim Kha."

Vệ Tam mở mắt ra nhìn tấm ván giường. Nhìn chừng một phút, cô mới đứng dậy mở cửa; chờ Kim Kha tiến vào thì đóng cửa và nằm xuống.

Thấy cô không để ý tới mình, Kim Kha cũng không xấu hổ dù là một chút. Cậu ngồi lên giường Vệ Tam luôn, trầm mặc thật lâu, lại thở dài một tiếng.

Vệ Tam không để ý tới cậu ra, nghiêng người đối diện tường rồi nhắm mắt ngủ.

“..... Tốt xấu gì chúng ta cũng quen biết nhiều năm, cậu lại không hỏi xem tớ thế nào?” Kim Kha ôm ngực, bộ dạng như bị thương rất nặng nề.

“Cậu bị sao vậy?” Vệ Tam nói qua loa, cô chỉ muốn ngủ.

Kim Khi thở dài: “Thật là khó khăn.”

Nói giống như chỉ có một mình cậu ấy thấy khó, Vệ Tam nghĩ thầm, cô nghèo như vậy mà mỗi ngày còn không thở dài.

“Nếu như cậu muốn đối đầu với một đối thủ mà mình chưa chắc gì sẽ thắng thì sẽ làm gì?” Kim Kha đột nhiên hỏi.

“Mở đường trở về phủ.” Vệ Tam không hứng lắm nên nói cho có.

“..... Không tốt lắm đâu, không có chí khí gì cả.” Kim Kha dùng hai tay đan chéo đặt lên đùi, “Hơn nữa phải so tài mới được.”

Vệ Tam xoay người nhìn Kim Kha: “Nhất định phải để tớ khuyên thì tớ tặng cậu một câu: Cứ làm cho xong. Nên là bạn bè quen biết nhau nhiều năm, bây giờ cho tớ ngủ một giấc được không?”

Kim Kha nhìn Vệ Tam: “Ban ngày ban mặt còn đi ngủ, buổi tối cậu đi ăn trộm à?”

Vệ-Tam-Bị-Nói-Trúng hỏi ngược lại: “... Cậu còn có việc gì à?”

Kim Kha lắc đầu rồi nằm thẳng lên ván giường: “Tớ cũng muốn nghỉ ngơi một hồi, mượn giường cậu ngủ một chút.”

“Năm ngàn tinh tệ.” Vệ Tam xoay người một lần nữa hướng về phía tường, “Nhớ chuyển khoản cho tớ.”

“Sao còn keo thế?” Vua keo kiệt Kim Kha chửi bới, sau đó chuyển năm ngàn tinh tệ cho Vệ Tam rồi cũng nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Nói ngủ hai tiếng nhưng bị Kim Kha quấy rầy nên Vệ Tam chỉ nghỉ ngơi một tiếng đã tỉnh lại. Cô ngồi ở bên giường chống đầu qua một lúc mới bình tĩnh lại, viết tờ giấy để lại ở đầu giường, bảo cậu ấy nhớ đóng cửa lúc rời đi.

Trước khi đi ra ngoài Vệ Tam quay đầu nhìn thoáng qua Kim Kha

đang ngủ, thấy cậu ấy tựa hồ so với lúc gặp mặt khi khai giảng còn gầy hơn, dưới mắt cũng là một mảng quầng thâm xanh đen.

Chậc, cũng không biết chỉ huy cấp S mỗi ngày học cái gì, học thành như vậy. Nhưng... đầu óc Kim Kha từ trước đến nay luôn linh hoạt, lúc này lại có người có thể làm cho cậu ấy sinh ra loại tâm tư không thắng được này, cũng không biết lợi hại đến trình độ nào.

.....

Kim Kha bị thông tin trên quang não đánh thức. Cậu đứng dậy nhìn tin tức trên đó rồi ánh mắt dần dần trở nên nặng nề.

Trước khi rời đi, cậu nhìn thấy tờ giấy ở đầu giường thì vớt lên được một tiếng cười. Tìm được một cây bút từ bàn Vệ Tam, cậu để lại tin nhắn dưới dòng chữ: Ngày mai mời cậu đến căng tin số năm ăn cơm, tớ trả tiền.

Vệ Tam không thấy tờ giấy vì hôm nay cô không trở về phòng mình, vừa đến đêm là leo tường ngay để ra ngoài, chuẩn bị dựng cho tốt cấu trúc chính của đôi cánh.

Có lần thứ nhất leo nên cũng có kinh nghiệm, Vệ Tam đã thuần thục không ít, cô thành công đi vòng qua đội bảo vệ để tới dưới tường.

“Lại nữa, cảnh giác của đội bảo vệ cần phải tăng cường.”

“Không có sự phòng hộ tuyệt đối không có sơ hở nào.” Người trước cửa sổ cười nói, “Vừa lúc không có việc gì, tôi đi xem một chút.”

“Thiếu tá...” Người bên cạnh muốn nói lại thôi.

“Lá gan lớn như vậy, có lẽ có chút bản lĩnh.” Người được xưng là thiếu tá giơ tay ngăn cản lời khuyên của người còn lại, đẩy cửa sổ ra, cứ thế trong đêm tối nhảy thẳng xuống lầu như con dơi.

Sau khi leo qua bức tường, còn cách Xưởng Đen một khoảng tương đối, Vệ Tam còn đang chạy tới vì tí đường này đối với cô mà nói không tính là gì; nhưng hôm nay vừa ra, cô đã cảm thấy không xác đáng lắm.

Cái loại cảm giác nói không nên lời này như là luôn cảm thấy có người ở phía sau.

Vệ Tam không quay đầu lại mà tiếp tục đi về phía trước, song phương hướng dưới chân thay đổi.

Rượu xanh đèn đỏ một con phố, ban đêm còn vẻ chốn phồn hoa. Vệ Tam đi đến giao lộ thì thả chậm lại, hai tay đút vào trong túi áo, bộ dáng tự tại thoải mái đi thẳng về phía một quán bar.

“Uống cái gì?” Nhân viên pha chế đẩy thực đơn đến trước mặt Vệ Tam.

Vệ Tam tùy ý gọi một ly, mượn cơ hội chống mặt nhìn về phía sau nhưng lại không thấy người khả nghi.

Thật kỳ lạ.

Lý Bì từng nói Vệ Tam có trực giác đáng sợ, cô cũng luôn tin tưởng cảm giác của mình.

Vệ Tam lấy rượu do nhân viên pha chế đưa tới, vừa uống vừa “quen việc dễ làm” bắt chuyện với người bên cạnh, giống như trèo tường ra đây chỉ muốn vui trong một đêm.

Bóng người trong góc tối nhìn người trèo tường ra ngoài chơi bỗng nhiên cười nhạo một tiếng, mình quả nhiên quá nhàn rỗi.

Tuy nhiên, học sinh này cũng rất rảnh.

……

Vệ Tam ở quán bar lắc lư nửa giờ, xác định loại cảm giác bị người quan sát biến mất thì mới dám rời đi.

Khi thanh toán, nhân viên pha rượu mỉm cười nói: “Một vạn sáu tinh tệ.”

Vệ Tam nhìn lại thực đơn một lần nữa: “…” Cô vừa lúc gọi một ly đắt nhất.

Cái gì cũng không làm đã tổn thất một vạn sáu, Vệ Tam ngay cả hô hấp cũng mang theo đau lòng.

Lại tầng một dưới Xưởng Đen để dựng xong cấu trúc chính của đôi cánh, rạng sáng hôm sau Vệ Tam trở về trường học. Lúc trở lại ký túc xá, nhìn thấy chữ Kim Kha lưu lại, cô bèn cất tờ giấy rồi nằm xuống

nghỉ ngơi, hoàn toàn không biết vừa tỉnh lại thì bầu không khí của cả trường quân sự Damocles đều đã thay đổi.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Ngài đứng một ngày một đêm ở trước cửa sổ đúng không?:)

Chương 23

“được lắm cái người thiếu tá trong sạch và khiêm tốn”

“……”

Có gì đó sai sai.

Vệ Tam từ tòa nhà ký túc xá đi ra thì có một loại cảm giác kỳ quái khác thường. Một mạch đi tới, cái cảm giác này càng ngày càng rõ rành hơn.

Trên đường tới lui đều là sinh viên, thoạt trông cũng như thường ngày. Một lát sau Vệ Tam cuối cùng cũng chậm chạp hiểu ra vấn đề, bọn họ quá yên tĩnh.

Bình thường trên đường đi nơi nơi đều có tiếng nói chuyện, thế mà hôm nay cô lại chẳng nghe thấy ai nói gì.

Tất cả sinh viên của trường Quân sự Damocles nếu mỗi ngày không mặc đồng phục quân đội thì mặc đồng phục huấn luyện, ai ai cũng mặc quần áo đồng bộ. Có khác chăng là một vài sinh viên hoặc lười biếng hoặc bận rộn thì quần áo mặc trên người nhăn nhúm, song hôm nay nào có thấy ai. Dường như chỉ trong một đêm mà quần áo của tất cả mọi người đều được ủi, nào chỉnh tề, nào sạch sẽ, đúng là một bộ dáng hăng hái ra công phấn đấu.

Vệ Tam cúi đầu nhìn quân phục đầy nếp nhăn của mình, hiện giờ cô trông như một món dưa muối trộn lẫn vào trong đó.

Dưới bầu không khí tích cực của ánh mặt trời này, Vệ Tam ngu ngơ đi về phía lớp học.

Thường khi vừa vào lớp là gặp đủ dạng điệu bộ của sinh viên, cơ mà nay vừa đi vào đã thấy ai nấy ngồi ngay ngắn. Vệ Tam bèn nhìn bục giảng, nào có giáo viên đứng ở trên.

“Chuyện gì đã xảy ra ở trường thế này?” Vệ Tam ngồi bên cạnh Niếp Hạo Tề hỏi.

Niếp Hạo Tề quay đầu nhìn thoáng qua Vệ Tam, khiếp sợ xong thì nhỏ giọng hỏi: “Sao quần áo của cậu không được ủi thế?”

“Bây giờ trường bắt đầu kiểm tra vẻ ngoài rồi á?” Vệ Tam thầm nghĩ muốn qua nửa cái học kỳ rồi mà nay mới làm cái này?

Niếp Hạo Tề đã chứng kiến bộ dáng Vệ Tam lệch thông tin, nên cậu nhìn bốn phía một chút, đoạn nhanh nhảu thì thầm: “Thiếu tá Lê Trạch đã trở về, nghe nói là tới mang theo cơ giáp cấp S, có lẽ sẽ ở trường một thời gian. Khắp diễn đàn đều truyền nhau chuyện này rồi.”

Vệ Tam không biết thiếu tá Lê Trạch, hoàn toàn không có bất kỳ dao động tâm lý nào, thuận miệng hỏi: “Người ta rất trâu bò sao?”

Niếp Hạo Tề: “...” Vì sao một câu nói như vậy thốt ra từ miệng cô lại có loại chế giễu “Anh rất trâu bò à? Hạ mình xuống dùm, trở lại bình thường đi.”

“Thiếu tá Lê Trạch là chiến sĩ cơ giáp độc lập cấp SSS hiếm thấy, lúc trước có màn trình diễn xuất sắc ở giải đấu Hephaestus. Cuối cùng trường Damocles chúng ta đạt được vị trí thứ hai trong tổng số điểm, chuyện này kéo dài liên tục bốn năm!” Nói đến đây, dáng vẻ Niếp Hạo Tề kích động, như là tận mắt nhìn thấy thiếu tá dũng mãnh.

Vệ Tam đăm chiêu: “Bốn năm liên tục đều là hạng nhì?”

Niếp Hạo Tề có sự sùng bái tự nhiên đối với vị thiếu tá Lê Trạch này, cậu ta kích động giải thích: “Giải đấu Hephaestus không phải là cuộc thi đấu của một người mà do tổng cộng năm người thành một đội cho một trường học, mấu chốt nhất chính là chỉ huy và cơ giáp sư, còn lại là ba chiến sĩ độc lập cấp S trở lên. Trường quân sự Đế Quốc hàng năm có ba chiến sĩ độc lập đều là cấp SS trở lên, hơn nữa đội hình của bọn họ cũng mạnh hơn chúng ta, thậm chí còn có người cấp S dẫn đội. Thực lực bản thân có chênh lệch thì chớ, chỉ huy của trường Đế Quốc lại là người nhà họ Ứng, làm trường chúng ta thường xuyên bại dưới tay chỉ huy.”

“Cấp S có nhiều dạng như vậy?” Vệ Tam còn tưởng rằng trên cấp A chỉ có thêm một cái cấp S.

Niếp Hạo Tề gật đầu: “Trường Đế Quốc hàng năm đều có nguồn sinh viên tốt nhất, về chiến sĩ cơ giáp độc lập cấp SSS ở giải đấu Hephaestus ấy à, bọn họ ắt chiếm một chỗ.”

Ngược lại, không phải lần nào trường Damocles cũng có chiến sĩ cấp SSS.

Hai người không nói quá lâu thì cô giáp đã đi vào lớp, hình như ngay cả cô bị ảnh hưởng theo, lúc lên lớp cũng nghiêm túc không ít.

.....

Vệ Tam vẫn theo lịch trình đi học như cũ, cô còn có một tiết học cách đấu cơ giáp. Người thầy này tương đối cứng nhắc, trước sau không đổi. Vừa dạy đã để cho sinh viên luyện tập còn mình thì ở bên cạnh chỉ bảo, áp lực tiết học này không tính là lớn.

“Vào cơ giáp đi, hôm nay dạy các em mấy chiêu.” Thầy giáo tiến vào cơ giáp trước tiện tay kéo sinh viên bên cạnh làm mẫu, “Khi đối phương tấn công đầu mình thì phải nhanh chóng tiến lên gần người, như thế này...”

Thầy yêu cầu sinh viên đánh đầu mình rồi ông gập khuỷu tay, giơ cánh tay vỗ vào cánh tay sinh viên bằng tay trái, đồng thời nhanh chóng rút về sau, vặn eo, xoay cổ tay, vẫy tay vỗ vào mặt sinh viên nọ.

“Thấy rõ chưa?” Thầy làm mẫu lần nữa, “Được rồi, thử với nhau xem.”

Ông dạy một động tác, để sinh viên học và thực hành lẫn nhau, còn luôn chỉ thật tốt rồi mới tiếp tục dạy động tác tiếp theo.

Gần muốn hết giờ, Vệ Tam đi từ trong cơ giáp ra, lau đại mồ hôi, trong lúc lơ đãng cô nhìn thấy có người đi ngang qua cửa.

Vệ Tam không để trong lòng, cùng lúc Kim Kha gửi tin nhắn nói muốn cùng nhau đi ăn cơm, thế là cô cúi đầu trả lời trên quang não.

“.....”

Trong phòng huấn luyện như tiến vào thinh không, ngay cả tiếng hít thở cũng không nghe thấy. Vệ Tam nhíu mày ngẩng đầu thì nhìn thấy một chàng trai trẻ tuổi đi vào từ cửa, bên cạnh còn có mấy người khác.

Cô quay đầu nhìn vẻ mặt của thầy và các bạn cùng lớp, đột nhiên cô rõ một chuyện: xác suất rất lớn rằng người con trai này là thiếu tá Lê Trạch.

“Em chỉ đi ngang qua thôi, không cần khẩn trương đâu.” Giọng điệu người con trai trẻ tuổi ôn hòa nhưng cả người lại lộ ra hơi thở sát phạt.

Thầy giáo tiến lên nói chuyện với thiếu tá Lê Trạch này, còn sinh viên đã kích động đến hai chân va cả vào nhau, mỗi người ước gì có thể biểu hiện trước mặt thiếu tá, đáng tiếc là giờ huấn luyện của bọn họ đã kết thúc.

“Tất cả tan học đi.” Thầy giáo phất tay cho sinh viên rời đi.

Vệ Tam là người đầu tiên đi ra ngoài, cô cũng không biết Lê Trạch, cho dù nghe sự tích của đối phương thì cũng không có cảm giác gì, dù sao cô cũng không có khái niệm gì về giải Hephaestus.

Tuy nhiên cái người thiếu tá đứng đang ở một bên nói chuyện đó bỗng la lên: “Người bạn cùng lớp phía trước gì đó này.”

Sinh viên phía sau nhìn Vệ Tam, trong mắt có hâm mộ lẫn ghen tị không che giấu được, chẳng lẽ thiếu tá Lê Trạch nhìn trúng Vệ Tam đây?

Lê Trạch gọi Vệ Tam, sau đó quay đầu hỏi một giáo viên bên cạnh: “Tự ý leo khỏi trường quân sự chúng ta thì hình phạt đối với sinh viên rời trường là gì?”

“Bỏ hết tất cả tín chỉ hiện tại, giờ học được tích lũy cũng bị hủy bỏ.”

Người thanh niên gật đầu, giọng điệu vẫn ôn hòa: “Bạn này đã trèo khỏi trường đêm qua. Leo khỏi tường để trốn đi, làm phiền thầy xem thử sao.”

Vệ Tam: “???”

Các sinh viên khác còn chưa nỡ rời đi: “?!!”

Lê Trạch thấy sinh viên này nhìn mình bèn khẽ cười: “Làm sao vậy, cô không phục à?” Giọng điệu thì hòa nhã đó nhưng nội dung lộ ra vẻ không cho xen vào.

Vệ Tam trơ mắt nhìn thầy giáo bên cạnh đi tới, mở hệ thống quang não tìm được ảnh chụp và tên tương ứng, kế đó cô nhận được một tin nhắn tín chỉ từ phòng giáo vụ.

Sinh viên trường quân sự Damocles đều có tín chỉ và tính toán giờ học mỗi học kỳ, về cơ bản có thể xem xét như thành tích. Mỗi lần học xong giáo viên sẽ chấm tín chỉ cho sinh viên, cứ tích lũy lại dần đến cuối học kỳ, sinh viên nào lấy được giá trị tín chỉ tương ứng và thời gian học xong mới được tính là đủ điều kiện.

Hiện tại có nghĩa là hơn nửa học kỳ vừa rồi của Vệ Tam coi như trắng bóc. Bản thân cô đã giẫm lên bờ vực tín chỉ để chọn lớp, nay thì coi như chơi hư luôn, trừ phi mỗi ngày liều mạng đi học mới có thể bù đắp lại.

Vệ Tam hoảng hốt đi về phía căng tin số năm, cho nên... tối qua đúng thật có người đi theo cô?

“Vệ Tam, cậu xịn quá!” Kim Kha từ xa đứng trước cửa căng tin số năm giơ ngón tay cái lên: “Cậu là người đầu tiên được thiếu tá Lê Trạch nhớ kỹ, mấy người cấp S chúng tớ còn chưa kịp gặp thiếu tá nữa đâu.”

“Làm sao cậu biết?” Đêm qua Vệ Tam hao mất một vạn năm tinh tệ coi như xong, giờ thì toàn bộ tín chỉ bị xóa sạch, trong lòng cô càng đau đớn.

Kim Kha mở quang não: “Diễn đàn trường đã truyền khắp nơi này. ‘Kinh hãi, người con gái đó dám leo tường lúc nửa đêm thì bị thiếu tá Lê Trạch bắt được’, ‘Nữ sinh được thiếu tá nêu tên’... Ngoài ra còn có một số bài viết nữa.”

Trong bài viết đầy sự đồng tình với người bạn tên Vệ Tam này, đồng thời còn có “ha ha ha ha” trong vô tình.

Kim Kha tiện tay mở một cái tên là “Nửa đêm kinh hoàng, tôi đã gặp người con gái leo tường đó”.

Chủ thớt nói mình là một thành viên của đội bảo vệ, hôm trước bởi vì bị thầy giáo gọi đi làm việc nên rời đội. Không ngờ được trên đường trở về đội thì gặp được một nữ sinh hơn nửa đêm chơi tình yêu qua mạng, càng tuyệt đối không dè được cô nàng chính là nữ sinh trèo tường nọ.

LZ: [Cô ấy xông lên và nói với tôi: Anh Dạ Bắc hả? Em là bé Cừu Con. Lúc ấy giọng điệu Vệ Tam này vô cùng tự nhiên nên tôi cũng không nghĩ nhiều, chỉ dặn dò cô nàng lo mà học cho tốt, tranh thủ tới quân khu. Kết quả ai ngờ được cô ta muốn trèo tường, cuối cùng còn bị

thiếu tá bắt được.]

1l: [Ha ha ha, cũng coi như anh giúp cô ấy đó anh à, còn chưa đến trường đã bị thiếu tá Lê Trạch nhớ kỹ ha ha ha ha.]

2l: [Hôm nay tôi ở hiện trường, cùng Vệ Tam học chung một lớp chiến đấu. Lúc ấy chúng tôi còn tưởng thiếu tá nhìn trúng cô ấy, cảm thấy cô ấy là một mầm non tốt thế là trong lòng tôi như có vị chua. Té ra một giây sau thiếu tá hỏi thầy giáo nếu ai leo tường thì có hình phạt gì, hahahahahahaha!]

3L: [Thiếu tá Lê Trạch thật sự rất trong sạch không làm ra vẻ ha ha ha, việc đầu tiên trở lại trường học chính là bắt được học viên trèo tường. Không hổ là xuất thân từ đội bảo vệ năm đó.]

Vệ Tam: "..." Mấy ngày trước vận may cao quá, có thể cô đã bị sao thủy nghịch hành (1).

"Không sao, tín chỉ và giờ học thì cố gắng một phen còn có thể tìm lại được." Kim Kha nhịn cười ôm Lấy Vệ Tam rồi đi vào căng tin, "Nhưng mà sao nửa đêm cậu lại trèo tường ra ngoài?"

Mặt Vệ Tam không chút thay đổi nhìn Kim Kha, kẻ chưa mất nụ cười trên môi: "Có việc."

Ánh mắt Kim Kha trong nháy mắt sáng lên một chút, sau đó bày ra một bộ dáng "tớ hiểu", còn làm một động tác kéo khóa ở bên miệng.

Cũng vì chuyện tín chỉ và giờ học bị xóa sạch, Vệ Tam ăn cơm cũng không có vị gì. Cái tên thiếu tá Lê Trạch phiền chết đi, tối nay cô còn toan leo tường tiếp đấy.

"Cậu là cấp S gì?" Vệ Tam đột nhiên nhớ tới cái gì bèn hỏi Kim Kha đối diện.

"Tớ cấp 3S." Kim Kha nhẹ nhàng nói ra, cứ như cậu chỉ có cấp S bình thường, không có gì mới lạ.

"Còn rất lợi hại đó." Vệ Tam suy nghĩ một chút, "Cậu có cơ giáp 3S không?"

Thay vì trả lời câu hỏi này, Kim Kha lại cho hay: "Việc này không thể nói với người không phải là thí sinh."

Vệ Tam thay đổi cách hỏi: “Có cơ giáp 3S không?”

“Có chứ, cơ giáp cấp S trở lên cũng có đẳng cấp đấy. Giống như cảm giác khi có một mức giới hạn phân chia.” Kim Kha nhướng mày, “Cậu tranh thủ vào đội tuyển đi, đến lúc đó không chỉ có thể nhìn thấy các loại cơ giáp cấp S của trường chúng ta, mà còn có thể nhìn thấy của mấy trường quân sự khác.”

“Tham gia giải đấu Hephaestus?”

Kim Kha “ờm” một tiếng: “Cũng xem như vậy. Giải đấu này chủ yếu là sự đọ sức giữa cấp S, cơ mà đến lúc đó đội tuyển trường chỉ điều khiển một nhóm tiểu đội trong tay, có đôi khi không chắc là cần dùng tới đâu.”

Vệ Tam nhớ lại những lời trước đây của cô Trần Từ: “Tớ có thể vào nhóm bắn súng trong đội tuyển.”

“Bắn súng? Chờ giải đấu bắt đầu thì cậu giúp tớ ngăn cản đội của mấy trường khác.” Kim Kha là một chỉ huy cấp 3S, hiển nhiên chính cậu sẽ chỉ huy trận đấu tiếp theo.

Hai người đều thuận miệng nói, ai cũng không biết toàn bộ chuyện này thành hiện thực về sau.

……

Bởi vì bị thiếu tá Lê Trạch chỉ đích danh, Vệ Tam tới trưa là nổi tiếng toàn trường, đi đâu cũng có người nhận ra. Cô bình tĩnh và tiếp nhận những ánh mắt này, đến giấc tối thì vẫn lặng lẽ lẻn ra như mọi khi, có ý muốn trèo tường.

Dù sao bây giờ cô đã là dạng đi chân trần nên không sợ mang giày.

Cô không đi hướng bắc nữa, mà lại chọn chạy tới nơi có phòng hộ nghiêm mật, xem như dùng phương pháp trái ngược.

- ----------

(1): Theo Chiêm tinh học, sao Thủy là hành tinh chi phối các hình thức giao tiếp, bao gồm nghe, nói, học, đọc, chỉnh sửa, nghiên cứu, đàm phán, bán và mua. Ngoài ra, sao Thủy cũng liên quan đến tất cả các hợp đồng và thỏa thuận chính thức, cũng như các tài liệu quan trọng như bản thảo sách, di chúc, giấy tờ tùy thân… Điều này đồng

nghĩa với việc vào thời điểm sao Thủy nghịch hành, bạn sẽ gặp rắc rối với tất cả những thứ trên.

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Quần hòe, quần hòeeeeeee! Có nghe được không!!! Cầu xin, buông tha cho quỷ nghèo đi!

Chương 24

“sao lại móc thêm tiền thế này? ”

Gần cổng có nhiều bảo vệ nhất, nhưng cũng là một trong những nơi có tính cảnh giác yếu tột cùng, ai có thể nghĩ rằng có người to gan tới mức đến gần cửa chính để trèo tường ra ngoài.

Vệ Tam chỉ cần né tránh mấy người bảo vệ kia, không cho bọn họ phát hiện là có thể thành công leo ra.

Để không lặp lại sai lầm của mình, Vệ Tam đã phát huy kinh nghiệm cả đời vô cùng khéo léo rồi nhảy lên thật nhanh.

Một đội bảo vệ có 12 người đi ngang qua.

“Vừa rồi có cái gì vụt qua à??” Cuối đội bảo vệ có người quay đầu lại nói.

“Gió thổi vào cây mà thôi, lá gan nhỏ thế.” Người cùng hàng cười đáp, “Thiếu tá Lê Trạch ở đây, ai dám leo tường?”

“Chả phải Vệ Tam gì đó đã trèo tường ngày hôm qua sao?”

“Hôm qua là ngày hôm qua, Vệ Tam đó cũng đen thật, leo tường làm sao mà vẫn bị thiếu tá phát hiện.”

Vệ Tam xui xẻo trong miệng bọn họ đã nấp ở góc tường, nhân cơ hội này lại một lần nữa trèo ra ngoài.

Lần này Vệ Tam vẫn đi một vòng lớn mới đến Xưởng Đen. Chủ tiệm hôm nay không ăn mì, mà lại cầm bản vẽ của Vệ Tam, đứng ở cửa hàng chờ cô.

“Ông chủ, phiến lông vũ có hết rồi?” Vệ Tam vừa tiến vào đã hỏi ngay.

“Kích thước theo không giống nhau theo ý cô nên cần phải lấy mẫu vẽ lại, bên kia trả lời ngày kế mới đưa tới được.” Chủ tiệm đưa bản vẽ cho Vệ Tam, do dự rồi nhắc nhở, “Thiết kế bản vẽ này không nên cứ đưa đại cho người ta.”

Ngày đó ông đi mua hàng mới mở bản vẽ của Vệ Tam ra, kết quả thì

phát hiện phía trên có kích thước mô hình lông vũ thì chớ, mà còn có thiết kế khác.

“Không có gì quan trọng, tôi nhớ kỹ hết rồi.” Vệ Tam tỏ vẻ không là chuyện lớn. Thế giới này không có bằng sáng chế, huống hồ chi cô cũng làm thay đổi dựa trên cơ sở của người khác, không có gì để che giấu.

Chủ tiệm nhìn cô một cách kỳ lạ: “Không ngờ được cô theo đảng cởi mở đó.”

Đại đa số cơ giáp sư đều ước gì mình có thể thể giấu số liệu thiết kế cả đời, chỉ đưa ra thành quả; nhưng cũng có rất ít cơ giáp sư sẽ công khai số liệu của mình, làm thành tư liệu có mã nguồn mở để mọi người tham khảo.

Dạng cơ giáp sư này được gọi là người đảng cởi mở.

“Ông chủ, cơ giáp của mấy ông được sơn màu làm sao?” Vệ Tam nhìn cơ giáp trên bàn điều khiển, đây là lần đầu tiên cô nhận nhiệm vụ nên muốn làm cho thật hoàn hảo. Cơ giáp của Xưởng Đen là dạng màu đen hết, song cô muốn phiến lông vũ của cánh phá mây có màu bạch kim, nên kết hợp với nhau không dễ nhìn lắm, chi bằng đổi luôn màu sơn của cơ giáp thành màu bạch kim.

Chủ tiệm nghe xong ý muốn của Vệ Tam bèn nhìn cô với sự hoài nghi: “Nhìn cô mà cũng biết thẩm mỹ á?” Cũng không biết là ai đã sửa ra được cái cơ giáp “năm màu rực rỡ” tuần trước nữa.

Mặt Vệ Tam không cảm xúc: Nếu không do nghèo, ai lại không có thẩm mỹ cao chứ.

“Nếu cô muốn phối với cánh phá mây màu bạch kim thì giá cả cao không ít.” Chủ tiệm báo cho một con số.

Vệ Tam: “...” Đây rõ là cướp tiền giữa ban ngày mà.

“Muốn sử dụng màu này thì cần tới khoáng chất hiếm, cái dạng trước giờ luôn có giá cả đắt đỏ, cô còn cần không?” Chủ tiệm cảm thấy có màu cũng được mà không có cũng chả sao, đúng là người giàu thì lắm trò.

Vệ Tam chẳng nói chẳng rằng một lúc lâu, cuối cùng bảo muốn.

“Cô muốn thật?” Chủ tiệm cảm thấy cái này không phù hợp với phong cách keo muốn chết của cô.

“Muốn, đã làm thì làm cho tốt.” Cơ giáp của riêng Vệ Tam thì sao cũng được, nhưng nếu đã nhận nhiệm vụ này cho Chuyển Lên Bờ Tây thì phải làm thật tốt.

Hầu như mỗi đêm kết thúc, Vệ Tam đều có thể kéo ra một bảng danh sách nhờ chủ tiệm giúp đỡ nhập hàng, năm ngàn vạn tinh tệ được dùng giống như nước chảy ra ngoài.

...

Bởi vì tín chỉ và giờ học xóa sạch, lịch học Vệ Tam bây giờ đầy ắp. Chỉ có chỗ nào tín chỉ cao thì cô mới chạy tới, mấu chốt là dù có đi tới đâu thì tất cả mọi người đều biết Vệ Tam là một người bị thiếu tá Lê Trạch tự mình chỉ đích danh trừng phạt; thậm chí cô còn có danh hiệu mới là Vua Trèo Tường.

Ai leo thì leo nhưng không “rầm rộ to lớn” được như cô.

Kể từ khi đã được gọi với cái tên “Vua Trèo Tường”, nếu Vệ Tam không tiếp tục leo thì quả thật quá có lỗi với danh hiệu này.

Đại khái Lê Trạch cũng không ngờ được sinh viên sau khi bị anh ta chỉ đích danh còn dám tiếp tục, cho nên Vệ Tam trăm ngàn lần thuận lợi mấy ngày sau, hoàn toàn không có bất kỳ ai phát hiện ra.

Hôm nay vừa lên lớp, Trần Từ đi ngang qua Vệ Tam, ý tứ không rõ: “Vua Trèo Tường?”

“Phụt phụt!”

Sinh viên bên cạnh không nhịn được cười, mất mặt quá đi, chỉ nghĩ tới thôi cũng thấy thảm rồi.

Da mặt Vệ Tam dày, tuyệt nhiên không cảm thấy xấu hổ, đứng im không động đậy.

“Ghế của người bắn súng còn chưa lấy được mà lại lưu danh ở bên thiếu tá trước. Vệ Tam, tôi xem thường em rồi.” Trần Từ nhìn quét một vòng sinh viên trong lớp, “Đừng cười, tối hôm đó các em đều bận rộn sửa sang lại đồng hồ, ủi quần áo, chỉ có Vệ Tam đây chạy về phía bắc cố ý trèo tường cho thiếu tá xem. Mấy em ở tầng đầu tiên,

trên thực tế bạn ấy đã tới tầng thứ năm rồi.”

Vệ Tam: “...” Cô không có thật.

Hôm nay Trần Từ không ra tay với sinh viên, nhưng lại bố trí huấn luyện quấy nhiễu rồi để cho họ hoàn thành.

Tất cả mọi người đứng ở nơi có nhiệt độ cao, đối mặt với vô số bia ngắm, còn có thêm gió mạnh, cả thảy các loại yếu tố ảnh hưởng đến độ chính xác khi bắn dường như tập hợp lại với nhau. Vệ Tam đứng tại chỗ, nâng cánh tay lên, lặng lẽ nhìn vào mục tiêu đối diện.

Trần Từ quan sát thành quả của sinh viên một phen sau đó đứng ở một chỗ nói từ tốn: “Cuối kỳ trường sẽ chọn ra mười xạ thủ, nếu ai trong các em có thể lấy được một chỗ thì tôi có thể cho thêm ba mươi điểm ở tại đây.”

Ba mươi điểm tín chỉ?

Tâm tình Vệ Tam vừa động, cánh tay khẽ dời đi, chỉnh trúng hồng tâm.

Bình thường học xong một học kỳ của Trần Từ, dù có hết kỳ cũng chỉ có mười điểm, điều này coi như cao so với các giáo viên khác. Lúc ấy Vệ Tam đã chọn vì học với cô giáo này chỉ vì số điểm cho tín chỉ, tích lũy thời gian huấn luyện cũng có thể đổi thành tín chỉ. Hồi trước Vệ Tam tính toán kỹ tín chỉ và giờ học là vừa tới ngay biên để đạt đủ tiêu chuẩn, tổng cộng có sáu mươi tín chỉ trên dưới.

Bây giờ có được một chỗ làm xạ thủ là có thể nhận được ba mươi điểm, nếu cô nhận được nó thì có thể học ít khóa hơn.

Vệ Tam lập tức xốc lại tinh thần, cô đã quyết cho có được vị trí xạ thủ này rồi.

“Đội tuyển trường tổng cộng có 1,000 người nhưng chỉ có mười người bắn súng.” Trần Từ giống như đang trò chuyện nên thu hút được sự chú ý của sinh viên. Đã có người chỉ chú ý lắng nghe lời cô, dẫn đến bắn trật cả. “Mười xạ thủ này sẽ là mắt xích quan trọng nhất trong đội hình của trường, nếu phối hợp tốt, sẽ mang lại một bước ngoặt chiến thắng quan trọng cho nhà trường.”

“Cô Trần Từ và thiếu tá Lê Trạch là người cùng một giới.” Bạn cùng lớp ở bên cạnh Vệ Tam thì thầm nhiều chuyện, “Năm đó cô Trần Từ

ở trong đội tuyển, nhiều lần đối đầu với đội tuyển trường quân sự Đế Quốc tại giải đấu Hephaestus. Có một lần bởi vì cô Trần Từ tranh thủ được vài giây, thiếu tá Lê Trạch đã đánh bại người của trường Samuel, nên trường chúng ta mới lấy được điểm."

"Cậu nhắm trật mục tiêu rồi." Vệ Tam liên tục bắn xong hai mươi phát rồi nói với người bạn bên cạnh.

"Mé!"

Trần Từ nhìn những sinh viên này: "Nhưng lúc chọn người cho đội tuyển phải đối mặt với toàn trường, không phải cùng một lớp, thực lực là trên hết."

"Cô ơi, thế thật không công bằng. Chúng em mới tới trường học kỳ đầu tiên, còn đàn anh và đàn chị đã được đào tạo trong một thời gian dài." Một số sinh viên la to.

"Phải không?" Ban đầu tôi được chọn vào đội tuyển cũng mới vào trường được một học kỳ." Trần Từ cúi đầu ngắm nghía ngón tay mình, sau đó dùng tay làm súng, nhắc lên nhắm vào sinh viên, ánh mắt lạnh như băng, "Giải Hephaestus còn bất công hơn thế này, cũng tàn khốc hơn. Tốt nhất mấy em nên chuẩn bị tâm lý không chết cũng tàn phế trước."

Vệ Tam đang ngó mãi vào cái bia chứ không nhìn Trần Từ bên kia, dù sao thành tích của mỗi tiết học hiện tại đối với cô đều rất quan trọng, nếu cuối kỳ đạt được loại ưu tú còn có thể thêm một tín chỉ ngoài định mức.

Để ít đi học, dành thời gian để học kiến thức cơ giáp, Vệ Tam đã bắt đầu giở mọi mánh khóe.

Cô nghe được lời Trần Từ nói nhưng trong lòng không có nhiều biến động. Mấy thầy cô Sao 3212 cũng thường nói như vậy, hơn nữa đó cũng là sự thật; khi đó không có cơ giáp, cô chỉ mang theo một con dao găm vào trận chiến thật.

Vệ Tam cảm thấy không còn những ngày khó khăn hơn lúc đó, so với hiện tại, bây giờ quả thực là được hưởng thụ.

...

Tối thứ Sáu, tầng một của Xưởng Đen.

“Tốt rồi?”

“Tốt.” Vệ Tam tiến vào cải tạo, cô đổi mới hoàn toàn cơ giáp, điều khiển nó phóng ra cánh phá mây và nỏ mạ vàng.

Chủ tiệm nhìn cơ giáp trong phòng làm việc thì mắt lộ ra vẻ kinh ngạc. Chiếc cơ giáp dù là năng lực công kích hay là trình độ thẩm mỹ đều có thể nói là cơ giáp cấp A đỉnh, rõ ràng một tuần trước vẫn là cơ giáp nguyên thủy của Xưởng Đen.

Vệ Tam thử cảm giác một chút thấy cũng không tệ lắm thì đi ra cất cơ giáp lại. Một tuần đi sớm về tối còn trả giá bằng việc tín chỉ bị xóa sạch bằng không, cuối cùng cô cải tạo thành công.

“Tiền này xài đáng giá thật!” Chủ tiệm giơ ngóncái lên với Vệ Tam.

“Tất nhiên đáng giá, năm ngàn vạn...” Vệ Tam mới nói đã im bặt. Cô mở quang não ra, phát hiện một chuyện.

Chuyển Lên Bờ Tây cho cô năm ngàn vạn tinh tệ, lúc trước Vệ Tam còn muốn kiếm chút tiền từ đó. Đến lúc cải tạo cơ giáp thì cứ mua mua mua thêm vật liệu linh kiện các loại, thành thử năm ngàn vạn tinh tệ tiêu sạch không còn một mảnh.

Không đúng, cô còn phải trả tiền thuê phòng làm việc năm đêm, cộng với tín chỉ và giờ học.

“...”

Vệ Tam nhất thời ngay cả hô hấp cũng lộ ra vẻ đau lòng, nói kiếm tiền tốt thế mà lại móc thêm tiền ra.

“Cô lấy cơ giáp vừa được cải tạo này ra đi, chắc chắn có thể nổi danh.” Chủ tiệm buồn bã, “Thanh niên mấy người đúng là càng ngày càng giỏi giang.”

Vệ Tam tự an ủi trong lòng rằng mình tốt xấu gì cũng đã qua một phen đã ghiền cải tạo cơ giáp. Cô chỉ vào mấy quyển bản vẽ chất đống bên cạnh: “Ông chủ cũng có thể sửa đó, bán cho ông mấy bản vẽ với giá năm mươi vạn tinh tệ, thế nào?”

Chủ tiệm nghe vậy đồng ý ngay không chút do dự, ai sẽ bỏ qua loại chuyện tốt này chứ. Nhưng ông có đạo đức nghề nghiệp, thế nên ông

hỏi: “Cô để lại một cái tên đi.”

Vệ Tam trực tiếp viết một dòng chữ trên bản vẽ đang mở: “Nghèo Quá Không Có Tiền Làm Cơ Giáp”

Chủ tiệm: “...”

“Như vậy được không?”

“Được chứ.” Chủ tiệm quẹt tiền cho cô, một tay thì cất bản vẽ, có thể người này không muốn tiết lộ danh tính của mình.

Chẳng qua ông không nhớ ra cơ giáp sư nào giống như cô, vừa bần tiện chi li vừa hào phóng.

Vệ Tam dựa vào bản vẽ thiết kế kiếm về một ít tiền, tâm lý cuối cùng cũng cân bằng một chút, buổi tối cũng vì vậy mà ngủ ngon hơn tí.

Sáng sớm hôm sau cô giao cơ giáp cho Chuyển Lên Bờ Tây tại tầng hai dưới lòng đất, người ta nhận nhưng không thử ngay mà trước tiên lễ phép nói một tiếng cảm ơn.

“Anh hãy thử xem, nếu cảm thấy không được thì tôi có thể xem và thay đổi... Để cho bạn của tôi sửa lại.” Vệ Tam nghiêm túc nói, đây chính là cơ giáp cô lấy tiền để làm, lỡ có vấn đề gì thì cô đại khái cũng không còn tư cách làm tiếp.

Hai người cùng nhau đi đến sân huấn luyện của Xưởng Đen, Chuyển Lên Bờ Tây phóng ra chiếc cơ giáp, mọi người đang huấn luyện xung quanh đều theo bản năng nhìn qua.

Chiếc cơ giáp này quá chói mắt, đặc biệt là màu bạch kim, vừa nhìn đã biết tốn rất nhiều tiền.

Chuyển Lên Bờ Tây cũng hơi ngẩn người, lúc trước cũng không để ở trong lòng lắm về chuyện cải tạo cơ giáp này, chỉ cần có thể thêm hai vũ khí là coi như xong.

“Làm chút cải tạo ở cánh phá mây, còn nỏ đen thì bạn tôi đã đổi thành nỏ mạ vàng, anh có thể thử xem.” Vệ Tam cẩn thận nói một lần đại khái chỗ đã được sửa cho Chuyển Lên Bờ Tây nghe.

Sân huấn luyện có chỗ thử nghiệm, Chuyển Lên Bờ Tây điều khiển cơ giáp tới đó thử vũ khí mới. Anh rất nhạy bén phát hiện chiếc cơ giáp

này so với trước kia mượt mà hơn, tựa hồ không chỉ có mỗi chuyện đơn giản là thêm vũ khí như vậy.

Một chiếc cơ giáp toàn thân bạch kim chợt bung ra hai cái cánh phá mây, bay vọt lên cao. Ánh đèn sân huấn luyện chiếu lên cơ thể cơ giáp màu bạch kim tạo ra ánh sáng li ti mà lại chói mắt làm người xung quanh bất giác nhìn về phía này. Phiến lông vũ màu bạch kim mỏng và sắc nét, ánh sáng lóe lên đã toát ra vẻ lạnh lẽ như thế, khi chạm vào làm người ta sợ hãi.

Cái khác không nói, chỉ riêng cái cơ giáp này lộ ra cũng đủ hù người.

Ngón tay Chuyển Lên Bờ Tây bên trong khoang cơ giáp di chuyển thun thút trên bảng điều khiển, mọi người chỉ nhìn thấy cánh phá mây nhẹ nhàng vẫy một cái, trên tấm thép trước mặt nhất thời phủ đầy mấy mũi tên nhỏ sắc bén.

Đây nào phải là cánh phá mây!

Chung quanh phàm là người tinh mắt đều nhận ra cánh phá mây thuộc về cơ giáp của Chuyển Lên Bờ Tây khác hẳn với những người khác.

Ngẫm thử xem, ở trong một trận đấu, nếu muốn tránh một đòn tấn công chằng chịt với cái thứ như thế thì phải trả giá bao nhiêu? Vũ khí tương tự cũng có, nhưng chưa bao giờ xuất hiện trên cánh phá mây.

Hơn nữa...

Thao tác kìa!

Trong lòng mọi người nhảy dựng lên, phía Chuyển Lên Bờ Tây đã cho đôi cánh phẩy về tấm thép của khu thử nghiệm, kế đó để lại dấu vết thật sâu. Bản chất của cánh phá mây không bị thay đổi, vẫn có thể được sử dụng như vũ khí tấn công.

Đây là cánh phá mây gì thế này? Có tận ba cách sử dụng!

Chuyển Lên Bờ Tây lại thử nỏ mạ vàng một chút, cảm giác cũng rất tốt. Kế đó anh đi ra từ trong cơ giáp, nói lời cảm ơn với Vệ Tam: "Bạn cô... Rất lợi hại."

"Cô ấy tài giỏi lắm đấy." Vệ Tam khoe khoang, không chột dạ dù là

nửa điểm.

Chuyển Lên Bờ Tây cất cơ giáp xong, chuẩn bị đi khiêu chiến vượt cấp L3: “Chúng ta gặp nhau ở tầng ba.” Trong lời nói không hề cảm thấy hai người bọn họ sẽ thất bại.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

ps: Trước đó xxx tôi nói không phải là nam chính, nhưng sau đó một độc giả nói không muốn cho biết nên tôi đã xóa, ha ha ha. Nhân vật chính dựa lan can, gào khóc với vai phụ!!!

pps: Tôi yêu cầu một làn sóng thu hoạch, yêu cầu chất lỏng dinh dưỡng cho Vệ Tam, và cũng yêu cầu bình luận (tham lam thế đấy) (//▽////)

Chương 25

“Cơ Giáp Hạng Nhẹ Xịn Nhất”

Vệ Tam vẫn như cũ điều khiển chiếc cơ giáp “năm màu rực rỡ” kia, cô còn đang tích lũy điểm để khiêu chiến vượt cấp thì Chuyển Lên Bờ Tây đã đi xuống tầng ba. Cô còn chưa kịp xem, chỉ đi ngang qua sân nghe người chung quanh nói anh ta đã vượt cấp thành công.

Về phần chính mình, tiếng xấu vang xa Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt, thì giá trị thù hận đã kéo lên cao nhất trong hai ngày này. Tất cả mọi người ước gì Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt rời khỏi tầng này để không làm hại họ nữa.

Bất kể người nào dùng cơ giáp gì, trước đó có lẽ có thể làm Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt ăn thiệt thòi, nhưng chỉ cần cô ra sân đấu mà không thua, cuối cùng chắc chắn là người khác xui xẻo; không chỉ thua điểm tích lũy mà ngay cả cơ giáp còn bị cô hủy bỏ.

Tầng hai dưới lòng đất đều lưu truyền một tin tức, người Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt này thật ra là cao thủ có trình độ tương tự như Chuyển Lên Bờ Tây, hơn nữa hai người có quen biết nhau. Chẳng qua tâm tính cô xấu xa, thích chọc ghẹo người khác.

Không tin à? Ngoài Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt, còn ai khác đã ăn cơm cùng chỗ với Chuyển Lên Bờ Tây chưa? Lúc trước khi hai người đối đầu, Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt thậm chí còn chủ động nhận thua, hai người kế đó đã đứng chung một chỗ nói chuyện. Đánh nhiều trận như vậy rồi, cô có khi nào chủ động nhận thua?

Đi tầng hai là luôn có ánh mắt khác thường nhìn Vệ Tam, cô không sợ hãi dù chỉ chút ít.

Vệ Tam đã “xuất tận nổi trội” ở trường học, hoàn toàn không thèm để ý với các loại ánh mắt khác thường nên hiện tại càng chẳng màng tới, dù sao người trong Xưởng Đen có thấy được mặt cô đâu.

Mỗi một hồi PK, cô chỉ cần cảm thấy hứng thú cơ giáp nào thì chúng đều không thoát khỏi vận mệnh bị phá dỡ. Đương nhiên bởi vì nguyên nhân PK ngẫu nhiên, có vài người thực lực không cao, cơ giáp cũng không tốt nên thường thường cô cũng lười đụng vào, cứ nhanh chóng giải quyết luôn.

Dẫn đến phía sau có vài người cảm thấy Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt không hủy đồ đi chính là không nể mặt; còn có người mãi nhìn chằm chằm thời gian cô tiến vào sân PK ngẫu nhiên để cùng lúc đi vào, muốn chống lại cô, muốn khoe khoang cơ giáp của mình.

Thật đúng là có một người gặp được cô, cơ giáp có dạng tốt, người kỳ quái quá thể.

“Cô cảm thấy cơ giáp của tôi thế nào?”

Trên sân đấu, hắn hỏi Vệ Tam ở bên đối diện.

“Rất tốt.” Vệ Tam nói qua loa cho có lệ, đây là trận cuối cùng, đánh xong cô có điểm tích lũy đủ vượt cấp là đủ rồi. Buổi chiều thì không tính vì cô muốn sửa cơ giáp của mình, nghe nói người của L3 đều rất đáng gờm.

“Tôi cũng cảm thấy rất tốt, cô có muốn tháo dỡ không?” Trong giọng nói đối phương lộ ra một nỗi tự hào quái lạ.

Vệ Tam: “? “

“Làm nhanh lên, cô tới tháo cơ giáp của tôi đi, tôi đảm bảo sẽ không ra tay thật đâu.”

Vệ Tam: “??? “

Thích tháo dỡ là một chuyện, bị người ta ép buộc tháo dỡ lại là một chuyện khác.

Đến cuối cùng Vệ Tam “bị ép” hủy cơ giáp đối thủ, người nọ nằm ngửa thẳng cẳng mặc cho bị tháo đi, làm cô chả có một tí động lực nào.

Vệ Tam trước khi xuống sân còn nghĩ thầm: Đúng là đụng phải bi3n thái rồi.

……

“Sao cô lại đến đây?” Chủ tiệm nhìn Vệ Tam hỏi, “Còn muốn sửa cơ giáp kia à?”

“Không phải.” Vệ Tam thuê phòng làm việc cả buổi chiều, ở bên trong chơi đùa cơ giáp của mình.

Ngẫu nhiên chủ tiệm đi ngang qua, nhìn thấy cơ giáp trên bàn điều khiển thì không nhịn được mà che mắt, sao lại thấy chiếc cơ giáp này lại xấu lên một tầm cao mới.

Vệ Tam tính toán tiền của mình rồi quyết định cho chảy máu khi mua một thanh đao laser. Tốt xấu gì cũng làm cho lực công kích của cơ giáp tăng lên chút, đừng để lúc thi đấu quá thiệt thòi.

“Một hàng này cô tự chọn đi.” Chủ tiệm kéo ra một ngăn tủ, “Rẻ nhất là thanh này.”

Lần này Vệ Tam không có ý định chọn rẻ nhất, ánh mắt cô dừng ở trên đôi loan đao bên trái: “Tôi muốn cái này.”

“Hai trăm hai mươi mốt vạn tinh tệ.”

“Ông chủ, một trăm chín mươi vạn tinh tệ thì sao?”

“Không có khả năng đâu, đây là một đôi loan đao lận, hai trăm mười vạn tinh tệ.”

“Một trăm chín mươi lăm vạn.”

“Hai trăm lẻ năm vạn.”

“Một trăm chín mươi sáu vạn.”

Chủ tiệm nhìn chằm chằm Vệ Tam, một lúc lâu sau nói: “Một trăm chín mươi tám vạn tinh tệ, không muốn thì thôi vậy.”

“Thành giao.”

Cộng thêm trận vượt cấp kia, Vệ Tam đã PK tổng cộng năm mươi trận ở tầng hai, mỗi một trận là mười vạn tinh tệ; nhưng mua đôi loan đao xong thì tiền bay biến không ít.

Buổi tối trở lại trường học, Vệ Tam đến căng tin ăn một bữa rồi lại đến cửa hàng tiện lợi mua một thùng dịch dinh dưỡng nồng độ cao, hôm nay xem như mất máu nặng rồi.

Cô muốn lập tức đi xuống tầng ba dưới đất, nghĩ đến lúc đó một trận đấu có tận năm mươi vạn tinh tệ thì trong lòng đã cân bằng lại một chút, dù sao rất nhanh cô sẽ có thể kiếm lại được.

.....

Một tuần sau chuyện đã trải qua ở trường học, thiếu tá Lê Trạch dần dà khôi phục bình tĩnh. Ngoại trừ ngày đó đi dạo một vòng ở trong trường thì sau đó cũng không xuất hiện nữa, nghe nói anh ta đang tuyển chọn chiến sĩ cơ giáp độc lập cấp S.

Vệ Tam thêm một tiết vào lịch học, những thứ khác vẫn giống như trước đây.

Niếp Hạo Tề sau khi biết được bèn không khỏi cho hay: "Điểm tín chỉ như vậy của cậu tuyệt chả đủ, kết thúc học kỳ mà không đủ tư cách sẽ bị cho thôi học đó."

"Chờ lấy được vị trí của xạ thủ là có thể được thêm ba mươi điểm." Vệ Tam nhướng mày, "Tôi không muốn dành tất cả thời gian để lên lớp."

Niếp Hạo Tề: "Lỡ mà không lấy được thì sao?"

"Không lấy được thì bỏ học là chuyện nên làm." Vệ Tam nói nào có chút do dự.

Lúc lên lớp, Niếp Hạo Tề đã nhiều lần quay đầu nhìn Vệ Tam, cậu ta không biết vì sao cô lại có thể tự tin đến vậy, rõ ràng tất cả mọi người đều đi ra từ sao vô danh, không có tài nguyên gì cả.

"Đi thôi, đi tới phòng mô phỏng huấn luyện, hôm nay có muốn chơi chung không?" Sau giờ học, Vệ Tam đứng dậy gọi Niếp Hạo Tề, cô cuối cùng cũng rảnh tuần này để đến phòng mô phỏng huấn luyện.

"Đi thôi."

Chờ hai người tiến vào cuộc mô phỏng đối đầu, Niếp Hạo Tề rốt cục biết vì sao Vệ Tam tự tin như vậy, cô tiến bộ quá nhanh.

Lúc trước khi hai người tiến vào lần đầu tiên, Vệ Tam hệt như cậu ta khi có thể nói là chưa am hiểu điều khiển cơ giáp ra làm sao, cùng lắm thì cô chỉ tốt hơn cậu ta chút thôi. Mà hiện tại... Niếp Hạo Tề rõ ràng có thể cảm giác được bọn họ đã không ở cùng một trình độ.

Niếp Hạo Tề thua sáu trận liên tiếp, dù là trong hoàn cảnh nào thì Vệ Tam luôn có thể thích ứng nhanh nhất, sau đó tìm được nhược điểm

của cậu ta, một đòn trí mạng.

Niếp: [Cậu thấy tôi vào đội tuyển được không?]

Lén Lút Ăn Xin: [Tại sao không?]

Niếp: [Đội tuyển chỉ có hai trăm suất cho chiến sĩ cơ giáp hạng nặng, còn phải đối mặt với sự tuyển chọn ở tất cả các cấp, chưa kể có mấy đàn anh đàn chị đã trải qua giải đấu Hephaestus nên ắt có kinh nghiệm.]

Đội tuyển trường có một ngàn người, tổng cộng hai trăm tiểu đội. Mỗi tiểu đội năm người, theo thứ tự là cơ giáp hạng nhẹ, trung bình và hạng nặng cấp A, được trao cho cơ giáp sư cấp A và chỉ huy cấp A. Mười vị trí xạ thủ là từ chiến sĩ độc lập đã được chọn, hơn nữa chiến sĩ độc lập có tính cạnh tranh về nhân số nhiều nhất, mỗi một lần đều tranh nhau đến mức vỡ đầu mẻ trán.

Lén Lút Ăn Xin: [Tôi nhớ phòng mô phỏng huấn luyện này có thể khiêu chiến với những người khác, cậu đi khiêu chiến những đàn anh đàn chị có kinh nghiệm kia thì chẳng phải cũng có kinh nghiệm sao?]

Niếp: [... Chắc gì bọn họ sẽ chấp nhận khiêu chiến của tôi.]

Lén Lút Ăn Xin: [Tôi làm mẫu cho cậu xem tí nè.]

Vệ Tam rời khỏi phòng được họ mở ra, sau đó bắt đầu chọn mấy anh chị.

Phòng mô phỏng huấn luyện có tính giờ học, muốn tìm được anh chị nào cũng rất đơn giản. Chỉ cần đi tới bảng xếp hạng và chọn người đã tích lũy số giờ học trên lớp cao, thế tất chính là đàn anh đàn chị rồi.

Vệ Tam tùy tiện chọn một ID trực tuyến tên là [Cơ Giáp Hạng Nhẹ Xịn Nhất] rồi gửi lời mời khiêu chiến.

Không ngoài dự đoán, người ta chả để ý.

Niếp: [Mấy anh chị ấy có vòng bạn bè cố định của riêng mình, sẽ không để ý tới người lạ đâu.]

Lén Lút Ăn Xin: [Chờ đi.]

Vệ Tam lại tiếp tục nhắn tin cho “Cơ Giáp Hạng Nhẹ Xịn Nhất”: [Đánh một trận nào, nhanh lên, đừng có mất lịch sự thế.]

Quả nhiên người ta trả lời với một tin nhắn: [Cút!]

Lén Lút Ăn Xin: [Chị nóng kìa, chị nóng kìa, chị nóng kìa.]

Cơ Giáp Hạng Nhẹ Xịn Nhất: [Phường điên khùng ở đâu ra thế, muốn chết à?]

Lén Lút Ăn Xin: [Chỉ có thế này? Cơ giáp cỡ trung mới là xịn nhất!]

Cơ Giáp Hạng Nhẹ Xịn Nhất: [Lỗ đuýt cha mày ấy, chờ đó cho tao! Bà đây không đánh chết mày mới lạ!]

Niếp Hạo Tề với toàn bộ quá trình quan sát Vệ Tam khiêu khích và thành công: “...”

Hai người quay đầu mở phòng, Vệ Tam cài thành phòng công khai, để Niếp Hạo Tề tiến vào.

Chỉ là Vệ Tam chẳng ngờ được cái vị mà cô khiêu chiến có tên là Đinh Hòa Mỹ đã liên tục ba lần được chọn vào đội tuyển trường, thuộc dạng cao thủ trong chiến sĩ độc lập dùng cơ giáp hạng nhẹ cấp A, danh tiếng rất cao trong nhóm sinh viên, mỗi lần đến phòng mô phỏng huấn luyện sẽ mở phòng công khai. Vừa rồi người này còn đang thi đấu với bạn bè trong phòng “Người Đông Nghìn Nghịt”, tất cả mọi người đều nhìn thấy ID gọi là "Lén Lút Ăn Xin" khiêu khích.

Phòng bọn họ vừa mở ra, Niếp Hạo Tề còn chưa kịp đi vào thì người trong cái phòng kia đã chen chúc tới như ong vỡ tổ, bọn họ muốn nhìn xem cái người tên “Lén Lút Ăn Xin” này là người nào.

Cơ Giáp Hạng Nhẹ Xịn Nhất: [Chỉ có mày? Tao nóng? Cơ giáp cỡ trung mạnh nhất?]

Đinh Hòa Mỹ gửi xong câu này bèn lập tức ra tay với Vệ Tam.

Trong phòng chật ních người, rất nhiều bạn đã bắt đầu tò mò người Lén Lút Ăn Xin này là ai mà có lá gan lớn như vậy.

Trong trường Damocles ai mà không biết chị Đinh Hòa Mỹ có tính tình nóng nảy, có tí xíu thôi là bốc hỏa, vậy mà còn dám khiêu khích thì chắc không phải là kẻ ngu rồi.

[Nhìn kìa, cơ giáp thì dùng loại trường học phát, phải chăng có ý không muốn tiết lộ thân phận?]

[Anh chị nào đùa với chị ấy vậy.]

[Không có đâu, tôi thấy qua hết mấy loại cơ giáp cỡ trung của mấy anh chị khóa trên rồi. Nếu online thì ở trong phòng mô phỏng còn không thì đều lên lớp rồi.]

Vệ Tam thấy nhiều loại lối đánh và cơ giáp ở Xưởng Đen, nên đối mặt với chuyện đột nhiên bị tấn công của Đinh Hòa Mỹ thì cô dùng một loại tốc độ cực nhanh để né tránh. Cơ mà Đinh Hòa Mỹ lại tiếp nhận hệ thống giáo dục của trường quân sự nên đã phát huy ưu thế của cơ giáp hạng nhẹ đến cực hạn. Chị ta dán sát vào Vệ Tam, tuyệt nhiên không cho cô cơ hội trốn thoát.

Tránh không được chỉ có thể nghênh đón.

Vệ Tam rút đao laser ra, cái này là lúc đó giáo viên trong lớp đưa cho nên không tốn tiền. Cô chém thẳng về phía đối thủ, Đinh Hòa Mỹ khom lưng né tránh, đồng thời nhảy bật lên, mũi chân quét ngang về hướng cổ Vệ Tam.

Vệ Tam điều khiển cơ giáp ngửa ra sau, sau tích tắc thì tay phải mạnh mẽ bổ ngang, đao laser chém vào bụng cơ giáp người ta, vẽ ra dấu vết đi kèm âm nhanh chói tai phát ra.

[Mẹ kiếp, Lén Lút Ăn Xin này có chút bản lĩnh đấy.]

[Cơ giáp hai người không ngang nhau, chị kia thắng là chuyện sớm muộn.]

Đinh Hòa Mỹ đưa tay sờ sờ bụng mình, bị đánh làm bùng lên sức sống, thân pháp chị ta nhất thời tăng nhanh đến một cấp độ khác. Vệ Tam thấy rõ cảm giác mình bắt đầu trở nên cố hết sức, cực hạn cơ giáp của cô hiển nhiên không bằng đối phương.

Vệ Tam vừa định dùng đao laser trong tay, kết quả đối phương bắn luôn hai viên đạn tới, mục tiêu đi thẳng vào đao laser.

Cô theo bản năng né tránh, so với Trần Từ thì trình độ người này còn kém một chút.

[Cái này cũng có thể tránh thoát được?]

[Giỏi thật đó.]

Vệ Tam đột nhiên ném ra một cây roi; một tay cầm đao laser, một tay cầm roi, chuyển đổi tự nhiên.

Đinh Hòa Mỹ hiển nhiên không biết còn có chuyện như vậy, trong nháy mắt thất thần đã bị roi của Vệ Tam quấn lấy chân kéo ngã xuống. Phản ứng của chị ta rất nhanh, lập tức điều khiển cơ giáp đứng dậy, có ý muốn rời xa.

Nhưng mà một giây sau đã gặp trúng đao laser của Vệ Tam, chém thẳng xuống từ hướng bả vai.

“Keng…”

Kiếm laser chém vào.

Đừng nói tới miễn phí thì không có hàng tốt, cây đao này chỉ cầm để huấn luyện thôi, còn lỡ dùng để đánh thật thì tòi ra lỗi ngay.

Một giây sau, Vệ Tam bị Đinh Hòa Mỹ bắn bật ra ở cự ly gần.

[Thật thảm, ha ha ha ha, đao laser tự nhiên cong lại.]

[Đừng nói nữa, đàn chị đi rồi.]

Đinh Hòa Mỹ đương nhiên mất hứng, nếu tính ra thì vừa rồi chị ta thua, không biết cái người tên “Lén Lút Ăn Xin” là sinh viên mới nào.

Người trong phòng chậm rãi rời đi, đột nhiên có người ở trong màn hình công cộng nhắn tin: [Tôi nhớ ra rồi, Lén Lút Ăn Xin này chính là Vệ Tam! Cô ấy và tôi học cùng một tiết, vừa rồi cách chém cây đao laser giống y sì luôn.]

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Cậu học mà không hành được à?

Chương 26

“tin sốt dẻo!”

[Tin nóng! Người nào đó sau khi mất hết tín chỉ thì tinh thần thất thường, đi tấn công chị Đinh!!!]

Buổi chiều, một bài viết lặng yên không một tiếng động được đăng lên trên diễn đàn, song chữ lớn màu đen cùng mấy dấu chấm than đỏ như máu phía sau cực kỳ hấp dẫn ánh mắt người ta; hơn nữa nhìn thấy bốn chữ “mất hết tín chỉ” thì mặc cho ai nhìn thấy đi chăng nữa, trong đầu họ đều lập tức hiện ra tên Vệ Tam.

Hơn nữa rất nhiều sinh viên biết chị Đinh, phàm là người tò mò trọng điểm đều sẽ bấm vào xem.

Chủ Thớt: [Ban đầu, hôm nay chị Đinh và anh Tiếu mở phòng mô phỏng thi đấu nên người bu lấy xem rất nhiều. Đang đánh đến lúc quan trọng, chị Đinh đột nhiên nhận được một thư khiêu chiến, tất nhiên là chị ấy không trả lời vì bọn họ còn đang thi đấu. Kết quả người nào đó liên tục gửi mấy tin nhắn khiêu khích, dưới đây là ảnh chụp màn hình, mọi người xem xem. Hình ảnh.jpg, hình ảnh.jpg...]

Nàng Tiên Nhỏ Của Damocles: [Lén Lút Ăn Xin này nói chuyện muốn đánh ghê.]

Cơ Giáp Hạng Nặng Một Chữ Trâu: [Ra ngoài nhận nhiệm vụ, hôm nay mới trở về, ai hóng được không?]

Cơ Giáp Sư Mới: [Về bài phía trên thì cách đây không lâu có một tân sinh viên thuộc chiến sĩ độc lập tên Vệ Tam leo tường, kế đó bị thiếu tá Lê Trạch bắt gặp, xóa sạch tín chỉ ngay và luôn.]

Cơ Giáp Hạng Nặng Một Chữ Trâu: [ID Lén Lút Ăn Xin này là của Vệ Tam?]

Chiến Sĩ Độc Lập Cũng Cần Dịu Dàng: [Hình như có bạn học cùng với Vệ Tam nhận ra.]

Chủ Thớt: [Tôi đã trở lại, người bạn quay màn hình đã gửi video, cho mọi người cùng nhau xem nha. Có sao nói vậy, nếu Lén Lút Ăn Xin là Vệ Tam thật thì cô ấy có thực tài đấy: Video.avi]

Cơ Giáp Hạng Nặng Một Chữ Trâu: [Vệ Tam có lai lịch thế nào? Xem chừng thú vị đấy, nếu không do lưỡi đao bị cong thì Đinh Hòa Mỹ thua rồi.]

Chiến Sĩ Độc Lập Cũng Cần Dịu Dàng: [Sinh viên mới do thầy Hạng dạy, đi ra từ sao vô danh, còn học bắn súng với cô Trần Từ nữa.]

Luyện Tốt Kỹ Năng Phi Thiên: [Đột nhiên phát hiện mấy thầy cô mà Vệ Tam đi theo đều là người tài giỏi.]

Nhìn Thấy Thì Mời Tôi Tụng Lại Nghệ Thuật Chỉ Huy: [Lầu trên nhầm rồi, học với thầy Hạng là chuyện ngoài ý muốn. Lúc trước khi lịch học của Vệ Tam bị tuồn ra thì tôi đã phân tích rồi, cô ấy chọn lớp dựa vào chuyện làm sao đủ đạt tiêu chuẩn. Học với cô Trần Từ thì có tín chỉ cao, cộng lại với nhau đủ cho cô ấy vượt qua học kỳ đầu tiên. Nhìn từ một khía cạnh mà nói thì Vệ Tam rất kiêu ngạo, cô nàng không nghĩ tới chuyện lỡ mình không lấy được tín chỉ từ chỗ cô Trần Từ thì sẽ như thế nào. Mặt khác tôi lại không nghĩ ra vì sao cô nàng lại muốn nhiều thời gian rảnh để làm gì, tính trèo tường ra ngoài chơi à?]

Cơ Giáp Sư Mới: [Cái này tôi biết này. Vệ Tam thường xuyên lui tới khu cơ giáp ở thư viện, lúc trước tôi còn tưởng rằng cô ấy cũng là cơ giáp sư, sau vụ trèo tường thì mới biết là chiến sĩ độc lập ấy.]

Nàng Tiên Nhỏ Của Damocles: [Yêu đương sao, tôi cũng thường xuyên đến khu cơ giáp thăm bạn trai mình. Anh ấy đọc còn tôi nhìn anh ấy, hì hì.]

Cơ Giáp Sư Mới: [Không, cô ấy thường ngồi trong góc đọc sách, vừa nhìn đã biết là cả buổi chiều, bên cạnh cũng không có ai.]

.....

Bài viết này đã nóng lên vào giấc tối, thậm chí có giáo viên cũng thấy nội dung bên trong.

Văn phòng nào đó.

“Đi theo tôi học bắn súng, kết quả lại chạy tới dùng đao laser đánh với người ta.” Trần Từ xem xong đoạn ghi hình kia cũng không biết có nên tức giận hay không.

“Con bé không chém đúng chỗ, nếu là cổ sẽ không kẹt trên cơ giáp.”

Hạng Minh Hóa vừa từ quân khu trở về ngồi trên ghế văn phòng, "Đoạn chém qua kia ấy, cô tua lại chậm một chút."

Trần Từ ngheo lời chỉnh chậm lại cảnh Vệ Tam điều khiển đao laser chém thẳng vào vai Đinh Hòa Mỹ trong video. Nói thật, cô chỉ cần đổi đao thì trận đấu này thắng chắc; nhưng hết lần này tới lần khác đao thì dùng không được, Đinh Hòa Mỹ cũng không phải dạng ăn chay, chị ấy bèn nắm lấy thời cơ này đổi bại thành thắng.

"Dừng lại, kéo ống kính lên cổ tay con bé." Hạng Minh Hóa đứng dậy, đi tới trước mặt Trần Từ, cùng nhau xem hình ảnh tạm dừng trong video, "Với góc độ này, Vệ Tam ban đầu định chém về phía cổ, nhưng trong nháy mắt con bé vung đao đã đổi phương hướng."

Trần Từ nhíu mày: "Vì sao phải làm như vậy?"

Hạng Minh Hóa cười nhạo một tiếng: "Vẫn vì kinh nghiệm thực chiến ít, không dám làm người ta bị thương."

Trong lúc nói chuyện, Hạng Minh Hóa bấm thông tin liên lạc của Vệ Tam.

Vệ Tam đang đọc sách trong phòng ngủ, nhìn thấy tin nhắn của Hạng Minh Hóa thì một lúc lâu sau mới đưa tay chấp nhận: "Thầy?"

"Em đến văn phòng của tôi một chuyến." Hạng Minh nói lời ít ý nhiều.

"Cái này... Không hay lắm đâu." Vệ Tam do dự đáp, "Đêm hôm khuya khoắt."

Hạng Minh Hóa: "..."

Hạng Minh Hóa "ôn hòa" cho hay: "Nửa đêm khuya khoắt, thầy muốn tìm em nói chuyện tín chỉ đã về số không."

Vệ Tam cảm thấy trong lòng giật thót, trên mặt hiện chân thành: "Thầy ơi, tín chỉ bay biến hết, em cũng biết sai rồi."

"Thầy bảo em tới đây thì cứ tới liền đi." Trần Từ từ bên cạnh đi ra, Vệ Tam này làm sao mà không biết nhìn sắc mặt vầy nè.

Vệ-Hèn-Mọn-Tam: "... Dạ."

Hai thầy cô đều ở đây, Vệ Tam không rõ gót đầu thế nào cũng chạy tới văn phòng.

Vừa đi vào, Hạng Minh Hóa và Trần Từ đều ở bên trong chờ, Vệ Tam lễ phép chào thầy cô rồi đứng với bộ dạng sinh viên giỏi trăm phần trăm.

“Lén Lút Ăn Xin?” Hạng Minh Hóa nhìn “sinh viên giỏi” đối diện, “Tôi xem video đối chiến của mấy em rồi, vì sao không chém thẳng vào cổ con bé kia?”

Vệ Tam sửng sốt: “Em không hiểu ý của thầy?”

Hạng Minh Hóa kéo ngăn kéo, lấy ra một sợi dây chuyền cơ giáp từ bên trong. Trần Từ thấy thế thì trong lòng kinh ngạc, đây là cơ giáp trước kia của ông ấy.

Thấy Vệ Tam vẫn đứng đó không có phản ứng, Trần Từ cúi đầu ho một tiếng nhắc nhở cô.

“Tranh tài mà thôi, chém thẳng vào cổ cũng không hay lắm.” Vệ Tam lúc ấy nhớ tới bộ dáng mình chết trong phòng huấn luyện thì cảm thấy không cần thiết, dù sao làm mẫu cách khiêu khích đàn anh đàn chị thi đấu là được rồi.

Hạng Minh Hóa cũng không bất ngờ với đáp án này: “Em nương tay nhưng những người khác sẽ không, người chết chính là em.”

Vệ Tam cúi đầu nhìn sàn nhà, cô đã thấy máu chảy trên Sao 3212 nên tất nhiên tỏ tường chuyện này.

Hạng Minh Hóa cho rằng cô đang tự kiểm điểm lại thì vui mừng thêm cảnh cáo: “Sau này tôi không hy vọng nhìn thấy hành vi này của em nữa.” Nói xong liền ném vòng cổ cơ giáp cho Vệ Tam.

“Cho em đấy.” Trần Từ lôi kéo Vệ Tam đi ra ngoài, “Đây là cơ giáp mà thầy Hạng từng dùng trước kia, quý trọng nó cho thật tốt đi.”

Vệ Tam trong nháy mắt lên tinh thần: “Cơ giáp cấp S?!”

Trần Từ: “... Nghĩ hay nhỏ, đây là cơ giáp cấp A.”

“Cấp A ư.” Vệ Tam nhất thời uể oải.

Trần Từ nhìn không vừa mắt: “Loại cấp A ở đỉnh đấy. Năm đó thầy Hạng cũng không đưa cho tôi đâu, nhất định là nhìn em ăn xin đáng thương quá nên mới cho em.”

Vệ Tam quay mặt nhìn Trần Từ: “Cô à, cô ghen tị rồi.”

Trần Từ: “... Tôi ghen tị đấy.”

Hai người đi ra khỏi văn phòng, đến khi tách ra, Trần Từ gọi Vệ Tam: “Trước kia thầy Hạng có dạy cho tôi, nếu như em có bản lĩnh tiến vào cảnh giới siêu A thì có thể để cho ông ấy chỉ cho.”

Hạng Minh Hóa tuy là một chiến sĩ dùng cơ giáp cỡ trung nhưng am hiểu bắn súng. Năm đó Trần Từ biểu hiện xuất sắc ở đội tuyển trường cũng được ông chỉ bảo mấy lần, đáng tiếc cô là cấp A, cũng vẻn vẹn được cho hay mấy chỗ mà thôi.

Cảnh giới siêu A chỉ là một cách nói phổ biến, hình dung cấp A ở mặt nào đó cực kỳ xuất sắc, thậm chí còn có thực lực so đấu cấp S bình thường. Nhưng cũng chỉ là mặt này thôi, khi tổng hợp thực lực thì cấp A đánh không lại cấp S, trừ phi S cấp kia chưa bao giờ huấn luyện.

“Thầy Hạng là cấp S, vì sao lại có cơ giáp cấp A?” Vệ Tam nhìn vòng cổ cơ giáp trong tay hỏi.

“Không phải ai vừa sinh ra đều có được cơ giáp cấp S.” Vẻ mặt Trần Từ khó phân đoán, “Ngoại trừ thế gia lớn có vốn liếng thì những người khác bắt đầu đều dùng cơ giáp cấp A, mãi về sau mới có cơ giáp cấp S cho riêng mình.”

Có vài người đo lường cảm giác ra được cấp S sẽ sớm gia nhập thế gia lớn. Thế gia này cung cấp tiền và cơ giáp, người ta sẽ bị ràng buộc với thế gia nọ. Một số người khác không gia nhập thế gia thì dùng cấp A đi tới trường quân sự sau này và trường sẽ cung cấp đồ. Cái sau mặc dù tự do hơn cái trước nhưng lại mất ít năm đào tạo hơn. Mà khoảng thời gian kết nối giữa cảm giác cá nhân và cơ giáp cấp S càng dài thì người và máy sẽ đạt tới tần số nhất trí càng cao, sức chiến đấu cũng mạnh hơn.

“Ít trèo tường ra ngoài chơi lại đi, cũng không biết tiết kiệm chút tiền mua một cây đao.” Trần Từ ghét bỏ nhìn cô một cái, “Sau này em dùng cơ giáp của thầy Hạng rồi thì đừng để xuất hiện tình huống lưỡi đao cong vòng nữa.”

Vệ Tam: "..." Leo tường thì khó mà làm gì cũng bị đổ lỗi cho leo tường.

Vừa mới có được cơ giáp mới, Vệ Tam nào có trở về ngay mà tới đi sân huấn luyện, thả cơ giáp của thầy Hạng Minh Hóa ra xem một chút.

Cơ giáp màu đỏ như máu mang theo sát khí xông tới trước mặt, cánh tay phải có một vòng lỗ phóng ra đạn, cánh tay trái có một thanh đao laser, chất lượng vừa nhìn đã biết rất tốt.

Vệ Tam tiến vào khoang cơ giáp, mang mũ bảo hiểm cảm giác xong, thì nháy mắt trong đầu đã có thêm vài thứ làm cô có thể cảm nhận được toàn bộ cơ giáp. Hai tay trượt trên bảng điều khiển, cơ giáp theo đó mà di chuyển.

Dù là tốc độ phản ứng hay là cảm giác cân bằng tổng thể, chúng đều vượt qua hiệu suất cơ giáp của trường một mảng lớn, có phong cách thiết kế rõ ràng.

Hiển nhiên đây là một chiếc do cơ giáp sư chuyên môn chế tạo cơ giáp, không giống cơ giáp trường học khi có thống nhất trong quy cách làm ra.

Vệ Tam một đêm không ngủ, ở trên sân huấn luyện cân nhắc về cơ giáp mới, ngày hôm sau cứ như vậy mang mảng quầng thâm đi học.

"Hôm qua tôi thi đấu với đàn anh được rồi." Niếp Hạo Tề hưng phấn nói, "Cứ dựa theo phương pháp của cậu đó, rất dễ dùng."

Cũng dễ bị đập lắm.

"Dùng tốt là được." Vệ Tam còn ở cân nhắc số liệu của cơ giáp mới trong đầu, cảm giác có thể sửa đổi một chút.

Chẳng qua Vệ Tam không nghĩ tới chuyện ngày hôm qua vẫn còn tiếp diễn.

Đinh Hòa Mỹ là thành viên lão làng trong đội tuyển, lần sau chị ta tham dự là cái cầm chắc. Không thiếu người biết chuyện khi chị ấy bị Vệ Tam khiêu chiến bèn nghe tiếng mà đi xem video trên màn hình; xem xong thì họ nhất loạt kéo tới tìm Vệ Tam đánh nhau. Chẳng PK với chị kia được thì tìm Vệ Tam cũng có gì và này nọ.

Vệ Tam vừa vào phòng huấn luyện mô phỏng là vô số tin tức đã ập tới, mà cô nào có dòm qua xem, trong đó không thiếu người bắt chước giọng điệu của cô gửi tới ngày hôm qua.

Nhưng mà Vệ Tam có da mặt dày, trót thấy được thì coi như không không thấy, vẫn dựa theo kế hoạch huấn luyện của mình như cũ.

Cô không có chuyện gì nhưng đàn anh đàn chị trong phòng huấn luyện thì có.

Do Niếp Hạo Tề cầm đầu, các đội sinh viên mới bắt đầu thường xuyên quấy rầy mấy anh chị khóa trên bằng giọng điệu khiêu khích đến mức được tới đâu thì cứ khiêu khích tới đó, trông muốn ăn đòn ghê gớm.

Mấy anh mấy chị ấy đều là người có cảm xúc để ngoài da, ngay từ đầu nhìn thấy dạng khiêu khích này thì người nào chịu cứ đánh là xong việc.

Nhưng một hai, ba, bốn... Càng ngày càng nhiều tin tức khiêu khích như vậy làm anh chị lớp trên đã chết lặng, hơn nữa đồng thời ghi hận người tên Vệ Tam này, chính cô là tên đầu sỏ!

“Hòa Mỹ, ngày mai tớ sẽ đi tìm Vệ Tam nọ, không đánh một trận thì trong lòng không chịu được.” Có người khóa trên tìm được Đinh Hòa Mỹ, “Cậu có đi xem kịch không?”

Đinh Hòa Mỹ liếc nhìn anh ta: “Tớ đã hẹn em ấy thực chiến ở bãi tập vào ngày mai. “

“Thực chiến?”

“Nó mới đổi cơ giáp mới.” Tin tức này có được là do nghe được người khác nhiều chuyện, Đinh Hòa Mỹ nghĩ nếu Vệ Tam đã thay đổi cơ giáp mới thì hai người có thể quang minh chính đại làm một trận tranh tài.

“Vậy tớ đi xem kịch.” Đàn anh lập tức đổi giọng.

.....

Ngày hôm sau, Đinh Hòa Mỹ đứng ở bãi tập, sau lưng đứng đầy người học lớp cao hơn, tất cả đều nghe tin thì đến xem kịch.

Hôm nay thời tiết xấu, gió như một con dao rạch vào mặt mọi người.

Đinh Hòa Mỹ kiên cường đứng trong gió căn cắt, không nhúc nhích chờ một tiếng, hai tiếng...

“Hòa Mỹ, cậu hẹn Vệ Tam rồi em ấy trả lời chưa?” Có người lạnh đến run rẩy hỏi.

Đinh Hòa Mỹ: “...”

Má!

- ----------

Tác giả có lời muốn nói

Vệ Tam: Hẹn đánh gì? Tôi thấy gì đâu ^

^

Chương 27

“cảm ơn anh, người tốt cả đời bình an“

Trong gió lạnh, một đám đàn anh đàn chị lớp trên rầm rộ đi theo Đinh Hòa Mỹ để nằm vùng.

Sau khi Vệ Tam bị thiếu tá chỉ đích danh, lịch học của cô đã lộ ra trên diễn đàn trường; kế đó cô sửa lại lịch học mới cũng bị người ta tìm hiểu, chỉ cần tìm kiếm “tín chỉ về không” là có thể tìm được hình ảnh của cô từ trong một loạt bài viết.

Đinh Hòa Mỹ hôm nay đã chờ ở bãi tập, nếu Vệ Tam giả chết thì chị ấy dứt khoát tìm tới cửa, ngồi xổm luôn trước cửa phòng học chờ Vệ Tam học xong.

Tiết này của Vệ Tam là một tiết học lớn một tuần một lần, chính cô cúi đầu làm việc riêng, hoàn toàn chẳng biết bên ngoài phòng học có một đám đàn anh đàn chị vừa phẫn nộ vừa lạnh lùng. Ngược lại, các sinh viên khác trong lớp học bị ảnh hưởng sâu sắc, một hồi cảm thấy có chuyện để hóng thì hưng phấn không thôi, một hồi lại bị anh chị bên ngoài nhìn chằm chằm đến cả người tê dại.

Vất vả lắm mới chịu đựng được đến khi tan học mà sinh viên trong lớp không ai nhúc nhích. Vệ Tam quen tay đóng giao diện tư liệu trên quang não, ngẩng đầu đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài.

“Cậu không đi à?” Vệ Tam ngạc nhiên nhìn Niếp Hạo Tề bất động bên cạnh, bình thường động tác của cậu ta nhanh lắm, vừa tan học đã phải chạy tới huấn luyện ngay.

Niếp Hạo Tề quay lưng về phía cửa sổ, ngón tay đặt dưới ngăn kéo chỉ ra ngoài, làm khẩu hình với cô: “Bên ngoài có người.”

Vệ Tam nào hiểu ý của cậu ta: “Chả phải bên ngoài lúc nào cũng có người à? Tôi đi trước đây.” Cô còn muốn luyện tập nhiều với cơ giáp vừa vào tay.

Vừa ra khỏi lớp học, Vệ Tam đã thấy thấy một đám người đứng ở cửa, ánh mắt rơi hết vào trên người cô; đặc biệt là nữ sinh dẫn đầu, trong mắt chị ấy đã bốc cháy.

Vệ Tam cẩn thận suy nghĩ một chút, tuần này cô không trèo tường,

hơn nữa có trèo cũng không đến mức có nhiều người đến đánh cô như vậy, ý chừng tìm người khác.

Ở trong đầu đảo quanh một lần, Vệ Tam bày thần thái tự nhiên đi vòng qua bên cạnh.

Sinh viên trong phòng học ào ào chen ra xem kịch hay, ngay cả Niếp Hạo Tề cũng không đi, đứng ở bên cạnh nhỏ giọng gọi Vệ Tam nhắc nhở: “Chị Đinh chính là người dùng cơ giáp hạng nhẹ bị cậu khiêu khích lúc trước không buông.”

Vệ Tam: Hóa ra là đến đánh cô.

Thấy cô không động đậy tí gì, Đinh Hòa Mỹ cất bước đưa tay chặn đường đi của Vệ Tam: “Chị gửi tin nhắn hẹn hôm nay cùng em tới bãi tập đánh một trận, vì sao không tới?”

Vệ Tam sửng sốt, sau đó chân thành đáp: “Chị ơi, em bận chuyện học lắm, chị cũng biết tín chỉ của em đã hết sạch, những tin tức kia em đều xử lý như tin rác.”

“Em!” Đinh Hòa Mỹ hít sâu một hơi, sau lưng chị ấy còn có một đám người xem kịch, trận này tất phải đánh! “Bây giờ chị hẹn em ra bãi tập đối đầu, có dám đồng ý không?”

“Không dám đồng ý.” Vệ Tam trả lời với vẻ biết nghe lời phải.

Đinh Hòa Mỹ: “...” Bà cha nó, tức chết mình!

“Chị à, thực chiến thì thôi đi, ngày nào rảnh chúng ta đi mở phòng ở chỗ mô phỏng huấn luyện ha?” Vệ Tam cũng không muốn thực chiến, đánh hỏng cơ giáp lại tốn tiền sửa chữa.

Đinh Hòa Mỹ cười ha hả, mở quang não ra: “Vệ Tam, hôm nay em không thực chiến với chị, chị sẽ đưa video này đến tay thiếu tá Lê Trạch.”

Vệ Tam tùy ý liếc qua, nghĩ thầm chị ấy có cái gì có thể uy hiếp được mình.

Trong video chiếu rõ rành hình ảnh Vệ Tam vừa rồi cúi đầu làm chuyện riêng trong giờ học.

Vệ Tam: “... Chị à, một trận đấu thôi mà. Đi nào, chúng ta sẽ đến bãi

tập.”

Mọi người: Vì vậy, để trị được đứa da mặt dày cần có những người có da mặt dày hơn.

Hai người một đường đi về phía sân thể dục, sau lưng có một đám người rảnh rỗi đi theo để xem kịch vui.

Đinh Hòa Mỹ không nói nhảm, trực tiếp vào cơ giáp còn gọi Vệ Tam nhanh lên.

Vệ Tam thả cơ giáp của mình ra, cơ giáp màu đỏ như máu vừa ló là đã có người nhận ra chuyện tốt: “Huyết Tích, đây là cơ giáp của thầy Hạng Minh Hóa!”

Cơ giáp cấp A đã được cấp S sử dụng qua đều có tên trên bảng, là mục tiêu cố gắng của rất nhiều cơ giáp sư.

“May thay cơ giáp của chị Đinh cũng không kém, bằng không là chịu thiệt rồi.”

“Cơ giáp của thầy Hạng đã được đưa cho Vệ Tam rồi á?”

“Vì cảm thấy mình dạy trúng sinh viên vừa keo vừa nghèo cũng nên ha ha ha ha.”

“Thôi đi, cậu đổi một người nghèo khổ khác xem thầy Hạng có cho hay không. Cái khác không nói, vụ đối kháng trong phòng lúc trước cũng thấy Vệ Tam này có chút tài năng.”

Người bên cạnh thảo luận kịch liệt, còn Vệ Tam đang do dự mãi chưa vào khoang cơ giáp.

“Nhanh lên!” Đinh Hòa Mỹ thúc giục cô.

Vệ Tam ngửa đầu: “Chị ơi thương lượng một chút. Em thắng rồi mà lỡ cơ giáp bị hư thì chị giúp em trả phí sửa chữa nha.”

Đinh Hòa Mỹ trong khoang cơ giáp: “...”

Đám đông vây xem có người nóng nảy: “Cô cứ đấu nhanh lên, mặc kệ thắng thua gì tôi cũng trả phí sửa chữa cho!”

Vệ Tam tìm được đúng người nói chuyện trong đám đông, cũng tiến

lên muốn cách liên lạc với anh chàng: “Cảm ơn anh, người tốt cả đời bình an.”

Đàn anh nào đó trót buộc miệng: “...”

Thành công tìm được người tốt bụng, Vệ Tam lập tức tiến vào khoang cơ giáp để bắt đầu đối kháng.

Đinh Hòa Mỹ có một chiếc cơ giáp hạng nhẹ màu xanh da trời. Chị ấy đi lên rồi bung cánh ra ngay, bay lên trời, kế đó lập tức xông về phía Vệ Tam, nương theo đó còn có mũi tên từ cây nỏ.

Vệ Tam vẫn không nhúc nhích như lúc ban đầu, cô đang quan sát.

Niếp Hạo Tề thấy tên và chị Đinh đã tới gần Vệ Tam bèn không khỏi hô: “Vệ Tam, mau tránh đi!”

Chậc, không tới một chiêu đã giải quyết xong.

Suy nghĩ này lóe lên khi Đinh Hòa Mỹ tấn công về phía Vệ Tam; đến khi phục hồi tinh thần thì mục tiêu trước mắt đột nhiên biến mất.

Không đúng!

Đinh Hòa Mỹ dừng chân, ngẩng đầu nhìn lên trên, đồng tử co rụt lại: Vệ Tam đã nhảy dựng lên, cây đao trong tay cô đã chém tới.

“Mẹ kiếp!!!”

Quần chúng vây xem bên cạnh đồng loạt hít sâu một hơi.

“Lực bật của Vệ Tam vì sao lại mạnh như vậy?!” Nhảy cao hơn bay nữa.

Khoảnh khắc đao chém tới, Đinh Hòa Mỹ thu cánh lại, liên tục lui về phía sau, tránh được đao thứ nhất của Vệ Tam đồng thời cho mũi tên bắn về phía cô.

Vệ Tam hơi nghiêng đầu tránh tên rồi thu thế rơi xuống đất, dùng đao chống lại tên bay tới.

Đinh Hòa Mỹ dùng lối đánh của cơ giáp hạng nhẹ tiêu chuẩn, phi hành phối tên bay, dùng tốc độ linh hoạt và tấn công chuyên sâu; duy nhất có một điểm khác biệt là chị ta có tính táo bạo, thế đánh rất gấp

gáp, thích đánh cận thân.

Ngược lại phía Vệ Tam không bàn nhiều lắm tới lối đánh, tóm lại cứ thuận tiện thì tốt.

Hai người trong phúc chốc vào thế giằng co, Đinh Hòa Mỹ cắn răng trong khoang cơ giáp, chị ấy cho rằng chuyện nọ trong phòng huấn luyện chỉ là ngoài ý muốn. Hiện tại xem ra Vệ Tam có chút tài nghệ thật, chưa kể tới chuyện quá hòa hợp với cơ giáp mới, hoàn toàn không giống với dạng mới dùng được hai ngày.

Rốt cuộc chị ấy vẫn có kinh nghiệm của thành viên lão làng, sau vài phút Đinh Hòa Mỹ đã phát huy cơ giáp hạng nhẹ cấp A đến cực hạn, thật sự đúng với cái ID Cơ Giáp Hạng Nhẹ Xịn Nhất của chị ấy.

Mũi tên bay tới nhiều vô kể, Vệ Tam có muốn tránh cũng tránh không hết, chỉ vừa một lát mà trên người cơ giáp đã mang theo vết thương.

Vệ Tam nhíu mày, tuy rằng phí sửa chữa đã có người hảo tâm trả cho nhưng cô vẫn đau lòng, cơ giáp này đến tay còn chưa nóng đấy.

Một làn sóng tên khác bắn tới, Vệ Tam dứt khoát thu đao, không ngăn cản nữa.

“Cô ấy điên rồi?!”

“Có phải muốn từ bỏ kháng cự không? Đàn anh phải chảy nhiều máu cho phí sửa chữa rồi ha ha ha ha.”

“Nhắc mấy người một chút, Vệ Tam lên lớp với cô Trần Từ, thậm chí còn có dự định tranh suất xạ thủ trong đội tuyển trường nữa.”

Quần chúng vây xem lập tức lặng thinh, bọn họ đều nhãng mất chuyện Vệ Tam cũng chơi bắn súng.

Dù chị Định dùng tên cũng không tệ lắm, nhưng đây chỉ là môn học bắt buộc của cơ giáp hạng nhẹ. Đồng thời chị ấy cũng không phải là xạ thủ, sở trường lại là dạng siết cổ cực nhanh; song hết lần này tới lần khác chị ấy không thể tiếp cận Vệ Tam ngay từ đầu, chỉ có thể dùng thế tấn công của nỏ và tên bình thường.

Quả nhiên, Vệ Tam giơ cánh tay phải lên trong bãi tập để b ắn ra vài phát đạn, mỗi phát đều nhắm vào tên của Đinh Hòa Mỹ. Mũi tên và đạn, hai thứ cứ thế va chạm với nhau.

Không chỉ vậy, mỗi đợt Vệ Tam bắn xong thì lại tới gần chị ấy thêm một đoạn. Đến cuối lúc người ta còn đang suy nghĩ sẽ né tránh viên đạn như thế nào thì cô đã áp sát người, đặt đao ngang trên cổ Đinh Hòa Mỹ.

“Chị, em thắng rồi.”

Đinh Hòa Mỹ: “...”

Quần chúng vây xem trầm mặc một trận, sau đó nghị luận ầm ã.

“Trâu bò thật trời, chiêu này quá tàn nhẫn.”

“Chiêu này Vệ Tam đã từng dùng với cô Trần Từ.”

“Thật hay giả, sao cô Trần Từ phá được?”

“Cô Trần Từ bắn đạn ở đợt thứ hai, Vệ Tam quỳ hai đầu gối xuống luôn.”

“Ha ha ha ha, không hổ là cô Trần Từ!”

“Lại nói chứ với tài nghệ thế này, Vệ Tam đã đủ vào đội tuyển trường rồi.”

“Tôi thấy xạ thủ này bắn cũng được.”

“Sinh viên mới bây giờ đều mạnh thế á? Cấp S bên kia coi như xong, dè đâu sinh viên mới cấp A cũng lợi hại, làm mấy sinh viên già như chúng ta mất mặt quá.”

Đinh Hòa Mỹ nhảy xuống từ trên cơ giáp, lau mồ hôi một phen: “Em rất lợi hại, về sau chúng ta lập thành một đội trong đội tuyển.” Nói xong chị ấy thoải mái xoay người rời đi.

Nhân vật chính của trận đấu đã đi mất một người, quần chúng vây xem cũng tự tản ra.

Vệ Tam vội vàng đuổi kịp đàn anh lúc trước, nói ngắn gọn ý muốn: “Người tốt bụng, phí sửa chữa nữa đấy.”

Đàn anh: “... Mở quang não ra đi, tôi sẽ chuyển cho cô.”

Cuối cùng Vệ Tam rời đi trong sự mỹ mãn.

Tại trận chiến hôm nay, Vệ Tam lại giành được một danh hiệu "Xạ Thủ Chờ Được Tuyển" trong số sinh viên hạng A.

.....

Học xong tiết học hôm thứ sau, Vệ Tam vừa chuẩn bị nằm xuống nghỉ ngơi thì Kim Kha lại đến gõ cửa.

"Quấy nhiễu người trong mộng, trời ném sấm sét." Vệ Tam tựa vào cửa lạnh lẽo nói.

"Năm ngàn tinh tệ." Kim Kha vươn tay ra.

Vệ Tam lắc đầu: "Tăng giá rồi. "

"Cho cậu năm vạn vậy." Kim Kha nói xong chen vào, nằm luôn xuống dưới giường bên cạnh cô.

Vệ Tam nghĩ đến Kim Kha hôm nay vô cùng hào phóng khác ngày thường, xuất phát từ lòng nhân đạo, cô hỏi: "Cậu làm sao thế?"

Kim Kha nhắm mắt lại: "Mệt mỏi. "

Vệ Tam ngồi trên giường của mình rồi vào diễn đàn Khối Rubik, một lát sau đột nhiên thốt ra một câu: "Đàn ông không thể nói mình mệt mỏi."

Kim Kha bị chọc tức: "Vệ Tam, cậu không có tâm!"

"Khi nào giải đấu Hephaestus tiếp theo sẽ bắt đầu?" Vệ Tam hỏi thật đứng đắn, cô có chậm chạp đến đâu cũng nhận thấy mỗi người trong trường bắt đầu khẩn trương.

"Cuối tháng ba, đầu tháng tư." Kim Kha túm tóc, "Cuộc thi đang có thì sắp kết thúc, cuối tuần hẳn sẽ có kết quả, thầy cô bọn họ… Tớ vừa mới trở về, người của trường quân sự Đế quốc... Tớ không biết."

Mặt mày cậu mang theo chút nôn nóng: "Người chỉ huy trận đấu tiếp theo tuyệt đối là anh ta. Dù tớ có xem trận chiến đó bao phen cũng không làm được dạng cấp độ như thế."

"Không phải có bốn lần sao? Lần này đánh không lại thì còn ba lần

nữa.” Vệ Tam không cảm thấy thua là một chuyện mất mặt, có tiến bộ là được.

Kim Kha cũng không biết vì sao mình cứ thích chạy tới chỗ Vệ Tam, rõ ràng cô không an ủi được người khác.

“Cuối tuần trường học sẽ phát sóng trực tiếp trận chung kết, chúng ta có thể nhìn thấy hình ảnh của tất cả các trường quân sự ở lầu Bắc Vọng, cậu có muốn đi cùng tớ không?” Kim Kha hỏi cô.

“Không được.” Vệ Tam còn nhớ nhung việc lên cấp L3.

“Cuối tuần có việc hả?”

“Có việc.” Vệ Tam suy nghĩ một chút rồi tiếp lời, “Thứ bảy xem không được thì cuối tuần có thể trở về sớm.”

Kim Kha hơi tiếc nuối: “Sau khi tới đó vào thứ bảy thì lầu Bắc Vọng Lâu sẽ phong tỏa, cậu không vào được, chỉ có thể xem trực tiếp trên mạng trong trường.”

Mà mạng nội bộ chỉ có góc nhìn của trường Quân sự Damocles.

“Có thể nhìn là được.” Vệ Tam không thèm để ý, cô xem thông tin chợt hỏi Kim Kha, “Kỳ nghỉ đông cậu có về được Sao 3212 không? Tớ tính về thăm thầy với cô mình.”

“Kỳ nghỉ đông?” Kim Kha lắc đầu, “Tớ không về, sau khi cậu được chọn làm xạ thủ cũng không trở về được đâu, phải tập huấn cùng nhau đấy.”

Vệ Tam: “...”

Vậy chỉ có thể hỏi thầy và cô có muốn tới hay không.

“Một trận đấu lớn như vậy mà chả có tiền thưởng.” Vệ Tam lắc đầu, đưa tay mở phần diễn đàn ra, ánh mắt chợt khựng vì có người gửi tin nhắn cho cô.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói

Hahahahaha, có độc giả nói rằng có một loại người rất lợi hại, nhưng

mà không có duyên với bỗng giàu nhanh, hahahahahahahahaha!

Vệ Tam: Thảm!!!

Chương 28

“tên lừa tình!”

Gần đây Vệ Tam không có thời gian đi dạo diễn đàn Khối Rubik, trước đó thì có cơ giáp thật luyện tập, cộng thêm thời gian gấp gáp nên cũng không có tâm tư lên đây, nay thì vừa lên đã nhận được tin tức.

Trước khi mở ra, cô vẫn đang nghĩ có thể là tin nhắn của hệ thống, đến chừng mở ra mới biết là của người sống. ID người gọi là Hà Sư, avatar là một con vật lông xù, trông vừa lạ vừa đáng yêu.

[Xin chào, xin hỏi cơ giáp này là do cậu làm sao? Rất xịn đấy, chúng ta có thể giao đổi với nhau sau này không?]

Bên trong đính kèm một bức ảnh là cơ giáp mà cô đã tiện tay làm ra trước đó. Nói thật, chính cô cũng cảm thấy xấu xí không chịu nổi.

..... Avatar đáng yêu, tâng bốc không não còn trao đổi sau này.

Vẻ mặt Vệ Tam nghiêm túc nhìn tin nhắn của đối phương gửi tới, lại nhìn ảnh đại diện mình nhìn không ra giới tính thì như được giác ngộ: cô có thể gặp phải tên lừa tình rồi!

Hóa ra đến thế giới này còn có lừa tình online? Người này không nhìn vào ID của cô à?

Vệ Tam đưa tay lên gửi cho người nọ một tin nhắn: [Tôi nghèo mạt luôn có biết không? Nghèo đó!]

Bản thân cô còn phải trải qua ăn bữa hôm lo bữa mai, nhưng vẫn còn những người muốn lừa cô về tiền bạc, đúng là điên khùng.

Sau khi Vệ Tam chặn người ta đi thì trong lòng mới bình tĩnh lại, quay đầu nhìn Kim Kha: “Nhớ khóa cửa khi ngủ dậy đấy.”

“Cậu đi đâu vậy?”

“Trèo tường.”Vệ Tam bỏ lại câu này rồi ra cửa.

Xưởng Đen mở cửa hai mươi bốn giờ, buổi tối vẫn có người thi đấu. Vệ Tam muốn tối nay dứt khoát thăng cấp trước, kiếm được năm

mươi vạn tinh tệ thì mới hơi an tâm.

Vừa vào tầng ba dưới lòng đất, bầu không khí đã không giống rõ, không còn người tụ tập cùng một chỗ nói chuyện với nhau, không còn tới lui nhiều người, nhiều nhất cũng chỉ có ba người cùng nhau. Vệ Tam đi tới dựa theo số sân thi đấu được phân phối.

Phạm vi sân đấu này còn lớn hơn gấp mấy lần so với tầng hai, khán giả không còn đứng ở phía dưới sân đấu mà là ở phía trên.

Lúc Vệ Tam lên sân thì nhìn quanh một vòng, cảm giác sân đấu tầng ba giống na ná đấu trường, khán giả nơi này cần mua vé vào, cũng không bắt buộc là người của Xưởng Đen. Nhưng bên khán giả phía cô cũng không nhiều, ngay cả trọng tài nói lúc đầu cũng không có hứng lắm.

Cơ giáp đứng đối diện hoàn toàn đã được cải tạo, tăng cường tất cả vũ khí trong khi Vệ Tam còn dùng chiếc cơ giáp ngũ sắc sặc sỡ kia, phối hợp với một đôi loan đao mua được với giá cao. Không thể không nói, chất lượng đao này không tệ, ít nhất mỗi lần chém lên người đối thủ thì lưỡi đao sẽ không cong vòng.

“Oành…”

Đối thủ là cơ giáp hạng nặng, pháo ion cứ đánh tới ngỡ như chẳng cần tiền làm Vệ Tam tuyện nhiên không đến gần được, chỉ có thể đi khắp nơi trốn tránh ở sân đấu.

Những viên đạn pháo này đánh vào lưới bảo vệ xung quanh sân đấu làm chấn động đến mức lưới bảo vệ cũng rung theo.

Càng như vậy, Vệ Tam càng nhìn ra được nhược điểm của đối thủ: Không đủ chính xác.

Vệ Tam quả thực thuận buồm xuôi gió đối với dạng tấn công này, độ khó lúc trước ở phòng mô phỏng huấn luyện còn khó nhằn hơn cái này rất nhiều.

“Uầy, người trên đài kia có phải càng ngày càng gần không?” Không cướp được vé của tuyển thủ mình thích cho nên khán giả nọ tiện tay mua khu sân đấu này, kế đó người nọ khều bạn mình bên cạnh.

Bạn người này đang xem một trận đấu ở khu sân đấu khác trên quang não, nghe vậy bèn ngẩng đầu nhìn thoáng qua, nói qua loa:

“Ừ.” Cứ trốn tới trốn lui có gì đáng xem.

“Tới gần thật kìa.” Khán giả này hứng thú, đứng thẳng dậy nghiêm túc nhìn chằm chằm tuyển thủ tên là “Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt”.

Trải qua mỗi lần tấn công, trận tuyến của đối thủ hiển nhiên loạn lên, dễ thường thấy rõ pháo ion bắn vừa nhanh vừa gấp, hết lần này tới lần khác bằng mắt thường thấy được Vệ Tam đột nhiên vọt tới.

“Đáng chết!”

Người đàn ông trong khoang cơ giáp nhìn Vệ Tam càng ngày càng gần bèn luống cuống tay chân bấm bảng điều khiển, có ý ngăn cản cô tới gần.

“Chậm lại rồi?” Khán giả kia nhìn “Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt” dưới sân đang chậm chạp không làm tới bước cuối cùng thì cho rằng cô bị ngăn cản; kế đó người kia thất vọng, quả nhiên là sân đấu bình thường không có gì để xem.

Nhưng một giây sau, một một thanh loan đao trong tay Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt đột nhiên dài hơn, chém thẳng xuống vai đối phương làm bay một nòng pháo.

Khán giả hồi lâu mới phản ứng lại, đôi loan đao của cô có đính theo dây xích, có thể co rút được.

Vệ Tam lấy tay trái cầm loan đao có sợi xích thật dài ở giữa, phần đầu là loan đao. Lúc cô lắc lắc thì cảm thấy vũ khí mới không tệ lắm, đúng thật là tiền nào của đấy, tuy rằng so ra kém đao laser của Huyết Tích nhưng dùng để thăng cấp đã đủ rồi.

Cô còn đang suy nghĩ đợi lát nữa chặt đối thủ, nhưng đối thủ lại bị dọa ra sân đấu trước một bước.

Vệ Tam: “???”

Người ta chạy thẳng luôn.

[Xin chúc Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt đã thăng lên cấp L3 thành công, tinh tệ x500,000, điểm x1,000,000]

Vệ Tam từ trong cơ giáp đi ra ngu ngơ trước sự tình.

Cô không biết người nọ hôm qua mới vất vả lắm lên cấp L3, trước đó từ tầng hai đã nghe qua tiếng xấu khét tiếng của Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt, nhưng lúc đầu không nhớ tới. Trong nháy mắt cô chặt nòng pháo, người nọ mới đột nhiên nhớ tới ID này có ý nghĩa gì, đây là một tên biến thái thích đùa giỡn người khác!

Người nọ lập tức nhụt chí, thăng cấp có rất nhiều cơ hội còn lỡ mà bị biến thái đùa bỡn thì tâm lý ắt có bóng ma ở lại.

“So tài xong rồi?” Nhìn xuống bên kia thấy sân đấu trống không, khán giả quay đầu hỏi người bạn bên cạnh.

“Xong rồi.” Người bạn giật mình, anh ta vừa mới có hứng thú thì trên sân đã có người chủ động nhận thua, thoạt tiên còn muốn xem Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt này có bản lĩnh gì.

Khu sân đấu tầng ba Xưởng Đen mở với bên ngoài, chỉ cần bỏ tiền mua vé là có thể vào xem trận đấu, hơn nữa có thể chọn xem tuyển thủ mình thích. Nhưng nếu là tuyển thủ hot thì vé vào cửa rất hiếm, sẽ xuất hiện tình huống không mua được. Bên cạnh đó tất cả tuyển thủ phải trải qua giai đoạn L0 đến L2 nên khán giả có thể xem tất cả các video về trận đấu của họ, miễn là khán giả chịu chi.

Người khán giả trên khán đài giờ phút này dâng nên niềm hứng thú mãnh liệt với Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt. Anh ta bèn mở nền tảng trả tiền của Xưởng Đen, nhập ID, mua một trận đấu của cô ở cấp độ L2.

Đã nhẫn đấu pháp hung tàn tầng ba, tầng hai có thể xem như là còn ôn hòa hơn nhiều.

Nhưng...

Người này cúi đầu xem video trên quang não, miệng giật giật, cách đấu này có phải quá tao nhã hay không.

Dù tao nhã nhưng vẫn thấy sức mạnh, người này cứ mãi mua video xem không ngừng như nghiện, ngay cả người bạn bên cạnh muốn đi mà anh ta còn lưu luyến cầm quang não vừa đi vừa cảm thán: “Biến thái vậy trời!”

Vệ Tam không biết mình còn có loại giá trị thương mại này, cô đánh xong một hồi là kiếm được năm mươi vạn. Kế đó thì vừa lòng thích ý bỏ ra điểm tích lũy để thuê phòng rẻ nhất nghỉ ngơi, ngày hôm sau tiếp tục đi dạo dưới tầng ba.

Tầng ba càng thêm thương mại hóa nhiều thứ so với hai tầng phía trước, tất cả những thứ có thể nghĩ đến đều nhìn thấy được ở đây. Vệ Tam đang tích góp tiền nên hiển nhiên sẽ chẳng mua bất cứ thứ gì, nhưng cô phát hiện ra điểm tích lũy ở chỗ này có thể xài như tinh tệ.

Bởi vì từ L3 trở đi sẽ có bảng xếp hạng, top 50 điểm tích lũy là người của L4 và L5, dưới đó là một trăm năm mươi cao thủ của L3. Chỉ cần tiến vào top 200 trên bảng xếp hạng, tuyển thủ sẽ có cơ hội được các thế lực ngầm mời chào, tìm được chỗ dựa vững chắc, sau này cũng không cần mình trả phí chi tiêu cho cơ giáp.

Vệ Tam không có hứng thú đối với chỗ dựa vững chắc, nhưng mục tiêu của cô là top 50 người đứng đầu, nghe nói tầng đó có thể trao đổi tài nguyên vật liệu.

L3 không có khiêu chiến vượt cấp như trước, ngược lại có nhiều nhóm pk ngẫu nhiên, cấp độ trong mỗi nhóm là cố định từ bao nhiêu cấp đến bao nhiêu cấp; chỉ cần số điểm đạt đến mức tối đa được chỉ định trong nhóm ngẫu nhiên là có thể được tự động chuyển sang nhóm ngẫu nhiên khác.

Vệ Tam hiện đang ở trong nhóm ngẫu nhiên ở trình độ thấp nhất.

Làm xong những thứ này, Vệ Tam không vội vàng thi đấu, bằng không cơ giáp bị hao tổn lại tốn thêm một khoản chi tiêu. Cô đã offline ID và sau đó chạy đi xem những người khác giao tranh.

Tuyển thủ trong Xưởng Đen không có tình huống không mua được vé. Việc tốn chút điểm để đứng trong góc theo dõi là một đặc ân đối với mấy trận thi đấu nóng hổi trên sân.

Vệ Tam nhàn rỗi đi qua thấy cả cá độ trận đấu, quả nhiên đấu trường đen dưới lòng đất thì không thể thiếu cái này được.

Cô nhìn tuyển thủ hot hiện tại với ID là Tử Thần rồi lại nhìn sang ảnh chụp trên màn ánh sáng. Người đàn ông này cao gần hai mét, bắp thịt cuồn cuộn, cả người đều tràn ngập sức mạnh, trong mắt tản ra sát khí vô hình, trước mắt cho thấy hắn dùng cơ giáp hạng nặng.

Người chống lại hắn hôm nay tên là Hầu Tử, vóc người lộ ra vẻ còm nhom queo quắt, sử dụng cơ giáp hạng nhẹ.

Bên Tử Thần có đầy những người đứng đặt cược.

Vệ Tam đi đến bên Hầu Tử: “Năm ngàn tinh tệ đè hắn nè.”

Người phụ trách thống kê nhấc mí mắt lên, nói với giọng âm u đầy chết chóc: “Mười vạn tinh tệ mới được đặt.”

Vệ Tam: “……” Năm ngàn tinh tệ không phải là tiền hả?

Cô không thể nào bỏ ra được, cuối cùng cất năm ngàn tinh tệ của mình rồi đi khán phòng chờ đợi trận đấu bắt đầu.

Cái người tên Tử Thần vừa ra thì trong khán phòng đã có ngay một đám người điên cuồng gọi tên hắn.

Vệ Tam nhìn qua, có thể thấy rõ mọi người có cảm giác giác nhau về Tử Thần. Có một bộ phận là thành phần cuồng nhiệt ủng hộ Thử Thần, còn có một số người tựa hồ cũng không thích hắn, vẻ mặt còn mang theo căm ghét.

Ngay từ đầu không hiểu rõ nhưng chờ sân thi đấu bắt đầu thì Vệ Tam cuối cùng cũng thấu, vì sao lại có người ghét Tử Thần này.

Thi đấu ở Xưởng Đen từ trước đến nay đều phải ký giấy sinh tử, nhưng phần lớn người ở đây sẽ dừng khi có người bắt đầu đếm ngược. Chỉ cần đối thủ không gượng nổi và nhận thua thì tuyển thủ sẽ không ra tay nữa.

Và người đàn ông tên là Tử Thần này thì thích tra tấn người ta.

Hầu Tử y như ID mình, thân thủ linh hoạt, am hiểu tránh né loạn chiến. Trong khi thực lực Tử Thần cao hơn hẳn Hầu Tử, sau khi bắt được sơ hở của anh ta thì Tử Thần đã tấn công như vũ bão, ra liên tục mấy quyền đánh vào bụng Hầu Tử, thậm chí giẫm gãy chân anh ta.

Đã so tài đến mức này, Hầu Tử bèn giơ tay ý muốn nhận thua, song mỗi lần anh ta giơ tay lên thì Tử Thần hết lần này tới lần khác vờ chẳng nhìn thấy, cứ thế tiếp tục ngược đãi đối phương. Hầu Tử ở trong khoang cơ giáp muốn thông qua quang não rời khỏi trận đấu thì Tử Thần lại tới gần, bẻ gãy cổ cơ giáp luôn, cầm lấy đầu cơ giáp gầm thét khắp khán đài.

Vệ Tam nhíu mày nhìn Hầu Tử trên sân đấu, anh ta còn ở trong

khoang cơ giáp, chưa hề đi ra.

Mũ bảo hiểm cơ giáp có kết nối với cảm giác, trong nháy mắt bẻ gãy cổ cơ giáp tương đương với việc bẻ gãy cổ người trong khoang.

Lần đầu tiên Vệ Tam chết trong phòng mô phỏng huấn luyện cũng hồi lâu có kịp phản ứng đâu, trong loại trận đấu thực chiến này thì đả kích chỉ càng lớn hơn.

Thử Thần đi ra từ cơ giáp, hắn điên cuồng vỗ ngực mình phấn khởi gào thét, giống như là người ăn lông ở lỗ.

Khán phòng cũng có những người cảm thấy không thoải mái bèn đứng dậy và rời đi, nhưng đa phần những người còn lại điên cuồng gào thét, hưng phấn chẳng thôi.

Cuối cùng Hầu Tử được nâng lên bởi nhân viên Xưởng Đen, anh ta bị thương rất nặng.

Vừa lúc nhân viên công tác đi ngang qua phía Vệ Tam bên này, cô nhìn người trên cáng có ánh mắt đờ đẫn, chỉ sợ là tổn thương tinh thần còn nghiêm trọng hơn.

Kế đó Vệ Tam lại đi xem mấy trận nữa ở sân đấu khác. Không thể nói mỗi một trận đều có dạng người như Tử Thần nhưng hầu như trận đấu nào cũng xảy ra chấn thương đổ máu, mà khán giả càng thấy máu thì càng sung hơn. Chẳng trách Tử Thần có thể trở thành tuyển thủ nổi tiếng ở tầng ba, ngay cả quà thưởng của khán giả còn cao gấp mấy lần so với những tuyển thủ khác.

Ở tầng ba dưới lòng đất, cả thảy dục vọng và thú tính đều bị phóng đại vô hạn.

Đám người trên sân này đều đang liều mạng đánh nhau, Vệ Tam đã thấy trước nếu như mình không đề cao tính năng và thực lực của cơ giáp thì sẽ tốn không ít tiền.

Vừa giữa trưa cuối tuần, Vệ Tam đã ở tầng một thay đổi xong động cơ cơ giáp và các bộ phận khớp nối của mình đến buổi chiều mới trở về trường học, vừa lúc trận chung kết giải đấu Hephaestus đang phát sóng trực tiếp.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói

Vệ Tam: Để tiêu ít tiền, quyết định đề cao thực lực, kiên quyết không cho người khác có cơ hội làm hư cơ giáp.

Chương 29

“khoe khoang“

Tại bãi tập Trường Quân sự Damocles lúc này có sinh viên của tất cả các lớp. Tất cả mọi người đồng loạt ngửa đầu nhìn chằm chằm vào màn hình ánh sáng khổng lồ với vẻ mặt phức tạp.

Vệ Tam trở về từ Xưởng Đen, vừa vào cổng trường đã nhìn thấy ngay một cảnh tượng vô cùng yên tĩnh trên sân. Cô nguyên đã vội vã trở lại để xem trực tiếp, nên ngay lập tức tìm thấy một nơi hẻo lánh và ngồi xuống cùng xem với những người khác.

Trên màn ánh sáng khổng lồ là ba chiếc cơ giáp, trong đó một chiếc cơ giáp cỡ trung màu trắng ngó bộ chật vật hơn hẳn, tựa hồ đang che chở hai chiếc cơ giáp phía sau. Còn phía đối diện là một con nhện màu xám khổng lồ, xung quanh còn có mấy con nhện nhỏ.

Nói là nhện nhỏ, thật ra cũng cao như cơ giáp.

Cơ giáp màu trắng đối đầu trực tiếp với con nhện màu xám khổng lồ, hai chiếc cơ giáp sau lưng thì luống cuống tay chân đối phó với mấy con nhện nhỏ vây bủa.

Vệ Tam theo bản năng nhíu mày, theo cô thấy cơ giáp màu trắng sẽ thua, hai chiếc cơ giáp sau lưng cũng đánh không lại những con nhện kia. Lúc này chỉ xem là cơ giáp màu trắng hay là hai chiếc cơ giáp khác thua trước.

“Hu hu, làm sao bây giờ?”

Cánh tay Vệ Tam đột nhiên bị người ta kéo lại, cô cứng ngắc quay đầu nhìn thì thấy nam sinh bên cạnh vừa cắn tay vừa khóc thành tiếng.

Góc quá nhỏ, lúc cô chen tới thì chỉ có mỗi bạn nam này đứng ở đây, bây giờ có thêm cô nữa.

Bạn nam kéo lấy cánh tay Vệ Tam giống như tìm được chỗ trút giận bèn nức nở: “Thân Đồ Khôn một mình chống lại nhện lớn, bên cạnh còn có nhiều nhện nhỏ như vậy thì không bảo vệ được hai người lớp trên là chắc rồi.”

“Hai người còn lại quá yếu.” Vệ Tam hảo tâm nhắc nhở, “Trình độ ba người không chênh lệch lắm thì còn có thể đánh một trận.”

Bạn nam bỗng dưng chẳng còn nước mắt nữa, dùng ánh mắt ghen ghét nhìn Vệ Tam: “Thân Đồ Khôn là chiến sĩ độc lập, hai người còn lại là cơ giáp sư và chỉ huy thì sao mà có trình độ như nhau được?”

Vệ Tam: “...” Con trai bây giờ trở mặt nhanh thật.

Thực lực của hai người còn lại cũng không chênh lệch lắm, ít nhất so với cấp A mà Vệ Tam từng thấy thì mạnh hơn một chút. Dù sao cũng là cấp S, nhưng những con nhện kia quá hung ác, lỡ mà so sánh nữa thì chả đủ.

Trong màn ánh sáng, cơ giáp màu trắng cầm đao laser đâm thẳng vào miệng nhện to, cùng lúc đó một cái móng của nhện to c ắm vào trong thân thể cơ giáp, vị trí đó rất gần khoang cơ giáp.

Trên bãi tập có tiếng hít hà phát ra chẳng ngừng, thậm chí đã có người nhịn không được đứng lên. Bạn nam ở góc lo lắng lại nắm lấy cánh tay Vệ Tam như muốn được tiếp thêm sức mạnh.

Vệ Tam không chú ý, tâm tư của cô đều ở trên màn ánh sáng, vị trí này nguy hiểm quá.

Ngoài dự đoán, động tác cơ giáp màu trắng chỉ khựng lại một giây rồi lập tức rút ra đao laser, không chút do dự chém đứt móng của con nhện khổng lồ. Đoạn, cơ giáp cứ như vậy kéo cái phần bị gãy, rồi tiếp tục vung đao kéo thẳng một đường về phía trước từ miệng nhện, đao cắt qua bụng của con nhện khổng lồ rồi mới dừng.

Trên bãi tập chợt truyền ra tiếng hoan hô thật lớn, tất cả mọi người đều hét cả lên vì người đàn anh Thân Đồ này đã lật ngược tình thế trong nháy mắt.

Tuy nhiên ở phía bên kia, nhện con lại tấn công thành công, một chiếc cơ giáp bị ba con nhện con vây hãm, khoang cơ giáp bị hư hại nặng, gần như đến thời điểm nguy cấp.

“Hiện tại bỏ thi đấu đi!” Người của cơ giáp màu trắng hô to với người bên trong chiếc cơ giáp kia.

Một giây sau, trong màn hình xuất hiện một chiếc cơ giáp khác, nó thật nhanh nhẹn đẩy lùi nhện con nhưng không làm chúng bị

thương, chỉ mang người trong khoang cơ giáp, cũng thuận tay thu lấy cơ giáp rời đi.

Để lại hai chiếc cơ giáp còn lại vẫn tiếp tục chiến đấu tại vị trí của mình.

Vệ Tam nhìn màn ánh sáng, bên trong cơ giáp vừa rời đi hẳn là nhân viên cứu viện.

Tại thời điểm này, bãi tập đã rơi vào sự nín thinh tột độ, trên khuôn mặt tất cả mọi người đều hiện rõ sự thua cuộc.

Vệ Tam quay đầu nhìn bạn nam ở góc đang đỏ bừng hai mắt, nước mắt ngược lại không tuôn ra.

“Còn tận hai người lận.” Vệ Tam an ủi.

Bạn nam lần này không nhìn cô với vẻ chê bai nữa, cậu ta nín thinh một lúc lâu sau mới nói: “Cơ giáp sư bị loại, cơ giáp Thân Đồ Khôn bị hao tổn lại còn mang theo chỉ huy, lộ trình thậm chí chẳng nhất bước được một nửa, trận đấu này chẳng còn hy vọng.”

Trận đấu buổi chiều cuối tuần này đã gần kết thúc, ban đầu còn ba chiến sĩ độc lập, nhưng giờ chỉ còn lại một chiếc cơ giáp màu trắng.

Quy tắc của giải đấu Hephaestus rất đơn giản: cho một tấm bản đồ, đánh dấu điểm kết thúc, trường quân sự nào đến được đầu tiên được tính là giành chiến thắng, ba hạng đầu sẽ được điểm lần lượt là mười, năm, một. Toàn bộ giải đấu có tổng cộng mười hai trận, mỗi tháng một trận được ghi lại thứ hạng và điểm, cứ tích lũy cho đến khi kết thúc giải đấu thì tổng kết chọn ba vị trí đầu tiên.

Ba trường quân sự hàng đầu sẽ có xu hướng có sinh viên cấp S, đồng thời liên quan đến ngân sách của các quân khu đằng sau các trường quân sự.

Bề ngoài chỉ là một cuộc thi trao đổi so tài giữa các sinh viên cấp S nên không có tiền thưởng, trên thực tế thì đây là một cuộc chiến về danh dự và lợi ích.

Mà chưa nói tới hoàn cảnh phức tạp của mỗi trận đấu, nơi đó đã có vô số tinh thú cấp cao cản đường đi và có chỉ huy ở trong tính toán cùng lúc đó. Năm trường quân sự không ai nhường ai, trường Damocles thì cứ như bị nhắm vào âm ỉ, nên đi đến trận chiến cuối

cùng này đã kiệt sức.

Ngay từ đầu người của trường Quân sự Samuel đã hợp tác với trường Quân sự Đế quốc để ra tay hủy diệt hai chiến sĩ cơ giáp độc lập của trường Damocles. Hai người này liều mạng cuối cùng bị loại, Thân Đồ Khôn nhờ vậy mới có thể mang theo cơ giáp sư và chỉ huy chạy trốn, song không ngờ được đụng phải nhện to, cơ giáp sư cũng bỏ cuộc.

【 Cơ giáp sư của Trường Quân sự Damocles bị loại. 】

Trong màn hình ánh sáng truyền đến một giọng nữ máy móc, người trên bãi tập chỉ có thể nhìn thấy cơ giáp màu trắng che chở chỉ huy phía sau, không ngừng chém giết nhện con, thậm chí ngay cả thời gian thương cảm cũng không có.

Tất cả mọi người im lặng ngửa đầu nhìn bóng lưng cơ giáp màu trắng trên màn hình ánh sáng, đây là đàn anh của học viện quân sự bọn họ, dù thất bại vẫn vinh quang.

Lầu Bắc Vọng.

Mấy cái màn hình ánh sáng được dựng tại sảnh chính, đứng ở giữa có hơn mười người với cái nhìn nghiêm túc vào tất cả các màn hình.

Nếu Vệ Tam đến đây sẽ phát hiện bên trong có vài người cô biết, Hạng Minh Hóa, Lê Trạch, Kim Kha và Ứng Thành Hà của cơ giáp sư.

Kim Kha đứng ở giữa cách một khoảng với mọi thứ xung quanh, ánh mắt của cậu dừng lại trên màn hình trực tiếp của trường Đế Quốc chứ không tiếp tục nhìn trường Damocles nữa; đã không còn cơ hội thì nhìn nhiều vô ích, tốt hơn là nghiên cứu kinh nghiệm của trường Đế Quốc để rút ra bài học, lần tới đi được xa hơn.

“Thân Đồ Khôn đã cố hết sức.” Hạng Minh Hóa nhắm mắt lại, lúc ban đầu biết được danh sách sinh viên mới năm nay thì ông đã rất vui.

Có mấy đứa trẻ nhà họ Liêu, họ Hoắc và họ Ứng, thậm chí bọn họ còn có chỉ huy 3S Kim Kha thì sự kết hợp này dù là đặt ở lần nào cũng là đệ nhất.

Nhưng hết dịp này tới dịp khác...

Hạng Minh Hóa nặng nề thở ra một hơi, cũng không biết chuyện gì xảy ra, nguồn sinh viên năm nay của năm trường quân sự lớn đều có chất lượng cao tột bậc.

“Người của trường Samuel hầu như mỗi một mùa giải đều liên thủ với trường Đế Quốc đối phó chúng ta.” Hạng Minh Hóa quay đầu nói với Kim Kha, “Lần tiếp theo ắt sẽ không ngoại lệ, đến lúc đó em chú ý một chút.”

Kim Kha gật đầu: “Em biết.”

Các chiến sĩ độc lập và chỉ huy của trường Damocles quả nhiên không đi xong toàn bộ hành trình. Chỉ huy mặc dù mạnh mẽ lèo lái đội tuyển trường một đường đi qua, trên đường bỗng gặp viện Bình Thông nên bị loại luôn.

Nhìn vào màn hình ánh sáng đã tắt, không ai rời khỏi bãi tập trong một thời gian dài, trong đó mấy sinh viên lớp lớn là khó chịu nhất. Bốn năm, họ đã xem thất bại ròng rã trong bốn năm ở đây, chưa từng nhìn thấy một lần đường đua của Damocles vẫn còn sáng sau cùng.

“Mẹ nó!” Có người đứng dậy mắng to, mắng mình không đủ mạnh ngay cả đội tuyển trường cũng không vào được, mắng trường Samuel không biết xấu hổ.

Một số người trên bãi tập dụi đôi mắt đỏ bừng, đoạn quay lại sân tập mà nào có nói một lời, muốn trở nên mạnh mẽ hơn ít nhất là vào được đội tuyển để cho mấy người kia không cản trở được nữa.

Bạn nam ngồi xổm khóc trên mặt đất, hoàn toàn không điều khiển được cảm xúc của mình: “Gần bốn năm rồi, tôi bắt đầu xem từ lần đầu tiên Thân Đồ Khôn tham gia giải Hephaestus. Đến bây giờ trường quân sự của chúng ta thậm chí còn chưa lấy được một chỗ trong top 3 nữa.”

“Lần sau nói không chừng có thể lấy được.” Vệ Tam không thể nhìn thấy người khác khóc, cô vỗ vỗ bả vai cậu ta, “Chờ tôi vào đội tuyển trường là nhất định có thể vào top 3.”

Bạn nam hít mũi, ngước mắt đỏ nhìn cô: “Đội tuyển?” Một người trong đội tuyển như cậu thì có thể làm gì?”

Vệ Tam đăm chiêu: “Không thể à? Người bắn súng hẳn là người ngó bộ lợi hại hơn trong đội tuyển.”

“Cấp S mạnh hơn nhiều so với các tay súng cấp A.” Bạn nam bị cô thu hút sự chú ý bởi những lời nói của cô và sau đó nghi ngờ, “Bạn gì đó này, tôi thấy cậu hơi quen đấy.”

Lại thêm một người biết mình vì vụ trèo tường.

Vệ Tam vội vàng chuyển đề tài: “Cấp S có lợi hại đến đâu cũng sợ bị đánh lén mà hả. Đội tuyển chúng ta nhiều người như vậy, cứ chơi họ.”

“Lần tiếp theo thì tôi tốt nghiệp tới quân khu rồi.” Bạn nam buồn bã cho hay, “Không thể xem trực tiếp ở trường.”

“Cậu dùng quang não xem ở quân khu bên kia. Nói không chừng lần sau lấy được hạng nhất đấy.”

“Không thể nào.”

Vệ Tam chậc chậc một tiếng: “Trận đấu chưa bắt đầu mà cậu đã không có niềm tin rồi.”

Bạn nam dùng ánh mắt cao thâm khó lường nhìn Vệ Tam: “Chỉ huy của trường Đế Quốc tiếp theo nhất định là Ứng Tinh Quyết. Anh ta từng chỉ huy chiến dịch ở Quân khu 5, buộc bầy tinh thú cấp cao lui đi. Trong những người chỉ huy thuộc năm trường quân sự lớn, không ai ngoài anh ta đã đối mặt với chiến trường thực sự.”

“Chỉ huy có quan trọng đến đâu cũng phải có người khác phối hợp.”

“Ý là sao?”

Vệ Tam cũng theo góc tường ngồi xổm xuống: “Chỉ cần những người khác tháo dây xích, biết đi...”

Ngay khi Vệ Tam và bạn nam khoe khoang, bầu không khí ở lầu Bắc Vọng lâu càng thêm nặng nề.

Cuộc đua gần kết thúc, các trường quân sự còn lại đã có hai trường quân sự gần như về đích. Hai trường này đã nổ súng với nhau ngay trước điểm cuối, về cơ bản đó là một cảnh tượng hay thấy hàng năm.

Viện Bình Thông và trường Quân sự Đế quốc.

Viện Bình Thông tổn thất một chiến sĩ độc lập, trường Đế Quốc trước đó ở thời khắc cuối cùng đã không chút do dự chọn vứt bỏ cơ giáp sư để giữ lại ba chiến sĩ độc lập trước khi đến điểm kết thúc, rốt cuộc đạt được ưu thế dẫn đầu để chỉ huy chạy tới đích.

Xem xong trò chơi của trường Đế Quốc và viện Bình Thông, Kim Kha giơ tay ấn vào thái dương. Lần này hoặc là nói lần trước đây của trường Damocles có chiến sĩ độc lập với thực lực quá yếu, chỉ huy cũng chỉ có cấp S, âu thua cũng là chuyện thường.

Lần sau... Kim Kha nhìn chằm chằm vào các sinh viên trong đội tuyển đang cổ vũ trên màn hình ánh sáng, ít nhất phải có được một trong ba vị trí đầu.

“Tôi đi đón bọn họ trở về.” Thiếu tá Lê Trạch cúi đầu sửa sang lại ống tay áo, rồi ngẩng đầu nói với hiệu trưởng.

Hiệu trưởng gật đầu, có chút cảm khái: “Mấy đứa nhỏ kia vất vả rồi, đặc biệt là Thân Đồ Khôn khi chống đỡ ba trận gần bốn năm.”

Trong sảnh chính ngoại trừ giáo viên thì phần còn lại là hạt giống tiếp theo, bốn người nhìn nhau, rõ ràng là có mục tiêu riêng của họ.

“Cũng không nhất thiết phải đạt được thứ hạng tốt như thế nào.” Hiệu trưởng quay đầu nhìn mấy đứa nhỏ, “Các em bảo vệ mình thật tốt là quan trọng nhất, tôi không muốn nhìn thấy ai đó hy sinh vô nghĩa, đặc biệt là trong cuộc tranh tài tiếp theo.”

Mấy giáo viên đằng sau cũng dồn dập nói một vài điều với bốn sinh viên.

Trước khi Kim Kha rời đi thì cậu do dự một chút.

“Có việc muốn nói?” Hạng Minh Hóa chỉ ra.

“Em có một người bạn muốn vào đội tuyển làm tay bắn súng.” Kim Kha dừng lại, “Mọi người có thể nới lỏng điều liện một chút không?"

Không biết tại sao nhưng Kim Kha cảm thấy nếu có Vệ Tam ở đây thì cậu sẽ an tâm một chút. Nhưng gần đây cậu vẫn luôn nghiên cứu phục hồi các loại chiến dịch chỉ huy nên nào có biết chuyện của Vệ Tam và Đinh Hòa Mỹ. Dựa theo trình độ Sao 3212 mà xem thì hình như Vệ Tam vẫn luôn đạt thành tích trung bình, vào thì có thể vào đội tuyển thật nhưng để làm xạ thủ thì hơi miễn cưỡng.

Thiếu tá Lê Trạch là người đầu tiên phản đối: “Đây là cuộc thi đó.”

Hiệu trưởng xua tay: “Bạn bè nào của em, nói nghe một chút xem nào, chắc chắn em ấy có lợi thế riêng của mình.”

“Cậu ấy tên là Vệ Tam.” Kim Kha vừa thốt ra cái tên này thì sắc mặt những người xung quanh đã có chút thay đổi, nhao nhao nhìn về phía Lê Trạch.

Lê Trạch nhíu mày: “Là con bé sinh viên trèo tường tới quán bar chơi?”

Kim Kha biết chuyện này, nhưng theo quan điểm của cậu thì Vệ Tam sẽ không đến quán bar chơi. Cậu ấy rất keo kiệt, không thể nào tự trả tiền uống rượu đâu.

Nói không chừng là thủ thuật che mắt, ý chừng là cao nhân hẹn gặp mặt ở đó.

Nghĩ đến chuyện này, Kim Kha đã hiểu vì sao mình muốn Vệ Tam vào đội tuyển. Có cậu ấy lại nghĩ đến cao nhân phía sau thì đúng là làm cậu cảm thấy an toàn!

“Không cần em mở miệng, em ấy có thể tự mình vào.” Hạng Minh Hóa cười một tiếng, “Người bắn súng tiếp theo tất nhiên sẽ có một chỗ ngồi của em ấy, nếu không chẳng lẽ tôi lại tặng không Huyết Tích vô ích rồi.”

Lê Trạch híp mắt: “Anh đem Huyết Tích đi cho một sinh viên bình thường?”

Từ khi nhàm chán đi theo Vệ Tam ra ngoài, phát hiện cô uống rượu ở quán bar, thiếu tá Lê Trạch đã có ấn tượng xấu với Vệ Tam, xem cô là một sinh viên không làm việc đàng hoàng và sa đà vào vui chơi.

Phàm là người dùng cơ giáp cấp A đi lên cơ giáp cấp S, sẽ có tình cảm khác nhau đối với cơ giáp cấp A lúc trước. Dù sao chiếc cơ giáp kia đã làm bạn qua cả thảy thời niên thiếu của mình.

“Tôi giữ lại cũng vô dụng, cơ giáp trường học không thích hợp với Vệ Tam, nên dứt khoát tặng em ấy luôn.” Hạng Minh Hóa cười nói, “Tôi cảm thấy con bé ấy thể phát huy tác dụng lớn nhất của Huyết Tích.”

“Được rồi, nếu có thể vào thì Kim Kha không cần lo lắng.” Hiệu trưởng để cho tất cả mọi người tản ra.

Đi ra khỏi lầu Bắc Vọng, Ứng Thành Hà đột nhiên nói với Kim Kha: “Cậu vượt hơi quá rồi.”

Ra mắt một sinh viên cấp A trước mặt tất cả mọi người.

Kim Kha nhún vai: “Tôi nhắc đến tên Vệ Tam thì chỉ cần được các thầy cô và hiệu trưởng ấn tượng một chút là cậu ấy có thêm cơ hội.”

Các nguồn lực tốt nhất của trường quân sự được phân bổ cho sinh viên cấp S, chỉ còn lại một chút là cho cấp A. Cùng lắm thì Kim Kha chỉ thuận miệng đề cập đến nó mà thôi.

“Hiện tại xem ra cũng không cần cậu nhắc tới.” Ứng Thành Hà thản nhiên nói.

“Như vậy là tốt nhất, hôm nào tôi đi xem cậu ấy huấn luyện thực lực làm sao.” Kim Kha ôm lấy Ứng Thành Hà, “Cậu cũng đi chung luôn.”

“Tôi đi làm gì?”

“Cậu ấy chắc chắn muốn gặp cậu, cơ giáp sư cấp S ạ!”

“Là 3S.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Tôi không khoe khoang, đánh không lại thì có thể đánh lén mà.

ps: Tôi thấy một số bình luận có vẻ hiểu lầm, muốn giải thích rằng giáo viên trường Damocles giúp sinh viên nói về chương trình giảng dạy, không có nghĩa là giúp về tiền bạc, ai vô duyên vô cớ lại đưa tiền cho sinh viên? Vệ Tam vẫn luôn đi học bình thường, chỉ là đầu tư khéo léo tính toán tín chỉ. Cuối tuần đi Xưởng Đen tương đương với việc đi làm thêm cuối tuần thời đại học, không phải dạng cố ý trốn học không đi học này nọ, cô chỉ giẫm lên quy tắc để làm việc thôi.

Chương 30

“hối lộ tiền ”

“Cậu ở đây thật này.”

Kim Kha nói xong bèn ngồi bên cạnh Vệ Tam, thuận tiện để Ứng Thành Hà ngồi đối diện.

Cậu vốn mang theo Ứng Thành Hà đến tìm Vệ Tam, nói là muốn đến xem cô huấn luyện như thế nào nhưng thực tế là muốn cô có cơ hội trao đổi với Ứng Thành Hà, thế mà cuối cùng lại không liên lạc được.

Cậu có lên diễn đàn tìm được tờ thời khóa biểu đã được tuồn ra trước đó, bình thường thời gian này Vệ Tam sẽ ở trong phòng mô phỏng huấn luyện, song Kim Kha qua thử thì cũng chả thấy ID của cô online gì sất.

Kim Kha còn đang suy nghĩ tìm ở chỗ nào bây giờ thì Ứng Thành Hà bên cạnh đã lên diễn đàn, anh đăng một bài treo thưởng: [Ai biết Vệ Tam ở đâu không? Cung cấp địa chỉ chính xác sẽ được hai mươi vạn tinh tệ]

Giây tiếp theo lập tức có người trả lời: [Bàn số 23 ở góc đông nam thư viện, mau tới! Hình ảnh.jpg]

Ứng Thành Hà giơ tay lên chuyển hai mươi vạn tinh tệ cho người ta rồi đưa thông tin nhận được trên quang não cho Kim Kha xem.

Kim Kha: “...” Thủ đoạn giải quyết vấn đề của con cháu thế gia vẫn thô bạo như trước.

“Có việc gì?” Vệ Tam nhìn hai người, trước mặt cô có một quyển “Vật liệu học” đang mở.

“Hai ngày nay rảnh rỗi nên muốn xem bình thường cậu huấn luyện như thế nào.” Kim Kha quay đầu, “Vừa rồi vì tìm cậu mà anh chàng này đăng tin treo thưởng hai mươi vạn tinh tệ trên diễn đàn đấy.”

Vệ Tam dừng lại, lập tức nhìn về phía Ứng Thành Hà phía đối diện, rồi nghiêm túc cho hay: “Anh bạn à, lần sau hỏi thẳng tôi, tin tức này giảm giá 20% cho anh.”

Ứng Thành Hà chưa từng gặp qua loại người chẳng biết xấu hổ thế này, trong lúc nhất thời chẳng hay nên phản ứng ra sao.

“Hỏi cái gì, kênh liên lạc của cậu không dùng được.” Kim Kha chỉ vào cổ tay cô.

Vệ Tam vén ống tay áo lên, bấm thử lên quang não thì thấy nó không có phản ứng: “Hỏng rồi."

Cô không ỷ lại vào quang não, bình thường cũng không có ai tìm, nên nào có biết quang não hỏng lúc nào hôm nay.

“Cái quang não này...” Kim Kha chỉ vào cổ tay cô, “Là cái hồi đó tớ dẫn cậu đi mua á? Đã bao nhiêu năm rồi.”

Ứng Thành Hà ở chiều đối diện nhìn hai người, ngay cả quang não cũng do Kim Kha mua, quan hệ bọn họ tốt như vậy sao? Nhưng mà nhìn cái quang não này trông có phần kém chất lượng quá.

“Vẫn dùng ngon mà, thôi đợi lát nữa đi mua cái mới.” Vệ Tam nghĩ đến tài khoản nghèo cùng cực của mình đã cảm thấy đau đầu.

“Đi, chúng tớ đi với cậu.” Kim Kha hứng thú, “Tớ còn chưa có đi dạo phía gần trường mình đâu.”

Vệ Tam khép sách, cầm đi đăng ký xong thì bỏ vào trong cặp.

“Tại sao cô xem ‘Vật liệu học’?” Ứng Thành Hà nhìn bìa sách thì hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

Cơ giáp sư là một hạng mục lớn, chủ đạo là thiết kế cơ giáp như cậu khi tìm dữ liệu và vật liệu tốt nhất để xây dựng một bộ phận cơ giáp hoàn chỉnh. Còn một số ít người không đi theo con đường xây dựng cơ giáp, mà chuyên nghiên cứu phần vật liệu của cơ giáp, thậm chí những năm gần đây đã có người nổi tiếng trong việc nghiên cứu vật liệu quý hiếm, số ít người này tự gọi mình là kỹ sư vật liệu.

Quyển “Vật liệu học” này cũng không phải nói phân loại vật liệu cơ giáp, thay vào đó lại giải thích chi tiết các nguyên lý của các vật liệu khác nhau. Cơ giáp sư cũng không cần tốn thời gian ở chỗ này bởi vì trên thị trường chỉ có vật liệu thành phẩm.

“Quyển sách này rất thú vị nên mượn xem một chút.” Vệ Tam cũng không thể nói cô đã tháo chiếc cơ giáp do trường phát, muốn nghiên

cứu làm thế nào để dung hợp tài liệu, làm điều gì đó thú vị với hai cái cơ giáp của mình.

Không có tiền làm cơ giáp chuyên môn thì cô chỉ có thể tìm những niềm vui khác.

Ứng Thành Hà nhíu mày, đi phía sau hai người bọn họ.

Lúc trước Vệ Tam hỏi anh ta những thứ kia, rõ ràng là vấn đề chỉ có cơ giáp sư tiêu chuẩn mới có thể hỏi. Bây giờ cô ấy còn muốn đi làm kỹ sư vật liệu nữa á?

Mỗi ngày mỗi ý thì loại người này có thể làm tốt một chuyện nào hay không, Ứng Thành Hà không khỏi ở trong lòng vẽ một dấu chấm hỏi.

Ba người trước sau đi ra khỏi cổng trường, đi đến cửa hàng quang não lớn nhất bên kia ngõ Thổ Mã.

Bọn họ còn mặc quân phục của trường Damocles nên nhân viên cửa hàng vừa nhìn thấy ba người là trên mặt lập tức hiện ra nụ cười nhiệt tình. Phần lớn người trường quân sự Damocles đều là cậu ấm cô chiêu nên có cơ man là tiền; chưa kể ba người này thì người nào người nấy cũng có phong độ đỉnh cao.

Kim Kha và Vệ Tam tụt lại phía sau không biết đang thảo luận cái gì, Ứng Thành Hà thấy thế đã mở miệng trước: “Chúng tôi muốn mua quang não, ở đây các người có kiểu mới nào không?”

Hai mắt nhân viên cửa hàng tỏa sáng, quả nhiên là thiếu gia tiểu thư, vừa mở miệng đã biết ngay.

“Mẫu này đều là phong cách mới nhất và phổ biến nhất trong năm nay.” Nhân viên cửa hàng kéo ra một loạt quang não nhiệt tình trả lời, “Xin hỏi là anh đeo, hay là...”

Ứng Thành Hà nghiêng người để lộ ra Vệ Tam phía sau: “Cô ấy đeo.”

“Chỗ này cũng có kiểu cho nữ, đủ dạng màu sắc, còn có thể tùy chỉnh.” Nhân viên bán hàng kéo ra một loạt quang não khác.

Lúc này Vệ Tam và Kim Kha mới đến gần, cô nào có nhìn quang não trong quầy mà đã hỏi luôn: “Quang não rẻ nhất của mấy người là loại nào.“

Nhân viên bán hàng: “?”

Ứng Thành Hà: “?”

Nhân viên bán hàng hơi nghi ngờ điều tai mình nghe thấy, vô thức hỏi lại: “Chị muốn xem cái nào?”

“Cái rẻ nhất đó.” Vệ Tam thản nhiên đáp.

Nếu không phải có sự chuyên nghiệp nghiệp vụ qua bao năm, ắt nhân viên cửa hàng phải sững sờ tại chỗ, nhưng anh ta vẫn giữ nụ cười trên mặt: “... Chị chờ một chút.”

Nhân viên bán hàng lấy ra một cái quang não màu trắng: “Đây là chiếc rẻ nhất của chúng em, rất cổ điển.”

“Bao nhiêu tiền thế?” Vệ Tam nhận lấy, chỉ nhìn từ chất liệu thì còn tốt hơn so với quang não ban đầu của cô.

“Cái này không đến nỗi đắt lắm, sau khi giảm giá thì chỉ còn ba vạn tinh tệ.”

Kim Kha tiến lại gần: “Ba vạn mắc quá đi, lúc trước cái quang não này của cậu chỉ có hai ngàn năm trăm thôi.”

Vệ Tam cũng cảm thấy đắt, giờ cô vẫn còn mắc nợ đây này: “Không biết chỗ nào có thể sửa quang não ha.”

Ứng Thành Hà bày vẻ mặt phức tạp nhìn hai người, đừng nói hai ngàn năm, quang não ba vạn thì anh cũng chưa từng dùng. Thậm chí anh không thể tưởng tượng được làm thế nào có thể sử dụng một bộ quang não rẻ tiền như vậy, bây giờ Vệ Tam vẫn muốn sửa cái quang não có giá hai ngàn năm trăm kia.

Anh càng không ngờ Kim Kha cũng ở bên cạnh nói đắt. Nhà họ Kim đã nhanh chóng nắm giữ toàn bộ hệ thống xử lý chất thải của Liên bang, nếu chỉ bàn về tiền tài là đã có thể so sánh với thế gia bình thường.

Trước khi tới anh còn cho rằng Kim Kha vô cùng coi trọng người bạn Vệ Tam này thành ra mới cố ý mời mình cùng đi; giờ thì phát hiện quang não Kim Kha tặng cô chỉ có hai ngàn năm tinh tệ.

Trong cuộc sống của Ứng Thành Hà, anh hoàn toàn chẳng thể tưởng

tượng nổi với một chút tiền như vậy thì có thể mua được gì.

Hết lần này tới lần khác Vệ Tam trông quý trọng quang não cũ này tột cùng, chỉ sợ có tình cảm thâm sâu đối với Kim Kha.

Nghĩ đến đây, Ứng Thành Hà thậm chí còn đồng tình với Vệ Tam.

“Đồ của sao lớn mắc như vậy đấy.” Kim Kha lắc đầu, bảo Vệ Tam nhìn quang não trên tay mình, “Mẹ tớ mua cho tớ ở Sao Liễu Cực mà tốn tận sáu mươi bảy vạn.”

“Quang não đắt như vậy, chả lẽ có thể giúp mình lên trời sao?” Vệ Tam cúi đầu cầm quang não của cậu nhìn kỹ một chút.

Nhân viên cửa hàng nhìn hai sinh viên trẻ tuổi giống như người nhà quê ở trước quầy. Rốt cuộc anh ta thừa nhận là mình nhìn nhầm, làm sao có thể cho rằng bọn họ là cậu ấm cô chiêu được.

Nhất định là bị phong thái tự tin của bọn họ làm mờ con mắt.

“Quang não hỏng chỉ có thể đưa trở về nhà máy. Nó quá cũ rồi, chắc là đã ngừng sản xuất.” Nhân viên cửa hàng cố gắng mỉm cười, “Quang não giá ba vạn này có phần 3D xuất sắc kinh khủng, hiệu suất chụp ảnh cũng đạt đủ điều kiện, còn mang thêm chức năng giao diện riêng tư. Bình thường chức năng này chỉ xuất hiện ở quang não có giá mười vạn trở lên.”

Vệ Tam do dự hỏi thêm: “Còn có ưu đãi nào không? “

Nhân viên bán hàng: “Không còn đâu.”

“Vậy lấy cái giá này hả?” Kim Kha ở bên cạnh hỏi.

“Tớ còn ít tiền lắm đây này.”

“Không phải tuần trước tớ vừa chuyển cậu năm vạn tinh tệ à?”

“Dùng hết rồi.” Vệ Tam ra ý bảo nhân viên cửa hàng lấy cái quang não đó ra, “Vậy lấy cái này đi.“

Cô phải kết nối với quang não mới mới có thể quẹt tiền, sau khi trả xong còn để Kim Kha xem số dư của mình.

“Quá thảm, chỉ còn lại có một ngàn năm tinh tệ.” Kim Kha ở một bên

cảm thán.

Ứng Thành Hà: "..."

Anh cảm thấy tam quan của mình bị nện mạnh vào.

Trong lúc nhất thời không biết nên cảm thán Vệ Tam muốn tiền của Kim Kha, hay là cảm thán Kim Kha chỉ cho Vệ Tam ngần đó tiền, thậm chí ngay cả quang não cũng không nỡ mua loại tốt.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Ứng Thành Hà: Cả hai đều không có giới hạn đạo đức, tôi đã kết bạn sai người rồi.

Vệ Tam: Trong đầu đầy những suy nghĩ bẩn thỉu nào đó.

ps: Hãy nhớ kỹ nơi này là nguồn gốc của tất cả các điều ác hahahaha

Chương 31

“ đi ra ngoài phá làng phá xóm”

Đứng trước quầy đồ, lần đầu tiên Ứng Thành Hà trải qua sự bối rối lớn nhất trong đời. Nhân viên cửa hàng nhìn ánh mắt ba người bọn họ lộ ra đồng tình và tỏ tường, giống như đang nói:

Nhìn đi, thằng nghèo lên phố cả phố nhao nhao.

Ứng Thành Hà muốn lên tiếng mua cho cái quang não cho rồi, cùng lắm thì anh bỏ tiền ra. Nhưng nghĩ lại, nếu mình bỏ tiền ra thì há lại lẫn vào giao dịch tiền bạc giữa bọn họ?

Vậy thì anh cũng không sạch sẽ gì.

Khó trách trước khi đến Sao Sa Đô, ba mẹ còn dặn dò mình phải có ánh mắt nhìn xa một chút, đừng có kết bạn sai người.

Vệ Tam thì quên đi vì dù sao bọn họ có quen nhau đâu, hơn nữa gặp lần thứ hai thì anh đã thấy cô lén lút bên ngoài lớp học. Tóm lại không phải người thật thà dẫu có khuôn mặt lương thiện trong sạch.

Ứng Thành Hà không ngờ Kim Kha cũng là loại người này, một chỉ huy cấp 3S, bất kể đặt ở trường quân sự nào cũng là nhân tài bị tranh đoạt thế mà dám làm ra loại chuyện đây, dùng chút tiền lừa gạt con gái nhà lành.

Kết bạn cẩu thả!

Bốn chữ lóe lên tới lui trong đầu Ứng Thành Hà.

“Cảm giác thấy đẹp hơn hẳn loại hai ngàn năm trăm.” Kim Kha đánh giá quang não trên cổ tay Vệ Tam, cuối cùng kết luận, “Coi như đáng giá đấy.”

“Quang não sáu mươi bảy vạn của cậu có gì đặc biệt?” Vệ Tam quay đầu hỏi Kim Kha.

“Không có gì đặc biệt cả, có chăng là bảo mật cao hơn, có chức năng chống định vị.”

“Hơi đắt rồi đấy.”

“Tớ cũng thấy vậy.”

Hai người chửi bới xong giá quang não bèn quay đầu nhìn Ứng Thành Hà, nói muốn dẫn anh đi ăn cơm.

Ứng Thành Hà không nhúc nhích, anh ta cảm thấy mình không nên lui tới với bọn họ nữa.

“Đi thôi, thất thần gì đó?” Kim Kha đi lên kéo Ứng Thành Hà ra ngoài.

Thái độ của Kim Kha tự nhiên như thế làm Ứng Thành Hà hồi tưởng lại lúc trước hai người ở chung. Người ta vô cùng bình thường thế này làm anh đang suy nghĩ có lẽ mình hiểu lầm chăng, thành ra đã mở miệng, giống như thuận miệng hỏi: “Vì sao cậu lại chuyển năm vạn tinh tệ cho Vệ Tam?”

Kim Kha cũng nói rất tùy ý: “Tôi đến nhà cậu ấy ngủ một giấc. “

Ứng Thành Hà: “...”

Nói về chuyện này, Kim Kha cho hay: “Trước kia đều là năm ngàn một lần, bây giờ tăng giá lên tới năm vạn.”

“Vậy có muốn ngủ nữa hay không?” Vệ Tam lạnh lùng tiếp lời.

Ban ngày ban mặt, người đến người đi, hai người này đứng ở trên đường lớn cứ thế công khai thảo luận bao nhiêu tiền để ngủ một giấc.

Ứng Thành Hà cảm giác mình có vẻ hít thở không thông, cả người đều không được tự nhiên.

“Ngủ ngủ ngủ chứ, cái giá năm vạn này rất thích hợp.” Kim Kha chỉ vào một cửa hàng đồ gia dụng đối diện, “Để tớ mua chăn giường và gối cho cậu, ngủ trên cái cái tấm ván gỗ cứng đó làm mông tớ đau quá.”

“Tùy cậu.”

Kim Kha nói gió là mưa, lập tức dẫn theo hai người đi vào.

“Cái này không tệ.” Kim Kha ý bảo Vệ Tam nhìn một chiếc chăn màu

đỏ thẫm bày ở cửa, cậu đưa tay sờ lấy, “Đủ mềm đủ dày, còn có giá đặc biệt nữa.”

Ánh mắt Vệ Tam dạo một vòng trên bảng giá và hai cái gối trên giường: “Mua chăn tặng gối, cậu chia cho tớ một cái.” Gối của trường không ngủ thủ mái được.

“Được, trên giường của cậu một cái, trên giường tớ một cái.” Kim Kha vui vẻ đáp ứng.

Vệ Tam nghiêng đầu nhìn cậu: “Chỉ là thuê giường ngủ một lần, không phải giường của cậu.”

“Tớ nói sai rồi.” Kim Kha đổi giọng rất nhanh, thanh toán cũng nhanh.

Vệ Tam đi qua lấy cái gối đóng gói riêng, Ứng Thành Hà kéo Kim Kha hỏi: “... Không phải hai người ngủ cùng một giường à?”

Kim Kha không hiểu: “Tại sao chúng tôi lại ngủ cùng giường? Cậu ấy có tới bốn cái giường trong phòng ngủ của mình đấy.”

Nói đến chuyện này, Kim Kha sáng mắt: “Mà tôi chưa ngủ ở giường tầng trên cùng, hôm khác đi trải nghiệm thử vậy.”

Ứng Thành Hà: “??? “

“Vì sao cậu lại ngủ trong phòng ngủ của cô ấy?” Ứng Thành Hà gian nan hỏi, giờ phút này suy nghĩ của anh đã hỗn loạn, không rõ hai người bọn họ đang làm gì.

Kim Kha lộ ra vẻ mặt cao thâm khó lường: “Áp lực quá lớn thì đến chỗ cậu ấy hấp thu lực lượng cao nhân, lúc trở về thì tôi lại ổn.”

“Cho nên... Giữa hai người không phải là loại quan hệ đó sao?" Ứng Thành Hà tuy rằng không hiểu những lời kỳ quái của Kim Kha, nhưng hiểu được mình có thể nhìn lầm.

“Mối quan hệ nào?” Kim Kha vừa hỏi xong, thoáng nhìn sắc mặt Ứng Thành Hà, lại liên tưởng đến lời anh và Vệ Tam nói thì trong nháy mắt đã hiểu ra.

Đúng lúc Vệ Tam mang theo cái gối đã được xếp gọn tới, Kim Kha nói với cô: “Thành Hà vừa rồi nghi ngờ chúng ta có mối quan hệ tiền và

sắc đó ha ha ha ha ha.”

Từ khi chạm mặt nhau ở Sao Sa Đô tới giờ, đây là lần đầu tiên Vệ Tam nhìn thấy Kim Kha một lần nữa cười như vậy. Cũng lười so đo, cô thuận miệng quăng ra một câu: “Mỗi ngày không biết đang nghĩ cái gì đâu đâu.”

Ứng Thành Hà: “...” Là anh ta suy nghĩ nhiều? Không phải hai người bọn họ một lần đưa tiền là được một lần ngủ à?

Ba người đi trên đường phố, tiếng nói chuyện không ngừng, chủ yếu là Kim Kha đang lải nhải chẳng dứt.

“Cậu là chiến sĩ độc lập còn tớ chỉ là một chỉ huy nhu nhược, chăn nên do cậu xách mới đúng.” Kim Kha đã nhét gối cho Ứng Thành Hà, hiện tại còn ý dùng chăn đổi gối trong tay Vệ Tam.

Vệ Tam cười nhạo một tiếng: “Luyện thể lực nhiều hơn, chờ đến khi trên sân đấu bị người đuổi đánh thì cậu còn có thể chạy thêm một đoạn đường. “

Mẹ nó, Kim Kha từ nhỏ đã thích chiếm cái lợi, không biết còn tưởng rằng cậu ấy mới là người nghèo đến cơm cũng không có mà ăn.

“Đợi lát nữa ai trả tiền ăn cơm?” Kim Kha đột nhiên nhớ tới.

“Tớ không có tiền.” Vệ Tam từ chối trả tiền.

“Tớ cũng không còn nhiều lắm.” Mặt không đỏ tim không đập, Kim Kha chỉ chỉ Ứng Thành Hà, “Thành Hà, cậu vừa mới vấy bẩn thanh danh của hai chúng tôi đấy, bữa cơm này cậu mời nhá.”

Ứng Thành Hà: “?”

“Cám ơn chiêu đãi nồng hậu.” Vệ Tam gật đầu với Ứng Thành Hà.

Ứng Thành Hà đơ người bị dẫn vào một nhà hàng vừa nhìn đã biết đắt tiền. Hai người này bày vẻ cây ngay không sợ chết đứng bảo anh mời khách.

Chút tiền này chả lọt vào mắt anh nhưng vấn đề là luôn cảm giác hai người đối diện đang ăn hiếp mình.

Ứng Thành Hà muốn rượu anh thích, Vệ Tam không đụng vào cái

này, ngược lại Kim Kha đã liên tục uống mấy ly.

Mãi cho đến khi ăn cơm xong, Kim Kha hơi ngà ngà say, cậu ôm Ứng Thành Hà thốt lời thật lòng: “Cậu không cảm thấy bủn xỉn là một chuyện rất vui vẻ sao? Nhìn thấy số dư của mình ngày càng nhiều thì sự thỏa mãn đó là điều hạnh phúc nhất trên thế giới. Loại đụng xíu là rải ra hai mươi vạn như cậu người ta không gọi là có tiền, mà gọi là ngốc đó.”

“Một tên keo, một tên ngốc.” Vệ Tam đi ở bên cạnh giễu cợt.

Kim Kha chỉ vào Vệ Tam cười hì hì: “Còn có một tên nghèo.”

Ứng Thành Hà: “...” Hai người này thật xứng là bạn với nhau.

Nhưng keo kiệt rất vui vẻ à?

Trong lòng Ứng Thành Hà đột nhiên dâng lên ý thử một lần.

.....

Sao Willard, bến cảng phía tây.

“Thiếu tá!”

Thân Đồ Khôn nhìn thấy người tới thì thốt giật mình, sau đó đứng nghiêm chào.

Lê Trạch nhìn các sinh viên đã kinh qua một năm thi đấu: “Vất vả rồi. “

“Không vất vả.” Thân Đồ Khôn cúi đầu, “Chẳng qua không thể thay trường học lấy được thứ hạng.”

“Quan trọng là các cậu bình an.” Lê Trạch hơi nghiêng người, lộ ra cửa phi thuyền, “Sao Sa Đô đang chờ mấy cậu trở về.”

Mang theo năm học sinh cấp S mệt mỏi cùng một ngàn sinh viên đội tuyển trường lần lượt lên phi thuyền trở về Sao Sa Đô.

Thân Đồ Khôn rửa mặt trong phòng xong, không vội vàng nghỉ ngơi mà đi về phía đại sảnh, anh muốn tìm người hỏi tình huống hiện tại của trường.

Nhưng gặp được thiếu tá Lê Trạch ngồi ở bàn tròn, cúi đầu nhìn tư liệu gì đấy. Anh ta nghe thấy thanh âm thì ngẩng đầu: “Không nghỉ ngơi?”

“Ngủ không được.” Thân Đồ Khôn hơi e nể, người đối diện này phẳng phất như núi cao đứng sừng sững trong trái tim anh.

“Ngồi đi.” Lê Trạch chỉ cái ghế bên cạnh, “Có cái gì muốn hỏi? “

“Nghe nói năm nay trong sinh viên mới có chỉ huy 3S?” Thân Đồ Khôn bận rộn chuyện huấn luyện thi đấu, nên chẳng biết nhiều nhặn gì về tin tức trong trường học.

Lê Trạch gật đầu: “Nguồn sinh viên năm nay không tệ.”

Có thể làm cho thiếu tá nói nguồn sinh viên không tệ thì điều đó đại biểu cho năm nay có nhân vật lợi hại, Thân Đồ Khôn thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

“Lần sau cậu tiếp tục tham gia, những người khác đã được chọn rồi.” Lê Trạch nhìn khuôn mặt mệt mỏi của sinh viên này, “Hoàn thành ba trận đấu, kế đó để những người khác thay thế.”

“Vâng.”

Năm thành viên chủ lực và toàn đội tuyển trở về từ giải đấu Hephaestus đã nhận được sự chào đón nồng nhiệt từ nhà trường, thậm chí một số sinh viên đã có mấy tấm biểu ngữ đặt hàng riêng để chào đón các anh hùng về nhà.

Vệ Tam đang học, không bắt kịp cảnh bọn họ đến trường sôi nổi nhường này, nhưng cũng thấy Niếp Hạo gửi một loạt video tới.

“Mẹ kiếp! @#￥@#”

Mặt Vệ Tam không chút thay đổi quay đầu nhìn Kim Kha bên cạnh đang hừng hực nhục mạ trên quang não: “Làm gì vậy?”

Ứng Thành Hà cũng ngẩng đầu nhìn Kim Kha, cái kẻ không thể kiềm chế được cảm xúc của mình.

Từ ngày ba người “phá làng phá xóm” trở về, mỗi thứ năm đều phải tìm một lớp học tụ tập cùng một chỗ. Vệ Tam xách ra một đống vấn đề lộn xộn tìm Ứng Thành Hà giải quyết, còn Kim Kha ở bên cạnh lên

mạng Tinh Võng hóng chuyện hay, nói cho nghệ là nắm tin tức thời sự.

“Mấy cậu xem nè.” Kim Kha đưa video cho hai người xem.

【..... Trường Quân sự Damocles thậm chí còn kéo ra một biểu ngữ với mấy chữ to: Chào mừng anh hùng trở về nhà. Như chúng ta đều biết, trường Quân sự Damocles đã nhiều năm không giành được thứ hạng ngoại trừ bốn năm của thiếu tá Lê Trạch thuộc quân khu 13. Có thể nói là không có thu hoạch. Hiện tại nhóm người của Thân Đồ Khôn cái gì cũng không có được, thế mà còn có đãi ngộ của anh hùng, không thể không nói một câu, đúng là nhục thay cho cái từ “anh hùng” này. 】

Phóng viên trong video nói chuyện không giữ mặt mũi chút nào, sự trào phúng trên mặt đã nhanh chóng tràn ra khỏi cả màn hình.

Ánh mắt Vệ Tam rơi vào micro trong tay phóng viên: “Truyền thông Sequoia?”

“Phương tiện truyền thông không chính thức lớn nhất của Tinh Võng.” Ứng Thành Hà biết đến truyền thông này: “Kiếm đủ tiền từ giải đấu Hephaestus bởi lần nào cũng có thể thu được tin tức của đội quán quân, được khán giả yêu mến.”

“Truyền thông rác, phóng viên rác.” Kim Kha mắng thêm một câu, đáng tiếc loại truyền thông dưới trướng thế gia này khó xử lý lắm.

“Năm sau nếu bọn họ không phỏng vấn được tin tức đội vô địch thì có không được khán giả yêu thích nữa hay không?” Vệ Tam hỏi.

“Không có khả năng đâu.” Ứng Thành Hà lắc đầu, “Sau lưng họ có cổ phần của người nhà họ Tư Đồ, mà người thuộc đội tuyển của trường quân sự Đế Quốc luôn có một người nhà Tư Đồ.”

Vệ Tam nhướng mày nhìn Ứng Thành Hà: “Ý của cậu là quán quân vĩnh viễn thuộc về trường Đế Quốc.”

“Không thể nói vĩnh viễn, nhưng trước mắt thấy quả thật là như thế.” Ứng Thành Hà bất đắc dĩ.

“Cậu thế này là không được rồi.” Vệ Tam nói lời thấm thía, “Trường chúng ta có chỉ huy và cơ giáp sư cấp 3S, thêm lúc trước các cậu còn nói có hai chiến sĩ độc lập cấp 3S nữa. Với loại bố trí này mà còn

không lấy được vị trí quán quân thì dựa vào cái gì trường Đế Quốc có thể lấy được."

"Trước mắt xác định được tin tức là năm người của trường Đế Quốc đều có cấp 3S." Ứng Thành Hà có chút gian nan nói, "Huống hồ giữa 3S cũng có khác biệt."

"Các trường quân sự khác cũng đều là cấp 3S?" Vệ Tam hỏi.

"Không phải."

Vệ Tam dùng một tay chống mặt: "Giải đấu Hephaestus có tổng cộng mười hai trận, phá được một cái tính một cái, tôi không tin trường Đế Quốc mãi đoạt quán quân."

Ứng Thành Hà nhìn thần sắc Vệ Tam thờ ơ thì nuốt xuống lời đến bên miệng. Anh muốn bảo cô chưa từng thấy qua năng lực tính toán đáng sợ của Ứng Tinh Quyết đâu, đến lúc tranh tài rồi sẽ thấy.

"Tớ quyết định rồi." Kim Kha nghiêm túc kéo tay Vệ Tam, "Nhất định phải giành được quán quân một lần, đến lúc đó chúng ta đứng trên bục nhận giải từ chối phỏng vấn của Truyền thông Sequoia."

Vệ Tam bị thông tin khác trong lời nói của cậu hấp dẫn: "Có bục nhận thưởng mà lại không có tiền thưởng?"

"Có cúp." Kim Kha nhìn thoáng qua Vệ Tam với sự thương hại, "Hơn nữa người trong đội tuyển trường không đứng được trên bục, chỉ có năm thành viên chủ chốt mới có thể thôi."

Ứng Thành Hà trơ mắt nhìn hai người lập tức kéo đề tài đến mười vạn tám ngàn dặm, thậm chí đã bắt đầu thảo luận sau khi giành được quán quân thì gì làm gì để phát tài.

Thật đúng là một người dám nói, một người dám nghĩ.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Truyền thông Sequoia, nguy rồi!

Chương 32

“tôi có quen một cơ giáp sư”

Đoạn video do Truyền thông Sequoia tung ra đã được lan truyền chớp nhoáng, các sinh viên của trường Quân sự Damocles dù rất tức giận cũng không thể xóa nó đi và chỉ có thể chờ đợi sự chế giễu dần nguôi ngoai.

Trong khi đó, việc tuyển chọn đội tuyển tiếp theo kể từ khi Thân Đồ Khôn trở về đã chính thức bắt đầu trong một tháng.

Khoa chiến sĩ cơ giáp độc lập, khoa cơ giáp sư và khoa chỉ huy, toàn bộ ba khoa bắt đầu tuyển chọn thành viên cho đội tuyển. Cạnh tranh khốc liệt nhất chính là khoa chiến sĩ cơ giáp độc lập vì số lượng người ở trường nhiều nhất, nhưng danh ngạch để phân phối cho các loại cơ giáp đều là hai trăm.

Cho nên mỗi một ngày khoa chiến sĩ độc lập đều thi đấu, tổng cộng có ba địa điểm, phân cơ giáp thành hạng nhẹ, trung và nặng. Tất cả các cấp cùng nhau thi đấu tuyển ra hai trăm người đứng đầu mỗi hạng, cuối cùng trong sáu trăm người này lại chọn ra mười người bắn súng.

Vệ Tam không ngừng bôn ba ở trường học và Xưởng Đen, mỗi ngày nếu không phải là thi đấu thì là tranh tài trên trường, không có một ngày nào dừng lại. Đến ban đêm thì đốt đèn đọc nghiên cứu cơ giáp, chỗ nào có thể sử dụng được trên cơ giáp do trường cấp đều được cô tập hợp lại thành cơ giáp của Xưởng Đen. Cơ giáp thống nhất của trường quân sự không được giữ bí mật, trên thị trường cũng có, còn cái nào không cần thì bán.

Có thể lấy được bao nhiêu máu là được thêm bấy nhiêu.

Huyết Tích mà thầy Hạng Minh Hóa tặng đã bị Vệ Tam mở ra xem qua, tất cả số liệu đều gần như hoàn mỹ, thay đổi ngược lại làm cho hiệu suất cơ giáp giảm đi; thứ duy nhất có thể sửa được chính là vũ khí, nhưng tạm thời cô không có nhiều tiền như vậy.

“Tớ vào vào top 600 rồi.” Trước khi lên lớp Niếp Hạo Tề hơi hưng phấn nói, “Vệ Tam, mấy người bên cậu so với đâu rồi?”

“Chiều nay so xong là chọn ra sáu trăm người.” Vệ Tam cúi đầu dưới

gầm bàn nhìn quang não, không chút để ý trả lời.

“Cậu thế tất vào được đấy.” Thời gian trước Niếp Hạo Tề hấp thu tinh hoa khiêu khích của Vệ Tam, ở trong phòng mô phỏng thành công khiêu chiến một đám đàn anh đàn chị, từ đó học được kinh nghiệm. Trong khoảng thời gian này cả người cậu ta đã tự tin không ít.

Vệ Tam gật đầu: “Cùng đi vào đội tuyển.”

“Nhưng cơ giáp của trường học không được lắm, tôi chuẩn bị tìm cơ giáp sư để làm riêng một chiếc cơ giáp thích hợp.” Niếp Hạo Tề thở dài, “Sớm lấy được cơ giáp mới thì có thêm thời gian thích ứng.”

Vệ Tam nghe vậy quay đầu nhìn cậu ta: “Đặt hàng cơ giáp? Không phải cậu là người ở sao vô danh à, lấy tiền ở đâu thế?”

Chiến sĩ độc lập đổi cơ giáp bình thường có hai con đường, một là mua cơ giáp có cố định tài liệu và dữ liệu trên thị trường, sau này có thể thay đổi; hai là tìm cơ giáp sư thiết kế riêng. Mà cái đằng sau có giá cao hơn cái trước, cơ giáp sư càng có danh tiếng ra giá càng cao.

Niếp Hạo Tề mù mờ: “Vì sao người có xuất thân từ sao vô danh lại không có tiền?”

Cậu ta vào trường sân sự là do không có kênh riêng mà thôi.

Vệ Tam: “...” Thì ra người từ sao vô danh chỉ có cô là nghèo.

“Nhưng mà tôi còn chưa nghĩ ra sẽ tìm cơ giáp sư nào làm giúp, cơ giáp sư quá nổi tiếng thì khó chờ được lắm.” Niếp Hạo Tề gần đây cứ khắc khoải chuyện này.

Vệ Tam “khụ” một tiếng: “Thật ra… tôi biết một cơ giáp sư giỏi lắm.”

“Thật sao?”

“Thật ấy, cô ấy còn thân thiết với Ứng Thành Hà.” Vệ Tam lấy ra một tấm ảnh từ quang não để Niếp Hạo Tề nhìn, “Người này là Ứng Thành Hà, cậu có nhận ra không?”

“Cơ giáp sư cấp 3S của trường chúng ta.” Niếp Hạo Tề nhìn ba người phía trên, “Bên cạnh là chỉ huy Kim Kha, Vệ Tam, cậu quen biết bọn

họ à?”

“Quen, chính do cơ giáp sư mà tôi biết dẫn tôi làm quen với bọn họ.” Vệ Tam nhìn xung quanh một chút, nhỏ giọng thì thầm, “Vừa lúc cơ giáp sư đó gần đây có thời gian, nếu như cậu bằng lòng tìm cô ấy thì tôi sẽ giúp cậu liên lạc một chút. Chuyện này không nên tiết lộ với người khác.”

“Bằng lòng chứ!” Niếp Hạo Tề quyết định một cách nhanh chóng, nói xong lại cảm thấy thanh âm của mình to quá, sợ khiến người khác chú ý, thế là cậu ta lập tức hạ thấp giọng, “Không biết giá cả thiết kế của cơ giáp sư này là bao nhiêu?”

“Cơ giáp sư này có thể kết bạn với cơ giáp sư cấp 3S Ứng Thành Hà, về phần tiền...” Vệ Tam lộ ra chiều cao thâm khó lường, “Cậu ra số đi.”

Niếp Hạo Tề kích động, người có thể làm bạn với cơ giáp sư cấp 3S rất có thể cũng là một cơ giáp sư cấp S, vì có một số cơ giáp sư cấp S nhàn rỗi sẽ làm cơ giáp cấp A. Giống như Huyết Tích vậy, nó chính là cơ giáp cấp A đỉnh cao do cơ giáp sư cấp S làm ra.

Niếp Hạo Tề dựng lên một ngón tay: “Con số này.”

Vệ Tam: “Một ngàn vạn?” Hơi ít, cải tạo cũng miễn cưỡng lắm.

Niếp Hạo Tề lắc đầu: “Phía sau lại thêm một con số không.”

Vệ Tam đè xuống xúc động muốn hít sâu một hơi: “Cậu có tiền thật.”

“Đây là cha mẹ tôi từ nhỏ đã thay tôi tích góp được, hy vọng sau này tôi có thể dùng cơ giáp cấp A tốt nhất.” Niếp Hạo Tề ngượng ngùng nói, “Tiền chẳng có nhiều, nếu như cơ giáp sư kia ra giá quá cao thì tôi cũng không trả nổi.”

“Đủ rồi, lấy cái giá này đi.” Vệ Tam xác định.

Niếp Hạo Tề do dự hỏi: “Cậu không hỏi thử người bạn cơ giáp sư đó à?”

Vệ Tam: “... Đến lúc đó tôi giúp cậu trả, cứ lấy bao nhiêu đây đi.”

Niếp Hạo Tề nhìn Vệ Tam chân thành nói: “Cám ơn cậu.”

Một danh sách mười ngàn vạn cứ như vậy đã được tạo ra. Tiền vừa đến sổ sách là Vệ Tam lập tức muốn số liệu huấn luyện hàng ngày của Niếp Hạo Tề, căn cứ vào thực lực của cậu để thiết kế cơ giáp.

Khi hỏi số liệu, người cơ giáp sư tên Mỹ Viết không muốn tiếp xúc với người lạ nên phó việc cho cô làm trung gian.

Niếp Hạo Tề từ đầu đến cuối không sinh ra bất kỳ hoài nghi nào.

Ngoại trừ cơ giáp lúc trước do Chuyển Lên Bờ Tây cho cô cải tạo vũ khí, lần này Vệ Tam mới coi như chân chính thiết kế chế tạo cơ giáp. Cũng không tính là thuận lợi vì lý thuyết và thực hành luôn có chênh lệch không nhỏ, thế là cô thường xuyên chạy tới thư viện, hoặc là túm lấy Ứng Thành Hà hỏi mấy vấn đề.

Ứng Thành Hà không có tác dụng quá lớn, bởi vì anh tịnh không nghĩ tới sẽ có người động não trong việc hạ thấp chi phí vật liệu.

Vệ Tam chỉ có thể dựa vào chính mình mò mẫm, cô đang tính toán tỉ lệ vật liệu. Tất cả vỏ ngoài cơ giáp cấp S đều do du kim đúc thành, trong khi cấp A lại là hỗn hợp du kim làm cho càng nhẹ và dễ điều khiển, song lại không kiên cố như cấp S. Ngoài ra còn có một ít linh kiện cũng có thể sửa, cần cô đi thăm dò.

Ban ngày thi đấu, ban đêm thức đêm thiết kế, rất nhanh dưới mắt Vệ Tam dính hai cái quầng thâm lúc đi tới lui trong sân trường.

“Có phải ngày mai bên cậu chọn ra 300 người đứng đầu không?” Không biết Kim Kha đứng chỗ nào mà sau lưng tối thẫm như mực khi liên lạc với Vệ Tam.

Vệ Tam từ bản vẽ ngẩng đầu lên: “Ừ. “

Kim Kha dời màn hình ánh sáng để Vệ Tam nhìn thấy Ứng Thành Hà bên cạnh: “Ngày mai chúng tớ sẽ trở lại trường, đến lúc đó đi xem cậu thi đấu. “

“Được.” Trước khi Vệ Tam cúp máy có loáng thoáng nghe Kim Kha nói một câu chú ý nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, bãi tập của trường Damocles đầy ắp người.

Chọn ra hai trăm sinh viên đầu tiên của các loại cơ giáp vào đội tuyển để tham gia thi đấu, một trăm người dự bị ở vị trí sau đó cũng

có thể đi theo.

Hôm nay Vệ Tam phải thắng hai trận, sau khi thắng chính là một thành viên của đội tuyển.

Trước mỗi đấu trường đều có thầy cô giám khảo chấm điểm dựa vào thành tích của hai bên thi đấu, cuối cùng tiến hành tổng xếp hạng để ngăn sinh viên có thực lực mạnh không được tuyển.

Vệ Tam xếp ở phía sau, cô dựa vào hàng rào chắn của đấu trường hơi híp mắt nghỉ ngơi.

“Con mắt này của em...” Đinh Hòa Mỹ đã tranh tài xong, không khó nhằn đã lấy được điểm cao. Chị ấy vừa đi ra đã nhìn thấy Vệ Tam tựa vào đây ngủ, chị ấy cân nhắc thật lâu mới nói tiếp: “Rất khác biệt.”

Vệ Tam không phản ứng lại ý tứ của chị ấy, thuận miệng khen ngợi: “Chị cũng tất khác biệt.”

Đinh Hòa Mỹ chậc một tiếng: “Em sẽ không lén lút thức khuya huấn luyện mới làm nó thành ra vậy đúng không? Cẩn thận làm khéo quá hóa vụn.”

“Đúng vậy đấy, Vệ Tam, em nên nghỉ ngơi thật tốt, cân bằng tinh thần, không nên cho mình quá nhiều áp lực.” Người đàn anh làm người tốt lúc trước chen vào, “Có biết chị Đinh vì sao không vào đội tuyển lần trước không? Do sinh bệnh nên cuối cùng không đi được.”

Đinh Hòa Mỹ trừng mắt liếc người nọ: “Ai cho cậu nhiều chuyện.” Đây là tiếc nuối cả đời của chị ấy!

“Số 536, Vệ Tam.”

Bên kia đang hô Vệ Tam đi qua thi đấu, cô lấy lại tinh thần đi về phía đấu trường.

“Vệ Tam, sau khi vào đội tuyển thì nhớ lập đội cùng với chị đấy!” Đinh Hòa Mỹ ở phía sau hô.

Mười người bắn súng trong đội tuyển có quyền lựa chọn đội ngũ, trong lòng Đinh Hòa Mỹ đã thừa nhận Vệ Tam có thể giành được một chỗ.

Vệ Tam vừa vào chỗ thi đấu đã nhìn thấy cơ giáp của đối thủ, cũng vừa nhìn đã biết ngay là cơ giáp tốt làm cô hơi ngứa tay. Cơ mà ban ngày ban mặt lại còn là ở ngay trong trường nên cô vẫn phải đè nén xúc động của mình.

“VỆ TAM CỐ LÊN!”

Giữa bãi tập đột nhiên có người dùng loa hô to, còn có người giơ một tờ bìa cứng, trên đó viết bốn chữ “Vệ Tam mạnh nhất”.

“Này, giải đấu Hephaestus này còn chưa bắt đầu mà đã có fan rồi sao?” Thầy giám khảo ngồi ở giữa cười nói.

Giám khảo bên trái tinh mắt, nhận ra người con trai đang cầm loa hét lên: “Đó là Kim Kha.”

Các giám khảo khác nghe thấy cái tên này thì toàn bộ quay đầu nhìn lại: “Thế sinh viên bên cạnh kia là...”

Mặt Ứng Thành Hà không chút thay đổi đứng trong đám người, hai tay giơ tờ bìa cứng.

Mất mặt quá đi.

Bọn họ vừa rồi từ ngoài trường huấn luyện trở về, Kim Kha vội vội vàng vội vàng chạy tới thùng rác, nhặt được một tấm bìa cứng to rồi viết một hàng chữ rồng bay phượng múa, kế đó còn muốn anh giơ lên, về phía cậu thì móc ra một cái loa bắt đầu la.

Sinh viên trên bãi tập rất nhanh đã nhận ra bọn họ, trong lúc nhất thời không biết nên hâm mộ hay ghen tị với Vệ Tam, một người cấp A mà có thể làm cho hai người cấp S đến cổ vũ.

Chẳng lẽ là sự quyến rũ của người trèo tường?

Một số sinh viên dần dà bắt đầu nóng lòng muốn thử trèo tường xem sao, họ cũng muốn trở nên nổi tiếng.

Vệ Tam đang đứng ở đấu trường, sau khi nghe thấy tiếng thì nháy mắt với hai người ở giữa bãi tập, kế đó thì nhảy vào khoang cơ giáp để chuẩn bị thi đấu.

Đối thủ cũng là cơ giáp hạng trung, am hiểu cận thân, nhìn ra được đã trải qua hệ thống huấn luyện nên mỗi một bước đều tiêu chuẩn,

thậm chí có thể lấy ra giảng dạy.

“Kinh nghiệm của Vệ Tam này còn chưa đủ.” Ban giám khảo trao đổi với giáo viên bên cạnh, “Chiêu thức chưa được thành thạo lắm.”

“Nói là nói như vậy, nhưng sinh viên ở đối diện cũng không làm em ấy bị thương được.”

Có một giám khảo nhíu mày nhìn hồi lâu, chợt lên tiếng: “Chiêu thức không thuần thục là một chuyện, nhưng luôn cảm giác Vệ Tam lộ ra phong cách hoang dã. Là ai đã dạy cho em ấy thế?”

“Cái xoay người chống lại vừa rồi đúng chuẩn lắm mà, có thể cô xem nhầm rồi.” Giám khảo bên cạnh cười nói, “Em ấy là một sinh viên trường quân sự nhưng lại có xuất thân từ ngôi sao vô danh, làm gì đi thực chiến ở đâu mà lộ ra được phong cách hoang dã chứ.”

“Là thế à.”

Trên sân đấu, Vệ Tam nhấc chân đá trúng đầu gối đối thủ xong đang muốn mượn cơ hội chiến đấu tay đôi, sờ vào cơ giáp của gã nhiều hơn, lại phát hiện tay trái đối phương giơ lên, tấm chắn được giở lên để lộ nòng súng.

Chết cha!

Vệ Tam nhất thời giật mình, cô không nỡ cho cơ giáp của mình có vết trầy xước nào.

Ngay lập tức khom người quét ngang phần thân dưới của đối thủ, nhân cơ hội đó dùng đao chém tới, đối thủ cầm đao bằng cả hai tay để chống trả.

Vệ Tam dùng một tay đè đao, tay kia bổ ngang vào khuỷu tay đối phương để phát lực, đồng thời cô bay lên đá một cú, đá ngã người ta, trong nháy mắt đã kề đao vào cổ gã.

Giám khảo ở giữa nhìn chằm chằm Vệ Tam một lúc lâu: “Về sau mọi người có thấy không? Làm thế nào mà tôi cảm thấy em ấy đột nhiên mạnh hơn một chút vậy?”

“Giữa thắng thua bèn bùng nổ, đó là chuyện thường.”

Mấy giám khảo giao tiếp ánh mắt với nhau, cuối cùng xác nhận: “Vệ

Tam thắng."

Ở giữa bãi tập.

“Vệ Tam điều khiển cơ giáp không tệ.” Ứng Thành Hà còn giơ tấm bìa cứng. Anh là cơ giáp sư, rất dễ dàng nhìn ra độ phù hợp giữa chiến sĩ độc lập và cơ giáp. Xem ra cô làm chiến sĩ cũng được, ít nhất ở mặt này thì cô xem như người nổi bật trong cấp A.

Kim Kha cầm loa nhưng ngược lại không đề cập về Vệ Tam, mà lại nhìn bốn phía: “Bọn họ cũng trở lại rồi?”

“Ai?”

“Hoắc Tuyên Sơn.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Hãy để tôi sờ tí thôi, sẽ không hủy nó đi đâu.

Chương 33

“Ngày thảm sát”

Ứng Thành Hà buông tờ bìa cứng xuống, cúi đầu nhìn thoáng qua tin tức trên quang não: “Bọn họ và các thầy cô vẫn còn ở khe núi.”

Kim Kha nhìn bốn phía: “Còn có người cấp S nào ở trường không, vừa rồi ở gần đây có cảm giác của cấp S bộc phát đấy.”

Chỉ huy có cảm giác vô cùng nhạy và mạnh mẽ, nếu như song phương nguyện ý, thậm chí còn có thể thông qua cảm giác để điều khiển suy nghĩ của chiến sĩ độc lập.

Hôm qua toàn bộ sinh viên lớp S đều đi theo giáo viên cấp S ra ngoài luyện tập. Kim Kha và Ứng Thành Hà trở về trường sớm hơn nên theo lý mà nói thì những người kia còn ở ngoài trường, không thể cảm nhận được cấp S trong trường mới phải lẽ.

“Cậu đã quên anh Thân Đồ ở trong trường rồi à?” Ứng Thành Hà không thèm để ý nói, “Vừa mới thi đấu xong đã trở về thì cảm giác không ổn định là chuyện bình thường."

“..... Ừm.” Vừa rồi trong nháy mắt đó quá nhanh, Kim Kha thậm chí hoài nghi mình có nắm được cảm giác cấp S hay không, “Có thể là anh Thân Đồ đi ngang qua.”

So tài xong trận này thì Vệ Tam chen tới, còn kéo cái tờ bìa cứng trong tay Ứng Thành Hà: “Các cậu rảnh rỗi thật đấy.”

“Chúng tớ đặc biệt chạy về sớm để tiếp ứng cho cậu đó chứ.” Kim Kha cười hì hì nói, “Đợi lát nữa mời tụi này ăn cơm đi.”

“Không có tiền, không thể được.” Vệ Tam quả quyết từ chối, “Rõ ràng là mấy cậu tìm cớ trở về vì lười biếng.”

Kim Kha tắt loa, lập tức đứng bên cạnh Vệ Tam: “Không bằng để Thành Hà mời chúng ta ăn cơm.”

“Trong thẻ của tôi không có tiền.” Mặt Ứng Thành Hà không đổi sắc đứng ở bên kia Vệ Tam, sau đó nhìn Kim Kha, “Không bằng cậu mời chúng tôi ăn cơm.”

“Bỏ phiếu đê.” Vệ Tam chỉ vào mình và Ứng Thành Hà: “2-1, Kim Kha bỏ tiền ra mau.”

Kim Kha: “... Thành Hà, cậu đã thay đổi.”

Ứng Thành Hà mỉm cười, anh tựa hồ bắt đầu hiểu được vì sao Kim Kha kêu càng keo thì càng vui. Nhìn khuôn mặt đau lòng của người phải bỏ tiền ra kìa, đúng là làm người ta vui lắm.

Vệ Tam còn có một trận đấu nữa nhưng xem ra thì còn tới một lúc lâu, nên cô lấy được số thi đấu tiếp theo xong là đã đi tới căng tin với bọn họ trước.

Kim Kha bám theo phía sau Vệ Tam, nhìn cô gọi món thì bày vẻ mặt đau lòng: “Nhiều như vậy thì cậu có ăn hết không?” Tất cả đều là tiền.

“Cơ thể tớ còn đang phát triển đây này.” Vệ Tam nghiêm túc nói.

Kim Kha vừa định nói bọn họ sắp trưởng thành xong rồi, chợt cẩn thận quan sát Vệ Tam rồi khiếp sợ: “Có phải cậu cao hơn không?” Còn chưa qua hết một học kỳ cơ mà.

Vệ Tam đưa tay đo chiều cao của hai người bọn họ thì thấy cô tới cằm Kim Kha: “Chờ tới lúc trưởng thành thì tớ cao hơn cậu là cái chắc.”

Kim Kha lặng lẽ gọi thêm một mâm thức ăn: “Không đâu, tớ cũng đang phát triển cơ thể đấy nhé.”

Chỉ huy họ Kim ở trong lòng tính toán xem mình có nên đi tiêm một mũi thuốc cải tạo gien hay không.

Ứng Thành Hà đứng ở phía cuối cùng, tầm mắt anh dừng trên người Vệ Tam. Không thể không nói cô có tất cả đặc điểm điển hình của một người chiến sĩ ưu tú: vóc dáng cao, hiện nay đã cao một mét bảy, lượng cơm ăn rất lớn, cần nhiều dinh dưỡng, thậm chí có mức độ phù hợp cao trong sự điều khiển cơ giáp.

Một người như vậy lại sinh ra hứng thú lớn đối với cơ giáp sư, thậm chí hỏi ra vấn đề mà có đôi khi anh cũng chưa từng suy nghĩ qua.

“Vóc dáng thấp bé, đầu óc linh hoạt.” Vệ Tam bưng mâm đồ ăn nói với Kim Kha, “Cậu là chỉ huy, thấp thì vẫn tốt hơn.”

“Nói bậy gì đó.” Kim Kha lập tức phản bác, “Ứng Tinh Quyết có dáng người cao lắm.”

“Cậu đã gặp anh ta à?”

“Thì cũng không phải, tớ có lên diễn đàn của trường Đế Quốc hóng qua tư liệu của Đôi Sao.”

“Đôi Sao cái gì cơ.”

“Chỉ huy cấp 3S Ứng Tinh Quyết và chiến sĩ độc lập 3S Cơ Sơ Vũ, hai người mạnh nhất trong đợt sinh viên mới của trường Đế Quốc.” Kim Kha đặt đĩa đồ ăn rồi ngồi xuống, cúi đầu lấy ra một tấm ảnh trên quang não, “Đây chính là Cơ Sơ Vũ.”

Ảnh hẳn là được chụp trong vội vã, người bên trên có ngũ quan khôi ngô, dáng người cao gầy với mái tóc vàng chói mắt hút ánh nhìn, đang đứng ở trên sân huấn luyện dùng một tay lau mồ hôi nhỏ xuống cằm, ánh mắt thì quét về phía ống kính lộ ra một khí thế sắc bén.

“Dáng dấp đủ tiêu chí này.” Vệ Tam cắm một miếng thịt trên đĩa, giương mắt liếc qua tấm ảnh đáp.

Kim Kha bĩu môi ghen tị: “Tớ chỉ thấy làm bộ thì có.”

“Còn một người nữa đâu.”

“Trong tay tớ không có ảnh của Tinh Quyết.” Kim Kha chỉ Ứng Thành Hà bên cạnh, “Ứng Tinh Quyết là anh họ của cậu ấy đấy.”

Vệ Tam nhíu mày, cùng Kim Kha trao đổi một ánh mắt, sau đó hai người đồng loạt nhìn chằm chằm Ứng Thành Hà.

Ứng Thành Hà đang thất thần suy nghĩ về những chuyện khác, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy hai đôi mắt hóng chuyện: “... Làm gì thế?”

“Có ảnh anh họ của cậu không?” Kim Kha hạ thấp giọng, thần bí hỏi, “Chúng tớ muốn xem Ứng Tinh Quyết trông như thế nào.”

Nghe nói Ứng Tinh quyết không thường xuyên xuất hiện trước mặt công chúng, cho nên ngay cả bên trong trường quân sự Đế Quốc cũng không có ảnh chụp của anh ta, tư liệu có được dựa vào việc sửa sang lại từ mấy câu truyền miệng.

Giải đấu Hephaestus bắt đầu thì các thành viên chủ chốt của năm trường quân sự lớn đều sẽ xuất hiện trước truyền thông, nên cũng chẳng cần giấu diếm gì. Thế là Ứng Thành Hà lật lại trong album ảnh của mình: “Chúng tôi cũng không thân thuộc lắm, chẳng có ảnh chụp của anh ấy gần hai năm nay, chỉ có một tấm ảnh chụp chung của gia đình trước kia.”

Vệ Tam ngước mắt lên đã sửng sốt ngay, người trong ảnh là thiếu niên tóc đen năm đó.

Đôi Sao Đế Quốc, tóc vàng...

“Kim Kha, cho tớ xem lại ảnh chụp của Cơ Sơ Vũ đi.”

“Nhìn cái ngữ ấy nữa làm gì?” Kim Kha nói xong bèn mở ra cho cô xem

Vệ Tam cẩn thận quan sát ảnh chụp của Cơ Sơ Vũ, một thiếu niên tóc vàng khác thật, khi nãy cô không nhớ ra. Cô dùng đũa gắp đồ ăn: “Tớ cũng cảm thấy anh ta làm ra vẻ thật.”

“Đúng là bạn của tớ, có ánh mắt tốt đấy!” Kim Kha vui vẻ cất ảnh của Cơ Sơ Vũ.

Hai người này thật sự là...

Ứng Thành Hà cũng không biết nên nói bọn họ ghen tị hay ngốc nữa.

“Tóc anh họ anh tốt hơn tóc của cậu này.” Vệ Tam nhìn Ứng Thành Hà chân thành cho hay, “Tôi đã muốn nói với cậu từ rất sớm là cậu nên chăm sóc tóc mình một chút.”

Kim Kha đưa tay sờ lên tóc Ứng Thành Hà: “Giống như cỏ khô ấy, lấy ra đốt chắc chắn dùng ngon.”

Ứng Thành Hà vỗ tay cậu ra: “Bận bịu ai còn nhớ chuyện tóc tai, Vệ Tam, tóc cậu cũng không khá hơn là bao đâu!”

Vệ Tam: “... Đây là do tôi nghèo.”

“Hay lúc đi thi đấu, cậu có thể hỏi một chút bí quyết dưỡng tóc của Ứng Tinh Quyết được không?” Kim Kha đột nhiên nghĩ.

“Từ nhỏ đến lớn tôi không có nói mấy câu với anh ấy đâu.” Ứng Thành Hà bày ra thần sắc phức tạp.

Ứng Tinh Quyết là con trai duy nhất của người đứng đầu gia tộc, Ứng Thành Hà thì sinh ra trong sự nuông chiều, hai người chênh lệch một tháng tuổi. Nếu như không phải anh ta cũng là cấp 3S thì chỉ sợ hai người ngay cả giao tiếp cũng không có.

Nội bộ thế gia khác gì mấy một xã hội thu nhỏ.

“Chờ thắng một trận, đến lúc đó truyền thông phỏng vấn cảm tưởng của quán quân thì các cậu hỏi anh ấy bí quyết chăm sóc tóc.” Vệ Tam nảy ra chủ ý.

Kim Kha giơ ngón tay cái lên: “Chiêu này độc, vừa hỏi bí quyết vừa làm nhục Đế Quốc. Cao tay! Cao tay thật!”

Ứng Thành Hà: “... Thắng trước rồi hãy nói.”

Ba người tán gẫu ăn cơm nước xong thì Vệ Tam lại chạy tới trận thứ hai. Không có quá nhiều khó khăn, cô dễ dàng lấy được một vị trí trong đội tuyển. Ngoài ra còn có một cuộc thi tuyển chọn xạ thủ, chỉ cần cô có một vị trí vào thứ hai tới thì ba mươi tín chỉ coi như đến tay.

Cuối tuần Vệ Tam vẫn đi tới Xưởng Đen như trước, vẫn chưa đụng phải Chuyển Lên Bờ Tây, xem chừng trong thời gian này anh ta không tới đây.

L3 đánh một trận là được năm mươi vạn tinh tệ, hoàn toàn có thể cho người bình thường sinh hoạt dư thừa một đoạn thời gian. Song nếu dùng để làm cơ giáp thì hệt như một hòn đá nhỏ ném xuống biển, không nhấc nổi một chút gợn sóng.

Trước mắt thì một ngày Vệ Tam có thể đánh bảy trận, buổi sáng ba trận, buổi chiều bốn trận, buổi tối dùng để sửa chữa cơ giáp.

“Đặt cược Ngày thảm sát đi!”

Chủ Nhật Vệ Tam đi tới thì thấy cả thảy tầng ba dưới đất lộ ra cảm giác hưng phấn lạ kỳ. Sòng bạc kéo theo đủ các loại biểu ngữ viết đầy “Ngày thảm sát” để cho người ta đặt cược.

Cô tìm một người nào đó để hỏi chuyện này nghĩa là sao.

“Mới lên L3 à? Ngày thảm sát là ngày các nhóm ngẫu nhiên được tụ hợp với nhau. Ngày hôm nay chỉ cần ai còn ở tầng ba online thì đều thi đấu với nhau hết.” Người nọ chỉ tuyển thủ hot trên màn hình ánh sáng, “Mà những người này thì gặp phải mấy con gà, cứ thế một mình tàn sát và thu hoạch.”

Vệ Tam: “...” Hèn gì không ít người đã rời đi từ hôm qua.

[Tử Thần VS Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt, thời gian thi đấu là chín giờ tối.]

Vệ Tam còn đang suy nghĩ hôm nay tranh tài xong thì tinh tệ và điểm tích lũy có thay đổi hay không, chợt màn hình ánh sáng lớn nhất ở sảnh chính đã hiện ra ID của cô.

Người qua đường vừa giải thích xong bèn nhìn avatar Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt trên màn ảnh, rồi lại quay đầu nhìn Vệ Tam, lộ ra ánh mắt như cảm thông: “Cô là Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt? Nếu có thể thì tốt nhất là chấp nhận thua ngay khi ra sân.”

Vệ Tam nhớ tới trận đấu lúc trước mình nhìn thấy giữa Tử Thần và Hầu Tử thì không khỏi nhíu nhíu mày. Cô không thích loại người này, mà đánh nhau cũng nhiêu khê.

Sau khi màn ánh sáng lóe lên, bàn đánh bạc lập tức có một đám người vây quanh đặt cược, ngay cả người qua đường này cũng chạy tới hô: “Hai trăm vạn tinh tệ cho Tử Thần!”

Vệ Tam: “...”

Vây xem một hồi, Vệ Tam cũng đi qua, lấy ra ba trăm năm mươi vạn tinh tệ ngày hôm qua vừa kiếm được đặt hết toàn bộ lên người mình.

“Hay là đặt Tử Thần đi, còn có thể lấy chút tiền trở về trị liệu.” Người qua đường khuyên nhủ.

Vệ Tam còn chưa sợ ai, cô ra hiệu cho nhà cái nhận tiền của mình: “Cứ đặt cho Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt.”

Ngày tàn sát bất thình lình làm đảo lộn kế hoạch của Vệ Tam, trước mắt tất cả mọi người ở tầng ba đều có đối tượng thi đấu còn cô còn phải đợi đến buổi tối. Thế là cô trở về phòng mở quang não, dùng điểm tích lũy đổi lấy video thi đấu gần đây của Tử Thần để xem.

Phong cách hành hạ tới chết của Tử Thần vẫn như cũ, nhưng Vệ Tam còn nhìn ra được một vài thứ. Thực lực của người này không chỉ như thế, hễ khi đối phó với tuyển thủ trong nhóm ngẫu nhiên lúc trước mới có thể dễ dàng ngược đãi.

“Phân chia thực lực” trong nhóm ngẫu nhiên là dựa theo điểm tích lũy mà chọn. Tử Thần thắng nhiều trận như vậy thì theo lý mà nói nên sớm nên tiến vào bảng xếp hạng điểm tích lũy mới xác đáng; nhưng hắn không có, cứ một mực dùng điểm tích lũy để cho mình cứ dằng dai ở gần kề phạm vi kia.

Người này đến thi đấu chỉ sợ không phải vì tiền hoặc là kinh nghiệm thực chiến, thuần túy muốn ngược đãi làm đau người ta mà thôi.

Khó trách người người nói tầng này biến thái nhiều, Vệ Tam nhìn Tử Thần trong video, so sánh với cô mà nói thì cô tháo cơ giáp thật sự nào phải là biến thái, cùng lắm chỉ bỉ ổi thôi.

Bên ngoài Xưởng Đen.

“Ngày thảm sát năm nay không biết có gương mặt mới mẻ nào không.”

“Nhìn tới nhìn lui chỉ thấy Tử Thần thú vị, mang cho mình cảm giác!”

“Anh đã cược ai? Tôi đã cược cho Tử Thần đấy.”

……

Khán giả mua vé xếp hàng vào sân liên tục truyền đến tiếng thảo luận tương tự, trong đó có hai người cũng đang nói chuyện đặt cược.

“Rốt cuộc cũng cướp được vé xem Tử Thần thi đấu, đợi lát nữa tao sẽ đè toàn bộ tiền tiêu vặt năm này lên Tử Thần bên kia. Mày có muốn cược cho người ta với tao không?"

“Cùng nhau đi đi, người nào đấu với Tử Thần tối nay vậy?"

“Gọi cái gì Cúi Đầu ấy.”

Sinh viên nam này nghe vậy nói: “Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt?”

“Đúng rồi, gọi là vậy đó”

Bạn nam lập tức thay đổi giọng: “Tao không cược Tử Thần nữa, tao đè tiền hết cho Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt thắng.”

“Điên rồi hả, người này mới lên L3 được một tháng.”

Bạn nam khăng khăng đòi đặt cược vào Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt: “Chắc gì Tử Thần sẽ thắng đâu.”

Cậu này đã xem một mạch toàn bộ video thi đấu của Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt từ L0 đến L3. Dù lối đánh hơi hèn mọ bỉ ổi tí nhưng kinh qua nhất loạt mấy trận này thì về cơ bản là cô ấy không thua, mặc dù đối thủ mạnh nhưng cuối cùng sẽ lật lại được.

Bạn nam này có cảm giác thấp, chỉ là một người bình thường nên nhìn không ra cái gì. Nhưng cậu luôn luôn cảm thấy Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt cứ tiến bộ hơn sau mỗi trận đấu.

“Tùy mày, đến lúc đó tiền đổ sông đổ biển hết thì đừng đau lòng.”

“Nói không chừng là tiền của mày nước dội lá môn đó.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói

Vệ Tam: Nhóm phú bà nhìn tôi đi, mau mau lấy chất dinh dưỡng đặt cược, đặt cược vào tôi!!!

Chương 34

“hủy cơ giáp của tôi, chết”

Ngày thảm sát, 8 giờ tối.

Khán đài của sân đấu lớn nhất tầng ba đã có khán giả đứng đầy, chỗ cao nhất trong phòng VIP có vài người đang ngồi, có nam có nữ.

“Hôm nay Tử Thần chống lại người như thế nào?”

“Mới tới được L3, xem ra chả có thực lực gì.”

“Có Tử Thần ở đây nên mới đáng xem.” Ánh mắt người đàn ông gần cửa sổ nhất rơi tại người phụ nữ ở bàn đối diện, “Lệ Tước, có phải cơ giáp của em trai cô đã được lấy ra cải tạo đoạn thời gian trước đúng không?”

Người phụ nữ ngậm một điếu thuốc dài và nhỏ, sau đó vươn ngón trỏ và ngón giữa kẹp thuốc lá, nhả ra một vòng khói: “Toàn bộ các bộ phận linh kiện của khớp nối bên trong cơ giáp đều đổi thành cấp S, trước mắt dưới bảng xếp hạng không ai có thể đánh bại em trai tôi cả.”

“Cấp A dùng được đồ cấp S à.”

“Cấp A có thể dùng đồ cấp S. A Phu Nhĩ, anh có chút bản lĩnh đấy.” Có người đàn ông đến gần cửa phòng riêng nói với hàm ý không rõ.

Chỉ còn một giờ nữa là đến lúc tranh tài, khán giả phía dưới đã phấn khích không thôi, bởi vì Tử Thần đã đi ra còn ký tên cho khán giả dưới đó nữa.

“Tử Thần! Tử Thần! “

Phía sau người hâm hộ hô gào khàn cả giọng, cố gắng hết mình giơ cao biểu ngữ trong dàn cao thủ.

Xưởng Đen mỗi năm đều kiếm được rất nhiều tiền với vé vào cửa và video bán ra ở tầng ba dưới lòng đất.

Người điều khiển cơ giáp chiến đấu được thì dù có ở đâu cũng là số ít, bởi lẻ đa số mọi người có cảm giác thấp, cả đời chỉ có thể dùng cơ

giáp xem cảnh. Những người này đã gửi gắm nguyện vọng của mình lên tuyển thủ mình thích, rất vui khi chi tiền cho bọn họ và có một xu hướng nuôi dưỡng đang phát triển trong những năm gần đây.

Cách giao tranh bạo lực này của Tử Thần rất được ưa chuộng. Thứ càng không chiếm được sẽ tạo nhiều ngột ngạt, mà ngột ngạt thì càng muốn xả nó ra, nên khán giả ở đây điên cuồng như vậy âu cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

“Vì sao đối thủ còn chưa ra?”

“Nói không chừng là bị dọa vỡ mật, muốn bỏ cuộc thi.”

“Bỏ tranh tài vào Ngày thảm sát, tuyển thủ này sẽ bị đá ra khỏi Xưởng Đen và tất cả điểm tích lũy đều bị xóa sạch.”

“Trước kia cũng không phải không có tuyển thủ làm như vậy, ai muốn chạm mặt Tử Thần đâu.”

.....

Ngày thảm sát mấy năm qua, các tuyển thủ sẽ ra ngoài sớm hơn một tiếng đồng hồ để cho khán giả có thời gian giao lưu. Cùng lúc đó thì phía còn lại chả có mống nào đi ra làm khán giả không thể không nảy sinh đủ loại suy đoán.

Vệ Tam bị “dọa vỡ mật” còn đang ngủ giờ phút này. Xem video thi đấu của đối thủ hết một ngày làm cô không chịu nổi bèn nằm xuống, còn nhớ đặt đồng hồ báo thức sẽ dậy lúc tám giờ bốn mươi.

Trong khi cô bấm vào đồng hồ và đi tới, khán giả ở đây đều đã mặc định Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt bỏ quyền thi đấu, chỉ chờ ban tổ chức chọn người thi đấu khác một lần nữa. Rốt cuộc vào lúc tám giờ năm mươi, Vệ Tam đi vào từ cổng cuộc so tài.

“Tới rồi kia kìa?”

“Tao vừa xem mấy video của cô nàng, nghe nói cô nàng có biệt danh là Cuồng Tháo Dỡ.”

“Ý mày là sao?”

“Mỗi một trận đấu đều thích phá dỡ cơ giáp người khác, thoạt nhìn cũng có tài nghệ.”

Sự tò mò của khán giả về Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt đã được khêu đến đỉnh điểm, tất cả đều nhao nhao: “Đấu đi! Đấu đi!”

Vệ Tam đứng ở cửa cuộc so tài, nhìn cơ giáp nọ đã đứng trên sân đấu thì xoay cổ tay, lúc này mới thả cơ giáp và tiến vào trong khoang, rồi chậm rãi đi về phía sân đấu.

Tử Thần quay về phía về phía Vệ Tam, hắn dùng sức giơ tay đưa lên cổ làm động tác cắt cổ.

Khán giả thông qua màn hình ánh sáng đang trực tiếp nhìn thấy động tác Tử Thần, đã ngay lập tức kích động kêu lên, thậm chí có người lớn tiếng hô la: “Chết! Chết! Chết!!!”

Tựa hồ đã rất gấp gáp muốn xem Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt bỏ mình trên sân đấu.

Vệ Tam không bị ảnh hưởng chút nào, kiểm tra tất cả tính năng của cơ giáp mình xong bèn chờ trọng tài nói bắt đầu.

Chín giờ, trận đấu đúng giờ bắt đầu.

Một giây nọ, Tử Thần dùng một loại tốc độ nhanh cùng cực để tới gần Vệ Tam, cánh tay chộp thẳng về phía cổ của cô, hiển nhiên không cho cô cơ hội rời khỏi trận đấu.

Trong khoang cơ giáp, tốc độ tay của Vệ Tam trên bảng điều khiển thun thút như bão tố đến cực hạn, song cơ giáp vẫn chậm một nhịp. Mặc dù tránh được đòn tấn công trí mạng của Tử Thần, vai trái cô vẫn bị nắm lấy, không thể lùi lại được. Thế là loan đao trong tay phải cô lập tức chém về hướng cánh tay Tử Thần, nhưng kẻ này dùng một tay ra công nắm chặt bả vai cô rồi quăng cô thẳng xuống đất.

Vệ Tam mượn lực quỳ chân gối xuống đất, trong nháy mắt cô ngây người thì Tử Thần đã lần nữa tới gần. Hắn lôi chùy bát lăng (1) ra đánh về phía đầu cô.

“Rầm…”

Chùy bát lăng nện trên mặt đất sân đấu làm nó nhanh chóm lõm ra một cái hố.

Vệ Tam né tránh, cô kéo dài khoảng cách giữa hai người, tốc độ tay ngay từ lúc bắt đầu đã chẳng chậm lại tí nào. Cô nhíu mày nhìn xuyên qua cửa sổ cơ giáp, nhìn về phía chiếc cơ giáp đối diện.

Tham số không chính xác.

Ngay từ đầu tốc độ của cơ giáp Tử Thần này nhanh đâu giống một cái cơ giáp hạng nặng. Vệ Tam xem trận đấu trước đó của hắn một ngày thì tốc độ của hắn chỉ có thể coi là tạm. Nếu như cơ giáp đã được cải tạo, thì sau khi tăng tốc độ, lực lượng tất sẽ suy yếu; mà Tử Thần dù là chụp bả vai cô quăng xuống đất, hay là lực chùy bát lăng hoàn toàn đủ mạnh, thậm chí vượt qua lực lượng của cơ giáp hạng nặng bình thường.

Mấy lần thất thủ, Tử Thần càng thêm cuồng bạo, lực tấn công mỗi lần lại mạnh hơn, hoàn toàn không có ý muốn nương tay.

Bên trong phòng VIP.

“Quả nhiên không hổ là A Phu Nhĩ, tôi mà chống lại cái cơ giáp sau khi cải tạo đó thì chỉ sợ phải tốn một phen sức lực.” Người đàn ông nhìn về phía người phụ nữ đang xem trận đấu ở trước bàn, “Xin chúc mừng.”

Đoạn thời gian trước, A Phu Nhĩ đã được người phụ nữ này thu về dưới trướng.

“So đấu xong, để cho hắn vui đùa với ông.” Người phụ nữ rũ mắt nhìn bàn tay mình đặt trên bàn, “Anh lại đây, tôi cũng có thể để A Phu Nhĩ giúp anh đấy. “

Người đàn ông từ chối: “Hiện tại tôi cũng tốt lắm.”

“Tùy anh.” Lệ Tước cười nhạo một tiếng, nhìn xuống trận tranh tài trên sân đấu.

Trên người Tử Thần có thêm vài vết đao, thậm chí nửa khuôn mặt đã bị Vệ Tam dùng loan đao chém bị thương, mà cái giá phải trả là một cánh tay của cô bị hắn kéo đứt luôn.

Tử Thần ném cánh tay đã gãy ném xuống đất, điên cuồng gầm lên, cũng mở pháo ion nhắm ngay cánh tay để bắn nó bấy nhầy.

Hành động khiêu khích và lãng phí thời gian thi đấu này lại khiến

người xem hưng phấn chẳng thôi, còn liều mạng hét lên với Vệ Tam trên sân đấu: “Chết! Chết!”

Sau khi mất đi cánh tay cơ giáp kia, Vệ Tam lập tức điều chỉnh. Cô không biết cơ giáp kẻ này đã được thay đổi cái gì mà cảm giác bị áp chế trong trận chiến càng ngày càng mạnh, không phải vì thực lực mà là vấn đề nằm ở cơ giáp.

Vệ Tam từ trước đến nay luôn quen với chuyện bị cơ giáp đối thủ áp chế, hơn nữa chiếc cơ giáp Xưởng Đen này dùng các loại linh kiện thượng vàng hạ cám chắp vá vào nên ngoại trừ chất lượng của cặp loan đao đính xích này còn ngon, chỉnh thể trình độ hẳn là thuộc loại trung bình.

Nhưng hiện tại giả như cô lấy Huyết Tích ra thì chắc gì có thể nhanh chóng thắng Tử Thần.

Cơ giáp của hắn...

Tốt hơn Huyết Tích?

Chưa chắc, Huyết Tích đã thuộc về cơ giáp cấp A đỉnh, các số liệu phối hợp cân bằng đến mức Vệ Tam không đụng tay đụng chân thêm được gì nữa.

Vệ Tam dùng một thanh loan đao quay nhanh thành một cái khiên tròn, ngăn cản đạn pháo đánh úp từ Tử Thần.

Chiêu này làm khán giả sửng sốt.

“Cái này cũng vận được?”

“Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt có chút tài nghệ đó, có thể ra nhiều chiêu dưới bàn tay Tử Thần như vậy.”

“Cơ giáp của cô ấy quá kém, bằng không còn có sức liều mạng.”

Tử Thần không ngừng tới gần, bắt lấy thời cơ sửng sốt của Vệ Tam, chùy bát lăng nện thẳng vào lồng ngực cơ giáp của cô.

Vệ Tam và cơ giáp ầm uỳnh ngã xuống đất.

“Xong rồi, Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt này chuẩn bị mất đầu rồi.”

Mọi người đều biết, có một chiêu mà Tử Thần thích nhất chính là kéo đầu cơ giáp đối thủ ra.

Vệ Tam ngã trên mặt đất, không để ý đau đớn, Tử Thần lại một lần nữa vung chùy bát lăng, lần này nhằm ngay vào khoang cơ giáp.

Hắn muốn đẩy cô vào chỗ chết.

Vệ Tam điều khiển cơ giáp cho hai chân đá văng chùy bát lăng, Tử Thần thấy thế bèn rống gào dùng đôi quyền đấm tới.

Hắn nhìn chằm chằm vị trí khoang cơ giáp để tấn công. Vệ Tam vừa phun ra máu bầm là Tử Thần đã trực tiếp xốc cô lên, làm cô cùng với cơ giáp ngã mạnh xuống mặt đất.

“Mẹ nó!”

Vệ Tam bị đánh tới mức tức bốc hỏa, ngay cả vết máu bên miệng cũng không lau đã điều khiển cơ giáp xoay người đứng lên ngay, đá bay đầu hắn.

Tử Thần bị đá trúng thì khựng lại một giây, Vệ Tam dùng một tay bóp cổ hắn, đồng dạng cho hắn ăn một cú do sàn.

Cô cũng bị Tử Thần giữ chặt nên ngã cùng một chỗ, pháo ion đối thủ đã nhắm ngay khoang cơ giáp của cô.

Mặt Vệ Tam không biến sắc, cô điều khiển cơ giáp bằng một tay, lấy góc độ và tốc độ mà khán giả không nhìn thấy đã tháo pháo ion của hắn xuống.

Tử Thần từ trước đến nay rất tự đại, trước trận đấu thậm chí có tìm hiểu Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt đâu, ngay cả loại cơ giáp của cô cũng không biết, càng chả tỏ chuyện cô có thể hủy bỏ vũ khí của mình tại chỗ. Chuyện này làm hắn chợt ngây người tại chỗ trong phút chốc.

Vệ Tam hoàn toàn nào có cho hắn cơ hội thở dốc, một quyền tiếp một quyền đánh vào đầu Tử Thần.

Chó má, cơ giáp ngon bất bại này! Dám đánh cô sao? Còn dám phá hủy một cánh tay, mẹ kiếp, lại phải tốn tiền nữa.

Vệ Tam càng nghĩ càng tức, cánh tay đập tới dùng cả mười phần sức lực.

“…Hình như cái đầu của Tử Thần bẹp dí rồi.”

Có khán giả lẩm bẩm.

Bên trong phòng riêng.

“Lần sau có lẽ để A Phu Nhĩ gia cố đầu cơ giáp của em trai cô, đỡ phải bị người ta đánh bẹp bằng mấy quyền.” Người đàn ông dựa vào cửa “hảo tâm” khuyên.

Mặt Lệ Tước đen thui: “Không cần anh quan tâm.”

……

Vệ Tam dùng toàn lực đánh vài cái thì phát hiện một cánh tay còn lại cũng muốn phế đi rồi, thế là dứt khoát dừng lại, dùng tay sắp tàn phế bắt đầu tháo cơ giáp của hắn.

Tay chân bị tháo ra, lộ cả khớp nối bên trong.

Vệ Tam híp mắt nhìn khớp nối màu vàng nhạt, cô còn chưa từng thấy qua loại chất liệu dùng cho khớp nối thế này, cho nên chiếc cơ giáp đây đã bị động tay động chân?

Sau khi hiểu được, Vệ Tam đứng dậy dùng một đấm cuối cùng phá vỡ khoang cơ giáp của Tử Thần, xách ngay và luôn người đang hôn mê ra, vứt xuống sân đấu.

Cánh tay cuối cùng cũng hoàn toàn vô dụng, từ cánh tay có chỗ nứt ra, ngón tay và công cụ giấu ở lòng bàn tay đều bị nghiền nát bằng sạch.

Vệ Tam thấy trọng tài còn chưa xử thắng bèn suy nghĩ một chút rồi duỗi chân đá cơ giáp Tử Thần xuống sân đấu.

“Hít…”

Không ít người trong khán phòng hít sâu một hơi trước động tác khiêu khích này.

Nhưng… Tử Thần đã ngất xỉu trên sân, người ta dù có vênh vang thì tựa hồ cũng chả liên quan gì.

Lúc này trọng tài cũng phục hồi tinh thần: “Chúc mừng Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt đã giành được chiến thắng trong trận PK, Ngày thảm sát sẽ thưởng năm trăm vạn tinh tệ!”

Vệ Tam nghe được tin tức này, thì tinh thần tỉnh táo hẳn, xem chừng Ngày thảm sát cũng không tệ lắm.

Cùng lúc, cô nhận được phần thưởng đã đặt cược trước đó.

… Trông vậy mà còn có một người đặt cược cho cô á?

“Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt, xin hỏi cô có gì muốn nói không?” Trọng tài thấy Vệ Tam từ trong khoang cơ giáp đi ra thì lập tức chạy tới hỏi.

Vệ Tam nhìn lướt qua khán đài, cúi đầu giơ micro lên trả lời với trọng tài: “Hủy cơ giáp của tôi, chết.”

“Úi.” Khán giả nam duy nhất chọn Vệ Tam dùng hai tay nâng mặt mình: “Lúc cô ấy không chơi khăm người ta trông đẹp trai ghê.”

Người bạn bên cạnh nhìn thấy tư thái giả tạo như vậy của cậu ta thì thì muốn ói cả phần cơm đêm qua.

“Rầm… rầm…”

Trong phòng, Lệ Tước vỗ tay lên bàn, ánh mắt lạnh căm căm: “Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt... Tao nhớ kỹ rồi.”

“Lệ Tước, chuyện xảy ra ở Xưởng Đen thì giải quyết trong Xưởng Đen.” Người đàn ông dựa vào cửa nhắc nhở.

Trước kia từng xảy ra sự kiện tuyển thủ trả thù ở bên ngoài làm ảnh hưởng xấu lắm; hiện tại Xưởng Đen đã nghiêm cấm loại hành vi này, nếu không trên dưới Xưởng Đen sẽ truy kích tru diệt.

“Ở Xưởng Đen này thì con nhỏ đó luôn phải thi đấu.” Dứt lời, Lệ Tước phất tay áo rời đi.

Vệ Tam vừa mới đi ra khỏi cuộc so tài đã vịn tường, phun ra một ngụm máu. Song, cô chả thèm để ý tí nào, chỉ giơ tay lau sạch sẽ.

Chiếc cơ giáp của Xưởng Đen xem chừng bị hủy sạch sành sanh. Lúc cất đi vừa nãy cô có nhìn thoáng qua, động cơ phỏng chừng cũng bị

thiêu cháy.

Nhưng với phần thưởng và đặt cược của trận đấu được chia cho, cô nhìn một chút đã thấy chúng đủ để mình làm một chiếc cơ giáp khác một lần nữa, là cái loại tốt.

Vệ Tam nghĩ đến đây đã cảm thấy trận đấu hôm nay không lỗ rồi.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam vịn tường lau máu: Cảm ơn nhóm phú bà đã sử dụng chất dinh dưỡng, đúng là người có tâm.

Chương 35

“cũng coi như ưu tú đi”

Tầng bốn dưới lòng đất của Xưởng Đen.

Trong một căn phòng nào đó đang phát lại trận đấu giữa Vệ Tam và Tử Thần.

“Trận đấu dài 27 phút 6 giây, hay đúng hơn là người Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt này chỉ mất 5 phút 4 giây chợt chuyển bại thành thắng, trong lúc đó còn phá hủy chiếc cơ giáp của Tử Thần.” Người đàn ông trung niên mặc đồ ngủ lụa màu đen tựa vào ghế, giơ tay ra hiệu cho người bên cạnh, “Trong lòng bàn tay cơ giáp của con bé ấy có cái gì?”

“Một thứ nhỏ từ hỗn hợp du kim.” Một người đàn ông cũng ngồi ở bàn giải thích, “Trông giống như công cụ của cơ giáp sư chúng ta.”

“Cho nên lấy cái này để tháo rời cơ giáp?” Người đàn ông trung niên hừ cười một tiếng, ánh mắt dừng lại trên màn ánh sáng bên cạnh, “Mấy đứa nhóc bây giờ chơi tâm cơ nặng đấy, nguyên một đám giả heo ăn thịt hổ.”

Bên cạnh màn hình ánh sáng có video Vệ Tam là video trận đấu phía Chuyển Lên Bờ Tây.

...

Vệ Tam kéo vết thương trở lại trường học, cũng may giấc đêm trời tối mù, không ai thấy rõ vết thương trên mặt cô.

Vừa rồi cô so đấu xong đã vô cùng truân chuyên để ra khỏi khoang cơ giáp. Do nửa người bên phải bị lõm xuống một mảng lớn nên cứ thế đè lên nửa người của cô, chính lúc đó đã làm mặt cô bị thương.

Vệ Tam nghĩ chỉ là vết thương ngoài da thì lười đi nằm trong khoang trị liệu; thứ nhất phải tiêu tiền, thứ hai là vì cô không thích cảm giác nằm bên trong.

Lúc đi ngang qua hiệu thuốc, cô nhân tiện mua một ít thuốc rồi trở về ký túc xá bôi.

Ngày hôm sau Vệ Tam mang theo một thân mùi thuốc đến sân huấn luyện nhằm tham gia tuyển chọn người bắn súng. Có năm mươi người đăng ký, vây xem đều là sinh viên đã vào đội tuyển trường.

Hôm nay Trần Từ cũng có mặt, cô là một trong những giám khảo.

“Em đã làm gì vậy?” Đinh Hòa Mỹ nhìn thấy Vệ Tam còn định tới cổ vũ, ai biết vừa tới gần đã ngửi thấy mùi thuốc gay mũi như vậy.

“Nửa đêm hôm qua đi vệ sinh bị ngã.” Vệ Tam mở to mắt nói dối.

Đinh Hòa Mỹ đánh giá cô từ trên xuống dưới: “... Cú ngã này của em nghiêm trọng tới mức để mặt chạm đất luôn à?”

Vệ Tam chả hề động đậy chút nào, cô mang theo nửa khuôn mặt bị thương chờ thi đấu.

Giữa năm mươi ứng cử viên, Vệ Tam khá “nổi tiếng”, cộng thêm tuần trước có hai thành viên chủ lực cấp 3S cổ vũ cho cô.

Trong 600 thành viên đầy đủ của đội tuyển, cộng với 300 thành viên dự bị, hầu hết mọi người đang theo dõi cô, nên tất thảy nhìn thấy vết thương trên khuôn mặt của cô, cũng vì vậy mà nháo nhào thảo luận về chuyện gì đã xảy ra.

Ngay cả khi Trần Từ đến giảng quy tắc cho năm mươi sinh viên, vừa nhìn thấy mặt Vệ Tam cũng không khỏi sửng sốt, nhưng rồi cô cũng không hỏi vì sao.

Chiến sĩ cơ giáp độc lập bị thương là chuyện thường thấy, hơn nữa bọn họ có cảm giác đặc thù nên trừ phi cần thiết, còn thường thường sẽ không vào khoang trị liệu vì cảm thấy vô cùng khó chịu.

Trần Từ đưa tay chỉ vào năm mươi khoang mô phỏng đầy trên sân huấn luyện: “Cuộc thi lần này áp dụng khoang mô phỏng, hoàn cảnh và nhiệm vụ đã được thiết lập, các em nhập số liệu cơ giáp của mình vào là có thể bắt đầu.”

Năm mươi người lần lượt đi đến khoang mô phỏng theo tên giáo viên gọi.

Vệ Tam đặt vòng cổ cơ giáp Huyết Tích lên khoang mô phỏng, sau đó đội mũ bảo hiểm nằm xuống, chờ trận đấu bắt đầu.

Lý do trường sử dụng khoang mô phỏng vì để tuyển chọn. Khi chọn xạ thủ diễn ra, sinh viên không thể tránh khỏi việc bị thương; còn nếu có điểm số tốt thì cũng sẽ bị thương nặng, phải nằm trong khoang điều trị một thời gian kha khá để được chữa cho tốt, dẫn đến trì hoãn thời gian huấn luyện.

Nhưng khoang mô phỏng cũng có hại cho sinh viên. Dù khoang mô phỏng bắt chước giống tận 99% các dạng hoàn cảnh nhưng nhưng thiếu một cảm giác nguy cơ thường thấy. Một số sinh viên thường dựa vào trực giác trước nguy hiểm của mình, đến khi vào khoang mô phỏng tranh tài thì có mặt tốt lẫn mặt xấu.

Các giáo viên đang kiểm tra số liệu sinh viên nhập vào, Trần Từ đi qua từng hàng chợt dừng lại trước khoang mô phỏng của Vệ Tam. Cô giáo cau mày điều chỉnh cảm giác đau đớn trên bảng dữ liệu về giá trị bình thường.

Mỗi ngày không biết làm thế nào để sống, cứ ngơ ngơ ngác ngác, bất cẩn thế này.

Trần Từ bất mãn với hành vi không cẩn thận này của Vệ Tam.

“Được rồi.”

Mấy giáo viên nhìn nhau rồi đứng dậy, đi đến một bên và nhấn nút bắt đầu.

Tại thời điểm này tất cả các sinh viên đã bước vào cuộc thi mô phỏng, còn sinh viên đang vây xem có thể nhìn thấy các thí sinh từ màn hình ánh sáng phía trên mỗi khoang mô phỏng.

Vệ Tam Nhất xuất hiện trên sân thi đấu thì cảm thấy có chút quen thuộc, là biển sâu và cá đỏ.

Đây không phải là cửa ải mà cô đã luyện qua ở phòng mô phỏng huấn luyện trước đây sao?

Tình huống tiếp theo đã chứng thực suy nghĩ của cô, nhưng nào có khó khăn như trước đó, cứ hệt như một phiên bản thấp cấp. Vệ Tam quả thực thuận buồm xuôi gió, cá lớn bơi ra cũng không làm cô hoảng hốt tí gì, cô đã đối phó chúng vô số lần rồi.

Ngược lại các sinh viên khác lại như Vệ Tam lúc ban đầu. Bắt đầu bắn cá đỏ không phải là chuyện khó miễn là thích nghi với áp lực

nước; nhưng đến khi cá lớn vừa ra thì có rất nhiều sinh viên hoảng sợ.

Đừng nói đến các thí sinh thi bắn súng, ngay cả các sinh viên vây xem cũng ngạc nhiên kinh hoảng, không ngờ được có những con cá lớn xuất hiện, mà quan trọng là tận hai con.

“Em ấy rất có năng khiếu trong bắn súng.” Giáo viên giám khảo đã lập tức tìm được Vệ Tam, người có thể nói là nhàn nhã tự tại trong năm mươi người, “Cô Trần có phương pháp dạy hay thật.”

Trần Từ khoanh hai tay, nhíu mày nhìn động tác của Vệ Tam. Hoàn cảnh thi đấu mô phỏng lần này được sao chép từ độ khó cấp S, nên giáo viên cố ý điều chỉnh một chút để thích hợp cho sinh viên cấp A.

Từ tiết học đầu tiên đến bây giờ, Vệ Tam tiến bộ có phần quá nhanh.

“Tôi nghĩ có thể Vệ Tam có trình độ siêu A.” Giáo viên giám khảo nhìn thấy Vệ Tam đi ra khỏi khoang mô phỏng đầu tiên bèn cười nói.

Có một xạ thủ siêu A trong đội tuyển trường chắc chắn là một điều tốt.

Ở giải Hephaestus chỉ cho phép cơ giáp cấp A tồn tại trong đội tuyển, thành viên chủ lực dù là cấp A hay S thì không bị hạn chế thế này; nhưng chỉ khi sinh viên cấp S của trường thiếu thốn thì tình huống sau mới xảy ra.

Với một xạ thủ cấp siêu A, nếu được chỉ huy sử dụng tốt thì thậm chí có thể chống lại một thành viên chủ lực cấp S bình thường.

Trần Từ rũ mi: “Tiềm năng không tồi thật, nhưng tôi cảm thấy em ấy suốt ngày cà lơ phất phơ.”

“Thật sao, thoạt trông vừa ngoan vừa ngăn nắp thế mà.” Giáo viên làm giám khảo này dạy lớp lớn nên không biết nhiều về Vệ Tam.

Trần Từ thản nhiên cho hay: “Anh đã từng thấy sinh viên ngoan nào mà nửa hôm trèo tường tới quán bar thì thôi đi, còn bị thiếu tá Lê Trạch bắt gặp.”

Thầy giám khảo: “...” Chưa nghĩ tới cái này.

Từ khoang mô phỏng đi ra, Vệ Tam còn đang suy nghĩ có đúng là

mình đã làm đề gốc trước rồi chăng.

“Chúc mừng em.” Trần Từ đưa cho Vệ Tam một huy hiệu màu cam, trên đó có hình một khẩu súng, trên nòng súng có quấn hoa hồng.

“Cô ơi, khi nào cô sẽ cho em 30 tín chỉ thế?” Điều Vệ Tam quan tâm nhất vẫn là tín chỉ, sắp kết thúc kỳ mà lấy không được 60 tín chỉ thì cô chả cần thi đấu gì sất, cứ mở thẳng đường quay về nhà ngay và luôn.

Trần Từ: “... Sẽ không thiếu tín chỉ của em.”

“Cảm ơn cô.” Vệ Tam chân thành nói, “Cô chính là ánh sáng trong cuộc đời em.”

Trần Từ mỉm cười: “Nịnh nọt xong thì đứng một bên đi.” Không bớt lo thật.

Vệ Tam nghe theo lời phải nên lui ra.

Sau đó chín sinh viên khác lần lượt đi ra là những người đã giành được suất còn lại.

Cuối kỳ sắp đến, thầy cô đã dạy xong mấy lớp học nên tuần này tất cả đều trong kỳ thi. Vệ Tam muốn kế cơ giáp của Niếp Hạo Tề cho tốt, nay tìm chủ tiệm nhờ mua giúp vật liệu và linh kiện.

Làm cơ giáp thì lúc đốt tiền không có hạn mức cao nhất, nhưng bản thân Niếp Hạo Tề cũng không có yêu cầu cao với vũ khí. Cậu ta dùng cơ giáp hạng nặng, muốn trang bị vũ khí nóng thì về sau sẽ tốn năng lượng không nằm trong phạm vi tiêu hao mà Vệ Tam đã tính. Một trăm triệu tinh tệ được cô dành phần lớn cho động cơ và khớp nối, đồng thời tìm dữ liệu cân bằng nhất để thiết kế khung cơ giáp này.

Về sau thì cũng không thừa bao nhiêu tiền, Vệ Tam nào có quan tâm tới lắm. Cô có thể luyện tay thiết kế cơ giáp đã coi như có thu hoạch.

“Gần đây cô không thi đấu nữa?” Chủ tiệm đứng bên ngoài phòng làm việc hỏi cô, cùng lúc là thợ và chiến sĩ quá hiếm thấy, đáng tiếc cô nàng này không có cấp S, bằng không cũng là kỳ tài có một không hai.

Vệ Tam cất kỹ cơ giáp của Niếp Hạo Tề: “Cơ giáp hỏng rồi, tôi muốn làm lại một cái nữa.”

Có kinh nghiệm từ cơ giáp của Niếp Hạo Tề, cái của cô ý chừng sẽ thuận tay hơn rất nhiều.

Lần trước trong trận đấu Ngày thảm sát, khi cô nhìn thấy khớp cơ giáp của Tử Thần vẫn nhớ mãi chất liệu màu vàng nhạt đó.

“Chủ tiệm, ông đã bao giờ nhìn loại khớp nối màu vàng nhạt?”

“Khớp nối, vàng nhạt?” Chủ tiệm suy nghĩ một chút, “Gặp qua rồi, tôi có thứ cô muốn đây này.”

Dứt lời, ông lấy ra một khớp nối cánh tay màu vàng nhạt từ trên quầy: “Còn có màu đỏ, xanh dương, xanh lá cây...”

Vệ Tam nhìn thoáng qua đã biết nay không phải là cùng một thứ: “Không phải loại khớp được tô màu này.”

Thấy chủ tiệm không hiểu, Vệ Tam cũng không hỏi nữa, cô phải trở về thiết kế cơ giáp của mình.

…

Dù là ngày hay đêm, khớp màu vàng nhạt kia luôn lắc qua lắc lại trước mắt cô, Vệ Tam dứt khoát liên lạc với Ứng Thành Hà.

“Khớp nối màu vàng nhạt?” Ứng Thành Hà suy nghĩ một lúc lâu, “Tôi chỉ thấy khớp màu vàng thôi.”

Vệ Tam: “... Không phải khớp được sơn màu.”

“Khớp được sơn màu là gì?” Ứng Thành Hà nghiêm túc hỏi.

Vệ Tam: “???”

Hai người nhìn nhau trong video, Vệ Tam chậm rãi giải thích: “Khớp được sơn màu là sơn màu lên khớp, giống như sơn vỏ cơ giáp ấy, là một dạng thời trang thôi.”

Ứng-Thành-Hà-Không-Biết-Gì-Về-Thời-Trang cuối cùng cũng hiểu được: “Khớp màu vàng đây không phải là khớp được sơn màu vàng, mà là một loại vật liệu chuyên dụng cho cơ giáp cấp S, gọi là tinh thể.”

Vệ Tam chỉ mới nghe qua tinh thể xám.

“Tinh thể xám cung cấp năng lượng, toàn bộ Liên bang đều dựa vào tinh thể xám để hoạt động.” Ứng Thành Hà giải thích, “Nhưng còn có tinh thể khác, tinh thể màu vàng thích hợp dùng trên cơ giáp hạng nặng cấp S, có hiệu quả ngăn ngừa sự mài mòn của khớp. Ngoài ra còn có tinh thể màu xanh ngọc với khối lượng nhẹ và rất bền, được sử dụng trên cơ giáp hạng nhẹ; cơ giáp hạng trung thì dùng tinh thể hỗn hợp.”

Cơ giáp cấp S, khó trách cô chưa từng thấy qua.

“Khớp màu vàng nhạt là hỗn hợp của nhiều thứ khác?”

Ứng Thành Hà lắc đầu: “Không rõ lắm, tôi chỉ thấy khớp nối được đánh bóng bằng hỗn hợp tinh thể xanh và vàng. Loại tinh thể này rất khó điều chế ra các chất liệu tốt khác, nên xanh vàng là dạng phối hợp tối ưu nhất từ trước đến nay. Cậu nhìn thấy ở đâu?”

Vệ Tam cũng không muốn cho người ta biết mình đánh ở đấu trường đen, cô là một sinh viên tốt mà: “Trước có vô tình thấy trên Tinh Võng nhưng không có lưu lại.”

Hai người nói thêm đại vài câu rồi cúp máy.

Cơ giáp cấp S... Vệ Tam nhớ tới thông số của Tử Thần không hợp lẽ thường, có lẽ cơ giáp đối phương đã mô phỏng theo cơ giáp cấp S.

Chỉ là một khớp nối, thậm chí không nhất định là chất liệu dùng cho cấp S đã khiến Vệ Tam suy tư một thời gian dài như vậy. Cô nhớ tới cơ giáp màu bạc trước đây mình nhìn thấy ở tòa nhà bỏ hoang trên Sao 3212.

Hình như Cơ Sơ Vũ xuất thân từ thế gia lớn, cho nên khi đó cô đã gặp được cơ giáp cấp S?

Nếu cô cũng là cấp S, có một cơ giáp cấp S của riêng mình...

Vệ Tam nghĩ tới nghĩ lui, nào có được khả năng này. Một khung cơ giáp cấp A đỉnh đã đắt như vậy, mà là dạng cô tự ra tay làm, không tốn thêm phí cho mấy bậc thầy cơ giáp sư gì đó đấy.

Nếu cô thực sự là cấp S, chỉ sợ là cô sẽ lâm vào nghèo đói hết cuộc đời này.

Cũng không đúng, cơ giáp cấp S của thầy Hạng chính là do trường cung cấp, nhưng có lẽ trong đó còn có trao đổi cái gì đấy đi đôi.

Vệ Tam suy nghĩ bay cao bay xa, thôi thì vẫn thành thật thiết kế cơ giáp cấp A cho mình đi. Có Huyết Tích đối chiếu, cô không có gì khó khăn trong việc tính toán cơ giáp thích hợp với mình.

Vào cái ngày kết thúc học kỳ, sinh viên không vào đội tuyển sẽ được nghỉ phép, những người vào đội tuyển cần phải ở lại để được huấn luyện mãi cho đến giữa tháng ba, sau đó đi đến Sao Đế Đô để tranh tài.

Vệ Tam ngồi trong phòng ngủ đang liên lạc với thầy Lý Bì và vợ thầy, hỏi bọn họ có rảnh rỗi đến chơi một chút không.

“Em không về đây à?” Lý Bì hỏi.

“Tạm thời em không thể về được. Em sẽ ở lại trường để huấn luyện tham gia giải Hephaestus.”

Lý Bì hơi sốc: “Giải đấu Hephaestus đó?”

Hễ là tướng quân chỉ huy nổi tiếng ở Liên bang đều đi ra từ giải đấu này.

Vệ Tam vừa nhìn sắc mặt ông đã biết ngay ông hiểu lầm rồi: “Em chỉ có cấp A nên vào đội tuyển mà thôi, không phải thành viên chủ lực.”

“Tiểu Vệ cũng rất giỏi mà.” Vợ thầy ở bên cạnh cười nói.

“Cũng tạm được à cô ơi.” Vệ Tam mặt dày nói, “Cô ơi em không về được, hay là hai người tới Sao Sa Đô chơi, em sẽ thay hai người đặt vé tàu vũ trụ với khách sạn.”

“Em phát đạt rồi?” Lý Bì hỏi cô.

Vệ Tam còn mang theo số tiền lớn chưa mua vật liệu nên kiên trì tự tin trả lời: “Em có tiền đấy.”

“Được rồi, thầy cô sẽ tới đó.”

Cuối cùng Lý Bì và Vệ Tam hẹn thời gian cẩn thận và thu dọn đồ đạc chạy tới Sao Sa Đô.

...

Nghĩ đến khi thầy cô tới đây thì cô sẽ mang bọn họ đi ra ngoài dạo chơi, thế là mấy ngày nay Vệ Tam tranh thủ thời gian làm cơ giáp của cô, vẫn ra ngoài vào ban đêm như cũ.

Hiện giờ đang trong kỳ nghỉ, có đội tuyển trường ở đây huấn luyện nên trường học cũng không có đóng cửa, có thể tự do ra vào.

Bởi vì mỗi ngày thức khuya, dưới mắt cô lại xuất hiện hai quầng thâm đen trĩu, cộng với làn da trắng bệch nên làm lộ ra vẻ ngoài kiến người ta chú ý vô cùng.

“Có phải em lén tập luyện sau lưng tụi này không?” Đinh Hòa Mỹ kéo Vệ Tam hỏi.

“Đâu có.”

“Tốt nhất là không.” Đinh Hòa Mỹ nghiêm túc nói, “Bây giờ chúng ta là một đội nhỏ, cần gây dựng sự ăn ý, em đừng có mà làm xằng.”

Trong lòng Đinh Hòa Mỹ, Vệ Tam là một phần tử bất ổn.

“Em biết mà chị.” Vệ Tam nói qua loa, thừa dịp được nghỉ ngơi, thế là cô nửa híp mắt, ngủ gà ngủ gật.

“Vậy nên,... Mỗi đêm em thức khuya làm gì? Đinh Hòa Mỹ lộ ra vẻ nhiều chuyện.

Vệ Tam ngồi trên mặt đất, một tay nâng má, thuận miệng nói nhảm: “Buổi tối em tới quán bar nhảy nhót cho tâm trạng thư giãn.”

“Có ích không?” Đinh Hòa Mỹ nghe vậy cũng rục rịch, nhưng quay đầu nhìn thấy trên mặt Vệ Tam có vết đen thui thế cũng chê, “Quên đi, ít đi hơn vẫn tốt hơn, nhìn thấy cơ thể em như bị vắt kiệt vậy.”

“Chị ơi, nước nè.” Niếp Hạo Tề ôm mấy chai nước tới đưa cho người của tiểu đội.

Cũng thật trùng hợp, Niếp Hạo Tề vừa lúc được phân cho đội của Đinh Hòa Mỹ, cùng lúc Vệ Tam quen biết hai người thế là cô chọn thẳng đội này luôn.

“Em này, cơ giáp của em là do cơ giáp sư nào làm thế? Chị thấy tốt đấy.” Đinh Hòa Mỹ hỏi.

Cơ giáp sư ở tiểu đội bên cạnh cũng quay đầu nhìn lại, dựng thẳng lỗ tai nghe.

Niếp Hạo Tề lặng lẽ nhìn thoáng qua Vệ Tam, sau đó trả lời: “Em có bạn liên lạc với người ta, nghe đâu cơ giáp sư này có quen với cơ giáp sư cấp S.”

“Cơ giáp sư cấp S? Nói không chừng người làm cơ giáp này cũng là có cấp S.” Đinh Hòa Mỹ nói đùa.

“Em chưa thông lắm, vẫn do bạn em liên lạc chứ em chưa từng gặp cơ giáp sư này.” Niếp Hạo Tề cũng cảm thấy cơ giáp này dùng rất thuận tay.

“Thường mấy người cơ giáp sư giỏi có tính nết quái dị lắm.” Cơ giáp sư bên cạnh xen vào, “Thiết kế tổng thể của cơ giáp của cậu có độ cân bằng rất tốt, cũng không chênh lệch mấy với cơ giáp cấp A đỉnh.”

Cơ Giáp Sư Vệ Tam Có Tính Nết Quái Dị: Cô cũng thấy mình làm không tệ.

“Chiếc cơ giáp này tổng cộng tốn bao nhiêu tiền?” Cơ giáp sư bên cạnh hỏi.

“10,000 vạn.”

“Chi có 10,000 vạn á? Cơ giáp sư kia làm từ thiện à?”

Có đôi khi chỉ phí thiết kế của một cơ giáp sư tốt thôi đã tốn 10,000 vạn rồi.”

Niếp Hạo Tề lại lặng lẽ nhìn thoáng qua Vệ Tam, cậu ta vẫn luôn cảm thấy nguyên nhân cũng liên quan tới Vệ Tam.

“Huấn luyện!”

Chủ đề còn chưa được bàn xong thì thầy giáo đã gọi nhóm người nọ đứng dậy.

Những ngày này, việc huấn luyện đội tuyển chủ yếu dựa trên mấy

đơn vị tiểu đội gồm năm người, tạo thành một đại đội có ngàn người tập chung để rèn luyện sự ăn ý.

Năm người được phân công là ba chiến sĩ độc lập, một chỉ huy và một cơ giáp sư. Trong cuộc thi, cơ giáp sư chịu trách nhiệm sửa chữa vấn đề của cơ giáp, chỉ huy đội tiếp nhận sự chỉ huy và kiểm soát của chỉ huy trong nhóm thành viên chủ chốt và mang theo đội ngũ tiến lên.

Nói chung do hoàn cảnh khắc nghiệt của cuộc thi, năm thành viên chủ chốt cấp S sẽ mở đường ở phía trước, đội tuyển theo sau đến khi kết thúc. Một khi tất cả các thành viên chính bị loại, với trình độ của đội tuyển thì ngay cả còn nghìn người hoàn chỉnh trong đội tuyển thì vẫn sớm tan rã.

Bởi vì tinh thú cấp cao không phải dạng mà cấp A bình thường có thể đối phó được; nhưng hết lần này tới lần khác, loại tinh thú cấp cao này có chả ít trong giải đấu.

Nhưng cũng có trường hợp sinh viên trong đội tuyển sẽ xông vào vòng giới hạn ở điểm cuối để nhổ cờ.

Điều này đã xảy ra tại trường quân sự Damocles, nhưng cũng không phải là chuyện tốt. Năm đó nguồn sinh viên cấp S thiếu, không đủ cho năm thành viên chủ lực của cả trường quân sự, thế là trường cử một chiến sĩ độc lập cấp A vào. Tranh tài lần đó, nếu họ tiếp tục duy trì vị trí áp chót, trường Damocles sẽ bị loại khỏi một trong năm trường quân sự lớn.

Để có được điểm tích lũy, liên tục có sinh viên hy sinh trong mười hai trận đấu, đặc biệt là trận chung kết cuối cùng. Thành viên chủ lực là cơ giáp sư, chỉ huy và chiến sĩ độc lập cấp S đã bị loại, chỉ còn lại hai chiến sĩ độc lập một cấp S và một cấp A thề sống chết sẽ xông vào điểm đích.

Vào thời điểm đó, đã có hai trường quân sự đến đích, thêm vị trí thứ ba là trường Samuel. Cơ mà những người canh giữ ở đó mà không tháo cờ, thay vào đó chờ đợi vòng đua kết thúc đồng thời ngăn chặn những người của trường Damocles.

Để không trở thành hạng thứ tư không được đứng trên bục vinh quang, người chiến sĩ độc lập cấp A cho mình tự nổ khiến chiến sĩ độc lập cấp S bị thương nặng. Cuối cùng khi tất cả các xạ thủ trong đội tuyển đã hy sinh, trường Damocles mới bảo vệ được một người

xông tới điểm đích lấy cờ.

Hai trường quân sự cũng vì vậy mà bị thương nặng, các sinh viên của trường Samuel như tự mua dây buộc mình nên rơi xuống vị trí cuối cùng, còn Damocles ngược lại đã giành được vị trí thứ ba.

Cũng trong năm đó, trường quân sự Damocles và trường quân sự Samuel đã hoàn toàn kết mối thù sống chết.

Trải qua lần giáo huấn đó, lần nào trường Damocles cũng phải dặn dò sinh viên nhớ rút lui vào thời điểm quan trọng, bình an trở lại trường.

Thân Đồ Khôn chính là sinh viên của mùa giải tiếp theo, bốn thành viên chủ lực khác miễn cưỡng cũng là cấp S khi đối mặt với ác ý chèn ép làm khó dễ của trường quân sự Samuel. Anh ta tham gia ba lần, hai lần được hạng tư, còn trận vừa mới kết thúc cách đây không lâu là người sống cuối cùng.

Trường quân sự Damocles không có ai trách anh cả, mà chỉ muốn làm cho mình mạnh hơn chút ít để cho trường thoát khỏi tình trạng khó khăn này.

...

Khi Lý Bì đưa vợ đến Sao Sa Đô đúng vào thứ bảy, Vệ Tam chuẩn bị đến cảng tàu đón bọn họ, lúc ra trường vừa đúng lúc gặp Ứng Thành Hà và Kim Kha vào trường.

“Cậu đi đâu vậy?”

“Tới cảng tàu đón người.”

Không biết Kim Kha nghĩ gì mà hai mắt tỏa sáng: “Chúng tớ đưa cậu qua đó.”

Cuối cùng Vệ Tam và Kim Kha ngồi trên xe bay Ứng Thành Hà bay về phía cảng tàu.

Vệ Tam nhìn ra ngoài, sờ sờ mép cửa sổ xe bay, không có tiến bộ đến tột cùng: “Loại xe bay này chắc mắc tiền lắm.”

“Không đắt đâu.” Ứng Thành Hà thiết lập lái tự động, quay đầu lại nói, “Chiếc này chỉ cần hơn một ngàn vạn.”

Vệ Tam vừa nghe đã cảm thấy không đắt thật, giá cả thế này chả bỏ bèn gì khi sửa chữa cơ giáp. Nhưng mà nghĩ lại thì một khi cơ giáp của cô làm xong, cô lại trở về trạng thái nghèo rớt mồng tơi, đừng nói ngàn vạn ngay cả mười vạn cũng khó lấy ra được.

Chỉ có thể tìm thời gian tiếp tục thi đấu trên võ đài để kiếm tiền, Vệ Tam Tính Toán.

Nghe nói tầng ba dưới lòng đất còn có lối đánh khác nữa, cô còn chưa hiểu cụ thể mười mươi, chờ làm tốt cơ giáp rồi lại xem sao.

Ba người đến cảng tàu thì phía Lý Bì đã gọi tới.

“Thầy ơi em tới rồi.” Vệ Tam nhìn cái mốc phía sau Lý Bì, “Thầy và cô ở đó đừng đi đâu, em sẽ đi tìm hai người.”

Ứng Thành Hà quay đầu nhìn Kim Kha: “Cậu làm gì vậy?”

Kim Kha đang soi gương, giơ tay lên sửa cổ áo, rụt rè đáp: “Gặp người lớn mà.”

Ứng Thành Hà không rõ đầu cua tai nheo gì nhìn Kim Kha đi về phía trước, cuối cùng anh cũng nhìn vào gương sửa sang quần áo của mình.

“Tiểu Vệ.” Vợ thầy là người đầu tiên nhìn thấy Vệ Tam, lên kêu về phía cô.

Vệ Tam đưa tay xách hành lý của vợ thầy: “Cô ơi, để em dẫn hai người đi ăn gì đó trước nha.”

Lý Bì đi theo: “Thầy cô vừa mới ăn trên tàu vũ trụ rồi.”

Vé tàu vũ trụ do Vệ Tam mua, là loại phòng đôi, giá tăng gấp mấy lần so với lúc trước cô đến. Hiện tại xem ra cũng đáng giá, còn cung cấp ăn uống nữa.

“Hai em này là?” Vợ thầy vừa ngẩng đầu liền đãthấy hai nam sinh trẻ tuổi đứng phía đối diện.

“Bạn em, đây là Kim Kha, còn đây là Ứng Thành Hà.” Vệ Tam giới thiệu từng người.

Vợ thầy mỉm cười chào hỏi, Lý Bì ở bên cạnh cố gắng hồi nhớ lại cuối cùng cũng tỏ tường: “Kim Kha... Là con trai nhà họ Kim tại Sao 3212 sao?”

“Người biết con á?” Mắt Kim Kha như được chà sáng lên.

“Thật sự là em à.” Lý Bì đánh giá cậu, cảm thấy hoàn toàn không giống nhóc mập mạp trên Sao 3212 lúc trước, “Dao găm dùng trong lớp cơ giáp dự bị của chúng ta là do cha em tài trợ.”

Kim Kha nghe vậy sửng sốt: “Lớp cơ giáp dự bị?”

“Ông ấy là giáo viên của học viện 3212, dạy cơ giáp dự bị.” Vệ Tam thuận miệng giải thích.

Kim Kha đầu tiên là xụ mặt xuống sau đó không biết tự tiêm cái gì vào não mà mắt lại sáng ngời.

Không ngờ cao nhân mai danh ẩn tích, trực tiếp ẩn núp vào bên trong học viện 3212. Nhìn một thân phong thái thế này quả là bình thường đến mức không thể bình thường hơn, biết giả vờ, quá biết giả vờ.

“Cô ơi, cô và thầy đến khách sạn nghỉ ngơi một đêm trước, ngày mai em sẽ dẫn hai người đi dạo.” Vệ Tam nói giống như rất quen thuộc Sao Sa Đô, trong khi cô tới chỗ này lâu thế rồi như chưa từng đi chơi.

Ứng Thành Hà hỏi địa chỉ khách sạn rồi lái xe bay đưa bọn họ qua. Sau khi xuống, hai nam sinh đi theo phía sau xách đồ.

“Thầy cô có làm trì hoãn việc huấn luyện của em hay không?” Lý Bì hỏi Vệ Tam trước khi đi vào, “Em không có dư thời gian thì không cần ở cùng cô thầy.”

“Cuối tuần được nghỉ, không có huấn luyện đâu thầy.”

Lý Bì và vợ mình lúc này mới an tâm ở lại khách sạn.

Trên đường trở về trường học, Ứng Thành Hà không nhịn được, hỏi: “Kim Kha, cậu và Vệ Tam đều là người của một ngôi sao?”

Kim Kha gật đầu: “Làm sao vậy?”

“Tôi cứ tưởng cậu là người ở Sao Liễu Cực.”

“À cái này... Tôi chỉ chuyển trường tới Sao Liễu Cực thôi.” Kim Kha dựng hai ngón tay lên, “Học hai năm chỉ huy dự bị.”

Hai năm đó học đến đất trời đen kịt mới miễn cưỡng bổ sung kiến thức chỉ huy, sau đấy lại đo được cảm giác cấp 3S nên cậu lập tức nhận được cành ô liu của năm trường đại học quân sự lớn. Kim Kha sau khi cân nhắc những ưu và khuyết điểm xong thì cuối cùng đã chọn trường Damocles.

Cậu có tham vọng ở lại trường quân sự xếp hạng cuối cùng, bởi vì không có cách nào tốt hơn để nâng cao danh tiếng của mình bằng việc mang lại một cái cúp cho trường quân sự xếp hạng đầu từ dưới đếm lên.

Đáng tiếc, trường quân sự Đế Quốc còn có một Ứng Tinh Quyết mạnh hơn.

“Sao 3212 mấy cậu có gì thế?” Ứng Thành Hà hơi tò mò, thường bảo sao vô danh không sinh được nhân tài, hiển nhiên không phải là Kim Kha. Dùng chỉ hai năm để học được trình độ chỉ huy thế này thì cậu ta chắc chắn sẽ lưu danh trong tương lai.

Hơn nữa Vệ Tam cũng coi như ưu tú đi.

Ứng Thành Hà nghĩ.

Chương 36

“có, tớ có thể kiểm soát cậu”

Sáng sớm Vệ Tam thức dậy, chuẩn bị đến khách sạn tìm Lý Bì và vợ thầy, vừa mở cửa phòng ngủ đã thấy ngay Kim Kha lôi kéo Ứng Thành Hà ở ngoài cửa.

“Sao mấy cậu lại tới đây?”

Kim Kha nhiệt tình mở lời: “Thành Hà có xe bay, còn tớ làm hướng dẫn viên du lịch đi cùng cậu và thầy, cậu thấy sao?”

Vệ Tam ngước mắt lên lạnh tanh: “Nhớ không lầm thì cậu cũng chả quen thuộc đối với Sao Sa Đô hơn tớ bao nhiêu.”

“Vậy nên đêm qua tớ quay về đã làm một cái bản đồ rút gọn về khu ăn nhậu chơi bời của Sao Sa Đô.” Kim Kha lấy ra một bản đồ viết tay từ túi của mình, khoe khoang khoác lác, “Bây giờ toàn bộ Sao Sa Đô không có nơi nào là tớ không biết cả.”

Vệ Tam ngược lại không hoài nghi, Kim Kha là một chỉ huy cấp 3S, nhớ ba cái điểm này không thể đơn giản hơn.

“Đi thôi.”

Ba người một lần nữa ngồi trên xe bay Ứng Thành Hà để đi tới phía khách sạn.

Vệ Tam nhìn xe bay tự lái, đột nhiên thốt ra một câu: “Cái này có chế độ lái thủ công không?” Hôm qua cũng là lái tự động.

“Có.” Ứng Thành Hà đứng dậy ấn một nơi nào đó, trong xe bay đã xuất hiện một chỗ ngồi, “Tôi rất ít khi dùng tới.”

Bây giờ hầu hết các xe bay hàng ngày là dạng lái tự động, rất ít người sẽ chủ động điều khiển, dù sao ai ai cũng lười biếng.

Vệ Tam dùng một tay chống mặt: “Lái cái này có cần thi bằng lái không?”

“Bằng lái?” Ứng Thành Hà ngẩn người, rốt cục từ trong trí nhớ tìm ra từ cổ xưa này, “Không cần, xe bay có chức năng tự động chỉnh sửa,

ngay cả lái thủ công cũng sẽ không đụng phải người và xe."

"Tôi có thể lái một chút không?" Vệ Tam chưa từng chạm vào xe bay của thế giới này nên cũng hơi tò mò.

"Có thể." Ứng Thành Hà đứng dậy làm mẫu cho cô, "Rất đơn giản."

Vệ Tam ngồi ở ghế lái, đạp thẳng chân ga vọt như bão ra ngoài.

Phải nói rằng khi lái loại xe này rất thoải mái, bay lên lao xuống, thậm chí có thể đi vòng quanh mấy tòa nhà cao tầng.

"Vượt qua chiếc xe màu đỏ kia." Kim Kha ở sau lưng Vệ Tam chỉ về giang sơn, "Xông lên!"

Ứng Thành Hà ngồi bên cạnh: "..." Hai người này hễ mà ở cùng nhau là khuyết tật ngay hành vi cử chỉ, đặc biệt là Kim Kha, bình thường rõ là một chỉ huy 3S khéo léo.

Vệ Tam theo lời vượt qua xe màu đỏ, cầm lái lướt vèo vèo, liên tục rẽ chuyển làn, đôi khi lái muốn dán vào cả mấy cây cột ánh sáng, trên màn hình xe bay mấy lần xuất hiện cảnh báo.

"Chiếc xe màu đen đó đó, đuổi theo, cho anh ta thấy kỹ năng lái xe của cậu là thế nào." Kim Kha càng phấn khích.

"Chờ đã, chiếc xe đó..." Ứng Thành Hà cố gắng ngăn cản.

"Cho tớ mười giây." Vệ Tam đạp chân ga đến cùng, một lần nữa tìm lại cảm giác đua xe năm đó.

600 mét, 300 mét, 100 mét...

Khoảng cách giữa hai chiếc xe càng ngày càng gần, hai tay Kim Kha bám vào thành ghế lái của Vệ Tam, trên mặt mang theo ba phần kích động, bảy phần phách lối: "Vượt qua gã! Xông..."

Hai chiếc xe lướt qua, chữ "xông" trong miệng Kim Kha đột nhiên ngừng lại, còn Ứng Thành Hà dùng hai tay che mặt quay sang bên khác.

Vệ Tam do dự đạp phanh: "Sao tớ thấy người trong xe vừa nãy quen quen nhỏ?"

“Người bên trong là thiếu tá Lê Trạch.” Ứng Thành Hà bổ sung lời vừa rồi còn chưa nói xong, nghĩ thầm may là mình vừa quay đầu vừa che mặt, ý chừng thiếu tá sẽ không nhận ra anh đâu.

“Không mặc quân phục nên nhận không ra á.” Vệ Tam nhớ tới người vừa nhìn thấy trong xe, tóc tự nhiên rũ xuống trán, mặc một bộ quần áo bình thường, thoạt trông không lớn tuổi hơn bọn họ là bao.

Kim Kha quay đầu nhìn thoáng qua phía sau rồi lập tức thúc giục: “Mau lên, hình như thiếu tá đuổi theo kìa, mau đi!”

Vệ Tam nghe vậy lại lái như bão tố thêm lần nữa, Kim Kha ở phía sau phát sóng thời gian thực: “Cách chúng ta 700 mét, 750 mét... Thiếu tá tăng tốc! 620 mét, 450 mét, càng ngày càng gần!”

“Đây là tốc độ nhanh nhất rồi, xe bay của Thành Hà xem ra không được lắm.” Vệ Tam chửi bới.

Ứng Thành Hà cũng khẩn trương bám ghế nhìn về phía sau: “Xe bay của thiếu tá tốt hơn tôi, của tôi là mua đại khi tới đây mà.”

Ngon rồi, rốt cuộc anh đi theo làm cái gì để rồi bây giờ còn bị thiếu tá đụng phải. Phải biết rằng trong mắt mấy cô thầy thì anh là một cơ giáp sư siêng năng chăm chỉ, luôn muốn vươn lên.

Ứng Thành Hà nhún tới lui trên lưng ghế, trong lòng nổi lên một ít hối hận, đồng thời còn có chút cảm thụ khác.

Thành thật mà nói anh còn cảm thấy kích thích một tí xíu.

Một giây sau, Lê Trạch dừng xe bay ngay trước mặt bọn họ, nhảy ra giữa không trung, hai chân giẫm lên đầu xe bọn họ, một quyền đập vào kính trước xe bay.

Vệ Tam: “...”

Kim Kha: “...”

Ứng Thành Hà: “...”

Quả là xứng với danh thiếu tá, nhà sản xuất xe bay nói là miếng kính này sẽ không bị vỡ lúc đụng vào, kết quả là thiếu tá chỉ dùng một cú đấm đã vỡ.

Ban đầu Lê Trạch đi ra ngoài làm chút chuyện, kế đó lại có chiếc xe bay này đột nhiên lướt qua anh ta, bên trong còn có Kim Kha với vẻ mặt méo mó nhìn mình.

Trong khoảnh khắc đó, trong đầu thiếu tá Lê Trạch hiện lên một số khả năng, không ngoại trừ chuyện có người muốn bắt cóc chỉ huy 3S của trường Damocles làm phân tán sự tập trung.

“Ứng Thành Hà?” Lê Trạch không ngờ trong xe còn có một sinh viên nữa.

Vệ Tam từ lúc vừa rồi bị Lê Trạch chắn ngang đã kịp thời phanh lại, lúc này cô đang đối diện với nắm đấm của thiếu tá.

Lê Trạch nhìn hai sinh viên tay chân tự do bên trong, sắc mặt hồng nhuận, rốt cục nhận ra chuyện khác thường. Anh ta rút nắm đấm ra, xuyên qua cái lỗ thủng kia nhìn chằm chằm Vệ Tam một lúc lâu: “Em là... Vệ Tam leo tường đó?”

Kết quả cuối cùng, ba người đã bị kéo xuống.

“Vừa rồi em bày ra khuôn mặt vặn vẹo dán lên cái kính làm gì?” Lê Trạch nhíu mày nhìn Kim Kha, bình thường cậu ta thông minh chững chạc khiến cho anh thấy biểu hiện kia mới lầm tưởng xảy ra chuyện.

Kim Kha cúi đầu: “Cho ngũ quan hoạt động.”

Lê Trạch: “...”

Vệ Tam lặng lẽ ở bên cạnh dựng ngón tay cái với Kim Kha, có thể thốt ra cái cớ này cơ đấy, đúng là nhân tài.

“Các em ra ngoài chơi?” Ánh mắt Lê Trạch đảo qua Vệ Tam, cuối cùng rơi vào trên người Ứng Thành Hà. Anh ta không hiểu tại sao hai sinh viên cấp 3S lại ở chung cùng một chỗ với sinh viên cấp A bình thường.

Ứng Thành Hà cũng cúi đầu: “Vâng, ra ngoài thư giãn tâm tình.”

Mấy tuần này sinh viên bị căng thẳng tâm lý, và càng về sau thì áp lực càng lớn. Lê Trạch biết nên không cấm họ ra ngoài.

“Lần sau đừng dán vào kính làm biểu hiện khoa trương như vậy.” Lê Trạch nói với Kim Kha xong lại nói với Vệ Tam, “Xe cũng không nên

tăng nhanh như vậy.”

Ứng Thành Hà thấy anh ta cứ như vậy muốn đi thì theo bản năng hô một câu: “Thiếu tá.”

Lê Trạch quay đầu lại nhìn sinh viên này: “Có việc gì?”

“Kính bị hỏng phải trả tiền để sửa chữa.”

Trong đầu Lê Trạch chuyển tới hai lần mới rốt cục phản ứng lại anh đang nói cái gì: “Muốn tôi bồi thường cho em?”

Vốn Lê Trạch cho rằng Ứng Thành Hà sẽ lập tức lắc đầu, ai không ngờ anh chàng kiên quyết trả lời: “Trả tiền sửa kín là được rồi.”

Lê Trạch: “...”

Đám sinh viên lén lút này hóa ra từng người một y như thế... Không biết cái gì là gì cả!

Kim Kha và Vệ Tam cũng khiếp sợ nhìn Ứng Thành Hà, một tháng trước vị con cháu thế gia đây vẫn không có nửa điểm khái niệm về tiền bạc, bây giờ lại dám trực tiếp tìm thiếu tá đòi bồi thường tiền kính.

Bốn người nhìn nhau, đồng loạt cảm nhận được ý nghĩa của sự sụp đổ hình tượng của con người.

Ứng Thành Hà mặt dày nhận tiền bồi thường của thiếu tá Lê Trạch, cùng với Kim Kha và Vệ Tam nhìn thiếu tá lạnh mặt rời đi.

Vệ Tam nhìn Ứng Thành Hà lắc đầu: “Không đến mức.”

Kim Kha cũng lắc đầu: “Thành Hà hào phóng đâu rồi?”

Ứng Thành Hà vẻ mặt nghiêm nghị: “Vừa rồi thiếu tá cho nhiều, sửa xong kính, chúng ta còn có thể cùng nhau ăn một bữa cơm.”

Vệ Tam lập tức đổi giọng: “Thành Hà, làm người phải giống như cậu, công tư phân minh.”

Kim Kha giơ ngón tay cái lên: “Không hổ là bạn của chúng ta!”

Ba người chậm trễ một chút, khi đến khách sạn thì thấy Lý Bì và vợ

đã ăn buffet cho bữa sáng tại phòng ăn.

Kim Kha lấy bản đồ ra, nói rất rõ giống như cậu đã từng đến những nơi này.

Lý Bì nghe Kim Kha giảng giải còn vợ thầy kéo Vệ Tam sang một bên: "Sao lớn có vật giá cao, Tiểu Vệ, con ở đây có tiền không?"

"Cô ơi, con có mà."

"Thật không? Buổi sáng nay đi ăn, cô nghe người ở bàn bên cạnh thảo luận về việc trường quân sự Damocles học rất nặng, một mình em..."

Vệ Tam ngắt lời vợ thầy: "Không mệt, cuối tuần em còn đi làm thêm, chiến sĩ độc lập ở chỗ này dễ kiếm tiền lắm."

"Thật?" Vợ thầy còn hơi do dự, nhưng thấy Vệ Tam cũng không gầy nên cuối cùng vẫn tin lời cô nói.

Vệ Tam nói thật, đánh ở đấu trường đen kiếm được tiền còn nếu mà gia nhập tập đoàn ngầm thì tất chả cần quan tâm đến chuyện cơ giáp, tiền cô kiếm được đủ để sinh hoạt hàng ngày thật dư dả.

Đáng tiếc cơ giáp là một thứ gì đó đốt tiền, từ vật liệu đến vũ khí, mỗi mục phải tốn phí kếch xù.

"Đây là trung tâm thành phố Sao Sa Đô." Kim Kha chỉ vào một hình ở giữa bản đồ để giải thích, "Có một điểm tham quan rất nổi tiếng, chỗ đó là một bức tượng."

"Thanh kiếm của Damocles, tôi đã nghe nói về nó." Lý Bì nói.

Vệ Tam kéo vợ thầy cùng lên xe bay, cô biết câu chuyện về thanh kiếm của Damocles, nhưng chẳng biết thêm là thế giới này có một bức tượng ở Sao Sa Đô.

"Thanh kiếm này là do Ngư Thanh Phi dùng các loại vật liệu cơ giáp đã bỏ đi để làm ra, trăm năm trước vẫn ở trong trường Damocles để nhắc nhở sinh viên quân đội luôn cảnh giác, không thể buông lỏng." Ứng Thành Hà chậm rãi nói, "Sau này nhà trường dời nó ra, hy vọng toàn bộ Sao Sa Đô đều có thể truyền thừa tinh thần này."

Nhưng trong những năm gần đây, nhiều người trên Tinh Võng chế

giễu cách tiếp cận của hiệu trưởng năm đó, nghĩ rằng ông đã loại bỏ phong thủy của trường quân sự Damocles, dẫn đến sự thoái lui trên bảng xếp hạng của trường Damocles.

“Chúng ta đi tới nơi này xem một chút đi.” Vợ thầy nghe xong cảm thấy hứng thú.

Mọi người nghe lời cô thì lái xe bay đến trung tâm thành phố.

“Người nhiều thật.” Vợ thầy vừa xuống đã cảm thán.

Pho tượng điêu khắc bằng kim loại của Thanh kiếm Damocles nằm ở trung tâm quảng trường, họ có thể nhìn thấy nó ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Mấy người đi tới quảng trường, Vệ Tam theo bản năng quan sát vật liệu bỏ đi bên trong thanh kiếm bự này là cái gì, đúng thật đủ loại, có thể xưng là bách khoa toàn thư về linh kiện cơ giáp.

“Cô ơi, để em giúp mọi người chụp hình.” Kim Kha chủ động nói.

“Được đó.” Vợ thầy kéo Vệ Tam và Lý Bì chụp một tấm, sau đó lại hỏi Ứng Thành Hà có muốn đứng cùng nhau hay không.

Ứng Thành Hà đứng bên cạnh Vệ Tam, Lý Bì và vợ mình đứng cùng một chỗ.

Kim Kha chụp được một tấm thì cảm thấy mình bị lỗ vốn, thế là nhờ người qua đường giúp chụp một tấm, còn mình thì tự chen qua đó.

Năm người đứng cùng một chỗ cười trước ống kính.

“Đổi vị trí, tôi muốn đứng bên cạnh Vệ Tam.” Kim Kha muốn đổi với Ứng Thành Hà.

“Cậu cứ đứng bên cô kia đi.” Ứng Thành Hà không muốn di chuyển, anh cảm thấy ánh sáng vị trí này tốt nhất.

Hai người còn đang tranh cãi, Vệ Tam thấy định nói chuyện, đột nhiên thần sắc cô biến đổi, lập tức tiến vào cơ giáp chắn trước mặt bốn người.

Một con sói biến dị đuôi dọc bất ngờ xuất hiện ở trung tâm quảng trường, chỉ cách bọn có 100 mét.

Ứng Thành Hà phản xạ có điều kiện, muốn lấy cơ giáp của mình ra chợt bị Kim Kha đè chặt tay.

“Đừng nhúc nhích.” Kim Kha thì thầm cảnh cáo.

Ứng Thành Hà đối diện với ánh mắt của cậu, cuối cùng cụp mắt buông tay, che chở Lý Bì và vợ thầy lui về phía sau.

Giờ phút này tại trung tâm quảng trường nơi nơi là tiếng thét hỗn loạn.

“Tiểu Vệ...” Vợ thầy sốt ruột kêu.

“Cô, không có chuyện gì đâu, đây chỉ là một con dị thú cấp A, Vệ Tam có thể đối phó được.” Kim Kha và Ứng Thành Hà che chở hai thầy cô đi ra ngoài, đầu ngón tay nhanh chóng liên lạc với người phụ trách trường quân sự trên quang não.

“Vệ Tam sẽ không làm chuyện không chắc chắn.” Lý Bì kéo tay vợ giúp bà giữ bình tĩnh, nhưng trong lòng thấp thỏm khôn cùng.

Bốn người lui ra ngoài, Vệ Tam đã đối mặt với con sói đấy.

Cơ giáp màu đỏ như máu dưới ánh mặt trời lộ ra sát khí lạnh buốt, biến dị sói gào thét chạy về phía cô, mỗi một lần móng vuốt chạm đất đều làm vỡ nứt gạch lót trên quảng trường. Vệ Tam cùng lúc nhảy lên, vung đao nghênh đón.

Một sói một cơ giáp trực tiếp đối đầu giữa không trung.

Vệ Tam chém vào chân trước của con sói biến dị làm phát ra ngay một tiếng “coong…”

Đã được kim loại hóa rồi?

Vệ Tam trong khoang cơ giáp ngẩn người, sau đó rơi xuống đất, mở nòng pháo cánh tay phải, nhắm ngay mắt con soi. Nào ngờ được nó nhắm mắt khi nhao tới, viên đạn cứ thế không xuyên thủng được mí mắt con sói, tựa hồ chỗ này cũng được kim loại hóa.

【 Kim loại hóa toàn thân, miệng là nơi có thể phá bỏ.】

Vệ Tam còn đang suy nghĩ sẽ đánh như thế nào, đột nhiên trong đầu

nhận được một tin tức như vậy, chính xác hơn mà nói thì như có người phát mệnh lệnh thẳng vào đầu óc cô.

Không kịp suy nghĩ nhiều thêm việc con sói đã đến gần, Vệ Tam né một vuốt vồ lấy của nó. Cô cũng không khó khăn lắm khi xoay người đá vào đầu con sói, cơ giáp va chạm với đầu sói kim loại phát ra âm thanh chói tai.

Con sói biến dị đuôi dọc ngoảnh đầu nhếch răng, nước miếng từ khóe miệng chảy ra, kế đó lại thêm một lần giơ móng vồ tới. Vệ Tam né tránh rồi đi quanh quẩn trước mắt nó làm con sói theo bản năng há miệng cắn cô.

Trong khoảnh khắc nó há miệng, đao laser trên cánh tay trái của Vệ Tam lại đột nhiên xuất hiện, được giơ lên cao và đâm vào miệng con sói. Cô nắm lấy đao laser bằng cả hai tay xoải bước về phía trước, đoạn đi một đường đao cắt từ miệng nó.

Con thú biến dị chỉ kịp giãy giụa đôi lần là từ hàm xuống đến bụng đã bị rạch ra.

Mà đồng thời bên Kim Kha cũng bị mấy dị thú cấp A khác vây quanh.

Cũng không biết mấy con biến dị thú này bỗng xuất hiện từ đâu.

Kim Kha lia mắt quanh quất bốn bề, nhìn đám đông hỗn loạn đó, xem chừng thú biến dị như chỉ đơn thuần bao vây bủa bọn họ bên này.

Thấy có người bị thương, tay Ứng Thành Hà lại nhấc lên, nhưng vẫn bị Kim Kha ngăn lại: “Có người tới.”

Ứng Thành Hà sửng sốt, kế đó đã nhìn thấy giữa không trung xuất hiện một chiếc cơ giáp màu xanh đậm.

“Đó là thiếu tá Lê Trạch.”

Cấp S đối phó với thú biến dị cấp A thì không có gì hồi hộp, mấy con thú biến dị kia trong nháy mắt đã bị giết chết.

Đội canh phòng Sao Sa Đô cũng xuất hiện theo sát phía sau, Lê Trạch thu cơ giáp, đi tới trước mặt Kim Kha và Ứng Thành Hà: “Về trường.”

Kim Kha nhìn về phía Vệ Tam thấy cô không sao đã nói ngay: “Vâng.”

Khi Vệ Tam đi tới, Kim Kha và Ứng Thành Hà đã theo Lê Trạch ngồi lên xe bay quân sự rời đi.

“Tiểu Vệ, em không sao chứ?” Vợ thầy gấp gáp xoay kéo Vệ Tam từ trên xuống dưới.

“Em ổn mà.”

Lý Bì vỗ vai Vệ Tam nhưng không nói gì. Người bình thường có cảm nhận thấp chưa chắc là một điều xấu, vì vào trường quân sự rồi thì bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ mất mạng.

“Cô ơi, để em đưa hai người về khách sạn trước.” Vệ Tam nhìn thoáng qua trung tâm quảng trường, thanh kiếm Damocles vẫn sừng sững tắm dưới ánh mặt trời.

Ứng Thành Hà: 【 Cậu lái xe bay đi, mật khẩu là ****】

Nhà Kim Phát Tài: 【 Hê hê, vừa rồi là tình huống khẩn cấp, cho nên tớ kết nối cảm giác của cậu thẳng luôn. 】

Vệ Tam cúi đầu nhìn tin tức trên quang não, trước tiên mang theo Lý Bì và vợ lên xe bay, sau đó trả lời Kim Kha: 【 Cậu có thể điều khiển tớ không? 】

Nhà Kim Phát Tài: 【Chỉ huy cấp S có cảm giác đặc thù, chỉ huy có cảm giác càng cao trên chiến trường thì số lượng liên kết với chiến sĩ độc lập càng nhiều. Nói tóm lại, có, tớ có thể kiểm soát cậu. 】

Vệ Tam hồi tưởng lại vừa rồi đột nhiên xuất hiện ý nghĩ trong đầu, nói thật cảm giác khống chế cũng không chính xác lắm, giống như Kim Kha nhét ý nghĩ của cậu cho cô hơn, bàn gì tới chuyện điều khiển.

Lén Lút Ăn Xin: 【 Ngón giữa.jpg】

Nhà Kim Phát Tài: 【 Vừa rồi thiếu tá chắc chắc thấy một đao kia của cậu gọn gàng linh hoạt thế, nói không chừng có thể để lại ấn tượng tốt trong lòng anh ta. 】

Lén Lút Ăn Xin: 【 Trung tâm thành phố Sao Sa Đô mà có tinh thú xuất hiện, thế giới này nguy hiểm thật. 】

Nhà Kim Phát Tài: 【 Có người nhắm tới tớ và Ứng Thành Hà, hôm

nay may là có cậu. 】

Lén Lút Ăn Xin: 【... Đối phó với các cậu mà dùng tinh thú cấp A, người ta có coi thường mấy cậu quá không? 】

Vệ Tam lại gửi tin nhắn cho Ứng Thành Hà: 【 Tiễn thầy cô của tôi xong, tôi sẽ đậu xe bay ở bãi đậu bên phải cổng trường. 】

Ứng Thành Hà: 【 Ừ, cậu chú ý an toàn. 】

...

Lê Trạch nhìn hai sinh viên còn đang cúi đầu nhìn quang não bèn nhíu mày: "Tình huống vừa rồi là gì?"

"Có người cố ý thả ra." Kim Kha ngẩng đầu, "Chỉ sợ có hai dụng ý."

Lê Trạch nhìn Kim Kha, ý bảo cậu tiếp tục nói.

"Một là muốn chúng em thả cơ giáp của mình ra. Còn chưa tới hai tháng nữa là chúng em sẽ tham gia giải đấu rồi mà lúc này lại lộ ra cơ giáp của cơ giáp sư và chỉ huy, chỉ sợ bốn trường quân sự lớn còn lại khắc có phương án nhắm vào hai chúng ta." Kim Kha dừng một chút, "Hai... con soi biến dị đuôi dọc khi nãy có lẽ được người ta cải tạo nên nốt hôm nay, tất sẽ có người của các trường quân sự khác đến Sao Sa Đô điều tra."

Ngoài mặt thì điều tra, bên trong lại lén lút làm gì đó cũng nên.

"Tạm thời các em đừng ra khỏi trường nữa." Lê Trạch nói.

Ngày hôm sau, Truyền thông Sequoia báo cáo về vấn đề này, dùng từ ngữ sắc bén khôn cùng. Dùng lời hùng hồn cáo buộc rằng Sao Sa Đô có phòng thí nghiệm đang nghiên cứu chế tạo động vật biến dị, hy vọng rằng các quân khu khác có thể điều tra sự thật.

Chỉ là thú biến dị cấp A thêm chuyện phía sau Sao Sa Đô có quân khu 12 và 13 nên cũng không có khả năng cho người của quân khu khác đến. Cuối cùng quả nhiên như Kim Kha dự đoán, bốn trường quân sự lớn đã cùng nhau thành lập tổ điều tra, suốt đêm chạy tới Sao Sa Đô muốn điều tra chuyện này.

Trường Quân sự Đế quốc, phòng chỉ huy.

Ứng Tinh Quyết mặc quần áo trắng như tuyết, tóc đen buộc đại lên, sắc môi nhợt nhạt, đặt hai tay đặt trên mô hình thu nhỏ, ngón tay thon dài, mạch máu màu xanh nhạt giấu dưới da ẩn hiện vẻ lạnh lẽo.

“Ngay thời gian này.” Anh rũ mắt nhìn xu thế trên mô hình, “Mang theo một chiến sĩ cơ giáp độc lập cấp A đi ra ngoài?”

Cơ Sơ Vũ ngồi trên ghế, thờ ơ xoay nhẫn cơ giáp trên ngón trỏ: “Nghe nói chiến sĩ độc lập cấp A này và cậu ta là cùng đi ra từ một sao vô danh, bên cạnh còn có hai người bình thường cùng nhau đi dạo ở trung tâm thành phố.”

“Bảo người trong tổ điều tra không nên hành động bồng bột.” Ứng Tinh Quyết ngước mắt lên, ánh mắt lạnh căm, “Kim Kha không ngu xuẩn như vậy.”

“Tôi đi nhắc nhở một chút.” Cơ Sơ Vũ đứng dậy, “Một chỉ huy cấp 3S mà thôi, quán quân giải đấu vĩnh viễn chỉ có thể là Đế Quốc.”

...

Bởi vì sự kiện nọ ở trung tâm thành phố, vợ thầy đêm đó sợ hãi quá mức đã sốt phải nhập viện, một kỳ nghỉ tốt thế mà lãng phí vô ích.

Vệ Tam huấn luyện xong thì đi tới bệnh viện thăm cô, bà ấy trông đã khá hơn một chút.

“Mấy ngày nữa về rồi, không biết khi nào có thể gặp lại Tiểu Vệ.” Vợ thầy không nỡ.

“Không có việc gì đâu cô. Chờ em tham gia thi đấu là có thể thấy em trên mạng Tinh Võng.” Vệ Tam thốt ra lời thề son sắt.

“Nổ nữa, làm như tôi chưa xem giải Hephaestus ấy.” Lý Bì vạch trần cô, “Em là người cấp A, nhiều nhất là vào được đội tuyển, có thể lộ mặt một lần là tốt rồi.”

Vệ Tam: “... Thầy ơi, thầy biết nhiều quá.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói

Kim Kha: Tôi chỉ muốn đi dạo phố thôi

Chương 37

“đó là chị gái em, Vệ Nhị”

Ngày đoàn điều tra đến Sao Sa Đô vừa lúc Vệ Tam đưa Lý Bì và vợ thầy trở về Sao 3212.

“Tiểu Vệ, em nhớ chú ý an toàn.” Vợ thầy vẫn còn sợ hãi trước chuyện ở quảng trường, nhưng Vệ Tam là sinh viên của trường quân sự, những chuyện thế này sẽ càng thấy càng nhiều tương lai.

“Dạ cô.” Vệ Tam trả lại hành lý cho cô và nhìn hai người đi vào cửa an ninh.

Lý Bì đi phía sau, kế đó quay đầu nhìn cô rồi chợt dừng lại, vẫy tay với cô.

Vệ Tam vội vàng đuổi tới: “Sao thế thầy?”

“Mua thêm mấy bộ quần áo đi.” Ánh mắt Lý Bì rơi vào ống quần cô, “Quần mình ngắn cũng không cảm thấy gì à?”

Vệ Tam: “Để tí em về sẽ mua.” Mỗi ngày trước đó đều bận rộn loay hoay, làm sao cô còn nhớ rõ chuyện quần áo, nhớ phải mặc quần áo đã là không tệ rồi.

Lý Bì lắc đầu, đuổi theo bước chân của vợ mình đi về phía cửa tàu.

Vệ Tam nhìn bóng lưng bọn họ biến mất, lúc này mới xoay người đi ra ngoài, ngay đó đã thấy một đám người đi ra từ lối khác.

Có lẽ tất cả mọi người ra vào bến tàu đề nhìn qua.

Tám người ăn mặc bất phàm, toàn thân từ trên xuống dưới lộ ra hơi thở “Tôi có tền có quyền”. Họ đi ra khỏi cổng an ninh thì phía đối diện có một người mà Vệ Tam quen biết đi tới.

… Thiếu tá Lê Trạch.

Quả nhiên là mấy ông lớn.

Vệ Tam thu hồi ánh mắt, hôm nay xin nghỉ nửa ngày nên cô còn phải chạy về trường huấn luyện.

“Vệ Tam.”

Lê Trạch vừa chào hỏi với mấy người trong tổ điều tra xong đã liếc mắt thấy tên trèo tường kia. Thế là anh thu ánh nhìn và hô tên người ta.

Vệ Tam bị gọi lại: “?”

Vệ Tam chậm rãi đi qua: “Thiếu tá, em xin nghỉ rồi.” Trước tiên phải phủi sạch nghi ngờ trên người mình, cô không trốn học.

Lê Trạch: “.... Đây là điều tra viên của bốn trường quân sự lớn vừa tới, chủ yếu đến điều tra sự kiện Sao Sa Đô xuất hiện thú biến dị cấp A. Lát nữa em dẫn bọn họ đi thăm trường quân sự chúng ta trước đi.”

Ngay sau khi anh ta thốt ra lời này, hai người trong nhóm điều tra đã tỏ ra bất mãn.

“Thiếu tá sau khi trở về từ quân khu vẫn bận rộn như thế?” Người đàn ông trung niên đeo kính nói với giọng trầm ấm, “Chuyện lớn, mong quý trường coi trọng.”

Lê Trạch thản nhiên trả lời, “Bản thân tôi mang danh hiệu thiếu tá nên ắt sẽ chịu trách nhiệm trước vấn đề an ninh Sao Sa Đô, mong mọi người thông cảm.”

“Vừa lúc chúng ta tới đây lần đầu tiên, cứ để sinh viên dẫn đường đi.” Một điều tra viên ở South Pasadena đã nhượng bộ.

Lê Trạch gật đầu với cô ấy, đoạn xoay người nhìn về phía Vệ Tam: “Ở cửa có xe bay, em dẫn bọn họ đi tham quan trường học.” Dứt lời cũng xoay người rời đi.

Sau khi Lê Trạch đi, điều tra viên bên cạnh người đàn ông trung niên đeo kính rù rì: “Không có cơ giáp còn có thể ỷ vào khuôn mặt.”

Liền sau lời này xuất hiện, điều tra viên South Pasadena vừa nói chuyện đã đỏ mặt, cau mày nhìn người nọ.

Vệ Tam đi ở phía trước dẫn đường, không có cơ giáp á? Cô nhớ thiếu tá đã sử dụng một chiếc cơ giáp ngày hôm đó.

“Sao Sa Đô chúng em có gió lớn cát nhiều.” Vệ Tam đứng bên ngoài xe bay, nhiệt tình nói với đoàn điều tra, “Tốt nhất là mấy thầy cô nên ngậm miệng lại, tránh cho cát bay vào.”

“Em nói gì?” Điều tra viên vừa rồi nhỏ giọng châm chọc người ta lạnh lùng nói.

“Được rồi, so đo với một sinh viên không hiểu biết làm gì.” Người điều tra của Đế Quôc nãy giờ chẳng nói chẳng rằng chợt ngăn người điều tra phía Samuel, “Đừng quên chúng ta tới đây làm cái gì.”

Tám điều tra viên lần lượt đi lên, Vệ Tam rơi vào vị trí cuối cùng. Một đoạn đường ngắn ngủi nhưng thái độ của bốn trường quân sự lớn rất rõ ràng.

Những người khác có sự kiêng kỵ như có như không với điều tra viên của trường quân sự Đế Quốc, viện Bình Thông thì sống chết mặc bây, trường Samuel có ác ý rất lớn với đối với trường Damocles, còn South Pasadena thì đại để cũng không muốn xích mích với ai.

Mười chỗ ngồi bên trong xe bay, tại phía hai hàng ngồi mặt đối mặt, có lẽ vì vừa bị điều tra viên Samuel mỉa mai nên hai người bên South Pasadena cố ngồi cách với bọn họ tới hai chỗ.

Vệ Tam ngồi nghiên bên cạnh Samuel, hoàn toàn không được tự nhiên một tí nào.

Điều tra viên Samuel bên cạnh quay đầu nhìn cô nhiều lần, sắc mặt thay đổi xoành xoạch, cuối cùng đối mặt với bao nhiêu người như vậy nên người đó đành chịu đựng.

“Em có phải là sinh viên trên quảng trường ngày hôm đó không?” Trên đường đi, mấy người điều tra phía South Pasadena hỏi Vệ Tam. Bọn cô đã đã xem video giám sát nhiều lần trước khi đến, mặc dù trọng tâm là hai sinh viên cấp 3S tại trường Damocles, nhưng nhìn Vệ Tam quen quen thế nào.

“Không phải em.” Vệ Tam nói dối không chớp mắt, “Đó là chị Vệ Nhị của em.”

Cái tên đặt quoa loa thế này làm điều tra viên Samuel cười nhạo bên cạnh: “Nói như vậy nhà em còn có người tên Vệ Nhất à.”

“Thầy ơi, thầy xịn quá.” Vệ Tam giơ ngón tay cái lên, “Anh trai em

gọi là Vệ Nhất.”

Gân xanh nổi đầy trán điều tra viên Samuel, rõ thì nghe có vẻ bình thường nhưng nói ra từ miệng con nhóc này nghe cứ quái đản thế nào.

Lê Trạch nhìn camera giám sát bên trong xe bay rồi quay đầu hỏi người bên cạnh: “Trường học còn có chị Vệ Nhị của em ấy?”

Những người xung quanh: “.. Thông tin cho thấy em ấy không có anh chị em.” Chỉ là cô nhi mà thôi.

Lê Trạch nghe vậy nhíu mày, bản lĩnh nặn chuyện của Vệ Tam này hoàn mỹ tự nhiên thật.

Bên trong xe bay lại rơi vào một trận im lặng, mấy điều tra viên tựa vào lưng ghế, ngược lại Vệ Tam khá thoải mái, cứ thế ngủ thiếp đi luôn.

Khi đến trường quân sự, vẫn là giáo viên của South Pasadena đánh thức cô.

Trước khi xuống xe, một điều tra viên của trường Quân sự Đế Quốc ngẩng đầu nhìn vào camera giám sát bên trong xe bay, cuối cùng mới đi theo.

“Mấy thầy cô ơi.” Vệ Tam xuống xe bay và đi trước, “Em đưa mọi người đến thăm trường Quân sự Damocles, toàn bộ hành trình là một đi không còn quay lại.”

Đoàn điều tra hoàn toàn không có hứng thú với môi trường của trường Damocles, nơi này không biết bao nhiêu năm chưa từng được cải tạo, xách trường nào trong bốn trường quân sự lớn ra cũng xa hoa hơn nơi này.

Trong trường nào có mấy ai ngoài 1000 trong đội tuyển cộng với 500 người thay thế, vì vậy chỉ có một cái căng tin mở cho ăn miễn phí. Vệ Tam dẫn đoàn điều tra đi ngang qua căng tin, vừa đúng lúc ăn cơm trưa.

“Vệ Tam, sáng nay em…” Đinh Hòa Mỹ vừa ăn cơm xong, đi ra khỏi căng tin đã thấy Vệ Tam nên theo bản năng chào hỏi, kết quả lại nhìn thấy đoàn điều tra phía sau cô.

Chuyện đoàn điều tra đến Sao Sa Đô đã lan truyền trên mạng Tinh Võng. Đinh Hòa Mỹ trước kia tham gia đội tuyển nên mắt một cái đã nhận ra tám người phía sau chính là người của bốn trường quân sự lớn.

Sắc mặt của chị ấy trông khó coi

Không chỉ chị ấy, coi bộ vẻ mặt những người ra khỏi căng tin nhìn thấy đoàn điều tra không khá hơn là mấy.

“Mang mấy thầy cô trong đoàn điều tra đến thăm trường.” Vệ Tam chào hỏi Đinh Hòa Mỹ, “Chị giúp em xin thầy bên kia nha, có thể chiều nay em không kịp huấn luyện.”

Đinh Hòa Mỹ nặng nề mở lời: “Em nhớ qua đó sớm đấy.”

Điều tra viên của Samuel búng ngón tay: “Sinh viên trường quân sự Damocles có ánh mắt không tốt nhở? Sao cứ nhìn chúng tôi thế này.”

“Có lẽ bởi vì mấy thầy cô để lộ ra sát khí nặng quá, nên mọi người thấy sợ đó.” Vệ Tam chân thành nói, “Sinh viên chúng em yếu đuối vô tội, không chịu được hậm họe đâu.”

“Thật đúng vậy, nếu không làm sao cứ mãi hạng nhất từ dưới đếm lên.”

“Thầy quan tâm đến thứ hạng của chúng em như vậy, không biết còn tưởng rằng thầy là người của trường Damocles.” Kim Kha từ phía sau đi tới cười nói, Ứng Thành Hà đứng bên cạnh.

“Đây là giáo viên của trường Quân sự Samuel.” Vệ Tam giải thích, “Ông ấy chỉ quá nhiệt tình tôi.”

“Thầy cô đúng là người tốt bụng.” Kim Kha xúc động.

Hai người một xướng một họa làm điều tra viên bên Samuel nghẹn ắng đến mức sắc mặt khó coi vô cùng.

“Em là Kim Kha?” Điều tra viên Đế Quốc đột nhiên lên tiếng.

“Không, em tên là Kim Có Tiền.” Kim Kha nghiêm túc cho hay, “Kim Kha là em trai của em.”

Điều tra viên Đế Quốc nhìn cậu đau đáu một lúc lâu, ánh mắt di

chuyển về phía người bên cạnh: “Ứng Thành Hà, cậu đưa chúng tôi đi gặp hiệu trưởng đi.”

“Em tên là Ứng Thành Hải, Ứng Thành Hà là anh trai em.” Ứng Thành Hà lộ ra một tấm thẻ ảo, “Em đến căng tin ăn cơm.”

Ví bằng mấy giáo viên trong đoàn điều tra còn không đọc được mấy sinh viên đang trêu chọc họ thì họ đúng là kẻ ngốc rồi.

“Mấy thầy cô chắc cũng chưa ăn cơm đâu, chi bằng cùng nhau đi vào.” Vệ Tam mời bọn họ.

“Chỗ ở của chúng tôi ở đâu?” Hai điều tra viên của viện Bình Thông có lẽ không có thời gian để dong dài nên muốn đi nghỉ ngơi.

Làm sao Vệ Tam biết chỗ ở của bọn họ ở đâu, cô nhìn về phía Kim Kha: “Có Tiền, cậu biết không?”

Kim Kha ban đầu đến để tiếp quản, cậu nói với những người trong đoàn điều tra: “Mấy thầy cô có thể đi theo em.”

“Cậu không đi cùng hả?” Vệ Tam nhìn bọn họ rời đi, quay đầu hỏi Ứng Thành Hà.

“Tôi đến ăn cơm.” Ứng Thành Hà nhắc lại.

“Được, mời tôi ăn.” Vệ Tam dựa hơi ăn chực vô cùng thuần thục.

Ứng Thành Hà và Vệ Tam cùng nhau đi vào căng tin, hai người tìm một cái bàn trống ngồi xuống.

“Cậu không hỏi à?” Ứng Thành Hà nhìn Vệ Tam đối diện, khi thiếu tá xem camera thì bọn họ ở trường cũng nhìn thấy bèn tới đây để tiếp nhận.

Vệ Tam một tay chống trán, rũ mắt nhìn thức ăn trước mặt: “Hỏi cái gì? Đoàn điều tra liên quan gì tới tôi đâu.” Đang ăn cơm mà sao còn chóng mặt thế này.

“Xe bay quân sự có camera điều khiển bên trong, vừa rồi thiếu tá vẫn luôn theo dõi.” Ứng Thành Hà giải thích, “Đoàn điều tra có tâm tư khác nhau. Khi họ đến bến cảng, thiếu tá Lê Trạch nhận được tin của hiệu trưởng muốn tránh sự nổi tiếng.”

Vệ Tam ngước mắt lên: “Tôi nghe bọn họ nói thiếu tá không có cơ giáp là sao?”

“Cơ giáp mà thiếu tá vẫn dùng đã bị hủy trên chiến trường, cơ giáp hiện tại chỉ là đồ dự phòng.”

Cơ giáp của chiến sĩ cơ giáp độc lập cấp S trở lên sẽ không dễ dàng thay đổi, bởi vì họ phải trải qua nhiều năm mới có thể hoàn toàn phù hợp với cơ giáp, phát huy năng lực tối đa của cơ giáp.

Cơ giáp của Thiếu tá Lê Trạch bị hủy, nay muốn tìm một chiếc cơ giáp cấp S hoàn toàn mới thì có nghĩa là bắt đầu lại từ đầu.

Ứng Thành Hà nghĩ làm lại cũng tốt hơn là mất mạng, thiếu tá còn trẻ.

Vệ Tam cảm khái trước cảnh đời: “Cơ giáp dự phòng cũng là cấp S, có tiền thật tốt.”

Ứng Thành Hà: “…” Đừng bao giờ yêu cầu Vệ Tam bày tỏ cảm thông.

Lầu Bắc Vọng, một căn phòng nào đó.

Lê Trạch và Kim Kha, người đã sắp xếp xong cho đoàn điều tra, cùng với một số người khác ở bên trong.

“Viện Bình Thông từ trước đến nay mặc kệ đối ngoại, bọn họ đến đây ắt là theo quy trình thôi.

“Chuyện thú biến dị tra được gì không?”

Lê Trạch với khuôn mặt không chút thay đổi mở lời: “Tay chân đối phương làm rất sạch sẽ, không tra được bất kỳ manh mối nào.”

“Điều này cũng lạ, theo lý thuyết thì các trường quân sự khác sẽ không có lý do gì để làm chuyện này.”

“Năm nay chúng ta có nhiều sinh viên cấp 3S như vậy, nói không chừng là trường quân sự nào hoảng hốt.”

Lê Trạch nhìn về phía Kim Kha: “Em nói đi.”

“Đầu tiên loại trừ trường Quân sự Đế Quốc, họ sẽ không tốn thời gian cho chúng ta. Bên có lý do tốt rõ nhất để làm điều này là trường

Quân sự Samuel, nhưng chuyện này lại rất dễ đoán.” Kim Kha thận trọng nói, “Có thể là quân độc lập không?”

Trong căn phòng yên tĩnh như tờ.

Cuối cùng, một nhân viên nhà trường ho phá vỡ sự im lặng: “Tiếp tục điều tra chuyện này, cũng đừng để đoàn điều tra đi lung tung, đừng để họ chôn cái đinh nào ở Sao Sa Đô.”

“Lê Trạch, cậu mang theo bọn họ không thể lơ là huấn luyện.”

“Rõ.”

Chờ người của trường đi xong, trong phòng chỉ còn lại Lê Trạch và Kim Kha.

“Tại sao lại đoán là Quân Độc Lập?” Lê Trạch hỏi cậu.

“Quân Độc Lập đã mãi ở trong bóng tối nhiều năm, nếu bịn họ muốn làm xáo trộn Liên bang thì Sao Sa Đô là nơi tốt nhất để bắt đầu.”

Lê Trạch không đồng ý cũng chẳng phủ nhận: “Em về trước đi.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Kim Kha, Ứng Thành Hà: Chúng tôi chơi chiêu thật nghiêm túc đấy.

Chương 38

“vì sao anh ta đã bạo lực như vậy”

Đội tuyển huấn luyện có sự phân chia giữa các đội lớn và nhỏ, một tiểu đội có năm người, một đại đội là một ngàn người. Cơ giáp đơn binh phụ trách chiến đấu, cơ giáp sư sau khi chiến đấu sẽ sửa chữa cơ giáp thần tốc, còn chỉ huy đội tuyển sẽ đồng loạt nhận chỉ huy từ nhóm chủ lực, rồi truyền mệnh lệnh cho tiểu đội.

Chỉ huy có cảm giác đặc thù, cấp trên có thể liên kết cấp dưới, chênh lệch càng lớn hiệu quả càng rõ. Ví dụ như 3S có thể trực tiếp điều khiển cấp A, đặc biệt cá nhân chỉ huy cấp 3S có cảm giác vô cùng mạnh mẽ, thậm chí có thể điều khiển cấp SS. Tuy nhiên so với chiến sĩ độc lập dễ nổi cơn điên trong chiến đấu thì liên kết với chỉ huy cùng loại vừa thuận tiện lại an toàn hơn, vì vậy năm người một đội trên chiến trường là tổ hợp thỏa đáng nhất, cũng vẫn được tiếp tục như thế trong cuộc thi.

Người ta nói rằng Ứng Tinh Quyết của trường Đế Quốc hai năm trước trong trận chiến huyền thoại đã trực tiếp kiểm soát toàn bộ khu vực trước chiến tranh, bao gồm cả chiến sĩ cơ giáp độc lập cấp S, giành được thắng lợi cho trận đó.

Thiếu niên một đêm đã thành danh.

Kim Kha cũng là chỉ huy cấp 3S, trải qua huấn luyện, cậu cũng có thể điều khiển toàn bộ chỉ huy khu vực tiền chiến, nhưng chẳng những không thể bao quát cả thảy chiến sĩ độc lập được, mà thậm chí có thể làm cảm nhận bị thương.

“Thì ra khi thi đấu, cậu không điều khiển tớ?” Vệ Tam ngồi ở bục phát biểu trên bãi tập hỏi Kim Kha bên cạnh.

“Trước phải gấp rút liên lạc với các chỉ huy trong đội tuyển khác, chiến sĩ cơ giáp độc lập không nằm trong phạm vi của tớ.” Kim Kha cùng cô lắc lắc chân, “Đến lúc đó nếu thành viên chính của chúng tớ gặp chuyện không may, mà tiểu đội các cậu có chỉ huy tài giỏi thì có thể đi thêm một đoạn đường.”

Vệ Tam nhìn cậu là lạ: “Không phải thầy cô nói bình an là thứ nhất, tranh tài mới thứ hai à?”

“Đội tuyển có thể, thành viên chủ lực lại không thể tự quyết thế được.” Kim Kha nhìn đội ngũ sinh viên ngồi tụm năm tụm ba phía dưới, cười một tiếng, “Cấp S của chúng tớ là tương lai của quân khu, thêm một người phế thì khả năng bị các quân khu khác tiếp quản càng cao.”

Liên bang có tổng cộng mười ba khu, ngoại trừ trường Quân sự Đế Quốc có ba quân khu, đằng sau các trường quân sự khác chỉ có hai quân khu, còn lại trở thành Quân Độc Lập, làm việc tự do bên ngoài Liên bang.

Giải đấu qua nhiều năm như vậy ít nhiều cũng có thương vong, lần trước của Thân Đồ Khôn là lần có tỷ lệ thương vong nghiêm trọng nhất khi bốn trường quân sự lớn đều muốn chiếm đoạt một phần của trường Damocles.

Trên danh nghĩa thì cuộc thi có tất cả các giáo viên cấp S canh gác, một khi ai đó rút lui sẽ có người đi qua để cản lại, song đôi khi thậm chí không kịp đưa vào khoang điều trị, không thể cứu sinh viên được.

“Năm nay sẽ tàn khốc hơn, những lực lượng từ chỉ huy, cơ giáp sư đến chiến sĩ độc lập đều không kém. Nhưng có Ứng Tinh Quyết, đến lúc thi đấu thì mỗi trận sẽ có ít nhất mười thiếu tá làm nhân viên cứu hộ, còn có thêm mấy thầy cô cấp S trở lên khác.” Hai tay Kim Kha chống lên bục phát biểu, “Những thiếu tá này đều đi ra từ cuộc thi trước kia.”

“Thiếu tá Lê Trạch cũng ở đấy?”

“Có, nhưng không phải là một nhân viên cứu hộ. Cơ giáp thiếu tá không còn, còn đang tìm cơ giáp sư dựng lại nên cần thời gian.”

Vệ Tam đá Kim Kha: “Chỉ huy cấp 3S có thể quấy nhiễu cảm giác của chỉ huy cấp 3S khác không?”

Kim Kha vừa nghe đã biết ngay Vệ Tam có chủ ý gì: “Có thể, nhưng tớ mà đụng phải anh ta thì chưa bàn tới con đường chết, ít nhất cũng tàn phế phân nửa.”

“Phải không?” Nhìn thấy cô giáo đi về phía này, Vệ Tam đứng lên từ cái bục, “Tớ thấy bộ dáng Ứng Tinh Quyết kia chả tốt lắm, lúc thi đấu mà không bắt được anh ta á?”

“Đẳng cấp cảm giác của anh ta quá cao, nên tốn cũng nhiều tinh thần

lắm.” Kim Kha níu lấy ống quần Vệ Tam để đứng dậy theo.

“Này, quần sắp bị cậu kéo xuống rồi.” Vệ Tam kéo Kim Kha lên một phát lên luôn, “Sao tớ thấy tinh thần của cậu rất tốt.”

“Tớ chỉ là cấp 3S phổ thông thì có thể giống nhau à?” Kim Kha liếc về phía Vệ Tam, “Ngược lại tinh thần cậu uể oải vô cùng.”

“Tớ thức khuya, chả lẽ Ứng Tinh Quyết cũng thức khuya?” Vệ Tam hừ một tiếng, làm như cô nguyện ý mỗi ngày có hai miếng quầng thâm dán trên mắt vậy.

Sau khi hai người nhìn nhau thì cùng thở dài một hơi.

…Cuộc sống gian nan quá.

“Đi thôi, tớ đi huấn luyện.” Kim Kha khoát tay.

Hai người chia ra đến sân tập của riêng họ.

Đội chiến sĩ độc lập của trường là đầu ra vũ lực, về cơ bản sẽ huấn luyện hàng ngày, biến hóa đội hình thuần thục giữa tiểu đội này và tiểu đội khác. Bên cạnh đó, chỉ huy đang huấn luyện về tập trung thống nhất, bọn họ và Kim Kha đang cố gắng liên kết với nhau. Còn cơ giáp sư thì phụ trách quan sát cơ giáp của tiểu đội mình, để trong lúc tranh tài có thể sửa chữa thành thạo.

Vệ Tam nghỉ ngơi xong, thả cơ giáp trong bãi tập.

“Huyết Tích!”

Cơ giáp sư của tiểu đội Vệ Tam vừa nhìn thấy cô thả Huyết Tích ra đã dán đến bên cạnh cơ giáp, sờ sờ cọ cọ.

“Hu hu hu, cỗ máy tình yêu mà tôi mộng mơ.”

Vệ Tam còn chưa có phản ứng, thậm chí còn hiểu rõ lời nói của cơ giáp sư, tình yêu mà cô ngày ngày thương nhớ chính là chuyện sờ được cơ giáp cấp S, xem rốt cuộc nó có gì khác với cơ giáp cấp A.

Nhưng Đinh Hòa Mỹ và Niếp Hạo Tề bên cạnh đều lộ vẻ mặt không nói nên lời. Ôi trời, nhìn thấy người khác hèn mọn sờ cơ giáp của mình như vậy, thì dù là chiến sĩ độc lập cũng không thể nhịn được.

“Cậu ta sờ cơ giáp của em như thế mà em cũng có thể nhịn được?” Đinh Hòa Mỹ kéo Vệ Tam thấp giọng hỏi, sửa chữa cơ giáp là sửa chữa cơ giáp, sờ tới sờ lui trước mặt thế kia là khiêu khích đấy!

“Sờ một cái mà thôi.” Vệ Tam không thèm để ý trả lời, khi cô thích cơ giáp của người khác thì cũng hệt vậy thôi.

Đinh Hòa Mỹ: “Vệ Tam, trước kia cô giáo còn nói em cà lơ phất phơ, không ngờ được em vì giải đấu đã hy sinh đến mức này. Khi trước chắc chắn cô nhìn lầm em rồi.”

Vệ Tam: “?”

Cơ giáp sư sờ xong một lần thì trong lòng rốt cục thỏa mãn, quay đầu cảm khái với Vệ Tam: “Nếu thầy Hạng không đưa cho cậu, thì đời này tôi cũng không biết có thể sờ được Huyết Tích được không nữa.”

Cơ giáp cấp S do cơ giáp sư cấp S làm ra không thể sản xuất hàng loạt, không chỉ bởi vì đây là thiết kế duy nhất mà còn do lúc ấy có cảm xúc và cơ duyên chế tạo lúc đó. Mặc dù cùng một cơ giáp sư, dùng cùng một loại vật liệu, nhưng nếu làm lại thì cũng chả chắc sẽ làm ra được một cái cơ giáp giống như đúc.

Huyết Tích do cơ giáp sư cấp S làm ra, các phương diện đều hoàn mỹ, hơn nữa có thanh danh trước đây do chiến sĩ độc lập gây dựng nên xưng là cơ giáp đỉnh cấp trong cấp A cũng không quá mức.

Trong cấp A có một số cơ giáp được truyền thừa như vậy, cũng có cái chưa tìm được người thích hợp thì gác lại, từ đó dần dần biến mất trước mặt công chúng.

“Có thể nhanh chóng kiểm tra không?” Đinh Hòa Mỹ không quen với bộ dạng này của cơ giáp sư, sợ người tiếp theo bị trúng đòn hiểm chính là cơ giáp của mình.

“Nhanh thôi.” Cơ giáp sư kết nối toàn bộ ba chiếc cơ giáp với quang não của mình, mở bảng dữ liệu ra, “Khớp gối trái của cơ giáp hạng nhẹ hao mòn hơi nhiều, chị Đinh bình thường nhớ chú ý một chút. Chiếc này... Ừm, rất tốt?”

“Tôi cũng cảm thấy rất tốt.” Niếp Hạo Tề gãi đầu, “Dùng tốt hơn rất nhiều so với cơ giáp trước kia.”

Cậu ta thậm chí còn cảm thấy mình mạnh mẽ hơn nhiều.

“Tôi nhớ chiếc cơ giáp này của cậu là cái mới, bình thường luyện tập nhiều, cùng cơ giáp hình thành cảm giác liên kết thì độ phù hợp mới có thể cao hơn.” Cơ giáp sư xem xong bảng số liệu rồi thì thầm, “Kỳ lạ thật.”

“Cái gì kỳ lạ?” Niếp Hạo Tề khẩn trương hỏi, cậu ta vừa mới lấy được chiếc cơ giáp này, là bảo bối đặc biệt, không có điểm xấu nào.

“À, không có gì, chỉ là mức độ cân bằng cơ giáp của cậu quá tốt.” Cơ giáp sư thu bảng dữ liệu, “Mấy người huấn luyện đi, tôi làm mấy bài kiểm tra trước.”

Nghe “đồng nghiệp” khen ngợi, trong lòng Vệ Tam cũng đồng ý, cô cũng cảm thấy chiếc cơ giáp này làm không tệ. Nếu ngân sách Niếp Hạo Tề cho nhiều hơn một chút, cô còn có thể làm vũ khí tốt hơn nữa.

Nhắc tới cơ giáp, đã một thời gian cô không đi đấu ở Xưởng Đen vì trong tay không có cơ giáp. Nhưng bản thiết kế đã được làm ra, hiện tại chỉ chờ chủ tiệm hỗ trợ nhập vật liệu.

…

Ban đêm, Vệ Tam nhận được tin nhắn từ chủ tiệm nói rằng ngoại trừ một số bộ phận không tìm được, mấy cái khác về cơ bản là đã có hết rồi.

Đêm đó, cô vội vã đến tầng một của Xưởng Đen, chuẩn bị xây dựng một khung cơ giáp lớn.

“Tại sao…” Chủ tiệm đứng bên ngoài nhìn chằm chằm Vệ Tam, thốt ra nghi vấn đã lâu trong lòng mình, “Cô cứ làm cơ giáp đơn giản như nhổ củ cải vậy?”

Lúc trước mới làm xong một chiếc, bây giờ lại có một chiếc khác.

Phải biết rằng khi dựng cơ giáp, cơ giáp sư phải dùng cảm giác của mình. Cấu trúc bên trong cơ giáp phức tạp nên thường khi bọn họ làm xong một chiếc, ít thì vài tháng, nhiều thì lấy số năm để tính mới có thể khôi phục hoàn toàn, nếu không biết cứ làm với cường độ cao không kiểm soát được chỉ làm cho cảm giác bị tổn hại.

“Đơn giản á?” Vệ Tam ngồi xổm trên mặt đất cất bản vẽ, “Muốn cho

giá tiền nằm trong phạm vi hợp lý lại chả thể giảm bớt lực tấn công của cơ giáp, tôi làm thấy khó lắm đấy."

Chủ tiệm: Bọn họ hoàn toàn không nói cùng một ý, ông nghi ngờ cô đang giả heo ăn thịt hổ.

"Cô và Chuyển Lên Bờ Tây quen nhau à?"

"Cũng xem như là quen đi, lúc trước cơ giáp của anh ta do tôi cải tạo." Vệ Tam ôm bản vẽ đứng dậy, "Ông chủ, ông hỏi cái này làm gì?"

"Hôm nay Chuyển Lên Bờ Tây đang thử thách bản thân để lọt vào top 10, thứ hạng không ngừng di chuyển về phía cao trong nhóm ngẫu nhiên. Dựa theo tính toán này, ngày mai anh ta sẽ đối mặt với Tử Thần." Chủ tiệm hiển nhiên rất hứng thú, "Trước ngày thảm sát, toàn bộ điểm tích lũy xếp hạng của cô đã đổi với Tử Thần. Hiện tại Tử Thần rơi xuống phía dưới lại đụng trúng Chuyển Lên Bờ Tây, thế là mọi người trong Xưởng Đen đều đang đánh cược ai thắng."

"Nhất định là Chuyển Lên Bờ Tây rồi, anh ta lợi hại lắm." Vệ Tam không chút do dự cho hay, "Tử Thần có ưu thế về cơ giáp nhưng chiêu thức nóng nảy, hở một cái là lộ ra sơ hở ngay."

"Vé đã được bán hết, cô sử dụng tài khoản tuyển thủ để mua giúp tôi một vé đi, tôi trả tiền."

Ngày hôm sau, Vệ Tam còn ở tầng một dưới đất làm cơ giáp, còn chủ tiệm lấy được vé thì đóng cửa tiệm, tự mình đi tầng ba xem trận đấu.

Vệ Tam còn đang xây dựng động cơ bên trong cơ giáp, một lát sau cô quyết một lúc làm hai chuyện, mở quang não bỏ tiền tích lũy mua video trực tiếp của Chuyển Lên Bờ Tây.

Trong video, cơ giáp Tử Thần đã được sửa chữa. Hắn đứng ở giữa sân đấu vẫn kiêu ngạo, nhìn tuyển thủ đi lên thì bày ra thần thái sẽ giết chết đối thủ như mọi khi.

Chuyển Lên Bờ Tây nhảy vào khoang cơ giáp rồi không di chuyển chút nào, anh chờ trận đấu bắt đầu.

Chiêu thức của Tử Thần tầm thường lắm, toàn bộ dựa vào bạo lực và cơ giáp, nhưng cơ giáp của hắn quá tốt, cấp A bình thường đụng phải thì chỉ có một con đường bị ngược đãi đầy máu mà thôi.

Mà động tác Chuyển Lên Bờ Tây thì nhẹ nhàng, như là cấp bậc trong sách giáo khoa về mỹ học khi phát huy cơ giáp hạng nhẹ đến cực hạn. Tử Thần thậm chí nào có đến sát được bên cạnh anh, chỉ có thể nóng nảy thêm.

Vệ Tam ngồi trước bàn điều khiển, cắn một mảnh linh kiện của cơ giáp rồi ngẩng đầu nhìn hai người trong màn hình ánh sáng đang đánh nhau.

Hôm qua cô nói về sự lợi hại của Chuyển Lên Bờ Tây không phải là thuận miệng nói suông, chỉ cần nhìn vào cuộc thi với Tử Thần là biết. Đêm đó cô đã sử dụng toàn bộ sức lực của mình, còn phía Chuyển Lên Bờ Tây thì rõ là còn thừa sức, ngay cả cả cánh phá mây cũng không sử dụng.

Vệ Tam nhớ tới động tác của Chuyển Lên Bờ Tây khi đối phó Tử Thần, lại ở trong đầu nghĩ lại cảnh khi mình chống lại Tử Thần thì nên làm như thế nào.

Đương nhiên có nhân tố ảnh hưởng từ cơ giáp, nhưng mỗi một chiêu của Chuyển Lên Bờ Tây đều đánh ở vị trí chính yếu nhất, mà Vệ Tam sau khi đánh xong đêm đó mới hiểu được cơ giáp Tử Thần bất thường ở đâu.

Trong màn ánh sáng, Chuyển Lên Bờ Tây ra chiêu nào chiêu nấy nện vào các khớp nối của Tử Thần. Cuối cùng anh để mũi tên từ nỏ bắn xuyên đầu gối hắn, để cho hắn quỳ xuống trên sân đấu.

Vệ Tam chậm rãi lấy lấy miếng cơ giáp trong miệng, lợi hại ghê!

Tử Thần không cam lòng, hiển nhiên không thể tin được sau khi cải tạo cơ giáp thì mình liên tiếp bại trận trong tay hai cấp L3 mới. Quỳ gối trên sân đấu, hắn còn muốn đánh lén Chuyển Lên Bờ Tây.

Chuyển Lên Bờ Tây xoay người đá gãy đầu cơ giáp Tử Thần ngay, không để lại bất kỳ cơ hội nào.

Vệ Tam: “....?!!

Trước đó chả phải Chuyển Lên Bờ Tây là người rất dễ nói chuyện, từ lúc nào mà đã bạo lực như vậy? Hơi thở trên người cũng không giống nhau.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Luận về sự bao la và sâu sắc của văn hóa Trung Quốc

Trước trận đấu, Vệ Tam: Xúc hắn!

Sau trận đấu, Vệ Tam: Xúc hắn!

Chương 39

“CMN Lật Luôn Xưởng Đen”

Tử Thần đánh lén không thành công, ngược lại bản thân nhận được kết quả đầu rời đi đường đầu nên được khiêng xuống sân. Nghe nói bởi vì liên tiếp bại trận nên bị đả kích, sau đó sinh ra bóng ma trên sân đấu, chẳng còn xuất hiện trong Xưởng Đen.

Đương nhiên đây là chuyện sau này.

Chuyển Lên Bờ Tây đá gãy đầu Tử Thần chỉ trong một cú rồi đi thẳng xuống sân, thậm chí trọng tài còn chưa kịp hỏi cảm giác chiến thắng của anh.

Toàn sàn đấu hoan hô, rõ là trước đây có một nhóm khán giả không thích Tử Thần, lúc này cảm xúc dần dần trỗi dậy. Nhưng phía Chuyển Lên Bờ Tây, anh dường như không thể nghe thấy những âm thanh này, cứ thế đi thẳng ra ngoài.

Vệ Tam ở trong phòng làm việc nhìn bóng lưng phóng khoáng của anh ta bèn không khỏi cảm khái, người anh em họ Chuyển vẫn cứ thẳng thắng như trước.

Nhưng sát khí dường như nặng hơn không ít.

Cũng không biết trong khoảng thời gian này đã làm gì.

Tắt quang não, Vệ Tam tiếp tục bận rộn với công việc trên tay. Cô nhắm mắt lại và trong đầu dùng cảm giác từ từ thăm dò bộ phận bên trong, thậm chí không cần mở mắt mà các chi tiết và linh kiện trên tay đã được dán vào nhau, trông vừa khớp.

Chỉ riêng thân thể chính của cơ giáp, Vệ Tam mất cả ngày mới miễn cưỡng làm ra đại khái. Đến chạng vạng, cô nghỉ ngơi một tí, thế là ngồi xổm trước cửa hàng ăn mì chung với chủ tiệm.

Đột nhiên nhận được tin nhắn từ Chuyển Lên Bờ Tây: [Có muốn cùng nhau tham gia thi đấu đồng đội không?]

Vệ Tam đang bưng bát thiếu chút nữa là sặc, đang bình thường sao muốn cùng cô tham gia thi đấu đồng đội.

“Cô và Chuyển Lên Bờ Tây rất thân thuộc đấy.” Chủ tiệm ngồi xổm ở một bên tiến lại gần nhìn giao diện tin nhắn của cô nói, “Có thể giúp tôi xin chữ ký không?”

Vệ Tam lườm mắt nhìn chủ tiệm một cái, theo bản năng quay lưng về phía ông trái lại làm chủ tiệm thấy càng rõ giao diện hơn.

“Tại sao cô không cài giao diện riêng luôn cho rồi?” Chủ tiệm lắc đầu và tiếp tục ăn mì của ông.

Vệ Tam nghe thấy những lời này thì tức giận. Lúc trước bỏ ra gần ba vạn tinh tệ mua quang não, nhân viên cửa hàng còn nhấn mạnh cái này có giao diện riêng tư. Thế mà vừa cầm về xem thì giao diện tự động nhập mã ID của cô, những thứ khác lộ ra bên ngoài, trờ trờ chả che đậy. Hơn nữa, tính riêng tư giao diện quang não của người dùng có nghĩa là ngoại trừ chủ sở hữu quang não, những người khác không thể nhìn thấy giao diện thì thôi; dè đâu ngay cả cô cũng không thể nhìn thấy ID của chính mình.

Khá lắm, quả nhiên quảng cáo man trá thì ở thế giới nào cũng như nhau.

Mua cũng đã mua rồi, Vệ Tam đành dùng lấy vậy.

Vệ Tam ăn xong mì mới đứng dậy trả lời Chuyển Lên Bờ Tây: [Thi đấu nhóm cần ba người, sau này còn phải có một người nữa.]

Cấp độ L3 có hai lối đánh, một là PK đơn độc như trước đây, một loại khác là thi đấu đồng đội, cơ giáp hạng nặng, trung và hạng nhẹ cùng nhau thi đấu ở đấy. Điểm tích lũy và phần thưởng tinh tệ của cuộc thi nhóm sẽ tăng gấp đôi, chẳng qua Vệ Tam trước kia chưa nghĩ tới chuyện tìm những người khác nên cô cũng không biết lắm.

Chuyển Lên Bờ Tây: [Tôi biết, hôm nay hỏi vì cô là một cơ giáp hạng trung, trong khi tôi có một người bạn, anh ta giỏi cơ giáp hạng nặng. Các trận đấu đồng đội như thế ắt thú vị hơn, chúng ta có thể đạt điểm số nhanh hơn.]

Vào bảng xếp hạng có nghĩa là sau này có thể được nâng cấp, Vệ Tam luôn muốn tăng cấp để nhận được thù lao cao hơn.

Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt: [Có thể, nhưng tôi chỉ có thời gian rảnh vào cuối tuần.]

Chuyển Lên Bờ Tây: [Vừa đúng lúc, gần đây chúng tôi về cơ bản chỉ đi được vào cuối tuần.]

Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt: [Hiện tại bạn bè của anh ở nhóm ngẫu nhiên nào của L3 thế?]

Vệ Tam muốn xem tình huống của bạn anh ta.

Chuyển Lên Bờ Tây: [À, cậu ta vẫn còn ở tầng một đánh nhau, vừa mới vào thôi.]

Vệ Tam: "?"

Có lẽ Chuyển Lên Bờ Tây cũng biết chuyện này không hợp lẽ thường nên giải thích lập tức: [Không sao, tôi có nói với cậu ta vụ vượt cấp khiêu chiến rồi, cuối tuần có lẽ sẽ lên cấp.]

Vệ Tam vừa đọc xong tin tức của anh đã lập tức nhận được thông báo của hệ thống: [Chuyển Lên Bờ Tây đề gợi ý kết bạn "Đ1t Chết Mày"]

Chuyển Lên Bờ Tây: [Đây là bạn tôi, hai người có thể thêm bạn trước.]

Vệ Tam: [... ID bạn anh rất độc đáo.]

Chuyển Lên Bờ Tây: [ID của hai người đều độc đáo hết.]

Trong lúc nhất thời Vệ Tam không biết Chuyển Lên Bờ Tây nghiêm túc khen ngợi bọn họ hay là nghiêm túc châm chọc bọn họ.

Vệ Tam thêm Đ1t Chết Mày làm bạn bè, người kia ngay lập tức ập tới và gửi tin nhắn: [Cô có phải là người thần bí đó không?]

Đầu Vệ-Tam-Thần-Bí đầy dấu chấm hỏi.

Đ1t Chết Mày: [Tôi sẽ được lên cấp vào cuối tuần tới, chúng ta hãy cùng giết họ!]

Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt: [Ok.]

Đ1t Chết Mày: [Cô nói chuyện làm sao mà quái gở không giống người thường.]

Vệ-Tam-Quái-Gở: "…"

Đây là lần đầu tiên có người trực tiếp chỉ ra, đụng phải đối thủ rồi thì giọng điệu quái gở của cô đã thua ngay người có đẳng cấp cao hơn.

Ba người ở phía này sau xây nên một nhóm, tên cũng không lấy từ Chuyển Lên Bờ Tây mà gọi là "CMN Lật Luôn Xưởng Đen".

Năm nay cá tính của mấy người đúng là thẳng thắng rõ ràng.

Vệ Tam Quái Gở cảm thán trong lòng.

…

Bởi vì đột nhiên thêm chuyện nhóm ba người, tiến độ làm cơ giáp của Vệ Tam đã tăng nhanh một chút. Giữa chừng cô còn học thêm một quyển "Bách khoa toàn thư về vũ khí cơ giáp", muốn nghiên cứu tí về việc làm sao thay đổi vũ khí của Huyết Tích.

Các đặc tính của Huyết Tích đạt đến sự hoàn hảo, nơi Vệ Tam có thể thay đổi chỉ có vũ khí, nhưng cũng không thể thay quá lớn, bằng không sẽ phá hủy sự cân bằng tổng thể của cơ giáp.

Vào đêm cuối cùng của thứ sáu, cơ giáp mới từ Xưởng Đen của Vệ Tam cuối cùng đã được hoàn thành.

"Cứ như vậy?" Chủ tiệm vô cùng giống quần chúng hóng hớt, cứ hóng chuyện rồi chậc chậc lắc đầu.

"Rất tốt." Vệ Tam nhờ chủ tiệm hỗ trợ đo số liệu cơ giáp, không có vấn đề gì lớn.

Chủ tiệm giơ ngón tay cái về phía Vệ Tam: "Cô là cơ giáp sư linh hoạt nhất mà tôi từng thấy đấy."

"Quá khen rồi."

Vệ Tam sĩ đến tầng ba dưới lòng đất vào thứ bảy, ba người hẹn sẽ gặp mặt thật ở sảnh chính.

Khi đi qua, cô thấy một thanh niên đeo mặt nạ bên cạnh Chuyển Lên Bờ Tây đang nhìn xung quanh.

“Đ1t Chết Mày?” Vệ Tam tiến lên chào hỏi.

Nam thanh niên đeo mặt nạ nhìn chằm chằm vào cô một lúc lâu mới cuối cùng gật đầu: “Đ1t Chết Mày.”

Vệ Tam: “….” Chợt thấy tức ta.

“Chúng ta tạo nhóm trước đi.”

Quy tắc lần này đã được anh hỏi rất rõ ràng, các nhóm phải được chứng nhận trên máy ở sảnh chính trước khi có thể tiến hành pk.

“Đị… Đ1t Chết Mày, cậu tới đây.” Chuyển Lên Bờ Tây dường như không thể mở miệng để gọi được cái tên này.

Bị biệt danh của Đ1t Chết Mày làm cho anh nổi một thân da gà, ngại Vệ Tam ở đây nên cũng không tiện cho anh gọi nữa.

Ba người lần lượt tiến hành chứng nhận trên máy móc ở sảnh chính, thành lập nhóm “CMN Lật Luôn Xưởng Đen” xong là đã lập tức vào nhóm pk.

“Đ1t Đ1t, anh chọn đi.” Vệ Tam hét lên.

“Cô mới đ1t ấy.” Đ1t Chết Mày bĩu môi nhưng bàn tay nhấn nút xác nhận trước.

[Sân đấu 23: Đội CMN Lật Luôn Xưởng Đen vs Đội Hahaha]

Ba người cùng lúc nhận được đối thủ và số sân đấu.

“Đi thôi, Tây Tây dẫn đường.” Đ1t Chết Mày là một người không cho bất kỳ ai chiếm ưu thế cả.

Xưởng Đen cân nhắc chuyện trong sân thi đấu sẽ có sáu chiếc cơ giác cho nên phạm vi sân đấu nhóm sẽ lớn hơn, phía trước sân đấu 23 không có nhóm nào tranh tai nên ba người cứ thế đi vào đường nối.

Vệ Tam vừa thả cơ giáp ra thì Đ1t Chết Mày bên cạnh đã sốc: “Cơ giáp của cô xấu ẻ luôn!” Anh chưa từng nhìn thấy một cơ giáp xấu xí như vậy trong cuộc đời mình.

Ngay cả phía Chuyển Lên Bờ Tây bên cạnh cũng ngây ngẩn cả người, anh đã từng thấy cơ giáp đầy màu sắc của Vệ Tam trước đây, nhưng

vẫn không bị đánh vào đau thế này.

Chiếc cơ giáp này hoàn toàn ở trạng thái ban sớm, chưa được bôi màu gì lên cả, cộng với các bộ phận vật liệu mà Vệ Tam dùng đều là mấy miếng khác nhau nhờ chủ tiệm tìm giúp nên màu sắc cũng lỗ chỗ. Đó là chưa kể tới cơ thể của cơ giáp thường chia màu xám ở mức nào đó, còn cái này thì chỗ này hơi xám, kia tối hơn một chút.

Cảm giác này giống như... Mỗi một cái cơ giáp đều có quần áo riêng của mình nhưng tới cơ giáp của Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt thì không mặc quần áo đã chạy ra.

… Cay con mắt thật.

Vệ Tam nói lời chính nghĩa: “Chúng ta đến đây thi đấu, không phải tuyển chọn cho cuộc thi sắc đẹp.”

Sơn màu phí tiền, thế này Vệ Tam sẽ tiết kiệm một khoản là cuộc sống vui vẻ ngay, Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt không phải là chuyện đùa.

“Mấy thứ cô nói cũng hợp lý.” Đ1t Đ1t như có điều suy nghĩ.

Ba người vừa đứng trên sân đấu thì nhóm đối thủ phía đối diện đã đồng loạt đưa mắt tới trên cơ giáp Vệ Tam. Trên khán đài có một ít khán giả bởi vì thức dậy sớm nên còn mặt ủ mày chau, cơ mà nhìn thấy cơ giáp Vệ Tam rồi thì từng người cũng dần tỉnh táo.

Cùng cám cảnh như nhau về chuyện trên thế giới còn có cơ giáp xấu xí như vậy.

“Vẫn còn so sánh không thi đấu à, chưa từng thấy qua cơ giáp xấu xí như vậy sao trời?” Đ1t Đ1t bày vẻ trâu bò hô lên với ba người phía đối diện còn đang sửng sốt.

Đ1t Chết Mày nói chuyện có sức hơn Vệ Tam, có vẻ như xấu xí như vậy là một vinh dự.

Sẽ có vài phương án cho ba loại cơ giáp hạng nhẹ, trung và hạng nặng đối đầu với nhau, cụ thể phải xem hai bên chọn như thế nào, là so đấu với cùng loại cơ giáp hay là so đấu với khác loại.

Nhưng trong trường hợp song phương chưa hiểu nhau thì về cơ bản là cứ xem ai xông lên phía trước, ai chọn ai trước.

Đ1t Đ1t xông thẳng lên đầu tiên, dùng pháo ion tấn công như không cần tiền làm đòn phủ đầu.

Vệ Tam còn chưa từng thấy có người dùng pháo như vậy, thế là cô vừa kéo cơ giáp hạng nhẹ của đội Ha ha ha, một bên xem anh ta tranh tài.

Pháo ion Đ1t Đ1t b ắn ra ngoài không có một cái nào sẩy, nhưng hết lần này tới lần khác cả chiếc cơ giáp lại lộ ra vẻ thờ ơ giống như chỉ sẵn tay nên bắn qua thôi.

Rõ ràng là một cơ giáp hạng nặng nhưng lần nào cũng trông nó thật "nhẹ nhàng".

Ha ha ha cũng không ngờ được cơ giáp hạng nặng của đội CMN Lật Luôn Xưởng Đen lại mạnh như vậy, cơ giáp hạng trung đang đối phó với Chuyển Lên Bờ Tây muốn đi cứu đồng đội, lại bị Chuyển Lên Bờ Tây bắt được sơ hở bèn dùng nỏ phóng tên thẳng vào cổ họng.

Cảm giác ngạt thở khi bị bắn trúng cổ họng trong nháy mắt thông qua cơ giáp truyền đến người ở trong khoang. Còn chưa đuổi cảm giác này đi thì Chuyển Lên Bờ Tây đã cận thân lấy tay rút mũi tên kia ra, kế đó một lần nữa đưa tên vào trong cơ thể cơ giáp, thẳng tay hủy khoang cơ giáp.

… Đou má

Vệ Tam phân tâm nhìn hai người, đây là lần đầu cô thấy Đ1t Đ1t còn chưa rành rõ lắm, trong khi một thời gian không thấy Chuyển Lên Bờ Tây, làm sao mà chiêu thức trở nên hung tàn như vậy. Bên cạnh đó loại áp sát thân này là lợi dụng cách làm của mấy tên vô dụng, trước kia chưa từng thấy anh như vậy.

Trước kia Chuyển Lên Bờ Tây dù đá bay đối thủ nhanh nhẹn lắm nhưng chỉ ép đối thủ nhận thua, đến khi đếm ngược là dừng. Trong khi tuần trước chống lại Tử Thần đánh lén, anh ta đã đá thẳng gãy đầu luôn, tuần này cũng dùng chiêu thức chết người, không để lại bất kỳ cơ hội giãy dụa nào cho đối thủ.

Chuyển Lên Bờ Tây đi đâu để được bổ túc à?

Hai người bên kia gần như kết thúc trận đấu trong nháy mắt song cũng không tới giúp đỡ, chỉ đứng trên sân xem Vệ Tam và một người

khác vờn nhau.

“Cúi Đầu, chiêu đánh gì gì của cô ấy, dùng nó thông hắn cho ngoẻo luôn!” Đ1t Đ1t đứng ở bên cạnh, cơ giáp ôm tay nói.

Vệ Tam: “…”

Tuyển thủ cuối cùng của Ha ha ha nhìn đồng đội đã thất bại lại nghe được lời của Đ1t Đ1t nên kích động trước, một bộ dáng muốn liều mạng với Vệ Tam.

Còn đang mải xem cảnh quên đất trời, ban đầu Vệ Tam hoảng sợ. Cơ giáp của cô vừa mới làm, tuy rằng xấu đau xấu đớn nhưng cũng không thể để cho người ta đụng tới đụng lui.

Người trên khán đài lập tức nhìn thấy tốc độ của một cơ giáp xấu xí tăng lên giống như ma quỷ, lao tới quấn lấy đối thủ.

“Rầm…”

Một phần ba thân trên cơ giáp của đối phương trực tiếp lăn xuống, khoang cơ giáp lộ ra bên ngoài, người đàn ông bên trong cứng đờ giơ tay sờ sờ tóc mình rồi lập tức ngã xuống.

“Người cậu quen này này rất thú vị đấy.” Đ1t Đ1t thu lấy cơ giáp, đứng bàn chuyện bên cạnh Chuyển Lên Bờ Tây, “Lối đánh dứt khoát lưu loát, có một chút phong thái của tớ.”

Thấy cơ giáp của mình còn nguyên vẹn không tổn hao gì, Vệ Tam thở phào nhẹ nhõm và từ bên trong cơ giáp đi ra.

Vừa ra, Đ1t Đ1t đã đi lên kề vai sát cánh: “Nhìn không ra, cô có chút bản lĩnh.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Đánh nhau còn được, nhưng làm cơ giáp của tôi bị thương, anh phải chết.

Chương 40

“em có biết một bệnh viện não không tệ”

“Thành lập một nhóm?”

Tầng bốn dưới mặt đất ở Xưởng Đen, người đàn ông trung niên ngạc nhiên: “Chuyển Lên Bờ Tây và Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt?”

“Vâng, họ đã đi chứng nhận nhóm ở sảnh chính sáng sớm nay. Hiện tại đã so đấu trận thứ tư, toàn bộ đều thắng.

“Thú vị, còn một người khác là ai?”

“... ID gọi là Đ1t Chết Mày mới tới tuần trước, hai ngày đã lên được L3, có vẻ như là người được Chuyển Lên Bờ Tây mang tới.”

“Thế chờ bọn họ lọt vào top 100 bảng xếp hạng thì phát thiệp mời.” Người đàn ông trung niên khoanh hai tay, “Ba chỗ ngồi cho bọn họ.”

“Nhưng mà…”

“Không có nhưng, thiệp mời gửi cho họ, đến lúc đó ai không phục thì tự mình đi tìm bọn họ.” Người đàn ông trung niên có chút hứng thú, “Ở đâu trong Liên bang cũng dựa vào thực lực.”

Đội CMN Lật Luôn Xưởng Đen vẫn đang thi đấu không ngừng, ba người thậm chí còn không phối hợp nhiều, cứ một mình giải quyết đối thủ. Mỗi lần đấu Vệ Tam đều rơi xuống cuối cùng, cô luôn không tự giác nhìn hai người đồng đội, rất nhiều động tác đều là chiêu thức cô không biết hay chưa từng thấy qua.

Về sau Vệ Tam nhìn thấy chiêu thức yêu thích thì dứt khoát áp dụng ngay tại chỗ cho đối thủ.

“Cúi Đầu, cô không biết xấu hổ là gì luôn.” Đ1t Chết Mày vừa đánh một trận đã nói với Vệ Tam, “Trộm học chúng tôi.”

“Anh cũng có thể học của tôi.” Vệ Tam không biết quê là gì cho hay.

“Học cô thì cũng phải học chỗ đáng giá.” Đ1t Đ1t lắc đầu, “Con đường của cô ngang tàng quá, tôi không học được.”

“Cái này gọi là lấy sở trường của các nhà.”

“Làm đại đi, tớ thấy chơi chán rồi, có thể nhanh chóng thăng cấp không?” Đ1t Đ1t thở dài, không một ai đánh ngon lành, lúc Chuyển Lên Bờ Tây nói nơi này thú vị nên anh mới tới.

Chuyển Lên Bờ Tây cúi đầu nhìn điểm tích lũy: “Tầng L3 chỉ có thể khiêu chiến mười hạng đầu trong một nhóm ngẫu nhiên.”

“Vậy chúng ta sẽ khiêu chiến top 10.”

Sau khi cả ba người đồng ý, Chuyển Lên Bờ Tây mới chọn khiêu chiến.

Không thể không nói, đánh theo nhóm rất có lợi nhuận, đặc biệt là trong trường hợp hai thành viên trong đội đều là cao thủ làm Vệ Tam quả thực chả phải lo lắng. Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, số dư trống rỗng bắt đầu tăng trở lại, điểm cũng tăng lên.

Sau khi trở lại trường học, Vệ Tam phải gọi một bàn lớn cho mỗi bữa ăn.

“Vệ Tam, dạ dày của em là cái động không đáy à?” Đinh Hòa Mỹ cầm một đôi đũa trong tay, khiếp sợ hỏi.

Thể lực tinh thần chiến sĩ độc lập tiêu hao rất lớn cho nên phần ăn lớn cũng là chuyện vô cùng bình thường, có thể thấy thiếu gì người bưng tận mấy dĩa ăn trong căng tin. Nhưng Vệ Tam lại ăn nhiều hơn thế nữa, đây là vòng thứ mấy rồi.

“Gần đây em hơi đói.” Vệ Tam cũng không ngẩng đầu lên, hơn nữa trường cung cấp thức ăn miễn phí cho sinh viên trong đội tuyển đang huấn luyện.

“Chị huấn luyện một ngày cũng không thể ăn được lượng cơm như em.” Đinh Hòa Mỹ lắc đầu, “Mỗi trận đấu có mười ngày, lương khô mang vào cũng có hạn, làm sao em vượt qua được đây.”

“Không thể tìm được đồ ăn ở bên trong á?” Vệ Tam rốt cục chịu ngẩng đầu lên, “Sân thi đấu đặt ở mấy ngôi sao thì tìm được đồ ăn mới đúng chứ.”

“Có thể thì có thể nhưng nguy hiểm. Có một lần đội tuyển trường kia vì nhóm lửa không đúng cách đã làm toàn bộ đội tuyển bị đàn thú

tấn công, cuối cùng tất cả đều bị loại.” Đinh Hòa Mỹ nhớ ra một chuyện, “Nhưng trận đấu bắt đầu có một túi đồ được phân phối ngẫu nhiên, trận đó South Pasadena được chia cho lương khô cho toàn đội xem như may mắn. Nhưng lần đó họ đứng cuối cùng bởi vì Samuel đã cướp lương khô của bọn họ, thậm chí còn phát sinh tranh chấp.”

“Ở đâu cũng có Samuel.” Vệ Tam còn chưa nghe nói chuyện tốt nào mà người của trường quân sự Samuel đã làm.

“Người của đoàn điều tra đến bây giờ vẫn chưa đi, hai điều tra viên trường Samuel kia mỗi ngày đều lúc ẩn lúc hiện trong trường.” Sắc mặt Đinh Hòa Mỹ khó coi, “Không biết vênh vang đắc ý cái gì, chỉ có một hai cái ngón nghề đáng kinh.”

Vệ Tam suy nghĩ một chút cho hay: “Em thấy bia ngắm của chúng ta nên đổi sang cái mới.”

“Cái gì?”

Vào buổi chiều, mấy người điều tra bên Samuel bước ra khỏi nơi cư trú của họ như thường lệ, ngủng nghỉnh qua sân tập. Ban đầu họ muốn nhìn thấy những sinh viên này tức giận và không thể làm gì, kết quả là họ đi đến một nửa đột nhiên khựng lại.

“Vệ Tam, em có làm được không?”

“Gấp cái gì.”

“Đánh vào mắt kìa cậu tính đánh ở đâu?”

“Tôi thấy mũi rất xấu, nhìn không vừa mắt, đánh mũi trước đi.”

“Vệ Tam, đấm vào miệng cái ngữ đó!”

“Đánh đi, nhìn miệng ông ta cũng làm tớ không thoải mái.”

Có hai cái bia ngắm được đặt ở giữa sân tập, trên bia dán hai tấm ảnh là hai giáo viên Samuel trong đoàn điều tra.

Một nhóm sinh viên vây quanh ở đó cũng không lên cơ giáp, chỉ đơn giản là bắn vào bia.

Bây giờ các bức ảnh trên cái bia về cơ bản đã thủng trăm ngàn lỗ.

“Ha ha ha, Vệ Tam, cậu tệ rồi, đánh người ta thủng như cái rây vậy.”

“Không còn cách nào mà, họ xấu đến mức đau mắt tôi.” Vệ Tam thu súng, bất đắc dĩ trả lời.

Một trong những giáo viên Samuel vội vã đến: “Lấy ảnh của tôi xuống mau.”

Vệ Tam giống như mới nhìn thấy bọn họ: “Đây không phải là giáo viên của đoàn điều tra sao? Thầy à, trường quân sự Damocles chúng em tôn trọng tự do, chỉ là luyện tập mà thôi, thầy đừng xem là thật nha.”

Giáo viên đeo kính đến kéo người hồi nãy ra, mỉm cười với Vệ Tam: “Mấy em luyện từ từ. Nhưng mà… coi chừng lúc tới giải đấu thì bị chúng tôi đánh thành cái rây, dù sao đạn cũng chả có mắt.”

Vệ Tam bày dáng vẻ rộng lượng: “Dạ vâng thầy. Nhưng mà cũng không sao cả, mấy viên đạn của chúng em có mở to mắt, chuyên bắn vào giống chó thế này thôi.”

Dứt lời, cô nghiêng mặt giơ tay lên bắn một phát súng, bạn bắn trúng chính giữa trán của giáo viên nam đeo kính.

Người đàn ông trung niên đeo kính đột nhiên tối sầm mặt: “Nhớ kỹ những gì em nói.”

“Vẫn luôn nhớ kỹ.” Vệ Tam thờ ơ gõ nòng súng, “Đầu óc thầy không tốt thì nhớ tới bệnh viện xem thử sao.”

“Em biết có một bệnh viện não không tệ, thầy có muốn thông tin liên lạc không?”

“Thầy ơi giấu bệnh là không được đâu!”

Các sinh viên xung quanh nhao nha ồn ã làm hai điều tra viên Samuel cuối cùng chỉ có thể kiềm chế sự tức giận của mình và rời khỏi sân tập.

Nhưng trải qua chuyện này, mãi cho đến khi đoàn điều tra rời đi, cả hai người này không còn đi qua đây.

Chuyện này truyền đến tai những người trong trường thì họ đều thấy buồn cười, Vệ Tam này vô lại quá.

Một mực làm cho hả giận nhưng không ảnh hưởng toàn cục.

Nhiều nhất chỉ là hành động náo loạn theo cảm tính của sinh viên, ngược lại hai giáo viên kia so đo thì có vẻ không ổn.

“Mặt này mà em ấy cũng làm được.” Lê Trạch nhớ tới Vệ Tam thì không khỏi đau đầu. Từ sau sự kiện truy đuổi xe lần trước, hiện tại anh nhìn thấy Kim Kha và Ứng Thành Hà đều không được tự nhiên.

Hai người tốt thế này sao lại…

Vệ Tam đúng là là cái nguồn ô nhiễm.

Mang theo thành viên chủ chốt cấp S huấn luyện, Lê Trạch kể lại chuyện này cùng mấy thầy cô khác. Hạng Minh Hóa hừ một tiếng: “Ngay ngày đầu tiên tôi đã nhìn ra ngay em ấy là cái gai gây đau đầu, may sao chỉ là cấp A, nếu là cấp S chỉ e sẽ quật tới lật trời.”

“Nói thế sao còn cho em ấy cơ giáp của mình.” Giải Ngữ Mạn bên cạnh cười nói.

“Cơ giáp đó thích hợp với em ấy.” Hạng Minh Hóa kiên quyết không thừa nhận mình thích sinh viên này, thừa nhận chẳng khác nào có ý mình rất ưa tác phong của em ấy sao?

Ông là một giáo viên tốt, không thích mấy đứa đau đầu.

“Mấy sinh viên tiến bộ rất nhanh.” Lê Trạch nhìn mấy người chiến sĩ độc lập cấp 3S phía dưới, “Thiếu sót duy nhất là quá mức nhân từ và nương tay.”

“Nếu tất cả đều bẩn thỉu như người của trường Quân sự Samuel thì chúng ta cũng không đến mức rơi vào tình trạng hiện tại.” Ánh mắt Giải Ngữ Mạn xa xôi, “Tinh thần của trường quân sự Damocles là chiến đấu đẫm máu trên chiến trường, không phải để đối phó với người trong nội bộ.”

Mấy người đứng ở đỉnh cao nhất trên thung lũng, im lặng nhìn xuống các sinh viên đang chiến đấu với tinh thú.

Nhân loại và tinh thú đã ở trong thế cân bằng nhiều năm làm nội bộ bắt đầu bất an và hỗn loạn, tất cả mọi người muốn trở thành người lãnh đạo và đã quên bộ dạng ban đầu của Liên minh khi liên thủ đối

phó với tinh thú khi trước.

Bây giờ chỉ xem ai có thể giữ được trái tim như thuở ban đầu.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Mặc kệ ai bẩn, cứ làm cho xong việc.

Chương 41

“Tôi Có Tiền”

Gần đây trôi qua quá thuận lợi, tâm tư Vệ Tam lại bắt đầu nghĩ lung tung, cô muốn biết kiến thức cơ giáp liên quan đến cấp S quá.

Cơ giáp sư cấp S duy nhất cô quen biết là Ứng Thành Hà.

Tuy nhiên trong quá trình tập luyện, cũng chỉ có Kim Kha thỉnh thoảng đến sân tập, các thành viên chủ lực cấp S khác không tham gia. Ứng Thành Hà đã lâu không xuất hiện cùng Kim Kha, nghe đâu đang điều chỉnh bước cuối cùng cho cơ giáp của Kim Kha và bản thân.

Cả ba khoa đều phải khảo sát về khả năng điều phối của chỉ huy, sức chiến đấu của chiến sĩ độc lập và trình độ của cơ giáp sư ở giải đấu Hephaestus. Cơ giáp sư của thành viên chủ lực không chỉ đơn giản là sửa chữa, mà còn thiết kế cho mình và chỉ huy một cơ giáp phòng thủ, chính là thời cơ tốt nhất để cơ giáp sư dương danh.

Huấn luyện xong, Vệ Tam buồn bực ngán ngẩm, cuối cùng không nhịn được mà chọt hỏi Ứng Thành Hà.

Lén Lút Ăn Xin: [Nếu muốn đọc sách về cơ giáp cấp S trong trường thì cần điều kiện gì?]

Ứng Thành Hà: [Điều kiện? Không, miễn là sinh viên của trường là có thể xem được.]

Lén Lút Ăn Xin: [Ở đâu? Tôi muốn xem!]

Ứng Thành Hà ngồi xổm trên mặt đất, mái tóc dài xơ xác đã được buộc lên, anh cũng mặc kệ trạng thái của mình kém như thế nào mà nhận video call luôn: “Tại sao muốn xem cái này?”

Cơ giáp cấp S có một hệ thống khác, khi xây dựng cơ giáp cần phải hao phí cảm giác cực lớn, đặc biệt là lần thử nghiệm đầu tiên khi tất cả số liệu cơ giáp lộn xộn đều sẽ tràn vào trong não. Nếu không có cảm giác mạnh mẽ thì chỉ có thể tạo thành tổn thương cho não. Cho nên cơ giáp sư cấp A bình thường sẽ không góp vui vào chuyện nghiên cứu cấp S gì đó. Chênh lệch giữa hai cấp này lớn lắm, giống như đưa sách toán cao cấp đến trong tay hơn trăm học sinh tiểu học

mới biết cộng trừ nhân chia, hoàn toàn không hiểu được.

Vệ Tam thành khẩn đáp: “Tôi chỉ muốn xem sách về tư liệu cơ giáp liên quan đến cấp S, tò mò bên trong viết cái gì.”

“Qua hai ngày nữa tôi sẽ dẫn cậu đến phòng tư liệu.” Bên Ứng Thành Hà truyền đến một tiếng “Ting…” khiến anh nhìn về phía nguồn âm thanh bên đó, kế đó đã quay đầu nói với Vệ Tam trong video call, “Trường Quân sự Damocles không chỉ có sưu tầm tất cả bản nháp ghi chép của Ngư Thanh Phi mà còn có sách vở, nhưng mà có rất nhiều thứ chỉ là do ông ấy viết đại lung tung, tất cả truyền thừa của bậc thầy cơ giáp đều ở trong con chip, chỉ có người có nhận thức cấp S mới có thể dùng não để nhận được và học tập.”

Nói cách khác, Vệ Tam đọc sách sẽ không ra manh mối nào.

Ứng Thành Hà vội vàng đi xem kết quả thí nghiệm, cũng vì vội vã nên còn có chuyện chưa nói hết.

Trên thực tế năm trường quân sự lớn thì ai cũng để lại một con chip của mấy bậc thầy cơ giáp, duy chỉ có trường Damocles là giữ lại cả sách và ghi chép của Ngư Thanh Phi, nghe nói là Ngư Thanh Phi trịnh trọng giao những thứ này cho hiệu trưởng lúc đó, dặn dò phải bảo tồn thật tốt.

Về phần mấy cuốn sách đó…

Ứng Thành Hà lật một chút, một lời khó nói hết.

Vệ Tam mấy lần nhìn thấy tư liệu của Ngư Thanh Phi từ trong miệng người khác hoặc là trên diễn đàn Tinh Võng đều nói ông là bậc thầy, là cơ giáp sư hàng đầu, là người tiên phong tiên phong của cơ giáp hạng nhẹ, là một người cực kỳ ưu tú. Nghe Ứng Thành Hà nói có thể dẫn mình đi xem ghi chép của Ngư Thanh Phi, Vệ Tam thấy một ngày như một năm, chỉ ước gì có thể đi xuyên tới hai ngày nữa.

Vừa mới luyện tập xong hôm thứ năm, Ứng Thành Hà đã tìm tới.

“Vệ Tam, đi thôi.”

Vệ Tam còn đang nói chuyện với bạn bên cạnh, nghe được và nhìn thấy Ứng Thành Hà thì cô lập tức phấn chấn, cô có thể lập tức nhìn thấy sách liên quan đến cấp S rồi!

“Tóc của cậu…" Vệ Tam vừa đến gần đã chỉ vào mái tóc dài sau lưng Ứng Thành Hà, “Đốt rồi?”

Ứng Thành Hà nhác trông về sau: “Một cái máy bị nổ, vạ lây cho tóc.”

Vốn tóc anh cũng không mượt mà gì mấy, hệt như đám cỏ khô, nay bị đốt thật làm Vệ Tam thặng thinh một hồi, cô cúi đầu hai vai khẽ run nhẹ.

Ứng Thành Hà: “?”

Không nhìn thấy đầu anh sốt nên Vệ Tam khóc à.

Một giây sau Ứng Thành Hà đã biết mình sai một cách triệt để. Vệ Tam ngẩng đầu, sắc mặt mang theo nụ cười không che dấu, mở chức năng camera của quang não, bùm bụp vỗ lên đầu anh. Đoạn gửi cho Kim Kha, chuyện vui thì phải cùng hưởng.

Lén Lút Ăn Xin: [Hahahaha, tóc Thành Hà cuối cùng cũng bị đốt cháy!!]

Nhà Kim Phát Tài: [Haha ha ha ha, tóc này không đốt mới tiếc]

Ứng Thành Hà: [... Tôi vẫn còn trong nhóm.]

Lén Lút Ăn Xin: [Thất lễ.]

Nhà Kim Phát Tài: [Thất lễ.]

Ứng Thành Hà: [Tóc anh họ tôi đốt lên càng đẹp mắt hơn:)]

Nhà Kim Phát Tài: [???]

Nhà Kim Phát Tài: [Thành Thành, cậu thay đổi!]

Lén Lút Ăn Xin: [Vậy ngọn lửa cháy lên chẳng phải gọi là ngọn lửa Đế Quốc sao?]

Ứng Thành Hà: [Vậy thì các cậu tranh thủ cho tôi thấy Ngọn Lửa Đế Quốc đi.]

Anh gửi xong tin này trong nhóm liền giơ tay túm lấy tay Vệ Tam đi vào phòng tư liệu.

Đi đến phòng tư liệu, Ứng Thành Hà giúp Vệ Tam đăng ký thân phận, người giới thiệu là ID của chính anh.

“Đột nhiên hơi khẩn trương.” Vệ Tam đứng ở cửa phòng tư liệu, giơ tay sửa sang quân phục, tiện thể phủi bụi vương trên huy chương ở cánh tay.

Thấy cô như vậy, Ứng Thành Hà ngược lại không giải thích bên trong đều là sách gì vì muốn chờ xem kịch vui, anh quẹt thẻ ID của mình xong thì mang Vệ Tam đi vào.

Phòng tư liệu đại khái khoảng bảy mươi mét vuông, giá sách bên trong được nhồi nhét đầy ắp. Vệ Tam đi vào đã nhất thời cảm nhận được mùi thơm ngát của tri thức, cô cảm giác mình như mình muốn đi ngao du trong đại dương tri thức cơ giáp ngay và luôn.

“Đây đều là những ghi chép của bậc thầy Ngư Thanh Phi, ông ấy còn đặc biệt tìm nhà xuất bản để làm ra sách về bản viết tay của mình, toàn bộ đặt ở mấy giá sách này.” Ứng Thành Hà đại khái chỉ chỉ.

Vệ Tam gật đầu, hưng phấn xông lên rút ra một quyển sách dày nhất tên là “Hành trình Thanh Phi chế tạo cơ giáp”.

Vừa nhìn thì biết đây là tác phẩm vĩ đại!

Cô hít sâu một hơi, làm dịu đi tâm trạng kích động rồi mở trang đầu tiên, chỉ thấy trên đó viết mấy chữ rồng bay phượng múa thật to: Làm cơ giáp thật phiền.

Vệ Tam: “?” Cảm thấy hơi không thích hợp.

Tiếp tục lậtq, uả nhiên không phải là kiến thức cơ giáp siêu quần trong tưởng tượng của cô, mà chỉ là nhật ký.

[Lịch Tinh Tú ngày 19 tháng 7 năm 4008, buổi sáng đi đến căng tin số mới được xây để ăn tối, má Hi Thất làm khó ăn như vậy mà có ý tốt nên mang ra. Tức giận đến đau dạ dày, không muốn làm cơ giáp, không làm nữa, nghỉ ngơi một ngày.]

[Lịch Tinh Tú ngày 22 tháng 7 năm 4008, buổi trưa bị lá đập vào đầu, tóc bị thương, đau lòng bản thân yếu đuối thì còn làm cơ giáp gì chứ, nghỉ ngơi.]

[Lịch Tinh Tú 4008 ngày 04 tháng 8 năm 4008, hôm nay hiệu trưởng

thay đổi kiểu tóc mới, làm xấu mắt tôi, đau mắt quá, thôi nghỉ ngơi cho rồi, ngày mai phải bắt đầu thiết kế cơ giáp mới, chắc chắn!]

...

Vệ Tam kiên trì lật hơn mười trang, cuối cùng "bộp" một tiếng đóng sách lại, cuốn này gọi là hành trình cơ giáp quỷ gì, không bằng gọi mười ngàn vạn lý do lười biếng của Thanh Phi.

"Đây là ghi chép của ông ấy?" Vệ Tam liên tục lật mấy quyển sách, cả thảy đều hệt nhau, tất cả đều là nhật ký lười biếng do Ngư Thanh Phi ký tên.

Ứng Thành Hà rốt cục nhìn thấy Vệ Tam ăn quả đắng, nội tâm anh vui mừng quá thảy nhưng trên mặt vẫn giữ bình tĩnh: "Ừ, các đời hiệu trưởng vì bảo vệ mặt mũi của Ngư Thanh Phi cho nên không cho sinh viên nói ra chân tướng bên ngoài."

"..."

Vệ Tam bỗng cảm thấy thất vọng, nhưng ngày huấn luyện ở trường ngoại trừ luyện tập, cô cũng không có việc gì để làm.

"Lần sau tôi có thể tự mình tới đây mượn "sách" xem không?"

"Cậu còn muốn xem?" Ứng Thành Hà ngạc nhiên hỏi.

Vệ Tam tiện tay rút ra một quyển sách khác, như thường lệ vẫn là Ngư Thanh Phi chửi bới mọi thứ trong cuộc sống: "Lúc nhàm chán thì đọc xem, cũng rất thú vị mà."

Ngư Thanh Phi chắc chắn không phải là người đứng đắn.

"Mấy cậu huấn luyện thế nào rồi?" Ứng Thành Hà kéo ra một quyển sách từ bên cạnh và ngồi xuống với Vệ Tam.

"Huấn luyện độc lập cứ như thế thôi, thường khi có thêm hai người phối hợp nữa." Vệ Tam thờ ơ trả lời, từ sau khi lập nhóm với Chuyển Lên Bờ Tây ở Xưởng Đen, cô lại trở về trường huấn luyện, đúng là luôn có sự đơn giản vô vị.

Không thể nói Đinh Hòa Mỹ và Niếp Hạo Tề có trình độ kém, chỉ là bọn họ không thể so sánh được với Chuyển Lên Bờ Tây.

Trước đây cô biết Chuyển Lên Bờ Tây chỉ tới đó cuối tuần nên cho rằng anh ta cũng là sinh viên trường quân sự Damocles. Nhưng đội tuyển đã huấn luyện lâu như vậy, cô biết tên hết mỗi một chiến sĩ độc lập cấp A lợi hại, cũng không thấy người giống như Chuyển Lên Bờ Tây và *** ***.

Có thể là người học tản trên một ngôi sao lớn nào đó.

Vệ Tam nghe nói có một số thế gia thần bí không qua lại với trường quân sự, tất cả đều tự mình huấn luyện, sau này cũng sẽ không tiến vào quân khu.

Loại người này thường được gọi là chiến sĩ cơ giáp độc lập học tản, có phương thức huấn luyện thế gia cho riêng mình, không phải là con đường hoàn toàn hoang dã.

“Cơ giáp của tôi còn chưa hoàn thành nữa.” Ứng Thành Hà tựa vào ghế, sở dĩ hôm nay anh đi ra là vì muốn thả lỏng một hồi. Khi thời gian thi đấu đến gần, áp lực càng lúc càng lớn, anh luôn cảm thấy cơ giáp của mình còn có chỗ để cải thiện.

“Lúc trước không phải đã làm xong rồi sao?” Vệ Tam nhớ rõ Kim Kha đã từng đề cập qua một câu.

“Ừm, tôi muốn nâng cao mặt tấn công của cơ giáp một chút.”

Vệ Tam quay đầu nhìn anh: “Cơ giáp của cậu và Kim Kha?”

“Đúng vậy, chỉ huy và cơ giáp sư trường quân sự Đế Quốc và viện Bình Thông ấy, thực lực của bọn họ có thể chống lại chiến sĩ độc lập cấp S bình thường, huống chi Ứng Tinh Quyết có cảm giác quá mức kinh khủng, thời khắc quan trọng có thể quấy nhiễu chiến sĩ cơ giáp độc lập.” Cho nên anh muốn cải tiến cơ giáp.

“Không cần ở mặt tấn công đâu.” Vệ Tam nhớ tới hình ảnh trận đấu cuối cùng của giải đấu lần trước, “Cơ giáp sư và chỉ huy không phải là người chiến đấu, cậu muốn đề cập đến mặt tấn công không bằng tăng sức ngựa vào tính năng phòng ngự. Tốt nhất là để lúc tấn công như thế nào cũng tạm thời không bị gì, ít nhất có thể để lại đủ thời gian cho chiến sĩ độc lập đến cứu các cậu.”

Không biết vì sao Ứng Thành Hà đột nhiên nhớ tới chiếc máy xấu xí trên diễn đàn Khối Rubik, giống như cơ giáp cõng mai rùa.

Ứng Thành Hà đột nhiên đứng dậy: “Tôi đi trước một bước.”

Thấy anh vội vàng rời đi, Vệ Tam lắc đầu, xoay người xem “sách” của Ngư Thanh Phi.

Bậc thầy này giống như một cỗ máy chửi, mỗi ngày đều có trò mới, cuộc sống thật đầy màu sắc.

Đáng tiếc chính là không viết về phương diện cơ giáp.

Vệ Tam đại khái xem hết một lần toàn bộ phòng tư liệu,rốt cục từ bên trong tìm được một quyển sách hơi đàng hoàng gọi là “Thẩm mỹ của Thanh Phi”.

Bên trong nói về sự kết hợp màu sắc của cơ giáp, không liên quan tí nào tới kỹ thuật, chỉ đơn thuần là thẩm mỹ.

Là một Vệ Tam có thể tiết kiệm tiền được thì làm, một chút màu cũng không sơn, cô do dự hồi lâu mới mượn cuốn sách này.

Cô muốn xem thẩm mỹ của bậc thầy khác với những người bình thường như thế nào.

….

Ứng Thành Hà trở lại phòng thí nghiệm, lật ra số liệu cơ giáp đã tải về từ diễn đàn trước đó, người này gọi là “Nghèo Quá Không Có Tiền Làm Cơ Giáp” đã làm một cơ giáp có cấp bậc không cao, nhưng trong đó vận dụng mấy kết cấu lại dị thường mới lạ. Lúc ấy anh đã dành cả đêm để phân tích nhưng không nghĩ ra bất kỳ cấu trúc nào nên mới gửi một vài tin nhắn riêng, muốn học tập người ta, thế nhưng tới giờ vẫn không nhận được hồi âm.

Chờ cho đến khi có thời gian để leo lên xem thử, anh thấy mình bị block mất rồi.

Ứng Thành Hà cũng không quá giật mình.

Một người có thực lực lại thiết kế cơ giáp cấp thấp quái dị thì làm mấy chuyện này cũng không có gì lạ.

Cũng may tất cả số liệu của chiếc cơ giáp kia của người ta đều công khai minh bạch đăng lên diễn đàn, Ứng Thành Hà một lần nữa cố gắng phá giải những số liệu cơ giáp này, muốn từ đó suy ra nguyên

lý của mấy cấu trúc kia.

Mặt khác, anh cũng đăng ký một tài khoản tên là “Tôi Có Tiền” để thêm “Nghèo Quá Không Có Tiền Làm Cơ Giáp” vào bạn bè.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Ứng Thành Hà: Tôi có tiền, sẽ không bị cho vào danh sách chặn.

Chương 42

“giám thị thì sao tham gia được”

“Trong vòng mười lăm phút hãy bắn hết tất cả các sinh vật sống trong mục tiêu phạm vi, đồng thời vượt qua cửa khẩu.”

Trần Từ đứng trên bục cao huấn luyện, nhìn mười xạ thủ phía dưới, tất cả đều là sinh viên có tài bắn súng.

Mười xạ thủ ngay lập tức nhảy vào cơ giáp, bắt đầu mang theo tiểu đội của mình vào phòng mô phỏng laser được thiết kế để làm nhiệm vụ, thầy giáo huấn luyện cũng đi vào đó cùng lúc.

[Chị Đinh trinh sát ở phía trước, Vệ Tam ở giữa, Niếp Hạo canh giữ ở phía sau.] Chỉ huy quyết định sử dụng đội hình cổ điển nhất để xông về phía trước.

Vũ khí laser trong phòng là laser mô phỏng, đánh vào cơ giáp sẽ để lại “dấu vết”, còn có thú laser cử động ở bên cạnh bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công.

Toàn bộ đội tiếp tục di chuyển về phía trước không ngừng, các cuộc tấn công càng dày đặc hơn. Lúc bắt đầu Đinh Hòa Mỹ còn kịp cảnh báo, về sau thì hoàn toàn chả có có thời gian.

[Tản ra thành hình chữ nhất (—).] Chỉ huy lập tức thay đổi phương án, [chị Đinh phụ trách thú laser có động thái bên phải, Niếp Hạo Tề bên trái, hai người che chở Vệ Tam.]

Vệ Tam ở lại giữa, phụ trách đối phó với tia laser được âm thầm bắ n ra.

Cô điều khiển cơ giáp nâng súng, mỗi phát b ắn ra đều nương dọc theo quỹ đạo laser bắn tới, vô cùng chính xác.

Trần Từ cúi đầu nhìn bảng điều khiển trong phòng laser, đưa tay trượt lên trên, tăng gấp đôi thú laser trên con đường Vệ Tam đi, đồng thời liên hệ với các giáo viên còn lại: “Mỗi lần tấn công, mọi người chỉ có một giây để chuyển đi.”

Tiểu đội Vệ Tam ngay lập tức có thể cảm nhận được con đường phía sau càng ngày càng khó đi trong cửa ải này, nhất là là thú laser càng

ngày càng nhiều.

“Không dứt.” Vệ Tam hạ giọng nói một câu, “Chỉ huy, tôi xông lên trước.”

Chỉ huy: “...” Cậu muốn nói xung quanh còn rất nhiều thú laser, cộng thêm mấy lần bắn lén của mấy thầy cô, nếu không có sự giúp đỡ của đồng đội ắt vô cùng khó để vượt qua.

“Chỉ huy, bây giờ cậu nghĩ gì, chúng tôi đều biết hết.” Vệ Tam xông lên trước nhưng vẫn còn tâm tư nói chuyện phiếm.

Bởi vì trong chiến đấu, cảm xúc chiến sĩ độc lập dễ bị thiếu kiên nhẫn làm chỉ huy khó điều khiển chiến sĩ, chớ nói chi là cùng cấp. Cho nên lúc này chỉ huy tiểu đội một mặt liên kết cảm giác với chỉ huy của nhóm thành viên chủ lực để có thể nhận mệnh lệnh từ họ; mặt khác lại bày tư tưởng của mình lộ ra trước mặt các thành viên trong tiểu đội, cũng không phải để chỉ huy họ mà là đóng vai trò như cầu nối.

Trong trường hợp có sự vắng mặt của chỉ huy thuộc nhóm chủ lực, chỉ huy tiểu đội dựa vào suy nghĩ đang được chia sẻ chung để truyền đạt mệnh lệnh của mình cho những người khác.

Chỉ huy cấp A học nhiều hơn về chuyện làm thế nào để che giấu những suy nghĩ lộn xộn của riêng mình ở trường, nhưng đôi khi cảm xúc kích động, rất khó để xây dựng một mệnh lệnh hoàn toàn khép kín.

[... Cầu xin cậu tranh thủ thời gian chú ý xung quanh.]

Vệ Tam nín cười, cánh tay trái rút ra đao laser, trực tiếp xông về phía trước, giết ra một đường đi trong một đám thú laser. Đồng thời súng ở cánh tay phải vẫn chưa buông xuống, cô cùng lúc đối phó với thú laser vừa tránh né đòn tấn công trong bóng tối, cùng đó bắn phản công lại.

Các sinh viên khác của đội tuyển vây quanh sân tập không thể nhìn thấy hình ảnh cụ thể, chỉ có thể trông được chấm ánh sáng màu xanh lá cây của mười tiểu đội và các chấm đỏ đại diện cho thú laser. Các đội khác hoặc đi trước hoặc đi sau, chỉ có một đội bỗng xuất hiện, cả đội này tạo thành hình mũi tên chạy rầm rập về phía trước.

“Đội hình này có điểm gì là lạ ấy.”

“Tôi cũng thấy vậy, hình như đội đó vượt cả ra ngoài đấy?”

Các đội khác cũng có xếp thành hình mũi tên, hiển nhiên là hai bên chiến sĩ cơ giáp độc lập hộ tống người bắn súng và chỉ huy ở giữa, tao thành hình chữ “cái (个)”. Còn cái đội này thì ngược lại, hai bên thì tụt xuống phía sau, người ở giữa thì xuất hiện, đội hình thực sự đã bị hỏng rồi.

“Trâu dữ vậy, một người giết ra một con đường từ trong đám thú laser.”

“Số 6 là đội của Vệ Tam, người dẫn đầu phía trước là ai?”

“Cũng không là Vệ Tam được, người bắn súng như cô phải chịu trách nhiệm tấn công vào chỗ tối.”

“Chắc là Chị Đinh rồi, chị ấy đánh nhau rất mãnh liệt.”

“Cũng có thể là cơ giáp hạng nặng, dùng pháo ion bắn phá.”

Trần Từ có thể nhìn thấy tình hình thực tế của các đội, mở hình ảnh đội 6, nhìn Vệ Tam một mình chạy ở phía trước, những người khác rơi phía sau giống như đi dạo.

... Có thể cho cô.

Trần Từ gọi giáo viên quan sát bên cạnh giúp mình điều khiển thao tác, sau đó thả cơ giáp ra và đi vào phòng laser mô phỏng.

Sau khi bị bắn liên tục vào đùi và bắp chân, Vệ Tam ngẩng đầu nhìn về phía chỗ tối: “Cô Trần, cô không tỏ tường gì cả, giám thị thì sao tham gia được.”

“Quy định nào nói giám thị không thể xuống đây?”

Sau khi Trần Từ nói ra chữ đầu tiên thì súng của Vệ Tam liền di chuyển.

“Ranh con, còn non lắm.” Giọng nói của Trần Từ vang lên ở một vị trí khác.

Súng Vệ Tam di chuyển nương theo âm thanh vang lên, đồng thời đao laser chém trúng con thú laser ở phía trước mặt.

Trần Từ híp mắt, không mở miệng nữa, chỉ nổ súng tấn công. Bị cô giáo làm ảnh hưởng, Vệ Tam cũng chậm lại.

Trong một phút, Trần Từ lần lượt b ắn ra năm phát riêng biệt về phía Vệ Tam, tất cả đều xảy ra trong bốn mươi lăm giây đầu tiên, nhưng tất cả các cuộc tấn công trong mười lăm giây tiếp theo đã thất bại.

Không chỉ vậy, Trần Từ đột nhiên phát hiện mình bị khóa chặt.

“Chị ơi, giúp em.” Vệ Tam quay đầu, nhường một nửa số thú laser, ra tay dùng lưới đạn phản công Trần Từ.

Thời gian một phút này, Vệ Tam sờ được phạm vi đại khái của Trần Từ, từ đó chọn ra phương hướng cô giáo có thể rời đi và sớm bố trí cuộc tấn công.

Trần Từ nhìn dấu vết laser lưu lại trên bụng của mình thì híp mắt lại, dừng tấn công.

Không có Trần Từ thúc ép, hành động của đội Vệ Tam một lần nữa được tăng tốc, vẫn là nhóm chạy ra ngoài đầu tiên.

“Vừa rồi ai chạy ở phía trước vậy?”

Vừa lúc họ đi ra, có người hỏi ngay lập tức.

“Chị Đinh là cái chắc.”

“Niếp Hạo Tề đó.”

Đinh Hòa Mỹ vươn tay chỉ Vệ Tam: “Em ấy.”

“Vệ Tam không phải là xạ thủ à”?

Đinh Hòa Mỹ không thèm để ý: “Em ấy vẫn là chiến sĩ độc lập dùng cơ giáp hạng trung.”

Cơ mà một tay đùa giỡn đao, một tay chơi súng, Vệ Tam cũng không tệ.

Cuộc thi này nhìn như để so xếp hạng, nhưng thật ra còn có dữ liệu đến tay các thầy cô.

Vào buổi trưa, tất cả các giáo viên cấp A đã có một cuộc họp để phân tích mười đội.

Khi xạ thủ gia nhập đội ngũ nào thì hơn hẳn các đội khác về mọi mặt. Bản thân Đinh Hòa Mỹ có thực lực không kém thêm chuyện có kinh nghiệm thi đấu, về phần sinh viên mới là Niếp Hạo Tề cũng có tiến bộ vô cùng lớn.

Hiện tại trong mười tiểu đội, tất cả đòn tấn công của chiến sĩ cơ giáp độc lập đã được thống kê toàn bộ xong và truyền đến tay mỗi giáo viên ở đây.

“Theo lệ cũ, tách chiến sĩ độc lập và xạ thủ riêng ra để thống kê”, Trần Từ đứng ở phía trước, “Trước tiên hãy xem số liệu của xạ thủ.”

“Vưu Đan, chiến sĩ cơ giáp hạng nhẹ bắn tổng cộng 5963 viên, trúng 5790 viên.”

“Tốc độ tay này không tệ.”

Trần Từ gật đầu: “Hiện tại đứng đầu trong số 10 xạ thủ có tốc độ tay cao, số trúng đích cũng cao nhất.”

Bảng xếp hạng được xếp từ vị trí thứ nhất xuống, ánh mắt Trần Từ dừng lại ở tên của Vệ Tam ở cuối cùng: “Vệ Tam, cơ giáp cỡ trung, bắn 1003 phát, trúng 997 phát.”

“Tốc độ tay quá chậm, sinh viên mới à?”

“Tỷ lệ trúng cao hơn vị trí đầu tiên, 99.4% phần trăm trong khi và vị trí đầu tiên chỉ là 97%.”

“Nhưng điểm bắn của em ấy ấy chênh lệch hơn gấp bội so với vị trí đầu tiên, tỷ lệ sẽ cao hơn rồi.”

Trần Từ sau khi nghe thảo luận xong cũng không giải thích có mấy viên đạn của Vệ Tam đã lãng phí trên người mình, cô tiếp tục phân tích.

“Đây là số liệu tấn công hiệu quả của mười chiến sĩ độc lập ở hạng đầu tiên.”

Tức là ngoại trừ đạn bên ngoài, còn có số lần bắn và số lần trúng khi tấn công vào thú laser.

Ánh mắt mọi người xem tiếp từng cái.

“Á, sao Vệ Tam này lại vào đây nữa?”

“Tấn công 1565 lần, trúng 1565 lần.”

“Tỷ lệ giá trị đạt tới 100%?”

Một số giáo viên ngồi xộn rộn hỏi Trần Từ: “Tình huống như thế nào thế, không phải em ấy là xạ thủ trong đội à?”

Các sinh viên đóng vai trò là xạ thủ, ngoại trừ Vệ Tam, tất cả các cuộc tấn công đã giảm xuống dưới 600.

“Đưa video lên xem thử.”

Trần Từ cụp mắt xuống, bấm quang não: “Cái này.”

Video này không chỉ có thể nhìn thấy đội Vệ Tam mà còn có thể nhìn thấy các giáo viên trong bóng tối.

Ban đầu mấy thầy cô xem thì thấy đội Vệ Tam có biểu hiện khá tốt, phản ứng của chỉ huy rất nhanh, các đội viên khác phối hợp hài hòa. Nhưng về sau gặp thú laser thì Vệ Tam bắt đầu thiếu kiên nhẫn, cứ thế xông về phía trước luôn.

Mấy thầy cô ở đây không khỏi nhíu mày, chiến sĩ độc lập lỗ m ãng trên chiến trường là chuyện dễ xảy ra chuyện nhất.

Sau đó mọi người đã nhìn thấy cô rút ra đao laser đối phó với con thú laser thì trong lòng giật mình: Đúng vậy, em ấy còn là chiến sĩ độc lập lái cơ giáp hạng trung.

Nhưng nghĩ lại: Còn có đợt tấn công của giáo viên trong bóng tối, em ấy ở phía trước thế này chả phải là cái bia ngắm di động à?

Một giây sau bọn họ lại nhìn thấy súng ở tay phải của Vệ Tam vẫn chưa buông xuống, cùng lúc làm hai chuyện, còn vô cùng lưu loát.

Toàn bộ đội ngũ xông thun thút về phía trước.

Các giáo viên có tâm trạng phức tạp, muốn nói con bé sai nhưng cũng không sai, còn có biểu hiện rất xuất sắc, nhưng rồi lại thấy có chỗ

nào đó rất kỳ.

Đặc biệt là nhìn thấy các đồng đội phía sau em ấy bắt đầu thư giãn.

Nhìn không quen.

Trong lòng các giáo viên đồng loạt xẹt qua ý nghĩ như nhau đó.

Sau đó, họ nhìn thấy Trần Từ vào sân, theo bản năng gật đầu, không cảm thấy có vấn đề gì.

Mãi cho đến khi nghe Vệ Tam chất vấn vì sao giám thị có thể vào, các thầy cô mới phản ứng lại được việc này không phù hợp với quy định.

Một phút tiếp theo Trần Từ liên tiếp đánh trúng Vệ Tam, cảm giác hư ảo của các thầy cô mới tan một chút: Lúc này mới đúng này.

Chỉ là suy nghĩ trong lòng bọn họ còn chưa tan, đã nhìn thấy Vệ Tam phản công lại.

"?"

"Mấy viên đạn mất tích của em ấy làm sao bay tới được?"

Trần Từ tắt video: "Em ấy cân bằng về mọi mặt, không có khía cạnh nào kém, ra tay cẩn thận lưu loát, mỗi viên đạn đều không lãng phí."

Ban đầu cô còn nghĩ Vệ Tam có năng khiếu trong bắn súng, hiện tại thì… Không, cả hai khía cạnh đều cân bằng hết thảy.

"Có thể để Kim Kha đề cập đến Vệ Tam, đến lúc đó hữu dụng khi tranh tài cũng nên."

"Tôi nhớ Kim Kha biết Vệ Tam, hai người giống như là bạn vậy."

"Tôi nghi ngờ em ấy có khả năng đạt đến siêu A." Trần Từ đi xuống và nói.

Cấp siêu A không phải là kết quả của máy đo được, mà là một định nghĩa được con người tạo sau nhiều năm quan sát và tổng kết. Kiểm tra nhận thức bằng máy chỉ đơn giản là phân chia một phạm vi gần đúng, chứ trong mỗi cấp độ, vẫn còn có sự phân chia mạnh và yếu. Trên thực tế trong những năm gần đây, đã có người chỉ ra rằng cảm giác đo bằng máy không đủ chính xác, nên phân chia lại cấp độ tỉ mỉ

hơn.

“Vệ Tam mới tiếp xúc với cơ giáp cấp A học kỳ này, tiến bộ vô cùng nhanh. Nếu như em ấy đạt tới siêu cấp A, vậy đội tuyển chúng ta lại có thể an toàn thêm một phần.”

Đội tuyển chỉ có thể sử dụng cơ giáp cấp A, nhưng giống như sinh viên có cảm nhận cấp S của trường Đế Quốc, thường họ sẽ cho một sinh viên cấp S sử dụng cơ giáp cấp A.

Cùng là cơ giáp cấp A, nhưng chiến sĩ độc lập cấp S lại có thể phát huy cực hạn tính năng của cơ giáp cấp A, chênh lệch giữa hai bên được thể hiện sờ sờ trong cuộc thi.

“Trần Từ, cô xách Vệ Tam ra huấn luyện một mình, đến lúc đó cho em ấy làm tổng binh đội tuyển.”

“Vâng.”

Vệ Tam còn không biết mình sắp có thêm một danh hiệu khác, cô nhàn rỗi đến nhàm chán đọc màu sắc thẩm mỹ của Ngư Thanh Phi.

Màu hay không màu, đẹp hay xấu, cô không hứng thú lắm. Nhưng khi Ngư Thanh Phi nói về tông màu thẩm mỹ sẽ vẽ ra bộ phận cơ giáp trên sách, cô chắp vá lại, phát hiện ra là một chiếc cơ giáp.

Chương 43

“quá dữ luôn”

Sách nói về thẩm mỹ này không tính là dày, đại khái khoảng bốn mươi trang, nhưng nội dung Ngư Thanh Phi nói rất nhiều, cẩn thận đến độ chỉ sơn màu ở góc độ nào đó bên trong cơ giáp thì khi tấn công sẽ lộ ra một chút dấu vết, đẹp nhất cũng tinh xảo nhất.

Nói tóm lại, đó là giả vờ xịn sò.

Màu sắc và cách kết hợp khác nhau trên mỗi trang, nhưng sau khi đọc một nửa cuốn sách, Vệ Tam nhận thấy rằng các bộ phận cơ giáp mà Ngư Thanh Phi dùng làm ví dụ là cùng một khung cơ giáp.

Ngư Thanh Phi đều nói rất tỉ mỉ với mỗi một bộ phận cơ giáp, Vệ Tam căn cứ vào bản vẽ mô hình của bộ phận trên sách, lại dựa theo diện tích sơn ông đưa ra, trong lòng đã lặng yên tính toán ra số liệu của bộ các linh kiện trên cơ giáp.

Nhưng chỉ có những dữ liệu này là vô dụng, không có dữ liệu dự đoán về cơ cấu xây dựng, Vệ Tam không thể nhìn ra bất cứ cái gì.

Nhìn chằm chằm vào cuốn sách sơn màu này thật lâu, Vệ Tam nhớ lại phần thiết kế trên diễn đàn Khối Rubik, nơi có thể truyền dữ liệu sau đó xây dựng dựa trên đó.

Kể từ khi gặp kẻ lừa tình thêm thực tế cũng bận rộn, Vệ Tam đã không lên đó trong một thời gian dài.

Vừa bước vào, chấm đỏ của tin nhắn riêng tư lại bắt đầu lóe lên, với chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế thì Vệ Tam vừa nhìn đã bấm vào.

Nhấp vào, rõ ràng là một tin nhắn: [Xin chào, tôi có tiền, chúng ta có thể làm quen một tí không?]

?

Sau khi bị lừa tình, phản ứng đầu tiên của Vệ Tam là anh chàng này muốn rù quến mình.

Chẳng lẽ quen trên mạng còn còn có người nào coi trọng cô à?

Vệ Tam vội vã tại dựng cơ giáp trên sách thẩm mỹ của Ngư Thanh Phi, tiện ném qua một câu: [Anh có tiền thì liên quan gì đến tôi?]

Nhưng nghĩ về lúc người ta nói rằng mình có tiền, Vệ Tam không kéo anh ta vào danh sách chặn trong tiềm thức.

Cô vào phần thiết kế, đội mũ giao diện, dựa theo sơ đồ thẩm mỹ trong trí nhớ, từng chút một nhập dữ liệu cơ giáp được tính vào, sau đó phác thảo hình dạng.

Tất cả những điều này phụ thuộc vào nhận thức, thông qua mũ giao diện trên đầu để nhập vào giao diện phần thiết kế của diễn đàn Khối Rubik.

Bắt đầu từ đầu, vai, cổ và cánh tay,… Những hình dạng tạo từ dữ liệu này quả nhiên có thể ghép lại từng chút một.

Vệ Tam hơi phấn khởi, cho tới bây giờ cô chưa từng hiểu rõ cơ giáp cấp S ở cự ly gần như vậy, nên không khỏi tính toán số liệu nhanh hơn.

Trong phòng ngủ chỉ còn lại tiếng lật sách ào ào.

[Trời mưa bên ngoài, tên hiệu trưởng khốn kiếp đi đến Sao Cốc Vũ để nói chuyện. Nghĩ tới chuyện ông ấy sẽ ướt mưa còn tôi thì đang ở trong một căn phòng ấm áp. Trái tim tôi đầy niềm vui (gạch chéo) đồng tình, vì vậy Các ghi chú thẩm mỹ được viết ở đây đầu tiên, chưa xong đâu vẫn còn tiếp.]

Vệ Tam lật sang trang cuối cùng: "…"

Lại ngẩng đầu nhìn giao diện phần thiết kế, chỉ có một phần ba mô hình cơ giáp nửa trên, trái tim Vệ Tam nhất thời dâng lên một cảm giác uất ức.

Ông ấy có dám viết thêm một chút hay không?

"Tách…"

Vệ Tam đột nhiên cảm thấy mu bàn tay nóng lên, cúi đầu nhìn xuống thì một giọt máu to rớt trên tay, hơn nữa trong lúc cô cúi đầu còn có thêm giọt máu nhỏ xuống.

Cô ngạc nhiên giơ tay sờ sờ dưới mũi mình, cảm giác ấm áp dính

dính ở tay.

Máu mũi vẫn đang chảy.

Vệ Tam nhớ tới Ứng Thành Hà nói không phải Cấp S mà cố ép xây dựng cấp S sẽ xuất hiện tổn thương não, cho nên cô…

Vệ Tam lập tức ngắt kết nối giao diện não, đứng dậy cầm giấy lau máu mũi, nhưng đầu óc vẫn có chút mơ màng.

"…"

Cơ giáp cấp S còn chưa được hoàn toàn, mà cô sắp ngốc rồi?

Vệ Tam không khỏi buồn bực, nhét đồ vào mũi, nằm trên giường, sau đó gửi cho Kim Kha một tin nhắn, bàn giao hậu sự.

Lén Lút Ăn Xin: [Tớ vẫn còn 4342 vạn tinh tệ trong tài khoản, nếu có chuyện xảy ra, hãy giúp tớ đưa tiền cho thầy Lý Bì và vợ thầy.]

Nhà Kim Phát Tài: [Cậu lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?! Giàu có thế này người anh em!]

Lén Lút Ăn Xin: [...Người bình thường lúc này nên hỏi đã xảy ra chuyện gì, cần giúp đỡ hay không.]

Nhà Kim Phát Tài: [Cậu vẫn có thể gửi tin nhắn nên nhất thời không xảy ra chuyện gì. Trước tiên thỏa mãn lòng hiếu kỳ của tớ đã, đi đâu kiếm được nhiều tiền như vậy. Có đường thì dẫn tớ đi theo với!]

Lén Lút Ăn Xin: [Cút!]

Hai ngày cuối mỗi tuần dạo này vẫn cùng bọn Chuyển Lên Bờ Tây lập nhóm đánh trên sân, một trận năm trăm vạn tinh tệ, ba người mỗi ngày bảy trận, cơ giáp không bị hư hao gì cũng không ai mời cơ giáp sư, đây là toàn bộ số tiền thắng được.

Vệ Tam gần đây không làm cơ giáp.

Chỉ cần không dính dáng với cơ giáp, về cơ bản có thể tiết kiệm được tiền. Mới có hai tuần mà đã kiếm được nhiều như vậy, đủ cho người bình thường thậm chí có thể sống một cuộc sống tốt hơn nửa đời người.

Đối với cá nhân mà nói, cơ giáp là một cái hang không đáy.

Nhà Kim Phát Tài: [Chuyện gì đã xảy ra với cậu thế?]

Vệ Tam ném giấy vào thùng rác, lắc đầu, phát hiện đã không còn choáng, cô lặng lẽ tính toán một vấn vài đề toán học cũng thấy bộ não vẫn có thể suy nghĩ bình thường.

Chắc là bị thương không nặng.

Lén Lút Ăn Xin: [Không sao, tớ chỉ thăm dò tình bạn giữa chúng ta, bây giờ xem ra có vẻ không vững chắc lắm.]

Nhà Kim Phát Tài: [Cậu thử lại đi, làm lại, tớ sẽ làm tốt một chút!]

Lén Lút Ăn Xin: [Tạm biệt.]

Cho nên người có cảm giác cấp A muốn xây dựng mô hình cơ giáp trên trang ωeb cũng không được?

Tuy nhiên… Vệ Tam giơ tay lên chạm vào mũi, cảm giác dạng trình độ này còn có thể chịu đựng được. Cô nhìn thoáng qua thời gian online và offline của mình, 93 phút, chưa đầy hai tiếng.

Mỗi lần lên một giờ có lẽ sẽ tốt hơn.

Vệ Tam không rõ hậu quả khi cấp A cố ép vượt lên cấp S, còn cho rằng đây là một ý kiến hay.

Ở phía bên kia, Ứng Thành Hà nhận được nhắc nhở thư trả lời của diễn đàn Khối Rubik bèn mở ra xem, đã thấy tin trả lời của "Nghèo Quá Không Có Tiền Làm Cơ Giáp", nhưng người này đã hiện logout.

Ứng Thành Hà theo bản năng bấm vào trang chủ của người này, anh phát hiện có hoạt động mới, thì ra người nọ đã nhập vào số liệu của cơ giáp S, quả nhiên là cơ giáp sư cấp S rồi.

Đối với số liệu cơ giáp này, Ứng Thành Hà chỉ nhìn vài lần, số liệu mô hình cơ giáp hạng trung cấp S rất phổ thông, không có gì đặc biệt.

Nhưng chỉ nhập dữ liệu mô hình cho đầu và tay, có ý gì đây?

Ứng Thành Hà ngoại trừ cải tạo và nghiên cứu cơ giáp, thời gian

rảnh rỗi hoàn toàn dùng để suy nghĩ ý đồ của người này. Chạy đến diễn đàn Giao Tiếp để gửi dữ liệu cơ giáp cấp S, nhưng chả gửi đầy đủ, không biết tại sao.

Trong khi anh đang phỏng đoán ý nghĩ của "Nghèo Quá Không Có Tiền Làm Cơ Giáp", Vệ Tam Nghèo Quá còn còn đang rối rắm về cơ giáp cấp S mà Ngư Thanh Phi vô tình bỏ trong quyển thẩm mỹ.

Tiếp sau cô lại đến phòng tư liệu lục lọi các ghi chép khác, phần lớn đều có thể tìm được một chút dấu vết nhưng không đầy đủ, đông một đầu tây một đầu. Vệ Tam chắp vá vậy mà có thể hiểu được đôi chút.

Nhưng chẳng bao lâu sau, cô chả còn có thời gian để nghiên cứu.

Lúc tập hợp tại bãi tập, Trần Từ thay mặt cho các giáo viên khác, đứng trên bục chủ trì phát biểu.

"Gần hai tháng huấn luyện, tất cả số liệu của mỗi người các em đều được thống kê tổng hợp." Trần Từ nhìn 1,000 sinh viên phía dưới, cộng thêm 500 người dự bị, "Từ cuộc thảo luận của các thầy cô, hôm nay sẽ chọn ra tổng binh cho đội tuyển, đảm nhiệm vai trò lãnh đạo trong cuộc thi."

Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn Trần Từ với thần sắc nghiêm trang. Giải đấu Hephaestus không phải là cuộc thi bình thường, có thể nói cuộc thi là con đường tắt tuyển chọn tàn khốc nhất đến quân khu.

Những người giỏi nhất trong các thời kỳ quân khu đã đi ra từ giải đấu này, là một con đường được tưới bằng máu.

"Tin rằng tất cả các em đều biết tổng binh của trường đóng vai trò gì trong cuộc thi và sẽ chấp nhận rủi ro gì." Trần Từ nhìn vào Vệ Tam đang đứng ở hàng đầu, phát hiện vẻ mặt mờ mịt và dáng vẻ không liên quan đến mình của cô thì không khỏi dừng lại, "Trong cuộc thi, ngoại trừ thành viên chủ lực, tổng binh của đội tuyển thường là người thứ sáu bị nhắm vào. Tổng binh của các trường quân sự khác sẽ theo dõi em, nếu như chỉ huy đội tuyển rảnh và có thời gian thì mục tiêu tấn công đầu tiên cũng là tổng binh của đội tuyển."

"Cô Trần Từ năm đó…" Đinh Hòa Mỹ đứng bên cạnh Vệ Tam, miệng giật giật theo mức độ rất nhỏ.

"Sau khi thảo luận với tất cả các giáo viên, chúng tôi đã nhất trí đề

cử…”

“Sẽ làm tổng binh lần thứ tư trong đợt này.”

“Vệ Tam sẽ làm tổng binh của đội tuyển lần này.”

Vệ Tam phân tâm nghe Đinh Hòa Mỹ nhỏ giọng tám chuyện nên lặng lẽ giơ ngón tay cái lên cảm thán: “Quá dữ luôn.”

“Quáaa… dữưư… luônn.”

“Quáaaaa… dữưưưư… luônnnn.”

Trần Từ: “...

Tất cả các sinh viên trong đội tuyển có mặt: “..."

Trong tất cả các văn phòng ở trường, các giáo viên trên đường: “…”

Theo thông lệ, khi thầy cô thay mặt tuyên bố tổng binh của trường là ai thì để một máy quay video bay thu nhỏ bay ra khỏi bục chủ trì đến trước mặt tổng binh.

Lúc này trên bục chủ trì sẽ chiếu người tổng binh của đội tuyển được chọn ở đâu, là ai. Máy quay phim cũng có bộ thu âm, chờ tổng binh nói chuyện thì có thể thông qua âm thanh trên sân khấu mà lan rộng khắp trường.

Các bài phát biểu của mấy tổng binh đội tuyển cũ hoặc truyền cảm hứng hoặc mang theo bi tráng; bất cứ ai từ thời điểm được bầu, sẽ không màng sự sống và cái chết.

Trần Từ cũng không ngờ máy ghi hình mini bay qua thì câu đầu tiên ghi được từ Vệ Tam chính là câu này, còn trong nháy mắt truyền khắp trường quân sự Damocles, hơn nữa ngón tay cái giơ lên khác thường của cô cũng được ghi rõ ràng.

Ngoài Đinh Hòa Mỹ, hình ảnh trong mắt mọi người là: Sau khi cô Trần Từ tuyên bố Vệ Tam làm tổng binh đội tuyển, Vệ Tam không chỉ giơ ngón tay cái lên cho mình, mà còn cảm thán từ nội tâm một câu “Quá dữ luôn.”

Cái này ai nhìn, ai nghe, không thể không thốt một câu quá dữ!

Trần Từ: "... Biết là em quá dữ rồi, tổng binh họ Vệ có cái gì muốn nói với đội tuyển không."

Da mặt Vệ Tam dày, mặc dù bị hiểu lầm cũng không luống cuống tay chân giải thích, cứ thế ngầm thừa nhận.

Cô hắng giọng: "Cũng không có gì để nói, nếu thầy cô đã chọn tôi, sau này mọi người sẽ theo tôi thật tốt để chơi bọn người kia!"

Lời này nói ra cực kỳ giống một kẻ thô lỗ cao to thô kệt không có văn hóa.

"Tổng binh Vệ có dự báo gì đối với cuộc thi lần này." Trần Từ hỏi máy móc, làm tốt một người vô tình vô cảm, sẽ không chạy xuống níu kéo máy phỏng vấn của Vệ Tam.

Đây là vấn đề thứ hai theo lệ cũ.

Triển vọng? Vệ Tam thật đúng là không có triển vọng gì.

Cô suy nghĩ một chút và nghiêm túc trả lời: "Em muốn thấy Ngọn Lửa Đế Quốc nổi lên."

Tất cả mọi người: "?"

"Ngọn Lửa Đế Quốc gì?" Đinh Hòa Mỹ quay đầu hỏi tiếng lòng của tất cả mọi người.

"Đôi Sao Đế Quốc có một mái tóc dài, mái tóc đẹp đó không bị đốt thì đáng tiếc thật." Vệ Tam mang theo một chút ước mơ, cô và Kim Kha đều muốn nhìn thấy ngọn lửa này.

Trần Từ nghe thấy lời nói khiêu khích của cô bèn đứng trên sân khấu cười: "Chỉ mong dự báo của em sẽ trở thành sự thật."

Nhưng chuyện này không có khả năng, trước không nói Ứng Tinh Quyết có thua hay không, cho dù thua, cũng không tài nào để cho người ta chạm vào tóc mình, huống chi bên cạnh anh ta thuở thường có Cơ Sơ Vũ.

Sau khi tổng binh của đội tuyển được lựa chọn, sinh viên được giáo viên đưa đi huấn luyện, nhưng đêm đó, một câu "quá dữ luôn" của Vệ Tam hoàn toàn lưu truyền giữa các giáo viên trong toàn trường.

Cái tên “Vệ Tam” một lần nữa nổi tiếng.

Vào thời gian đặc biệt trong lúc tuyển chọn tổng binh của đội tuyển, nhắc đến Vệ Tam, các thầy cô không nhớ tới tổng binh Vệ Tam, mà là Vệ Tam “quá dữ luôn”.

Nhắc tới Vệ Tam đều là: Là sinh viên quá dữ đó hả?

Người ở bên ngoài nghe được còn cho rằng người tên Vệ Tam người này vô cùng trâu bò.

Vệ Tam có tên đáng vui mừng nhận được không chỉ danh hiệu, mà còn được các thầy cô dốc lòng dạy dỗ, cụ thể là đào tạo áp lực cao.

Trong thời gian này, tinh thần mấy thầy cô trong lúc dạy Vệ Tam đã đã trải qua tất cả các con đường: hạt giống tốt – hạt giống tốt tìm mọi cách để lười biếng - cái này cũng lười được?

Có mỗi Trần Từ, người đã trải qua mấy lần trúng độc, thì tĩnh trí một chút: Sinh viên xảo quyệt không biết xấu hổ thế này, hy vọng các trường quân sự khác cũng đến kiến thức tí trong cuộc thi.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Chúc mừng Vệ Tam đạt được danh hiệu Quá Dữ.

Chương 44

“Rùa Bất Tử”

Tôi Có Tiền: [Xin chào, chúng ta có thể nói chuyện không?]

Tôi Có Tiền: [Tôi cũng là một cơ giáp sư cấp S, có thể trao đổi một chút không.]

Tôi Có Tiền: [Tôi quan tâm đ ến một số dữ liệu cấu trúc bên trong cơ giáp hoàn chỉnh trước đó của bạn.]

Tôi Có Tiền: [... Nói chuyện một lần, bạn muốn tiền hoặc các tài liệu thì tôi cũng có thể cung cấp cho.]

Tôi Có Tiền: [Có ở đó không? Tôi hy vọng chúng ta có thể trao đổi với nhau.]

...

Vệ Tam được các thầy cô huấn luyện kiệt sức, không chỉ về về thể lực mà còn là trí não. Bộ não của cô về những thứ như máy móc là khá nhanh nhẹn nhưng mấy chiến thuật như thế này nghe xong là đau cả đầu.

Vất vả lắm mới kéo được bước chân nặng nề trở lại ký túc xá, Vệ Tam nằm ở trên giường, tiện tay đăng nhập vào phần thiết kế diễn đàn Khối Rubik vì muốn xem chiếc cơ giáp cấp S chỉ có đầu và cánh tay kia, kết quả nhận được rất nhiều tin tức từ “Tôi Có Tiền”.

Ánh mắt Vệ Tam dừng lại trên tin tức anh ta nói mình là cơ giáp cấp S và nói chuyện phiếm đưa tiền cho tài liệu, cô đột nhiên ngồi dậy.

Còn có loại chuyện tốt này á?

Vậy cô có thể trò chuyện với anh ta vĩnh viễn sánh cùng trời đất luôn!

Nghèo Quá Không Có Tiền Làm Cơ Giáp: [Trò chuyện à, bạn có tài liệu gì nói trước nghe một chút? Đó có phải là vật liệu cấp S không?]

Nghèo Quá Không Có Tiền Làm Cơ Giáp: [Còn có ở đó không?]

Vệ Tam gửi xong tin tức thì chờ đợi, đầu óc mệt mỏi rốt cục tỉnh táo lại, người ta hỏi cơ giáp hoàn chỉnh chứ không phải cơ giáp cấp S.

Chiếc cơ giáp hoàn chỉnh kia có gì để nói nhờ?

Nói chuyện vì sao nó có dáng xấu như vậy?

Ứng Thành Hà nhận được lời nhắc nhở đặc biệt trong phòng thí nghiệm, ngay lập tức mở quang não lên.

Tôi Có Tiền: [Một động cơ cấp S, một lá chắn phản xạ cấp S và khớp chân cấp S, ba loại này cô có thể tùy ý lựa chọn.]

Nếu là nửa năm trước, Ứng Thành Hà ngay từ đầu sẽ đưa ra mức giá cao nhất, chứ không phải ba loại vật liệu cấp S bình thường, còn muốn cho người ta chọn một trong ba.

Nhưng chính Vệ Tam và Kim Kha đã tự dạy anh một điều, làm người không thể hào phóng ngay từ đầu nếu không sẽ bị người lừa bịp.

Dù là như vậy, Vệ Tam chưa từng trải việc đời bị sốc, tặng vật liệu cấp S chỉ để nói chuyện phiếm?

Nghèo Quá Không Có Tiền Làm Cơ Giáp: [Ngài xưng hô làm sao? Muốn biết cấu trúc nào, tôi có thể trò chuyện, thả tim!]

Nghèo Quá Không Có Tiền Làm Cơ Giáp: [Tôi muốn động cơ, cảm ơn bạn.]

Tôi Có Tiền: [Ok, có thể cho tôi địa chỉ để tôi gửi động cơ qua.]

Vệ Tam ném ra địa chỉ của chủ tiệm tầng một dưới lòng đất Xưởng Đen ngay tại chỗ.

Tôi Có Tiền: [Tôi đã phân tích cơ giáp của bạn, dữ liệu vật liệu không phải là rất tốt nhưng có một số chỗ vô cùng thú vị. Ví dụ như sao bạn có thể nâng cao hiệu suất phòng thủ của cơ giáp nhiều như vậy? Có bao nhiêu dữ liệu trong đó, có thể làm phiền bạn giải thích được không?]

Sau khi Ứng Thành Hà gửi tin nhắn này thì trong lòng có một loại cảm giác kỳ quái. Theo lý thuyết thì cơ giáp sư cấp S ở đâu cũng lăn lộn tốt, tới đại sao nào cũng có công ty và thế gia mời chào.

Tại sao chỉ vẻn vẹn một động cơ cấp S mà thôi, từ giọng văn của người nọ đã toát lên sự phấn khích.

Chờ đối phương bùm bùm phát tới một đống giải thích, cảm giác quái dị trong lòng Ứng Thành Hà càng mạnh hơn, một động cơ cơ giáp đã có thể đưa ra cấu trúc số liệu mà cơ giáp sư quan tâm nhất?

Tôi Có Tiền: [Bạn cứ vậy đưa dữ liệu thẳng cho tôi?]

Nghèo Quá Không Có Tiền Làm Cơ Giáp: [... Bạn đổi ý và không muốn gửi động cơ nữa sao?]

Cô vừa mới phân tâm ra để liên lạc với chủ tiệm, nhờ ông ấy chú ý đến việc nhận hàng.

Tôi Có Tiền: [Số liệu cơ giáp sư quan trọng thế mà hình như bạn cho dễ dàng quá.]

Nghèo Quá Không Có Tiền Làm Cơ Giáp: [Nhìn vào ID của tôi đi, con cái đói bụng.]

Ứng Thành Hà nhíu mày nhìn tin nhắn này của người ta gửi tới: [Bạn... Nghèo lắm à?]

Anh nhất thời tự suy diễn ra một người trung niên không có tiền mua động cơ, bên cạnh còn mang theo đứa nhỏ đang gào khóc đòi ăn.

Thì ra trên thế giới còn có nhiều cơ giáp sư nghèo khó như vậy sao?

Nghèo Quá Không Có Tiền Làm Cơ Giáp: [Nghèo lắm, con cái trong một thời gian dài đã chưa từng thấy qua đồ tốt, than ôi, thiếu vật liệu.]

Tôi Có Tiền: [Nếu bạn muốn, tôi có thể giới thiệu bạn đến một trung tâm cơ sở nghiên cứu và phát triển cơ giáp, nơi có rất nhiều cơ giáp sư, không phải lo lắng về các vấn đề cuộc sống, miễn là bạn đủ mạnh.]

Loại trung tâm này thường được thành lập với mục đích nghiên cứu và phát triển các loại cơ khí phổ biến và mở rộng sản xuất, nhưng cho đến nay những cơ giáp hàng đầu chỉ có thể được chế tạo bởi một mình các cơ giáp sư.

Nghèo Quá Không Có Tiền Làm Cơ Giáp: [Không được, tạm thời

không thể thoát thân, cảm ơn lòng tốt của bạn, nếu bạn có thể gửi thêm một số vật liệu thì vẫn tốt hơn.]

Tôi Có Tiền: [... Vậy gửi thêm cho bạn một lá chắn phản quang.]

Nghèo Quá Không Có Tiền Làm Cơ Giáp: [Cảm ơn bạn, còn gì nữa không?]

Ứng Thành Hà: "..."

Anh chỉ coi như không nhìn thấy tin tức này, tiếp tục hỏi: [Khối vật đằng sau cơ giáp kia có tác dụng gì? Tôi đã thử nghiệm nó nhiều lần nhưng luôn luôn cảm thấy rằng mảnh đó là vật dư thừa.]

Nghèo Quá Không Có Tiền Làm Cơ Giáp: [Ban đầu cái này vô dụng, tôi nhìn kho vật liệu còn dư khối này, trông nó chỗ đó quạnh quẽ, cũng đừng trách tội nghiệp nó.]

Ứng Thành Hà:... Khó trách anh tra khắp cách nguồn thông tin mà không tìm thấy bất kỳ thông tin liên quan gì, máy móc cứ một mực hiển thị cái khối này vô dụng.

Nghèo Quá Không Có Tiền Làm Cơ Giáp: [Tuy nhiên, nếu bạn có vật liệu phòng thủ tốt, đặt đằng sau nó sẽ dùng được. Hễ có người khác tấn công là ngay lập tức quay lại.]

Vệ Tam thuận miệng nói, chính cô cũng không để ở trong lòng, loại phòng ngự này không đáng tin cậy cho lắm.

Ứng Thành Hà nhìn tin tức này thì trong lòng rục rịch. Lúc trước Vệ Tam nói không bằng dứt khoát tăng tính phòng ngự đến cực hạn đã làm anh cân nhắc tới. Đó là loại vỏ khiên ở lưng cơ giáp, khi cần thiết, cơ giáp có thể biến thành dạng như mai rùa, miễn là vật liệu được sắp xếp tốt.

Tuy nhiên nó cũng không đơn giản như người kia đang nói bây giờ.

Tôi Có Tiền: [Ok, hai vật liệu kia sẽ đến tay bạn sớm thôi.]

Ứng Thành Hà nhìn địa chỉ chi tiết của người này cũng không ngạc nhiên gì, anh biết địa chỉ kia là Xưởng Đen của Sao Sa Đô.

Toàn bộ mấy sao lớn thuộc Liên bang đều có Xưởng Đen, đồ hay vật liệu chảy vào thì rất khó tra được lần nữa, Ứng Thành Hà chỉ coi như

đối phương cẩn thận, tìm Xưởng Đen ký gửi.

...

Buổi trưa huấn luyện xong, Vệ Tam lâu rồi mới thấy Kim Kha và Ứng Thành Hà cùng nhau xuất hiện trong căng tin.

“Hôm nay Thành Hà mời khách.” Kim Kha vừa vào liền nói, “Ăn nhiều một chút.”

“Có chuyện gì tốt à?” Vệ Tam ngẩng đầu hỏi.

“Cơ giáp sắp sửa xong rồi.” Ứng Thành Hà đi qua sự suy đồi của đoạn thời gian trước, tinh thần sáng láng, ngay cả mái tóc dài khô héo cũng mềm mại chút xíu.

“Chúc mừng nha.” Vệ Tam nói xong lập tức bưng đ ĩa đi tới chỗ lấy đồ ăn cùng Kim Kha, muốn ăn cơm thêm một lần nữa.

Tất nhiên, người quẹt thẻ chính là Ứng Thành Hà.

“Tuy nhiên vẫn chưa đặt tên.” Ứng Thành Hà ở phía sau nói, “Sắp đến giờ báo cáo rồi.”

Vừa báo cáo xong, năm trường quân sự lớn sẽ biết ngay thí sinh của các trường quân sự khác là người nào, dùng cơ giáp gì.

Ba người lần nữa tìm thấy một cái bàn bên cửa sổ.

“Đây là cơ giáp của tụi này.” Ứng Thành Hà thả bản đồ mô hình ra cho Vệ Tam xem.

Bây giờ sắp báo cáo, cũng không cần phải giữ bí mật về cơ giáp nữa.

Vệ Tam nhìn chằm chằm cơ giáp một lúc lâu mới lên tiếng: “Sau lưng là mai rùa?”

Ứng Thành Hà gật đầu: “Đúng vậy, mai rùa dùng vật liệu vô cơ, có thể cung cấp khả năng phòng thủ rất lớn.”

Vệ Tam tiến lên nhìn kỹ: “Cái này của cậu là co lại được?”

Khớp gối cơ giáp và thêm mấy bộ phận mặt trước đều có chất liệu tương tự, trong đầu cô căn cứ vào mấy bộ phận này mô phỏng

hướng cơ giáp co lại, cảm giác như nó có thể biến thành một... quả bóng?

“Có thể, nếu gặp nguy hiểm thì toàn bộ cơ giáp sẽ co lại, mất đi tất cả lực tấn công, chỉ có thể phòng ngự; nhưng trừ phi đụng phải loại người cấp bậc như Cơ Sơ Vũ, bằng không chả có ai phá vỡ được cả.”

Mất đi lực tấn công có nghĩa là khi họ tiến vào cơ giáp này rồi ấn chọn ngụy trang thì đội ngũ dù có chuyện gì cũng không tài nào giúp được.

Tuy nhiên sau khi nhà trường nhìn thấy phương án cải tạo cơ giáp thì tất cả đều nhất trí. Tình huống bây giờ nhiêu khê hơn so với dĩ vãng, giờ có thủ đạn bảo vệ chỉ huy 3S và cơ giáp sư 3S làm toàn trường đều vui mừng vô cùng.

“Rùa Bất Tử.” Vệ Tam đột nhiên nói.

Kim Kha và Ứng Thành Hà đều nhìn qua: “Rùa Bất Tử?”

Vệ Tam “Ừ” một tiếng: “Cái tên này thế nào?”

Ứng Thành Hà cúi đầu đọc vài lần, sau đó nói: “Lấy cái tên này đi, buổi chiều tôi đi báo cáo.”

“Tổng binh của cậu thế nào? Đại tá Lê Trạch đã nghe nói về vụ quá dữ của cậu rồi.” Kim Kha nói như có phần hả hê.

“Biết thì biết thôi” Vệ Tam đã là vò mẻ không sợ rớt, “Tổng binh có thể như thế nào nữa, không gì khác hơn là đánh nhau với tổng binh trường quân sự khác.”

Kim Kha sửa chữa: “Vẫn là đối tượng tấn công thứ sáu sau tụi chúng tớ.”

Vệ Tam cúi đầu chọn đồ ăn, bỗng nhiên nói: “Thành viên chủ lực mấy cậu bận nhiều chuyện thật.”

“Báo cáo xong, vài tuần nữa tất cả chúng ta sẽ lên đường đến đấu trường đầu tiên.” Vẻ mặt Ứng Thành Hà phức tạp, “Đấu trường đầu tiên được rút thăm ra là ở Sao Đế Đô.”

Vệ Tam và Kim Kha liếc nhau, đồng loạt nhìn chằm chằm vào anh.

“Tôi chưa từng đến thủ đô, bên kia có gì ngon?” Vệ Tam chân thành đặt câu hỏi, một bộ dáng muốn đi du lịch.

“Thành Hà, đến lúc đó dẫn chúng tôi đi dạo đấy.” Kim Kha nghiêm túc tiếp lời.

Ứng Thành Hà: “…”

Phản ứng đầu tiên của người bình thường đều là Sao Đế Đô là sân nhà của trường Quân sự Đế Quốc, các trường quân sự khác trước kia đã chịu thiệt, vì sao Vệ Tam lại nghĩ đến ăn uống vui vẻ?

Kim Kha cũng vậy, rõ ràng trước đây khi họp biết sân thi đấu đầu tiên là Sao Đế Đô còn giả vờ phân tích tốt xấu; vừa gặp Vệ Tam đã bắt đầu đi chệch đường hẳn.

“Đi gì, còn luyện tập kín nữa.” Ứng Thành Hà nhắc nhở.

“Mười lăm ngày huấn luyện mà đóng cửa tập chỉ có mười ngày, chưa kể chúng ta sẽ đi sớm nữa, có thời gian đấy.” Kim Kha biết rõ thông tin này như lòng bàn tay.

“Được.” Ứng Thành Hà còn chưa khêu lên cảm xúc phức tạp đã bị hai người này hoàn toàn cắt đứt.

…

Không bao lâu nữa sẽ đi Sao Đế Đô, Vệ Tam nghĩ không bằng đánh thêm vài trận sân đấu, cùng bọn Chuyển Lên Bờ Tây thương lượng một chút nếu đều đồng ý thì đánh thêm mấy trận.

“Cúi Đầu, qua một thời gian nữa chúng tôi sẽ đi Sao Đế Đô, một mình cô ở chỗ này có thể phải đánh chậm rồi.” *** *** vỗ vỗ vai Vệ Tam, “Không biết sau này còn có thể gặp mặt hay không.”

Vệ Tam nghĩ thầm mình cũng muốn đi, ngoài miệng lại hỏi: “Các anh muốn đi xem giải đấu?”

Xưởng Đen có rất nhiều chiến sĩ cơ giáp độc lập hàng năm sẽ đi theo để xem giải đấu Hephaestus. Trên thực tế là đi theo cũng phải mua vé xem thông qua kênh chiếu trực tiếp, nhưng vẫn làm người ta vui vẻ nào có biết mệt.

Bởi vì xem trực tiếp có những người trong quân khu và bình luận

viên, đôi khi có thể nhìn thấy các ông lớn đi ra nữa, nếu may mắn còn nhìn thấy được thần tượng yêu thích của họ.

Những người theo dõi cuộc thi này về cơ bản không phải là sinh viên trường quân sự, không gia nhập quân đội. Bọn họ một bên xem so tài, một bên tìm thấy cơ sở của Xưởng Đen ở địa phương đó và lên sân thi đấu.

Vệ Tam cho rằng Chuyển Lên Bờ Tây và *** *** cũng là loại này.

“Đúng.”, *** *** lặp lại một lần, “Chúng tôi đi xem tranh tài.”

“Tôi cũng đi xem này.” Vệ Tam há miệng nói luôn.

Chuyển Lên Bờ Tây bên cạnh hỏi: “Có rảnh thì chúng ta có thể lập nhóm cùng một chỗ.”

“Cô thích tuyển thủ nào?” *** *** hứng thú hỏi Vệ Tam.

“Ứng Tinh Quyết.” Vệ Tam theo bản năng nói ra một cái tên.

“... Vì sao lại thích hắn?” *** *** tựa như không chút để ý hỏi, nhưng cẩn thận nghe rõ lại có tiếng nghiến răng nghiến lợi.

“Tóc sáng.”

*** ***: “?”

“Gần đây mọi người đều có vấn đề thì phải.” *** *** thì thầm, “Đều để mắt tới tóc người khác.”

Vệ Tam không nghe thấy bởi vì có người tới tìm cô và Chuyển Lên Bờ Tây.

“Mấy vị, đây là thiệp mời tầng bốn dưới lòng đất của chúng tôi. Chỉ cần các vị thắng thêm mười bốn trận nữa là được vào vị trí cuối cùng trên bảng xếp hạng đội.” Một người con trai đội mũ, ăn mặc sáng bóng, hai tay cầm ba tấm thiệp mời, đi tới nói, “Thiệp mời của các vị đây.”

Vệ Tam đưa tay ra lấy thì người nọ lại né đi.

Vệ Tam: “?”

“Phải tiến vào bảng xếp hạng trước, ba tấm thiệp mời này mới có thể cho các vị.”

*** *** chen tới: “Vậy bây giờ anh mang theo thiệp mời đến nói cái gì? Không thể chờ chúng tôi tiến vào bảng xếp hạng rồi tới sau được à? Chuyên môn đến nhử hay gì?”

Người con tra đội mũ: “Điều này…”

*** *** cười nhạo một tiếng: “Phiền nhất là người tinh tướng. Muốn cho thì cho ngay bây giờ, bằng không ông đây chả cần.”

Vệ Tam quay đầu xem *** ***, không thể không nói đôi khi anh ta còn tức giận hơn mình nhiều.

Người con trai đội mũ: “Đưa trước không đúng quy tắc.”

“Cho nên anh đến sớm thì hợp phép tắc à?” *** *** khoanh hai tay tay, mang theo chút ngạo mạn từ trên cao nhìn xuống, “Đi thôi, chúng tôi không rảnh thu thiệp mời.”

Người con trai đội mũ chỉ muốn tinh tướng một tí: “…Ngài chờ một chút trước đã.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Cô gái mạnh mẽ thả tim!

*** ***: Ha ha, Vệ Tam sợ tôi còn dám chọc giận tôi.

Chương 45

“các em ở đâu nó sẽ ở đó”

Người con trai đội mũ vội vã gọi nhóm họ lại và nhét thư mời vào tay *** ***: “Năm nay Xưởng Đen sẽ tổ chức một cuộc thi lấy điểm tích lũy, chỉ có các thí sinh trong bảng xếp hạng mới có thể tham gia, phần thưởng phong phú.”

“Chúng tôi sẽ đi xem giải đấu, không có thời gian để chơi ở đây.” *** *** không kiêng dè bộ dạng này của anh ta.

Người con trai đội mũ toát mồ hôi: “Cuộc thi điểm số này không giống như những năm trước. Thứ hạng của các Xưởng Đen trên mỗi ngôi sao sẽ được tổng hợp và xếp hạng lại. Dù các vị đi đâu, chỉ cần có chi nhánh Xưởng Đen ở địa phương đó là các vị có thể vào bằng thiệp mời. Có nhiều phần thưởng phong phú cho mỗi cuộc thi.”

“Có phần thưởng gì?” Vệ Tam hỏi anh ta.

Cuối cùng có người chịu để ý tới mình, ánh mắt của người con trai đội mũ nhìn Vệ Tam, giống như nhìn thấy Bồ Tát cứu mạng: “Nếu có thể lọt vào top 200 người đứng đầu, Xưởng Đen sẽ cung cấp cơ giáp cấp S miễn phí.”

Chuyển Lên Bờ Tây và *** *** đứng bên cạnh thờ ơ, trong đó *** *** cười nhạo nhiều hơn nữa: “Sau khi bảng xếp hạng được gộp lại thì mấy người lọt vào top 200 ấy, ai sẽ thiếu một chiếc cơ giáp cấp S chứ?”

Người có thể đi vào chính là chiến sĩ độc lập cấp S, ai còn muốn Xưởng Đen cung cấp cơ giáp?

Tôi thiếu nè, Vệ Tam thầm nghĩ ở trong lòng. Mặc dù mình không phải là cấp S, nhưng con người vẫn phải có một giấc mơ, ước mơ của cô là được chạm vào cơ giáp cấp S thực sự.

Người con trai đội mũ nâng tay lau mồ hôi, chẳng lẽ lần đầu tiên nhận nhiệm vụ đã thất bại? Ông chủ sẽ giết anh mất.

“Nhận trước thiệp mời vậy.” Vệ Tam rút ra một tấm từ trong tay *** ***, “Đến lúc đó buồn chán có thể đi tham gia.”

“Cảm ơn ngài.” Người con trai đội mũ ban đầu còn mang theo tâm thế người trên cao nhìn xuống nay đã sớm biến mất không thấy.

“Nếu có cơ hội, chúng ta có thể hẹn lại thời gian, cùng nhau thi đấu một chỗ.” Trước khi đi Chuyển Lên Bờ Tây còn nói thêm với Vệ Tam.

“Được.”

Tuần tới, đội ngũ của trường Quân sự Damocles sẽ khởi hành đến Sao Đế đô, vì vậy tuần này trường bắt đầu giới nghiêm, một cảm giác vô hình nôn nóng lan rộng giữa các sinh viên.

Ngay cả những sinh viên trước đây đã tham gia đội tuyển của trường cũng không thể tránh khỏi cảm xúc này.

Bởi vì danh sách các thành viên chủ chốt của năm trường quân sự lớn đã được đưa ra.

… Toàn bộ thành viên chủ lực trường Quân sự Đế Quốc là 3S, viện Bình Thông cũng toàn 3S, trường Quân sự Samuel thì ngoại trừ chiến sĩ cơ giáp hạng nặng độc lập là SS, các thành viên chính khác đều có cấp 3S.

Mà trường Quân sự Damocles ngoại trừ Thân Đồ Khôn cấp SS, những người khác là 3S. So về số lượng cấp 3S, họ chỉ thắng được trường South Pasadena.

Nhưng hai thành viên chính SS của trường Quân sự South Pasadena là cặp song sinh nam nữ, nghe nói có thần giao cách cảm, hai người kết hợp thậm chí không cần một chiến sĩ độc lập khác phối hợp đã có thực lực chống lại 3S.

Nói cách khác, ngay cả khi trường Damocles năm nay có cơ giáp sư 3S, chỉ huy 3S và hai chiến sĩ độc lập 3S, họ vẫn không có bất kỳ lợi thế nào.

“Bây giờ mấy người ở cấp độ 3S không cần tiền sao?” Đinh Hòa Mỹ xem xong danh sách thì mặt xanh lét, thế thì đánh đấm sao được nữa?

Niếp Hạo Tề thì nhớ tới một chuyện khác: “Các trường quân sự khác có 3S nhiều như vậy, vậy chẳng phải chiến sĩ cơ giáp độc lập cấp SS trước kia làm tổng binh của đội tuyển à?”

Đinh Hòa Mỹ lắc đầu: “Không, họ sẽ trở thành thành viên dự bị cho nhóm chủ lực, nếu trận đấu trước đó có một thành viên chính bị tai nạn thì trận tiếp theo sẽ được bổ sung vào.”

Chị ấy nhìn thoáng qua Vệ Tam đang vùi đầu ăn cơm: “Nhưng có thể khẳng định, tổng binh của bốn trường quân sự lớn nhất định là cấp S.”

Trường Damocles có thiếu hụt, số lượng thành viên dự bị miễn cưỡng thích hợp nên hoàn toàn không dư ra cấp S để làm tổng binh đội tuyển.

“Em thấy...” Vệ Tam ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc.

Đinh Hòa Mỹ và Niếp Hạo Tề đều quay đầu nhìn cô, chờ xem cô nói gì.

“Món ăn hôm nay trong căng tin hơi mặn.”

Đinh Hòa Mỹ: “.

Niếp Hạo Tề: “... Còn may đấy, chắc cậu ăn nhiều thôi.”

“Đi thôi, chúng ta đi huấn luyện.” Đinh Hòa Mỹ đứng dậy kéo Niếp Hạo Tề cùng đi. Về phần Vệ Tam, chị ấy đoán phỏng chừng em ấy còn phải ăn nửa thêm tiếng đồng hồ.

Khi họ rời đi, Kim Kha xuất hiện ở cửa căng tin, nhìn trái nhìn phải, chờ tìm được Vệ Tam ở đâu đã lập tức đi tới, chuyển một khoản tiền cho cô.

“Năm vạn, hôm nay tớ sẽ ngủ ở chỗ cậu.

Bên cạnh có một sinh viên đang ăn tối, nghe những lời này của cậu thì nghẹt ngay, bèn đứng dậy vội vã tìm nước uống.

Vệ Tam đưa đũa gắp một miếng thức ăn đưa cho Kim Kha ăn: “Thấy mặn không?”

Kim Kha nuống xong thì nhíu mày: “Mặn.”

“Tớ cũng cảm thấy vậy mà bọn họ không có cảm giác gì.” Vệ Tam có chấp niệm rất lớn với thức ăn. Đại khái là năm đó mò đồ ăn ở bãi rác nên để lại di chứng.

“Chả phải cảm giác của cậu mạnh hơn bọn họ à?” Kim Kha nói một cách tùy tiện, “Độ nhạy cảm cao hơn. Mua lại cái gì khác đi, tớ mời.”

Khi Kim Kha phiền muộn thì hào phóng tột cùng với Vệ Tam.

Vệ Tam lập tức đứng dậy đi đến một cửa xoay khác để lấy thêm một phần, xoay người lại đã nhìn thấy Ứng Thành Hà cũng tới đây.

“Sao hôm nay các cậu rảnh vậy?” Vệ Tam bảo dì đóng gói đồ ăn rồi xách theo.

Ứng Thành Hà không nói nhiều, giơ tay chuyển cho Vệ Tam năm vạn tinh tệ ngay và luôn.

Vệ Tam: “... Cậu cũng muốn ngủ?”

Sinh viên vừa uống nước trở về, cả người đơ luôn tại chỗ, cậu ta vừa nghe thấy gì?

Hóa ra diễn đàn truyền ra ba người này thường ngày có quan hệ tốt, ý là loại quan hệ này tốt?!

Quả thực là đạo đức suy đồi đó trời!

“Đi thôi.” Vệ Tam lắc đầu, xách cơm đi vào ký túc xá.

Kim Kha và Ứng Thành Hà đi theo sau lưng.

Sinh viên đang ăn:... Nên truyền tin đồn này không đây?

Phòng ngủ vẫn như cũ, nhưng giường tầng trên và dưới bên cạnh Vệ Tam đã bị Kim Kha lót chăn, cứ tới lui để ngủ.

“Hôm nay cậu được món hời rồi.” Kim Kha nói cho Ứng Thành Hà nghe.

Hai người một lên một xuống nằm trong phòng ngủ của Vệ Tam.

Về phần Vệ Tam, cô ngồi xổm bên ngoài phòng ngủ ăn cơm hộp, trong tay còn có một quyển ghi chép của Ngư Thanh Phi.

Phải nói là Ngư Thanh Phi nói nhiều thì chớ, người lại lười, mỗi lần Vệ Tam đọc xong một quyển thì trong lòng đã phải buồn bực thật

lâu.

Ví dụ như quyển này nói về cách bảo dưỡng đầu ngón chân cơ giáp. Ngư Thanh Phi thậm chí còn kể lại một lần nữa làm thế nào sơn ngón chân của cơ giáp sau khi bảo dưỡng, xen kẽ ở giữa là nhật ký mà ông ấy dùng danh nghĩa bảo dưỡng để sơn móng chân móng tay cho cơ giáp cao nhưng cuối cùng cũng sớm bị phát hiện.

[Hiệu trưởng hẹp hòi kinh, chẳng qua là tôi bảo dưỡng cơ giáp cho anh ta, thế mà gã lại sơn móng tay cơ giáp của tôi vừa đen vừa xấu, đúng là khùng điên! Lần sau vợ gã đến, tôi sẽ cho vợ gã biết đây là một người đàn ông hẹp hòi như thế nào. Hôm nay cũng là một ngày đầy tức giận, không muốn viết về chuyện cơ giáp được bảo dưỡng ra sao. Vậy thôi, chưa xong sẽ còn tiếp.]

Lại bị đứt giữa đường nữa.

Hiện tại Vệ Tam đã biết một ít số liệu của cơ giáp, nhưng chúng đều không phải từ một chiếc cơ giáp, mỗi lần chỉ liên quan đến một số bộ phận nào đó của cơ giáp thôi.

Ngư Thanh Phi luôn nghĩ đến đâu viết đến đó nhưng Vệ Tam vẫn có thể từ đó nhìn thấy một chút gì đó.

Đứng dậy đi vào, Vệ Tam đã nhìn thấy hai người kia nằm ở phía bên đó vắt chéo chân rung giường.

"..."

"Tại sao chỉ có hai tầng?" Ứng Thành Hà đặt ra câu hỏi mang tính tư tưởng, "Tôi nghĩ trường học nên làm một chiếc giường sắt năm tầng, vừa đủ cho một tiểu đội."

"Phòng ngủ không có cao như vậy." Kim Kha nằm trên giường nhắm mắt rung chân, "Nhưng nói không chừng trường Đế Quốc sẽ có cao cỡ đó, dù sao bọn họ cũng có tiền."

"Tại sao khi đó cậu đến trường Damocles?" Ứng Thành Hà hỏi cậu.

"Thà làm đầu gà không làm đuôi phượng, lúc đó người trong chỉ huy ai không biết Ứng Tinh Quyết. Nhưng tại sao cậu lại đến đây?" Kim Kha tiếp tục rung chân, "Nhớ không nhầm, cậu là người đầu tiên trong nhà họ Ứng tới trường Damocles để học đấy."

“Tôi muốn học những thứ mà bậc thầy Ngư Thanh Phi để lại.” Ứng Thành Hà suy nghĩ một chút, “Nhà chúng tôi không có liên hệ chặt chẽ với người đứng đầu dòng tộc.”

Nếu không phải anh đo được mình có nhận thức có cấp 3S, có lẽ đời này cũng không có cơ hội tiếp xúc với người đứng đầu dòng họ.

“Vệ Tam, còn cậu thì sao?” Ứng Thành Hà ngồi dậy hỏi cô.

“Trước khi đến tôi đã xem trên Tinh Võng một lần, cảm thấy trường Damocles của chúng ta là đơn giản nhất.” Vệ Tam nghiêm túc cho hay, “Tôi đánh giá rất cao phong cách trường học này, các trường khác vừa xem đã thấy có văn hóa so sánh ganh đua rất ghê, vậy nên cuối cùng tôi quyết định đến đây.”

Nếu như không phải Vệ Tam từng dùng loại biểu chất phát hiền lành này lừa gạt anh nhiều lần, Ứng Thành Hà đã tin rồi.

Kim Kha cũng xoay người, không đùa nữa: “Vệ Tam, khi thi đấu cậu nhớ cẩn thận đấy.”

“Bọn họ có lợi hại đến đâu thì cơ giáp cũng là cấp A.” Vệ Tam cũng không lo lắng, cơ giáp cấp A cực hạn đặt ở đó, dù cấp S mạnh tới đâu thì cũng có một giới hạn.

“Huyết Tích không kém so với cơ giáp của tổng binh trường quân sự khác, chỉ cần không có thành viên chủ lực ra tay đối phó với cậu ấy, hẳn là sẽ không có vấn đề quá lớn.” Ứng Thành Hà đã xem qua cuộc thi tuyển chọn trước đó của cô, xác thật là có sự hiểu biết cơ giáp rất tốt. Còn chưa kể đó là chuyện mấy tháng trước, hiện tại sẽ tốt hơn.

“Vậy thì kiềm chế bọn họ.” Kim Kha cụp mắt nói, “Tôi vừa lúc gặp được các chỉ huy cấp 3S khác.”

“Các cậu ngủ đi, tôi đi ra ngoài một chuyến.” Vệ Tam đột nhiên nói.

“Trễ như vậy cậu còn đi đâu?” Ứng Thành Hà theo bản năng hỏi.

“Có việc.” Vệ Tam phẩy tay xoay người đi ra ngoài.

Kim Kha nằm xuống một lần nữa, cậu chưa bao giờ hỏi Vệ Tam đi đâu, lỡ là đi gặp cao nhân thì sao.

Vệ Tam chắc chắn không muốn nói.

Một lát sau Ứng Thành Hà lên tiếng: “Nếu nhớ không lầm thì trường đã cài giới nghiêm rồi.”

“Vệ Tam có biệt danh là Vua Trèo Tường mà.” Kim Kha thản nhiên đáp.

“Ờ ha.”

Hai chàng trai có căng thẳng tăng vọt, mỗi người chi 5 vạn thuê một cái giường của Vệ Tam, ngủ một đêm nay.

Đến tầng một, Vệ Tam lấy Huyết Tích ra.

Chủ tiệm ném một hộp đồ sang: “Vật liệu cô muốn này.”

Vệ Tam từ trong hộp lấy ra ống kim loại đặc sệt chất lỏng, cô muốn thay đổi cây đao của Huyết Tích.

Ở giải đấu Hephaestus, đội tuyển không được phép sử dụng cơ giáp trên cấp A, đến lúc đó cơ giáp của tổng binh bị kiểm trả rất kỹ mới có thể vào sân.

Huyết Tích có tính năng tốt đến mức hoàn hảo về mọi mặt, nhưng Vệ Tam muốn thực hiện một chút thay đổi trên vũ khí.

Cô lấy đao laser ra, đổ ống chất lỏng vào và đặt nó vào khuôn.

Hết một đêm này Vệ Tam mới sửa xong đao laser, bước chân như có như không khi chạy về trường học.

Mở cửa phòng ngủ, Kim Kha và Ứng Thành Hà đang ngồi trước bàn của cô để chụp ảnh.

Vệ Tam bày vẻ mặt ghét bỏ: “Hai người các cậu có thể tém tém lại chút không?”

Ứng Thành Hà kéo Vệ Tam ngồi xuống: “Lần đầu tiên tới đây ngủ, lưu lại kỷ niệm nào.”

Cả người bốc lên hơi thở sa sút, Vệ Tam dán hai quầng thâm cứ như vậy ngồi ở giữa hai người bọn họ, hai mắt vô thần, bị chụp một tấm.

...

Một ngày trước khi khởi hành, các thành viên chính và trong đội tuyển đứng trên bãi tập, cùng tuyên thệ với các thầy cô và cuối cùng được nghe thiếu tá Lê Trạch kết thúc bài phát biểu.

“Lần này tiến tới, chúng ta cần tất cả mọi người xuất ra năng lực cùng nhau tranh được thứ hạng.” Lê Trạch nhìn qua những sinh viên trẻ tuổi phía dưới, những người này lớn nhất cũng chỉ mới hai mươi tuổi, “Nhưng mọi người nhớ kỹ, đây chỉ là một trận đấu, không thể cho đổ máu chỉ lối. Trường Quân sự Damocles ở ngay sau lưng các em, các em ở đâu nó sẽ ở đó, không bao giờ biến mất.”

“Đó là…”

Hàng ngàn sinh viên đến cảng bằng xe bay theo từng đợt.

Có phương tiện truyền thông địa phương điều khiển máy quay thu nhỏ bay lên bầu trời để ghi lại cảnh này: Xe bay quân sự chỉnh tề hộ tống các sinh viên trẻ đến giải đấu Hephaestus. Lần này đi, không biết có ai sẽ ở lại sân đấu mãi mãi.

Một vài năm sau, mọi người biết rằng một nhóm các sinh viên ở ba khoa cơ giáp xuất sắc nhất đã khởi hành từ đây. Và kể từ đó, vinh quang của trường Quân sự Damocles được khắc vĩnh viễn trong lịch sử.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vu Hồ, cất cánh một lần nữa ~

Chương 46

“êm tai tức là vui vẻ”

Mấy thành viên trong đội tuyển trường lần lượt vượt qua kiểm tra an ninh, đi về phía tàu vũ trụn. Xung quanh tàu cũng có phi thuyền hộ tống, trên đó là người của quân khu.

Bến cảng này dành riêng cho quân khu, vì vậy xung quanh ngoại trừ giáo viên và sinh viên tham gia, chỉ còn lại người của quân khu lui tới.

Vệ Tam được Hạng Minh Hóa xách ra riêng.

“Năm người này là thành viên chủ lực, đàn anh Thân Đồ Khôn năm nay tốt nghiệp còn những người khác cùng cấp với em là Hoắc Tuyên Sơn, Liêu Như Ninh, hai người còn lại em cũng quen biết.” Hạng Minh Hóa giới thiệu hết, “Em ấy là Vệ Tam, tổng binh đội tuyển trường khóa này, cấp siêu A lái cơ giáp hạng trung.”

Thân Đồ Khôn vươn tay chào hỏi Vệ Tam: “Có vấn đề gì thì có thể đến hỏi anh.”

“Cảm ơn anh.”

Lê Trạch đi ngang qua nghe thấy giọng khàn khàn của cô, quay đầu nhìn thấy Vệ Tam có vẻ mặt tái nhợt cộng thêm hai quầng thâm cực lớn thì không khỏi nhíu mày: “Buổi tối em lại trèo tường ra ngoài ăn chơi trác táng à?”

Sau đó Lê Trạch liền nhìn thấy ánh mắt Vệ Tam lơ mơ đâu đâu, còn Kim Kha và Ứng Thành Hà thì một người người trời, một người ngó đất.

Giỏi, ba người này sắp tranh tài tới nơi mà còn quậy phá.

“Chuyển số phòng của em ấy sang phòng kế bên tôi.” Lê Trạch nói với người bên cạnh.

Ba người này không thể ở chung một chỗ được.

Ban đầu Hạng Minh Hóa còn muốn cho ba thành viên chính của chiến sĩ độc lập làm quen với Vệ Tam, kết quả chỉ có Thân Đồ Khôn

kịp chào hỏi, sau đấy Vệ Tam đã bị thiếu tá Lê Trạch bắt vào tàu ngay.

Các phòng bên trong tàu vũ trụ đều được bố trí giống nhau, Lê Trạch ra hiệu cho Vệ Tam đi vào: "Trường học có để giờ giới nghiêm mà em còn trèo ra ngoài được, đúng là xứng với danh chiến sĩ độc lập cấp siêu A đấy."

Lời này được nói ra từ miệng thiếu tá cấp S luôn mang theo cảm giác trào phúng khó diễn tả.

"Thiếu tá, mấy ngày này em toàn ở trong trường, nào có đi ra ngoài gì." Vệ Tam giơ bốn ngón tay lên, "Em thề đấy."

"Trước soi gương xem bộ dáng như ma quỷ hiện tại của em đi."

Nhợt nhạt và gầy gò, cộng thêm hai quầng thâm lớn.

Lê Trạch rất khó để mô tả cảm xúc của mình bây giờ, giống như một cánh đồng dưa, luôn luôn có hạt giống tốt phát triển, cố gắng vươn lên. Đột nhiên một ngày nọ, anh tình cờ phát hiện ra một cây con bị lệch, rồi ngay sau đó, anh lại thấy cây con xiêu vẹo này với hai cây con tốt khác đều bị lệch.

Vệ Tam bị nhấc đến phòng bên cạnh Lê Trạch, lập tức không có ai tới tìm cô.

Vệ Tam không có người giao tiếp bèn sờ mó một tí trong phòng. Tàu vũ trụ này so với chiếc chiếc cô ngồi lúc trước tốt hơn mười lần, còn có phòng đơn sang trọng.

Hừm, mức sống của sinh viên trường quân sự vẫn còn tương đối tốt.

Nhà Kim Phát Tài: [Ha ha ha ha, hôm qua cậu lại không ngủ à Vệ Tam? Vừa rồi Liêu Như Ninh hỏi có phải cậu cắn thuốc không đấy ha ha ha!]

Lén Lút Ăn Xin: [Đêm qua đau đầu, không ngủ được.]

Ứng Thành Hà: [Ít thâu đêm.]

Nhà Kim Phát Tài: [Từ Sao Sa Đô đến Sao Đế Đô mất bốn ngày, nghỉ ngơi cho tốt.]

Ba người trò chuyện một chút rồi Vệ Tam tắt quang não và nằm trên giường nghỉ ngơi.

Có lẽ gần đây đúng là không nghỉ ngơi cho tốt nên đầu luôn luôn đau.

…

Phòng hội nghị trên tàu vũ trụ.

“Khi đến Đế Đô, trước trận đấu, mấy em sẽ tập luyện trong 15 ngày trên sân tập quân sự. Trong thời gian này chắc chắn sẽ gặp gỡ những người từ các trường quân sự khác, tôi hy vọng mấy em có thể kiểm soát cảm xúc của mình.” Giáo viên dẫn đội ngó qua năm thành viên chính và năm thành viên dự bị trong phòng hội nghị, “Sinh viên dự bị cũng không thể lơ là chuyện huấn luyện, dù có bất cứ điều gì xảy ra hãy tỉnh táo.”

“Chờ một chút.” Lê Trạch co ngón tay, gõ gõ mặt bàn phòng hội nghị, “Tuyên Sơn, em đi gọi Vệ Tam tới đây, cái chỗ cần chú ý này thì em ấy cần phải nghe nhất.”

Hoắc Tuyên Sơn gật đầu, sau đó đứng dậy đi ra khỏi phòng họp.

Nhà Kim Phát Tài: [Vệ Tam, Hoắc Tuyên Sơn đi tìm cậu đấy!]

Vệ Tam vừa tỉnh ngủ, nhìn thấy tin tức đã trả lời ngay: [Ai là Hoắc Tuyên Sơn?]

Nhà Kim Phát Tài: [Buổi sáng thầy Hạng giới thiệu chiến sĩ độc lập có cơ giáp hạng nhẹ, cậu còn chưa tỉnh ngủ à?]

Lén Lút Ăn Xin: [Vừa tỉnh, tìm tớ làm gì?]

Nhà Kim Phát Tài: [Thiếu tá nói cậu cần giáo dục.]

Vệ Tam còn muốn hỏi cậu nữa thì cửa phòng đã bị gõ.

Cô mở cửa và thấy có chàng trai trẻ tuổi đang đứng nghiêm bên ngoài: “Thiếu tá cho gọi bạn đến phòng hội nghị, xin đi theo tôi.”

Vệ Tam xoay người cầm một cái áo khoác quân phục và đi theo phía sau người nọ.

Cô cài nút xong, ngẩng đầu nhìn bóng lưng Hoắc Tuyên Sơn thì bỗng

nhiên thấy hơi quen mắt.

Khi cô vẫn còn suy nghĩ mình đã gặp người này ở đâu thì bọn họ đã đi vào phòng hội nghị.

“Ngồi đi.” Lê Trạch chỉ vào chỗ trống, “Thầy đang nói về những điều cần lưu ý trong cuộc thi, em nghe một chút.”

Giáo viên đứng ở phía trước ho một tiếng, lại tiếp tục: “Năm ngoái trường Quân sự Samuel luôn thích khiêu khích chúng ta nên năm nay sẽ không có ngoại lệ, nhưng sẽ khiêm tốn một chút. Tôi hy vọng tất cả mọi người ở đây có thể giữ bình tĩnh và không bị khiêu khích bởi những người khác, từ đó tạo ra một tình huống không thể khắc phục.”

“Sân diễn tập không được phép ẩu đả riêng, một khi bị phát hiện sẽ bị hủy bỏ tư cách thi đấu trong tháng đó.”

“Cho nên… Có thể dùng miệng để chửi?” Vệ Tam giơ tay lên hỏi.

Hạng Minh Hóa ngồi dựa vào tường che trán, giống như không nhìn thấy Vệ Tam, cô cũng không phải là học trò của mình.

Gai là gai, bởi vì họ hoàn toàn bỏ qua môi trường xung quanh, thích buộc phải phơi bày ý tưởng của họ.

Giáo viên ngẩn người, sau đó nói: “Có thể hiểu như vậy.”

Vệ Tam nhướng mày, mắt tràn đầy vẻ “Vậy em sẽ đi chửi một tí”.

Lê Trạch: “....

Vì sao cảm giác ngược lại khơi dậy d ục vọng chọc thị phi của Vệ Tam.

“Thứ tự ra trận cho cuộc thi đầu tiên dựa theo thứ hạng lần trước, đồng thời sẽ có phần thưởng cho ba người đứng đầu trước khi thi đấu, thường là vật liệu năng lượng hoặc vật liệu cơ giáp.Thầy giáo đặt một tấm ảnh địa thế Sao Đế Đô, “Đế Đô có nhiều gò đồi, hoàn cảnh thi đấu cũng lấy gò đồi làm chủ đạo, đến lúc đó cơ giáp sư cần căn cứ vào hoàn cảnh khi đó để điều chỉnh cơ giáp trong đội ngũ. Giải thưởng của top ba có liên quan đến điều này.”

“Còn có khâu bốc thăm là để chọn vật phẩm phân phối cho năm

trường quân sự lớn, đồ đạc bên trong là ngẫu nhiên, hoàn toàn dựa vào vận may."

…

Giáo viên nói về phần thi một ít sau đó mới đưa sinh viên ra khỏi phòng hội nghị.

Đi ra từ phòng hội nghị, Ứng Thành Hà đã lén nhét cho Vệ Tam một viên kẹo: "Bên trong thêm bạc hà và rượu cay đắng giúp nâng cao tinh thần."

"Cảm ơn." Vệ Tam xé bao ra rồi bỏ kẹo vào miệng.

Liêu Như Ninh hưng phấn đi ra từ phòng họp, hỏi cô: "Vệ Tam, cậu tính đi gây chuyện sao?"

Vệ Tam: "?" Giọng điệu quen thuộc này.

"Cậu có thể đi gây rối đấy, miệng ghê gớm như thế thì người của Samuel chắc chắn thua." Kim Kha đáp.

Mặt cười của Liêu Như Ninh thu lại: "Tên giọng điệu quái gở này."

Vệ Tam: "..."

Từ "giọng điệu quái gở "quá quen thuộc, là một cao thủ giọng điệu học dạng quái gở, lần đầu tiên Vệ Tam bị người ta vạch trần trước mặt là ở Xưởng Đen.

"Được rồi, nên đi huấn luyện thôi." Hoắc Tuyên Sơn đứng ở bên cạnh thản nhiên nói, lại gật đầu nhẹ về hướng đám người Vệ Tam Kim Kha.

Kim Kha đến gần Vệ Tam, huýt vào vai cô: "Mọi người đều đi rồi, cậu còn xem cái gì nữa?"

"Tớ cảm thấy rất có duyên." Vệ Tam có chút cảm khái, thì ra hai người kia không phải là con cháu của thế gia học tản, mà là chiến sĩ độc lập cấp 3S của trường quân sự Damocles.

Nghĩ như vậy, Vệ Tam ảm thấy tổng binh của trường cũng không khó đến thế. Chiến sĩ cấp 3S điều khiển cơ giáp cấp A tuy lợi hại, nhưng cũng không đến mức làm người ta ngước lên, huống chi tổng

binh của các trường quân sự khác chỉ là cấp S mà thôi.

“Cậu hữu duyên với Liêu Như Ninh? Cậu ta có thể làm cậu tức chết đấy.” Kim Kha quay đầu, đột nhiên sửng sốt, “Vệ Tam, mắc gì cậu vọt tới nhanh như vậy?”

Vừa rồi cậu quay đầu đã thấy Vệ Tam đến trước mặt mình rồi..

Vệ Tam theo bản năng cúi đầu nhìn ống quần, quả nhiên ngắn một khúc: “Đã nói tớ còn đang phát triển cơ thể.”

“Giọng thay đổi chút rồi.” Ứng Thành Hà ở bên cạnh nói.

“Phải không?” Vệ Tam còn chưa chú ý tới nên cho rằng là không nghỉ ngơi tốt, dẫn đến giọng cũng thay đổi.

“Cậu có lắp tên lửa ở đít không? Sao lớn nhanh như vậy?” Kim Kha lắc đầu quan sát cô.

“Tìm bác sĩ kê toa một số dịch dinh dưỡng.” Ứng Thành Hà, “Phát triển nhanh quá, dinh dưỡng của cậu không thể theo kịp.”

Vệ Tam liền được Kim Kha và Ứng Thành Hà kéo đến phòng y tế.

Trên đường đi, cô hỏi Kim Kha: “Có thông tin liên lạc của Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh không để tớ thêm vào.”

Vừa lúc nhận biết nhau một tí.

Dù sao cả ba đều càn quét đấu trường đen, cũng không sợ ai vạch trần ai.

“Đợi lát nữa gửi cho cậu.” Kim Kha cũng không nghĩ nhiều, chiến sĩ cơ giáp độc lập muốn làm quen chiến sĩ độc lập khác quá ư bình thường, huống chi bọn họ sắp kề vai chiến đấu.

Đi đến phòng y tế, bác sĩ đánh giá Vệ Tam từ trên xuống dưới, lại nhéo nhéo xương cô: “Coi bộ nhổ giò rồi, sao thân thể mình mà lại không chú ý? Mấy người chiến sĩ độc lập như các cô cậu lúc nào cũng cẩu thả.”

Bác sĩ lấy bảy ống dịch dinh dưỡng: “Mỗi tuần một liều, dịch dinh dưỡng bên trong rất cao, uống xong sẽ ổn định ngay thôi.”

Đối với loại chuyện này thì bác sĩ đã thấy từ trước nên cũng không ngạc nhiên gì, cường độ huấn luyện chiến sĩ độc lập cao, làm cho cơ thể những sinh viên mới mười sáu mười bảy mười tám tuổi này cao hơn cũng là chuyện thường.

“Bình thường đừng thức khuya, nhìn vào quầng thâm trên mặt cô kìa.” Bác sĩ lắc đầu và cho một hũ kem bôi, “Sớm tối bôi một lớp.”

Vệ Tam có làn da trắng làm quầng thâm hiện càng vô cùng rõ.

“Cảm ơn bác sĩ.”

…

Ở trên tàu vũ trụ ngây người bốn ngày, Vệ Tam được ăn ngon uống đã bốn ngày nên lúc hạ tàu thì tinh thần cô sục sôi.

Chờ đến khi nhìn thấy bóng lưng Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh, Vệ Tam mới nhớ tới cô còn chưa nói cho bọn họ biết mình chính là Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt.

Vệ Tam nhanh chóng đi tới đuổi kịp bọn người Kim Kha và Hoắc Tuyên Sơn, đang muốn mở miệng thì bên hông truyền đến một tiếng.

“Trường Quân sự Damocles đúng là nghèo nàn như mọi khi, mấy người không phải không phải là thế hệ tương lai à? Sao dùng loại tàu này đưa tới đây.”

Một chàng trai cao có tóc đỏ bày sự đồng cảm giả vờ trên khuôn mặt của mình, sau đó chuyển thành chế giễu: “Tuy nhiên, mấy người chỉ xứng đáng với loại tàu vũ trụ này thôi.”

Liêu Như Ninh đã xông lên đá bay một cú khi mọi người chưa kịp phản ứng.

“Các ngươi điên rồi sao? Dám ra tay thế!” Người của trường Quân sự Samuel ở phía sau kêu gào.

Lúc Liêu Như Ninh tiếp cận thì Shaω Eli liền lui sang trái, khóe miệng nhếch lên cười: “Damos…”

Thấy gã lui xuống, Vệ Tam không chút nghĩ ngợi chặn luôn con đường của Shaω Eli, vung một bàn tay tới tát vào một bên mặt của gã.

“Chát…”

Âm thanh vô cùng rõ ràng.

Vệ Tam cúi đầu nhìn tay mình, chậm rãi nói một câu: “Êm tai tức là vui vẻ.”

Shaω Eli nổi giận muốn ra tay với Vệ Tam lại bị Hoắc Tuyên Sơn ngăn lại.

“Trường quân sự Damocles các ngươi dám ba người đánh một người?”

“Bọn họ ra tay, hủy bỏ tư cách thi đấu đi!”

Kim Kha mở quang não tìm quy tắc thi đấu rồi mới cho hay: “Giải đấu Hephaestus quy định ra tay ở sân tập quân sự sẽ bị hủy bỏ tư cách thi đấu của người ra tay. Nhưng đây là bến cảng nên không tính vậy được.”

Giáo viên trường quân sự Damocles xuống tàu vũ trụ, người vừa khai thông cho mấy sinh viên hiểu: “…”

Vừa mới quay đi là tụi nó bắt đầu gây náo loạn.

Đằng sau còn có một con tàu đậu tại cảng của viện Bình Thông. Những người này im lặng, nhanh nhẹn đi xuống, đi thẳng đến sân tập, và, không ai nhìn vào họ cả. Cũng gọi là sinh viên đến tham gia cuộc thi, thật ra nhìn họ giống người lính đến chiến trường hơn.

“Muốn đánh thì tôi chiều.” Chờ người của viện Bình Thông đi qua, sắc mặt Shaω Eli tối sầm, ánh mắt dừng lại huy chương trên cánh tay Vệ Tam, “Chỉ là một tên tổng binh.”

Vệ Tam chả thèm để ý tí ti gì lời nói tàn nhẫn của gã, ngược lại nhìn về phía các giáo viên trường quân sự Samuel, ở trong đó phát hiện một giáo viên đeo kính quen thuộc. Cô đưa chân xông lên, chân thành lại nhiệt tình: “Thầy, đã lâu không gặp.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Haha, Chuyển Lên Bờ Tây và *** *** dễ bị nhận ra quá, đeo mặt nạ cũng vô ích!

Nhóm bạn đối tác lần đầu tiên phối hợp ~

(editor: Chỗ chống copy trên trang mình bị lỗi nên mình sửa chữ ω trong Shaω Eli nó kiểu hơi khác nha)

Chương 47

“khoa học dùng giọng quái gở”

Sinh viên trường quân sự Samuel đã đi xuống tàu vũ trụ toàn bộ, mấy thầy cô dẫn đội đứng ở phía trước. Vừa rồi Shaω Eli đến để khiêu khích thì họ chỉ đứng cách đó không xa nhìn xem nhưng không có bất kỳ sự ngăn cản nào.

Kết quả là mọi thứ xảy ra quá nhanh, họ chỉ nghe thấy một tiếng tát giòn tan, sinh viên của họ bụm mặt rồi nhìn trừng trừng.

Liền sau đó, một sinh viên nhảy đến trường quân sự Damocles, giữ chặt tay Trương Chính Bình với giọng nói cực kỳ nhiệt tình và chân thành: “Thầy ơi, đã lâu không gặp, nhìn thầy thấy đẹp trai thêm một chút.”

Cô vừa nói ra lời này, Trương Chính Bình đã cảm nhận được giáo viên và sinh viên cùng trường ở xung quanh nhìn qua. Thế là ông ta nghiêm mặt, kéo tay lại, phủi sạch quan hệ giữa mình và Vệ Tam: “Damocles mấy người sợ không lấy được thứ hạng cho nên tới lấy lòng chúng tôi?”

Vệ Tam dường như không nghe thấy lời nói của ông ta, quay đầu hô Niếp Hạo Tề: “Thầy Trương ở đây này, lại đây chào hỏi đi, trước đó ông ấy còn nói mời chúng ta tới Samuel tham quan.”

Trương Chính Bình cho tới bây giờ chưa từng nói những lời này, ông ta muốn giải thích trước mặt đồng nghiệp cơ mà ngay tức thì, vài người cấp S của trường Damocles cũng tới.

“Lúc trước thầy Trương còn nói thích đặc sản Sao Sa Đô của chúng ta, muốn ở lại Damocles.” Kim Kha nhiệt tình tiếp lời, “Lúc thầy tới thì em đã hỏi thử rồi, trường học vừa đúng lúc còn trống một vị trí cho thầy cô, khi nào thầy Trương mới tới?”

“Thì ra ngài chính là thầy Trương, vẫn luôn nghe mọi người nhắc tới chuyện ngài là người tốt.” Liêu Như Ninh cũng tiến lại gần, cậu ta có diện mạo thanh tú, nếu như không có một đá bất chợt vừa nãy thì đi đâu người khác cũng xem cậu ta là một người dễ nói chuyện.

Samuel và Damocles luôn là đối thủ một mất một còn, có thể làm cho sinh viên trường Damocles nói người tốt thì chỉ có thể là kẻ thù của

Samuel.

“Đừng nói bậy bạ, tôi là một người tốt hồi nào.” Hơi thở nho nhã ban đầu của người đàn ông trung niên đeo kính đã biến mất, chỉ còn lại cảnh tức thở hổn hển.

“Dạ dạ, thầy không phải là người tốt, thầy đừng có nóng.” Vệ Tam cố ý hạ thấp giọng nói của mình, nhưng cũng đủ cho các giáo viên Samuel khác bên cạnh để nghe rõ ràng.

Niếp Hạo Tề cầm một túi đồ đến: “Thầy Trương, đây là một thành ý của em.”

…. Bánh quy đặc sản của Sao Sa Đô.

Vốn Niếp Hạo Tề tự mình mang đồ ăn, hiện tại nhịn đau cắt thịt tặng cho thầy Trương “người tốt”.

Vệ Tam tiếp tục hét lên với đội ngũ: “Thầy Trương Chính Bình ở đây, mọi người tới chào hỏi đi!”

Tất cả đều nhắm tới cái bia này, đội tuyển trường đồng loạt hét lên một câu: “Xin chào thầy Trương Chính Bình!”

Giọng nói vang dội, giọng điệu hiên ngang, ai nghe xong mà không cảm thấy Trương Chính Bình được sinh viên Trường Quân sự Damocles tôn trọng chứ?

Ban đầu các giáo viên và sinh viên của trường quân sự Samuel hoàn toàn không tin những gì Vệ Tam và những sinh viên cấp S nói. Trương Chính Bình là giáo viên dẫn đội của cuộc thi này, làm thế nào liên quan đến trường Damocles.

Nhưng một hai thì thôi, nay toàn bộ trường Quân sự Damocles đều có thừa lễ phép với Trương Chính Bình thì tính sao đây?

Lúc này, ánh mắt của tất cả sinh viên và giáo viên Samuel nhìn về phía Trương Chính Bình đều mang theo sự khác thường.

Lý trí nói với họ đây rất có thể là một mánh khóe của trường Quân sự Damocles, nhưng trong tình huống này, khó ai có thể tránh khỏi chuyện nghi ngờ về vị trí của Trương Chính Bình.

Mặt Trương Chính Bình tối sầm khó coi, điều tra viên đi cùng với ông

ta lần này lại không đến. Không ai khác trong đội tuyển được mình dẫn biết về việc đi đến trường Damocles, ngoại trừ một đội phó dẫn đội thất bại đang cạnh tranh với ông ta.

“Được rồi, Vệ Tam, mau trở về thôi.” Hạng Minh Hóa sợ cô lại xảy ra chuyện nên gọi cô trở về.

Lúc này mới ra khỏi tàu vũ trụ đã bắt đầu gây sự, ông không thể tưởng tượng được chuyện gì sẽ xảy ra trong một năm tới.

Hạng Minh Hóa nhìn Vệ Tam một chút, lại nhìn về phía mấy thành viên chính cấp S, từ đầu ông đã cảm thấy bất định. Lúc có bom nổ chỉ có mỗi Liêu Như Ninh là tính tình nóng nảy, hiện tại làm sao cảm thấy ngoại trừ Thân Đồ Khôn thì ai cũng ôm bom thế này?

Nhìn lại thiếu tá Lê Trạch bên cạnh, hình như cậu ta không ngạc nhiên chút nào.

…

Những gì đã xảy ra tại bến cảng tàu đã nhanh chóng lan truyền đến tai của một số trường quân sự khác.

Viện Bình Thông hôm nay cũng đụng trúng, nhưng bọn họ chỉ có tâm tư thi đấu, không có hứng thú với chuyện này.

Trường Quân sự South Pasadena là người cuối cùng đến cảng, nghe giáo viên nói về nó thì một số người không hiểu.

“Shaω Eli cứ thế để cho bọn họ đánh?” Sinh viên trường Samuel chả giống người có lòng dạ bao dung.

“Nơi này là cửa cảng Sao Đế Đô, nghiêm cấm gây sự, nếu gã ta ra tay đánh nữa sẽ có người của Sao Đế Đô xử lý. Ít thì năm ngày, nhiều thì mười lăm ngày bị bắt nhốt.

“Nhưng người của trường Damocles đã ra tay, không lẽ Sao Đế Đô mặc kệ?”

“Nghe nói là thu tay quá nhanh, đội tuần tra Sao Đế Đô phản ứng không kịp. Sau đó…” Mặt giáo viên South Pasadena là lạ, “Tất cả các sinh viên Damocles chào đón giáo viên của Samuel rất nhiệt tình.”

Dẫn đến chuyện làm cho đội tuần tra Sao Đế Đô bỗng chẳng biết

tiếng tát kia có phải là ảo giác hay không.

Cùng một lúc, trường Quân sự Đế Quốc nhận được nhiều tin tức hơn, có hẳn camera giám sát tại cửa cảng vào thời điểm đó.

“Camera giám sát chỉ ghi lại Shaω Eli chợt đụng tới tổng binh của đội tuyển trường này, đối thủ ra tay tránh được camera.” Cơ Sơ Vũ tựa vào lưng ghế da màu đen, xoay nhẫn trên tay, “Shaω Eli vậy mà cũng chả thoát khỏi đòn tấn công của một chiến sĩ độc lập cấp A, phế vật thật.”

Ứng Tinh Quyết không nói gì chỉ đứng ở trước bàn dài, đầu ngón tay kéo tiến độ video về phía sau, ánh mắt rơi vào năm thành viên chính của trường Damocles.

Anh đang quan sát năm người này phản ứng thế nào khi chuyện này xảy ra.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, ngoại trừ Thân Đồ Khôn vẫn còn trong trạng thái thường, bốn người khác rõ ràng đã bắt đầu phối hợp, có một loại ăn ý vô hình.

“Thân Đồ Khôn.” Ứng Tinh Quyết giơ ngón tay chỉ vào một người khác trên màn ánh sáng, “Và tổng binh đội tuyển trường, bọn họ là đột phá của trường Damocles.”

“Trường Damocles luôn bị Samuel kéo từ trước tới nay, năm nay vừa vào bến cảng đã xảy ra chuyện như vậy nữa, ắt Samuel càng sẽ không buông tha cho bọn họ.” Chiến sĩ độc lập dùng cơ giáp hạng nhẹ cấp 3S tên Tư Đồ Gia nói, “Viện Bình Thông mới là phiền toái lớn nhất, năm nào cũng muốn kéo chúng ta xuống.”

“Dựa vào bọn họ?” Cơ Sơ Vũ hững hờ chuyển nhẫn, “Giải đấu này cùng lắm chỉ là cuộc thi bảo vệ vương miệng của trường Đế Quốc.”

Ứng Tinh Quyết cụp mắt nhìn các thầy cô lãnh đạo trường Damocles trên quang não, ánh mắt của bọn họ không giống những năm trước.

Bởi vì năm nay có các thành viên chủ lực 3S, hay là… Họ giấu lá bài gì?

…

“Đây là nơi chúng ta sẽ ăn cơm và huấn luyện?”

“Không hổ là Sao Đế Đô, giàu có quá.”

“Sân tập của họ là mới tinh luôn, còn rộng rãi nữa.”

Các sinh viên trường Damocles lần đầu tiên đến đây thì nháo nhào cảm thán, thiết bị và môi trường của Sao Đế Đô quá sang trọng.

“Đồ nhà quê.”

Sân tập dùng chung cho tất cả sinh viên năm trường quân sự lớn nên tất nhiên không thể tránh khỏi gặp gỡ các sinh viên trường khác. Sinh viên Samuel nghe sinh viên Damocles nói chuyện bèn không thể không chế giễu.

Sinh viên bị mắng là đồ nhà quê đầu tiên là tức giận, sau đó không biết nhớ tới cái gì thì sắc mặt dần dần bình tĩnh lại: “Chúng tôi chưa từng thấy qua việc đời, đúng là đồ nhà quê, mong anh em thứ lỗi. Không có cách nào, cũng tạo trường học nát quá, đúng là nhà quê không có kiến thức.”

Sinh viên Samuel: “?”

“Lần sau tới Sao Bạch Ải, hy vọng quý trường có thể xuất ra thành ý, chiêu đãi nồng hậu đồ nhà quê chúng tôi, cũng để cho đồ nhà quê đâu mở mang tầm mắt một tí.”

“Sao Sao Bạch Ải còn tốt hơn ở đây á?” Mấy sinh viên trường quân sự Damocles bên cạnh ngạc nhiên, “Tôi chưa bao giờ nhìn thấy đâu, thật à?”

“Chắc chắn là thật, Samuel người ta còn không thèm sân tập của Đế Đô kìa.”

“Chúng tôi chưa từng nói tốt hơn Sao Đế Đô.” Sinh viên Samuel giải thích. Bên cạnh còn có sinh viên Sao Đế Đô, đến lúc đó trường Đế Quốc tìm bọn họ hỏi thì làm sao bây giờ?

Sinh viên Damocles dường như không nghe thấy, cứ rơi vào trạng thái “hối hận.”

“Tôi cũng muốn mở mang tầm mắt, xem Sao Bạch Ải của họ thực sự tốt như thế nào.” Sinh viên đang nói mở miệng tiếp, “Nhìn thế này, chúng tôi nhà quê thật mà.”

Dứt lời, mấy người đồng loạt thở dài:

“Hây dà…”

Một bàn ở góc có người ngồi, Vệ Tam nhìn hồi lâu thì quay đầu hỏi Kim Kha: “Tại sao họ nói truyện kỳ lạ thế chứ?”

Giọng điệu quái gở nhưng vẫn rất quen thuộc.

Kim Kha mở quang não, lật một bài viết trên diễn đàn cho cô xem.

[Vệ Tam thuật - Hôm nay cũng phải dùng giọng quái gở]

Vệ Tam: “...

LZ: [Mấy bạn hỡi, hôm nay ở bến cảng hơi vui, sau nhiều lần thảo luận và nghiên cứu thì cuối cùng mình cũng biết tại sao. Giọng điệu dở dở ương ương là thuật mạnh nhất trên đời, mình xin gọi nó là khoa học dùng giọng quái gở, dưới đây tôi sẽ đưa một số cảnh kinh điển.]

Một số là đoạn phim dỗi người của Vệ Tam, chủ thớt thậm chí tìm được người đọc được khẩu hình, thân mật sắp xếp ra thành phiên bản chữ.

LZ: [Khoa học dùng giọng quái gở có thể giết người vô hình, Vệ Tam làm tức chết không có mười người thì cũng có tám người. Từ hôm nay trở đi, mọi người có thể học thêm thuật của Vệ Tam, dùng giọng điệu chân thành thành khẩn tha thiết nhất khen ngợi đối thủ, nâng cao bọn họ, tức chết một người là được một người.]

Phía dưới một đống bài viết đáp trả, muốn lập chí muốn trở thành bậc thầy dùng giọng quái gở.

“Tớ cũng không có quái gở… như thế.” Vệ Tam đọc xong bài viết rồi mới do dự đáp, dù sao cô cũng chỉ là một người bình thường lương thiện.

Kim Kha đóng cửa sổ bài viết: “Trương Chính Bình bị cách chức chỉ vì cậu dẫn đầu đi chào hỏi. Mấy thầy cô Samuel còn có Shaω Eli hy vọng bên đó sẽ thay người làm trưởng đoàn.”

“Lòng dạ của bọn họ hẹp hòi quá rồi.” Vệ Tam lắc đầu, “Thầy

Trương đã cống hiến to lớn trong việc bắn súng của chúng ta, chỉ là chào hỏi mà thôi.”

Ánh mắt cô đảo qua, Vệ Tam đã nhìn thấy Lê Trạch đi về phía này, cô bưng mâm lên rồi rời đi: “Đi trước đây, nếu không thiếu tá lại tìm tớ gây phiền toái.”

Lê Trạch vừa tới đã nhìn thấy bóng lưng Vệ Tam chuồn đi: “Em ấy làm gì thế?”

“Đau bụng.” Kim Kha tùy tiện tìm một lý do.

Lê Trạch hiếm khi không có dị nghị khi với ba người bọn họ tụ tập cùng một chỗ, bởi vì anh đã cảm nhận được lợi ích của mấy người này khi tụ tập cùng một chỗ thu hút người ngoài.

Lấy chuyện bến cảng kia mà nói, ngoại trừ tát vào mặt chiến sĩ độc lập 3S, chuyện của Trương Chính Bình về sau quả thực là quang minh chính đại làm người ta thấy ghê.

…

Vệ Tam bưng mâm chạy ngay ra ngoài, vừa vặn nhìn thấy Thân Đồ Khôn và Liêu Như Ninh đi vào.

Cô vẫn chưa tìm hai người họ để nói về Xưởng Đen, Kim Kha cũng quên phứt cho cô thông tin liên lạc.

“Vệ Tam? Có muốn ngồi cùng một chỗ không?” Thân Đồ Khôn nhìn thấy cô thì chủ động chào hỏi.

“Cảm ơn anh.” Vệ Tam lập tức xoay người ngồi cùng một bàn với bọn họ.

Liêu Như Ninh ăn cơm cũng không nói lời nào, bày bộ dáng con cháu thế gia, còn Thân Đồ Khôn hỏi vài câu với Vệ Tam, lại nói có cái gì không hiểu thì có thể tới tìm anh.

Một người đàn anh rất nhiệt tình.

“Thân Đồ.” Một nữ sinh ở South Pasadena nhìn thấy Thân Đồ Khôn đã đến chào hỏi.

“Anh đi qua đó một chuyến, các em ăn trước đi, tí nữa cũng không

cần chờ anh đâu.” Thân Đồ Khôn đứng dậy nói với Liêu Như Ninh.

Liêu Như Ninh ngẩng đầu, huýt sáo một tiếng, vẻ con cháu thế gia không còn sót lại chút gì: “Anh Thân Đồ, đó là bạn của anh á?”

“Đừng nói lung tung.” Thân Đồ Khôn hạ giọng nói rồi đi về phía nữ sinh ở đối diện.

Liêu Như Ninh nhàm chán bĩu môi, tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Vệ Tam nắm tay lên đưa lên miệng đằng hắng một tiếng: “*** ***.”

“Khụ khụ…”

Liêu Như Ninh sặc sụa, ngẩng đầu ngạc nhiên: “Cô nói cái gì?”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói

Vệ Tam - bậc thầy dùng giọng điệu quái gở của trường Quân sự Damocles, cũng là người dẫn đầu phong trào của một thế hệ!

Chương 48

“cậu ta có nhiều tiền hơn tôi còn dễ bị lừa nữa”

Liêu Như Ninh khó có thể tin nhìn Vệ Tam phía đối diện: “Vừa rồi cô nói cái gì?”

“*** ***.” Vệ Tam lặp đi lặp lại một lần nữa.

Liêu Như Ninh nhìn cô: “Vệ Tam, cô nghe được tin tức từ đâu?” Trong ánh mắt cậu ta thậm chí mang theo nghi vấn, cảm thấy Vệ Tam điều tra cậu.

Cậu ta và Hoắc Tuyên Sơn chưa bao giờ tiết lộ về mấy trận đánh với bất cứ ai. Là chuyện của đấu trường đen.

“…Tôi.” Ngón tay Vệ Tam chỉ ngược lại vào mình, “Cúi Đầu.”

Cô lặng lẽ sờ s oạng lấy ra một cái mặt nạ ra hiệu cho Liêu Như Ninh nhìn.

Nhưng Liêu Như Ninh đã đi trước phủ đầu: “Còn muốn mạo danh Cúi Đầu? Đầu tiên thay đổi giọng nói một chút được không? Muốn quyến rũ tôi à? Tôi không đớp bộ dạng này của cô nhá.”

Vệ Tam: “…”

Cô mở quang não, sử dụng tài khoản Xưởng Đen để gửi tin nhắn cho cậu ta.

Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt: “Trước đây trong Xưởng Đen không thấy cậu tự tin như vậy?”

Liêu Như Ninh nhìn thấy tin tức từ quang não thì sửng sốt một lúc lâu, rồi mới thăm dò nhìn chằm chằm Vệ Tam, tựa như ám hiệu: “Cậu là Cúi Đầu thật?”

Hoắc Tuyên Sơn vẫn nói Cúi Đầu có thể là chiến sĩ độc lập cấp S học tản, cậu ta cũng cảm thấy Cúi Đầu giống thế, sao đột nhiên biến thành tổng binh cùng trường?

“Nếu không thì sao? Thế Hoắc Tuyên Sơn là Tây Tây đúng không?” Vệ Tam hỏi cậu ta, “Ngày đó ở trên tàu tôi có nhận ra các cậu mà về

sau cũng quên nói chuyện này.”

“Cậu ấy về nhà rồi, buổi tối sẽ lại đây.” Liêu Như Ninh cuối cùng cũng tin rằng Vệ Tam chính là Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt, “Cậu… Giọng nói không phải như vậy, trước đó là giả vờ à?”

Vệ Tam sờ sờ cổ mình: “Gần đây giọng có thay đổi, tôi còn cho rằng mấy người là chiến sĩ độc lập học tản.”

“Chúng tôi cũng tưởng cậu là thế đó.” Liêu Như Ninh nhớ tới chuyện Vệ Tam làm ở bến cảng, “Khó trách mấy thao tác tao nhã của cậu cứ quen như vậy.”

Vệ Tam: “…Có một số lời nói thẳng ra không tốt lắm.”

“Làm người phải thẳng thắng, không thể dối trá.” Liêu Như Ninh biết Vệ Tam là người quen nên cũng thả lỏng, “Liêu Như Ninh là một người chân thật như thế.”

Vệ Tam: Ha ha.

“Thì ra người nói mình quá dữ là cậu.” Liêu Như Ninh rốt cục đối đầu với Cúi Đầu Trước Cuộc Sống, là Vệ Tam trong truyền thuyết, “Không hổ là cậu đó Cúi Đầu.”

“Mấy em đang nói cái gì?” Thân Đồ Khôn đã nói chuyện xong với nữ sinh South Pasadena, nay nhìn thấy Liêu Như Ninh và Vệ Tam nói chuyện náo nhiệt thì theo bản năng hỏi.

Liêu Như Ninh có tính tình nóng nảy, nói chuyện lại độc, khi cùng nhau huấn luyện thường xuyên xảy ra cãi vã với những người như Kim Kha. Ngay cả giáo viên huấn luyện thỉnh thoảng cũng bị cậu ta chọc cho ngất đi, không ngờ được có thể trò chuyện tốt như vậy với Vệ Tam.

Anh vừa tới, Vệ Tam và Liêu Như Ninh đã đồng loạt ngừng ngay. Hai người nghĩ y nhau, không thể cho ai biết chuyện ở đấu trường đen được.

“Anh nói sai cái gì à?” Thân Đồ Khôn nhìn hai người có chút kinh ngạc, tự nhiên bọn họ đều nín thinh.

“Chúng em đang thảo luận chuyện anh với cái bạn nữ bên South Pasadena đang nói về cái gì.” Liêu Như Ninh ném ra một chủ đề,

“Anh mau tới nói nghe một tí xem.”

Thân Đồ Khôn hơi ngại: “Không có gì, giải đấu trước có giúp cô ấy nên cô ấy tới cảm ơn anh.”

“Anh à, anh giúp đối thủ trong trận đấu á?” Vệ Tam nhíu mày hỏi.

“Lúc ấy giáo viên không kịp tới còn anh thì ở ngay cạnh.” Thân Đồ Khôn trả lời bằng giọng điềm đạm, “Tương lai tất cả mọi người đều phải cùng nhau bảo vệ Liên bang, tổn thất một người chiến sĩ độc lập cấp S đối với Liên bang mà nói là tổn thất rất lớn.”

Liêu Như Ninh giương mắt: “Anh này, lần đó trường chúng ta xảy ra chuyện nhưng South Pasadena không ra tay giúp đỡ, ngược lại nhân cơ hội giành được vị trí thứ ba.”

Nụ cười bên môi Thân Đồ Khôn dần dần rơi xuống: “Anh biết, chỉ là…” Trong lòng không bỏ rơi người ta được.

“Cũng không phải không thể cứu.” Vệ Tam nhìn thoáng qua South Pasadena bên kia, “Nhưng mà ơn báo đáp phải lấy lại, một câu cảm ơn không đủ.”

“Không bằng chúng ta cầm về ơn báo đáp trong trận đấu này đi.” Liêu Như Ninh theo sát, “Làm người phải có qua có lại.”

Có qua lại có qua lại mô tả như vậy à?

“Vừa rồi là sinh viên đội tuyển South Pasadena sao? Vệ Tam, giao cho cậu đấy.” Liêu Như Ninh hướng về phía Vệ Tam đối diện, “Đòi thù lao lại.”

“Cô ấy là đội viên chủ lực của South Pasadena khóa trước.” Thân Đồ Khôn giải thích, “Lần này thay đổi tân sinh viên, cấp S lần lượt bị giảm xuống, cô ấy bây giờ là tổng binh, thực lực mạnh hơn cấp A.”

“Có mạnh hơn nữa chẳng phải cũng dùng cơ giáp cấp A à?” Vệ Tam không thèm để ý, “Nhất định phải lấy lạ thù lao.”

“Damocles không thể chịu thiệt!” Liêu Như Ninh theo sát phía sau bổ sung.

Thân Đồ Khôn quay tới lui quan sát giữa Vệ Tam và Liêu Như Ninh, hai người này trước đây rõ ràng rất xa cách vì sao anh rời đi một hồi,

đột nhiên…

Anh suy nghĩ trong lòng hồi lâu, cuối cùng chỉ dùng một câu để hình dung: Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã.

Năm trường quân sự ăn trưa xong, sau đó tự do hoạt động, có thể đi đến phòng để nghỉ ngơi, cũng có thể đi huấn luyện. Còn Vệ Tam và Liêu Như Ninh thì lén lút đi vào góc hẻo lánh, gọi cho Hoắc Tuyên Sơn.

“Đeo mặt nạ đi.” Liêu Như Ninh sau khi lấy mặt nạ đeo vào xong thì nói với Vệ Tam.

Vệ Tam vừa đeo mặt nạ thì kênh thông tin liên lạc của Hoắc Tuyên Sơn đã mở ra.

“Mấy cậu.” Hoắc Tuyên Sơn nhìn thấy hai chiếc mặt nạ quen thuộc thì sửng sốt, lập tức nhớ tới mình không đeo mặt nạ nên theo bản năng tắt thông tin liên lạc.

Một lát sau, Hoắc Tuyên Sơn phản ứng lại, có lẽ đã biết mình bị lừa. Người trong đấu trường đen chỉ có Liêu Như Ninh, có khả năng là giỡn bông phèn nên cậu chàng bèn gọi lại.

“Cậu đang làm cái gì vậy?” Hoắc Tuyên Sơn nhíu mày nhìn người bên cạnh đeo mặt nạ giống như Cúi Đầu, “Nhắc rồi, đừng nói chuyện Xưởng Đen với người khác.”

Liêu Như Ninh đắc ý: “Tớ có không nói, cậu ấy là Cúi Đầu, chúng tớ gặp nhau ở sân tập, cậu đoán xem cậu ấy là ai?”

Hai người ngồi xổm trong góc, ống kính Liêu Như Ninh chỉ nhắm vào mặt hai người, Hoắc Tuyên Sơn không nhìn thấy quân phục trên người bọn họ.

Sân diễn tập?

Trong đầu Hoắc Tuyên Sơn trong nháy mắt liên tục hiện lên mấy người. Lần này năm trường quân sự có chiến sĩ độc lập là nữ trong nhóm thành viên chính không nhiều lắm, mười lăm ghế chỉ có ba người, nữ chiến sĩ độc lập dùng cơ giáp cỡ trung chỉ có một người.

“Quinley Eli?” Hoắc Tuyên Sơn nhíu mày hỏi, tại sao cô ta lại đến Sao Sa Đô mỗi tuần trong khi mình ở trường South Pasadena?

Liêu Như Ninh tháo mặt nạ của mình ra: “Sai rồi, ha ha ha ha! Cúi Đầu, hãy để cậu ta xem cậu là ai.”

Nhìn thấy biểu hiện của Hoắc Tuyên Sơn, Liêu Như Ninh rốt cục bình phục sự mất cân bằng vừa rồi mình có khi bị người ta lột tr ần.

Vệ Tam tháo mặt nạ ra: “Là tôi.”

Hoắc Tuyên Sơn nhìn tổng binh quen mắt của đội tuyển trường: “Bạn.... Vệ Tam?”

Sau khi cậu ta ngạc nhiên, lại nghĩ không phải là cô ấy mới là lạ.

Ở Sao Sa Đô lâu dài, mỗi cuối tuần ra ngoài đi chơi, sức mạnh không kém. Nhưng Hoắc Tuyên Sơn vẫn cho rằng Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt là cấp S, mà cậu biết hết cấp S trong trường Damocles cho nên mới suy luận Cúi Đầu là chiến sĩ độc lập học tản.

Không ngờ được cô ấy là một chiến sĩ độc lập siêu cấp A.

Cùng thao tác trên cơ giáp cấp A, cấp siêu A và cấp S bình thường quả thật cũng không dễ phân biệt.

“Không bằng buổi tối chúng ta đi ra ngoài xem Xưởng Đen của Sao Đế Đô đi.” Liêu Như Ninh dâng lên hứng thú.

Vệ Tam từ chối: “Buổi tối tôi sẽ đi dạo.”

“Đi dạo cái gì?” Liêu Như Ninh hỏi.

“Trước tiên xem Đế Đô có gì để chơi.” Trên người Vệ Tam lúc này có tiền, cô có thể mua đồ.

“Vậy tôi cũng đi.” Liêu Như Ninh đã nhận biết Cúi Đầu thì thế nào cũng phải liên hệ tình cảm, “Tây Tây chính là người ở Sao Đế Đô đó, bảo cậu ấy dẫn chúng ta đi dạo.”

“Tôi đến sân tập lúc 7 giờ.” Hoắc Tuyên Sơn không từ chối.

Sau khi cúp máy, Vệ Tam lại gọi Kim Kha và Ứng Thành Hà ở trong nhóm, nói cùng nhau đi dạo.

Bậc Thầy Thành Hà: [Tối nay không có thời gian, chúng tôi sẽ có một

cuộc họp để thảo luận về các vấn đề cuộc đua lần này.]

Nhà Kim Phát Tài: [Liêu Như Ninh đi với cậu? Hãy cẩn thận, người này độc miệng, nhìn là khó chịu.]

Vệ Tam nhớ tới lần đầu tiên trao đổi tin tức, Liêu Như Ninh trách cô, nói cô dùng giọng điệu quái gở.

Lén Lút Ăn Xin: [Có phải cậu ta thường hay nói cậu dùng giọng điệu quái gở không?]

Nhà Kim Phát Tài: [… Tớ học tất cả từ cậu ấy chứ.]

Bậc Thầy Thành Hà: [Hoắc Tuyên Sơn rất giàu có.]

Lén Lút Ăn Xin: [??]

Nhà Kim Phát Tài: [Thành Hà, cậu không được bình thường.]

Bậc Thầy Thành Hà: [Thật mà, cậu ta có nhiều tiền hơn tôi còn dễ bị lừa nữa.]

//Bạn tốt Nhà Kim Phát Tài của bạn mời Hoắc Tuyên Sơn vào nhóm//

Phía trên cùng của nhóm ba người đột nhiên hiển thị một câu như vậy.

Bậc Thầy Thành Hà: [… @Nhà Kim Phát Tài]

Hoắc Tuyên Sơn không hiểu sao lại bị lôi vào nhóm xa lạ, tiện tay mở tin tức trên đã nhìn thấy tin tức Ứng Thành Hà nói cậu vừa có tiền còn dễ bị dụ.

Hoắc Tuyên Sơn: [? @Bậc Thầy Thành Hà]

Ứng Thành Hà bỏ trốn.

Lúc bảy giờ, Hoắc Tuyên Sơn trở về từ nhà họ Hoắc, mang theo Liêu Như Ninh và Vệ Tam đi dạo nơi xa hoa nhất Sao Đế Đô.

“Đó là cơ giáp cấp S?” Vệ Tam ngửa đầu lên nhìn một dãy cơ giáp trong một cửa hàng.

“Cơ giáp cấp S bình thường nhất.” Liêu Như Ninh hơi đáng tiếc vì Vệ Tam không phải cấp S, nhóm ba người bọn họ chơi vui lắm. Vệ Tam ra tay dị, không cứng nhắc.

Anh Thân Đồ Khôn là cấp SS, mạnh thì có mạnh, bằng không cũng sẽ không một mình mang theo trường Damocles mấy năm nay mà chả xảy ra chuyện gì. Nhưng anh ấy quá chính trực, là phong cách quân nhân điển hình, lúc đánh nhau không vui gì hết.

Vệ Tam đi vào đã bị bảng giá niêm yết có một chuỗi số không dài phía sau làm cho mù mắt, thừa nhận là cô không mua nổi cơ giáp.

Cô xoay quanh trước sau trái phải chiếc cơ giáp này, thậm chí lên tay sờ sờ, kỹ thuật sơn màu không tệ, nhưng nhìn chung vẫn rất bình thường.

Vệ Tam nhớ tới những số liệu cơ giáp lộn xộn của Ngư Thanh Phi lưu lại, tuy rằng đều là số liệu không trọn vẹn, nhưng vẫn có thể nhìn thấy cái loại kết cấu đẹp. Mà cái này… tổng thể trông không hài hòa.

Cô nhìn một lần tất cả cơ giáp trong cửa hàng rồi rất nhanh mất hứng thú, bởi lẽ hoàn toàn không phù hợp với kỳ vọng trong lòng cô đối với cơ giáp cấp S.

Ít nhất cô còn nhìn thấy chiếc cơ giáp thay thế của thiếu tá Lê Trạch ở quảng trường Sao Sa Đô, nó làm cô cảm thấy kinh ngạc trước vẻ đẹp của nó, là bộ dáng mà cấp S nên có.

“Chỉ là một ít cơ giáp sư bình thường làm ra thành phẩm thôi, sinh viên quân sự sẽ không dùng cái này.” Hoắc Tuyên Sơn đứng ở bên cạnh cho hay.

Sao Đế Đô có không ít người giàu có, có người dù cảm giác chẳng phải cấp S nhưng vẫn có chấp niệm với dạng cơ giáp này; dù không dùng được nhưng vẫn mua về sưu tầm.

Ba người ra khỏi cửa hàng, đi tiếp.

“Cúi Đầu, lúc trước tôi còn lo lắng tổng binh đội tuyển trường sẽ có sai lầm.” Liêu Như Ninh đặt tay lên vai Vệ Tam, hai anh em nói nhau nghe lời tốt, “Nếu là cậu thì tôi không lo nữa, đến lúc đó lấy ra phong cách không biết xấu hổ của cậu chơi mấy tổng binh kia.”

Ba người đứng với nhau để nói chuyện, chả có trực cảm xa lạ nào.

Lê Trạch và bạn bè đi ra từ trong nhà hàng thì nhìn thấy một cảnh như vậy.

Ngay từ đầu anh gặp Vệ Tam, cộng thêm hai nam sinh bên cạnh, thì theo bản năng cho rằng là Kim Kha và Ứng Thành Hà. Nhưng hôm nay hai người bọn họ đã đi họp nghiên cứu môi trường thi đấu, nhìn kỹ lại thì thấy đây là hai thành viên chủ lực khác.

Lê Trạch hít thở không thông, ngay cả khi anh ra chiến trường cũng chưa từng có cảm giác như vậy.

Vì sao Vệ Tam lại quen với Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh?

Ngay cả Hoắc Tuyên Sơn cũng không tránh khỏi? Ngày Thân Đồ Khôn bị làm hỏng đã cách không xa.

“Mấy người kia là học trò của cậu?” Bạn bè nhìn theo ánh mắt Lê Trạch, “Chiến sĩ độc lập chủ lực ba hệ?”

“Người ở giữa là tổng binh cấp siêu A, không phải nhóm chủ lực.” Lê Trạch giơ tay ấn trán, dự cảm không rõ trong lòng anh càng ngày càng mãnh liệt.

Lần so tài này tuyệt sẽ không được bình yên.

“Tâm trạng bọn họ không tệ, còn có thể đi ra ngoài để chơi tại thời điểm này.”

Lê Trạch: “…”

Nếu Kim Kha và Ứng Thành Hà không lịu địu việc hôm nay, e rằng cái anh thấy là các thành viên chủ lực tổ chức đi chơi.

“Đi trước đi, tôi đã chỉnh lý lại số liệu cơ giáp của cậu rồi.” Người bạn cười, “Để bọn họ thỉnh thoảng thả lỏng một chút cũng không tệ.”

Mấy người Vệ Tam đi dạo hơn hai tiếng đồng hồ nghe Hoắc Tuyên Sơn giảng giải và đi xem một số địa phương nổi tiếng của Sao Đế Đô xong mới về.

…

“Cuộc đua ở Sao Đế Đô lần này vẫn là gò đồi, nhưng năm nay đến lượt những ngọn đồi khó nhằn nhất.”, Kim Kha giơ tay kéo ra bản đồ địa hình, “Hiện tại trong tay chúng ta không có bản đồ chính xác, đây là những bản đồ mà đợt trước các bạn khác đã có trong đợt tranh tài.”

Mặc dù cùng một khu vực đồi núi, nhưng Đế Đô là một ngôi sao rộng lớn, và đấu trường cũng không nằm cùng một nơi.

“Các khớp của cơ giáp nên được thay thế bằng một khớp nhẹ hơn, đồng thời hỏa lực của cơ giáp hạng nặng cần được bổ sung.” Ứng Thành Hà đưa ra đề nghị cải tạo cơ giáp.

Cơ giáp sư không chỉ cần sửa chữa cơ giáp bị hư hỏng mà còn phải điều chỉnh cấu trúc tổng thể của cơ giáp một cách kịp thời theo hoàn cảnh thi đấu, chuẩn bị cho các đấu trường khác nhau.

“Người bắn súng có tác dụng lớn ở đấu trường gò núi, đến lúc đó để cho các chiến sĩ độc lập khác trong đội tuyển trường chú ý.” Hạng Minh Hóa nhắc nhở, “Những triển khai khác, Kim Kha tự mình xác định khi thi đấu, tất cả chờ sau khi lấy được bản đồ thì suy nghĩ kỹ.”

“Vâng.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói

Lê Trạch: Xong rồi, lại có hai hạt giống tốt mọc lệch

Chương 49

“đưa mấy anh đi dọc đường hoa”

Bốn trường quân sự lớn đến sớm làm quen với môi trường diễn tập xung quanh, sau đó là mười ngày huấn luyện khép kín. Năm ngày sau vẫn huấn luyện nhưng có thể tự do ra vào, còn có truyền thông đến phỏng vấn.

Ngày đầu tiên luyện tập khép kín, năm trường quân sự lớn lần đầu tiên tập hợp lại, bởi vì hôm nay có một hội nghị khai mạc, người ta nói rằng có những nhân vật tầm cỡ giới này đến để duy trì.

Trường South Pasadena là trường quân sự đầu tiên đến địa điểm tập trận, tiếp theo là trường Samuel và trường Damocles gần như đến cùng lúc, hai trường quân sự đụng độ với nhau.

Con đường không hẹp thậm chí mỗi một sinh viên đến trường quân sự khác nhau hoàn toàn có thể đi ngang qua. Nhưng trường Samuel có phong tục không muốn trường Damocles dễ chịu, muốn họ nhượng bộ.

Shaω Eli là người dẫn đầu, như thể không thể nhìn thấy sinh viên trường Damocles, gã đưa mọi người chen về phía bên này luôn.

Mắt thấy sắp đụng phải, Vệ Tam đột nhiên quay đầu: “Mấy người Samuel sắp tới rồi, mau nhường đường, đừng chắn ở đây.”

Sinh viên Damocles đồng loạt di chuyển sang một bên, các thành viên chủ lực cũng không ngoại lệ, chỉ còn lại Thân Đồ Khôn đang ở trạng thái trên trời đâu đâu.

“Anh, nhường tí đi, bọn họ muốn đi qua.” Vệ Tam đưa tay kéo Thân Đồ Khôn lại đây.

Trong mắt Thân Đồ Khôn không xua đi được cơn mê, lúc này theo lý thì Damocles bọn họ kiểu gì cũng giằng co một phen với trường người ta, mấy khóa trước cũng là như vậy. Bây giờ chủ động lùi bước chả phải để cho người ta chê cười à.

Không chỉ anh, trong lòng sinh viên Samuel đột nhiên cảm thấy kỳ lạ.

Sinh viên trường Samuel chen chúc đi trên con đường của trường

Quân sự Damocles, còn mấy người của Damocles đứng bên cạnh họ, nhìn họ với đôi mắt ấm áp.

… phát tởm.

Bằng cách nào đó, từ này đột nhiên dâng lên trong lòng sinh viên Samuel.

“Trường học ngàn năm đứng cuối cùng, hay là đi xuống sớm thì vẫn tốt hơn.” Shaω Eli cười nhạo, vừa hài lòng với sự nhượng bộ vừa khinh miệt sự hèn nhát của họ.

“Trường quân sự Samuel là trâu bò nhất, có thể kề vai sát cánh với Mặt Trời. Trường Đế Quốc đã là gì, mấy anh thắng thì ai có thể giành chiến thắng? Để thể hiện tấm chân tình của trường tôi, hôm nay tôi sẽ đưa mấy anh đi dọc đường hoa.”

Vệ Tam nói liền tù tì xong thì quay đầu nhìn Kim Kha.

Kim Kha lúc này lấy ra chiếc kèn nhỏ mang theo bên người, lặp lại một lần nữa, thuận tiện giơ tay ra hiệu cho đội tuyển trường phía sau đuổi theo.

Vì vậy, toàn bộ sân tập truyền rõ âm thanh của sinh viên trường Damocles cổ vũ cho trường Samuel.

Trường Quân sự Samuel:.... Má!

Khi họ đang hô khẩu hiệu, người của viện Bình Thông và Đế Quốc đến, ngay lập tức bị chấn động bởi hiện trường đầy mê hoặc cỡ lớn này.

“Người của trường Quân sự Damocles điên rồi?” Tư Đồ Gia nhìn hai đội phía trước, chỉ có thể nghĩ đến lời giải thích này.

Ánh mắt Ứng Tinh Quyết dừng lại ở cảnh Kim Kha cầm kèn mang theo đội tuyển trường hô khẩu hiệu, nhẹ mỉm cười: Chỉ huy từ sao vô danh không giống với chỉ huy chính thống.

Bên kia người của trường quân sự Samuel nhanh chóng đi đến bãi đất trống của mình, không ít người đã đỏ mặt, mấy ai đã từng việc làm quê tới cỡ vậy?

Mà chủ động lui đường thì chớ, mỗi sinh viên trường quân sự

Damocles đều có tinh thần sảng khoái "nhiệt tình" hô khẩu hiệu vì trường quân sự Samuel.

"Vệ Tam, riêng tôi rất thích mấy người dùng giọng quái gở như cậu." Liêu Như Ninh tụt lại phía sau một bước, đi song song với cô và giơ ngón tay cái lên.

"Đối phó với người không biết xấu hổ thì cần không biết xấu hổ hơn." Vệ Tam thờ ơ cho hay, "Mấy người Samuel có đẳng cấp quá thấp."

Thân Đồ Khôn đi theo bên cạnh như được dạy dỗ. Mấy năm nay anh không ít lần bị người của Samuel áp chế bắt nạt, một lần tranh tài có mười hai trận đấu, mỗi một lần đều có thể xảy ra xích mích giữa hai trường.

Hóa ra giải pháp tốt nhất là đi theo con đường của người khác, để cho người khác không có lối thoát.

Tại lễ khai mạc, vị trí của năm trường sẽ dựa theo thời gian xây dựng trường học trước và sau. Damocles ở vị trí đầu tiên, tiếp theo là viện Bình Thông, thứ ba là trường Quân sự Đế Quốc, trường Quân sự South Pasadena ở vị trí thứ tư và cuối cùng là trường Quân sự Samuel.

Năm thành viên chính đứng ở phía trước, tổng binh của đội tuyển trường đứng ở cuối đội nên Vệ Tam rơi phía cuối cùng, nhàm chán nhìn về đội ngũ trường quân sự hai bên.

Sinh viên của viện Bình Thông rõ ràng không giống như những sinh viên khác, họ có tổ chức chặt chẽ, tất cả mọi người đứng rất vững không nhúc nhích, cả thân như một tảng đá.

Vệ Tam không biết nhiều về viện Bình Thông, sau đó quay mặt ngửa ra nhìn trường Đế Quốc cách đội ngũ viện Bình Thông, tổng binh của đội người ta cũng đứng ở hàng cuối cùng.

Nhưng tổng binh của đội tuyển này…

Vệ Tam lấy ra một viên kẹo từ trong túi quần, cái này do Ứng Thành Hà đưa cho cô.

Cô bóp nó trên đầu ngón tay, sau đó cong ngón tay của mình, bắn về phía tổng binh của Đế Quốc.

Trong nháy mắt Vệ Tam búng viên kẹo đó, tổng binh đội tuyển trường Đế Quốc đã phát giác ngay. Gã nghiêng mặt ánh mắt mang theo sắc bén lia tới, chờ sau khi nhìn rõ người thì gã lắp bắp: "… Vệ, Vệ Tam?"

Vệ Tam nhướng mày với gã ta, làm khẩu hình miệng: "Mời cậu ăn kẹo."

Trên mặt Thái Ngô Đức mang theo tươi cười, đang chuẩn bị nói gì đó, bỗng nhiên nhớ tới thân phận của mình thì gã lại nén cười: "Trang đại hội khai mạc, đừng có làm bậy, chúng ta là đối thủ đó."

Vệ Tam đang nhàm chán, mặc kệ đối thủ là gã ta cũng dùng quang não nói chuyện với Thái Ngô Đức ngay: "Không phải cậu cấp A à? Trường quân sự Đế Quốc hẳn là có một chiến sĩ độc lập cấp S, sao cậu làm tổng binh được?"

"Bây giờ tôi là một chiến sĩ độc lập cấp siêu A." Thái Ngô Đức đắc ý nói, "Trường có một chiến sĩ độc lập cấp S, nhưng với cơ giáp cấp A thì tôi đã giành chiến thắng."

"Trùng hợp ghê, tôi cũng là một chiến sĩ độc lập cấp siêu A." Vệ Tam vỗ vào huy chương trên cánh tay mình, "Cũng là tổng binh đội tuyển trường, chúng ta gặp nhau trong cuộc thi nha."

Cơn ác mộng trước kia bị đè nén lập tức dâng lên trong lòng Thái Ngô Đức.

Mẹ kiếp, mình sẽ không thua nữa chứ?

Không, bây giờ gã đã là một thớt ngựa chiến có thể đánh bại cấp S, chắc chắn Vệ Tam sẽ bị gã đè bẹp.

…

Sinh viên năm trường quân sự đứng trong sân tập trong hai giờ, cuối cùng cũng có người từ sân diễn tập đi ra; đồng thời thầy cô dẫn đội của các trường quân sự cũng đi tới ở những nơi khác và đứng ở đầu đội ngũ.

Hạng Minh Hóa vừa tới liền đánh giá thần sắc sinh viên, đại hội khai mạc năm trước cũng có xích mích. Nhưng năm nay dường như không bị thiệt thòi, tất cả mọi người có biểu hiện rất bình thản.

“Các sinh viên trường quân sự, tôi là Ngư Thiên Hà.” Trên sân khấu có một người phụ nữ cao gầy với một mái tóc dài xoăn ngang vai, mặc váy dài màu đỏ thẫm, bà mỉm cười, “Một trong những người giải thích và bình luận chính cho giải đấu Hephaestus lần này, bên tay trái tôi là chỉ huy Ứng Nguyệt Dung, bên tay phải là chiến sĩ độc lập Tập Hạo Thiên.”

Ứng Nguyệt Dung, người mặc một bộ trang phục nhà Đường màu xanh lam, nhận micro: “Cuộc thi tổng cộng có mười hai trận, lần lượt đặt ở mười hai ngôi sao. Có thể dùng bất kể dùng mánh khóe nào trong giải đấu miễn là đến đích, rút cờ tương ứng là có thể nhận được điểm, mỗi trận đấu có một chức vô địch. Mười hai trận đấu kết thúc thì bên có nhiều điểm nhất giành chức vô địch cả giải đấu này. Ngoài ra, nhắc nhở những điều sau đây: năng lượng cơ giáp cạn kiệt, bị loại; hết thời gian mà, tất cả các sinh viên quân sự còn lại bên trong đấu trường, bị loại; tổng binh sử dụng cơ giáp cấp S, bị loại; kích hoạt phím trở về, bị loại.”

“Mười lăm ngày huấn luyện trước mỗi trận đấu, một trận đấu kéo dài mười ngày.” Tập Hạo Thiên tiếp tục tiếp lời, “Toàn bộ quá trình thi đấu sẽ được ghi hình, nơi nơi đều có giáo viên cứu hộ chờ lệnh, lần này tăng thêm ghế thiếu tá, bọn họ sẽ cố gắng hết sức để giữ tính mạng cho các em.”

Ngư Thiên Hà: “Giải đấu Hephaestus không chủ trương gây xích mích giữa các trường quân sự, cũng không cấm các trường quân sự xảy ra tranh chấp, mong mọi người tôn trọng lẫn nhau.”

Ba người đi lên giải thích quy tắc thi đấu trước, sau đó Ngư Thiên Hà nhìn về phía sau: “Tiếp theo, chúng ta hãy hoan nghênh nguyên soái Cơ phát biểu.”

Năm trường quân sự lớn phía dưới ngay lập tức bùng nổ những tràng pháo tay cực kỳ nhiệt liệt.

Vệ Tam không rõ cũng vỗ vỗ tay theo, ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông đi lên.

Người này khoảng 50 tuổi, khuôn mặt lạnh lùng, lưng thẳng, dáng người cao lớn, vừa bước ra đã mang theo sức mạnh sắc bén. Ông mặc một bộ quân phục, phía trên có một hàng huy hiệu lớn.

“Năm đó tôi cũng từ một bước này như các em và đi tới với sự nhiệt

huyết, muốn làm gì đó cho Liên bang. Bây giờ hỏi tôi một lần nữa, tôi sẽ nói rằng tôi đã làm được." Cơ Nguyên Đức nhìn nhóm sinh viên của năm trường quân sự, giọng điệu nghiêm khắc, ánh mắt ôn hòa, "Mấy cháu là tuyển thủ xuất sắc nhất trong các trường quân sự, tôi hy vọng các cháu có thể đi xa hơn, tương lai có thể kề vai sát cánh chiến đấu với chúng tôi."

"Các cháu có đồng ý hay không?" Cuối cùng Cơ Nguyên Đức dùng một câu hỏi làm kết thúc.

Các sinh viên của năm trường đồng thanh hét lên: "Có!"

"Huhuhu, nam thần của tôi." Đinh Hòa Mỹ ôm ngực nói.

"Ngư Thiên Hà mạnh lắm, nghe nói cho đến bây giờ hai thành viên chính của South Pasadena vẫn dùng cơ giáp do bà ấy thiết kế, mỗi lần đấu thì cần cơ giáp sư hơi thay đổi tí thôi." Niếp Hạo Tề cảm thán.

Vệ Tam không biết bọn họ, thờ ơ với bốn người xuất hiện trên sân khấu, điều duy nhất làm cô cảm thán chính là trên vai Cơ Nguyên Đức có quá nhiều gạch và huy chương.

Sau khi kết thúc trên sân khấu, pháo hoa bắt đầu được bắn gần sân tập để chỉ ra rằng đã chính thức bước vào cuộc đua trong giải đấu Hephaestus.

Giữa không trung cũng có máy quay phim bay thu nhỏ, đây là máy của bên truyền thông dùng để ghi lại biểu hiện của từng trường quân sự trong lễ khai mạc, sau đó đưa lên mạng Tinh Võng.

Ngay sau khi lễ khai mạc kết thúc, các phương tiện truyền thông đã đổ xô đến, bắt đầu tranh nhau phỏng vấn các thành viên chính của năm trường quân sự.

Một số phương tiện truyền thông nhỏ không thể chen vào đành phải rút lui và tìm kiếm tổng binh của năm trường này.

Vệ Tam vừa thấy đà không tốt đã lập tức lấy huy chương tổng binh trên cánh tay mình xuống, giả vờ là thành viên của đội tuyển trường bình thường, muốn tản đi theo đám đông.

Tuy nhiên ngay cả như vậy, không thể thoát khỏi các phương tiện truyền thông nhỏ để tìm đến cửa.

“Xin chào, chúng tôi là phóng viên của Truyền thông Lam Phạt, muốn hỏi một vài vấn đề được không?”

Vệ Tam bị gọi lại chỉ có thể dừng bước, nhưng cái tên truyền thông cũng không tệ, tốt hơn so với Truyền thông Sequoia, cô gật đầu: “Được chứ.”

“Đối với trận đấu này, bạn nghĩ ai có thể giành chức vô địch?”

“Điều này cũng cần phải hỏi à?” Vệ Tam đương nhiên nói, “Trường Quân sự Damocles.”

Phóng viên cười xởi lởi và chẳng màng, vẫn tiếp tục hỏi: “Bạn có bất cứ điều gì để nói với các sinh viên trường quân sự khác?”

Vệ Tam suy nghĩ một chút, thảy ra bốn chữ: “Mấy người toi rồi.”

Phóng viên: “…” Sinh viên trường quân sự này nói chuyện quá ngông cuồng.

“Vì vậy là một thành viên của đội tuyển trường Damocles, bạn nghĩ gì về tổng binh của đội tuyển trường, cho rằng thực lực của tổng binh trường bạn thế nào?”

Đối với vấn đề này, Vệ Tam nghiêng đầu nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu: “Thực lực mạnh mẽ, là một người quá dữ”

Phóng viên: … Có phải gặp phải thành viên không não chuyên nổ trong đội tuyển rồi không?

Cùng lúc, trường Quân sự Đế Quốc bị bủa vây chật như nêm cối bởi các phương tiện truyền thông lớn, cũng đang trả lời phỏng vấn.

“Nghe nói bạn Ứng Tinh Quyết có thể là chỉ huy có cảm giác khống chế mạnh nhất từ trước đến nay, như vậy có gì muốn nói với giải đấu lần này không?”

Ứng Tinh Quyết mặc một bộ quân phục màu đen, dáng người cao lớn, ở cạnh cái cúc áo cài ở trên cùng có thêu chỉ vàng, chỉ có cổ thon dài trắng nõn lộ ra ngoài. Anh hạ mắt nhìn micro, thản nhiên nói: “Quán quân thuộc về Đế Quốc, tôi sẽ loại bỏ bằng sạch bất kỳ yếu tố cản trở nào.”

Thiết bị của mấy truyền thông lớn vô cùng tốt, thu phát âm càng tốt hơn, Vệ Tam đứng ở thật xa còn nghe thấy Ứng Tinh Quyết.

Cô chậc chậc một tiếng, lắc đầu: “Thường nói máy móc theo quy luật, lời nói đao to búa lớn thì cuối cùng dễ bị vả vào mặt.”

“Bạn không nghĩ rằng Đế Quốc sẽ giành chức vô địch?” Phóng viên hỏi.

“Vừa nói rồi đấy.” Vệ Tam một lần nữa lấy huy hiệu tổng binh của đội tuyển trường đeo lên cánh tay mình từ trong túi, nháy mắt với ống kính phóng viên, nói tỏ vẻ tiêu chuẩn kép, “Quán quân là chúng tôi.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói

Vệ Tam: Tôi là cái đinh cậu không nhổ ra được á? (; ¬

¬)??

Chương 50

“scandal chuyện giường chiếu”

Sân diễn tập có phòng tập huấn và khoang mô phỏng, cả hai nơi thường được sử dụng để đào tạo thể lực và phản ứng của chiến sĩ độc lập.

Lúc này các thành viên chủ lực sẽ cùng nhau huấn luyện, chỉ huy và cơ giáp sư ở bên cạnh phân tích số liệu của bọn họ, đồng thời tiến hành điều chỉnh huấn luyện.

Vào buổi sáng, các thành viên chủ lực của năm trường quân sự lớn đã đi đến khoang mô phỏng, thời gian của họ đến là vô chừng, được xếp so le không chạm nhau. Nhưng khoang mô phỏng sẽ đồng loạt log out lúc 12 giờ. Tại lúc này, các thành viên chính của năm trường quân sự lớn chắc chắn sẽ va chạm.

11:30 trưa, trong phòng giám sát lớn, ngoại trừ Cơ Nguyên Đức thì tất cả các giáo viên và thiếu tá vẫn còn ở hội nghị khai mạc.

Lý do ông ở đây là xem mấy chuyện khi họ đụng độ như thường lệ những năm trước. Chuyện này đúng là ồn ĩ kinh khủng, còn phải nhờ mấy giáo viên ra mặt.

“Năm nay gieo neo đây.” Ngư Thiên Hà cười, “Nhiều sinh viên mới lợi hại đấy.”

“Mấy năm sau này cũng không thể thư giãn.” Có thiếu tá trả lời.

“Nhưng mà trong đám sinh viên mới của cái khóa này không có mấy cô gái cả.” Ngư Thiên Hà tiếc nuối nói, “Cái khóa mà con gái như chúng tôi chiếm một nửa đâu rồi.”

“Bọn nhỏ đúng dịp toàn con trai cháu trai thế gia, qua thêm mấy lần ắt sẽ có nhiều nữ sinh hơn.”

…

Sao Đế Đô đúng là thủ đô, tiểu đội năm người được ở một dãy phòng, mỗi người lại có một phòng đơn lớn. Vệ Tam ngủ đến tám giờ thì Đinh Hòa Mỹ đã gõ cửa, muốn cô đi huấn luyện.

Vệ Tam vừa đứng dậy là máu mũi bắt đầu chảy ra, cô che mũi mở cửa: “Chị ơi, mấy người đi trước đi, lát nữa em sẽ đi qua.”

“Em…” Đinh Hòa Mỹ nhìn tay cô đầy máu, vội vàng rút giấy nhét cho Vệ Tam, “Không phải đã uống dịch dinh dưỡng rồi sao?”

“Đại khái là lượng máu nhiều quá.” Vệ Tam lau tay.

“Nghỉ ngơi một lát, tụi chị đi trước đây.”

“Dạ.”

Bốn người đi ra ngoài còn Vệ Tam trở lại phòng nằm xuống và ngủ thiếp đi.

Chờ đến chừng 11 giờ, cô đứng dậy và đi về phía lầu mô phỏng.

Trong quá trình huấn luyện, các trường quân sự có đồng phục riêng của mình, giống như trường Đế Quốc là màu trắng, Damocles thì màu đen.

Vệ Tam vừa đi về phía khu nhà vừa cúi đầu điều chỉnh huy chương trên cánh tay mình, lỡ mà bị thầy Hạng nhìn thấy lại nói cô nữa.

Trong vòng giám sát, trước khi các sinh viên bước ra, giáo viên nhìn thấy một sinh viên trong bộ đồ tập màu đen xuất hiện trong hội trường trống ở tầng một, một tay nhét vào túi. Với mái tóc không dài không ngắn buộc đuôi ngựa có phần tóc lỉa chỉa, người này đủng đỉnh đi từ bên vào còn cúi đầu nhẩn nha điều chỉnh huy hiệu.

Cuối cùng người này duỗi một ngón tay thon dài ngả ngớn gõ lên huy chương.

Chỗ giám sát có chức năng tự động chụp khuôn mặt và chuyển động, tại thời điểm này không có bất kỳ người nào ở tầng một nên ống kính tự động phóng to hành động này của cô, làm tất cả các giáo viên nhìn thấy rõ ràng.

Hạng Minh Hóa trong phòng giám sát: “…”

Vệ Tam không biết nhất cử nhất động của cô đã bị các thầy cô nhìn thấy, cô chuyển lên lầu hai muốn đi tìm bọn chị Đinh, vừa lúc gặp được mấy người ở Kim Kha đi ra từ khoang mô phỏng.

“Cậu đây là.... vừa mới tới?” Kim Kha nhìn phương hướng cô tới thì hỏi.

“Thức dậy trễ.” Vệ Tam lười giải thích chuyện chảy máu cam.

“Bây giờ sắp log out rồi, cậu đến cũng vô dụng.” Liêu Như Ninh lắc đầu.

“Tôi tới tìm nhóm chị Đinh để cùng nhau ăn cơm.” Vệ Tam quang minh chính đại, chẳng hổ thẹn chút nào.

Ở phòng giám sát, giáo viên hàng đầu của Samuel quay đầu nhìn Hạng Minh Hóa: “Sinh viên trong trường của anh ngày càng mất tập trung, thế này là tính bỏ cuộc? Tương lai nhóm sinh viên này đều là tinh anh trên chiến trường, nên sớm loại bỏ người thế này thì hơn.”

Hạng Minh Hóa nhớ tới tin tức Vệ Tam khiêu khích Đinh Hòa Mỹ lúc trước bèn giật giật khóe miệng: “Anh đang dạy tôi cách làm việc à? Lo mình cho tốt đi.”

Những người khác: “...???”

Nhìn vẻ mặt khó hiểu và lặng thinh của bọn họ, Hạng Minh Hóa đột nhiên nắm được chuyện làm Vệ Tam vui vẻ, trong lòng vui sướng.

Trách không được mỗi ngày Vệ Tam đều không tim không phổi, sống phóng khoáng, làm người phải giở giọng quái gở mới được.

Hạng Minh Hóa lại nhìn về phía Vệ Tam trong máy giám sát, ông thấy cái gai này thuận mắt không ít.

“Chúng ta cùng đi ăn cơm đi.” Kim Kha ôm Vệ Tam đi ra ngoài, “Đợi lát nữa cậu và chị Đinh chào nhau sau, trước tiên đi căng tin chiếm chỗ ngồi tốt đã.”

Một nhóm sáu người đi lên tầng một, cùng lúc năm thành viên chủ chốt của trường Đế Quốc đi ra từ một lối khác.

Vệ Tam liếc mắt một cái là thấy ngay Ứng Tinh Quyết rơi ở cuối cùng. Họ đều mặc trang phục huấn luyện màu trắng thống nhất nhưng anh ta lại có vẻ đẹp mắt hơn cả, mái tóc dài xoăn đen xõa trên vai, phủ lên khuôn mặt hơi tái nhợt lại tinh sảo của anh, làm cô không khỏi cảm thán với mấy người Ứng Thành Hà bên cạnh.

“Ngọn Lửa Đế Quốc mà được thắp sáng trong giải đấu Hephaestus thì là một cảnh quan tuyệt đẹp.”

Tóc này tốt này, không đốt thì đáng tiếc lắm.

Kim Kha và Ứng Thành Hà đồng loạt giơ ngón tay cái lên với Vệ Tam, bên cạnh Liêu Như Ninh thấy thế cũng giơ ngón tay cái lên xen vào.

Trường Đế Quốc và trường Damocles đã không còn ở cùng một cấp bậc, trường Đế Quốc trước đây chưa bao giờ quan tâm đ ến Damocles ở những kỳ trước. Lần này có Ứng Tinh Quyết và Cơ Sơ Vũ thì bọn họ sẽ càng không tự hạ t hân phận mình, gây xô xát với trường Damocles, nên họ cứ thế đi thẳng ra ngoài.

Bọn người Kim Kha chả thấy thất bại khi bị xem nhẹ, mấy người họ cứ đi theo phía sau, nói đông kéo tây thật vui vẻ.

Khác biệt hoàn toàn với bầu không khí nặng nề của những năm trước.

“Năm nay, tân binh của trường Quân sự Damocles đang có phong độ tốt.” Ngư Thiên Hà cười nói, “Hy vọng có thể nhìn thấy phong thái của bọn họ trên sân đấu.”

Các giáo viên của trường Samuel hiếm khi không xen vào, năm nay trường Damocles có hành vi và cách cư xử rất kỳ lạ từ trên xuống dưới.

“Tôi cũng hy vọng như thế.” Hạng Minh Hóa trả lời.

…

Sau khi kéo dài một khoảng cách, Ứng Tinh Quyết mở quang não để gửi vài tin nhắn đi ra ngoài.

“Thế nào?” Cơ Sơ Vũ hỏi.

“Bọn họ và tổng binh đội tuyển trường đi quá gần nhau.” Ánh mắt Ứng Tinh Quyết khẽ động, lạnh lùng cho hay.

Nói cho cùng tổng binh đội tuyển trường cũng chỉ là một chiến sĩ độc lập điều khiển cơ giáp cấp A, trong mắt chỉ huy chỉ là một quân cờ có tác dụng lớn hơn một chút. Giữa cấp S và cấp A có khe rãnh hiển nhiên không thể vượt qua.

Cơ giáp sư Công Nghi Giác không thèm quan tâm: “Chả phải từ trước tới nay trường Damocles đều là như thế à? Đẳng cấp hỗn loạn, mấy năm đó Lê Trạch cũng thân thiết với tổng binh đội tuyển trường.”

Ứng Tinh quyết không nói nữa, tất cả các tài liệu thi đấu trước đây anh đều nhớ rõ, cũng hiểu được thành viên chủ lực của trường Damocles và tổng binh đội tuyển trường có quan hệ tốt hơn so với hai bên trường quân sự khác.

Chỉ là người vừa rồi… Anh vẫn vô thức quan tâm.

Là một chỉ huy cấp siêu 3S, đôi khi những băn khoăn không nói ra lại là chi tiết anh bỏ qua.

“Chờ bọn họ đi điều tra là biết ngay.” Cơ Sơ Vũ xoay nhẫn, “Lần này chiến sĩ độc lập lái cơ giáp cỡ trung ở viện Bình Thông là Tông Chính Việt Nhân.”

“Tôi không chờ được để nhìn thấy đám người viện Bình Thông kia.” Tư Đồ Gia cười lạnh, “Mấy anh mấy chị trước kia quá ngu xuẩn, luôn cho viện Bình Thông một chút hy vọng, cho rằng bọn họ có thể thắng. Lần này chúng ta phải làm cho bọn họ hoàn toàn không đứng dậy nổi.”

Ứng Tinh Quyết sai người đi điều tra tổng binh của trường Quân sự Damocles, tối hôm đó đã nhận được tin tức.

[Tên: Vệ Tam, Giới tính: Nữ, Tuổi: 17, Xuất thân: Sao vô danh.]

Lại là sao vô danh.

Ánh mắt Ứng Tinh Quyết dừng lại thêm vài giây trên ba chữ “sao vô danh”.

Trường Damocles mỗi năm có một nhóm sinh viên xuất thân từ các ngôi sao vô danh, số lượng vượt xa các trường quân sự khác, cũng bị truyền thông chế giễu là “trường quân sự tái chế rác”.

Đằng sau những sinh viên xuất thân từ sao vô danh không có thế lực, có thể trả tiền cho chi phí cơ giáp của riêng mình đã được coi là tốt, còn lại một số lượng đáng kể cần nhà trường đưa cho. Cứ thêm một sinh viên kiểu này thì sẽ bớt đi một sinh viên từ mấy thế gia. Nếu không có thêm tiền quyên tặng của thế gia phía sau mấy sinh viên đó

thì theo thời gian, tình hình kinh tế của trường sẽ bắt đầu sa sút.

Trường Đế Quốc luôn có cơ chế sàng lọc nghiêm ngặt cho sinh viên xuất thân từ các ngôi sao vô danh, trừ khi khả năng của họ cao, còn lại rất khó để ở lại bên trong cho đến khi tốt nghiệp. Thế này để đảm bảo rằng toàn bộ tài nguyên của trường được lưu thông tốt.

Ứng Tinh Quyết lật ra cũng không nhìn thấy cái tên chiến sĩ độc lập gọi là Vệ Tam này có chỗ nào xuất sắc, chỉ biểu hiện là một cấp siêu A ở trường Damocles, và cũng chỉ có thế.

Trèo tường bị Thiếu tá Lê Trạch bắt gặp?

Ngược lại, không phải là sinh viên thường xuyên tuân thủ các quy tắc ở trường, Ứng Tinh Quyết tiếp tục lật tới.

[Có lời đồn rằng người này có quan hệ bất chính với chỉ huy Kim Kha cấp 3S, cơ giáp sư Ứng Thành Hà cấp 3S. Có tin sinh viên của trường gặp ba người cùng nhau hẹn nhau mở phòng để #¥%@]

Đằng sau tin tức điều tra còn kèm theo một bức ảnh được tìm thấy trên trang mạng xã hội của Kim Kha, ba người thường xuyên tụ tập lại với nhau, đặc biệt còn một bức ảnh được khoanh tròn.

Ba người chen chúc với nhau, Vệ Tam ở giữa sắc mặt tái nhợt, rất dễ dàng liên hệ với bài viết khi nãy.

[Dựa trên thời gian bạn sinh viên nọ thấy thì bức ảnh này được tuồn ra vào ngày hôm sau, tin đồn có độ tin cậy tận 80%.]

Ứng Tinh Quyết bấm lại liên kết kia, anh nhớ lại mấy lần gặp mặt, đúng là Kim Kha và Ứng Thành Hà rất gần gũi với người này, thậm chí Kim Kha vẫn luôn ôm lấy cô.

Anh cất quang não, đưa đầu ngón tay của mình để nhấn thái dương bên trán, che đi vẻ rã rời ẩn trong mắt.

Tin được năm phần với kết quả điều tra.

Các sinh viên trường quân sự luôn chịu áp lực lớn, đôi khi làm rất nhiều điều bất thường, trường Đế Quốc đồng ý với tất cả các chuyện hoang đường có thể xảy ra.

Vệ Tam hoàn toàn không biết mình đã lâm vào scandal có mối quan

hệ không đàng hoàng, buổi tối cô gõ cửa sổ Liêu Như Ninh.

Liêu Như Ninh bày vẻ mặt cảnh giác tới gần cửa sổ đã nhìn thấy Vệ Tam giống như thằn lằn bám bên ngoài cửa sổ tầng mười sáu.

“Vệ Tam? Cậu đang làm gì vậy?” Anh mở cửa sổ, kéo cô ấy vào.

Sau khi trèo vào, Vệ Tam duỗi chân câu lấy ghế ngồi xuống: “Tôi suy nghĩ một chút rồi vẫn cảm thấy không thể buông tha cho người của trường Samuel như vậy được.”

“Ý là sao?” Liêu Như Ninh vừa nghe giọng điệu của Vệ Tam liền biết cô muốn làm chuyện xấu.

“Tôi chuẩn bị trùm đầu tổng binh đội tuyển trường bọn họ đánh một trận, buổi chiều tôi đã quan sát rồi, chỉ là cấp S bình thường.”

Mấu chốt nhất chính là cái người cấp S này là thành viên chủ lực của trường Samuel ở đợt trước, đánh được một trận là sảng khoái bay trên trời luôn.

“Không phải cũng ẩu đả được trên sân diễn tập à?”

Vệ Tam mỉm cười: “Phạm vi ẩu đả là dùng cơ giáp hoặc hai người đánh nhau, một mình chúng ta tự đánh người ta thì gọi ẩu đả sao được?”

Lời giải thích tao nhã như vậy làm Liêu Như Ninh không nghĩ tới.

“Tôi muốn hỏi cậu có tính tham gia hay không, Shaω Eli kia ở ngay bên cạnh luôn. Cậu và Hoắc Tuyên Sơn cùng nhau đánh gã.”

Liêu Như Ninh đồng ý ngay tại chỗ, dẫn Vệ Tam lặng lẽ đi ra khỏi phòng đi gõ cửa Hoắc Tuyên Sơn.

“Vệ…” Hoắc Tuyên Sơn nhìn thấy Vệ Tam bèn không giấu được ngạc nhiên.

“Suỵt…”Liêu Như Ninh lập tức che miệng cậu ta, để cho cậu đi vào.

Vệ Tam đi theo phía sau, thuận tay đóng cửa lại.

Nghe xong lời của hai người bọn họ, Hoắc Tuyên Sơn im lặng thật lâu: “Có thể.”

Để tránh bị những người khác trong phòng ngủ đi ra gặp, ba người đã trèo qua cửa sổ tầng 16.

“Có rất nhiều camera ở đây, tôi nhớ tất cả rồi.” Vệ Tam ngồi xổm ở bụi cỏ dưới lầu, lấy ba cái mũ ăn trộm dạng trùm đầu ra khỏi túi, “Để phòng ngừa lỡ có chuyện gì, đeo cái này lên đi.”

Liêu Như Ninh tấm tắc vài tiếng: “Trước đây cậu trèo tường ra ngoài thế này à?”

“Đi, đuổi theo.” Vệ Tam đội mũ trùm đầu, lặng lẽ trà trộn vào trong đêm tối.

Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn theo sát phía sau, mặc dù lần đầu tiên làm loại chuyện này nhưng động tác bọn họ thuần thục đáng ngạc nhiên.

Chương 51

“hình phạt mười phút”

Năm trường quân sự lớn chiếm một tòa nhà ký túc xá, trường Samuel và trường Damocles cách nhau bởi viện Bình Thông ở giữa. Giám sát xung quanh rất nghiêm ngặt, nhưng ngoại trừ có một đội tuần tra ở sân tập trận bên ngoài, bên trong cũng chả có mấy ai bảo vệ.

Kể từ cuộc thi bắt đầu, có lẽ ban tổ chức cũng không nghĩ rằng sẽ có người trong cuộc gây rối lúc nửa đêm.

Vệ Tam mang theo Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh đi một đường thông suốt không bị cản trở đến tòa nhà ký túc xá của trường Samuel, cô nấp trong bóng tối của tòa nhà: “Hai người đi tới phòng Shaω Eli, tôi đến phòng tổng binh của đội tuyển trường đó.”

Trên thực tế, tổng binh của đội tuyển trường mới là mục tiêu của Vệ Tam, nhưng bên cạnh có một Shaω Eli cấp 3S. Nếu làm quấy rầy người ra thì có thể xảy ra chuyện, cô đành phải mời hai người Liêu Như Ninh giúp đỡ.

Điều này cũng phải cảm ơn các sinh viên tại trường Samuel vì chuyện không hợp tác của họ. Không phải tất cả các trường quân sự đều giống như trường Damocles, khi sẵn sàng sống với nhau dưới hình thức năm người cùng ở một chỗ.

Trường Samuel, nhất là các thành viên chủ lực, sẽ sống riêng biệt trong một căn hộ.

Về phần vì sao Vệ Tam phải nhắm vào một tổng binh đội tuyển, điều này phải bắt đầu từ ngày đầu tiên.

Vệ Tam là tổng binh của trường Damocles, các tổng binh khác đương nhiên sẽ chú ý đến cô và tiểu đội của cô, mà trong đó có người này đã năm lần bảy lượt nói những lời th ô tục với chị Đinh. Từ đầu cô còn chưa biết rõ tình tình nên đụng mặt chỉ ghi nhớ trong lòng. Thời gian huấn luyện vẫn còn, Vệ Tam không thể để cho y được như ý mỗi ngày thế này.

“Cô cẩn thận đấy.” Hoắc Tuyên Sơn trước khi đi thì nói với Vệ Tam.

“Biết rồi.”

Ba người chia nhau hành động, Vệ Tam mò vào phòng tổng binh của Samuel. Người này đã ngủ say, cô lặng lẽ đứng trước giường y.

“Mày…” người nọ đột nhiên bừng tỉnh, giơ tay lên muốn kéo dây chuyền cơ giáp của mình.

Vệ Tam nắm lấy tay y gập ra ngoài, đồng thời gõ gãy tay kia của y. Khi tổng binh này cố gắng hô to cô lại dùng đầu gối thúc vào bụng y, tiện tay kéo qua một đám đồ nhét vào miệng y.

“…” Vệ Tam nhét xong thì phát hiện ra đó là vớ của y.

Người rác rưởi gì thế này, vớ thối còn đặt ở đầu giường?

Vệ Tam thấy kinh nên bôi tay lên quần áo của y, lại cùng lúc giơ tay trái tát cho y mấy cái, sau đó một cước đá vào phần thâ n dưới của y.

Người này ngay lập tức cuộn tròn cơ thể của mình, đầu đầy mồ hôi lạnh.

Vệ Tam dạy dỗ xong thì đưa tay làm thế chặt, chặt vào cổ y. Chờ đến khi xác định y đã xỉu rồi thì mới thản nhiên rời đi.

Sau khi cô đi xuống và ngẩng đầu lên nhìn đã thấy Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh cũng đi ra.

“Đánh xong rồi?”

Liêu Như Ninh xoay cổ tay: “Đánh xong, cháu trai Shaω Eli đó vẫn còn cảnh giác, nhưng có cả hai chúng tôi nên giải quyết gã trong nháy mắt.”

Nói nhẹ nhàng chứ thật ra vừa rồi thiếu chút nữa thất thủ, cũng may Hoắc Tuyên Sơn lén xuống tay.

Ba người trở về tòa ký túc xá mà không gặp nguy hiểm, kế đó tách ra, ngủ một giấc ngon.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?” Ứng Thành Hà nhìn những người xung quanh, bảo vệ đột nhiên tăng gấp đôi.

Kim Kha cúi đầu xem quang não: ““Đêm qua có người tấn công sinh viên trường Samuel, một trong số đó là Shaω Eli.”

Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh đứng bên cạnh, mặt không đổi sắc, chỉ coi như lần đầu tiên nghe thấy.

“Thành viên chủ lực à, bọn họ có thể hoài nghi chúng ta hay không?” Thân Đồ Khôn cau mày.

Kim Kha liếc mắt nhìn Liêu Như Ninh yên tĩnh khác thường rồi mới chậm rãi nói: “Không chắc, còn có một tổng binh đội tuyển cũng bị tập kích, vết thương còn nặng hơn. Có lẽ Shaω Eli là người vô tội gặp tai họa.”

Trong khi những người khác đang tập luyện bình thường, các giáo viên bắt đầu điều tra toàn bộ vấn đề. Như Kim Kha dự đoán, cuối cùng mấy thầy cô cũng không đặt nghi ngờ vào sinh viên trường Damocles.

Tổng binh đội tuyển trường sưng nửa khuôn mặt, hai tay bị gãy, theo các bác sĩ kiểm tra báo cáo thì nửa dưới của cơ thể vẫn còn dấu vết của cuộc tấn công. Ngược lại, kể từ khi Shaω Eli phát hiện có hai người lẻn vào đến khi bị đánh ngất xỉu, trên người gã không có vết thương nào khác.

Tất cả các dấu vết cho thấy rằng phường tấn công xông tới tổng binh này, mà gặp phải Shaω Eli ở phòng ngay bên cạnh lúc đó nên mới bị thủ tiêu.

“Ba người, Shaω Eli chỉ nhìn thấy một người là đàn ông, còn người đánh ngất em ấy sau lưng không biết là nam hay nữ. Người lẻn vào phòng tổng binh của đội tuyển trường là nữ, không rõ trình độ là gì nhưng rõ ràng có vẻ trả thù tổng binh của đội tuyển.”

“Mấy người trong trường quân sự Damocles không có tiếp xúc gì với tổng binh của đội này, hơn nữa căn cứ vào điều tra thì sinh viên này gây hấn với một nhóm nữ sinh, ngoại trừ trường Đế Quốc, các trường quân sự khác đều có.”

“Có phải là sinh viên ở South Pasadena?” Một giáo viên nghi ngờ.

South Pasadena có nhiều nữ sinh mà vừa đúng lúc có thành viên chủ lực là một 3S, hai SS. Nếu đánh ngất Shaω Eli là con gái, thì giới tính cũng phù hợp với South Pasadena, một nam hai nữ.

Sự việc được điều tra đến đây, các giáo viên cũng không kiểm tra

tiếp, vừa đủ là đã dừng. Ngược lại giáo viên trường Samuel nhận được ánh mắt khác thường của người khác, không ngờ được sinh viên của bọn họ ỷ vào thân phận mình lại đi bắt nạt mấy nữ sinh ở các trường quân sự khác.

Vào buổi chiều, toàn thể sinh viên trường Samuel đều nhận thông báo phê bình và ngay trận đầu trong giải thi đấu đã bị phạt mười phút ngay khi bắt đầu. Đối với tổng binh của đội tuyển, không chỉ bị bỏ thi đấu mà còn bị loại khỏi trường quân sự.

Trong lúc nhất thời các trường quân sự khác đều nghị luận ầm ã.

“Hahaha, tại sao hai sinh viên của họ bị đánh xong còn bị phạt nữa."

“Người ta nói rằng tổng binh của trường bắt nạt các cô gái trường quân sự khác, ỷ vào chuyện mọi người không muốn xảy ra tranh chấp trước trận đấu nên làm thường xuyên lắm. Bị đánh suốt đêm còn làm liên lụy đến thành viên chính, làm gã cũng bị đánh.”

“Thành viên chủ chốt cũng bị đánh?”

“Có gì lạ đâu, bây giờ tất cả bọn họ đều bị phạt.”

“Có phải hình phạt này nặng quá không? Cũng không liên quan đến người khác mà.”

“Chuyện một tổng binh đội tuyển trường đã làm ra mà sinh viên cùng trường vẫn một mực không biết chính là lỗi rồi, hơn nữa mấy cậu đã quên xuất thân của người hướng dẫn chính, Ngư Thiên Hà, xuất thân từ đâu à?”

“South Pasadena.”

“Đúng rồi, bà ấy đến từ trường South Pasadena. Nay có người bắt nạt đàn em của mình, với tư cách là người giải thích chính thì cậu nói hình phạt này có vấn đề ở đâu?”

“Tớ nghe nói là do ba chiến sĩ độc lập của South Pasadena làm thôi đó, kiên cường ghê!”

…

Ba chiến sĩ độc lập South Pasadena đột nhiên mang tiếng còn bị người ta bàn tán sôi nổi: “…”

Về phần "hung thủ" thật thì người này vẫn ung dung ngoài vòng pháp luật, vô cùng tự do.

"Bởi vì trường South Pasadena năm nay có người giải thích chính là Ngư Thiên Hà nên cũng to gan hơn?" Công Nghi Giác nói xong bèn cúi đầu ghi lại số liệu của ba vị chiến sĩ độc lập trong khoang mô phỏng.

"Không phải bọn họ." Ứng Tinh Quyết cụp mi, thu ánh mắt, "Tin tức tổng binh của Samuel quấy rối nữ sinh là do Kim Kha tung ra."

"Kim Kha? Có liên quan gì đến anh ta?"

Ứng Tinh Quyết khẽ ngước mắt lên, màu mắt đen kịt: "Chuyện này là do Damocles động tay."

"Ý cậu là... " Công Nghi Giác phản ứng lại rồi cười cho có, "Anh ta là một chỉ huy cấp 3S, lãng phí thời gian vào loại chuyện này làm gì."

"Tại sao lại lãng phí?" Ứng Tinh Quyết thản nhiên cho hay, "Samuel bị phạt mười phút."

Công Nghi Giác sửng sốt: "Thế à, mấy người chỉ huy các cậu đúng là…" Đáng sợ.

Khi chuyện Samuel bị phạt vừa truyền ra, tất cả các trường quân sự đang xích mích đột nhiên dừng lại. Cả thảy các bên bắt đầu vùi đầu vào luyện tập riêng, sợ làm sai cái gì cũng bị phạt.

Trong lúc bất chợt, kỷ luật lại tốt lạ thường.

Người duy nhất không thoải mái là Shaω Eli, người đã bị tát từ khi vào cảng, đến bây giờ bị liên lụy tiếp, bị đánh ngất xỉu trong phòng của mình.

Gã đi đâu cũng cảm thấy có người chỉ trỏ.

Một chiến sĩ độc lập cấp 3S bị người ta đánh ngất xỉu, nói ra chắc chắn là "lưu danh sử xanh".

"Cậu Shaω, chào buổi trưa." Liêu Như Ninh đi ra từ khoang mô phỏng, cậu ta nhìn thấy gã bèn chào hỏi nồng nhiệt.

“Chào buổi trưa, cậu Shaω.” Kim Kha cũng mỉm cười nói.

Sau đó Ứng Thành Hà, Hoắc Tuyên Sơn đều chào hỏi gã.

Thân Đồ Khôn sửng sốt, nhìn đồng đội của mình xong cuối cùng cũng nghiêm túc cất lời: “Chào buổi trưa, cậu Shaω.”

Thành viên chủ chốt của Samuel: “…”

Sắc mặt Shaω Eli vặn vẹo, rõ là đối phương khách khí nhiệt tình nhưng gã cảm nhận được rõ sự cỗ trào phúng mãnh liệt.

Cuối cùng gã sầm mặt đáp: “Hy vọng sau ngày mai mấy người vẫn vui vẻ như vậy.”

“Nhân phẩm mấy người này không sài được rồi.” Liêu Như Ninh lắc đầu cảm thán.

Năm người đi đến căng tin, Kim Kha đột nhiên nói muốn đi tìm Vệ Tam ăn cơm cùng.

Bình thường cậu thân thiết với Vệ Tam nên Thân Đồ Khôn chả hoài nghi tí gì, chỉ nhắc nhở Kim Kha một giờ chiều phải đến khoang mô phỏng.

Ứng Thành Hà nhìn Kim Kha đi xa, lại nhìn ánh mắt Liêu Như Ninh mơ mơ màng màng thì cúi đầu yên lặng ăn cơm.

“Chỉ huy.” Đinh Hòa Mỹ thấy Kim Kha thì nhao nhao đứng dậy chào hỏi.

“Tôi tìm Vệ Tam có chút việc để nói.” Kim Kha cười cười với bọn họ, ra dáng chỉ huy 3S vô cùng bình tĩnh và thông minh.

“Chúng ta tới bên kia ngồi đi.” Nhếp Hạo Tề bưng mâm lên chào hỏi những người khác trong tiểu đội.

Vệ Tam thấy Kim Kha ngồi xuống thì giương mắt: “Có việc gì?”

“Có việc.” Kim Kha nghiêm túc đáp, “Tớ biết hết chuyện hai người bọn họ và cậu làm rồi.”

Vệ Tam mờ mịt: “Chuyện gì? Hai người nào?”

“Tiếp tục giả vờ đi.” Kim Kha đá cô một cái, “Mấy chiến sĩ chủ lực bên trường South Pasadena hoàn toàn không qua lại với cấp A, còn Quinley Eli vẫn thuộc chi nhánh của gia tộc Eli.”

Vệ Tam nhướng mày: “Cho nên?”

“Cho nên lần sau mang theo tớ nữa.” Kim Kha cười hì hì chỉ vào chính mình, “Chỉ huy 3S không thể lãng phí.”

Kim Kha tung ra đủ loại tin tức nên chuyện nghi ngờ người trường Damocles trà trộn vào ngược lại cũng không lớn, thậm chí bên thầy cô bắt đầu ngờ vực có lực lượng bên ngoài cố ý mượn cơ hội gây sự.

“Cậu nói có lý.” Vệ Tam suy nghĩ một chút, “Chúng tớ cần một người chùi đít.”

“Khi nào mà ba người các cậu thân thiết vậy?” Kim Kha tiến lại gần hỏi, tính tình chó nóng tính của Liêu Như Ninh thì thân thiết với Vệ Tam là lẽ tất nhiên, nhưng làm sao Hoắc Tuyên Sơn cũng cùng làm chung chuyện này với Vệ Tam.

Nếu như không phải tin tức người Samuel bị đánh vừa xuất hiện mà Liêu Như Ninh hoàn toàn không kinh ngạc, thì Kim Kha còn chưa nghĩ tới chuyện ba người bọn họ gây án, Hoắc Tuyên Sơn thường chững chạc đàng hoàng nên giấu quá tốt.

“Chuyện chiến sĩ độc lập, chỉ huy như cậu thì không cần lo đâu.” Vệ Tam nói có lệ.

Nói chuyện đánh nhau ở đấu trường đen cũng mất mặt lắm.

Sau một lát Kim Kha ngừng cười: “Ngày mai cuộc thi sẽ chính thức bắt đầu, giải đấu như chiến trường, cậu đừng có nhẹ tay bằng không người chết là chính mình.”

Vệ Tam dừng đũa một chút: “… Ừ.”

“Những thứ khác tớ sẽ thông báo cho chỉ huy đội tuyển, nhưng phải cẩn thận khi gặp viện Bình Thông và trường Đế Quốc.” Kim Kha nói chân thành.

Bình thường nói đùa phải thấy “Ngọn Lửa Đế Quốc” nhưng đến cuộc thi cũng không dễ như vậy, nhất là lần đầu tiên giao phong tràn ngập thăm dò, năm trường quân sự lớn đều có cân nhắc riêng.

Vệ Tam thuận tay lấy trứng gà trên đ ĩa Kim Kha: “Đội tuyển trường Đế Quốc thì cứ vậy đi, tổng binh của bọn họ đánh không lại tớ.”

Không riêng gì trước đây, ngay cả bây giờ gặp phải thì trong tiềm thức Vệ Tam cũng tự nhủ, Thái Ngô Đức chống lại cô thì chả có phần thắng.

Nói thật thì cô chưa từng sợ bất cứ ai.

“Còn chưa bắt đầu đọ sức mà cậu đã biết à?” Kim Kha không khỏi lắc đầu, “Tổng binh cấp siêu A kia có thể trổ hết thực tài ở trường Đế Quốc, lấy được vị trí tổng binh thì không thể xem thường.”

“Cũng vậy thôi à, Thái Ngô Đức có tật xấu khi đánh nhau.”

Kim Kha nhíu mày: “Cậu có biết anh ta không?”

“Cậu không biết à?” Vệ Tam kỳ quái nhìn cậu ta, “Người của Sao 3212 chúng mình đó, nhà cậu ta bên cạnh nhà cậu.”

Kim Kha: “… Chưa từng trao đổi với nhau.”

Vào thời điểm đó cậu đang bận rộn mở rộng bản đồ rác của mình đến Liên bang, làm thế nào để chú ý đến người đồng lứa bình thường, mà trên tài liệu cũng chỉ ghi là sao vô danh chứ không không đánh dấu cụ thể số của ngôi sao vô danh đó.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh - rơi xuống một người đồng hương.

Chương 52

“hai mươi lăm chỉ huy đội tuyển trường bị loại”

Giải đấu Hephaestus, đường đua thứ nhất đã chính thức mở ra ở Sao Đế Đô.

Tất cả năm trường quân sự đã đến lối vào, các giáo viên chờ đợi bên trong từ trước, xung quanh có hàng chục máy quay phim chụp ảnh bay thu nhỏ của các phương tiện truyền thông.

Các thành viên chủ lực đứng ở phía trước, trước khi bước vào cuộc thi, ba người đứng đầu trong cuộc thi lần trước sẽ nhận phần thưởng của riêng mình, tiếp theo là tài liệu được phân phát ngẫu nhiên cho năm trường quân sự.

Phương tiện truyền thông lớn nhất của Liên bang, Sequoia, đang phát sóng trực tiếp vào lúc này, vẫn có lời giải thích như mọi khi, thu được số lượng người xem trực tuyến lên đến 400 triệu.

“Những người đứng ở cả hai bên như trước mắt chúng ta thấy là nhân viên cứu hộ, trong đó có mười thiếu tá cấp cao. Năm thành viên chủ lực của năm trường quân sự trong cuộc thi này về cơ bản đã được thay máu, ngoại trừ trường Quân sự Damocles còn có một sinh viên năm bốn ở đây.” Phóng viên giảng giải mỉm cười, “Điều này cũng rất bình thường, trường Quân sự Damocles từ trước đến nay thiếu nguồn sinh viên cấp S, nhưng sau cậu chàng cấp SS này tốt nghiệp rồi thì e rằng họ chỉ có thể để cho cấp S lên tranh tài.”

Sao 3212, Lý Bì và vợ là Giang Văn Anh ngồi ở nhà xem truyền thông lớn nhất của Tinh Võng đang phát sóng trực tiếp, nghe phóng viên này nói chuyện thì vợ thầy không vui tí nào.

“Phóng viên này nói chuyện gì kỳ vậy?” Giang Văn Anh nhíu mày nhìn màn ánh sánh, “Có thể xem kênh livestream khác không?”

Lý Bì chuyển sang các kênh truyền thông khác, Giang Văn Anh xem cũng thấy chẳng hài lòng lắm: “Không có kênh nào nói về tường Tiểu Vệ?”

Lý Bì bảo vợ đừng có gấp, tự ông chỉnh thêm một vài kênh, cuối cùng đã tìm thấy một kênh truyền thông nhỏ với số lượng người trực tuyến chỉ dưới năm triệu.

“Năm người này là thành viên chủ lực của trường Quân sự Damocles, chỉ huy cấp 3S Kim Kha nghe nói xuất thân từ ngôi sao vô danh, cơ giáp sư Ứng Thành Hà cũng là cấp 3S có xuất thân từ họ Đế Đô. Vâng, các vị khán giả, mấy vị nghĩ không sai đâu, Ứng Thành Hà và chỉ huy Ứng Tinh Quyết của trường Quân sự Đế Quốc là anh em họ. Mọi người đều biết, nhà họ Ứng là thế gia duy nhất của Liên bang vừa có chỉ huy vừa có cơ giáp sư, hơn nữa thường thường chỉ nhập học ở trường Đế Quốc. Mà Ứng Thành Hà đây là người đầu tiên trong gia đình bọn họ đầu quân vào trường Quân sự Damocles.”

“Thì ra gia thế Tiểu Ứng ghê gớm như vậy.” Giang Văn Anh cảm khái, lúc ấy Ứng Thành Hà đi dạo Sao Sa Đô với bọn họ, mình hoàn toàn không ra thật.

Các phóng viên truyền thông Lam Phạt vẫn nhắm ống kính vào trường Quân sự Damocles.

“Hoắc Tuyên Sơn xuất thân từ nhà họ Hoắc ở Đế Đô, Hoắc gia chỉ có chiến sĩ độc lập, hàng năm tiến vào các trường quân sự khác nhau, lần này chiến sĩ độc lập chủ lực trong năm trường quân sự lớn có ba người nhà họ Hoắc. Đây cũng là bảy năm trôi qua, Hoắc gia lại vào trường Damocles.” Phóng viên di chuyển tay, “Người bên cạnh là Liêu Như Ninh, cũng là 3S, có xuất thân từ thế gia địa phương thuộc Sao Sa Đô. Về phần Thân Đồ Khôn, tin rằng khán giả đều rất quen thuộc, đây là lần thứ tư anh chàng tham gia cuộc thi, xuất thân bình dân, nhưng anh trai là Thân Đồ Lệ từng cùng một giới với thiếu tá Lê Trạch lúc đó cũng là thành viên chủ lực, anh ấy hiện đang công tác tại Quân khu 13.”

“Cược quán quân vô địch…” Lý Bì Cúi Đầu nhìn vào liên kết được gửi từ đồng nghiệp của mình.

Bởi vì nghe nói rằng cả hai học sinh tốt nghiệp của học viện 3212 đã bước vào giải đấu Hephaestus, năm nay ở Sao 3212 cũng có người chiếu trực tiếp, thậm chí còn có không khí đặt cược.

“Ném vào trường của Tiểu Vệ đi.” Giang Văn Anh quay đầu dặn dò.

“Chắc chắn bỏ cho Tiểu Vệ.” Lý Bì mở liên kết, đầu tư toàn bộ số tiền có sẵn của nhà mình vào thẳng luôn.

Sau khi đặt xong, Lý Bì phát hiện ra rằng có mười hai mục đặt cược, mỗi lần đều có một lựa chọn vô địch cho trận đó. Nhưng tiền đã

được đầu tư vào nhà vô địch cả mùa giải, ông nhanh chóng chẳng quan tâm nữa, chỉ tập trung vào phát sóng trực tiếp.

“Nói đến Tiểu Vệ!” Giang Văn Anh kích động nắm lấy tay Lý Bì.

Ống kính livestream quay tới Vệ Tam ở sau thành viên chủ lực, nhìn thấy có cơ giáp mini quay ngay mình, cô giơ tạo hình trái tim.

“… Đây là tổng binh của trường quân sự Damocles, Vệ Tam, cũng xuất thân từ một ngôi sao vô danh, nghe nói là một chiến sĩ độc lập cấp Siêu A, cơ giáp trong tay là Huyết Tích, từng là cơ giáp của chiến sĩ độc lập cấp S Hạng Minh Hóa.” Khi phóng viên nhắc tới Huyết Tích, bên trái màn hình hiện ngay một đống tư liệu chi tiết về cơ giáp Huyết Tích.

“Tiểu Vệ đang bắn tim cho chúng ta kìa..” Giang Văn Anh nhìn kỹ, “Hình như con bé lại cao hơn lúc chúng ta đi.”

Phóng viên vẫn đang nói: “Chúng tôi đã phỏng vấn cô ấy, dường như cô ấy rất tự tin vào trường quân sự của mình, nói rằng nhà vô địch là Damocles. Vậy nên chúng ta hãy chờ xem, sau mười hai trận đấu, nhà vô địch toàn mùa giải sẽ rơi vào nhà ai.”

Ba người đầu tiên của đợt trước đã bắt đầu nhận được giải thưởng, Đế Quốc nhận được năng lượng từ tinh thể xám đủ để hỗ trợ một cơ giáp 3S thêm một ngày. Viện Bình Thông chọn vật liệu cơ giáp cao cấp để cơ giáp sư sử dụng trong trận đấu. Vị trí thứ ba là trường Quân sự Samuel, đến lượt họ chỉ còn lại lá chống bụi.

“Lá chống bụi không phải đồ dùng của cơ giáp cho khu vực sa mạc à?” Vệ Tam lặng lẽ di chuyển một bước, hỏi Kim Kha phía trước.

“Giải thưởng có thể được sử dụng trong bất kỳ trận đấu nào trong mười hai trận, dù là Sao Sa Đô của chúng ta hay Sao Hardy cũng có hoàn cảnh này.” Ứng Thành Hà giải thích trước, “Khi thi đấu, vật liệu cơ giáp không chắc sẽ đủ, sau khi bọn họ lấy được có thể chiếm ưu thế.”

“Nhân phẩm tốt, cũng có thể rút ra những thứ tốt.” Kim Kha bổ sung.

Ba hạng đầu ở đợt thi trước rút xong phần thưởng, họ bốc thăm túi chuẩn bị chiến đấu ở ngay đó luôn, sau đó sẽ đến lượt South Pasadena và Damocles lựa chọn.

Kim Kha đi qua rút xong là đưa danh sách cho người khác xem: "Năng lượng miễn cưỡng dùng mười ngày, thức ăn có thể chống đỡ được hai ngày, cậu xem vật liệu cơ giáp đi Thành Hà."

"Cấp A đủ rồi, chúng ta có thể phải chú ý."

Cái này là đồ của gói đồ chuẩn bị chiến đấu.

"Vì sao vận may của South Pasadena luôn cao thế này?" Liêu Như Ninh vừa hâm mộ lại ghen tị nhìn về phía màn ánh sáng đang hiện ra danh sách, South Pasadena không lấy phần thưởng nhưng năng lượng và vật liệu cơ giáp trong túi chuẩn bị chiến đấu đã tràn đầy.

"Dê béo của mấy trường quân sự khác mà thôi." Kim Kha nhanh chóng nhớ kỹ nội dung gói chuẩn bị chiến đấu của các trường quân sự khác trên màn ánh sáng, "Hy vọng năm nay bọn họ có thể chịu đựng được lâu hơn một chút."

Một khi vật tư được phân chia bởi các trường quân sự khác trong khi trường Damocles không có phần, ắt người bị quay đầu đối phó là bọn họ.

Sau khi phân phối vật tư, năm trường quân sự lần lượt vào đấu trường gò đồi theo thứ tự. Samuel vì bị phạt nên rơi sau lưng South Pasadena, và trường Damocles đi vào cuối cùng.

Ngư Thiên Hà và hai người dẫn chương trình chính khác ngồi trên sân khấu xem trực tiếp, xung quanh toàn bộ là khán giả mua vé vào sân, bọn họ ngồi ở đây có thể nhìn thấy cảnh trực tiếp của năm trường quân sự lớn, các ống kính đều được bên này cung cấp, còn có người hướng dẫn chính là cấp cao của quân khu.

Truyền thông Liên bang phát sóng trực tiếp ngay tại hiện trường, theo quy định, những gì được cung cấp là góc nhìn phát sóng trực tiếp của một trường quân sự và chỉ có thể xem một. Tất nhiên, mấy kẻ giàu thì có thể đăng ký các kênh khác nhau và xem chúng cùng lúc.

"Trải qua nửa tháng, đường đua gò đồi đã được quân khu dọn dẹp lại một lần nữa, số lượng tinh thú cao cấp bên trong có hạn, chỉ cần thành viên chủ lực vẫn ở đây thì sẽ không xảy ra thương vong trên diện rộng." Ngư Thiên Hà giới thiệu với khán giả, "Trong sân thi đấu có nhân viên cứu hộ cài điểm ẩn nấp, một khi sinh viên nhấn nút rút lui sẽ được nhân viên cứu hộ đưa ra khỏi sân thi đấu."

“Trường quân sự Đế Quốc đã tiến vào sân thi đấu gò đồi.” Ngư Thiên Hà nghiêng mặt hỏi Ứng Nguyệt Dung xuất thân từ trường quân sự Đế Quốc bên cạnh, “Năm nay viện Bình Thông cũng có đầy đủ cấp 3S, chỉ huy Ứng cho rằng trận này trường quân sự Đế Quốc còn có thể đoạt được quán quân không?”

“Không thể bắt được đệ nhất thì thay luôn người là được.” Ứng Nguyệt Dung cười yếu ớt, phảng phất chỉ là đang nói một chuyện cực kỳ bình thường, “Đế Quốc không có người vô dụng.”

Lý do trường quân sự Đế Quốc càng ngày càng mạnh trong nhiều năm có liên quan rất lớn với cơ chế đào thải nghiêm ngặt của họ. Không cần phải nói là đối lập với các trường quân sự khác, ngay cả trong trường quân sự Đế Quốc thì từ trên xuống dưới có đầy cạnh tranh, phàm là những người có thể xuất hiện ở đây đều giẫm lên vô số người khác để đạt được vị trí này.

Mỗi thành viên chủ lực đều một đường giết ra, bọn họ có vốn kiêu ngạo riêng của mình.

Một giờ sau, trường quân sự Damocles cuối cùng cũng bước vào cuộc đua gò đồi.

Vệ Tam quan sát xung quanh, thế núi liên miên, nhưng ngoại trừ núi cũng không còn vật cản nào khác.

Vừa vào Kim Kha đã nhắm mắt lại, phóng ra cảm giác, hai trăm chỉ huy đội tuyển trường nhất thời liên kết với cậu.

“Em sao vậy?” Đinh Hòa Mỹ đứng bên cạnh hỏi Vệ Tam.

“Không có việc gì.” Vệ Tam giơ tay ấn cổ. Vừa rồi cô có cảm giác lấy Kim Kha làm trung tâm tạo thành một tấm lưới tản ra bốn phía đến các bộ phận của đội tuyển.

Trước đó Kim Kha cũng đã làm như vậy lúc tập luyện ở trường, nhưng không có cảm giác rõ ràng như lần này.

Vệ Tam thấy những người khác không có phản ứng, theo bản năng cho rằng mình lúc đó không chú ý.

Sau khi liên kết chỉ huy hoàn tất, năm thành viên chủ lực đi trước một bước, quét sạch tinh thú cao cấp có thể tồn tại.

Những ngọn đồi nhấp nhô mà năng lượng thì trường quân sự Damocles không đủ, năm người đi tới nhưng không mở cơ giáp ra toàn bộ.

“Hoắc Tuyên Sơn ở phía trước điều tra, anh Thân Đồ ở giữa.” Kim Kha không để Liêu Như Ninh thả cơ giáp ra.

Liêu Như Ninh có cơ giáp hạng nặng, hỏa lực tấn công lớn, cơ giáp tiêu hao năng lượng nhanh hơn các cơ giáp khác.

“Cơ giáp hạng nhẹ có thể mở chế độ tiết kiệm năng lượng, anh Thân Đồ toàn lực cảnh giới.” Kim Kha nói xong lấy bản đồ ra khỏi túi chuẩn bị chiến đấu.

Cậu nhìn xuống: “..."

Bản đồ đơn sơn chả tưởng nổi, ngoài một lối vào và điểm kết thúc màu đỏ, phần còn lại trống không.

Những người khác: “…”

“Người rút lần này là ai? Sau này đừng rút nữa.” Liêu Như Ninh nhìn Kim Kha nhét bản đồ vào trong túi, biết rõ còn cố hỏi.

Người rút túi chuẩn bị chiến đấu trước khi ra trận, Kim Kha, cẩn thận dò xét môi trường xung quanh, giả vờ không nghe thấy gì, thật tĩnh trí làm sao.

“South Pasadena ăn may, cướp bọn họ thì có thể được bản đồ, nhân tiện cũng bổ sung năng lượng luôn.” Ứng Thành Hà như có điều suy nghĩ.

Thân Đồ Khôn vừa mới vào cơ giáp: “…” Anh tham gia mấy lần, đây cũng là lần đầu tiên thấy ăn cướp còn la làng thế này, mà còn từ phía đồng đội của mình nữa chứ.

Bên ngoài sân.

“Đây hình như là lần đầu tiên sinh viên trường Damocles biểu hiện ý định chủ động tấn công.” Ngư Thiên Hà cười nói, “Sĩ khí không tệ.”

“Hãy nhìn đội tuyển trường của họ kìa.” Tập Hạo Thiên ngồi bên trái nhắc nhở.

Sáu cây số tính từ lối vào đường đua đồi, Vệ Tam dẫn đội tuyển trường từ từ đi về phía trước. Nơi này bình tĩnh khác thường, giống như sự yên tĩnh trước khi cơn bão đến.

Vệ Tam đi được một nửa, đột nhiên giơ tay ra hiệu đội ngũ dừng lại.

Chỉ huy trong đội kinh ngạc: "Bên chỉ huy chính cho thấy tất cả đều bình thường, bên này cũng không có dị thú cấp cao."

"Không có dị thú, nhưng có người." Vệ Tam thả cơ giáp ra, lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu, súng ngắn nhắm về phía phía bên kia đồi.

Người bên kia bị ép ra là đội tuyển trường Samuel, những người đã không đi về phía trước mà phục kích ở đây và chờ đợi họ.

Đội tuyển trường ngay lập tức bước vào trạng thái khẩn cấp.

"Nhãn lực tốt, tuy nhiên…" Samuel mới thay thế tổng quân mới là người ở bên Shaω Eli, gã sớm nhận được lệnh xử lý tổng binh của đội tuyển trường Damocles, "Cô dừng lại ở đây rồi!"

"Cha mi chưa từng dạy mi." Vệ Tam trực tiếp xông tới đá một cước, "Trước khi đánh nhau đừng nói nhảm."

"Năm nay hai trường quân sự đối đầu hơi sớm." Ngư Thiên Hà vuốt tóc dài, "Một cấp S và một siêu A, không biết ai có thể thắng."

Phát sóng trực tiếp thấy tổng binh Samuel né tránh và theo sau là viên đạn tuyến tính của Vệ Tam, là dạng đạn sau khi nhắm mục tiêu thì trừ khi bị phá hủy, nếu không mục tiêu sẽ bị khóa.

Tổng binh Samuel bung ra cánh chim, bay lên, sẵn sàng nổ súng phá hủy những viên đạn này.

Kết quả là viên đạn không đuổi theo gã ta mà lại bay thẳng vào đội tuyển trường Samuel đối diện, cứ thế vọt tới.

"Ha." Hạng Minh Hóa nhìn một loạt động tác của Vệ Tam thì không nhịn được cười ra tiếng, một chuỗi hai mươi lăm viên đạn, từng viên bắn trúng bộ vị mấu chốt của chỉ huy đội tuyển trường Samuel.

[Hai mươi lăm chỉ huy đội tuyển trường Quân sự Samuel bị loại. Lặp

lại lần lữa…]

Lời nhắc đầu tiên của cuộc thi vang vọng khắp đấu trường gò đồi.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Chỉ có tôi đánh lén người khác, những người khác có muốn cũng đừng mơ tới (; l∧?)

ps: Gần cuối tháng, dịch dinh dưỡng sắp hết hạn, mấy bạn nhẫn tâm nhìn đứa con thân yêu không có dịch dinh dưỡng à? Mau mau lên, hãy để đứa con thân yêu còn tranh tài cho tốt nữa chứ!!!

Chương 53

“sờ một cái là moi ra được một cái thật chuẩn”

Âm thanh nhắc nhở đầu tiên vang lên không có dấu hiệu báo trước.

Đội chủ lực của năm trường quân sự lớn đang tiến lên cũng nhao nhao dừng lại, toàn bộ ngửa đầu nhìn về phía bầu trời đột nhiên liên tục bắn lên lên hai mươi lăm chùm sáng.

Nhập cuộc chưa đầy một giờ, một đội tuyển trường chính xác mất 25 chỉ huy, đó là một điều mà không ai mong đợi.

“Hai mươi lăm chỉ huy đội tuyển?” Lộ Thời Bạch đăm chiêu, “Bắt đầu ra tay sớm như vậy là Damocles hay South Pasadena?”

Những chiến sĩ độc lập khác của viện Bình Thông nhìn về phía người đàn ông đứng ở trước, tay cầm thương dài: “Các chủ, có muốn cho người tìm hiểu không?”

Tông Chính Việt Nhân cầm thương, trầm ngâm một lát: “Thời Bạch là chỉ huy, mọi người đều nghe cậu ta.”

“Bây giờ không cần phải tốn thời gian vào họ, có một con sông cách đây 40 km về phía trước, chúng ta nên tới đó đóng quân khi trời tối.” Lộ Thời Bạch cúi đầu nhìn bản đồ.

Chỉ huy đội tuyển bị loại không quan trọng, chỉ có chỉ huy đội chính rời đi mới có thể gây ra thiệt hại nặng nề cho sức mạnh của trường quân sự.

Trường Quân sự Đế Quốc.

“Chỉ huy đội tuyển?” Tư Đồ Gia nhếch môi cười nhạo, “Đám người này thật đúng là… Gà rù mổ gà rù.”

Vừa vào đã tạo ra động tĩnh lớn như vậy, kéo đủ giá trị thù hận, sau này còn mười ngày nữa đủ để chơi mà.

“Phương hướng đông nam có tinh thú cấp cao cấp SS” Ứng Tinh Quyết mở mắt ra, “Nhiệm vụ hôm nay.”

Cơ Sơ Vũ nghiêng đầu hỏi: “Hiện tại dùng hết tốc độ đi tới?”

“Cậu và Tư Đồ vào trạng thái chiến đấu hoàn toàn, Công Nghi Giác mang theo Hoắc Kiếm.” Ứng Tinh Quyết cực nhanh chỉ huy, đồng thời thành công móc nối với các chỉ huy đội tuyển, hạ mệnh lệnh đi về hướng đông nam với tốc độ cao nhất, nếu gặp các đội tuyển trường khác thì giết.

...

“Không ngờ được cơ giáp phòng hộ của trường quân đội Đế Quốc năm nay lại đổi thành ghế đôi, lòng dũng cảm đủ lớn đấy.” Bản thân Ngư Thiên Hà chính là cơ giáp sư, so với những người khác càng hiểu rõ cái giá phải trả của hai chỗ ngồi.

“Các trường quân sự khác vẫn đang suy nghĩ làm thế nào để bảo tồn năng lượng còn trường Đế Quốc đã sẵn sàng chủ động tấn công, điều này làm mấy trường khác kém hơn hẳn nếu so sánh.” Tập Hạo Thiên nói, “Nếu cứ tiếp tục như vậy, ưu thế của họ sẽ được tích lũy càng lúc càng lớn.”

Trong cuộc thi có thể cướp tài nguyên của các trường quân sự khác, nhưng trong trận đấu nào chỉ có thể dùng của trận đó. Mà đánh chết tinh thú thì khác, tinh thú có cấp càng thì nhận được phần thưởng của giải đấu càng nhiều, nhiều về năng lượng, về vật liệu… Những điều này không chỉ có thể được sử dụng trong trận đấu này, mà còn có thể được giữ lại cho đến trận đấu tiếp theo.

“Đội chủ lực bên Damocles dường như không có phản ứng.” Ngư Thiên Hà kinh ngạc nhìn ống kính livestream bên phía Kim Kha.

Nhận thức của chỉ huy chính và chỉ huy đội tuyển được liên kết với nhau, giống như hai trăm chỉ huy này chính là phân thân của mình; có điều mấy phân thân này có suy nghĩ riêng sau khi tách ra. Từ lúc người trường quân sự vừa xuất hiện, theo lý mà nói thì Kim Kha biết ngay lập tức.

Nhưng Kim Kha vẫn duy trì tốc độ di chuyển như cũ, không dừng lại, cũng không chỉ huy đội tuyển trường.

Điều này làm cho người hướng dẫn không chắc chắn liệu các sinh viên Damocles đã lên kế hoạch từ lâu hay không.

Trong màn hình trực tiếp, các thành viên của đội tuyển trường Damocles đứng ở đó cảnh giới, buồn tẻ nhìn Vệ Tam.

Tổng binh Samuel vừa bay lên đã nhìn thấy 25 chỉ huy trong đội của mình bị loại, cùng lúc nghe thấy tiếng thông báo, tức khắc trước mắt tối sầm lại.

Gã nổi giận, nhao thẳng xuống nắm chặt kiếm hạt laser trong tay, ra thế muốn bổ cơ giáp Vệ Tam.

Vệ Tam không né tránh, cánh tay trái rút ra đao laser đối đầu với gã. Hai người một cao một thấp, đao kiếm chống lại nhau.

Cùng lúc đó, đội tuyển trường Samuel tiến vào trạng thái chiến đấu, nhưng chưa bắt đầu tấn công đội tuyển trường Damocles.

Trong vòng chưa đầy hai giờ từ lúc tiến vào, không có trường quân sự nào sẵn sàng hỗn chiến.

“Tổng binh Samuel dùng cơ giáp hạng nhẹ, lực lượng kém một chút so với Huyết Tích.” Tập Hạo Thiên nói.

Ngư Thiên Hà có quan điểm bất đồng: “Samuel ở giữa không trung thêm gia tăng trọng lực, ai thắng ai thua còn chưa biết.”

Tập Hạo Thiên cười một tiếng: “Cô xem chân Vệ Tam kia kìa, rõ là còn dư lực. Bắn chuẩn như vậy, tôi e rằng là một trong mười xạ thủ, sức mạnh cũng đủ, khó trách Huyết Tích đã về tay em ấy.”

Bất kể bên nào bình chọn cơ giáp cấp A hàng đầu, Huyết Tích vĩnh viễn có tên trên bảng xếp hạng vì hiệu suất vượt trội, cân bằng các phương diện cực mạnh, cũng bởi vậy Huyết Tích rất khó khiến để người ta lái.

Tổng binh này xem ra có thực lực không tệ, cộng thêm Huyết Tích nữa đã đủ chống lại cấp S phổ thông.

“Ông cảm thấy một chiêu tiếp theo Vệ Tam sẽ đánh như thế nào hả Hạo Thiên?”

“Hai khả năng, một là áp chế mạnh mẽ, hai là hạ phần dưới, đồng thời cổ tay nhẹ xoay đao laser kéo theo chiều ngang, nếu nhanh có thể cứa vào bụng người kia.”

Ngay khi Tập Hạo Thiên vừa dứt lời, Vệ Tam đã chuyển động, hai chân cô hơi lui, cường độ đao laser thưa dần, tựa như đang dùng

cách thứ hai.

Tổng binh Samuel cũng dự đoán được chiêu thức này, thế đao đã bắt đầu đi xuống.

Kết quả Vệ Tam thu đao laser, thật sự thu nó lại luôn.

Thu một cách quả quyết và chân thật.

Không riêng gì người đang xem trực tiếp ngây ngẩn cả người, ngay cả tổng binh đang đối chiến cũng ngây ngốc trong nháy mắt.

“Tôi nghĩ súng là giải quyết được anh rồi.” Vệ Tam lùi lại vài bước, nâng súng và bắn qua.

Tổng binh Samuel không né tránh, trong đầu gã hiện lên có khả năng đây chỉ là thủ thuật che mắt, sau đó toàn lực chăm chú nổ súng đánh nhau, cố gắng phá đi đạn của Vệ Tam; chỉ là tài thiện xạ của gã chẳng chính xác và dày đặc như cô, một số tình huống chỉ có thể dựa vào né tránh.

Nhưng mấy viên đạn được gã né tránh nào có nhắm vào gã ta, mà chính là bắn về phía những người Samuel khác ở phía sau.

Trong lòng tổng binh Samuel không kiềm được nữa, né tránh thì đồng đội bị loại, không né tránh thì viên đạn bắn vào người mình.

“Khoảng cách giữa hai người đã kéo gần.” Ngư Thiên Hà cẩn thận quan sát.

“Cách bắn này của em ấy chắc là do Trần Từ dạy rồi.” Tập Hạo Thiên suy đoán.

“Trần Từ, đáng tiếc.” Ngư Thiên Hà cảm thán, “Rõ ràng thiên phú trong bắn súng thậm chí còn vượt qua cấp S, song cảm giác lại quá thấp.”

Trong màn ảnh, tổng binh Samuel bị đạn của cô làm cho luống cuống, dùng nửa cánh làm khiên, tay kia nổ súng, cứ thế lao thẳng tới.

Vệ Tam nhanh chóng rút ra đao laser ngăn đạn, chém tới, nửa cánh chim đối thủ bị cắt đứt. Cô nhân cơ hội đạp vào bụng gã, ngay lúc gã chuẩn bị đổi kiếm hạt, đao ở tay trái được cô đổi sang tay phải, trực

tiếp chém đứt tay tổng binh Samuel.

Vũ khí bị tháo mất, tổng binh Samuel hoảng loạn, quay người và cố gắng trốn thoát.

Bị Vệ Tam túm lấy cánh bên kia, cô dứt khoát quăng nó ngã xuống đất, cuối cùng đao laser cắm thẳng vào động cơ cơ giáp.

Một bộ hành động trôi qua như nước chảy, từ khi bắt đầu đều là con đường thô bạo.

[Tổng binh Samuel bị loại...]

Nhân viên cứu hộ trong bóng tối đã vội vã đến đây để đưa gã ta và cơ giáp ra khỏi cuộc đua.

Vệ Tam lập tức lập tức thu dọn những bộ phận vừa bị chặt trên mặt đất, mấy linh kiện bị kéo ra được lụm lại, thậm chí tự gẫm chúng dưới chân để chiếm nó thành của riêng.

Nhân viên cứu hộ bị cấm nói chuyện với sinh viên trên sân, chỉ nhìn qua cô một tí rồi rời đi với tổng binh Samuel và cơ giáp.

Thấy nhân viên cứu hộ không để ý tới chuyện này, tinh thần Vệ Tam phấn chấn, xoay người xông vào trong đội tuyển trường Samuel, bắt được một chiếc cơ giáp và đào ra một khối năng lượng.

Giống như con sói lạc vào bầy cừu.

Đội tuyển trường Samuel đã nhận được lệnh chỉ huy chính hai phút trước nên rút lui, không tiếp tục dây dưa với đội tuyển trường Damocles.

Tuyệt đối không nghĩ tới tổng binh phía đối thủ không biết xấu hổ, cứ thế truy đuổi không rời.

Mẹ nó, chả phải mục tiêu của mọi người là đi đến đích để nhổ cờ à?

Các thành viên của đội tuyển trường Samuel vừa chạy vừa bi phẫn, không ngờ sẽ có ngày bọn họ cũng sẽ trải qua cảm giác bị bắt nạt và truy đuổi.

Nhưng các trận trước họ cũng không làm ra chuyện điên rồ như vậy, ai làm cái dạng một tay móc một khối, một tay đào một cái là đúng

một cái, chuẩn thế này?

Nhân viên bên ngoài chịu trách nhiệm thống kê số lượng người bị loại: "…"

Theo thông lệ là bị loại sẽ báo một lần, bình thường chỉ khi thương vong lớn hoặc thành viên chủ lực một cú vỡ mồm hết thành viên đội tuyển mới chờ thống kê toàn bộ xong và báo cáo.

Các nhân viên nhìn vào cái chiêu "hổ đen móc tim", nhìn tên tổng binh đội tuyển trường Damocles đã tăng thêm khối lượng công việc cho mình, nhớ tên cô thật kỹ.

[Đội tuyển trường Samuel bị loại một người, đội tuyển trường Samuel bị loại hai người, đội tuyển trường Samuel bị loại một người…]

Âm thanh phát sóng liên tục đã một lần nữa thành công thu hút sự chú ý của các thành viên chủ chốt ở các trường quân sự khác.

"Tình hình bên phía đội tuyển trường Samuel thế nào rồi?" Quinley Eli ngửa đầu nhìn một chùm lại một chùm tia sáng bay lên từ chỗ gần cổng vào, "Đụng phải thành viên chủ chốt của Damocles?"

"Không thể nào." Chỉ huy South Pasadena là Cao Đường Ngân lắc đầu, "Bọn họ vào cuối, năng lượng ít nhất, không có thời gian ì ạch ở lối vào."

South Pasadena có nhiều năng lượng nhất trong tay, bây giờ trạng thái chiến đấu đủ đầy và đang đi về phía trước, họ muốn kéo dài khoảng cách với các trường quân sự khác.

…

Vệ Tam giải quyết cho xong một tiểu đội hai mươi người phân tán ra, mới xoay người mang theo một đống năng lượng trở về.

Sinh viên đội tuyển Damocles: "…" Biết Vệ Tam vẫn luôn quậy phá, chả ngờ được có thể quậy đến mức này.

Năm trước khi mọi người cướp năng lượng hoặc vật liệu của người khác, đều là cướp túi đồ chuẩn bị chiến đấu mang vào hoặc là giết tinh thú cao cấp, ai cũng không nhắm mục tiêu vào bản thân cơ giáp. Sau khi xác nhận đã bị loại, nhân viên cứu hộ sẽ nhanh chóng xuất

hiện để đưa sinh viên bị loại ra khỏi sân, có khoảng 30 giây đến hai phút chênh lệch ở giữa.

Đặc biệt là loại mới vào trận không lâu, mọi người vẫn chưa đi xa, nhân viên cứu hộ nhiều khủng khiếp nên chạy tới cũng nhanh vô cùng.

Ai có thể ngờ được Vệ Tam lợi dụng chút chênh lệch thời gian này đã lấy năng lượng trên cơ giáp bị loại của người khác.

“Dùng tiết kiệm một chút, không biết tìm được nhóm đội tuyển trường tiếp theo ở đâu.” Vệ Tam phân phát năng lượng, nghiêm túc dặn dò.

Đinh Hòa Mỹ: Nghe giọng điệu này của em ấy giống như muốn tiếp tục “sự nghiệp” này vậy.

Nhưng tại sao trước đây họ không nghĩ về thao tác này chứ? Uổng công cho nhân viên cứu hộ đưa đi.

Trong cuộc thi, đặc biệt là vài ngày trước trận đấu đầu tiên, các trường quân sự nói chung sẽ cố gắng tránh xung đột, vì vậy không có gì quá lớn để xem. Lúc này trường Quân sự Đế Quốc được phát sóng nhiều video trực tiếp nhất, bọn họ từ trước đến nay chuyên chọn tinh thú cao cấp để giết nên khán giả xem cũng thấy nhiệt huyết sôi trào.

Năm nay cũng không ngoại lệ, từ sáng sớm đã có rất nhiều người ngồi xổm xem trực tiếp của đội chủ nhà Đế Quốc.

Tại ngay lúc muốn khen mà cũng chả có gì để khen, có tin tức nói trường Samuel và Damocles đã đánh nhau ngay khi chỉ vào trận được mấy cây số, còn có một số lượng lớn các thành viên của đội tuyển đã bị loại.

Cái này ngay lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, tất cả đều đi tìm hai trường quân sự để xem video phát lại; cũng vì để hóng xem mà nhiều người phải nạp tiền một lần nữa mới coi được.

Trong đó có Truyền thông Lam Phạt đang phát sóng trực tiếp chính bên phía trường Quân sự Damocles, chỉ trong một ngày mà lượt phát sóng tăng vọt và có xu hướng tăng cao.

[Đây có phải là tổng binh của đội tuyển trường Damocles không? Yêu

yêu.]

[Đou mé, vừa xem xong góc nhìn của Samuel là lại đây liền, bên này nhìn rất sảng khoái, còn bên kia tôi thấy muốn nhồi máu cơ tim luôn.]

[Tổng binh tên là Vệ Tam sao? Bước đi của bạn ấy quá đẹp mắt.]

[Xem ra trường quân sự Damocles sẽ chuyển mình rồi. Thực lực của đội tuyển trường không tệ, thành viên chủ lực ít nhất có đẳng cấp không thua gì các trường quân sự khác, chỉ cần đánh bại Samuel, bọn họ hẳn là có thể lấy được thứ hạng.]

[Năm nay cũng không xem thường South Pasadena được đâu, ai có thể lấy được vẫn là ẩn số.]

Bởi "tác phẩm kinh người" của Vệ Tam khi móc năng lượng của cơ giáp tại chỗ khiến cho khán giả nghe tin mà đến, nhao nhao muốn xem vị tổng binh được mệnh danh là tổng binh cợt nhã nhất đội tuyển hiện nay đã làm cái gì, cho nên số lượng người online trên kênh Truyền thông Lam Phạt càng ngày càng nhiều.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói

Chúc mừng Vệ Tam đạt được danh hiệu tổng binh cợt nhã nhất đội tuyển.

Chương 54

“giả vờ! Tiếp tục giả vờ đi!”

[Trường Quân sự Đế Quốc chém giết 1 con tinh thú SS, 4 con tinh thú cấp S.]

[Viện Bình Thông chém giết 1 con tinh thú SS, 2 tinh thú cấp S]

[Trường Quân sự Samuel chém giết 1 con tinh thú SS.]

[Trường Quân sự South Pasadena chém giết 1 con tinh thú SS.]

[Trường Quân sự Damocles chém giết 1 con tinh thú cấp S.]

Đêm đầu tiên, tiếng loa phóng thanh của cuộc thi liên tục vang lên cùng một lúc.

Đội tuyển trường Damocles đã đóng quân để nghỉ ngơi và đề phòng, Vệ Tam tựa nửa người vào sườn núi, ngửa đầu nhìn năm chùm ánh sáng bằng bằng bay lên và đột nhiên biến mất: “Tại sao chúng ta chỉ có một con tinh thú cấp S, bọn Kim Kha ngủ thiếp đi à?”

“Hai trường quân sự đầu tiên chắc kiểm soát đội tuyển trường cùng hành động, còn chúng ta có ít năng lượng hơn nên tiết kiệm một chút. Nếu không đối đầu với tinh thú, năng lượng không đủ, lại gặp một trường quân sự khác thì coi như làm áo cưới cho người khác.” Chỉ huy tiểu đội giải thích.

Vệ Tam cắn một cái que gỗ nhỏ không biết lấy ra từ đâu, như có điều suy nghĩ: “Nói như vậy đội tuyển và đội chủ lực của South Pasadena đã tách ra?”

Chỉ huy quay đầu nhìn cô, không hiểu tại sao cô lại liên tưởng đến chuyện này nhưng vẫn nói: “Chắc tách ra rồi, South Pasadena có rất nhiều năng lượng, các thành viên chủ lực vì tránh các trường quân sự khác có thể tách ra và cố sức chạy về phía trước.”

Vệ Tam lấy que gỗ nhỏ trong miệng xuống: “Mấy cậu nghỉ ngơi đủ chưa? Chúng ta sẽ chào đón đội tuyển trường South Pasadena.”

Chỉ huy: “?”

Mặc dù khi chỉ huy chính không kiểm soát, đội tuyển trường có quyền di chuyển về phía trước theo ý của riêng mình, nhưng nửa đêm nửa hôm, chào hỏi South Pasadena là cái giống gì?

Vệ Tam đứng dậy, cho là vô cùng đương nhiên: "Sớm nghe nói sinh viên trường Quân sự South Pasadena người đẹp tâm thiện, mắt thấy đội tuyển trường Damocles chúng ta rơi vào khủng hoảng năng lượng, đội tuyển trường South Pasadena nhất định sẽ xả thân vì người, phân chia năng lượng cho chúng ta một chút."

Đinh Hòa Mỹ: "…" Chị ấy chưa từng nghe qua chuyện này.

"Nhưng chúng ta không có bản đồ." Niếp Hạo Tề nói vào, "Chả phải chỉ huy chính bên kia chỉ có được một tấm trống à?"

Vệ Tam chỉ phương hướng chùm ánh sáng thứ tư vừa rồi: "Đội tuyển thường duy trì một phương hướng với đội chủ lực. Vừa rồi sau khi đội chủ lực South Pasadena săn giết thì ánh sáng được bắn từ phía kia, vừa lúc không lệch nhiều phương hướng với chúng ta."

Vì vậy, trường Quân sự Damocles đã sờ s oạng đi theo hướng đó trong đêm, tìm kiếm đội tuyển trường South Pasadena "xả thân vì người".

Bên sân chiếu trực tiếp vẫn rực rỡ ánh đèn, nhưng người dẫn chương trình đã được đổi thành Ứng Nguyệt Dung, còn có khách mời đặc biệt từ Truyền thông Sequoia.

"Ứng Tinh Quyết phối hợp với đồng đội chém giết tinh thú SS, cùng lúc móc nối với đội tuyển, điều khiển bọn họ săn giết bốn con tinh thú cấp S, loại cảm giác điều khiển này… Tôi e rằng không ai có thể địch lại trong năm trường quân sự lớn!" Khách mời Sequoia khen ngợi.

Ứng Nguyệt Dung vẫn chưa kích động: "Chỉ mấy con tinh thú mà thôi."

Phần lớn tinh thú cấp cao sẽ xuất hiện một mình, không tạo thành đội hay kết đàn, hơn nữa khi tấn công sẽ tản mát ra một dạng tinh thần lực làm ảnh hưởng đến nhóm chiến sĩ độc lập điều khiển cơ giáp, cho nên chỉ huy cần phải ở bên cạnh xây dựng hàng rào chặn cảm giác cho chiến sĩ độc lập chiến đấu, đề phòng bị quấy nhiễu.

Mặt khác tinh thú dưới cấp S thích xuất hiện thành đàn, nếu có tinh

thú cấp cao trong đó thì tinh thú cấp thấp sẽ bị nó điều khiển. Một khi chúng hình thành một đội lớn, giữa chúng sẽ có một loại cảm ứng đặc thù làm năng lực tấn công tăng lên rất nhiều.

Chỉ huy cấp S liên kết với chỉ huy cấp A chính là mô phỏng mô hình chiến đấu của tinh thú. Không chỉ có thể mở rộng hàng rào cảm giác, mà còn hoàn toàn tích hợp đội tuyển trường thành một thể từ đó tăng sức mạnh.

Khi tinh thú cấp cao và bầy tinh thú tụ tập cùng một chỗ, dù là đội tuyển trường hay đội chủ lực cũng không thể thiếu được. e bo o k t r u y e n. v n

“Chỉ huy Ứng, đường đua gò đồi năm nay có tinh thú cấp 3S không?” Khách mời Sequoia nhìn màn hình chiếu trực tiếp của trường Quân sự Đế Quốc, “Mọi người đã nhiều lần chưa từng thấy tinh thú cấp 3S, không biết lần này có thể nhìn thấy cuộc chiến đấu giữa nhóm chiến sĩ độc lập và tinh thú 3S hay không.”

Trong cuộc thi không có chiến sĩ độc lập cấp 3S, các đấu trường sẽ không cho phép xuất hiện tinh thú cấp cao 3S, quân khu thường sẽ cho thanh lý trước khi mở đường đua.

“Cứ xem tiếp xem là biết có hay không.” Ứng Nguyệt Dung thản nhiên nói.

Đấu trường đua gò đồi, hướng tây bắc.

“Vừa rồi vị trí của South Pasadena bị lộ, tính ra là cùng một hướng với chúng ta.” Kim Kha đứng trên đỉnh núi nhìn xuống chỉ là một mảnh đen hù.

“Ban ngày đi đâu?” Liêu Như Ninh hỏi cậu.

“Tạm thời không rõ, có thể phải tìm một trường quân sự để ân cần chào hỏi trước.” Kim Kha ngồi xuống, “Buổi tối nghỉ ngơi đã.”

Trường Đế Quốc và viện Bình Thông khó đối phó, còn hai trường còn lại, cậu phải suy nghĩ cẩn thận xem nên ân cần gửi lời chào cho ai.

Nửa đêm, một nhóm năm người Kim Kha bị đánh thức bởi chùm tia và tiếng phát sóng.

[Đội tuyển trường South Pasadena có 23 chỉ huy bị loại, đội tuyển

trường South Pasadena có 42 chiến sĩ độc lập bị loại, đội tuyển trường South Pasadena có tổng binh bị loại. Lặp lại...]

“Samuel tấn công South Pasadena?” Thân Đồ Khôn ngẩng đầu nhìn chùm sáng ở phía sau bên phải, lẩm bẩm đặt nghi vấn.

“Đối thủ không có ai bị loại.” Ứng Thành Hà nhíu mày, ban ngày tổn thất nhiều người như vậy, nửa đêm còn dám đụng một đội tuyển trường khác, hơn nữa còn không ai bị loại?

Kim Kha lắc đầu: “Không phải trường Samuel, Cao Học Lâm không có lý do gì để cho đội tuyển trường chủ động xuất kích vào lúc này. Số lượng thành viên đội tuyển trường bị loại quá nhiều, về sau xem như vô dụng.”

Cuộc thi mô phỏng theo điều kiện tự nhiên khắc nghiệt, một khi tiến vào sân thi đấu thì toàn bộ thông tin liên lạc cơ giáp bị che đậy, thành viên chủ lực và đội tuyển trường chỉ có thể dựa vào năng lực cảm giác của chỉ huy.

Nếu khoảng cách quá xa, hoặc khả năng chỉ huy không đủ, sẽ có tình huống đứt gãy liên kết.

“Có lẽ là đụng phải?” Thân Đồ Khôn suy đoán, không phải lúc nào chỉ huy chính cũng chú ý đến đội tuyển trường.

“Ừ… Là chúng ta.” Kim Kha đột nhiên nói.

Hoắc Tuyên Sơn vừa mới đổi canh gác với Liêu Như Ninh, cậu nhìn về phía Kim Kha: “Vệ Tam làm.”

Cậu dùng chính là câu khẳng định.

Kim Kha không nói gì, cậu ấy lấy ra bản đồ trống và bắt đầu điền đầy nó.

Thân Đồ Khôn mờ mịt nhìn những người khác, không biết vì sao bọn họ đều có bộ dáng bình thường.

Phía bên kia.

“Có thể liên lạc được với Kim Kha không?” Vệ Tam khoanh hai tay đứng bên cạnh chỉ huy, “Cẩn thận hồi tưởng lại cho cậu ấy xem, đừng nhầm lẫn.”

Chỉ huy nhắm mắt lại gật đầu, cảm giác đã liên kết với Kim Kha, đồng thời ra sức cho Kim Kha nhìn thấy mấy thứ trong đầu mình.

Về chuyện gì đã xảy ra, phải quay trở lại hai giờ trước đây.

Đội tuyển trường South Pasadena cách bọn họ một khoảng, Vệ Tam suy nghĩ một chút, trước tiên mang theo mấy tiểu đội lái cơ giáp tốc độ tối đa tiến lên, sớm tìm được đội tuyển trường South Pasadena, nhóm người này đang đóng quân nghỉ ngơi.

Vệ Tam mang theo Đinh Hòa Mỹ và Niếp Hạo Tề tấn công tổng binh South Pasadena, bốn xạ thủ phía sau phụ trách đánh lén các chỉ huy khác và phân tán sự chú ý.

“Vệ Tam, em xử lý tổng binh đi, tụi chị đi đối phó hai người còn lại.” Đinh Hòa Mỹ bay trên không trung, để cô đánh với tiểu đội tổng binh dùng cơ giáp hạng nhẹ nọ.

Đội tuyển trường Damocles không có nhiều người, nhưng bọn họ xuống tay vô cùng hiểm. Ngoài việc bảo vệ tốt không để hạch tâm bị thương thì hoàn toàn chả để ý tới những người gây ra thương tổn cho cơ giáp của mình, cứ thế móc thẳng nguồn năng lượng; nếu một chiêu đắc thủ sẽ chém thêm cơ giáp của bọn họ. Cơ giáp sư trong tiểu đội thì đi theo phụ cận, chỉ điểm bộ vị nào cần trên cơ giáp.

Đội tuyển trường South Pasadena bị đòn đau không ít hơn đội tuyển trường Samuel. Cũng do những lần trước South Pasadena hiếm khi đối đầu trực tiếp với Damocles, thậm chí còn có cảm giác tương tự như những người cùng chung chí hướng lưu lạc ở chân trời.

Ai có thể ngờ được một cuộc tấn công vào giữa đêm là do Damocles gây ra, một trường quân sự nổi tiếng với phong cách nghiêm túc và ngay thẳng.

Trong lúc nhất thời hoảng hồn.

“Này, em biết chị." Vệ Tam vừa dẫn tổng binh đối thủ rời xa đội tuyển trường South Pasadena, “Chị có quan hệ thân thiết với chiến sĩ độc lập chủ lực bên em, anh Thân Đồ ấy.”

“Cô! Chúng tôi chỉ là những người bạn bình thường.” Ngoài việc huấn luyện, chị gái mười tám mười chín tuổi này có tâm trí đơn giản về các khía cạnh khác, nào ngờ được sẽ có người nói ba cái lời này.

“Em biết hai người là bạn bè bình thường, trong căng tin thấy hai người cũng khách sáo lắm.” Vệ Tam nói xong, súng tuyến tính chĩa vào đầu gối của chị ta và bắn một phát trong khi đang tránh roi.

“Nhưng mà đàn anh Thân Đồ của chúng em cũng không tệ đâu, bộ dạng cũng đoan chính. Chị gì ơi, em nghĩ chị cũng rất xinh đẹp và có thực lực. Không bằng…” Vệ Tam kéo dài giọng điệu.

Tổng binh South Pasadena khó tránh khỏi phân tâm, một lần nữa quăng roi lại yếu hơn một phần.

Vệ Tam không trốn, mà là mượn cơ hội cầm roi của chị ta, dùng sức kéo nó qua.

Tổng binh đối phương phục hồi tinh thần, cố gắng rút lại roi của mình nhưng không thành, thế là giơ tay bắn về phía Vệ Tam.

Tốc độ tay của Vệ Tam trong buồng lái tăng vọt cực nhanh, cơ giáp được lái thoát khỏi tấn công với tư thế vặn vẹo cực hạn, hoàn toàn áp sát đối thủ.

“Không bằng chị bị loại đi.” Mặt Vệ Tam không chút thay đổi bổ sung cho xong lời vừa rồi.

Tổng binh của đội tuyển trường South Pasadena nhìn xuống, chỉ thấy bụng bị cắm một cây đao laser.

Vệ Tam rút đao laser ra, đè cơ giáp người ta ngã xuống đất rồi đào người ta lên lại. Cơ giáp còn dùng được mà tổng binh phía đối thủ chưa kịp ấn nút thoát ra, nên nhân viên cứu hộ không thể tới.

“Đàn chị nói điều kiện đi.” Vệ Tam ra hiệu cho chị ta nhìn về phía đội tuyển trường South Pasadena, “Vẽ bản đồ các chị xuống, chúng em sẽ đi, nếu không sẽ còn có nhiều người bị loại.”

“Người của chúng ta đến rồi.” Đinh Hòa Mỹ thu dọn xong chiến sĩ độc lập của người ta thì đến nhắc nhở.

“Chị à, ba mươi giây suy nghĩ, nếu không em giết đội tuyển trường của mấy chị đấy.” Giọng điệu Vệ Tam thoải mái, hoàn toàn không giống như đang ép buộc người khác.

Tổng binh của đội tuyển trường South Pasadena là cấp S, nay lái cơ

giáp cấp A đánh không lại Vệ Tam, đừng nói chi những người khác trong các đội tuyển, họ đánh không lại.

“Chị, vì đội tuyển của mình mà suy nghĩ đi, một tấm bản đồ mà thôi. Các trường quân sự khác đều có, không thiếu một phần cho Damocles chúng em.” Niếp Hạo Tề cũng tới, từng tiếng từng tiếng “chị chị”, đúng là bộ dáng nhiệt tình khôn cùng.

“…Bây giờ các người lui ra.” Tổng binh South Pasadena cắn răng nói.

Năm nay không giống như các lần trước, rất có thể sẽ xuất hiện tinh thú cấp 3S, nếu bầy tinh thú nương theo đó xuất hiện cùng lúc thì không thể thiếu đội tuyển trường.

“Được.” Vệ Tam xách chị ta lui về phía sau, còn không quên mang theo cơ giáp của chị ta.

Chờ đối phương vẽ xong bản đồ, Vệ Tam lúc này mới móc nguồn năng lượng cơ giáp của chị ta. Một phút sau nhân viên cứu hộ xuất hiện, mang tổng binh của đội tuyển trường South Pasadena đi.

“Chuyện này cảnh báo việc canh phòng vào ban đêm của chúng ta không được buông lỏng.” Vệ Tam cảm khái.

Chỉ huy tiểu đội: “…”

Người phòng vệ của South Pasadena cũng không lơi lỏng đâu trời, nếu không phải do cậu vừa ra tay đã đánh lén năm xạ thủ của người ta trong âm thầm, sự việc cũng không có cách nào tiến triển thuận lợi như vậy.

Đoán chừng mười xạ thủ của đội tuyển trường đối thủ cộng lại cũng không bằng một mình Vệ Tam.

“Cậu có thể câu thông với Kim Kha, đưa bản đồ cho cậu ấy xem.” Vệ Tam nhét bản đồ tổng binh South Pasadena đã vẽ xong vào trong tay chỉ huy tiểu đội, “Tranh thủ thời gian làm cho tốt.”

….

Sức lực để giữ chương trình phát sóng trực tiếp là có hạn, nên thường người giải thích sẽ thay phiên nhau. Sau khi nhóm chủ lực của năm trường quân sự ra tay lần đầu, Hạng Minh Hóa đã đi nghỉ ngơi ngay, theo lệ thường nửa đêm sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Kết quả là vào buổi sáng, ông đã thấy sự thay đổi về số lượng người sống sót trên sân.

“Tổng binh đội tuyển trường South Pasadena cũng bị loại?” Hạng Minh Hóa lau mặt, cảm giác mình còn chưa tỉnh lắm, theo bản năng nói, “Đụng phải trường quân sự Samuel à? Không, tổng binh của họ đã biến mất vào sáng hôm qua.”

Các giáo viên trường quân sự khác: “…” Giả vờ! Tiếp tục giả vờ đi!

- ----------

Tác giả có lời muốn nói

Hạng Minh Hóa: Tôi chỉ là một quần chúng bình thường không biết rõ tình hình.

Chương 55

“Ở trận này, bản thân chúng ta đang cạnh tranh cho vị trí thứ ba.” Kim Kha không quan tâm, “Đội tuyển trường rất gần với chúng ta.”

Vài giờ sau.

Đội tuyển và đội chủ chốt của trường Quân sự Damocles chính thức hội tụ.

“Chúng ta phải đi tìm tinh thú, đội tuyển trường phụ trách tinh thú cấp S trở xuống.” Kim Kha nhìn Vệ Tam có vẻ mặt hồng hào, “Mấy cậu… mấy ngày nay trôi qua không tệ ha.”

“Vẫn ổn, có đồ hộp này ăn không?” Vệ Tam sang tay, lấy ra một hộp thịt đóng hộp từ trong túi.

“Tôi cũng muốn.” Liêu Như Ninh tiến lại gần, “Cô lấy đâu ra thế, túi chuẩn bị chiến đấu của tụi này có tí dịch dinh dưỡng và lương khô.”

“Tình hữu nghị giúp đỡ của đội tuyển trường South Pasadena và Samuel.” Vệ Tam lại lấy ra một hộp, “Đặc biệt là đội tuyển trường Samuel, họ quá nhiệt tình, cứ muốn ép tụi này nhận.”

Trong mắt Thân Đồ Khôn đầy nghi hoặc: Từ lúc nào mà bọn họ và trường Samuel lại thân thiết đến thế?

“Anh Thân Đồ.” Vệ Tam nhìn thấy Thân Đồ Khôn bên cạnh bèn lấy ra một hộp hoa quả đóng hộp, “Cho anh.”

“Cảm ơn.” Đàn anh Thân Đồ được yêu thương nhưng vừa mừng vừa lo, mở lon ra, ăn một miếng trái cây.

Ứng Thành Hà và Hoắc Tuyên Sơn lặng im nhìn cô, cuối cùng Hoắc Tuyên Sơn vươn tay trước: “Còn tôi thì sao?”

Vệ Tam buông tay: “Không còn, hai người ăn cùng nhau đi.”

Nhìn Thân Đồ Khôn cúi đầu ăn đồ hộp trái cây, Vệ Tam đột nhiên nhớ tới: “Anh này, cái lon này là lấy từ túi chuẩn bị chiến đấu của chị tổng binh South Pasadena, em cố tình để lại cho anh đó.”

“Khụ khụ…”

Thân Đồ Khôn sặc, chật vật ngẩng đầu: “Em, sao lại…”

“Thi đấu vô tình, em chỉ có thể làm được những thứ này.” Vệ Tam rất hiểu vỗ vỗ bả vai Thân Đồ Khôn, an ủi, “Đây cũng là chuyện không có cách nào khác.”

“Không, anh…”

“Anh Thân Đồ, chỉ là đồ hộp mà thôi, đúng là cơ hội tốt để bọn họ báo đáp lại mình đấy.” Liêu Như Ninh tiến lại gần, liếc mắt nhìn cái lon trong tay anh chàng, “Nếu không em giúp anh giải quyết hen?”

“Anh đã ăn rồi.” Thân Đồ Khôn cầm lon trái cây đi vòng sang bên kia, về phần tâm tình phức tạp như thế nào, chỉ có chính anh mới biết.

Sau khi hội tụ, họ chỉnh đốn sơ lại rồi chạy tiếp về trước, hôm nay chắc chắn phải tìm thấy mấy con tinh thú, bằng không chẳng đủ năng lượng.

Địa hình đồi núi liên tục không dứt, các con tinh thú hoặc xuất hiện trong thung lũng hoặc hang động. Kim Kha đưa họ đi về phía giữa viện Bình Thông và trường Đế Quốc hôm nay đã đi.

“Dừng lại.” Kim Kha ra hiệu cho mọi người tạm dừng, “Đề phòng, có người tới rồi.”

Đó là đội chủ lực và đội tuyển trường Quân sự South Pasadena.

“Chúng ta nói chuyện đi.” Chỉ huy Cao Đường Ngân của South Pasadena đứng lên, nói với Kim Kha.

“Chỉ huy Cao muốn nói cái gì?” Kim Kha cũng đi ra.

“Hai trường quân sự chúng ta liên thủ chống lại trường Samuel.”

Cao Đường Ngân vừa dứt lời, một tiếng phát thanh đã vang lên:

[Chúc mừng trường Quân sự Đế Quốc đã về đích thành công, hoàn thành nhiệm vụ.]

“Tin rằng không lâu sau chúng ta sẽ nghe thấy tên của viện Bình Thông xuất hiện bên trong.” Cao Đường Ngân chỉ trời.

“Chúng ta liên thủ để Samuel bị loại, ghế thứ ba tiếp theo ai lấy đây?” Kim Kha dường như không hiểu hỏi.

“Ghế thứ ba nhường cho mấy người.” Ánh mắt Cao Đường Ngân dời về phía sau Kim Kha, “Nhưng tổng binh của mấy người thì giao cho tôi.”

“Không thể nào, chỉ huy Cao, trên sân đấu mà cô muốn báo thù cho tổng binh phía mình ư?” Liêu Như Ninh lên tiếng trước, “Khó trách trình độ South Pasadena mấy người càng ngày càng kém.”

Sơn Cung Dũng Nam của South Pasadena cười lạnh: “Damocles lót đáy còn không biết quê mà nói tụi tôi?”

Liêu Như Ninh đồng dạng đáp lại một nụ cười lạnh: “Dù có lót đáy cũng làm rơi mất một tổng binh phía nhà mi, chả phải à?”

Sơn Cung Dũng Nam: … Mẹ kiếp!

Hiện trường trực tiếp.

“Trường quân sự Damocles của anh hoàn toàn không có phong độ đấng đàn ông.” Giáo viên của Trường Quân sự Samuel chế giễu.

“Sau khi ra chiến trường, còn phải nói chuyện phong độ với tinh thú cơ á?” Hạng Minh Hóa khịt mũi coi thường cách nói này.

Ngư Thiên Hà nhìn về phía màn hình quay lối ra: “Hơi đáng tiếc khi trường Đế Quốc và viện Bình Thông không đụng nhau. Lần này hai hạng đầu tiên lại là bọn họ.”

Tại thời điểm này tất cả các giáo viên của trường Đế Quốc đã chờ đợi ở lối ra, vô số phương tiện truyền thông Liên bang và ánh mắt của người dân ngưng tụ ở đây.

[A a a a, ra ngoài rồi!]

[Xem bọn họ chém giết tinh thú đã ghiền quá..]

[Thấy Cơ Sơ Vũ không ta tay nhiều.]

[Trận đấu đầu tiên, độ khó không quá lớn, mấy đấu trường ở các sao khác lúc sau mới gọi là đặc sắc.]

Năm thành viên chủ lực đi ở phía trước, đội tuyển trường đi theo phía sau, Ứng Tinh Quyết và Cơ Sơ Vũ là người đầu tiên đi khỏi lối ra.

Hai người không khác là bao so với khi đi vào, Đôi Sao Đế Quốc vẫn như cũ.

“Chúc mừng.”

Các giáo viên dẫn đội của trường Đế Quốc chúc mừng các thành viên chủ chốt.

“Nghỉ ngơi trước hay vẫn xem trận so tài này?”

Ứng Tinh Quyết ngước mắt lên, tầm mắt xẹt qua màn hình trực tiếp: “Trở về.”

Hầu hết các sinh viên đội tuyển trường Đế Quốc đều chọn về và nghỉ ngơi, không ở lại để xem tranh tài nữa. Vị trí đầu tiên đã có trong tay, trong khi không biết mấy ngày nữa các trường khác mới ra, không có gì để xem.

Thái Ngô Đức đi theo đội, mới đầu đi đi tới tới sau đó chọn ở lại.

Gã trước tìm một chỗ nghỉ ngơi để rửa sạch hết chỗ bẩn toàn thân mình, cơ giáp của gã bị hao tổn nghiêm trọng, lúc sau có cầm vật liệu để cho cơ giáp sư sửa nhưng trên người chả sạch là bao.

Cũng may chỗ nghỉ có nhiều đồ, Thái Ngô Đức thay quần áo, gọi thêm một phần thức ăn, ngồi trên sân thi đấu trực tiếp xem các trận đấu của các trường khác.

[Chúc mừng viện Bình Thông đã về đích, hoàn thành nhiệm vụ.]

Thái Ngô Đức vừa ngồi xuống, trên đài phát thanh liền phát lên vị trí thứ hai.

Điều này gã cũng biết trước, theo bản năng đi tìm kênh phát sóng của trường quân sự Damocles, muốn xem trình độ hiện tại của Vệ Tam như thế nào.

“Tôi chỉ hỏi các cậu, có làm giao dịch này hay không?” Cao Đường Ngân hỏi Kim Kha.

“Không làm.” Kim Kha không chút do dự trả lời.

Về phần người trong cuộc, Vệ Tam, cô chống mặt ngồi xổm ở phía sau, chân đi nhiều mệt đứ đừ ghê.

“Đã lâu rồi trường Damocles cuối cùng có cơ hội để có được thứ hạng, cậu cứ trơ mắt từ bỏ thế à?”

Kim Kha vươn một ngón tay lắc lắc: “Trường Damocles không lấy bất cứ ai làm giao dịch đổi thứ hạng, mặc dù chỉ là đội viên bình thường.”

Cao Đường Ngân nhìn chằm chằm cậu thật lâu, cuối cùng xoay người chuẩn bị rời đi.

“Chờ đã.” Kim Kha hô hoán cô, “Cô cứ thế rời đi?”

Cao Đường Ngân quay đầu nhíu mày: “Cậu còn muốn nói gì nữa?”

“Không phải nói cái gì, nhưng…Kim Kha chỉ cô ả và các thành viên của trường South Pasadena phía sau, “Tất cả mấy người phải ở lại và hợp tác với chúng tôi.”

Cao Đường Ngân tức giận cười gằn: “Vừa rồi cậu mới nói không giao dịch.”

Kim Kha nhướng mày “ờ” một tiếng: “Không giao dịch, tôi chỉ đơn thuần để cho mấy cô ở lại mà thôi.”

“Kim, Kha!” Cao Đường Ngân phản ứng lại, cắn răng cảnh cáo, “Không sợ chúng tôi cá chết lưới rách, cuối cùng để trường Samuel ngư ông đắc lợi?”

“Không sợ.” Kim Kha nhún vai, “Dù sao chúng ta quanh năm cứ đứng cuối cùng, thêm một lần nữa cũng không sao cả.”

Cao Đường Ngân: “…”

“Đúng rồi, chúng ta hợp tác chơi Samuel, thứ ba thuộc về tôi, thứ tư cho cô.” Kim Kha nói thẳng thắn, “Kết quả thứ tư thì được ưu thế ra tay trước.”

Thấy cậu không biết ngại như vậy, vẻ mặt Cao Đường Ngân bỗng tối sầm xuống, mà tất cả mọi người của trường South Pasadena cũng

tiến vào trạng thái chiến đấu.

Kim Kha giơ tay lên, toàn bộ thành viên Damocles cũng tiến vào cơ giáp, Vệ Tam bay đến bên cạnh thành viên chủ lực từ phía sau: "Tổng binh các cô không còn, thêm tôi vào nữa là có thể tạo thành tổn thương lớn cỡ nào, có muốn thử không?"

Bầu không khí cứng lại.

"Năm nay trường Quân sự Damocles và South Pasadena lại đối đầu."

"Đánh thì đánh, trường quân sự Damocles đang đè đầu cưỡi cổ người ta kìa."

"Vẫn ngon mà, hợp tác với Damocles tốt hơn so với chuyện con thì què con bị thương, còn ngon hơn so với chuyện hợp tác với trường Samuel."

"Nhưng năm nay sao cứ thấy sinh viên trường Damocles không biết xấu hổ là gì vầy nè?"

Thái Ngô Đức cầm bỏng ngô nhét vào miệng, nghe khán giả bên cạnh bình luận thì nghĩ thầm Vệ Tam không biết xấu hổ từ nhỏ đến lớn, tí tẹo này tính là cái gì.

"… Được rồi." Cao Đường Ngân nhìn Kim Kha, tính toán trong lòng xong, cuối cùng đồng ý hợp tác với cậu.

"Hợp tác vui vẻ." Kim Kha thu cơ giáp, bảo trường Damocles giải trừ cảnh giác, bắt tay Cao Đường Ngân.

Đồ đưa tới cửa mà buông mới là kẻ ngốc.

Tuy nhiên,… Kim Kha nhìn ba chiến sĩ độc lập ở South Pasadena, đây mới chỉ là khởi đầu mà thôi.

"Chậc chậc, mấy người cậu chính là tai họa." Liêu Như Ninh ngồi xổm bên cạnh Vệ Tam chửi bới.

Vệ Tam vỗ tay Liêu Như Ninh đang sờ về túi chuẩn bị chiến đấu bên mình: "Nói giống như cậu không phải thế ấy."

Hai trường quân sự dừng lại để chỉnh đốn. Trong khi Kim Kha và Cao Đường Ngân ở một bên tiếp tục đàm phán, thỉnh thoảng lại truyền

đến tiếng la giận dữ của chỉ huy South Pasadena.

“Kim Kha, cậu đừng có được nước lấn tới!”

“Bớt giận, chúng ta cứ ngồi xuống và nói chuyện, đừng nên tức giận.” Kim Kha trấn an.

Đại khái một giờ sau, Kim Kha đắc chí và hài lòng trở lại với một phần ba nguồn năng lượng của South Pasadena.

“Trâu bò!” Liêu Như Ninh nhìn đám năng lượng trong tinh thể xám này, thật lòng nói, “Kim Kha, trước kia tôi trách lầm cậu, ngoại trừ giọng điệu quái gở thì cậu còn có tác dụng khác.”

“Nhận cái này đi, chúng ta phải chịu trách nhiệm với họ.” Kim Kha nghiêm túc lại: “Sau đấu trường.”

Lần này xuất trận bất lợi, năng lượng quá ít, cũng không đụng được nhiều tinh thú, không chống đỡ để đến được đích.

Chương 56

“năm nay về sau, cướp bóc đánh lén khắp mọi nơi”

Sau khi hai trường quân sự hợp tác, họ cùng nhau đi về phía đích, gặp phải những tinh thú trên đường thì giải quyết chúng một cách riêng biệt.

Trường Damocles đã thay đổi tất cả nguồn năng lượng bằng cách chém giết tinh thú.

“Chỉ còn 70 km nữa là đến đích, Samuel và chúng ta càng ngày càng gần.” Cao Đường Ngân nhìn vào chùm tia sáng bắn lên ở phía bên kia.

Không nghe thấy âm thanh trả lời, cô quay đầu nhìn lại, phát hiện Kim Kha vốn đứng bên cạnh đang nháy mắt với tổng binh đội tuyển trường.

“…”

Vì vậy không lấy tổng binh làm giao dịch, không phải vì có ánh sáng chính trực vĩ đại, mà do mối quan hệ dạng này giữa hai người?

Chỉ huy South Pasadena cười lạnh trong lòng, vung tay áo trở lại đội ngũ của mình.

“Sắp về đích, lỡ mà South Pasadena phản nước, không kiềm chế Samuel thì sao?” Liêu Như Ninh kéo Kim Kha qua thì thầm hỏi.

“Sinh viên trường South Pasadena không phải là những người như vậy, lời hứa của họ nặng lắm.” Thân Đồ Khôn cố gắng giải thích cho người South Pasadena.

Mấy người khác có vẻ mặt phức tạp nhìn Vệ Tam giơ tay vỗ vỗ bả vai anh, hết thảy đều ở trong cách diễn đạt mà không cần lời nói.

Liêu Như Ninh: “Anh Thân Đồ, em biết tâm tính anh trong sáng như trẻ con, mà không ngờ được anh trong sáng tới mức ấy luôn á.”

Ứng Thành Hà ngửa mặt lên trời nhìn về nơi khác.

“Trước năm nay, trường Quân sự Damocles luôn chính trực và ngay

thẳng.” Hoắc Tuyên Sơn có ý riêng.

Trong phòng phát sóng trực tiếp, có khán giả bổ sung sau những lời của Hoắc Tuyên Sơn.

[Năm nay về sau, cướp bóc đánh lén khắp mọi nơi.]

[Ha ha ha ha, hình ảnh này cực kỳ giống một đám sói xấu bụng tàn nhẫn kẹp con dê trong sạch không tì vết ở giữa!]

[Thân Đồ Khôn không chỉ quá ngay thẳng thôi đâu, mấy lần trước bị lừa thảm luôn.]

[Cười chết, năm nay đám tân sinh viên thay đổi này ai nấy đều không biết xấu hổ, đột nhiên muốn đuổi theo xem phát sóng trực tiếp của trường Damocles.]

[Chỉ có tôi muốn biết tại sao tổng binh và đội chủ lực của trường Damocles lại gần gũi như vậy không?]

[+1, ngoại trừ South Pasadena cũng thân hơn một chút, đối với các thành viên chủ lực quân sự khác, tổng binh đội tuyển cũng chỉ là thành viên bình thường tốt hơn một chút so với cấp A khác thôi.]

[Nghe nói có quan hệ không nhỏ với chỉ huy chính.]

[Lầu trên, sao tôi nghe nói là có quan hệ với cơ giáp sư chính?]

[Thế nhưng… Hai ngày nay đi gần nhất với tổng binh của trường hình như là chiến sĩ độc lập Liêu Như Ninh có cơ giáp hạng nặng.]

Trong một khoảnh khắc, cư dân mạng Tinh Võng đã nảy sinh sự tò mò về mối quan hệ giữa các thành viên chủ chốt và tổng binh của trường Damocles.

Sức nóng này làm sao mà các phương tiện truyền thông có thể bỏ qua, một số nơi phản ứng nhanh đã bắt đầu tìm kiếm bằng chứng xung quanh, làm phỏng vấn riêng với các sinh viên của trường Damocles.

Mấy người trong cuộc đua không biết gì về điều này, vào ngày áp chót của cuộc đua, ba trường quân sự đã gặp nhau gần điểm kết thúc.

“Vì vậy… Hai trường mấy người cuối cùng đã liên minh? - Ánh mắt Cao Học Lâm dừng trên Vệ Tam phía sau, “Là cô giết tổng binh chúng tôi?”

“Bạn à, đừng cứ giết giết mãi, có nhiều điểm xấu lắm, cùng lắm thì bị loại mà thôi.” Vệ Tam thờ ơ nói, toàn thân tản ra hơi thở thiếu đòn “Chính là tôi, anh có thể làm gì?”.

Tập Ô Thông của Samuel đột nhiên điên lên, tốc độ cực nhanh, vung đao lớn chém thẳng vào Vệ Tam.

Vệ Tam không nhúc nhích, Hoắc Tuyên Sơn đã lên cơ giáp trước, xách cô lơ lửng tránh đòn tấn công, Liêu Như Ninh bên cạnh thì dùng pháo không ghế ngồi oanh tạc Tập Ô Thông.

Tập Ô Thông giơ tay lên lá chắn phòng hộ, chống lại cuộc tấn công của cậu ta.

Sự việc xảy ra chỉ trong nháy mắt, lần đầu tiên giao chiến, cả hai bên đều phản ứng nhanh.

“Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh phối hợp không tệ.” Ngư Thiên Hà khen ngợi một câu.

Trong mắt mọi người có thể thấy Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh phối hợp tốt, còn tổng binh đội tuyển trường sợ tới mức không dám nhúc nhích hoặc hoàn toàn không kịp phản ứng.

Hạng Minh Hóa nhìn cảnh tượng vừa xảy ra phía dưới luôn cảm thấy có gì đó không đúng, cẩn thận ngẫm lại vẫn không biết chỗ nào có vấn đề.

Bên kia, Trần Từ đang xem trực tiếp trận đấu trên mạng Tinh Võng híp mắt, nhìn Vệ Tam từ đầu đến cuối không nhúc nhích thì chậm rãi nhíu mày.

Là một cao thủ bắn súng cực kỳ thiên phú, có độ nhạy bén tự nhiên đối với cảm giác nguy cơ, Trần Từ dựa vào sự nhạy bén này mới có thể nổi bật hơn trong một đám chiến sĩ độc lập cấp A, thậm chí có thể ảnh hưởng tới cấp S bình thường.

Trần Từ dạy Vệ Tam thời gian dài như vậy, là người biết rõ nhất biểu hiện bình thường của cô. Trong tình huống này, làm sao mà không phản ứng tí gì, chí ngay cả cơ giáp cũng không lấy ra.

Trần Từ đưa tay che Vệ Tam bên trong ống kính.

Nếu lúc này thay thế Vệ Tam thành Thân Đồ Khôn.. Đoạn phối hợp này phải nói là ba người ăn ý mười phần.

Tuy nhiên, Vệ Tam chưa từng gặp Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn ở trong trường, thậm chí cũng không có cơ hội cùng nhau huấn luyện, nói gì tới ăn ý?

Trần Từ thu tay lại, nhìn Vệ Tam bị Hoắc Tuyên Sơn thả xuống, chẳng lẽ là bị dọa thật?

“Tụi bây thương lượng xong ai lên trước rồi à?” Cao Học Lâm giương mắt nhìn hai người vẫn đấu dây dưa.

“Mặc kệ ai lên trước, Samuel là người đầu tiên bị loại.” Kim Kha nói xong, tiến vào cơ giáp của mình.

Trường quân sự Samuel có hai chiến sĩ độc lập 3S, trong khi Damocles và South Pasadena cộng lại có ba chiến sĩ độc lập 3S, và một cặp anh em sinh đôi cấp SS có thể so sánh với một một chiến sĩ độc lập cấp 3S.

Tập Ô Thông đối đầu Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn, Shaω Eli vs Quinley Eli, Jill Gil Wood dây dưa với một người trong cặp song sinh nam nữ, Sơn Cung Dũng Nam.

Còn lại Sơn Cung Ba Nhận và Thân Đồ Khôn, mỗi người canh giữ bên cạnh chỉ huy và cơ giáp sư, âm thầm cảnh giác đối phương đột nhiên ra tay.

Vệ Tam nhìn trái nhìn phải, cuối cùng xác định cô là người thừa.

[Đi nhổ cờ.]

Trong đầu Vệ Tam đột nhiên xuất hiện một câu.

Cô nhìn thoáng qua phía Kim Kha, sau đó lái cơ giáp chạy về phía điểm cuối trên bản đồ, phía sau còn có mấy cái đuôi củatiểu đội South Pasadena.

Trên đường đi về đích, Vệ Tam nhìn vào hoàn cảnh bốn bề, ở đây dường như đã có một cuộc tấn công quy mô lớn, ngay cả những ngọn

núi cũng bị phá vỡ.

Có năm cột cờ ở cuối, nay chỉ còn lại ba lá cờ.

Cô liếc nhìn và chạy về phía cột cờ của trường Quân sự Damocles.

“Bảng xếp hạng trận tiên đã được xác định, Samuel cuối cùng đã cảm nhận được hương vị bị vây công.” Ngư Thiên Hà nói không nhẹ không nặng.

Lần này phân phối nguồn năng lượng ở sân đua gò đồi có vấn đề, tinh thú phân bố cũng không đồng đều, vừa mở màn mà Samuel đã chịu thiệt cũng là chuyện không ai ngờ tới.

“Không biết hai người chỉ huy chủ đạt thành hiệp ước gì.” Ngư Thiên Hà nhìn đội tuyển trường South Pasadena sau đó cũng chạy tới nhổ cờ, nói với Ứng Nguyệt Dung ở phía đối diện.

Chỉ huy chính có một số quyền che đậy, khi nói chuyện có thể chặn tín hiệu phát sóng trực tiếp để ngừa sau khi phát lại trận đấu, mấy trường quân sự khác khi xem lại thì biết ý định của họ.

Giải đấu Hephaestus một cuộc đua dài đằng đẵng, dự định của chỉ huy chính không thể chỉ nhìn vào một trận thua.

“Bất kể là thỏa thuận gì cũng chỉ tranh hạng ba.” Ứng Nguyệt Dung bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị xuống bục.

Trên mặt Ngư Thiên Hà lộ ra nụ cười nhưng trong lòng không có vui như thế. Năm nào trường Đế Quốc cũng giành quán quân, mấy quân khu phía sau cũng kiêu ngạo ngạo mạn.

Năm nay toàn bộ thành viên viện Bình Thông cũng là 3S, bà không tin, trường Đế Quốc có thể tiếp tục ngông cuồng. Nhưng có thêm Đôi Sao Đế Quốc có kinh nghiệm thực chiến, mười hai trận đấu này chắc chắn sẽ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

...

[Xin chúc mừng Trường Quân sự Damocles đã đạt đến đích, hoàn thành nhiệm vụ.]

[Xin chúc mừng Trường Quân sự South Pasadena đã về đích, hoàn thành nhiệm vụ.]

Các thành viên của trường quân sự có thể đi ra bằng xe bay cùng nhau, để lại sinh viên trường quân sự Samuel tại đó.

“Thế nào?” Cao Học Lâm tự hỏi ba người chiến sĩ độc lập của trường mình.

“Liêu Như Ninh khó chơi.” Giọng điệu Tập Ô Thông không thay đổi, “Hai người ở cùng nhau thì đánh không lại.”

“Hoắc Tuyên Sơn thì sai?”

“Cũng khó khăn không kém, một đối một với bọn họ thì may ra còn được.”

“Cấp 3S không dễ đối phó, Shab?”

“Tôi có thể đối phó với Quinley” Shaω Eli tức giận nhìn theo hướng trường Damocles rời đi, gã vẫn chưa trả thù được cái tên tổng binh kia.”

Cao Học Lâm gật đầu: “Tôi không biết Cao Đường Ngân, cô ấy và tôi đã không ở cùng một ngôi sao từ nhỏ, cậu có thể đối phó với Quinley là tốt rồi.”

Trong số các thành viên chủ chốt của South Pasadena và Samuel năm nay, bốn người đến từ hai thế gia như nhau: Gia tộc Eli và gia tộc Cao.

Thế gia chuyên có chỉ huy không nhiều lắm, Liên bang chỉ có ba nhà: Cao gia, Lộ gia và Ứng gia.

Chỉ huy nhà họ Lộ chỉ vào viện Bình Thông, nhà họ Ứng cũng chỉ biết tới trường Đế Quốc, tương đương với việc các trường quân sự khác chỉ có có được nhà họ Cao.

Vì lý do này, những năm nay nội bộ phe cánh trong Cao gia sẽ được chia vào trường quân sự South Pasadena và Samuel.

Về phần trường Quân sự Damocles, năm nay cũng như năm trước, vẫn là dạng “chỉ huy hoang dã” khi không có thế gia lớn đằng sau. Đó là một trong những lý do tại sao trường quân sự của họ quanh năm đứng cuối cùng.

Nhưng năm nay có vận may, trường Damocles đã có thể nhận được một chỉ huy cấp 3S hoang dã.

“Tại sao có rất nhiều vết chiến đấu gần điểm kết thúc?” Sau khi đi ra, Vệ Tam hỏi Kim Kha.

“Là tinh thú cấp cao.” Kim Kha cuộn cờ lại, “Thiết lập điểm cuối của giải đấu thường sẽ đặt ở nơi có tinh thú cấp cao, một số đấu trường còn có cả bầy tinh thú. Năm nay, đường đua gò đồi tương đối đơn giản, không có chỗ nào đặc biệt.”

Đến gần điểm kết thúc, giết tinh thú cũng có thể đổi lấy tài nguyên; nhưng sau khi đi ra ngoài, số lượng tinh thú mình đã giết sẽ không được công bố.

Điều này mang lại cho chỉ huy chính một sự riêng tư, về sau các trường khác phải dựa vào suy đoán để nhắm các nguồn lực trong tay của tất cả các bên, từ đó chỉ huy chiến đấu.

Đoàn người đi ra ngoài, các phương tiện truyền thông đứng chờ ở lối ra.

“Xin hỏi cô có quan hệ gì với các thành viên đội chủ lực? Tôi nghe nói cô và chỉ huy chính, cơ giáp sư và chiến sĩ độc lập có quan hệ rất sâu sắc.” Một phóng viên quần áo chỉnh tề giơ micro trước mặt Vệ Tam.

“?”

Vệ Tam Cúi Đầu nhìn biểu tượng micro trong tay đối phương, một cây Sequoia.

“Anh là người của Truyền thông Sequoia?” Vệ Tam hỏi.

“Vâng, chúng tôi là Sequoia…”

Vệ Tam mỉm cười, đẩy micro của anh ta ra rồi giơ ngón giữa lên ống kính bọn họ.

Đám người Kim Kha bên cạnh cùng lúc giơ ngón giữa lên, Hoắc Tuyên Sơn cũng không ngoại lệ; đồng thời chọc cho anh Thân Đồ kẹp ở giữa, người ráng nhìn thêm vài lần, cuối cùng cũng đành giơ ngón giữa lên.

Hoắc Tuyên Sơn cũng giơ lên, cậu cảm thấy nếu mà không giơ thế này thì không ổn.

Phóng viên Sequoia: "…"

"Phóng viên Lam Phạt?" Vệ Tam nhìn thấy một biểu tượng quen thuộc chen chúc ở phía sau, vẫy tay với người ta, "Cô có gì muốn phỏng vấn."

Phóng viên Lam Phạt hưng phấn chen tới, dùng tay đỡ ống kính bị méo đi vì chen: "Lần đầu tiên Damocles giành được vị trí thứ ba, xin hỏi bây giờ mấy bạn cảm giác thế nào?"

Vệ Tam: "Rất tốt."

Phóng viên Lam Phạt trông mong câu nói kế của Vệ Tam, Vệ Tam cũng chân thành nhìn cô ấy.

Cuối cùng phóng viên Lam Phạt phản ứng lại, di chuyển micro về phía Kim Kha: "Chỉ huy Kim thì sao?"

"Vâng…" Kim Kha đăm chiêu nói: "Lần sau khi rút túi chuẩn bị chiến đấu, cần phải đổi sang một người có vận may hơn."

Hoắc Tuyên Sơn: "Đội của chúng tôi không có nhiều người may mắn như thế."

Phóng viên Lam Phạt: "…" Có vẻ như đúng thật, mỗi lần đấu của trường Quân sự Damocles đều rất kém, năm nay đổi sang thành viên cấp 3S nhưng tay vẫn còn thối lắm.

Đoàn người chỉ trả lời phỏng vấn của Truyền thông Lam Phạt, sau đó trở về nghỉ ngơi.

Thời hạn mười ngày tranh tài nhưng bọn họ đi ra sớm nên bây giờ có thể thư giãn thật tốt rồi.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói

Ngư Thiên Hà: Tôi không tin rằng không có tai nạn nào xảy ra.

Vệ Tam: Ai gợi ý cho tôi đó?

Chương 57

“thì ra giở giọng điệu quái gở có nghĩa là ghen tuông“

Khi các sinh viên trường Quân sự Damocles đi ra, các giáo viên cũng đang chờ ở lối, một số giáo viên kích động vội vã đến ôm lấy mấy người Kim Kha, chỉ thiếu lệ nóng trào dâng.

“Làm không tệ.” Hạng Minh Hóa tiến lên nói, sau đó kéo người thầy muốn ôm Vệ Tam, “Tỉnh táo một chút, đây chỉ là trận đầu tiên.”

“Mỗi chiến thắng đều đáng để ăn mừng!” Người thầy nâng tay lau đôi mắt ửng đỏ, mặc dù trận đấu đầu tiên đơn giản nhưng không biết tại sao, ông thấy được hy vọng từ những sinh viên này.

“Trở về xem lại trực tiếp của trường Đế Quốc và viện Bình Thông.” Hạng Minh Hóa dặn dò các sinh viên này, “Nhất là lúc ở gần điểm đích.”

“Vệ Tam, trận tiếp theo em chú ý một chút. Huyết Tích là cơ giáp trước đây là tôi đã sử dụng, tất cả các thông số đều được nghiên cứu kỹ lưỡng, kế tiếp những người khác hoàn toàn có thể nhắm vào em.” Hạng Minh Hóa nghiêm túc nói, “Không thể lơ là huấn luyện.”

Trước khi trận đầu tiên bắt đầu, sự chú ý của mọi người đều bị đông đảo thành viên chủ lực cấp 3S hấp dẫn, tin tức Vệ Tam có Huyết Tích cũng không thu hút sự chú ý là bao. Hiện tại Vệ Tam gây chuyện với hai tổng binh, nay mà đặt lên mặt bàn thì thấy tính năng cơ giáp rõ nhất.

Mọi người trở lại nghỉ ngơi, vài giờ sau, trường Samuel cũng về đích, cuộc đua đồi đầu tiên chính thức kết thúc, năm trường quân sự lớn thậm chí không chạm mặt nhau thật sự trong trận đấu này.

Ngày mai sẽ lên sân khấu nhận giải thưởng, Vệ Tam tắm rửa ngủ vài tiếng thì muốn đi dạo một vòng, trông xem thế giới phồn hoa. Vừa ra khỏi cửa phòng đã bị Ứng Thành Hà túm lấy.

“Có chuyện gì?” Vệ Tam đánh giá cả người đnag vận đồ lộn xộn của anh, “Sao cậu còn mặc trang phục huấn luyện?”

“Chưa kịp đổi.” Ứng Thành Hà lôi kéo cô đi phòng huấn luyện riêng, quẹt thẻ tiến vào, “Thả cơ giáp của cậu ra tôi xem một chút.”

Vệ Tam nghe lời thả ra: “Nhìn cơ giáp của tôi?” Cơ giáp của cô rất tốt.

“Tất cả các thông số của Huyết Tích đều được thầy Hạng áp dụng đến cực hạn, cậu rất khó vượt qua ông ấy, hầu như mỗi chiêu thức đi ra thì chỉ cần những người khác có tâm tư nghiên cứu thì cậu sẽ chịu thiệt là cái chắc.” Ứng Thành Hà đi ra không nghỉ ngơi, cố gắng nghĩ biện pháp giải quyết, “Huyết Tích quá hoàn mỹ, không thể thay đổi nhiều, tôi tính xem có thể giúp cậu sửa vũ khí một chút hay không, thêm chút gì đó.”

“Cái này á.” Vệ Tam ngửa đầu nhìn cơ giáp của mình, nhảy vào khoang cơ giáp, “Tôi đã thay đổi một tẹo rồi.”

Ứng Thành Hà nhìn chằm chằm cô rút ra một cái gì đó trên đao laser, đôi mắt mở to: “Cậu… Cái quái gì thế này.”

“Đầu gối còn thêm chút đồ nữa nè.” Vệ Tam ngồi ở trong khoang cơ giáp điều khiển đầu gối Huyết Tích bật ra một thứ, “Những thứ khác không thêm được, lỡ thêm nữa sẽ phá hư cân bằng của nó.”

Ứng Thành Hà: “... Cậu sửa?”

Vệ Tam nói ra còn có chút đau đớn: “Tốn một khoản tiền lớn.” Tất cả đều dùng vật liệu cấp A tốt nhất.

Cơ giáp sư cấp 3S Ứng Thành Hà lần đầu tiên sinh ra ảo giác mình vô dụng.

“Cậu giúp tôi xem số liệu thế nào.” Vệ Tam ở bên trong nói.

“Được, cậu đi qua kiểm tra đi.” Ứng Thành Hà mở quang não kết nối Huyết Tích, lại để Vệ Tam đi làm bài kiểm tra tấn công.

Sau khi kiểm tra hoàn thành, Ứng Thành Hà cau mày nhìn vào tất cả các dữ liệu trên bảng điều khiển: “…”

Hiện tại chọn đại một cơ giáp sư tự học cũng lợi hại như vậy sao?

“Như thế nào?” Vệ Tam nhảy xuống, “Tôi cảm thấy những nơi khác không có cách sửa, cơ giáp sư lúc trước làm Huyết Tích giỏi quá chừng.”

“Rất tốt.” Ứng Thành Hà ấn mở số liệu hoạt họa vừa mô phỏng, “Phối hợp với chiêu thức của cậu, ừm... đánh ra bất ngờ thì hiệu quả sẽ tăng gấp đôi.”

Được cơ giáp sư cấp 3S khen ngợi, trong lòng Vệ Tam vẫn có chút đắc ý. Cô thu cơ giáp, ôm Ứng Thành Hà đi ra ngoài: “Cậu đi tắm trước, buổi tối đi ra ngoài chơi đi, gọi bọn Kim Kha.”

Hai người vừa bước ra khỏi cửa phòng huấn luyện độc lập đã mặt đối mặt đụng Ứng Tinh Quyết.

“…Anh họ.” Ứng Thành Hà theo bản năng thẳng lưng.

Vệ Tam chậm rãi thu hồi bàn tay đặt trên vai Ứng Thành Hà, nhìn Ứng Tinh Quyết ở đối diện.

Không thể không nói, ngay cả khi xích đến gần để xem Ứng Tinh Quyết thì cũng chả tìm được bất kỳ khuyết điểm nào trên người anh ta. Tự đại và tuấn mỹ đến một dạng nào có giống người thật, dáng người cao, mái tóc vừa đen vừa mượt.

Tay Vệ Tam kìm lòng không được nên giật giật.

Bị Ứng Thành Hà lén vỗ cho một cái, anh nháy mắt với Vệ Tam: Đừng làm bậy.

Trong trường hợp đốt cháy tóc thật, chọc giận anh họ mình, đó là một điều cực kỳ nguy hiểm. Chỉ huy cấp 3S có khả năng biến một chiến sĩ độc lập cấp A thành thằng đần tại chỗ luôn.

Trong lòng Vệ Tam tiếc nuối, đành phải dùng bàn tay ở phía sau túm lấy tóc khô xơ của Ứng Thành Hà một cái.

Ứng Thành Hà: “…”

Ứng Tinh Quyết liếc mắt một cái đã thấy rõ động tác nhỏ giữa hai người, liên tưởng đến những tư liệu điều tra mình đọc được, lại nhìn bọn họ không kiêng nể gì chạy đến phòng huấn luyện làm những chuyện này ngay hiện tại.

Anh lướt qua, để lại một câu: “Trước khi làm bất cứ điều gì hãy nghĩ về Ứng gia.”

Vệ Tam và Ứng Thành Hà đồng loạt quay đầu nhìn anh đi vào một

phòng huấn luyện khác. Một lúc lâu sau, Vệ Tam quay đầu lại: “Vừa rồi anh ta có ý gì?”

Ứng Thành Hà cũng không hiểu, trước kia anh họ cũng không qua lại với anh, gặp qua mấy lần cũng khách sáo lắm: “Tôi cũng không rõ nữa.”

“Bởi vì cậu không đi học ở trường Đế Quốc?” Vệ Tam suy đoán.

“Không phải.” Ứng Thành Hà lắc đầu chắc chắn, “Tôi ở đâu không ảnh hưởng gì đến anh ta ở đâu, hơn nữa năm nay có một sinh viên mới của trường Đế Quốc là Công Nghi Giác.”

Trong lòng hai người đặt dấu chấm hỏi, Vệ Tam đi tìm những người khác, Ứng Thành Hà trở về thay quần áo.

“Anh Thân Đồ không đi?” Liêu Như Ninh nhìn mấy người gần tới đông đủ thì hỏi.

“Anh Thân Đồ đi tìm chị bên South Pasadena rồi.” Hoắc Tuyên Sơn nói, “Có thể là đi xin lỗi.”

Vệ Tam giơ tay đặt lên trán, làm bộ như không nhìn thấy ánh mắt của những người khác nhìn qua.

“Đi dạo một chút.” Kim Kha vừa đẩy bọn họ đi ra ngoài sân tập, vừa lấy năm lá thăm từ trong túi, “Một người rút một cây, hôm nay ai có thăm dài nhất sẽ trả tiền.”

Vệ Tam từ chối: “Tớ không chơi đâu, nghèo lắm.”

“Làm sao được chứ?” Kim Kha mỉm cười, “Chính vì cậu nghèo thì đồ tụi này ăn mới càng quý trọng hơn.”

Năm người mỗi người cầm một cái, cuối cùng cùng lúc rút ra.

Thấy rõ lá thăm trong lòng bàn tay của những người khác, Vệ Tam nhướng mày huýt sáo: “Tôi sẽ cố quý trọng thức ăn.”

“Tôi cũng thế.” Ứng Thành Hà đứng bên cạnh Vệ Tam, nói theo.

Hoắc Tuyên Sơn bình tĩnh thu hồi lá thăm, nói với Kim Kha: “Quý trọng là một đức tính tốt.”

“Cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ chọn thứ đắt tiền, như vậy mới có thể thể hiện rõ thành ý của cậu.” Liêu Như Ninh vỗ vỗ vai Kim Kha, chân thành nói.

Kim Kha: “Đậu má!”

Tự mình chuẩn bị thăm mà tay cũng tệ như vậy, đúng là không có mấy ai.

Lần này năm người không đi đến trung tâm mua sắm lớn, nhưng theo Kim Kha hướng dẫn đi đến một con phố có phong tục của người bản địa, cả thảy toàn đồ ăn.

“Tôi chưa từng tới đây.” Hoắc Tuyên Sơn nhìn lướt qua một vòng nói.

“Tôi cũng chưa tới bao giờ.” Ứng Thành Hà là người nhà, ngay cả khi thuộc một nhánh thì nguồn tài nguyên có được cũng là thứ những người bình thường khác chẳng thể tưởng tượng, nên càng không có lý do gì để anh tới nơi này trước đây.

Kim Kha đi đến quầy hàng bên cạnh lấy năm xâu đồ lớn, mỗi người một xâu: “Tôi đã làm một cuộc tấn công xem xét, Tinh Võng bảo ở đây có đồ ăn ngon nhất.”

“Hương vị này không tệ.” Ứng Thành Hà thử cắn một miếng.

“Bên kia còn có màn ánh sáng.” Vệ Tam chỉ vào màn ánh sáng truyền thông của tòa nhà cao tầng đối diện, vô cùng khổng lồ, liếc mắt một cái đã chấn động lòng người.

Năm người đứng thành hai hàng, Kim Kha, Vệ Tam và Ứng Thành Hà đứng một hàng, Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn đứng ở hàng sau, tất cả mọi người cầm một xâu đồ ăn to ơi to trong tay, ngẩng đầu nhìn màn hình truyền thông đang phát quảng cáo ở tòa nhà cao tầng đối diện.

Một lát sau, Ứng Thành Hà bỗng nhiên nói: “Màn ánh sáng này hình như là thuộc về Truyền thông Sequoia.”

Năm người rời mắt, tính không nhìn bức màn ánh sáng này nữa.

[Mặc dù sân đua gò đồi đã kết thúc, nhưng các phương tiện truyền thông của chúng tôi đã tìm thấy một điều rất thú vị.]

Màn hình ánh sáng đột nhiên chuyển sang kênh truyền Thông Sequoia, âm thanh truyền đến thu hút năm người một lần nữa.

[Gần đây trên mạng Tinh Võng nổi lên chuyện tổng binh của trường quân sự Damocles, một nữ chiến sĩ độc lập tên là Vệ Tam có mối quan hệ mỗi người nói mỗi kiểu với thành viên chủ lực. Truyền thông Sequoia dựa trên tín ngưỡng tìm kiếm chân lý và sự thật đã cho phóng viên đi thực địa, đến Sao Sa Đô điều tra. Trải qua bao âm thầm điều tra tìm kiếm, rốt cục chỉnh lý ra tin tức chân thật đầy đủ.]

“Anh ta đang nói cái quỷ cái yêu gì vậy?” Liêu Như Ninh nuốt cục thịt cuối cùng, vẻ mặt xui xẻo.

“Trước tiên nghe đã.” Vệ Tam híp mắt nhìn màn hình ánh sáng.

[Được biết, nữ chiến sĩ này vừa vào trường đã cố gắng trèo tường, chuyện này cũng thu hút thiếu tá Lê Trạch vừa trở về từ quân khu. Sau đó lại đụng tới chỉ huy chính Kim Kha, hai người thường xuyên ra ra vào vào, bất chấp cảm xúc của người khác. Quan trọng hơn, cô ta thông qua Kim Kha để dựa vào Ứng Thành Hà, đúng vậy, Ứng Thành Hà chính là người nhà họ Ứng ở Đế Đô.]

[Ba người càng chơi càng táo bạo, và không phải không có chuyện ba người, sau đây là bằng chứng chúng tôi đã tìm được trên diễn đàn của họ và thu thập được từ nhiều bài viết khác nhau. Ngoài ra còn có một bức ảnh được đăng vào buổi sáng của Kim Kha, mọi người có thể thắc mắc tấm ảnh chụp chung thì làm sao, xin vui lòng xem những bức ảnh của mấy sinh viên khác. Ba người họ vô tình lọt vào ống kính khi cùng nhau vào ký túc xá, sáng hôm sau cả ba cùng đi ra từ bên đó. Chuyện gì đã xảy ra trong đó, tôi tin rằng tất cả mọi người đều đoán được.]

Phóng viên này đã đăng một loạt các bài đăng hình ảnh đằng sau nó.

“Tôi đọc mà cũng muốn tin rồi.” Liêu Như Ninh trợn mắt há hốc mồm, “Thủ đoạn truyền thông bóp méo sự thật mạnh thế à?”

“Ban ngày hôm nay giơ ngón giữa chọc giận bọn họ.” Kim Kha cười nhạo một tiếng.

“Nhưng ba người… làm gì một đêm?” Liêu Như Ninh hỏi bọn họ.

“Năm vạn một đêm.” Hoắc Tuyên Sơn đọc nội dung bài viết nặc danh

trên màn ảnh, “Lúc ấy hai người đang nói cái gì?”

“Ngủ.” Kim Kha và Ứng Thành Hà cùng lúc lên tiếng.

Liêu Như Ninh: “?”

“Một cửa hàng năm vạn một đêm, ký túc xá của tôi còn có một cái giường trên, mấy cậu có thể đặt trước.” Vệ Tam nhướng mày tự quảng bá, “Phòng ngủ của tôi có phong thủy mạnh đấy, ai ngủ rồi cũng nói rất tốt.”

Liêu Như Ninh còn chưa hồi thần, Hoắc Tuyên Sơn “bíp” một tiếng quăng năm vạn cho Vệ Tam.

“… Mẹ kiếp, cậu không biết xấu hổ!” Liêu Như Ninh quay đầu khó có thể tin nhìn Hoắc Tuyên Sơn.

“Tới trước được trước.” Hoắc Tuyên Sơn bình tĩnh nói, “Cậu có thể hỏi Vệ Tam tăng thêm giường được không?”

“Tiền vào chỗ, tất thảy đều dễ nói.” Vệ Tam đưa quang não của mình đến trước mặt Liêu Như Ninh, “Mười lăm vạn, giúp cậu có thêm một cái giường.”

Liêu Như Ninh suy nghĩ chậm nửa nhịp một hồi, rồi gửi luôn hai mươi vạn: “Thêm giường đơn, muốn loại mềm.”

“Được chứ.” Vệ Tam thu tiền xong, lập tức đáp ứng.

Trong màn hình, Truyền thông Sequoia vẫn đang nói về scandal quan hệ bất chính của trường Quân sự Damocles, hiện tại đã phát triển thành Vệ Tam thông qua cơ giáp sư và chỉ huy của đội chủ lực, phát triển móc nối với ba chiến sĩ độc lập.

Nguyên nhân đánh lén tổng binh của đội tuyển trường South Pasadena là vì ghen tuông, cho nên trước tiên xuống tay với đàn chị người ta, còn giở giọng quái gở trào phúng.

Vệ Tam: “???”

Sự phát triển này là điều cô không bao giờ nghĩ đến.

“Tìm một phương tiện truyền thông khác để trả lời vấn đề này.” Ứng Thành Hà, “Tên của truyền thông Lam Phạt hôm nay cũng tốt.”

“Lam Phạt là phương tiện truyền thông nhỏ, quy mô không lớn, ảnh hưởng không đủ.” Kim Kha nhìn chằm chằm vào màn ánh sáng một hồi, “Thế chọn Lam Phạt đi, quy mô không lớn thì tôi đầu tư.”

“Thêm tôi một chỗ.” Hoắc Tuyên Sơn nói.

“Tôi cũng bỏ phiếu.” Liêu Như Ninh lộ ra thẻ của mình, “Thiếu gia họ Liêu có tiền nè.”

“Bậc thầy Ứng cũng có tiền.”

Vệ Tam: “... Thế tôi cũng theo một tí?”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói

Vệ Tam: Ném mấy cọng lông thôi, được không?

Chương 58

“kính báo Truyền thông Sequoia”

Đêm khuya, trụ sở Truyền thông Lam Phạt.

“Đầu tư vào chúng tôi?” Người sáng lập Lam Phạt nhìn vào những người trông nhẫn mặt, hỏi lặp đi lặp lại.

“Vâng, ông có muốn Lam Phạt phát triển đến dạng như Truyền thông Sequoia, chiếm thị phần lớn nhất trên thị trường?” Kim Kha không tin rằng ông ta chưa có ý tưởng này, chỉ dựa vào tên và biểu tượng đã đầy tham vọng rồi.

“Đầu tư thì dễ bàn nhưng đôi khi chúng tôi phỏng vấn cần quyền hạn, nhất là ở Đế Đô, không biết Hoắc gia hoặc Ứng gia có thể thỉnh thoảng giúp đỡ hay không?”

Kim Kha, Ứng Thành Hà và Hoắc Tuyên Sơn trao đổi ánh mắt, nói: “Sau khi chúng tôi đầu tư cũng xem như là một phần của Truyền thông Lam Phạt, đương nhiên phải xuất lực.”

Sau một hồi thương lượng, mấy người thành công nhập tên vào cổ phần của Lam Phạt, Vệ Tam có tấm lòng thơm thảo nên lấy ra mười vạn tinh tệ.

Người sáng lập Lam Phạt: “…” Chút tiền này lấy ra đầu tư mà không biết ngại, không thể không bội phục da mặt người này.

“Cúi Đầu, cậu mất mặt quá.” Liêu Như Ninh ghé vào bên tai Vệ Tam, nói nhỏ.

Vệ Tam thẳng thắn: “Tôi chỉ có ngần ấy thôi.”

Liêu Như Ninh quẹt thẻ một lần nữa, nói với người sáng lập: “Đùa một chút, đây mới là số tiền đầu tư của cô ấy.”

Vệ Tam nhìn cậu ta, Liêu Như Ninh tiến lại gần nói: “Lúc chia hoa hồng thì nhớ trả lại cho tôi.”

Hoắc Tuyên Sơn cũng quẹt thẻ một lần nữa: “Còn ở đây nữa.”

Theo sát là hai người Kim Kha quẹt thẻ một lần nữa.

Người sáng lập Lam Phạt nhìn vào bốn người quẹt thẻ thêm một lần: "…" Mấy người này chơi ông à? Quẹt ngay luôn từ đầu không được à?

Nhưng rốt cuộc cũng là con cháu thế gia, trong thẻ có nhiều tiền thật. Người sáng lập Lam Phạt thầm nghĩ đám người dùng cơ giáp này và người bình thường như ông đúng như hai thế giới, tiền không phải là tiền, mà chỉ là con số thôi.

Sau khi tái đầu tư, Vệ Tam đột nhiên trở thành cổ đông đầu tư lớn nhất.

"Bây giờ các cổ đông chúng tôi muốn gửi một video, phát nó trên nền tảng lớn của Tinh Võng." Kim Kha ký kết xong đã lên tiếng.

Người sáng lập Lam Phạt gật đầu nói được, dù sao hiện tại sau lưng Lam Phạt cũng coi như có thế gia chống đỡ, chỉ đăng video mà thôi.

"Có muốn tôi tìm mấy chuyên gia tới đây giúp mọi người không?"

"Không cần, sau khi chúng tôi quay xong thì ông cứ phát luôn là được." Ứng Thành Hà khách khí nói, "Có thể cho chúng tôi mượn phòng làm việc này một lúc được không?"

"Ừ, mọi người…tùy ý đi." Người sáng lập Lam Phạt quay người và đi ra ngoài, còn đóng cửa lại.

Năm người ngồi thành một hàng, mở quang não, ghi lại một vài từ đơn giản rồi đưa video cho Lam Phạt, yêu cầu họ phát vào sáng mai.

Ngày hôm sau, khi Truyền thông Sequoia đăng tải đoạn video nói về mối quan hệ của sinh viên trường Quân sự Damocles vừa bùng nổ, mọi người còn chưa kịp bàn tán nhiều chuyện đã thấy một phương tiện truyền thông tên là Lam Phạt đăng video phản hồi của đương sự.

Công chúng chưa bấm vào đã đoán đương sự thế tất muốn giải thích chuyện này là hiểu lầm, ai nấy hoặc ôm tâm tư xem kịch hoặc hóng tin đồn đều bấm vào xem cả.

Một khi chuyện này truyền ra thì người trong cuộc có phản ứng thế nào đến đâu, thật ra đã gieo ấn tượng trong lòng công chúng. Scandal tình ái luôn là một trong những tin tức hóng hớt được con người quan tâm nhất, đặc biệt là ở trên người mấy đứa con cưng của trời

đó.

Truyền thông Lam Phạt đưa ra tiêu đề là “đương sự đáp lại”, mọi người bấm vào thì thấy xuất hiện mấy nhân vật chính của scandal tính ái ở trường quân sự Damocles thật, liền đó video tối hù, và hiện ra một dòng chữ: [Kính báo Truyền thông Sequoia.]

Năm người xuất hiện trở lại trong video, theo thứ tự từ trái sang phải thì Kim Kha xuất hiện đầu tiên trong ống kính.

Kim Kha: “Điều 151 của Luật Dân sự Liên bang, bất cứ ai hoặc các phương tiện truyền thông gây tổn hại cho sức khỏe thể chất và tinh thần của thanh thiếu niên sẽ bị xử lý bởi pháp luật. Tôi dưới 18 tuổi, thuộc về nhóm thanh thiếu niên, sức khỏe thể chất và tinh thần vì tin tức đó cũng đã bị tổn thương rất nhiều. Ít hôm nữa tôi sẽ nộp đơn lên Tòa án Nhân dân Liên bang để khiếu nại.”

Ứng Thành Hà: “Điều 76 của Luật Quân sự Liên bang, bất cứ ai cản trở sự phát triển của sinh viên quân sự xuất sắc, là kẻ thù chung của Liên bang. Tôi và bạn đồng hành đều là sinh viên quân sự cấp 3S, thuộc về tài sản lớn nhất của Liên bang. Truyền thông Sequoia công bố tin tức như vậy, tôi và những người khác có lý do để nghi ngờ đây là thế lực phản động gây ra, có ý định cản trở sự phát triển của sinh viên quân sự ưu tú, dẫn đến sự thiếu hụt nhân tài xuất sắc trên chiến trường trong tương lai, gây ra tình trạng bất ổn trong Liên bang. Tiếp theo, tôi sẽ nộp đơn lên Tòa án Nhân dân Liên bang để xin chế tài.”

Hai người bọn họ cảnh cáo xong làm mọi người cho rằng đằng sau vẫn là cảnh cáo chính nghĩa nghiêm túc, kết quả tiếp theo lại khác xa một trời một vực.

Vệ Tam: “Quan tâm đ ến tôi ngủ với ai thế này, tôi là mẹ mấy người chắc?”

Liêu Như Ninh: “Thiếu gia muốn làm gì thì liên quan đến cục cứt chi của bọn mi?”

Hoắc Tuyên Sơn nhìn ống kính, suy nghĩ một chút, bình tĩnh cho hay: “Lại gửi tin nhắn như vậy thì san bằng trụ sở Sequoia.”

Cuối cùng, năm người một lần nữa giơ ngón giữa lên ống kính.

[CMN! Đúng là điên rồ! Tao thích.]

[Hu hu hu, vì sao đột nhiên cảm thấy mấy người trường Quân sự Damocles này cũng được vậy nè, rõ ràng tôi là fan Đế Quốc mà!]

[Ủng hộ sinh viên trường Quân sự Damocles kiện Truyền thông Sequoia, truyền thông chó má này thường đối phó với những người không phù hợp với họ.]

[Lúc tôi đang ở tại hiện trường đó, thấy sinh viên trường Damocles đi ra để trả lời phỏng vấn có người tên là Vệ Tam, vừa nghe là Truyền thông Sequoia thì đã giơ ngón giữa lên với họ, phỏng chừng là đắc tội với Sequoia.]

[Nhưng bằng chứng của mấy người đó là thật, Truyền thông Sequoia có nói dối đâu.]

[Mấy người trốn dưới gầm giường bọn họ nhìn thấy hay nghe được vậy? Luôn thích dùng tin tức này để vu oan người ta.]

[Đặt trong những năm trước, mấy sinh viên cấp 3S trường quân sự, người nào không phải là tài năng quý giá, tương lai là những người sẽ đi lên. Nay Truyền thông Sequoia đắc tội với bốn thì gan cũng to đấy.]

[Có ai đó đứng đằng sau Sequoia.]

[Suy cho cùng mấy người có từng thấy một cấp A và cấp S ở chung tốt như vậy sao? Sự khác biệt giữa hai cấp này cũng lớn như sự khác biệt giữa sinh viên trường quân sự và người bình thường.]

Cấp S đến quân khu đều có chức vụ, cấp bậc nhận thức càng cao có nghĩa là thực lực càng mạnh, cấp 3S cơ bản có thể tranh giành quyền quản lý quân khu; còn cấp A chỉ là binh lính mà thôi, sự khác biệt giữa hai là quá lớn.

Nhưng dù sao có vụ giữa những người này và Truyền thông Sequoia là dân chúng hoan nghênh lắm, họ an phận ôm dưa ăn.

Các giáo viên và sinh viên khác của Trường Damocles cũng nhìn thấy hai tin tức này, chỉ cần nghe tin đồn đầu tiên liên quan tới thiếu tá, mọi người đã biết ngay Sequoia đang nói bừa. Sinh viên nào trong trường không biết vụ Vệ Tam trèo tường xong là mất hết tín chỉ luôn.

“Theo ý bọn nhóc đi.” Lê Trạch trở về từ bên ngoài, anh nói với các

thầy cô, “Trường Quân sự Damocles bị đè ép quá lâu, thỉnh thoảng phát điên một chút cũng không phải là không thể.”

Hạng Minh Hóa: “Cậu có xem video trực tiếp của hai trường quân sự đó không?”

Lê Trạch gật đầu: “Nhìn không thấu Cơ Sơ Vũ và Tông Chính Việt Nhân ở trận đầu tiên, nhưng những người khác có trình độ không sai biệt lắm.”

Khi họ đang thảo luận về một số trường quân sự, mấy người Kim Kha cũng nằm trong phòng Vệ Tam để xem video phát lại.

“Mấy cậu có bệnh à, phòng của tôi nhỏ thế này.” Vệ Tam bị mấy người này chen tới góc tường, cô đành dựa vào đó rồi ngồi luôn bên cạnh. Rõ ràng đội chủ lực bọn họ có một gian phòng lớn đến mức bao luôn cái phòng của bọn họ, nhưng hết lần này tới lần khác nguyên đám này lại chạy tới chỗ cô.

“Phòng nhỏ mới có vẻ ấm áp.” Kim Kha quay đầu lại đưa ngón tay tạo hình trái tim, đoạn tiếp tục xem video của mình.

Xem lại một đoạn video của trường Quân sự Đế Quốc ở điểm đích.

Năm người đứng ở phía trước, đội tuyển trường phía sau hẳn là vừa trải qua một trận chiến, có một số cơ giáp chật vật không thể tả, trong khi cơ giáp của đội chủ lực lại gần như mới tinh.

Trong thực tế, đội chủ lực đã ra tay một lần, nhưng giải quyết nó với tốc độ rất nhanh.

“Grào….”

Tinh thú cấp cao 3S đứng trên đỉnh núi gào thét, sóng âm bay tới còn kèm theo tấn công vào tinh thần, nương theo thế núi đã lan tới cực nhanh. Một số chiến sĩ độc lập cấp A có cảm giác nhạy bén đã lâm vào đau đớn.

Ứng Tinh Quyết đứng ở phía trước hơi nhắm mắt lại, giơ tay lên, chợt phảng phất như có một kết giới vô hình nào đó lấy anh ta làm trung tâm lan ra xung quanh, cuối cùng bao vây tất cả sinh viên Đế Quốc ở hiện trường, tất cả mọi người trở lại bình thường.

“Ai trong mấy cậu sẽ đi?” Ứng Tinh Quyết nghiêng mặt hỏi ba chiến

sĩ độc lập.

Đây là một loại tuyên bố sức mạnh, bất cứ ai đi cũng có thể giải quyết con thú 3S cấp cao này.

“Để tôi đi.” Tư Đồ Gia nhếch môi cười, “Chiến sĩ độc lập có cơ giáp hạng nhẹ không thích hợp với hoàn cảnh này?”

Dứt lời, cậu ta tiến vào cơ giáp.

Cơ giáp màu xanh xám có đường nét cực kỳ bóng bẩy hoàn mỹ, đột nhiên mở ra một đôi cánh kim loại, cũng là màu xanh xám. Cánh chim vỗ đưa cơ giáp ra khỏi mặt đất, bay với tốc độ cực nhanh hướng về phía tinh thú cấp cao 3S trên đỉnh núi.

Trong video trực tiếp chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng lóe lên, người bình thường không thể nhìn thấy rõ ràng, vì vậy các phương tiện truyền thông sẽ sử dụng các thiết bị tốt nhất để nắm bắt chuyển động cơ giáp của một chiến sĩ độc lập khi quay trực tiếp, góc dưới bên phải có một phím chậm, chỉ có bấm chậm mới có thể nhìn thấy rõ ràng.

Tất nhiên người cấp S không cần tính năng này.

Cơ giáp màu xám lam lao tới mang theo một ánh sáng lạnh lẽo, Tư Đồ Gia muốn dùng băng để tấn công thẳng vào cổ tinh thú.

Thấy người đó tránh thoát được, trong mắt tinh thú cấp cao 3S hiện lên sự giận dữ, hiển nhiên không thể chấp nhận có con người nhỏ bé khiêu khích mình.

Con thú gầm lên một lần nữa, nhảy lên, không chỉ dùng móng vuốt tấn công cơ giáp màu xám xanh, bụng của nó đột nhiên rút ra hai cánh khó coi khi nó bay lên.

“Tinh thú dị dạng!”

Một số người trong đội tuyển trường đã hét lên.

Tinh thú dị dạng là tinh thú khó giải quyết nhất, không bao giờ biết chúng sẽ thay đổi dạng gì, cứ thế đột nhiên biến hình trong cuộc chiến, nếu một chiến sĩ độc lập không chuẩn bị tâm lý thường sẽ bị đòn tấn công trí mạng.

Ví dụ như hiện tại, tinh thú đột nhiên biến hình cùng lúc bay lên với cơ giáp màu xanh xám, đuôi phía sau lưng mạnh mẽ găm về phía cơ giáp.

Tư Đồ Gia né thật mau, nhưng rốt cuộc chậm nửa nhịp, đùi phải bị đuôi có gai quất trúng, mang theo âm thanh chói tai và một chuỗi nháng lửa.

Tư Đồ Gia trong khoang cơ giáp cắn chặt răng, nhìn lăm lăm tinh thú dị trạng, y là một người chiến sĩ cơ giáp độc lập cấp 3S, sinh ra là một thành viên kiêu ngạo nhất, chỉ là tinh thú dị dạng thì làm sao có thể dám thắng y!

Bàn tay trên bảng điều khiển đã không thấy rõ, chỉ còn lại từng đợt ảnh mờ, tần suất quạt cánh cơ giáp màu xám nhanh đến một cảnh giới nhất định thì vai cơ giáp nâng lên hai lỗ bắn, không ngừng bắn về phía mắt tinh thú dị dạng, cứ nhắm về phần đầu.

Tầm nhìn của nó bị xáo trộn thế là ngửa đầu gầm lên, vỗ cánh, quay nhanh người, cố gắng trở lại khu vực an toàn của nó.

Nhưng mà Tư Đồ Gia nào có thể buông tha cho nó, pháo hạt proton trên vai không ngừng bắn về phía nó, cơ giáp nhanh chóng tiếp cận tinh thú dị dạng, trong tay cầm kiếm laser carbon đánh thẳng vào lưng dị thú.

Dị thú bị chém trúng một kiếm này thì đưa vuốt quắp vào ngực cơ giáp màu xanh xám.

Tư Đồ Gia trong khoang cơ giáp bị chấn đến hộc máu, đầu lập tức như bị chùy sắt gõ tới.

[Di chuyển qua trái ba mét, trở tay cầm kiếm, chặt một cánh của nó.]

Trong đầu Tư Đồ Gia đột nhiên xuất hiện một thanh âm rõ ràng, chợt những chấn động đó đã thành thứ xa xôi, trong lòng y chỉ có một mục tiêu này.

Cơ giáp màu xanh xám dừng lại trên không trung, đột nhiên bộc phát, bay vút cao lên trở, trở tay cầm kiếm, chém thẳng xuống nửa cánh của con tinh thú dị dạng.

“Grừ…”

Tiếng gầm của dị thú có lẫn tiếng rê n rỉ, không thể tin được mình đã mất đi một cái cánh, sau đó nó cuồng hóa, cố gắng điên cuồng tấn công Tư Đồ Gia.

“Hoắc Kiếm.” Ứng Tinh Quyết liếc về phía một người một cơ giáp cách đó không xa, thản nhiên nói, “Giết nó, chúng ta cần phải đi rồi.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói

Vệ Tam: Nhìn thấy tôi đã là cổ đông đầu tư lớn nhất, sẽ nhường phòng cho đám người này vậy.

Chương 59

“chắc chắn sẽ đạt vị trí thứ ba”

“Lực tấn công của loại cơ giáp Loạt Gió Xoáy sẽ tăng theo tốc độ, giá trị sát thương một kiếm vừa rồi của Tư Đồ Gia đã tăng lên ít nhất gấp đôi.” Ứng Thành Hà nhìn lưỡi kiếm gió của cơ giáp của Tư Đồ Gia trong ống kính và trực tiếp giải thích.

“Nếu nhớ không lầm, viện Bình Thông cũng dùng loại Loạt Gió Xoáy này.” Kim Kha xoay đầu nói tiếp lời cho Ứng Thành Hà.

Ứng Thành Hà “ừm” một tiếng: “Ngân Diện được giấu trong tay Kosai Musashi cũng cùng một loại cơ giáp, không biết ai mạnh hơn nữa.”

“Một ngày nào đó sẽ gặp phải trong trận đấu sau.” Kim Kha nhìn Hoắc Kiếm giải quyết tinh thú dị dạng trong ống kính, “Hy vọng chúng ta có thể tiếp xúc với tinh thú 3S trong trận đấu tiếp theo.”

Trận đấu đầu tiên chỉ có trường Đế Quốc và viện Bình Thông đã giết tinh thú 3S, còn họ thì không có kinh nghiệm, ít nhiều sẽ chịu thiệt thòi trong các trận tiếp theo.

“Mở video viện Bình Thông chém giết tinh thú 3S ra xem đi.” Liêu Như Ninh muốn xem video các trường quân sự khác ra tay.

“Để tôi đổi kênh khác.” Kim Kha cúi đầu ấn quang não của mình.

...

Khi bọn họ đang xem phát lại, các trường quân sự khác cũng đang xem video phát lại để phân tích.

“Ngoại trừ đội tuyển, đội chủ lực của trường Damocles hoàn toàn không ra tay.” Công Nghi Giác nhíu mày nhìn màn ánh sáng, “Bọn họ muốn che giấu thực lực?”

“Có thực lực gì mà giấu chứ?” Tư Đồ Gia không thèm để ý nói, “Trường Damocles quanh năm tranh giành vị trí thứ ba với Samuel, không phải đối tượng để chúng ta chú ý.”

Công Nghi Giác nhắc nhở: “Họ có bốn người cấp 3S và năm nay

South Pasadena cũng chẳng yếu."

"Cho dù không kém nữa, chúng ta vẫn có thể giải quyết, chính yếu nhất hiện nay là làm thế nào đối phó với viện Bình Thông." Từ thời khắc xác nhận danh sách đội viên chủ lực, Tư Đồ Gia đã chờ mong đối đầu với viện Bình Thông.

Cơ Sơ Vũ cúi đầu xoay nhẫn trên ngón trỏ: "Tất cả các trường quân sự đều là đối thủ của chúng ta, chỉ là sớm hay muộn mà thôi."

Họ tiếp tục xem các video phát lại trực tiếp của các trường nữa, Ứng Tinh Quyết dựa vào cửa sổ, cúi đầu nhìn vào video được phát sóng bởi Truyền thông Lam Phạt trên quang não.

Rất kỳ lạ.

Ứng Tinh Quyết xem năm người trong video. Ngay từ trước trận đấu, anh đã dự đoán khả năng bảo vệ ngôi vô địch của trường Đế Quốc lên tới 90%, còn lại 10% ngoài ý muốn sẽ thuộc về viện Bình Thông bên kia.

Ngoại trừ chỉ huy Kim Kha của trường Damocles làm cho anh ta chú ý một chút, những người khác không đáng để nhớ.

Ứng Tinh Quyết nhìn chằm chằm vào một vài người trong video, sau một thời gian cuối cùng tìm thấy một cảm giác không ổn: họ quá tự tin.

Sinh viên trường Damocles luôn chững chạc và nhẫn nhịn từ trước tới nay, không phải là dáng vẻ đang phô trương bây giờ, tựa như nhà vô địch chắc chắn là của bọn họ.

Nhưng.

Ứng Tinh Quyết giơ tay che mặt Vệ Tam trong video, thành viên chủ lực còn thiếu Thân Đồ Khôn. Thân Đồ Khôn một mực vẫn cẩn thận như trước, thoạt nhìn cũng không hợp với bốn người khác.

Anh buông tay ra, lông mi dài hơi rủ như có điều suy nghĩ: Nếu thay thế tổng binh của đội tuyển trường này?

"Tinh Quyết, ngày mai có một bữa tiệc tối, cậu nhớ phải tới đấy." Cơ Sơ Vũ đứng dậy nhắc nhở anh.

Ứng Tinh Quyết tắt quang não: “Mời tất cả các trường quân sự?”

“Mấy thế gia Đế Đô cùng nhau tổ chức tiệc tối cho năm trường quân sự lớn.” Cơ Sơ Vũ gật đầu, “Tất cả mọi người đều đi.”

Nhiều người thế này, địa điểm vô cùng lớn, cũng chỉ có Đế Đô là có khả năng cung cấp.

…

“Đây là thiệp mời, bữa tối ngày mai đừng gây chuyện.” Hạng Minh Hóa dặn dò thấm thía, đây là lần đầu tiên ông nói những lời này với sinh viên, trước đây ông đâu có quản lý chuyện này vì ai ai cũng là sinh viên giỏi, bây giờ từng đứa một… đều thành quỷ hết rồi.

“Bọn họ sang trọng thật.” Liêu Như Ninh nhận thiệp mời, “Gửi thiệp điện tử không được sao? Còn dùng giấy nữa.”

“Người ta có tiền.” Hạng Minh Hóa nhìn mấy thành viên chủ lực này cũng không hiểu sao lại nổi giận, “Mỗi ngày cũng không biết vui cái gì, mấy em không lo lắng vụ tranh tài hả?”

“Lo cái gì?” Liêu Như Ninh kinh ngạc, “Không phải chúng em tranh hạng ba à? Loại bỏ Samuel và South Pasadena là được rồi.”

Hạng Minh Hóa: “?”

“Kim Kha, cậu không có lòng tin dẫn chúng ta đạt được hạng ba?” Liêu Như Ninh nói với Kim Kha bên cạnh.

“Thầy Hạng yên tâm, chúng ta chắc chắn có được hạng thứ ba.” Kim Kha vỗ vỗ ngực mình, “Chắc chắn Samuel sẽ bị tụi em đá xuống.”

Lúc này đám thành viên chủ lực của Damocles đang-bị-Ứng-Tinh-Quyết-hoài-nghi-muốn-đoạt-quán-quân có lòng tự tin tăng cao.

“Nhất định lấy hạng ba!” Ứng Thành Hà cầm thiệp mời, nghiêm túc cho hay.

“Thứ ba!” Hoắc Tuyên Sơn theo sát phía sau.

Thân Đồ Khôn do dự nói: “Lấy được hạng ba thì trường chúng ta có thể tạm thời ổn định một chút.” Chỉ cần không phải thứ tư thứ năm là tốt rồi.

Hạng Minh Hóa: "... Không nghĩ tới chí hướng tụi em "vĩ đại" thế này."

Còn chắc chắn nữa?

Mặc dù nhà trường cũng không mong đợi bọn họ giành chức vô địch, nhưng nói ra trắng trợn là hạng thứ ba làm Hạng Minh Hóa muốn một cước đá tụi này về Sao Sa Đô, một người hai người đều là cấp 3S, kiểu gì mà chả có tí ý chí chiến đấu nào vậy.

"Tiệc tối?" Vệ Tam nhận lấy thiệp mời trong tay Kim Kha, "Vậy phải chuẩn bị lễ phục?"

Kêu chuẩn bị thì cô sẽ không đi.

"Mặc lễ phục cứt á, tất cả mọi người sẽ mặc quân phục." Liêu Như Ninh chen chúc từ cửa vào.

Phía sau Ứng Thành Hà và Hoắc Tuyên Sơn cũng chui theo.

"Mấy cậu chạy tới đây có việc gì?" Vệ Tam hỏi mấy người này, bọn họ vừa vào là phòng khách lập tức trở nên nhỏ hơn, hơn nữa còn có bốn người trong tiểu đội của cô.

"Chúng tôi đến đưa thiệp mời." Liêu Như Ninh thẳng thắn nói, "Kim Kha là chỉ huy, chiến sĩ độc lập phải ở cùng cậu ta bất cứ lúc nào."

Ứng Thành Hà thấy Vệ Tam nhìn qua, lập tức nói: "Cơ giáp sư sẽ cùng ở một chỗ với chiến sĩ độc lập." Thật ra anh chỉ vô ý thức đi theo.

Niếp Hạo Tề ngồi trên ghế sa-lông quay đầu sang: "Nhưng mới nãy rồi tôi còn thấy rõ chỉ huy South Pasadena có một mình mình ở sân huấn luyện."

"Cậu nhìn lầm rồi." Kim Kha cầm bánh ngọt trên bàn trà nhét vào miệng Niếp Hạo Tề, ngăn cậu ta tiếp tục nói chuyện.

"Trong bữa tiệc tối sẽ mở ra vị trí thi đấu thứ hai, tất cả mọi người phải có mặt, không thể đến muộn." Hoắc Tuyên Sơn giải thích, "Sau khi xác nhận đấu trường, bữa tối mới tính là bắt đầu."

Mấy năm qua cậu toàn ở Đế Đô nên biết rõ những điều này hơn.

Vệ Tam dẫn bọn họ vào phòng mình, bọn họ tới đây chắc là không chỉ nói những chuyện này.

Vừa vào, Kim Kha đã mở miệng ngay: “Bữa tiệc tối bắt đầu rồi thì cậu đừng đi lung tung, tốt nhất là đi theo tớ.”

Vệ Tam không hiểu rõ: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không, chỉ cảnh giác một chút, ngừa chỉ huy chính động thủ.” Kim Kha không muốn mạo hiểm bất cứ điều gì, trước đây cũng có chuyện chỉ huy chính ra tay với tổng binh.

Nhất là hồi trước Vệ Tam không chỉ đánh Shaω Eli ở bến cảng, mà sau đó còn làm tổng binh Samuel bị loại. Lấy phong cách thường xuyên xuống tay ra đòn độc của Samuel, cứ cẩn thận vẫn hơn.

Vệ Tam gật đầu đáp ứng, liếc qua Liêu Như Ninh một cái, chậm rãi đi về phía cậu ta.

“Vài ngày nữa, cuộc thi của Xưởng Đen sẽ bắt đầu, chúng ta sẽ đi chơi một phen.” Quả nhiên, Liêu Như Ninh thừa dịp Kim Kha và Ứng Thành Hà không chú ý đã nói thì thầm.

Hoắc Tuyên Sơn phía đối diện cũng nhìn sang, hiển nhiên chờ câu trả lời giống như Liêu Như Ninh.

“Mấy cậu cấp S đánh với cấp A thì có gì vui?” Vệ Tam hỏi ngược lại.

“Cấp 3S chúng tôi dùng cơ giáp cấp A thì thôi, lại không phát huy được năng lực của cấp S, nên có thể cảm thụ một chút phương thức tác chiến của cấp A.”

Hai người cùng nhau thì thầm trong một thời gian dài thế là bị Kim Kha phát hiện: “Hai người thì thầm chuyện gì mà không thể nói cho người khác biết?”

“Không có việc gì.” Vệ Tam và Liêu Như Ninh đồng thanh nói.

…

Bữa tối.

Được tổ chức tại một địa điểm có thể chứa hàng vạn người, dù

không gian lớn là thế nhưng thứ nào nên có là có, đều rất tinh tế.

Vệ Tam nhìn đồ ăn và rượu đầy trên bàn dài, lắc đầu cảm thán, những thế gia này có phần xa hoa quá.

“Chào mừng tất cả các em đến Đế Đô để tham gia cuộc thi đầu tiên.” Một người đàn ông khoảng 40 tuổi mặc đồ Đường đứng trên sân khấu cao nhất, giọng điệu nhẹ nhàng, “Khi mọi người tận hưởng bữa tối, trước tiên chúng ta phải xác định sân đấu thứ hai là ở ngôi sao nào.”

“Ông ấy là người của Ứng gia mấy cậu?” Vệ Tam nhìn mái tóc dài của người đàn ông thì hỏi Ứng Thành Hà.

“Người hàng đầu bên cạnh gia chủ, Ứng gia có rất nhiều tầng lớp, kết cấu phức tạp.” Ứng Thành Hà giải thích, “Ứng Thanh Đạo là người đại diện hiện tại của Ứng gia, trên cơ bản khi cần người họ Ứng phát biểu thì ông ấy sẽ tham dự, cơ mà ông ấy chỉ có cấp B.”

“Cấp B?” Liêu Như Ninh khiếp sợ, “Cấp B làm người đại diện cho Ứng gia?”

Sự khác biệt giữa cấp B và dân chúng bình thường cũng chỉ là dùng được cơ giáp mà thôi, đổi lại là một thế gia bình thường nào cũng không có khả năng để cấp B đại biểu cho mình, huống chi đây là Ứng gia.

Thế gia nổi danh nhất Liên bang.

Ứng Thành Hà xác định: “Thủ đoạn của ông ấy kinh lắm, hơn nữa mấu chốt nhất chính là con trai Ứng Thanh Đạo tên là Ứng Tinh Quyết.”

Liêu Như Ninh vừa nghe đã mất đi hứng thú: “Như vậy à, khó trách.”

Bọn họ đều có bộ dạng hiểu rõ, duy chỉ có Vệ Tam không nghĩ ra: “Ứng Tinh Quyết không phải là chỉ huy 3S giống mấy cậu?”

Kiểu như toàn Liên bang chỉ có anh ta là một chỉ huy 3S vậy.

“Từ nhỏ anh họ tôi đã đo được cấp 3S, nhưng dựa vào trận Huyễn Dạ mấy năm trước thì chỉ có một cấp 3S cũng không làm ra cái dạng đó được. Ứng Thành Hà nhìn thoáng qua, “Dụng cụ kiểm tra cảm giác là do Ngư Thanh Phi phát minh ra, ông ấy nghiên cứu dụng cụ

chỉ có thể đo được cấp A ngay từ đầu, sau khi sửa lại thì có thể đo ra cấp S. Phân chia trên cấp S là S, SS, 3S do Công Nghi Liễu tiến hành cải tiến lần thứ ba mới làm được."

"Gần 100 năm qua, không ít người cảm thấy có sự khác biệt giữa 3S, nhưng sự khác biệt này không rõ ràng, mà thông qua huấn luyện hoặc các phương tiện khác có thể bù đắp, cho nên vẫn dùng dụng cụ cải tiến của Công Nghi Liễu." Ứng Thành Hà dừng một chút, "Sau khi trận Huyễn Dạ kết thúc, vẫn có tin tức riêng lưu truyền là anh họ tôi không chỉ là cấp 3S, nhưng không ai có thể chứng minh được."

Mấy bậc thầy đã tạo ra một lịch sử huy hoàng và ổn định trong nhiều năm như vậy, mặc dù có sự xuất hiện của các cơ giáp sư xuất sắc nhưng không đủ để phá vỡ hệ thống lý thuyết. Cũng không ai có thể tiến hành cải tạo thiết bị kiểm tra lần thứ tư.

Vệ Tam giật mình hiểu ra, song lại luôn cảm thấy mình như quên mất một chuyện, trong chốc lát không nhớ ra được; vừa lúc trên sân khấu kia đang cuộn màn hình lựa chọn sân thi đấu thứ hai, cô dời sự chú ý của mình vào đó.

Màn hình cuộn dừng lại, Ứng Thanh Đạo nghiêng người đọc: "Đấu trường thứ hai sẽ là… Sao Sa Đô."

Sau khi nơi diễn ra trận đấu được chọn, năm trường quân sự lớn có thần sắc khác nhau.

Sao Sa Đô nằm trong sa mạc, môi trường đua phải là sa mạc.

Sa mạc khó khăn hơn nhiều so với gò đồi.

"Lợi thế của chúng ta cuối cùng đã đến." Liêu Như Ninh vui vẻ, trước khi họ đến tranh tài thì mỗi tuần đều tập luyện ở sa mạc, thành thạo hơn so với các đội chủ lực mấy trường khác.

Kim Kha không vui gì lắm, cậu nhìn về phía viện Bình Thông, trong lòng xẹt qua vài ý nghĩ.

"Sân thi đấu đã ra, chư vị có thể bắt đầu hưởng thụ bữa tiệc tối." Ứng Thanh Đạo nói xong liền xuống bục rời đi.

Vệ Tam không có hứng thú với rượu nên lấy đầy một đ ĩa bánh ngọt từ trên bàn. Cô vừa xoay người, mấy người Kim Kha đã bị gọi đi hết.

Người bên quân khu tới, muốn gặp thành viên chủ lực của năm trường quân sự lớn.

Không liên quan đến cô, Vệ Tam bưng đ ĩa lên, tìm một nơi yên tĩnh, từ từ ăn đồ của mình.

“Vệ Tam?” Một âm thanh du dương lên sau lưng cô.

Vệ Tam vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Ứng Tinh Quyết đứng ở đó: “Có việc à?”

Ngọn Lửa Đế Quốc đến tìm cô á?

- ----------

Tác giả có lời muốn nói

Không đổi nam chính không đổi nam chính! Đừng hướng dẫn tôi cách viết, có nói tôi cũng không nghe, nghe rồi cũng không đổi! Viết thế là thế!

PS: Dưới đây là một danh sách theo thứ tự là tên người lái cơ giáp, hệ cơ giáp và phần sau là chuỗi dữ liệu cấp S cơ bản được xác định bởi một số bậc thầy.

Đế: Cơ Sơ Vũ (3S Kẻ Hủy Diệt - Vinh Quang - Trung), Tư Đồ Gia (3S Loạt Gió Xoáy – Lưỡi Đao Gió - Nhẹ), Hoắc Kiếm (3S Kẻ Hủy Diệt - Diệt Thế - Nặng), Ứng Tinh Quyết (Chỉ huy - Hoàng Kim Khải), Công Nghi Giác (3S Cơ giáp sư – Hoàng Kim Khải)

Bình: Tông Chính Việt Nhân (3S Thần Dũng - Bàn Long - Trung), Kosai Musashi (3S Loạt Lốc Xoáy - Ngân Diện - Nhẹ), Hoắc Tử An (3S Chiến Thần - Sơn Hà – Nặng), Lộ Thời Bạch (3S Chỉ huy - Giới), Quý Giản (3S Cơ giáp sư - Giới)

Samuel: Tập Ô Thông (3S Tri Chu – Hắc Anh - Trung), Shaω Eli (3S Phi Long- Thiên Vũ - Nhẹ), Jill Gil Wood (SS nữ, Titan - Hồng Cừu - Nặng), Cao Học Lâm (3S Chỉ huy – Giáp Ô Sơn), Nam Phi Trúc (3S Cơ giáp sư – Giáp Ô Sơn)

South: Quinley Eli (3S nữ, Mèo Rừng - Trấn Hải - Trung), Sơn Cung Ba Nhận (SS Du Ngư - Thanh Tụ - Nhẹ), Sơn Cung Dũng Nam (SS nữ, Gấu Xám - Lục Tương - Nặng), Cao Đường Ngân (3S nữ Chỉ huy – Lá Chắn Bát Quái), Ngư Phó Tín (3S Cơ giáp sư - Lá Chắn Bát Quái)

Damocles: Thân Đồ Khôn (SS Bạch Dương – Phồn Tinh - Trung), Hoắc Tuyên Sơn (3S Cá Bơi – Lam Hải - Nhẹ), Liêu Như Ninh (3s Kim Cương - Thái Sơn - Nặng), Kim Kha (3S Chỉ huy – Rùa Bất Tử), Ứng Thành Hà (3S Cơ giáp sư – Rùa Bất Tử), Vệ Tam (Huyết Tích và còn nữa)

Chương 60

“không phải anh ta muốn bắt tay tớ à?”

Ánh đèn của bữa tiệc tối chiếu sáng trên bàn dài, lưu lại những điểm sáng vụn vặt và lấp lánh trên mấy món trang trí bằng ngọc lưu ly, thiếu niên tóc đen… có lẽ dùng từ thanh niên để hình dung thì thêm chính xác hơn, không thể tìm thấy bất kỳ điểm trẻ con nào trên cơ thể.

Nếu như không phải lúc này Vệ Tam đang cắn một miếng điểm tâm, chỉ sợ cô kìm lòng không đặng huýt xáo một hơi, cái khác không nói, chỉ tướng mạo Ngọn Lửa Đế Quốc cũng đúng là hạng nhất rồi.

Ứng Tinh Quyết nhìn về phía Vệ Tam lười biếng dựa vào góc tường. Từ khi anh xuất hiện, cô dường như không có bất kỳ cảm xúc khác lạ nào, hoặc là cô quá dốt nát, hoặc là.. là cô quá tự tin vào thực lực của mình.

Anh tiến lên một bước, bàn tay buông thõng bên cạnh khẽ nhúc nhích.

“Bạn Ứng, anh còn ở đây à.” Kim Kha đột nhiên xuất hiện chắn trước mặt Vệ Tam, cười nói với Ứng Tinh Quyết: “Mấy người đại tướng còn đang chờ, cùng nhau đi qua đi?”

“Cậu biết bay á?” Vệ Tam khiếp sợ bóp nát một miếng đồ ngọt, vừa rồi còn nhìn thấy cậu ta ở đầu kia, sao đột nhiên vọt tới đây rồi.

Kim Kha còn đang nhìn Ứng Tinh Quyết, nghe được lời Vệ Tam sau lưng thì giở chân về sau và đạp giày cô.

Vệ Tam bị giẫm trúng ngón chân trong lòng hít sâu một hơi: “!!!”

Cô đau mà muốn thiếu điều thả luôn cái đ ĩa.

Kim Kha nhìn thẳng Ứng Tinh Quyết, nghiêng tay mời anh: “Chỉ huy Ứng?”

Ứng Tinh Quyết hạ mắt, chậm rãi lui ra sau một bước, gật đầu với Kim Kha và cất bước xoay người đi về phía quân khu bên kia.

Còn nhiều thời gian.

Khi anh rời đi, Kim Kha quay đầu lại cảnh báo Vệ Tam: “Đừng ở một mình với tụi chỉ huy chính khác.”

Kim Kha theo bản năng đề phòng chỉ huy trường quân sự Samuel, không ngờ người muốn ra tay trong bữa tiệc tối là Ứng Tinh Quyết, rõ ràng anh ta và Vệ Tam chưa từng gặp nhau.

Vệ Tam chậm chạp biết ý tứ của Kim Kha, cô suy nghĩ một chút nói: “Vừa rồi anh ta gọi tên tôi.”

Muốn ra tay thì làm liền, cần gì phải kêu lên một tiếng.

“Tớ vừa thấy anh ta giơ tay lên, nhận thức của chỉ huy không phải là nói đùa.” Kim Kha cau mày, “Chuyện này nói sau, tớ đi qua trước, cậu đừng ở lại nơi vắng người.”

Nhìn Kim Kha rời đi, Vệ Tam cúi đầu lắc lắc chân mình, không thể không nói vừa rồi cậu ấy giẫm lên vừa mạnh vừa chắc thật.

Trung tâm tiệc tối buffet đứng theo thứ tự lần lượt là người của Quân khu 1 và Quân khu 2, người đến có đại tướng Cơ Nguyên Đức thêm mấy người thượng tướng và trung tướng Quân khu 2, họ đều tới gặp thành viên chủ lực của các trường quân sự.

“Đã lâu lắm rồi không thấy nhiều sinh viên xuất sắc như vậy, hy vọng bốn năm sau các cháu có thể chiến đấu cho Liên bang thực thụ.” Cơ Nguyên Đức đứng ở trung tâm, bùi ngùi, “Giải đấu Hephaestus chỉ là cửa ải đầu tiên để thử thách mấy cháu, Tinh Quyết đã đối mặt với chiến tranh chân chính nên biết nó tàn khốc như thế nào, mọi người phải cố gắng.”

Đại tướng Cơ Nguyên Đức từng dẫn dắt quân khu 1 giành được chiến công hiển hách, được người người ngưỡng mộ, ông ấy bình dị gần gũi với mọi người khiến các thành viên chủ lực đều chăm chú nghe.

“Sau này mọi người tốt nghiệp có khả năng là đồng đội của nhau, vậy nên mấy cháu nên thân thiết với nhau hơn.

Nói chung, chọn trường quân sự nào về cơ bản cũng tương đương với việc lựa chọn thế lực đằng sau trường quân sự đó. Nhưng một số sinh viên sau khi tốt nghiệp lại không muốn đi tới thì có thể chuyển đến các quân khu khác, miễn là bên kia sẵn sàng nhận.

Cơ mà lời nói của đại tướng Cơ Nguyên Đức hiển nhiên còn có một lớp nghĩa khác. Thảng hoặc giữa các quân khu cũng sẽ hợp tác xử lý cả biển tinh thú khó giải quyết, khi đó tất cả mọi người đều là chiến hữu cùng chung một chiến tuyến.

Cơ Nguyên Đức nhìn hết một lần, ông chỉ vào Lê Trạch đang đứng giữa mấy thầy cô: "Nghe nói cơ giáp của cậu bị hủy, đã làm xong cơ giáp mới chưa?"

Lê Trạch ra khỏi hàng, đứng nghiêm chào một cái.

"Không cần câu nệ như vậy, bây giờ là tiệc tối." Cơ Nguyên Đức hạ tay xuống, ý bảo Lê Trạch thả lỏng.

"Cũng gần xong rồi." Lê Trạch buông tay chào, "Trước mắt đang cho chạy thử."

"Vậy thì tốt rồi."

Nay lấy Cơ Nguyên Đức làm trung tâm và bung ra một vòng, về cơ bản những người ở đây đều là nhân vật quan trọng của quân khu hiện tại và tương lai.

"Cháu chính là Kim Kha? Năm nay mang theo Damocles đánh cho tốt." Cơ Nguyên Đức đặc biệt chỉ riêng Kim Kha.

Vòng người này dựa lưng vào các thế gia lớn, chỉ có Kim Kha là đột nhiên xuất hiện từ ngôi sao nhỏ, nghe nói trước kia sinh ra ở sao vô danh.

Trong trường hợp này, các thành viên chủ lực của các trường quân sự khác cũng không dám thô lỗ. Nghe được Cơ Nguyên Đức chỉ Kim Kha, mỗi người đều mang theo nụ cười khách sáo, về phần trong lòng nghĩ cái gì thì chỉ có bọn họ mới biết.

Có quá nhiều sinh viên trường quân sự xuất sắc, mỗi người đặt ở những năm trước là một hạt giống hết sức quan trọng, vì vậy đại tướng Cơ Nguyên Đức hai lần đẩy việc quân để chạy tới đây.

…

Cuộc nói chuyện ngắn ngủi kết thúc, Cơ Sơ Vũ và Ứng Tinh Quyết bị Cơ Nguyên Đức gọi đi.

“Vừa rồi xảy ra chuyện gì?” Ứng Thành Hà hỏi Kim Kha.

Vừa rồi tất cả mọi người đều đi về phía này, Kim Kha đột nhiên bước nhanh trở về, anh quay đầu nhìn thấy anh họ và Vệ Tam ở bên kia.

“Không biết, tôi chỉ thấy Ứng Tinh Quyết đứng ở trước mặt Vệ Tam, còn giơ tay lên nữa.” Mặt Kim Kha mang theo vẻ lạnh lùng, “Cậu biết chỉ huy giơ tay lên có ý nghĩa gì rồi đấy.”

Chỉ huy giơ tay lên ngoài việc có thể thiết lập một rào cản, còn có thể phá hủy tinh thần một chiến sĩ độc lập cấp thấp.

Vệ Tam cùng lắm cũng là cấp siêu A, ngay cả cấp S còn chưa tới, Kim Kha còn tùy lúc tấn công cô được huống chi Ứng Tinh Quyết có cảm giác trên 3S.

“Thế nhưng... mắc gì Ứng Tinh Quyết phải đối phó Vệ Tam?” Thân Đồ Khôn không hiểu lắm, “Bọn họ chưa gặp nhau, huống hồ trường Đế Quốc cũng không cần loại thủ đoạn này.”

Ngay cả khi không muốn thừa nhận, sức mạnh của trường quân sự Đế Quốc đã đủ để họ không bỏ bất cứ ai vào mắt.

“Vệ Tam đâu? Đi hỏi cậu ấy nói gì.” Liêu Như Ninh xoay người đi tìm, Hoắc Tuyên Sơn đi theo phía sau.

Vệ Tam đang thi đấu ăn uống cùng tiểu đội của mình, một chọi bốn.

“Bụng em chắc chắn là hang không đáy.” Đinh Hòa Mỹ một lần nữa khẳng định, nào có người ăn nhiều như vậy cũng không có phản ứng, đồ trên bàn dài này sắp bị em ấy ăn xong rồi.

“Bữa tối này không tệ, có thể tổ chức thêm vài lần.” Vệ Tam sờ bụng đã lửng dạ.

“Suy nghĩ nhiều quá, bữa tối lớn như vậy chỉ có ở Đế Đô.” Liêu Như Ninh đứng sau lưng cô nói, “Vừa rồi Ứng Tinh Quyết tìm cậu nói cái gì?”

Vệ Tam quay đầu thấy tất cả bọn họ đều tới thì cắm hết về phía Kim Kha: “Gọi tôi một tiếng, về sau chưa kịp nói chuyện thì tên này này xuất hiện làm anh ta rời đi.”

“Chắc Ứng Tinh Quyết giơ tay lên muốn biến cậu thành tên ngốc.” Liêu Như Ninh bày vẻ mặt nặng nề cho hay.

Vệ Tam không rõ chuyện gì: “Không phải anh ta muốn bắt tay tôi à?”

Kim Kha: “... Anh ta là chỉ huy cấp 3S thì bắt tay tổng binh cấp A như cậu làm gì?”

Vệ Tam buông cái đ ĩa xuống, do dự: “Rõ ràng tôi thấy khẩu hình của anh ta như là muốn nói ‘Xin chào’, sau đó cậu đột nhiên xuất hiện, còn giẫm lên tớ một cái nữa.”

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Kim Kha.

Liêu Như Ninh: “Cậu giẫm lên chân cậu ấy để làm gì?”

Ứng Thành Hà: “Anh họ và tôi chỉ gật đầu coi như chào hỏi, anh ấy rất ít khi tiếp xúc tay chân với người khác.”

“Xin lỗi.” Kim Kha xin lỗi, “Nãy hơi sốt ruột, nhưng Ứng Tinh Quyết làm bất cứ chuyện gì đều có lý do của mình, hoàn toàn không có khả năng ù ù cạc cạc đi bắt tay chào hỏi cậu.”

“Có thể muốn quen Vệ Tam?” Hoắc Tuyên Sơn là người thuộc đội đứng đắn, “Nam sinh quen biết nữ sinh cần gì lý do.”

“Thôi nào, vừa ý quầng thâm của cậu ấy à?”

“Nhóc mập mạp, tớ đã không còn quầng thâm nữa.”

“Cậu!” Kim Kha nghe thấy xưng hô này lập tức giậm chân.

“Nhóc mập mạp là biệt danh gì thế?” Liêu Như Ninh tò mò, những người khác cũng nhìn qua.

Vệ Tam đang định phổ cập khoa học cho cả bọn thì bị Kim Kha bịt miệng lại.

Mấy người chửi tới chửi lui, Niếp Hạo Tề đứng bên cạnh lấy làm lạ: “Vì sao năm người bọn họ thoạt trông giống như một đội vậy.” Chẳng lẽ đều là vì sinh viên mới?

Đinh Hòa Mỹ mỉm cười, vỗ vai cậu ta, ra ý cho cậu ta thử xem mấy đội chủ lực của các trường quân sự khác đi, không thân thiết vậy

đâu.

Sự ăn ý của trong chiến đấu không có nghĩa là chơi thân, cùng ở chung đùa giỡn với nhau.

…

Trong phòng hội nghị, Cơ Nguyên Đức ngồi ở vị trí cao nhất nhìn Ứng Tinh Quyết: “Sao Huyễn Dạ bên kia gần đây hình như lại có động thái khác thường, Tinh Quyết, cháu có kinh nghiệm và năng lực thì chờ sau khi tốt nghiệp hãy đi Quân khu 5 để canh giữ Sao Huyễn Dạ.”

“Vâng, đại tướng.”

“Sơ Vũ, sau khi giải đấu lần này giành được quán quân thì nghỉ ngơi mấy tháng, rồi cháu theo bác đi quân khu 1.” Quang não Cơ Nguyên Đức vang lên một tiếng, ông cũng chẳng nhìn, “Quan hệ quân khu 1 phức tạp, cháu đi với bác tới đó làm quen trước.”

“Cháu đi Quân khu 5.” Cơ Sơ Vũ nhìn thoáng qua Ứng Tinh Quyết bên cạnh, “Cháu cũng tham gia trận Huyễn Dạ nên có kinh nghiệm. Đôi Sao Đế Quốc ở cùng một chỗ chắc chắn có thể bảo vệ Liên bang, không cho phép một con thú vượt qua phòng tuyến.”

Cơ Nguyên Đức cũng dần nghiêm túc, tay gõ “cạch cạch” hai lần lên mặt bàn: “Cháu đã sắp trưởng thành, Cơ Sơ Vũ. Chúng ta có ba quân khu, không thể để hai người ở cùng một chỗ. Tinh Quyết ở hậu phương giúp cháu bảo vệ Sao Huyễn Dạ thì cháu mới có thể thống lĩnh quân khu khác.”

Thấy Cơ Sơ Vũ còn muốn nói cái gì, ông đã phất tay: “Đừng nói thêm nữa, việc này đã quyết, các cháu ra ngoài đi.”

Vừa đi ra, Cơ Sơ Vũ đã đá vào tường một cái: “Đại tướng có ý gì, Sao Huyễn Dạ quan trọng thế mà chỉ kêu một mình cậu đi?”

“Đại tướng muốn cậu tiếp nhận vị trí của ông ấy.” Ứng Tinh Quyết thản nhiên nói.

Sắc mặt Cơ Sơ Vũ cũng không có chuyển biến tốt đẹp hơn: “Có nhiều người ngồi được vị trí của ông ấy lắm, thiếu gì mình tôi. Còn phòng tuyến Sao Huyễn Dạ thất thủ quanh năm, cậu và tôi liên thủ chắc chắn bảo vệ được.”

“Hiện tại không thiếu chiến sĩ độc lập 3S.”

“Ý cậu là những người đó?” Cơ Sơ Vũ chỉ vào phương hướng buổi dạ tiệc, bèn cười nhạo, “Ngoại trừ Tông Chính Việt Nhân có hai phần bản lĩnh, những người khác không đáng nhắc tới.”

“Chuyện tốt nghiệp còn sớm.” Ứng Tinh Quyết Cúi Đầu nhìn thoáng qua tay phải của mình, “Hiện tại trọng tâm đặt ở giải đấu.”

Nói đến chuyện này, Cơ Sơ Vũ hỏi anh: “Trước đây cậu đi tìm tổng binh đội tuyển trường Damocles để làm gì? Sắc mặt chỉ huy chính của bọn họ bị dọa trắng bệch.”

Cơ Sơ Vũ không nhịn được cười lạnh trong lòng: Còn coi trường Đế Quốc của bọn họ như trường Samuel, thủ đoạn gì cũng dùng?

“Không có gì.” Ứng Tinh Quyết buông tay, “Chỉ có một số việc nghĩ mãi không ra.”

“Cũng có lúc cậu nghĩ không ra á?” Vẻ lạnh lùng của Cơ Sơ Vũ tan biến, giữa lông mày mang theo chút thần thái của tuổi trẻ.

…

Liêu Như Ninh nhìn thiệp mời trong tay, lại ngẩng đầu nhìn cửa lớn đóng chặt của Xưởng Đen Sao Đế Đô: “Ủa là đóng cửa rồi hả?”

“Chắc không phải đâu.” Vệ Tam cúi đầu lên diễn đàn Xưởng Đen ở Sao Sa Đô, “Bên đó rất bình thường mà.”

Hoắc Tuyên Sơn lật thiệp mời, chỉ vào dòng chữ nhỏ ở góc dưới bên phải: “Đây là cách liên lạc.”

Liêu Như Ninh nghe vậy thì gọi tới trước, nói vài câu với người bên kia: “Họ bảo Xưởng Đen Sao Đế Đô đang sửa chữa, tạm thời đóng cửa.”

“Vậy chúng ta chỉ có thể trở về Sao Sa Đô mới tham gia được.” Hoắc Tuyên Sơn cất kỹ thiệp mời của mình.

Vệ Tam thất vọng: “Còn tính xem bên này khác gì Sao Sa Đô.”

Ba người chỉ có thể dọn đường về nhà.

…

Xác định xong đấu trường thứ hai, năm trường quân sự lớn đã lên đường đến Sao Sa Đô chỉ vài ngày sau đó.

“Bầu không khí khi đến và khi về chẳng giống nhau.” Giải Ngữ Mạn đứng trước cửa sổ trong suốt bên trong tàu vũ trụ, nhìn không gian bên ngoài.

“Lấy vị trí thứ ba, cũng đừng vui mừng cho đám ranh con đó.” Hạng Minh Hóa nói đến chuyện này là tức muốn đau ngực. Đội tuyển trường thì thôi, đội chủ lực của bọn họ cứ suốt ngày bày bộ dáng đã tính trước, ai nhìn cũng cho rằng có nắm chắc chức vô địch, kết quả chỉ muốn tranh hạng ba.

Giải Ngữ Mạn cười: “Trận đầu tiên năm ngoái chúng ta cũng đoạt giải ba, lúc đó cũng không vui thế này, trong lòng sinh viên rất nặng nề, hiện tại…”

“Hiện tại đều rất quái gở.” Lê Trạch đi ra bổ sung.

“Thiếu tá… hiện tại nên đổi xưng hô.” Giải Ngữ Mạn xoay người, “Thượng tá.”

“Chỉ là cái xưng hô mà thôi, hiện tại em chỉ là một trong những thầy cô dẫn đội.” Tâm tình Lê Trạch không tệ, bạn anh đã giúp anh dựng một chiếc cơ giáp khác lại lần nữa.

“Dạo này thích ứng với cơ giáp thế nào rồi?” Hạng Minh Hóa hỏi.

“Đã quen.” Lê Trạch nhìn thoáng qua sinh viên bên kia, “Để cho bọn họ chuẩn bị tâm lý thật tốt ở đấu trường thứ hai ở Sao Sa Đô chúng ta. Tinh thú sa mạc không con nào giống con nào, tính tình hung tàn, khác với hoàn cảnh đồi núi.”

Khoảng cách giữa Sao Đế Đô và Sao Sa Đô xa xôi, phải mất vài ngày mới đến được; trong thời gian này mấy trường đều ở bên trong tàu của mình huấn luyện.

Vệ Tam thì nằm vùi trong phòng mình, lên diễn đàn Khối Rubik và trò chuyện với “Tôi Có Tiền”.

Chính xác hơn là tìm hiểu thông tin về cơ giáp S từ phía anh ta.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Thảm rồi! Lần gặp chính thức của Ngọn Lửa Đế Quốc và Vệ Tam đã bị Kim béo cắt đứt!

Chương 61

“giải đấu không có cô thì tôi không xem đâu”

Khi đến Sao Sa Đô, nhiều người đã chủ động kéo biểu ngữ chào đón sinh viên trường Damocles trở lại, nhưng vì bến cảng quân sự nên họ không được phép vào bên trong và phải đứng bên ngoài cảng.

“Damocles cố lên!”

“Các bạn lợi hại nhất!”

Năm trường quân sự không ra khỏi bến cảng vì có máy bay chuyên dụng đến đón, các trường quân sự khác đang chờ máy bay, không đi ra ngoài. Hạng Minh Hóa thì dẫn theo sinh viên trường Damocles đi ra vài bước để chào hỏi người dân.

Trong thực tế dù có thắng hay thua những năm qua, người dân Sao Sa Đô đều sẽ đến để chào đón sinh viên trường Quân sự Damocles, năm nay cũng không ngoại lệ.

Thấy bọn họ đi ra, người dân Sao Sa Đô thậm chí còn phấn phởi hơn.

“Mấy cậu chắc chắn sẽ thắng! Cố lên!”

“Trường Quân sự Damocles là mạnh nhất.”

Người Samuel nghe thấy giọng nói bên ngoài bèn chế giễu: “Lấy thứ ba là mạnh nhất, thì hạng nhất của người khác không phải là lên trời luôn?”

Các sinh viên trường Đế Quốc-muốn-lên-trời gần đó nghe vậy, không khỏi lạnh lùng nhìn về phía người Samuel.

Người Samuel sợ ngay: “…”

Âm thanh hô hào bên ngoài chợt dần biến chất, bắt đầu trở thành trận pk của các fan.

“Thân Đồ Khôn lên đi con! Rốt cuộc cũng không cần mẹ đây nữa!!!”

“Kim Kha mau giế.t chết các trường quân sự khác!”

“Ứng Thành Hà, chị yêu con!”

“Thiếu gia Liêu là đẹp trai nhất.”

“Nói nhảm! Hắc Hắc mới đẹp trai nhất! Hắc Hắc làm tim tôi xao xuyến!”

Hạng Minh Hóa lắc đầu, ra hiệu sinh viên chào hỏi xong có thể đi vào, trước kia sao không phát hiện dân chúng Sao Sa Đô cũng là dạng…”hoạt bát” như vậy.

Các sinh viên trường Damocles chào xong, họ quay lại và đi về phía bến cảng, chuẩn bị đi lên xe bay quân dụng.

Lúc này trong đám người đột nhiên vang lên một tiếng tan nát cõi lòng: “Vệ Tam!!! Mãi quậy tới cùng luôn!”

Vệ Tam đã xoay người đưa nửa chân bước vào bến cảng: “??”

Mọi người quay đầu lại nhìn lại, chỉ thấy một nam sinh đứng giữa người dân, được người ta nâng lên, mặc một cái áo in hình ngón giữa của Vệ Tam, còn đang hét lên: “Tam Tam yên tâm mà quậy! Giải đấu không có cô thì tôi không xem đâu!!!

Phía dưới còn có người đồng loạt hô to: “Fan quậy phá vĩnh viễn đi theo!”

Liêu Như Ninh đỡ bả vai Hoắc Tuyên Sơn, rốt cục không nhịn được cười: “Ha ha ha ha ha!”

Ngay cả trong mắt Lê Trạch bên cạnh cũng mang theo vài phần ý cười.

“Bây giờ cậu cũng có fan rồi.” Ứng Thành Hà nói với Vệ Tam xong, chính mình cũng không nhịn được cười.

Vệ Tam: “…”

Tại sao tất cả mọi người bạo loạn mà chỉ có mình cô là có fan hâm mộ bạo loạn.

Mang vẻ mặt phức tạp lên xe bay quân sự rồi thì đám người này lập bậc cười thành tiếng.

“Chúc mừng, ha ha ha ha!” Kim Kha dựa vào cô, cười xong nói, “Không bằng chúng ta hợp tác làm chuyện làm ăn, đi một vòng xung quanh, có lời thì cậu bảy tớ ba.”

Ban đầu nội tâm Vệ Tam còn tràn ngập mê mang khiếp sợ, vừa nghe thế đã tiếp nhận sự tồn tại của fan bạo loạn: “Tớ tám cậu hai.”

“Được.”

Năm trường quân sự lớn đi đến sân tập của Sao Sa Đô, chứ không phải của trường Damocles. So với Sao Đế Đô trước đây, nơi này tiêu sơ hơn rất nhiều, diện tích phòng bị nhỏ đi, vừa nhìn đã biết không được cải tạo trong một thời gian dài, tất cả các cơ sở vật chất sử dụng được cũng không thể bảo là tốt.

Các sinh viên quân sự khác có nhiều bất mãn, nhưng không thể nói, dù sao thì trường Damocles cũng sống như vậy.

Sau khi mỗi người được chia phòng xong, Vệ Tam lẻn ra, hội họp với Hoắc Tuyên Sơn.

Họ sẽ đến Xưởng Đen xem sao.

Vệ Tam xem giải thưởng thi đấu trên diễn đàn Xưởng Đen ở Sao Sa Đô: “Tu di kim là cái gì?”

Hoắc Tuyên Sơn nhìn màn ánh sáng của cô: “Là một loại vật liệu đỉnh cấp, cần phải tốn cảm giác lớn lắm, chỉ có thể dùng trên cơ giáp 3S, không dùng được trên cơ giáp cấp khác.”

“Vật liệu Sao Sa Đô đã tốt như vậy thì ở Sao Đế Đô hẳn là sẽ tốt hơn cái này.” Mặt Vệ Tam tỏ vẻ đáng tiếc.

“Cái này thì tôi hỏi thăm rồi, quân khu số 1 trong tháng thi đấu kia hình như đang điều tra cái gì, Xưởng Đen vì tránh đầu sóng ngọn gió mới đóng cửa đấu trường.” Liêu Như Ninh tiếp lời.

Hoắc Tuyên Sơn cảm thấy chẳng đúng lắm: “Thế lực đằng sau Xưởng Đen rất sâu, nghe đồn có quan hệ không nhỏ với một quân khu ở Đế Đô nào đó, sẽ không vì một cuộc điều tra mà đóng cửa.”

Liêu Như Ninh khoanh tay: “Vậy tớ cũng không rõ.”

Thừa dịp mọi người đang nghỉ ngơi, ba người lẻn ra khỏi sân tập, đi

về phía Xưởng Đen Sao Sa Đô.

Xưởng Đen Sao Sa Đô không bị ảnh hưởng bởi Sao Đế Đô, vẫn hoạt động như bình thường. Ba người cầm thiệp mời đi vào khu đặc biệt, người phụ trách đăng ký nhận rồi nói: “Hôm nay ngày cuối cùng, mấy anh chị không đến thì thiệp mời sẽ hết hạn.”

“Lúc trước ở Sao Đế Đô xem trận đấu, không ngờ được Xưởng Đen bên đó đóng cửa.” Vệ Tam giải thích, thuận tiện muốn nghe người nọ đáp lại.

“Sao Đế Đô bên kia đang sửa đổi trang trí, sang năm đi chắc được. Bên Sao Sa Đô này thì đã so tài lâu rồi, lúc này mấy anh chị nhập cuộc, về cơ bản chỉ có thể phù hợp với nhóm lợi hại, ngoài ra trước hạn chót cuối tháng, tất cả người tham gia đều có thể khiêu chiến quán quân của phân khu, thắng thì mang giải thưởng đi.” Người phụ trách đăng ký giải thích thêm một câu.

Sau khi ba người đăng ký, ID của Xưởng Đen có thể đi vào nhóm ngẫu nhiên đặc biệt, tiến hành chọn trận tranh tài tương xứng.

“Cuối tháng à, tụi mình phải hoàn thành trận đấu trước mới có thể đến chơi.” Vệ Tam muốn kiến thức cái gọi là tu di kim một tí, có thể dùng hay không là một chuyện, nhưng nhìn xem chút cũng đáng giá.

“Vậy xong tranh tài lần hai lại tới.” Liêu Như Ninh tảng lờ, “Chúng ta rút trúng đội nào?”

[CMN Lật Luôn Xưởng Đen vs Đoàn Thương Long]

“Ủa, sao bây giờ còn có cấp A vào sân?”

“Còn tưởng Đoàn Thương Long là đội cấp A cuối cùng.”

“Hai đội này bị loại chắc luôn, không biết họ lấy sự tự tin ở đâu ra để tham gia cuộc thi.”

“Đừng nói như vậy, bọn họ có thiệp mời hết kìa, muốn trách chỉ có thể trách người quản lý tầng bốn đất bên kia canh giữ không nghiêm, người nào cũng cho được.”

Ba người vừa vào sân, khán giả đã bắt đầu bàn tán sôi nổi, hơn nữa những khán giả này đều không phải là người bình thường trước kia, phần lớn đều là chiến sĩ độc lập cấp A từ các phân khu.

“Thời gian lâu quá làm tôi nhớ sân đấu của Xưởng Đen ghê.” Liêu Như Ninh xoay cổ tay, trong nháy mắt tiến vào trong cơ giáp.

Vệ Tam và Hoắc Tuyên Sơn cũng lần lượt đi vào cơ giáp, ba chiếc cơ giáp đi vào từ cửa đã thấy Đoàn Thương Long đứng trên sân đấu từ khi nào.

“Tôi muốn chiếc cơ giáp ở giữa.” Vệ Tam là người đầu tiên lên tiếng.

“Không được, tôi cũng muốn.” Liêu Như Ninh tranh với Vệ Tam.

Vệ Tam: “Cậu hạng nặng chống lại hạng nặng, tôi hạng trung đấu với hạng trung không tốt hơn à?” Mặc dù đã từng thấy cơ giáp cấp 3S trông như thế nào, nhưng cô vẫn có hứng thú rất lớn đối với một số cơ giáp cấp A mới lạ.

“Không, tôi thấy chiếc cơ giáp hạng nặng kia xấu quá.” Liêu Như Ninh nói hùng hồn đầy lý lẽ, “Không muốn đối đầu với cơ giáp xấu xí, nhìn đã đau mắt.”

Vệ Tam: “…” Cô nghi ngờ Liêu Như Ninh đang đám chỉ mình trong đó.

Hai người còn muốn tranh luận, giây tiếp theo Hoắc Tuyên Sơn là người đầu tiên động thủ, chạy thẳng về phía cơ giáp ở giữa.

“Mẹ kiếp!” Liêu Như Ninh lại bị chiêu ra tay trước chiếm được ưu thế của Hoắc Tuyên Sơn làm cho sốc thêm lần nữa.

“Chuyển Lên Bờ Tây mới là bất ổn nhất.” Vệ Tam nói xong thì chọn một cơ giáp hạng nhẹ để đối phó, cơ giáp hạng nặng cuối cùng vẫn để lại cho Liêu Như Ninh.

“Mấy cậu!” Thiếu gia Liêu tức giận, phát tiết sự bực tức lên người cơ giáp đối thủ.

Đối thủ của Vệ Tam điều khiển một chiếc cơ giáp hạng nhẹ, không dùng cánh chim, mà chỉ dựa vào lực đẩy bên trong hành động, nhẹ đến nỗi nào có giống một chiếc cơ giáp.

Vệ Tam cố gắng đuổi kịp cô ả, mỗi khi đuổi tới thì ả lại có thể nhảy ra một khoảng cách lớn, giống như đang đùa bỡn cô.

Vệ Tam dứt khoát không đuổi theo, loan đao song xích trong tay bung ra, trực tiếp bung dài và chém tới.

Người nọ tránh né hai thanh loan đao tấn công, tốc độ cũng thế chậm lại. Thứ Vệ Tam muốn chính là một thời gian chênh lệch ngắn ngủi này, tăng tốc độ cơ giáp lên tối đa, kéo gần khoảng cách hai người, biến thành cận chiến.

Lúc này cô ả rút ra roi sáng có móc, quất một tiếng "chát" vào cơ giáp Vệ Tam, cơ giáp kim loại bị móc trên roi sáng đánh trúng thì mang theo một trận nháng lửa.

Liêu Như Ninh đang trêu chọc đối thủ nghe thấy âm thanh thì quay đầu nhìn lại, kế đó huýt sáo, lặng lẽ chúc người này trong lòng.

Nện đập qua đi, trên cơ giáp Vệ Tam lập tức lưu lại một vết xước thật sâu.

Cô cho cơ giáp cúi đầu, xuyên qua cửa sổ nhìn thấy tổn thương trên cơ giáp của mình.

Mà lúc này đối thủ nhân cơ hội quăng thêm một roi, muốn tấn công Vệ Tam tiếp.

Vệ Tam giơ tay lên nắm chặt roi của cô ả, gằn từng chữ nói: "Mày, nay trời, xong…"

Đối thủ đương nhiên sẽ không để ý đến uy hiếp của cô, người trên sân đấu biết dọa dẫm cũng không chỉ có mình cô.

Vệ Tam nắm roi của cô ả, không thèm để ý bàn tay cơ giáp bị hao tổn, dùng sức kéo một cái, đối thủ thiếu chút nữa đã bị cô kéo đi. Thế là ả kinh ngạc, lập tức dùng mười phần lực rút roi của mình về, Vệ Tam chiều ý ả, buông tay, ả tiện đà ngã về sau.

Loan đao song xích của Vệ Tam đã đeo lại ở bên hông, cô bước vài bước, di chuyển đến trước mặt đối thủ, vũ khí cũng không cần mà cứ thế dùng dựa vào đôi tay, một quyền thêm một quyền đánh vào cơ giáp đối phương.

Ả nọ ở trong khoang cơ giáp bị đánh đến choáng váng hoa mắt, thậm chí không thể cho cơ giáp ra tay.

Thật vất vả chờ "Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt" nháng dừng lại, ả định

bụng lái cơ giáp né đi thì người này đưa hai tay chắn ngang, bế chiếc cơ giáp của ả lên luôn.

Chính xác hơn là nâng lên, nâng qua đỉnh đầu, xoay một vòng, sau đó giận dữ ném xuống sân đấu.

Sân đấy bị lực này chấn động lay động đôi lần.

Bốn người khác trên sân đấu: "…"

"Cảm thấy cậu ấy nóng nảy hơn rất nhiều." Hoắc Tuyên Sơn rõ ràng nhớ rõ trước kia Vệ Tam còn chưa nóng thế, nhiều nhất là tốc chiến tốc thắng.

"Cúi Đầu yêu quý chiếc cơ giáp xấu xí này biết bao, cậu cũng không phải không biết." Liêu Như Ninh nói xong thì đang nhanh bỗng dừng lại, kiếm nặng chém đứt nửa bên cơ giáp đối thủ.

Đoàn Thương Long chỉ còn lại một người.

Hoắc Tuyên Sơn nhìn đối thủ rồi mở cánh phá mây, dùng vũ khí Vệ Tam đập phát chết luôn đối thủ.

"Cánh phá mây cậu làm sao được thế?" Liêu Như Ninh nhìn thấy thì tò mò hỏi, "Tìm được bậc cao nhân nào sửa vậy, ngay cả cánh phá mây cũng sửa được luôn."

Càng là vũ khi đứng đầu và thông dụng thì các thông số càng cố định, theo lý mà bàn thì rất khó để làm bất kỳ điều chỉnh nào.

Cánh phá mây thuộc loại vũ khí phổ biến trong cơ giáp hạng nhẹ cấp A.

"Vệ Tam trước kia tìm giúp tôi." Hoắc Tuyên Sơn thu cơ giáp, cùng Liêu Như Ninh đi đến bên cạnh Vệ Tam.

Cô đã ra khỏi cơ giáp nhưng không cất cơ giáp đi.

"Vỏ ngoài cơ giáp của tôi toạc một đường rồi." Vệ Tam ngửa đầu nhìn chỗ ngực cơ giáp của mình, "Một vết sẹo dài như vậy."

Liêu Như Ninh nhìn thoáng qua cơ giáp Đoàn Thương Long bị vùi xuống sân đấu, lõm sâu xuống, cuối cùng vẫn quyết định an ủi Vệ Tam: "Cô ả quá đáng lắm!"

“Tôi cũng cảm thấy vậy.” Vệ Tam đau lòng sờ bàn tay cơ giáp của mình, “Nơi này cũng bị hỏng rồi.”

Hoắc Tuyên Sơn nắm tay ho một tiếng: “Thu cơ giáp, chúng ta nên trở về thôi, cô Giải chuẩn bị dẫn chúng ta huấn luyện.”

“Hai người mấy cậu trở về trước đi.” Vệ Tam thu cơ giáp vào bên trong dây chuyền, khôi phục bình thường, “Tôi có chút việc cần xử lý.”

“Cậu có chuyện gì vậy?” Liêu Như Ninh tò mò, “Mua đồ ăn à, đừng quên mua cho tôi một phần nữa.”

“Tôi trở lại trường để mượn sách.”

Ba người chia làm hai con đường đi, Vệ Tam không lập tức trở lại trường học mà đi một chuyến đi đến tầng một Xưởng Đen.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Chúc mừng Vệ Tam đã có nhóm fan hâm mộ (▽)/

ps: Cơ Sơ Vũ là nam!!!

Chương 62

“sinh viên trường quân sự nào đó đã rối loạn tinh thần”

Vệ Tam đi tầng một dưới lòng đất, không riêng gì sửa cơ giáp mà còn vì tài liệu mà “Tôi Có Tiền” đã gửi tới trước đó. Lần trước vội vã rời khỏi Sao Sa Đô đi thi đấu, cô còn chưa kịp nhìn vật liệu cấp S.

“Đã lâu lắm rồi không gặp cô.” Chủ tiệm kéo đồ ra cho cô, “Đi đánh giải đấu à?”

“Là đi xem thi đấu.” Vệ Tam đặt động cơ lên bàn điều khiển.

“Đây là vật liệu cấp S, cô dùng được không?”Chủ tiệm hỏi cô.

Hai tay chống lên bàn điều khiểm, Vệ Tam nghiêm túc nhìn chủ tiệm, hướng cửa gật đầu một cái.

“…”

Chủ tiệm lui ra ngoài kéo cửa “rầm” lại, trong âm thanh dường như mang theo một chút căm phẫn.

Điều này còn chưa xong, chủ tiệm đi đến kính trong suốt, kéo rèm cửa cái xoạch.

Vệ Tam: “?” Bên ngoài lúc nào cũng lắp rèm cửa à.

Cô một lần nữa tập trung vào động cơ cấp S, những bộ phận này không cần lắp cơ giáp, chỉ nhìn thôi cũng không bị thương.

So với động cơ cơ giáp cấp A, động cơ cấp S là một thể, thoạt trông không tiến hành tháo rời được; kim loại bên ngoài có đường nét mượt mà bao bọc các bộ phận bên trong, mỗi một chỗ nhấp nhô đều thỏa đáng, chỉ nhìn bề ngoài thì hệt như tác phẩm nghệ thuật.

Sau hồi lâu nghiên cứu, Vệ Tam phát hiện đúng là không có công cụ nào có thể mở động cơ để nhìn cấu trúc bên trong được, cô nhắn tin cho Ứng Thành Hà, hỏi anh bình thường dùng công cụ sửa chữa động cơ S làm sao.

Bậc Thầy Thành Hà: [Cảm giác, cảm giác của cơ giáp sư có thể coi như công cụ, chỉ cần năng lực điều khiển đủ chính xác, chiến sĩ cơ

giáp độc lập và chỉ huy bình thường không làm được loại năng lực này.]

Hóa ra là như vậy, Vệ Tam nhìn động cơ trên bàn điều khiển, tay khẽ nhúc nhích.

Bậc Thầy Thành Hà: [Nhưng cơ giáp sư cấp A tốt nhất đừng có mò vào, cho dù là linh kiện cấp S. Cậu đang ở đâu? Tại sao đặt câu hỏi này?]

Ứng Thành Hà trong sân diễn tập nhìn quang não mình và gửi tin nhắn qua. Như Vệ Tam, một chiến sĩ độc lập cấp A, tự học cải tạo cơ giáp cấp A đã đành, vượt cấp chỉ làm cho mình bị thương tổn.

Lén Lút Ăn Xin: [Ra ngoài chơi, đột nhiên nhớ tới hỏi một chút.]

Vệ Tam tắt quang não, nhìn động cơ trên bàn điều khiển, hai tay đặt trên mặt bàn, bất giác nhẹ nhàng nhấn thử.

Cảm giác này giống như một người đói có một món ăn ngon đặt trước mặt, nhưng món ăn bị bịt kín bởi một tấm kính, hoàn toàn không thể mở.

Cô muốn nhìn vào cấu trúc bên trong.

"Đệt!"

Vệ Tam che mũi mình lại, cái cảm giác toi đời quen thuộc này.

Cô vẫn chưa ra tay, chỉ nghĩ thôi cũng không được à?

Động cơ cũng không nhìn, một tay Vệ Tam bịt máu mũi chảy ra, cũng một tay bụm lấy nó đi ra ngoài tìm chủ tiệm xin giấy.

"Ủa cơn tức cao quá hả?" Chủ tiệm rút giấy cho cô, "Hay là cảm xúc quá kích động?"

Vệ Tam nhét vào mũi mình: "Cảm giác thấp, tưởng được như cấp S."

Cô đưa động cơ cho chủ tiệm nhờ giữ: "Trước đặt ở chổ ông cái này nghen."

Chờ cô đi xa, lâu thật lâu chủ tiệm mới phản ứng lại ý tứ của câu nói vừa rồi, vẻ mặt ông mê mang: "Là cố mở động cơ cấp S á?"

Sau khi Vệ Tam đi ra từ Xưởng Đen lại đến trường Damocles, vật không thể tháo rời không thể chạm vào thế thì có thể đọc sách vậy.

Trường học đã khai giảng, Vệ Tam vừa vào đã bị các sinh viên khác nhận ra, một đường này cô cứ chào hỏi cuối cùng cũng đến nơi sưu tầm sách của Ngư Thanh Phi.

Chọn hơn mười quyển từ giá sách, nhét hết vào trong túi của mình, lúc này Vệ Tam mới chạy tới sân tập.

…

Hoàn cảnh Sao Sa Đô khô ráo, xung quanh nhiều nơi gần sa mạc vô biên, địa điểm tập trận được thiết lập gần sa mạc, thường xuyên có bão cát, ảnh hưởng lớn đến tầm nhìn và hiệu suất của cơ giáp. Trước mắt đại quân mấy trường ngoài việc để chiến sĩ độc lập tiến hành huấn luyện thể lực bên ngoài, cơ giáp sư cũng ngày đêm sửa đổi cơ giáp của tiểu đội mình.

“Lá chắn bụi ít quá.” Cơ giáp sư của tiểu đội ngồi xổm trong phòng cải tạo phát sầu.

“Giờ có bao nhiêu người không có lá chắn bụi trong tay?” Vệ Tam hỏi.

“Trận đấu trước có được tài nguyên, dùng nó đổi lấy tài nguyên cho đội chủ lực, đội tuyển trường chỉ có 2/3 người là cầm tới được, 1/3 tiểu đội không có.”

Lá chắn bụi được thiết kế để chống bụi và cát, được đặt trong các khớp của cơ giáp, đặc biệt là đầu gối. Bằng không tiến vào hoàn cảnh sa mạc, cát sỏi sẽ thâm nhập vào bên trong cơ giáp theo hành động của nó, rất dễ gây hư hỏng, nghiêm trọng thì có thể làm nhiễu tất cả chiến đấu tiếp theo của cơ giáp.

“Lá chắn bụi trong tay chúng ta là ít nhất.”. Cơ giáp của chỉ huy và cơ giáp sư có thể không cần tới nhưng chiến sĩ độc lập chắc chắn phải có cái này.” Chỉ huy thở dài, “Rất khó vượt qua những lợi thế mà bốn trường quân sự lớn đã tích lũy được trong mấy năm qua.”

Trong thiết kế ban đầu của cơ giáp dùng cho cơ giáp sư và chỉ huy đã cân nhắc các loại hoàn cảnh cực hạn, mà cơ giáp chiến sĩ độc lập vì lợi ích chiến đấu thuận tiện, nên rất nhiều thứ không thể chất đống

trên cơ giáp, mới cần cơ giáp sư căn cứ vào hoàn cảnh tác chiến để điều chỉnh.

Vệ Tam nhìn cơ giáp của tiểu đội mình, như có điều suy nghĩ: “Vậy chỉ có thể cướp thôi.”

“Lại đi cướp?” Cơ giáp sư thất đảm, chẳng lẽ bọn họ muốn một đường cướp tới hả?

Vệ Tam đi ra ngoài lấy ba bộ lá chắn bụi, ném cho cơ giáp sư: “Thử xem, xem cậu lắp xong mấy bộ này thì mất bao lâu?”

Dứt lời, cô giơ tay lên và bắt đầu đếm thời gian.

Cơ giáp sư sửng sốt, lập tức cầm lá chắn bụi bắt đầu ra tay.

Trong phòng cải tạo chỉ có tiếng cơ giáp sư cùm cụp cùm cụp xếp lá chắn bụi, tất cả mọi người trong tiểu đội đều đang nhìn cậu ta.

“Được rồi, được rồi.” Cơ giáp sư lau mồ hôi.

“16 phút 32 giây, thời gian quá dài.” Vệ Tam chỉ vào cơ giáp, “Giờ tháo ra.”

Cô ấy bắt đầu đếm thời gian một lần nữa.

Cơ giáp sư nào có kịp thở, lập tức bò lên người cơ giáp bắt đầu tháo lá chắn bụi.

“13 phút 09 giây.” Vệ Tam chậc chậc một tiếng, “Bình thường các cậu học cái gì ở trường?”

Cơ giáp sư: “Lấy thời gian trung bình của việc lắp và tháo ba bộ lá chắn bụi thì mỗi bộ ít hơn mười phút, tốc độ của tôi là nhanh nhất trong đội tuyển trường.”

Có thể cùng một tiểu đội với tổng binh, cơ giáp sư không thể nghi ngờ gì là người ưu tú nhất trong cấp A.

Vệ Tam vươn hai ngón tay ra: “Tổng thời gian lắp và dỡ ba bộ nén xuống còn 20 phút.”

“Không thể nào, mấy ngày này tối đa chỉ có thể rút ngắn thời gian xuống còn 25 phút.” Cơ giáp sư nhìn Vệ Tam như người mù ngoài

nghề chỉ người trong nghề.

Vệ Tam thu hồi một ngón tay, lắc lắc ngón trỏ: “Tôi là một người ngoài nghề cũng không cần tới 20 phút để lắp dỡ, cậu nhất định cũng có thể.”

Cơ giáp sư vừa định nói cô nói nhảm đã hấy Vệ Tam khom lưng nhặt lên ba bộ lá chắn bụi khi nãy, nhảy lên cơ giáp, bắt đầu ra tay.

Gắn vào, tháo ra… Vệ Tam nhảy xuống từ trên người chiếc cơ giáp cuối cùng, cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ đo thời gian: “Ừ, mười phút.”

Bốn người còn lại trong tiểu đội: “???”

Cơ giáp sư trợn mắt há hốc mồm, cậu chàng chạy tới xem bảng dữ liệu vừa rồi có kết nối cơ giáp, thông số hoàn toàn chính xác, không có bất kỳ chỗ sai nào.

“Cậu, cậu làm sao được vậy?”

Vệ Tam vô tội vô cùng: “Vừa rồi nhìn cậu xếp nên học được.”

Đầu cơ giáp sư sắp nổ tung: “Chuyện này không thể nào, cậu là một chiến sĩ độc lập…”

“Vừa rồi cậu kêu không thể làm được trong 20 phút, tôi đã làm được rồi nè, không có gì là không thể.” Vệ Tam tiến lên vỗ vỗ cậu, “Chỉ 20 phút thôi, đến lúc đó cướp xong trang bị thì chúng ta chạy ngay.”

Cơ giáp sư: “Mười phút chứ gì, tôi cũng làm được.” Không thể để cho một chiến sĩ độc lập giẫm lên tôn nghiêm của cơ giáp sư trên mặt đất!

Bắt đầu từ ngày hôm đó, cơ giáp sư của đội tuyển trường Damocles bắt đầu nháo nhào luyện tốc độ tay, một khi có người nói không thể, cu cậu cơ giáp sư này bắt đầu lấy ra số liệu của Vệ Tam xếp ra ngay và luôn.

“Đội tuyển trường của chúng tôi có người làm được điều này, mắc gì cậu không làm được?”

Cơ giáp sư đều là sinh vật đơn bào, trong đầu chỉ có cơ giáp, bị kích động như vậy thì nhao nhao quyết tâm phải vượt qua mười phút đó.

Cơ giáp sư đang cố gắng, cơ giáp chiến sĩ độc lập cũng không tụt lại phía sau, ngoại trừ phối hợp chiến đấu trong khoang mô phỏng cần thiết, ai cũng đều cố gắng huấn luyện thể lực.

“Trái, phải, phải, trái...” Tay Đinh Hòa Mỹ cầm hai tấm chắn, Vệ Tam mang theo găng tay tấn công trong phạm vi nhỏ.

Một lát sau Đinh Hòa Mỹ không chịu nổi: “Đổi người, Niếp, em lại đây.”

Tâm tình Niếp Hạo Tề nặng nề cầm lấy tấm chắn. Lực tay Vệ Tam lớn quá, mỗi lần bị cô đánh xong, hai cánh tay cậu đều tê dại.

“Mấy cậu không được rồi.” Vệ Tam đánh một cái mà Niếp Hạo Tề cũng không chịu nổi bèn lắc đầu buông tha, chuyển sang đánh với bao cát.

Thuận tay đấm một cái, bao cát đột nhiên vỡ bung.

Vệ Tam: “…”

“Em uống thuốc tăng lực hay gì?” Đinh Hòa Mỹ chửi bới, “Thu bớt lực tay lại.”

“Thôi, em chạy nhanh đây.” Vệ Tam tháo găng tay, đổi chỗ.

Chạy chán trong phòng huấn luyện, Vệ Tam mặc áo khoác, đi ra ngoài, cô muốn đi dạo một vòng bên ngoài.

Có lẽ chỗ trường của mình là nơi tinh anh tranh tài, cô có sự khẩn trương hiếm thấy.

Vệ Tam chạy chậm rãi dọc bên sân diễn tập, nhìn thấy phương tiện truyền thông cách đó không xa tới đây, thì tính toán ngày, cô chợt nhớ đã đến thời gian truyền thông thăm dò phỏng vấn.

“Samuel có gì muốn nói về những chuyện đã xảy ra trong lần đối đầu không?”

“Không có gì để nói, chỉ có một trường quân sự nào đó, một ít người nào đó nên cẩn thận. Lần này chúng tôi không dễ dàng bỏ qua cho đâu.” Shaω Eli lạnh lùng nói.

“Xin hỏi Tập Ô Thông có kế hoạch gì cho lần tranh tài này ở Sao Sa Đô? Có thể đề cập đến một chút không?”

Ánh mắt Tập Ô Thông đảo qua Vệ Tam ở xa xa, mang theo sát khí: “Trường quân sự Samuel sẽ không để mặc cho cùng một người giẫm lên đầu hai lần. Sau khi vào sân, tổng binh của đội tuyển sẽ là người đầu tiên chết.”

“Bị loại đầu tiên trên sân nhà của mình, tôi tin rằng nó sẽ gây ấn tượng sâu sắc với bạn đó.” Cao Học Lâm nhận micro, nhẹ nhàng bổ sung.

Vệ Tam nhìn đám người Samuel nói chuyện, quay đầu bỏ đi, ai nấy đều biết giả vờ hơn cô.

Mối quan tâm chính của truyền thông là các thành viên chủ chốt của năm trường quân sự, các cuộc phỏng vấn trong những ngày này cũng xoay quanh việc đào tạo các thành viên chủ lực. Nhưng Vệ Tam bị Samuel khích chính là đề tài nóng bỏng, chắc chắn truyền thông sẽ không bỏ qua.

Cho nên họ chuẩn bị sau khi phỏng vấn thành viên chủ lực của năm trường xong, thời gian quay phim còn lại đi tìm Vệ Tam.

Các trường quân sự trước đây thường chỉ trả lời phỏng vấn của truyền thông và truyền thông chính thống chỉ có một mình Sequoia. Nhưng vì một thời gian trước đây, sau khi Kim Kha và Ứng Thành Hà lần lượt đưa Truyền thông Sequoia ra tòa án nhân dân và quân sự, giá cổ phiếu của Sequoia giảm mạnh, sức ảnh hưởng cũng giảm.

Lần này bởi vì sinh viên cấp 3S dự thi quá nhiều, nên các phương tiện truyền thông lớn liên kết với các trường quân sự muốn bày ra một tiết mục là phát sóng trực tiếp video huấn luyện của các thí sinh trước mỗi trận đấu. Chuyện này có thể thỏa mãn sự tò mò của khán giả, đồng thời làm cho mọi người hiểu được sự vất vả của sinh viên trường quân sự.

Lý do mà các trường quân sự đồng ý cũng có một phần lớn vì muốn xem các trường quân sự khác huấn luyện hàng ngày làm sao.

Chọn được mấy hãng truyền thông. Do khả năng của công ty Sequoia trong việc trang bị trực tuyến, sau khi thảo luận, trường quân sự vẫn cho họ vào; còn lại là Lam Phạt và các phương tiện truyền thông hàng đầu khác.

“Thưa quý vị khán giả, chúng ta hiện đang ở sân huấn luyện của trường Quân sự Đế Quốc, nghe nói đây không giống như sân tập Sao Đế Đô vì có thể được chia thành năm sân tập.” Phóng viên lùi lại, ra hiệu cho ống kính theo kịp, sau đó quay người, “À…”.

Trường Quân sự Đế Quốc đang tiến hành đào tạo thể lực, ba chiến sĩ độc lập mặc quần dài tay ngắn, hai tay mang lớp bảo vệ màu đen, trên chân là đôi ủng da màu đen, trên lưng rõ là có mồ hôi ướt đẫm, theo chuyển động của chiến sĩ độc lập, lộ ra chuyển động của cơ bắp.

[Má má má! Mình thích hình tượng thế nài!!!]

[Toàn màn hình là hóc môn, chân dài kìa, mlem mlem, tôi tuyên bố mình là fan hâm mộ của Đế Quốc!]

[Ống kính quay nhanh đi! Em muốn xem Đôi Sao Đế Quốc!]

Cơ giáp sư Công Nghi Giáp không có ở đây, chỉ có Ứng Tinh Quyết ngồi bên cạnh, trong tay cầm quyển sổ và bút, anh cúi đầu ghi chép cái gì đó.

Ba chiến sĩ độc lập nghe thấy tiếng phóng viên tiến vào thì dừng động tác hết cả, Tư Đồ Gia tiến lên che ống kính: “Mấy người đang làm gì vậy? Đây là sân huấn luyện của trường quân sự.”

Ống kính bịt kín, một màu đen như hũ nút, làm khán giả chỉ nghe thấy tiếng nói chuyện trực tiếp trong phòng.

[Ù Ù, một giây Tư Đồ Gia đến gần, tui đột nhiên cũng cong luôn, đẹp trai!]

[Nhận thức cao như vậy thì khó để cho ai xấu lắm.]

“Chúng tôi đã ký một thỏa thuận với năm trường quân sự lớn, làm một chương trình phát sóng trực tiếp, đây là giấy phép của chúng tôi.” Phóng viên cũng chả bình tĩnh hơn bao nhiêu so với khán giả trênh kênh phát sóng trực tiếp, đặc biệt là đối mặt với chiến sĩ độc lập 3S đang rèn luyện.

Tư Đồ Gia nhận giấy phép của cô nàng, cúi đầu nhìn thoáng qua rồi ném về phía Cơ Sơ Vũ.

“Để cho cô ấy quay đi.” Cơ Sơ Vũ xem xong thì ném giấy phép trở lại, “Giữ im lặng, đừng làm phiền chúng tôi huấn luyện.”

“Biết, biết.” Phóng viên cất kỹ giấy phép, đưa ống kính về phía ba chiến sĩ độc lập.

Cô nàng cũng không phải không muốn chụp Ứng Tinh Quyết ngồi bên cạnh, nhưng vừa rồi ống kính dời qua, anh chàng ngước mắt lên ngay. Trong nháy mắt đó, phóng viên không nói rõ được là cái gì, tóm lại không dám nhắm ống kính vào anh ta nữa.

Trong nơi xem phát sóng trực tiếp.

[…Ứng Tinh Quyết vừa rồi là một trong hai Đôi Sao Đế Quốc?]

[Bạn ấy ngước mắt lên, trái tim tôi như ngừng đập luôn.]

[Dù là vậy, tôi nói cậu ấy có dáng dấp nhiều hơn mức dễ nhìn được không? Chỉ cần hướng về giá trị nhan sắc này thì cũng có thể chinh phục toàn bộ Liên bang.]

[Than ôi, hoàn toàn không thể tưởng tượng em ấy sẽ ở cùng ai sau này.]

[Con trai duy nhất của mạch chính nhà họ Ứng, chỉ huy 3S, thành danh khi còn trẻ và đã làm được điều mà nhiều chỉ huy không thể làm được trong trận Huyễn Dạ. Toàn Liên bang hình như không tìm thấy được cô nàng nào môn đăng hộ đối với anh ta đâu.]

Ba gã chiến sĩ độc lập của trường Đế Quốc tiếp tục huấn luyện, Tư Đồ Gia cũng mang ý khoe khoang nên tiến vào cơ giáp, đối chiến cùng Hoắc Kiếm bên cạnh.

Hai cơ giáp phát ra tiếng nổ vang rền trên sân huấn luyện, mỗi một chiêu thức đều mang theo sát khí nồng đậm, chiêu chiêu trí mạng, nhưng luôn có thể bị người còn lại hóa giải.

Tất cả mọi người trong livestream đều choáng váng.

Nếu như nói cơ giáp đối đầu với tinh thú có vẻ đẹp thê lương, vậy cơ giáp đối đầu với cơ giáp luôn có thể thay đổi tinh thần hưng phấn của con người. Kim loại chống lại kim loại hệt như người ghé người vật lộn, mỗi một lần đụng nhau đều có lửa tóe ra, làm cho người ta chú ý.

Trong khi truyền thông phát sóng trực tiếp trường Đế Quốc, Vệ Tam đang huấn luyện với tiểu đội.

“Hôm trước các thành viên chủ lực của trường Samuel lên tiếng muốn đối phó với em.” Đầu Đinh Hòa Mỹ mồ hôi đầm đìa, chị ấy ngồi xuống, “Đọc tin tức chưa?”

“Chưa đâu.” Vệ Tam ngồi xếp bằng trên mặt đất, dựa lưng vào ghế dài nghỉ ngơi, “Nhưng hôm phỏng vấn trực tiếp đó thì em có thấy.”

Đinh Hòa Mỹ ngửa đầu uống xong một chai nước, lau mồ hôi: “Chị tính nói, bọn họ thấp kém quá, thành viên chủ lực mà so đo với một tổng binh của đội tuyển.”

Ra tay với cô mà sao xuống giá dữ vậy?

Vệ Tam quay đầu nhìn Đinh Hòa Mỹ: “Em thấy chị đang ám chỉ em trong đó đấy.”

“Không, ảo giác của em thôi.” Đinh Hòa Mỹ cúi xuống và lật cuốn sách trên đùi của cô, “Em đang làm gì thế? Một ngày phấn khích một ngày uể oải, bây giờ nhìn vào những gì... Sách của cơ giáp sư?”

Hôm nay Vệ Tam không muốn huấn luyện nên rút ra một quyển sách ngồi trong phòng huấn luyện đọc, cô cũng không phủ nhận: “Mệt quá, em nghỉ ngơi một ngày.”

Niếp Hạo Tề tới: “Kỹ thuật lắp tháo lá chắn bụi của Vệ Tam học được từ trong sách?”

“Tôi, là sinh viên quân đội vừa thợ vừa chiến sĩ.” Vệ Tam lười biếng nói.

“Đọc sách của Ngư Thanh Phi là em vừa thợ vừa chiến sĩ luôn?” Đinh Hòa Mỹ lắc đầu, “Không phải chị chê bai gì nhưng đọc tên là thấy lừa người rồi. Nói không chừng là dạng dựa hơi bậc thầy để lừa tiền em.”

Đinh Hòa Mỹ và Niếp Hạo Tề nghỉ ngơi một hồi xong, chuyển sang đi khoang mô phỏng huấn luyện, để Vệ Tam điều chỉnh mình xong thì tới đi tìm bọn họ.

“Buổi chiều đi.” Vệ Tam hôm nay không có tinh thần gì cả, nhất là

không muốn huấn luyện.

…

“Cho nên bình thường cảm giác đau đớn huấn luyện của các anh phải để tới 90%?”

Kim Kha gật đầu giải thích: “Chiến sĩ độc lập 3S không giống với các cấp bậc khác, ở mức độ này vừa đủ cho bọn họ đạt được hiệu quả tác chiến chân thực hơn, cũng sẽ không sinh ra thương tổn đối với nhận thức.”

Ứng Thành Hà bên cạnh đang ghi chép số liệu, đầu ngón tay anh không ngừng quẹt qua quang não, không ngừng điều chỉnh số liệu cơ giáp ảo, tìm được một điểm cân bằng tốt nhất.

Trong lúc phát sóng trực tiếp, khán giả nhìn bọn họ có một quá trình đâu ra đấy, bình luận khắp màn hình liên tục lóe lên nhanh chóng.

[Đội viên chủ lực của trường Quân sự Damocles lúc này nhìn còn rất đứng đắn, mà lúc thi đấu cứ thấy đê hèn sao á?]

[Ha ha ha, tôi thích sinh viên Damocles như vậy, trước đây quá nghiêm túc, nhìn là thấy kiềm chế lắm.]

[Không nhịn mới là lạ, thiếu chút nữa rớt ra khỏi xếp hạng của năm trường quân sự lớn, quân khu sẽ bị tách ra theo.]

[Nói đến chuyện này, ban đầu giải đấu thì South Pasadena trơ mắt nhìn Samuel và Damocles đánh nhau, còn mình đoạt được xếp hạng thứ ba của cả giải mới ổn định được vị trí hiện tại.]

[Quân khu 12, 13 và thêm mấy trường quân sự chia nhau xong, qua tay mình chắc húp được tí nước súp. South Pasadena không bỏ đá xuống giếng cũng coi như tốt rồi, còn giúp đỡ gì nữa? Anh nghĩ quân khu 9, quân khu 10 không muốn được chia một chén canh à?]

[Tôi đã xem chương trình phát sóng trực tiếp năm đó, không ai ngờ sinh viên trường Damocles lại chơi tới tận cùng thế được. Nói thật, nếu không có lớp sinh viên đó, trường Damocles chắc gì tham gia cuộc thi được lần nữa.]

[Vẫn rất ngưỡng mộ họ, hy vọng năm nay trường Damocles có thể đi xa hơn.]

Phụ trách phát sóng trực tiếp trường Quân sự Damocles liên tục thay đổi cảnh quay, phóng viên nói theo yêu cầu của công chúng phải đi xem tổng binh Vệ Tam của trường huấn luyện như thế nào, nhất là sau vụ các thành viên chủ lực của trường Samuel đưa ra những lời cay nghiệt.

Phóng viên bước ra khỏi phòng đào tạo đội chủ lực, đi tới khu vực đào tạo của đội tuyển trường. Ống kính vô tình lướt qua cơ giáp thử nghiệm của các thành viên chủ lực South Pasadena tại sân tập.

[Chiếc cơ giáp kia là Thanh Tụ?]

[Đúng vậy, cơ giáp thuộc dòng Du Ngư, Sơn Cung Ba Nhận dùng nó phối hợp với Sơn Cung Dũng Nam thì phát huy được hiệu quả tấn công của cấp 3S.]

Bên trong sân tập, Thanh Tụ cầm một cây roi màu xanh lá cây, mỗi roi quất vào chướng ngại vật gây ra thiệt hại lớn.

[Nếu như đánh vào người cơ giáp... Cơ giáp từ cấp S trở lên đáng sợ quá.]

[Đột nhiên muốn xem trận so tài. Tôi thấy rằng trường đua sa mạc có thể khốc liệt hơn so trường đua gò đồi, bọn họ dường như không thể hiện nhiều sức mạnh ở trận đầu tiên.]

[Trận đầu tiên là thăm dò, tất nhiên không thể dùng hết sức ứng phó.]

“Mọi người, bây giờ chúng tôi đã đến khu vực đội tuyển trường, phía trước là phòng huấn luyện đội tuyển trường Damocles.” Phóng viên cúi đầu nhìn thoáng qua, “Chúng tôi đã hỏi trước phòng huấn luyện Vệ Tam ở đâu, bây giờ chúng ta hãy đi qua xem nào.”

Khán giả trong buổi phát sóng trực tiếp nghe tới đây thì lên tinh thần hẳn.

Phải nói tới tin tức này nọ gần đây thuộc về Vệ Tam nhiều nhất, các thành viên chủ lực của các trường khác vô cùng khiêm tốn, truyền thông chả móc ra được bất kỳ thông tin hot nào, ngược lại khiến cho một tổng binh đội tuyển cướp được sự nổi tiếng.

Khán giả tự hỏi, sau khi các thành viên chủ chốt của trường Quân sự

Samuel công khai nói rằng họ muốn đối phó với tổng binh của trường Damocles, tổng binh tên là Vệ Tam sẽ có phản ứng gì đay.

[Có lẽ bạn ấy đang liều mạng huấn luyện.]

[Có liều mạng huấn luyện như thế nào thì khi thành viên chủ lực muốn đối phó với bạn ấy, nó không phải là chuyện vài phút à.]

[Thảm ghê, lúc trước đừng chọc người ta làm chi, giờ chắc hối hận rồi.]

[Người ta nói rằng tại cảng Sao Đế Đô, Vệ Tam quăng một cái tác cho thành viên chủ lực là Shaω Eli.]

[Mẹ kiếp, thật hay giả, làm sao cô ấy dám, không đúng, làm sao cô ấy có thể đánh được?]

[Đánh xong rồi thì Shaω Eli đã bị chặn lại bởi các thành viên chủ chốt khác của trường Damocles. Mấy bạn cũng biết quy định của cảng Đế Đô rồi, nên mấy người đó không gây rối được, nên sau đó cũng không giải quyết được cái gì. Thù này chắc chắn sẽ phải trả thù thôi.]

[Nói như vậy đội tuyển trường Samuel ở gần lối vào là để trả thù trong trận đấu đầu tiên? Rốt cuộc Vệ Tam làm lại một cú nữa? Hahahaha.]

Trong lúc đang thảo luận nóng bỏng khi xem phát sóng, phóng viên đã mang theo ống kính đẩy cửa phòng huấn luyện ra, đập vào mắt chính là Vệ Tam ngồi xếp bằng cúi đầu lật sách, động tác lộ vẻ lười biếng.

Nhưng cảnh này rơi vào mắt khán giả lại trở thành uể oải lật sách.

[Vệ Tam kia đang đọc sách gì vậy? Lúc này mà đọc sách là muốn tìm lại bình tĩnh à?]

[Thế này là bỏ cuộc hoàn toàn? Bị Samuel dọa vỡ mật rồi.]

“Xin chào, tôi là phóng viên phát sóng trực tiếp, đây là giấy phép của tôi.” Phóng viên ngay sau đến đã nói rẽ rọt ý định.

Vệ Tam khép sách lại, nhìn thoáng qua biểu tượng màu xanh quen thuộc: “Phóng viên Lam Phạt?”

Phóng viên gật đầu: “Vâng, gần đây chúng tôi phát sóng trực tiếp đào tạo tại trường Quân sự Damocles. Xin hỏi tiểu đội của bạn..

“Họ đang luyện tập trong khoang mô phỏng.”

[//Thanh Phi dạy bạn trở thành cơ giáp sư trong 21 ngày//]

[Tên của cuốn sách này vừa nghe là biết sách thương mại lừa tiền, nhắc nhở mọi người hễ mà dính vào loại sách học tốc hành cái gì trong bao nhiêu ngày đều là dạng lừa đảo hết.]

[Cười chết, một đời bậc thầy như Ngư Thanh Phi sao viết ba cái loại này? Lỡ mà bậc thầy biết được thì cũng đội mồ sống dậy.]

[Đừng nói Vệ Tam sợ vỡ mật sau lời nói của thành viên chủ lực trường Samuel, chịu không thấu sức ép nên chuyển nghề trở thành cơ giáp sư nha?]

[Mặt Vệ Tam sợ trắng bệch, đáng thương ghê, lúc ấy đừng khoe khoang không được à, giờ đã quá muộn.]

[Ha ha ha ha! Tổng binh của trường quân sự Damocles lúc ấy còn ngông lắm, giờ thấy cũng chỉ vậy thôi. Nhưng mà cơ giáp sư dễ làm thế à? Nói chuyển là chuyển ngề được luôn?]

…

Truyền thông Lam Phạt quay trực tiếp nhưng cũng không lấy Vệ Tam làm bài viết, dù sao trước mắt Vệ Tam vẫn là cổ đông đầu tư lớn nhất.

Nhưng Truyền thông Sequoia không cam tâm, họ lấy đoạn chiếu trực tiếp của Lam Phạt đẩy lên toàn mạng Tnh Võng vào hôm sau, làm cho tin tức đã hoàn thành trở thành tiêu đề hot trên mạng Tinh Võng.

Sao 3212.

Lý Bì và Giang Văn Anh vẫn chăm chú theo dõi giải đấu Hephaestus, bây giờ có một chương trình phát sóng trực tiếp mới xuất hiện nên hai người không nghĩ suy gì mà đặt mua ngay.

Theo quan điểm của Lý Bì, tất cả hành vi của Vệ Tam là bình thường.

Vệ Tam vẫn có tật xấu này ở Sao 3212, đôi khi em ấy rất thờ ơ và chống lại việc tập luyện, chỉ muốn đọc sách hoặc ngồi xổm một góc để vận động tay chân trên các thiết bị gia dụng, tháo lắp vào rồi lại tháo rời.

Kết quả là, vào ngày hôm sau, toàn Tinh Võng có một tin tức được đẩy lên nằm ở đầu:

[Một sinh viên trường quân sự bị quá tải trong quá trình huấn luyện, đã rối loạn tinh thần và cố gắng thay đổi nghề nghiệp.]

Tiêu đề này thu hút sự chú ý của khán giả vô cùng, ngay cả Giang Văn Anh ngay từ cái nhìn đầu tiên vào chủ đề tin tức cũng nói: "Đây là sinh viên quân sự nào mà đáng thương quá."

Trong lúc nói cũng bấm vào, hình ảnh Vệ Tam ngồi xếp bằng tựa vào ghế dài uể oải lật sách, đập vào mắt bà.

Bức ảnh này được phóng to nhiều lần, chiếm gần hai phần ba trang, sợ không ai biết sinh viên trường quân sự này là ai.

Giang Văn Anh: "…"

Tiểu Vệ không thể nào rối loạn tinh thần được, chỉ có con bé làm người ta bị rối loạn tâm thần.

Vợ thầy vừa nhìn liền biết là truyền thông bịa đặt lung tung, thế là đóng trang lại luôn.

Họ biết nhưng người Liên bang không biết.

Đặc biệt là Samuel phát biểu trước, bức ảnh này ngay lập tức trở thành bằng chứng cho nỗi sợ hãi của Vệ Tam.

Tinh Võng chế giễu trường Damocles, bài viết chế giễu Vệ Tam xuất hiện tầng tầng lớp lớp.

"Có muốn đáp lại không?" Kim Kha hỏi Vệ Tam bên cạnh còn đang đọc sách.

"Không có hứng thú." Vệ Tam nằm sấp trên bàn lật qua một trang sách, "Để bọn họ cười bọn họ."

"Cậu yên tâm đi. Đi vào có tụi tôi kiềm chế, thành viên chủ lực

Samuel thể nào ra tay đối phó cậu được.” Liêu Như Ninh nói, “Tổng binh bọn họ lại đánh không lại cậu.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói

Vệ Tam: Ngược lại, tôi muốn xem ai mới bị rối loạn tâm thần.

Chương 63

“mở đấu trường sa mạc”

Đấu trường sa mạc chính thức mở ra vào ngày 15, năm trường quân sự lớn xếp hàng theo thứ hạng, trường Quân sự Damocles đứng ở vị trí thứ ba, rơi phía sau viện Bình Thông.

Lần này người rút túi chuẩn bị chiến đấu đổi thành Ứng Thành Hà, ban đầu Kim Kha còn vui mừng khi thấy cậu ta rút được đồ, lại nhìn các trường khác, phát hiện túi đồ của mình chỉ có bấy nhiêu thôi.

“Ủa cái vận đen của tụi mình có phá được hay không vậy?” Kim Kha ghen tị nhìn thoáng qua viện Bình Thông phía trước, tại sao trong túi chuẩn bị chiến đấu người ta muốn năng lượng có năng lượng, muốn vật liệu có vật liệu. Còn không thì giống Samuel, có thức ăn cũng được.

“Lần sau, để thiếu gia đến rút, tuyệt đối lấy được túi chuẩn bị chiến đấu phong phú nhất.” Liêu Như Ninh khoanh tay, tự tin nói.

Năm trường quân sự sau khi rút xong túi chuẩn bị chiến đấu, tất cả đều ở vị trí chờ vào sân.

[Trường Quân sự Đế Quốc đã vào.]

Sau hai mươi phút, loa phóng thanh truyền đến tiếng thứ hai: [Viện Bình Thông đã vào.]

Khoảng cách thời gian không hoàn toàn được phân bổ đồng đều theo xếp hạng, mà nó cũng được quy đổi theo thời gian xuất hiện trước.

Trận trước, hai người đứng đầu đã ra sân sớm từ rất lâu, đến lượt trường Quân sự Damocles ở vị trí thứ ba là phải chờ thêm một giờ nữa.

[Trường Quân sự Damocles đã vào.]

Hoắc Tuyên Sơn dẫn đầu, mang theo đội ngũ tiến vào đấu trường sa mạc. Vừa đi vào đã gặp ngay gió cát, giày giẫm lên sa mạc, có nhiệt độ truyền đến từ lòng bàn chân, như nhắc nhở mọi người từ hư không: bọn họ đã tiến vào sa mạc thật rồi, bất cứ lúc nào cũng có tinh thú xuất hiện.

Mười phút sau, đội tuyển trường tạo thành hình chữ gạo (米) và thả cơ giáp ra. Chiến sĩ độc lập tiến vào cơ giáp cần phải luôn cảnh giác với hoàn cảnh xung quanh, mà trường quân sự South Pasadena lúc này cũng vào từ lối vào.

“Chắc hẳn có rất nhiều người trước ống kính tò mò chuyện trong đấu trường sa mạc thế này, bên trong mênh mông bác ngát, không có gì che chắn ngoại trừ sa mạc trập trùng, thế nhân viên cứu hộ và ống kính ở đâu.” Phóng viên Truyền thông Lam Phạt đưa ống kính lên cao, ra hiệu cho người xem nhìn lên, “Năm chiếc máy bay lớn lơ lửng trên sa mạc, bên trong máy bay là nhân viên cứu hộ quan sát và những người nhận trao đổi. Phía dưới được trang bị ống kính công nghệ mới nhất, có thể thu rõ cảnh vật bên dưới xuyên qua những đám mây, nên các bạn không cần phải lo ống kính truyền hình trực tiếp có vấn đề. Tiếp theo hãy cùng chờ đợi màn trình diễn của trường Damocles. "

“Cùng nhau đi?” Kim Kha nhìn chỉ huy trường Quân sự South Pasadena là Cao Đường Ngân, lễ phép nghiêng người nói.

Hai trường quân sự đã đàm phán tại địa điểm thi đấu trước, lần này trường Quân sự Damocles đến sớm 10 phút, không đi ngay lập tức mà đợi ở lối vào, đợi người trường South Pasadena.

Cao Đường Ngân nhìn thoáng qua tổng binh của trường Quân sự Damocles, ý tứ không rõ ràng: “Cậu nên cảm ơn chúng tôi.”

Mặt Kim Kha không đổi sắc màu: “Theo như nhu cầu mỗi bên.”

Hai người lấy bản đồ ra, lần này Damocles rút được bản đồ coi như chi tiết, thêm bản đồ South Pasadena, gần như có thể tổng hợp hai bản đồ hoàn chỉnh.

Ngón tay của Cao Đường Ngân rơi ở một nơi: “Năm mươi dặm phía trước có một đàn tinh thú, chúng ta mỗi nhóm một nửa.”

Kim Kha lắc đầu từ chối: “Chúng ta chia theo số lượng chém giết, không ai chiếm cái lợi của ai.”

Cao Đường Ngân nhận lời.

“Có rất ít ốc đảo trong sa mạc, không có nhiều trạm tiếp tế, để đến càng sớm càng tốt thì chúng ta sẽ đi qua hai chỗ này.” Kim Kha chỉ

vào chỗ có hai hình tam giác màu xanh lá cây trên bản đồ.

“Vậy chúng ta tách ra tại trạm tiếp tế đầu tiên.” Cao Đường Ngân không chút do dự nói, “Chúng tôi sẽ đi một con đường khác.”

“Được.”

Mặc dù hai người nói hợp tác nhưng cũng cũng không muốn cùng đi đến đích.

Hai trường quân sự bắt đầu di chuyển về phía trước, cách rất gần, nhưng hoàn toàn có sự đề phòng.

Sau khi họ di chuyển một khoảng cách, những người từ trường Samuel cuối cùng đã đi vào sa mạc.

Khi họ bước vào, dấu vết của tất cả các trường đã bị che khuất bởi gió và cát, chỉ còn lại sa mạc rộng lớn.

“Chắc trường Damocles liên thủ với South Pasadena.” Cao Học Lâm cúi người nắm lấy một nắm cát, giơ tay buông lơi, nhìn hạt cát từng chút chảy từ kẽ ngón tay rơi xuống, “Bọn họ ngỡ đã tính toán tốt, đáng tiếc...”

Trong sa mạc, trường Damocles và South Pasadena di chuyển nhanh chóng theo một hướng, gió và cát chói mắt, nhiệt độ nóng, nhưng hơn 2,000 người di chuyển không tạo ra bất kỳ âm thanh nào, chỉ có dấu chân lớn nhỏ liên tục bị che khuất bởi cát phía sau, chứng mình rằng họ đã đến.

[Ngừng.]

Hai trường quân sự đồng loạt dừng lại, tất cả các động tác vẫn giữ nguyên cùng một nhịp điệu, kỳ lạ là không có bất kỳ người nào lên tiếng đã đã dừng hẳn lại.

“Đây là chỉ huy chính ra mệnh lệnh, hiện tại chắc sắp đến địa điểm của bầy tinh thú được đánh dấu trên bản đồ.” Ngư Thiên Hà giải thích trên bục cho chương trình trực tiếp, “Giống như bầy tinh thú này, thành viên chủ lực thường sẽ không ra tay, trừ phi có tinh thú cấp cao xuất hiện. Nhưng địa điểm này không giống như sẽ có tinh thú cấp cao, vừa lúc chúng ta có thể xem đội ngũ của đội tuyển và năng lực thống nhất chỉ huy của hai trường quân sự phối hợp như thế nào.”

“Nhớ không lầm, lá chắn bụi của trường Damocles không nhiều.” Tập Hạo Thiên nói một câu.

Ngư Thiên Hà gật đầu: “Vâng, cơ giáp không có lá chắn bụi trong sa mạc không chỉ ảnh hưởng đến năng lực chiến đấu của chiến sĩ độc lập, mà còn cần cơ giáp sư phải kịp thời dọn sạch cát bên trong cơ giáp sau đó, nếu không cát bụi tích tụ rất dễ làm cơ giáp xảy ra vấn đề.”

“Nếu như bọn họ chém giết xong những tinh thú này, toàn bộ đổi thành lá chắn bụi, là có thể gia tăng một bộ phận phòng hộ cơ giáp của thành viên đội tuyển trường.” Ứng Nguyệt Dung nhìn chỉ huy trường Damocles trong ống kính, nhưng bất kỳ một chỉ huy có lý trí nào cũng sẽ không đổi tất cả thẻ bài, ai biết phía sau sẽ gặp phải cái gì.

Sau khi mọi người nhanh chóng dừng lại, các thành viên chủ lực của hai trường quân sự liếc nhau, cuối cùng Thân Đồ Khôn đứng ra, điều khiển cơ giáp bay lên. Chỉ thấy anh ấy bay lên không trung và rút kiếm, sau đó đột nhiên lao xuống, quỳ một gối xuống đất, đưa một thanh kiếm rộng cắm thẳng vào cát, thân kiếm chìm sâu; đồng thời Thân Đồ Khôn nắm chặt chuôi kiếm, dùng sức di chuyển nó.

Sa mạc dường như bị ảnh hưởng bởi một cái gì đó vô hình, sỏi cát bắt đầu rung chuyển ra ngoài, lòng bàn chân của mọi người cảm thấy một tần số nhịp điệu kỳ lạ.

Đó là tinh thú!

Một số lượng lớn con rết màu vàng đất khổng lồ nhảy ra khỏi sa mạc.

Thân Đồ Khôn thu hồi kiếm rộng, đứng dậy trở lại đội ngũ, toàn bộ thành viên chủ lực lui về phía sau, để lại những con rết khổng lồ này cho đội tuyển trường đối phó.

Đội tuyển trường Damocles và đội tuyển trường South Pasadena đều tiến vào trạng thái chiến đấu, Vệ Tam và Đinh Hòa Mỹ đứng ở phía trước cơ giáp sư và chỉ huy, còn Niếp Hạo Tề thì đứng ở phía sau. Hai trăm đội được chia thành tốp nhỏ với năm người làm một đơn vị, đối phó với rết khổng lồ xuất hiện từ sa mạc.

Bề ngoài rết khổng lồ có màu vàng đất, ẩn nấp trong sa mạc làm hầu

như không thể nhìn thấy; nhưng đầu hơi ánh xanh, bụng có màu xanh nhạt, khoảng 20 cặp chân, một đôi chân hàm, chiều dài hơn sáu mét.

[Cẩn thận với cái hàm ở khúc chân đầu tiên của chúng, các tuyến ở đầu có độc, mang tính ăn mòn, có thể làm tổn thương cơ giáp.]

Vệ Tam "nghe" thấy thanh âm chỉ huy của tiểu đội, cùng Đinh Hòa Mỹ ra tay cùng lúc.

Đinh Hòa Mỹ bay lên không trung, dùng hỏa lực để thu hút sự chú ý của rết khổng lồ, còn Vệ Tam thì điều khiển Huyết Tích chạy về phía rết. Cô cho cơ giáp nhảy lên bên cạnh con rết khổng lồ, rút ra đao laser, chém vào đầu nó.

"Bang…"

Đao laser chém vào đầu rết khổng lồ để tạo ra một âm thanh chói tai, nhưng không gây hại cho nó, chỉ để lại một vết nông.

Cùng một lúc, các đội khác cũng gặp phải tình huống tương tự, đầu rết cứng vô cùng, cho dù đó là đao laser, kiếm hay đạn pháo, trong một thời gian không thể làm tổn thương chúng thì chớ, còn làm chúng kích động hơn.

Rết khổng lồ bị Vệ Tam chém một nhát, cũng không để ý đến tấn công của Đinh Hòa Mỹ giữa không trung, nó dùng cái hàm nhai tấn công Vệ Tam, cố gắng đâm thủng cơ giáp của cô.

Vệ Tam ngửa người ra phía sau tránh được tấn công của nó, nhưng giây tiếp theo nghênh đón cô chính là mấy cái chân của nó. Ánh mắt cô chăm chú, ngay tại đó lăn đi, cánh tay phải thả ra họng súng, liên tiếp cho đạn bắn trúng chân rết khổng lồ, nó đau đến nỗi né sang bên cạnh.

Đinh Hòa Mỹ lao xuống, hai ống đạn pháo trên vai liên tục tấn công lưng rết, làm cho nó có muốn cũng không trốn được.

Rết khổng lồ không thể chịu đựng được nữa, phát ra âm thanh "rít rít", ngửa đầu nâng nửa người trên, hàm và chân đồng loạt tấn công Đinh Hòa Mỹ.

Đinh Hòa Mỹ biến sang bên cạnh, né tránh tấn công của con rết, mà ngay lúc con rết nâng nửa người lên, đã tạo cho Vệ Tam góc tấn công

cực tốt.

Trong khoang cơ giáp, ngón tay Vệ Tam di chuyển nhanh chóng trên bảng điều khiển, cho cơ giáp đến gần rết, nắm chặt đao laser, đâm thẳng vào bụng nó.

“Rít…”

Cây đao đâm vào bụng, con rết khổng lồ cứng đờ, nhanh chóng bắt hóa điên lên, muốn xé nát phần bụng của cơ giáp này.

Vệ Tam ra một chiêu trôi chảy tất nhiên thể nào cho nó cơ hội nữa, thừa dịp nó muốn ngã xuống, hai chân cơ giáp cực nhanh tiến lên, hai tay cô cầm chuôi đao laser, dùng sức kéo về phía sau.

Rết khổng lồ được xẻ làm đôi, sự tấn công lúc hóa cuồng bạo lúc nãy cũng tan theo, nó ngã xuống đất vang rền.

Vệ Tam và Đinh Hòa Mỹ không dừng lại, quay sang chém giết những con rết khổng lồ khác. Niếp Hạo Tề ở lại phía sau, cùng với các chiến sĩ độc lập hạng nặng khác xây dựng phòng tuyến hỏa lực.

“Đây hẳn là lần đầu tiên hai trường quân sự gặp phải bầy tinh thú, bắt đầu có hơi lộn xộn về sau quen nhịp rồi thì ăn ý hơn nhiều.” Ngư Thiên Hà bình luận, “Số lượng tinh thú trong đường đua đồi núi giảm mạnh bởi vì mấy năm trước xảy ra chuyện, hơn nữa quân đội cố ý giảm bớt tinh thú cấp cao nên khi ra sân quá dễ dàng. Lần này thi đấu sa mạc thì khác hoàn toàn, không thể nào biết được quy mô của bầy tinh thú bên trong.”

“Tổng binh đội tuyển Damocles đã làm rất tốt, mặc dù không có kinh nghiệm nhưng thời gian kiểm soát đủ chính xác. Ngược lại, tổng binh của đội South Pasadena trước đây từng tham gia giải đấu lại có biểu hiện kém hơn một chút.” Tập Hạo Thiên nhìn Vệ Tam trong ống kính trực tiếp, “Xem ra cũng không chỉ biết đánh lén.”

Nghe người dẫn chương trình đặc biệt chỉ ra, giáo viên trường Quân sự Damocles ở đây cũng không có kích động gì cả. Bản thân Vệ Tam nổi tiếng ở trường, làm tổng binh đội tuyển trường đồng thời cũng gánh vác nhiệm vụ bắn súng, chí ít thực lực riêng cấp A đã không có vấn đề.

Trong màn hình trực tiếp, hình ảnh cơ giáp màu đỏ như máu kia hành động cực kỳ nhanh chóng, hơn nữa với sự thành thạo và tốc độ

tăng nhanh hơn, cuối cùng cô đã tách ra khỏi Đinh Hòa Mỹ, mỗi người chém giết tinh thú riêng.

Một giờ sau.

Cơ giáp Huyết Tích đứng thẳng, hai chân như có như không bị vùi trong cát, tay trái cầm đao laser dính máu màu xanh nhạt trong cơ thể rết khổng lồ; máu theo thân đao tóc tách rơi xuống, làm ướt cát dưới chân.

Vệ Tam ngồi trong khoang cơ giáp thất thần một lúc rồi mới nhảy ra.

[Trường Quân sự Damocles chém giết 243 tinh thú cấp A, trường Quân sự South Pasadena chém chết 201 tinh thú cấp A.]

Các loa phát thanh lan rộng khắp sa mạc từ trên cao, cùng lúc đó hướng của bọn họ cũng đã bị lộ bởi vì chùm sáng bắn lên.

“Kết thúc công việc.” Kim Kha buông tay ra, “Tất cả mọi người nghỉ ngơi tại chỗ, thời gian 30 phút.”

Khi cơ giáp sư của đội tuyển trợ giúp chiến sĩ độc lập kiểm kê và sửa chữa cơ giáp, Kim Kha và Cao Đường Ngân đi đổi phần thưởng.

Nhân viên chịu trách nhiệm trao đổi cũng ở trong một máy bay lớn trên bầu trời cao. Lúc có thông báo lần thứ nhất, bọn họ đã lái một chiếc máy bay nhỏ bay về phía này, bên trong có năng lượng, vật liệu và đồ ăn.

Kim Kha quả nhiên không thay đổi lá chắn bảo hộ, mà đổi thành vật liệu cơ giáp.

Lá chắn có yêu cầu cụ thể về hoàn cảnh, sau cuộc thi này thì rất ít sử dụng, nếu đổi rất lãng phí.

Về vấn đề này, ý tưởng của Kim Kha và Vệ Tam không bàn mà như nhau: Cướp!

“Có bảy chiếc cơ giáp bị tổn thương nghiêm trọng, năm chiếc cơ giáp khác có cát ở khớp gối, cát trộn lẫn vào trong động cơ, vừa rồi lúc chiến đấu đã bị thiêu rụi.” Vệ Tam kiểm kê xong, nói với Kim Kha, “Mấy cơ giáp của tiểu đội khác cũng được kiểm kê xong.”

Kim Kha nhìn về phía sau: “Khi thời gian đến, chúng ta sẽ tiếp tục đi

về phía trước, đến trạm tiếp tế đầu tiên thì dừng lại để mai phục Samuel, lấy lá chắn vào tay."

Lúc này Cao Đường Ngân đi tới: "Nói đã, chúng ta sẽ tách ra ở trạm tiếp tế đầu tiên, cậu nhớ kỹ lời hứa hẹn của mình đấy."

Sau trận đàm phán trước đó với Cao Đường Ngân, vào hai trận đấu tiếp theo, nếu Samuel ngăn cản South Pasadena thì Damocles phải ra tay với cái giá là năng lượng lần trước. Và, cuộc hành quân chung này của hai trường được dùng để răn đe trường Samuel ở hậu phương.

"Đương nhiên." Kim Kha cười vui, "Nhưng mà mấy cô tách ra sớm như vậy, không sợ Samuel sẽ tìm South Pasadena, đến lúc đó lỡ mà tụi này đuổi không kịp…"

"Đây là cân nhắc của chúng tôi." Cao Đường Ngân nhìn về phía sa mạc xám vàng phương xa, "Hai trường quân sự vẫn luôn ở cùng một chỗ làm lúc phân chia bầy tinh thú luôn chịu thiệt."

Chờ sau khi cô rời đi, nụ cười trên mặt Kim Kha phai nhạt, tuyệt đối không thể là lý do đơn giản như vậy khiến Cao Đường Ngân phải tách ra với bọn họ ở trạm tiếp tế đầu tiên.

Vậy nên… nguyên nhân là gì?

Hai trường quân sự cứ thế đi lên phía trước, đồng thời song phương liên tục thăm dò, chỉ huy chính thì thay phiên lẫn nhau.

Vệ Tam ở bên cạnh thấy mà đau đầu, cô thấy phiền cảm giác tính kế tới lui này ghê. Thế là cô trở lại tiểu đội của mình, đi cùng bọn Đinh Hòa Mỹ.

[Trường Quân sự Đế Quốc chém giết 5 tinh thú SS.]

Giữa chừng thì có tiếng loa phát thanh vang lên, mọi người theo bản năng nhìn về phía xa.

Đây là đội chủ lực ra tay.

Cách một khoảng cũng chả gần, hai nhóm người của trường quân sự ngẩng đầu nhìn xong thì tiếp tục đi về phía trước.

….

Trạm tiếp tế.

Đó là một ngôi nhà màu xanh lá đơn sơ với năm phần thực phẩm tiếp tế tương ứng, cũng có số lượng nhiều ít như nhau.

Các thành viên chủ lực đi vào, đội tuyển trường ở lại canh giữ bên ngoài.

Sau khi Kim Kha bước vào thì không do dự gì đã cầm túi tiếp tế thứ ba, Cao Đường Ngân tụt lại phía sau một bước chỉ có thể lấy cái túi tiếp tế thứ tư.

“Sinh viên trường Damocles mấy anh hơi quá đáng rồi đấy.” Một giáo viên South Pasadena tức giận nói trong buổi phát sóng trực tiếp, số lượng gói tiếp tế không chênh lệch nhiều, những năm trước các trường quân sự khác thấy có nhiều nữ sinh ở South Pasadena nên luôn nhường trước.

Hạng Minh Hóa tranh cãi: “Trường quân sự South Pasadena cũng là trường quân sự, tại sao muốn người khác nhường. Tất cả các trận đấu đều cạnh tranh công bằng, mỗi người đều dựa vào bản lĩnh. Các thành viên chủ lực bên trong đều không có bất mãn thì thôi, thầy cô ở bên ngoài như vũ nhục bọn họ.”

Giáo viên South Pasadena đỏ mặt, ông không có ý như vậy, nhưng vấn đề này đã được như vậy qua mấy năm rồi, trường Damocles cũng nhường luôn nên khiến ông đã quen với chuyện này. Nay đột nhiên bị phá vỡ làm cho ông sinh lòng bất mãn.

Cao Đường Ngân lấy xong gói tiếp tế: “Chúng ta sẽ tách ra ở đây.”

Kim Kha: “Tốt, tạm biệt.”

Các thành viên chủ chốt của South Pasadena đi ra ngoài, kế đó mang theo đội tuyển trường thay đổi đội hình và nhanh chóng rời đi theo một hướng khác.

Kim Kha đi ra nhìn theo hướng biến mất của họ, cuối cùng đột nhiên nói: “Không đúng, chúng ta đi thôi.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói

Vệ Tam: Có dịch dinh dưỡng trong túi tiếp tế chăng, cho tớ uống trước rồi mới đi được không? Đứa nhóc đang đói.

Chương 64

“mày mới là đứa không ngoan”

Hai gói tiếp tế đầu tiên đã bị lấy đi, rõ ràng chính là trường Đế Quốc và viện Bình Thông, nhưng dưới tình huống trường Đế Quốc giết chết tinh thú SS, Damocles và South Pasadena đều có thu hoạch, thì viện Bình Thông hoàn toàn không có bất kỳ động tĩnh nào, không thể định vị.

Y như thế, trường Samuel ra trận cuối cũng không có tin tức, như thể biến mất.

Kết hợp với việc South Pasadena hai lần nhấn mạnh phải tách ra khỏi trạm tiếp tế số 1, Kim Kha không thể không suy nghĩ nhiều.

Cậu yêu cầu tất cả mọi người ngay lập tức chỉnh đốn và rời đi.

Nơi chiếu trực tiếp.

Giáo viên dẫn đội đưa tay vuốt cằm với một nụ cười không thể giải thích: “Giờ mới hiểu thông thì đã muộn.”

Bên trong màn ảnh, viện Bình Thông và trường Samuel đã tới nhằm chặn trường Damocles trước và sau trong trạm tiếp tế.

Họ đi bộ không quá hai cây số là viện Bình Thông đột nhiên xuất hiện.

Năm thành viên chủ lực của viện Bình Thông đứng ở phía trước, đằng sau là 1,000 thành viên của đội tuyển trường, im lặng xuất hiện trước mặt các sinh viên Damocles.

Kim Kha ra hiệu cho tất cả mọi người dừng lại, nhìn chỉ huy chính của viện Bình Thông là Lộ Thời Bạch, chắc chắn: “Anh hợp tác với trường Samuel.”

Cậu còn cho rằng viện Bình Thông trước mắt sẽ tập trung vào việc cạnh tranh với trường Đế Quốc cho vị trí đầu tiên, thay vì lãng phí thời gian vào bọn họ; chẳng ngờ được viện Bình Thông bây giờ đã hợp tác với Samuel.

Lộ Thời Bạch đẩy kính đơn bên mắt trái: “Bây giờ không giống như

trước đây, viện Bình Thông rất vui khi hợp tác với các trường quân sự khác để cùng tiến bộ."

Liêu Như Ninh điều khiển cơ giáp, cất bước về phía trước, rút ra đao ba vòng: "Muốn chiến liền chiến, thiếu gia theo hầu."

"Chúng tôi tạm thời không muốn đánh nhau với mấy cậu." Lộ Thời Bạch đứng trên cồn cát, hai vị chiến sĩ độc lập đứng ở bên cạnh, mơ hồ có ý bảo vệ, "Vừa mới vào thi đấu mà làm to chuyện thì không tốt cho ai cả."

Kim Kha bảo Liêu Như Ninh trở về, nhìn về phía Lộ Thời Bạch: "Cho nên mấy anh nghĩ thế nào?"

Lộ Thời Bạch không nói chuyện, nhưng nhìn về phía sau trường Quân sự Damocles.

- --Trường Samuel đến.

Trước sau bị giáp công, tình cảnh trận đấu trước đó được tái hiện, chỉ có điều lần này đến lượt trường Damocles bị cô lập.

Cao Học Lâm đứng ở phía sau: "Lời Samuel nói ra chưa từng thu hồi."

"Nói tới chuyện thứ nhất, chính là giết chết tổng binh của tụi bây." Shaω Eli vẫn còn nhớ sự xấu hổ của cái tát đó, "Bây giờ là lúc để thực hiện lời hứa của tụi này."

Đột nhiên bị nhắc đến, Vệ Tam mở to mắt nhìn về phía trường quân sự Samuel, hiếm khi không lên tiếng.

Bộ dạng này của cô càng khiến Shaω Eli cho rằng Vệ Tam sợ hãi, gã đắc ý: "Cho mày một cơ hội, thành viên chủ lực của chúng tao không ra tay, mày đánh một trận nữa với tổng binh Samuel."

Thấy một số người bên trường Damocles thở phào nhẹ nhõm, Shaω Eli nói thêm một câu ác liệt: "Và tổng binh viện Bình Thông."

Gã vừa dứt lời, phía trước đội tuyển viện Bình Thông đã đi ra một người, ánh mắt sắc bén, dáng người gầy gò, mang theo vẻ trầm tĩnh khó tả.

Hai đánh một.

Hơn nữa là hai cơ giáp cấp S điều khiển cơ giáp cấp A.

Không ít người trong trường Damocles có sắc mặt khó coi, đây là bắt nạt người khác ngay ban ngày mà.

“Mấy người hợp tác chỉ vì đối phó với một tổng binh của đội tuyển trường chúng tôi?” Kim Kha nhìn Lộ Thời Bạch, “Cái này chẳng có ý nghĩa gì, không bằng cho thành viên chủ lực đến?”

Lộ Thời Bạch đầu và mỉm cười: “Tôi nghĩ rằng hợp tác như vậy là rất tốt, mất một tổng binh đội tuyển mà thôi, không có hại cho bất cứ ai.”

Không thể không nói viện Bình Thông khá biết làm người khác phật lòng. Tổng binh đội tuyển trường không quan trọng, cũng không quan trọng như các thành viên chính, nhưng nó có ý nghĩa rất lớn đối với đội tuyển trường.

Bây giờ trước mặt tất cả mọi người trong đội tuyển trường cùng các thành viên của đội chủ lực, nếu tổng binh của trường bị các trường khác ném ra ngoài, lòng tin của đội tuyển trường sẽ bị sụt giảm nghiêm trọng.

Lúc này ống kính trực tiếp nhìn vào các thành viên chủ lực của trường Quân sự Damocles, tiến hành quay cận cảnh.

Bề ngoài Kim Kha vẫn không khác gì bình thường, dù sao cũng là chỉ huy, bất kể xảy ra chuyện gì cũng phải điều khiển tốt cảm xúc của mình. Mà Ứng Thành Hà và Thân Đồ Khôn thỉnh thoảng nhìn về phía Vệ Tam, trong mắt khó nén lo âu. Còn Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh hoàn toàn không có phản ứng gì, nhất là Liêu Như Ninh, vừa rồi rõ ràng làm chuyện xúc động, nay lại cúi đầu đùa giỡn ngón tay mình.

Hạng Minh Hóa và Giải Ngữ Mạn liếc nhau, đều nhìn ra sự khác thường trong mắt tên nhóc này. Liêu Như Ninh có tướng mạo trẻo, ngày thường không nói lời nào giống như một người yên tĩnh nhưng vừa mở miệng là biết thế nào là pháo nổ, không nhũn nhặn được cái gì.

Hơn nữa tháng trước rất thân thiết với Vệ Tam, rõ là bạn bè; tuy rằng không biết vì sao Vệ Tam có thể thân thiết với em ấy nhưng mọi người chỉ coi Vệ Tam như người am hiểu kết bạn.

Theo lý thuyết, Liêu Như Ninh không nên bình tĩnh như vậy.

Nhưng thần sắc của mấy vị thành viên chủ lực này trong mắt người ngoài hết sức bình thường, tổng binh đội tuyển trường mặc dù chiếm một danh hiệu có chữ "tổng", nhưng nói cho cùng cũng chỉ là một chiến sĩ độc lập cấp A mà thôi.

Bên trong đấu trường.

Vệ Tam ngửa đầu nhìn lên trời một cái, sau đó hỏi Lộ Thời Bạch: "Đội tuyển viện Bình Thông cũng xen vào chuyện này?"

Lộ Thời Bạch mỉm cười nói: "Viện Bình Thông chỉ cho một tổng binh đội tuyển trường, những người khác chỉ vây xem."

"Tôi đồng ý." Vệ Tam xoay cổ tay, "Hai người cùng lên đi."

"Còn có tính khí nôn nóng." Shaω Eli chậc chậc một tiếng, để cho tổng binh của đội tuyển trường mình đi qua.

Vệ Tam làm một cái thủ thế với đội tuyển trường Damocles.

Mấy trường quân sự để trống vị trí trung tâm, nhường cho ba người tổng binh của ba trường.

Vệ Tam tiến vào cơ giáp, cả người màu đỏ như máu đứng trên sa mạc, bên trái là cơ giáp tổng binh Samuel, bên phải là cơ giáp tổng binh viện Bình Thông.

Cùng lúc đó, đội tuyển trường quân sự Damocles đột nhiên bạo loạn, tấn công đội tuyển trường Samuel.

Mọi người lắp bắp kinh hãi, thành viên chủ lực Samuel theo bản năng ra tay, bị mấy người Liêu Như Ninh tới ngăn trở.

"Muốn ra tay à?" Liêu Như Ninh cười lạnh hỏi ngược lại.

Cao Học Lâm ra hiệu cho các thành viên chủ lực lui về phía sau, bọn họ và viện Bình Thông lén đạt được thỏa thuận, hiện tại chỉ cho một tổng binh đi ra, những người khác sẽ không nhúng tay vào.

Ra trận mới được một ngày, không ai muốn có một cuộc xung đột lớn, nếu không chả đi tiếp về sau được nữa.

Hai đội tuyển trường bắt đầu đấu dây dưa, ở giữa còn có cơ giáp sư của đội tuyển trường Damocles tận dụng mọi thứ, thừa dịp cháy nhà đi hôi của, dỡ bỏ lá chắn bụi của Samuel, sau đó dùng tốc độ cực nhanh lắp đặt trên cơ giáp của thành viên tiểu đội mình.

Tốc độ nhanh đến nỗi làm cho Ngư Thiên Hà đang ở hiện trường trực tiếp cũng ngạc nhiên và thán hục.

“Kỹ thuật này của cơ giáp sư của trường Damocles, thật sự…” Ngư Thiên Hà cân nhắc từ ngữ hồi lâu, rốt cục khen, “Xuất thần nhập hóa.”

Bản thân có lợi thế sân nhà, đội tuyển trường Damocles thích nghi tốt hơn với chiến đấu sa mạc, tận dụng gió cát và mặt đất sụp đổ, gần như một mặt áp chế đội tuyển trường Samuel. Các thành viên chủ lực của Samuel đứng tại chỗ, trơ mắt nhìn đội tuyển của mình bị cướp bóc quang minh chính đại, còn trong lòng thì chửi mẹ nó.

Shaω Eli không thể nhìn nữa đành phải đi xem tổng binh chiến đấu ở giữa, muốn tìm sự an ủi.

Khi hai tổng binh viện Bình Thông và Samuel chiến đấu, đương nhiên không có ăn ý, nhưng hai chọi một, lại là cấp S nên nắm chắc tiết tấu vô cùng chính xác. Hai chiếc cơ giáp một dùng kiếm hạt laser, một dùng vũ khí hạng nặng, tấn công gần và xa.

Vệ Tam trốn rất vội vàng.

Cơ giáp màu đen do tổng binh viện Bình Thông điều khiển rơi vào một nơi không xa không gần, trên vai có hai họng súng, lái nó bắn thẳng vào Vệ Tam.

Vệ Tam nhảy lên, cánh tay phải đảo ngược bắn về phía tổng binh viện Bình Thông, đạn hai bên giao nhau giữa đường trên không trung và nổ tung.

Mà lúc này tổng binh Samuel chợt áp sát, kiếm hạt laser chém thẳng tới.

Tay trái Vệ Tam nâng lên, dùng đao laser chống lại kiếm của y, hơn nữa cánh tay phải cũng không buông xuống, trong lúc nhất thời có được thế cân bằng với hai người họn họ.

Hiển nhiên hai người cũng không ngờ tay trái và phải của Vệ Tam lại vận dụng thuận lợi như vậy, tổng binh viện Bình Thông thu hồi họng pháo, chậm rãi rút ra một cây thương dài.

Thay đổi chiến thuật, cả hai đều đánh cận chiến.

Vệ Tam dừng lại, cố gắng kéo dài khoảng cách, tuy nhiên hai người lúc nào cũng muốn tiếp cận, không cho cô cơ hội.

Một kiếm một thương với thế tới ác liệt, con đường phía trước và phía sau đã bị chặn kín.

Mặt Vệ Tam trong khoang cơ giáp hiện lên một ít bực bội, một tay cô cầm đao laser chém ngược, chống lại thương của tổng binh viện Bình Thông sau lưng, họng súng bắn về phía cổ tay tổng binh Samuel đang nắm kiếm hạt laser. Một giây sau cô đưa chân đạp vào ngực tổng binh Samuel, cánh tay trái thu lực, nửa người trên uốn cong, tránh thoát mũi thương của tổng binh Bình Thông.

Cô nắm lấy thời cơ tổng binh Samuel rút lui, kéo dài khoảng cách với tổng binh viện Bình Thông, cứng rắn phá ra một con đường sống.

Ứng Thành Hà đứng đó vì cô mà quẹt mồ hôi, anh nhìn mấy trận cấp 3S mà cũng chưa từng căng thẳng như vậy.

Một lần hai lần bị Vệ Tam phá vỡ, tổng binh viện Bình Thông và Samuel bộc phát sức sống, từng người một nâng cảm giác lên cao nhất, khắc sâu tất cả cấu trúc của cơ giáp vào trong lòng, sau đó phát động thế tấn công.

Mỗi một lần tốc độ đều có thể đạt tới giá trị cao nhất của cơ giáp, đây chính là chỗ tốt của người cảm giác cấp cao điều khiển cơ giáp cấp thấp, có thể duy trì tình trạng tốt nhất của cơ giáp trong thời gian dài.

Tổng binh Samuel găm kiếm hạt laser tới, mũi kiếm chỉ thẳng vào ngực cơ giáp Vệ Tam, Vệ Tam né tránh không kịp nên dùng đao laser chắn ở ngực. Kiếm hạt laser đâm vào trên thân đao laser phát ra âm thanh chói tai, Vệ Tam bị y ép lui thêm vài bước. Lúc này tổng binh Samuel đột nhiên mở cánh kim loại, vỗ cánh chim mãnh liệt đập về phía Huyết Tích.

Ánh mắt Vệ Tam chú tâm, cắn răng nhanh chóng rút ra đao laser, đồng thời lăn về phía sa mạc, tránh thoát tấn công của tổng binh

Samuel.

Cô không có lá chắn bụi, lăn như vậy làm các khớp cơ giáp khó có thể tránh được có cát lọt vào.

So với người khác, Vệ Tam nhận thấy số liệu của cơ giáp bắt đầu phát sinh biến hóa rất nhỏ đến vô hình nhanh hơn.

Cô điều khiển Huyết Tích cấp tốc đứng dậy, kết quả là thanh kiếm của tổng binh Samuel nghênh đón, xẹt qua mặt cát, mang theo cát vàng nơi nơi.

Tầm mắt Vệ Tam có một thời gian ngắn mơ hồ, cô liên tục lui về phía sau, muốn tránh cát vàng, nhưng không ngờ viện Bình Thông đã ở phía sau chờ mình

Tổng binh viện Bình Thông đâm tới một thương, đâm tới, không trúng, tiếp tục tấn công, thương đâm vào vị trí chết người.

Mà lúc này tổng binh Samuel lại một lần nữa tới gần cô, kiếm hạt laser theo sát phía sau, tốc độ và lực lượng của hai người này so với trước tăng lên gấp đôi.

Vệ Tam miễn cưỡng tránh thoát tấn công từ kiếm của Samuel, đao laser đang muốn chống đỡ thương của tổng binh Bình Thông, thế mà tổng binh Bình Thông làm động tác giả, giây tiếp theo vòng qua đao laser của cô, dùng thương đâm vào đùi cô từ dưới lên trên.

Vệ Tam cứng đờ.

“Mẹ kiếp!” Liêu Như Ninh đang xem cuộc chiến đột nhiên bật ra một tiếng, sau đó giơ tay che mắt mình, cúi đầu nhìn cát vàng dưới chân.

Hoắc Tuyên Sơn giờ phút này cũng không nhìn vào giữa nữa, mà ngửa đầu nhìn lên trời, giống như mây trên trời rất thú vị.

Mấy người Kim Kha nhìn thoáng qua hai người này, cho rằng Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh không đành lòng nhìn Vệ Tam bị thương.

Bởi thần kinh thân máy thông qua cảm giác tức thời truyền đạt đến não Vệ Tam giống như đùi cô cũng bị thương dài đâm trúng.

Nhưng giờ phút này trong đầu Vệ Tam không phải đầy đau đớn, mà

là cơ giáp của mình bị phá, pháaaaa rồi!

Tâm tình ban đầu đã không nói là tốt, Vệ Tam bây giờ phát nổ.

Có người dám làm thương cơ giáp của cô!

Tổng binh viện Bình Thông vẫn chưa phát hiện có gì thay đổi, hắn dùng sức rút thương dài ra, muốn tiếp tục đâm vào Vệ Tam.

Vệ Tam hoàn toàn không trốn, mắt thấy thương dài sẽ đâm vào chính mình, cô bèn đưa tay nắm luôn thương của hắn, bàn tay dùng sức, cánh tay cơ giáp thậm chí còn phát ra âm thanh kẽo kẹt.

“Rắc…”

Thương dài của tổng binh viện Bình Thông bị bẻ gãy, trong lúc hắn ngây người, Vệ Tam tiến lên bằng hai cước, một cước đá vào đầu gối hắn, khiến hắn quỳ một gối xuống đất, một cước khác đá ngang vào chỗ nối tiếp ở cổ cơ giáp.

Sau khi bị một cước bổ xong, tổng binh viện Bình Thông trong khoang cơ giáp đầu tiên phun ra một ngụm máu lớn, lập tức hôn mê.

Mặc dù vậy, Vệ Tam cũng không buông tha cho hắn, một quyền lại một quyền đấm hắn lún vào cát vàng.

Cơ giáp màu đỏ như hóa cuồng bạo, mất đi lý trí, ra tay ác độc với cơ giáp tổng binh viện Bình Thông, mãi cho đến khi cơ giáp bị hư hại hoàn toàn, tự động bị loại, nhân viên cứu hộ bắt đầu chạy tới bên này.

Khi mọi người cho rằng đây là chấm dứt, Vệ Tam thế cứ kéo nó ra, bé gãy cánh tay và đùi cơ giáp, moi ra năng lượng và lá chắn bụi, ngay cả động cơ cũng không buông tha.

Cô ra ý bảo cơ giáp sư của tiểu đội mình tới thu đi, lại một phen kéo tổng binh trong khoang cơ giáp ra, ném thẳng trước mặt thành viên chủ lực viện Bình Thông.

Sau đó Vệ Tam xoay người đối diện với tổng binh Samuel, nghiêng đầu, giọng điệu tản ra sự cáu gắt: “Mày mới là đứa không ngoan.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói

Vệ Tam: Chơi đùa với mấy người mà thôi, mà làm tổn thương cơ giáp tôi thật, thì gi/ết chết mấy người!

Chương 65

“chân tao giẫm lên cũng chưa bao giờ thu lại“

Lúc nhìn thấy Vệ Tam chỉ dùng hai cước đã đánh bại tổng binh viện Bình Thông, sau lưng tổng binh Samuel đột nhiên dâng lên hàn ý. Nhớ tới tình huống bi thảm khi đôi cánh bị cắt và mình bị ném trên mặt đất, y chợt sững sờ tại chỗ. Chờ phục hồi tinh thần lại thì thấy tiếp một màn điên cuồng của Vệ Tam khiến người tê dại một nửa.

Tại sao lần nào cô ta cũng chợt bùng nổ vậy?

Đến bây giờ nghe được lời của Vệ Tam, tổng binh Samuel theo bản năng lui về phía sau một bước.

Hiện trường trực tiếp.

“Tổng binh đội tuyển trường Samuel sắp thua.” Tập Hạo Thiên lạnh nhạt nói.

Khoảnh khắc một chiến sĩ độc lập mất đi ý chí chiến đấu, y nhất định sẽ bại trận.

“Vệ Tam đột nhiên hóa cuồng, hai tổng binh cũng không đè được em ấy, nghe nói em ấy chỉ là chiến sĩ độc lập siêu cấp A.” Ngư Thiên Hà đăm chiêu.

Ứng Nguyệt Dung tựa vào ghế: “Em ấy có mục đích của riêng mình, ngay từ đầu hỏi Lộ Thời bạch của viện Bình Thông rằng mấy người khác có nhúng tay vào hay không, sau đó để cho đội tuyển trường mình đối đầu với đội tuyển trường Samuel cũng là vì cướp lá chắn bụi, chỉ sợ ngay từ đầu đã muốn kéo dài thời gian.”

Ý nghĩ của một người chỉ huy như Ứng Nguyệt Dung luôn sâu hơn những người khác một chút.

Tập Hạo Thiên bên cạnh bổ sung: “Còn có ý thăm dò tổng binh viện Bình Thông, trận trước em ấy và tổng binh Samuel đối đầu, người kia cũng không rõ chuyện gì.”

“Phải không?” Ngư Thiên Hà luôn cảm thấy chỗ nào đó không đúng, khi Vệ Tam cuồng bạo và ra tay, trường Damocles còn đang giằng co cùng một chỗ với trường Samuel, thời cơ cũng không tốt.

Hơn nữa...

Ngư Thiên Hà nhìn về hai chiến sĩ độc lập chủ lực một nhìn trời một nhìn đất của Damocles trong màn ảnh, biểu hiện của hai người này quái đản lắm.

Nhưng hai người dẫn chương trình khác đã có một lời giải thích rõ ràng, bà cũng không nên đưa ra nghi vấn nữa.

Bên trong sân.

Vệ Tam cầm đao laser, mũi đao rũ xuống đất, từng bước một chậm rãi đi về phía tổng binh Samuel, mũi đao xẹt qua mặt cát tại ra vết lõm nông, rất nhanh lại bị gió cát là phẳng.

“Mày muốn đánh tao không?” Vệ Tam hỏi y.

Miệng Tổng binh Samuel trong khoang cơ giáp muốn than khổ, không biết y dính cái nghiệp ác gì mà hai lần thi đấu, tinh gì đó thú còn chưa có cơ hội đụng vào, hiện tại chuẩn bị gãy luôn trong tay Vệ Tam.

Vệ Tam giương đao, tổng binh Samuel không điều khiển được lui về phía sau, nhưng giây sau cô thu đao lại.

“Làm người phải nói đạo lý.” Vệ Tam mỗi lần nói một câu liền đi về phía trước một bước, “Hai người tụi bây đánh một mình tao, da mặt cũng không cần, vậy…. Tao lột da mặt mày được không?”

Phòng tuyến tâm lý của tổng binh Samuel sụp đổ rồi thế mà ngược lại còn có sức tấn công Vệ Tam.

Vệ Tam nghiêng người né tránh một kiếm lung tung của y, đưa tay nắm lấy cổ tay y, dùng sức vặn một cái, kiếm hạt laser của đối phương cứ thế trực tiếp rời tay.

Tay kia của cô nhanh chóng chụp được kiếm hạt laser, cổ tay tổng binh Samuel bị bẻ gãy, y nén đau muốn bay lên đá về phía Vệ Tam thì bị cô đá trở lại.

Vệ Tam cầm kiếm hạt laser của y, cắt đứt đùi y luôn.

Tổng binh Samuel bất chấp nỗi thống khổ trong nháy mắt truyền vào

trong đầu, điều khiển cơ giáp vội vàng chạy trốn, một đường chạy về phía thành viên chủ lực Samuel.

Vệ Tam khom lưng nhặt chân y lên, kéo lá chắn bụi ném về phía tiểu đội phía sau, lại đuổi theo, trong phạm vi y chạy thoát, một tay kéo người trở về.

“Trốn cái gì?” Vệ Tam đã quen với cơ giáp của mình, “Lúc trước không phải đánh rất vui à?”

“Lời tụi bây nói không bao giờ rút lại.” Chân cô giẫm lên ngực tổng binh Samuel, đứng chính diện hướng về phía chỉ huy chính Cao Học Lâm của Samuel, “Chân Vệ Tam tao giẫm lên cũng chưa bao giờ thu lại.”

Dứt lời, dùng sức một chân trực tiếp đạp xuyên qua ngực cơ giáp tổng binh Samuel, khiến khoang cơ giáp của nó lộ ra.

Trong nháy mắt đó, sắc mặt Cao Học Lâm vô cùng âm u.

Đang xem phát sóng trực tiếp.

[Má nó má nó, ngon, tôi là fan của tổng binh trường Damocles này!]

[Chỉ có tui nhớ mãi không quên biểu hiện của hai chiến sĩ độc lập của bọn họ vừa rồi sao? Lúc đầu nghĩ rằng họ không đành lòng nhìn tổng binh của mình bị loại, bây giờ sao lại như đồng tình với các tổng binh khác?]

[Đến bây giờ bọn họ còn một người nhìn trời một người nhìn đất.]

[Thành thật mà nói, Vệ Tam này biết đánh nhau đấy hơn nữa hiện tại bạn ấy kéo bao nhiêu giá trị thù hận rồi? Cảm giác được giá trị thù hận trên trường quân sự Damocles đều do bạn ấy kéo tới.]

[Ngoại trừ không đánh với tổng binh trường Đế Quốc, có vẻ như ba tổng binh của ba trường quân sự khác như là hòn đá kê chân của cô nàng vậy.]

[Cậu ấy chống lại tổng binh của trường Đế Quốc chắc gì đã thắng chứ.]

[Thực sự chắc gì cô nàng thắng được bên đó đâu. Bên Đế Quốc cũng là một siêu A, trong khi năm trước tổng binh bọn họ đều là cấp S.

Năm nay giết được người ta thì thực lực tổng binh tuyệt đối không thấp.]

Khán giả đang bàn tán sôi nổi, Vệ Tam đã phá hủy cơ giáp tổng binh Samuel trước khi nhân viên cứu hộ đến.

Và lần này là trước mặt các thành viên chủ lực của Samuel.

Đội tuyển trường cũng đã cướp được gần hết, tất cả đều dừng tay, nhóm cơ giáp sư thắng lợi trở về.

[Tổng binh của đội tuyển viện Bình Thông bị loại, tổng binh Samuel bị loại. Lặp lại…]

Vừa nghe giọng thông báo, Vệ Tam đã nhảy trong cơ giáp ra, nhìn về phía Lộ Thời Bạch bên viện Bình Thông, thờ ơ cất tiếng: “Anh về có lẽ nên đổi tên, bằng không cả đời ‘Lại Thất Bại’.”

“Ha ha ha ha.” Liêu Như Ninh là người đầu tiên cười ra tiếng, hơn nữa cười không kiêng nể gì cả, cậu dựa vào Vệ Tam, cười trên nỗi đau của người khác, “Có lẽ bọn họ muốn được ‘Lại Thất Bại’.”

Tông Chính Việt Nhân của viện Bình Thông liếc mắt nhìn Vệ Tam một chút, xoay người: “Đi.”

Trong nháy mắt, tất cả mọi người trong viện Bình Thông đã bình tĩnh lại, nhanh chóng nghiêm nghị rời khỏi nơi này.

Samuel vào trạm tiếp tế để lấy túi tiếp tế của mình và nhanh chóng rời đi, nhưng tất cả mọi người đều có sắc mặt vô cùng uất ức.

Hai đánh một còn bại, thậm chí bị Damocles cướp một lần nữa, mất một loạt mấy lá chắn bụi.

Đúng thật là… Sự ô nhục lớn nhất từ trước tới nay.

Kim Kha đến vỗ vỗ vai Vệ Tam: “Vất vả rồi.”

Trường Quân sự Damocles không rời đi, nghỉ ngơi tại chỗ và phục hồi cơ giáp. Một số cơ giáp bị hư hại có cơ giáp Vệ Tam ở trong đó. Bên trong cơ giáp của cô đã có cát, có lẽ không có ảnh hưởng quá lớn đến những người khác, nhưng đối với cô là một vấn đề rất nghiêm trọng.

Cơ mà chỉ cần làm sạch, sau đó lắp lá chắn bụi để che lên thì tình huống thế này sẽ không xuất hiện nữa.

Samuel và Viện Bình Thông, mỗi người "tặng" một bộ cho cô ấy.

...

"Hai tổng binh đội tuyển trường?" Công Nghi Giác xoay người nhìn về phía chùm ánh sáng, "Damocles và South Pasadena liên thủ, làm sao còn liên lụy đến viện Bình Thông?"

Ứng Tinh Quyết buông tay xuống, mở mắt ra: "Ngược lại."

"Cái gì?" Công Nghi Giác sửng sốt.

Ứng Tinh Quyết lấy bút ra làm xong dấu hiệu trên bản đồ, ngẩng đầu lên: "Viện Bình Thông và Samuel liên thủ đối phó tổng binh kia, South Pasadena đứng ngoài cuộc."

Tư Đồ Gia bên cạnh cũng không rõ: "Viện Bình Thông có mưu đồ gì? Lãng phí thời gian chỉ vì giúp Samuel hả giận?"

Ứng Tinh Quyết cất bản đồ và bút, nắm tay ho vài tiếng, màu môi càng thêm tái nhợt: "Vì hợp tác sau này."

Những năm trước South Pasadena có thực lực không mạnh như Samuel, năm nay thực lực chỉ có thể nói là chưa biết, so ra thì Samuel ổn định hơn. Viện Bình Thông muốn liên hiệp với bọn họ, ở giai đoạn sau đối phó với trường Đế Quốc.

Về phần Damocles, trường quân sự này trong những năm trước cứ một lòng xông về phía trước, giết chết tinh thú, cộng với các trường nhìn chằm chằm vào quân khu phía sau nữa nên hiếm khi hợp tác với người khác.

Theo quan điểm của Ứng Tinh Quyết, kỷ luật của iện Bình Thông bề ngoài cực kỳ nghiêm khắc, giống như quân nhân nhất, nhưng thực chất người của trường Quân sự Damocles có tinh thần quân nhân hơn.

- ---Kiên định, cố chấp.

"Hai tổng binh đánh không lại một người, tổng binh tên Vệ Tam kia cũng có chút bản lĩnh." Tư Đồ Gia chậc chậc một tiếng, "Không biết

tổng binh đội tuyển trường chúng ta chống lại cô ta như thế nào?"

"Chỉ dùng cơ giáp cấp A, cấp S phát huy có hạn, đối đầu với siêu cấp A không thể biết thắng thua." Công Nghi Giác là cơ giáp sư, càng hiểu rõ chênh lệch trong đó, "Bản thân siêu A đang ở trong trạng thái huyền diệu không thể nói rõ. Đừng quên tổng binh Đế Quốc chúng ta đánh bại chiến sĩ độc lập SS dùng cơ giáp cấp A, Vệ Tam tuyệt đối không phải là đối thủ của cậu ta."

"Thế thì." Tư Đồ Gia mở cơ giáp ra, đi vào trước hỏi, "Có muốn đội tuyển trường cũng đuổi theo, để sớm đến đích một chút."

Ứng Tinh Quyết hạ mắt, nhìn tay phải của mình, một lúc lâu sau: "Đội chủ lực và đội tuyển trường Damocles sẽ không ở bên nhau, để cho đội tuyển trường Đế Quốc giải quyết đội tuyển trường của họ."

"Bây giờ ra tay?" Cơ Sơ Vũ khó hiểu, gã cũng không phải lo lắng cho đội tuyển trường Đế Quốc, mà là không muốn tốn thời gian ở trường Damocles.

Bây giờ mục đích duy nhất của trường Đế Quốc là trong giai đoạn đầu của cuộc thi, giết tinh thú cấp cao càng nhiều càng tốt để để có được nhiều tài nguyên hơn. Bằng cách này, về sau dù có rút túi chuẩn bị chiến đấu dạng gì, gặp tình huống xấu thế nào, thì vật liệu, năng lượng và đồ ăn đều sung túc.

Họ chỉ cần về đi phía trước và chiến đấu.

Ứng Tinh Quyết ngửa đầu, cổ thon và lạnh của anh sáng lên như ngọc dưới ánh nắng trên sa mạc: "Tôi muốn xem rốt cuộc cô ấy có mấy phần bản lĩnh."

Xem cô ấy và trường Quân sự Damocles có che giấu điều gì không.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói

Vệ Tam: Sao, anh định vạch áo lót trong của tôi à? (Giọng điệu du côn đang run chân)

Chương 66

“trạng thái hóa thành một thể”

“Phục kích đội tuyển trường Damocles?” Thái Ngô Đức hỏi chỉ huy tiểu đội mình.

“Vâng, chỉ huy chính yêu cầu cậu làm cho tổng binh của đội trường Damocles bị loại, nếu có những tình huống khác thì kịp thời báo cáo cho anh ta.”

Thái Ngô Đức vuốt trán mình: “Sao đột nhiên lại đối phó với đội tuyển trường Damocles?”

Gã vừa rồi cũng nghe thấy có hai tổng binh đội tuyển trường bị loại, ít nhất một người trong đó là do Vệ Tam ra tay.

Trong lòng Thái Ngô Đức hơi hoảng.

Đấu trường trước, gã quen lắm cái cảnh Samuel bị hạ đo đất. Hồi ở Sao 3212, một khi Vệ Tam thấy phiền, không còn hứng muốn đánh tiếp nữa thì trực tiếp vung mạnh người ta đầy bạo lực.

Mà gã chính là người từ nhỏ đã bị Vệ Tam đánh tới lớn. Tất cả kinh nghiệm của Vệ Tam đều đến từ những thí nghiệm trên người gã.

“Chỉ huy chính không nói nguyên nhân.” Chỉ huy tiểu đội vẽ ra một bản đồ thô sơ, “Đây là lộ trình do chỉ huy chính đưa ra, đánh dấu hướng mà đội tuyển trường Damocles có thể đi.”

“Chỉ huy chính chỉ để cho tổng binh đội tuyển trường Damocles bị loại? Chi bằng thêm một tổng binh South Pasadena nữa.” Một chiến sĩ đơn binh khác của tiểu đội nói rất cứng.

Trường Quân sự Đế Quốc có đẳng cấp nghiêm ngặt từ trên xuống dưới, đội tuyển phải tuân thủ mệnh lệnh của đội chủ lực vô điều kiện. Thái Ngô Đức hít sâu một hơi: “Tất cả dừng lại, chúng ta đi theo hướng khác.”

…

Vệ Tam không hề hay biết mình bị trường quân sự Đế Quốc theo dõi, đội tuyển trường thay toàn bộ lá chắn bụi, tốc độ di chuyển cũng

nhanh hơn không ít.

Bọn người Kim Kha đi trước một bước, đi tìm tinh thú cấp cao, còn Vệ Tam mang theo đội tuyển trường theo sát không xa không gần, dọc theo đường đi cũng thu hoạch một bầy tinh thú có phạm vi nhỏ.

“Tất cả đóng quân tại chỗ, nghỉ ngơi bốn giờ, thay phiên nhau canh gác.” Lúc trời sẩm tối, ở một nơi có bóng râm tại sa mạt, Vệ Tam ra hiệu cho đội tuyển trường dừng lại.

Tất cả mọi người bắt đầu dựng lều tại chỗ, lều vải là tài nguyên có từ túi chuẩn bị chiến đấu, nhiệt độ sa mạc quá thấp vào ban đêm nên lều là thứ không thể thiếu.

Đinh Hòa Mỹ ra ngoài để trực và canh gác, tiểu đội chỉ còn lại bốn người, Vệ Tam là người đầu tiên nằm trong lều trại, không có chút ý thức nào của người dẫn đầu.

Những người khác trong đội ngồi bên ngoài không có tâm trí để ngủ, sa mạc luôn luôn nguy hiểm trước giờ. Ban đêm ở đây ít an toàn hơn, còn dễ bị tấn công bởi mấy tinh thú.

“Sói cát thích nửa đêm tập kích người, đợi lát nữa tuần tra phải chú ý, không thể làm lơ.” Chỉ huy tiểu đội dặn dò Niếp Hạo Tề.

Niếp Hạo Tề gật đầu tỏ vẻ biết, cậu ta nhìn về phía lều trại: “Trạng thái Vệ Tam hình như không tốt lắm.”

Chỉ huy đội ngáp: “Có lẽ không quen với môi trường sa mạc.”

Cậu ta là người bản địa Sao Sa Đô, không giống như những người sau này đến trường và đào tạo, nên cũng thích nghi với môi trường sa mạc hơn.

“Lúc huấn luyện hình như cũng không có dạng này.” Niếp Hạo Tề vẫn cảm thấy Vệ Tam tương đối kỳ quái, cậu ta đứng dậy đi về phía lều, vén rèm vải đi vào.

Vệ Tam nằm ở giữa, mở to mắt nhìn lên đỉnh lều.

“Cậu không sao chứ?” Niếp Hạo Tề trước khi tiến vào còn tưởng rằng cô ngủ, cuối cùng lại thành cứ như vậy nằm xuống cố mở to hai mắt.

Vệ Tam giơ ngón trỏ lên trên môi: “Suỵt…”

Niếp Hạo Tề nửa ngồi xổm trong lều, chân kia vẫn còn ở bên ngoài lều, lập tức im miệng yên tĩnh lại.

Ánh mắt Vệ Tam dại ra vô thần, cô định vào nghỉ ngơi, nhưng tai cứ nghe tiếng nói xung quanh không ngừng truyền đến.

Tiếng nói chuyện của các thành viên đội tuyển, tiếng cơ giáp đi bộ tuần tra bên ngoài và tiếng gió cát thổi qua… Mấy thứ này cô đều nghe được hai năm rõ mười.

Không, có những âm thanh khác nữa.

Âm thanh giẫm lên hạt cát từ xa xôi và tiếng rít rít dưới lòng đất.

Vệ Tam đột nhiên bật dậy, quay đầu nói với Niếp Hạo Tề: “Đi ra ngoài, để cho mọi người vào cơ giáp đề phòng đi.”

Niếp Hạo Tề lập tức xoay người đi ra ngoài, thông báo cho chỉ huy tiểu đội. Cảm giác của chỉ huy tiểu đội và các chỉ huy khác được liên kết với nhau, nên trong vòng vài giây, toàn bộ đội tuyển trường đã nhận được mệnh lệnh cảnh giới.

Có người cố gắng thu lều lại, bị Vệ Tam ngăn cản: “Tiến vào cơ giáp trước đã, cất không kịp đâu.”

Các thành viên bên trong của đội tuyển vừa tiến vào cơ giáp, những người tuần tra bên ngoài đột nhiên cảnh báo có rất nhiều sói cát tiếp cận.

Mà lúc này đám người còn phát hiện dưới lòng đất như có thứ gì đó xuất hiện.

“Là bọ cạp cát!” Có người hét lên.

Tất cả mọi người trong đội tuyển trường Damocles trông nghiêm nghị, không ngờ lại gặp bọ cạp cát và sói cát cùng nhau xuất hiện.

“Sa mạc vào ban đêm còn tàn khốc gấp mười lần so với ban ngày.” Tập Hạo Thiên nhìn đội tuyển trường Damocles bên trong màn ảnh, “Bọn họ kém may mắn một tí thật.”

“Nhưng đội tuyển trường Damocles phản ứng rất nhanh, bằng không

không chỉ có vận may kém, lần này sẽ có khá nhiều người trọng bọn họ bị tổn hại." Ngư Thiên Hà nhìn thấy còn thay bọn họ đổ mồ hôi hột. Chỉ cần trễ thêm hai giây nữa, bọ cạp cát dưới lòng đất có thể hủy diệt hơn phân nửa thành viên đội tuyển.

"Bọ cạp cát thích âm thanh, tổng binh đội tuyển trường bọn họ hẳn phải hiểu rõ các khả năng khi đặt nơi đóng quân rơi vào bầy bọ cạp cát." Ứng Nguyệt Dung vừa lúc tới đón hai người, đứng trên đài xem đội tuyển trường Damocles trong màn hình trực tiếp, "Quyết định của mình, tự mình nhận lấy kết quả."

"Mặc dù nói như vậy nhưng sự trùng hợp như thế còn đúng là năm thì mười họa." Ngư Thiên Hà đứng dậy, nhường chỗ cho bà ấy.

Hai loại bầy tinh thú đột nhiên tới, đặc biệt là bọ cạp cát có khoảng cách gần nhất, ngay dưới lòng đất bọn họ. Chiến sĩ độc lập bên trong bắt đầu chém giết những con bọ cạp này, chiến sĩ độc lập tuần tra bên ngoài cũng nhảy vọt lên và ra tay, nghênh đón chính diện sói cát chạy tới.

"Hít a a a a."

Đuôi bọ cạp cát vểnh lên thật cao, liên tục phát ra âm thanh cảnh báo tấn công.

Vệ Tam lái Huyết Tích, cầm đao laser bay lên trời, chân rơi xuống giẫm lên đầu bọ cạp cát; khi đuôi nó tấn công, đao laser chém thẳng làm đuôi nó đứt ra.

Cái đuôi có gai rơi trên cát vàng, nọc độc ban đầu còn nhỏ rải rác trên cát đã ngay lập tức làm cát mục nát.

Vệ Tam dựa vào một thanh đao laser, mấy chiêu đã chém bọ cạp cát thành mấy đoạn, sau đó lại nhao tới chém những con bọ cạp khác. Càng về sau, cô cơ hồ dùng một đao chém chết một con bọ cạp cát, hoàn toàn giống như một cỗ máy không ngừng nghỉ.

Động tác của các chiến sĩ độc lập ở vị trí bên trong đều không tự giác chậm lại, toàn bộ bên trong giống như sân khấu solo của một mình Vệ Tam.

"Tôi vẫn cảm thấy có chỗ nào không đúng." Niếp Hạo Tề nói với chỉ huy tiểu đội, bình thường Vệ Tam sao như vậy được, cô thích kéo dài lúc đánh nhau, có thể từ từ là chậm rãi đánh, chỉ là thảng hoặc kéo

dài về sau thì đột nhiên bùng nổ.

Chưa bao giờ giống như bây giờ, cả người mang theo cơ giáp đều lộ ra cảm giác nóng nảy.

“Nơi này giao cho tôi, đi trợ giúp người tuần tra bên ngoài.” Vệ Tam quay đầu nói với với mọi người bên trong, thông qua âm thanh truyền ra từ cơ giáp, có thể thấy mang theo ý khàn méo mó.

“Vâng.”

Cơ giáp tuần tra bên ngoài đánh một mình rất vất vả, sói cát quá nhiều.

Tác dụng của các chỉ huy lúc này đã phát huy ra, tất cả các kết nối nhận thức chỉ huy bắt đầu, trong vô hình hệt như khởi động một cái lưới lớn, kết nối toàn bộ chiến sĩ độc lập trong cơ giáp lại.

Giờ phút này ra tay lần nữa, mỗi đòn tấn công của chiến sĩ độc lập đều mang theo tiết tấu nhịp điệu kỳ diệu khó có thể diễn tả thành lời, giống như những người lính đơn lẻ này đã thành một thể; với cái lưới lớn vô hình phủ lấy mọi người, mỗi một hành động sẽ được mọi người biết đến.

“Graoooo.”

Từng con sói cát bị chém giết, các chiến sĩ độc lập đội tuyển trường Damocles không có bất kỳ cảm xúc dư thừa nào, chỉ có ra chiêu ra chiêu, và, chỉ có mỗi ý nghĩ này trong đầu.

Mà Vệ Tam ở bên trong còn đang điên cuồng thu phát, bọ cạp cát bị một mình cô giết thậm chí cũng bắt đầu lui về dưới đất. Vệ Tam không biết trạng thái của mình, chỉ muốn phát tiết hết ra cả thảy sự thiếu kiên nhẫn trong người ra ngoài. Đến nỗi khi chém chết con bọ cạp cát cuối cùng chưa kịp trở lại dưới đất, cô thậm chí có chút tiếc nuối.

Xong rồi?

Trong lúc phát sóng trực tiếp và xem tại hiện trường, mặc dù chú ý tới trạng thái này của Vệ Tam, nhưng đồng thời các chiến sĩ độc lập khác ở phụ cận cũng rơi vào trạng thái hòa thành một thể, thành ra không ai phát hiện ra sự khác thường của Vệ Tam.

Chương 67

“mấy người thắng… thì kiếp sau đi”

Bóng đêm dày đặc, gió lạnh thổi qua cát vàng được bao phủ bởi mùi máu nồng nặc, cái thứ vẫn còn lãng bảng trong không khí khô nóng.

Tất cả bọ cạp cát trở lại dưới lòng đất, sói cát bị đội tuyển trường tiêu diệt hoàn toàn, chiến sĩ độc lập của đội tuyển trường Damocles cùng dừng động tác, xung quanh bỗng rơi vào bầu không khí yên tĩnh. Theo thời gian trôi qua, nhịp điệu kỳ diệu này dần dà tiêu tán.

Vệ Tam đứng ở bên trong, cô tỉnh lại nhanh nhất, có thể nói ngay từ đầu cô đã không kết nối với đội tuyển trường, vẫn tự do, nhưng các thành viên khác của đội tuyển trường không phát hiện ra, đừng nói chi tới mấy người đang xem trực tiếp thông qua màn ảnh.

“Quét dọn chiến trường, lều có thể dùng thì cất hết toàn bộ.” Vệ Tam đi ra khỏi cơ giáp và cho hay.

Các thành viên khác của đội tuyển bắt đầu dọn dẹp, lúc này đài phát thanh phía trên vang lên một lần nữa.

[Trường Quân sự Damocles giế/t chết hai con nhện chân đỏ SS, đội tuyển giế/t chết 49 con bọ cạp cát, 67 con sói cát. Lặp lại…]

Hai tia sáng được thắp lên ở các vị trí khác nhau.

“Đội chủ lực cuối cùng cũng đụng phải tinh thú cấp cao rồi.” Đinh Hòa Mỹ ngửa đầu nhìn chùm sáng xa xa, vui mừng cho hay.

“Còn có thời gian, hy vọng bọn họ có thể tìm được tinh thú cấp cao khác.” Niếp Hạo Tề nói xong, giao cơ giáp của mình cho cơ giáp sư.

Nhóm cơ giáp sư bắt đầu sửa chữa cơ giáp bị hư hại tại hiện trường, Vệ Tam thì mang theo chỉ huy tiểu đội cùng đi đổi vật liệu và năng lượng.

Một hướng khác.

Chỉ huy của trường Quân sự Đế Quốc chỉ vào một trong những chùm tia vừa rồi: “Đội tuyển trường Damocles sẽ ở hướng đó, chính là một trong những tuyến đường có thể được chỉ huy chính vạch ra. Bây giờ

chạy tới thì tầm chiều mai là đụng được bọn họ."

Trong lòng Thái Ngô Đức thở dài, trên mặt còn giữ sự bình tĩnh và tĩnh táo của tổng binh Đế Quốc: "Nghỉ ngơi chỉnh đốn trước, sáng sớm ngày mai lên đường."

Trường đua sa mạc chỉ có ba tuyến đường đến đích, trường đi trước cứ tiến lên về phía trước mặt, nếu tốc độ đủ nhanh, chưa chắc đã gặp các trường quân sự phía sau khi về đích, giống như đường đua gò đồi. Tuy nhiên, nhìn chung các trường phía trước sẽ không đi một mạch đến đích, mà đảm bảo rằng dù họ về đích trước nhưng vẫn có thể tìm càng nhiều tinh thú cấp cao càng tốt, tích lũy nguyên liệu năng lượng cho các đấu trường sau.

Ví dụ như đội tuyển trường Đế Quốc bây giờ, bọn họ đã đi chệch khỏi lộ tuyến chính ngay từ đầu là vì chém nhiều bầy tinh thú để đổi lấy tài nguyên.

Vừa đúng lúc ngày mai sẽ trở lại đúng tuyến đường.

"41 lều bị hư hỏng, còn 11 cái thì sửa xong cũng có thể dùng được." Một chiến sĩ độc lập chịu trách nhiệm thống kê đến báo cáo.

Vệ Tam nhìn một đống hỗn độn xung quanh, đã sớm la lên: "Chúng ta còn phải ở bên trong vài ngày, không có lều không tốt, tiếp theo gặp đội tuyển trường nào thì cứ nhân cơ hội ra tay cướp."

Trong lúc phát sóng trực tiếp bị chuông chiến đấu nhắc nhở, cư dân mạng tỉnh lại: "???"

Vì vậy, mấy đội tuyển trường quân sự khác như túi lưu trữ di động trong mắt đội tuyển trường Damocles?

Không có lều thì cứ tách ra nghỉ ngơi, vừa lúc bên ngoài có người quan trọng đi tuần tra, các thành viên của đội tuyển trường miễn cưỡng nghỉ được một đêm.

Ngày hôm sau, trời tờ mờ sáng, giữa không trung liên tiếp vang lên tiếng loa phát thanh.

[Trường Quân sự Đế Quốc chém giết 4 con cát sói đuôi đen SS.]

[South Pasadena chém 2 con thằn lằn khổng lồ S.]

[Viện Bình Thông chém giết 2 con trăng vàng SS, 2 con nhện cát khổng lồ.]

[Samuel chém giết 3 con bọ cạp cát khổng lồ SS.]

Bốn chùm tia sáng được thắp lên từ mấy chỗ.

Vệ Tam đứng lên nghe loa phát thanh, phát hiện chỉ có trường quân sự Damocles không có động tĩnh gì.

“Khởi hành.” Bất kể thành viên chủ lực như thế nào, Vệ Tam vẫn phải dẫn đội tuyển lên đường.

Tất cả các thành viên của đội tuyển chỉnh đốn và xuất phát, đi bộ một lúc, một vệt sáng đột nhiên bay lên ở hướng 10:30.

[Trường Quân sự Damocles giết 1 con sói vằn khổng lồ 3S, 1 con rắn cạp nong hai đầu 3S.]

Đội tuyển trường Damocles ngửa đầu nhìn chùm ánh sáng, nghe thấy tiếng loa phát thanh; một lúc sau, trong đội đột nhiên có tiếng reo hò phát ra.

Hai con tinh thú 3S! Không có thành viên bị loại!

Trường Quân sự Damocles cuối cùng đã may mắn một lần.

“Trình độ của sinh viên dự thi lần này quả thật không tồi.” Tập Hạo Thiên nhìn đám người Kim Kha trong màn hình trực tiếp.

Đêm qua bọn Kim Kha đã phục kích xung quanh chờ khi sói vằn khổng lồ và con rắn cạp nong hai đầu đang tranh giành địa bàn. Mãi cho đến 3 giờ sáng, con rắn cạp nong hai đầu cuối cùng đã giành chiến thắng, sói vằn khổng lồ rời đi với thương tích, lúc này Liêu Như Ninh đuổi theo nó, Hoắc Tuyên Sơn và Thân Đồ Khôn nán lại phụ trách con rắn hai đầu.

Kim Kha thì đứng ở gần đó, hàng rào cảm giác chia làm ba, che chở ba người, phòng ngừa bị tinh thú cấp cao tấn công tinh thần.

Dù có hai người là Hoắc Tuyên Sơn và Thân Đồ Khôn hợp tác, nhưng con rắn hai đầu ra đòn tấn công rất mạnh, cộng thêm hành động cấp tốc trên sa mạc, nên khó đối phó tột cùng.

Thân Đồ Khôn đến gần bụng dưới của con rắn nhưng nó đã kịp phản ứng, hai đầu muốn quay lại tấn công anh. Hoắc Tuyên Sơn điều khiển Lam Hải mở bung cánh, trong tay xuất hiện một cây cung màu bạc, mỗi lần kéo cung có thể bắn ra tám mũi tên băng, tám mũi tên được điều khiển tới các phương hướng khác nhau; hơn nữa một khi bị tấn công, lấy tên băng làm trung tâm, trong vòng nửa mét có thể bị đông lạnh do nồng độ băng cao trong cấu tạo mũi tên.

Bị mũi tên băng của Hoắc Tuyên Sơn quấy nhiễu, con rắn hai đầu phải quay về phía cậu, nhưng một giây sau, đuôi rắn cong lên, đánh mãnh liệt về phía Thân Đồ Khôn còn chưa tới được bụng.

Kim Kha giơ hai tay lên, cảm giác vô hình tràn ra từ lòng bàn tay, tay trái hướng về phía Liêu Như Ninh ở xa, tay phải hướng về phía hai người Hoắc Tuyên Sơn gần đó.

Khi đuôi rắn hai đầu quật tới, Kim Kha dùng cảm giác truyền trực tiếp cái mà mình thấy đến trong đầu Hoắc Tuyên Sơn và Thân Đồ Khôn.

Chỉ huy không thể điều khiển chiến sĩ độc lập cùng cấp, cũng không thể điều khiển chiến sĩ độc lập cơ giáp đã được huấn luyện cách kháng cự cảm giác, nhưng có thể truyền cảm giác mình biết vào trong đầu bọn họ, chỉ cần bọn họ đừng chống lại.

Thân Đồ Khôn nhanh chóng uống cong người, tránh được đuôi rắn quét tới, thừa dịp nó thu hồi làm lực tấn công giảm bớt, anh bay lên không trung, dùng kiếm trong tay chém về phía đuôi rắn.

Con rắn hai đầu đỏ lên đau đớn, một đầu còn đang tấn công Hoắc Tuyên Sơn, đầu kia đã quay sang hướng Thân Đồ Khôn táp tới. Vốn hai đầu chỉ chiếm một phần năm thân rắn, nay đột nhiên phân chia, kéo dài đến một phần ba.

Mấy người kinh hãi, con rắn cạp nong hai đầu này cứ thế bắt đầu dị hóa.

Thân Đồ Khôn né tránh không kịp, chỉ có thể mạnh mẽ chống đỡ, nhưng lúc chống con rắn táp, anh bị đánh trúng bởi đuôi rắn phía sau đang điên cuồng quật tới, lưng cơ giáp cứ thế lõm xuống một miếng lớn.

“Thiếu chút nữa, chỉ huy chính của bọn họ không thể dùng cảm giác tấn công tinh thú cấp 3S.” Ứng Nguyệt Dung bình luận.

Tập Hạo Thiên cười: “Ngoại trừ Ứng Tinh Quyết của trường quân sự Đế Quốc, trước mắt không chỉ huy nào của các trường quân sự khác làm được.”

Khả năng tấn công này cần phải giành được trong lúc thực chiến, thầy cô không thể dạy, khoang mô phỏng cũng không thể mô phỏng ra.

So với chiến sĩ độc lập và cơ giáp sư, chỉ huy càng khó học hơn.

Tay Hoắc Tuyên Sơn cầm cung bạc, tám mũi tên băng sau khi rời khỏi dây cung đã chia làm bốn hướng bắn về phía bốn con mắt của con rắn hai đầu.

“Rít, rítttt.”

Cái lưỡi đỏ như máu chẻ ra của con rắn cứ lưỡi phun ra rồi thu lại, phát ra cảnh cáo và tiếng đau đớn.

Hoắc Tuyên Sơn và Thân Đồ Khôn cùng nhau lái cơ giáp tấn công con rắn, không cho nó bất kỳ thời gian phản ứng nào.

Đồng thời ở phía bên kia, Liêu Như Ninh thì đánh chính diện, hỏa lực tấn công xa vào sói vằn khổng lồ. Bản thân con sói bị thương nặng, làm cho cậu chiếm được tí lợi nhưng về sau do sống chết k/ích thích, thực lực sói vằn lại một lần nữa nâng lên một cấp khác.

Liêu Như Ninh cũng dần cảm thấy vất vả.

Cậu rút vũ khí của mình - đao ba vòng.

Sống đao được móc ba vòng, mỗi lần vung đao, mấy cái khuyên và thân đao tạo ra âm thanh va chạm nhẹ.

Cũng không phải là âm thanh va chạm bình thường; đao ba vòng, thân đao được trộn lẫn vật liệu đặc biệt: cánh ve âm lạnh.

Mỗi khi ba vòng tròn chạm vào thân đao, âm phát ra có thể mê hoặc đối thủ, tạo ra cảm giác hoảng loạn, hiệu ứng này có hiệu quả đối với cả tinh thú và chiến sĩ độc lập.

Rất giống với tấn công tinh thần của tinh thú, nhưng với âm thanh của đao ba vòng, không thể che giấu được nhận thức của chỉ huy.

Trên bảng xếp hạng vũ khí, đã từng có người bình luận đao ba vòng là một bug, bởi vì đao ba vòng vừa vang lên sẽ chả khác gì tấn công tất cả mọi người và tinh thú, chỉ có người vung đao chịu ảnh hưởng nhỏ nhất.

Cánh ve âm lạnh quý hiếm, thường sẽ không tìm thấy được trên thị trường, đừng nói chi sử dụng nó như là một vật liệu để trộn vào vũ khí. Vì vậy toàn Liên bang cũng chỉ có một cây đao ba vòng này.

Liêu Như Ninh sau khi lấy ra đao ba vòng bèn tấn công về phía sói vằn khổng lồ, nó quả nhiên có một giây chần chừ; cũng chính lúc chần chờ ngắn ngủi này đã đủ để cậu làm sói vằn trọng thương.

Đao vung lên, vòng tròn chạm vào sống đao.

“Đinh đinh đinh” ba tiếng, thân đao của Liêu Như Ninh đã chém thật sâu vào lưng sói vằn khổng lồ.

Con sói tru dữ dội, hai móng vuốt liều mạng bắt về phía Liêu Như Ninh.

Liêu Như Ninh né tránh, lại vung đao. Sói vằn khổng lồ bị thương nặng, sẽ làm trầm trọng thêm cảm giác hoảng loạn, thế là cậu đã giành chiến thắng.

Mười phút sau, sói vằn khổng lồ bị Liêu Như Ninh chém chết trên cát.

Sau khi lần lượt chém giết xong hai con tinh thú 3S, cơ giáp của ba người chiến sĩ độc lập đều bị hư hao không nhẹ, Ứng Thành Hà lập tức bắt đầu sửa chữa cơ giáp của bọn họ tại chỗ, lúc này vật liệu cơ giáp phát huy tác dụng.

…

“Phía trước có đội tuyển trường.” Đinh Hòa Mỹ khảo sát trở về báo tin.

Tinh thần mọi người phấn chấn, Niếp Hạo Tề dẫn đầu nói: “Vậy chúng ta đuổi kịp, mời bọn họ đưa chút lều vải!”

Đinh Hòa Mỹ không trinh sát quá gần nên không biết bọn người kia thuộc trường quân sự nào, nhưng đội tuyển trường Damocles không

quan tâm.

Vệ Tam đồng ý, đoàn người lập tức chạy về phía trước.

Đội tuyển trường phía trước là người của South Pasadena.

Đại để có ấn tượng sâu sắc về lần ra sân bị đánh lén, lần này đội tuyển trường Damocles lần đầu tiên bị người ta phát hiện.

Toàn bộ thành viên bên phía South Pasadena đột nhiên tăng tốc bỏ chạy.

Các thành viên của đội tuyển trường Damocles đồng loạt sửng sốt, tụi này còn chưa chạm mặt ra tay cơ mà.

Vệ Tam hơi tiếc nuối: “Bọn họ có gan gì mà như gan thỏ thế này?”

Đám người Damocles cũng thở dài với sự tiếc nuối trăm lần.

Khán giả trực tiếp: “… Một đám cướp online thở dài.”

“Với tốc độ này, chỉ cần hai ngày là chúng ta sẽ tới đích.” Vệ Tam giơ tay lên che khuất ánh nắng đang chiếu thẳng vào, “Chúng mình có đủ năng lượng không?”

Chỉ huy tiểu đội: “Đủ, nhưng chúng ta nên đi theo đội chủ lực, hoặc chờ cho đến khi mấy trường khác có người đến đích rút cờ xong rồi hẵng chạy tới.”

Gần đích chắc chắn có tinh thú cấp cao, đội tuyển trường đi đại qua là toi luôn, nhất định phải có thành viên chủ lực ở đây, hoặc là có thành viên chủ lực của trường quân sự khác giải quyết tinh thú cấp cao.

Vệ Tam gật đầu: “Buổi tối chúng ta đến trạm tiếp tế lấy thức ăn trước.”

Dưới cái nắng chói chang, giẫm lên cát vàng, đội tuyển trường Damocles lặng lẽ tiến lên thật nhanh, với hy vọng sẽ đến trạm tiếp tế vào ban đêm, có thức ăn để bổ sung thể lực.

Đội tuyển Damocles đã tìm thấy hai bầy tinh thú ở giữa chặng đường, chiến đấu hai lần lại làm sức mạnh thể chất một lần nữa giảm xuống.

Mặt trời lặn dần, nhiệt độ trên sa mạc bắt đầu giảm, đội tuyển đã thay đổi mấy nhóm bảo vệ.

“Sắp tới rồi, còn vài dặm nữa.” Môi Đinh Hòa Mỹ nứt nẻ.

Thực phẩm tại trạm tiếp tế không phải là quá nhiều, chỉ có thể duy trì thể chất cơ bản vì cuộc thi không phải là thứ chơi cho vui, mà để đào tạo họ, hy vọng họ rút ra kinh nghiệm từ chiến đấu thực tế. Ban đầu, giải Hephaestus không có trạm tiếp tế, tất cả mọi thứ được thiết lập theo môi trường chiến đấu thực tế 1:1, hoặc có thể nói chính là môi trường chiến đấu thực sự, không có sự can thiệp của con người. Nhưng tỷ lệ thương vong quá cao, dẫn đến việc những người trong quân khu không hài lòng với chuyện tuyển dụng hàng năm khi tốt nghiệp, sau đó dần dần phát triển đến tình trạng hiện tại.

Mười lăm phút sau, đội tuyển trường Damocles đến trạm tiếp tế, Vệ Tam vào lấy túi.

Hai túi tiếp tế đã bị lấy đi, chỉ còn lại ba. Gói tiếp tế thứ hai có cờ của trường Đế Quốc, gói tiếp tế thứ tư cắm cờ của Damocles, thứ năm là cờ của Samuel, cho thấy các thành viên chủ chốt của các trường đã đến đây.

Vệ Tam lấy túi tiếp tế thứ tư.

Chỉ huy tiểu đội đi vào nhìn thấy gói tiếp tế thứ hai, kinh ngạc: “Trường Đế Quốc rơi phía sau viện Bình Thông?”

“Cũng có thể là sau đội chủ lực South Pasadena.” Vệ Tam đưa túi tiếp tế cho chỉ huy tiểu đội, bảo cậu ta lấy ra chia.

Đội tuyển trường Damocles bắt đầu bổ sung thể lực, nghỉ ngơi tại chỗ.

Vệ Tam vừa uống xong một ống dịch dinh dưỡng đã quay đầu nhìn về phía sau.

Vào ban đêm, ngoại trừ có ánh sáng bên trong đội tuyển trường, xa hơn một chút hoàn toàn là bóng tối.

Vệ Tam đứng dậy ý bảo mọi người cảnh giác: “Đi ra.”

Những người ở phía sau chậm rãi đi tới, là trường quân sự Đế Quốc.

Hai mắt các thành viên của đội tuyển trường Damocles lập tức tỏa sáng, như thể nhìn thấy những con dê béo tự mình đưa đến cửa.

“Thái Ngô Đức?” Chân Vệ Tam giẫm lên cát vàng, cúi đầu đá một cái rồi ngẩng đầu nói thờ ơ nói, “Các cậu đến lấy túi tiếp tế hay đánh nhau?”

Hiện trường trực tiếp.

“Tôi đã chờ mong hai người tổng binh này đối đầu lâu lắm rồi.” Ngư Thiên Hà quay đầu nhìn về phía Tập Hạo Thiên, “Anh cảm thấy ai có ưu thế hơn?”

“Nói không chừng.” Tập Hạo Thiên nhìn chằm chằm hai người trong màn hình “Thực lực Vệ Tam ở cấp độ siêu A coi như không tệ, lại có Huyết Tích gia tăng, nhìn chung không có đối thủ trong cấp A. Tổng binh của đội tuyển trường Đế Quốc là Thái… Thái Ngô Đức nghe nói đã đánh bại chiến sĩ độc lập SS điều khiển cơ giáp cấp A, thực lực cũng không thể khinh thường.”

Ngư Thiên Hà chống mặt: “Tôi cũng không thể nói chính xác, hai người hình như đều xuất thân từ sao vô danh, thời gian tiếp xúc với cơ giáp của bọn họ chưa đầy một năm mà đã có thể có thực lực này, quả thật rất khó lường.”

“Hai năm nay, người từ sao vô danh dường như nhiều hơn.” Tập Hạo Thiên đăm chiêu.

“Đại khái là bởi vì Liên bang không ngừng phát triển, thực lực của các sao vô danh cũng bắt đầu tăng cường.”

Bàn tay Thái Ngô Đức giật giật theo phản xạ có điều kiện, gã nhìn Vệ Tam nói: “Solo.”

“Solo, cậu á?” Vệ Tam chỉ bày tỏ nghi vấn, “Cậu muốn chết à, Thái Ngô Đức?”

Thái Ngô Đức: “…” Cũng đừng phải nói huỵch toẹt thế chứ, mọi người đang xem khắp Tinh Võng kia kìa.

“Chỉ huy chính của chúng tôi muốn cậu bị loại.” Thái Ngô Đức giả bộ ngạo nghễ nói, “Hôm nay cậu chắc chắn bị loại!”

Nghe thấy ba chữ “chỉ huy chính”, Vệ Tam nhướng mày: “Đương nhiên có thể đấu đơn, nhưng cũng có điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Thái Ngô Đức cảm thấy Vệ Tam muốn ăn cướp, giống như trên Sao 3212, quang minh chính đại muốn gã cống nộp!

“Tôi mà thắng thì cậu đưa cho chúng tôi 41 lều vải. Còn cậu thắng thì cậu thắng thôi.”

Một số người trong đội tuyển trường Đế Quốc phản đối: “Chúng tôi mà giành chiến thắng, mấy người phải để lại nguồn năng lượng.”

Trong lòng Thái Ngô Đức hít sâu một hơi, ước gì có thể xoay người bịt miệng người trong đội tuyển kia lên tiếng.

Một khi kíc/h thích Vệ Tam, sức chiến đấu của cô sẽ tăng vọt.

Mấy năm qua ở Sao 3212, Thái Ngô Đức đã phải trả giá bằng bao nhiêu là máu mới nghiệm ra được chân lý này.

Đúng như dự kiến, Vệ Tam lại mở miệng: “Điều kiện đó lại sửa lại đi, tôi thắng thì mấy người chết chắc rồi. Mấy người giành chiến thắng… thì kiếp sau đi.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Thái Ngô Đức: Thật sự trong lòng đương sự bây giờ rất hoảng loạn.

Chương 68

“Đế Quốc mấy người là đồ vứt đi”

Vệ Tam vừa nói ra đã chọc cho những người khác trong trường Đế Quốc cười to, hiển nhiên không biết vì sao chỉ là tổng binh Damocles mà dám nói như vậy.

Trường Đế Quốc có người nhanh miệng: “Chúng tôi đồng ý, còn muốn xem xem làm sao cô thắng được.”

Thái Ngô Đức: “…” Mẹ mày, gã không đồng ý!

Vệ Tam nhướng mày nhìn Thái Ngô Đức: “Trường quân sự các cậu có người chịu rồi, cậu nhận lời hay không?”

Dù trong lòng Thái Ngô Đức sợ hãi, nhưng bản thân là tổng binh của trường Đế Quốc nên lấy ra khí thế nhất định phải có, thua người không thua trận, cho nên gã ngạo nghễ tự tin nói: “So thì so!”

Mọi người chừa ra một chỗ ở giữa, hai trường quân sự đứng xung quanh để xem.

Cơ giáp của Thái Ngô Đức đã được thay đổi thành một cái mới, là một chiếc cơ giáp cấp A màu cam xám, mà khí thế của gã cũng khác với hồi còn ở Sao 3212.

“Tín Trần, đứng đầu bảng xếp hạng cấp A cao nhất, trong khi Huyết Tích xếp thứ hai, Vệ Tam lần này không chiếm được lợi thế về cơ giáp.” Ngư Thiên Hà ở hiện trường trực tiếp giải thích một lần về sự chênh lệc của cả hai, “Tín Trần cũng là cơ giáp do cơ giáp sư cấp S làm ra, nhưng khác với Huyết Tích, bản thân nó được thiết kế riêng cho chiến sĩ độc lập siêu A, thích hợp cho chiến sĩ độc lập siêu A hơn hẳn.”

Hai chiếc cơ giáp đứng đối diện nhau, Vệ Tam ra tay trước, cánh tay phải của cô nâng lên, nhắm vào cổ tay và đầu gối Thái Ngô Đức.

Thái Ngô Đức cho cơ giáp nghiêng người, người ngoài xem ra biên độ động tác không lớn, nhưng lại né tránh tất cả đạn.

Vệ Tam trong khoang cơ giáp khẽ nhướng mày, xem ra gã tiến bộ không ít ở trường Đế Quốc.

Sau khi hai chiếc cơ giáp lần lượt hoàn thành mấy động tác bắn đạn và né tránh này, bọn họ đã tới gần. Mọi người chỉ có thể nhìn thấy giữa hai chiếc cơ giáp phát ra ánh sáng do đao kiếm chống lại nhau, kế đó là Vệ Tam và Thái Ngô Đức đều lui về phía sau một bước.

Hai người ở trong khoang cơ giáp cùng lặng lẽ run rẩy cổ tay, chấn động tê dại.

Thái Ngô Đức rút kiếm ra, nhắm chém vào nửa người trên của Vệ Tam, thấy cô né tránh, thì để cơ giáp đi tới trước, chân trái đá về phía thắt lưng cô.

Vệ Tam giơ đao lên chống lại thanh kiếm gã bổ tới, tay kia ngăn cản và nắm chặt cái chân đang quét tới, cô nghiêng đầu, phía dưới dùng sức kéo một cái.

Thái Ngô Đức bị kéo mạnh, phần dưới bất ổn nhưng gã chẳng hoảng sợ, ngược lại nhân cơ hội này mà lên, chân còn lại bay qua.

Vệ Tam thu đao, đầu gối uốn cong quỳ xuống đất, đồng thời uống cong nửa thân trên giữ nó song song với mặt đất, né tránh cái chân còn lại của gã và mượn lực trượt quỳ, nắm lấy chân vừa đá đầu tiên của Thái Ngô Đức, kéo gã vượt qua mình, ngã xuống đất.

Thái Ngô Đức bị ngã trong nháy mắt, rồi dùng một tay chống đất; một giây sau đứng dậy, gã quay đầu, Vệ Tam cũng đã đứng lên, hơn nữa họng súng hướng về phía gã, liên tục nả đạn.

Bất đắc dĩ, Thái Ngô Đức né tránh một lần nữa, khác hoàn tàn với sự khoan thai lúc đầu.

Thái Ngô Đức luôn muốn kéo dài khoảng cách với Vệ Tam, không muốn cận chiến với cô, cũng vì ở Sao 3212 nhiều năm như vậy mà không có cơ giáp, bọn họ đều cận chiến, gã bị đánh đến sợ.

Hai bên vai Tín Trần nâng nòng pháo lên, bắt đầu tấn công về phía Vệ Tam, cố gắng tấn công bằng đạn pháo dày đặc, buộc cô không thể đến gần.

Chẳng qua Vệ Tam am hiểu loại tấn công này nhất, chết nhiều lần trong khoang mô phỏng của trường Damocles như vậy cũng nào có phải chết vô ích, đó là chưa kể đến còn có một kỳ tài bắn súng là cô Trần Từ dạy dỗ, chút tấn công này của Thái Ngô Đức cũng không

đáng chú ý là bao.

Thái Ngô Đức bắn đạn pháo không ít lần, nhưng Vệ Tam càng ngày càng gần gã.

Gã kiềm chế sự thôi thúc của mình để quay đầu chạy, quyết định đối mặt đánh trực diện với Vệ Tam.

Ha ha ha ha.

Đối đầu với chiến sĩ độc lập SS điều khiển cơ giáp cấp A mà Thái Ngô Đức còn chưa sợ, nhưng riêng gặp Vệ Tam, trải qua nhiều năm "đánh đập", gã đã hình thành phản xạ trốn tránh có điều kiện.

Thấy đạn pháo tấn công không có hiệu quả với cô, Thái Ngô Đức dứt khoát thu nòng pháo, cắn răng quyết định chính diện nghênh đón Vệ Tam.

Cánh tay cơ giáp Vệ Tam bị đạn lạc lần cuối xẹt qua, vẽ ra một vết nông, cô nghiêng đầu phân tâm nhìn, nắm đấm của Thái Ngô Đức đã lao tới.

Cô giơ tay lên, nâng đầu gối lên và thúc vào bụng gã. Thái Ngô Đức dời người để thoát khỏi sự tấn công của cô, giậm chân xuống xương ống chân của Vệ Tam.

Vệ Tam bị giẫm chân, cô thuận vai xoay lưng, hất chân Thái Ngô Đức, trong khi đó, tay trái cong thành quyền, nhanh chóng đánh vào mặt gã.

Thái Ngô Đức nhanh chóng nâng cánh tay trái ra ngoài chống lại cú đấm của Vệ Tam, sải bước về phía trước, cơ thể phát lực, cùng lúc tay trái hướng về phía trước dưới, cố gắng đánh vào cổ cô.

Thao tác của Vệ Tam trong khoang cũng không lui về phía sau né tránh, mà là điều khiển cơ giáp di chuyển sang bên cạnh, nhấc chân đá về phía ngực Thái Ngô Đức.

Thái Ngô Đức giơ hai tay lên nắm chặt chân đá tới của cô và kéo mạnh một cái, cùng lúc duỗi chân đạp một chân hỗ trợ còn lại của Vệ Tam, khiến cơ giáp mất thăng bằng.

Vệ Tam chậc một tiếng, mất thăng bằng ngã xuống, thân thể hướng về phía trước, hai tay giữ chặt Thái Ngô Đức, dùng sức kéo một cái,

khiến gã cũng ngã theo.

Hai người cứ thế đánh nhau trên mặt đất.

Đám người vây xem: "…" Chả giống lắm với solo chiến đấu trong tưởng tượng của bọn họ.

Có có chút mùi đánh lộn của mấy thằng lưu manh đường phố.

Nhưng suy nghĩ cẩn thận thì có vẻ như không có gì sai.

Cơ giáp của hai người lần lượt chiếm vị trí thứ nhất và thứ hai trên bảng xếp hạng, lại đều là chiến sĩ độc lập cấp siêu A, thực lực và phần cứng đều không kém là bao, nên "vật lộn" như vậy cũng là hợp tình hợp lý?

Anh một quyền, tôi một cước, nếu cơ giáp có quần áo và tóc thì đã sớm lộn xộn vô cùng.

Vệ Tam dùng một quyền đập vào cánh tay gã, gã liền một cước đá vào thắt lưng cô. Thái Ngô Đức càng đánh càng hăng, gã đã thấy mình mạnh lên! Vệ Tam cùng lắm chỉ có thế thôi, không đánh chết gã được!

"Cậu thua rồi."

Thái Ngô Đức đột nhiên nghe thấy bên tai một tiếng, còn chưa kịp phản bác, giây sau động cơ cơ giáp của mình gặp đòn nghiêm trọng. Vệ Tam dùng họng súng bắn một vòng về phía vỏ động cơ ở cự ly gần, trong nháy mắt đã phá được động cơ ra.

Thái Ngô Đức trơ mắt nhìn cơ giáp của mình mất đi năng lượng: "???"

Hóa ra cô ấy không xuống tay giết chết vì tháo rời động cơ của gã?

Xung quanh động cơ cơ giáp thường sẽ được phòng hộ nghiêm ngặt, chiến sĩ độc lập cũng sẽ theo bản năng bảo vệ nó. Lúc đầu Thái Ngô Đức còn nhớ rõ, sau đó bị Vệ Tam trái một đập phải một đập mê hoặc, càng về sau thì trong đầu chỉ có suy nghĩ Vệ Tam cùng lắm chỉ có vậy, nghĩ muốn làm thế nào để đánh bại cô, rửa sạch nhục nhã.

Kết quả là cô nhân cơ hội này móc thẳng động cơ của gã rồi!

Vệ Tam cầm động cơ của gã, lại một phen kéo ra nguồn năng lượng của cơ giáp Thái Ngô Đức, thản nhiên đứng dậy: “Cậu thua.”

Cơ giáp hoàn toàn vô dụng, Thái Ngô Đức lập tức tự động bị loại.

Mặt Thái Ngô Đức không chút thay đổi khi ra khỏi khoang cơ giáp, trước khi đi, gã còn đá một cú vào cơ giáp Vệ Tam, nhân tiện giơ ngón giữa với cô: “Đồ mặt dày!”

Một tay Vệ Tam điều khiển trong khoang cơ giáp cũng dựng ngón giữa lên. Hai người đánh nhiều năm như vậy, cô cũng rất rõ tật xấu của Thái Ngô Đức, đánh vào là bay theo luôn, quên hết tất cả. Tại thời điểm này mà không có suy nghĩ sai lệch thì quá là lãng phí.

Khi Thái Ngô Đức bị giáo viên cứu hộ túm lên máy bay, gã đã ném ánh mắt ẩn trìu mến cho đội tuyển trường của mình. Vệ Tam tuyệt đối sẽ không từ bỏ cơ hội chiếm món hời, đợi lát nữa gã đi rồi, đội Đế Quốc chắc chắn sẽ bị cướp.

Chỉ biết nói miệng nổ pháo cho to cho sướng, giờ thì mãi hối hận! Gã không thể cứu vớt họ được nữa.

[Tổng binh của đội tuyển trường quân sự Đế Quốc bị loại. Lặp lại...]

Chùm tia đột nhiên bắn lên tại trạm tiếp tế, tất cả mọi người có thể nhìn thấy nó.

Đội tuyển trường South Pasadena nhìn thấy chùm ánh sáng, nghe thấy tiếng loa phóng thanh thì vẻ mặt cũng không đẹp gì cho cam.

Tổng binh viện Bình Thông, tổng binh Samuel, bây giờ ngay cả tổng binh của đội tuyển trường Đế Quốc cũng bị loại.

Người xử lý hai tổng binh của hai trường đầu tiên chắc chắn đã bị giết bởi Vệ Tam, khi ấy bọn họ rời đi để tránh bị lôi kéo vào tranh chấp. South Pasadena tạm thời liên minh với Damocles, nếu có mặt vào thời điểm đó chắc chắn phải ở lại, có thể để tiếp tục hợp tác sẽ cử ra tổng binh, South Pasadena không muốn đối đầu với viện Bình Thông.

Vì vậy, rời đi sớm, tránh xa tranh chấp là lựa chọn tốt nhất.

Mà bây giờ tất cả các đội chủ lực đều ở phía trước, nên chùm tia truyền đến từ trạm tiếp tế kia rõ là tổng binh của đội tuyển trường

Đế Quốc cũng gãy trong tay tổng binh Damocles.

“May mà chúng ta đi nhanh.” Có người trong South Pasadena cảm thán.

Trạm tiếp tế, Thái Ngô Đức được nhân viên cứu hộ đưa ra ngoài.

Đội tuyển trường Đế Quốc cuối cùng đã hoàn hồn, chuẩn bị dọn dẹp và rời đi.

Vệ Tam còn chưa đi khỏi cơ giáp, cô rút ra đao laser, chắn đường đi của họ: “Trước trận đấu đã nói rồi, tôi mà thắng, mấy người… chết chắc rồi.”

Một người trong đội tuyển trường Đế Quốc đứng ra: “Đừng kinh người như thế, Đế Quốc của chúng tôi…”

Vệ Tam trực tiếp chém cơ giáp của hắn, chậm rãi bổ sung: “Đế Quốc mấy người là đồ vứt đi.”

Một câu nói của cô đã thành công trong chọc giận tất cả các thành viên của đội Đế Quốc, những người này đã bước vào trạng thái chiến đấu.

Vệ Tam cũng không nhiều lời, mặt không chút thay đổi một đường giết vào trong đội tuyển bọn họ, các thành viên khác của đội tuyển trường Damocles cùng ra tay lúc đó.

Trạm tiếp tế lộn xộn.

Một giờ sau, một nửa số thành viên của đội Đế Quốc chạy trốn, Vệ Tam nhìn vào túi chuẩn bị chiến đấu rơi ở lại thì không đuổi theo nữa.

[Đội tuyển trường Đế Quốc có 121 chiến sĩ độc lập bị loại, 34 chỉ huy bị loại, 26 cơ giáp sư bị loại.]

“Cất lều trại và nguồn năng lượng đi, xem trên mặt đất cái gì còn có thể dùng được không, đừng ném.” Vệ Tam dặn dò các cơ giáp sư của đội tuyển trường.

Người xem trực tiếp: “...

[Đội tuyển trường Damocles giống châu chấu sang sông quá, đi đến

đâu cũng không chừa ngọn cỏ!]

[Tổng binh của bốn trường quân sự đều bị tổng binh Damocles đánh bại, như vậy xem ra tổng binh mạnh nhất là Vệ Tam đây.]

[Tôi cảm thấy rằng có đội chủ lực sẽ gặp nhau trong trận đấu thứ hai, không biết có xảy ra tranh đấu hay không.]

Bởi vì trường Đế Quốc và viện Bình Thông lần này không đi thẳng đến đích, một bên thì đi tìm tinh thú cấp cao, một bên dành thời gian trên tổng binh của trường quân sự Damocles, khoảng cách giữa năm đội chủ lực của năm trường cũng không xa, rất có khả năng sẽ đụng trúng.

Theo kinh nghiệm trước đây, nếu gặp nhau ở gần điểm đích, ắt sẽ có một trận chiến cơ giáp bùng nổ giữa các trường.

“Tổng binh Đế Quốc cũng không phải đối thủ của cô ta.” Ứng Tinh Quyết ngửa đầu nhìn chùm sáng xa xa, nhẹ giọng nói.

Tư Đồ Gia không hiểu sao anh để ý đến một tổng binh của trường quân sự Damocles nên khó hiểu: “Nói không chừng tổng binh đội ttrường Damocles lần này có chút bản lĩnh, lúc trước nói cô ta là học trò của Trần Từ, có thể thắng cũng có khả năng đấy.”

Ứng Tinh Quyết không trả lời cậu ta, ngược lại thản nhiên nói: “Dựa theo tốc độ hiện tại, chiều mai chúng ta sẽ gặp viện Bình Thông ở gần đích, nếu mấy trường khác có động tác nhanh, sẽ đuổi tới lúc chúng ta giao chiến trong vòng một giờ.”

“Cho nên trong vòng một giờ chúng ta phải quyết định thắng bại?” Cơ Sơ Vũ hỏi anh.

Đầu ngón tay Ứng Tinh Quyết chỉ ở đâu đó trên bản đồ: “Mình sẽ cho đội tuyển trường còn lại dẫn tinh thú đi qua, chúng ta đi bên khác săn tinh thú.”

Cơ Sơ Vũ liếc mắt một cái, theo bản năng nhíu mày: “Bốn đầu tinh thú cấp cao SS, cậu muốn đưa cho viện Bình Thông?”

Ban đầu mấy con tinh thú cấp cao này là mục tiêu của bọn họ ngày mai, mà đổi sang bên kia chỉ có hai con tinh thú cấp cao.

Theo lời Ứng Tinh Quyết hiện tại, ngày mai bọn họ không chỉ thiếu

hai con tinh thú cấp cao, mà thời gian chiến đấu lỡ dài hơn thì có khả năng năm trường sẽ tụ tập cùng một chỗ.

Năm trường tập trung gần đích thế này là tình huống kiêng kỵ nhất trong cuộc thi.

Rất dễ xảy ra vấn đề, đồng minh phản bội hay đối thủ liên kết với nhau, đều có thể xảy ra trong khoảnh khắc đó.

“Hai con tinh thú SS không kéo dài thời gian của viện Bình Thông được.” Cơ Sơ Vũ muốn bọn họ chiếm đa số tinh thú.

Một số nơi trên bản đồ đánh dấu bầy thú tinh và tinh thú cấp cao, nhưng còn có nhiều tinh thú không được ghi lại trên bản đồ. So với các chỉ huy chính khác, nhận thức của Ứng Tinh Quyết gần như bao trùm hơn phân nửa trường đấu, có thể biết rõ nơi nào có bao nhiêu con.

Đây là điều mà các chỉ huy chính khác tạm thời không thể làm được.

“Có một điều tôi cần phải kiểm tra một lần nữa.” Ứng Tinh Quyết nghiêng mặt nhìn tay phải của mình, bây giờ anh chắc chắn rằng đối phương có vấn đề, muốn tận mắt nhìn thấy tổng binh Damocles, rốt cuộc có phải là như anh nghĩ hay không.

Trực tiếp tại hiện trường.

“Ứng Tinh Quyết muốn nghiệm chứng cái gì?” Ngư Thiên Hà hỏi Ứng Nguyệt Dung bên cạnh.

Chỉ huy Ứng Nguyệt Dung cũng không rõ ràng lắm, bà nhìn về phía thành viên chủ lực Đế Quốc bên trong màn hình: “Không rõ em ấy muốn xác minh cái gì, nhưng hơn phân nửa có liên quan đến tổng binh của trường Damocles.”

Trước đó Ứng Tinh Quyết yêu cầu đội tuyển trường chuyển sang tìm đội tuyển trường Damocles là đã nằm ngoài dự liệu của Ứng Nguyệt Dung, bà không biết vì sao em ấy lại dành thời gian cho tổng binh nọ.

“Thầy Hạng, tổng binh trường các anh chẳng lẽ có gì đặc biệt?” Ngư Thiên Hà cười hỏi Hạng Minh Hóa phía dưới.

“Bây giờ con bé còn chưa đủ đặc biệt?” Hạng Minh Hóa hỏi ngược lại.

Người xem trực tiếp ở đây nghe bình luận: … Đúng là đủ đặc biệt, năm trường quân sự lớn cũng chỉ có một người này có da mặt dày như tường thành, quang minh chính đại cướp bóc.

Ngư Thiên Hà lại xem lại màn hình trực tiếp: “Nếu thật sự đi theo kế hoạch của Ứng Tinh Quyết, cứ như vậy mấy trường sẽ tụ tập lại với nhau, em ấy đang vì người khác mà tạo ra xung đột.”

Ứng Nguyệt Dung từ chối bình luận.

…

Các đội tuyển trường bắt đầu tụ hợp với đội chủ lực, thỉnh thoảng sẽ có chùm ánh sáng dâng lên mấy hướng đều là thành viên chủ lực đang chém giết tinh thú. Đội tuyển trường Đế Quốc còn lại một nửa thành viên, nghe theo mệnh lệnh của chỉ huy chính, dẫn theo mấy con tinh thú cấp cao đi về phía viện Bình Thông, giữa đường có cơ giáp bị hao tổn nghiêm trọng, khoang cơ giáp bật ra, tự động bị loại.

“Vệ Tam!” Liêu Như Ninh nhìn thấy đội tuyển trường từ xa thì dứt khoát lái cơ giáp tới, “Có phải tổng binh của đội tuyển trường Đế Quốc bị cậu loại không?”

“Ừm.” Vệ Tam đáp một tiếng, mấy ngày nay cô nhiều lần rơi vào cảm xúc nóng nảy và mất tập trung, không hăng hái lắm.

Liêu Như Ninh thu cơ giáp: “Ghê!”

Vệ Tam liếc cậu một cái: “Bây giờ chúng ta khởi hành đi về đích?”

“Ừ, Kim Kha nói rằng giờ chúng ta sẽ đuổi theo lộ trình, không thể tốn thời gian trên tinh thú.”

Tất cả mọi người trường Damocles gặp nhau và vội vã về đích.

Ngay lúc đó, viện Bình Thông và trường Đế Quốc còn chém giết tinh thú cấp cao ở hai bên phía trước, còn ba trường quân sự khác đều bắt đầu chạy đi dựa theo lộ tuyến bản đồ.

Chỉ là tinh thú SS, hai trường xử lý nhanh nhẹn, trong đó Tông Chính Việt Nhân của viện Bình Thông đối phó hai con tinh thú cấp cao. Rõ chỉ chênh lệch một cấp bậc, nhưng lực tấn công tinh thú cùng đẳng cấp với con người thì cường hãn hơn hẳn.

Tông Chính Việt Nhân lái cơ giáp cầm một thanh thương phật, tốc độ chém giết ngược lại so với hai chiến sĩ độc lập khác còn mau lẹ hơn hẳn.

Gần như cùng một lúc, hai chùm sáng bay lên từ hai hướng.

[Trường quân sự Đế Quốc chém giết 2 con tinh thú SS], [Viện Bình Thông chém giết 4 con tinh thú SS.]

“Lúc này mà bọn họ còn đang ra tay?” Liêu Như Ninh ngẩng đầu nhìn thoáng qua nói.

“Chúng ta lên đường.” Kim Kha thu hồi ánh mắt, “Mọi người chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Anh muốn xác minh điều gì? Tôi đến rồi đây!

Chương 69

“có người đang nhìn trộm mình”

Đế Quốc chọn hai con tinh thú cách đích xa hơn một chút, trong khi viện Bình Thông gặp phải bốn con tinh thú được đội tuyển trường Đế Quốc dẫn qua nên thời gian hai trường quân sự về đích đều dời về phía sau.

Cứ như vậy, nếu hai trường quân sự gặp nhau và muốn đánh, thời gian lại được dời về sau nữa; cùng lúc các trường khác đang chạy tới, năm trường quân sự ắt tập hợp lại với nhau.

Tràng diện chắc chắn sẽ rơi vào hỗn loạn.

Đây chính là kết quả mà Ứng Tinh Quyết muốn.

Đội chủ lực của Đế Quốc chém giết tinh thú xong thì toàn bộ thành viên tiến vào cơ giáp, bật chế độ bay, bay thẳng về đích.

Do tính đặc thù của giải đấu, chế độ bay được thiết lập hình thức tiêu thụ năng lượng cao. Năm trường có thể mở chế độ bay nhưng phụ thuộc vào năng lượng còn tồn, nói chung không thể giúp bọn họ bay từ điểm đầu tới điểm cuối. Các trường quân sự chỉ có thể sử dụng vào những thời điểm quan trọng, không thể nhìn thấy bọn họ dùng ở các trận đua trước cũng vì bọn họ không có đủ năng lượng.

Cũng chỉ có những ai giàu có về năng lượng như trường quân sự Đế Quốc mới dám ở giai đoạn đầu đã sử dụng.

Trường Quân sự Đế Quốc dừng lại gần điểm cuối, trở lại chế độ chiến đấu, tất cả các thành viên vẫn còn trong cơ giáp.

Có một con thú tinh thú cấp cao gần điểm cuối, để nhổ cờ, trước tiên phải loại bỏ tinh thú.

Hoắc Kiếm là người đầu tiên đi về phía con đường tới điểm cuối cùng. Đi được hai trăm mét, bề mặt cát vàng đột nhiên nhô lên, một sợi tơ nhện trắng phun về phía anh chàng.

Bước chân hắn hơi dừng lại, tránh thoát tơ nhện, tơ nhện trắng không trúng mục tiêu thì dính lại và có tác động lớn vô cùng, đập vào sa mạc thành một cái lỗ cực sâu, cát vàng bắn tung tóe thậm chí còn

đánh vào cơ giáp Hoắc Kiếm.

Bề mặt cát vàng ngày càng nhô lên rõ ràng, cho đến khi một con nhện khổng lồ màu vàng đất chui ra khỏi cát, các chi được tạo bởi một vòng màu đỏ có các tuyến độc bên trong.

— Tinh thú cấp cao 3S, nhện độc chân đỏ.

Hoắc Kiếm rút vũ khí ra, cơ giáp của hắn chỉ có một thanh kiếm tên là Thất Sát.

Thất Sát thành chiêu, Hoắc Kiếm đối chiến, ra tay tuyệt đối không vượt qua bảy lần giết, dù gặp phải người hay tinh thú cũng đều như thế.

Hoắc gia ở Liên bang thuộc về thế gia đặc thù, cho tới bây giờ chỉ bồi dưỡng chiến sĩ độc lập, không giao hảo với bất kỳ trường quân sự nào. Con cháu Hoắc gia chọn trường quân sự đều do tự nguyện, nhưng không có người nào có thực lực kém cả.

Tất cả mọi người Liên bang chỉ có một ấn tượng mãi về người họ Hoắc: Yên lặng mạnh mẽ.

Lần giết thứ nhất, Hoắc Kiếm đạp bước chạy tới phía nhện chân đỏ, tốc độ nhanh như ma quỷ, giờ phút này nếu phóng đại dưới chân cơ giáp của hắn, là có thể phát hiện chân Diệt Thế chỉ gần mặt đất, chứ thực sự chưa từng tiếp xúc với cát vàng.

Diệt Thế là cơ giáp hạng nặng, theo lý thuyết thì tốc độ và hành động tương đối nặng, không như cơ giáp cỡ trung, nhưng tốc độ của Hoắc Kiếm lúc này cũng không thua kém gì.

“Diệt Thế và các cơ giáp hạng nặng khác có sự khác biệt rất lớn.” Ngư Thiên Hà với tư cách là cơ giáp sư, có hiểu biết về những cơ giáp của sinh viên dự thi này, “Diệt Thế đã được loại bỏ trang bị hỏa lực của cơ giáp hạng nặng truyền thống, giảm bớt trọng lượng cơ giáp, tốc độ được tăng lên, đồng thời tăng cường lực lượng cánh tay cơ giáp.”

“Người nhà họ Hoắc đều dùng cơ giáp hạng nặng, phối hợp với kiếm pháp của bọn họ thì không thể khinh thường sức chiến đấu được.” Tập Hạo Thiên bổ sung một câu.

Ngư Thiên Hà đột nhiên cười một tiếng: “Không phải tất cả, anh đã

quên đội chủ lực của trường quân sự Damocles còn có một người họ Hoắc lái cơ giáp hạng nhẹ và dùng cung tên."

Tập Hạo Thiên sửng sốt, đổi lời: "Trên cơ bản đều điều khiển cơ giáp hạng nặng hay dùng kiếm."

Nói vậy, có rất nhiều người thuộc dạng lạ trong trường quân sự Damocles.

Gần điểm cuối trong đấu trường, Hoắc Kiếm điều khiển cơ giáp thoát khỏi sự tấn công của nhện chân đỏ, đồng thời áp sát nhện độc, hai đầu gối hơi cong, một tay chém về phía chân nó.

Giữa vòng tròn màu đỏ bên dưới mấy chi.

"Kít!"

Cái miệng con nhện phát ra một tiếng rít, mấy đôi chân nhanh chóng chống xuống đất, một cái chân khác đâm về phía Hoắc Kiếm.

Hoắc Kiếm hơi nhắm mắt, cho cơ giáp nhảy lên, lần giết thứ hai, hắn chỉ thẳng vào chân con nhện và đâm tới.

"Cách."

Chân con nhện bị gãy một đoạn, rơi xuống cát vàng tạo ra một âm thanh nhỏ.

Tinh thú cấp cao trời sinh xảo quyệt, cho dù bị chặt đứt chi cũng không có điên cuồng tấn công, ngược lại đồng thời há to miệng, cố gắng cắn đầu Diệt Thế.

Hoắc Kiếm không né, mặc cho con nhện độc cắn tới, miệng nó há to tỏa ra mùi tử vong.

Hắn đã nắm chặt kiếm Thất Sát, cổ tay khẽ nhúc nhích, vung ra lần giết thứ ba đâm thủng cái miệng của con nhện từ dưới lên trên.

Tinh thú cấp cao nhạy bén trong việc nhận thức được nguy hiểm, nó từ bỏ con mồi sắp cắn, mấy chi lui về phía sau, nhanh chóng chạy trốn.

Nhện độc chân đỏ đột nhiên rút lui, cũng không làm thay đổi chiêu thức của Hoắc Kiếm. Hắn nhanh chóng chạy về phía nó, tơ trắng của

nhện độc không ngừng bắn về phía Hoắc Kiếm đang đuổi theo.

Hoắc Kiếm muốn tránh thì tốc độ tất sẽ chậm lại.

[Hướng 3 giờ, sau 400 mét có cát lún.]

Thanh âm Ứng Tinh Quyết đột nhiên xuất hiện trong đầu Hoắc Kiếm.

Địa chất Sao Sa Đô đặc biệt, một khi bề mặt của cát lún trong sa mạc bị xáo trộn thì nó sẽ hóa lỏng.

Một khi cơ giáp chìm vào, lá chống bụi lập tức mất hiệu lực, cát mịn ùn ùn kéo tới giống như chất lỏng thấm vào bên trong cơ giáp, có thể khiến cơ giáp mất đi nặng lượng, từ đó bị cát lún nuốt chửng.

Bước chân Hoắc Kiếm chậm lại, không còn đuổi theo con nhện độc chân đỏ nữa.

Xa xa nhện độc thấy con mồi không bị lừa bèn dừng lại ở phía trước cát lún, trong con ngươi lóe lên ánh sáng độc ác.

Với nó thì cái chi sẽ tự mọc ra lại, nhưng con mồi này nó nhất định phải ăn.

Công kích tinh thần của nhện độc không ngừng tăng cường, nhưng không sinh ra chút ảnh hưởng nào đối với Hoắc Kiếm.

Có Ứng Tinh Quyết, ngay cả tấn công tinh thần của tinh thú 3S cũng vô dụng.

Một người một nhện giằng co gần cát lún, nhện độc không bị ảnh hưởng bởi cát lún, cho nên vẫn cố gắng để Hoắc Kiếm rơi vào cát lún khi tấn công.

Lần giết thứ năm, Hoắc Kiếm chém đi hai cái chân nữa của nó.

Tinh thú cấp cao rốt cục hiểu được con mồi này không phải là dạng nó có thể điều khiển, nhện độc nhanh chóng xoay người, lần này là chạy trốn thật muốn lợi dụng cát chảy thoát khỏi một kiếp.

Nhưng Hoắc Kiếm cũng không muốn để nó trốn lần thứ hai.

Lần giết thứ sáu, Hoắc Kiếm giẫm lên trên cát, mượn lực nhảy lên, kiếm chỉ vào bụng con nhện.

Kiếm Thất Sát chém ngang vào bụng nó làm nó khó có thể tiếp tục, đầu con nhện đỏ đã đến gần cát chảy song vẫn bị Hoắc Kiếm chém vào bụng nên không thể cử động được nữa.

Hoắc Kiếm dùng sức cả hai tay, điều khiển cơ giáp chậm rãi hạ cánh, kiếm Thất Sát lại một lần nữa đi xuống phía dưới, lần này bề mặt cái bụng nó sinh ra vết nứt.

Mấy cái chân nhện chưa bị chặt điên cuồng giãy giụa, trong miệng con nhện cũng liên tục phát ra tiếng rít chói tai.

“Kít…Kít!”

Trong tiếng la hét mang theo sự liều mạng tấn công tinh thần của con nhện, tay Hoắc Kiếm chợt lơi đi, con nhện độc tưởng đã tấn công hắn thành công thế là hưng phấn bò về phía trước.

Giây tiếp theo, Hoắc Kiếm càng thêm dùng sức, chặn ngang và chặt đứt bụng của nhện độc luôn, chia nó thành hai.

Cái đầu con nhện giãy giụa vài cái, sau đó không bao giờ cử động nữa.

Hoắc Kiếm cất Thất Sát, nhìn về phía đội viên của mình, sau đó đến gần cát chảy định bụng nhấc cái đầu con nhện lên.

Tinh thú cấp càng cao càng hoàn chỉnh, càng có thể đổi được nhiều vật liệu mới.

Hoắc Kiếm vừa tới gần đầu nhện độc chân đỏ, con nhện vốn đã chết đột nhiên nhảy lên, mở to miệng cắn về phía hắn.

Khoảng cách quá gần, Hoắc Kiếm không kịp rút kiếm.

Một giây sau, miệng con nhện mở lớn không khép được, rồi ngã xuống đất một lần nữa.

Trực tiếp tại hiện trường.

Sự việc xảy ra đột ngột làm người xem chưa thể phản ứng kịp.

“Là tấn công cảm giác của Ứng Tinh Quyết.” Tập Hạo Thiên ý bảo mọi người nhìn tay phải Ứng Tinh Quyết khẽ nâng trong màn hình,

“Em ấy cách Hoắc Kiếm và nhện độc chân đỏ tầm tám trăm thước.”

Ngư Thiên Hà khẽ cảm thán: “Tuổi này của em ấy mà làm ra tấn công cảm giác tựa hồ hoàn toàn không tốn sức.”

Trong khi chỉ huy chính của các trường quân sự khác hiện không thể sử dụng cảm giác để tấn công.

“Trường Đế Quốc ấy, ngoại trừ Tư Đồ Gia chưa từng vào quân khu huấn luyện, những người khác đều đã được thực chiến.” Tập Hạo Thiên mở lời, “Đây cũng là kinh nghiệm mà các thành viên của mấy trường khác không có.”

Mấy người dẫn chương trình trực tiếp vẫn đang thảo luận, bên đấu trường gần điểm kết thúc cuộc đua đã xuất hiện đội ngũ thứ hai của một trường.

- ----Viện Bình Thông.

Hai trường quân sự cuối cùng cũng gặp nhau, Tông Chính Việt Nhân của viện Bình Thông bước tới ra từ trong cơ, tay cầm một cây thương ngắn. Sau khi anh ta hạ cánh, hơi buông tay, thương ngắn đã trở thành một cây thương dài.

Người ta nói rằng Tông Chính Việt Nhân bình thường chỉ lái cơ giáp bằng một tay, tay kia sẽ cầm cây thương này, mà vũ khí cơ giáp anh sử dụng cũng chỉ là một cây thương phật.

Đẳng cấp càng cao, vũ khí cơ giáp càng phải là dạng vũ khí lạnh, vì vũ khí nóng có đôi khi còn không nhanh bằng cơ giáp cấp cao.

“Mấy anh đến trễ.” Ứng Tinh Quyết nhìn về phía chỉ huy chính của viện Bình Thông là Lộ Thời Bạch.

Theo dự đoán của anh, khi Hoắc Kiếm và nhện độc chân đỏ đang đánh nhau nửa chừng thì viện Bình Thông sẽ chạy tới đây.

Lộ Thời Bạch nhẹ nhàng đẩy cái kính đơn của mình, giống như nói chuyện với bạn bè: “Nửa chừng tốn chút thời gian nên chơi chậm.”

Ánh mắt Ứng Tinh Quyết hạ xuống, giữa đường sẽ không có bất kỳ tinh thú nào, viện Bình Thông càng sẽ không lãng phí thời gian tranh đoạt thứ hạng bằng cách thanh trừ đội tuyển trường Đế Quốc, có thể chậm thế chỉ có đổi tài liệu.

Bởi vì mỗi đấu trường tiếp theo cần bốc thăm sau khi tranh tài, vậy nên tất cả các trường không rõ ràng về môi trường của sân đấu tiếp theo trong trận đấu. Nhưng nếu muốn tài liệu trao đổi được quyết định tốt trong đấu trường này, tất cả cần sự tính toán chung cuộc của chỉ huy chính.

Trong giải đấu Hephaestus, tất cả các khía cạnh đều có những hạn chế để mô phỏng toàn bộ tình huống trên chiến trường. Bất kể là chỉ huy, cơ giáp sư hay là chiến sĩ độc lập, họ đều sẽ bị hạn chế nhất định trong cuộc thi.

“Còn phải cảm ơn trường Đế Quốc đã hỗ trợ thanh lý tinh thú.” Lộ Thời Bạch nói.

Về phần anh nghĩ những gì thì không ai biết, toàn được ẩn dưới biểu hiện bằng nụ cười lịch sự của mình.

Trực tiếp tại hiện trường.

“Bọn họ muốn ra tay?” Ngư Thiên Hà có tí hăng hái. Sớm quá, giải đấu trước đây ít nhất phải sau năm trận mới có thể nhìn thấy vị trí thứ nhất và thứ hai gặp nhau, mấy trận trước đều bận tích lũy các loại tài nguyên.

“Tạm thời đánh không được, các trường quân sự khác sẽ tới.” Ứng Nguyệt Dung nhìn các cảnh quay trực tiếp khác, ba đội quân của mấy trường khác đang chạy tới với tốc độ vô cùng nhanh.

Ngư Thiên Hà nhìn lại, quả nhiên ba đội ngũ của ba trường đã gần đến gần đích.

Xuất hiện đầu tiên trước mặt hai đội chủ lực của trường quân sự này không phải là các đội quân khác mà là đội tuyển trường Đế Quốc, chỉ có điều đội ngũ còn lại vỏn vẹn phân nửa.

Không có ai ngờ được số người bị loại của đội tuyển trường Đế Quốc lại thuộc về một trong năm đội trường quân sự lớn nhất.

Nghĩ như vậy, chỉ huy chính của viện Bình Thông là Lộ Thời Bạch không hiểu tại sao thấy bình thường. Bọn họ lấy hai chọi một, còn mất đi tổng binh của mình, nhưng đội tuyển trường Đế Quốc bên kia là dạng bốn tròn lên năm, chẳng khác nào không có người.

Đội thứ hai xuất hiện là trường Samuel, tiếp theo là trường Damocles, cả hai xuất hiện gần như cùng một lúc.

South Pasadena cũng xuất hiện gần điểm cuối hai phút sau đó.

Cảnh tượng nhất thời lâm vào giằng co.

Năm trường đứng ở các hướng khác nhau, không ai lên tiếng. Một lát sau, trường Samuel di chuyển đầu tiên, đội chủ lực của họ mang theo đội tuyển trường đi về phía viện Bình Thông, đến cuối đứng bên cạnh viện Bình Thông.

Lập trường rõ ràng.

Tại đấu trường sa mạc, họ sẽ giúp viện Bình Thông.

Trường Quân sự South Pasadena và Trường Quân sự Damocles vẫn không di chuyển.

“Đã như vậy, không bằng chúng giải quyết hai trường này trước?” Lộ Thời Bạch chỉ vào trường South Pasadena và Damocles, và nói với Ứng Tinh Quyết.

Không ai lên tiếng trên sân.

Chỉ có Vệ Tam đột nhiên giơ tay bóp bóp cổ, nói với Hoắc Tuyên Sơn bên cạnh: “Tôi cảm thấy có người đang nhìn trộm mình.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Ứng Tinh Quyết: Bác bỏ tin đồn, không phải tôi.

ps: Viết tí, gửi một chương đầu tiên đã, đã được bảy ngàn từ, hôm nay còn có một cái nữa.

pps: Tên tui là Lục Thứ Nam, không phải mấy tác giả khác nha!!

Chương 70

“cô ấy đúng thật là…”

Trong khi tất cả các trường quân sự không ai lên tiếng vì bận âm thầm giao phong, câu nói không lớn này của Vệ Tam gần như bị toàn bộ người ở đây nghe rõ.

Mọi người: “…” Ai mẹ nó nhìn lén cô?

Đinh Hòa Mỹ đứng ở hàng thứ hai, lặng lẽ thu chân lại, né tránh ánh mắt nhìn xung quanh.

Không thể không nói, Vệ Tam có bản lĩnh hủy diệt hết thảy bầu không khí không còn mống nào.

“Phương hướng nào?” Hoắc Tuyên Sơn nghiêng mặt hỏi cô.

“Không biết.” Vệ Tam cũng nói thẳng.

Liêu Như Ninh gia nhập “nhóm chat”: “Có lẽ ai đó đã nhìn thấy tư thế ai hùng của cậu, bị mê hoặc, vì vậy lén nhìn cậu.”

Thành viên của trường Quân sự Damocles quang minh chính đại chêm lờichọc cười, dẫn đến sắc mặt của thành viên chủ lực South Pasadena bên cạnh méo mó.

Bây giờ đấu trường rõ ràng được chia thành mấy thế lực, viện Bình Thông và Samuel buộc chung một chỗ, trường quân sự Đế Quốc là ông cả vạn năm, là mục tiêu của tất cả mọi người, nhưng không ai dám đi đầu. Trường Quân sự South Pasadena và Damocles cũng không muốn xếp hàng, chỉ cần viện Bình Thông và Samuel đối đầu với trường Đế Quốc, là bọn họ sẽ thừa dịp này ngay.

Cũng có thể nói rằng bây giờ bề ngoài nhìn vào thấy trường South Pasadena và Damocles ở chung một lập trường, nhưng hành vi của họ bây giờ… Một lời khó nói hết.

Chỉ huy chính South Pasadena, Cao Đường Ngân, nhìn Kim Kha, dùng ánh mắt ra hiệu, để cho cậu trông coi thành viên mình cho tốt.

Kết quả Kim Kha quay đầu về phía Vệ Tam: “Cảm giác bị nhìn trộm?”

“Không sai lắm.” Vệ Tam cũng chỉ mơ hồ nhận ra loại cảm giác lóe lên này.

Cao Đường Ngân cau mày, nhất thời không biết người của trường quân sự Damocles có cố ý hay không.

Người của năm trường quân sự lớn bởi vì vừa rồi Vệ Tam đột nhiên nói một câu đều nhìn về phía Damocles; không ai chú ý từ sau khi nghe Vệ Tam nói chuyện, Ứng Tinh Quyết vẫn không lộ ra bất kỳ biểu hiện kinh ngạc nào.

“South Pasadena không nhúng tay vào bất kỳ cuộc đấu tranh của trường quân sự nào, chúng tôi chỉ cần đứng thứ ba.” Cao Đường Ngân dẫn đầu.

“Xin lỗi, chúng tôi đã tính trước vị trí thứ ba rồi.” Cao Học Lâm cười một tiếng, “Vừa rồi chỉ huy Lộ có nói, trước tiên giải quyết South Pasadena mấy người và Damocles.”

Hai người rõ ràng đều xuất thân từ nhà họ Cao nhưng lại đối chọi gay gắt trên sân đấu.

Nhưng mà Cao gia vẫn luôn có rất nhiều chi nhánh, không giống Hoắc gia, toàn bộ đi ra từ Đế Quốc, thậm chí Hoắc Kiếm và Hoắc Tử An của viện Bình Thông là anh em cùng nhau lớn lên.

“South Pasadena và Damocles có thể đối phó với viện Bình Thông và Samuel.” Cao Đường Ngân nhìn về phía Ứng Tinh Quyết, “Trường Đế Quốc có thể đi trước một bước.”

Cô không chỉ trực tiếp kéo trường Damocles xuống nước, mà còn gợi ý rằng nếu viện Bình Thông liên kết với Samuel, chắc chắn sẽ mất vị trí đầu tiên.

Lộ Thời Bạch còn đang chờ Ứng Tinh Quyết trả lời, không nhìn Cao Đường Ngân.

Mà Ứng Tinh Quyết là tiêu điểm của mọi người chỉ cụp mắt nhìn mặt đất, một lúc lâu sau giương mắt: “Đế Quốc không chấp nhận bất luận kẻ nào uy hiếp và điều khiển.”

Sắc mặt mấy chỉ huy chính không hẹn mà cùng biến.

Chỉ có Vệ Tam đột nhiên tiến vào cơ giáp, khôi phục trạng thái chiến

đấu, xoay người chạy về phía sau.

Phía sau bên là một mảng sa mạc.

Mọi người vẫn chưa kịp phản ứng tại sao tổng binh của trường Damocles đột nhiên làm ra động tác không thể tưởng tượng nổi như vậy.

Chỉ có Ứng Tinh Quyết nắm lấy đầu ngón tay, dự đoán được cô muốn làm gì.

Anh trực tiếp ra lệnh cho các thành viên chủ lực, sẵn sàng chiến đấu.

Đao laser của Vệ Tam đã xuất hiện, bổ thẳng về phía sa mạc trống rỗng, đồng thời đạn đồng được bắn ra một loạt, bắn quanh mảnh đất đó.

Sau khi cô bắt đầu, các thành viên của các đội tuyển trường nhìn thấy mấy người chủ chốt của trường họ đồng loạt bước vào trạng thái chiến đấu.

“Hít khaaaa.”

Một con rắn cạp nong hai đầu chui ra khỏi sa mạc, trông giống như con rắn cạp nong hai đầu mà đội chủ lực Damocles đã giết trước đó, nhưng con rắn hai đầu này khổng lồ hơn và là một con rắn cái.

Mấy người dẫn chương trình chính trong buổi phát sóng trực tiếp cũng đã sốc.

“Lại có thêm một con con rắn cạp nong hai đầu?” Ngư Thiên Hà nhíu mày, “Nhìn hình thể của nó, lúc trước đội chủ lực Damocles đụng phải chắc chỉ là tinh thú dạng con.”

“Là một con rắn cạp nong hai đầu dị hóa con, xem ra là do con rắn cái nuôi.” Ứng Nguyệt Dung híp mắt nhìn con rắn cái trong ống kính, “Đã như vậy, còn có thêm một con rắn đực mới đúng.”

“Tinh thú dị hóa 3S thường có sức chiến đấu mạnh hơn so với đồng cấp, tương đương với cấp siêu 3S. Con rắn cái thành niên bất luận là sức chiến đấu hay hình thể đều phải vượt qua con con và rắn đực.” Ngư Thiên Hà có chút đồng tình với vận may của trường quân sự Damocles, trần ai lắm mới chém giết được hai con tinh thú cấp cao 3S, kết quả gặp phải vấn đề nan giải chân chính.

Loại tinh thú hóa biến dị này lại là rắn, giống loài rất mang thù. Có lẽ con rắn cái ngửi thấy mùi của Hoắc Tuyên Sơn, thành viên chủ lực của Democles.

“Vì sao chỉ có Vệ Tam phác giác ra được con rắn cái?” Tập Hạo Thiên nhíu mày, “Em ấy là tổng binh đội tuyển trường, còn phát hiện trước thành viên chủ lực?”

Bây giờ quay lại xem, ý của Vệ Tam khi trước đây nói có người nhìn trộm rõ là đã nhận ra con rắn cái trong bóng tối, chỉ là cũng không rõ tình huống gì mà thôi.

Có một khoảnh khắc im lặng tại hiện trường trực tiếp.

Lời nói của Tập Hạo Thiên đánh thức bọn họ, vì sao Vệ Tam có thể sớm cảm nhận được tinh thú vượt cấp mà những người khác không có cảm giác được?

Các giáo viên dẫn đội của các trường quân sự khác ở phía dưới nhìn về phía Hạng Minh Hóa, muốn nhìn ra cái gì đó trên khuôn mặt ong.

Giờ phút này trong lòng Hạng Minh Hóa tuy rằng một mảnh mờ mịt và thêm khiếp sợ, nhưng trên mặt ông chứa vẻ như đã tính, nhìn như vô cùng bình tĩnh.

Mọi người đành phải xem lại tình hình thi đấu trong đấu trường.

Từ lúc Vệ Tam rút đao đồng thời dùng súng tấn công, năm trường quân sự phản ứng khác nhau.

Hai chiến sĩ độc lập chủ lực của trường quân sự Damocles chạy về phía Vệ Tam, Thân Đồ Khôn ở lại tại chỗ bảo vệ đội ngũ của trường. South Pasadena bị chủ lực trường quân sự Samuel ngăn lại, trường Đế Quốc chạy thẳng về đích, ba chiến sĩ độc lập viện Bình Thông cố gắng đối đầu với trường quân sự Đế Quốc.

Nhưng mà chỉ huy chính của Đế Quốc là Ứng Tinh Quyết đã lơ lửng giữa không trung, anh đưa tay về phía Damocles, hướng kia đột nhiên nhảy ra thêm một con rắn hai đầu khác, là con rắn đực mà Ứng Nguyệt Dung muốn hỏi.

Ứng Tinh Quyết hơi nghiêng đầu, bộ não con rắn cạp nong hai đầu đực ban đầu bị kích thích đến quay cuồng đột nhiên dừng lại, chạy

về phía chỉ huy và cơ giáp sư

Tuy rằng bọn họ có cơ giáp che chở, nhưng tinh thú dị hóa lợi hại, ba người chiến sĩ độc lập viện Bình Thông không dám mạo hiểm, chỉ có thể quay trở lại đấu dây dưa cùng con rắn đực hai đầu này.

Trong khi cả bốn đội ngũ mấy trường này đều rơi vào trạng thái giằng co, đội chủ lực của trường Quân sự Đế Quốc đã mang theo đội còn lại đi về đích.

“Tất cả điều này… Có phải đều nằm trong tay Ứng Tinh Quyết không?” Ngư Thiên Hà có chút ngây dại.

Từ thời khắc đổi tinh thú cấp cao, em ấy đã biết trường quân sự Đế Quốc sẽ thoát thân thật vẹn toàn?

Không, thoát thân hoàn hảo cũng được xây dựng trong một điều kiện: Ứng Tinh Quyết có thể kiểm soát tinh thần tinh thú dị hóa.

Hiếm khi trên mặt Ứng Nguyệt Dung mang theo nụ cười, xem ra Ứng Tinh Quyết lại đột phá, có thể điều khiển năng lực tinh thú dị hóa này, nhìn qua lịch sử cũng không có mấy chỉ huy có thể làm được.

Nhưng rất nhanh Ứng Nguyệt Dung sau khi nhìn thấy tổng binh của trường Damocles thì nụ cười nhạt dần.

Có thể là cấp 3S à?

Trường Damocles năm nay to gan quá, dám che giấu một chiến sĩ độc lập cấp độ này ở vị trí tổng binh.

Bây giờ xem ra, nếu Vệ Tam thật sự như bà dự liệu, toàn bộ thành viên trường Damocles đều là 3S, một trong số đó là chiến sĩ độc lập; thậm chí có thể cân bằng thực lực với viện Bình Thông, sau đó trường Damocles chắc chắn là đối thủ trên sân thi đấu.

Đội Đế Quốc đến đích, Cơ Sơ Vũ đi lên nhổ cờ, Ứng Tinh Quyết đứng bên cạnh, ánh mắt của anh dời về phía xa, nghe tiếng chiến đấu truyền đến từ bên kia.

Cô ấy quả nhiên là... vượt qua cấp 3S

Chương 71

“vị trí thứ hai là của chúng tôi”

Trường Quân sự Đế Quốc nhổ cờ đầu tiên và rời khỏi đấu trường, giáo viên dẫn đội đang chờ ở lối ra, nhưng lần này các thầy cô trông rất phức tạp.

Không cho các phương tiện truyền thông có cơ hội phỏng vấn ở lối ra, thầy giáo dẫn đội đưa tay chặn ống kính của họ: “Hôm nay không chấp nhận phỏng vấn, sinh viên của chúng tôi cần nghỉ ngơi.”

Dứt lời, các thầy cô đưa mấy thành viên chủ lực tới phòng họp.

Ngoại trừ Ứng Tinh Quyết, các thành viên chủ lực khác cũng ở trong trạng thái hoảng hốt, tất cả những chuyện này xảy ra quá đột ngột.

Giáo viên và các thành viên chủ lực lần lượt tiến vào phòng họp, thầy trưởng nhóm lấy ra một cái lá chắn đặt ở bàn hội nghị, lúc này mới nhìn về phía Ứng Tinh Quyết hỏi ra thắc mắc trong lòng mọi người: “Tổng binh của trường quân sự Damocles là chuyện gì?”

Ứng Tinh Quyết rũ mắt: “Lúc đầu suy đoán cô ấy là chiến sĩ độc lập cấp 3S, cho nên thăm dò một lần trên sân đấu.”

Sau khi thăm dò, anh phát hiện ra rằng cô ấy có thể không chỉ 3S như chính mình.

Khi còn ở Sao Đế Đô, người của trường quân sự Damocles tự tin bất thường, và có quan hệ quá gần với một tổng binh đội tuyển trường, chuyện này làm Ứng Tinh Quyết hoài nghi.

Lúc đó tất cả chỉ huy chính đều ở trong bữa tiệc tối, nếu tùy tiện phóng cảm giác ở xa, sẽ bị các chỉ huy chính khác phát hiện, cho nên Ứng Tinh Quyết muốn bắt tay thăm dò với cô. Chiến sĩ độc lập cấp 3S trừ phi trải qua huấn luyện, trong chiến đấu nguyện ý mở phạm vi cho chỉ huy chính, còn không sẽ gặp chống cự khi anh phóng thích cảm giác và chạm tới phạm vi của Vệ Tam.

Chỉ là không ngờ Kim Kha sẽ để ý cô kỹ như vậy, nhưng cũng làm tăng thêm suy đoán của Ứng Tinh Quyết.

Ứng Tinh Quyết cảm nhận được độ rộng lớn hơn so với các chỉ huy

chính của các trường khác, ngay từ đầu bước vào đấu trường sa mạc đã không ngừng mở rộng nhận thức, điều tra môi trường xung quanh. Vì vậy, khi đội chủ lực Damocles giết con rắn cạp nong hai đầu con, anh đã biết rằng có hai con rắn cạp nong hai đầu trưởng thành.

Khi trường quân sự Damocles đến gần đích, chắc chắn sẽ bị tấn công bởi hai con rắn trưởng thành này.

Ống kính trực tiếp mặc dù sử dụng kỹ thuật quay chụp mới nhất của Liên bang, nhưng có một số điều nhỏ chỉ nhìn thấy chứ phát lại cũng không thể nhìn ra, và ở đây anh có thể kiểm soát, ít nhất là buộc Vệ Tam phải ra tay. Cho nên Ứng Tinh Quyết đi vòng rồi ở lại cũng vì muốn tận mắt nhìn thấy phản ứng của Vệ Tam, xác minh cảm giác cô có phải ở cấp bậc 3S hay không.

Điều duy nhất là bất ngờ là ba con rắn hai đầu trong trường đua sa mạc là những con đã hóa biến dị, con rắn non không lộ ra, nhưng con đực và cái trưởng thành có đẳng cấp siêu 3S.

Từ lúc trường quân sự Damocles đến gần đích, hai con rắn trưởng thành đã tiếp cận do thám, ngoại trừ anh, tất cả mọi người ở đây không tìm thấy, chỉ có một mình Vệ Tam phát hiện.

Nghĩ đến đây, đầu ngón tay Ứng Tinh Quyết đặt trên đầu gối không khỏi giật giật, anh không hiểu được phản ứng của Vệ Tam khi đó.

Nếu anh biết hai con rắn cách bọn họ một khoảng thì ắt Vệ Tam cũng biết, cho dù đột nhiên phát động tấn công thì thành viên chủ lực cũng sẽ không bị thương.

Giả sử trường quân sự Damocles cố tình che giấu con át chủ bài là Vệ Tam, tại sao cô lại dễ dàng bộc lộ sự nhạy bén của cảm giác mình?

“Không ngờ được năm nay trường Damocles có nhiều tâm tư như thế.” Giáo viên trưởng dẫn đội sau khi cười nhạo một tiếng, hướng Ứng Tinh Quyết gật đầu, “Cũng may ý đồ của bọn họ hiện tại bại lộ, Tinh Quyết, em làm không tệ.”

Ứng Tinh quyết không nói, anh đang tự hỏi mình có bỏ sót chỗ nào không.

Trong cuộc đua, các sinh viên của bốn trường quân sự rơi vào tình trạng chiến đấu.

Hai trường South Pasadena và Samuel đã đánh với nhau, Damocles và viện Bình Thông đang chiến đấu với những con rắn cạp nong hai đầu.

Từ lúc Vệ Tam phát hiện con rắn hai đầu giống cái trưởng thành ngay từ đầu, Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh đều chạy tới trước tiên. Mà bên viện Bình Thông, Tông Chính Việt Nhân và Tiểu Tửu Tỉnh Vũ Tàng đang cùng nhau đối phó với con đực.

Hoắc Tử An ở viện Bình Thông còn rảnh rang nên anh ta chạy về đích, Thân Đồ Khôn tiến lên ngăn cản.

Mặc dù mục tiêu là thứ ba, nhưng có một cơ hội để cạnh tranh cho vị trí thứ hai thì không ai muốn từ bỏ cả.

Nhưng Thân Đồ Khôn chỉ là SS, mà Hoắc Tử An là 3S, chênh lệch giữa hai người rất rõ ràng.

Tổng binh bên South Pasadena bị chiến sĩ độc lập chủ lực Samuel mượn cơ hội chém ra khỏi cuộc chơi, chỉ có Damocles hiện tại có một tổng binh đội tuyển trường nhiều hơn các trường khác; Vệ Tam lựa chọn đi giúp đàn anh Thân Đồ ngăn cản Hoắc Tử An ở viện Bình Thông.

Chỉ huy đang che chở cho chiến sĩ độc lập đối phó với con rắn hai đầu dị hóa, cơ giáp của mấy cơ giáp sư đa phần là loại phòng ngự, ra tay cũng vô ích, chỉ có thể tự mình quan sát. Hiện tại lại không có thành viên chủ lực đi tới, dĩ nhiên biến thành viện Bình Thông và đội tuyển trường Damocles tranh nhau.

…

Hoắc Tử An cũng giống như Hoắc Kiếm của trường Đế Quốc, điều khiển cơ giáp hạng nặng, nhưng anh ta dùng đao.

- ----Hoàng Tuyền Khóc.

Thân Đồ Khôn từng tham gia ba giải đấu Hephaestus, chống lại một chiến sĩ độc lập cấp 3S, nhưng Vệ Tam thì không, cho tới nay cô chỉ đối phó với người điều khiển cơ giáp cấp A, mặc dù đối phương là cấp S, cũng chỉ dùng cơ giáp cấp A.

Đây là lần đầu tiên Vệ Tam tận mắt chứng kiến trận chiến cấp S,

hiện tại còn phải gia nhập vào.

Cô lái Huyết Tích tới cách đó không xa, cố gắng tấn công bằng đạn, nhưng bắn kiểu tiêu chuẩn thông thường đối với Hoắc Tử An mà nói là hoàn toàn vô dụng vì đối thủ dễ dàng né tránh; đạn tuyến tính vẫn vô dụng, không tránh khỏi cây đao của anh ta.

Hoắc Tử An chỉ cần nhẹ nhàng chém một cái, thân đao thậm chí không đụng phải đạn, cùng lắm chỉ là sát khí đao xẹt qua mà thôi vẫn làm những viên đạn kia toàn bộ tự nổ tung ở giữa không trung.

Vệ Tam: "…" Cấp 3S đáng gờm?

Nhìn tất thảy đạn của mình nổ tung, nếu không do trốn nhanh, cô còn bị mảnh đạn nổ làm trầy xước, Vệ Tam không thể không thừa nhận: Cấp 3S thật khó lường.

Thời gian bây giờ không thể déo dài, một khi chủ lực của hoặc đội tuyển viện Bình Thông có người rảnh rỗi đi đến đích để rút cờ thì vị trí thứ hai sẽ biến mất.

Thân Đồ Khôn và Vệ Tam liên thủ cùng nhau chống lại Hoắc Tử An, bảo vệ tốt con đường đến điểm cuối.

Hoắc Tử An và Hoắc Kiếm cũng trầm mặc ít nói như nhau, mỗi một chiêu đều sẽ không thất thủ. Chỉ trong một phút ngắn ngủi, cơ giáp Thân Đồ Khôn đã bị chém ra một cái miệng sâu. Vệ Tam dựa vào sự nhạy bén xuất sắc của mình, khó khăn lắm mới tránh được đao của Hoắc Tử An, nhưng không thể ngăn cản con đường của anh ta.

Hai người liên thủ, Hoắc Tử An vẫn đi về đích được một trăm mét.

Thấy Thân Đồ Khôn và Vệ Tam nhiều lần chắn trước đường đi của mình, Hoắc Tử An điều khiển cơ giáp lơ lửng, cầm Hoàng Tuyền Khóc, dựng thẳng trước mắt mình. Đột nhiên, anh ta di chuyển.

Vệ Tam thậm chí còn không thấy rõ động tác của anh ta, chỉ vô thức phát hiện bên phải cơ thể có nguy hiểm, nhanh chóng xoay người, nhưng cánh tay phải vẫn bị chém ra vết sâu, gần như bị gãy một nửa. Còn một nửa thân Đồ Khôn thì bị Hoắc Tử An đá bay, nện thật mạnh trên cát vàng.

Cơ giáp Vệ Tam bị phá, thậm chí cô không kịp tức giận bởi vì Hoắc Tử An đã dùng một chiêu phá vỡ hai người bọn họ xong thì bắt đầu

tiếp tục đi về phía trước.

Cô nhanh chóng điều khiển cơ giáp, đánh về phía sau lưng anh ta.

Hoắc Tử An trong nháy mắt xoay người, Hoàng Tuyền Khóc chém về phía Vệ Tam. Lúc này Vệ Tam đã chuẩn bị, nghiêng người né tránh. Anh mắt Hoắc Tử An nhìn cô giống như nhìn thấy ruồi quấy rầy, anh ta dừng lại, phun ra hai chữ: “Muốn chết.”

Mặc kệ tình hình của tổng binh Damocles này thế nào, những người bây giờ cản trở anh ta rút cờ sẽ phải nhường hết.

Thân Đồ Khôn thấy thế muốn chạy về đích, Hoắc Tử An ném Hoàng Tuyền Khóc của mình về phía sau, trực tiếp đâm thẳng vào lưng Thân Đồ Khôn.

Thân Đồ Khôn không còn cách nào chỉ có thể né tránh.

Vệ Tam tại chỗ còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng.

Thì ra khi Hoắc Tử An ném thanh Hoàng Tuyền Khóc của mình, đã đến gần Vệ Tam cực nhanh, xoay người một cước đá cô về phía Thân Đồ Khôn.

Vệ Tam bị chấn động đến hộc máu, cô không kịp lau, lập tức điều khiển Huyết Tích đứng dậy, lúc này Hoắc Tử An đi về phía hai người bọn họ.

Cách điểm cuối ngày càng gần.

Vệ Tam quay đầu nhìn thoáng qua phía sau, những lá cờ kia phảng phất như chỉ cần đụng tay là tới.

“Anh à, anh nhất định phải ngăn cản Hoắc Tử An.” Vệ Tam ở trong khoang cơ giáp thấp giọng nói.

Vệ Tam điều khiển Huyết Tích lấy tốc độ cực hạn của cơ giáp chạy về phía Hoắc Tử An, rút đao laser ra, chém về phía cổ anh ta.

“Không biết tự lượng sức mình.” Hoắc Tử An lạnh lùng nói, sau đó vung Hoàng Tuyền Khóc ngăn cản.

Vệ Tam đã sớm dự đoán cây đao của anh ta sẽ chém tới, một thanh

đao laser cấp A, một vũ khí cấp 3S có tên, có thể tưởng tượng được kết quả.

Cho nên cô vung đao một nửa rồi thu thế, đâm hướng thấp xuống, về hướng ngực Hoắc Tử An.

Cơ giáp cấp 3S há có thể để vũ khí cấp A đâm thủng, Hoắc Tử An Tâm lạnh lùng nghĩ, Damocles từ trước đến nay không biết tự lượng sức mình.

Nhưng một giây sau Hoắc Tử An nhận thấy một sự khác thường, anh cúi đầu nhìn về phía ngực mình bèn không khỏi sửng sốt: lúc này cây đao của Vệ Tam nứt ra một nửa từ giữa, đột nhiên xuất hiện một mũi khoan điện xoay tròn tốc độ cao.

"…"

Vũ khí vô dụng đối với anh ta nhưng xấu lạ.

Hoắc Tử An hiếm khi ngây người, Vệ Tam nắm lấy cơ hội này, kéo gần khoảng cách giữa hai người, khiến Hoàng Tuyền Khóc của anh ta không thể phát huy.

"Nói…" Hoắc Tử An hoàn hồn, lạnh lùng mở miệng, "Không tự lượng sức mình!"

Đầu gối của anh ta cong lên, cố gắng đẩy Vệ Tam ra.

Vệ Tam cũng cong đầu gối lên, dường như muốn cứng đối cứng với anh chàng.

"Phụp."

Hoắc Tử An cảm thấy đầu gối của mình bị cắm vào thứ gì đó.

Vệ Tam cười trong khoang cơ giáp, cô lắp hai con dao găm đã được cải tạo carbon lên hai đầu gối, cải tạo đao laser cũng vì muốn đối phó với tổng binh, ai biết tổng binh của bốn trường quân sự đều vô dụng như vậy, nên vẫn chưa phát huy được tác dụng.

Theo lý thuyết, cô không thể đâm thủng cơ giáp 3S bằng dao carbon, nhưng ngược lại, cơ giáp 3S tự mình đụng phải thì không giống. Hoắc Tử An dùng lực quá lớn, cong lên đá tới đụng phải con dao carbon bắn ra từ đầu gối cô, thế là cứ thế cho dao đi vào luôn.

Điều này còn chưa hết, một khi cắm vào, lưỡi dao carbon sẽ nổ tung trong vòng ba giây.

Hoắc Tử An nhíu mày, không muốn dây dưa với cô nữa, kéo dài khoảng cách giữa hai người, chặt ngang vào thắt lưng Vệ Tam.

Vệ Tam xoay người né tránh, đao laser rời tay ném về phía Hoắc Tử An. Thấy cô còn muốn phản kháng, anh ta trực tiếp bay lên một cú, đá vào ngực Huyết Tích.

Huyết Tích đã gần kề cận trạng thái chặt đứt ngang hông, hơn nữa ăn thêm một đá này, Hoắc Tử An tin tưởng cơ giáp Vệ Tam sẽ bị phế.

Từ lúc Vệ Tam chạy về phía Hoắc Tử An, đến khi cơ giáp của cô gần như gãy thành hai đoạn bay ra ngoài, khoảng thời gian này cùng lắm chỉ trong nháy mắt. Thân Đồ Khôn không kịp nhìn về phía đích xem Vệ Tam như thế nào, chỉ có thể kiên trì tiếp tục ngăn chặn Hoắc Tử An, chỉ hy vọng trường quân sự Damocles có người rảnh tay rút cờ.

Dọn dẹp một tổng binh Damocles gây phiền nhiễu, còn lại một người lính chủ lực SS, Hoắc Tử An khép hờ hai mắt, một giây sau mở mắt ra, nắm chặt Hoàng Tuyền Khóc.

Đó là...

Khí thế của Hoắc Tử An biến mất, nhìn chằm chằm vào điểm cuối cùng của đài cao, đồng tử co rụt lại, theo bản năng muốn chạy vội về đích, nhưng đầu gối đột nhiên nổ tung.

[Xin chúc mừng Trường Quân sự Damocles đã về đích thành công, hoàn thành nhiệm vụ.]

Ngay sau khi phát sóng, bất kể là người xem phát sóng trực tiếp ở hiện trường hoặc bốn đội ngũ trường quân sự đều đơ cả người.

Tông Chính Việt Nhân thấy tiếng phát thanh này, ánh mắt sắc bén, trực tiếp bay lên chặt đứt một đầu của con rắn cạp nong và xoay người chạy về đích.

Và tại thời điểm này, Damocles cũng đã thành công trong việc giải quyết con rắn cạp nong cái.

Trong và ngoài đấu trường, tất cả mọi người đều đặt ánh mắt vào

người đang đứng trên bục đích.

Trên khuôn mặt của Vệ Tam tới trước ngực bộ đồ huấn luyện, tất cả đầy máu nhưng cô nắm chặt lá cờ Damocles trong tay.

“Vị trí thứ hai là của Damocles chúng tôi.” Vệ Tam nói với Hoắc Tử An cách đó không xa, vết máu loang lổ trên mặt không che giấu được nụ cười của cô.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Nếu không làm thao tác phá đám, tôi sẽ không gọi Là Vệ Tam

Chương 72

“cậu đặt cược trường quân sự nào?”

Tông Chính Việt Nhân của viện Bình Thông chạy tới, Hoắc Tử An bên cạnh bày sắc mặt khó coi, anh ta nhìn chằm chằm Vệ Tam trên đài kết thúc: “Tính toán của hệ thống sai rồi, cơ giáp của cô đã bị phế.”

Dựa theo quy tắc giải đấu, một khi cơ giáp báo hỏng thì bị loại lập tức.

Nếu cô ấy bị loại, lá cờ được rút ra sẽ không được tính.

Mặt Vệ Tam dưới ánh chiều tà có vẻ lóa mắt vô ngần, cô nhếch môi: “Làm sao anh biết cơ giáp của tôi bị hỏng?”

Tông Chính Việt Nhân nhấc hai đoạn đã bị cắt lên mặt đất, Huyết Tích chôn trong cát vàng, đèn năng lượng của nó vẫn còn sáng.

Hoắc Tử An nhìn thấy đèn năng lượng, đồng tử co rụt lại, anh ta rõ ràng… Không, trong khoảnh khắc bị đá bay đó, Huyết Tích rơi thẳng xuống đất và anh ta không thấy đèn năng lượng tắt.

“Các chủ…”

Tông Chính Việt Nhân giơ tay ra hiệu cho anh ta không cần mở miệng, điều khiển cơ giáp bay lên đài kết thúc, rút cờ của viện Bình Thông, chiếm vị trí thứ ba trên đấu trường sa mạc.

[Chúc mừng Viện Bình Thông đã thành công về đích, hoàn thành nhiệm vụ.]

Trong giải đấu quy định, một khi rút cờ, thành viên của trường quân sự hoàn thành nhiệm vụ phải dừng lại ngay lập tức, trừ phi chiến đấu với tinh thú; nhưng rút cờ xong và chém giết tinh thú tiếp sẽ không được tính vào kết quả, không thể đổi tài nguyên.

“Cô rất tốt.” Tông Chính Việt Nhân đi ra từ trong cơ giáp, cầm thương dài và nói lạnh lùng.

Vệ Tam không kiềm nén được bèn ho ra một ngụm máu, có chút chống đỡ không nổi nên dựa luôn vào đài kết thúc để ngồi xuống, nhưng mà cô chưa bao giờ thua người ta về khí thế, cô ngửa đầu nói:

“Tôi cũng cảm thấy tôi rất tốt, cảm ơn vị này… người anh em khích lệ.”

Tông Chính Việt Nhân không múa mép khua môi với người ta, mang theo những người khác trong viện Bình Thông ngồi lên máy bay, ra khỏi sân thi đấu.

Trực tiếp tại hiện trường.

“Vừa rồi ngươi có chú ý tới chuyện làm thế nào Vệ Tam đi qua không?” Tập Hạo Thiên hỏi Ngư Thiên Hà.

“Không có, tôi mới nhìn bên Tông Chính Việt Nhân.” Ngư Thiên Hà nhìn chằm chằm vào đội ngũ trường quân sự Damocles bắt đầu trở về trong ống kính, “Hoắc Tử An ra tay quả thật lưu loát, nhưng Vệ Tam vừa rồi tận lực tránh được khối năng lượng kia, ít nhất có thể kéo dài một phút.”

Một phút chặt chẽ này thì không có khác biệt gì lắm với Huyết Tích mà nói. Nó đã không còn bất kỳ khả năng chiến đấu, một phút sau đó sẽ tự động báo hỏng.

Chiến sĩ độc lập lúc này thường sẽ chờ nó báo hỏng, ai ngờ được có người chạy từ khoang cơ giáp ra, xông về phía đài cuối cùng.

Chiến sĩ độc lập càng phù hợp với cơ giáp, càng cảm thấy cơ giáp là mình, trong vòng một phút cơ giáp bị tổn hại, bị chặn ngang chặt đứt, cảm giác sẽ tạo thành ảo giác cho chiến sĩ độc lập rằng cơ thể của mình giống cũng bị cắt đứt như cơ giáp. Hơn nữa một đá của Hoắc Tử An nhắm ngay giữa ngực, nơi đá là vị trí khoang cơ giáp.

Tinh thần và thể chất của Vệ Tam tuyệt đối bị thương nặng.

Dưới tình huống như vậy, Hoắc Tử An có thể để Vệ Tam ngã trong vòng 50 mét trên vạch đích tùy ý, đúng là quá bình thường.

Ai có thể ngờ được Vệ Tam lại bò ra khỏi khoang cơ giáp trong vòng một phút, thậm chí còn có sức lực đến đài cuối rút cờ.

Không thể không nói cho đến nay, trong sự tình bên trong hai trận đấu rồi, thành viên để lại ấn tượng sâu sắc nhất cho người ta thì ngoài cô ấy ra chẳng còn ai khác.

“Trước đây còn có hơi nghi ngờ, hiện tại xem ra Vệ Tam quả thật là

một con át chủ bài trong tay trường quân sự Damocles.” Tập Hạo Thiên nhìn về phía trường Quân sự Damocles.

Mặc dù không rõ vì sao Vệ Tam lại bị lộ sớm như vậy, nhưng thấy các thành viên chủ lực khác cũng không có nhiều kinh ngạc, Hạng Minh Hóa dẫn đội cũng bày dáng vẻ thảnh thơi, chắc trường Damocles đã lên kế hoạch rồi.

“Đi đi đi, chúng ta đi tới chỗ tụi nhóc.” Hạng Minh Hóa hô hoán các giáo viên khác cùng đi tới lối ra, ai có thể ngờ được đến trận đấu này trường Damocles có thể giành được vị trí thứ hai?

Ha ha ha ha ha!

Trong lòng Hạng Minh Hóa cười to, bề ngoài còn duy trì thiết lập bình tĩnh.

Chờ Vệ Tam trở về, nhất định phải lôi kéo em ấy đi kiểm tra kỹ lưỡng, tình huống cái gai đau đầu này là sao, cứ mãi giấu trường học hay là như thế nào?

Đội ngũ đi ra phải dựa theo thứ tự, đội trường quân sự Damocles đi trước viện Bình Thông, bọn họ vừa ra, Hạng Minh Hóa đã không kịp chờ, vẫy tay với bọn người Kim Kha Vệ Tam: “Ở đây, nơi này.”

Trong tay Vệ Tam cầm một ống dịch dinh dưỡng, được Ứng Thành Hà đỡ một tay, Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh cũng bị thương; về phần Kim Kha, vừa rồi dưới tình thế cấp bách, cậu đã thử dùng cảm giác để tấn công con rắn cái. Cảm giác bị cậu dùng quá độ, sắc mặt cũng không đẹp lắm, lúc này cậu đứng cùng một chỗ với Thân Đồ Khôn.

Rõ ràng chiếm vị trí thứ hai, nhưng tinh thần của trường quân sự Damocles không tốt lắm, bị thương có bị thương, cảm giác sử dụng quá mức có sử dụng quá mức, duy chỉ có nhóm cơ giáp sư tốt hơn một chút.

Các phương tiện truyền thông chen chúc nhau muốn phỏng vấn sinh viên trường Damocles ở vị trí thứ hai.

“Xin hỏi bây giờ Vệ Tam cảm thấy thế nào?”

“Vệ Tam, cô là át chủ bài do trường Damocles giấu hả? Vậy tại sao không khiêm tốn làm việc?”

“Vệ Tam”, “Vệ Tam!”...

Các phương tiện truyền thông khác nhau vây lấy từ hai phía và ánh sáng lóe sáng làm cho tinh thần ban đầu của Vệ Tam đã không tốt nay còn bực bội hơn. Cô liếc nhìn các truyền thông khác nhau, kế đó nhận micro Truyền thông Lam Phạt: “Bây giờ tôi muốn trở về tắm, ngủ và ăn; về phần tại sao không hành động khiêm tốn…

Vệ Tam nhìn nam phóng viên trước đây châm chọc trường quân sự Damocles trên Tinh Võng, mỉm cười: “Liên quan gì đến Sequoia của anh?”

Khi cô nói chuyện, viện Bình Thông rời khỏi lối ra và không chấp nhận bất kỳ cuộc phỏng vấn của truyền thông nào.

…

Ngay sau khi cuộc đua sa mạc này kết thúc, ngoại trừ trường Damocles hạnh phúc, không một trường nào khác có tâm tình tốt.

Phương tiện Truyền thông Lam Phạt chịu trách nhiệm phát sóng trực tiếp trường Damocles, ngày hôm sau phát hiện ra rằng số liệu đăng ký mua xem trực tiếp của họ tiếp tục tăng lên, đã tiếp cận số đăng ký mua của trường Quân sự Đế Quốc.

Phát trực tiếp càng là một con số không thể tưởng tượng nổi.

Bấm vào xem, nếu không che bão bình luận thì hoàn toàn không thể nhìn thấy nội dung trực tiếp.

[Nhảy qua lại trước màn hình của trường Đế Quốc và Damocles, muốn hỏi Ứng Tinh Quyết đã tính toán hết thảy chưa?]

[Anh ta tính toán xong cũng không có gì kỳ quái, Ứng Tinh Quyết sẽ là chỉ huy mạnh nhất Liên bang trong tương lai, bằng không vì sao trong nhân viên cứu hộ có nhiều thiếu tá như vậy, nhân số cũng tăng gấp đôi, tất cả đều rút ra từ các quân khu.]

[Chẳng lẽ chỉ có tui cảm thấy hứng thú với Vệ Tam? Tui chưa bao giờ thấy một tổng binh bạo loạn như vậy! Đột nhiên thích cô ấy một tẹo, hu hu, tui thấy tui sai chỗ nào rồi.]

[Hai trận đấu này, Vệ Tam phá từ đầu đến cuối, lần này còn có thể

khiến viện Bình Thông chịu thiệt, thật là trâu bò.]

[Tôi nghe người biết chuyện ở hiện trường trực tiếp nói Vệ Tam hình như là át chủ bài của trường Damocles, toàn thành viên trường bọn họ là đủ 3S đấy.]

[Cứ thế thì South Pasadena và Samuel hầu như không có cơ hội, ba trường đứng đầu chỉ có thể là trong ba trường quân sự kia rồi.]

[Chắc gì, còn phải xem chỉ huy chính như thế nào.]

[Sớm biết thế, mình đặt cược tổng quán quân vào trường Damocles là tốt rồi. Vệ Tam lộn xộn như thế đã khiến Samuel và viện Bình Thông đều chịu thiệt thòi, cảm giác mục tiêu tiếp theo chính là trường Đế Quốc.]

[Ghê, tôi cá Đế Quốc, đến lúc đó sẽ không thua chứ?]

[Không thể đâu, có Ứng Tinh Quyết thì trường Đế Quốc tuyệt đối bảo vệ được chức vô địch.]

...

Một bệnh viện quân khu nào đó ở Sao Sa Đô.

“Cậu có đặt cược ai là quán quân của giải đấu này không?” Kim Kha lặng hỏi khẽ Vệ Tam khi ngồi trên băng ghế.

Chỉ có thể đặt cược nhà vô địch trước khi giải đấu bắt đầu, giai đoạn sau là đặt cược trước mỗi trận đấu.

Vệ Tam nói vẻ đương nhiên: “Đặt chứ, đặt cho Damocles chúng ta.”

“Tôi cũng đặt cho trường của mình.” Liêu Như Ninh dựa tường ôm cánh tay nói.

Kim Kha mặt không chút thay đổi quay đầu nhìn Liêu Như Ninh. Cậu ấy thì thầm hỏi Vệ Tam, chính là không muốn cho người qua lại xung quanh nghe thấy, vị này ngược lại cứ thế nói cho to lên.

“Tôi không hỏi cậu!”

Liêu Như Ninh run rẩy bắp chân: “Nhưng thiếu gia muốn nói.”

“Tôi đã cược cho Damocles.” Hoắc Tuyên Sơn, người dựa vào bức tường bên kia, nói một câu.

Ứng Thành Hà ngồi bên trái Vệ Tam miễn cưỡng dời ánh mắt khỏi quang não xem trực tiếp: “Không cược trường mình thì cược ai?”

“Chắc có người đã cược cho trường của người khác.” Vệ Tam liếc nhìn Kim Kha bên phải.

Kim Kha: “Tớ đặt hết cả năm trường, đây gọi là phân tán rủi ro.”

“Trường quân sự nào được cậu cược nhiều nhất?” Vệ Tam hỏi cậu ấy.

Kim Kha ấp úng, ngẩng đầu nhìn trần hành lang bệnh viện: “Đế… Trường Đế Quốc.”

Vệ Tam: “Ặc.”

Ứng Thành Hà: “Ặc.”

Liêu Như Ninh đối mặt với ánh mắt Kim Kha bèn lập tức giơ ngón tay cái lên về phía cậu, sau đó lật 180 độ: “Không phải bản thiếu gia nói chứ, chúng ta đặt cược không phải tiền bạc mà là một dạng lòng tin. Một người như cậu chỉ đơn giản là…”

Hoắc Tuyên Sơn chen vào: “Nếu Đế Quốc thắng, lúc chia tiền nhớ mời tụi này ăn cơm.”

Liêu Như Ninh giơ ngón tay cái thêm lần nữa: “Trứng gà không thể thả cùng trong một cái giỏ, cậu làm thế là chính xác rồi.”

Vệ Tam lập tức đổi giọng: “Chỉ huy khác biệt thật, cân nhắc chu toàn hơn tụi mình.”

Ứng Thành Hà đồng ý gật đầu: “Đúng chóc, nếu không thì sao cậu ấy là chỉ huy được chứ.”

Kim Kha: “…” Khí phách vừa nãy đâu?

Cánh cửa đối diện mở ra, bác sĩ mặc áo blouse trắng ra hiệu cho Vệ Tam tiến vào.

Vệ Tam đi tới cửa, quay đầu nhìn về phía hành lang đối diện, bốn

người đều đứng bên kia nhìn cô.

“Không lâu đâu, chỉ cần đo lại cảm giác thôi.” Bác sĩ an ủi, “Tôi đã xem cháu tranh tài rồi, không giống như người nhút nhát.”

Vệ Tam theo bác sĩ vào phòng xét nghiệm, xác định bốn người ở hành lang đều không nghe thấy, lúc này mới nói: “Cháu đang nghĩ muốn lừa bọn họ, đợi lát nữa cháu ra ngoài chắc chắn sẽ được bọn họ mời cơm.”

Bác sĩ: “…” Xem chừng dù là bên trong thi đấu hay bên ngoài thì cũng có một dạng.

“Đứng bên trong vòng tròn màu cam này, đôi mắt nhìn vào cái khối này này, đặt tay dưới bệ nước, giải phóng tất cả các nhận thức của cháu giống như khi điều khiển cơ giáp.” Bác sĩ cẩn thận nói.

Thiết bị kiểm tra nhận thức này trông rất khác so với Sao 3212 lúc đầu, chỉ có giống mỗi màu sắc và đội mũ bảo hiểm khi kiểm tra.

Vệ Tam làm theo lời, màu cam của dụng cụ bắt đầu tự động tăng lên, từ cấp thấp nhất một đường bay cao, cuối cùng dưới ánh mắt của bác sĩ, thành công vượt qua cấp S.

Sau đó… Dừng lại không đi được nữa.

Bác sĩ: “Đây có phải là giới hạn mà cháu thường giải phóng cảm giác?”

Vệ Tam suy nghĩ một chút, gật đầu.

Trong mắt bác sĩ lóe lên một tia nghi hoặc cuối cùng để cho cô xuống rồi lại đứng lên và kiểm tra lẫn nữa, kết quả vẫn là cấp S.

Không đúng, không phải trường học nói cấp 3S à?”

Bác sĩ bảo Vệ Tam ở đây chờ, tự mình đi ra ngoài gọi hai chiến sĩ độc lập bên ngoài tới.

“Mấy cháu đứng lên thử xem.”

Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn từng người người đứng lên, các điểm sáng màu cam của dụng cụ đều tăng lên cao nhất ở 3S.

“Dụng cụ không có vấn đề, cháu xác định mình dùng toàn bộ cảm giác?” Bác sĩ hỏi Vệ Tam, “Cháu có thể để cho những điểm sáng này bay lên được không?”

Vệ Tam tự đứng lên thử một lần nữa: “Không được.”

Bác sĩ cau mày: “Thôi thế này, bác sẽ đi lập một tờ đơn và nộp đơn xin kiểm tra thể chất đầy đủ, tình hình của cháu hơi lạ.”

Vệ Tam chỉ có thể đi ra cùng bọn họ, đứng ở hành lang chờ một lần nữa.

Mà bên kia, Lê Trạch và Hạng Minh Hóa nhận được tin tức thì chạy tới.

“Kiểm tra sức khỏe đầy đủ?” Lê Trạch hỏi bác sĩ, “Em ấy còn phải tập luyện.”

Bác sĩ gật đầu: “Đừng lo lắng, bây giờ Liên bang đã phát triển một công nghệ mới mà không trì hoãn đào tạo sau này của cháu ấy.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Rốt cuộc thì Vệ Tam có cấp gì, tập tiếp theo công bố, ha ha ha

ps: Thương~ các bạn

Chương 73

“thật ra em là trẻ mồ côi”

Bác sĩ nói kiểm tra sức khỏe mất cả ngày thay vì kiểm tra cảm giác đơn giản, những người khác bị Hạng Minh Hóa gọi trở lại tập luyện.

Vệ Tam nằm xuống theo lời bác sĩ nói, được đưa vào một nơi giống như chụp CT não, nhưng bác sĩ ở bên cạnh, Lê Trạch và Hạng Minh Hóa đứng bên ngoài nhìn.

“Thông thường dụng cụ sẽ không có vấn đề.” Phía trước bác sĩ dựng lên một tấm bảng trong suốt, bác ấy chỉ vài cái ở trên đó, Vệ Tam đã được đưa vào, chỉ có thể nhìn thấy đỉnh kim loại màu trắng có độ cong, “Tôi nghe giáo viên nói có thể cháu là chiến sĩ độc lập cấp 3S, nhưng dụng cụ hiện tại không phát hiện được thì có thể cơ thể cháu có vấn đề.”

Vệ Tam nhìn chằm chằm vào đỉnh kim loại, đột nhiên bên trái vươn ra một cái gì đó tròn, lơ lửng và đặt lên mắt cô.

“Đừng lo lắng, chỉ kiểm tra thị lực của cháu thôi, nhìn lên đó thả lỏng là được.” Bác sĩ đang điều chỉnh thử dụng cụ, “Cấp A, sao vô danh. Lúc cháu kiểm tra thì dụng cụ đó khác với dụng cụ hôm nay đúng không?”

Vệ Tam chớp chớp mắt, vâng một tiếng.

“Thiết bị sao vô danh lạc hậu, mức độ cao nhất trên thiết bị của cháu là gì?” Bác sĩ hỏi.

“Cấp A.” Vệ Tam trả lời.

“Cấp A… Đó chính là dụng cụ kiểm tra thế hệ thứ nhất.” Trước đây bác sĩ đã quen với loại chuyện này, tình huống sao vô danh dùng dụng cụ kiểm tra đã bị đào thải rất nhiều, nhưng mà bình thường cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì. Xác suất sao vô danh có cấp A xuất hiện không nhiều lắm, dùng dụng cụ đào thải thế hệ thứ hai là đủ, chỉ là không nghĩ tới bây giờ lại còn có một ngôi sao vô danh dùng dụng cụ đào thải thế hệ thứ nhất.

“Sao của cháu trông còn nghèo hơn bất kỳ ngôi sao vô danh nào khác.” Bác sĩ lắc đầu, nhấn một vài lần trên bảng điều khiển, Vệ Tam

nằm bên trong ngay lập tức cảm thấy chân tay của mình được cố định.

Chỉ riêng quy trình kiểm tra này đã mất hai tiếng đồng hồ, trong lúc bác sĩ đứng ở bên ngoài vẫn không ngừng nói dông dài dài dòng. Mỗi lần Vệ Tam thiếp đi mà âm ma của người đó truyền tới, cô chỉ có thể ráng mở mắt ra.

Vệ Tam: "… Có phải trong quá trình làm việc, bác có rất ít cơ hội nói chuyện với mọi người không?"

Bác sĩ cầm cốc và đứng bên ngoài nói, "Thế thì cũng không phải, nhưng cháu không ngủ bây giờ được."

Bac ấy đưa tay ấn nút màu đỏ bên ngoài, Vệ Tam đã bị kéo ra.

Vệ Tam đứng dậy, chỉ vào mấy đường nối trên ngón tay mình: "Mấy thứ này có thể rút ra được không?"

"Có thể." Bác sĩ đang chờ kết quả, ngửa đầu uống một ngụm nước, làm ẩm cổ họng, sau đó nhìn vào kết quả xét nghiệm cơ thể, chợt bị sặc cũng bởi chưa kịp nuốt xuống,"Khụ khụ…"

Lê Trạch đứng ở phòng ngoài, thấy thế cầm lấy micro đeo tai, đưa tay gõ cửa kính: "Kết quả là gì?"

Bác sĩ bỏ ly nước xuống, bảo Vệ Tam đi ra ngoài với mình.

"Dữ liệu cũng cần phải được so sánh, thử nghiệm thêm, nhưng kết quả xét nghiệm cơ thể đã được đưa ra." Bác sĩ có vẻ mặt kỳ lạ, nhìn thoáng qua, "Suy dinh dưỡng mãn tính."

Hạng Minh Hóa: "?"

"Cái gì gọi là suy dinh dưỡng mãn tính?" Hạng Minh Hóa hoàn toàn không hiểu tại sao từ này lại xuất hiện trên người một sinh viên trường quân sự Liên bang. Chất dinh dưỡng hiện tại cũng tiện, người bình thường không ăn cơm chỉ uống dịch dinh dưỡng cũng có thể bổ sung nguyên tố cơ bản.

"Đó là khi cơ thể không nhận được đủ chất dinh dưỡng trong một thời gian dài, đây là dữ liệu cơ thể của cháu ấy trong những năm qua." Bác sĩ điều chỉnh dữ liệu quang não, bảng điều khiển trong suốt ngay lập tức xuất hiện một biểu đồ đường cong, "Đường cong màu

đen này là của cháu ấy, đường cong màu xanh là người bình thường. Trục ngang là tuổi tác, trục dọc là tỷ lệ phần trăm dinh dưỡng."

Đường cong màu đen ngay từ đầu thấp hơn người bình thường, đường cong bảy tuổi lõm xuống, sau đó tăng lên một chút, đến giai đoạn phát triển từ mười hai đến mười bốn tuổi rơi xuống một mức độ thấp đến không thể tưởng tượng được, sau đó từ từ tăng lên lên, nhưng cho đến bây giờ vẫn thấp hơn người bình thường.

Hạng Minh Hóa nhìn đường cong có thể nói là "giật mình", quay đầu nhìn Vệ Tam: "Mấy năm nay em sống như thế nào? Đã đi làm gì?"

Ông không phải là người của mấy thế gia, cũng đã đi đến vô số ngôi sao vô danh, nhưng bây giờ Liên bang phát triển tốt, những người trên các ngôi sao vô danh cũng giống như những người bình thường, ít nhất là sống bình thường và ăn uống đầy đủ.

"Cứ như vậy mà sống." Vệ Tam không sao cả, "Kiếm tiền đi học."

Lê Trạch đưa tay chỉ vào khoảng thời gian bảy tuổi hầu như không có lượng dinh dưỡng: "Năm này là em bị bệnh hay là?"

Các bác sĩ là người đầu tiên phủ nhận: "Bị bệnh nằm trong bệnh viện sẽ được bổ sung dinh dưỡng, không bị suy dinh dưỡng như tưởng tượng."

Vệ Tam nhìn về phía khoảng thời gian đó, vừa vặn là lúc cô đi vào thế giới này, nhặt rác ở bãi rác để sống sót, uống dịch dinh dưỡng có vấn đề của một công ty nào đó.

Bây giờ nhớ lại thậm chí có một chút hoảng loạn.

"… Không bị bệnh, đi học."

Lê Trạch nhíu mày: "Dụng cụ kiểm tra có vấn đề gì không?"

Bác sĩ biết họ có thắc mắc về kết quả xét nghiệm, nhưng vẫn kiên nhẫn nói: "Sẽ không có vấn đề gì với dụng cụ ở đây, tuần trước còn mới sử dụng mà."

"Theo lý thuyết với suy dinh dưỡng nghiêm trọng như vậy, cha mẹ nên phát hiện ra mới đúng." Bác sĩ hỏi Vệ Tam, "Cháu thường ăn gì?"

Hạng Minh Hóa và Lê Trạch nhìn về phía Vệ Tam, đều đang chờ cô

trả lời.

Vệ Tam: “Cháu không có cha mẹ, thường uống dịch dinh dưỡng.”

Nghe được nửa câu đầu tiên của cô, Hạng Minh Hóa và Lê Trạch đều sửng sốt, bọn họ cũng không biết chuyện này.

Cơ chế tuyển sinh của các trường quân sự rất đơn giản, nộp mẫu thông tin nhập học và lý lịch, mẫu thông tin nhập học do sinh viên tự điền, trọng tâm chủ yếu là tên sinh viên, giới tính, nơi sinh và giấy chứng nhận cảm giác được cung cấp bởi học viện. Lý lịch được nộp bởi chính quyền ngôi sao địa phương, thường sẽ được niêm phong, nội dung chính là về gia thế và bối cảnh.

Có rất nhiều gia đình nổi tiếng trong Liên bang, thêm chuyện trường Damocles không nhìn vào lý lịch của sinh viên, nên trừ khi cố ý điều tra hồ sơ, còn không chả biết được thông tin gia đình của sinh viên.

Khi đoàn khảo sát đến ở học kỳ trước, Lê Trạch từng hỏi giáo viên bên cạnh, cô giáo đã lấy ra bảng lý lịch của Vệ Tam để xem quan hệ gia đình của cô. Đúng lúc đó đó Lê Trạch tập trung vào đoàn điều tra bên trong xe bay, không chú ý đến bảng bối cảnh của một sinh viên cấp A.

Ngay cả bây giờ, họ cũng không tiếp tục điều tra lý lịch của cô, trường quân sự Damocles tin vào sức mạnh, sẽ tránh sự can thiệp của bối cảnh càng nhiều càng tốt. Cho nên sau khi ra khỏi trận đấu, Hạng Minh Hóa theo bản năng chỉ lật qua phụ lục bảng thông tin tuyển sinh của cô, xác định chứng minh nhận thức do Sao 3212 cung cấp chính là cấp A, kế đó lại hỏi Vệ Tam một lần nữa, mới sắp xếp bệnh viện kiểm tra lại.

“Em là cô nhi?” Lê Trạch hồi phục tinh thần trước.

Vệ Tam gật đầu.

Bác sĩ bên cạnh suy nghĩ một chút và cảm thấy không đúng: “Nếu cháu uống dịch dinh dưỡng ở khi bảy tuổi, dữ liệu sẽ không thấp đến mức này.”

“Dạ… Chất dinh dưỡng đại khái chỉ có tí đường.” Vệ Tam nhớ tới tin tức trước đây mình nghe được trên màn hình quảng cáo lần đầu tiên khi vào thành phố, nói đống dịch dinh dưỡng đổ xuống tiêu hủy kia không có vi lượng nguyên tố có lợi cho cơ thể con người.

Lê Trạch phản ứng cực nhanh: “Năm em bảy tuổi, dịch dinh dưỡng của công ty Thông Tuyển đã bị tiêu hủy hết, tất cả dịch dinh dưỡng trên thị trường đều có xét nghiệm bởi ba bên, không thể có vấn đề với dịch dinh dưỡng.”

Vệ Tam ồ một tiếng: “Bọn họ đổ xuống bãi rác, em nhặt về uống.”

“….”

Cô nói những lời như vậy một cách dễ dàng, nhưng lại làm ba người ngoài hành lang nhất thời im lặng.

“Theo luật dân sự Liên bang, chính phủ ngôi sao có cơ quan bắt buộc nhận nuôi trẻ mồ côi, nơi đó cung cấp miễn phí ăn và ở.” Hạng Minh Hóa là người đầu tiên lên tiếng.

Vệ Tam suy nghĩ một chút, vẫn không thể nghĩ ra Sao 3212 có chính sách này, ít nhất lúc đó thì cô không có.

“Sao 3212 không có chính sách này.” Nhưng lại có một chính sách cung cấp chỗ ở giá thấp.

Lê Trạch cúi đầu mở quang não tìm một chút, phát hiện Sao 3212 nằm giữa một số quân khu, thuộc về khu vực bị bỏ mặc, chính sách thường xuyên thay đổi.

“Như vậy mà em còn có thể đi học?” Hạng Minh Hóa đã không biết mình nên dùng tâm tình gì đối mặt với Vệ Tam.

Nhìn bề ngoài, chỉ biết em ấy là một cái gai vênh vang tự tin; trong khi Niếp Hạo Tề cũng như em ấy đi ra từ sao vô danh, thậm chí có tiền để tự mình tùy biến cơ giáp, nhưng sau khi đến trường quân sự vẫn có sự tự ti vì mình có xuất thân từ ngôi sao vô danh.

Ai có thể ngờ được Vệ Tam có xuất thân kém cỏi như vậy?

“Tôi sẽ đưa cháu ấy đến thử nghiệm các hạng mục khác.” Bác sĩ ngắt lời.

“Đi thôi.” Hạng Minh Hóa nhường đường.

Đương sự Vệ Tam không có gì khác thường, cô cũng tới đây rồi, không có cảm giác gì đặc biệt đối với trước kia.

“Sự kiện dịch dinh dưỡng huyên náo rất lớn hả bác sĩ?” Vệ Tam tò mò, vừa rồi cô chỉ nói một câu, Lê Trạch đã có thể lập tức nói ngay chuyện xảy ra năm cô bảy tuổi.

Bác sĩ dẫn Vệ Tam vào một phòng kín màu trắng, đóng cửa lại nói: “Sự kiện Thông Tuyển rất nổi tiếng, công ty Thông Tuyển kiểm soát toàn bộ dịch dinh dưỡng của Liên bang, từ thế gia chuyên dụng xuống đến dân chúng bình thường. Năm đó sở dĩ bị lột trần là vì bọn họ gan lớn đến mức động tay động chân trong dịch dinh dưỡng chuyên dụng của thế gia, cắt xén nguyên tố vi lượng.”

“Cho nên bị phát hiện?”

Bác sĩ đưa cho Vệ Tam một đôi găng tay phía trên phủ đầy dây nối liền với dụng cụ bên cạnh: “Cũng gần như thế, rất nhiều người không rõ nguyên nhân sự tình. Nhưng mà chị đồng môn tôi đang ở bệnh viện Sao Đế Đô cho nên tôi cũng biết.”

“Biết cái gì?” Vệ Tam đeo găng, hai tay thử nắm chặt.

“Công ty Thông Tuyển đã làm việc kín đáo trong nhiều năm, ngoại trừ nội bộ nhân viên thu được lợi nhuận thì không ai biết. Nhưng Ứng gia xuất hiện một thiên tài trăm năm khó gặp, thể chất đặc thù, khi đó cần bổ sung năng lượng nên người nhà họ Ứng hay đặt hàng riêng dịch dinh dưỡng. Một ống dịch dinh dưỡng rất tiền, cơ thể những người khác không chịu nổi, chỉ có cậu ta mới có thể dùng. Người ta ăn mấy năm, kết quả là xảy ra chuyện, cơ thể cậu ta không có đủ nguyên tố thì suy sụp.” Bác sĩ vừa nói vừa lắc đầu, “Chị của tôi là bác sĩ của cậu ta đã điều tra nguyên nhân khắp nơi, cuối cùng tra được vấn đề ở dịch dinh dưỡng.”

“Cho nên mới liên lụy đến vấn đề của mấy dạng dịch dinh dưỡng khác.” Vệ Tam hiểu rõ.

“Đúng, đừng nhìn tên công ty Thông Tuyển bây giờ, trên thực tế, nó đã được cải tổ lại và do nhà họ Ứng làm chủ.” Bác sĩ có tí bùi ngùi, “Người quản sự vụ hiện tại của gia chủ chính là Ứng Thanh Đạo. Tuy rằng cảm giác ông ta thấp, nhưng thủ đoạn hạng nhất, bằng không cũng sẽ không ngồi vào vị trí quản sự vụ. Khi được bầu làm vị trí này, con trai ông ấy còn chưa được sinh ra. Cháu tham gia cuộc thi nên chắc biết con trai của ông ta.”

“Dạ biết.” Ứng Tinh Quyết.

Bác sĩ ra hiệu cho Vệ Tam đi xa một chút: “Bây giờ cháu di chuyển cùng lúc theo chuyển động trên màn ánh sáng, tôi sẽ kiểm tra sức mạnh và thể lực của cháu.”

Vệ Tam nhìn màn sáng, chỉ chỉ tường: “Cháu cứ thế đập thẳng vào à?”

“Đập.” Bác sĩ nhìn xuống bảng điều khiển quang não đã được kết nối máy móc, “Bức tường này là kim loại đặc biệt có cường độ cao, sẽ không…”

“Rầm…”

Vệ Tam cho một quyền đập tới, thu tay lại, trên tường có một cái hố lớn.

Bác sĩ ngẩng đầu lên, bổ sung những gì vừa nói: “… thủng.”

Bác ấy ngốc tại chỗ, sau một lúc lâu mới nói: “Cháu đánh một cú đấm khác, cường độ mạnh y như khi nãy.”

Vệ Tam đấm một lần nữa, chỉ để lại một vết lõm nông.

Bác sĩ lấy ra một thước đo từ túi, so sánh hai cú đấm này, quay đầu nhìn Vệ Tam: “Phải có sức mạnh giống như vừa rồi.”

“Là cùng một sức như khi nãy mà bác.” Vệ Tam xác định.

Bác sĩ chỉ vào hai dấu vết: “Cháu thấy có khả năng này à?”

“Cháu chắc chắn vừa rồi dùng lực lượng tương tự.” Vệ Tam nhìn dấu vết cũng lấy làm kỳ.

“Cháu cứ tiếp tục nện đi, đừng phá vỡ.”

Vệ Tam làm theo lời, kết quả dấu vết trên tường có lúc nông lúc sâu.

Bác sĩ:… Tình hình phức tạp hơn rồi.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Bác sĩ: Mẹ kiếp, đây có phải là kiểu tăng trưởng trực tiếp không?

Chương 74

“vậy còn cơ giáp sư tính sao đây?”

Kiểm tra đào tạo sức mạnh, huấn luyện giới hạn cơ thể,… đủ tất cả các loại kiểm tra thử nghiệm.

Bác sĩ đã mang Vệ Tam đi kiểm tra cả ngày với các khía cạnh, từ sự ngạc nhiên ban đầu đến nhạt nhẽo không lăn tăn gì, cuối cùng bác ấy tải lên tất cả các dữ liệu, bắt đầu tập hợp.

“Ngày mai có thể ra kết quả, các cháu có thể trở về trước.” Bác sĩ dẫn Vệ Tam ra, lại lấy ra một cái gì đó từ trong túi áo blouse trắng và đưa cho cô, “Mấy ngày nay có thể uống trước cái này.”

Vệ Tam nhận lấy, nhìn chất lỏng màu trắng bên trong ống nghiệm, lắc lư đôi cái: “Có mùi gì vậy bác sĩ?”

“Không có hương vị, đây là để bổ sung dinh dưỡng, thích hợp cho chiến sĩ độc lập đang phát triển bên trong. Cháu chưa đầy mười tám, cơ thể còn cứu lại được.” Bác sĩ giải thích, “Bổ sung tốt chắc sẽ không để lại di chứng.”

“Cái gì mà chắc?” Hạng Minh Hóa có chút bất mãn, “Cậu không phải là bác sĩ giỏi nhất Sao Sa Đô à? Nói chuyện không chính xác như vậy.”

Bác sĩ buông tay: “Anh nói con bé cấp 3S, nhưng bây giờ tình hình vẫn chưa được xác định. Nếu nó thực sự là cấp 3S, một hoặc hai tháng là bù được, nếu không phải… thì hơi phiền phức.”

Lê Trạch bên cạnh nhíu mày: “Em ấy có thể phát hiện tinh thú trước cả cấp 3S khác, tuyệt đối không có khả năng là dưới 3S.”

Bác sĩ thở dài: “Tại sao hai người không thể nhìn xa hơn một chút? Không phải 3S, thì còn siêu 3S nữa mà.”

Ánh mắt Lê Trạch và Hạng Minh Hóa nhất thời nhìn về phía Vệ Tam đều mang theo sự quái dị.

Siêu 3S thì tình huống sẽ rất phức tạp, không thể nói là nhạy cảm hơn 3S khác là siêu 3S.

Hiện nay Liên bang công nhận cấp cao nhất là 3S, nhưng sở trường nhận thức của chiến sĩ độc lập 3S có sự khác biệt, đó là lý do tại sao cơ giáp sẽ được phân chia hạng nhẹ trung và nặng, còn thực lực giữa chiến sĩ độc lập 3S cũng sẽ có phân chia cao thấp. Ở Liên bang cho tới giờ chỉ có Ứng Tinh Quyết thuộc trường Đế Quốc là được công nhận là siêu 3S.

Nếu không có đủ hàng tồn, dụng cụ đã được sử dụng tới thế hệ thứ tư.

Trong miệng bác sĩ là người có thể đạt cấp siêu 3S nhưng Vệ Tam không chú ý đến ánh mắt của bọn họ, cô cúi đầu mở ra một ống dinh dưỡng bổ sung, ngửa đầu đổ thẳng vào miệng, uống xong cẩn thận cảm nhận một chút: "Đúng là không có mùi vị gì."

Lê Trạch: "…" Tại sao em ấy luôn rẽ sang hướng khác khi ở trong lúc nghiêm trọng như vậy?

Ba người ngồi xe bay của Lê Trạch trở về căn cứ, bầu không khí trên đường có lúng túng, chủ yếu là do hai người Lê Trạch và Hạng Minh Hóa, còn Vệ Tam dựa vào ghế, an nhàn vô cùng.

"Trước khi em…" Lê Trạch ho một tiếng, "Trèo tường tới quán bar là để đi làm thêm đúng không?"

Vệ Tam đang dùng tay xoay ống bổ sung dinh dưỡng thì khựng lại, ngẩng đầu lên: "Đúng vậy."

Chuyện của Xưởng Đen vẫn không nói được, trong hồ lô còn có nhiều thứ, tới đó có thể làm lộ Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh.

"Tôi xin lỗi vì chuyện trừ tín chỉ của em lúc đó." Lê Trạch nói chân thành.

"Vi phạm quy chế của trường bị phạt cũng không sai." Vệ Tam đã nhanh quên chuyện này rồi, bị bắt làm gương cũng là do cô vi phạm quy định trước.

Hạng Minh Hóa nhìn sinh viên nhập học này này chính là sinh viên mình dạy: "Mặc kệ đo được cấp 3S hay không, em đừng thấy áp lực."

Vệ Tam nghĩ trong đầu, cô không có hứng thú với việc mình có phải là cấp 3S hay không, nhưng lại có hứng thú với việc có thể tiếp xúc với cơ giáp cấp S hay không.

Nếu bây giờ cô đã đo được mình là cấp S, có phải có thể thiết kế chế tạo cơ giáp cấp S hay không?

Vừa trở lại sân diễn tập, Vệ Tam đã muốn lẻn đi tìm Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh, trận đấu của Xưởng Đen còn chưa kết thúc, cô nhớ đến giải thưởng ở đó.

Vệ Tam vừa đi đã thấy các thành viên chủ lực đều ở cùng một chỗ.

“Kết quả xét nghiệm thế nào?” Ứng Thành Hà hỏi cô.

“Ngày mai sẽ có.” Vệ Tam ngồi xuống, tiện tay lấy quả táo trên bàn bọn họ.

Liêu Như Ninh cướp quả táo trong tay cô: “Trước tiên nói tình huống gì đã, sao kiểm tra lại cảm giác mà phiền phức như vậy.”

“Thì nó là thế.” Vệ Tam nói sơ lại một lần.

Đứng đối diện, Kim Kha nhanh chóng rút ra một loạt các từ khóa trong lời nói của cô, suy dinh dưỡng mãn tính, trẻ mồ côi, nhặt dịch dinh dưỡng. Cậu ấy sợ hãi hỏi: “Còn cao nhân phía sau cậu đâu?”

Vệ Tam không rõ nội tình: “Cao nhân gì?”

“Thầy giáo lúc trước đến Sao Sa Đô chơi.”

Vệ Tam nhíu mày: “Không phải nói với cậu ông ấy là giáo viên khoa chiến sĩ độc lập dự bị của Học viện 3212 à? Từ lâu muốn hỏi cậu rồi, lúc trước khi cậu rời đi nói mấy câu không nghĩa lý gì cả.”

“… “

Trí tưởng tượng nhiều năm xây dựng trên bối cảnh của Vệ Tam trong đầu Kim Kha ầm ầm sụp đổ ngay tức khắc, vỡ vụn thành một đống: “Thì ra cái ba bánh cậu bán cho tớ là do cậu tự làm.”

“Chỉ huy như bọn họ đều có tật xấu là suy nghĩ lung tung.” Liêu Như Ninh ném quả táo trong tay trả lại cho Vệ Tam, “Lúc trước không biết các cậu đi ra từ một sao vô danh.”

“Ừ, Sao 3212, tổng binh của đội tuyển trường Đế Quốc cũng đi ra từ chỗ đó luôn..” Vệ Tam cắn một miếng táo trong tay.

Ngoại trừ Kim Kha, mấy người khác đồng loạt nhìn qua.

Ứng Thành Hà: “Tổng binh đội Đế Quốc, Thái Ngô Đức á hả?” Khó trách hôm nay xem cảnh chiếu lại, cơ giáp của gã còn rất tốt.

Chỉ có Hoắc Tuyên Sơn chú ý đến một điểm khác: “Ba bánh gì?”

“Xe ba bánh, đạp bằng chân, máy chạy bộ di động.” Vệ Tam thuận miệng nói luôn, “Cậu có muốn không?” Tôi có thể làm cho cậu một chiếc, chỉ cần năm…”

“Không cần.” Hoắc Tuyên Sơn từ chối thẳng thừng, “Tôi có thể dựa hơi Kim Kha.”

Thân Đồ Khôn bên cạnh: “…” Anh nhớ mang máng Hoắc Tuyên Sơn là con cháu thế gia đích thật có phong độ, không để ý tới tiền tài tí nào, vì sao bây giờ còn dùng chữ “dựa hơi”?

Vệ Tam ngồi bên cạnh Liêu Như Ninh, thì thầm: “Các đậu còn đi tranh tài ở Xưởng Đen không?”

“Đi chứ.” Liêu Như Ninh lập tức cho hay.

“Hai người ở một chỗ đó nói cái gì thế?” Kim Kha cuối cùng cũng trở về bình thường.

Vệ Tam và Liêu Như Ninh đồng thanh: “Không có gì.”

Khi về phòng ngủ của mình, Vệ Tam ngã xuống giường và ngủ ngay, ngược lại các thầy cô của trường Damocles và bác sĩ đã thao thức cả đêm.

Ngày hôm sau, Lê Trạch và Hạng Minh Hóa đích thân đến bệnh viện quân khu lấy báo cáo xét nghiệm.

Các bác sĩ dẫn họ vào và đóng cửa lại: “Kết quả xét nghiệm đã có rồi.”

“Cấp bậc nào?” Lê Trạch hỏi.

“Siêu 3S.” Bác sĩ mở trang cuối cùng của báo cáo xét nghiệm, cho họ xem kết quả.

Lê Trạch và Hạng Minh Hóa liếc nhau, đều nhìn thấy cảm xúc phức tạp trong mắt đối phương.

Hạnh phúc tất nhiên là có hạnh phúc, siêu 3S có nghĩa là trường Damocles có khả năng cạnh tranh với trường Đế Quốc, nhưng cũng vì vậy mà có nhiều vấn đề hơn.

Bác sĩ đã lật lại dữ liệu xét nghiệm trước đó để tóm tắt: "Nhưng bây giờ con bé ấy đang ở trong tình trạng phức tạp, các giá trị cơ thể cho thấy nó ấy thậm chí không có sức khỏe của cấp A bình thường. Hiện tại vẫn chưa thể định nghĩa rõ 3S, hơn nữa ở Liên bang chỉ biết Ứng Tinh Quyết có siêu 3S, cảm giác chỉ huy quá mạnh nên cậu ta cũng cần một lượng lớn thành phần dinh dưỡng để duy trì chức năng bình thường. Bởi vì vấn đề dịch dinh dưỡng giai đoạn trước, thân thể Ứng Tinh Quyết đã bị tổn thương, Sao Đế Đô bên kia vẫn đang nghiên cứu phát triển loại dịch dinh dưỡng chuyên dụng mới, với mong muốn cố gắng bù đắp trở lại."

"Cho nên Vệ Tam cũng cần loại dịch dinh dưỡng này?" Lê Trạch hỏi.

Bác sĩ lắc đầu: "Vệ Tam là một chiến sĩ độc lập nên không giống với Ứng Tinh Quyết. Và, có một điều tương đối kỳ lạ, theo lý thuyết thì với cảm giác của con bé là siêu 3S, mà thời thơ ấu không bổ sung dịch dinh dưỡng chuyên dụng như Ứng Tinh Quyết, thì cơ thể không thể chịu đựng được. Các xét nghiệm xương cho thấy vào năm bảy tuổi, cơ thể đã hấp thụ dịch dinh dưỡng đến một mức thấp, cùng lúc cảm giác bị nén đi để cơ thể thích nghi trở lại. Tôi đoán rằng nhận thức của Vệ Tam đã duy trì hoạt động dưới dạng bình thường của con bé nhiều năm rồi cho nên nhìn từ ngoài, nó cũng không khác gì người bình thường. Hôm qua tôi đã hỏi, nó bảo đã từng xuất hiện nhiều tình huống chảy máu cam, có lẽ là nhận thức đột nhiên tăng lên, tiến vào trạng thái tương tự như Ứng Tinh Quyết, vật chứa là cơ thể không thể thu nạp được nên gây ra nguyên nhân này. Nhưng hiện tại chúng ta có quá ít mẫu để phân tích đầy đủ tình hình của con bé."

Hạng Minh Hóa: "Chúng tôi cần phải làm gì?"

"Đầu tiên điều chỉnh tình trạng thể chất của con bé, bổ sung đầy đủ dinh dưỡng." Bác sĩ ngồi xuống, "Anh có muốn thông báo ra ngoài rằng con bé là cấp siêu 3S không?"

Lê Trạch trầm mặc một lúc lâu, nói: "Bên ngoài bây giờ đều cho rằng em ấy là cấp 3S, là át chủ bài ẩn giấu của chúng ta, vậy lần này chúng ta sẽ ẩn giấu cấp bậc thật sự của Vệ Tam."

Bác sĩ bày tỏ sự hiểu rõ: “Kế hoạch tiếp theo sẽ thay đổi, ban đầu tôi còn muốn liên hệ với chị mình để nghiên cứu, nhưng trước khi cuộc thi kết thúc, Vệ Tam sẽ do tôi phụ trách.”

“Ứng Tinh Quyết cần dịch dinh dưỡng đặc biệt, Vệ Tam thì sao?” Hạng Minh Hóa hỏi bác sĩ.

“Chị tôi đã từng cùng với tôi nghiên cứu chuyện dịch dinh dưỡng có vấn đề của Ứng Tinh Quyết năm đó, tôi đều tỏ tường thành phần dịch dinh dưỡng sau này của cậu ta.” Bác sĩ nói, “Còn một đoạn thời gian nữa, khi đấu trường tiếp theo được công bố cũng đừng vội rời đi, tôi sẽ cố gắng hết sức để điều chế dung dịch dinh dưỡng đặc biệt thích hợp cho Vệ Tam.”

“Phiền toái rồi.” Lê Trạch cầm giấy báo cáo kiểm tra trên mặt bàn và đi ra ngoài với Hạng Minh Hóa.

…

“Đẳng cấp của con nhóc cao như vậy thì cơ giáp tính sao đây? Liên bang cũng không có cơ giáp sư siêu 3S đâu trời.” Hạng Minh Hóa phát sầu, một chỉ huy cấp siêu 3S, sau lưng có Ứng gia chống đỡ mà đến bây giờ cơ thể vẫn không điều dưỡng tốt được.

Vệ Tam…

“Trước tiên dùng cơ giáp cấp 3S.” Lê Trạch cúi đầu báo cáo với quân khu bên kia, một bên nói, “Anh dẫn em ấy về trường học chọn cơ giáp, chúng ta ở lại Sao Sa Đô trong khoảng thời gian này nhất định phải để em ấy chọn được cơ giáp thích hợp với mình.”

Cơ giáp chiến sĩ độc lập cấp 3S của thế gia lớn đều được thiết kế riêng, nhưng các trường học đều có cơ giáp 3S lưu trữ xuất ra từ quân khu. Nguồn gốc trong này tương đối phức tạp, có cái là dạng do giáp sư 3S nghiên cứu chế tạo ra nhưng không ai có thể dùng được, có dạng là sau đi thế hệ trước qua đời thì hiến tặng cơ giáp, chờ ai đó trong con cháu đời sau có thể dùng được.

“Được, tôi sẽ đi tìm Vệ Tam.”

Vừa đến sân tập, Hạng Minh Hóa đã tìm được Vệ Tam, bên cạnh cô còn có mấy thành viên chủ lực, xem ra đều cùng nhau chờ tin tức.

“Thầy ơi, thế nào rồi?” Liêu Như Ninh đặt tay lên vai Vệ Tam, “Cậu ấy chắc chắn là 3S.”

Hạng Minh Hóa nhìn Vệ Tam: “Siêu 3S.”

Sáu người có mặt: “..."

Cuối cùng Ứng Thành Hà lên tiếng trước: “Giống như anh họ em?”

Hạng Minh Hóa gật đầu: “Chuyện siêu 3S đừng nói ra ngoài trước khi giải đấu kết thúc, các em chỉ xem Vệ Tam có cảm giác 3S.”

“Em là siêu 3S á.” Vệ Tam rốt cục phản ứng lại, chậm rãi nói, “Có phải nghĩa là chúng ta có cơ hội nhìn thấy Ngọn Lửa Đế Quốc dâng lên hay không?”

Hạng Minh Hóa nhíu mày: “Ngọn Lửa Đế Quốc gì?”

“Không có gì.” Kim Kha xen vào, “Thầy ơi, thế cơ giáp của Vệ Tam thì tính sao giờ?”

“Thời gian không kịp nên Vệ Tam chỉ có thể về trường học chọn cơ giáp 3S trước, đến lúc đó để Ứng Thành Hà giúp em sửa.” Hạng Minh Hóa nói, “Giờ tôi dẫn em đi.”

Hoắc Tuyên Sơn chắn ở phía trước Vệ Tam: “Thầy, chọn cơ giáp phải mất mấy ngày, để em và Liêu Như Ninh đi cùng cho tiện luyện tập.”

“Điều này… cũng được.” Hạng Minh Hóa truyền chìa khóa bằng thẻ ID ảo đến quang não của Hoắc Tuyên Sơn, “Các em đều là cơ giáp 3S chiến sĩ độc lập, chắc là tốt hơn.”

Vệ Tam lặng lẽ giơ ngón tay cái lên cho Hoắc Tuyên Sơn, phản ứng quá nhanh, vừa lúc bọn họ cùng nhau đi tranh đấu ở Xưởng Đen.

Hạng Minh Hóa dặn dò xong việc đã trở về cãi nhau với các giáo viên trường quân sự khác, năm trường quân sự lớn, bất kể góc nào cũng tràn ngập lục đục.

“Hình như bọn họ có việc gạt chúng ta hay sao?” Kim Kha híp mắt nhìn bóng lưng Vệ Tam, Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh bỗng nhiên nói.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Đi thôi! Đi lấy giải thưởng đi!

ps: Không ngờ có độc giả vô lương tâm nói dịch dinh dưỡng của đứa con bị tác giả vô lương tâm cắt! Hừ! Tôi không có! Mấy người đó, đám người tàn nhẫn thích thúc giục người khác này!!!

Chương 75

“lại ra ngoài phá làng phá xóm thêm lần nữa”

“Vệ Tam đã trở về trường Damocles, đi vào phòng cất giữ cơ giáp.” Cơ Sơ Vũ giơ tay lên chuyển màn ánh sáng về hướng Ứng Tinh Quyết đối diện, “Xem ra bọn họ không có ý định giấu diếm.”

“Chiến sĩ độc lập SS thuộc đội chủ lực của họ sau ba trận sẽ tốt nghiệp, không còn tham gia thi đấu nữa.” Ứng Tinh Quyết ngước mắt nhìn Vệ Tam trên màn hình ánh sáng, “Trận thứ ba thay cô ấy, chiến sĩ độc lập SS làm tổng binh của đội tuyển trường, năm trường quân sự lớn trong nháy mắt xáo trộn.”

“Một ngôi sao vô danh mà có thể cho ra được một chiến sĩ độc lập 3S.” Trong giọng điệu của Cơ Sơ Vũ mang theo vài phần phức tạp.

“Kim Kha cũng có xuất thân từ ngôi sao vô danh, những người này chỉ cần bắt được một chút tài nguyên, sẽ lập tức trèo lên." Ứng Tinh Quyết nhíu mày, anh không sửa lời nói về chuyện Vệ Tam có cảm giác “3S”.

Trên thực tế từ sau khi ra khỏi đấu trường sa mạc, Ứng Tinh Quyết chưa bao giờ nói rõ ràng cho bất luận ai rằng Vệ Tam là chiến sĩ độc lập siêu 3S.

Trong những năm gần đây, đặc biệt là hai năm này, Liên bang cuồn cuộn sóng ngầm, có một lực lượng khác xen kẽ trong đó, chiến sĩ độc lập siêu 3S xuất hiện chắc chắn sẽ bị giết điên cuồng.

Ít nhất sau giải đấu, chiến sĩ độc lập siêu 3S đã được huấn luyện thực chiến, có năng lực tự bảo vệ nhất định, thì mới thả ra tin tức này được; chắc sẽ phát huy được sức chấn nhiếp.

Ứng Tinh Quyết rũ mắt nhìn mặt bàn, quân khu phía sau trường quân sự Damocles bên đó… Có lẽ đã đến lúc liên lạc.

…

“Đây đều là cơ giáp cấp 3S?” Vệ Tam nhìn các loại nhẫn cơ giáp và vòng cổ cơ giáp, tim đập thình thịch vài cái, hạnh phúc đến quá đột ngột làm cô dường như tiếp nhận nổi,

“Đúng.” Liêu Như Ninh ghé mắt nhìn vào cái quầy đồ trong suốt, “Thầy nói muốn cho cậu vài ngày thử, chúng ta thừa dịp này đổi cơ giáp, đi lấy quán quân Xưởng Đen đi?”

Tiểu đội “CMN Lật Luôn Xưởng Đen” mà không lật được tất cả mọi người thì lấy cái tên này đúng là vô ích.

“Trước tiên thay Vệ Tam tìm cơ giáp thích hợp, sau đó chúng ta chọn ba cái cơ giáp chưa từng xuất hiện để tới Xưởng Đen thi đấu.” Hoắc Tuyên Sơn nghĩ càng toàn diện hơn.

Phòng cất giữ có địa điểm thí luyện chuyên dụng, Vệ Tam thử từng chiếc từng chiếc cơ giáp, cả người đều hưng phấn muốn ngất luôn.

Liêu Như Ninh khoanh hai tay, chê Vệ Tam đang giở trò với các loại cơ giáp: “Sao mà tôi cứ thấy bộ dáng hiện tại của cậu ấy không giống với tụi này chọn cơ giáp lúc trước?”

Con cháu thế gia trước khi có cơ giáp được thiết kế sẽ thử một ít cơ giáp trước, đó cũng coi như là lần đầu tiên bọn họ chân chính tiếp xúc với cơ giáp, nên rất hưng phấn. Nhưng bọn họ sẽ khích động tới mức nhảy vào khoang cơ giáp, điều khiển cơ giáp, chứ chẳng phải như Vệ Tam bây giờ, sờ tới sờ lui với cơ giáp, giống như một cơ giáp sư hèn mọn.

Nhớ tới những cơ giáp sư hèn mọn sờ sờ cơ giáp của mình, Liêu Như Ninh không tự giác rùng mình một cái, thật đáng sợ.

“Vệ Tam, cậu mau vào thử.” Liêu Như Ninh hô.

“Ngay đây.”

Thả ra một chiếc cơ giáp 3S, Vệ Tam nhảy vào trong khoang, đầu tiên là bị thiết bị xa hoa bên trong làm khiếp sợ, sau đó bắt đầu sờ sờ khắp nơi, cuối cùng mới ngồi xuống, đội mũ bảo hiểm sinh học.

Khoảnh khắc khởi động, bộ não Vệ Tam lập tức tiếp nhận kết cấu của toàn bộ cơ giáp, cảm giác của cô thông qua mũ bảo hiểm lan tràn đến mọi ngóc ngách của cơ giáp. Khoảnh khắc đó, chiếc cơ giáp này dường như chính là cô.

Mở bảng điều khiển, Vệ Tam bắt đầu từ từ di chuyển, lại phát hiện chênh lệch giữa cơ giáp cấp A và cơ giáp cấp 3S quá lớn.

Bây giờ cô giống như bỗng nhiên thành một người luyện võ mấy chục năm, đưa đại một chân là trượt ra ngoài, mỗi một động tác đều dễ như trở bàn tay.

Với loại cảm giác lực lượng bành trướng như nắm trong tay đất trời này, đúng là không trách được khi những cơ giáp cấp 3S, ai nấy đều có mắt cao hơn đỉnh đầu, không dễ dàng lui tới với cấp A. Hai cấp quả thật không phải là cảm giác của cùng một thế giới.

Vệ Tam thử một lần hết mấy tính năng cơ bản của chiếc cơ giáp rồi ra khỏi khoang cơ giáp.

Hoắc Tuyên Sơn nhìn thấy cô, không khỏi nhíu mày: "Vệ Tam?"

Vệ Tam nhìn về phía cậu ta, không biết ý gì.

"Mũi cậu." Liêu Như Ninh lấy giấy ra khỏi túi và tiến lên bịt ở dưới mũi Vệ Tam, "Chuyện gì đây?"

Vệ Tam lấy ra một ống bổ sung dinh dưỡng ở trong túi, vừa bịt mũi vừa uống sạch dịch bổ sung trong tay, "Bác sĩ nói cảm giác tôi đang hồi phục nên cơ thể sẽ không chịu nổi, chảy máu cam là bình thường, không sao đâu."

Vệ Tam tiếp tục thử từng chiếc một, nhưng lại nhanh hơn Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn tưởng tượng, cô chỉ thử mỗi động tác cơ giáp một lần, sẽ không thử lại.

"Lấy cái này." Từ sáng sớm đến tối muộn, Vệ Tam cuối cùng chọn một chiếc cơ giáp có màu giống như Huyết Tích, "Các phương diện đều không tệ, chắc là hợp với tôi nhất."

"Chu Giáng được cựu đàn anh của trường Damocles dùng trước kia." Hoắc Tuyên Sơn nhớ rõ chiếc cơ giáp này, "Anh ấy từng lái nó đứng trên bục giải đấu lấy cúp vô địch."

Liêu Như Ninh chỉ cảm thấy hứng thú với cơ giáp hạng nặng, những cơ giáp cỡ trung khác trong lịch sử Liên bang khác nhớ không rõ ràng lắm, nhưng sau khi nghe Hoắc Tuyên Sơn nói xong, cậu đã nói: "Vậy đã được bao nhiêu năm."

Trường Quân sự Damocles đã không giành chức vô địch trong nhiều năm.

Hoắc Tuyên Sơn: "…" Cô Giải mà nghe được cái này sẽ bị cậu làm cho tức chết.

Vệ Tam thu cơ giáp: "Chúng ta chọn ba chiếc khác, buổi tối lẻn đến Xưởng Đen thi đấu."

Các sinh viên của trường Damocles đang theo dõi họ, nếu cứ thế đi thẳng ra chắc chắn sẽ bị phát hiện. May mắn thay ở đây là lầu Bắc Vọng, ngoại trừ đội bảo vệ, sẽ không có sinh viên nào đến.

Leo tường có cảm giác rất tốt.

…

"Đây là cảm giác lén trèo tường?" Liêu Như Ninh ngồi trên tường, một chân bên trong tường, một chân ở bên ngoài tường, "Cảm giác cũng tốt đó."

"Mau xuống đi." Vệ Tam đứng ở ngoài tường, ngửa đầu, "Phá phách không phá phách gì? Đợi tí nữa là bị người ta thấy bây giờ."

Liêu Như Ninh dùng một tay chống lên đầu tường và nhảy xuống: "Phỏng vấn một chút, lúc trước cậu bị thiếu tá bắt được trên tường thì có cảm giác thế nào?"

Hoắc Tuyên Sơn sửa chữa: "Bây giờ là thượng tá Lê Trạch."

Vệ Tam: "???"

"Tôi bị thượng tá bắt trong lớp học, ai nói với cậu tôi bị bắt tại chỗ thế?" Đây là mấy tin đồn từ đâu thế.

"Lúc trước sau khi biết cậu là Cúi Đầu, tôi lên diễn đàn lật lại tin tức của cậu. Bọn họ đều nói cậu bị thiếu tá phát hiện vào ban đêm khi trèo tường, hơn nữa cậi còn coi thiếu tá là đàn anh trong đội bảo vệ." Liêu Như Ninh nói mấy lời hư cấu cứ như thật, "Nghe nói cậu vì trốn tránh trừng phạt, nói dối mình là bé Cừu Con, đang tìm kiếm đối tượng yêu đương trên mạng là anh Dạ Bắc."

"Cậu đã tìm ra anh Dạ Bắc của mình chưa?" Hoắc Tuyên Sơn đâm cho một dao.

Vệ Tam: "…Tìm mấy cậu á."

Chuyện cũ nghĩ mà kinh.

Ba người trở lại Xưởng Đen, đăng ký một lần nữa.

“Lại là ba người các người?” Người phụ trách đăng ký vừa ngẩng đầu, theo bản năng nói, “Trận chung kết của Xưởng Đen Sao Sa Đô sắp kết thúc, bây giờ mới tới?”

“Trước đây anh đã nói tất cả các thí sinh có thể thách thức nhà vô địch khu vực.” Vệ Tam còn nhớ quy tắc mà anh ta nói.

Người phụ trách đăng ký chỉ có thể bắt đầu đăng ký, còn phàn nàn: “Nhà vô địch khu vực đã được so tài ngày hôm trước rồi, lúc này là giờ cuối cùng của ngày cuối cùng cho đăng ký khiêu chiến. Tôi sắp tan làm, tại sao các cô cậu luôn phải đến cuối cùng, đội chủ lực Damocles người ta còn không bận rộn như mấy người thế này.”

Thật ra ở đây có hai thành viên chủ lực.

Ba người im lặng chả nói, lặng thinh chờ anh ta đăng ký.

“Lấy được thẻ thi đấu của các cô cậu thì ngày mai sẽ bắt đầu khiêu chiến nhà vô địch khu vực, các cô cậu chắc được xếp vào ngày mốt.” Người đăng ký bĩu môi, “Hy vọng mấy người có thể khiêu chiến thành công, không uổng công làm trễ nãi chuyện tôi tan việc.”

…

Tầng năm dưới lòng đất của Xưởng Đen.

“Đây là danh sách tất cả các đội khiêu chiến cho đến nay.”

Lệ Tước ngước mắt lên nhìn tên những đội ngũ kia, nhẹ nhàng thổi sơn móng tay vừa sơn: “Mấy cái đám này không có tí điểm biết sức mình, còn mưu toan có một chút cơ hội như vậy.”

Vừa dứt lời, ánh mắt Lệ Tước dừng lại ở tên của đội cuối cùng, ả ta buông tay xuống, thanh âm lạnh như băng: “CMN Lật Luôn Xưởng Đen? Cái nhóm có Chuyển Lên Bờ Tây và Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt?”

Đồng bọn mở bảng chi tiết của các thành viên trong nhóm, Chuyển Lên Bờ Tây và Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt ở trên đó rõ ràng.

“Muốn chết!” Lệ Tước giơ tay đập mạnh lên bàn, mặt bàn đá cẩm

thạch bỗng nứt ra vô số vết nứt, “Tao không tìm tụi nó tính sổ chuyện em trai, tụi nó ngược lại tự đưa mình tới cửa.”

Tử Thần là em trai của Lệ Tước, bản thân hắn là một cấp S, trước đó thua trận tranh tài nên mất điểm, bị rơi xuống tầng ba, thế là hắn bắt đầu ở tầng ba lấy giết người tra tấn làm niềm vui.

Nhưng kinh qua hai trận đấu trên sân với Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt và Chuyển Lên Bờ Tây, Tử Thần hoàn toàn bị hủy hoại, tinh thần bị đánh mạnh không khôi phục được, ngay cả một người bình thường cũng không bằng.

“Nếu tụi nó muốn khiêu chiến thì đến lúc đó trực tiếp giết chết trên sân khấu.” Đồng bọn nói như không có vấn đề gì.

Lệ Tước cười lạnh: “Tự mình đưa tới cửa sao tao nương tay được.”

…

Ba người trèo tường tường trở lại trường Damocles, ngày hôm sau Kim Kha và Ứng Thành Hà đã trở lại.

“Thành Hà về giúp tôi đổi cơ giáp, cậu trở về làm gì?” Vệ Tam hỏi Kim Kha.

Đầu óc Kim Kha xoay chuyển nhanh, lỡ mà cậu ấy bị phát hiện thì làm sao bây giờ?

“Mấy cậu đều ở đây cả, tụi này trở về thì có làm sao?” Kim Kha híp mắt nhìn mấy người Vệ Tam này, “Chẳng lẽ mấy cậu có bí mật gì không thể cho người khác biết?”

“Anh Thân Đồ đâu rồi?” Hoắc Tuyên Sơn đổi chủ đề.

“Đi làm chuyện quân khu rồi, anh Thân Đồ muốn đi quân khu 13, đi theo thượng tá Lê Trạch.” Ứng Thành Hà giải thích.

“Rất tốt, tương lai thiếu gia cũng đi quân khu 13.”

Năm người tụ một chỗ, Liêu Như Ninh lại đột nhiên nhớ tới một chuyện, cậu nhìn về phía Vệ Tam, vẻ mặt nghiêm túc: “Tối nay, tôi muốn hưởng thụ hai mươi vạn của mình.”

Vệ Tam: “…”

Hoắc Tuyên Sơn: “Năm vạn của tôi.”

Vệ Tam cảm thấy Hoắc Tuyên Sơn đôi khi phiền kinh, chỗ nào cũng có cậu ta cả.

“Được, hôm nay mọi người cùng nhau ngủ trong phòng ngủ của tôi.” Mặt Vệ Tam không chút thay đổi, “Nhưng trước tiên phải đi mua giường mềm đã.”

Năm người cuối cùng đi mua sắm với nhau, một lần nữa đi ra đường phố phá làng phá xóm.

Lần này người nghèo có mỗi Vệ Tam như cũ.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Năm người đi phải có một người nghèo.

ps: Đây là Lục Thứ Nam đăng truyện, không liên quan gì tới Hồng Thứ Bắc.

pps: Giở trò ý ví von chỉ chuyện ra tay bỡn cợt, làm bậy lén lút, học sinh cấp ba đừng có hiểu bậy nha! Nhưng cái từ này gợi hình lắm, tôi thích hu hu hu.

ppps: Hahahaha, mấy cậu đoán tài ghê. Nhưng tôi thích cặp vợ chồng thiếu dinh dưỡng chứ không chịu vợ chồng có thận hư đâu. Thận hư thì còn gì là vợ chồng nữa, chia tay, next!

Chương 76

“tôi cũng là vừa thợ vừa chiến sĩ”

Thiếu gia ra ngoài dạo phố chọn giường, bị mấy người liên hiệp với nhau, đến cuối cùng mua thêm các loại khăn trải giường một lần nữa; chờ quẹt thẻ xong mới hiểu ra tự mình trả tiền hết.

“Mấy cậu lừa tôi?” Liêu Như Ninh chất vấn bốn người đang nhìn trời nhìn đất.

“Chuyện giữa bạn bè, sao có thể gọi là lừa chứ?” Vệ Tam thân thiện vỗ vỗ bả vai cậu, “Vậy đi, đợi Hoắc Tuyên Sơn mời ăn cơm.”

Hoắc Tuyên Sơn: “...”

Liêu Như Ninh nhất thời tốt lên: “Được đấy.”

Trong số những người ở đây thì Kim Kha tính toán nhiều nhất, nhưng nếu luận về xấu bụng thì không ai hơn được Hoắc Tuyên Sơn. Liêu Như Ninh trước kia cũng giống như những người khác, cho rằng cậu ta là quân tử, hiện tại hiểu được Hoắc Tuyên Sơn là người có da mặt dày nhất.

Sau khi ăn xong một bữa cơm trưa đắt tiền, mấy người Kim Kha đến phòng Vệ Tam phụ trách thay đồ đạc, Ứng Thành Hà dẫn Vệ Tam đi cải tạo cơ giáp.

“Cậu chọn cơ giáp gì?” Ứng Thành Hà hỏi.

“Cái này.” Vệ Tam thả cơ giáp ra ngoài trên bãi đất trống.

“Chu Giáng.” Ứng Thành Hà gật đầu, “Để tôi xem chỗ nào cần sửa.”

Dứt lời, anh tiến lên dùng quang não kết nối chiếc cơ giáp này.

Vệ Tam không đi lên, mà hỏi anh: “Bây giờ tôi là cấp siêu 3S, có thể xem Ngư Thanh Phi giảng dạy không?”

Ứng Thành Hà sửng sốt, nhớ tới Vệ Tam còn có thể cải tạo cơ giáp.

“Có thể, nếu như cậu đeo mũ kết nối não là có thể đi vào là được.” Ứng Thành Hà nhận ra, “Liên bang hiện tại không có cơ giáp sư siêu

3S, Vệ Tam, hiện tại tôi tạm thời giúp cậu cải tạo cơ giáp trong giải đấu, nhưng sau này cậu có thể phải tự mình thiết kế ra cơ giáp của mình."

"Vậy cậu ở đây giúp tôi sửa lại Chu Giáng, tôi đi xem Ngư Thanh Phi dạy đây." Vệ Tam lúc này muốn đi kiến thức một chút môn cơ giáp do bậc thầy Ngư lưu lại.

Ứng Thành Hà giơ tay mở não quang, giúp Vệ Tam mở quyền hạn: "Sau khi vào đừng cố ép bản thân, một khi cảm thấy không khỏe lập tức đi ra, nếu không nhận thức có thể bị tổn thương."

Vệ Tam được quyền hạn thì chuồn tới ngay.

Máy có mũ kết nối não nằm ở tầng hai của phòng tư liệu mà họ đã đến trước đó. Vệ Tam đi qua phòng tư liệu tầng một, đi lên tầng hai, phía trên trống rỗng, chỉ có một cái bậc cao, mũ kết nối não như lời nói đang treo lơ lửng trên đó.

Ngay sau khi cô đến gần, xung quanh cái bục bỗng có một hàng rào ánh sáng màu xanh nhạt dựng lên, không thể vào được.

Vệ Tam giơ tay đưa quyền hạn trên quang não của mình ra, hàng rào một lần nữa biến mất, cô đứng trên bục lấy mũ kết nối não còn lơ lửng.

Vừa có trong tay, cô phát hiện mũ kết nối đang hấp thụ nhận thức của mình.

Vệ Tam nhớ tới lời Ứng Thành Hà, dứt khoát phóng toàn bộ cảm giác của mình phóng ra, tiếp theo đó thì đeo mũ kết nối.

Ngay sau khi đeo lên, tầm nhìn của cô ngay lập tức thay đổi, chính xác hơn là rơi vào một nơi chỉ có màu xanh đen.

"Lại đến một người nữa à."

Sau lưng Vệ Tam đột nhiên truyền đến một giọng nói trẻ trung, cô quay đầu nhìn lại, là một nam thanh niên dáng người cao gầy, tướng mạo khôi ngô, giống như ảnh chụp trên mạng Tinh Võng.

- --- Ngư Thanh Phi.

Chỉ có điều trong ảnh ngoại trừ Ngư Thanh Phi trông tuấn tú, còn có

thêm sự gia tăng rực rỡ của lịch sử, nên không ai ngờ ông ấy thật ra mang theo tí tác phong không đàng hoàng.

Người con trai trẻ tuổi, cũng chính là Ngư Thanh Phi, đi tới từ phía và đứng ở phía trước Vệ Tam, giống như nhìn thấy cô: "Mới Tới này, cô chắc chắn muốn làm cơ giáp sư?"

Vệ Tam không lên tiếng, ngược lại tiến lên đi xung quanh Ngư Thanh Phi đánh giá.

Đây chắc là được ghi lại khi ông còn sống, có thể thấy được trạng thái rất tốt, đáy mắt còn giấu được sự thoải mái nhẹ nhõm.

"Sao không nói lời nào?" Ông nói với không khí, Vệ Tam đứng sau lưng ông.

Có lẽ Ngư Thanh Phi cũng không ngờ có người ra bài không như bình thường, không chút nào tôn trọng ông.

Vệ Tam thấy thế đưa tay vỗ vỗ ông: "Bậc thầy à, chỗ này cơ."

Ảnh dựng của Ngư Thanh Phi lập tức xoay người: "Đừng động tay động chân với tôi, có phải tới học cơ giáp hay không? Tật xấu gì thế này."

Vệ Tam: "..."

"Được rồi, bây giờ tôi bắt đầu dạy cô." Ngư Thanh Phi giơ tay lên kéo ngang, "Đây là cấp bậc tương ứng giảng dạy, chọn đi."

Chỉ có ba tùy chọn cho trên hàng: S, SS, 3S.

Vệ Tam do dự một hồi, bấm thẳng vào 3S.

Hình ảnh chợt thay đổi, lần này là trong một phòng làm việc siêu lớn, phòng làm việc thật sang trọng mà Vệ Tam chưa từng thấy qua.

"Mặc kệ cô là con nhóc rắm thối không nền tảng, hay là muốn đến học cái thứ rác cơ giáp sư từ tôi." Ngư Thanh Phi cầm một con dao đa năng trong tay, đột nhiên xuất hiện từ bên cạnh, "Từ giờ trở đi, quên hết tất cả, học theo thầy đây."

Ngư Thanh Phi lúc này so với Ngư Thanh Phi vừa rồi nhìn thấy đã lớn hơn, nhắm chừng bộ dáng chừng ba mươi tuổi, nhưng thói ngạo

mạn trên người vẫn như cũ.

“Chúng ta bắt đầu từ kết cấu cơ giáp, cô cảm thấy bộ phận cơ giáp nào quan trọng nhất?” Ông nhìn về phía Vệ Tam, hoàn toàn chả cho cô thời gian trả lời, “Mặc kệ cô cảm thấy cái nào quan trọng, giờ tôi nói cái nào quan trọng thì cái đó quan trọng.”

Vệ Tam: “...” Dạ vâng, ông là bậc thầy, ông nói đúng hết.

“Nguồn năng lượng, động cơ trong động cơ, vũ khí, ba loại này đối với một cơ giáp mà nói là thứ quan trọng nhất.” Ngư Thanh Phi đi tới bàn công cụ, kéo ghế ngồi xuống, “Những bộ phận này đều có quan hệ mật thiết với vật liệu, rất nhiều vật liệu của chúng ta đều đến từ tinh thú. Cơ giáp có đẳng cấp gì, phải dùng tài liệu cấp bậc nào, tức là dùng tinh thú đó.”

Vệ Tam hiểu đại khái nhưng cũng mơ hồ, cô chưa từng tiếp xúc với vật liệu cấp S. Trước đó linh kiện “Tôi có tiền” gửi tới là dạng thành phẩm, cô cũng chưa kịp nghiên cứu cũng bởi vì chảy máu cam nên cũng gác lại.

Tất cả những gì cô tiếp xúc đều là vật liệu được con người tổng hợp, được sử dụng trên cơ giáp cấp A, chưa từng nghe trên người cơ giáp cấp A dùng tinh thú gì đó làm vũ khí.

“Cấp A không cần dùng đồ vật trên người tinh thú làm vũ khí.” Ngư Thanh Phi giống như nghe thấy lời Vệ Tam nói trong đầu, “Đa số tinh thú cấp A sống theo bầy đàn, thiếu sức mạnh, làm nguyên liệu không tốt, thậm chí không bằng nguyên liệu mô phỏng nhân tạo. Nếu một ngày nào đó cô muốn làm cơ giáp cấp A chơi, nhớ kỹ đừng dùng tinh thú cấp A, có cơ hội có thể thử dùng một chút xíu vật liệu cấp S, đừng cho quá nhiều, bằng không chiến sĩ độc lập cấp A không chịu nổi. Số lượng và cân bằng giữa hai thứ này cần cô phải tự mình nghiên cứu.”

Vệ Tam đột nhiên nhớ tới chiếc cơ giáp của Tử Thần trong Xưởng Đen, khớp nối tựa hồ được thêm vật liệu cấp S, nhưng Tử Thần thì khác, hắn có cấp S.

Đây là sau này Hoắc Tuyên Sơn nói cho cô.

“Hôm nay tôi sẽ giảng về tài liệu, vừa lúc tên hiệu trưởng khốn khiếp đó lấy được một con tinh thú cấp 3S.” Ngư Thanh Phi đứng dậy, đẩy một cánh cửa ra.

Trước mắt Vệ Tam lại thay đổi một cảnh tượng khác, lần này là một căn phòng trống chỉ có bàn xử lý, ở giữa đặt một con sói cát khổng lồ có vết máu đầm đìa.

“Đây là một con sói cát khổng lồ, chỉ có ở Sao Sa Đô.” Ông ngồi xổm trước con sói cát đã chết, mở miệng nó bằng tay đeo găng, “Đây là một con sói cát sắp dị hóa, mặc dù chờ nó hoàn toàn hóa biến dị rồi mới ra tay thì chất lượng vật liệu sẽ tốt hơn một chút. Tuy nhiên,… đụng phải loại tinh thú này thì giết ngay, nếu không không biết nó sẽ làm thương bao nhiêu người trong tương lai.”

“Cô chú ý đến răng của nó đi, cứng và sắc bén.” Ông ấy gõ vào răng nanh của sói cát, “Nhưng nếu cô muốn làm vũ khí cơ giáp thì nó không thích hợp. Vũ khí của cơ giáp phải thu phóng tự nhiên được, như vậy có lợi cho hành động của cơ giáp. Vì vậy, tôi thường sẽ chọn loại bỏ răng của sói cát, sau khi xử lý đặc biệt lại thêm vũ khí.”

Ngư Thanh Phi nhanh tay lẹ chân xử lý bốn răng nanh của con sói, sau đó hình ảnh vừa chuyển là phỏng chừng đã qua mấy ngày, bởi vì Vệ Tam phát hiện ông đã thay quần áo mới và đứng trong phòng làm việc.

“Tôi biểu diễn một lần xử lý răng sói cát một lần nữa.” Ngư Thanh Phi nói hướng về phía vị trí của Vệ Tam.

Vừa ra tay, ông vừa nói chuyện như là bàn chuyện vãn: “Hai ngày trước tôi nghe một tin rằng có một cơ giáp sư lúc lấy vật liệu lại không giết chết con thú; lấy vật liệu khi chúng còn sống cũng bởi cho cho chất lượng vật liệu tốt hơn. Tinh thú đúng là chỉ biết tấn công nhân loại, thú có hại là chuyện chắc chắn. Nhưng tôi hy vọng mấy sinh viên mình dạy ra sẽ không sử dụng phương pháp này trong tương lai. Không phải là đồng tình với tinh thú, mà làm loại chuyện này nhiều sẽ làm tâm lý của các cô cậu sẽ xuất hiện vấn đề.”

Hai tay Ngư Thanh Phi giơ lên, nâng giữa không trung, trên mặt không quá vui mừng: “Đối với cơ giáp sư đã đi lệch sang loại tà đạo này, tôi hy vọng Liên bang sẽ không có loại người như vậy xuất hiện trong tương lai.”

Sau đó, ông không nói thêm về những chuyện này, chỉ đơn giản dạy làm thế nào để xử lý vật liệu trộn lẫn trong vũ khí kim loại.

Nhưng Vệ Tam có dự cảm, đây là lần đầu tiên Ngư Thanh Phi lộ ra

biểu hiện phức tạp và nặng nề thế này trong video giảng dạy còn sót lại, nó có sự lầm lì và tức giận mà ông mang theo

Cô theo Ngư Thanh Phi vừa học xử lý vật liệu xong, đột nhiên tất cả mọi thứ trước mắt biến mất, trở lại tầng hai trống rỗng.

“Vệ Tam, cậu ở bên trong năm tiếng đồng hồ rồi.” Ứng Thành Hà cúi đầu nhìn quang não của mình, anh vừa ép Vệ Tam rời khỏi.

Hiện nay trong số những người sử dụng dụng cụ này để học thông qua mũ kết nối não ở trường Damocles, người có thẩm quyền cao nhất là Ứng Thành Hà.

“Thật á? Tôi không nhớ rõ.” Vệ Tam xuống dưới cái bục, thế mà hai chân mềm nhũn.

Ứng Thành Hà tiến lên đỡ lấy cô: “Lần đầu tiên lên lớp thế nào?”

“Rất tốt, bắt đầu từ vật liệu.” Vệ Tam đứng tại chỗ, máu mũi bắt đầu chảy trở lại, nhưng bây giờ nội tâm của cô không có dậy sóng nữa, chỉ thuần thục che mũi mình bằng khăn giấy.

Bác sĩ nói rằng đó là dấu hiệu của sự phục hồi cảm giác.

“Vật liệu?” Ứng Thành Hà sửng sốt, “Không phải bắt đầu từ động cơ cơ giáp à?”

Dạng này đã được các bậc thầy khi còn sống ghi lại và thiết lập các thông số, nhập vào video giảng dạy trong máy, trông giống như một dạy một nhưng trên thực tế, tất cả mọi người cùng học chung một nội dung.

“Không phải.” Vệ Tam nhìn về phía Ứng Thành Hà, “Cậu không học vật liệu?”

“Học, nhưng thứ tự của cậu không đúng.” Ứng Thành Hà cau mày nhìn lại máy móc, “Có thể có liên quan đến chuyện cậu là siêu 3S.”

“Ngư Thanh Phi cũng có cấp siêu 3S?” Vệ Tam thấy tư liệu của ông trên Tinh Võng có hạn, đơn giản vì vị này là nhân vật mang tính bước ngoặt, vừa thợ vừa chiến sĩ rất trâu bò.

Ứng Thành Hà lắc đầu: “Không rõ lắm, những bậc đại sư ở Liên bang này đều có cấp 3S. Nhưng trong những năm gần đây, có người hoài

nghi cấp bậc của những đại sư kia không giống với đẳng cấp của chúng ta."

"Dụng cụ kiểm tra cảm giác không phải do Ngư Thanh Phi và ai phát minh ra? Sao lại không giống nhau."

"Công Nghi Liễu." Ứng Thành Hà.

"Ừ?"

"Là Ngư Thanh Phi và Công Nghi Liễu." Ứng Thành Hà giải thích, "Dụng cụ đời thứ ba hiện đang dùng là Công Nghi Liễu phát minh ra, Công Nghi Liễu là tổ tiên của Công Nghi Giác, thành viên chủ lực của trường Quân sự Đế Quốc."

Vệ Tam gật đầu, cũng có khái niệm mù mờ.

"Có lẽ bởi vì chúng tôi đều là vừa thầy vừa chiến sĩ." Vệ Tam nói khoác không biết ngượng, "Bản thân tôi cũng là một cơ giáp sư ưu tú."

Ứng Thành Hà cười cười: "Có sự khác biệt. Ban đầu Ngư Thanh Phi được thế giới biết đến với thân phận là cơ giáp sư, sau đó hình như có một lần bị ám sát, thì cuối cùng người ngoài mới phát hiện ông ấy còn là một chiến sĩ độc lập. Về phần cậu, thân phận trước mắt là chiến sĩ cơ giáp độc lập."

Vệ Tam đăm chiêu: Đáng tiếc, nếu cô có tiền cũng chắc chắn làm cơ giáp sư trước.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Tất cả đều do nghèo gây ra tai họa.

ps: Hahahaha, thiên thần nhỏ nói rằng tạo thành cặp vợ chồng Vệ Tinh cũng được!

Chương 77

“đừng nói đâu đâu, nói rõ đầu đuôi đi”

“Nhanh lên.” Liêu Như Ninh khom lưng như mèo đi tới hệt bóng ba, cậu hô nhỏ với Vệ Tam và Hoắc Tuyên Sơn sau lưng.

Thiếu gia Liêu chưa bao giờ trèo tường, lần trước sau khi leo xong thì thấy cũng tốt, thế là lần này rất chủ động.

Vệ Tam rơi xuống cuối cùng, tối nay phải đi thi đấu ở Xưởng Đen, cho nên ban ngày cô nói với Kim Kha muốn điều chỉnh cơ giáp với Ứng Thành Hà; đến buổi tối, cô lại nói với Thành Hà mình muốn đi học kiến thức liên quan đến cơ giáp của Ngư Thanh Phi, để cho anh tối nay đi ngủ sớm, không cần đi tìm cô.

“Các cậu lấy lý do gì mà ra?” Vệ Tam nhìn Liêu Như Ninh trèo qua tường, cô cũng nhảy lên, hỏi hai người bọn họ.

“Nói chúng tôi đi ra ngoài để huấn luyện.” Liêu Như Ninh nói như chẳng có gì đáng kể. Cả hai đều là chiến sĩ độc lập, trước kia cũng thường xuyên hành động cùng nhau nên nào có ở trường.

Vệ Tam hơi an tâm một chút, chỉ cần Ứng Thành Hà không đi tìm cô, không có hoài nghi, mình chắc cũng không bị lật xe.

Ba người cùng nhau đi tới tầng bốn của Xưởng Đen, trận chung kết khiêu chiến cuối cùng của Sao Sa Đô được tổ chức ở tầng này.

“Đây là vàng thật.” Vệ Tam vừa xuống đã sờ lên tường người ta, “Có tiền.”

Bức tường có màu đen nhưng hai bên hành lang trưng bày một đài hoa theo kiểu phá vỡ bức tường một chút, để lộ màu sắc ban đầu bên trong.

“Giao dịch ngầm trong Xưởng Đen rất nhiều, gần như chiếm toàn bộ Liên bang, có tiền không có gì lạ.” Hoắc Tuyên Sơn trước đó đã nghe nói qua một số tin tức về Xưởng Đen mới tới đây đánh, cảm thấy thế này có thể tìm được các cao thủ để thực hành.

“Nhà Kim Kha làm rác mà cũng làm giàu được, loại giao dịch ngầm là mấy thứ có lợi nhuận cao, đương nhiên có tiền.” Liêu Như Ninh lui

về nhìn chỗ lộ ra màu vàng.

Kim Kha đang tập giả lập tại trường Damocles bỗng nhiên hắt hơi.

Liêu Như Ninh đưa tay chọc vào bức tường vàng lộ ra: “Chúng ta có thể móc một tí đem về bán.”

Lời này vừa nói ra, tại tầng bốn này, ánh mắt liếc xéo của nhân viên phục vụ đứng ở một bên hành lang lập tức quét tới, người ta nhìn chằm chằm Liêu Như Ninh, ngay cả chớp cũng chả thèm chớp mắt một cái.

“... Làm đi, cậu có tương lai ghê.” Vệ Tam chưa từng có ý này.

“Đi thôi.” Hoắc Tuyên Sơn đưa tay đẩy hai người đi về phía trước, nếu không rời đi, chắc nhân viên phục vụ kia gọi người xử lý bọn họ mất.

Vệ Tam nhìn thoáng qua điểm tích lũy của đội bọn họ: “Điểm của chúng ta chỉ có thể đạt tới tầng thứ ba, không phải do có tranh tài thì chả tới được chỗ này.”

“Chả phải lần trước đánh xong với đội kia là điểm tích lũy đã tăng rất nhiều à?” Liêu Như Ninh nhớ rõ lúc đó tăng gấp đôi.

“Tăng rồi, còn thiếu chút nữa.” Vệ Tam sờ chiếc nhẫn trên ngón tay, cô còn chưa dùng qua chiếc cơ giáp này ngoài đánh mấy trận ở sân huấn luyện với hai người bọn họ lúc chiều.

Khi đến địa điểm thi đấu, đội thách thức thứ hai đang chiến đấu với đội vô địch.

Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh cũng không vì mình là 3S mà bỏ xem trận thi đấu này. Trên thực tế cơ giáp và cảm giác là một chuyện, kinh nghiệm chiến đấu lại là một chuyện khác, bọn họ còn quá trẻ, không có nhiều kinh nghiệm.

Mục đích quan trọng nhất của việc thành lập giải đấu Hephaestus ban đầu là để cho các sinh viên trường quân sự có đủ kinh nghiệm thực tế, khi họ ra chiến trường sẽ không bị thương quá nghiêm trọng; đồng thời để các sinh viên trường quân sự trẻ có một thời gian chuẩn bị tâm lý. Ngoại trừ những gì đã xảy ra ở Damocles và Samuel trong những năm trước, tỷ lệ thương vong trong giải đấu thực sự không cao, sở dĩ có rất nhiều đội viên dự bị vì tâm lý của một số sinh

viên quân sự sẽ sụp đổ trong trận đấu, cuối cùng rời đi trong ảm đạm. Di chứng nhẹ thì tự mình sẽ điều chỉnh, chỉ cần có đủ thực lực là vẫn có thể tiếp tục tham gia giải đấu. Nhưng một số người không chỉ rút lui khỏi cuộc thi, thậm chí rời khỏi trường quân sự, từ đó trở thành một người bình thường.

Trong giải đấu có mười hai trận cho sinh viên ba khoa học được kinh nghiệm. Cơ giáp sư phải làm hết sức để khôi phục cơ giáp của chiến sĩ độc lập trong điều kiện vật liệu và thời gian giới hạn, đảm bảo chúng có thể tác chiến. Chỉ huy học được kỹ xảo vận dụng cảm giác trong thực chiến với tinh thú, không chỉ là tạo ra bức bình phong mà còn có thể tấn công tinh thú bằng lực lượng tinh thần. Về phần chiến sĩ độc lập, tinh thú và các trường khác đối chiến, đấy điều ban tổ chức muốn nhìn thấy.

“Đội quán quân có một chiến sĩ độc lập 3S.” Hoắc Tuyên Sơn nhìn chiếc cơ giáp màu vàng nhạt ở giữa sân thi đấu và cho hay.

“Đội viên của cô ả xuống tay tàn nhẫn, chắc không chỉ đánh mỗi chỗ sân thi đấu.” Liêu Như Ninh thả sự chú ý vào cơ giáp hạng nặng của đội vô địch, trên người có hơi thở tà ác đậm đặc, tuyệt đối không phải là người lương thiện.

Đội khiêu chiến cũng không kém, ba người toàn là cấp SS nhưng có nhược điểm trí mạng, phối hợp không đủ ăn ý. Trong khi đó đội vô địch phía đối diện thì thấy được rõ là đã đánh cùng nhau thiếu gì trận, thậm chí không chờ kết quả đã biết đội viên muốn làm gì tiếp.

Vệ Tam cúi đầu điều ra tư liệu của đội vô địch, mở thông tin cơ giáp 3S kia: “Lệ Tước…”

“Thông tin đội ngũ của bọn họ?” Liêu Như Ninh quay đầu một cái liền có thể nhìn thấy rõ ràng nội dung trên quang não của Vệ Tam, “Quang não của cậu có cái gì cũng bị người ta nhìn sạch sẽ, chi bằng sớm đổi một cái quang não có giao diện riêng tư.”

“Tôi có chức năng giao diện riêng tư mà.”

“Đâu?”

Vệ Tam chỉ vào ID của mình: “Chỗ này riêng tư rồi.”

Liêu Như Ninh: “…” Thụ giáo.

“Lệ Tước không ổn lắm.” Vệ Tam nhìn chằm chằm người trên sân thi đấu một hồi mới mở miệng.

“Tại sao?” Hoắc Tuyên Sơn cho rằng đội ngũ của họ phối hợp ăn ý, nếu không có nhiều năm ở chung thì hành động không thể đồng bộ như vậy.

Vệ Tam nhìn Lệ Tước trên sân thi đấu: “Tính năng của cơ giáp 3S cô ả chỉ phát huy chưa tới một nửa.”

Liêu Như Ninh: “Có thể mới đổi cơ giáp, cơ giáp mới đều có vấn đề không thích ứng.”

“Có lẽ vậy.”

Vệ Tam chẳng qua chỉ cảm thấy Lệ Tước không giống với những 3S mình thấy, cứ không vững thế nào. Mỗi lần ra chiêu có thế đầu tiên không tệ nhưng lực lượng không mạnh, khả năng điều khiển cũng chả đủ.

Từ góc độ của một cơ giáp sư, Lệ Tước không thích hợp với chiếc cơ giáp này. Nếu Ứng Thành Hà ở chỗ này sẽ phát hiện ra manh mối, nhưng Vệ Tam chưa học được đủ nội dung liên quan đến cơ giáp cấp 3S, không thể nói rõ cảm thụ của mình, nên chẳng biết sự khác biệt trong đó.

Ngẩng đầu lên, toàn bộ mấy người trong đội khiêu chiến bên kia đã bị đánh bại, cơ giáp bị hủy hoàn toàn.

[Chúc mừng Thợ Săn Xưởng Đen một lần nữa bảo vệ vị trí vô địch của khu vực.]

Lệ Tước đi ra từ trong cơ giáp, ả đứng trên sân thi đấu nhìn Vệ Tam và Hoắc Tuyên Sơn đang ở khu chờ rồi vươn móng tay màu đỏ chói kéo ngang cổ thật tàn nhẫn.

Liêu Như Ninh: “?”

Cậu ta nghiêng đầu: “Người phụ nữ đó đang thị uy với tôi? Thiếu gia còn chưa làm như vậy, ả ta lại dám dùng thủ thế như vậy với tôi?”

Thiếu gia Liêu nổi khùng thật rồi, cậu mãnh liệt tỏ vẻ muốn để Lệ Tước cho mình.

Vệ Tam và Hoắc Tuyên Sơn cũng không biết Tử Thần là em trai của Lệ Tước, hai người đến Xưởng Đen đều có mục đích riêng, một người vì kiếm tiền, một người muốn tìm đối thủ thử luyện, hoàn toàn không biết tin đồn trong Xưởng Đen.

Đương nhiên họ cho rằng Lệ Tước chỉ thị uy với đội khiêu chiến.

Họ là đội thách thức cuối cùng, theo quy tắc thì đội vô địch sẽ nghỉ ngơi một giờ trước khi tiếp tục tranh tài.

Vệ Tam ngồi trong khu vực chờ xem đội vô địch thi đấu hôm qua.

“Tất cả toàn là cấp S trở lên, tản binh Liên bang đến Xưởng Đen thi đấu hết à?” Liêu Như Ninh nhìn đủ loại đội nhóm.

“Thợ Săn Xưởng Đen phối hợp hoàn mỹ lắm, Vệ Tam chưa từng dùng qua cơ giáp 3S, đợi lát nữa phải cẩn thận.” Hoắc Tuyên Sơn dặn dò.

“3S đối phó SS, lính mới đối phó lính cũ, coi như là công bằng.” Vệ Tam không có cảm giác gì, cô chỉ quan tâm một chuyện, “Cơ giáp hỏng thì tôi có phải bồi thường không?”

Hoắc Tuyên Sơn: “... Chắc là không cần?”

“Cái gì gọi là chắc?” Vệ Tam biết tất cả tài liệu sửa chữa cơ giáp trong giải đấu đều đổi từ ban tổ chức, không cần chiến sĩ độc lập quan tâm, chỉ cần phụ trách cố gắng đánh tinh thú là được. Nhưng nay cô cũng không rõ lắm chuyện trở về trường học thử cơ giáp.

“Dù sao cậu cứ nói làm hỏng lúc thí nghiệm cơ giáp là được.” Liêu Như Ninh hoàn toàn không lo lắng, “Bây giờ cậu là nhân vật chủ chốt của trường Damocles chúng ta, nhà trường sẽ không để ý chút tiền này, chờ lấy giải quán quân cuộc thi, chi phí quân sự còn tăng lên vài lần.”

Nói như thể họ chắc chắn giành được chức quán quân toàn giải đấu vậy.

Chờ cho đến một giờ sau đó, người phụ trách dẫn chương trình đứng trên sân: “Tiếp theo là thử thách cuối cùng, đội kiêu chiến… Con mẹ, ặc, CMN Lật Luôn Xưởng Đen pk đội Thợ Săn Xưởng Đen.”

Khán giả.

“Người dẫn chương trình này nói tầm bậy gì vậy? Lật Xưởng Đen làm sao?”

“Tên của đội khiêu chiến này là CMN Lật Luôn Xưởng Đen, cậu ngẩng đầu nhìn màn ánh sáng kìa.”

“...” Ban đầu nghĩ rằng Thợ Săn Xưởng Đen đã đủ kiêu ngạo, giờ còn có cái tên còn chảnh chọe hơn.

Bọn cô thả cơ giáp ra cho nó đứng thành một hàng, có thể nói là cơ giáp mới tinh tỏa sáng xếp hàng đứng đây.

Đáng tiếc không ai biết những cơ giáp này trong Xưởng Đen, thêm chuyện người ngoài chỉ nhìn cũng chả biết đẳng cấp gì với cơ giáp cấp S trở lên nếu vỏ cơ giáp không có logo đánh dấu rõ ràng cấp bậc, phải sau khi đánh solo và so sánh tốc độ thì mới dễ nhìn ra.

Mà cơ giáp bọn Vệ Tam chọn là mấy chiếc do cơ giáp sư trường Damocles làm ra trước đây, phía trên cũng không có logo cấp 3S.

“Toàn bộ cơ giáp của bọn họ đã được thay đổi.” Người đàn ông trung niên trong phòng vip đứng bên cửa sổ nói, “Quả nhiên là cấp S.”

“Lúc trước còn tưởng rằng bọn họ không đến tham gia.” Người phía sau hơi khom lưng.

“Tôi gửi thiệp mời cho họ cũng chỉ là xem may mắn thôi. Sau khi cho Chuyển Lên Bờ Tây và Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt vào thì mục tiêu rõ là thăng cấp, không có hứng thú với các thế lực của Xưởng Đen chúng ta, rất có thể xuất thân từ con cháu thế gia.” Người đàn ông trung niên nhìn chằm chằm hai đội trên sân thi đấu, “Tôi ngược lại hy vọng đội Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt sẽ thắng, con cháu thế gia sẽ không hứng thú với chút thế lực của Xưởng Đen Sao Sa Đô chúng ta.”

Sáu người đứng ở hai bên, sau khi người dẫn chương trình nói bắt đầu, người đầu tiên di chuyển là Lệ Tước và Liêu Như Ninh.

Lệ Tước còn định chống lại Vệ Tam, kết quả nửa đường bị Liêu Như Ninh ngăn lại.

“Tránh ra, tao tha cho mày một mạng.” Lệ Tước ném roi ra, lạnh như băng nói.

Liêu Như Ninh: “???”

“Mi tha cho ông?” Liêu Như Ninh cảm thấy lòng tự trọng nhận được khiêu chiến chưa từng có, “Ông nội đây còn không nói dõng dạc thế, móng tay mi cứ đỏ rực thế à?”

Vệ Tam đang đứng đối diện với một cấp SS khác, nghe được Liêu Như Ninh nói thì không kìm lòng được quay đầu nhìn cậu ra: Liên quan gì tới móng tay đỏ?

Lệ Tước đã không còn kiên nhẫn, roi ném thẳng về phía Liêu Như Ninh: “Muốn chết!”

Liêu Như Ninh né tránh, miệng không thua một câu: “Ông nội tìm mi là cho mi chết.”

Cái khác không được, nhưng bàn về miệng độc nổ pháo thì Liêu Như Ninh chưa thua bao giờ, dù sao ngay cả Vệ Tam có giọng điệu quái gở cũng không phải là đối thủ của cậu ta.

Vệ Tam chống lại SS, dùng thủ đoạn trốn tránh thông thường, một đường đi tới, cô cứ mã làm như vậy, trong lúc trốn tránh tấn công của đối thủ thì nhanh chóng lái thuần thục cơ giáp.

Hoắc Tuyên Sơn ở bên kia tạm thời cân bằng với người cấp SS, đối thủ có kinh nghiệm của lính cũ làm cậu mãi chẳng tìm được chỗ xuống tay.

Theo quan điểm của người ngoài, đội ngũ của CMN Lật Luôn Xưởng Đen vô cùng phân tán, mỗi người đánh nhau hoàn toàn không ăn ý nhưng chẳng ai bị tấn công trúng cả.

Cảnh tượng vô cùng khó coi, khán giả chỉ nhìn thấy cảnh một cơ giáp làm trò rối beng, phía sau là một cơ giáp SS liều mạng cố gắng tấn công. Hai người mắng nhau, cuối cùng nam chiến sĩ độc lập tên là Đ/ịt Chết Mày mắng Lệ Tước đến mức ả ta câm luôn, quay sang điên cuồng tấn công Đ/ịt Chết Mày. Duy nhất có tí đáng xem chỉ còn ở chỗ hai người còn lại.

Trong lúc khán giả lặng như tờ, cuộc tấn công của Lệ Tước đã thất bại.

Chiêu kia thường được Lệ Tước tung ra khi gặp phải nhân tài khó giải quyết, vừa xuất chiêu, đối phương ắt bại trận.

Đòn tấn công thất bại này phảng phất như một tín hiệu, ba người CMN Lật Luôn Xưởng Đen chợt thay đổi cách chiến đấu.

Thanh đao lớn của Đ/ịt Chết Mày liên tục ra chiêu. Vai, cánh tay, chân phải... làm cơ giáp của Lệ Tước có nhiều vết thương, ả thậm chí chẳng còn sức chống cự.

Phía Chuyển Lên Bờ Tây kéo dài khoảng cách với đối thủ, cậu ta lấy một cây cung đen bắn thẳng về phía đối phương. Tản binh SS kia chỉ kịp chặt đứt hai mũi tên phía trước, còn mũi tên phía sau thì bay tới xuyên thẳng qua đao của hắn, bắn thủng cơ giáp. Lập tức, Chuyển Lên Bờ Tây tới gần hắn, một cước đá người xuống sân thi đấu.

Cho đến khi Chuyển Lên Bờ Tây đá tới, người nọ thậm chí không có cách nào dâng lên lòng phản kháng được, đây là chuyện bị đẳng cấp áp chế.

Mà Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt vừa rồi còn chạy trốn khắp nơi chợt dừng lại, trong tay cô đột nhiên biến ra cây thương dài, trở tay đâm vào đối thủ, đẩy ra giáp bảo vệ của y.

Dần dần trên khán đài mới có người phản ứng lại: “CMN Lật Luôn Xưởng Đen có ba chiếc cơ giáp cấp 3S hết!”

“Ba cơ giáp 3S? Nói giỡn chắc?”

Trong khán giả không thiếu người xem giải đấu Hephaestus, nhất là khi CMN Lật Luôn Xưởng Đen trở mình, một người đứng bên cạnh xem kịch, một người còn đang đè đánh Lệ Tước. Ánh mắt bọn họ không khỏi chú ý đến hướng Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt bên kia, có khán giả đột nhiên nói: “Thương dài, đao, cung, lại dùng cơ giáp 3S, chẳng lẽ bọn họ là đội chủ lực của viện Bình Thông?”

“Không đúng đâu, viện Bình Thông có Tông Chính Việt Nhân dùng thương dài. Nếu tao nhớ không lầm thì cậu ta là đàn ông, trong khi dáng người của Cúi Đầu lại nhìn như con gái.”

“Vậy anh không biết rồi, từ trước đến nay viện Bình Thông rất thần bí, nghe nói có rất nhiều bí pháp, nên cho nam biến nữ cũng không phải là chuyện không thể.”

“Phải không?” Hầu hết mọi người nửa tin ngửa ngờ.

“Đương nhiên rồi, chiến sĩ độc lập 3S thế này thì ai biết lực lượng của bọn họ mạnh cỡ nào, biến thành nữ chắc cũng được.”

“Đúng, dùng thương cũng chỉ có viện Bình Thông, vừa lúc giải đấu dừng mấy ngày nay. Chiến sĩ độc lập 3S Sao Sa Đô và dùng thương dài cũng chỉ có Tông Chính Việt Nhân của viện Bình Thông.”

Cuộc tranh tài lớn như Xưởng Đen kiểu gì cũng có người âm thầm mua vé. Khán giả đến xem ở cấp độ nào cũng có cơ mà người bình thường nhiều nhất, sự hiểu biết về 3S chỉ có giới hạn trên Tinh Võng và tin tức thỉnh thoảng truyền ra từ các quân khu.

Chiến sĩ độc lập cấp 3S Thần Ma Hóa là một sự kiện được phổ phiến toàn Liên bang.

Về phần sau trận đấu, dân gian lưu truyền tin tức ngầm về chuyện Tông Chính Việt Nhân của viện Bình Thông có thể biến thành con gái thật, nhưng đó lại là chuyện khác.

Giờ phút này trên sân thi đấu Xưởng Đen, trong đầu Vệ Tam đang hồi tưởng lại động tác chém giết tinh thú của Tông Chính Việt Nhân.

Bởi vì Sao 3212 không có tài nguyên, các giáo viên sẽ huấn luyện kỹ năng thể chất của học sinh nhiều hơn, cũng dạy hết tất cả các loại vũ khí, thêm chuyện Vệ Tam không ưa dùng riêng loại nào nên cô dùng được hết tất cả các loại. Hơn nữa cho tới nay, vì tranh thủ thời gian đi học cấu tạo cơ giáp nên cô có thể học một lần liền không học lần thứ hai về kỹ xảo của chiến sĩ độc lập.

Hai ngày trước đội chủ lực cùng nhau xem cảnh chiếu lại của mấy trường quân sự khác ở sa mạc, Vệ Tam cũng theo dõi một lần. Bởi vì cơ giáp tự mang theo vũ khí là thương, đại khái là cơ giáp sư mô phỏng cơ giáp bên viện Bình Thông nhưng không biết dùng súng, cho nên gác cơ giáp lại. Cô dùng chiếc cơ giáp này, hiển nhiên học được chiêu số của Tông Chính Việt Nhân.

Sau khi tháo áo giáp phần vai của đối thủ ra, cổ tay Vệ Tam xoay nhẹ, đầu ngón tay búng lên, thương dài xoay một vòng giữa không trung, cô đưa lòng bàn tay hướng lên nắm chặt nó, đâm về phía trước một lần nữa.

Đối thủ nghĩ rằng cô sẽ tấn công ngực cơ giáp của mình, hai tay đan chéo, cố gắng ngăn chặn đầu thương của cô.

Không phải ngực!

Bên trong khoang cơ giáp, đồng tử đối thủ co rụt lại.

“Phụp…”

Tay Vệ Tam nắm thương dài, đầu thương đáng lẽ phải hướng lên trên đã đâm thẳng xuống đầu gối cơ giáp đối thủ. Tay cô xoay mạnh, hoàn toàn xuyên qua giáp bảo vệ đầu gối, sau đó kéo mạnh ra.

Đầu thương dài có hình tam giác, khi được thu lại thì các góc cạnh ở hai bên gây ra chấn thương thứ hai cho đầu gối.

Vệ Tam không hoàn toàn thu lại thương mà nghiêng người từ vị trí này, dùng thân thương để đập bên đầu gối còn lại của hắn.

Không chỉ vậy...

Vệ Tam nhớ lại những chi tiết mình quan sát được, chiêu này của Tông Chính Việt Nhân không chỉ đơn giản là đập một cái. Cổ tay anh ta cầm thân thương, lúc đó lợi dụng thương phật đập qua, lực đàn hồi của thân thươn liên tục đập vào cơ thể của con rắn hai đầu, cô không thể nhìn thấy rõ ràng, nhưng chắc chắn là tần số cao. Cơ thể nửa bên dưới của con rắn cạp nong cũng vì thế chuyển động chậm lại trong nháy mắt, cô nghi là xương bên trong con rắn bị gãy hết rồi.

Thân thương gẩy mấy lần.

Vệ Tam không học tốt chiêu này làm trong lòng cô hơi tiếc nuối, quyết định làm lại ở đầu gối khác của đối thủ.

Khi cô đâm thủng đầu gối khác của đối thủ một lần nữa, thân thương đã được rung nhiều lần, nhưng vẫn không phải là tần số cao.

Vệ Tam cứ như vậy bắt đầu lấy đối thủ để làm vật thí nghiệm, không ngừng tìm kiếm cảm giác trên tay, cho đến khi đối thủ không chịu nổi mới thôi.

Đầu kia, Liêu Như Ninh còn đang chậm rãi “chơi” với Lệ Tước.

“Mụ cứ xông sang bên kia làm gì?” Liêu Như Ninh bất mãn, “Đối thủ của cô là tôi, chẳng lẽ tôi không thỏa mãn được cô à?”

Hoắc Tuyên Sơn đứng bên cạnh xem kịch: “…” Nói gì vậy trời.

Lệ Tước đã tức giận đến ngực đau, ban đầu ả còn tràn đầy tự tin sẽ giết chết được Chuyển Lên Bờ Tây và Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt. Đến cuối người tên Đ/ịt Chết Mày đột nhiên xuất hiện, ả có muốn cũng không tiếp xúc được với hai người kia, làm sao báo thù được cho em trai mình?

Còn không ngờ được bọn họ… tất cả đều là cấp 3S.

“Tao giết mày!” Mắt Lệ Tước đỏ au, điên cuồng vung roi tấn công Liêu Như Ninh.

“Sao cứ giết tới giết lui?” Liêu Như Ninh chậc chậc một tiếng, né tránh đòn tấn công của ả nhưng bị quăng trúng một roi làm cánh tay cơ giáp có một vết sâu.

Hoắc Tuyên Sơn trong khoang cơ giáp nhíu mày, nhắc nhở Liêu Như Ninh: “Kết thúc sớm một chút.”

Liêu Như Ninh dần dần nghiêm túc lên, thân đao bị roi Lệ Tước quấn lấy, mặt cậu không chút thay đổi dùng sức tránh ra, gằn từng chữ: “Tao, cũng, muốn!”

Thế tấn công của Lệ Tước đột nhiên tăng vọt, làm cậu hơi vất vả để đối phó.

Hoắc Tuyên Sơn nhìn không nổi, dứt khoát cũng gia nhập chiến cuộc, hai chọi một, cậu muốn sớm kết thúc trận đấu, phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Lệ Tước nhìn thấy Hoắc Tuyên Sơn cũng tới thì ánh mắt càng đỏ hơn, ả nhe răng cười: “Hôm nay tụi mày sẽ phải chết hết!”

Liêu Như Ninh thiếu chút nữa trợn trắng mắt, người phụ nữ này vừa vào sân đã nói mấy lần chết chết rồi.

Hai người liên thủ, Lệ Tước lại bị áp chế. Ả giống như một con dã thú đói meo, tấn công điên cuồng, đặc biệt là chống lại Hoắc Tuyên Sơn.

“Có phải cậu là người đàn ông vứt bỏ ả ta, phụ lòng ả không?” Liêu Như Ninh dành thời gian hỏi Hoắc Tuyên Sơn, “Sao cứ xông tới bên cậu thế?”

Hoắc Tuyên Sơn: "... Câm miệng lại."

Hai người bọn họ áp chế một Lệ Tước mà khó giải thuyết thế này.

Lệ Tước đã không thấy rõ hai người, chỉ dựa vào lực lượng điên cuồng tấn công bọn họ. Cuối cùng ả nhếch miệng, không để ý Liêu Như Ninh đang tấn công, đánh thẳng về phía Hoắc Tuyên Sơn.

Hai người chỉ coi như là chiêu thức giống như vừa rồi.

"A..."

Tiếng kêu điên cuồng của Lệ Tước chỉ kịp vang một tiếng đã đột nhiên dừng lại.

Liêu Như Ninh điều khiển cơ giáp xoay người thăm dò, nhìn về phía sau Lệ Tước: Vệ Tam nắm một cây thương dài đâm thẳng vào cổ cơ giáp ả.

Rút thương dài ra, Lệ Tước ngã xuống đất, từ đầu đến cuối không có ai đi ra từ trong khoang cơ giáp.

"Cậu... " Liêu Như Ninh nhìn tản binh SS đang thoi thóp bên kia, "Sao đột nhiên nhảy tới đây?"

Vệ Tam thu hồi thương: "Vô thức."

Vừa rồi không biết vì sao cô cảm thấy sau lưng truyền đến một lực lượng nguy hiểm, không chút nghĩ ngợi xoay người đâm tới luôn.

Thấy Lệ Tước cũng thất bại, Thợ Săn Xưởng Đen cuối cùng tự động đầu hàng nhận thua lần đầu tiên.

CMN Lật Luôn Xưởng Đen cùng đã giành được chức vô địch khu vực của Xưởng Đen.

"Đây là phần thưởng của các cô cậu." Người đàn ông trung niên vừa rồi còn đang ở trong phòng vip nay ra hiệu cho tay sai mang theo một rương đồ tới, hiền lành cười nói, "50kg tu di kim, hiện tại dùng để làm vật liệu cấp cao nhất cho cơ giáp 3S."

Vệ Tam xông thẳng lên mở ra, muốn xem một chút tài liệu cấp cao nhất có dạng gì.

Bên trong rương là một khối kim loại màu xám bạc vừa lớn vừa hoàn chỉnh, xung quanh phả ra hơi lạnh.

“Tu di kim mang theo cảm giác lạnh giá, nếu làm thành vũ khí thì chỉ riêng cảm giác rét lạnh đã có thể làm người ta tổn thương. Và quan trọng nhất, người ta nói rằng nó có khả năng phát triển.” Người đàn ông trung niên có một chút tự hào, “Một mảnh lớn tu di kim hoàn chỉnh như vậy là cực kỳ hiếm, là bảo vật quý giá của Xưởng Đen chúng tôi.”

“Cái gì gọi là khả năng tăng trưởng?” Vệ Tam đưa tay sờ tu di kim bên trong, nó lạnh lẽo thấu xương, chẳng qua chỉ chạm nhẹ vào đã làm ngón tay chợt bay biến vẻ đỏ hồng.

“Chỉ là tin đồn, nếu có thể làm thành vũ khí sẽ dựa vào cấp bậc của người sử dụng mà tăng lên hạ xuống.”

Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh liếc nhau ở phía sau: Dao động lên xuống? Nếu như cho Vệ Tam làm vũ khí thì chẳng phải nó có thể trở thành vũ khí siêu 3S à.

“Cảm ơn.” Vệ Tam đóng rương lại, một người ôm cái rương lớn lên.

“Chờ đã.” Người đàn ông trung niên sửng sốt, lập tức hô lên với ba người, “Các cô cậu thắng là chức vô địch khu vực, toàn bộ Liên bang có tổng cộng mười hai Xưởng Đen. Sao Đế Đô chiếm một chỗ, còn có nơi khác nữa, các cô cậu cần phải thi đấu với các nhà vô địch khu vực khác, đương nhiên giải thưởng còn phong phú hơn so với hiện tại.”

“Khi nào?” Hoắc Tuyên Sơn hỏi.

“Ừm, tạm thời chưa xác định được, chúng tôi sẽ thông báo cho các cô cậu sau.” Người đàn ông trung niên mỉm cười, “Các cô cậu không cần phải lo lắng, ít nhất là sau cuộc thi, sẽ không trì hoãn bạn… xem thi đấu.”

Ba người lần lượt điều khiển cơ giáp hạng nhẹ trung và nặng, lại vừa đúng là giáp chiến sĩ độc lập 3S. Loại trùng hợp này tất nhiên trong lòng người đàn ông hiểu rõ, nhưng không có vạch ra bên ngoài.

“Đến lúc đó lại nói.” Liêu Như Ninh tùy ý đáp.

Người đàn ông trung niên hiền lành gật đầu, quay đầu rời đi.

Lúc này Lệ Tước trên sân thi đấu được khiêng xuống, thất khiếu ả đều chảy máu, người đã hôn mê, nhưng mắt mở thì mở hờ, bên trong đỏ bừng.

Liêu Như Ninh lia tới tình huống Lệ Tước, dùng khuỷu tay đấm huých Vệ Tam hỏi: "Cậu xuống tay độc ác thế?"

Vệ Tam nhíu mày: "Tôi chỉ cắt đứt cảm giác của cô ả thôi."

Mặc dù cơ giáp kết nối với Lệ Tước như bị đâm thủng cổ họng, nhưng cũng chỉ là tinh thần bị hao tổn ngắn ngủi thôi, càng là chiến sĩ kỳ cựu có kinh nghiệm thì thời gian khôi phục càng nhanh.

Lệ Tước đã chứng minh rằng ả là một tay kỳ cựu.

"Đi thôi, giờ muộn lắm rồi." Hoắc Tuyên Sơn chỉ cái rương, "Cái này tính sao bây giờ?"

"Tôi gửi nó cho một người trước đã, chờ cho chọn được địa điểm tranh tài tiếp theo vào ngày mai thì tôi sẽ ngờ ông ấy giúp gửi qua đó." Người Vệ Tam nói chính xác là chủ tiệm ở tầng một.

Ba người cùng nhau đến đó để cất đồ.

Chủ tiệm đã nhận được một khoản tiền đáng kể từ cô: "Cái đồ quan trọng thế này mà cô để tôi giữ giúp á? Trâu dữ vậy!"

Vệ Tam: "Tạm thời có việc, phiền ông chủ rồi."

"Được." Ông chủ vẫy tay, "Nhất định sẽ giúp cô gửi tới."

Giải quyết trong chuyện phần thưởng, ba người trèo tường lại một lần nữa để về, lén lút trở lại ký túc xá.

Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn thẳng lưng đi trước, Vệ Tam ở bên ngoài thật lâu và không nhận được tin tức gì. Cuối cùng cô an tâm ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào phòng ngủ.

Vừa đẩy cửa ra, Kim Kha ngồi bệ vệ ở giữa phòng ngủ, Ứng Thành Hà ngồi bên cạnh, Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh ngồi xổm bên cạnh, quang não đã bị giao nộp.

"Nói đi, ba người các cậu đi đâu làm gì?" Kim Kha đá một cái ghế cho

Vệ Tam, “Khai sự thật mau.”

Vệ Tam: “Tớ vừa trở về từ phòng tư liệu, bọn họ đã làm gì?” Cô cố ý chỉ vào bọn người Hoắc Tuyên Sơn.

Trước khi đi vào buổi tối, cô đã rõ ràng với Ứng Thành Hà rằng mình sẽ khóa tầng hai của phòng tài liệu, muốn học tập yên tĩnh.

“Đừng nói đâu đâu nữa, tớ và Thành Hà đã xem camera giám sát tầng hai là nhìn thấy trò vặt của của cậu, còn muốn lừa tớ à.” Kim Kha vô cùng giống thẩm vấn phạm nhân.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Vì sao hai chiến sĩ độc lập lại bị chỉ huy và cơ giáp sư thu quang não? Bọn họ thế này không được rồi.

ps: Hôm nay có một chương dài là do Hồng Thứ Bắc thêm.

Chương 78

“đấu trường kế tiếp”

Trong phòng ngủ yên tĩnh khôn cùng, Vệ Tam ngồi trên ghế, ánh mắt lơ mơ.

“Mấy ngày nay Vệ Tam đang điều chỉnh cơ giáp, cho nên ba người chúng tôi ra ngoài huấn luyện.” Liêu Như Ninh ngồi xổm bên cạnh giải thích, “Cậu cũng biết tôi và Tuyên Sơn thường xuyên ra ngoài huấn luyện.”

“Huấn luyện xong thì lén lút trèo tường trở về?” Mặt Kim Kha lạnh lùng, “Tôi có quyền xem hết tất cả các máy camera ở trường học. Khuya ngày hôm trước lén trèo ra, hôm nay thì giấu tụi tôi trèo ra ngoài tiếp, mấy cậu huấn luyện kiểu gì mà không thể gặp người khác?”

Liêu Như Ninh: “...” Chuyện này cậu bó tay.

“Thật ra Vệ Tam muốn dẫn chúng tôi đi trải nghiệm cảm giác trèo tường.” Hoắc Tuyên Sơn nghiêm túc đứng đắn đáp.

Vệ Tam: “?” Mẹ cậu.

Liêu Như Ninh: “!” Học được rồi.

Hoắc Tuyên Sơn nói có lý có căn cứ: “Cậu cũng không phải không biết Vệ Tam thích nửa đêm lén lút leo tường, chuyện anh Dạ Bắc chắc cậu còn nhớ rõ, nên buổi tối cậu ấy đi về không phải không đi cửa chính. Lần này là ép tụi này theo cậu ấy cùng trèo chung.”

“... Ừ, tớ ép buộc bọn họ.” Vệ Tam mặc dù bị trình độ cao siêu vu oan hãm hại của Hoắc Tuyên Sơn làm cho khiếp sợ, nhưng tình huống khẩn cấp, chỉ có thể cõng cái nồi oan này.

Tuy nhiên, tại sao lúc trước cô lại cho rằng Chuyển Lên Bờ Tây là con cháu nhà giàu ngây thơ và đơn giản?

Kim Kha: “... Thật sao?” Rõ ràng biết ba người này thông đồng nói bậy, nhưng trong tay cậu không có chứng cứ.

Tối nay Ứng Thành Hà trở về, Kim Kha vốn chỉ thuận miệng hỏi tí.

Thế là hai người cùng nhau phát hiện ba người này chắc là đi cùng nhau, kế đó nhìn camera giám sát thì thấy ở chung một chỗ thật, mà còn là dạng từ bên lầu Bắc Vọng trèo tường đi ra ngoài."

"Thật mà." Liêu Như Ninh ngồi xổm ở bên cạnh giơ tay nhỏ giọng nói.

"Lần này coi như xong." Kim Kha đứng dậy, ném quang não lại cho Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh, "Đi ngủ!"

Cậu biết mấy người Vệ Tam đang nói dối, còn bọn Vệ Tam cũng biết Kim Kha biết mình chả nói thật, nhưng đều làm bộ như không biết.

Vệ Tam đang nằm ở giường tầng dưới, một lúc sau mới đột nhiên phản ứng lại, bỗng đứng dậy hỏi Kim Kha: "Tại sao cậu lại quan tâm chuyện chúng tớ đi đâu?" Trước đó bị bộ dáng ba bộ đứng đầu thẩm tra của cậu ấy làm cho choáng ngợp.

"Giải đấu còn chưa kết thúc, tớ là chỉ huy chính nên có quyền quản lý hết mấy cậu." Kim Kha nói lời lẽ chính nghĩa, "Thầy cô yêu cầu tớ quản lý tốt mấy cậu."

Vệ Tam ngậm miệng, lặng lẽ nằm xuống một lần nữa.

...

Ngày hôm sau, năm người trở lại sân tập, buổi chiều sẽ rút thăm chọn địa điểm thứ ba.

Lúc bọn họ trở về, Hạng Minh Hóa đang nói chuyện với Thân Đồ Khôn.

"Vệ Tam nếu đã là chiến sĩ độc lập cấp 3S vậy vị trí thành viên chủ lực hẳn là của em." Thân Đồ Khôn nói chân thành, "Trường sẽ lựa chọn lại mỗi một trận đấu, hết thảy lấy thực lực nói chuyện. Anh lui về là lựa chọn tốt nhất, huống hồ… anh cũng chả màng chuyện có ít hơn một trận đấu."

Anh ấy thật lòng vì vui mừng cho Vệ Tam, thậm chí khi biết cô là cấp 3S còn thở phào nhẹ nhõm.

Thân Đồ Khôn đã thi đấu ba năm, các thành viên khác cũng đang cố gắng, nhưng thế là chưa đủ, gánh nặng không khỏi đè nặng lên người anh, tham gia quá lâu cũng là gánh nặng.

Trong thời gian đó, thế giới của anh chỉ là màu xám.

Năm nay có bốn thành viên 3S tham gia, hai trận đấu đầu tiên là thời điểm dễ dàng nhất của anh kể từ khi nhập học. Bây giờ có thêm Vệ Tam là một người lính 3S, có thể thay thế anh đúng là chuyện không thể tốt hơn.

“Vị trí tổng binh kia để cho em.” Hạng Minh Hóa vỗ bả vai trấn an Thân Đồ Khôn, “Đánh xong trận sau là yên tâm đi quân khu, đi theo tượng tá Lê Trạch.”

“Vâng.”

Nhìn bóng lưng sinh viên rời đi, Hạng Minh Hóa vẫn còn lo lắng. Thành viên chủ lực miễn cưỡng có thể so sánh với trường quân sự Đế Quốc, nhưng càng về sau, lực lượng của đội tuyển trường có vẻ không ổn.

Trường Đế Quốc có cấp S nhiều lắm, hoàn toàn khác với tình trạng thiếu hụt của trường Damocles.

Về sau khi độ khó mỗi cuộc tranh tài không ngừng tăng lên, danh sách đội tuyển trường có thể thay đổi một lần nữa. Đến lúc đó sẽ có ít nhất một phần ba các thành viên trong đội tuyển trường Đế Quốc là cấp S.

Bất kỳ yếu tố nào cũng có thể dẫn đến sự thay đổi thứ hạng của trận đấu.

Sân diễn tập, tất cả các sinh viên quân sự đứng rải rác.

“Người phụ trách rút địa điểm thi đấu lần này là cha cậu ấy.” Kim Kha chỉ vào Liêu Như Ninh nói.

Mỗi khi một ngôi sao kết thúc trận đấu, người phụ trách rút ra địa điểm tiếp theo thường là người có quyền thế nhất của các thế gia địa phương.

Vệ Tam: “Ứng gia cung cấp bữa tối làm chúng ta chỉ có thể đứng xem trong sân tập khô cằn cả buổi chiều. Thiếu gia, nhà cậu đừng thế đấy.”

“Nhà cậu mới không được ấy, thiếu giọng điệu quái gở.” Liêu Như

Ninh nói phủ đầu, “Sao Sa Đô chúng ta không thích tác phong xa hoa lãng phí thế này, giản dị siêng năng mới là ánh sáng của lẽ phải.”

Vệ Tam mở một ống bổ sung dinh dưỡng, quay đầu phát hiện Ứng Thành Hà và Hoắc Tuyên Sơn đang xem cái gì bèn tiến lại gần xem, là giới thiệu của Sao 3212.

Sao 3212 là một ngôi sao vô danh, chỉ có số, ngay cả trên mạng Tinh Võng không thể tìm thấy bất kỳ thông tin hữu ích, chỉ có một đoạn khoa học phổ cập về tọa độ phương hướng và kích thước thể tích.

“Các cậu muốn xem thì sau khi cuộc thi kết thúc cứ qua đó chạy một vòng.” Vệ Tam ngậm ống dinh dưỡng.

Ứng Thành Hà chậm rãi nói: “Tôi chỉ muốn xem bãi rác cậu nói là cái dạng như thế nào.”

Liêu Như Ninh nghe vậy thì nhìn về phía Kim Kha: “Bãi rác Sao 3212 không phải do gia đình Kim Kha mở à? Cậu ta nên biết mới đúng.”

Kim Kha ban đầu ở Sao 3212 cũng là một gia đình giàu có, ít nhất là giàu có hơn người bình thường, tất nhiên không thể tới bãi rác không có lý do.

Cậu ấy cúi xuống và chỉ vào quang não của Ứng Thành Hà: “Tôi nhớ có một bức ảnh năm đó về đổ dịch dinh dưỡng có vấn đề, có truyền thông chụp được một bãi rác ở Sao 3212.”

Kim Kha tìm kiếm tin tức về vấn đề dinh dưỡng, một đống tin tức nhảy ra, kéo xuống và cuối cùng cũng nhìn thấy video về tin tức năm đó.

“Ở đây.” Kim Kha kéo thanh tiến độ video cho đến thấy hình ảnh mình tìm, cậu bấm tạm dừng: “Bãi rác Sao 3212.”

Bốn người vây quanh để xem, im lặng bất thường: mấy người trong số họ hoàn toàn không thể tưởng tượng môi trường tồi tệ thế này.

Hoắc Tuyên Sơn đưa tay phóng to một góc ảnh: “Chỗ này có một đứa trẻ.”

Liêu Như Ninh nhìn đứa trẻ gầy gò dán vào bức tường bãi rác trong bức ảnh, vô thức cau mày: “Luật Liên bang không hiệu quả ở Sao 3212 của các cậu à? Sao lại có con nít ở đây?” Chẳng lẽ Vệ Tam lại

nhặt dịch dinh dưỡng trong hoàn cảnh như vậy?

“Trước đây không có chính sách liên quan, trẻ em ở lại đó để nhặt đồ.” Vệ Tam giải thích.

Một lúc lâu sau, Ứng Thành Hà tối khó hiểu: “Đứa nhóc này chắc không sống đến tuổi trưởng thành.”

“Đang yên đang lành, cậu rủa tôi làm gì?” Vệ Tam quay đầu hỏi ngược lại Ứng Thành Hà.

Ứng Thành Hà: “?”

“Ý tôi là đứa trẻ trong bức ảnh này, nó không nhận được đủ dịch dinh dưỡng mà còn sống trong môi trường khắc nghiệt.” Ứng Thành Hà nghĩ đến chuyện Vệ Tam đến bãi rác nhặt dịch dinh dưỡng bị bỏ đi, trong lòng cậu cũng không thoải mái lắm.

Vệ Tam: “... Đây chính là tôi.”

Bốn người còn lại nhất thời đồng loạt nhìn về phía đứa bé vừa gầy vừa nhỏ vừa bẩn thỉu trong ảnh, rồi đánh giá Vệ Tam sạch sẽ của hiện tại, thậm chí cô còn cao tới 1m78.

“Người này là cậu?” Liêu Như Ninh thậm chí còn không biết làm sao Vệ Tam sống được trong môi trường như vậy.

“Tôi.” Vệ Tam buông tay, “Trước kia cũng dơ như thế.”

Cô không có cảm giác gì, điều duy nhất cô nhớ đến là bãi rác hôi thối kinh khủng.

Vào thời điểm đó, cô bẩn thỉu và nhỏ nhoi, đến thế giới một cách ngơ ngáo, mục tiêu duy nhất là ăn một cái gì đó và bấy giờ cô đã đến đây.

“Lúc đó lúc đó tôi đi nhặt rác lúc rạng sáng, thế là thấy mấy chiếc xe chở hàng bay của bọn họ đổ dịch dinh dưỡng xuống, tôi nhặt được không ít mang trở về, dựa vào những thứ này mới sống sót.” Vệ Tam tắt trang tin tức, cô cười hì chọc Ứng Thành Hà, “Cám ơn anh họ cậu.”

Ứng Thành Hà không nói gì, thậm chí không biết nói gì.

Năm đó khi anh họ của anh gặp tai nạn thì anh cũng bảy tuổi. Khi đi

thăm, anh nhìn thấy Ứng Tinh Quyết có khuôn mặt nhợt nhạt nằm trên giường bệnh, không nhúc nhích, trên người đầy đủ các loại ống. Sau khi đột ngột phát bệnh thì toàn thân co giật, sắc mặt chuyển từ nhợt nhạt sang tái xanh, bác sĩ qua lại tới lui, còn người lớn xung quanh đều mang theo cảm xúc đau buồn, từng thứ để lại ấn tượng sâu sắc cho anh.

Ứng Thành Hà thực ra luôn có lòng trắc ẩn với anh họ mình, bởi vì ấn tượng nhỏ khi đó quá sâu sắc.

Nhưng anh không biết rằng có người sẽ tồi tệ hơn, sống trong bãi rác, để kiếm sống bằng cách ăn rác. Cũng là bảy tuổi đó, nhưng một ở trên trời còn một ở dưới đất, thứ giống nhau duy nhất chỉ có mức độ nhận thức của bọn họ.

“Mấy cậu có biểu hiện gì vậy?” Vệ Tam ngẩng đầu nhìn bốn người, “Đều là chuyện khi còn bé.”

“Tớ luôn nghĩ rằng cậu sống với cha mẹ của mình.” Rất khó để Kim Kha mô tả tâm trạng của mình, lúc đó dù Vệ Tam mặc quần áo cũ, nhưng hoàn toàn không có cảm giác nghèo nàn, thậm chí còn trưởng thành hơn cậu ấy.

Từ trước tới giờ cậu có tâm tư nặng nề, mãi đến khi nghĩ Vệ Tam có bối cảnh đặc thù, cậu mới quyết định giao hảo với cô thật nhanh.

“Chậc.” Vệ Tam đưa tay túm chặt một nắm tóc khô héo của Ứng Thành Hà, lại chê buông ra, “Vì biểu lộ đồng tình, sau này tôi mà ăn uống là mấy cậu bao hết.”

Trong khi họ đang nói chuyện, các giáo viên dẫn đội của các trường khác nhau đã đến, tất cả mọi người tập hợp.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Nhân cơ hội này làm bốn vé ăn dài hạn. (check √)

ps: Chương này không phải Hồng Thứ Bắc viết, mà là Lục Thứ Nam đó.

(editor: cho các bạn chưa hiểu, tác giả hay giả vờ là người khác khi chương viết ngắn quá, còn chương nào nhiều chữ hoặc là siêng cập

nhật bả sẽ trở lại nhân cách chính của mình.)

Chương 79

“anh ta có ý gì?”

Năm đội ngũ trường quân sự trong nháy mắt tập hợp đủ, đứng ngay ngắn tách biệt và thầy cô dẫn đội đứng ở phía trước. Cha của Liêu Như Ninh tiến vào từ bên ngoài, sau lưng có màn ánh sáng lóe lên, kế đó ông ấy xoay người giơ tay ấn một cái, tên các ngôi sao ở giữa màn hình ánh sáng bắt đầu không ngừng chuyển động, cuối cùng dừng lại.

“Địa điểm thi đấu thứ ba của giải đấu Hephaestus lần này là Sao Cốc Vũ.” Nói xong cha Liêu Như Ninh xoay người đi xuống, toàn bộ quá trình chỉ dài một phút, trong đó có bốn mươi giây là thời gian chờ màn hình ánh sáng dừng lại.

Vệ Tam nghiêng mặt nói với Liêu Như Ninh: “Cha cậu bị ép tham gia?”

“Tự nguyện đến, nhưng ông ấy không thích nói lời xã giao.” Liêu Như Ninh nhìn bóng lưng cha mình đi xa, nhất thời nhớ lại những người bị tổn thương vì năm đó bị cha cậu nói thẳng.

Hai người lẩm bẩm khiến nhiều giáo viên nhìn về phía họ.

Sao Cốc Vũ mưa quanh năm, mưa có chứa các chất ăn mòn nên thực vật trên đất đã thích nghi, nhưng con người một khi không bảo vệ và ở trong mưa trong một thời gian dài sẽ làm da và đường hô hấp có thể bị tổn thương. Vỏ cơ giáp có thể chống lại sự hao tổn của mưa, cơ giáp sư chỉ cần sửa đổi hệ thống lưu thông cơ khí. Vật liệu khác cũng cần như thế nếu chỉ huy chính dùng tài nguyên để đổi lấy.

Vì vậy, ngay sau khi đấu trường này được chọn, tất cả các trường quân sự rơi vào suy nghĩ.

Lúc này còn có người cà lơ phất phơ nói chuyện phiếm, tất nhiên bị tất cả giáo viên chú ý.

“Tôi cảm thấy có chỗ nào phát sát khí.” Liêu Như Ninh nhỏ giọng nói.

Vệ Tam ngước mắt lên và nhìn thấy các thầy cô mấy trường quân sự nhìn chằm chằm vào họ, cô giơ tay phải lên chào hỏi mấy thầy cô.

Hạng Minh Hóa dời ánh mắt đầu tiêu: Quên đi, không thể so đo với Vệ Tam, nếu không sẽ bị tức chết.

Bởi vì không có bữa tiệc tối, cha Liêu Như Ninh lại chỉ mất một phút để giải quyết xong trận đấu thứ ba, năm trường quân sự lớn giải tán vô cùng nhanh.

“Chúng ta có đủ tài liệu để đổi hay không?” Hoắc Tuyên Sơn hỏi Kim Kha.

“Không đủ.” Kim Kha lắc đầu, thi đấu trên sa mạc làm bọn họ trần ai lắm mới chém giết được hai con tinh thú 3S. Thế mà chọc giận boss lớn, con rắn cái cạp nong trưởng thành bị chém sau khi về đích nên không có cách nào đổi lấy tài nguyên, thứ an ủi duy nhất chính là bọn họ giành được vị trí thứ hai trong cuộc thi.

Kim Kha giải thích: “Chúng ta đã thay đổi các vật liệu cần thiết cho môi trường thi đấu khác phòng ngừa các đấu trường khó nhằn sẽ bị rút trước. Sao Cốc Vũ dù khó nhưng có thể gánh nó được, các trường quân sự khác không nhất thiết phải thay đổi vật liệu cần thiết cho Sao Cốc Vũ.”

Bắt đầu từ rất nhiều năm trước, trường Damocles mỗi khi ở trong tình trạng khan hiếm tài nguyên thế này mỗi một mùa giải, thì chỉ huy chính chỉ có thể đào rỗng tâm trí để đổi lấy tài nguyên.

“Thời hạn thi đấu mười ngày, cơ thể con người không có bất kỳ sự phòng hộ nào có thể ở lại tối đa 12 giờ, người cấp 3S có thể kéo dài đến hai ngày.” Ứng Thành Hà mở lời, “Lần này chúng ta lấy được vị trí thứ hai, có lợi thế có thể sớm tìm được tinh thú so với các trường quân sự phía sau, đến lúc đó đổi vật liệu.”

“Phải xem trường Đế Quốc bọn họ có thay đổi tài liệu là hệ thống tuần hoàn hay không, giả sử không có, tinh thú không tới phiên chúng ta.” Kim Kha cũng không biết trường Đế Quốc đổi tài liệu gì, loại đổi tài nguyên này cũng sẽ không được máy phát sóng trực tiếp.

...

Sau khi xác nhận đấu trường thứ ba, các trường quân sự khác lên đường đến Sao Cốc Vũ, bên kia vẫn có người ở như thường, chỉ là đường phố thường thấy sẽ không nhiều khách bộ hành lắm.

Đội ngũ trường quân sự Damocles quyết định ở lại thêm vài ngày

nữa, phải chờ bác sĩ chế tạo dịch dinh dưỡng cho Vệ Tam xong.

Vệ Tam và Ứng Thành Hà thì trở lại trường Damocles lần nữa. Cô đi học giáo trình của Ngư Thanh Phi, Ứng Thành Hà tiếp tục giúp cô điều chỉnh thông số cơ giáp.

Nguyên lý cấu tạo của cơ giáp 3S đối với Vệ Tam mà nói là kiểu biết nửa vời, không có biện pháp tự mình sửa chữa cơ giáp nên tốt nhất giao cho chuyên gia.

Mấy ngày nay cô đợi ở trên tầng hai phòng tư liệu, uống bổ sung dinh dưỡng hết ống này tới ống khác, máu mũi thì ngày nào cũng chảy, riết rồi sắp thành thói quen.

Cô cảm thấy dần dần ổn định, nhưng thiết bị kiểm tra vẫn là cấp S như cũ.

Dù sao cũng có thể học được khóa học của Ngư Thanh Phi, vừa lúc ông ấy bắt đầu nói từ vật liệu đến phương pháp dẫn xuất vũ khí nhưng Vệ Tam không có vật liệu cơ giáp, hiện tại cũng chẳng đủ thời gian đi làm cơ giáp mới. Cô muốn tranh thủ thời gian học thêm một chút phương pháp chế tạo vũ khí để đến Sao Cốc Vũ dùng cái rương chứa tu di kim nọ.

“Vệ Tam, cậu ở trong đó...” Ứng Thành Hà vào đóng mũ kết nối não, “bảy tiếng đồng hồ.”

“Tôi làm một số vật liệu, đang tính đến Sao Cốc Vũ thì biến thành vũ khí.” Vệ Tam lau đại máu dưới mũi, đi từ trên bục xuống.

Ứng Thành Hà: “Cậu lấy tiền ở đâu để mua vật liệu?”

Vệ Tam: “...” Lỡ miệng.

“Lần trước là cùng Tuyên Sơn và Như Ninh trèo tường ra ngoài để lấy vật liệu à?” Ứng Thành Hà đưa cho cô khăn giấy ướt lau tay, “Tôi sẽ không nói cho Kim Kha biết.”

“Dù sao đến lúc đó cậu cũng giúp tôi xử lý mà.” Vệ Tam mở đề tài.

“Tôi là cơ giáp sư của đội chủ lực, đương nhiên có nghĩa vụ giúp cậu xử lý vũ khí.” Ứng Thành Hà hỏi cô, “Tài liệu gì?”

Vệ Tam: “Chờ chúng ta đến bên kia là cậu có thể biết.”

Hai người ăn cơm nước xong xuôi ở căng tin trường học, Ứng Thành Hà yêu cầu cô đi thử Chu Giáng.

Vệ Tam vừa vào gặp Chu Giáng thì hơi chút giật mình. Rõ ràng chiếc cơ giáp này vẫn còn bộ dáng ban đầu, không biết Ứng Thành Hà đã thay đổi chỗ nào mà cơ giáp giống như đã sống lại từ trong yên lặng.

Cô nhảy vào cơ giáp, đội mũ bảo hiểm, nhắm mắt lại để giải phóng cảm giác. Mỗi một tia cảm giác bắt đầu không ngừng kéo dài ra bên ngoài cơ giáp, những thứ này chỉ cần một cái nháy mắt.

Vệ Tam điều khiển cơ giáp nhảy về phía trước, chân đạp lên tường, mượn lực nhảy dựng lên, xoay người trên không trung rồi lập tức dừng lại.

“So với lúc trước còn thuận tay hơn.” Cơ giáp rơi xuống đất, giọng nói của Vệ Tam xuyên thấu qua cơ giáp truyền đến.

Ứng Thành Hà gật đầu: “Các thông số trước đây vẫn là số liệu riêng của đàn anh. Số liệu cơ thể và thói quen di chuyển của anh ta không giống như cậu, nên cậu có cảm giác khó chịu trước khi thay đổi là chuyện rất bình thường. Hãy thử vũ khí tí đi, đàn anh sử dụng một cây đao lớn, tôi đã thực hiện một số cải biến. Chờ đến khi qua bên kia, cậu sẽ chọn vũ khí mình muốn.

Vệ Tam nghe lời bèn thử một lần, phía sau còn có những chi tiết nhỏ cần điều chỉnh trực tiếp, cô đi ra chờ Ứng Thành Hà xử lý.

“Nơi này tôi đã thực hiện một số thay đổi phòng hộ.” Ứng Thành Hà chỉ vào phía gần động cơ cơ giáp, chậm rãi giải thích nguyên lý, có ý muốn dạy Vệ Tam.

Lúc đầu cô vẫn còn rất chăm chú lắng nghe, về sau càng nghe càng không thích hợp, luôn luôn cảm thấy có một loại quen thuộc với phương pháp phối hợp này.

“Những thứ này là cậu học được từ chỗ Ngư Thanh Phi.” Vệ Tam thăm dò.

Ứng Thành Hà quay đầu: “Không hoàn toàn, một số là tiểu xảo là Ứng gia mời thầy dạy lúc tôi ở Sao Đế Đô, còn có một cái... Là một quái nhân mà tôi đã gặp trước đó trên diễn đàn Khối Rubik.”

Vệ Tam: Hỏng bét, kiểu gì mà toàn là người xung quanh, ngay cả bạn trực tuyến quen biết trên diễn đàn cũng là ở Sao Sa Đô.

Ứng Thành Hà đối đầu với vẻ mặt quái dị của Vệ Tam đột nhiên thông suốt: “Là cậu?

ID “Nghèo Quá Không Có Tiền Làm Cơ Giáp” và ID của Vệ Tam là “Lén Lút Ăn Xin” có phong cách giật gân tương tự nhau. Trước kia Ứng Thành Hà không liên tưởng đến, hiện tại bản thân đứng trước mặt, anh mới đột nhiên phát hiện ra chỗ chung: ID đều lộ ra tính keo kiệt, xây dựng cơ giáp cũng không cần vẻ thưởng thức cái đẹp, đồng thời lộ ra cảm giác thô tục.

Ứng Thành Hà đến bây giờ vẫn còn nhớ lần đó ở trong phòng huấn luyện Sao Đế Đô, khi Vệ Tam đột nhiên đưa ra vũ khí đã được sửa đổi, tự nhiên cây đao to ngang tàng thẳng tắp đột nhiên tách ra ở giữa, một mũi khoan xoay tốc độ cao nổi lên, làm phong cách vẽ tranh thay đổi đột ngột. Cơ chế thẩm mỹ mà anh đã xây dựng trong nhiều năm đã bị phá hủy, chỉ còn lại một cảm giác: Thế gian cũng có vũ khí xấu xí như vậy.

Vệ Tam: “...”

Hóa ra cô đã rơi vào hang ổ của đội chủ lực trường Quân sự Damocles.

Tâm trạng Ứng Thành Hà cũng phức tạp, tuyệt đối không ngờ được “Nghèo Quá Không Có Tiền Làm Cơ Giáp” là Vệ Tam. Lúc ấy anh vẫn còn xem người đằng sau ID này là một người đàn ông trung niên có chút thực lực còn phải nuôi một đứa con thơ.

“Trước đây tôi đã dùng tài khoản ID khác để nói chuyện riêng với cậu.” Ứng Thành Hà nhớ tới một chuyện, “Tại sao cậu lại chặn tôi?”

Vệ Tam sửng sốt: “Người bị chặn kia cũng là cậu á? Tôi nghĩ "cô ấy" muốn quyến rũ tôi, lừa một gã nghèo vì tiền.”

Ứng Thành Hà: “…”

Hai người im lặng với nhau, tất cả đều tuyệt vọng nhớ lại xem mình đã nói bất cứ điều gì không nên nói không.

“... Vậy cậu học cơ giáp cho tốt, tương lai thiết kế ra cơ giáp thích hợp với mình.” Hiện tại Ứng Thành Hà cho rằng Vệ Tam có lẽ sẽ trở

thành vừa thợ vừa chiến sĩ có cấp siêu 3S đầu tiên của Liên bang.

Lúc trước Ứng Thành Hà cũng chỉ vỏn vẹn hy vọng chuyện Vệ Tam thiết kế ra cơ giáp của riêng mình mà thôi, dù sao cải tạo vũ khí và hoàn toàn độc lập thiết kế ra cơ giáp là hai chuyện khác nhau.

Sau khi các trường quân sự đã đến Sao Cốc Vũ, cuối cùng bác sĩ đã gửi dịch dinh dưỡng chuyên dụng đế. Đêm đó đội ngũ trường Damocles lên tàu vũ trụ, lên đường đến địa điểm thi đấu thứ ba ở một ngôi sao.

Từ Sao Sa Đô chạy tới Sao Cốc Vũ mất vài ngày, trong thời gian này Vệ Tam dựa theo lời dặn dò của bác sĩ, một ngày ba ống dịch dinh dưỡng trước bữa ăn.

Những người khác nhanh chóng phát hiện ra một điều, Vệ Tam không còn tình trạng thức ăn đầy bàn trong bữa ăn mà trở thành gấp đôi người bình thường.

Bác sĩ nói rằng cơ thể cô nhận được đủ dịch dinh dưỡng và nguyên tố vi lượng, dạ dày sẽ không còn giống như lỗ không đáy. Về sau phục hồi tốt thì chắc lượng đồ ăn cũng giống như người bình thường.

“Chúng ta huấn luyện như thế nào ở Sao Cốc Vũ?” Vệ Tam đang xem bản đồ Sao Cốc Vũ thì hỏi Kim Kha.

“Mô phỏng một môi trường tương tự, huấn luyện thể lực, đến lúc đó trần sân tập sẽ có thuốc thử gây ảo giác về chuyện bỏng da và tổn thương đường hô hấp.” Tay Kim Kha nhanh chóng di chuyển bản đồ sao, một bên phân tâm nói chuyện.

“Thầy cô nào sẽ dẫn chúng ta?”

Tay Kim Kha dừng lại, bấm mở một trong những bộ phận của bản đồ ngôi sao lớn: “Lần huấn luyện thể lực này là của cô Giải Ngữ Mạn, Liêu Như Ninh được cô ấy huấn luyện muốn khóc luôn.”

“Bẹp!”

Liêu Như Ninh kéo một chiếc dép lê ra và ném nó về phía Kim Kha: “Nói bao nhiêu lần, đó là mồ hôi, vừa đúng lúc lăn khỏi mắt mà thôi.”

Vệ Tam ngồi xếp bằng chân một hồi, rồi sán lại bên cạnh Ứng Thành Hà, trong ngực lấy quyển sổ mở ra cho anh xem, bên trong ghi lại tất cả ghi vấn của cô đối với cơ giáp: "Giao cho cậu, nhớ kỹ sau khi đến Sao Cốc Vũ thì đưa lại cho tôi."

"Cái gì?" Cái gì Liêu Như Ninh cũng muốn nhúng một chân.

Ứng Thành Hà đóng lại quyển sổ, cầm nó lên, không cho cậu ta xem.

...

Khi đến Sao Cốc Vũ cũng là đêm, bên kia có người đến đón sinh viên. Sau khi họ đến sân diễn tập Sao Cốc Vũ thì không nghỉ ngơi ngay lập tức, đội chủ lực cần đi xác nhận địa điểm tập.

Đầu tiên là địa điểm huấn luyện cơ giáp lớn và sân huấn luyện thể lực, sau đó năm người đi đến tòa nhà sân tập, bên kia có phòng cá nhân cho sinh viên ba khoa, bọn họ phải xác nhận phòng và thiết bị.

"Không khí ở đây có mùi rất quái." Hoắc Tuyên Sơn đứng ở phía sau nói.

"Là một chất khử trùng được cố ý thêm vào để phân biệt với không khí bên ngoài." Kim Kha giải thích, "Dính mưa Sao Cốc Vũ nhiều là da sẽ có cảm giác nóng rát, nhưng hít không khí ô nhiễm bên ngoài trong một thời gian dài lại không có phản ứng đặc biệt; mãi đến khi tích lũy được một khối lượng nhất định là phá hủy cơ thể luôn."

"Chúng ta chia nhau để xác nhận các thiết bị trong phòng." Ứng Thành Hà bảo.

Tòa nhà Sao Cốc Vũ này còn chật chội hơn cả Sao Sa Đô, không gian không đủ, cấu trúc của mỗi tầng được chia thành ba khoa nhưng không có một tầng cụ thể nào dành riêng cho sinh viên của khoa nào, vì vậy các phòng của năm trường quân sự đều lộn xộn.

Vệ Tam chịu trách nhiệm kiểm tra tầng 9 đến tầng 16, cô nhìn qua từng phòng một, xác nhận số lượng thiết bị bên trong đúng, không bị hư hỏng trước khi đi lên tầng trên.

Trên cửa phòng dán tên được chỉ định và thuộc về trường nào, Vệ Tam đi một mạch từ tầng 9 thẳng đến tầng 15, thế mà không thấy bất kỳ người nào thuộc đội chủ lực của trường Damocles. Còn tên của thành viên đội chủ lực trường Samuel và South Pasadena thì đã

thấy mấy cái rồi.

Vệ Tam vừa đi vừa ngẫm nghĩ, cuối cùng cũng tới tầng 16.

Người của viện Bình Thông, South Pasadena, Đế Quốc... Đi được một nửa, Vệ Tam rốt cuộc cũng nhìn thấy một căn phòng cơ giáp sư thuộc trường Damocles.

Cô đi vào kiểm tra xong tiếp tục đi.

Bước chân Vệ Tam chợt khựng lại, cô nhìn thấy phòng chiến sĩ độc lập của mình. Đang chuẩn bị đẩy cửa vào kiểm tra thiết bị bên trong, cô chợt nhớ đến việc nhìn "hàng xóm" ở hai bên.

Nhìn sang trái: Tông Chính Việt Nhân.

Chậc, lại là người của viện Bình Thông. Vệ Tam thật ra ghét nhất người của viện Bình Thông. So với sự phô trương của trường Samuel và thái độ vênh vang của trường Đế Quốc, bề ngoài viện Bình Thông trầm tĩnh nhưng thật ra mỗi người trong đó lại ngạo nghễ hơn cả.

Người của trường Đế Quốc kiêu ngạo, ít nhiều Vệ Tam có thể lý giải một chút. Dù sao lấy quán quân nhiều năm như vậy, là người ắt hẳn không thể không có sự kiêu ngạo riêng, huống chi sau lưng Sao Đế Đô bọn họ có nhiều thế gia lớn như thế, sinh viên cấp S của trường quân sự nhiều gấp mấy lần các sinh viên khác.

Mà sự kiêu ngạo của viện Bình Thông không phải xuất phát từ thực lực, giống như huyết thống vậy.

Bài xích người ngoài vào trường quân sự, giai cấp nghiêm ngặt.

Trường Quân sự Đế Quốc sẽ tiếp nhận một số lượng nhất định sinh viên vô danh như mấy trường quân sự khác, nhưng không được đối xử đặc biệt, tất cả đều dựa vào sức mạnh, có bản lĩnh là có thể ở lại. Giống như Thái Ngô Đức, thậm chí có thể ép chiến sĩ độc lập cấp SS xuống. Do sự cạnh tranh khốc liệt, sinh viên từ sao vô danh bị loại nhiều nhất vì không có kinh nghiệm và thế lực.

Viện Bình Thông thì khác, sinh viên sao vô danh ngay từ đầu nhập học không nhiều lắm, có thể đăng ký, nhưng sau đó bọn họ sẽ yêu cầu sinh viên sao vô danh bỏ ra một khoản tiền lớn để mua cơ giáp của nhân viên trường. Nói hoa mỹ là huyết mạch của cơ giáp có danh tiếng được truyền thừa, nếu không nổi thì chủ động bỏ học, cái này

không tính vào tỷ lệ đào thải.

Những tin tức này là sau này Vệ Tam mới biết được từ Hoắc Tuyên Sơn, cô nên thấy may mắn vì năm đó không có chọn viện Bình Thông, bằng không lại là một sinh viên chủ động bỏ học.

Cô nhìn sang bên phải, còn chưa thấy rõ, cánh cửa đột nhiên mở ra từ bên trong, có một người bước ra.

Vệ Tam theo bản năng huýt sáo một tiếng, vừa dài vừa vang, làm toàn bộ hành lang còn vọng lại thêm một lần nữa.

Hừm… Chuyện năm đó muốn làm ở Sao 3212 nay cô đã làm được.

Ứng Tinh Quyết đi ra khỏi phòng và a lẳng lặng nhìn Vệ Tam đối diện, cũng không anh có phải bị tiếng huýt sáo của cô ảnh hưởng không mà cất giọng nói lạnh nhạt: “Cho dù cô là 3S, trường Damocles cũng không giành được quán quân cả giải.”

Vệ Tam nhướng mày: “Anh không biết à? Mục tiêu của trường chúng tôi là vị trí thứ ba trong năm nay.”

“…”

Lông mày Ứng Tinh Quyết hơi giật giật: “Trường quân sự Damocles bây giờ có đủ hết thành viên 3S, các cô thậm chí còn không có can đảm để tranh chức vô địch?”

Vệ Tam híp mắt, nhìn anh kỳ quá: “Nếu trường Đế Quốc đã chắc chắn là quán quân toàn mùa giải, thì chúng tôi không tranh, anh tức cái gì?”

Ứng Tinh Quyết im lặng thật lâu, ném ra một câu lạnh lẽo: “Không hề tức giận.”

Vệ Tam nhìn bóng lưng Ứng Tinh Quyết rời đi, không hiểu ra sao, anh ta có ý gì?

Vừa rồi chẳng phải anh ta tuyên chiến trước mình mới nói lời quái đản đáp trả, làm sao tự nhiên được hiệu quả này?

Đừng nói Ngọn Lửa Đế Quốc hy vọng trường Damocles giành chức vô địch nha.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Ngọn Lửa Đế Quốc choáng váng?

ps: Hồng Thứ Bắc hay tới lui! Lục Thứ Nam còn xuất hiện một lần nữa!

Chương 80

“cậu đi ăn cướp hả?”

Sau khi kiểm tra tất cả các phòng, xác định rằng các thiết bị bên trong không có lỗi, Vệ Tam đi xuống và gặp gỡ những người khác. Tới đây cô phát hiện ra rằng năm người có tầng khác nhau, nhưng nhiều ít gì cũng có người thuộc trường mình ở bên cạnh hoặc đối diện, chỉ có cô không chỉ kẹp giữa các thành viên chủ chốt của hai trường quân sự nọ mà đối diện cũng là người của mấy trường khác.

Vệ Tam: Luôn luôn cảm thấy quá trình đào tạo sau này của mình sẽ gặp khủng hoảng.

“Yên tâm, đâu phải ngày nào tụi này cũng tới đây huấn luyện, đại đa số vẫn ở chung với tiểu đội.” Kim Kha an ủi cô, “Thuận tiện cho cậu tìm hiểu tình hình quân địch luôn, quan sát Tông Chính Việt Nhân và Ứng Tinh Quyết có hành động lén lút gì.”

Hiện tại Kim Kha không lo lắng Vệ Tam bị chỉ huy chính khác điều khiển, một người chiến sĩ cơ giáp độc lập cấp siêu 3S, ngoại trừ Ứng Tinh Quyết với cấp siêu 3S của mình, không cần quan tâm tới những người khác.

“Phòng cá nhân có cửa, cậu muốn tớ ngồi xổm nghe ở cửa bọn họ hay là sờ mó đi vào xem thử?” Vệ Tam tỏ vẻ bất mãn vì Kim Kha qua loa.

Hoắc Tuyên Sơn ngược lại nhớ tới một chuyện: “Ứng Tinh Quyết là một chỉ huy cấp siêu 3S, năng lực cảm giác mạnh dữ lắm,—— Vệ Tam ở phòng bên cạnh với anh ta, tuy rằng tường phòng có thêm lưới chống nhìn trộm, nhưng có thể bị quan sát hết động tĩnh hoặc là tấn công điều khiển bằng cảm giác hay không?”

Lần trước ở đấu trường sa mạc, Ứng Tinh Quyết hoàn toàn biểu hiện ra sự cường đại trong cảm giác của mình, không chỉ phát hiện ra động tĩnh và phương hướng của ba con rắn cạp nong hai đầu, anh ta còn có thể tấn công điều khiển con rắn đực, cái con có cấp tương đương với sự tồn tại của tinh thú siêu 3S.

“Thầy Hạng đã cho cậu ấy học thêm một môn màn chắn cảm giác trong lúc huấn luyện rồi.” Kim Kha không quá lo lắng chuyện Ứng Tinh Quyết ra tay. Vừa rồi Vệ Tam đã nói mấy người ở tầng 16 xung

quanh cô chỉ có mỗi Ứng Tinh Quyết là chỉ huy chính. Cảm giác của ai có vấn đề, thế tất sẽ không thoát khỏi liên quan tới anh ta." Hơn nữa sân tập Sao Cốc Vũ này được Ngư Thanh Phi xây dựng, sau đó được Công Nghi Liễu cải tạo, niên đại tuy đã lâu nhưng tính năng phòng hộ kiên cố lại được xếp hạng trong số 12 sao hàng đầu."

Mấy người kiểm tra xong thì trở về ký túc xá để nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, cửa phòng Vệ Tam bị đập ầm ầm, cô đột nhiên đứng dậy và mở cửa, bốn người khác trong đội chủ lực đang đứng bên ngoài chờ cô.

"Tôi đi thay quần áo huấn luyện đã." Vệ Tam một lần nữa đóng cửa lại, tay chân nhanh nhẹn thay quần áo, chạy đi rửa mặt, cuối cùng mới mở cửa: "Được rồi."

"May là buổi huấn luyện đầu tiên không phải của cô Giải, bằng không vừa rồi tôi cũng không cần gõ cửa." Liêu Như Ninh ý bảo Vệ Tam nhìn một chân cậu ta duỗi ra, "Mà phá thẳng cửa vào luôn."

Vệ Tam liếc xuống nhìn rồi lập tức duỗi chân giẫm lên.

Liêu Như Ninh thấy thế lập tức thu chân lại, đá ngược trở về.

Hai người cứ thế đánh nhau luôn, một đường đi về phía trước này, ba người phía sau cứ xem bọn họ như xiếc khỉ.

Bài học đầu tiên là rèn luyện thể chất trong môi trường giả lập, đội tuyển trường và đội chủ lực ở cùng một chỗ, không sử dụng cơ giáp, đồng thời cũng có các cuộc tấn công của mấy ảo ảnh thú sao với quy mô nhỏ.

Trần nhà cao mười lăm mét không ngừng có "giọt mưa" rơi xuống, mọi người bị giam giữ cùng nhau và chiến đấu với ảo ảnh tinh thú.

Tóc Vệ Tam bị ướt trước, do quần áo huấn luyện có chất liệu đặc thù nên chống thấm nước và nhiệt độ cao được, nhưng "giọt mưa" sẽ theo tóc chảy xuống, chảy đến cổ, từ đó cảm giác đốt cháy da không ngừng tăng lên.

Cô nắm trong tay một cây đao giả lập giống như vũ khí của Chu Giáng, nhưng tỷ lệ cũng thu hẹp lại để phù hợp với người dùng, khi nắm trong tay có cảm giác như thật vậy.

Mấy loại cảm giác này thực sự là ảo.

Cô, Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh tách ra đứng thành hình tam giác để đối phó với ảo ảnh tinh thú bốn phía, che chở cho Kim Kha và Ứng Thành Hà ở giữa.

"Giọt mưa" vẫn tiếp tục rơi xuống làm đôi mắt của họ thậm chí còn khó mở được; khuôn mặt giống như lăn một vòng trong chảo dầu, ngứa ran nóng rát; cơ thể cũng không tốt hơn là bao nhiêu, nhưng nghiêm trọng hơn là vấn đề về đường hô hấp, họ dần dần không thở được khi thời gian chiến đấu kéo dài.

Các thành viên của đội tuyển trường phía sau đã có người ngã xuống, được mấy thầy cô cho ăn cái gì đó thế là họ đứng lên được và tự động bị loại.

Cả người Vệ Tam đều đau, tâm tình dần dà nóng nảy. Thế là về sau cô không cần chiêu số gì sất, làm thế nào có thể làm thương tinh thú thì cứ thế mà làm, dùng đủ các loại chiêu số hết lần này đến lần khác.

Lê Trạch nhìn ba người đội chủ lực, hai người có cách ra chiêu tiêu chuẩn khi chiến đấu sẽ không mắc sai lầm, còn người kia… Bây giờ đã cưỡi trên tinh thú, mang theo một cây đao lớn và "lau" cổ tinh thú luôn.

Chưa hết, đằng sau lại có một con tinh thú tới còn đao lớn của Vệ Tam bị đánh rơi. Cô chuẩn bị đi nhặt thì thiếu chút nữa bị tấn công. Vừa muốn lượm đao vừa muốn ứng phó với con thú, mà đúng lúc ảo ảnh của nó vọt tới, thế là Vệ Tam dùng luôn cả tay và chân, đến nỗi về sau ngay cả miệng cũng có chỗ để dùng.

Lối đánh du côn hoàn toàn.

Đây là tinh thú mà em ấy còn dám cắn bằng miện, lỡ mà con thú có lớp ngoài cứng thì răng cũng muốn rụng hết.

Lê Trạch: "…" Vừa nghĩ tới chuyện phải dạy cho một sinh viên thế này, anh dường như đã dự đoán được sự nhạo báng của các đồng nghiệp về sau.

"Lúc em ấy bắt đầu nhập học rõ là học chiêu thức chính thống của trường. Sao bây giờ lại nhìn như xuất thân từ rừng rú thế này?" Thầy giáo bên cạnh nhìn và phát ra một câu hỏi từ sâu trong linh hồn.

Lúc đầu còn có thể múa một vài chiêu chính thống, về sau thì hoàn toàn lộn xộn, ngay cả miệng cũng có thể dùng được.

Lê Trạch: "Có lẽ một số người được sinh ra để đi con đường hoang dã, dù có sửa cũng quay trở lại như cũ thôi." Không sao, còn có rất nhiều thầy cô ở cùng chung một chỗ với anh.

Trong lúc nhất thời lại chẳng có ai phản bác, đều mặc định Lê Trạch nói rất đúng, hơn nữa giờ phút này hoạt động trong nội tâm đã có sự đồng bộ y như thượng tá họ Lê.

...

"Cũng được rồi." Hạng Minh Hóa nhìn thời gian và cho hay, "Đội tuyển trường thay đổi mấy vòng, đội chủ lực thì đến giờ nghỉ."

Lê Trạch: "Để bọn họ tắt hệ thống."

Ảo ảnh tinh thú của trên toàn bộ sân huấn luyện lập tức biến mất, "giọt mưa" cũng không thấy đâu.

Vệ Tam đưa tay sờ mái tóc ướt sũng của mình, cảm giác cảm giác nóng rực cả người không còn tiếp diễn nữa.

Hạng Minh Hóa đưa cho mỗi người bọn họ một ống thuốc: "Uống đi, nhỏ lên người mấy em chỉ là nước bình thường." Nhưng bên trong có thêm thuốc gây ảo giác.

"Buổi chiều sau khi các em học với cô Giải xong thì Vệ Tam vẫn ở lại, có giáo viên tới dạy em cách chặn cảm giác." Hạng Minh Hóa nhìn chằm chằm bọn họ uống xong mới nói.

Vệ Tam hỏi: "Sẽ bao lâu thế thầy?"

"Lớp còn chưa lên đã hỏi thời gian trước." Hạng Minh Hóa tiếc rèn sắt mãi mà không thành thép, "Chưa từng thấy ai giống em."

"Thầy à, nghiêm túc mà nói thật đúng thật chưa gặp chiến sĩ độc lập cấp siêu 3S như em." Vệ Tam giơ ngón tay cái lên, đối diện với chính mình, "Vệ Tam, chỉ có một từ…"

"Quá dữ, tôi biết rồi." Mặt Hạng Minh Hóa không chút thay đổi, ông ngắt lời.

Vệ Tam: "... Thiên tài."

Trong bữa trưa, Vệ Tam nhận được một tin nhắn trên quang não là lập tức đứng dậy chuồn mất.

Trước khi chuồn đi, cô còn nháy mắt với Ứng Thành Hà, tỏ vẻ tài liệu của mình đã đến.

Liêu Như Ninh gắp một đũa thức ăn, không rõ chuyện trong đó: "Vệ Tam vừa rồi vứt ánh mắt như thế cho cậu làm gì?"

Ứng Thành Hà: "Có lẽ Vệ Tam bị chuột rút mắt."

Vệ Tam không nghe thấy Ứng Thành Hà nói, nếu không sẽ lắc lắc anh hỏi sự ăn ý giữa hai người đi đâu mất rồi.

Chủ tiệm giúp gửi tu di kim tới, bởi vì địa điểm đặc thù nên Vệ Tam chỉ có thể một đường ôm về từ lối vào sân tập.

Một sinh viên trường quân sự ôm một cái hộp lớn như vậy, vẫy gọi sự chú ý khắp nơi, còn đụng ngay lúc nghỉ ngơi của năm trường quân sự, nên bị nhiều người bắt gặp.

"Vệ Tam ôm một cái thùng lớn?"

"Chẳng lẽ là tài liệu cơ giáp của cô ấy?"

"Lấy đâu ra vật liệu cơ giáp, bên trường Damocles chắc chắn đã chuẩn bị sẵn cơ giáp 3S cho cậu ấy rồi."

"Chậc, bây giờ thay đổi vị trí với đàn anh đã tham gia ba lần trước đó, không biết trong lòng người ta có thấy bất công không."

"Quy tắc của giải đấu cần phải thay đổi, dựa vào cái gì đổi vị trí chẳng khác nào thay thế, ai biết sau khi hai trận đấu kết thúc, nay cậu ta lén sửa chỗ nào trên cơ giáp của mình? Chưa kể còn có thể không sử dụng tài nguyên của trường quân sự."

"Trường Damocles có hoạt động lùm xùm như thế, tôi nghĩ rằng trận tiếp theo chắc chắn sẽ thay đổi các quy tắc, những người trong trường quân sự chúng ta không phải là kẻ ngốc."

...

Vệ Tam ôm vái thùng trở về phòng ngủ, lại gửi tin nhắn cho Ứng Thành Hà, nói tu di kim đã đến, đợi lát nữa bảo anh giúp mang đến phòng cải tạo bên kia.

Ứng Thành Hà nhận được tin tức vừa lúc ăn cơm xong, còn nghe những người khác nói Vệ Tam ôm một cái thùng khổng lồ.

Bậc Thầy Thành Hà: [Đừng nói với tôi, bên trong cái thùng to mà cậu ôm là tu di kim nha.]

Lén Lút Ăn Xin: [Chính là tu di kim đó, sao thế?]

Bậc Thầy Thành Hà: [... Thứ quý như thế mà cậu cho gửi tới?]

Còn giương cờ gõ trống đi một vòng.

Lén Lút Ăn Xin: [À, cái này không sao, tôi mở ra xem, tu di kim vẫn còn rất tốt.]

Bậc Thầy Thành Hà: [Quên đi, không nói cái này. Cái thùng cậu ôm ấy, trong đó có bao nhiêu tu di kim?]

Anh nghĩ chắc có một chút, dù sao tu di kim là tài liệu rất quý, dùng một chút cũng có thể tăng cường hiệu suất vũ khí.

Lén Lút Ăn Xin: [50kg, chắc là đủ để đánh một đôi vũ khí.]

Bậc Thầy Thành Hà: [... Cậu lấy đâu ra nhiều tu di kim như vậy? Đi cướp à?]

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Tôi thấy chuyển phát nhanh của Liên bang rất tốt đấy (??

? l)

Chương 81

“cô ơi, mông em đau.”

Lúc được nghỉ trưa, Ứng Thành Hà vào phòng Vệ Tam thì thấy ngay bên trong có một thùng hình hộp lớn bằng giấy. Anh tiến lại gần, thậm chí còn tìm thấy dấu chân bên cạnh cái hộp.

“… ”

Trong này đúng là tu di kim thật á?

Ứng Thành Hà mở cái thùng giấy với tâm trạng phức tạp, bên trong có một cái rương màu trắng bạc lạnh lẽo được xích lại, là một hộp đựng chuyên dụng để cất vật liệu đặc biệt. Cũng bởi giá của loại rương này không rẻ mới làm anh bấy giờ có ba phần tin tưởng bên trong có thể là tu di kim.

Xách cái rương màu trắng bạc ra, Ứng Thành Hà cẩn thận mở hộp là đã thấy sát khí lạnh lẽo thốc tới mặt, đây là thuộc tính vật liệu mà tu di kim mang theo.

Đúng là một khối tu di kim thật lớn.

Ứng Thành Hà ngồi xổm trên mặt đất, ngẩn người nhìn chằm chằm vào một khối tu di kim lớn. Anh chưa từng thấy qua một khối tu di kim 50kg đâu.

Lúc vừa mới trở về, mấy trường quân sự đã truyền luôn cái tin Vệ Tam ôm một cái thùng rất to từ lối vào sân tập và đi vào tản bộ một vòng. Họ nói trường Quân sự Damocles liều lĩnh khôn cùng, trong lúc các đội chủ lực của các trường quân sự vất vả huấn luyện thì người đã khôi phục thân phận thật là chiến sĩ độc lập cấp 3S như Vệ Tam lại chả đi huấn luyện, mà còn mua sắm trên mạng Tinh Võng.

Như mọi người đều biết, chuyển phát nhanh của Liêng bang chuyên gửi đồ ăn nhậu chơi bời, hoàn toàn chẳng liên quan đến cơ giáp.

Đối với việc này, Ứng Thành Hà chỉ muốn bày tỏ mặc dù Vệ Tam không phải là chiến sĩ độc lập 3S thì cô cũng chưa từng khiêm tốn.

“Cậu chạy tới phòng Vệ Tam làm gì?” Liêu Như Ninh nhìn thấy Ứng Thành Hà tiến vào bèn nhiều chuyện đi theo.

Cậu vừa nói chuyện là Hoắc Tuyên Sơn trong phòng khách đã dẫn đầu tới xem náo nhiệt, Kim Kha theo sát phía sau.

Liêu Như Ninh đưa lưng về phía hai người bọn họ, thò đầu nhìn về phía Ứng Thành Hà. Cậu ta thìn thấy tu di kim thì theo bản năng nói: "Đúng là gửi tới thật này."

Ánh mắt Kim Kha đảo qua đảo lại giữa ba người trong phòng, sau đó lạnh lùng mở miệng: "Thành ra mấy cậu biết cái rương Vệ Tam ôm vừa rồi là cái gì, chỉ có tôi là không hay?"

Ứng Thành Hà tự tách mình ra trước: "Vệ Tam nói mình có tu di kim, để cho tôi giúp cậu ấy, hai người cùng nhau thiết kế vũ khí cơ giáp. Tôi cũng không rõ nguồn gốc của thứ này." Chuyện không liên quan đến anh, anh chỉ là một cơ giáp sư thuộc đội chủ lực nghiêm túc và có trách nhiệm.

Ánh mắt Kim Kha dời về phía Liêu Như Ninh, cũng không hỏi cậu ta mà nói ra suy đoán của mình luôn: "Cậu biết Vệ Tam muốn gửi cái gì tới, Hoắc Tuyên Sơn chắc cũng biết, vẻ kinh ngạc vừa rồi trên mặt cậu ta giả trân. Hai cậu biết rõ là tu di kim có nghĩa là cả ba người có liên quan đến nguồn gốc của vật liệu này. Chúng ta đã bắt đầu cuộc đua từ hơn hai tháng trước, trong thời gian đó chỉ có lúc trèo tường ở Sao Sa Đô. Trong hai ngày này tôi không biết ba người các cậu làm gì, té ra là đi tìm cách lấy tu di kim."

Liêu Như Ninh: "..." Tại thời điểm này cậu nên nói cái gì để cứu vãn đây?

Kim Kha tiếp tục suy luận: "Một khối tu di kim lớn như vậy dễ gì có khắp nơi, ít nhất là không có trên thị trường Sao Sa Đô. Ngay cả khi đặt ở Sao Đế Đô, sự xuất hiện của tu di kim vẫn có thể gây xôn xao. Mấy cậu âm thầm lấy ra một khối như vậy, có bảy mươi phần trăm khả năng là đi từ kênh ngầm."

Liêu Như Ninh không ngờ được cùng lắm mình chỉ nói một câu mà nguồn cơn đã sắp bị lật ra hết rồi. Cậu âm thầm nhích tới sát Hoắc Tuyên Sơn, có ý hấp thu một chút sức mạnh.

Kim Kha cúi đầu mở quang não ra, cậu làm chỉ huy chính, bình thường cậu hiểu nhất là chuyện điều chỉnh các kênh tin tức, rốt cuộc cũng ra được kết luận.

Rất có thể mấy người bọn họ lấy được tu di kim từ kênh ngầm của Sao Sa Đô, Kim Kha kiểm tra tin tức của mấy kênh ngầm lớn mà mình nắm giữ.

Năm phút sau, Kim Kha đọc từng câu từng chữ trong tin tức: “Ở giải vô địch khu vực Xưởng Đen Sao Sa Đô, tu di kim đã bị đội ‘CMN Lật Luôn Xưởng Đen’ giành được.”

Sau đó, cậu ngẩng đầu nhìn Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh: “Tên đội được đặt không tệ. Ba thành viên, người có ID "Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt" này vừa nhìn là biết Vệ Tam, Chuyển Lên Bờ Tây là ID của Hoắc Tuyên Sơn, về phần "Đ/ịt Chết Mày"... Chắc là ID của cậu, đúng không Liêu Như Ninh?”

Tất cả đều bị gọi cả họ và tên ý là tức giận à? Liêu Như Ninh có tí chột dạ bèn nhìn lên trần nhà.

Ứng Thành Hà tự giác thoát khỏi cửa bão, Kim Kha cũng không giấu giếm màn hình ánh sáng, thế là cậu đứng dậy sáp gần muốn xem trò vui.

Cậu vừa thấy ba chiếc cơ giáp 3S đã nhận ra: “Đây là cơ giáp trong phòng sưu tầm của trường Damocles tụi ta.”

Đổ thêm dầu vào lửa.

Kim Kha trách móc một câu: “Vệ Tam muốn vật liệu làm cơ giáp, cho nên ba người các cậu hợp lại tính đi Xưởng Đen đánh cho đấu trường đen?”

Hoắc Tuyên Sơn giải thích: “Không, tụi này đã biết nhau từ trước khi tham gia cuộc thi.”

Ứng Thành Hà: “Lần đầu tiên hai người gặp nhau ở tàu vũ trụ trông chả giống đã quen nhau.”

“Chuyện này mà giải thích thì tương đối phức tạp.” Liêu Như Ninh chen vào nói.

“Tâm trạng của tôi bây giờ cũng phức tạp.” Kim Kha nhìn cậu với khuôn mặt không biểu cảm.

Liêu Như Ninh đi đến sau lưng Kim Kha, thay cậu ấy đấm lưng: “Tất cả đều là trùng hợp thôi, thật đấy. Nếu bây giờ chúng ta có được tu

di kim, hãy để Ứng Thành Hà làm tốt vũ khí cho Vệ Tam. Đến lúc đó tay thì đấm Samuel, chân lại đá viện Bình Thông, rồi tranh quán quân cùng trường Đế Quốc."

"Không phải tôi làm, Vệ Tam tự mình làm." Ứng Thành Hà sửa lại lời nói của cậu, "Cậu ấy vừa thợ vừa là chiến sĩ."

Liêu Như Ninh: "???"

Hoắc Tuyên Sơn: "Vừa thợ vừa chiến sĩ của Vệ Tam là cái gì?"

"Ý như thế, Vệ Tam còn có thể thiết kế cơ giáp, chẳng qua trước mắt chỉ biết thiết kế cơ giáp cấp A. Vì cậu ấy vừa mới tiếp xúc 3S thôi nên tôi hướng dẫn làm vũ khí ở bên cạnh, còn người thiết kế vẫn chính là cậu ấy." Ứng Thành Hà ngạc nhiên nhìn Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh đang đơ người, "Các cậu quen biết lâu như vậy, chưa kể còn lập nhóm thi đấu mà không biết?"

Kim Kha vẫn biết Vệ Tam có hứng thú với thiết kế cơ giáp, nhưng không rõ cô đã có thể tự thiết kế cơ giáp cấp A: "Trong thời gian ngắn như vậy mà cậu ấy làm được vũ khí của cơ giáp 3S?"

"Có lẽ, cậu ấy tiến bộ rất nhanh." Ứng Thành Hà gật đầu.

Hoắc Tuyên Sơn đột nhiên nói sâu xa: "Vệ Tam từng nói cho tôi biết, cậu ấy có một người bạn là cơ giáp sư, biết cải tạo cơ giáp."

Không biết vì sao, tâm tình Kim Kha lại tốt hơn vài phần: "Thông thường, Vệ Tam nói có một người bạn thì chính là nói bản thân đấy."

Hoắc Tuyên Sơn "..." Cơ giáp được cải tạo tốt thì tốt thật nhưng dưới tình huống hiện tại, cậu đã cảm nhận được cảm xúc vi diệu vừa rồi của Kim Kha.

Cũng giống như một người bạn chia sớt bí mật với một người bạn khác, nhưng chỉ có mỗi cậu là không biết những cảm xúc phức tạp và vi diệu ấy.

Liêu Như Ninh kết luận cuối cùng: "Vệ Tam quá cặn bã."

Hiếm hoi khi ba người còn lại ở đây đồng ý với lời giải thích của Liêu Như Ninh.

Vệ Tam bị lật xe còn hoàn toàn không biết rõ tình hình, cô đang ở

phía bên Lê Trạch để hội chẩn với bác sĩ qua video.

“Máu mũi còn đang chảy? Không có việc gì.” Bác sĩ bảo Lê Trạch có thể lấy dụng cụ kẹp trên ngón tay Vệ Tam ra và bảo anh báo giá trị, “Bình thường cần phải uống cả bổ sung dinh dưỡng và dịch dinh dưỡng. Trong khoảng thời gian này tôi sẽ đi ngôi sao khác tìm thuốc thích hợp, chờ tìm được sẽ đi tìm cháu.”

“Còn muốn uống thuốc gì nữa?” Vệ Tam cảm thấy bây giờ mình tràn đầy năng lượng, ngoại trừ máu mũi nhiều hơn tí thì các mặt khác hoàn toàn như người bình thường.

“Dịch dinh dưỡng chỉ là dạng tôi tạm thời căn cứ vào dịch dinh dưỡng chuyên dụng trước kia của Ứng Tinh Quyết để phối trộn, tình huống của cháu và cậu ta khác nhau, sau này còn làm cải tiến.” Bác sĩ trả lời nghiêm túc, “Trong trận tranh tài, cháu chỉ có thể dùng đồ vật trong túi chuẩn bị chiến đấu theo quy định, không được mang dịch dinh dưỡng chuyên dụng vào được, thành ra phải phòng ngừa lúc mình tự hóa cuồng. Bởi vì hoàn toàn nâng cao cảm giác ngay lập tức là một gánh nặng rất lớn cho cơ thể.”

Vệ Tam nghe xong hỏi: “Ứng Tinh Quyết cũng không cần dịch dinh dưỡng đặc chế trong trận đấu?”

“Cậu ấy sẽ uống trước trận đấu, miễn là không quá 15 ngày thì hoàn toàn có thể chịu đựng được.” Lê Trạch giải thích ở bên cạnh.

Bác sĩ ghi lại số liệu đo được từ Vệ Tam bên này: “Tóm lại, có thể sử dụng cơ giáp 3S nhưng tránh quá phấn khích, một khi cảm giác đột nhiên tăng cao thì cơ thể cháu sẽ sụp đổ, hãy nhớ đấy.”

Sau khi bác sĩ dặn dò xong đã tắt kênh lạc, màn sáng trước mắt Vệ Tam tối xuống.

Hiện tại, kết quả đo bằng dụng cụ của vẫn cho ra cô có cảm giác cấp S.

Bác sĩ nói rằng đó là một chuyệt tốt, có nghĩa là cơ thể của cô đang dần phục hồi, bây giờ điều chỉnh cơ thể thì cảm giác sẽ tự động tăng lên theo. Đối với chuyện cảm giác cấp S có thể điều khiển cơ giáp 3S, bác sĩ suy đoán rằng bản thân cô là siêu 3S, chẳng giống như những người bình thường.

“Tôi nghe nói em rất tự tin với cuộc thi, còn có tâm trạng mua đồ,

nhận đồ chuyển phát nhanh của Liên bang.” Lê Trạch cất dụng cụ đo lường, ý tứ không rõ ràng, “Tôi đã xem lại lúc em nói chuyện trên sân thể dục Damocles khi được chọn là Tổng binh, hy vọng em có thể làm được.”

Vệ Tam do dự: “... Nhận chuyển phát nhanh không được ạ?”

Lê Trạch: “Được.”

Vệ Tam thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì không có chuyện gì đâu ạ.”

“Em đã mua gì?” Lê Trạch đột nhiên hỏi, câu này hoàn toàn vì tò mò của bản thân.

Bởi vì anh không biết Vệ Tam lại làm ra chuyện bạo loạn nữa hay không.

“Đồ ăn vặt.” Vệ Tam chủ động làm đầu sỏ “gánh chịu” tin đồn, thậm chí còn khách sáo hỏi Lê Trạch, “Thượng tá, có muốn chia cho anh một ít không?”

Sau khi trở về phải xâu chuỗi lại lời khai với Ứng Thành Hà, làm cho những người khác tưởng đây là vật liệu do Ứng Thành Hà lấy được. Như vậy sẽ không để cho người ta phát hiện cô và bọn Hoắc Tuyên Sơn đánh nhau ở Xưởng Đen cho đấu trường đen.

Lê Trạch không giống người biết ăn vặt, hơn nữa một quân nhân có chí kiên cường và giàu lòng hy sinh như anh ấy tuyệt đối sẽ không thu đồ của sinh viên.

“Có.”

“Được rồi, vậy thì em sẽ không...” Vệ Tam nói đến một nửa mới phản ứng được chuyện Lê Trạch đồng ý muốn đồ ăn vặt của cô.

“Em không có gì?”

“Ngày hôm sau em sẽ đưa tới đây.” Vệ Tam cứng rắn nói lại, “Thầy à, em nên đi huấn luyện đây, tạm biệt thầy.”

Vừa ra khỏi cửa, Vệ Tam lập tức leo lên trung tâm thương mại Tinh Võng nhằm đặt một đống đồ ăn vặt.

...

Vệ Tam làm lung ta lung tung một hồi đã qua thời gian nghỉ trưa, thế là cô đi thẳng đến sân huấn luyện, lần này thầy giáo đã đổi thành cô Giải Ngữ Mạn. Sinh viên đến huấn luyện chỉ có năm người trong đội chủ lực.

Ngay sau khi đi qua, cô thấy bọn Kim Kha đã ở đó thì đi lên chào hỏi.

Cả bốn người đều phớt lờ cô.

Vệ Tam đưa tay vẫy vẫy trước mắt bốn người: "Mấy cậu đang làm gì vậy?"

Liêu Như Ninh là người đầu tiên không nín nữa: "Bo xì cậu."

Vệ Tam: "???"

Cô chỉ nghe những lời như vậy ở trường mẫu giáo trong kiếp trước.

Kim Kha bày mặt lạnh: "Tôi đã biết mánh khóe của ba người cậu rồi."

Hoắc Tuyên Sơn: "Thì ra người bạn cơ giáp sư cậu quen chính là cậu."

Vệ Tam đứng tại chỗ, não chạy hồi lâu mới biết ý tứ của hai người bọn họ.

Cô thở dài ngay lập tức: "Nếu không phải vì nghèo, ai sẽ đánh ở đấu trường đen chứ?"

Lời này xuất hiện đã tạo lực sát thương vô cùng lớn.

Từ khi biết Vệ Tam là trẻ mồ côi và dựa vào dịch dinh dưỡng có vấn đề ở bãi rác để sống, Kim Kha là người áy náy nhất.

Vệ Tam hài lòng nhìn thấy Kim Kha thu hồi khuôn mặt lạnh lùng, lại thở dài về phía Hoắc Tuyên Sơn: "Lúc trước tuy nghèo nhưng tôi có một trái tim tích cực vương lên, cố gắng học tập. Thu cậu 5,000 vạn nhưng vì cố gắng cải tạo cho hoàn mỹ mà tôi còn phải bỏ thêm tiền, một tháng không ăn được tí thịt."

Hoắc Tuyên Sơn cũng không biết chuyện này nhưng trình độ người cải tạo cơ giáp đúng là không thua bất kỳ cơ giáp sư cấp A nào trên

thị trường.

"... Rất xin lỗi." Hoắc Tuyên Sơn lúc ấy cho rằng Vệ Tam có xuất thân từ thế gia học tản, không thèm để ý chút tiền kia.

Ứng Thành Hà chủ động nói: "Vậy tôi vẫn ổn ha, tặng cậu miễn phí động cơ cơ giáp cấp S."

"Cậu đưa động cơ cấp S cho Vệ Tam khi nào, không phải đó là một người đàn ông trung niên mà cậu quen trên diễn đàn à?" Kim Kha hỏi xong Ứng Thành Hà lại híp mắt nhìn Vệ Tam, "Cậu khoác mấy lớp áo vậy?"

Vệ Tam: "..." Đó là một ngày tồi tệ.

Kim Kha lạnh lùng: "Cậu nói chuyện riêng với họ, cô lập một mình tớ."

"Tớ không phải, tớ không có." Vệ Tam phủ nhận, giờ phút này cô quyết định gắp lửa bỏ tay người, quay đầu nhìn Liêu Như Ninh, nghiêm túc nói, "Đ/ịt Đ/ịt, có một chuyện vẫn không nói cho cậu biết, trong lòng tôi vô cùng băn khoăn."

Liêu Như Ninh bên cạnh như không hiểu: "Chuyện gì?"

Vệ Tam đau đớn: "Bốn người tụi này có một nhóm riêng mà không có cậu trong đó."

Liêu Như Ninh nắm tay lại thành quả đấm: "Chuyện khi nào?"

Vệ Tam: "Đã lâu lắm rồi, khi còn ở Sao Đế Đô, Kim Kha chủ động kéo Tuyên Sơn vào nhưng không kéo cậu."

"Nhóc mập mạp, tôi biết cậu vẫn cứ không ưa tôi mà." Liêu Như Ninh nó về hướng Kim Kha.

"Cậu gọi ai là nhóc mập mạp?" Kim Kha nghe được chữ "mập" lập tức nổ tung, hiện tại cậu rõ ràng là chàng thanh niên đẹp trai nhanh nhẹn!

Vệ Tam lùi ra sau một bước, để lại "chiến trường" cho cả hai, thành công làm người tàng hình.

Cuối cùng để thiếu gia họ Liêu thành công gia nhập nhóm bốn người

làm kết quả, chấm dứt trận "chiến tranh" này.

Kim Kha bình tĩnh lại, yêu cầu mình cũng phải gia nhập "CMN Lật Luôn Xưởng Đen", nói nghe cho hay là bọn họ cần chỉ huy điều phối.

"Mấy cậu còn cần một cơ giáp sư nữa." Ứng Thành Hà tự đề cử.

Năm người đồng ý.

"Mấy cậu đoạt quán quân lại dùng tu di kim làm vũ khí thì khi người ta phát sóng trực tiếp giải đấu ra ngoài, người bên phía Xưởng Đen Sao Sa Đô chắc chắn sẽ nhận ra thân phận ba cậu rất nhanh." Kim Kha nghĩ đến vấn đề thân phận đầu tiên.

"Chẳng cần lo tu di kim này đâu." Ứng Thành Hà bảo, "Tu di kim quý hiếm thì quý hiếm thật, lại có lời đồn nó biết phát triển, nhưng nó lại vô dụng đối với đại đa số chiến sĩ độc lập, đây là mánh lới quảng cáo."

Cảm giác sẽ không phát triển, vậy thì vũ khí được làm bằng du di kim nói chung sẽ không bao giờ phát triển dưới tình huống bình thường.

Như vậy xem ra, tu di kim quả thực là vật liệu được thiết kế riêng cho Vệ Tam.

Ứng Thành Hà liệt kê một số vật liệu: "Những vật liệu này làm ra hiệu suất tương tự tu di kim, chỉ khi đối chiến mới có thể cảm nhận được sự khác biệt nhỏ, người thường quan sát chẳng ra. Trừ phi có cơ giáp sư lão làng ở đó lúc mấy cậu dùng cơ giáp 3S thi đấu, bằng không cũng chả nhận ra đó là cơ giáp trong trường Damocles."

"Ba người chiến sĩ độc lập 3S như bọn họ vừa xuất hiện ở giải đấu tất sẽ bị người ta phát hiện manh mối." Kim Kha lắc đầu, "Hai nam một nữ chiến sĩ độc lập 3S thì chỉ có các cậu."

Vệ Tam ho khan một tiếng: "Viện Bình Thông có chiến sĩ độc lập 3S là nữ không?"

Kim Kha: "Sao lại hỏi như vậy?"

Vệ Tam, Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn trong nháy mắt không tự nhiên.

“Có người nghĩ tớ là Tông Chính Việt Nhân.” Vệ Tam Hạ hạ giọng.

Kim Kha: “?” Trừ phi mắt bị mù, nếu không làm sao có thể coi Vệ Tam là Tông Chính Việt Nhân cao lớn.

“Có rất nhiều khán giả cho rằng người viện Bình Thông có bí pháp, làm cho người ta từ nam biến nữ được.” Vệ Tam nghe tin đồn từ chủ tiệm.

“… ”

Ứng Thành Hà nhớ tới một chuyện: “Em gái của Tông Chính Việt Nhân có nhập học lúc nửa cuối năm, cậu ấy cũng là cấp 3S.”

Kim Kha: “Chuyện này giao cho tớ xử lý, Thành Hà, cậu dạy Vệ Tam ngụy trang hiệu suất của vũ khí đi.”

Cậu ấy muốn truyền bá mở rộng các loại tin tức nhằm đánh lừa dư luận. Tạm thời giấu diếm chuyện mấy người Vệ Tam thi đấu ở Xưởng Đen vì sẽ có ích cho cuộc thi.

“Tụ tập cùng một chỗ thảo luận cái gì?” Giải Ngữ Mạn đi vào hỏi năm người chụm một chỗ, “Nhìn không ra mấy em có tình cảm tốt như vậy.”

Giải Ngữ Mạn đứng trước mặt năm người: “Bốn người còn lại đều biết tôi, Vệ Tam, tôi cũng biết em.”

Vệ Tam lặng lẽ liếc về phía mấy người bên cạnh, phát hiện bọn họ đều ngẩng đầu ưỡn ngực, nhìn thẳng về phía trước, nào có thoải mái như trước đây.

“Mắt nhìn ở đây?” Bà ấy ấy đi về phía Vệ Tam, vươn tay nắm cằm cô, bẻ lại chính xác.

Vệ Tam: “…” Nếu như Trần Từ mang theo khí chất sắc bén sáng ngời của xạ thủ thì Giải Ngữ Mạn bây giờ lại xinh đẹp và lạnh giá.

Giải Ngữ Mạn buông tay ra, lui về phía sau một bước: “Huấn luyện của tôi không có nhiều nội dung, mấy em cứ đánh với tôi là được.”

Vừa dứt lời, bà ấy đột nhiên tấn công Vệ Tam.

Vệ Tam thậm chí không phát hiện ra âm thanh không khí lưu động,

giống như Giải Ngữ Mạn đột nhiên xuất hiện trước mặt cô.

Nhanh chóng lui về phía sau, Vệ Tam cố gắng né tránh Giải Ngữ Mạn, giây tiếp theo lại thấy cô giáo đã chuyển đến sau lưng mình.

Vệ Tam phản ứng không kịp nên bị Giải Ngữ Mạn dùng một cước đá ngã xuống đất. Cô vươn tay chống xuống đất, muốn tránh bị thương, kết quả Giải Ngữ Mạn ma mị xuất hiện ở phía trên, đá về phía cánh tay cô.

Vệ Tam ngã xuống mặt đất lăng quay, cảm giác đau đớn truyền đến từ một nửa thân thể.

Trong bốn người đứng gần đó có người đưa tay che mắt, người thì nhìn xuống chân, cũng có người ngẩng đầu lên nhìn lên trời, thậm chí Ứng Thành Hà đã bắt đầu chắp tay lại trước ngực.

Mỗi lần vào bài học cô Giải Ngữ Mạn là mỗi lần có một nhận thức mới về nỗi đau.

Cho tới bây giờ, Giải Ngữ Mạn chả dùng hai tay dù chỉ một chút, chỉ có ra chân phải.

Mặc dù vậy, Vệ Tam vẫn bị cô giáo đá ngang, đá thẳng đứng, tấn công theo mọi hướng, hoàn toàn không thể phản kháng.

Giải Ngữ Mạn ra chiêu quá nhanh.

Trái, phải... Vệ Tam nhắm mắt lại, mặc dù bị Giải Ngữ Mạn đá ngã hết lần này đến lần khác, tâm tình cô lại dần dà ổn định.

Vệ Tam đột nhiên mở mắt ra.

Cô ấy đã tìm thấy rồi!

Thứ thuộc về nhịp điệu của Giải Ngữ Mạn.

Một lần nữa khi Giải Ngữ Mạn đá chân tới, Vệ Tam hóp eo thành công tránh thoát. Thậm chí trong đầu cô đã biểu diễn một lần cách làm phản kích trở lại.

Kết quả phản kích còn chưa thành hình, Giải Ngữ Mạn đã đoán được động tác của cô, Vệ Tam liền bị đá vào mông rồi ngã chổng vó.

Lần này cô đã có kinh nghiệm, không đưa tay chống đất mà lúc ngã xuống bèn lăn người giảm lực.

Hoàn toàn vô dụng, chân của Giải Ngữ Mạn giống như bóng ma, như hình với bóng, mông cô lại bị đá một lần nữa.

Vệ Tam: "..."

Đợi chân kia đá tới nữa thì hai đầu gối Vệ Tam đã quỳ xuống đất. Cô chính diện nghênh đón và đưa hai tay ra công ôm lấy.

Giải Ngữ Mạn cố gắng rút ra, trong lúc nhất thời lại không thoát ra được: "... Buông ra, đừng chơi xấu."

Vệ Tam thề chết không buông: "Cô ơi, mông em đau."

Mặt mũi là cái gì? Vệ Tam không có.

Giải Ngữ Mạn: "..."

"Buông ra."

"Không buông."

Giải Ngữ Mạn ngửa đầu, sau đó bình tĩnh nói: "Tôi không đánh với em nữa, Liêu Như Ninh, lại đây."

Vệ Tam nhìn Liêu Như Ninh đang xem cái chết tựa lông hồng thì buông tay ra, rồi lại nhanh như chớp trốn ở đối diện để phòng ngừa bị Giải Ngữ Mạn đá nữa.

Không biết có phải chịu ảnh hưởng từ sự vô lại của Vệ Tam hay không, Giải Ngữ Mạn ra tay vô cùng nặng với Liêu Như Ninh.

Vệ Tam nghe được lúc Giải Ngữ Mạn đá vào mông Liêu Như Ninh thì chỗ đó phát ra âm thanh chắc nịch, không khỏi nhớ tới đau khổ và nóng rát khi mông mình bị đá.

"Cô ơi, mông em cũng đau!" Liêu Như Ninh lấy cảm hứng từ chiêu vừa rồi của Vệ Tam, cố gắng làm nũng chơi xỏ lá.

Giải Ngữ Mạn cười lạnh một tiếng: "Đau là đúng rồi!" Dứt lời lại đá vào mông Liêu Như Ninh.

Toàn bộ sân tập tràn ngập tiếng gào thét đau đớn của Liêu Như Ninh.

Chờ tới lúc bị đánh xong, cậu đã đi khập khiễng dùng tay che mông, kế đó ngồi xổm bên cạnh Vệ Tam với hai mắt đỏ bừng: "Cô Giải trọng nữ khinh nam."

Vệ Tam quay đầu nhìn cậu ta một cái: "Cho nên hồi trước Kim Kha nói chuyện cậu bị cô Giải đánh khóc là có thật."

"Nói bậy bạ gì đấy!" Liêu Như Ninh trách móc, "Cậu cho rằng bọn họ thì khá hơn chỗ nào."

Kế tiếp đám con cưng của trời bị Giải Ngữ Mạn đánh mà chả có sức đánh trả. Nếu kiên cường một chút như Hoắc Tuyên Sơn thì cắn răng chống đỡ không phát ra tiếng đau; khoa trương thì có Vệ Tam ôm chân, Liêu Như Ninh gào thét làm nũng.

Nói tóm lại, sau khi lớp đào tạo kết thúc vào một buổi chiều, Giải Ngữ Mạn giống như chỉ vận động một phen, đổ tí mồ hôi và thản nhiên rời đi.

Để lại năm người ngồi xổm ở góc tường, lặng lẽ sờ mông sờ chân.

...

Buổi chiều kết thúc, họ có thể tự đi huấn luyện hay nghỉ ngơi, Vệ Tam còn phải đi học cách lập hàng rào cảm giác.

Cô khập khiễng đi đến một nơi khác, thầy giáo đang chờ cô ở bên trong. Ông ấy nhìn thấy bộ dạng này thì nhẹ nhàng hỏi: "Vừa mới từ chỗ cô Giải tới đây à? Ngồi đi."

"Dạ." Vệ Tam vừa ngồi xuống thì mông chợt truyền đến đau nhức, nhưng cô vẫn mạnh mẽ nhịn xuống không lên tiếng.

Giáo viên thấy vậy thì nụ cười trong mắt sâu hơn, ông cũng không vạch trần: "Đầu tiên nói chuyện đơn giản với em về cảm giác."

Vệ Tam cố gắng thư giãn, nghe giáo viên giải thích.

"Nhận thức của chỉ huy cấp S là phức tạp nhất. Chuyện thiết lập hàng rào, ngăn chặn lực lượng tinh thần của tinh thú tấn công, em có thể hiểu là tạo lá chắn. Nếu tấn công tinh thú và làm cho nó mất kiểm soát, nó có thể được coi là một ngọn giáo." Thầy giáo nói

nghiêm túc, “Đồng thời chỉ huy có cảm giác càng cao thì phạm vi nhận thức của người ta che được càng rộng. Một số nhân vật cực kỳ lợi hại còn thể kiểm soát con người.”

“Giống như Ứng Tinh Quyết của trường Quân sự Đế Quốc, em ấy đã thể hiện bản lĩnh điều khiển tinh thú trong trận đấu. Dựa vào đẳng cấp của em ấy, điều khiển con người cũng không là chuyện khó trong tương lai.” Thầy giáo đưa ra ví dụ, “Chỉ huy 3S tuy không thể điều khiển hoàn toàn chiến sĩ độc lập mấy em nhưng có thể quấy nhiễu, cho nên mới cần các em học cách xây dựng hàng rào.”

Thầy giáo ngồi đối diện nhắm mắt lại, sau một lúc lâu mới mở ra ra và hỏi Vệ Tam: “Em cảm thấy thế nào?”

Vệ Tam: “... Em nên có cảm giác gì?”

Thầy giáo sửng sốt: “Tôi vừa gửi ám chỉ tâm lý cho em, bây giờ trên người em không có ảnh hưởng,, không còn đau mới phải.”

Vệ Tam cảm nhận được tín hiệu đình công truyền đến khắp người mình: “Rất đau.”

Thầy giáo có chút lúng túng: “Kể từ khi em bước vào, tôi đã can thiệp vào tâm trí của em bằng cảm nhận, em không có cảm giác?”

Vệ Tam cẩn thận cảm thụ một chút, lắc đầu: “Không có.”

Hai người nhìn nhau, căn phòng yên tĩnh.

Cuối cùng Vệ Tam phá vỡ sự yên tĩnh kỳ lạ này: “Ám chỉ là như thế nào? Em chỉ nghe âm thanh chỉ huy của Kim Kha trong đầu, giọng nói của cậu ấy đột nhiên xuất hiện.”

Thầy giáo điều chỉnh cảm xúc của mình: “Ám chỉ là em nhận được tình huống trong vô hình, nhưng không cảm thấy ai đó nói chuyện trong tâm trí của em. Có thể có vấn đề ở đâu đó nhưng mà cũng không sao. Một chiến sĩ độc lập muốn thiết lập một rào cản thì đầu tiên không thể để cho cảm giác của chỉ huy đi vào tâm trí của em. Khi họ tìm thấy những gì em nghĩ, đó là lúc nguy hiểm nhất, họ có thể ngay lập tức kiểm soát em.”

Vệ Tam suy nghĩ một chút rồi đáp: “Nếu như em cố ý để cho bọn họ nhìn thấy, quấy nhiễu bọn họ thì sao?”

Thầy giáo gật đầu: “Đây là một trong những cách, nhưng thuộc về phương pháp mạo hiểm nhất, chúng ta chủ yếu nói về phương pháp xây dựng rào cản truyền thống.”

Lớp học này kéo dài đến 9 giờ tối.

Sau khi Vệ Tam đi ra cũng không trở về phòng ngủ mà đi đến tòa nhà huấn luyện. Trong phòng cá nhân của chiến sĩ độc lập có khoang mô phỏng, sân huấn luyện thể lực nhỏ, v.v., thích hợp cho thực hành một mình.

Quẹt thẻ tiến vào, Vệ Tam đi thẳng về phía khoang mô phỏng, hôm nay cô tạm thời không muốn tiến hành huấn luyện thể lực vì tâm lý vừa nhận được cú hích trọng đại.

Sau khi tiến vào khoang mô phỏng, Vệ Tam lựa chọn hoàn cảnh giống như Sao Cốc Vũ, cô không dùng cơ giáp mà cứ thế đi xuyên qua mưa.

Cảm giác nóng rực quen thuộc truyền đến, Vệ Tam khom lưng tiến vào một khu rừng, thuận thế kiểm tra dao găm bên trong giày ngay bắp chân của mình.

Xung quanh u ám, thỉnh thoảng truyền đến tiếng ầm ù của dã thú, mưa rơi chẳng ngớt.

Vệ Tam nghiêng đầu, phát hiện có vật sống tấn công cô bèn lập tức rút dao găm ra. Khi nó xông tới, cô né sang một bên, cũng giơ tay đâm vào bên trong cơ thể vật sống.

Sau khi hoàn thành loạt động tác này, Vệ Tam mới phát hiện sống vật chỉ là một đám sương đen nhúc nhích.

Con dao găm của cô hoàn toàn vô dụng.

Đám sinh vật sống tan thành sương mù ngay lập tức, phân tán theo mọi hướng.

Chương 82

“ai mà chẳng có cảm giác với thẩm mỹ cao cấp”

Còn có loại tinh thú này?

Vệ Tam sửng sốt, sau đó tiếp tục đi về phía trước, hoàn toàn không để ý đến cảm giác thiêu đốt trên người.

Cô về cơ bản không có thời gian nghỉ ngơi trong một ngày, cũng vì không gây cản trở cho đội chủ lực trong cuộc thi. Kể từ bây giờ ở mỗi trận đấu trở đi, cô phải đối mặt với các đối thủ từ cấp SS trở lên, nếu không tập luyện chăm chỉ thì người mất mặt không chỉ là chính cô, mà còn là trường Damocles phía sau.

Sau khi Vệ Tam đến Sao Cốc Vũ thì cô vẫn chưa từng đi ra ngoài, cũng không biết hoàn cảnh Sao Cốc Vũ có ác liệt như khoang mô phỏng hiện tại hay không.

Cô bước nhẹ nhàng trên mặt đất, linh hoạt né tránh cành lá trong rừng và nhanh chóng tiến lên.

Vừa rồi khi thiết lập xong các thông số và bước vào, nhiệm vụ mà cô cần phải hoàn thành là tìm một thanh kiếm Diệu Nhật.

Đi chưa đầy một cây số, sương đen y như khi nãy một lần nữa đánh lén từ phía sau. Vệ Tam né tránh, chẳng tốn sức đâm nó mà quan sát đám sương đen này là gì.

Nhìn vào nó, làn da của cô nổi lên một trận ngứa khó tả.

Sương mù đen được tạo bởi lít nha lít nhít bọ đen, cơ thể chúng rất nhỏ, chỉ có thể nhìn thấy mấy cái miệng.

Dù là ai nhìn thấy thành phần của đám sương đen này sẽ không cách nào tỉnh táo lại, nhất là Vệ Tam vừa rồi còn tiếp xúc “gần gũi.”

Chưa đợi Vệ Tam có phản ứng gì, cô đột nhiên ngửi thấy mùi khét: “?” Không thể chứ.

Vệ Tam đột nhiên mở mắt ra, trở về hiện thực từ khoang mô phỏng và đứng dậy nhìn xem.

Quả nhiên là thế, khoang mô phỏng đã bị đốt cháy.

Vệ Tam: "..." Không phải vừa mới kiểm tra lần nữa sao? Chính cô tự kiểm tra đấy.

Khoang mô phỏng bị cháy, Vệ Tam cũng chẳng vào được nữa, chỉ có thể xuống lầu tìm người quản lý giải thích tình huống để đổi một khoang mô phỏng mới.

Cùng lúc đó Ứng Tinh Quyết trong phòng bên cạnh thu hồi bàn tay đặt trên tường, yên tĩnh trở lại chỗ ngồi của mình và tiếp tục huấn luyện cảm giác.

Tầng 1.

"Khoang mô phỏng bị thiêu rụi?" Ông chú quản lý nghi ngờ nhìn Vệ Tam, "Được rồi, cô đã làm gì với nó hả?"

Vệ Tam: "Tôi chỉ nằm bên trong và sau đó ngửi thấy mùi khét, vừa mở mắt ra là thấy khoang cabin mô phỏng bị cháy. Có thể là khoang mô phỏng của các chú cũ quá rồi."

Các khoang mô phỏng được sử dụng bởi Sao Sa Đô mặc dù không bằng Sao Đế Đô, nhưng cũng có phong cách riêng. Còn đến Sao Cốc Vũ, tất cả các khoang mô phỏng ở đây là kiểu cũ, khung máy thậm chí đã ố vàng.

Ông chú quản lý đi theo Vệ Tam lên lầu kiểm tra một lần và thấy khoang mô phỏng cháy thật.

"Ngày mai sẽ thay cho cô, để tôi chuyển cái này xuống trước."

Vệ Tam nhìn chú quản lý tìm người tới xử lý khoang mô phỏng cũng không có tâm tình tiếp tục ở trong phòng cá nhân nữa, cô dứt khoát đi tìm Ứng Thành Hà.

Ứng Thành Hà đang nghiên cứu trong phòng riêng của mình với vật liệu có tính chất tương tự như tu di kim, nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài, anh mở ra và thấy Vệ Tam.

"Huấn luyện cảm giác của cậu đã xong?"

"Xong rồi." Vệ Tam ngồi xổm trước mặt tu di kim, đưa tay nhẹ nhàng sờ rồi nhathu lại, "Vừa rồi tiến vào khoang mô phỏng chưa đi được

hai bước là bên trong thân máy bị cháy luôn, cho nên tôi tới tìm cậu xem vũ khí nè."

"Làm sao khoang mô phỏng lại cháy được?" Ứng Thành Hà hỏi với sự kinh ngạc: "Tối hôm nay cậu không kiểm tra à."

"Có thể mô hình quá cũ, chú quản lý nói ngày mai sẽ đổi cho tôi cái khác." Vệ Tam nhìn chằm chằm tu di kim, "Thành Hà, cậu cảm thấy tôi nên thiết kế vũ khí gì."

"Cậu giỏi cái gì thì làm cái đó." Ứng Thành Hà nhìn bản đồ so sánh thông số trên màn hình ánh sáng, "Vũ khí cậu thích."

"Vậy tôi biết nhiều thứ lắm." Vệ Tam chả chút khiêm tốn.

Ứng Thành Hà cười: "Tôi thấy cậu dùng đao laser không tệ."

"Tôi quăng roi còn được nữa là." Vệ Tam lần nữa vươn ngón tay chọc vào tu di kim, "Thật ra tôi cảm thấy trước kia mình dùng loan đao song xích không tệ."

"Cặp vũ khí dùng ở Xưởng Đen?" Ứng Thành Hà đã nhìn thấy hình ảnh chiếc cơ giáp cấp A được Vệ Tam dùng ở Xưởng Đen ngay giờ nghỉ trưa, xấu đến mức làm tinh thần anh hoảng hốt, hên là vũ khí còn tạm được.

"Cũng có thể, bỏ 50kg tu di kim vào thì dư luôn là chắc." Ứng Thành Hà tính toán thể tích.

Vệ Tam ngồi xổm trên mặt đất, một tay nâng má: "Tôi dùng loan đao song xích thì người của Xưởng Đen Sao Sa Đô có thể nhận ra đó."

"Như vậy..." Ứng Thành Hà đi tới, "Vậy trước hết không thiết kế thành hai loan đao song xích. Hay là làm một thanh đao thôi, chờ cuộc thi này kết thúc thì cậu đổi tiếp."

"Có thể đổi nữa?" Vệ Tam nhất thời có hứng thú.

Ứng Thành Hà gật đầu: "Có lẽ cậu vẫn chưa học được phần đó."

Nhớ lại điều này làm Vệ Tam thở dài: "Nếu cậu mượn được chip não kết nối..." Dù mỗi ngày cô có thức khuya cũng phải gặp Ngư Thanh Phi.

“Cũng chả mang được con chip do bậc thầy làm ra khỏi trường quân sự đâu.” Ứng Thành Hà, “Đây là quy định, nhưng tôi đã xin hiệu trưởng rồi, chờ hiệu trưởng làm xong việc và nhìn thấy thư thì sẽ có phản hồi. Đến lúc đó xem có thể có ngoại lệ hay chăng.”

Vệ Tam đứng dậy, tinh thần tăng lên: “Vậy tôi ngẫm lại mình muốn làm cây đao dạng gì.”

Ứng Thành Hà muốn nói lại thôi.

“Cậu còn có chuyện muốn nói?” Vệ Tam hỏi anh.

“... Bằng không cậu cứ nói thẳng cho tôi biết cậu cần cây đao có tính năng gì luôn đi.” Ứng Thành Hà do dự.

Anh lo lắng Vệ Tam lại thiết kế ra những thứ xấu xí tận chân trời, mặc dù hiệu quả hữu dụng thì có đó, nhưng đúng là làm cho người ta thấy như phung phí của trời.

Vệ Tam nhìn thấy thần sắc không được tự nhiên của anh thì đã hiểu.

“Không được.” Vệ Tam từ chối ngay, “Trước kia là do cuộc sống bức bách, do khó khăn kinh tế. Tôi, Vệ Tam, là một nhà thiết kế cơ giáp cấp cao về nhận thức thẩm mỹ.”

Có lẽ bị phân biệt đối xử bởi đồng nghiệp của mình, Vệ Tam trở về rồi cũng chả ngủ cả đêm, thay vào đó lại ngồi yên vị ở bàn để thiết kế vũ khí.

Ngày hôm sau, Vệ Tam đi ra ngoài với hai quầng thâm to lớn.

“Cậu...” Miệng Kim Kha còn chưa hỏi kịp đêm qua cô làm gì là đã thấy Vệ Tam đi thẳng về phía Ứng Thành Hà.

“Nhìn xem.” Vệ Tam kín đáo đưa cho Ứng Thành Hà một bản vẽ, “Sở thích thẩm mỹ cấp cao của tôi.”

“Sở thích cái gì?!” Liêu Như Ninh nghe vậy lập tức bu lại, thúc giục Ứng Thành Hà mở ra xem.

Ứng Thành Hà mở bản vẽ. Một cây đao lớn xuất hiện trước mắt anh, quả thật sắc bén đẹp mắt nhưng cán đao có vẻ hơi dài, chiếm một phần ba thân dao.

“Đây là đao do Vệ Tam thiết kế? Còn ra dáng gì và này nọ lắm.” Lần đầu tiên Liêu Như Ninh tận mắt nhìn thấy Vệ Tam phát huy tài năng của cơ giáp sư.

Ứng Thành Hà nhìn chằm chằm một hồi, phát hiện manh mối: “Song đao?”

Vệ Tam nhướng mày: “Đúng.”

Cô sử dụng cả hai tay trái và phải.

Vì vậy, lúc kết hợp lại là một cây đao lớn nhưng đao lớn cũng có thể được chia thành hai, biến thành cặp song đao.

Ứng Thành Hà nhìn bản vẽ, điều khiến anh chấn động nhất không phải là cây đao do Vệ Tam thiết kế mà là bản vẽ cô làm ra, hoàn mỹ giống như dùng quang não để sáng chế.

Là cơ giáp sư Liên bang, về cơ bản ai cũng quen dùng quang não để thiết kế vì có thể tiết kiệm rất nhiều việc và cũng chẳng cần vẽ tới lui. Cho nên hiện giờ đại thể sẽ không ai chỉ dùng bút và giấy là có thể vẽ ra ngay được một bộ vũ khí cơ giáp hoàn chỉnh.

Trong mắt cơ giáp sư, đây là sự lãng phí thời gian.

“Nếu đã thiết kế ra được thì làm xong sớm, Vệ Tam cũng có thể luyện tập nhiều hơn.” Kim Kha ở bên cạnh nói.

Năm người đi bộ đến sân tập, bắt đầu một ngày huấn luyện mới.

Vệ Tam lại nhận được tin tức của chuyển phát nhanh Liên bang, lần này là đồ ăn vặt thật.

Cô vẫn như cũ chạy đến lối vào sân tập lấy chuyển phát nhanh, ôm một thùng đồ ăn vặt lớn. Lúc này Vệ Tam đi về phía căng tin, mở thùng đồ ra trước mặt mọi người để chia đồ ăn vặt.

“Cậu nỡ mua đồ ăn vặt cho tụi này ăn?” Liêu Như Ninh vừa nói vừa ôm đồ ăn vặt vào lòng mình.

Vệ Tam chia phần xong thì mang phần còn lại đưa cho Lê Trạch ở đối diện.

“Của chúng tôi đây á?” Giải Ngữ Mạn nhẹ nhàng hỏi.

Vừa nghe giọng nói của cô, mông Vệ Tam theo phản xạ đã đau đớn. Cô lập tức lấy ra một nửa từ trong thùng của Lê Trạch, hiếu kính cho Giải Ngữ Mạn: “Cô à, mời cô nè!”

Lê Trạch: “???” Người khác vẫn còn ở đây đấy.

Tuy nhiên lần này Vệ Tam ôm thùng đồ lại chả gây xôn xao.

Bởi vì Liên bang bây giờ không biết có tin tức bàn tán ở đâu ra nói mấy người trong viện Bình Thông đều là dạng nửa nam nửa nữ, bất cứ lúc nào cũng có thể chuyển giới.

Loại chuyện tẩy não không thể tưởng tượng nổi này làm cho sinh viên viện Bình Thông nghe xong thì dở khóc dở cười đầu tiên. Sau đó họ lại được người ta thông báo rằng có người nhìn thấy thiên tài Tông Chính Việt Nhân của viện Bình Thông chính là người chuyển giới, dùng bí pháp biến mình thành con gái, còn tham gia đấu trường dưới lòng đất và dùng chính thương pháp.

Chiến sĩ độc lập cấp 3S mà lại dùng thương thì ngoại trừ Tông Chính Việt Nhân ra, nào có ai khác.

Còn có tin tức nói ngầm thật ra nữ chiến sĩ độc lập bị người ta nhìn thấy kia là em gái của Tông Chính Việt Nhân, vì rèn luyện chính mình nên cô ấy dành thời gian đi đánh đấu trường đen.

Vệ Tam lấy lòng một nhóm thầy cô xong vừa lúc trở về đã nghe được tin bà tám này, cô hỏi Kim Kha làm thế nào được như vậy.

“Người khác nhìn không ra nhưng người viện Bình Thông vừa nhìn video trận đấu sẽ hiểu được tớ là người giả mạo.” Vệ Tam nhìn về phía bên Tông Chính Việt Nhân, sắc mặt anh tựa hồ có hơi âm u.

Kim Kha ngước mắt lên: “Không phải tớ làm thế nào, mà là video về trận đấu của các cậu đã biến mất, không thể tìm thấy bằng bất cứ cách nào.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Ai đã làm vậy? Tôi cảm ơn he/she nho.

Chương 83

“cảm giác của cô làm phiền tôi.”

Kim Kha sử dụng từ “biến mất” chứ không phải là “xóa.”

Ban đầu cậu còn định khuấy đục cái vũng nước này, kết quả điều tra kỹ lưỡng thì biết video trận đấu của bọn Vệ Tam chả được phát sóng. Xưởng Đen trả lời chính thức là đêm đó dụng cụ ghi hình đột nhiên hỏng cho nên video cuối cùng của vòng khiêu chiến chức vô địch không được quay lại.

Chỉ có một bức ảnh mấy người Vệ Tam điều khiển cơ giáp 3S đứng trên đài.

Cũng chính là tấm ảnh mà Ứng Thành Hà nhìn thấy ngày hôm đó.

“Camera không hỏng đâu.” Vệ Tam khẳng định, “Hôm chúng tớ thi đấu vẫn còn tốt mà, nhân viên công tác xung quanh cũng chả có vẻ gì lạ.”

Cô đã quen với việc quan sát môi trường xung quanh, ngay cả khi đang thi đấu trên sân.

“Tớ đã kiểm tra, nhưng Xưởng Đen là một tổ chức ngầm, chẳng có nhiều thông tin có ích lắm.” Kim Kha cho hay, “Đội đối thủ của cậu thuộc về tổ chức riêng của Xưởng Đen. Lần này họ rất tự tin vào chuyện giành được chức vô địch nhưng các cậu đột nhiên xuất hiện và giành chiến thắng. Thành thử tớ đoán Xưởng Đen chỉ đơn giản là hủy video trận đấu.”

“Mấy video tranh tài ở Xưởng Đen hồi trước của tụi này cũng bị bỏ cả rồi.” Vệ Tam còn muốn đi kiểm chứng những gì Kim Kha nói, nhưng không ngờ nào có xem được toàn bộ video cũ của bọn họ.

“Cái này tớ dò ra được, là quy định cũ đấy.” Kim Kha giải thích, “Trước khi nhà vô địch phân khu Xưởng Đen giành vô địch toàn mùa giải, video của nhà vô địch phân khu sẽ bị bỏ tạm thời.”

“Vừa đúng lúc, ngoại trừ khán giả xem sân khiêu chiến ngày hôm đó thì không ai biết chúng ta.” Liêu Như Ninh không thèm để ý chút nào, bọn họ lại không lấy thi đấu Xưởng Đen làm kế sinh nhai, chưa kể còn giội nước bẩn vào viện Bình Thông.

Năm người nhìn về phía viện Bình Thông, Tông Chính Việt Nhân ngồi ở giữa cúi đầu bấm quang não, chắc là để người ta điều tra tình huống thế nào. Song, hiện tại video quan trọng nhất đã biến mất, bọn họ cũng không tra ra được cái gì.

“Trong vòng một năm mà cát chủ đã nửa nam nửa nữ, viện Bình Thông chắc chắn tức chết.” Liêu Như Ninh như hả hê cho hay, làm như thủ phạm không phải là bọn cậu vậy.

Tin tức nhiều chuyện này vừa xuất hiện là lan ra hết ở các trường quân sự ngay. Đương nhiên mọi ngừ biết Tông Chính Việt Nhân không phải là con gái; cơ mà với bản chất con người, rất nhiều người nhìn thấy anh ta sẽ nghĩ về tin đồn này, cũng vì đó mà theo bản năng liếc nhìn Tông Chính Việt Nhân.

Hơn nữa còn chuyển dời ánh mắt này sang các sinh viên khác của viện Bình Thông, một lần nữa kéo tới cảm giác ngột ngạt trên và dưới của viện Bình Thông.

Về phần kẻ cầm đầu, người này bận rộn đào tạo mỗi ngày, không có thời gian để tập trung vào những điều đó.

Sau khi khoang mô phỏng được đổi mới, Vệ Tam dùng cũng xem như thuận tay, nhưng nhiệm vụ tương tự như đêm đó đã biến mất, có thể nguyên nhân đến từ hệ thống khoang mô phỏng khác nhau.

Phòng bên cạnh.

Ứng Tinh Quyết quay đầu nhìn về phía bức tường bên kia, tuy tòa nhà Sao Cốc Vũ này có bảo vệ tốt nhưng không thể ngăn cản được cảm giác của anh. Chỉ cần anh muốn là có thể bao trùm toàn bộ phòng ốc của cả tòa nhà.

Ứng Tinh Quyết chẳng có hứng thú đối với việc này, nhưng khoảng cách quá gần với bên cạnh, cộng thêm chuyện Vệ Tam hoàn toàn không điều khiển được cảm giác của mình, làm anh không thể không bị ép nhận lấy tình huống của người ta.

Trong vòng 2 tiếng từ lúc người kia đi vào phòng, cô đã chết 7 lần trong khoang mô phỏng, mỗi lần nghỉ ngơi cách nhau ít hơn 20 phút.

Một lần nữa bị buộc phải cảm nhận cảm xúc của đối phương, Ứng Tinh Quyết đứng dậy đi sang bên cạnh và gõ cửa.

Vệ Tam vừa ra khỏi khoang mô phỏng, sắc mặt tái nhợt, nhưng tinh thần không tệ. Cô đã tìm ra giải pháp, chỉ cần đi vào một lần nữa là có thể hoàn thành nhiệm vụ của khoang mô phỏng.

Cô nghe thấy tiếng gõ cửa bèn ngạc nhiên lúc mở cửa ra vì nghĩ rằng nhóm Kim Kha tìm tới mình.

Thế rồi vừa mở cửa liền nhìn thấy giữa lông mày Ứng Tinh Quyết mang theo sắc u buồn.

"... Phòng huấn luyện cá nhân của anh ở bên cạnh." Vệ Tam hảo tâm nói, ngụ ý là gõ cửa cửa tôi làm gì.

Ánh mắt Ứng Tinh Quyết chuyển từ khoang mô phỏng trong phòng đến trên mặt Vệ Tam: "Không ai dạy cô là không thể rơi vào trạng thái sắp chết trong thời gian ngắn à?"

Vệ Tam nhướng mày: "Tôi thế nào trong khoang mô phỏng mà anh cũng rõ. Ngọn Lửa Đ... Đôi Sao Đế Quốc, anh vẫn dùng cảm giác dò xét tôi á?"

Đối với sự hoài nghi của cô, Ứng Tinh Quyết nói lạnh nhạt: "Cảm giác của cô tản đi quấy nhiễu việc huấn luyện bình thường của tôi."

Vệ Tam nghiêm túc suy nghĩ một lúc lâu, hỏi anh: "Chả phải chỉ huy có thể thiết lập hàng rào sao?"

"... Tôi đang huấn luyện."

"Vậy thì không còn cách nào khác, bằng không anh đi nói một tiếng với chú quản lý, tìm người đổi phòng với anh." Vệ Tam đưa ra đề nghị "thân thiết".

"Không cần, lần sau tôi sẽ xây dựng một hàng rào." Ứng Tinh Quyết lùi lại một bước, nhìn vào mắt cô, "Vệ Tam, không phải huấn luyện gì cũng làm bậy được."

Chờ Ứng Tinh Quyết trở về phòng bên cạnh, Vệ Tam cúi đầu ngửi ngửi trên người mình, cảm giác còn thể tản ra bên ngoài được à? Sao không thấy Ứng Tinh Quyết đi gõ cửa Tông Chính Việt Nhân?

Buổi tối huấn luyện xong, Vệ Tam trở lại ký túc xá và thuận miệng hỏi Kim Kha trong phòng khách: "Ví dụ tớ đang huấn luyện trong

khoang mô phỏng, nếu cậu ở bên cạnh thì có thể bị cảm giác của tớ làm phiền không?"

Kim Kha quay đầu nhìn cô: "Mọi người ở hết trong khoang mô phỏng thì làm sao tớ có thể bị quấy rầy bởi cảm xúc của cậu. Trừ khi cậu rơi vào ảo tưởng sắp chết và tớ cố tình chú ý thì có thể bị xáo trộn."

Cảm giác Ứng Tinh Quyết mạnh hơn Kim Kha, mà hôm nay cô đã chết mấy lần ở khoang mô phỏng, thành ra người ta bị cô quấy nhiễu thật à?

"Đột nhiên hỏi cái này làm gì?" Liêu Như Ninh ngáp dài đi tới.

"Vừa rồi tôi quấy nhiễu đến Ứng Tinh Quyết ở trong khu nhà huấn luyện." Vệ Tam duỗi chân câu lấy một cái ghế ngồi xuống, "Bị anh ta tìm tới cửa."

Kim Kha phản ứng cực nhanh nắm lấy trọng điểm, nhíu mày hỏi: "Cậu rơi vào trạng thái sắp chết?"

Thấy Vệ Tam không nói gì, Kim Kha đột nhiên đứng bật dậy: "Vệ Tam, khoang mô phỏng cũng gây chết người đó, cậu có biết không?"

Vệ Tam bị cậu ấy làm giật nảy mình: "Bên trong khoang mô phỏng... không phải là giả sao?"

Loại tư vị này đúng là chẳng dễ chịu nhưng trong não Vệ Tam vẫn luôn có một thanh âm tự nói với mình rằng cảm thụ trong khoang mô phỏng đều là giả, cho nên chỉ cần tỉnh lại và nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.

Ý cười trên mặt mấy người khác trong phòng khách cũng dần dần biến mất, Ứng Thành Hà hỏi cô: "Cảm giác đau được đặt ở 90% thích hợp nhất cho cấp 3S. Sau khi đạt tới 100%, chiến sĩ độc lập trong đó rất dễ đối mặt với trạng thái sắp chết, rất nguy hiểm khi nằm trong khoang mô phỏng."

Khi tiểu đội huấn luyện cùng nhau, tất cả các thông số đều do cơ giáp sư điều chỉnh, còn trong phòng cá nhân chỉ có một mình Vệ Tam, bởi vậy đến bây giờ mọi người cũng không biết cô cài luôn thiết lập tới 100%.

Phương thức huấn luyện của các trường quân sự trong Liên bang đều do tiền nhân dùng tính mạng làm cái giá lớn từng chút một, không

thể cứ tùy ý thay đổi.

“Tôi là cấp siêu 3S chắc là cài được thiết lập cao hơn một chút?” Vệ Tam hỏi thăm dò.

“Không được, chờ khôi phục hoàn toàn siêu 3S rồi lại nói, bây giờ phải chỉnh ở mức 90% thôi.” Mặt Kim Kha đen hù, “Nếu không phải Ứng Tinh Quyết nhắc nhở, cũng không biết khi nào xảy ra chuyện.”

Điểm này ngược lại rất kỳ bởi lẽ các trường quân sự sẽ không can thiệp lẫn nhau. Theo lý, các chỉ huy chính khác gặp phải tình huống này của Vệ Tam thì chỉ có thể thiết lập rào cản chứ không nhắc nhở.

Họ là đối thủ cạnh tranh, thành viên chủ lực mất một đối thủ là một điều tốt.

Ứng Tinh Quyết gõ cửa nói bị quấy rầy nhưng thật ra là để nhắc nhở.

Trong đầu Kim Kha chuyển tới lui có mấy khả năng, rốt cuộc chỉ coi như Ứng Tinh Quyết khinh thường dùng thủ đoạn này.

Bắt đầu từ hôm đó, các thành viên của đội chủ lực luôn chú ý xem Vệ Tam có làm bất cứ điều gì trái với ý thức đào tạo thông thường của trường quân sự hay không, và nắm bắt mọi cơ hội để tiến hành phổ cập khoa học với cô.

Vệ Tam bị bọn họ tụng tinh phổ cập quấy nhiễu mình đến đau đầu không chịu nổi.

Về phần Ứng Tinh Quyết cách vách, đại khái là không còn bị cảm giác cô làm phiền nên cũng hoàn toàn không nói chuyện với Vệ Tam.

Ngược lại 2 ngày trước trận đấu, Tông Chính Việt Nhân của viện Bình Thông chủ động nói một câu với Vệ Tam vừa huấn luyện xong.

“Cho dù cô có phải là cấp 3S hay không, đừng mơ về chuyện vượt qua viện Bình Thông.”

Vệ Tam sửng sốt, cô đã cố gắng hết sức hạ thấp khi ra ra vào vào, không gây chuyện thị phi, vị này đột nhiên khiêu khích nên cô nói luôn: “Tại sao chúng tôi lại vượt qua viện Bình Thông của mấy anh, trận trước Damocles đạt được vị trí thứ hai, mục tiêu của chúng tôi là vô địch đấy.”

Lúc này, Ứng Tinh Quyết ở bên kia đi ra khỏi phòng, vừa lúc nghe thấy nửa câu cuối cùng của cô. Thế là đôi mắt đen kịt như được tô bằng mực đảo qua Vệ Tam với ý không rõ, rồi lập tức vòng qua hai người, đi xuống dưới lầu.

Vệ Tam: "..."

Cách đây không lâu, cô mới nói với Tinh Quyết rằng mục tiêu của họ là giành vị trí thứ ba.

Tông Chính Việt Nhân không biết sự khác biệt trong đó, chỉ coi Vệ Tam bừa phứa vô độ, ánh mắt anh ta nặng nề: "Tôi chờ mong Damocles khiêu chiến viện Bình Thông."

"Anh nói chờ mong khiêu chiến là khiêu chiến à?" Tâm tình Vệ Tam nhất thời trở nên ác liệt, bỏ lại một câu này rồi cũng không để ý vẻ mặt Tông Chính Việt Nhân như thế nào đã quay đầu bỏ đi.

Tại sao luôn luôn có một người thích xông tới cô, cô ấy chỉ là một người bình thường đang bận rộn thôi.

...

Một ngày trước trận đấu, các phương tiện truyền thông lớn vội vã chạy đến Sao Cốc Vũ để phỏng vấn năm trường quân sự lớn, đặc biệt là trường Quân sự Damocles. Mọi người trên mạng Tinh Võng đều rất hứng thú với việc Vệ Tam của trường Quân sự Damocles đột nhiên chuyển từ cấp A sang 3S.

Bởi vì môi trường Sao Cốc Vũ đặc thù, lần này ban tổ chức thiết lập khu vực phỏng vấn riêng bên trong sân tập và cho họ thời gian phỏng vấn thống nhất.

Đội chủ lực và giáo viên của trường Damocles được bao quanh bởi một loạt các phóng viên truyền thông, có thể nói là lần đầu tiên trong nhiều năm.

"Vệ Tam thật sự là cấp 3S sao?"

"Xin hỏi vì sao các anh cố ý giấu giếm cấp của Vệ Tam?"

"Về sau trường Quân sự Damocles còn kế hoạch lớn nào không?"

...

Đối mặt với các loại ống kính truyền thông, Hạng Minh Hóa mỉm cười nhưng trong lòng lại nói kế hoạch lớn gì chứ, ban đầu kế hoạch của trường Damocles là chờ Thân Đồ Khôn tốt nghiệp thì thay thế bằng người cấp S dự bị; ai ngờ được vấn đề Vệ Tam là một chiến sĩ độc lập cấp 3S.

Điểm này cũng phải cảm ơn Ứng Tinh Quyết của trường Quân sự Đế Quốc, nếu như không phải em ấy thăm dò ra thì Damocles cũng chẳng biết.

Nhưng suy nghĩ trong tâm trí và lời nói bên ngoài tất nhiên khác nhau.

Hạng Minh Hóa dùng giọng điệu thông báo chính thức: "Cả thảy sự trù bị của Damocles đều vì đạt được thành tích trong cuộc thi, che giấu cấp Vệ Tam chỉ là một phần trong kế hoạch của chúng tôi. Tin rằng các trường quân sự khác cũng sẽ có sự sắp xếp riêng của mình."

Phương tiện truyền thông có mặt: Cái rắm! Dù các trường quân sự khác có sắp xếp thế nào cũng không thể biến ra một người cấp 3S.

Sau khi phỏng vấn giáo viên dẫn đội trưởng, tiếp theo là cuộc phỏng vấn các thành viên đội chủ lực trước mỗi trận đấu, cũng là thời điểm nói chuyện hậm hẹ.

Lần này, đám người một mạch đưa micro đến trước mặt Vệ Tam: "Vệ Tam, vị trí thứ hai trong cuộc thi sa mạc lần trước là do cô rút cờ xuống. Lần này cô có gì muốn nói với các trường quân sự khác không?"

Mấy người Kim Kha bên cạnh lui ra phía sau để Vệ Tam đứng ở phía trước, hai tay cô cầm mấy cái micro: "Không có gì để nói, tôi chỉ có một nguyện vọng nhỏ."

"Nguyện vọng gì?"

"Nói ra mất linh, chờ thực hiện được thì tôi sẽ tự nói cho mọi người biết." Vệ Tam nhướng mày cho hay.

Một số phóng viên muốn có được nhiều đoạn phỏng vấn trực tiếp hơn thành ra la lớn: "Trường Quân sự Damocles bây giờ đã đầy đủ 3S. Vậy bạn nghĩ so với nhóm 3S của trường Quân sự Đế Quốc và viện Bình Thông, ai có khả năng giành chức vô địch toàn mùa giải?"

Phóng viên hỏi rất nhiều, ngay cả đội chủ lực của mấy trường quân sự đứng ở vị trí khác cũng nghe rõ ràng. Không biết là cố tình hay là trùng hợp, khu phỏng vấn đột nhiên im lặng.

Vệ Tam thở dài một hơi: "Không có cách nào rồi, người lợi hại nhất nhất là chúng tôi, ai bảo trường Quân sự Damocles có tên dài nhất (1)."

Các phóng viên: "... Ủa còn có cách nói này?"

Tư Đồ Gia, thành viên chủ lực của trường Đế Quốc đứng ở bục phỏng vấn bên trái nghe vậy cười nhạo một tiếng, hiển nhiên cảm thấy không vui với lời nói ngô nghê của Vệ Tam.

Các phóng viên Truyền thông Sequoia không buông tha: "Kể từ khi trường Quân sự Damocles có tên dài nhất thì phải là dùng thời gian dài nhất để nhổ cỏ mới đúng."

Giọng Vệ Tam mang kinh ngạc: "Thì ra là Truyền thông Sequoia, mấy anh mấy chị còn chưa đóng cửa à? Yên tâm, sẽ nhanh thôi, đến lúc đó mấy anh chị sẽ chẳng cần làm việc khổ cực như bây giờ."

Phóng viên Truyền thông Sequoia: "..."

Ở phía bên kia của viện Bình Thông, một phóng viên hỏi đội chủ lực có ý kiến gì về những tin tức gần đây được truyền đi về bí kỹ có thể làm cho mọi người chuyển đổi giữa nam và nữ.

Tông Chính Việt Nhân cầm thương dài đứng trên bục phỏng vấn, anh ta nghe vậy thì dùng ánh mắt sắc bén quét tới phóng viên.

Lộ Thời Bạch nhẹ giọng: "Các chủ, để tôi trả lời."

Tông Chính Việt Nhân nghiêng sang phải, nhường đường cho Lộ Thời Bạch tiến lên: "Các vị nên nhìn thấy hậu quả của Truyền thông Sequoia trong việc tung tin đồn. Tin rằng các anh chị nhất định sẽ không muốn rơi vào tình trạng này."

Phóng viên Truyền thông Sequoia đang định chuyển đến viện Bình Thông bên cạnh để phỏng vấn: "..." Họ chưa từng gây chuyện với viện Bình Thông mà.

Từng là truyền thông lớn nhất Liên bang ngày xưa, bây giờ rơi vào

tình trạng này, các đồng nghiệp ở đây không thể không bí mật nhìn vào thủ phạm của trường Quân sự Damocles bên kia một cái. Cuối cùng họ cùng nhau thở dài trong lòng: Không có sinh viên trường quân sự nào dễ nói chuyện cả.

...

Buổi tối, Ứng Thành Hà dẫn Vệ Tam vào phòng làm việc của mình.

“Quá trình hình thành cuối cùng cần phải sử dụng cảm giác của cậu để xây dựng mô hình vũ khí. Trong quá trình hình thành vũ khí, cảm giác thức không thể bị gián đoạn, cũng không thể lẫn suy nghĩ lung tung.” Ứng Thành Hà ra hiệu cho Vệ Tam nhìn vật liệu phối hợp được bao phủ bởi các thùng chứa đặc biệt.

Không giống như chế tạo vũ khí cấp A, không thể được chế tạo vật liệu cấp S trở lên thành vũ khí chỉ bằng các công cụ mà nó thiên về khả năng điều khiển cảm giác của cơ giáp sư.

Vệ Tam đứng trước thùng chứa đặc biệt và làm theo lời anh. Cô đưa tay đặt trên bảng điều khiển hoạt động bên dưới thùng chứa, đưa cảm giác vào vật liệu đã hợp nhất thành một thể. Bởi vì thêm tu di kim nên xung quanh chúng mang hàn khí lạnh lẽo, cô đứng ở phía trước nhưng có thể cảm nhận rõ ràng.

Vật liệu từng được cảm giác dẫn dụ chút một, dừng lại lư lủng giữa thùng chứa. Kế đó Vệ Tam điều khiển cảm giác làm vật liệu ép lại với nhau cùng một chỗ, giống như là vắt mì, có thể tùy ý đay nghiến.

Bên cạnh, Ứng Thành Hà giờ phút này còn khẩn trương hơn cả Vệ Tam, anh không biết Vệ Tam có thể thành công hay không.

Năm đó Ứng Thành Hà học chế tạo vũ khí mà phải học hơn nửa năm mới dám sử dụng vật liệu để làm thật. Anh thất bại nhiều lần mới tìm ra một chút quy tắc trong khi Vệ Tam chỉ học ngắn ngủi nửa tháng, trong lúc đó cô còn phải đi huấn luyện các bài khác nhau của chiến sĩ độc lập nữa.

Đao thành hình thành công, Ứng Thành Hà thở phào nhẹ nhõm trong lòng. Anh quay đầu xem Vệ Tam lại thấy cô bắt đầu chảy máu cam.

Ứng Thành Hà vội vàng xoay người lấy giấy, tiến lên được hai bước chợt khựng lại. Lúc này đi đụng Vệ Tam cũng không phải là chuyện sáng suốt, anh chỉ có thể đứng bên cạnh lo lắng nhìn cô nhỏ máu

mũi.

Cũng may Vệ làm xong một thanh đao rồi thìlàm một thanh hợp đao khác với tốc độ tăng nhanh không ít.

Khi hai thanh đao kết hợp giữa không trung đã tạo thành một cây đao lớn và rất dài.

Ứng Thành Hà vừa thấy đao lớn lóe lên một tia sáng đã biết vũ khí không thất bại, mà cùng lúc bảng điều khiển hoạt động của thùng chứa đặc biệt cũng sáng lên cho thấy đã thành công sơ bộ.

“Tiến hành xử lý thêm lớp bề mặt là sẽ làm xong vũ khí.” Ứng Thành Hà đưa giấy cho Vệ Tam, “Hai bước quan trọng nhất là phối hợp vật liệu và xây dựng hình thể vũ khí đã hoàn thành, hoàn toàn chẳng có vấn đề gì.”

Vệ Tam nhận lấy khăn giấy lau sạch máu, lại lấy ra một ống dịch dinh dưỡng từ túi rồi uống lấy, triệu chứng hoa mắt chóng mặt lập tức biến mất.

Sau đêm nay, ngày mai họ sẽ vào đấu trường thung lũng mưa và cô không thể uống dịch dinh dưỡng chuyên dụng này nữa.

“Không có thời gian thử vũ khí.” Ứng Thành Hà nhìn chằm chằm vào cây đao dài và lớn bên trong thùng chứa, xử lý tu di kim còn phức tạp và tốn thời gian hơn so với tưởng tượng của anh.

“Kim Kha nói sẽ cố gắng tranh thủ cơ hội cho tôi thử sức trong trận đấu.”

Có ba chiến sĩ độc lập của đội chủ lực, trong đó Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn thì dùng cơ giáp của bọn họ từ nhỏ đến lớn, hoàn toàn bất đồng với Vệ Tam. Trên thực tế, trong năm trường quân sự cũng chỉ có Vệ Tam là người dùng cơ giáp và vũ khí mới hoàn toàn.

Giống như sau khi cơ giáp của thượng tá Lê Trạch hư, cho dù anh ấy có được cơ giáp mới thì cũng không thể lập tức trở lại quân khu, mà là đi theo bọn họ để sớm quét dọn và xử lý tinh thú trên sân thi đấu.

“Cây đao này…” Ứng Thành Hà đột nhiên phát hiện có chỗ không đúng, “Sao lại không giống với bản vẽ thiết kế của cậu?”

Có thêm một vết lõm ở giữa.

“Tạm thời sửa.” Vệ Tam giải thích, “Tôi thấy thương pháp của Tông Chính Việt Nhân rất thú vị, muốn thử nếu dùng thành côn pháp thì thế nào, không thể lãng phí cán đao được.”

Ứng Thành Hà: “…” Không biết vì sao anh có một dự cảm không rõ, trước tiên mặc niệm thay Tông Chính Việt Nhân.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Này, tôi không có ý gì khác, chỉ nhìn Tông Chính Việt Nhân không vừa mắt.

ps: Hồng Thứ Bắc và Lục Thứ Nam hợp thể thất bại, mỗi người ai đi đường nấy rồi còn một chương nữa nhưng chắc là khuya. Mọi người hãy làm chuyện gì khác trước nha! Ngày mai tôi chắc chắn đúng giờ, không đúng giờ là con chó con con!!!

(1) ai bảo trường Quân sự Damocles có tên dài nhất: Damocles phiên âm sang tiếng trung là Đạt Ma Khắc Lợi Tư.

Chương 84

“sờ thử“

Đấu trường thung lũng mưa.

Sáng sớm chẳng có mưa nhưng cảnh vật xung quanh ảm đạm, ngay cả có cây có cỏ cũng nào có thấy màu xanh lá cây nào, tất cả đều khoác lên màu xám.

Năm trường quân sự lớn chuẩn bị rút túi chuẩn bị chiến đấu, đội chủ lực của trường Quân sự Damocles đang thảo luận ai đi rút.

“Tay ai tốt nào?” Liêu Như Ninh hỏi, “Dù sao tay tôi cũng chả may là bao.”

Ánh mắt Ứng Thành Hà dời về phía Vệ Tam: “Lúc khai giảng cậu ấy rút trúng một phòng ngủ trống duy nhất cho một mình mình.”

Chỉ cần nghe là đủ thấy có vận đỏ rồi.

Vệ Tam khiêm tốn: “Đó là ngoài ý muốn.”

Livestream đã được phát sóng từ đây, Ngư Thiên Hà cười nói: “Bầu không khí của đội ngũ trường Quân sự Damocles dường như vẫn không tệ, các đội mấy trường khác quá nghiêm túc, bầu không khí hơi áp lực.”

Những người phụ trách rút túi chuẩn bị chiến đấu của các trường quân sẽ không thay đổi khác từ đấu trường đầu tiên đến bây giờ, trường Đế Quốc có Ứng Tinh Quyết phụ trách, viện Bình Thông là Tông Chính Việt Nhân... Tất cả đều là những người có tiếng nói lớn nhất trong đội hình chính.

Không có gì thay đổi trên khuôn mặt của các giáo viên dẫn đội ngồi phía dưới, song trong lòng họ thì lại giễu cợt: Rõ rành hồi trước trường Quân sự Damocles mới có áp lực nghiêm trọng nhất, năm nay cũng chả biết tại sao tuyển dụng một nhóm không thèm da mặt.

“Vệ Tam, cậu rút đi, lần sau Liêu Như Ninh rút.” Kim Kha nói dứt khoát, “Nếu vận may đã kém thế thì cũng không có gì khác nhau.”

Mỗi trường quân sự đưa ra một người đi xếp hàng rút túi chuẩn bị

chiến đấu, Vệ Tam bị kẹp giữa Ứng Tinh Quyết và Tông Chính Việt Nhân.

Theo lý, Vệ Tam phải cảm thấy khép nép mới đúng, bởi vì các bên đã tổng hợp nhiều mặt nhằm phán đoán ba người mạnh nhất lần này trước giải đấu: Ứng Tinh Quyết, Cơ Sơ Vũ và Tông Chính Việt Nhân.

Bây giờ cô đang đứng giữa hai người, ít nhiều sẽ cảm thấy căng thẳng.

Nhưng tại thời điểm này, cho dù đó là khán giả xem trực tiếp ở hiện trường hay là cư dân mạng trước ống kính trực tiếp thì chỉ trông thấy Vệ Tam cho hai tay đút vào túi quần huấn luyện, một chân vươn ra khỏi hàng, gót chân tì vào mặt đất, mũi chân hướng lên trên, nhàn nhã lắc lư, không cảm thấy bất kỳ áp lực nào.

Tư thế này thường được tìm thấy trong dãy xếp hàng của dân chúng bình thường, chứ không phải trong đội ngũ có từng sinh viên đang đứng nghiêm của mấy trường quân sự.

Mọi người: "..." Cái vị này đúng là làm mới nhận thức của người khác mỗi giờ mỗi phút.

Lúc Vệ Tam chờ bên ban tổ chức chuẩn bị túi chuẩn bị chiến đấu thì ánh mắt cô dừng ở mái tóc dài của Ứng Tinh Quyết phía trước. Nó vừa dài vừa đen lại mềm mại, có cảm giác sờ rất đã. hoàn toàn khác với mái tóc khô cằn thô ráp của em họ anh.

Trong thoáng chốc, Vệ Tam rút tay ra khỏi túi, lặng lẽ tiến về phía trước, cố gắng lén lút sờ một cái.

Trước sờ lên tí, về sau ra tay cũng thuận tiện hơn.

Vệ Tam thầm nghĩ.

Ngón tay của cô chạm vào đuôi tóc dài của anh, xúc giác lạnh lẽo và mềm mại truyền đến từ đầu ngón tay của cô. Một mái tóc tốt như vậy…. không đốt được đúng là đáng tiếc.

Vệ Tam còn chưa sờ lần thứ hai, Ứng Tinh Quyết đã quay đầu nhìn lại: "Cô đang làm gì thế?"

Cô rụt tay lại ngay, nhét tay vào túi và ngửa đầu nhìn lên bầu trời, giả vờ Ứng Tinh Quyết không có nói chuyện với mình.

Chẳng lẽ siêu 3S thì ngay cả sợi tóc cũng có cảm giác? Rõ ràng động tác nhẹ như vậy.

Ngư Thiên Hà luôn nhìn ống kính: "..." Bà ấy nên giải thích như thế nào về chuyện này?

Khán giả trong buổi phát sóng trực tiếp.

[Vệ Tam đang làm gì vậy?]

[Sao cô ả dám ra tay với Ứng Tinh Quyết, chắc chắn là khiêu khích Đế Quốc!]

[Thối không biết xấu hổ! Còn dùng tay chà xát một tí nữa!!]

...

Ai ai trong nhóm khán giả nhìn thấy cảnh này cũng nổ tung!

Ứng Tinh Quyết là ai, là người có xuất thân từ thế gia lớn, dù tướng mạo hay năng lực cũng chả có cái nào không xuất chúng, hơn nữa anh có tác phong quý phái hoa lệ, thuộc loại cao không thể chạm tới.

Vệ Tam này dám đưa tay sờ tóc của Tinh Quyết, cố gắng làm ô uế một trong Đôi Sao của Đế Quốc.

Tiếp theo chắc chắn sẽ có một cuộc tranh chấp nè, tất cả khán giả không hẹn mà có cùng một ý tưởng: Đánh nhau đánh nhau!

Tầm mắt Ứng Tinh Quyết xẹt qua ngón tay cô, hai người cách nhau gần như vậy thì từ khoảnh khắc Vệ Tam giơ tay lên, anh đã cảm nhận được động tác của cô. Sở dĩ không xoay người ngay vì muốn biết Vệ Tam muốn làm cái gì, ai ngờ cô chỉ đụng tóc mình.

Bên kia, thầy giáo đã gọi Ứng Tinh Quyết tiến lên rút túi chuẩn bị chiến đấu, anh hạ mắt xoay người và đi về phía trước.

Ứng Tinh Quyết rút xong là đến lượt Vệ Tam, cô cứ như chưa từng bị người ta bắt gặp, tự nhiên đưa tay rút túi chuẩn bị chiến đấu và cầm về cho các đội viên xem.

"Cậu đưa tay sờ anh họ tôi thật á?" Ứng Thành Hà kéo Vệ Tam qua, đó là anh họ anh đấy! Một trong Đôi Sao của Đế Quốc! Chưa bao giờ

bị người khác xúc phạm như vậy!

Vệ Tam liếc nhìn anh: “Thành Hà, dùng từ cần phải đúng, tôi chỉ sờ tóc anh ta một lần.”

Anh nói như thể cô làm bậy bạ với Ứng Tinh Quyết.

Kim Kha nhận lấy túi chuẩn bị chiến đấu, mở kiểm tra rồi im lặng một lúc lâu: “Trận đấu này phải dùng vật liệu thế mà…”

“Đủ tới bến?” Liêu Như Ninh thò đầu lại hỏi.

“Dù một cái cũng không có.” Kim Kha giơ tay ôm tim mình, cảm thấy mình cần thuốc trợ tim khẩn cấp.

“Chả liên quan tới tớ đâu, chắc chắn là phong thủy của trường Damocles có vấn đề.” Vệ Tam lập tức trốn tránh trách nhiệm.

Khi họ còn suy nghĩ về những gì sẽ xảy ra trong trận đấu tiếp theo, phía Samuel đột nhiên có tiếng reo hò.

Vật liệu tuần hoàn cho cơ giáp và vật bảo hộ cá nhân của trường Samuel đầy ắp.

Năm người trong trường Damocles đều ném ánh mắt thù hận sang Samuel, sân thi đấu này không dễ dàng cướp tài nguyên từ túi chuẩn bị chiến đấu. Bọn họ cách xa nhau khi Samuel rơi xuống vị trí cuối cùng; cùng lúc đó khi tiến vào đường đua Cốc Vũ, các chất độc hại trong không khí sẽ ngay lập tức xâm nhập vào đường hô hấp, bọn họ không có thời gian kéo dài, tốt nhất là tiến vào cơ giáp để chiến đấu, lấy tinh thú bị chém giết để đổi lấy tài nguyên.

Sau khi túi chuẩn bị chiến đấu được rút xong, năm trường lần lượt tiến vào sân đấu thung lũng mưa theo thứ tự lần trước.

Trường Đế Quốc vẫn là trường đầu tiên bước vào cuộc đua, ngay sau khi họ bước vào, bầu trời bắt đầu đổ mưa.

“Lần này Trường Quân sự Đế Quốc rút túi chuẩn bị chiến đấu không được tốt lắm,thiếu hụt vật liệu phòng hộ cá nhân vô cùng, chắc chỉ có thể mở trạng thái cơ giáp. Nhưng cứ như vậy thì tiêu hao năng lượng rất nhiều.” Ngư Thiên Hà cất tiếng, “Không biết chỉ huy chính của trường Đế Quốc sẽ lựa chọn như thế nào.”

“Đội ngũ trường không sợ môi trường của Cốc Vũ chỉ có South Pasadena đã đổi vật liệu và Samuel rút được đủ số hết vật liệu.” Tập Hạo Thiên nhìn mưa có xu hướng nặng hạt, “Các trường quân sự khác không có vận may, vừa tiến vào mà trời đã bắt đầu mưa. Nếu như vào hơi trễ một chút, có lẽ bọn họ có thể chém tinh thú đổi lấy tài liệu.”

Chỉ huy chính Ứng Tinh Quyết đột nhiên dừng bước, đội ngũ trường Đế Quốc trong nháy mắt dừng lại, mọi người ở trước màn ảnh cho rằng anh muốn cho tất cả mọi người bật chế độ cơ giáp.

Ứng Tinh Quyết hơi nhắm mắt lại, lập tức dâng hàng rào cảm giác để ngăn những giọt mưa bên ngoài.

Phạm vi rào cản vừa đủ bao kín tất cả mọi người trong trường Quân sự Đế Quốc.

Ở hiện trường trực tiếp có tiếng tiếng hít vào truyền đến.

Đây là hàng rào nhận thức được hóa thật!

Ngay cả người bình luận là Ứng Nguyệt Dung cũng thay đổi sắc mặt.

Khả năng này đã xuất hiện trong lịch sử Liên bang, có rất nhiều bậc thầy ra đời trong thời đại quần anh hội tụ đó. Bất cứ ai trong số họ được mà vào hiện tại toàn là những người hàng đầu, nhưng trong thời đại đó, họ chỉ là thiên tài phổ thông vì có một nhóm người vượt trội hơn hẳn.

“Không thể tưởng được em ấy có thể làm được tình trạng này.” Ngư Thiên Hà lẩm bẩm.

Nhà họ Ứng có quái vật gì thế này.

Sau ngày hôm nay, tên của Ứng Tinh Quyết sẽ mang theo chấn nhiếp, sẽ truyền khắp toàn bộ Liên bang.

Cảnh này chỉ có thể được nhìn thấy bởi những người có màn hình trực tiếp, còn các trường quân sự khác nào có biết gì.

Ở vị trí thứ hai là trường Damocles, tất cả mọi người không được bảo vệ chưa kể khi vào thì mưa càng nặng hạt hơn.

Khán giả xem phát sóng trực tiếp áp chế sự sợ hãi trong lòng, cố

gắng xem trường Quân sự Damocles cũng không có đồ phòng hộ, chờ bọn họ tiến vào cơ giáp sẽ bình phục tâm tình.

Kim Kha đứng ở lối vào, cậu mở bản đồ để định hướng, kế đó giải phóng cảm giác vì muốn nhanh chóng tìm kiếm tinh thú, chém giết rồi còn đổi vật liệu.

Vệ Tam tự mình thả cơ giáp ra trước và ném cho Ứng Thành Hà, cô chỉ vào cánh tay của cơ giáp Chu Giáng: "Cậu giúp tôi tháo khối này ra."

Đó là miếng bảo vệ của cơ giáp, dùng tay làm khiên trong cuộc chiến là có thể chống đỡ các cuộc tấn công của đối thủ.

Ứng Thành Hà cũng không hỏi tại sao, anh leo lên, mở bộ dụng cụ của riêng mình, sau đó tháo ra.

Mặc dù giáp phòng hộ chỉ là một khối trên cánh tay của cơ giáp nhưng cũng đủ để che cho năm người. Vệ Tam đội giáp phòng hộ rồi thì thấy đã không còn cảm giác nóng rực khi bị giọt mưa đập vào người.

"Vẫn là cậu quá dữ!" Liêu Như Ninh lúc này chen vào trốn mưa.

Hoắc Tuyên Sơn và Ứng Thành Hà theo sát phía sau. Đội tuyển trường phía cũng học theo, mỗi tiểu đội bắt đầu tháo dỡ một khối cơ giáp và dùng để che mưa.

Kim Kha dò xét được một bầy tinh thú nhỏ, vừa mở mắt ra muốn nói cho bọn họ biết thì đột nhiên phát hiện trên đỉnh đầu có một bóng lớn. Cậu ấy ngẩng đầu nhìn lên: "…"

Cũng khiếp sợ như Kim Kha còn có khán giả xem phát sóng trực tiếp. Nhìn bọn họ, ngay cả cảm giác rung động vừa rồi giành cho chỉ huy trường Đế Quốc là Ứng Tinh Quyết cũng tiêu tán không ít.

[Nói về hoạt động phá cảnh, chả có trường quân sự nào cũng sánh bằng trường Damocles.]

[Tại sao không ai nghĩ ra chuyện này trước đây? Tôi thấy rất tốt đó.]

[Trước giờ chiến sĩ độc lập bọn họ xem cơ giáp như mạng của mình, nào nỡ hễ đụng tí là tháo ra.]

[Nhưng họ cũng cần phải giết tinh thú càng sớm càng tốt để đổi lấy vật liệu bảo hộ cá nhân. Dù chặn mưa nhưng vẫn còn khí độc trong không khí.]

“Phía trước có bầy tinh thú nhỏ, mỗi chiến sĩ độc lập cơ giáp hạng nặng trong tiểu đội đi ra điều tra, những người khác nhanh chóng theo kịp bước chân.” Kim Kha dẫn đầu đội ngũ chạy theo phương hướng mình điều tra được.

Do không có thiệt hại do mưa gây ra, tốc độ của trường Damocles nhanh hơn nhiều so với lúc huấn luyện, rất mau đã đuổi tới mục tiêu Kim Kha chỉ.

Chẳng bao lâu họ phát hiện ra một điều, đúng là có một bầy tinh thú nhỏ ở đây thật, nhưng còn có một con thú tinh thú cấp cao nữa.

Con tinh thú cấp cao này ẩn nấp ở giữa bầy tinh thú, giấu hơi thở của mình, chờ trường Quân sự Damocles tới mới xuất hiện.

Mồi nhử.

Con thú tinh thú này sử dụng bầy tinh thú nhỏ làm mồi nhử, chuyên hấp dẫn con mồi.

Tất cả mọi người ngay lập tức bước vào trạng thái chiến đấu.

Kim Kha muốn Vệ Tam đối phó với con tinh thú cấp cao này, đồng thời cậu bảo vệ đội tuyển trường ra tay với bầy tinh thú nhỏ.

Con tinh thú cấp cao này không ngừng gào thét, âm thanh phát ra từ miệng không chỉ quấy nhiễu đội ngũ trường Damocles mà còn tăng cường lực tấn công cho bầy tinh thú nhỏ.

Vệ Tam xếp lại giáp phòng hộ cho cánh tay cơ giáp của mình, cô kéo ra đao lớn.

Hiện trường trực tiếp.

Ngư Thiên Hà là cơ giáp sư nên liếc mắt một cái là nhận ra nguồn gốc của chiếc cơ giáp này, “Chiếc cơ giáp này và chủ nhân cũ đã đạt được không ít vinh quang. Vũ khí ban đầu của Chu Giáng không phải là thanh đao này, hẳn là trường Quân sự Damocles đã sửa đổi cho Vệ Tam, xem ra em ấy rất rành chuyện dùng đao.”

Con tinh thú cấp cao này giống như sói nhưng không phải sói, đầu có hai sừng cứng rắn, có một cái đuôi, nó hưng phấn tấn công về hướng Vệ Tam.

Vệ Tam cho cơ giáp nhảy qua những tinh thú khác bên dưới, một tay cầm đao chém về phía con tinh thú cấp cao này. Song, nó hoàn toàn không có dấu hiệu né tránh và grừ thật to về phía cô.

Một đao chém vào lưng nó sauu tới nỗi có thể nhìn thấy xương, nhưng mà đợi cô thu đao trở về, vết thương trên lưng nó lập tức khôi phục như lúc ban đầu.

Cái quái gì vậy?

Vệ Tam híp mắt lại trong khoang điều khiển, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy loại tinh thú này.

Mà theo tiếng kêu của con tinh thú cấp cao, bầy tinh thú bên kia càng ngày càng hưng phấn, lực tấn công còn tăng lên. Dù đội tuyển trường không bị tấn công bằng tinh thần nhưng rất khó ra tay với chúng, bởi vì chuyện tương tự cũng xảy ra trên những con thú cấp A này.

Vết thương của chúng phục hồi rất nhanh, miễn là cuộc tấn công vừa dứt là chúng sẽ phục hồi như ban đầu, thậm chí sức mạnh còn được tăng lên.

Viên đạn bắn vào các tinh thú cấp A thì chúng có thể tận dụng sự co lại của các cơ bắp bên trong vết thương để bỏ viên đạn ra.

Mặt Kim Kha mặt không chút biểu cảm khi nhìn những tinh thú này. Sao Cốc Vũ có hoàn cảnh đặc thù, thể chất tinh thú biến hóa đa dạng, rất nhiều tinh thú còn không được ghi chép trong sách. Trường Quân sự Damocles kém may mắn đến cùng cực, lần đầu tiên gặp phải tinh thú chưa từng được ghi nhận.

Họ không biết điểm yếu của loại tinh thú này ở đâu, trước mắt có vẻ như làm tổn thương chúng sẽ càng tặng thêm sức mạnh cho bọn chúng.

Kim Kha hơi nhắm mắt lại, kết nối với tất cả các chiến sĩ độc lập thông qua các chỉ huy của đội tuyển trường để tạo thành một mạng lưới vô hình. Bọn họ đang nhập thành một thể, tất cả mọi người đều biết tất cả động tác của mỗi một người; mỗi một lần tấn công cũng mang theo nhịp điệu kỳ lạ, giá trị sát thương cũng không ngừng tăng

lên.

Độ bắn chuẩn của một chiến sĩ độc lập ban đầu chỉ là 80%, khi hóa thành một thể thì tài năng của xạ thủ được thêm vào người của mỗi người lính, tỷ lệ trúng mục tiêu trong nháy mắt tăng lên hơn 95%.

Đây chính là chỗ tốt sau khi chỉ huy chính kết nối chiến sĩ độc lập thành một thể, có đểm tương tự với tinh thú cấp cao.

Vệ Tam còn đang chém con tinh thú cấp cao này, cô đã thử các bộ phận khác nhau, chỗ nào nó cũng hồi phục lại như cũ hết.

Mỗi đao của cô giống như chém trên mặt nước, sau khi thu đao về là nước trở lại như cũ, tiêu hao thể lực của cô thật vô ích.

Vệ Tam đang thao tác trong khoang nhìn nhìn chằm chằm tinh thú đối diện, nó không thể nào không có nhược điểm được.

Đầu, mắt, cơ thể, bốn chân... Ánh mắt Vệ Tam ngưng tại đuôi của con tinh thú cấp cao này.

Chỉ là một cái đuôi trông cực kỳ bình thường, nó có màu xám, gần như hòa nhập với môi trường xung quanh đường đua Cốc Vũ.

Vệ Tam nheo mắt lại và lại bắt đầu thăm dò. Đao cũng chém lại một lần nữa, thu đao xong, con tinh thú này đã khôi phục như lúc ban đầu, không có bất kỳ dấu vết bị thương nào.

Chỉ sau khi trải qua vòng thăm dò thứ hai, Vệ Tam mới thông ra một chuyện: Mỗi lần con thú này bị thương, cái đuôi kia sẽ bắt đầu đong đưa liên tục chẳng ngừng, tốc độ nhanh đến mức sinh ra ảo ảnh. Chỉ có điều tất cả mọi người đều tập trung vào vết thương đang được phục hồi nên bỏ qua đuôi của nó.

Mặc kệ cái đuôi tinh thú này đong đưa cực nhanh vì đau hay là nguyên nhân gì khác, Vệ Tam phải thử một lần.

Cô cho cơ giáp tránh thoát móng vuốt của nó, nghiêng người chuyển đến cơ thể và dùng một đao chém vào trên lưng nó.

Hai mắt con thú hiện lên vẻ chế giễu tên con người người, như thể đang trào phúng Vệ Tam không biết tự lượng sức mình.

Vệ Tam rút đao ra, vết thương của nó hồi phục tiếp.

Cô làm bộ như muốn chém tiếp nữa, một giây tiếp theo tay trái cầm cán đao kéo ra thành một cây hợp đao và chém nhanh vào đuôi của con thú, còn một cây hợp đao khác chém sau lưng nó.

Đuôi tinh thú cấp cao bị chém trúng thì bắt đầu chảy máu, không phục hồi như các bộ phận khác, cùng lúc đó con mắt nhạy bén của Vệ Tam phát hiện vết thương ở lưng nó đã phục hồi chậm lại.

Tìm được rồi.

Vệ Tam kiểm chứng suy đoán của mình xong thì nhìn thoáng qua phía Kim Kha, nhất thời tất cả chiến sĩ độc lập của đội tuyển đều được thông báo tấn công đuôi của những tinh thú này.

Thời gian tiếp theo, miễn là đuôi tinh thú bị thương nặng thì dù cơ thể chúng bị thương cũng chẳng thể khôi phục như ban đầu, không khác gì tinh thú bình thường.

Vệ Tam một lần nữa ra tay với con tinh thú cấp cao, hiển nhiên bởi vì cô phát hiện nhược điểm của nó nên nó bắt đầu hóa cuồng. Nó nương theo thân thể tạm thời còn có thể khôi phục để điên cuồng tấn công Vệ Tam.

Vệ Tam lấy cái giá phải trả là cho bụng mình bị hai sừng tinh thú cấp cao đâm thủng để chém một đao vào đuôi nó.

Khán giả trong và ngoài hiện trường trực tiếp chỉ thấy Chu Giáng hơi nghiêng đầu, một tay chống đầu tinh thú cấp cao thật chắc, cơ giáp lùi bước về phía sau và tách khỏi hai sừng tinh thú. Kế đó cơ giáp nắm ngay một sừng của nó và cứ thế mà bẻ gãy luôn.

Vệ Tam nắm chặt sừng gãy, cô nhận ra sừng của nó không thể tái tạo, kế đó cô cầm cái sừng gãy đâm vào cổ nó.

Vết thương trên cổ tinh thú cấp cao không liền lại được, Vệ Tam chậc một tiếng, thì ra cái sừng này mới là khắc tinh.

Cô phi chân đá trúng bụng nó và lập tức xáp gần nhằm găm sừng vào bụng nó, xem như trả lại một phần. Kế đó cô ném cây hợp đao ra nhằm đóng đinh đuôi con tinh thú cấp cao.

Nó phát ra tiếng gào thét đau đớn, không ngừng giãy dụa, muốn tránh Vệ Tam.

Vệ Tam không cầm lại hợp đao, cũng không chặt đuôi tinh thú cấp cao, ngược lại đi tới trước mặt nó để bẻ gãy một cái sừng khác.

Phàm là thứ làm tổn thương cơ giáp của cô, cô nhất định sẽ là người đầu tiên xử lý.

Vệ Tam cầm cái sừng gãy này găm vào đầu con thú. Lúc này máu của nó cũng chảy ra, chẳng còn liền lại được nữa.

Cơ thể nó bắt đầu co giật, bầy tinh thú bên kia đã sớm lộn xộn và đang bị đội tuyển trường vây quét.

Vệ Tam lái cơ giáp đi tới đuôi con thú để rút hợp đao và chém đuôi nó nào có do dự gì.

[Trường Quân sự Damocles giết chết 1 con tinh thú cấp cao không biết, 17 tinh thú cấp A. Lặp lại...]

Chùm tia sáng và loa phóng thanh xuất hiện cùng một lúc.

Hiện trường trực tiếp

“Vận may kém chưa chắc là chuyện xấu.” Ngư Thiên Hà nói, “Tinh thú cấp cao không biết đổi được gấp đôi tài nguyên.”

Tập Hạo Thiên không thèm để ý đến chuyện này, ông cảm thấy hứng thú đối với biểu hiện vừa rồi của Vệ Tam hơn. Em ấy là một chiến sĩ độc lập 3S, theo biểu hiện vừa rồi mà nói.

- --Hoàn toàn không đạt yêu cầu.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Cậu nói lại lần nữa xen! Quên đi, nể mặt sờ được tóc của Ngọn Lửa Đế Quốc, không so đo với cậu.

Chương 85

“nhìn tớ làm gì?”

Sau khi Tập Hạo Thiên thốt ra câu “hoàn toàn không đạt yêu cầu” trong lòng, khán giả xem ở hiện trường trực tiếp dỏng hết tai lên, muốn nghe ông ấy nói lý do.

“Là một người lính độc lập cấp 3S nhưng em ấy lại mất quá nhiều thời gian. Đây chỉ là một con tinh thú cấp SS.” Tập Hạo Thiên nói thêm.

Ngư Thiên Hà không đồng ý với cách nói của ông: “Đây là một con tinh thú không rõ, lại có năng lực đặc thù khi phục hồi hoàn toàn, tốn nhiều thời gian cũng là chuyện dễ hiểu.”

Tập Hạo Thiên lắc đầu: “Với con tinh thú có sừng này thì đuôi sẽ là nhược điểm, một người chiến sĩ độc lập 3S đủ tư cách phải học cách phát hiện những thứ này trong thời gian nhanh hơn. Nếu thay vào đó là Hoắc Tuyên Sơn hoặc Liêu Như Ninh, bọn họ tuyệt đối chỉ mất một nửa thời gian để có thể chém giết con tinh thú này, em ấy thiếu sự nhạy bén đặc biệt của chiến sĩ độc lập 3S. Hơn nữa trong cuộc thi lần này, các chiến sĩ độc lập 3S đều có chiêu thức đặc biệt riêng của mình, trong khi Vệ Tam… Cảm thấy em ấy vẫn là đánh bừa bãi một trận tới giờ. Không biết trường Damocles bên kia đã dạy như thế nào, theo ý kiến của tôi, tất cả cách đánh của Vệ Tam như cũ hoàn toàn, càng giống như còn chưa thoát khỏi thân phận tổng binh của đội tuyển trường hơn.”

Hạng Minh Hóa: “…” Thật đúng là bị anh ta nói trúng, Vệ Tam là dạng tạm thời lên chức, có lấy được cơ giáp được mấy ngày đâu, chưa kể vừa mới làm xong vũ khí hôm qua, sao có thể so sánh với các chiến sĩ độc lập 3S khác.

“Có lẽ đây chính là phong cách của Vệ Tam.” Ngư Thiên Hà cười đáp.

Tập Hạo Thiên không phủ nhận: “Có thể chém chết tinh thú cấp cao coi như là chiến sĩ độc lập đủ tư cách, chẳng qua hiện tại xem ra Vệ Tam cũng không có thực lực của át chủ bài như tôi nghĩ. Sở dĩ trường Quân sự Damocles lựa chọn che dấu đẳng cấp của em ấy đại khái bởi vì Vệ Tam xuất thân từ sao vô danh, không ở trong mắt công chúng.”

Những thành viên chủ lực 3S đây đã được các thế lực từ khắp nơi chú ý ngay từ khi mới bắt đầu nhập học, thực lực cũng được liên tục đánh giá theo mỗi lần huấn luyện, duy chỉ có Vệ Tam rơi ở bên ngoài.

Bây giờ xem ra, chuyện này cũng không hoàn toàn tốt đối với trường Damocles. Giáo viên của bọn họ giấu Vệ Tam xuống cũng chả ổn hơn, xem ra em ấy chưa được huấn luyện tốt là bao.

Thành thật mà nói, Tập Hạo Thiên rất thất vọng, ông nghĩ rằng sẽ có thêm một cao thủ trong cuộc thi.

“Nhưng mà thanh đao lớn trong tay Vệ Tam thoạt nhìn tương đối đặc thù.” Ngư Thiên Hà tiếp lời, “Có thể chia làm hai, sau khi tách ra thì thân đao của hai thanh đó có độ cong, vừa rồi khi em ấy ném đao về phía tinh thú cấp cao lại có loại cảm giác như ném phi đao.”

Tập Hạo Thiên nhìn màn hình quay viện Bình Thông tiến vào và thuận miệng bảo: “Không phải cảm giác, thủ pháp của em ấy dùng đúng là ném phi đao.” Chỉ có điều em ấy ném một cây phi đao phiên bản siae plus.

Bên phía viện Bình Thông đã tiến vào thi đấu, bọn họ rút ra được một phần ba quần áo bảo hộ và vật liệu tuần hoàn cho cơ giáp trong túi chuẩn bị chiến đấu.

Trải qua chuyện hai trường quân sự phía trước, một trường có thực lực siêu cường, một trường có thao tác không giống ai, lúc này toàn bộ thành viên viện Bình Thông tiến vào chế độ cơ giáp trông có vẻ bình thường hẳn.

Họ điều khiển cơ giáp mau đi kiếm tinh thú, rõ ràng có mục đích tương tự như trường Damocles, muốn đổi lấy quần áo bảo hộ và vật liệu tuần hoàn.

Viện Bình Thông có nhiều năng lượng hơn Damocles, nhưng họ cũng không muốn tiêu thụ nhiều hơn ở Sao Cốc Vũ. Có những đường đua khó khăn hơn ở phía sau, thậm chí có thể cần phải bật chế độ cơ giáp mọi lúc, đến lúc sẽ dùng rất nhiều năng lượng.

Khi viện Bình Thông bước vào đường đua Cốc Vũ là đã nghe thấy loa phát thanh và chùm ánh sáng. Tông Chính Việt Nhân nhìn theo hướng đó, cuối cùng dẫn đội đi theo một hướng khác. Bọn họ không thể giành được chức vô địch thì vị trí thứ hai cũng không nhường

cho Damocles.

...

“Thay toàn bộ.” Kim Kha lấy ra túi đồ đổi được.

Cậu và Ứng Thành Hà đổi tài nguyên xong và trở về, lúc này đã có đủ đầy quần áo bảo hộ cùng vật liệu cơ giáp cần dùng.

“Chúng ta may đấy, gặp phải tinh thú không xác định nên được đổi gấp đôi số lượng, tương đương với tinh thú cấp cao 3S.” Kim Kha giải thích cho Vệ Tam nghe.

Mũ, mặt nạ, găng tay và quần áo bảo hộ được kết nối với nhau, nhưng lại tương tự như quần áo huấn luyện, không lỏng lẻo làm ảnh hưởng đến hoạt động.

Có quần áo bảo hộ, toàn bộ thành viên chẳng cần đi vào trạng thái cơ giáp. Nay họ có thể tiết kiệm được năng lượng và cơ giáp sư thì lo đổi hệ thống tuần hoàn của cơ giáp tại chỗ cho tốt.

Vệ Tam mặc quần áo bảo hộ, trên mặt có thêm mặt nạ là có thể lọc các thành phần có hại trong không khí.

Mưa vẫn còn, chiến sĩ không có việc gì làm có thể nghỉ tạm, chờ cơ giáp sư sửa chữa hệ thống.

Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn canh gác xung quanh, Kim Kha còn đang xem bản đồ, Vệ Tam tìm một cây khô gãy ngang rồi ngồi ngay lên để nghỉ ngơi, thậm chí còn rung chân nữa.

Chỉ cần nhìn vào một mình cô, không ai có thể nhìn ra cô đang tham gia vào một cuộc thi căng thẳng.

Vệ Tam cúi đầu nhìn xuống đất, vươn ngón tay chọc vào và đào ra một đống bùn.

Bùn màu xám đất, mấy hạt tròn có cảm giác cứng chắc, không có sức sống, giống như xi măng thô được khuấy tốt.

Chỗ thế này còn người ở đây vì bảo vệ Sao Cốc Vũ không cho tinh thú đi ra ngoài, thế tinh thú ở đây là vì cái gì?

Theo lịch sử Liên bang được hiểu bởi Vệ Tam, ban đầu con người bị

tấn công bởi các loài thú, đó là những con tinh thú trong các thiên hà xa xôi. Chúng mặc kệ không gian, bỗng vượt qua ngân hà này và tấn công con người, lấy con người làm mồi săn, chiếm lĩnh hành tinh. Cho nên sau này mới hình thành Liên bang, cơ giáp mới ra đời.

“Vệ Tam, đi thôi.” Kim Kha hô cô khởi hành.

Môi trường Sao Cốc Vũ khắc nghiệt, đội chủ lực tạm thời không tách biệt với đội tuyển trường, thành viên đội tuyển trường dùng tốc độ tối đa theo sau đội chủ lực.

[Trường Quân sự Đế Quốc chém giết 2 con tinh thú SS, 43 con tinh thú cấp A.]

[Viện Bình Thông chém giết 3 con tinh thú SS, 21 con tinh thú cấp A.]

[Trường Quân sự Đế Quốc chém giết 3 con tinh thú SS.]

Ba chùm tia đến từ các hướng khác nhau truyền đến.

“Trường Đế Quốc chia làm hai đội?” Ứng Thành Hà ngửa đầu nhìn chùm ánh sáng của hai phương hướng trong đó, trong lòng không khỏi cảm thán sự cường đại về cảm các của anh họ mình.

Hai đội có nghĩa là Ứng Tinh Quyết cần phải tách cảm giác ra để bảo vệ họ. Từ chùm tia và hướng phát sóng khi nãy có thể thấy có một đội cách quá xa.

Ứng Thành Hà còn chưa biết trường Đế Quốc không dùng quần áo bảo hộ mà chỉ dựa vào hàng rào thực thể bằng cảm giác của Ứng Tinh Quyết để ngăn trở hoàn cảnh khắc nghiệt của Sao Cốc Vũ.

“Anh ta phách lối lắm.” Kim Kha nhíu mày nhìn hai chùm sáng của trường Đế Quốc. Ứng Tinh Quyết trong hai trận đấu đầu tiên cũng không có ra tay, chỉ tính là bảo vệ trường Đế Quốc giống như Cơ Sơ Vũ. Lần tính toán bẫy rập duy nhất trước đó chỉ vì muốn kiểm chứng đẳng cấp của Vệ Tam.

Chia làm hai đội, ngoại trừ Ứng Tinh Quyết hiện chuyện suy tính của mình, trong mắt Kim Kha xem ra, anh ta càng như thị uy làm người ta sợ hãi hơn.

Nhưng mà… làm mấy trường quân sự phía sau bọn họ sợ à?

Kim Kha nghĩ không thông dụng ý trong hành động này của Ứng Tinh Quyết.

Cậu ấy nhìn thoáng qua Vệ Tam. Bởi vì trường Damocles bây giờ cũng có đầy đủ thành viên 3S, cho nên trường Đế Quốc lại có thêm một đối thủ cạnh tranh?

“Nhìn tớ làm gì?” Vệ Tam không tiến vào cơ giáp, hai tay muốn đút túi nhưng không tìm được, cô ngẩng đầu nhìn vào mắt Kim Kha và hỏi.

“Quần áo bảo hộ không có túi.” Kim Kha nói sâu xa, Vệ Tam là người không đáng tin cậy như vậy, hẳn là không đến mức để Ứng Tinh Quyết đột nhiên muốn làm mấy trường khác dè chừng.

Vệ Tam buông tay xuống, dùng loại giọng điệu hiểu rõ: “Tớ biết.”

“Nhưng mà vì sao bọn họ có thể tìm được nhiều tinh thú cấp cao như vậy, bên chúng ta chỉ có một con.” Vệ Tam đặt ra nghi vấn, “Kim Kha, có phải cậu không xài được đúng không?”

Kim Kha ngoài cười nhưng trong không cười: “... Đây là kế hoạch của tớ.” Nếu không phải vì để Vệ Tam thích ứng với cơ giáp 3S, cậu đã đi về hướng viện Bình Thông từ đời nào rồi. Nhưng mà không ngờ được đụng trúng tinh thú không biết, cũng coi như chả thiệt thòi.

“Được rồi.” Vệ Tam thở dài, “Cậu là chỉ huy, cậu nói thế thì thế.”

Kim Kha túm lấy cánh tay Vệ Tam với khuôn mặt vô cảm: “Cậu lại gở giọng điệu quái gở gì nữa đây.”

“Tớ không có…” Ánh mắt Vệ Tam dừng ở con đường phía trước, “Nơi này thoạt nhìn hơi quen mắt.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Chương ngắn thì ngắn, nhưng tôi không phải là chó con.

Chương 86

“dưới mặt đất có cái gì ấy.”

So với môi trường địa lý tự nhiên của đường đua gò đồi và đường đua sa mạc, đường đua thung lũng mưa giống như một thành phố lớn bị bỏ hoang. Bầu trời xám xịt, mưa rơi thỉnh thoảng, các tòa nhà bị bỏ hoang, cỏ dại màu xanh xám mọc ở khắp mọi nơi, cây khô quắt quéo…

“Hoàn cảnh ở đây và bên ngoài Sao Cốc Vũ giống nhau lắm.” Kim Kha quan sát tỉ mỉ xong, “Lúc tụi mình còn ngồi trên xe bay trước khi đến đấu trường cũng đã nhìn thấy một tòa nhà bị sập một nửa, có nhãn hiệu y hệt thế đấy.”

Vệ Tam nhìn chằm chằm tí rồi lắc đầu: “Không phải nhìn thấy hôm nay, giống như đã nhìn thấy ở đâu trong khoang mô phỏng.”

Ứng Thành Hà nghe vậy trả lời: “Bản thân khoang mô phỏng đã dùng hình chiếu dựa vào hiện thực ban đầu, kế đó nhập vào các loại thông số để tạo cảnh khác nhau. Cũng không phải là không có khả năng cậu đã từng nhìn thấy cảnh tượng tương tự ở Sao Cốc Vũ.”

Như vậy…

Một chút cảm giác quái dị trong lòng Vệ Tam liền tiêu tán, cô tiếp tục đi về phía trước.

Dưới sự che đậy của tiếng mưa, hết thảy thanh âm bên ngoài bị suy yếu, tựa như chỉ còn lại mình và các đội xung quanh. Trước mắt, đội chủ lực của trường Damocles có Hoắc Tuyên Sơn lái cơ giáp bay ở phía trước để quan sát tình huống, mỗi tiểu đội trong đội tuyển trường phía sau cũng có một người duy trì trạng thái cơ giáp.

Kim Kha và tất cả các chỉ huy trong đội tuyển trường có liên kết cảm giác, mượn nhờ sức mạnh của họ để mở rộng phạm vi dò xét một lần nữa. Nhưng cậu không nhìn ra tinh thú nào cả, có thể nói chẳng có gì xung quanh.

Mặc dù vậy, Kim Kha cũng không làm cho đội ngũ buông lỏng cảnh giác, ngược lại còn cảnh báo, muốn tất cả mọi người lấy lại tinh thần.

Từ sau khi trường Đế Quốc và viện Bình Thông chém giết tinh thú, toàn bộ sân thi đấu Cốc Vũ không có bất kỳ động tĩnh nào, dường như tất cả mọi thứ rơi vào trạng thái bình yên.

Trạng thái này cảm thấy sai sai, giống như một khoảnh khắc bình yên trước khi cơn bão đến.

Bản đồ trong tay Kim Kha có một nơi được bao quanh bởi màu đỏ, đó là điểm kết thúc mà họ sẽ đến, nhưng ban tổ chức còn đánh dấu bốn từ "tinh thú không biết" ở bên cạnh.

Điều này có nghĩa là các tinh thú gần đích là những con thú không rõ và chưa được Liên bang thống kê; có thể dễ đối phó, cũng có thể khó đối phó hơn. Nhưng với tình hình hiện tại, Kim Kha có xu hướng tin vào trường hợp thứ hai.

Tiếng mưa và tiếng bước chân nhẹ nhàng theo nhịp xen lẫn với nhau làm thêm vẻ yên tĩnh quỷ dị xung quanh, ngay cả khán giả trước ống kính trực tiếp cũng căng thẳng theo.

Những người khác có thể không biết nhưng tại thời điểm này, khán giả trực tiếp có thể nhìn thấy năm trường quân sự, biết rằng mỗi trường đều rơi vào cùng một loại yên tĩnh kỳ lạ.

Năm trường quân sự không lên tiếng, tất cả nhanh chóng di chuyển về phía trước. Tại thời điểm này nếu ai đó có hành động khác thường sẽ chắc chắn sẽ làm người dẫn chương trình ném ánh mắt qua ngay.

Ngư Thiên Hà nhìn màn hình trực tiếp của trường Damocles: "Vệ Tam đang làm gì vậy?"

Bên trong ống kính, Vệ Tam đã kéo quần áo bảo hộ ra trên đường đi về phía trước, thậm chí còn tháo mặt nạ.

Tập Hạo Thiên nhìn qua: "Cởi quần áo bảo hộ."

Ngư Thiên Hà: "..." Bà chẳng lẽ không biết Vệ Tam đang cởi quần áo bảo hộ à? Bà muốn biết tại sao Vệ Tam lại cởi nó.

Đại khái biết mình nói không đúng, Tập Hạo Thiên nói thêm: "Có lẽ là gãi ngứa." Hiện tại xem ra, lấy tính cách của Vệ Tam thì chuyện này không phải là không thể.

Ngư Thiên Hà: Bà ấy nghe xong lại cảm thấy cũng có vẻ hợp lý.

Bên trong màn hình chỉ thấy Vệ Tam kéo mặt nạ, dưới mũi có một dòng máu. Cô luồn tay vào trong bộ đồ huấn luyện của mình để lấy ra một gói giấy, vo nó thành một cục để bịt mũi mình. Thuần thục hoàn thành một loạt động tác này xong, cô lại mặc lại quần áo bảo hộ.

Khán giả xem trực tiếp và khán giả xem online trên kênh trường Quân sự Damocles: "???"

"Đây là... Vì lúc trước đối đầu với tinh thú?" Ngư Thiên Hà kinh ngạc, thời gian dài như vậy mới phản ứng lại?

Nhiều người nhìn vào giáo viên dẫn đội của trường Damocles.

Hạng Minh Hóa ho khan một tiếng: "Đứa nhỏ này nóng trong người nên hay chảy máu cam." Cũng may khi thân thể Ứng Tinh Quyết không theo kịp cảm giác cũng không chảy máu cam, bằng không Vệ Tam không giấu được.

Phát sóng trực tiếp trường Quân sự Damocles, sau trước màn hình.

"Có thể tiểu Vệ vẫn bị suy dinh dưỡng?" Giang Văn Anh lo lắng nhìn Vệ Tam trong ống kính.

"Suy dinh dưỡng sẽ chảy máu cam à? Anh nhìn con bé thì thấy chỉ sợ đã nghĩ cái gì không nên thì đúng hơn." Lý Bì nói với thái độ mơ hồ, ông còn canh cánh trong lòng chuyện Vệ Tam ra tay ra chân với thằng nhóc khác trước trận đấu.

Nhóc lưu manh!

Ai nó cũng dám chọc, đó chính là người họ Ứng đó! Nghe nói xuất thân từ thế gia quyền thế nhất Liên bang, trót rước họa vào thân thì làm sao bây giờ?

Giang Văn Anh cau mày: "Tiểu Vệ đột nhiên từ cấp A lên cấp 3S, chắc chắn cần bổ sung dinh dưỡng."

"Đúng như thế." Lý Bì nhớ lại những gì đã xảy ra trước đây thì không thể không cảm thán, "Khi nó còn ở trường, anh còn tưởng nó chỉ có cấp B. Ai dè đâu trong nháy mắt, Tiểu Vệ đã là một chiến sĩ độc lập cấp 3S."

Trước đây ông thậm chí còn tiếp xúc với cấp A rất ít, thuở còn trẻ ông đã được may mắn xem trực tiếp giải đấu thi Hephaestus và ấn tượng đó luôn khắc sâu trong đầu.

Vệ Tam điều chỉnh quần áo bảo hộ cho tốt rồi đột nhiên dừng lại, chắc chắn có chuyện.

“Vừa rồi có thứ gì đó đi ngang qua chỗ tớ.” Vệ Tam chỉ vào chân cho hay.

Kim Kha nhìn theo, ra hiệu cho mọi người cảnh giác. Cậu điều khiển cảm giác xâm nhập xuống đất.

Không có vật sống nào bị phát hiện, nhưng lại có thể cảm nhận được một dấu vết còn lưu lại.

[Tinh thú cấp cao, ít nhất là cấp SS.]

Tất cả các thành viên đều “nghe thấy” tiếng của Kim Kha. Thành viên chủ lực tiến vào trạng thái cơ giáp, các thành viên khác của đội tuyển trường tiếp tục duy trì tốc độ ban đi tới phía trước, Vệ Tam và Liêu Như Ninh phân tán ra để canh giữ mấy vị trí dễ bị tấn công nhất của đội tuyển trường.

Thay vì di chuyển trọng tâm cảm giác xuống lòng đất, Kim Kha, giống như ban đầu, tiếp tục khuếch trương nó ra ngoài.

Nửa tiếng sau, mưa trên đấu trường Cốc Vũ lại lớn lên, tất cả mọi người ở trường Damocles chẳng dám chớp mắt một lần nữa vì lo tinh thú sẽ đánh lén. Mà lúc này tinh thú ẩn nấp dưới lòng đất dường như cuối cùng cũng tìm được cơ hội, vô số dây leo sắc bén tráng kiện đột nhiên lao ra từ dưới đất và tấn công bọn họ.

Cho dù tất cả bọn họ đã chuẩn bị chuẩn bị có tinh thú đánh lén, song nhìn thấy những dây leo này cũng làm họ sợ hãi trong lòng.

Cũng may thành viên đội tuyển trường phản ứng cực nhanh, hơn nữa có thành viên chủ lực che chở ở xung quanh làm tất cả mọi người thành công tiến vào cơ giáp rồi bật chế độ chiến đấu.

Hiện trường trực tiếp.

Ba vị bình luận viên đều đứng thẳng dậy, dùng thần sắc nghiêm túc nhìn màn hình trực tiếp.

- ---Năm trường quân sự cùng lúc rơi vào cùng một cuộc mai phục đánh lén.

“Thực vật biến dị khổng lồ.” Sắc mặt Ứng Nguyệt Dung nặng nề.

Thực vật biến dị khổng lồ có thể nuốt chửng tất cả các sinh vật sống xung quanh, từng là dạng hung tàn và phổ biến trong một ngân hà nào đó. Sau đó bởi vì mỗi năm quân khu nọ tốn quá nhiều nhân lực để đối phó với thực vật biến dị khổng lồ nên đã liên hợp với các quân khu lớn khác, cùng nhau phá hủy ngân hà đó.

Loại thực vật biến dị sau khi bị ô nhiễm như này đã rất hiếm kể từ đó, không ngờ được đường đua Cốc Vũ lại có thứ như vậy.

Nhưng liên tưởng nghĩ tới hoàn cảnh đặc thù nơi này, cũng không phải là không có khả năng làm thực vật phát sinh biến dị. Chẳng qua nửa tháng trước, lúc quân khu thanh lý một ít tinh thú lại chẳng phát hiện bất thường.

Năm trường bị cùng một loại thực vật biến dị khổng lồ đánh lén, lúc này có thể nhìn ra một chút khác biệt.

Trường Đế Quốc có Ứng Tinh Quyết nên có lẽ những dây leo biến dị khổng lồ kia đã bị phát hiện ngay từ đầu. Thành thử lúc chúng hoạt động khác thường, ba chiến sĩ độc lập chủ lực đã ra tay trong nháy mắt, muốn đàn áp dây leo biến dị khổng lồ.

Khán giả thậm chí không biết các thành viên của trường Đế Quốc đã phát hiện ra nó khi nào.

Trường Damocles là đội đầu tiên mà người xem chú ý, bởi vì chỉ có họ nói rõ ràng có một cái gì đó.

Bởi vì không biết là cái gì nên thành viên chủ lực tiến vào chế độ chiến đấu trước để bảo vệ thành viên đội tuyển trường tiến vào cơ giáp thành công.

Mà viện Bình Thông, South Pasadena và Samuel chỉ cảnh giác trước hoàn cảnh yên tĩnh quá mức, thực vật biến dị đánh lén làm cho ba trường quân sự trở tay không kịp.

Lúc này các thành viên chủ lực phát huy ra năng lực của mình, họ dẫn đầu tiến vào cơ giáp và bật chế độ chiến đấu. Chiến sĩ độc lập

chủ lực của Samuel và South Pasadena theo bản năng tiến về gần phía cơ giáp sư và chỉ huy; mà Lộ Thời Bạch của viện Bình Thông bên kia phản ứng nhanh nhất, phỏng chừng hạ mệnh lệnh cho ba vị chiến sĩ độc lập bảo vệ thành viên đội tuyển trường.

Chờ sau khi hai vị chỉ huy chính phản ứng kịp và lập tức yêu cầu chiến sĩ độc lập đi trợ giúp thành viên đội tuyển trường thì đội tuyển trường của bọn họ đã mất đi trăm người lúc này, hơn nữa phần lớn trong đó là chỉ huy và cơ giáp sư của đội tuyển trường.

“Tài chỉ huy của Lộ Thời Bạch được dày công tu dưỡng không tệ.” Ứng Nguyệt Dung một lần nữa dựa vào ghế dựa, nói thản nhiên, “Chỉ huy của South Pasadena và Samuel thì kém một bậc.”

Bà không nói Ứng Tinh Quyết và Kim Kha. Người phía trước thì quá mạnh mẽ, không cần nhiều lời; còn người phía sau… được Vệ Tam cảnh báo nên có thời gian suy nghĩ lâu hơn, tạm thời không thể hiện được năng lực.

“Tôi thấy Vệ Tam thích hợp điều tra, dùng cơ giáp hạng nhẹ là tốt nhất, làm sao lại là chiến sĩ độc lập dùng cơ giáp hạng trung.” Ánh mắt Tập Hạo Thiên phức tạp thậm chí có vẻ đáng tiếc. Lần trước ở đấu trường sa mạc, Vệ Tam cũng phát hiện con rắn cạp nong hai đầu trước những người chiến sĩ độc lập 3S khác, lần này lại dẫn đầu phát hiện dưới lòng đất có khác thường. Cảm giác nhạy bén thế này nhưng đáng tiếc lại chọn cơ giáp hạng trung, thứ có ý thức chiến đấu bình thường.

“Thật ra ba chiến sĩ độc lập chủ lực của Damocles phối hợp với nhau không tệ.” Ngư Thiên Hà nhìn ra, tuy ba người so ra sẽ kém viện Bình Thông và Đế Quốc bên kia, nhưng có thể thắng được chiến sĩ độc lập chủ lực của Samuel nhờ sự ăn ý.

Sau khi Ngư Thiên Hà nói xong, bà tự kiểm điểm lại mình. Sao bà giống như một fan hâm mộ trường Damocles thế này, cứ thỉnh thoảng lại khen một tí. Ngược lại, South Pasadena, trường cũ của bà, thì bà nào có nhắc tới.

Thật đúng là luôn bị tổng binh Vệ Tam bên kia hấp dẫn, mà South Pasadena thì cứ mãi làm theo quy tắc nên không có biểu hiện gì đặc biệt. Giống như bây giờ, bởi vì sự sực tỉnh chậm nửa nhịp của chỉ huy chính đã dẫn đến chuyện đội tuyển trường bị thương nặng.

Ngư Thiên Hà thầm thở dài, năm nay bà làm người dẫn chương trình

chính, bên cạnh bà có một Ứng Nguyệt Dung và một Tập Hạo Thiên. Cơ mà hai người này không có hứng quá lớn với chuyện giải thích cho khán giả đang xem ở hiện trường. Bà mở đề tài thì Tập Hạo Thiên còn có thể nói vài câu, còn với Ứng Nguyệt Dung ấy mà, hoàn toàn là tùy ý mình.

Xui xẻo thật, làm sao mà chọn được bà làm người dẫn chương trình chính năm nay?

Ngư Thiên Hà đột nhiên tìm cho mình một lý do vì việc luôn chú ý đến trường Damocles, có lẽ là do vận may của họ rất kém.

Dây leo biến dị khổng lồ có tác động lớn đến năm nhóm các trường quân sự, ngay cả khi trường Damocles đã chuẩn bị tâm lý trước cũng hơi cố sức chịu đựng trước những dạng dây leo liên tục vươn ra thu về.

“Thiếu gia sắp nôn rồi, cái quái gì thế này?” Đao Liêu Như Ninh đã không ngơi ngay từ đầu, cậu kiên trì chém xuống.

Cậu sợ nhất là những thứ dài mảnh và cong này tụ tập lại với nhau, nhìn gớm quá. Trước đây còn tưởng rằng con rắn hai đầu đã là giới hạn của cậu, không ngờ lần này gặp phải thứ này.

“Thực vật biến dị theo lý thuyết là đã biến mất ở Liên bang.” Hoắc Tuyên Sơn biết một chút.

Sau khi loại bỏ sự hỗn loạn ban đầu, bây giờ họ đã thích nghi với trận chiến này, dây leo khổng lồ đã bị đánh đè bẹp.

Để tiết kiệm thời gian, Vệ Tam cũng không cần đao lớn, cô tách nó thành hai thanh đao. Ngón tay cô hơi di chuyển, cán đao dài ban đầu đã rút ngắn và biến thành cái vòng khép kín, mà thân đao dài thì được gấp lại tạo thành đao hình quạt.

Chu Giáng cầm hai cây đao hình quạt đi xuyên qua giữa dây leo biến dị khổng lồ đang uốn éo tấn công bọn họ. Mỗi lần đi ngang là bên kia đã có mấy sợi dây leo rụng xuống.

Ngư Thiên Hà ở hiện trường livestream không nhịn được: “Thanh đao còn biến hình được, chờ bọn họ đấu xong tôi chắc chắn phải hỏi nó được thiết kế bởi vị cơ giáp sư nào.”

Tập Hạo Thiên liếc mắt nhìn bà một cái: “Chắc cô cũng quen cơ giáp

sư có năng lực làm vũ khí cơ giáp 3S trong trường Damocles đó đấy."

"... Cũng đúng, là do Ứng Thành Hà thiết kế." Ngư Thiên Hà cảm thán, "Người bạn bé nhỏ này có chút bản lĩnh."

[Hoắc Tuyên Sơn mở đường ở phía trước, Vệ Tam mang theo đội ngũ đi về phía trước, Liêu Như Ninh bọc hậu.]

Liêu Như Ninh nghe được lời chỉ huy của Kim Kha thì tâm tình cậu nhịn không được đã nổ tung ở trong khoang cơ giáp.

Nhưng mệnh lệnh là mệnh lệnh, cậu ta chỉ có thể ở lại.

"Chuyện này chả ổn rồi, lỡ sau này đụng phải bầy rắn ở đấu trường nào thật, cậu có bị dọa chạy mất không?" Vệ Tam trước khi rời đi còn mang theo ý cười và để lại một câu.

Liêu Như Ninh nóng nảy: "... Vệ Tam, cậu câm miệng đi! Đừng nói lung tung!"

Nếu như nó trở thành sự thật thì sao bây giờ?

Thiêu gia họ Liêu một đời lẫy lừng, há chẳng phải là bị hủy hoại trong chốc lát à.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Thiếu gia Liêu: Vẫy cờ "không thể đứng nổi"!!!

Chương 87

“không phải dây leo”

Quan trọng là dây leo này có số lượng lớn, về phần cấp bậc thì chỉ có cấp A là chiếm đa số.

Đội chủ lực Damocles hộ tống đội tuyển trường rời khỏi trung tâm phạm vi tấn công dây leo biến dị. Kim Kha dùng cảm giác dò xét dưới lòng đất xung quanh, sau khi xác định không có bóng dáng dây leo khổng lồ mới để cho mọi người dừng lại sửa chữa. Các cơ giáp sư tranh thủ thời gian, bắt đầu sửa chữa cơ giáp của tiểu đội mình.

Liêu Như Ninh rốt cục cũng tới từ bên kia, nhìn từ xa có thể thấy bước chân cơ giáp cậu lộ ra một chút hoảng hốt.

“Xong rồi, khi nào chúng ta sẽ đi?” Liêu Như Ninh bây giờ muốn xông tới đích, rút cờ, rời khỏi đường đua không quay đầu lại

“Chờ cơ giáp sửa xong là chắc chúng ta đi được rồi.” Ứng Thành Hà bắt đầu kiểm tra cơ giáp Liêu Như Ninh.

Thiếu gia Liêu nghe vậy vừa định thở phào nhẹ nhõm chợt nghe Kim Kha lên tiếng: “Còn chưa đi được đâu, nơi này chắc còn thực vật biến dị cấp cao đây này, chúng ta dọn nó trước đã.”

“… ”

Người Liêu Như Ninh tê rần.

“Những dây leo đó giống như bộ rễ chứ chả phải cơ thể thật.” Kim Kha quỳ một gối xuống đất, tay đặt trên mặt đất, “Chỗ này chắc là có cơ thể thật.”

Nhưng cậu không thể phát hiện ra được, cảm giác dường như không còn linh nghiệm nữa.

Hiện trường trực tiếp.

Ứng Nguyệt Dung nhìn đội ngũ các trường dần dần chấm dứt tấn công dây leo và mở lời: “Thực vật biến dị và tinh thú là hai giống loài hoàn toàn khác nhau. Thực vật dù biến dị nhưng vẫn là thực vật tồn tại trong Liên bang, còn tinh thú là loài ngoại lai. Cho nên chỉ huy

chính có thể dễ dàng phát hiện tinh thú nhưng lại không thể lập tức tìm được thực vật biến dị."

"Vì lẽ đó, chỉ huy chính của các trường quân sự khác vẫn không nhận ra cử động khác lạ của dây leo biến dị khổng lồ dưới chân." Ngư Thiên Hà đăm chiêu, "Vậy vì sao Ứng Tinh Quyết có thể phát hiện chúng nhanh như vậy?"

"Nếu em ấy có thể thực thể hóa cảm giác để tạo lớp chắn thì làm được điều này cũng không tính là lạ." Ứng Nguyệt Dung đùng đôi mắt phượng nhìn chằm chằm vào màn hình đang chiếu Vệ Tam. Ngược lại, Vệ Tam này có thực lực rõ là bình thường nhưng mãi có phản ứng nhạy bén, sớm phát hiện ra sự khác thường.

Tập Hạo Thiên: "Tạm thời không có ai chết trong những thành viên của đội tuyển trường bị loại."

Đây là thủ tục cần thiết, vừa bị tấn công bởi dây leo biến dị khổng lồ là các thành viên của đội tuyển trường South Pasadena và Samuel đã bị loại với số lượng lớn trong nháy mắt.

Thế nên hơn một nửa số nhân viên cứu hộ đã lên đường đưa các sinh viên ra khỏi sân. Phần lớn thành viên bị loại là cơ giáp sư và chỉ huy, bọn họ tiến vào cơ giáp muộn trước sự bảo vệ bởi chiến sĩ độc lập của tiểu đội, song sự bảo vệ không đủ này đã khiến họ bị dây leo đâm thủng ngay lập tức, đèn năng lượng vừa tắt là tự động bị loại.

Thậm chí một số còn không kịp vào cơ giáp đã bị đâm thủng cơ thể, may mắn thay các nhân viên cứu hộ đã tới và đưa những sinh viên bị thương nặng vào khoang điều trị.

Nhưng những người này cần được tư vấn tâm lý.

...

"Bằng không lại đi xem những dây leo kia trông như thế nào đi?" Vệ Tam đưa ra chủ ý.

"Không được! Tôi không đi!" Liêu Như Ninh là người đầu tiên phản đối. Thấy bọn họ đều nhìn qua, cậu nuốt nước miếng, "Các cậu đi bây giờ cũng đã muộn, tôi vừa tới đây thì những dây leo biến dị khổng lồ kia đã rút về dưới đất rồi."

Kim Kha đứng dậy: "Không sao đâu, tôi đã tìm ra cơ thể chính ở đâu

rồi.”

“Ở đâu?” Vệ Tam hỏi.

Kim Kha không trả lời câu hỏi này của cô mà nhìn về phía Liêu Như Ninh: “Cậu liên thủ với Vệ Tam đi chém chết dây leo biến dị khổng lồ.”

Liêu Như Ninh theo bản năng muốn phản đối nhưng lại thấy đôi mắt Kim Kha thì cậu sợ.

Tất cả mọi thứ trong cuộc thi phải nghe lệnh của chỉ huy chính.

Lời nói của Kim Kha đột nhiên xuất hiện trong đầu Vệ Tam và Liêu Như Ninh: [Các cậu trở lại đó thì chú ý cây cối xung quanh, nếu phát hiện trên thân cây quấn dây leo thì lập tức ra tay. Rất có thể dây leo đó là cơ thể chính.]

Kim Kha nghi ngờ rằng trường Damocles rơi vào bẫy của thực vật đột biến ngay từ đầu; cơ thể thật của nó từng nhìn thấy bọn họ ở trên mặt đất.

Chờ sau khi Ứng Thành Hà sửa xong, Vệ Tam và Liêu Như Ninh đã thu cơ giáp và trở lại theo đường cũ.

Trên đường đi có rất nhiều cây bị quấn quanh bởi dây leo, một số thân cây còn bị dây leo siết chặt hằn ra vết thật sâu.

Vệ Tam và Liêu Như Ninh dùng đao chặt đứt hết nhưng cũng không phát hiện bất thường.

“Tại sao không phát triển cho tốt mà muốn trưởng thành với bộ dạng quỷ ma đó.” Liêu Như Ninh vừa chọc vào các loại dây leo vừa chửi bới, “Vừa dài vừa dặt vẹo, trên thân còn trần trùng trục.”

Giống như mấy dây leo mà cậu chặt đứt khi chúng có bề mặt thô, một số vẫn còn gai bây giờ này. Liêu Như Ninh cảm thấy khả năng chấp nhận của mình mạnh mẽ hơn một chút.

“Muốn theo ý muốn của cậu mà dài ra thì chúng cũng không được gọi là thực vật biến dị nữa.” Vệ Tam không sợ mấy thứ này, một cái lại một cái, động tác cô cực nhanh.

Liêu Như Ninh: “... Được rồi, tụi mình làm nhanh hơn một chút, còn

phải chạy đi nữa."

Vệ Tam làm gãy dây leo trên thân cây xong, đang muốn đồng ý, cô bỗng nhiên lùi lại một bước và tiếp tục nhìn cây này và dây leo đã bị làm gãy.

"Làm sao vậy?" Liêu Như Ninh quay đầu thấy Vệ Tam dừng lại thì cũng lui ra sau vài bước đi ngược về: "Cậu đang nhìn cái gì?"

"Dây leo này đã chết." Vệ Tam chỉ vào dây leo trên mặt đất, chỗ bị chặt đứt gãy đã khô cạn chết héo từ lâu, vừa nhìn đã biết chết một thời gian dài.

"Nhìn bề ngoài rất bình thường." Liêu Như Ninh tiến lại gần, khom lưng quan sát dây leo bị gãy này, cậu ấy còn đứng gần nó hơn Vệ Tam.

"Cẩn thận!" Vệ Tam đột nhiên kéo Liêu Như Ninh ra.

Hai người tiến vào cơ giáp trong nháy mắt và lái cơ giáp rời xa cái cây vừa rồi.

Dây leo rõ ràng đã chết đã lâu nhưng từ vết đứt có mấy dây leo nhỏ đã vươn ra tấn công trực diện.

Nếu không phải Vệ Tam phản ứng nhanh, sợ là cơ thể của hai người sẽ bị đâm thủng bởi những dây leo nhỏ này.

Liêu Như Ninh mặt vàng như nghệ trong khoang cơ giáp, chỉ cần nghĩ lại tình hình vừa rồi là trong dạ dày cậu ta đã bắt đầu quay cuồng chẳng ngừng.

"Cái thứ này là cái gì?" Gọng thiếu gia Liêu ỉu xìu truyền ra từ trong khoang cơ giáp.

Vệ Tam cầm đao, ánh mắt không dừng lại trên những dây leo nhỏ bé ngông cuồng kia mà lại ở cái cây bị dây leo quấn lấy trước đó.

Cây này cũng chả tươi tốt cho lắm, thậm chí héo ủ khô quắt vì bị môi trường tàn phá, không khác là mấy với mấy câu cối đứng bên đường khác.

Chẳng là... Lúc Vệ Tam chém đứt dây leo kia, cô vô tình phát hiện bề ngoài dây leo quá hoàn chỉnh, thậm chí còn có một loại cảm giác quỷ

dị hài hòa khi kết hợp với cái cây đó.

Mà sau khi bị chém gãy thì mới thấy cái dây leo này đã chết từ lâu.

“Cây này có vấn đề.” Vệ Tam khẳng định, vừa rồi Kim Kha cũng từng nói những dây leo biến dị khổng lồ tấn công bọn họ giống như rễ cây.

Họ rơi vào lặng yên suy nghĩ, nghĩ rằng thân thể thật của dây leo khi nãy sẽ phát triển gần như giống như những dây leo này.

Trong thực tế, cây có thể học theo dây leo trên cơ thể của mình bằng cách từ từ biến rễ của chúng thành bộ dạng như bây giờ.

“Cây?” Lá gan thiếu gia Liêu bỗng nhiên lại lớn lên, “Thì ra là cây quấy rối, chặt nó!”

Vệ Tam đến bên cạnh: “Thiếu gia, mời ngài.”

Liêu Như Ninh hùng dũng oai lệ khí phách rút đao chém về phía cây trông bình thường đến cực điểm kia. Đột nhiên một dặm xung quanh dưới lòng đất mọc lên mấy cái dây leo dài to hơn so với cái mà họ nhìn thấy trước đó.

“Má!” Liêu Như Ninh hoảng sợ, xoay người bỏ chạy rồi trốn sau lưng Vệ Tam, “Cậu mau ra tay đi, giúp tôi!”

“... Cậu là một chiến sĩ 3S.” Vệ Tam tỏ vẻ phỉ báng hành vi không có tương lai của cậu ta thế này.

Liêu Như Ninh bị dọa sợ trắng mặt, còn không quên chửi bới: “Cây này trông vừa nhỏ vừa ngắn mà sao có nhiều rễ to như vậy trời!”

Vệ Tam nghiêng người tránh được tấn công của hai dây leo khổng lồ, cô duỗi chân đá Liêu Như Ninh: “Tôi chống lại những dây leo này, cậu đi chặt cây kia.”

Liêu Như Ninh vừa nghe thứ mình ghét nhất được lấy đi bèn lập tức lấy lại tinh thần, đi đối phó với cái cây kia.

Tuy nhiên, khi cậu ta đến gần cái cây mới phát hiện ra rằng càng gần cây thì rễ dày đặc hơn.

“Vệ Tam! Cậu lừa tôi!” Liêu Như Ninh vừa hoảng loạn chém bừa

khắp nơi, vừa không quên chỉ trích cô.

Vệ Tam chẳng thèm để ý chút nào, một đôi đao của cô càng dùng càng nhanh, hoàn toàn lấy những cái rễ này để luyện tập. Về sau, đao hình quạt thậm chí có thể rời khỏi tay cô, chặt đứt mấy cây dây leo xong lại quay lại vào tay cô.

Trong lúc xem phát sóng trực tiếp, Tập Hạo Thiên còn đang xem trận chiến của trường Đế Quốc nhưng ông chia ra một tí góc nhìn để quan sát trận chiến của Vệ Tam. Lúc thấy cảnh này thì trong lòng ông ngạc nhiên: Sao lại cảm thấy được mấy chiêu thỉnh thoảng của em ấy cũng có bộ dáng rất giống gì và này nọ?

“Mẹ kiếp mẹ nó!!!” Tiếng hét của thiếu gia Liêu nhanh đột phá chân trời, cây đao dưới tay không chậm lại, nhưng cậu ta hét càng to và chém càng nhanh.

Những cái rễ này cứ như vô cùng vô tận, cho dù đao Vệ Tam và Liêu Như Ninh lao nhanh hơn nữa, chém nhiều hơn nữa thì vẫn không ngừng có rễ mới xuất hiện dưới đất.

Liêu Như Ninh bị số lượng lớn dây leo biến dị ép lui về phía sau, rốt cục không phí sức kêu lên nữa.

“Đừng lùi, đừng để chúng bọc cây lại.” Vệ Tam nhắc nhở cách đó không xa.

“Biết rồi.” Ngón tay Liêu Như Ninh trong khoang cơ giáp vẽ rất nhanh trên bảng điều khiển, cậu cho cơ giáp vung đao.

Lúc này các vòng trên cây đao ba vòng nhẹ nhàng đập vào sống đao làm tốc độ co rút của những dây leo biến dị khổng lồ chậm lại, Liêu Như Ninh nắm lấy cơ hội cắt bỏ phần rễ đã hình thành kén nhỏ.

Cùng lúc đó Vệ Tam cũng chặt đứt dây leo biến dị khổng lồ xung quanh, cô chạy tới bên cạnh Liêu Như Ninh, họ cùng nhau tấn công cái thứ không ngừng kết thành kén này.

Có lẽ cảm thấy một cảm giác nguy hiểm chưa từng có, cái cây, thậm chí cả thân cây lắc lư mà không cần gió, số lượng rễ tăng ngày càng nhiều hơn.

Vệ Tam thấy thế cũng không nghĩ ngợi nhiều, dẫn đầu nhảy vào trong cái kén còn hé mở.

Liêu Như Ninh thấy thế thì trong lòng giật thót, đao ba vòng lại vung lên, muốn kiềm chế tốc độ kết thành kén của dây leo biến dị khổng lồ. Chỉ tiếc cây này chẳng còn bị ảnh hưởng, ngược lại càng tăng tốc độ lên điên cuồng, rễ cây phía sau cũng tấn công cậu ta chẳng ngừng.

Liêu Như Ninh đã không còn tâm trạng chú ý đến những thứ có hình dạng mà mình sợ hãi, cậu tiếp tục vung đao muốn phá hủy cái kén để Vệ Tam thoát ra từ trong.

Vô số dây leo biến dị khổng lồ từ dưới đất chui ra chi chít đầy trời, thậm chí còn có hiệu quả che nắng. Đao Liêu Như Ninh chém lên cái kén phía trên cây nhưng đã không còn bao nhiêu tác dụng.

Bởi vì cậu phát hiện ra rằng ngay cả khi mình chém đứt một lớp thì vòng tròn bên trong tạo thành một vòng kén cây cùng lúc, mà rễ tạo thành cái kén đó có sức mạnh xoắn nát hết thảy bất cứ thứ gì.

“Vệ Tam!” Tay Liêu Như Ninh hơi run rẩy, ngay từ đầu cậu không nên lui ra phía sau để Vệ Tam đi vào.

“Lại làm gì?” Tiếng của Vệ Tam truyền ra khỏi kén cây.

Liêu Như Ninh bình tâm lại: “Cậu không sao chứ.”

“Tôi có chuyện gì được?” Tiếng của Vệ Tam xuyên thấu qua cơ giáp, lại truyền ra từ trong cái kén cây, có vẻ nặng nề buồn bực, “Chờ một chút, tôi lập tức chặt cây này.”

Không biết có phải là ảo giác của Liêu Như Ninh hay không, khi Vệ Tam nói xong câu đó thì rễ cây càng động đậy ghê gớm hơn.

Liêu Như Ninh giơ lên đao ba vòng, nhanh chóng chặt đứt một lớp kén cây, nó lại đan thêm một lớp, cậu lại chém thêm một lần.

Cuối cùng bên trong đột nhiên truyền đến một tiếng ầm ầm ngã xuống, những tầng kén cây này bắt đầu rơi xuống đất, mấy cây dây leo biến dị khổng lồ đang vung lên không ngừng cũng chợt ngã lăng.

Vệ Tam khiêng cây đao lớn đã hợp lại đi khỏi cái kén cây đã dần dần buông lỏng: “Cây này khó chặt quá.”

Bất kể là Liêu Như Ninh hay là khán giả trước ống kính trực tiếp, không ai thấy Vệ Tam chặt cây như thế nào ở bên trong.

Lúc này Liêu Như Ninh cũng không có lòng đi chú ý, cậu ta nhìn thấy Vệ Tam đi ra bình an là đã lái cơ giáp ôm Chu Giáng: “Vừa rồi tôi bị cậu dọa sợ quá.”

Vệ Tam chậc chậc một tiếng, đá dây leo đã chết trên mặt đất: “Không phải cậu đã bị thứ này làm cho bay mất hồn vía từ sớm, mắc gì còn lấy tôi làm cái cớ?”

Liêu Như Ninh: “... Trước đây là trước đây, vừa rồi thiếu gia đây rất lo lắng cho cậu.”

“Được, cám ơn cho cái lo lắng của thiếu gia cậu nhá.” Vệ Tam xoay người nhìn cây bị chặt đứt từ dưới gốc, “Dùng cây này đổi lấy tài nguyên được không?”

[Trường Quân sự Đế Quốc chặt một cây đột biến khổng lồ. Lặp lại...]

[Trường Quân sự Damocles chặt một cây đột biến khổng lồ.]

Nghe thấy âm thanh, Liêu Như Ninh ngẩng đầu đưa tay chỉ chỉ chùm ánh sáng: “Có cái này là được đổi.”

Vệ Tam ngửa đầu: “Bên kia trường Đế Quốc cũng gặp phải thứ này?”

Liêu Như Ninh: “Nói không chừng ai cũng gặp phải hết.” Một thứ xấu xa như vậy phải để tất cả mọi người đều đụng trúng mới công bằng.

Chờ người phụ trách bên ban tổ chức bên kia đến thu dọn mấy thứ này xong, Vệ Tam và Liêu Như Ninh mới xoay người trở về tìm nhóm của mình.

Bọn họ không đổi tài nguyên, thành quả của một trường quân sự là hưởng cùng nhau. Phía Kim Kha cũng phải thấy bởi vì cậu ấy là chỉ huy chính. Mấy thứ này cái do Kim Kha và cơ giáp sư chính là Ứng Thành Hà phụ trách.

Bọn Kim Kha nhìn thấy họ trở lại thì đứng dậy và chuẩn bị đi tiếp.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam bên trong kén cây: Làm sao có cảm giác thiếu gia họ Liêu ở bên ngoài khóc lóc ta?

Chương 88

“phá hư cây biến dị”

“Cây mới là cơ thể chính?”

Trên đường đi, Kim Kha nghe Vệ Tam nói xong không khỏi rơi vào trầm tư. Cho nên thế có nghĩa sau khi cây phát sinh biến dị thì nó lợi dụng rễ cây, bắt chước dây leo quấn quanh người.

“Các cậu chưa thấy mấy cọng rễ đó xoắn thành một cái kén đâu.” Liêu Như Ninh nhớ lại cảnh tượng trước đó chỉ cảm thấy dạ dày cuồn cuộn, “Tôi nghi cái cây đó có ý thức, sẽ bắt chước tất cả mọi thứ xung quanh mà nó nhìn thấy.”

Kim Kha: “Các loài đột biến khổng lồ có ý thức là chuyện rất bình thường, vất vả cho các cậu rồi.”

“Khi đó trong tình huống nguy hiểm, tớ quyết định nhanh chóng, vượt qua chướng ngại vật tâm lý để liều mạng chặt đứt rễ cây kia, không để cho kén cây kết lại thành công.” Liêu Như Ninh bắt đầu thổi phòng, “Đao ba vòng chả có tác dụng đối với cây biến dị, tớ chỉ có thể cắn răng cứ chém một đao lại một đao xuống, cố gắng đột phá bản thân.”

Hoắc Tuyên Sơn: “Thành thử cậu chém gãy cây cuối cùng?”

Liêu Như Ninh cứng đờ rồi thần sắc tỏ vẻ tự nhiên ngay: “Đương nhiên không phải, tớ phụ trách rễ cây biến dị bên ngoài, Vệ Tam nhảy vào trong kén. Cũng không biết cậu ấy làm gì bên trong mà cây biến dị bị gãy, toàn bộ cái kén cây và mấy dây leo biến dị chả nhúc nhích luôn.”

Tất cả mọi người đều đưa mắt về phía Vệ Tam.

Vệ Tam: “... Nhìn tôi làm gì?”

Cô vừa thất thần, hoàn toàn chẳng nghe thấy Liêu Như Ninh đang nói cái gì.

“Cậu ở trong cái kén thì làm sao đánh được cây biến dị?” Kim Kha hỏi.

“Cưa đứt nó ngay và luôn.” Vệ Tam nói đơn giản thô bạo.

Từ “cưa đứt” phải được hình thành trong một số điều kiện nhất định, Vệ Tam dùng đao, phải nói “chặt đứt” mới đúng.

Hiển nhiên Liêu Như Ninh, Kim Kha và Hoắc Tuyên Sơn đều không hiểu rõ thao tác cụ thể của Vệ Tam.

“Trên cánh tay cơ giáp của cậu ấy có cưa điện.” Ở bên cạnh, Ứng Thành Hà giải thích, thứ này là do anh chủ động thêm vào.

Vệ Tam không có chiến thuật gì đáng nói, lại vừa mới được thông báo “lên chức làm việc”, trở thành chiến sĩ độc lập 3S chủ lực. Thế là Ứng Thành Hà nghĩ chỉ dựa vào một thanh đao là không đủ, anh cần cố gắng hết sức làm cơ giáp thích hợp với cách đấu của Vệ Tam.

Cho nên anh lấy cảm hứng từ vũ khí cơ giáp cấp A Vệ Tam dùng trước đó, thiết kế thêm một cưa điện ở cánh tay Chu Giáng. Nếu như cận chiến giằng co không dứt với đối thủ, Vệ Tam có thể cho cưa điện từ bên trong miếng bảo vệ trồi ra và tấn công người ta.

Nghe Ứng Thành Hà giải thích xong, Kim Kha và những người khác không có nghĩ gì đặc biệt, ngược lại trong lòng khán giả xem trực tiếp cùng thống nhất dâng lên một ý tưởng: Bàn về phá phách vẫn là Damocles mấy người phá nhất.

Cơ giáp có cấp bậc càng cao thì vũ khí càng đơn giản, đặc biệt là cơ giáp 3S khi chúng thường chỉ có một loại vũ khí. Cũng vì các chiến sĩ độc lập cấp bậc này sẽ theo đuổi cực hạn thuần túy.

Nhiều năm trong Liên bang, chưa ai từng thấy loại tình huống nhiều vũ khí chồng chất trong một cái cơ giáp cấp 3S. Vũ khí càng nhiều thì sự chú ý của một người lính sẽ bị phân tán, không thể tinh thông một loại vũ khí nào đó và làm trình độ giảm xuống.

“Cưa trực tiếp đứt luôn cây biến dị là nó mất tất cả năng lực?” Kim Kha vẫn còn nghi ngờ, theo quan điểm của cậu, rễ cây mới là chìa khóa, một số loại thân cây bị gãy vẫn tái sinh được.

Vệ Tam “Ồ” một tiếng: “Cưa đứt đoạn xong, tớ dùng đao cắm vào gốc nó, xoay một vòng.”

Kim Kha liếc mắt nhìn Vệ Tam, cậu ấy nói rất thoải mái nhưng chỉ riêng rễ cây này đã khó đối phó, số lượng rất nhiều, thêm chuyện lúc

đó Vệ Tam ở trong kén cây và uy hiếp cơ thể chính, nào có thể chỉ dựa vào một cái cưa điện là dễ dàng giải quyết được.

Có một số việc chờ ra khỏi đấu trường sẽ hỏi lại.

Kim Kha muốn tất cả mọi người giữ vững tinh thần, đừng lơi là cảnh giác. Đường đua Cốc Vũ lần này sẽ không quá đơn giản như thế, từ lần đầu tiên thấy tinh thú không biết đến cây biến dị khổng lồ bây giờ, độ khó đã tăng hơn hơn so với trước đây.

Nhân viên phụ trách thu gom tinh thú và cây đột biến bị năm chường chém giết đang đi về cây biến dị mà trường Damocles vừa chém.

“Cây trông không khác gì cây bình thường, dù còn thoi thóp cũng chẳng tức giận, thế mà lại có thể phân hóa ra rất nhiều rễ khổng lồ.”

“Đây là cơ thể chính thoạt nhìn như rễ cây, người phụ trách tái chế trước kia nói những cái rễ kia nhìn na ná như dây leo, hoàn toàn không thể tưởng tượng được là rễ cây.”

Một vài nhân viên ở vừa mang những cái rễ còn sót còn lại lên máy bay vừa nói chuyện.

“Đây là rễ của cây biến dị?” Nhân viên cúi đầu nhìn một phần rễ nhỏ còn lại của cây biến dị bị chôn vùi trong đất.

“Là chiến sĩ độc lập nào ra tay? Làm cái gì ở giữa rễ cây biến dị thế này?” Nhân viên nhìn lỗ lớn ở giữa và bày ra vẻ mặt tiếc rẻ, “Bị phá gần hết rồi, đoán chừng cây biến dị này sẽ chết rục không thể chết thêm được nữa, tính chất vật liệu cũng giảm đi.”

“Cái này còn khá tốt rồi đấy.” Một nhân viên khác vừa mới chuyển rễ xong là lại đây, “Tôi nghe người phụ trách thu hồi tài liệu của trường Đế Quốc nói, Ứng Tinh Quyết tự mình ra tay xử lý cây biến dị là dùng cảm giác tấn công thẳng luôn. Rễ cây biến dị bị dập nát cùng cực, ngay cả cái rễ cũng không dùng được nữa.”

“Phí công để cho họ đổi tài nguyên, người phụ trách bên kia hối hận chết luôn.”

“Cảm giác của Ứng Tinh Quyết đã có thể tấn công cây cối biến dị?” Có nhân viên kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, bên ban tổ chức bắt đầu thương lượng việc tiếp tục điều

động người trong quân khu tới, nhất định phải bảo vệ giải đấu lần này, phòng ngừa xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

"Tôi thấy là phòng ngừa Ứng Tinh Quyết có chuyện ngoài ý muốn mới đúng, nhưng mà cảm giác em ấy cũng mạnh như vậy thì sợ gì ai. Phỏng chừng có thể dùng cảm giác tấn công chiến sĩ độc lập ngay luôn."

"Ai biết phía ban tổ chức nghĩ gì."

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Đây không phải do Hồng Thứ Bắc thêm chương đâu (?

Chương 89

"các cậu ngửi thấy không?"

Đêm khuya mưa tạnh, đội ngũ trường Quân sự Damocles vẫn không dừng lại, cứ vội vàng nắm chắc thời gian đi về phía trước.

Hai tiếng trước, chùm tia biểu hiện viện Bình Thông chém giết tinh thú sáng lên ở phía tây nam và vị trí đó nằm phía trước đội Damocles. Hai trường Samuel và South Pasadena ở phía sau cũng có thu hoạch.

Kim Kha không giống như người được xem trực tiếp ở bên ngoài, chẳng biết năm trường quân sự đều gặp phải cùng một cây đột biến. Cậu chỉ dựa vào chuyện trường South Pasadena và Samuel đột nhiên mất rất nhiều thành viên để suy đoán ra có thể hai trường này cũng gặp phải tình huống tương tự.

Trường Damocles di chuyển nhanh hơn, muốn đi xa hơn, giữ mong muốn kéo dài khoảng cách với hai trường quân sự, tránh chuyện gặp nhau giữa chừng.

Trên thực tế ba trường này cũng gặp phải cuộc đánh lén nhưng họ không có tâm trí để tìm cơ thể chính của thứ biến thể. Viện Bình Thông có Lộ Thời Bạch chỉ huy cấp tốc nên đã tránh được chuyện thành viên đội tuyển trường bị loại với số lượng lớn, họ có dư lực tìm cơ thể chính của giống đó nhưng rồi viện Bình Thông lựa chọn đi tiếp.

Trường Damocles lại gặp một nhóm tinh thú giữa chừng, chờ xử lý xong thì viện Bình Thông đã chạy tới phía trước bọn họ.

Kim Kha dự đoán nếu bây giờ dừng lại để nghỉ ngơi thì ngày mai có khả năng bị đuổi kịp bởi các trường quân sự phía sau, thế nên cậu mới để cho tất cả mọi người tiếp tục đi về phía trước. Cậu đã đi vòng quanh một nơi được đánh dấu trên bản đồ có các tòa nhà bị bỏ hoang, chuẩn bị đến đây rồi sẽ nghỉ ngơi tập thể.

Đường đua Cốc Vũ thường xuyên có một đoạn đường hẹp, cộng thêm kiến trúc bị bỏ hoang sụp đổ xung quanh làm ảnh hưởng việc đi về trước của cơ giáp, còn nếu muốn vào trạng thái bay lại tốn thêm năng lượng. Thành ra toàn bộ thành viên cất cơ giáp và bước nhanh về phía trước. Mỗi tiểu đội có 3 chiến sĩ độc lập vây quanh cơ giáp

sư và chỉ huy vào giữa, chỉ có âm thanh nhỏ phát ra từ đế giày giẫm lên mặt đường lầy lội, nào có ai nói gì.

Kim Kha liên kết tất cả cảm giác của chỉ huy, lần này không chỉ nhìn xung quanh mà còn có động tĩnh dưới đất, nhưng cảm giác điều tra cây biến dị đúng là chẳng rõ rành nên cậu chỉ có thể làm hết sức mình, chú ý dưới lòng đất xem có biến động khác thường gì không.

Cũng may một đường này của bọn họ không có bất cứ nguy hiểm gì, cứ thế chạy tới mục tiêu.

Tòa nhà bỏ hoang này có hơn 70 tầng nhưng bị gãy một nửa từ giữa, một nửa còn lại đang lung lay sắp đổ, biểu tượng tròn màu vàng đen trên đó cứ chực chờ lúc có lúc không rơi xuống. Toàn bộ tòa nhà mang cho người ta cảm giác như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào. Kim Kha chọn nơi này bởi vì các tòa nhà như vậy được đánh dấu bằng hình tam giác màu xanh trên bản đồ.

- ---Tòa cao ốc Công Nghi Liễu.

Công Nghi Liễu nổi tiếng không kém Ngư Thanh Phi, ông ấy đã trực tiếp tạo dựng vị thế của cơ giáp hạng trung. Trước khi có ông ấy, cơ giáp hạng nhẹ và hạng nặng từng chiếm một nửa trời đất, không ai chịu thừa nhận cơ giáp của đối thủ là mạnh hơn; còn cơ giáp hạng trung lại bị mọi người xem thường, cảm thấy loại cơ giáp này giống y tên của nó vậy, tính năng cứ dở dở ương ương, hoàn toàn chả có cách nào phát huy sức mạnh đến cực hạn.

Nhưng mà cơ giáp cỡ trung trải qua cải cách của Công Ngu Liễu đã vượt thẳng qua hai loại cơ giáp nặng và nhẹ, trở thành loại cơ giáp tốt nhất hấp thụ sở trường của hai loại.

Cho đến bây giờ, người quan trọng nhất là người điều khiển cơ giáp cỡ trung trong ba chiến sĩ độc lập thuộc một tiểu đội tiêu chuẩn. Chẳng hạn như Cơ Sơ Vũ của trường Quân sự Đế Quốc, Tông Chính Việt Nhân của viện Bình Thông, Tập Ô Thông của trường Quân sự Samuel và Quinley Eli ở South Pasadena; bốn người này nhận được nhiều sự chú ý hơn so với các chiến sĩ độc lập chủ lực khác.

Đồng thời Công Nghi Liễu còn là một kỳ tài buôn bán, loại cơ giáp xem cảnh là dùng cơ chế do ông phát minh, lập ra khẩu hiệu để người bình thường cũng có thể hoàn thành giấc mộng cơ giáp; ông kết giao với rất nhiều người giàu có không có cảm giác cao và thu được món đầu tư lớn vô cùng. Bây giờ các bộ phận vật liệu cơ giáp

cấp A được cơ giới hóa là do chính một tay ông thúc đẩy.

Trong thời đại của Công Nghi Liễu, Sao Cốc Vũ vẫn là một hành tinh bình thường, cao ốc văn phòng của ông đứng sừng sững giữa vô số tòa nhà ở đây. Sau đó hoàn cảnh nơi này trở nên khắc nghiệt, văn phòng Công Nghi Liễu cũng chuyển từ Sao Cốc Vũ sang Sao Đế Đô, từ đó đảng trung lập trở thành nhà đầu tư chính của Quân khu 1.

Sao Cốc Vũ cũng trở thành một trong mấy cái đấu trường.

Những tam giác màu xanh trên bản đồ đã có từ lâu, nghe nói là để người tổ chức vinh danh Công Nghi Liễu.

Nhưng Kim Kha là chỉ huy, đương nhiên không có tình cảm sùng bái đặc biệt gì với cơ giáp sư Công Nghi Liễu này, cậu ấy dừng lại nơi này vì có mục đích khác.

“Vệ Tam, cậu, Hoắc Tuyên Sơn và Ứng Thành Hà đi lên lầu.” Kim Kha chờ tất cả đội tuyển trường đóng quân ở sảnh lớn tầng một của tòa nhà bỏ hoang xong rồi mới nói.

Hoắc Tuyên Sơn cảnh giác đầu tiên: “Trong tòa nhà có tinh thú?”

Kim Kha ra hiệu cho cậu ta không cần khẩn trương: “Không có, trước đó Thành Hà nói Công Nghi Liễu thích giấu vật liệu ở cao ốc Sao Cốc Vũ. Tôi cũng đã xem qua video thi đấu trước đây, thì thấy chỉ còn lại tòa này không bị cơ giáp phá hủy. Các cậu đi vào xem một chút, nói không chừng có thể phát hiện ra thứ gì tốt.”

Giải đấu Hephaestus đã được tổ chức bao lâu nay, vô số đội ra vào khiến hầu hết các tòa nhà bị ảnh hưởng bởi trận chiến ít nhiều.

“Nghe nói tính xác thực của nó cần phải được kiểm tra.” Ứng Thành Hà nhắc nhở.

“Không có lửa làm sao có khói, dù sao bây giờ cũng tới đóng quân nghỉ ngơi, các cậu đi xem thử đi.” Kim Kha cảm thấy có thể thăm dò.

Khán giả xem màn hình trực tiếp: “???”

Còn tưởng rằng chỉ huy chính trường Damocles cố ý dừng lại nghỉ ngơi ở chỗ này là có mục đích gì đặc biệt, té ra là xem đường đua Cốc Vũ như cuộc đua tìm kho báu?

Quá đáng! Phách lối!

Khán giả nghe Kim Kha nói xng thì càng cảm thấy các thành viên chủ lực của trường Damocles lần quái lạ y hệt nhau.

Nghe thấy điều này, Vệ Tam đột nhiên hưng phấn, tài liệu miễn phí mà còn là do Công Nghi Liễu giấu nữa, chắc chắn là thứ tốt!

“Tôi cũng muốn đi, để Hoắc Tuyên Sơn ở lại đi.” Liêu Như Ninh cũng muốn tham gia hành trình tìm kho báu.

Kim Kha không đồng ý: “Phạm vi hoạt động trong tòa cao ốc không đủ, xảy ra chuyện gì thì Hoắc Tuyên Sơn dễ dàng đưa Thành Hà thoát thân.”

Thiếu gia họ Liêu buồn bực đi tuần tra gần đó.

Ba người cứ như vậy chuẩn bị đi tìm vật liệu nghe nói được bậc thầy Công Nghi Liễu giấu ở tòa nhà dưới ánh mắt chăm chú của toàn Liên bang.

Không phải nơi nào cũng có camera trên đường đua, vị trí lắp camera ban đầu được chỉ huy các quân khu tính toán dựa vào chuyện các đội tuyển sẽ đi qua nơi nào, đóng quân ở đâu. Lại trải qua nhiều cuộc thi như vậy, vị trí camera cứ thế đã được cố định.

Giống như tòa nhà bỏ hoang này, ngoại trừ không gian lớn của cao ốc, phía trên đó lại không có không gian sử dụng cơ giáp vậy nên ban tổ chức sẽ không lắp camera, cũng không có đội ngũ nào lãng phí thời gian ở đây.

Ai mà ngờ được đội ngũ trường Quân sự Damocles sẽ vì một tin tức nhỏ xíu mà đi lên lầu “săn kho báu.”

Mặc dù không thể nhìn thấy ba người tìm kiếm kho báu như thế nào, nhưng khán giả xem trực tiếp vào ban đêm hôm khuya khoắt vẫn bị kí/ch thích bởi trường Damocles. Họ nhìn chăm chăm vào màn hình trực tiếp, muốn đợi ba người Vệ Tam đi xuống để xem có “bảo bối” thật hay không.

Năm phút sau, Vệ Tam, Ứng Thành Hà và Hoắc Tuyên Sơn đi xuống.

Khán giả: “???” Nhanh thế?

Kim Kha cũng ngạc nhiên: “Các cậu tìm xong rồi?”

“Không có.” Vệ Tam bỏ lại một câu và cùng Ứng Thành Hà bắt đầu quan sát lầu một.

“Có camera ở đó.” Ứng Thành Hà là người đầu tiên phát hiện ra một cái.

Đừng nói đến khán giả trước ống kính trực tiếp, ngay cả một vài người dẫn chương trình chính trong hiện trường trực tiếp cũng chả hiểu ra sao. Lúc này Ngư Thiên Hà đã đi nghỉ ngơi, chỉ còn lại Tập Hạo Thiên và Ứng Nguyệt Dung. Khán giả còn xem trực tiếp tại hiện trường lúc ban đêm đang trông mong nhìn người phân tích, chờ bọn họ bình luận.

Ứng Nguyệt Dung:... Các trường quân sự khác đang nghỉ ngơi tốt mà cái nhóm Damocles không thể yên ổn được à?

“Bọn họ muốn tháo camera?” Tập Hạo Thiên mở miệng với vẻ buồn tẻ. Ông là một chiến sĩ độc lập nên ngoại trừ giảng giải chiến đấu, những thứ khác đúng là ông không hiểu, đặc biệt là thao tác gây lú của tụi nhóc ở trường Damocles lần này.

Ứng Nguyệt Dung: “... Chắc vậy.” Bà đường đường là chỉ huy quân khu cấp 3S mà cũng nhìn không thấu.

Khán giả trước màn hình trực tiếp của trường Damocles chả dám ngủ gật, họ mở to hai mắt nhìn Vệ Tam lao thẳng về phía camera này, chân cô nàng giẫm lên tường, cứ thế đạp đi lên.

Lúc này ở Liên bang, ai còn đang xem trực tiếp của trường Damocles thì sẽ nhìn thấy gương mặt Vệ Tam xuất hiện trong màn ảnh.

Sao 3212.

Lý Bì đang ngủ gà ngủ gật thì bị Giang Văn Anh đánh thức. Ông vừa mở mắt đã nhìn thấy mặt Vệ Tam trong màn ảnh là giật mình ngay: “Con nhóc này có chuyện gì rồi?” Hù người quá.

Mọi người chỉ thấy Vệ Tam mở một nụ cười nhẹ hướng về phía ống kính rồi lui ra phía sau.

Trong nháy mắt đó, khán giả hiểu rõ Vệ Tam cười trước ống kính chả phải cười với bọn họ, thậm chí cô còn mang theo vẻ thờ ơ.

Nhưng kém tí nữa là làm bọ họ bị vây trong đấy đấy.

Về phần ngày hôm sau, fan Vệ Tam Bất Ổn lại tăng gấp mấy lần, nụ cười này cũng được người hâm mộ gọi là phát súng đầu tiên trong lòng bọn họ.

Vệ Tam nhảy xuống, men theo ống kín để sờ vào chỗ năng lượng dự trữ của ban tổ chức để chuyển nó thành điện.

Cô và Ứng Thành Hà ngồi xổm ở đó không biết làm gì, cứ thế ăn cắp năng lượng được ban tổ chức dùng để chiếu cảnh trực tiếp rồi cứ thế chuyển đến trong tòa nhà.

Tất cả mọi người xem tại hiện trường thấy họ lăn lộn một hồi lâu, cuối cùng cũng làm tòa cao ốc sáng đèn.

Ứng Nguyệt Dung và Tập Hạo Thiên: "…"

Hạng Minh Hóa dùng một tay chống đầu, chặn tầm mắt của các giáo viên thuộc mấy trường quân sự khác, coi như mình không tồn tại.

"Để làm thang máy chạy thì phải cắt đèn tầng một." Ứng Thành Hà vội vàng nói, "Thử cái đầu to dày nhất kia kìa."

"Đang thử đây." Vệ Tam ép mình dưới cánh cổng tầng một, cố gắng dò tìm đường dây.

Không thể không nói tòa nhà Công Nghi Liễu được xây dựng ngập mùi tiền, đến bây giờ tất cả các mạng lưới dây nhợ vẫn tốt, mỗi tội dính nhiều bụi mà thôi.

Lúc này ống kính trực tiếp của quân đội cố ý quay cảnh bên ngoài tòa nhà, khán giả thấy rõ đèn tầng này của cao ốc sáng lên một chút, tầng kia cũng sáng một chút, vô cùng bắt mắt.

Khán giả: "…" Đêm hôm khuya khoắt, mấy bạn khiêm tốn ở thật yên tĩnh không được à; cứ tiếp tục như vậy mà không có tinh thú tới tấn công thì đúng là chẳng hợp với lẽ thường.

Cũng may Vệ Tam và Ứng Thành Hà đã làm xong rất nhanh, ba người thản nhiên đi qua đại sảnh, rồi đi vào thang máy dưới ánh mắt của mọi người.

Liêu Như Ninh nói ra tiếng lòng của mọi người: "… Cái này cũng

được?”

Kim Kha ngồi trên mặt đất nghỉ ngơi nhìn thoáng qua camera, cố ý nói lớn: “Quy tắc thi đấu không nói không được phép dùng thẳng nguồn năng lượng của máy quay.”

Loại năng lượng này khác với năng lượng của cơ giáp, cơ giáp không dùng được, vì vậy nào có ai nghĩ đến việc sẽ có người chú ý tới năng lượng của máy quay.

Hai người dẫn chương trình chính có cùng một ý tưởng: Quy tắc này sẽ được bổ sung cho em ngay lập tức trong trận tiếp theo.

“Nghe nói 7 là con số yêu thích của Công Nghi Liễu, chúng ta hãy đến tầng đó xem trước đi.” Ứng Thành Hà đứng trong thang máy cho hay.

“Cậu còn hiểu rất rõ chuyện của ông ấy đấy.” Vệ Tam cũng từng lục soát về Công Nghi Liễu trên mạng Tinh Võng, nhưng chả có nhiều nội dung thật gì cho cam.

Ứng Thành Hà cười: “Tôi và Công Nghi Giác là bạn học trước kia, cậu ấy luôn nổ về tổ tiên của mình.”

Cả hai đều là cơ giáp sư 3S và cùng ở Sao Đế Đô, nên có sự trùng hợp rất cao về lớp học của trường và giáo viên hướng dẫn. Ai chưa từng là một đứa bé, ngay cả con cưng của trời trước kia cũng chỉ là một đứa nhóc, chẳng khác là bao so với mấy đứa con nít bình thường.

Công Nghi Giác có một tổ tiên rất trâu bò, con trẻ không biết tự kiểm soát nên hay khoe khoang với người khác.

“Thành ra cậu phải đến đào phần mộ của tổ tiên cậu ấy à.” Hoắc Tuyên Sơn nói ngụ ý sâu xa.

Vệ Tam và Ứng Thành Hà đồng loạt quay đầu nhìn Hoắc Tuyên Sơn.

“Đào bảo vật mà thôi, sao có thể nói là đào mộ chứ.” Ứng Thành Hà không hổ thẹn đáp trả, “Hơn nữa Công Nghi Liễu không chôn ở đây.”

Vệ Tam vỗ vỗ bả vai Ứng Thành Hà, nói lời hợp tình hợp lý: “Chúng ta tìm được cũng coi như cho cậu ta một lời giải thích.”

Thang máy mở, ba người đi ra ngoài, mặt đất có một lớp bụi dày chứng tỏ không có ai đến nhiều năm.

“Thật ra tôi cảm thấy không có chuyện có gì được, toàn là do Công Nghi Giác nổ thêm thôi.” Ứng Thành Hà, “Công Nghi Liễu qua đời lâu như thế, hậu duệ của ông ấy còn trông coi tòa nhà này thì họ tìm thấy từ sớm mới phải.”

Tầng 7 chắc là phòng làm việc của cơ giáp sư, một gian phòng lớn trống hoác, đồ đạc bên trong đã được dọn sạch khi rút lui, nhưng lại còn không ít giấy vụn.

Vệ Tam khom lưng nhặt lên xem, có giấy quảng cáo thời đại đó, có một ít thứ nói nhảm này nọ do cơ giáp sư viết, chả liên quan gì đến cơ giáp, khó trách bị vứt ở đây.

“Công Nghi Liễu có phòng làm việc của mình không?” Vệ Tam hỏi Ứng Thành Hà.

“Ngay tại lầu 7.” Ứng Thành Hà suy nghĩ một chút, “Công Nghi Giác nói hiện tại gia tộc cậu ta đều duy trì thói quen này, tất cả cơ giáp sư giỏi nhất sẽ ở tầng 7.”

Ba người tìm thấy phòng số 7, bên trong trống cũng trống không, thậm chí ngay cả một tờ giấy ruỗng nát cũng chả có.

“Hình như không có gì đặc biệt.” Hoắc Tuyên Sơn quan sát một vòng bảo.

Ứng Thành Hà gõ một vòng quanh bức tường, cũng không tìm thấy bất cứ điều gì khác lạ: “Chúng ta đi nơi khác xem xem.”

Vệ Tam đứng dưới lỗ thông hơi trong phòng, đột nhiên hỏi hai người bên cạnh: “Hai người có ngửi thấy mùi gì không?”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Khán giả Liên bang: Các thành viên của Trường Quân sự Damocles rất lộn xộn nhưng chỉ muốn xem bọn họ.

Chương 90

“chạy, mau chạy đi”

“Mùi gì?” Hoắc Tuyên Sơn đi tới hít hà, không ngửi thấy bất kỳ mùi nào.

Vệ Tam đứng tại chỗ vẫn ngửi thấy mùi: “Mùi hôi thối.”

“Chỗ này đã không có ai vào trong thời gian dài, cũng chưa từng có xác chuột này nọ.” Ứng Thành Hà ngẩng đầu nhìn lỗ thông hơi trên trần nhà, “Nhưng chỗ này thì rất dễ có.”

“Không chỉ mùi hôi thối, mà còn...” Vệ Tam dừng một chút, không nói gì nữa.

Hai người bên cạnh cũng phản ứng lại, trong lúc nhất thời phòng số 7 vô cùng yên tĩnh. Cuối cùng vẫn là Ứng Thành Hà mở miệng: “Mặc quần áo bảo hộ và mang mặt nạ cho tốt rồi theo lý không ngửi thấy mùi gì, mặt nạ của cậu bị hỏng à?”

Mặt nạ lọc phân tử cao này sẽ lọc tất cả các phân tử kỳ lạ trong không khí, chỉ để lại các thành phần không khí có lợi cho cơ thể con người, làm bọn họ không ngửi thấy bất kỳ mùi đặc biệt nào dù là hôi thối.

Vệ Tam đưa tay tháo mặt nạ ra ngay và ngửi mùi trong không khí. Hoắc Tuyên Sơn cũng tháo mặt nạ xuống, còn Ứng Thành Hà bên cạnh đã rút mặt nạn của Vệ Tam để kiểm tra, không phát hiện mặt nạ của cô bị hỏng hóc.

Hai người đứng trong không khí độc ngửi một hồi, Vệ Tam xác định: “Là một mùi hỗn hợp giữa hôi thối và thơm, truyền từ trên cao xuống.”

Ứng Thành Hà cũng lấy mặt nạ ra ngửi thử: “ Tôi không ngửi thấy, mùi từ đâu ra ta?”

Ba người không thể tìm thấy một lời giải thích hợp lý nhưng bây giờ có một điều quan trọng hơn: tại sao cách mặt nạ nhưng Vệ Tam có thể ngửi thấy mùi này?

“Đổi mặt nạ.” Hoắc Tuyên Sơn đổi mặt nạ của mình cho Vệ Tam,

“Thử xem có thể ngửi thấy được nữa không?”

Vệ Tam mang nó ngay ngắn: “Không.”

“Tôi cũng không ngửi thấy bất kỳ mùi nào.” Hoắc Tuyên Sơn sau khi đeo xong cũng cho biết.

Ba người cuối cùng quyết định tiếp tục đi lên, để xem họ có thể tìm thấy bất cứ điều gì đặc biệt. Vệ Tam đưa tay ấn lên tầng 40 trong thang máy, cũng là tầng cao nhất mà thang máy của tòa cao ốc này có thể đi lên. Xa hơn nữa thì cao ốc đã xẹo xọ ra ngoài, lúc nào cũng đổ xuống được.

“Tôi lại ngửi thấy.” Vệ Tam ấn xong thang máy, “Hình như ở trên đó.”

Hoắc Tuyên Sơn và Ứng Thành Hà không có nghi ngờ, Vệ Tam là siêu 3S, hơn nữa rất có thể sẽ trở thành dạng vừa thợ vừa chiến sĩ trong tương lai, cô nhạy bén hơn là chuyện bình thường.

Thang máy vừa mở ra, Vệ Tam dẫn đầu đi ra ngoài. Cô kéo thẳng mặt nạ xuống, đứng bên ngoài ngửi ngửi rồi lại quay đầu nhìn về phía một chỗ khác.

Ứng Thành Hà đi theo cũng tháo mặt nạ, tranh thủ thời gian ngửi xem. Không biết tại sao anh có một cảm giác mình đã nghe thấy cái mùi này ở đâu rồi.

Là nghe nói, không phải ngửi được.

Mùi hôi thơm, có người nào đó đã từng mô tả cho anh nghe nhưng trong lúc bất chợt, anh chẳng nhớ nỗi.

“Từ bên kia truyền tới?” Hoắc Tuyên Sơn đi theo Vệ Tam, nhìn nửa phần trên lầu đã nghiêng xuống phía dưới.

Vệ Tam gật đầu: “Ở bên trong.”

Mấy người nương theo hành lang nghiêng đi nhanh lên, bước chân cứ như bay. Ứng Thành Hà bị kẹp ở giữa hai người còn lại, cánh tay anh bị xách, thậm chí bàn chân còn chẳng chạm đất.

Ứng Thành Hà: “…”

Tuy nhiên anh không phản đối, bởi vì Vệ Tam không đeo mặt nạ và liên tục hít phải không khí độc hại.

“Còn ở trên đó.” Vệ Tam ngẩng đầu nhìn thoáng qua.

Cơ giáp không bung ra được ở chỗ này, chỉ có thể tự con người đi lên, nhưng cô cảm thấy nguồn gốc mùi kia không phải ở trên nóc nhà.

Nửa tiếng sau, ba người cuối cùng đã dừng lại ở tầng 57.

“Tôi cảm thấy ở tầng này.” Vệ Tam đeo mặt nạ, “Chúng ta tìm xung quanh xem.”

Kiến trúc của chỗ này đã nửa ngang sang một bên, ba người dựa vào nhau chậm rãi di chuyển.

“Càng ngày càng gần.” Vệ Tam ra hiệu bọn họ rẽ về phía một hành lang.

Lúc này bọn họ đang đi trên vách tường ở một bên hành lang, đi khoảng sáu mươi mét, Vệ Tam dừng lại, cô bảo hai người ngẩng cúi đầu nhìn xuống chân: “Ở đây.”

Dưới chân là một cánh cửa đặc biệt, không thể mở bằng sức mạnh.

Ứng Thành Hà ngồi xổm xuống lấy tay lau bụi trên ổ khóa xác minh bên cạnh cửa. Chờ cái đó lộ ra bộ dáng ban đầu, anh ngẩng đầu lên: “Là khóa mật mã.”

Vệ Tam cũng ngồi xổm xuống theo: “Có mở ra được không?”

Ứng Thành Hà bấm vài cái thấy khóa xác minh sáng lên, năng lượng ở đây chắc tồn tại nhưng độc lập với năng lượng của tòa nhà: “Mật mã đồng tử và mật khẩu khách truy cập.”

Anh đã chọn mật khẩu khách truy cập.

Một giọng nói truyền đến: “Nói mật khẩu của tôi.”

“Vừng ơi mở ra.” Vệ Tam theo bản năng thốt ra một câu.

Ứng Thành Hà và Hoắc Tuyên Sơn đều nhìn về phía Vệ Tam, hiển nhiên cảm thấy kỳ quái với những lời này của cô.

“Mật khẩu thất bại, còn 2 cơ hội khác.” Là một giọng nói của một người đàn ông.

Ba người: “...”

Ứng Thành Hà nghiêm túc suy nghĩ một chút: “Công Nghi Liễu trâu bò nhất?”

“Mật khẩu thất bại, còn 1 cơ hội khác để khen tôi vô dụng.”

Vệ Tam: “Ngư Thanh Phi trâu bò hơn cậu.”

Hoắc Tuyên Sơn đứng bên cạnh không hiểu ra sao, ba lần nhập mật khẩu đã bị hai người này nhẹ nhàng giày vò xong chưa đến một phút, chẳng lẽ không nên cố gắng suy nghĩ mật khẩu là gì sao?

Chậm chạp không có lời báo thất bại lần thứ ba, nhưng cánh cửa cũng chả mở. Ngay khi ba người nghĩ rằng năng lượng đã cạn kiệt, khóa đột nhiên mở ra.

Hoắc Tuyên Sơn: “???” Mở ra được thật kìa.

Khi mở khóa còn kèm theo một câu nói: “Công Nghi Liễu, sớm muộn gì cậu cũng mạnh hơn Ngư Thanh Phi!” Trong giọng nói tràn đầy động viên, vô cùng cổ vũ lòng người.

Ứng Thành Hà: “...” Hóa ra các bậc thầy đều có cái dạng như này cả, người sau còn quái dị hơn người trước.

“Loại mật khẩu này mà cậu còn nghĩ tới được.” Hoắc Tuyên Sơn giơ ngón cái cho Vệ Tam.

Vệ Tam nhướng mày: “Cậu nên hỏi vì sao Công Nghi Liễu lại thiết lập loại mật khẩu này này.”

Ba người đứng bên cửa, xoay người cúi đầu nhìn vào trong rồi tất cả đều sửng sốt: Trạng thái bên trong phòng này y như cái phòng đã xem trước đó, mọi thứ về cơ bản đã được di chuyển nên trống rỗng, nhưng tại thời điểm này căn phòng lại tỏa ra ánh tím tù mù yếu ớt.

Công Nghi Liễu qua đời đã lâu lắm rồi, thêm chuyện nhà họ Công Nghi từng làm việc ở đây một thời gian dài, có cái gì quan trọng cũng sẽ bị bọn họ mang đi. Vệ Tam đi tới, một nửa là thật lòng muốn thăm

dò, nửa còn lại thuần túy là xuống đây chơi, nên cô rất buông lỏng.

“Ở trong đó đấy, tôi xuống xem một tí.” Vệ Tam muốn bám lấy cánh cửa đi xuống.

“Đừng.” Ứng Thành Hà kéo cô, “Chờ đã.”

Anh luôn cảm thấy mình phải lập tức nhớ tới chuyện đã nghe về loại mùi thối xen lẫn mùi thơm này ở đâu.

Hoắc Tuyên Sơn nhảy đến bên cửa bên kia, khom lưng nhìn vào trong, giọng nói cũng dần nghiêm túc: “Các cậu lại đây xem một chút.”

Vệ Tam và Ứng Thành Hà nhảy qua, nhìn về phía trong cửa: Hồi trước bên trong có là một mặt của bức tường, bây giờ bởi tòa nhà oằn xuống mặt đất khiến góc tường gần trần nhà có một cây nấm hơi trong suốt màu tím mọc ra.

Ứng Thành Hà: “... Tôi nghĩ chúng ta toi đời rồi.”

“Cái gì?” Vệ Tam không hiểu.

Ứng Thành Hà cũng chưa kịp nói đã nhảy thẳng xuống.

“Thành Hà?!” Hoắc Tuyên Sơn theo bản năng nhảy theo.

Sau khi Ứng Thành Hà nhảy xuống, anh xông thẳng tới nấm trong suốt màu tím, cẩn thận lại nhanh chóng tháo nó ra và bỏ vào trong túi chuẩn bị chiến đấu. Kế đó anh la to với Vệ Tam và Hoắc Tuyên Sơn: “Đi nhanh lên, chúng ta nhảy vào cơ giáp ngay và mau trốn đi!”

Vệ Tam và Hoắc Tuyên Sơn cũng không hỏi, ba người lao ra khỏi phòng, chạy ra khỏi hành lang, thả thẳng cơ giáp ra tại chỗ.

Cơ giáp có thể tích lớn mà họ lại lao ra như vậy đã làm sập luôn nửa tòa nhà này.

Ở sảnh tầng 1 phía dưới, Kim Kha và những người khác nghe thấy âm thanh bèn lập tức bật chế độ chiến đấu, chạy ra khỏi đại sảnh.

“Kim Kha, chúng ta lao về đích thôi, xong đời rồi!”

Vừa hội tụ, Ứng Thành Hà lập tức hô to.

“Mấy cậu đã làm gì?” Kim Kha hỏi.

Đầu Ứng Thành Hà đầy mồ hôi trong khoang cơ giáp, anh nhanh chóng đáp: “Tụi này tìm được một gốc nấm dịch tím, không kịp rồi, chúng ta đi trước rồi nói sau.”

Khoảnh khắc nhìn thấy nấm dịch tím anh mới nhớ ra rằng mình từng nghe qua trong quá trình giảng dạy của Ngư Thanh Phi, nhưng lúc đó Ngư Thanh Phi chỉ để cập làm Ứng Thành Hà cũng không chú ý.

Kim Kha tính ra con đường có xác suất đụng phải ít tinh thú trong nháy mắt, mang theo đội ngũ trường Quân sự Damocles chạy trốn khỏi nơi này.

Trong buổi phát sóng trực tiếp, hai người giải thích cau mày nhìn đội ngũ trường Damocles chật vật chạy trốn, cũng không rõ nấm dịch tím là cái gì.

Hai người giải thích tạm thời rời khỏi bục, cho người đi tìm Ngư Thiên Hà tới đây.

Mười phút sau, Ngư Thiên Hà chạy tới với cái đầu rối bù, ngay cả giày cũng chỉ mang một chiếc: “Nấm dịch tím ở đâu?”

Ứng Nguyệt Dung chỉ vào màn hình ánh sáng của trường Damocles trên tường: “Trong đội của bọn họ, không biết trên người ai.”

Ngư Thiên Hà chỉ có thể nhìn thấy bọn họ đang chạy, bà cúi đầu mở video trực tiếp mình đã đăng ký trên Truyền thông Lam Phạt, như vậy là có thể xem cảnh phát lại. Bà kéo thanh tiến độ về trước và nghe thấy lời Ứng Thành Hà nói.

“Bậy bạ!” Ngư Thiên Hà phẫn nộ với hành động của ba người này, nhất là Ứng Thành Hà, “Nếu Ứng Thành Hà biết nấm dịch tím nên thông báo cho chúng ta thu trước, chứ giờ xem đang làm cái gì đây? Một cơ giáp sư lại làm ra lựa chọn này trong trận đấu! Đặt trường của mình và các trường khác ở đâu?”

Ứng Nguyệt Dung và Tập Hạo Thiên vẫn không rõ lửa giận của Ngư Thiên Hà.

“Dịch tím bên trong nấm dịch tím có thể dung nhập vào vật liệu cơ giáp, chỉ cần một giọt là có thể làm cho độ dẻo dai của cơ giáp được

phát huy đầy đủ, thậm chí nếu đạt tới một lượng nhất định thì có thể nâng cao phẩm chất cơ giáp, tức là làm tăng cấp. Mà chất lỏng này cũng có sức hấp dẫn trí mạng đối với tinh thú, có thể làm cho cấp tinh thú tăng lên." Ngư Thiên Hà bình phục tâm tình, song bèn dùng giọng nặng nề giải thích, "Hiện tại bọn họ chẳng khác nào mang theo bom, tất cả tinh thú trên đường đua thung lũng mưa sẽ chạy về phía bọn họ hết."

Dịch tím chỉ có hiệu quả đối với tinh thú và cơ giáp, vô dụng với người, cũng không cách nào tăng lên cảm giác của con người hơn nữa cũng chưa từng xuất hiện trong Liên bang, nên chỉ có một bộ phận nhỏ cơ giáp sư đứng đầu mới biết được nấm dịch tím.

Bây giờ chỉ có thể thấy may vì bên ngoài đường đua đã thiết lập một rào cản, tinh thú của Sao Cốc Vũ tạm thời chưa ngửi thấy mùi này, nhưng tối đa chỉ có ba ngày.

"Nhà họ Ngư có hộp chuyên dụng để thu cất nấm dịch tím, có thể che chắn sự hấp dẫn này. Tôi xin tạm rời khỏi Sao Cốc Vũ, trở về nhà họ Ngư đây." Ngư Thiên Hà nói nghiêm túc.

Hậu trường trải qua một trận xôn xao, họ cũng hiểu được mức độ nghiêm trọng của sự việc, quân đội lập tức phái người hộ tống Ngư Thiên Hà về nhà họ Ngư.

Các giáo viên dẫn đội của trường Damocles đã tụ tập với nhau vào đêm hôm khuya khoắt với một cái nhìn khác nhau.

"Lần này vì sao Thành Hà lại làm xằng thế này? Loại vật này mà tự mình hái thì kế tiếp tính sao bây giờ?"

Dù cho bọn họ không nhìn thấy ba đứa nhỏ lấy được nấm dịch tím làm sao, nhưng chỉ có một số ít cơ giáp sư biết được. Nay trong ba người chỉ có Ứng Thành Hà là cơ giáp sư, việc này hiển nhiên là do em ấy làm.

"Kim Kha cũng vậy, nghỉ ngơi thật tốt không được à, nhất định phải muốn bọn họ đi làm cái gì mà 'đào báu vật', ăn no rững mỡ à?"

"Trận này khỏi nghĩ tới thứ hạng rồi, tôi chỉ hy vọng bọn họ có thể đi ra bình an. Ngư Thiên Hà đã trở về, xem ra không có hộp che chắn thì mức độ nghiêm trọng của sự tình tuyệt đối vượt quá tầm kiểm soát của chúng ta."

Các thầy cô chỉ cần nghĩ về những tin tức vừa được biết là họ đã hãi hùng khiếp vía: Lần này đám sinh viên không phải là chọc tổ ong vò vẽ mà là đâm thủng bầu trời rồi!

Giải Ngữ Mạn và Hạng Minh Hóa liếc nhau, bọn họ ngược lại biết mục đích vì sao Ứng Thành Hà làm như vậy.

Vệ Tam là một chiến sĩ độc lập cấp siêu 3S, nếu có thể dùng vật liệu này trên cơ giáp của cô, thực lực ắt sẽ được tăng lên.

Tuy nhiên nó vẫn quá mạo hiểm, vì chuyện này không chỉ đe dọa toàn đấu trường mà còn có toàn độ địa phương Sao Cốc Vũ.

Trong cuộc đua, trường Quân sự Đế Quốc.

Ứng Tinh Quyết nhìn thật sâu vào một hướng nào đó, cuối cùng xoay người nói với các thành viên chủ lực: “Chúng ta tăng tốc đi tới đích.”

Cơ Sơ Vũ: “Không tìm tinh thú nữa?”

“Đi thẳng đến đích.” Theo lệnh của Tinh Quyết, tất cả các thành viên đứng dậy và chạy đi.

...

“Nơi này tạm thời không có tinh thú, chắc cũng không có cây biến dị.” Kim Kha ra hiệu mọi người có thể dừng lại.

Ứng Thành Hà lấy ra nấm dịch tím để Kim Kha bảo quản, đồng thời dùng cảm giác dựng lên hàng rào nhằm cố gắng ngăn mùi tỏa rộng ra ngoài, toàn bộ thành viên vẫn duy trì chế độ cơ giáp chiến đấu như cũ.

Anh chạy vào cơ giáp của mình, dùng tốc độ tay nhanh nhất kể từ khi mình sinh ra nhằm mở rộng khoang cơ giáp, làm cho không gian của nó lớn hơn.

“Vệ Tam, cậu tới bảo vệ tôi.” Ứng Thành Hà cải tạo xong thì nó có thể cho hai người đi vào, nhưng khả năng phòng thủ hoàn hảo của Rùa Bất Tử đã bị phá hủy.

Ứng Thành Hà đầu tiên cầm lại nấm dịch tím và vẫn để cho hàng rào cảm giác của Kim Kha tiếp tục đứng bên ngoài cơ giáp của mình; kế đó anh giải thích với đám người Kim Kha, cũng cố ý nói cho người

ngoài ống kính: “Ngư Thanh Phi từng dạy cách tạm thời chế tạo công cụ che chắn mùi nấm dịch tím phát ra, tôi đi vào làm ra công cụ, đảm bảo chúng ta không bị tinh thú phát hiện hai ngày. Vệ Tam ở bên trong điều khiển cơ giáp.”

Giống như khoang hai người mà trường Đế Quốc dùng lúc trước, mục đích là để tiết kiệm năng lượng nên phòng hộ của cơ giáp cũng được đưa cho chiến sĩ độc lập lái, tăng thêm thời gian cho cơ giáp sư làm một số việc cần thiết khi họ còn đang đi đường.

Đội ngũ trường Damocles tiếp tục chạy đi, Vệ Tam tiến vào cơ giáp rồi thì người lái cơ giáp vẫn là Ứng Thành Hà.

“Vệ Tam, tôi nói cậu làm.” Ứng Thành Hà cho rằng Vệ Tam có thể làm ra hộp che tốt hơn. Ngư Thanh Phi chỉ thuận miệng nói qua một câu khi ở bên ngoài đột nhiên gặp phải nấm dịch tím mà trong tay lại không có vật liệu thì cần phải làm sao.

Lúc ấy Ứng Thành Hà nghe Ngư Thanh Phi giảng bài về công cụ che, trọng điểm không phải là nấm dịch tím, nên anh cũng không nghĩ tới thật sự có một ngày mình sẽ thấy nó mà còn thấy nhanh như vậy.

Nếu họ không mở cánh cửa đó, nấm dịch tím có thể dần dà bị hư hỏng và biến mất trong góc tối không người. Những cánh cửa và bức tường đó đã được Công Nghi Liễu cố ý làm. Không ai có thể tưởng tượng được rằng ông sẽ trồng nấm dịch tím ở góc trần nhà.

Thời gian sinh trưởng của nấm dịch tím rất lâu, và, ngoại trừ Ngư Thanh Phi đã nhìn thấy thì chẳng còn ai khác. Chẳng dè được chả ai nhìn thấy, chẳng dè được Công Nghi Liễu làm ra bào tử của nấm dịch tím.

“Bên trái của cậu là một khối bảo vệ vừa được tháo ra của Rùa Bất Tử, còn có nguồn năng lượng này, hòa nhập cảm giác của cậu…” Ứng Thành Hà nói cẩn thận.

Khối giáp bảo vệ mà anh đã tháo là một trong những miếng giáp bảo vệ ở trái tim của Rùa Bất Tử, là mảnh tốt nhất trong tất cả các vật liệu.

...

Khoảng thời gian này đối với Kim Kha và Vệ Tam đều là tra tấn.

Để không chomùi nấm dịch tím phát ra, Kim Kha đã xây dựng hàng rào cảm giác đến giới hạn tối đa; còn Vệ Tam dưới sự hướng dẫn của Ứng Thành Hà đã đổ cảm giác của mình vào cái hộp làm bằng lớp bảo vệ và năng lượng.

“Bây giờ có đủ chưa?” Vệ Tam đưa tay sờ lấy máu dưới mũi mình, hỏi Ứng Thành Hà.

“Cậu bỏ nấm dịch tím vào thử.”

Vệ Tam nghe lời lấy nấm dịch tím, đầu nấm trong suốt, có thể nhìn thấy rõ rành chất lỏng màu tím bên trong đang chậm rãi lưu động, hơn nữa còn phát ra ánh sáng khi có khi không.

Cô dời mắt, đặt nấm dịch tím vào hộp.

“Thế nào rồi? Cậu có thể ngửi thấy được mùi nữa không?” Ứng Thành Hà hỏi.

Thấy Vệ Tam lắc đầu, anh bèn thở phào nhẹ nhõm.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Tại sao tôi không được học cái này? Chắc chắn Ngư Thanh Phi phân biệt đối xử!

Chương 91

“xếp hạng không còn tính”

Sau khi hộp che chắn tạm thời của họ đã hoàn thành, các nhân viên chịu trách nhiệm tái chế tài nguyên bên ban tổ chức đã chủ động xuất hiện.

“Sinh viên trường Quân sự Damocles, em có muốn dùng nấm dịch tím đổi lấy tài nguyên hay không.” Nhân viên khuyên nhủ, “Cơ giáp sư các em nên biết chỗ đáng sợ của nấm dịch tím, hiện tại giao cho chúng tôi mang ra ngoài thì hàng rào của đường đua Cốc Vũ có thể ngăn tinh thú ở đây ngửi thấy mùi nấm. Các em không chỉ có thể tiếp tục thi đấu, còn có thể đổi lấy một lượng tài nguyên lớn.”

“Các anh lấy ra không phải vẫn hấp dẫn tinh thú như thường à?” Ứng Thành Hà hỏi ngược lại, “Tinh thú của Sao Cốc Vũ nhiều hơn so với đường đua Cốc Vũ, các anh vì một cây nấm dịch tím mà khiến cả tinh cầu lâm vào bạo động?”

Nhiều tinh thú như vậy trên Sao Cốc Vũ mà cùng chạy về một chỗ, không có đội ngũ quân khu cỡ lớn, e là người trên Sao Cốc Vũ sẽ bạo loạn thật vì biến thành thức ăn trong miệng tinh thú.

Nhân viên: “... Bây giờ cô Ngư Thiên Hà đã trở về lấy hộp che, chúng tôi có lòng tin tạm thời niêm phong nấm dịch tím thật tốt.”

“Không cần câu.” Kim Kha không đồng ý, “Em nhớ quy định điều 208 của cuộc thi, trong cuộc thi, sinh viên trường quân sự có đổi tài nguyên hay không là lựa chọn tự nguyện. Chúng em chọn không đổi.”

Các giải đấu ban đầu, mấy trường quân sự chém giết tinh xong đều tự mình xử lý, sau đó làm thành vật liệu để dùng. Sau đó hệ thống đổi đồ mới dần dần hình thành, ban tổ chức quân khu phối hợp với nhau cho thu một khoản phí nhất định để đổi tài nguyên cho các trường quân sự, để bọn họ có thể sài tại chỗ nhanh nhất.

Về phần phí xử lý, đó là một số vật liệu đã qua xử lý.

Nhân viên: “Sinh viên trường Damocles, tôi nhắc nhở một lần nữa rằng nếu giao cho chúng tôi để trao đổi tài nguyên, các em có hy vọng giành chiến thắng trong trận đấu này.”

“Nói không giao chính là không giao, sao mấy anh cứ ỷ vào chuyện đó thế?” Liêu Như Ninh không kiên nhẫn nên đáp trả, “Dù chúng em thua cũng không giao.”

Nhân viên: “... Hy vọng các em không hối hận.”

Mấy nhân viên ngồi trên máy bay rời khỏi đây, bóng lưng hiện vẻ tức giận đùng đùng.

Sau khi họ rời đi, Ứng Thành Hà mới nói: “Hiệu quả tối đa của hộp che tạm thời chỉ có hai ngày, sau đó mỗi phút trôi qua sẽ thu hút một lượng lớn tinh thú đến.”

“Không thể làm một hộp che tạm thời nữa?” Hoắc Tuyên Sơn hỏi.

Ứng Thành Hà lắc đầu: “Mùi nấm dịch tím rất đặc biệt, dùng một lần hộp che chắn tạm thời thì sau đó dùng nữa cũng chả còn hiệu quả.”

Kim Kha suy nghĩ một chút mới hỏi: “Công Nghi Liễu trồng bào tử, nhưng chả nghĩ tới tác dụng phụ này của nấm dịch tím? Các cậu tìm thấy ở đâu mà không có hộp che?”

“Chắc là phòng làm việc trước kia của Công Nghi Liễu. Ông ấy trồng ở góc tường trần nhà, tôi nghi ngờ bên trong tường có thành phần đặc thù gì đó.” Ứng Thành Hà giải thích, “Khi đi vào, tôi đã quan sát cửa, đúng là vật liệu đặc thù, nhưng quan trọng là chất đó được thêm vào giữa lớp ghép, cắt đi cũng vô ích.”

Anh cho Vệ Tam bỏ cảm giác của mình vào giữa lớp vật liệu của cái hộp che cô vừa làm để tạm thời che mùi nấm, cũng giống cách làm trong phòng làm việc của Công Nghi Liễu.

Tường và lớp giữa của phòng làm việc của Công Nghi Liễu đã được bỏ vật liệu đặc biệt mới đạt được hiệu quả trong chuyện ngăn mùi nấm dịch tím. Chẳng qua Ứng Thành Hà suy đoán một khi phá hủy, vật chất ở giữa tiếp xúc với môi trường bên ngoài bấy giờ sẽ lập tức mất hiệu lực.

Nhân viên vừa rồi đến lấy đồ đổi đã nói cô Ngư trở về lấy hộp che, Ứng Thành Hà hoài nghi phòng làm việc của Công Nghi Liễu là phiên bản phóng đại của hộp che do Ngư Thanh Phi làm ra.

Cho dù Công Nghi Liễu không phải là fan của Ngư Thanh Phi thì vẫn

lấy Ngư Thanh Phi làm mục tiêu phấn đấu, đúng là cảm động trời đất khi mình khắc khổ. Chưa kể ngay cả mật khẩu mở khóa cũng tràn đầy nhiệt huyết rồi ông cũng có tiền nữa, thì quá đơn giản để ông làm ra hộp che phóng đại như cái Ngư Thanh Phi đã làm.

Hơn nữa Ứng Thành Hà nghi ngờ đêm qua khi bọn họ vừa mới tới là cây nấm cũng vừa chín, bây giờ càng về sau thì mùi nấm càng nồng, sức hấp dẫn đối với tinh thú càng chết người. Ứng Thành Hà chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng kia là mồ hôi sau lưng đã túa.

Lần này thật... Một khi làm không tốt sẽ rồi đời luôn.

Ứng Thành Hà nhìn thoáng qua mấy người bên cạnh và hơi bình tâm lại.

Hái cũng đã hái rồi, cứ vậy đi.

Kim Kha nhanh chóng tính toán xong và bảo: "Dùng tốc độ cao nhất trong trạng thái cơ giáp đi về phía trước cũng phải hơn hai ngày, chắc chắn sẽ hấp dẫn tinh thú. Hơn nữa càng đến gần đích, tinh thú cấp cao càng dễ xuất hiện. Từ giờ trở đi, đội chủ lực tụi mình mang theo nấm dịch tím dùng tốc độ tối đa chạy tới đích. Nếu đến lúc đó tất cả tinh thú sẽ bị chúng ta hấp dẫn thì đội tuyển trường tụt lại phía sau sẽ tránh được vị trí tinh thú cấp cao có thể xuất hiện. Các cậu ấy giữ khoảng cách với chúng ta, không cần phải lãng phí năng lượng nữa."

Bây giờ chỉ mới ở đấu trường thứ ba trong mười hai trận, không thể để tất cả các cơ giáp vào trạng thái bay, bay đến đích, bằng không cũng chả đủ năng lượng cho đấu trường thứ tư, họ sẽ bị loại ngay.

"Anh Thân Đồ, đội tuyển trường giao cho anh." Trước khi rời đi, Kim Kha dặn dò, "Các anh cố gắng lưu lại hậu phương càng nhiều càng tốt, không được rơi vào bầy tinh thú."

Thân Đồ Khôn đồng ý: "Mấy em chú ý an toàn."

Năm người tiến vào cơ giáp và bay về phía đích ở tốc độ tối đa, năng lượng cũng vì thế đã tiêu thụ với số lượng lớn.

"Có tinh thú ở phía sau." Kim Kha mở miệng.

"Hướng về phía mùi hương dính trên người chúng ta." Ứng Thành Hà không lấy làm bất ngờ, sự hiểu biết của anh về nấm dịch tím chỉ

giới hạn ở một câu nói mà Ngư Thanh Phi thuận miệng thốt ra. Song, có nhiều nguyên liệu như vậy sẽ luôn có tình huống tương tự, chẳng qua chả có sức hấp dẫn điên cuồng như nấm dịch tím. Anh cứ thế mà suy ra nên cũng có tí khái niệm, "Đêm qua, khi đó nấm dịch tím vừa mới hoàn thiện nên mùi không nồng nặc như vậy, mùi trên người chúng ta ngó bộ đã hấp dẫn một ít tinh thú cấp S."

Hành động của bọn họ chẳng tính là chậm, thêm chuyện nấm dịch tím vừa hoàn thiện nên mùi trên cơ thể không nồng đậm. Những tinh thú cấp cao kia mà chả xác nhận được tình huống thì chẳng dễ dàng mạo hiểm rời khỏi lãnh địa của mình; trừ phi hộp che tạm thời mất hiệu lực, khi đó mùi nấm dịch tím hoàn toàn xuất hiện thì mới là tai họa.

Bây giờ chỉ có một số tinh thú cấp S nhạy cảm với mùi sẽ đi về phía bọn anh mặc kệ cả thảy.

"Chúng ta hãy đi trước, chờ bọn chúng đuổi kịp hẳng tính." Kim Kha để mấy người tiếp tục tiến lên.

...

"Các chủ, có chút không đúng." Lộ Thời Bạch đứng trên một công trình kiến trúc đứt gãy một lúc lâu.

Tông Chính Việt Nhân nắm thương dài, mở mắt ra: "Cái gì không đúng?"

"Trường Đế Quốc không có bất kỳ động tĩnh gì từ khuya hôm qua đến bây giờ." Lộ Thời Bạch cau mày, trường Đế Quốc sẽ chém giết rất nhiều tinh thú ở mấy trận trước để tích lũy tài nguyên, đến đấu trường sau lại một lần nữa kéo dài khoảng cách với các trường quân sự khác. Nhưng từ đêm qua đến hôm nay thì chả có tin gì từ họ.

"Có lẽ đang nghỉ ngơi." Cơ giáp sư Quý Giản suy đoán.

Lộ Thời Bạch lắc đầu: "Một điều nữa, một số tinh thú cấp S dường như đang tụ tập theo một hướng nào đó."

Phạm vi cảm giác của chỉ huy chính cũng tiến bộ theo từng đấu trường, Lộ Thời Bạch có thể cảm nhận được phía trước có tinh thú cấp S không ngừng gia tăng.

"Thủ đoạn mà trường Đế Quốc dùng...." Tông Chính Việt Nhân nói,

“ở trận đầu tiên là cho thành viên đội tuyển trường dụ dỗ bầy tinh thú nơi nơi, lần này sẽ không khác lắm.”

Lộ Thời Bạch lâm vào suy tư, anh không thể nói rẽ rọt được, chỉ mơ hồ cảm thấy một cái gì đó sểnh ra khỏi bàn tay.

...

Bên ngoài đấu trường cũng chẳng tĩnh trí như thế, thậm chí còn xảy ra tranh chấp.

“Sinh viên trường Damocles các người đâm một cú lớn như vậy lỡ mà làm không tốt, không riêng gì các sinh viên của mấy trường khác bên trong cuộc đua, ngay cả Sao Cốc Vũ bị liên đới cũng xảy ra chuyện không may!” Giáo viên trường Samuel vỗ bàn tràn đầy lửa giận, “Kết quả trận đấu này dù thế nào đi nữa thì trường Damocles không thể xếp trước các trường khác.”

Ông ta đã ghen tị với đội Damocles một nửa khi họ lấy được vật liệu huyền thoại này, một nửa còn lại bởi vì tiếp theo, cái hộp che thất bại trong tay đội chủ lực Damocles sẽ thu hút tất cả các tinh thú cấp cao trong đường đua đi tới. Cho dù đội chủ lực Damocles chết hay còn sống, chắc chắn sẽ chặn đường của Samuel phía sau.

Phía trường South Pasadena đồng ý với lời nói của Samuel: “Học trò của mấy anh chị có hành động quá liều lĩnh, hoàn toàn chẳng màng đến những người ở các trường khác trên sân. Thậm chí không muốn đổi nấm dịch tím lấy tài nguyên, bỗng dưng gây nguy hiểm cho tất cả mọi người trong sân đấu. Sau trận đấu này, họ chắc chắn phải trả giá tương ứng.”

“Lời này của các anh rất thú vị.” Hai tay Giải Ngữ Mạn khoanh trước ngực, trên mặt mang theo nụ cười rét lạnh, “Vào sân thi đấu còn phải lo đến sống chết của mấy trường khác, có phải sinh viên các anh bị thương thì sinh viên trường Damocles chúng tôi phải đi thăm hỏi chăng? Trước kia thấy mấy người cũng không nhắc tới chuyện đội mình mang lại rắc rối gì cho các trường quân sự khác, giờ làm sao? Đến lượt Damocles chúng tôi thì mấy anh đã không muốn à?”

Giáo viên của Viện Bình Thông lên tiếng: “Lần này có tính chất khác nhau, thậm chí còn tồi tệ hơn. Chuyện của trận trước đã giải quyết ở trận trước, bây giờ sinh viên của chị không suy nghĩ kỹ mà lấy nấm dịch tím, không muốn đổi tài nguyên là đã đe dọa toàn bộ Sao Cốc Vũ.”

“Nói trắng ra, các anh ghen tị?” Giải Ngữ Mạn cười nhạo, “Bọn họ dựa vào năng lực của mình tìm được nấm dịch tím, đổi hay không đều là chuyện thuộc quy tắc. Làm sai ở đâu? Sau khi đổi lấy những tài nguyên kia rồi để mấy anh phân chia à?”

Giáo viên viện Bình Thông nhíu mày: “Đổi nấm dịch tím lấy tài nguyên rồi thì trường Damocles chắc chắn sẽ có được nguồn tài nguyên tương đương, cực kỳ có lợi cho các trận đấu tiếp theo, đó là giao dịch công bằng. Huống hồ phòng tài nguyên là do năm trường quân sự cùng quản lý, dù có chia chác cũng có một phần Damocles mấy cô.”

“Xin đừng quên rằng nấm dịch tím đến từ đâu, đây là đồ của nhà họ Công Nghi chúng tôi.” Một giáo viên tại Trường Quân sự Đế Quốc nói.

“Tòa nhà đó nằm trong đường đua Cốc Vũ, không còn thuộc về họ Công Nghi nữa, tức là nấm dịch tím cũng không thuộc về mấy anh chị.” Giáo viên South Pasadena phản bác.

Bây giờ trường Damocles đã nắm nấm trong tay, các trường khác vẫn còn cơ hội để phân phối, nếu được trường Đế Quốc mua lại, ắt nấm dịch tím sẽ rơi vào tay họ Công Nghi.

Hạng Minh Hóa nói với mấy giáo viên: “Chúng ta nhìn tình huống tiếp theo trước đã, có lẽ sẽ không xảy ra chuyện.”

Người nhà họ Công Nghi một lần nữa lên tiếng: “Bọn nó không thể đến đích trong vòng hai ngày, ngay cả khi đến được cũng không thể để cho tụi nó ra ngoài.”

Giải Ngữ Mạn vỗ bàn: “Ý anh là sao?”

“Ý anh là sao? Trước khi Ngư Thiên Hà lấy được hộp che, nấm dịch tím tuyệt đối không thể đi ra đây. Bằng không chỗ xem trực tiếp tại hiện trường của chúng ta sẽ là nơi bị tinh thú san bằng đầu tiên.” Người họ Công Nghi lạnh lùng đáp, “Nếu đã cầm đồ sẽ phải trả giá.”

Giáo viên dẫn đội của năm trường cãi dằng dai cãi ỏm tỏi, mãi về sau đành liên hệ trực tiếp với ban giám hiệu trường và quân khu.

“Trẻ em bị thôi thúc là chuyện tường, chờ tụi nhóc đi ra từ đấu trường, mấy thầy cô chắc chắn sẽ dạy cho tụi nhóc một bài học.”

Hiệu trưởng Damocles nói với vẻ ba phải.

“Có thể đi ra hay không vẫn là một vấn đề.” Tiếng của giáo viên Samuel nói dù thật thấp nhưng vẫn làm cho mọi người trong phòng hội nghị nghe được rõ ràng.

Đại diện quân sự của viện Bình Thông: “Trường Damocles của mấy anh chị cứ mãi giẫm ngay rìa nội quy trong mùa giải này, tôi hy vọng mấy anh chị có thể trả một mức giá cao tương ứng. Nếu không trường của chúng tôi sẽ không ngại xin một cuộc trưng cầu dân ý khác.”

Mọi người trong phòng hội nghị im lặng trong nháy mắt với thần sắc khác nhau.

“Quy chế thi đấu được sử dụng để xác định hành vi của sinh viên quân sự. Sinh viên không vi phạm quy chế thi đấu thì không có chuyện giẫm lên hay không giẫm lên ngay rìa gì đó.” Trong màn ánh sáng đằng sau một số giáo viên Damocles, đại diện quân khu chính nghiêm mặt, “Vi phạm và không vi phạm, sẽ không có khu vực giữa hai từ này, hy vọng các vị biết điều này.”

Lúc này, video call bên quân khu của trường Đế Quốc đến muộn, mọi người ngẩng đầu nhìn bèn ngẩn người, là đại tướng Cơ Nguyên Đức.

Không ai nghĩ rằng đại diện quân khu của trường Quân sự Đế Quốc là Cơ Nguyên Đức, vì vậy trường Đế Quốc chiếm vị trí lãnh đạo tuyệt đối của hội nghị này.

Mặt Cơ Nguyên Đức lộ vẻ mệt mỏi, sau đó chào người trong trong phòng hội nghị.

Tất cả các giáo viên trong phòng hội nghị đứng dậy đáp lễ.

“Tôi đã nghe nói chuyện này rồi, vừa mới từ chiến trường đến, tôi xin lỗi vì tới muộn.” Cơ Nguyên Đức cởi găng tay trắng ra, “Những đứa trẻ ở trường Damocles không làm gì sai, dù ai nhìn thấy vật liệu tốt như vậy sẽ xuống tay hết cả.”

Phòng hội nghị yên tĩnh nghe ông nói chuyện.

“Nấm dịch tím đó thì ai cầm vào là người đó lấy được. Tuy nhiên, hành vi của bọn nhỏ đã làm tăng vọt sự nguy hiểm cho tất cả các trường quân sự khác, đặc biệt là trường Samuel và trường South

Pasadena ở phía sau.” Cơ Nguyên Đức nói với giọng nặng nề, “Dù trường Quân sự Damocles đạt được bất kể thứ hạng nào lần này cũng sẽ bị hủy.”

Chương 92

“em ngon lắm đấy”

“Nếu hộp che tạm thời mất hiệu lực, tôi tung ra hàng rào cảm giác thì có thể iếp tục ngăn chặn mùi nấm dịch tím bị rò rỉ không?” Trên đường đi, Kim Kha không quên hỏi.

“Cũng không được, lúc tôi hái xuống là nấm dịch tím đã trưởng thành. Đặt trong hộp che 48 giờ, sau đó đã che mà thất bại thì những mùi bị chặn tỏa ra gấp bội.”

Trước đó hàng rào do Kim Kha khó khăn lắm mới dựng được cũng chỉ che giấu được mà thôi. Về sau nấm dịch tím trưởng thành hoàn toàn thì chỉ bằng một lớp rào cản của chỉ huy 3S như cậu ấy là không đủ để ngăn mùi rò ra ngoài thêm lần nữa.

“Tinh thú cấp S càng ngày càng nhiều ở phía sau đội ngũ.” Hoắc Tuyên Sơn bay lên không trung báo cáo.

Bọn họ đi một đường tới, trên người còn sót lại một chút mùi nấm dịch tím đã hấp dẫn phần lớn tinh thú cấp S dọc đường, dẫn đến chuyện phía sau nhanh chóng hình thành bầy tinh thú cấp S.

“Tùy chúng nó.” Kim Kha suy nghĩ trong khoang cơ giáp, cậu phát hiện trường Đế Quốc không có động tĩnh trong một thời gian dài, lúc này hoàn toàn chẳng rõ Đế Quốc ở phương hướng nào.

Mấy người tiếp tục chạy đi, giữa chừng nào có thời gian nghỉ ngơi, chỉ có thể uống vài ống dịch dinh dưỡng ở trong khoang cơ giáp.

Mặt nạ của Vệ Tam đã được tháo xuống, mũi được nhét một cục giấy mới, quần áo bảo hộ cũng kéo xuống một nửa, cô lái cơ giáp bằng một tay, trong miệng còn ngậm nửa ống dịch dinh dưỡng.

Đây là lần đầu tiên cô uống dịch dinh dưỡng chuyên dụng cấp 3S, không thể không nói, nó tốt hơn rất nhiều so với loại dịch dinh dưỡng cấp A bình thường mà Vệ Tam tự mua ở trường trước kia. Cái này có thể ngay lập tức bổ sung thể lực cho chiến sĩ độc lập cấp 3S, sau khi uống xong thì tinh thần sẽ nâng cao.

Hương vị rất tuyệt.

Không giống như dịch dinh dưỡng được cung cấp bởi bác sĩ. Lúc trước khi bác sĩ nói rằng nền tảng của cô quá xấu, để sửa chữa nó không phải là dễ dàng, thế là dịch dinh dưỡng được thêm rất nhiều chất đặc biệt. Mỗi lần Vệ Tam uống xong, cô cũng không thể trong nháy mắt cảm nhận được sự khác biệt.

...

Khán giả đang xem ống kính trực tiếp chỉ có vẻ mặt đơ ra, không biết tại sao chỉ qua một đêm, trường Đế Quốc và trường Damocles đã bắt đầu chạy điên cuồng về đích.

Kênh phát sóng trực tiếp của trường Quân sự Đế Quốc.

[Ban đêm thì đi ngủ chứ, ai nói tôi biết trường Đế Quốc đang làm gì không? Tại sao đột nhiên không làm thịt tinh thú, không muốn nguồn năng lượng à?]

[Có vẻ như đội chủ lực của trường Damocles đã gây ra chuyện, tôi cũng không xem phát sóng trực tiếp, không rõ lắm.]

[Muốn biết thì mấy bạn có thể xem phát lại trực tiếp tại kênh của trường Damocles, bắt đầu lúc 2:16 tối.]

[Không đăng ký kênh phát sóng trực tiếp của trường Damocles, có người tốt bụng nào nói lý do tại sao không.]

[Nói tóm lại, Damocles lấy được đồ quý nhưng kéo các trường quân sự khác xuống nước chung. Nhưng mà tui cũng không rõ vì sao trường Đế Quốc lại đột nhiên chạy đi, chẳng lẽ Ứng Tinh Quyết đã đáng gờm đến mức này, cái gì cũng không thoát khỏi cảm giác của bạn í?]

[Lại nói tiếp đám người của trường Damocles cũng chả được bình thường. Nửa đêm đang yên đang lành đột nhiên nói muốn đi tìm bảo bối mà bậc thầy Công Nghi Liễu để lại trong lời đồn. Lúc thi đấu khẩn trương như vậy, các trường khác phải tính toán dù đó là thời gian nghỉ ngơi chỉnh đốn, bọn họ cứ thế còn làm cái trò tìm kho báu?]

[Quan trọng là bọn họ tìm được báu vật thật.]

[Một người dám tin, một người dám ở lại, trong lúc đó không biết nên nói ai bạo gan hơn ai.]

Khán giả trong buổi phát sóng trực tiếp có góc nhìn của người thứ ba, mặc dù không biết nấm dịch tím là bảo vật gì nhưng cả trường Đế Quốc và trường Damocles đều bỏ chạy, cộng thêm phía sau đội chủ lực của trường Damocles có kéo theo một dãy dài tinh thú cấp S. Chuyện này làm người hâm mộ của ba trường khác hoảng hốt.

Lần lượt trở lại kênh phát sóng trực tiếp của trường quân sự yêu thích của mình, họ tháo mạng làm bão bình luận. Đồng dạng, những người nhìn ống kính cũng có thể trông thấy.

Chỉ cần mở một kênh phát sóng trực tiếp, tất cả đều:

[Trốn! Mau trốn đi!]

[Sao các cậu vẫn còn đánh tinh thú, mau chạy đi! Nếu không chạy là bị bầy tinh thú chặn đường!!]

[Van cầu mấy cậu! Chạy đi! Tỉnh táo đi! Trường Đế Quốc đang đến gần điểm đích kìa!!]

Tuy nhiên, các trường quân sự khác vẫn đi theo tốc độ của riêng mình, đội tuyển trường Damocles tránh tất cả các con đường có thể xuất hiện tinh thú cấp cao, và dần đi về phía trước.

“Còn một giờ nữa là hộp chắn tạm thời không còn hiệu lực.” Kim Kha nói với bốn người, “Chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.”

Ngay cả khi không ngủ và đi với tốc độ tối đa, họ vẫn còn một chặng đường dài để kết thúc, và, với tốc độ này thì cần tận 4 giờ mới đạt được. Nhưng bây giờ với một lượng lớn các tinh thú đang tới thì khó mà nói chắc thời gian được.

Nấm dịch tím ở trong tay Kim Kha, Rùa Bất Tử của cậu cũng chẳng bị phá hủy vì đó là cơ giáp có tính phòng hộ tốt nhất trong năm người. Ba người chiến sĩ độc lập bảo vệ Kim Kha và Ứng Thành Hà ở giữa cơ mà tốc độ vẫn không chậm lại, họ chỉ uống thêm vài ống dịch dinh dưỡng nhằm bổ sung thể lực.

Bây giờ mỗi phút trôi qua là nỗi dày vò, ngay cả khán giả xem trực tiếp cũng nhìn chằm chằm vào màn ảnh, nào dám thở mạnh.

“Trường Quân sự Đế Quốc đã đến.” Tập Hạo Thiên nhìn màn hình ở giữa, đội ngũ trường Đế Quốc đã đến gần đích, “Vì sao Ứng Tinh

Quyết buông tha chém giết tinh thú và chọn đi thẳng tới đích?"

Ông cũng không nghĩ ra như khán giả, Ứng Tinh Quyết quyết định quá nhanh, khi đó thậm chí tinh thú còn chưa theo kịp trường Damocles.

"Ứng Tinh Quyết cảm giác được tình trạng hiện tại, có thể cảm nhận được bất kỳ hành động kỳ lạ của tinh thú ở đường đua thung lũng mưa. Nay em ấy đưa ra quyết định như vậy cũng không ngoài ý muốn." Ứng Nguyệt Dung tựa vào ghế đáp, nhưng mà phản ứng của em ấy nhanh thật, ít nhất nếu Ứng Nguyệt Dung đặt mình ở vị trí kia thì cũng qua một thời gian ngắn mới đưa ra lựa chọn được.

Ngoài ra nói là do tổ tiên gánh cũng đúng, chỉ huy chính lợi hại khi quen thuộc với chiến trường sẽ có một loại dự đoán tình huống đột ngột, tương tự như giác quan thứ sáu của xạ thủ.

Trong trận đấu, Ứng Tinh Quyết trực tiếp để Cơ Sơ Vũ ra tay, dù mọi người khó hiểu nhưng vẫn nhường vị trí, giao chiến trường cho cậu ta.

Cơ Sơ Vũ đứng lên, bước chân giẫm lên mặt đất. Khán giả chỉ nhìn thấy cơ giáp của cậu chả dùng sức nhiều giống như nghiền đất nhẹ nhàng.

Tuy nhiên mặt đất nứt ra từng đợt từng đợt và nhanh chóng lan rộng.

Đột nhiên một cái rễ đánh tới từ chỗ tối, Cơ Sơ Vũ khẽ nhảy ra, đưa tay nắm cái rễ kia ngay rồi dùng sức kéo một cái.

Tinh thú 3S buộc phải xuất hiện trong bóng tối.

Khán giả xem phát sóng trực tiếp tại hiện trường và trước màn hình hít một hơi thật sâu, con thú 3S này… đột biến rồi.

Cơ thể rất lớn giống như ột con gấu xám khổng lồ, nhưng từ cổ lại có một cây nhỏ mọc ra, chính xác là cái cây biến dị mà hai trường học đã đối phó trước đó. Mặc dù rễ không dày như thứ họ đã nhìn thấy trước đây, nhưng bất kể tốc độ hay độ bền cũng mạnh mẽ hơn.

Cơ Sơ Vũ lặng thinh đứng tại đấy, tay phải rút đao Thái Vũ, bầu không khí xung quanh tựa hồ trong nháy mắt ngưng kết lại.

Khán giả ở hiện trường trực tiếp thậm chí còn không thấy rõ động tác của Cơ Sơ Vũ, cũng không thấy cây biến dị ở cổ gấu xám khổng lồ đã vươn ra rễ cây từ khi nào, chỉ thấy bóng dáng chợt lóe, sau đó có rễ bị gãy và rơi xuống đất.

Rễ bị gãy thậm chí còn vặn vẹo trên mặt đất hồi lâu trước khi nó dần dừng lại.

Khác với chiêu thức võ học truyền thống của Hoắc Kiếm mang hơi thở sắc bén ác liệt, tất cả động tác của Cơ Sơ Vũ chỉ lộ ra một thông tin – khát máu.

Chiêu nào chiêu nấy gây chết người.

Khán giả xem trận chiến kết thúc của trường Đế Quốc tại đây thì cảm thấy căng thẳng và kí,ch thích. Khán giả trong buổi phát sóng trực tiếp của trường Damocles cũng chẳng thua kém là bao, thậm chí đếm ngược đầy màn hình, tất cả mọi người đang khẩn trương chờ đợi.

“Còn một phút nữa.” Kim Kha ra hiệu cho họ tiếp tục tăng tốc về phía trước.

“Những tinh thú kia ngửi thấy mùi thì chắc là còn phải mất một thời gian mới chạy tới được.” Liêu Như Ninh nói, “Chúng ta chỉ cần toàn lực chạy nước rút, rút cờ xong, đi ra ngoài, chắc sẽ không sao.”

“Để xem tình huống đã. Ngư Thiên Hà đi lấy hộp che rồi, vừa đi vừa về cũng tốn thời gian lắm. Nhanh nhất là ba ngày, đây là trong trường hợp không có bất kỳ sai sót nào.” Kim Kha chẳng nghĩ đơn giản như vậy, “Nếu chúng ta đến đích và rút cờ mà Ngư Thiên Hà chưa trở lại, tôi không nghĩ chúng ta có thể ra ngoài.”

[Trường Quân sự Đế Quốc giế.t chết 1 con tinh thú 3S biến dị. Lặp lại...]

“Đó là... Ứng Thành Hà nghe thấy tiếng loa phát thanh và nhìn về phía chùm tia sáng, “Gần đích?”

Kim Kha ngước mắt lên nhìn về phía chùm tia, cậu có cảm giác lòng không còn băn khoăn: “Tốc độ nhanh như vậy đã đến gần điểm cuối, trừ phi trường Đế Quốc cũng mở cơ giáp ở tốc độ tối đa như chúng ta. Từ lúc Thành Hà ôm nấm dịch tím rồi tinh thú có khác thường, anh ta đã phát hiện có chuyện không đúng.”

Phía viện Bình Thông cũng thế.

Sau khi nghe thấy tiếng loa phát thanh và nhìn về phương hướng chùm tia sáng, Lộ Thời Bạch đứng phắt dậy: “Họ không giết tinh thú mà đi thẳng đến đích!”

Tốc độ này phải liên tục lái cơ giáp đi về phía trước mới đến được.

“Các chủ, nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi.” Lộ Thời Bạch khẳng định, “Chúng ta phải chạy tới thôi.”

Dù lý do là gì, giờ Ứng Tinh Quyết đã đưa ra quyết định này thì viện Bình Thông bây giờ không thể tụt lại phía sau.

Chỉ huy chính của hai trường quân sự khác cũng phản ứng kịp.

Chỉ huy chính trường Samuel là Cao Học Lâm híp mắt: “Có lý do gì có thể khiến Ứng Tinh Quyết từ bỏ việc thu lấy tài nguyên?”

Còn Cao Đường Ngân, chỉ huy chính trường South Pasadena, thì đăm chiêu: “Đế Quốc... Trường Damocles cũng không có động tĩnh gì, mọi người bật chế độ cơ giáp, đi với tốc độ tối đa.”

...

Hộp che tạm thời không còn hoạt động, một giây sau.

“Mẹ kiếp, mùi gì vậy nè?” Thiếu gia Liêu ngồi trong khoang cơ giáp nôn khan, “Mùi thơm trộn với mùi xác thối!”

Hộp che tạm thời không còn hiệu lực, mùi nấm dịch tím tích tụ lập tức bộc phát ra, khuếch tán cực nhanh, tinh thú cấp cao trong đường đua phản ứng nhanh lạ thường đối với việc này.

Kim Kha ở cùng một khoang cơ giáp với nấm dịch tím nghe được lời gắt gỏng của Liêu Như Ninh: “...”

Cậu nhận thiệt hại lớn nhất, đeo mặt nạ tốt cũng chả lọc triệt để được mùi của nấm dịch tím không ngừng tuôn ra, quá nhiều quá dày đặc.

Giờ phút này, bầu không khí đang yên tĩnh của đường đua Cốc Vũ đột nhiên biến đổi, không cần cảm giác cũng phát hiện được chấn

động, rất nhiều tinh thú tụ tập theo một hướng nào đó.

Tất cả mọi người trong năm trường đều sửng sốt.

“Tinh Quyết?”

Lúc trước khi Cơ Sơ Vũ chém giết tinh thú biến dị 3S và trường Đế Quốc nhanh chóng chạy tới tòa nhà cuối cùng, Ứng Tinh Quyết đã cho cơ giáp rơi trên nóc tòa nhà. Anh đứng trên bục cao, chậm chạp không đưa tay rút cờ mà nhìn xuống bóng tối phía dưới tòa nhà.

Cho đến bây giờ tinh thú mới bạo loạn.

Ứng Tinh Quyết liếc về phía Cơ Sơ Vũ phía dưới, nói lạnh nhạt: “Có trường trêu chọc thứ gì đó không nên trêu, chúng ta ở lại xem một chút.”

Các thành viên của trường Đế Quốc không phản đối điều này, lá cờ ở trong tầm tay ắt có thể được rút ra bất cứ lúc nào. Mặc dù khoảng thời gian vào trận đấu tiếp theo có liên quan đến thời gian rút cờ, thời gian này sẽ được chuyển đổi theo số ngày ở lại đường đua, nhưng bọn họ chờ một chút cũng nào có sao.

Trường Đế Quốc đã từng làm loại chuyện này trước đây vì thuần túy thị uy, đối tượng là viện Bình Thông

...

Tinh thú chạy trên mặt đất, tinh thú bay trên bầu trời, một đám đen nghịt che khuất không trung đang đổ về phía đội chủ lực Damocles.

“Má nó má nóoooo! Sao những tinh thú này tới nhanh như vậy? “ Liêu Như Ninh quay đầu nhìn, trong phút chốc cậu ta lái cơ giáp nhảy lên còn nhanh hơn cả Vệ Tam, vừa la toáng lên, “Tụi nó ăn sống được cái cây nấm thối này á?”

Hoắc Tuyên Sơn: “Còn ăn sống được con người, có cây nấm tính là gì.”

Kim Kha: “... Ngậm miệng tiết kiệm sức lực, phía sau còn có trận chiến khó khăn để đánh đấy.”

“Thiếu gia không chịu được mùi này thì nói hai câu có làm sao?” Liêu Như Ninh càng muốn hô.

Kim Kha quăng ra sát chiêu: “Lại nói nhảm nữa, tôi ném nấm thối vào trong khoang cơ giáp của cậu.”

Liêu Như Ninh bỗng im như tờ.

Đoàn người thừa dịp tất cả tinh thú trong đường đua đều chạy về phía này mà gắng gượng đi về đích thêm được một đoạn.

Cuối cùng có hai con tinh thú bay tới đầu tiên.

“Hôm nay chắc không phải là ngày giỗ của tôi đâu.” Liêu Như Ninh dừng lại, ngửa đầu nhìn hai con tinh thú bay trên bầu trời, “Thiếu gia còn chưa có trưởng thành đâu đấy.”

“Chiến trường đáng sợ hơn thế này rất nhiều.” Hoắc Tuyên Sơn kiểm tra cánh tay cơ giáp, “Cửa ải này không qua được, cũng không cần đi quân khu tham chiến.”

Hai người đứng tại chỗ, chờ đợi một cuộc tấn công của tinh thú biết bay.

Vệ Tam thì che chở cho Kim Kha và Ứng Thành Hà tiếp tục tiến về phía trước, chỉ có điều chẳng đi được bao xa đã có tinh thú cấp cao ngăn cản con đường của bọn họ.

“Thầy ơi, nhớ thống kê tốt số lượng, không thể giấu riêng, đây đều là tinh thú chúng em muốn đổi tài nguyên.” Vệ Tam ngửa đầu lên không trung la một câu, đoạn, lái cánh tay cơ giáp thả một trái tim về phía trên trời.

Nhân viên đổi tài nguyên đang ẩn nấp trên bầu trời: “...”

Có thể sống sót được hay không cũng là chuyện gay go mà em còn không quên quậy phá, em ngon đấy.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Nhân viên công tác: Vệ Tam, em được lắm! Tôi muốn xem xem em có thể giết được bao nhiêu!

Chương 93

“là trường Quân sự Damocles”

Hiện trường trực tiếp, các giáo viên mấy trường quân sự đã trở lại chỗ ngồi của họ.

Trong lòng Hạng Minh Hóa khẩn trương, hai tay ông buông xuống dưới bàn đặt chụm lại một chỗ, cơ mà bề ngoài vẫn rất bình tĩnh.

Giải Ngữ Mạn nói nhỏ: “Sớm muộn gì cũng phải vượt qua cửa ải như vậy.”

Về sau còn có thể càng ngày càng nhiều hơn loại tình huống bị tinh thú tấn công trên diện rộng thế này.

“Hiện tại Ngư Thiên Hà đã tới đâu rồi?” Hạng Minh Hóa hỏi giáo viên bên cạnh.

“Nghe nói đang trên đường trở về, bọn nhóc chống đỡ đến rạng sáng chắc là ổn.”

“Rạng sáng?” Trong lòng Hạng Minh Hóa thót lại, bây giờ trời vừa mới sẩm tối.

“Đây là tốc độ nhanh nhất rồi.” Giáo viên bên cạnh nói, “Không biết bên Ngư Thiên Hà làm thế nào để cho người nhà cô ấy cướp hộp che chạy một mạch đưa tới, cô ấy tiếp nhận nửa chừng rồi xoay người chạy về.”

Nhà họ Ngư là hậu duệ của Ngư Thanh Phi, ban đầu họ ở lại Sao Sa Đô và bị ràng buộc với trường Quân sự Damocles. Sau đó, nhà họ Ngư dời ra ngoài một mình rồi chuyển đến South Pasadena, thành lập trường Quân sự South Pasadena. Về phần di sản của Ngư Thanh Phi, ngoại trừ chip trong mũ kết nối não và một đống sách lộn xộn để lại trường Damocles, tất cả mọi thứ khác đã bị nhà họ Ngư mang đi.

Sau khi phát triển, nội bộ họ Ngư cũng không ngừng phân hóa thành nhiều phe, đây cũng là vấn đề mà thế gia lớn chẳng thể tránh khỏi. Dù là bất kỳ thế gia nào, ắt nội bộ tự sẽ phân chia phe phái qua một thời gian dài, xem ai mạnh xem ai có tiếng nói lớn.

Người họ Ngư đang nắm quyền trước mắt là một phe khác, hơn nữa

còn nắm quyền nhiều năm. Ngư Thiên Hà xuất thân từ chi nhánh riêng, tự dựa vào chính mình để tiến vào quân khu. Thế nên đứng ở vị trí hiện tại mà muốn lấy đồ đạc bên trong gia tộc, nhất là thứ Ngư Thanh Phi để lại, bà cũng phải trải qua nhiều lớp thủ tục.

Cho nên bà ấy muốn tự mình trở về, nhưng mà nửa đường không biết đã xảy ra chuyện gì, mà cái phái bên Ngư Thiên Hà này đã tới thẳng tới cửa cướp lấy.

Bên trong sân đấu.

Ứng Thành Hà ở bên trong cố gắng sửa chữa giáp bảo hộ của mình, anh muốn gắn nó lại.

Về phần Kim Kha, cậu ấy đang thiết lập hàng rào cảm giác cho ba người chiến sĩ độc lập dù sắp bị nấm dịch tím trong khoang cơ giáp hun cho ngất luôn.

“Chém đứt mũi tụi nó thì có ích không?”

Vệ Tam rút đao nhảy lên, dành thời gian hỏi hai người bên cạnh.

Ứng Thành Hà cũng dành thời gian trả lời, “Cậu thử xem.”

Con tinh thú này cũng không biết xuất hiện từ đâu, toàn thân toàn là bùn đất, có hình dạng như heo rừng da đen. Nó dùng hai chiếc răng nanh dài nhân cơ hội đâm về phía Vệ Tam.

“Keng…”

Vệ Tam né tránh tấn công của tinh thú da đen khổng lồ, đao lớn chém vào đầu và cổ nó nhưng chỉ phát ra một tiếng như chém vào kim loại.

Lại nữa à?

Vệ Tam liếc mắt nhìn đao lớn của mình một cái, còn tốt, lưỡi đao chẳng vạy đi.

[Đầu và cổ cứng, không có…]

Kim Kha chuẩn bị nói cho Vệ Tam chỗ tấn công được con thú này, kết quả một giây sau Vệ Tam lại vung đao chém vào đầu và cổ.

Lần này, các bộ phận đã được kim loại hóa của con thú da đen khổng lồ đã bị chém toạc.

Kim Kha:... Được rồi, đúng là vũ khí làm từ tu di kim.

Tinh thú da đen khổng lồ phỏng chừng cũng không dự đoán được nơi cứng rắn nhất của mình bị người ta phá hư, nó bèn nhanh chóng nhe răng nanh uy hiếp đối thủ.

Vệ Tam chỉ coi như không phát hiện, từ đầu đến cuối chém thoải mái vào tinh thú, thậm chí còn không có làm bất cứ phòng ngự gì cho cơ giáp.

Tinh thú cấp cao 3S bị một chiến sĩ độc lập mới làm quen cơ giáp 3S ép đến mức không ngừng lui về phía sau.

Khi nó vươn móng vuốt quặp tới, Vệ Tam cho cơ giáp khuỵu gối ngửa người hoàn toàn song với mặt đất và tránh được tấn công của nó. Cô đưa cây đao hướng lên trên, gọt mất một nửa mũi của nó.

“Écccc!”

Con thú liên tục lui về phía sau, không khỏi phát ra tiếng kêu, đoạn nó nhắm vào Vệ Tam rồi đột nhiên phun ra một đống nước bùn trong cổ họng.

Vệ Tam chỉ cảm thấy một bóng đen nhao về phía mình, thế là cô đứng dậy nhảy lên ngay tức khắc và tránh thoát được.

Nước bùn rơi trên mặt đất dần dà biến thành chất nhầy, tạo ra tiếng xì xì.

Vệ Tam bẻ cổ, cố gắng điều khiển cảm xúc của mình, giữ mình bình tĩnh lại.

Đối diện với tinh thú da đen khổng lồ, một thú một cơ giáp đối mặt nhau rồi cùng vọt tới về phía đối phương.

Khi còn một nửa khoảng cách, con thú đột nhiên nhảy lên muốn đụng ngã Vệ Tam. Còn cô cũng nhảy lên nhưng lại cao hơn hẳn con thú, tay trái cô vươn ra nắm chặt đao lớn đang cầm bên tay phải và chia đao lớn làm hai thanh hợp đao lập tức.

Vệ Tam bay lên trời, hai tay buông hợp đao ra rồi trở tay cầm cán

đao ngay, chân cô giẫm lên lưng tinh thú da đen khổng lồ, dùng hai thanh đao găm thẳng vào lưng nó.

Con thú bị giẫm ngã xuống đất, nó còn muốn giận dữ phản kháng nhưng Vệ Tam rút ra song đao, lại một lần nữa cắm vào bụng nó, dùng sức xoay một cái.

Tinh thú phát ra tiếng gào thét bất lực, từ từ mất đi sức giãy dụa.

Giải quyết thành công một con tinh thú cấp cao, Vệ Tam đưa tay sờ máu dưới mũi, một lần nữa đổi cục giấy mới.

“Đi đi đi!”

Liêu Như Ninh chạy tới từ phía sau, trên người cơ giáp mang theo chút máu, cậu ấy dẫn Kim Kha và Ứng Thành Hà tiếp tục chạy về đích.

“Tinh thú cấp cao phía sau càng ngày càng nhiều.” Hoắc Tuyên Sơn theo sát phía sau, cậu ta đi cùng Vệ Tam.

Năm người chống đỡ qua mấy vòng lại tiến thêm một đoạn đường, lúc này tinh thú tập càng nhiều.

“Là tôi có ảo giác à?” Ứng Thành Hà đã miễn cưỡng khôi phục cơ giáp của mình trở lại trạng thái phòng hộ ban đầu, “Chứ đến bây giờ cũng không nghe thấy tiếng trường Đế Quốc về đích.”

“Tôi cũng không nghe thấy, họ đang làm gì thế?” Liêu Như Ninh hỏi Kim Kha, “Chỉ huy, cậu có biết nguyên nhân gì không?”

“Không biết.” Kim Kha đáp, “Có lẽ lại gặp phải tinh thú cấp cao.”

“Thảm như vậy?” Liêu Như Ninh kinh ngạc, đường đua bình thường sẽ có tinh thú 3S điều khiển một hai con khác ở điểm cuối. Chỉ có đấu trường độ với khó cao mới xuất hiện nhiều con tinh thú cấp cao 3S, thậm chí là các loại tinh thú cấp cao biến dị.

Kim Kha: “... Có thảm hơn nữa cũng không thể bằng tụi mình bây giờ.”

Năm người đồng loạt nhìn về phía sau, tinh thú cấp cao líu nhíu đuổi theo bọn họ, thỉnh thoảng còn có tinh thú nhảy ra từ phía trước.

Vệ Tam ngay cả thời gian uống dịch dinh dưỡng cũng không có, giấy trên mũi sớm ném đi, cứ để máu mũi chảy xuống tùy ý. Trong mắt cô chỉ có tinh thú phía trước, tất cả tinh thú chặn đường đều phải giết.

[Vệ Tam, kiểm soát cảm xúc của mình.]

Kim Kha đại khái nhận ra tình huống của Vệ Tam nên lên tiếng nhắc nhở trong đầu cô.

Vệ Tam mở to mắt tỉnh táo lại, hai tay cô cầm đao đối phó với tinh thú trước mặt để Liêu Như Ninh mang theo Kim Kha và Ứng Thành Hà tiếp tục đi về phía trước.

Ba người bắt đầu thay phiên nhau bọc hậu, từng chút một di chuyển về đích.

Lúc này trong kênh phát sóng trực tiếp của Damocles không có bất kỳ màn bão bình luận nào, tất cả khán giả đều im lặng nhìn năm người bọn họ chiến đấu. Chỉ là một đường đua mà thôi mà đã phải đối mặt với nhiều tinh thú như vậy, vậy biển tinh thú thật sự thì sao?

Tất cả mọi người đều đắm chìm trong suy nghĩ về chiến tranh với tinh thú, không ai chú ý đến thanh đao trong tay Vệ Tam đã bao trùm một tầng sương trắng nhạt.

...

Cùng lúc đó, ba đội chủ lực của các trường quân sự khác đều chạy với tốc độ tối đa để về đích.

Trong đó viện Bình Thông là nhanh nhất; South Pasadena thứ hai; Samuel rơi vào phía cuối cùng.

“Tất cả các tinh thú đang đi đến một nơi.” Lộ Thời Bạch thu lại cảm giác, “Trường Đế Quốc đang ở đích, nhưng nơi các tinh thú chạy về hình như không phải là điểm cuối.”

Tông Chính Việt Nhân: “Trường Damocles?”

Lộ Thời Bạch gật đầu: “Chỉ có thể là bọn họ. Nhưng mà trường Đế Quốc đến bây giờ còn chưa rút cờ, không biết có liên quan gì tới đám tinh thú này không.”

“Sau khi đuổi tới liền biết.” Mặt Tông Chính Việt Nhân chả biểu lộ gì.

Anh ta ghét mọi thứ nằm ngoài tầm kiểm soát.

Nguyên bản trước giải đấu, nội viện viện Bình Thông đã tiến hành vô số lần suy tính, cho anh phụ trách đối phó Cơ Sơ Vũ, Lộ Thời Bạch phụ trách Ứng Tinh Quyết. Lúc đó bọn họ có ba phần cơ hội thắng trường Đế Quốc.

Bây giờ đột nhiên nhảy ra một trường Damocles và Vệ Tam gì đó thình lình.

Tông Chính Việt Nhân cho cơ giáp bay nhanh, lần này dù có thế nào đi nữa, tuyệt đối sẽ không để cho trường Damocles đi trước viện Bình Thông của bọn họ.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Biết được rằng xếp hạng của Damocles bị hủy bỏ:

Viện Bình Thông: Ủa đou má! Sao không nói sớm! Lãng phí năng lượng của chúng tôi!

Chương 94

“thẳng tiến chẳng lùi”

“Đó là... bầy tinh thú?” Hoắc Kiếm đứng trên nóc tòa nhà nhìn về phía bóng tối xa xa, thậm chí bọn họ đứng ở đây cũng có thể cảm thấy mặt đất rung động.

“Dẫn tới nhiều tinh thú cấp cao như vậy?” Nghe được tiếng kênh phát thanh, Tư Đồ Gia theo bản năng nói, “Những người ở trường Damocles điên rồi.”

Thái Ngô Đức là tổng binh của đội tuyển trường, dẫn đội tuyển đứng phía sau bảo vệ Ứng Tinh Quyết. Gã lặng lẽ nhìn về phía xa, không biết vì sao gã cảm giác chuyện này phỏng chừng không thoát khỏi dính dáng tới Vệ Tam.

Vệ Tam mới cấp A đã có thể làm cho Samuel đi tìm viện Bình Thông liên thủ, cuối cùng thành công làm mích lòng hai trường quân sự. Lúc này cô nàng bỗng nhiên lên cấp 3S, không quấy phá long trời lở đất cũng không phải phong cách của cậu ấy.

Dù sao lấy kinh nghiệm từ cuộc sống ngắn ngủi của Thái Ngô Đức mà nói, gây chuyện với tội ai cũng đừng gây với Vệ Tam. Nhớ năm đó gã ở Sao 3212 cũng là đứa con cưng của trời, chẳng phải bởi vì bắt nạt người trong lớp Vệ Tam, thế là bị cậu ấy để mắt, suốt ngày bị đè lên đánh đó sao.

Đến Đế Quốc, bởi vì bị người ta đè đánh riết cũng đã quen nên bình thường mỗi khi liên tiếp bại trận, chất lượng tâm lý gã vẫn mạnh. Mạnh đến mức ngay cả giáo viên cũng không nhìn nổi, thế là cho gã đãi ngộ tốt hơn.

Than ôi, chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, nói nhiều cũng là nước mắt.

Thái Ngô Đức đứng ở phía trước đội tuyển tự hỏi liệu trường của gã có thể giành chức vô địch cả giải hay không. Ban đầu đặt cược cho Đế Quốc cùng các bạn cùng lớp, sau đó nhìn thấy trong danh sách dự thi có Vệ Tam, gã lại lén đặt cược một khoản tiền cho trường Damocles.

Tuy nhiên... Thái Ngô Đức nhìn thoáng qua chỉ huy chính phía trước. Ý chừng Đế Quốc bọn họ có thể thắng đi. Các trường quân sự khác

cùng lắm cũng chỉ có toàn bộ thành viên 3S, trong khi chỉ huy chính bọn họ là tồn tại cấp siêu 3S. Vệ Tam cũng không thể từ cấp B lên cấp 3S rồi còn vươn lên một bước nữa, có phải mấy cây pháo đốt đít đâu.

...

"Tôi đi xem một tí." Tư Đồ Gia quay đầu nói với Ứng Tinh Quyết. Thấy anh không phản đối, y nhảy thẳng xuống từ cao ốc và rơi vào đêm đen, giây tiếp theo Lưỡi Đao Gió giang rộng đôi cánh bay lên bầu trời và bay thẳng về phương xa.

Tư Đồ Gia điều khiển Lưỡi Đao Gió bay về phía bầy tinh thú bên kia. Đến gần y mới phát hiện phía trước có năm người, rõ ràng chỉ có đội chủ lực của trường Damocles.

"Đó là người chim của trường Đế Quốc?" Vệ Tam rút đao của mình ra khỏi mình tinh thú, "Bọn họ không nhổ cờ mà ở lại xem kịch à?"

Người chim?

Mấy người Kim Kha phản ứng một hồi, kế đó nhìn cánh Tư Đồ Gia cách đó không xa mới hiểu rõ.

Hoắc Tuyên Sơn đạp hai chân lên bụng tinh thú bay, lật hai vòng trên không trung: "Cậu coi tất cả chiến sĩ độc lập có cơ giáp hạng nhẹ là người chim à."

"Không có." Vệ Tam chờ tinh thú đối diện xông tới bèn lập tức bay lên trời, lộ ra Liêu Như Ninh đang chạy tới từ sau lưng. Cô rơi xuống đất và đổi vị trí cho Liêu Như Ninh, đoạn ra tay với tinh thú bên khác nhưng cũng không quên giải thích, "Cậu không phải, các trường quân sự khác có quá nhiều, không nhớ rõ tên."

Lúc này cơ giáp ba người đã có vết thương lớn nhỏ, nhưng hễ mà họ vừa có cơ hội là đã bắt đầu nói chuyện phiếm.

Ngược lại, khán giả trong livestream gấp đến mức muốn sặc.

[Van mấy cậu câm miệng, đừng nói nữa! Tiết kiệm một chút sức mạnh, có rất nhiều tinh thú đằng sau kia kìa!]

[Tại sao họ không lo lắng chút nào, tôi thấy tim mình muốn nhảy ra ngoài rồi.]

[Nói họ đánh bao lâu rồi, năm tiếng? Hay 7 tiếng?]

[Không chú ý, nhưng họ đã cố sức đánh tới gần điểm cuối rồi. Gần như có thể nhìn thấy tòa nhà phía kia.]

...

Tư Đồ Gia Phi bay giữa không trung cách bọn họ một khoảng. Y nhìn một hồi cuối cùng xoay người muốn trở về báo cáo.

“Đi ngay bây giờ, không ở lại à? Nơi này nhiều tinh thú như vậy, các cậu có chắn là không muốn?” Vệ Tam thấy Tư Đồ Gia muốn đi thì hô to lên với y, “Đều là tài nguyên cả đấy.”

Tư Đồ Gia đã xoay người chợt nghe được câu này: “...” Người ở trường Damocles không bị bệnh chứ hả?

Y quay đầu nhìn xuống dưới và bất giác tính toán trong đầu mình, hình như… có thể trao đổi rất nhiều tài nguyên.

Lưỡi Đao Gió giương cánh trở về điểm đích, Tư Đồ Gia trước khi bước lên nóc nhà đã thu cơ giáp lại, từ giữa không trung nhảy xuống và một đầu gối khuỵu xuống đất.

Y đi thẳng về phía Ứng Tinh Quyết: “Là đội chủ lực của trường Quân sự Damocles.”

Cơ Sơ Vũ: “Chỉ có đội chủ lực?”

Tư Đồ Gia gật đầu: “Không nhìn thấy đội tuyển trường của bọn họ, trên người chỉ huy chính của họ như có thứ gì đó nên những tinh thú kia vẫn đi thẳng về phía cậu ta.”

Ứng Tinh Quyết đứng dưới cờ ngước mắt lên: “Các cậu ngửi thấy mùi gì?”

Mọi người sửng sốt, Cơ Sơ Vũ lấy thẳng mặt nạ xuống để tiếp xúc với không khí độc hại, cậu ta ngửi một hồi: “Mùi hôi lẫn thơm.”

Đường đua Cốc Vũ mở cửa mỗi năm một lần, môi trường bên trong khắc nghiệt, có không khí không chỉ độc hại mà còn khó chịu. Mặt nạ có thể lọc hiệu quả và ngăn mùi nên dù lúc đầu có một mùi như có như không, nhưng mọi người chả màng, chỉ coi như bình thường.

“Có thể trường Damocles có được vật liệu tốt gì rồi.” Công Nghi Giác cau mày, anh ta là cơ giáp sư nên biết rằng một số ít vật liệu tự nhiên có mùi hấp dẫn tinh thú, càng hấp dẫn nhiều tinh thú càng chứng tỏ chất lượng vật liệu đó càng cao.

“Bắt đầu từ đêm đó, tinh thú trên đường đua Cốc Vũ đã rục rịch.” Ban đầu tất nhiên Ứng Tinh Quyết không biết là trường nào, anh chỉ trong nháy mắt đó cảm nhận được cảm xúc của tất cả tinh thú, nên mới quyết định cho đội Đế Quốc dẫn đầu chạy tới đích, ngừa có chuyện ngoài ý muốn.

Người tới đầu tiên phải là trường Đế Quốc.

Ở lại đây là vì anh muốn biết cái gì gây ra chuyện di chuyển không theo lẽ thường của tinh thú.

“Muốn cướp không?” Tư Đồ Gia hỏi thẳng.

“Không cần.” Ứng Tinh Quyết đi xuống đài cắm cờ, đứng ở rìa tòa nhà, “Nếu bọn họ dám mang theo vật liệu đó về đích thì không ai có thể cướp được.”

Mọi người nhớ lại những gì Damocles đã làm trong giải đấu năm đó, đám người này chỉ có bộ não muốn chết không muốn mạng, dám kéo mọi người chết cùng nhau.

Ứng Tinh Quyết nghiêng mặt hỏi Công Nghi Giác: “Trong vật liệu cậu biết có loại nào không thể che đậy được mùi?”

Hai chữ không có vừa với bên miệng Công Nghi Giác, đột nhiên anh ta giật mình: Tại sao đám người ở trường Damocles không dùng tinh thú bị chém giết để đổi lấy thứ gì có thể che vật liệu?

Giống như ba người bây giờ liều mạng đối phó với tinh thú cuồn cuộn không ngừng kia, bọn họ có mưu đồ gì?

Trừ khi... chỗ đổi không có hộp che thích hợp.

Liên bang phát triển cho đến bây giờ mà vẫn không thể tìm thấy hộp che thích hợp thì hoặc là vật liệu mới hoặc hiếm đến mức không có vật liệu ở chỗ trao đổi.

Công Nghi Giác lúc này nảy sinh suy nghĩ giống với Tư Đồ Gia: “Bọn

họ mệt mỏi đối phó với tinh thú, khi đó chúng ta ra tay, chưa chắc gì…”

Ứng Tinh Quyết giơ tay lên, ý bảo anh ta không cần nói thêm: “Hoắc Kiếm, Tư Đồ Gia, hai cậu đi chém giết tinh thú, chọn cấp 3S.”

Tư Đồ Gia sửng sốt: “Muốn đi thật à?”

Cơ Sơ Vũ nghe vậy lạnh lùng đáp: “Không dễ dàng gặp được biển tinh thú cấp cao, nhất là đấu trường trước. Hiện tại là thời cơ tốt nhất để tích lũy tài nguyên, cậu có bất mãn gì?”

Tư Đồ Gia: “… Không có.” Y chỉ cảm thấy một lần nữa đi qua thì hơi mất mặt, nhất là sau khi đã bị cái tên chiến sĩ bên Damocles nói tới.

…

“Vệ Tam, lưng cơ giáp của cậu bị hao tổn, cứ làm tiếp nữa sẽ ảnh hưởng đến lực phát ra của hai tay.” Ứng Thành Hà ở trong khoang cơ giáp nhìn số liệu cơ giáp ba người ngay thời gian thực, “Tìm cơ hội để cho tôi sửa.”

“Sửa cái gì mà sửa.” Vệ Tam đưa hai tay chuyển đao, bước nhanh về phía trước đối đầu với răng tinh thú, “Cậu ở trong khoang cơ giáp, đừng đi ra!”

Bọn họ chỉ cần dừng lại là tinh thú liền vây quanh bốn phương tám hướng, Vệ Tam đã đếm không ra nổi đây là lần thứ mấy phá vòng vây.

Liêu Như Ninh và cô tựa lưng vào nhau, Hoắc Tuyên Sơn ở trên không trung đối phó với tinh thú bay. Hai người chống đỡ tinh thú phía sau, Vệ Tam thì phụ trách mở đường phía trước.

Kim Kha cắn răng: “Tôi sẽ cho các cậu 5 phút để sửa chữa.”

Hai tay Vệ Tam nắm cán đao kéo sang một bên chân, hợp đao trong nháy mắt biến thành đao hình quạt. Cô đi xuyên qua giữa hai con tinh thú cấp cao, cận chiến vật lộn, trên mặt Chu Giáng máu không là máu: “…Lấy đâu ra năm phút?”

Vừa dứt lời, động tác tinh thú phía trước thốt chậm lại, xoay quanh tại chỗ.

“Nhanh!” Kim Kha le lên nặng nề.

Đó là tấn công cảm giác!

Trong tình huống cực hạn, Kim Kha mạnh mẽ giác ngộ làm thế nào dùng cảm giác để tấn công tinh thú.

Ứng Thành Hà trước hết đi xuống từ trong khoang cơ giáp trong khi xung quanh toàn là tinh thú. Vệ Tam hoảng sợ bèn lập tức chạy đến bên cạnh anh.

“Chỉ huy nào cũng ghê gớm như vậy á?” Vệ Tam vừa cảnh giác tinh thú xung quanh, vừa nhìn Kim Kha và hỏi.

Không cần ra tay, tung thẳng cảm giác ra là ngay cả tinh thú cũng không cần cận chiến.

Cựu kỹ sư Vệ Tam hâm mộ, cô cũng muốn loại kỹ năng chỉ động não là có thể gây chuyện chuyện. Đối mặt với những con tinh thú vừa thối vừa xấu này thì làm chiến sĩ độc lập đúng là trần ai quá.

Ứng Thành Hà vội vàng sửa chữa cơ giáp cho cô tại chỗ, tay di chuyển nhanh như ảnh mờ, nào có nghe thấy cô nói gì.

“Được rồi!” Ứng Thành Hà nhảy xuống khỏi cơ giáp Vệ Tam, la lên về phía Kim Kha.

Kim Kha thu hồi cảm giác với vẻ mặt tái nhợt trong khoang cơ giáp, tinh thú phía trước trong nháy mắt điên cuồng tấn công bọn họ.

Vệ Tam chắn trước mặt Ứng Thành Hà, đao hình quạt vung lên rồi biến trở về hợp đao, cô làm người mở đường phía trước.

Bề ngoài cô như không có chuyện gì xảy ra, này thì chọc cười nói chêm vơi mọi người, thật ra ở trong khoang cơ giáp, máu mũi cô đã chảy ra làm ướt cả cổ áo. Nhưng từ đầu đến cuối, Vệ Tam chẳng ngừng chiến đấu.

Không riêng gì cô, bốn người khác đằng sau cũng chưa từng buông lỏng.

Hiện trường trực tiếp

“Lá gan đủ lớn.” Ứng Nguyệt Dung nhìn đội chủ lực của trường

Damocles trong trong màn hình, cũng không biết là đang nói Kim Kha làm chuyện ngoài khả năng tìm cơ hội không ngừng, hay là Ứng Thành Hà, người đi ra khỏi cơ giáp ngay để sửa chữa cho ba chiến sĩ độc lập.

“Lần này đối với trường Quân sự Damocles mà nói, đúng là được lợi lớn hơn hại.” Tập Hạo Thiên mở lời, “Bấy giờ chỉ huy chính của bọn họ đã bắt đầu dùng cảm giác tấn công rồi.”

Sự tiến bộ lớn nhất là lúc giữa sự sống và cái chết.

Về phần giáo viên dẫn đội Damocles bên kia, Hạng Minh Hóa đã không tỉnh táo lại được nữa, ông bắt đầu âm thầm run chân, không ngừng thì thào: “Nhanh lên, nhanh lên!”

Giải Ngữ Mạn chặn tầm mắt của mấy giáo viên dẫn đội trường khác, bà đá Hạng Minh Hóa một cái: “Bình tĩnh một chút, có Vệ Tam ở đó.”

Hạng Minh Hóa: “Có em ấy mới làm tôi lo lắng.”

Vệ Tam có quá nhiều yếu tố bất ổn.

Ông một hồi lo lắng thân thể Vệ Tam chịu không nổi, một hồi lại lo lắng Vệ Tam bỗng gây chuyện.

“Người của trường Quân sự Đế Quốc đã đến.” Giải Ngữ Mạn ngửa đầu nhìn màn hình.

Chẳng qua Hoắc Kiếm và Tư Đồ Gia cũng không trực tiếp rơi vào bên phía trường Damocles, ngược lại họ chạy tới bên cạnh, quét tinh thú từ phía sau.

“Thôi đi, còn không phải đi rồi à.” Liêu Như Ninh đặt đao đặt lên lông thú đã chết để lau sạch vết máu, “Những người ở trường Đế Quốc làm sao mà buông tha cho cơ hội tốt như vậy.”

“Vệ Tam, cậu đi rút cờ, không cần quan tâm đến chúng tớ.” Kim Kha nhìn tinh thú phía trước bắt đầu gia tăng, đột nhiên nói, “Động tác nhanh lên, làn sóng tinh thú thứ hai sắp tới rồi.”

“Biết rồi.” Vệ Tam ngửa đầu nhìn về phía tòa nhà cuối cùng, trên nóc nhà có người của trường Đế Quốc, những người đó đang nhìn về phía bọn cô.

Cô khép đao biến nó thành đây đao lớn ban đầu, cầm cán đao dài, hai chân cô mạnh mẽ chạy về phía tòa nhà kết thúc. Cây đao được cô kéo ở phía sau, cô thấy thú giết thú, lấy giết làm phòng thủ, thẳng tiến chẳng lùi.

“Cây đao của Vệ Tam này có chút thú vị.” Công Nghi Giác đứng ở tầng cao nhất của tòa cao ốc nhìn xuống nơi xa, kinh ngạc cho hay, “Tôi còn chẳng biết Ứng Thành Hà có thể làm ra loại vũ khí này đấy.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Nói cái gì đó?

Chương 95

“lối ra tạm thời không mở”

Tinh thú gần điểm đích đã bị trường Đế Quốc xử lý một lần nên số lượng tinh thú Vệ Tam muốn đối phó không nhiều, cũng chẳng cần quan tâm tới Kim Kha và Ứng Thành Hà. Tốc độ cô càng nhanh hơn, cách tòa nhà cuối cùng cũng càng ngày càng gần.

“Chỉ huy?” Công Nghi Giác theo bản năng nhìn về phía Ứng Tinh Quyết, “Cậu ta sắp lên tới rồi.”

Hai cơ giáp đơn binh khác của trường Damocles cũng lợi hại, không ngờ lại ngăn trở phòng tuyến kia, không cho tinh thú phía sau đuổi tới.

Ứng Tinh Quyết ở trên cao nhìn Vệ Tam sắp vọt tới tòa nhà, mở miệng: “Vệ Tam, vị trí thứ nhất là của chúng tôi.”

Vệ Tam ngửa đầu nhìn về phía Ứng Tinh Quyết trên nóc nhà, đột nhiên xoay người đánh ngược lại tinh thú nhào tới, cuối cùng cô chậm rãi rút đao lớn từ trong thân thể nó ra và thờ ơ đáp trả: “Cho nên?”

Cách xa như vậy, còn có cơ giáp ngăn cản, Công Nghi Giác vẫn có thể cảm nhận được sự ngông cuồng của Vệ Tam, theo bản năng anh ta lên tiếng trước: “Cho nên cậu đi lên là muốn chết.”

“À.” Vệ Tam bị một con tinh thú 3S đuổi theo chặn đường, cô lui ra sau vài bước, “Sợ quá đi.”

Công Nghi Giác: “...”

Ứng Tinh Quyết nhìn về phía xa: “Viện Bình Thông tới rồi.”

Rồi anh nhìn sâu vào Vệ Tam đang chém giết cùng tinh thú, kế đó xoay người đi tới cột cờ, Cơ Sơ Vũ còn đứng dưới cờ Đế Quốc.

“Muốn rút cờ?” Cơ Sơ Vũ hỏi.

“Chờ một chút.” Ứng Tinh Quyết ngẩng đầu nhìn lên bầu trời cao, nơi máy bay ẩn giấu vẫn chưa có động tĩnh gì đến bây giờ.

Hai lần đầu tiên họ đến điểm cuối cùng là các máy bay ẩn trên cao đã bắt đầu chuẩn bị đi xuống đón người, lần này thì từ đầu đến cuối không có hành động gì.

Hiện trường trực tiếp.

Tất cả sự chú ý của khán giả đặt ở một màn ánh sáng khác, nơi có đại tướng nổi tiếng của Liên bang, Cơ Nguyên Đức. Ông đã đưa ra một mệnh lệnh trước khi xem trận đấu với khán giả.

Trước khi Ngư Thiên Hà mang về hộp che, bất kể ai rút cờ cũng không thể ra khỏi đường đua.

Có tầng tầng lớp rào cản bên ngoài đấu trường Cốc Vũ, chỉ khi ban tổ chức mở rào chắn thả máy bay ra, sinh viên quân sự mới có thể trở về từ lối ra.

Một câu này của Cơ Nguyên Đức đã cắt đứt lối thoát của tất cả các trường.

“Những người này sẽ gánh vác hy vọng của Liên bang trong tương lai. Nếu có chút chuyện thế này còn không chịu đựng được thì không xứng tiến vào quân khu, trở thành một quân nhân thực sự.”

“Đại tướng, có nên thông báo những chuyện này cho sinh viên các trường quân sự trong sân hay không.” Tập Hạo Thiên hỏi.

Cơ Nguyên Đức từ chối thẳng thừng: “Tạm thời không được thông báo tất cả tin tức cho sinh viên trong sân, tôi muốn xem sự lựa chọn của bọn họ. Rốt cuộc những người này sẽ lựa chọn cùng chiến đấu chung hay là mỗi người vì lợi ích riêng của mình.”

...

Sinh viên trong đấu trường nghiễm nhiên không biết mình sắp phải đối mặt với cái gì. Vệ Tam còn đang tận tâm giết tinh thú, nay rốt cục nhìn thấy cơ hội nên cô đã cho cơ giáp tới gần tòa nhà.

Chu Giáng đến gần tầng cao nhất của cao ốc thì Vệ Tam thu cơ giáp lại, đạp giữa không trung nhảy xuống và tiếp đất bằng cách quỳ một gối xuống, kế đó cô chậm rãi đứng dậy. Cô không đeo mặt nạ, quần áo bảo hộ cũng lỏng lẻo dưới vai, xung quanh cổ áo có nhiều vết máu, khuôn mặt vô vàn vết máu chưa khô, so với các sinh viên trường Quân sự Đế Quốc sạch sẽ thì cô chật vật khôn cùng.

Tuy nhiên vào lúc cô chống đầu gối đứng dậy, ngước mắt lên, ý chí chiến đấu từ cấp 3S làm cho tất cả các thành viên của đội tuyển trường Đế Quốc không tự giác đề phòng cả người.

“Các cậu không nhổ cờ? Không nhổ thì để tôi làm cho.” Vệ Tam lộ ra nụ cười đúng mực giống như đang thương lượng, nhưng mặt đầy vết máu me đã làm cô nổi bật với sát khí bỗng nhiên có.

“Tôi đã nói rồi, hạng thứ nhất chỉ có thể là của Đế Quốc.” Ứng Tinh Quyết lạnh nhạt đáp.

“Tôi còn nói tôi nhất định phải rút cờ.” Vệ Tam đưa tay chậm rãi kéo lại quần áo bảo hộ của mình nhưng không đeo mặt nạ, “Không biết làm cho Đôi Sao Đế Quốc bị loại là cảm giác thế nào?”

Ngông cuồng.

Hầu hết người thuộc trường Đế Quốc đã tức giận, cho tới bây giờ không ai dám giẫm lên đầu của họ, ngay cả viện Bình Thông cũng không dám nói những lời khiêu khích thẳng thừng thế này.

Ứng Tinh Quyết không bị ảnh hưởng, anh nhìn về phía xa sau đó nói tiếp: “Trường Damocles cho trường Đế Quốc 2/3 số tinh thú đã chém giết, tôi sẽ nhổ cờ ngay, Damocles hạng thứ hai.”

Vệ Tam xì khinh bỉ: “Muốn hai phần ba tài nguyên, còn để cho tụi này nhổ cờ thứ hai? Anh đừng rút cờ nữa, chúng ta rút đao luôn đi.”

Ứng Tinh Quyết thu hồi ánh mắt, lẳng lặng nhìn về phía Vệ Tam, tựa hồ đang chờ cái gì đó.

[Vệ Tam, ép số lượng xuống một phần ba, đồng ý với anh ta.]

Giọng nói của Kim Kha vang lên trong đầu cô.

Lời Ứng Tinh Quyết vừa rồi thực ra đã thông qua cảm giác nói với Kim Kha ở xa xa.

Vệ Tam: “...” Mấy chỉ huy các cậu chơi trò này?

“Hiện tại nơi này chỉ có hai chiến sĩ độc lập, như vậy anh có chắc rằng mình thắng không?” Vệ Tam đi về phía trước một bước và hỏi Ứng Tinh Quyết.

Thái Ngô Đức phía sau: "..." Gã không phải là người à? Phía sau gã có nhiều chiến sĩ độc lập như vậy không phải là người chắc? Vệ Tam học toán dở quá.

[Cho dù nơi này không có chiến sĩ đơn binh thì tôi cũng giành chiến thắng được.]

Giọng Ứng Tinh Quyết đột nhiên vang lên trong đầu Vệ Tam, không để ý đến hàng rào cảm giác của cô.

Không quen thuộc giống như Kim Kha, Vệ Tam vừa nghe thấy tiếng của Ứng Tinh Quyết là mặt cô đã sầm xuống: "Ứng Tinh Quyết, đây là lần cuối cùng."

Trừ phi đồng đội trải qua huấn luyện, hoặc chỉ huy có cảm giác thấp hơn so với chiến sĩ độc lập, không thể tạo thành thương tổn đối với chiến sĩ độc lập, bằng không thứ chiến sĩ bài xích nhất là cảm giác của chỉ huy cùng cấp.

Nếu như chỉ huy cùng cấp xâm lấn bộ não của chiến sĩ đã trải qua hệ thống huấn luyện thì rất có khả năng bị cắn trả, thậm chí chiến sĩ độc lập mạnh mẽ có thể vây khốn chỉ huy ở trong đầu mình.

Cảm giác của Ứng Tinh Quyết không còn tiến vào não Vệ Tam nữa, anh nói lạnh lùng: "Các cô chống đỡ không được bao lâu đâu, tôi muốn dùng tinh thú đổi tài nguyên trong khi các cô muốn rút cờ ra. Kim Kha sẽ đồng ý với lời tôi nói."

"Một phần ba."

"Hai phần ba."

Đầu lưỡi Vệ Tam chạm vào hàm răng, nếm được mùi máu như có như không, cô vặn vẹo cổ tay: "Một phần ba, không đồng ý thì tôi lôi kéo chiến sĩ độc lập Đế Quốc các anh cùng chết."

Công Nghi Giác: Bọn điên này, đã phát điên đến mức lộ ra ngoài mặt rồi!

Ứng Tinh Quyết nhìn chằm chằm Vệ Tam hồi lâu. Từ sau khi rơi xuống đất cô vẫn không đeo mặt nạ, không để ý đến không khí độc hại, có thể nhìn thấy rõ ràng tất cả cảm xúc trên mặt và đủ để người ta thấy rõ quyết tâm của cô.

Một siêu 3S còn chưa trưởng thành đã ôm quyết tâm phải chết, Cơ Sơ Vũ ở trong tay cô cũng không lấy được lợi ích, thậm chí còn có thể bại lộ thân phận của cô.

Muốn chấn nhiếp thế lực ngầm đang chảy dưới Liên bang kia thì một mình anh là đủ rồi, Vệ Tam hiện tại còn chưa đủ tư cách, chỉ đưa đến họa sát thân mà thôi.

Ứng Tinh Quyết nghiêng mặt nhìn về phía Cơ Sơ Vũ, "Rút cờ."

Cơ Sơ Vũ từ trước đến nay thuận theo lời hướng dẫn của anh, cậu ta nghe vậy đưa tay rút quân kỳ Đế Quốc xuống không chút do dự.

Thái Ngô Đức phía sau:... Thế mà tin thật, rõ ràng Vệ Tam đang diễn trò.

Thái Ngô Đức ngửa đầu nhìn lên trời, quên đi dù sao dù là Đế Quốc hay Damocles thắng cũng không làm gã chịu thiệt thòi.

[Chúc mừng Trường Quân sự Đế Quốc đã về đích thành công.]

Vệ Tam lập tức lên bục, rút cờ Damocles và chờ tiếng thông báo.

Một phút trôi qua, hai phút trôi qua… Kênh phát thanh chậm chạp không vang lên tiếng chúc mừng.

Vệ Tam: "?"

Cô ngửa đầu hô to: "Các người làm xong chưa, nhanh xuống đón người." Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn sắp không chịu nổi nữa rồi.

Nhân viên phụ trách thông báo quay đầu nhìn trưởng nhóm: "Có muốn trả lời không?"

Trưởng nhóm: "Tôi đi liên hệ với những người bên ngoài hỏi xem."

Vệ Tam không biết tình huống gì nhưng cũng chẳng chờ kịp, cô nhảy ngay xuống lầu, ở giữa không trung tiến vào cơ giáp rồi chạy về phía Kim Kha.

Họ đã bị tinh thú bao quanh thành vòng tròn, bên trong vòng tròn vẫn đang thu hẹp lại, cô chỉ có thể giết vào một lần nữa.

Kim Kha nhìn thấy Vệ Tam lao xuống bèn hét lên về phía cô: “Tình huống thế nào rồi?”

Vừa rồi tiếng phát thanh về trường Quân sự Đế Quốc vừa ra thì hai chiến sĩ độc lập kia thu tay giết trở về. Kim Kha biết ngay đã đạt được giao dịch, nhưng đến bây giờ trì tệ lâu quá mà cậu chưa nghe thấy tiếng thứ hai.

“Rút cờ ra mà không có phản ứng.” Vệ Tam không thay đổi mặt nhìn chằm chằm tinh thú chung quanh, đao trong tay không rảnh được một lần, mỗi lần vung lên là mang theo máu tươi.

“Dụng cụ bị hỏng?” Trong giọng nói Ứng Thành Hà mang theo lo lắng không dễ phát hiện.

“Vừa rồi kênh thông báo của Đế Quốc kêu lên, không thể nào mà dụng cụ bị hỏng được.” Kim Kha nhíu mày nhìn về phía chỗ nào đó trên cao, “Sự tình không đúng, người của trường Đế Quốc cũng không được đón đi.”

Chưa từng thấy dấu vết của máy bay từ đầu đến cuối.

“Lúc trước nhân viên công tác nói là Ngư Thiên Hà đi lấy hộp che.” Kim Kha chậm chạp hiểu ra, “Nếu không phải nhà họ Ngư đưa tới thì một lần từ Sao Cốc Vũ đến South Pasadena tốn nhanh nhất là năm ngày, bây giờ Ngư Thiên Hà chưa trở về.”

Ứng Thành Hà: “... Chúng ta còn phải ở chỗ này chống đỡ mấy ngày?”

Họ không biết tình hình của nhà họ Ngư nên theo tiềm thức nghĩ rằng đợi tới được điểm cuối nhổ cờ là sau đó có người tới đón. Tới đó họ có thể đặt nấm dịch tím vào hộp che. Nhưng bây giờ Ngư Thiên Hà vẫn chưa đến, có nghĩa là họ vẫn không thể đi ra ngoài.

“Thành Hà, cho đến bây giờ không có ai xuống giúp đỡ.” Kim Kha nhìn xung quanh tinh thú và cho hay.

Tình huống không đúng.

Bên ngoài còn có giáo viên dẫn đội trường Damocles canh gác, nhất định sẽ vì bọn họ tranh lợi ích. Thế mà bây giờ kênh phát thông báo không lên tiếng, nhân viên cứu hộ cũng chẳng xuống.

“Trường Đế Quốc bên kia cũng không có.” Ứng Thành Hà chú ý tới Hoắc Kiếm và Tư Đồ Gia dần dần bị tinh thú vây quanh thì kinh ngạc.

Đội ngũ nhổ cờ thành công rồi mà vẫn còn phải đối mặt với tinh thú thì phía trên sẽ phái người xuống giết tinh thú, sau đó đón sinh viên ra ngoài càng sớm càng tốt.

Nhưng không ai đến đón nhóm bọn họ.

Có thể sức giáo viên dẫn đội trường Damocles yếu, hoặc mấy giáo viên trường Đế Quốc bên ngoài không tranh thủ lợi ích hợp lý của sinh viên, hoàn toàn chả hiểu làm sao.

“Hoặc là có chuyện gì xảy ra bên ngoài rồi.” Kim Kha hạ giọng, “Hay là có nhân vật lớn ra mặt.”

Chỉ có một người đứng ra là có thể làm cho tất cả các thầy cô trường quân sự im lặng.

“Có chuyện gì vậy? Những nhân viên cứu hộ kia đâu?” Tư Đồ Gia từ khi nghe thấy tiếng thông báo đã bắt đầu chờ người tới, kết quả đến bây giờ không có người nào xuất hiện dẫu chỉ một.

Hoắc Kiếm nhìn về phía cao ốc, dường như Cơ Sơ Vũ và Ứng Tinh Quyết đều đứng ở rìa tầng trên cùng nhìn về phía bọn họ.

“Tại sao không có máy bay xuống?” Công Nghi Giác ngửa đầu nhìn lên bầu trời, không phát thông báo trường Damocles thì thôi, còn bọn họ là có chuyện gì.

Lúc này kênh phát thông báo đột nhiên vang lên: [Bởi vì trường Quân sự Damocles tìm được vật liệu đặc biệt, vật liệu này có mùi bất thường và gây ra tinh thú bạo loạn nên lối ra tạm thời không mở. Xin những đội đã rút cờ vui lòng chờ đợi một chút. Để bù đắp, trước khi lối ra được mở thì các bạn vẫn có thể giết tinh thú và vẫn được được tính nhằm quy đổi.]

“Ủa vậy tại sao Damocles rút cờ không được thông báo?”

Ứng Tinh Quyết nhìn về phía xa, tinh thú còn đang không ngừng gia tăng, anh chậm rãi đáp: “Đại tướng ra mặt, lần xếp hạng lần này của trường Damocles sẽ mất.”

“Đại tướng?” Cơ Sơ Vũ ngẩn người, rốt cuộc tài liệu gì có thể làm cho chú của cậu ra mặt đây. Lúc trước chú ấy lộ diện ở Sao Đế Đô cũng là bởi vì thành viên chủ lực 3S của năm trường quân sự quá nhiều.

Thông tin được tiết lộ trên kênh thông báo này rất thú vị, sự việc gây ra bởi trường Quân sự Damocles và vật liệu trên người bọn họ khiến tinh thú bị thu hút; các trường quân sự khác tạm thời không thể ra ngoài; nhổ cờ rồi vẫn được chém giết và thống kê số lượng tinh thú.

Tiếp theo, các trường quân sự khác hoàn toàn có thể chọn đường vòng, rút cờ đầu tiên rồi giết chết tinh thú ở vùng ranh. Về phần Damocles...

Đột nhiên Ứng Tinh Quyết giống như cảm ứng được cái gì đó, anh nhìn về phía Vệ Tam bên trong làn sóng tinh thú.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Tạm thời đóng vai tên điên chọc người ta, tôi chỉ là một chiến sĩ độc lập không có cảm xúc, tất cả vì chỉ huy.

Chương 96

“các trường quân sự hợp tác trong sự yêu thương lẫn nhau”

Trong nháy mắt Ứng Tinh Quyết nhận thấy cảm giác của Vệ Tam lại tràn ra ngoài nhưng lại cực nhanh thu hồi, lúc này đã có tiến bộ so với lúc trước khi cô không kiêng nể gì phóng thích cảm giác ở trong phòng huấn luyện.

Nhưng với lối đánh điên rồ của cô ấy, cảm giác sẽ bị kí/ch thích ngày một nhiều hơn.

Ứng Tinh Quyết đứng ở tầng trên cùng của tòa nhà nhìn đám người trong bầy tinh thú, hiện tại cô ấy không thể bại lộ được.

“Vệ Tam!”

Kim Kha nhìn vụ thảm sát điên cuồng mất hết chiêu thức của Vệ Tam thì trong lòng sốt ruột. Trước khi vào sân, thầy muốn cậu để mắt tới Vệ Tam, nay vừa quay đầu lại đã thấy Vệ Tam cứ như đã mất hết lý trí.

Cảm giác của cô vẫn không ổn định, bây giờ cưỡng ép tăng lên thì trăm hại mà chả được một lợi.

“... Tớ không sao.” Vệ Tam một mực giết vào trong vòng của bọn họ mới cất tiếng, giọng cô cũng hơi nghẹn ắng, “Trước tiên kéo Đế Quốc xuống nước, hai người chiến sĩ độc lập của bọn họ ở bên kia.”

Bây giờ Kim Kha mang theo nấm dịch tím là “lá cờ” chỉ huy cho hành động của tinh thú, cậu đi đâu thì tinh thú sẽ theo đó.

Liêu Như Ninh thở hổn hển: “Một người cũng đừng bỏ qua, đợi lát nữa đi về phía tòa nhà cuối cùng đi. Để tôi xem trường nào muốn không ra tay mà vòng qua được tụi mình.”

“Đi.” Hoắc Tuyên Sơn nói thẳng, “Viện Bình Thông ở ngay phía sau, kéo bọn họ xuống nước tiếp ngay.”

Khán giả bên ngoài sân đấu: Được lắm, bàn tính của đại tướng Cơ chắc chắn đã thất bại. Trường Quân sự Damocles đang kéo tất cả các trường quân sự khác xuống nước, buộc họ phải đoàn kết.

Bên kia, Hoắc Kiếm đang mở sát chiêu rất lớn và Tư Đồ Gia đã nhanh chóng lao ra khỏi vòng tinh thú. Nay Vệ Tam đột nhiên điên cuồng mang theo Kim Kha giết tới, có thêm Liêu Như Ninh cùng Hoắc Tuyên Sơn ở hai bên mở đường, tinh thú phía sau cứ thế lập tức bao vây như thủy triều.

Tư Đồ Gia chả duy trì nổi phong độ con cháu thế gia, y chửi rủa một tiếng. Y thích chém giết tinh thú tích lũy tài nguyên, không phải cái dạng tinh thú cấp cao rậm rạp vây quanh chằng chịt thế này.

“Muốn đi xuống không?” Cơ Sơ Vũ hỏi.

Ứng Tinh Quyết rũ mắt che đi thần sắc trong mắt: “Đi.”

Đội tuyển trường Đế Quốc trong tình trạng chiến đấu đủ đầy đã chạy về phía bọn người bên kia.

Ứng Tinh Quyết đứng ở phía trước, bên trái anh là Cơ Sơ Vũ, phía sau là đội tuyển trường bày trận. Tinh thú nhận thấy có người đằng sau bèn muốn tấn công người dẫn đầu, nhưng ngay cả cơ hội ra tay cũng không có vì đã bị cảm giác tấn công vào não bộ ngay.

Đội trường Đế Quốc dần dần mở rộng phạm vi, tất cả mọi người trực tiếp chấp nhận chuyện điều khiển của Ứng Tinh Quyết. Bất kể là chỉ huy hay là chiến sĩ độc lập, bọn họ giống như một cái túi co giãn, một hồi mở ra, mở rộng phạm vi của bọn họ; một hồi thắt chặt, cùng nhau tàn sát một phần nhỏ tinh thú.

Về phần Cơ Sơ Vũ, cậu ta ở xung quanh thu hoạch tinh thú cấp 3S.

“Bọn họ lại đây kìa.” Hoắc Tuyên Sơn một mực ở giữa không trung đối phó tinh thú bay, cậu vừa đưa mắt một cái đã nhìn thấy tốc độ tiến lên của trường Đế Quốc.

Cái khác không nói, chỉ riêng Ứng Tinh Quyết thì quả thật là chỉ huy tiêu chuẩn cấp siêu 3S, vượt xa các chỉ huy mấy trường khác.

Bên này Vệ Tam dùng hai tay nắm hợp đao, giết tinh thú càng nhiều, sương trắng trên đao của cô càng kết đậm hơn, thậm chí khi vung đao còn mang theo khí lạnh.

Nhưng lúc này đường đua Cốc Vũ bắt đầu mưa lần nữa, không ai có thể nhìn thấy sự khác thường của cây đao cô trong mưa.

Ứng Thành Hà nhìn chằm chằm vào số liệu của bảng điều khiển, tim anh đập mạnh. Tu di kim quả nhiên có khả năng phát triển như lời đồn, Vệ Tam dùng đao nặng tay quá, số liệu đã có dấu hiệu dao động.

Đồng thời Vệ Tam cũng đang thích ứng cực nhanh với Chu Giáng. Không biết là vì Vệ Tam có cảm giác cấp cao hay là bởi vì cô cũng là một cơ giáp sư đúng chuẩn, cô thích ứng với chiếc cơ giáp này quá nhanh.

Những người khác chỉ thấy chiêu thức của cô càng ngày càng loạn, đã mất đi bình tĩnh; nhưng Ứng Thành Hà vẫn luôn có số liệu của cơ giáp Vệ Tam, có thể so sánh và nhìn ra với mỗi một chiêu của Vệ Tam, cô đang thăm dò cực hạn của cơ giáp.

Anh nhìn xuyên qua cửa sổ của cơ giáp, nhìn về phía Chu Giáng màu đỏ bên ngoài. Dám trong trường hợp này còn có lòng thử cơ giáp chỉ e cũng chỉ có mỗi mình Vệ Tam.

“Người của đội tuyển trường sắp tới rồi.” Kim Kha bỗng nhiên nói.

Những người khác ngạc nhiên, Liêu Như Ninh chém đứt một con tinh thú cấp S gần Kim Kha: “Sao bọn họ lại đến nhanh như vậy?” Theo thời gian, đội tuyển trường cần ít nhất phải mất một ngày nữa mới tới.

Trước khi đi, Kim Kha ra lệnh cho bọn họ không được đi về phía trước với trạng thái cơ giáp để tiết kiệm năng lượng, đồng thời tránh làn sóng tinh thú. Tất nhiên bây giờ kế hoạch đã thất bại, không ai ngờ được lối ra bị chặn, họ rút cờ cũng chả có hiệu quả.

“Nếu đã tới thì tham chiến.” Hoắc Tuyên Sơn nhìn về phía xa xa, cậu ta vẫn chưa thấy được đội tuyển trường, “Cơ hội hiếm có.”

Bọn họ không nhìn thấy tình huống của đội tuyển trường, nhưng khán giả có thể lựa chọn màn hình để xem. Từ sau khi đội tuyển trường Damocles tách ra khỏi đội chủ lực thì Thân Đồ Khôn cũng không đi theo từng bước, anh ấy dẫn theo bọn họ theo sau tinh thú cấp S. Tất cả chỉ huy có liên kết, mặc dù không có chỉ huy chính phối hợp nhưng để 1000 người đối phó với một ít tinh thú cấp S cũng chả coi là quá khó khăn.

Thân Đồ Khôn mang theo đội tuyển trường đối phó tinh thú, đổi năng lượng rồi lại mở ra trạng thái bay lên đi về phía trước, đến khi năng

lượng tiêu hao hết lại tiếp tục chiến đấu. Một đường đánh, một đường trao đổi, không tiêu hao tài nguyên của hai trận.

Anh đã quá thích nghi với tình trạng khó khăn này, thêm chuyện đội tuyển có rất nhiều thành viên là thành viên lão làng cắn răng chống đỡ. Họ làm thế cũng vì để đến càng sớm càng tốt, hội hộp với đội chủ lực. Nếu bọn Vệ Tam có thể nhổ cờ là tốt nhất; bằng không còn có đội tuyển phía sau chạy tới chống đỡ.

Tinh thần thực sự của Damocles được thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn vào lúc này.

...

Ứng Tinh Quyết mang theo đội Đế Quốc tiến lên cực nhanh, nhanh chóng hội họp với Tư Đồ Gia và Hoắc Kiếm, cùng lúc bên trong vòng tròn có cả bọn người Vệ Tam.

Vệ Tam nhìn Cơ Sơ Vũ giết tinh thú nhàn nhã ở bên cạnh thì ghen tị: Cơ giáp của cậu ta thoạt trông bóng loáng không dính nước.

Cô ghen tị, cường độ ra tay không chú ý đã tăng thêm làm tinh thú bên cạnh có xu thế nhượng bộ mơ hồ.

“Người của viện Bình Thông muốn vòng qua.” Ứng Thành Hà phát hiện đội chủ lực của viện Bình Thông phía sau sắp giết ra ngoài, “Trường Samuel và South Pasadena đến cả rồi, chỉ có đội chủ lực.”

Kim Kha nhìn về phía Ứng Tinh Quyết, đây là lần đầu tiên hai người chỉ huy gặp nhau trong đấu trường.

“Tinh thú nhiều như vậy, không bằng kêu bọn họ cùng vào chơi?” Kim Kha nói với Ứng Tinh Quyết, “Nhiều người thế này sẽ giảm bớt áp lực, cũng tiện cho các anh thu tài nguyên.”

Ứng Tinh Quyết đưa tay, trực tiếp dùng cảm giác đánh trả một con tinh thú cấp cao từ trên trời lao xuống. Con thú kia ngay cả tru lên cũng chưa kịp đã rơi thẳng, nện nặng nề vào trên người tinh thú phía dưới, kéo theo một trận rối loại của tinh thú nhỏ.

Kim Kha: “…”

Chỉ huy cấp siêu 3S có tuyệt vời không? Có... một tí lợi hại.

Ứng Tinh Quyết nhìn một vòng các thành viên Đế Quốc, phát hiện không ai tỏ vẻ mâu thuẫn với đề nghị của Kim Kha, thậm chí tổng binh đội tuyển trường mình đã đã xông lên sau lưng Vệ Tam.

Tất cả các trường quân sự là kẻ thù trên sân đấu, nhưng cũng có thể là đối tác.

Lúc này Đế Quốc đã có trong tay vị trí thứ nhất, vẫn còn cơ hội để tiếp tục tích lũy tài nguyên nên không phải là không thể khuấy đục nước.

Và như Kim Kha đã nói, kéo các trường quân sự khác vào thì với rất nhiều chiến sĩ độc lập 3S, áp lực sẽ giảm đáng kể, cho dù đối với là trường Damocles hay Đế Quốc. Đặc biệt là trường Đế Quốc hiện là đội duy nhất có mang theo đội tuyển trường, ắt có thể thu hoạch được nhiều tinh thú hơn.

“Được.” Ứng Tinh Quyết đồng ý.

Trường Đế Quốc và trường Damocles hợp tác chạy về phía điểm cuối. Có Kim Kha, tinh thú ngay lập tức bắt đầu đổ xô đến đích.

Tốc độ của đội chủ lực viện Bình Thông càng ngày càng chậm, cuối cùng bị tinh thú kéo lại bước chân.

“Trường Damocles làm liên lụy tất cả các trường khác mà anh còn muốn giúp họ?” Lộ Thời Bạch xoay người hỏi Ứng Tinh Quyết cách đó không xa.

“Anh bạn, không thể nói như vậy.” Tốc độ giết tinh thú của Vệ Tam chẳng những không chậm lại theo thời gian mà còn mơ hồ tăng lên, cô dẫn đầu giết đến sau lưng viện Bình Thông, “Chúng tôi mang đến tài nguyên vô cùng vô tận cho các cậu.”

Lộ Thời Bạch: “... Lộ mỗ chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày trường Damocles sẽ có loại người như cô.”

Toàn thân chỉ lộ ra một loại tín hiệu du côn lưu manh.

“Thất Bại.” Vệ Tam thân thiết hô, “Loại người như tôi phiền nhất là loại người tinh tướng như anh.”

Ngay lúc Lộ Thời Bạch cho rằng mình sẽ không nói chuyện với Vệ Tam nữa, ai ngờ cô cầm đao lớn đâm vào cổ tinh thú bên trái anh ta.

Máu lúc rút ra văng lên cơ giáp, thậm chí làm bẩn luôn cửa sổ của anh.

“Làm sao bây giờ?” Vệ Tam khoa trương thở dài, “Loại người như tôi cứu loại người như anh.”

Lộ Thời Bạch: “Tôi có Giới, không cần cô cứu.”

Giới là cơ giáp phòng hộ được cơ giáp sư viện Bình Thông tên Quý Giản làm cho bọn họ.

Khi Kim Kha mang theo nấm dịch tím đến gần, viện Bình Thông buộc phải rơi vào vũng bùn, cùng họ đối phó với các tinh thú xung quanh.

Vệ Tam đứng bên trái Liêu Như Ninh, bên phải cô là Tông Chính Việt Nhân, cô quay đầu nhìn sang phải: “Thật ra các anh cũng không cần gấp gáp, đi lên nhổ cờ cũng chẳng có gì đâu. Chúng tôi vừa mới nhổ xong thì cò súng nổ bên kia cũng bị hỏng. Họ thông báo được cho trường Đế Quốc rồi là chả có động tĩnh gì, các anh đi cũng thế.”

“Chẳng lẽ không phải do trường Damocles bị trừng phạt?” Lộ Thời Bạch cười lạnh, “Chỉ sợ lần này xếp hạng của mấy cô bị hủy rồi.”

Chẳng ai là kẻ ngốc, hiện tại lối ra đã đóng cửa, không cho trường rút cờ đi ra ngoài ắt bên ngoài chắc chắn có quân đội ra mặt. Người duy nhất có thể làm cho giáo viên dẫn đội trường Đế Quốc yên tĩnh chỉ có đại tướng Cơ.

Vệ Tam chậc chậc một tiếng, người bây giờ ranh ma, không lừa được tí nào.

“Người South Pasadena bên kia sắp đi lên.” Kim Kha tiếp tục vận động hành lang, “Xếp hạng của tụi tôi có thể bị bỏ, cơ mà chẳng lẽ muốn cho các trường khác cướp trước viện Bình Thông à? Chi bằng mọi người cùng nhau tích lũy tài nguyên trước.”

“… ”

Sau một thời gian im lặng, viện Bình Thông đã gia nhập hai trường quân sự.

Trường South Pasadena bị chặn kế tiếp và trường Samuel muốn nhặt nhạnh chỗ tốt: “…” Mẹ kiếp, một nhóm điên!

Khán giả bên ngoài sân đấu: Bắt đầu rồi à? Năm trường quân sự "yêu thương đoàn kết" hợp tác với nhau.

Có nhiều cấp 3S vào vòng tròn như vậy đã làm áp lực trên vai Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn buông lỏng. Ứng Thành Hà nhân cơ hội này giúp bọn họ sửa chữa bộ phận cơ giáp quan trọng bị hỏng.

Bên cạnh không có ai phân tán chú ý, chỉ toàn là tinh thú cấp cao, Vệ Tam giết muốn đỏ mắt, cô chỉ có thể nhìn thấy tinh thú xung quanh.

Kim Kha vẫn nhìn chằm chằm vào trạng thái của cô. Cậu đang muốn nhắc nhở thì Ứng Tinh Quyết vòng qua bên cạnh Vệ Tam, dùng cảm giác phá hủy hai con tinh thú cấp cao 3S, đội tuyển trường Đế Quốc cũng bắt đầu thắt chặt bên kia.

Thấy tình trạng của Vệ Tam đã ổn định, Kim Kha lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. May mà Ứng Tinh Quyết chuyên chọn ra tay với tinh thú cấp cao 3S.

[Vệ Tam, cậu đi đón đội tuyển trường, nhóm của đàn anh tới rồi.]

Giọng nói của Kim Kha vang lên trong đầu Vệ Tam, cô quay đầu nhìn về phía sau, đội tuyển trường Damocles đã tiếp cận đuôi biển tinh thú. Bọn họ họ dừng lại một chặp rồi lập tức bắt đầu đi đường vòng, muốn vây quanh từ bên hông.

Đội tuyển trường chỉ có một chiến sĩ độc lập SS nhưng vẫn dùng cơ giáp cấp A. Lúc này cần thành viên chủ lực ở bên cạnh che chở và chỉ huy chính thống nhất bày trận mới có thể phát huy hiệu quả tốt nhất.

Giống như trường Đế Quốc bây giờ, họ dựa vào đội chủ lực để giải quyết tinh thú cấp SS trở lên, trong khi đội tuyển trường phụ trách giết các tinh thú khác và khuếch trương lãnh địa chiến đấu.

Kim Kha trong nháy mắt liên hệ với tất cả chỉ huy của trường Damocles, điều khiển bọn họ giống như một thanh kiếm sắc bén phá vỡ làn sóng tinh thú, nhanh chóng chạy tới chỗ Vệ Tam tụ họp.

Khả năng kiểm soát sân của chỉ huy chính bắt đầu được thể hiện.

Chương 97

“một đao”

Nếu như nói ba người chiến sĩ độc lập chủ lực là mũi đao, thì đội tuyển trường giống như vũ khí có thể biến dạng bất cứ lúc nào trong tay chỉ huy chính.

Giờ phút này đội tuyển trường Đế Quốc giống như cái túi linh hoạt co rút, không ngừng thực hiện hành động tàn sát tinh thú. Từng nhóm người bổ sung cho nhau, hễ tinh thú bị vây quanh đều không thoát ra được. Mà đội tuyển trường Damocles dưới sự chỉ huy của Kim Kha giống như một cây đao dài, xé một lỗ hổng trực tiếp từ bên cạnh, không ngừng tới gần đội chủ lực.

Vai trò của Vệ Tam là quét sạch tinh thú cấp 3S xung quanh đội tuyển trường Damocles, dọn sạch chướng ngại vật cho bọn họ.

Đội tuyển trường chủ yếu đối phó với tinh thú cấp S, tinh thú cao hơn thì giao cho đội chủ lực.

Tuy nói tinh thú cấp cao trên đường đua Cốc Vũ đã tụ tập lại đây, nhưng có mấy con cấp 3S vẫn luôn đảo quanhchứ chưa tới gần. Bọn chúng muốn chờ thể lực của mấy người này cạn kiệt mới ra tay.

Người của năm trường quân sự cũng không quan tâm đến những tinh thú 3S khôn khéo đang ngồi xổm chờ thời. Đội chủ lực trường Đế Quốc chuyên chọn tinh thú 3S gần đó; ba trường khác hiện tại chỉ muốn đi nhổ cỏ, coi như không phát hiện loại hành vi “cướp tài nguyên” này của Đế Quốc, vừa bảo trì thể lực lao ra ngoài.

“Tụi bây có thể đừng theo sát như vậy không?” Shaω Eli trường Samuel hét về hướng của Kim Kha, “Để tụi tao đi rút cỏ trước, đợi lát nữa tụi tao chắc chắn sẽ xuống giúp tụi mày cùng chống lại những tinh thú này được chứ?”

Thời thế gì thế này?

Shaω Eli cảm thấy mình từ khi bước chân vào cảng Sao Đế Đô đã không có thuận lợi. Đầu tiên là bị một tổng binh của đội tuyển trường Damocles tát; muốn tìm lại thể diện trên đường đua, kết quả lại liên lụy đến trường Samuel, đồng đội vừa ra đã có ý kiến với gã; sau này liên kết với viện Bình Thông mà vẫn thua. Khá lắm, kẻ tên Vệ

Tam kia là chiến sĩ độc lập cấp 3S lại chạy tới giả bộ làm tổng binh đội tuyển trường cấp A.

Sau khi Vệ Tam khôi phục lại vị trí chiến sĩ độc lập 3S, Shaω Eli biết cái tát mình đã nhận một đi không trả thù được.

Bây giờ ba trường quân sự đã bị lôi hết xuống nước bởi trường Damocles, nhưng cái thằng chỉ huy chính già kia cứ lựa hướng Samuel mà chen tới khiến tinh thú toàn lao qua.

Kim Kha ở trong khoang cơ giáp nhếch miệng cười, trước mắt, cậu chính là người đáng ghét nhất toàn trường, tất cả mọi người đều muốn trốn khỏi cậu.

Nhưng Kim Kha chạy khắp nơi, ngoại trừ không đến gần các thành viên của trường Damocles, mấy trường khác đều được "hưởng ân huệ", trường quân sự nào có áp lực nhỏ là cậu chạy ngay tới đó.

Shaω Eli thấy Kim Kha còn chen chúc về phía gã thì mặt đen như đít nồi, gã vòng qua bên cạnh, bắt đầu chen về phía Vệ Tam.

Kim Kha đã muốn tới gần gã như thế vậy đã đi tới gần trường Damocles luôn.

"Tụi bây mau đi ngăn cản những người đó đi!" Shaω Eli đột nhiên phát hiện đội tuyển trường của viện Bình Thông xuất hiện và muốn lén đi nhổ cờ bèn quay đầu liền hét lên với Vệ Tam, "Mau để cho chỉ huy chính của mày đi qua bên kia và dẫn tinh thú qua đó. Hôm nay việc này không giải quyết xong thì không ai có thể đi lên tháo cờ được đâu!"

Samuel không chiến được chỗ tốt thì các trường quân sự khác cũng không thể nhận được chỗ tốt!

Bản thân họ đứng rất gần tòa nhà điểm cuối, chỉ cần di chuyển một chút thôi là đội tuyển của viện Bình Thông có thể bị kéo vào chiến trường.

Không cần Shaω Eli nói, Kim Kha đã muốn kéo họ vào.

Toàn bộ sân đấu táo tác tứ tung, những người bên ngoài nhìn vào lại tạm bình tĩnh hơn.

Mặc dù gần tòa nhà điểm cuối có một làn sóng tinh thú nhưng các

thành viên chủ lực của năm trường đã lội xuống chiến đấu, tạm thời có thể chống lại tinh thú.

“Ngư Thiên Hà còn bao lâu nữa?” Hạng Minh Hóa khó nén lo lắng hỏi, hiện tại còn có thể chống đỡ nhưng xung quanh còn có nhiều tinh thú cấp 3S chưa tham dự như vậy, lỡ mà tụi nó đoàn kết đối phó sinh viên trước thì e chả chống đỡ được một tí.

“Đã bắt đầu tiến vào thiên hà Cốc Vũ, còn cần một chút thời gian nữa.” Giải Ngữ Mạn đưa hai tay ôm ngực, “Bọn nhóc chắc có thể chống đỡ được đến lúc đó.”

Chỉ cần những tinh thú 3S có thể quấy rối cục diện chỉ ở xung quanh và không gia nhập.

Tuy nhiên sự lo lắng của họ cuối cùng đã trở thành sự thật.

Tinh thú trong đường đua nóng nảy dần, liên tục có con phát ra tiếng gào thét, tiếng này ở giữa sân phía sau càng lúc càng lớn, những tinh thú 3S xung quanh giống như đáp lại bèn ngửa đầu gào hú.

Các thành viên chủ lực của năm trường quân sự dường như cảm nhận được nên bắt đầu tụ lại, thế tấn công của đội tuyển trường cũng dần co vào.

Quả nhiên, tinh thú 3S cấp cao xung quanh, này thì con bay trên trời, này thì chạy dưới đất, cả thảy di chuyển chẳng còn đứng yên chờ con mồi chẳng còn sức, thay vào đó chúng chọn đoàn kết tấn công.

Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn đã trở về bên cạnh Kim Kha, thế là Ứng Thành Hà và Vệ Tam ở cùng một bên với đội tuyển trường bắt đầu đi về phía bọn họ.

Mục tiêu tinh thú cấp cao 3S này rất rõ ràng, chỉ nhắm vào một mình ở Kim Kha.

Các thành viên chủ lực của South Pasadena và viện Bình Thông lặng lẽ lùi về phía sau, rõ ràng vẫn đang nghĩ đến việc rút cờ. Ngược lại, trường Samuel gần nhất đã không đi ngay lập tức, thậm chí Shaω Eli cũng nhắc nhở Kim Kha rằng hai trường kia muốn chạy, nên tranh thủ thời gian dời tới bên đó đi.

Tuy nhiên, chiêu này không phải là dễ dùng đối với tụi tinh thú 3S; mục tiêu của chúng chỉ có một — Kim Kha.

Những tinh thú cấp cao 3S đây hoàn toàn không chủ động tấn công những người xung quanh, điều này tạo cho các trường khác có cơ hội rút lui.

“Tất cả mọi người trong tương lai là người của quân khu, sẽ đóng góp cho Liên bang. Bây giờ bỏ rơi những người từ trường Damocles để đi đúng là hơi có phần mất nhân tính đấy.” Shaω Eli nói lời chính nghĩa, “Mời chư vị bạn học buông bỏ định kiến, giúp bọn họ một tay!”

Tất cả mọi người: “???”

Lời này của gã giống như kẻ trước đây người nhắm vào trường Damocles không phải là Samuel vậy. Rõ ràng xuống tay tàn nhẫn nhất, cứ muốn đội ngũ trường Damocles bị diệt toàn quân trong sân đấu, chẳng lẽ không phải Samuel làm à?

Ngay lúc Shaω Eli nói xong, các thành viên chủ lực của trường Samuel trở lại thật, giúp trường Damocles đối phó với tinh thú 3S.

Trường Đế Quốc bên cạnh vẫn không có hành động gì. Bọn họ đã nhổ cờ xong, hiện tại chỉ cần tích lũy tài nguyên, hiển nhiên chọn tinh thú cấp cao để đối phó, nào có đi đâu.

Các thành viên chủ lực của hai trường là viện Bình Thông và South Pasadena hơi do dự, khi chưa đưa ra quyết định thì kênh thông báo vang lên.

[Chúc mừng trường Samuel đã về đích thành công.]

Kênh phát thanh không tệ, đây là âm thanh phát sóng thứ hai đến đích của đấu trường Cốc Vũ.

Mọi người ngẩng đầu lên, chẳng ngờ được đội tuyển của trường Samuel lại vòng qua phía sau tòa nhà, tránh được ánh mắt của mọi người và thành công rút cờ Samuel.

Kim Kha trong khoang cơ giáp hít sâu một hơi, quả nhiên, xếp hạng của trường Damocles chắc là bị hủy bỏ rồi.

Những người ở viện Bình Thông và South Pasadena liếc nhìn nhau rồi tất cả đều chọn xông lên tòa nhà, không còn bị ảnh hưởng bởi trường Damocles.

Kim Kha cũng không có cơ hội kéo bọn họ xuống nước, tinh thú 3S chung quanh toàn bộ chen chúc tới, tinh thú cấp thấp thậm chí bắt đầu lui về phía sau.

“Đừng vội, chúng tao sẽ tới giúp tụi bây bây giờ.” Cảnh tượng đổi dời, bây giờ đến lượt Shaω Eli cười với Kim Kha.

Trường Samuel rút cờ, sau khi nhận được điểm tích lũy thì họ chỉ cần giết tinh thú để tích lũy tài nguyên thôi.

Một cơ hội hiếm hoi như vậy, phải cảm ơn trường Damocles vì sự cống hiến chân thành của họ.

Nhưng về phần tinh thú 3S ở đâu, đương nhiên trường Samuel sẽ không tranh giành với Damocles, đối phó với tinh thú 3S ở rìa là đủ rồi.

Nháng cái tinh thú 3S xông tới quá nhiều, mặc dù có trường Đế Quốc và Samuel ở bên cạnh chia sẻ áp lực, mục tiêu của mấy con thú vẫn theo sát sao Kim Kha. Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn hơi tách ra một chút là mấy con thú cao cấp 3S khác đã quay đầu tấn công Kim Kha.

Kim Kha dựa vào Rùa Bất Tử ngăn trở tấn công của tinh thú cấp cao 3S, nhưng điều này chỉ có thể cung cấp an toàn tạm thời.

Xung quanh hai cánh cơ giáp Hoắc Tuyên Sơn đã có vết thương lớn nhỏ, song cậu vẫn bay giữa không trung, vật lộn với hai con tinh thú bay cấp 3S.

Mà Liêu Như Ninh không chỉ phải đối phó với tinh thú cấp cao 3S trên mặt đất còn có tinh thú bay tùy thời đánh lén.

Những tinh thú cấp cao 3S này quan sát thời gian dài như vậy nên đã biết mấy người nào cần xử lý trước, trước tiên bọn chúng phải nhổ bỏ hai người là Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh.

Kim Kha trong khoang cơ giáp hơi nhắm mắt lại, cậu đang tìm kiếm trạng thái trước đó khi dùng cảm giác tấn công tinh thú, không thể ngồi chờ chết thế này.

Trạng thái huyền diệu để cảm giác tấn công tinh thú cần phải tự mình tìm ra, không ai có thể dạy, Kim Kha không biết liệu mình có

thể tìm thấy cảm giác đó hay không.

Cậu đang nắm bắt cảm giác của mình, và cố gắng thay đổi trạng thái cảm giác.

Không phải là rào cản mà là khả năng tấn công cảm giác vào tinh thú, trong đầu Kim Kha liên tục chìm vào hồi tưởng, trạng thái trước đó, cậu muốn tấn công những tinh thú kia.

Tìm được rồi!

Kim Kha mở mắt ngay lúc đó, cho cảm giác ban đầu chỉ có thể thiết lập rào cản biến thành từng tia cảm giác có tính tấn công.

Chỉ cần kiểm soát một chút, cậu ngay lập tức cảm thấy mức độ tiêu thụ cảm giác dữ dội như thế nào, so với lập hàng rào dễ như trở bàn tay thì gánh nặng của các cuộc tấn công cảm giác đã tăng lên gấp bội.

Mặc dù chỉ huy sử dụng cảm giác tấn công cực kỳ tiêu hao năng lượng cơ thể, Kim Kha cũng chẳng lo được nhiều nhặng gì. Cậu mở mắt chống lại một con tinh thú bay cấp 3S đang chực chờ đánh lén Liêu Như Ninh.

Một người một thú giằng co, Kim Kha đang dùng cảm giác tấn công con tinh thú này, tinh thú bay cấp cao cũng có thể dùng lực lượng tinh thần tấn công cậu, chỉ xem ai chịu đựng được lâu hơn.

Áp lực não Kim Kha tăng đột ngột, tròng mắt dần dần có nhiều tơ máu. Cậu cắn chặt răng, điều khiển cảm giác như kim tiêm đâm vào con tinh thú bay kia.

Con thú này vỗ cánh, cúi đầu rít lên về phía Kim Kha, lực lượng tinh thần theo sóng âm khuếch tán ập về phía cậu.

Kim Kha rốt cuộc không nhịn được nên phun ra một ngụm máu, cảm giác buông lỏng thêm chuyện lực lượng tinh thần của tinh thú 3S k/ích thích đã làm cả hàng rào cảm giác cậu tạo cho các thành viên Damocles cũng suýt tan luôn.

Những tinh thú 3S nắm bắt thời cơ này, cùng lúc từ bốn phía tấn công Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh làm cơ giáp hai người bị thương nghiêm trọng rất nhanh, họ vừa ra chiêu vừa lùi lại.

Vệ Tam vẫn còn ở bên kia không thể đuổi kịp, trong nháy mắt cô nhìn thấy Hoắc Tuyên Sơn giữa không trung bị tinh thú 3S bên dưới nhảy lên giữ chặt một chân, hai tinh thú bay dùng móng vuốt nhọn quặp vào ngực vào lưng cậu. Phía Liêu Như Ninh thì có đầu sói xám cấp 3S mở cái mồm to như chậu máu sau lưng cậu ta, bốn cái răng nanh lộ ra bên ngoài muốn tạp vào đầu cậu.

Vệ Tam dừng lại và chạy về phía bước chân của bọn họ, hai tay cô cầm chặt đao hình quạt và chắp lại, lưỡi đao trong nháy mắt kéo dài cùng lúc chuôi đao khép lại và bung ra, khôi phục lại bộ dáng đao dài có thân thô như ban đầu.

Chân cô không nhúc nhích, hai tay cầm cây đao dài chém xuống một đao với khuôn mặt không thay đổi, có một lớp sương trắng từ từ bao lấy từ cán đao tới lưỡi đao.

Chỉ với một đao này, dường như không có gì bị chém trúng cả.

Trong đấu trường, lấy chỗ cô đứng làm điểm khởi đầu, đao rơi theo hướng nào là mặt đất dần dần nứt ra, mà đó là hướng cái miệng của sói xám 3S kia còn mở to về phía Liêu Như Ninh, là hướng móng nhọn của hai con tinh thú bay giữa không trung còn vươn về phía Hoắc Tuyên Sơn.

Tất cả mọi người trong biển tinh thú như có điều quan sát nên quay đầu nhìn về phía cô.

Đấu trường chiến đấu ban đầu còn ồn ã đã yên tĩnh lại ngay lập tức, có một bầu không khí im lìm không tiếng động.

Một giây sau, móng vuốt nhọn của hai con thú bay đột nhiên bị gãy, miệng chúng phát ra tiếng la hét như là tín hiệu. Bên trong đấu trường, cái hướng làm trung tâm hồi nãy đã đất rung núi chuyển.

Sói xám khổng lồ cấp 3S há miệng to đã chết đi, bị một đao của Vệ Tam làm vỡ cả tim.

Không chỉ vậy, tòa cao ốc ở điểm cuối vừa lúc nằm trong phạm vi một nhát đao của cô cũng bị cắt làm đôi, chúng chậm chạp vang lên tiếng rền vang cho đến khi sụp hẳn.

Kosai Musashi của viện Bình Thông bị thế đao làm bị thương trước nhất, một cánh kim rớt xuống loại từ trên trời. Cậu ta dùng một cánh khác chống đỡ, quay đầu nhìn về phía Vệ Tam trong biển tinh thú với

sự khó mà tin được trong mắt, thậm chí bỏ qua cánh cơ giáp bị gãy đang mang đến đau đớn cho mình.

Tòa nhà sụp đổ, bục treo cờ cũng vì thế mà rơi theo. Trường South Pasadena phản ứng nhanh nhất lại ở gần lá cờ nhất, nên họ đột nhiên bay lên cướp được lá cờ trong khi viện Bình Thông đã dẫn đầu trước đó.

[Chúc mừng trường Quân sự South Pasadena đã về đích thành công.]

Tiếng phát thanh này dường như nhấn nút làm tất cả mọi người phục hồi tinh thần, ánh mắt cùng dừng trên người Vệ Tam.

Vệ Tam vẫn cầm cây đao còn chém trên mặt đất, phía trước là một rãnh sâu bị cô chém ra, xa hơn nữa là con sói xám khổng lồ 3S đã chết, cuối cùng là tòa cao ốc ở điểm cuối sụp đổ.

Cô chậm rãi đứng thẳng dậy, cầm đao lớn đi từng bước từng bước về phía Kim Kha, tinh thú cấp cao xung quanh thậm chí theo bản năng lui về phía sau nhường đường.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Không cần phải nói, tôi là tuyển thủ giá trị nhất toàn trường!

Chương 98

“học lén”

Hiện trường trực tiếp, các giáo viên trường quân sự có vẻ mặt khác nhau, không ai ngờ một đao này của Vệ Tam có uy lực lớn như vậy

Trong đó, giáo viên dẫn đội trường Đế Quốc và viện Bình Thông có sắc mặt khó coi nhất. Chiến sĩ độc lập chủ lực có thể chống cự một đao này đại khái cũng chỉ có Cơ Sơ Vũ và Tông Chính Việt Nhân.

Tại thời điểm này, mức độ đe dọa của trường Damocles một lần nữa được hai trường quân sự đề cao.

“Tôi nhìn nhầm rồi.” Tập Hạo Thiên đột nhiên nói, “Vệ Tam của trường Damocles còn có chút tài nghệ, nhưng mà lúc trước cũng không biết vì sao đánh bậy một trận.”

Tuy rằng Cơ Nguyên Đức vẫn còn đây nhưng người bình luận chính còn phải gánh vác trách nhiệm giải thích. Ứng Nguyệt Dung nhìn Vệ Tam từng bước từng bước đi về phía Kim Kha: “Đại khái cần điều kiện kích hoạt.”

Ngụ ý rằng, sức mạnh không đủ ổn định.

“Chiến sĩ độc lập này không tệ.” Cơ Nguyên Đức trên màn ánh sáng nhìn Vệ Tam, “Thanh đao trong tay cháu ấy là do cơ giáp sư nào làm, cũng không tệ.”

Giáo viên của trường Damocles không biết rõ tình hình của Vệ Tam Nhìn; nay nhìn biểu hiện của Vệ Tam, lại nghe đại tướng khen ngợi, thì trong lòng họ rất vui. Chỉ có Hạng Minh Hóa và Giải Ngữ Mạn bên cạnh khẩn trương thì trong lòng, sợ Vệ Tam mất khống chế trong sân.

Hiện tại còn có thể suy luận tiềm lực của Vệ Tam bị kích phát và vũ khí được gia tăng nên cho ra một đao tốt nhất, nếu Vệ Tam lại làm ra chuyện gì nữa ắt rất khó nói.

Trong đấu trường, tay Ứng Tinh Quyết đã hơi cong lên, chỉ cần Vệ Tam mất điều khiển một ít là anh sẽ vận dụng cảm giác để điều khiển cô.

Anh có sự tự tin giấu được tất cả mọi người ở đây.

Cũng may sau khi Vệ Tam đi tới bên cạnh ba thành viên chủ lực của trường Damocles, cô cũng không quá mức khác thường.

“Một đao này của cậu quá mạnh.” Liêu Như Ninh quay đầu đã thấy sói xám cấp cao 3S chết sau lưng, cậu ta vừa nắm lấy cơ hội đối phó với tinh thú 3S phía trước vừa dành thời gian bảo, “Trở về rồi tôi cũng phải sửa đao!”

“Giết nhiều tinh thú 3S là đổi vật liệu càng tốt.” Vệ Tam đi tới bên cạnh Kim Kha, một lần nữa kéo hợp đao ra, “Nhiều tinh thú như vậy cũng đủ cho chúng ta sửa mấy vòng.”

Giọng điệu của cô bình thường không có gì khác lạ, Ứng Tinh Quyết cũng không nhận được cảm giác của cô tiết ra ngoài. Anh hơi buông tay, lòng bàn tay lấm tấm mồ hơi.

Thêm một Vệ Tam, áp lực của Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn giảm mạnh, bọn họ có thể thở rồi.

Vệ Tam cầm đao đánh tinh thú xung quanh, lúc này đây cô không còn đánh lộn xộn nữa, ngược lại mỗi một đao đều mang theo chiêu thức. Nhưng mặc dù vậy, mọi người trong xem trực tiếp ở hiện trường càng nhìn thì sắc mặt càng quái, ngay cả Cơ Nguyên Đức trong màn ánh sáng cũng nhịn không được nhíu mày.

Cuối cùng, giáo viên dẫn đội trường Samuel không thể không quay đầu châm biếm Hạng Minh Hóa: “Luôn biết rằng trường Damocles của mấy anh không có giáo viên và sinh viên thực lực tốt, nhưng không ngờ được thiếu thốn đến mức này. Thật đáng thương, nếu thật sự không dạy được chi bằng để cho sinh viên này chuyển đến Samuel chúng tôi, chúng tôi nhất định sẽ bồi dưỡng cho tốt.”

Hạng Minh Hóa đưa một tay chống đầu, lòng bàn tay che mặt, hiếm khi không phản bác lời của giáo viên dẫn đội Samuel.

Không phải có gì khác, tất cả các chiêu thức được Vệ Tam dùng trong đấu trường đều là chiêu thức các trường quân sự khác đã dùng, còn học được rất khá.

Vệ Tam này thật sự...

Hạng Minh Hóa cũng không biết nên nói cái gì cho phải. Đúng, cơ

giáp chỉ mới được chọn, vũ khí mới được làm tốt vào tối ngày trước khi ra trận, em ấy không có thời gian để học với các thầy cô khác ở trường Damocles.

Ban đầu Hạng Minh Hóa cho rằng em ấy cứ đánh bừa xong trận này, tốt xấu gì cũng dùng cơ giáp và vũ khí cấp 3S nên mạnh hơn so với chiến sĩ độc lập SS. Sống qua trận này và trong lúc chờ đợi cho đến trận tiếp theo thì để cho giáo viên dẫn theo con bé đào tạo cho tốt một lần cũng được.

Kết quả bây giờ em ấy ngon rồi, tự học trước chiêu của Samuel, South Pasadena, và thậm chí cả các chiêu thức của viện Bình Thông. Cả thảy bắt chước giống tới ba tới năm phần, quan trọng là em ấy đã học nó lúc nào?

Năm trường quân sự đang đánh trong biển tinh thú loạn lạc, em ấy bận rộn đối phó với tinh thú mà còn có thời gian học trộm à, Hạng Minh Hóa trầm mặc.

Hơn nữa không thể tưởng tượng nổi nhất chính là, vừa rồi Hạng Minh Hóa lại từ chiêu thức vung đao của Vệ Tam mơ hồ nhìn thấy chiêu của Sơn Cung Ba Nhận trong South Pasadena.

Hạng Minh Hóa: "..." Người ta vung roi còn em ấy dùng đao, cái này cũng có thể học được?

"Lớp sương trắng trên thân đao của em ấy là cái gì?" Anh mắt Tập Hạo Thiên hiện tại vẫn đặt trên người Vệ Tam, hiển nhiên chú ý tới vũ khí của cô.

Đáng tiếc Ngư Thiên Hà không ở đây, Ứng Nguyệt Dung lại là chỉ huy nên không hiểu rõ chuyện vũ khí.

Sau khi thảo luận với thầy cô cơ giáp sư của mấy trường quân sự bên cạnh, họ đều nhất trí cho rằng vũ khí của Vệ Tam bị cơ giáp sư của em ấy bỏ vật liệu đặc thù có thể chế tạo sát khí lạnh, tăng cường lực tấn công.

Các tài liệu có thể cho hiệu quả này chỉ đếm trên đầu ngón tay, trường Quân sự Damocles đúng là dốc hết vốn liếng.

Tinh thú 3S trong trận đấu chỉ bị Vệ Tam chấn nhiếp qua thời gian ngắn ngủi, nấm dịch tím đối với chúng mà nói có lực hấp dẫn quá lớn, đủ để đánh cược tính mạng để tranh một phần.

Trong bầy tinh thú lại một lần nữa có các loại tiếng kêu của mấy giống loài khác nhau vang lên, đây tựa hồ là một loại tín hiệu liên hợp, mấy tinh thú cấp cao 3S đã xông tới Kim Kha.

“Chắc bên ban tổ chức cũng sắp tới rồi, nếu các cậu không ra tay, tất cả những tinh thú đây đều của tụi này sất.” Kim Kha la lên về phía người của các trường quân sự khác, “Hiếm khi sau khi rút cờ còn được tính toán số lượng tinh thú chém giết, các cậu phải buông tha như vậy thì đối thủ trên sân đấu không chỉ có một mình trường Damocles đâu.”

Người đầu tiên xông tới ra tay là viện Bình Thông.

Họ rút cờ thất bại, rơi xuống vị trí thứ tư khiến không có điểm tích lũy trận đấu này, điều duy nhất có thể tranh thủ là đám tinh thú 3S cấp cao được sử dụng để đổi lấy tài nguyên, có lợi cho các trận đấu phía sau.

Viện Bình Thông vừa hành động, các trường khác tất nhiên không cam lòng tụt lại phía sau, năm trường lại một lần nữa “đoàn kết” với nhau.

Vệ Tam, Hoắc Tuyên Sơn, Liêu Như Ninh, ba người vây quanh Kim Kha, không cho cậu ấy có cơ hội bị tinh thú cấp cao 3S làm bị thương.

Chẳng biết có phải Tông Chính Việt Nhân ở viện Bình Thông trút cơn giận chưa rút cờ lên tinh thú cấp cao 3S hay không mà chiêu thức tàn nhẫn khôn cùng, trên đầu thương phật đầy khối huyết nhục vỡ nát.

Trường South Pasadena và Samuel cũng không còn chú ý đến Damocles. Bọn họ đã rút cờ rồi, nên sự tự tin tăng lên, muốn có được nhiều tài nguyên hơn sẽ cần phải giết nhiều tinh thú 3S hơn.

Trong lúc nhất thời đấu trường như là chiến trường, chiến sĩ độc lập cấp 3S và tinh thú cấp 3S khuấy động cùng một chỗ, giống như máy xay thịt lớn, tinh thú cấp thấp liên đới xung quanh bị vạ lây.

Nhân viên phụ trách thống kê số lượng tinh thú bị chém giết phía trên đã sắp đếm không xuể, đây xem như là lần đầu tiên chiến sĩ độc lập chủ lực trong những trường quân sự phát ra toàn bộ sức mạnh.

Đúng với danh tiếng hổ là người muốn tiến vào vị trí trọng yếu trong

quân khu trong tương lai, khi bắt đầu bọn họ còn chưa thích ứng, về sau chiến sĩ độc lập của năm trường lại mơ hồ có loại ăn ý đối phó với những tinh thú này.

[Lối ra đã mở, tất cả các trường quân sự nhổ cờ có thể trở lại hiện trường. Số lượng tinh thú các trường quân sự cố chém giết thêm sẽ không được tính, xin lưu ý thứ tự của máy bay.]

Tiếng phát thanh đột nhiên vang lên, mọi người trong biển tinh thú đầu tiên sửng sốt, sau đó trên bầu trời xuất hiện một nhóm nhân viên cứu hộ hạ xuống xung quanh năm trường quân sự.

Thượng tá Lê Trạch ở trong đó.

Những người này là những cỗ máy chiến tranh thực sự, khi rơi xuống đất, động tác họ nhanh hơn nhiều lắm so với mấy đứa con cưng của trời từ năm trường quân sự.

Ngay cả tinh thú cấp cao 3S cũng bị ép lui.

Ở giữa trống một chỗ lớn, đội ngũ trường Đế Quốc được đưa lên máy bay đầu tiên. Ứng Tinh Quyết đi lên cuối cùng, anh nhìn xuống nơi còn có người bốn trường quân sự khác đứng, không ai biết anh đang nhìn ai.

Mọi người Damocles nhìn nhau, các trường đã khác lần lượt rời đi, còn bọn họ phải làm sao?

Tinh thú xung quanh thậm chí còn xông về phía Kim Kha, nhưng bị thượng tá Lê Trạch chặn lại.

“Kim Kha, em đi ra ngoài.”

Trên bầu trời có một giọng nữ vang lên, sau đó một cơ giáp phòng hộ xuất hiện trước mặt mọi người trong trường Quân sự Damocles.

- --Là Ngư Thiên Hà đã chạy tới.

Ngay sau khi rơi xuống đất, bà nhảy ra khỏi cơ giáp với một cái hộp màu đen trong tay.

Kim Kha lập tức đi từ trong cơ giáp ra, ôm nấm dịch tím trong ngực.

“Bỏ vào cho tốt.” Ngư Thiên Hà không để Kim Kha bỏ nấm dịch tím

vào, mà kín đáo đưa cái hộp cho Kim Kha.

Rồi ngay lập tức tiến vào cơ giáp, đi theo phía sau máy bay của South Pasadena.

Kim Kha bỏ nấm dịch tím vào hộp màu đen, đậy nắp lại, trong nháy mắt tinh thú 3S xung quanh có vẻ mờ mịt. Song, trên mình đám con người này còn có mùi nhàn nhạt, tinh thú cấp cao 3S rối loạn còn muốn xông tới với mấy người có dính nặng mùi nhất bên Damocles.

Tất cả đều bị chặn lại bởi nhân viên cứu hộ.

Khi viện Bình Thông cũng được máy bay đón đi, chiếc máy bay cuối cùng dừng lại trước mặt mọi người ở Damocles.

Nhân viên trên đó mở cửa: “Vào đi.”

Các thành viên của đội tuyển trường tiến vào trước, sau đó là các thành viên chủ lực, Kim Kha ôm hộp lên máy bay.

Vệ Tam rơi xuống cuối cùng, cô nhảy khỏi cơ giáp, nửa người trên đầy máu, sắc mặt tái xanh dọa người, hoàn toàn không nhìn ra cái người trước đó còn nói chuyện như người bình thường.

Cô vừa cất cơ giáp đã khuỵu hai đầu gối xuống ngay, ngay cả tay cũng không kịp chống đất.

Hiện trường trực tiếp, giáo viên trường Quân sự Damocles đồng loạt đứng dậy theo bản năng, lo lắng nhìn Vệ Tam bên trong ống kính.

Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh sắp tiến vào khoang máy bay lại phát hiện không đúng bèn lập tức xoay người.

“Vệ Tam?!”

Liêu Như Ninh vội vàng đi qua đỡ Vệ Tam dậy, Hoắc Tuyên Sơn ở phía trước ra hiệu người bên trong tránh ra.

Khán giả chỉ nhìn thấy Vệ Tam được dìu vào máy bay sau đó ống kính trực tiếp đã tối đen.

“Uống đi.” Kim Kha tìm tới mấy ống dịch dinh dưỡng chuyên dụng cấp 3S đút cho Vệ Tam, “Có tốt hơn không?”

Vệ Tam còn chưa nói gì thì bác sĩ tế trong máy bay tới. Người đó nhìn máu đầy người cô cũng giật nảy mình, là bị thương chỗ nào mà nhiều máu như vậy: “Mau đưa em ấy vào khoang trị liệu!”

Vệ Tam mở mắt ra: “Không cần đâu, tôi không sao.”

“Còn không sao?” Bác sĩ nói nghiêm, “Tôi biết chiến sĩ độc lập mấy cô gai mắt khoang trị liệu, nhưng cô đã chảy nhiều máu như vậy nhất định phải đi vào khoang trị liệu, nếu qua một thời gian dài sẽ để lại sẹo.”

Vệ Tam đưa tay sờ vào túi Kim Kha bên cạnh, từ đó lấy ra hai ống dịch dinh dưỡng, bẻ niêm phong, đổ vào miệng. Uống xong cô mới đáp: “Không bị thương, máu này do tôi ói ra thôi.”

Bác sĩ hồi lâu mới phản ứng lại: “... Cô ói ra được nhiêu đây thật à.”

Ngay sau khi chú ta đi xa, tất cả mọi người trong trường Damocles thở phào nhẹ nhõm.

“May mắn, chỉ bị hủy bỏ xếp hạng.” Liêu Như Ninh cảm thán một mình. Trên người cậu có vết thương thật, là khi lưng cơ giáp bị một đầu tinh thú vẽ rách là lưng cậu cũng bị thương, nhưng mà hiện tại nó đã gần như khép lại.

“Lấy nấm dịch tím đến tay là được.” Kim Kha cúi đầu nhìn thoáng qua hộp màu đen trong tay, trên đó còn khắc hoa văn phức tạp.

Vệ Tam không còn sức nói chuyện, cô nhắm mắt lại. Hoắc Tuyên Sơn bên cạnh nhìn chằm chằm mặt cô hồi lâu, quan sát hô hấp của cô, xác định cô không hôn mê mà chỉ ngủ thiếp đi thì cậu ta mới thu hồi ánh mắt.

Đến lối ra bằng máy bay, các thành viên của trường Damocles đã không đi ra trực tiếp như hai đường đua trước đó, mà bị nhân viên phun một đống mùi gay mũi.

“Ngư Thiên Hà mang tới đồ nói là có thể che giấu mùi còn sót lại trên người, cũng là đồ của Ngư Thanh Phi. Tất cả mọi người muốn ra khỏi sân thì phải phun.” Hạng Minh Hóa đứng ở lối ra, cách họ một tấm kính.

Đến lượt Vệ Tam, nhân viên hướng về phía mặt phía thân cô phun qua hết. Cô thiếu chút nữa đứng chả vững, cũng may là còn được

Ứng Thành Hà ở phía sau đỡ lưng.

Toàn bộ thành viên năm trường quân sự bị phun đến hoảng loạn tinh thần mới đi ra ngoài được.

“Những thứ khác sau này hãy bàn, mấy em đi tắm rửa một cái rồi nghỉ ngơi đi.” Hạng Minh Hóa chặn các phóng viên truyền thông, để cho các sinh viên của Damocles đi trước.

Giải Ngữ Mạn đỡ Vệ Tam đi đến chỗ nghỉ ngơi, thuận tiện âm thầm nhét cho cô một ống dịch dinh dưỡng chuyên dụng của bác sĩ: “Một đao kia rất tốt.”

Vệ Tam sờ mặt mình một cái là cảm thấy trên tay có gì nhơn nhớt, là máu trộn lẫn với thứ gay mũi vừa rồi. Trong lòng cô muốn ọe một tí, ngoài miệng nói: “Cô ơi, hay thương lượng một chút, lần sau đừng đá vào mông em.”

Giải Ngữ Mạn dừng lại: “Nhìn bản lĩnh của em đi.”

“Cô ơi, em khuyên cô đừng đá mông em nữa.” Vệ Tam một lần nữa nghiêm mặt cho hay.

“Bằng không thì sao?” Giải Ngữ Mạn không hề sợ bộ dạng uy hiếp này.

“Nếu không em sẽ tiếp tục ôm chân cô.” Vệ Tam vẫn nghiêm túc.

Giải Ngữ Mạn: “... Đến bây giờ còn ba hoa, cẩn thận tí nữa các giáo viên trường khác tìm em gây phiền toái.”

Vệ Tam tiến vào chỗ nghỉ ngơi, trước khi đóng cửa còn đưa tay thả tim với Giải Ngữ Mạn: “Còn có mấy thầy cô mà.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Ha ha ha ha ha! Vệ Tam bắt đầu ngon tí rồi, bằng không thì toi đời. Sau này còn rất nhiều cơ hội!

Chương 99

“thầy đang dạy tôi cách chỉ huy?”

“Là đại tướng?” Ứng Thành Hà đã sửa sang lại, thay đổi một bộ quân phục mới, đợi lát nữa sẽ được trao giải ở hiện trường.

Kim Kha gật đầu: “Thứ hạng của tụi mình là do đại tướng ra mặt nói bỏ, cũng ông ấy ra lệnh đóng cổng ra.”

Ứng Thành Hà tiện tay buộc tóc: “Có giữ được nấm dịch tím không?”

“Có thể, vừa rồi cấp tướng bên Quân khu 13 gọi điện báo chúc mừng trường Đế Quốc một lần nữa đạt được vị trí số 1.” Kim Kha ngồi xuống, dựa vào tường nhắm mắt lại.

Bên trong là một lời chúc mừng, nhưng người tướng đó đang nhắc nhở tất cả mọi người đừng làm quá mức, không phải đằng sau trường Damocles không có ai chống đỡ.

Cũng may đại tướng Cơ Nguyên Đức không nói gì nữa ngoài một câu: “Những đứa trẻ này còn cần rèn luyện.” Là đã tắt màn ánh sáng.

Về phần mấy đứa trẻ mà ông nói là sinh viên trường Damocles hay của mấy trường khác, vậy thì mỗi người một ý.

“Vệ Tam đâu?” Liêu Như Ninh đi theo Hoắc Tuyên Sơn vào phòng nghỉ, nhình quanh quất một vòng không thấy cô, “Có phải ngất xỉu trong phòng tắm hay không?”

“Cậu mới ngất xỉu.” Vệ Tam đẩy cửa tiến vào, cô đã thay một thân quân phục sạch sẽ, trên mặt không có vết máu gì, tinh thần chưa nói tốt lên được bao nhiêu nhưng mấy người ở đây cũng chẳng có tinh thần tốt là bao.

Năm người tựa tường ngồi cạnh nhau để nghỉ ngơi, cũng đồng thời thở ra một hơi, quá mệt mỏi.

Không chỉ là tiêu hao thể lực trên sân đấu mà còn là mệt mỏi hoàn toàn khi không thể nắm bắt được tình huống lúc đó.

“May mắn là chịu đựng được rồi.” Liêu Như Ninh ngáp một cái, kết quả dẫn ảnh hưởng tới vết thương trên mặt. Thế là cậu ta thu nhỏ

độ cong trên miệng và quay đầu nhìn đám Vệ Tam, “Kể cũng phục, Công Nghi Liễu để lại thứ tốt thiệt. Hơn nữa làm sao các cậu có nó trong tay? Chính những người trong nhà Công Nghi Liễu cũng chưa từng thấy đấu?”

Hoắc Tuyên Sơn và Ứng Thành Hà đều nhìn về phía Vệ Tam, Kim Kha bên cạnh cô cũng quay đầu nhìn lại theo.

Vệ Tam còn nhắm mắt lại nhưng bị bọn họ nhìn chăm chăm đành phải mở mắt: “Nhìn tôi làm gì?”

“Nếu chúng ta không nói mật khẩu của Công Nghi Liễu thì cũng chả tìm được nấm dịch tím.” Hoắc Tuyên Sơn nói, “Vẫn là cậu xịn xò.”

“Là Ứng Thành Hà ghê gớm.” Vệ Tam khiêm tốn, “Tôi chỉ làm theo lời Công Nghi Liễu, khen ông ấy vô dụng thế thì hạ thấp ông ấy thôi.”

Ứng Thành Hà nhớ tới chuyện mình đi tâng bốc: “…Bởi vì Công Nghi Giác luôn nói Công Nghi Liễu rất trâu bò.” Anh theo tiềm thức mà thôi.

Kim Kha và Liêu Như Ninh nghe mấy người này nói xong làm sao mở cửa phòng làm việc của Công Nghi Liễu: “…” Dễ như vậy đã đoạt vào tay, đúng là chỉ có bọn họ làm được.

“Muốn ngủ quá.” Vệ Tam ngửa đầu nói.

“Tôi cũng muốn.” Liêu Như Ninh đi theo.

“Đợi tí nữa phải nhìn họ đứng trên bục giảng rồi chúng ta còn phải trả lời phỏng vấn báo chí.” Hoắc Tuyên Sơn phá vỡ tưởng tượng của họ.

Phòng chờ lại vang lên một tiếng thở dài.

Phòng họp Đế Quốc.

Sắc mặt Công Nghi Giác khó coi: “Trường Damocles tìm được nấm dịch tím từ tòa cao ốc Công Nghi?”

“Sau khi trao giải thưởng thì em đi xem lại cảnh chiếu lại đi. Em và cậu ta từng là bạn cùng lớp, chỉ có em nói chuyện này nói cho cậu ta hay.” Một trong những giáo viên của trường Đế Quốc, cũng là người

của nhà họ Công Nghi, cau mày, “Lần sau chú ý đừng có chuyện gì cũng nói cho người ngoài.”

Người thầy này chả thèm quan tâm trong phòng họp còn có một người họ Ứng khác, dù sao Ứng Thành Hà thuộc chi nhánh khác lại học ở trường Damocles, thế thì chủ dòng họ Ứng chắc sẽ không để ý một người như vậy.

Cơ Sơ Vũ xoay nhẫn cơ giáp của mình: “Nấm dịch tím có công hiệu gì? Đáng giá cho nhiều tinh thú điên cuồng như vậy.”

Người thầy dẫn đội cười lạnh: “Hiệu quả lớn, dùng trên cơ giáp 3S thì phẩm chất nó có thể vượt thẳng tới cơ giáp siêu 3S, mà chiến sĩ độc lập không cần làm bất kỳ thay đổi nào.”

“Vậy kết quả chẳng phải trường Damocles sẽ có một chiến sĩ độc lập siêu 3S xuất hiện thêm sao?” Tư Đồ Gia kinh hãi.

Vệ Tam kia ra sân đột nhiên biến thành cấp 3S là lập tức nhảy lên một cấp độ nguy hiểm ngang ngửa viện Bình Thông. Nếu lần này dùng nấm dịch tím là từ chiến sĩ độc lập 3S biến thành cấp siêu 3S, vậy chẳng phải là... trực tiếp đối đầu với trường Đế Quốc?

Giáo viên dẫn đội vừa nghĩ tới chuyện này là sắc mặt rất u ám, ông ta nói với giọng lạnh lẽo: “Tinh Quyết, tại sao không cướp vật liệu trong tay Damocles?”

“Người của trường Quân sự Damocles dám cho tự nổ ở đấu trường, mấy thầy cũng từng thấy rồi.” Ứng Tinh Quyết lạnh nhạt đáp.

Thầy giáo dẫn đội cười nhạo: “Lúc ấy Vệ Tam kia ở một mình trên tầng cao nhất của tòa nhà, Cơ Sơ Vũ và hai người bên em không thể bắt được một mình con nhỏ đó? Sử dụng cảm xúc của em để kiểm soát nó, đe dọa chỉ huy chính Damocles là tụi nó sẽ từ bỏ.”

Tử huyệt của Damocles là không từ bỏ bất kỳ thành viên nào, và, năm trường quân sự đã được biết đến trong những năm qua. Chính Samuel nhiều lần đạp trúng cái huyệt này để de dọa họ. Nhưng trận đó bọn họ bị lật một cú, sinh viên trường Damocles cho mình tự nổ thẳng luôn làm hai trường quân sự thương vong thảm trọng, lúc này trường Samuel mới hơi thu liễm.

Có Ứng Tinh Quyết, hoàn toàn có thể kiểm soát chuyện tự nổ.

Ứng Tinh Quyết hơi ngã người về phía sau, ngước mắt nhìn người thầy dẫn đội một cái thật sâu: “Thầy đang dạy tôi cách chỉ huy?”

Áp lực trong phòng họp đột nhiên tăng lên, tất cả mọi người cảm thấy một cảm giác nghẹt thở không thể nêu tên, đặc biệt là giáo viên dẫn đội ngồi ở trước bàn họp.

Vẻ mặt giáo viên dẫn đội trắng ệch, một câu cũng không nói nên lời, người thầy bên cạnh ra mặt thật gian nan: “Tinh Quyết, thầy Cơ không có ý này đâu.”

Tại thời điểm này, kênh thông báo bên ngoài đang kêu gọi tất cả các thành viên đội chủ lực đến hiện trường để bắt đầu công bố giải thưởng và xếp hạng của đường đua Cốc Vũ.

Ứng Tinh Quyết lúc này mới thu hồi cảm giác, chậm rãi đứng dậy, anh sửa sang lại ống tay áo và đi ra khỏi phòng họp.

Người thứ hai đứng dậy là Cơ Sơ Vũ, trước khi đi cậu còn liếc về phía người giáo viên dẫn đội nọ: “Họ Cơ không phải bùa bảo mệnh cho thầy.”

Hai Diêm Vương vừa đi, tất cả thầy cô mới thở phào nhẹ nhõm, cũng không dám nhìn ánh mắt của các đội viên chủ lực khác mà cúi đầu giả vờ sửa sang lại đồ đạc.

Kể từ khi bắt đầu cuộc thi, đúng là dễ nói chuyện với Ứng Tinh Quyết lắm, khiến tất cả các giáo viên gần như quên rằng anh không phải người chịu sự sắp đặt.

...

Năm đội chủ lực của các trường quân sự đã thay đổi đồng phục quân đội mới và chờ công bố thứ hạng.

Các ký giả truyền thông ở phía dưới đang điên cuồng chụp ảnh, đặc biệt là năm thành viên chủ lực của trường Damocles. Trận đấu này quá / thích, mới trận thứ ba đã có thể khuấy động đại tướng ra mặt

Không hổ danh là giải đấu có thành viên 3S nhiều nhất từ trước đến nay, quá đặc sắc.

Khách mời phụ trách trao giải là Ngư Thiên Hà, bà đã hoàn toàn khác trạng thái tóc xù bù đi ra từ cơ giáp lúc nãy, nay bà khôi phục lại vẻ

tao nhã như lúc ngồi tại ghế giải thích trên sân khấu.

“Chúng ta biết vì một số lý do nên xếp hạng của trường Quân sự Damocles lần này bị hủy bỏ, nhưng chúng tôi đều nhìn thấy sự xuất sắc của mỗi trường quân sự. Hy vọng rằng các thành viên của trường quân sự có được thứ hạn chẳng vênh vang; còn không nhận được cũng xin vui lòng tiếp tục cố gắng ở những trận sau.” Ngư Thiên Hà mỉm cười, “Bây giờ cho mời trường Quân sự Đế Quốc, trường Quân sự Samuel và trường Quân sự South Pasadena lên sân khấu.”

Đứng phía dưới, khán giả xem trực tiếp ở hiện trường, giáo viên và thành viên của hai trường không giành được giải thưởng đã vỗ tay cùng nhau.

Vệ Tam lần đầu tiên đứng ở vị trí thành viên chủ lực để vỗ tay về phía bục nhận giải, cô ngửa đầu nhìn thành viên chủ lực của ba trường nhận giải thưởng trên sân khấu bèn chậc chậc một tiếng: “Đứng ở phía trên nhìn ngó bộ phách lối đó.”

“Không phải giống như mà đã phách lối từ ban đầu.” Liêu Như Ninh nghiêng đầu nói thầm.

“Vậy lúc kết thúc tụi mình cũng đứng lên thử xem?” Vệ Tam gợi ý.

Kim Kha ở bên cạnh đá cô một cú ý bảo cô nhìn về phía người viện Bình Thông bên cạnh, ánh mắt bọn họ quét tới có thể giết người.

Vệ Tam nhìn qua, dừng mấy cái vỗ tay giả dối rồi quơ một tay vẫy vẫy về phía Tông Chính Việt Nhân chào hỏi: “Lần sau các cậu còn có cơ hội, đừng đau lòng.”

Những người khác trong viện Bình Thông: “...”

Chương 100

“tóc anh ướt thế“

Khoảng cách giữa viện Bình Thông và Damocles cùng lắm chỉ là hai bả vai, đủ để bọn họ nhìn rõ năm người Damocles bên cạnh.

Đường đua Cốc Vũ lần này có ba trường quân sự đạt được xếp hạng, xếp hạng của trường Damocles bị hủy nhưng có nấm dịch tím, chỉ có viện Bình Thông không thu hoạch được gì.

Tất cả những điều này không thể thoát khỏi liên quan tới người Damocles, Vệ Tam kia cứ một mực diễu võ giương oai chào hỏi về phía bọn họ.

Tông Chính Việt Nhân nắm thương dài, hàm nghiến chặt, anh ta nhìn chằm chằm Vệ Tam: “Chuyện Xưởng Đen là do cô mạo danh tôi?”

Trước đó Vệ Tam bày ra không thiếu chiêu thức của viện Bình Thông trong sân thi đấu. Anh không biết Vệ Tam học được từ khi nào nhưng từ khi thanh đao lớn kia được nắm ngược, cô ta nắm một đoạn ở giữa, xem thanh đao dài dị thường là thương, là Tông Chính Việt Nhân đã nhìn thấy nhịp điệu chiêu thức đặc thù thuộc về viện Bình Thông.

Gần như trong nháy mắt đó, Tông Chính Việt Nhân đã nhớ tới tin đồn trước đây liên quan đến bí kiếp nam biến nữ của viện Bình Thông. Anh ta không xem được video, chỉ biết là hai nam một nữ, hiện tại xem ra rõ ràng là ba chiến sĩ độc lập chủ lực của trường Quân sự Damocles.

Vệ Tam thu tay lại, quay đầu, chỉnh cổ áo như không có chuyện gì xảy ra rồi hỏi Kim Kha bên cạnh: “Cậu có nghe ai đó nói chuyện với tớ không?” Làm sao tớ cứ cảm thấy có ai đang nói chuyện ấy.”

Kim Kha nhìn thoáng qua cô: “Không nghe thấy, ai nói chứ?”

Vệ Tam buông tay, chững chạc đàng hoàng: “Vậy chắc tớ nghe lộn rồi.”

Tông Chính Việt Nhân nắm thương dài bên cạnh, mu bàn tay cầm thương nổi đầy gân xanh, anh ta cố nén tức giận.

Thù hận giữa Viện Bình Thông và trường Damocles trong vô hình lại sâu sắc thêm vài phần.

Nhưng năm người trong trường Damocles không nhìn thấy vì còn mãi ngửa đầu nhìn lên sân khấu trao giải thưởng.

Đứng trên sân khấu là đội chủ lực của ba trường quân sự, mỗi người đều có một huy chương và một cái cúp lớn.

Vệ Tam thấy mà thèm: "Chất liệu của chiếc cúp kia thoạt nhìn rất đáng giá đấy."

Ứng Thành Hà: "Coi như có giá trị, chất liệu huy chương còn tốt hơn nữa, quay về sẽ cho cậu xem."

Trường Damocles đã giành được thứ hạng trong cả hai trận trước, có cúp và huy chương, nhưng Vệ Tam không phải là đội chủ lực nên trượt mất nửa đường, không xem được giải thưởng.

Người trao giải là đại diện của thế lực bản địa Sao Cốc Vũ, người của trường Samuel vui mừng quá đỗi trên sân khấu, đặc biệt là Shaω Eli, gã cảm thấy vị trí thứ hai đến quá nhanh. Bọn họ còn đang nghĩ làm thế nào mới có thể lấy được điểm tích lũy, kết quả đột nhiên tình huống phát sinh biến hóa lớn, không chỉ lấy được hạng thứ hai mà còn chém giết không ít tinh thú cấp cao, tuy rằng cơ giáp bị hao tổn nhưng so với tài nguyên đổi được thì bọn họ có được món lời hơn.

Biểu hiện của năm người tại trường South Pasadena cứ như nửa vui nửa không, chả biết tình huống thế nào.

Vệ Tam nhìn tới nhìn lui, ánh mắt cuối cùng rơi vào mấy người ở trường Đế Quốc. Có lẽ đã quen với việc lấy vị trí đầu tiên nên những người này không có cảm xúc đặc biệt. Trái lại tầm mắt của Công Nghi Giác luôn nhìn về phía họ, chắc là đã biết nấm dịch tím là do tổ tiên của anh ta để lại.

Sau khi trao giải thưởng, theo thông lệ sẽ có cuộc phỏng vấn với truyền thông. Người phát ngôn của trường Đế Quốc là Công Nghi Giác, anh ta được báo chí hỏi có suy nghĩ gì về việc tìm nấm dịch tím của trường Damocles.

"Tất cả mọi thứ trên đường đua Cốc Vũ thuộc về ban tổ chức, không còn thuộc về nhà họ Công Nghi của chúng tôi. Tôi không có bất kỳ

nhận xét nào về chuyện này.” Công Nghi Giác đẩy micro ra, “Xin lỗi, chúng tôi vẫn phải đi huấn luyện.”

Không chỉ ở đây, mấy kênh truyền thông vây quanh như ong vỡ tổ muốn phỏng vấn các trường quân sự ở khắp mọi nơi.

“Xin hỏi trường Quân sự Samuel có cảm giác thế nào khi đoạt được vị trí thứ hai trước viện Bình Thông?”

“Đây là sức mạnh của chúng tôi, bất kỳ trở ngại nào trước trường Quân sự Samuel sẽ bị xóa bỏ.” Shaω Eli nói muốn bay cao bay xa, nói tới nói lui không biết khiêm tốn là gì. Cùng lúc đó, người viện Bình Thông đứng gần họ.

Vừa lúc cũng có truyền thông hỏi viện Bình Thông: “Xin hỏi lần này viện Bình Thông có cảm giác gì bỏ lỡ hàng ghế thứ hai?”

Người trả lời lần này là Tông Chính Việt Nhân, anh ta đáp lạnh lùng: “Mục tiêu của viện Bình Thông là quán quân, chẳng qua là có con mèo con chó bỗng giàu lên thôi.”

Vệ Tam vừa mới xuyên qua đám người đã nghe thấy lời nói của Tông Chính Việt Nhân, cô không khỏi huýt sáo gây sự: “Shaω Eli, có người nói cậu là con mèo.”

Shaω Eli đang đối diện với ống kính truyền thông bỗng nụ cười bên khóe miệng trở nên cứng ngắc, trong lòng mắng Vệ Tam máu chó đầy đầu. Mẹ nó chứ, một chiến sĩ cấp 3S như gã mà không nghe được lời Tông Chính Việt Nhân nói bên cạnh à? Bây giờ là giai đoạn buông lời cay nghiệt, nói càng tàn nhẫn càng có khí thế, tại sao con nhỏ này muốn chọc thủng chứ?!

Nhưng truyền thông bên cạnh một mực chờ gã trả lời kèm với vẻ hóng drama, trong mắt hiện chữ rõ rành: Đánh nhau, mau đánh đi!

Shaω Eli: “...”

Lúc này cũng có truyền thông chui tới, bắt lấy Vệ Tam để mà phỏng vấn: “Vệ Tam, xin hỏi các bạn tìm được nấm dịch tím như thế nào?”

“Mấy bước đào kho báu thì các anh chị cứ xem nhiều chương trình săn kho báu sẽ học được.” Vệ Tam nói qua loa xong liền muốn chạy, lại có vài kênh truyền thông chen chúc tới.

Vệ Tam nhìn mấy người Kim Kha đã lẻn xuống phía dưới thì trong lòng mắng cha nó, tụi này dám tản ra mà không nhắc nhở cô, để cô một mình ở chỗ này.

Liêu Như Ninh, người đã nhanh chóng chuồn ra ngoài, nháy mắt với Vệ Tam, đoạn, cậu ta ném đi một ánh mắt tự cô làm cho tốt rồi xoay người chạy đi với Hoắc Tuyên Sơn.

Vệ Tam: "..."

"Xin hỏi có phải các bạn muốn dùng nấm dịch tím ở trận tiếp theo hay không?"

"Xin hỏi xếp hạng trường Damocles bị xóa rồi cảm xúc của bạn bây giờ là gì?"

Vệ Tam bị hỏi đến phiền không chịu nổi, ánh mắt rơi vào người nào đó đã nhanh chóng đi xuống rồi theo bản năng hướng về phía micro: "Ứng Tinh Quyết, tóc anh ướt thế."

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Kênh truyền thông ngày hôm sau: Vệ Tam ở trường Damocles cố tình nhắc nhở một sao trong Đôi Sao thuộc Đế Quốc rằng tóc không khô. Cho dù đó là sự suy đồi đạo đức hay sự trượt dốc của bản chất con người, xin vui lòng xem tập tiếp theo.

ps: 100 chương mà kết thúc ngắn thật, rõ ràng đêm qua đã thề son sắt sẽ viết một bản dài hơn.

Chương 101

“mục tiêu kế tiếp“

Phóng viên truyền thông nghe thấy câu này bèn theo bản năng nhìn về phía Ứng Tinh Quyết, có lẽ anh ta đi ra vội vàng nên không chăm sóc tóc tốt, tóc dài hơi ướt rũ lên vai.

Khi Ứng Tinh Quyết đứng trên bục nhận giải, ánh mắt mọi người đều bị đôi mắt đen bình đạm của anh hấp dẫn, chẳng mấy ai chú ý tới chuyện này, nay bị Vệ Tam chỉ thì họ có cảm giác kỳ quái. Thì ra Ứng Tinh Quyết, một trong Đôi Sao Đế Quốc cũng có thời khắc như vậy, giống như con cưng của trời cao không với tớiđột nhiên bị kéo xuống thế gian.

Ứng Tinh Quyết rũ mắt nhìn về phía mái tóc hơi ướt trên vai, khi ngước mắt lên anh chỉ nhìn thấy một đống phóng viên truyền thông ở trên đó, còn người nói chuyện đã rời đi. Anh thu hồi ánh mắt, tâm tình cũng không có thay đổi rồi xoay người rời đi như thường lệ.

Các phóng viên theo tầm mắt của anh quay đầu lại là thấy Vệ Tam đã biến mất khỏi vị trí bị chặn ở giữa khi nãy, cô nhân cơ hội chạy trốn khi vừa nói xong câu đó.

“… ”

Vệ Tam vừa nói xong đã khom lưng lách ra ngoài, đuổi theo bọn Kim Kha.

Mấy người này đã thương lượng đi ngủ một giấc trước đã, buổi tối thức dậy thì ăn cái gì đó.

“Ăn cái gì, thêm tôi một phần.” Vệ Tam chen tới, “Sao Cốc Vũ có đặc sản không?”

“Trước đây có, bây giờ thì không biết.” Ứng Thành Hà đứng bên cạnh nhường một vị trí cho cô.

“Ai mời đây?” Hoắc Tuyên Sơn hỏi ra một vấn đề quan trọng nhất.

“Ai hỏi thì người đó mời.” Liêu Như Ninh nói liền.

Hoắc Tuyên Sơn: “Tôi nghĩ nên để Thành Hà mời, cậu ta hái nấm.”

Ứng Thành Hà lập tức đẩy Vệ Tam ra: “Là cậu ấy nói đúng mật khẩu.”

Vệ Tam: “Kim Kha là anh em của tôi, cậu ấy mời cũng như tôi mời.”

“Cũng có thể.” Liêu Như Ninh gật đầu.

Hoắc Tuyên Sơn và Ứng Thành Hà tỏ vẻ đồng ý.

“Tôi không đồng ý.” Dù Kim Kha là một chỉ huy chính, cơ mà tất cả tâm kế dùng trên tụi hay chơi xỏ lá này hoàn toàn không có hiệu quả.

“4 với 1.” Vệ Tam vỗ vỗ cậu ấy, “Yên tâm trả tiền nho.”

Một đám người chả đắng đo lúc làm cơ giáp thế mà chỉ vì trả tiền một bữa ăn đã đẩy tới đẩy lui. Cũng không biết xuất phát từ tâm lý gì, đại khái là chiếm một phần lợi thế của người kia thì sẽ vui hơn một chút.

Họ bước ra khỏi đường đua Cốc Vũ vừa lúc trời tang tảng sáng, chờ nhận giải thưởng xong cùng lắm cũng chín giờ. Mặc dù rửa sạch cơ thể mệt mỏi, nhưng từ lúc ở hiện trường trao giải tới bây giờ, cảm giác mệt mỏi sau một thời gian dài chiến đấu với tinh thú lại dâng lên như thủy triều.

Năm người trở về ký túc xá, mỗi người về phòng của mình để ngủ.

Vệ Tam vừa vào phòng đã ngã xuống ngay, chờ mở mắt ra thì trời đã tối.

Cô nằm ngửa trên giường không nhúc nhích, nằm hồi lâu mới phản ứng lại, cuối cùng giơ tay lên nhìn thời gian. Đã một giờ sáng rồi.

Vệ Tam xoay người bật đèn, bên ngoài không có âm thanh, phỏng chừng ai nấy còn đang ngủ. Cô lên diễn đàn Khối Rubik, lướt qua một số trang ωeb, tiện tay trả lời một số câu hỏi do cơ giáp sư cấp A đăng tải, kế đó phát hiện điểm tích lũy trong tài khoản của mình bỗng nhiên tăng lên.

Vệ Tam còn chưa hiểu điểm tích lũy này dùng để làm gì thì ở giữa giao diện diễn đàn đã nhảy ra một cái ô vuông, nhắc nhở tài khoản của cô đã thăng cấp.

Nâng cấp tài khoản?

Cô nhấp vào tài khoản của mình để xem xét, ngoại trừ hiển thị L1 thì chả có gì khác. Đến khi thoát ra và muốn tiếp tục xem các trang khác, Vệ Tam thấy diễn đàn Khối Rubik có thêm một vài phần.

Vậy nên nâng cấp tài khoản là có thể nhìn thấy các phần mà trước đó không thể nhìn thấy bằng tài khoản thường?

Vệ Tam đến hứng thú, bắt đầu tiếp tục trả lời câu hỏi trong phần hỏi đáp, thế là điểm tích lũy cứ tăng tiếp. Tuy nhiên vẫn còn một số người đặt câu hỏi chưa xác câu trả lời, làm điểm tích lũy không đến ngay lập tức. Cô trả lời một đống rồi thoát ra để xem, điểm tích lũy của tài khoản nhiều hơn nhưng vẫn là cấp L1.

Đầu năm nay cái gì cũng muốn lên cấp hết.

Vệ Tam nhìn khắp nơi, trên diễn đàn Khối Rubik cũng không viết quy tắc được lên cấp, cô chỉ đành trở về trả lời câu hỏi. Nhưng mà bản thân là cựu kỹ thuật viên, cô vô cùng hứng thú với việc trả lời câu hỏi; có thể nhìn thấy đủ loại câu hỏi kỳ lạ cũng có nghĩa là được mở mang kiến thức.

“Vệ Tam, cậu ngủ dậy chưa?” Liêu Như Ninh gõ cửa bên ngoài.

Cậu ta vừa thức dậy là đói, đang nghĩ ăn gì thì nhìn thấy ánh sáng lộ ra dưới khe phòng của Vệ Tam.

“Tỉnh rồi.” Vệ Tam đóng diễn đàn lại, đứng dậy đi mở cửa, “Những người khác đâu?”

“Chắc còn đang ngủ.” Liêu Như Ninh đặt một gói thức ăn trên tay vào trong tay Vệ Tam, “Để tôi đi gọi bọn họ.”

Hơn nửa đêm, Liêu Như Ninh gõ cửa từng người một để gọi họ dậy.

Kim Kha và Ứng Thành Hà đi ra rồi tựa vào sô-pha trong phòng khách, sóng vai ngủ gà ngủ gật. Bọn họ không thể so với chiến sĩ độc lập được khi mà vừa gọi ra đã tỉnh ngay như Hoắc Tuyên Sơn.

“Tối hôm khuya khoắt vầy còn đi đâu ăn được nữa?” Kim Kha không muốn đi.

“Có gì ăn đó, cậu chỉ không muốn rời giường thôi.” Liêu Như Ninh

không chút do dự bóc trần.

Kim Kha: "..."

Năm người dọn dẹp gọn gàng vào rạng sáng, mặc quần áo thường ngày chuẩn bị ra khỏi sân tập để kiếm đồ ăn.

Đi ra ngoài, đi ngang qua sân huấn luyện, họ gặp những người của trường South Pasadena đi ra; đi qua tòa nhà huấn luyện, họ lại phát hiện đội chủ lực của viện Bình Thông ở cửa ra vào.

Kim Kha tự mình kiểm điểm một tí: "Có phải chúng ta quá chểnh mảng không?"

Không chỉ ngủ muộn như vậy mà còn đi ra ngoài chơi, các trường khác đã bắt đầu huấn luyện cho trận khác rồi.

"Sướng khổ kết hợp." Ứng Thành Hà cảm thấy bọn họ làm đúng, "Ăn no uống đủ, ngủ đủ giấc, trận sau mới có tinh thần đánh."

Bởi vì chuyện nấm dịch tím mà tất cả kế hoạch của năm trường quân sự đều bị xáo lộn, lúc ra sân cũng sớm hơn vài ngày. Bây giờ còn vài ngày nữa là đến trận đấu tiếp theo, bọn họ chỉ có thể ở lại đây nghỉ ngơi một thời gian ngắn.

Năm người ngồi xe bay đi ra ngoài, Kim Kha phụ trách tìm xem rạng sáng Sao Cốc Vũ còn có chỗ nào đó có đồ ăn ngon; Ứng Thành Hà lúc đầu còn dựa vào một bên tiếp tục ngủ gật, thế rồi Vệ Tam xáp lại.

"Đẳng cấp trên diễn đàn của cậu là gì?"

"Diễn đàn nào?" Ứng Thành Hà khó hiểu.

"Diễn đàn Khối Rubik, hôm nay tôi vừa lên cấp nên phát hiện ra nhiều phần." Vệ Tam mở quang não để cho anh xem tài khoản và diễn đàn của mình.

Ứng Thành Hà nhìn chằm chằm vào những phần đó, chỉ vào phần nhiều hơn nói: "Tôi không có mấy phần này."

Nói xong anh mở quang não ra, bỏ sự riêng tư để Vệ Tam bên cạnh cũng có thể nhìn thấy màn ánh sáng: "Không có hiển thị đẳng cấp."

Diễn đàn Rubik thuộc loại diễn đàn tổ chức dân sự, người xuất thân

từ các trường phần lớn xem thường loại diễn đàn này ở Sao Đế Đô. Ứng Thành Hà sau khi đến trường Damocles mới tò mò đăng ký, một mực đi dạo chơi bên trong như Vệ Tam. Đại đa số nội dung thậm chí không liên quan đến cấp S, thêm chuyện trước đó anh phát hiện "Nghèo Quá Không Có Tiền Làm Cơ Giáp" chính là Vệ Tam thì chẳng chẳng còn hứng thú đăng nhập nữa.

Vệ Tam suy nghĩ một chút nói: "Có thể là do tôi trả lời câu hỏi."

"Cấp bậc này thoạt nhìn còn tiếp tục đi lên được." Ứng Thành Hà chỉ vào một cái vòng tròn quanh avatar ID của cô, L1 ở góc dưới bên phải.

Liêu Như Ninh mang theo Hoắc Tuyên Sơn chen tới, muốn xem bọn họ đang nói cái gì.

"Chế độ cấp bậc L1 này hơi giống Xưởng Đen." Hoắc Tuyên Sơn nhìn ID trên quang não của Vệ Tam và cho hay.

"Có lẽ đều thích dùng đẳng cấp này." Liêu Như Ninh làm bộ làm tịch nghiêm túc nhìn quang não của Vệ Tam một hồi mới hỏi cô, "Cậu thật sự còn làm được nghề cơ giáp sư?"

Vệ Tam liếc về phía Liêu Như Ninh: "Cậu có muốn thử vũ khí của tôi không?"

"Được rồi, tôi tin."

...

Năm người cuối cùng đi vào một cái ngõ nhỏ, được cho là có một quán ăn rất ngon vào đêm khuya, nơi này đã được ông chủ mở từ nhiều thế hệ.

Mang theo mặt nạ chậm rãi đi về phía con hẻm tối tăm, Hoắc Tuyên Sơn nhìn thấy một tấm biển sáng lên phía trước: "Có quán mì gia đình, là nơi này?"

Kim Kha gật đầu: "Đúng vậy."

Liêu Như Ninh ở phía sau lẩm bẩm: "Lại là quán mì gia đình, đừng nói là cậu không muốn tốn tiền nha."

Để vào quán mì phải đi qua hai cánh cửa, khách hàng gỡ mặt nạ ở

cửa đầu tiên và bước vào cửa thứ hai. Bọn họ đi vào thì thấy đã muộn thế này mà vẫn có rất nhiều người, tất cả đều là dân địa phương.

Trên tường đang chiếu lại video trực tiếp thi đấu, hơn nữa cảnh chiếu là về trường Damocles. Những người trong quán mì thảo luận sôi nổi.

“Đường đua Cốc Vũ còn có của báu, sinh viên quân sự trước đây không phát hiện à?”

“Giải đấu trước đây làm gì có nhiều sinh viên quân sự cấp 3S như vậy, hơn nữa ai ấy đều lo về đích, ai còn có tâm tư đi tìm kho báu. Tôi thấy đồ quý báu này đã được đặt trước là thuộc về trường Damocles.”

“Vì nấm này này mà xếp hạng bị hủy bỏ, không biết họ có hối hận không.”

“Chắc cây nấm có tác dụng rất lớn, nghe nói là có thể nâng cao chất lượng cơ giáp của chiến sĩ độc lập chủ lực. Cậu không nhìn thấy viện Bình Thông ở bên cạnh có ánh mắt hung dữ nhìn Damocles ở lễ trao giải thế nào à. Trước kia viện Bình Thông chả thèm ném ánh mắt sang Damocles.”

Năm người đưa tay che mặt, tìm thấy một cái bàn ở góc và lặng lẽ ngồi xuống.

“Không ngờ được ông chủ ở chỗ này chiếu lại trận trực tiếp.” Ứng Thành Hà che mặt thì thầm.

“Quán mì của chúng tôi đã phát sóng các video thi đấu kể từ khi ông cha chúng tôi gầy dựng cái tiệm này.” Ông chủ đi tới, trước mặt dựng lên một màn hình ánh sáng, “Mấy em đây ăn gì?”

“Chỗ này của bác ngoài trừ mì còn cái gì khác không?” Liêu Như Ninh hỏi ông.

Ông chủ suy nghĩ cẩn thận: “Không, chỉ có một tô mì.”

Năm người: “...” Vậy tại sao bác còn tới hỏi chọn món?

Ông chủ nhanh chóng gọi năm tô mì trên màn hình ánh sáng: “Thêm một quả trứng cho mấy em, xem như ủng hộ hen.”

Nhìn ông rời đi, Hoắc Tuyên Sơn nói: “Bác ấy nhận ra chúng ta?”

“Đại khái.” Kim Kha quay đầu nhìn về phía ông chủ, ông ấy đi về phía phòng bếp phía sau, chắc là đi làm mì.

Năm người ngồi trong góc, nói chuyện nho nhỏ.

“Qua hai ngày nữa là anh Thân Đồ phải đi rồi.” Kim Kha nói.

“Nhanh như vậy?” Vệ Tam nhớ rõ lúc trước nói là tháng sau mới đi làm việc.

“Thượng tá Lê Trạch hy vọng anh Thân Đồ có thể nhanh chóng đến quân khu huấn luyện, không cần phải ở lại đây nữa.” Kim Kha nói, “Chờ tới ngày đó chúng ta đi tiễn anh ấy.”

Mấy người gật đầu, yên lặng ngồi ở bàn cầm cái ly, chỉ có hơi nước trắng trong ly chậm rãi dâng lên.

“Mì của mấy em.” Ông chủ vắt một chiếc khăn trắng trên vai, mang theo một cái mâm lớn, đặt năm tô mì xuống.

Liêu Như Ninh nhìn lướt qua mì mọi người rồi chỉ vào tô trước mặt Vệ Tam: “Bác ơi, bác làm sai rồi, vì sao mì của cậu ấy có hai quả trứng và nhiều thịt như vậy?”

Ông chủ “à” một tiếng: “Đúng rồi, trong tô của em đây có nhiều thế đấy.”

Vệ Tam lúc này cầm đũa lên bắt đầu gắp trứng, ăn.

“Bác vừa nói cho thêm một quả trứng coi như ủng hộ mà.” Kim Kha nhớ những gì ông chủ vừa nói.

“Đúng vậy.” Ông chủ nhìn Vệ Tam và làm ra điệu bộ cố lên, “Tôi là fan hâm mộ của em đây! Chỉ thêm trứng cho em ấy.”

Vệ Tam đang ăn một họng trứng gà thiếu chút nữa bị nghẹn chết, cũng may mạnh mẽ duy trì được sự tỉnh táo.

Những người khác cũng dễ nói, chỉ có Liêu Như Ninh ghen tị nhìn về phía cô: “Tại sao cậu vẫn có fan hâm mộ ở khắp mọi nơi?”

“Cậu phá phách một tí chắc cũng có.” Vệ Tam chân thành đưa ra đề nghị.

Liêu Như Ninh thật sự suy tư một hồi, cuối cùng cảm thấy chỉ cần có Vệ Tam ở đây một ngày là cậu sẽ không sánh bằng cô, thế là đành bỏ luôn.

...

Sau khi ăn mì, mấy người lại đi đến quán ăn nhẹ bên cạnh để mua đồ, kế đó mang về tiếp tục ngồi lại bên này xem phát lại trận đấu và lắng nghe những người xung quanh thảo luận.

“Vệ Tam, lại có tin của cậu.” Hoắc Tuyên Sơn tắt riêng tư của quang não mình và chuyển cho bọn họ xem.

Lúc này không phải Truyền thông Sequoia, mà là một hãng truyền thông khác, tiêu đề nhấp nháy thu hút sự chú ý rất nhiều người.

[Đếm kỹ từ khi bắt đầu thi đấu, Vệ Tam gây sự với bao nhiêu người, rốt cuộc mục tiêu tiếp theo của cô ta là gì?]

Vệ Tam: “?” Mục tiêu của mình là gì?

“Nhanh lên mở xem tí.” Liêu Như Ninh không ngại chuyện sốt dẻo.

Bấm mở đã thấy câu đầu tiên của một phóng viên: “Sau đây hoàn toàn dựa trên việc tổng kết thông tin thu thập được từ phóng viên kênh này, không có bất kỳ ý phỉ báng nào, hoàn toàn để giải trí, xin vui lòng đừng xem là thật. Nếu có bất thường, bạn có thể liên hệ với kênh này để xóa.”

Có thể nói là hết sức thận trọng, chắc sau khi trải qua chuyện của Truyền thông Sequoia, các công ty truyền thông khác không dám trắng trợn như vậy nữa.

“Đầu tiên khi ở Sao Đế Đô, Vệ Tam lúc ấy còn là một tổng binh đội tuyển trường mà vừa vào cảng sao đã lập tức cho Samuel một cú thể hiện uy phong. Cô ấy tát mặt của Shaω Eli, cho đến nay anh ta cũng không trả thù trở lại. Hai trận đấu đầu tiên, cô ấy đã làm mất mười mấy người đội tuyển trường, bao gồm tổng binh cũng dính chiêu hai lần, đây là mục tiêu đầu tiên.” Phóng viên nói năng có khí phách, “Tiếp theo ở trận thứ hai, viện Bình Thông liên thủ Samuel đối phó Vệ Tam làm mích lòng cô, kết quả là viện Bình Thông chả lấy được

cả hạng thứ ba ở trận thứ ba. Hôm nay! Chính ngay hôm nay!!!"

Phóng viên thở mạnh một hơi: "Vệ Tam khiêu khích một trong Đôi Sao Đế Quốc là Ứng Tinh Quyết trước mặt mọi người! Đúng vậy, các anh chị không nghe lầm đâu, chính là Ứng Tinh Quyết! Vệ Tam cứ thế nói với Ứng Tinh Quyết rằng tóc anh ta ướt nhẹp. Mấy bạn đang xem ạ, căn cứ vào suy đoán trước đây, đó chính là trò khiêu khích trước trận đấu của Vệ Tam!"

Cuối cùng phóng viên hùng hồn trình bày: "Căn cứ vào sự phỏng đoán của phóng viên đài này, Ứng Tinh Quyết chính là mục tiêu tiếp theo của Vệ Tam!!!"

Vệ Tam: "..."

"Thật ra anh ta nói cũng chẳng sai." Kim Kha nín cười, "Còn chưa đốt Ngọn Lửa Đế Quốc lên đâu."

"Mục tiêu kia chính là anh ta." Vệ Tam suy nghĩ một chút, "Lần sau tớ cũng muốn đứng ở bục cao nhất trải nghiệm một chút.

Ở lại quán mì này cho đến 5 giờ sáng, mấy người mới quay trở về.

Khi đi ngang qua sân huấn luyện, cả đám vừa lúc bị Hạng Minh Hóa nhìn thấy, ông gọi Vệ Tam qua.

"Bác sĩ đã tới." Hạng Minh Hóa đưa Vệ Tam vào một gian phòng.

Lần này bác sĩ không mặc áo blouse trắng mà là một bộ quân phục của quân đội Damocles, rất khiêm tốn, giống như một người lính quèn đi theo giáo viên dẫn đội.

Bác ấy đang xem phát lại cảnh chiếu trên tường, tất cả đều là đoạn video được cắt về Vệ Tam.

Bác sĩ xoay người ra hiệu cho Vệ Tam ngồi xuống, bác ấy còn đang xem phát lại livestream. Sau khi xem một đao cô bổ ra, bác bèn nói: "Cháu nhiều lần sắp bùng nổ ở bên trong, Vệ Tam, nếu tiếp theo cháu không thể điều khiển bản thân thật tốt, tôi không khuyên cháu tiếp tục tham gia thi đấu."

Một người lính siêu 3S quan trọng hơn chức vô địch chung cuộc của một giải đấu.

Vệ Tam sững sờ: “Không phải bác đang nghiên cứu dịch dinh dưỡng à?”

“Dịch dinh dưỡng chuyên dụng cần phải được điều chỉnh liên tục theo cơ thể của cháu, không phải cứ một lần là đủ.” Nhiều năm rồi mà dịch dinh dưỡng của Ứng Tinh Quyết trường Đế Quốc cứ phải điều chỉnh mỗi năm.” Bác sĩ cũng không biết nhớ tới cái gì, trên mặt có chút khó nói hết, “Thân thể cháu rách nát mà còn sống sót nhảy nhót được, đúng là chuyện tôi chưa từng thấy.”

Vệ Tam: “...” Cũng không cần phải nói như vậy.

“Có thể là vì chuyện tự phản kháng của chiến sĩ độc lập.” Bác sĩ đánh giá Vệ Tam từ trên xuống dưới, “Trong khoảng thời gian này, mỗi ngày tới đây một lần, tôi giúp cháu ghi chép số liệu thân thể và tiến hành điều chỉnh dịch dinh dưỡng giai đoạn 2.”

“Dạ biết.” Vệ Tam chỉ vào một đống dịch dinh dưỡng trên bàn, “Của cháu á? Có thể uống được không?”

Bác sĩ: “... Của cháu, uống đi.”

Bác ấy đứng dậy mở hộp dụng cụ nhỏ mình mang theo, đặt mũ chụp và bao tay vào Vệ Tam, sau đó ấn dụng cụ kiểm tra.

Thử nghiệm mất một khoảng thời gian, bác sĩ tiếp tục xem cảnh chiếu lại, cứ xem một lúc dừng một lúc. Cuối cùng bác quay đầu hỏi Vệ Tam: “Lúc này cháu cảm thấy thế nào?”

“Muốn ngủ.” Vệ Tam cố gắng nhớ lại, “Cũng không có nhiều suy nghĩ.”

“Cháu không đau?” Bác sĩ nhíu mày đánh giá Vệ Tam, “Với Ứng Tinh Quyết, mỗi lần vượt quá gánh tải của cơ thể khi sử dụng cảm giác thì nó sẽ mang đến cho cậu ta đau đớn tột cùng.”

“Cũng tạm được.” Vệ Tam ngậm một ống dịch dinh dưỡng, ngửa đầu uống sạch mới nói, “Ý bác nói chỉ huy hả, cháu thấy Kim Kha sử dụng cảm giác quá độ cũng rất đau đớn.”

Bác sĩ suy nghĩ cẩn thận trong hồi lâu: “Cháu nói cũng có lý, bản thân chỉ huy đã nhạy cảm. Nếu không có các mẫu khác, chỉ có cấp siêu 3S của hai cháu thì tôi rất khó so sánh.”

Bác ấy tiếp tục nhìn, cảm giác vẫn luôn ở trong trạng thái bất ổn của Vệ Tam đã một mực thu lại.

“Nhìn cháu kiểm soát cũng không tệ lắm.” Bác sĩ thở phào nhẹ nhõm, “Về sau cũng thu lại được.”

“Đại khái bởi vì chỉ huy chính của chúng cháu luôn ở bên cạnh dùng cảm giác âm thầm nhắc nhở cháu, đương nhiên phải điều khiển nó được rồi.” Vệ Tam tùy ý nói, khi đó hỗn loạn như vậy mà còn có một sợi cảm giác đi theo sát cô gắt gao, âu cũng chỉ có Kim Kha làm ra.

Cô nghe thấy dụng cụ “tích” một tiếng bèn tháo bao tay và mũ chụp ra, “Không ccó huyện gì thì cháu đi trước.”

Bác sĩ ôm đầu thất thần, tùy ý phất tay.

Vệ Tam thấy thế là ôm toàn bộ dịch dinh dưỡng trên bàn rồi mới đi ra ngoài.

Bọn họ đi rồi, bác sĩ lẩm bẩm: “Chỉ huy 3S còn có thể nhắc nhở chiến sĩ độc lập siêu 3S sắp bùng nổ á?”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Tôi hiểu lầm gì à?

ps: Tôi, Hồng Thứ Bắc đã trở lại, còn có chương sau nữa! Chương 101 là khởi đầu mới!!

Chương 102

“tôi là cấp trên của cậu ta”

Chẳng mấy chốc mọi người ở trường Quân sự Damocles đều biết chuyện Thân Đồ Khôn muốn đi quân khu. Vào tang tảng sớm, anh đã thấy có rất nhiều người đứng bên dưới, nhìn thấy anh thì hô to đàn anh.

“Anh à, sang năm em đi Quân khu 13 tìm anh!”

“Có em nữa.”

“Thêm một người là em.”

Thân Đồ Khôn gật đầu: “Được, anh đang chờ các em ở Quân khu 13.”

Chẳng bao lâu người của đội chủ lực cũng đến, Liêu Như Ninh đi lên là ôm ngay: “Anh, chờ chúng em giành chức vô địch.”

Thân Đồ Khôn không nhịn được cười: “Các em mạnh khỏe là được rồi.”

Liêu Như Ninh: “Năm nay không được thì năm sau, năm sau không được thì còn có năm sau nữa, tóm lại chờ đến khi tụi em tới quân khu nhất định ôm cúp vô địch cả giải đi tới.”

“Nghĩ hay đấy, chiếc cúp được đặt tại trường Damocles không thể mang vào quân khu.” Kim Kha đưa tay kéo cậu ta ra, cũng ôm lấy Thân Đồ Khôn, “Nhưng mà tương lai nếu anh có thể trở thành nhân viên cứu hộ và đến tìm chúng em, đến lúc đó tụi mình có thể cùng nhau sờ cúp vô địch.”

“Được.” Thân Đồ Khôn đồng ý, “Anh chờ các em giành quán quân cả giải.”

Họ nói lời tạm biệt trên sân diễn tập, các trường quân sự khác lui tới hiển nhiên cũng thấy.

“Một SS rời đi mà làm cảnh lớn như vậy.” Shaω Eli của Samuel châm chọc, “Không biết còn tưởng là nhân vật đáng gờm gì muốn đi.”

“Chờ em đi sợ không có ai đi tiễn” Quinley Eli của South Pasadena đi

ngang qua bỏ lại một câu.

“Chị!” Mặt Shaω Eli đen thùi, mắng một câu người xuất thân từ chi nhánh là dạng kém cỏi.

Mặc dù cả hai đều là người họ Eli, nhưng Shaω Eli xuất thân từ nhánh chính của người đứng đầu dòng họ, trong khi nhánh của Quinley Eli đã rơi theo nhánh của gia chủ đời trước.

“Vệ Tam, kế tiếp đánh thật tốt.” Thân Đồ Khôn đi tới trước mặt cô nói chân thành.

“Dạ anh, em biết mà.” Vệ Tam vỗ vỗ bả vai mình, “Trên đó có một nửa của anh.”

Thân Đồ Khôn cuối cùng mang theo nụ cười đi lên máy bay quân sự, cùng một nhóm thành viên tốt nghiệp khác chạy tới Quân khu 13.

“Xốc lại tinh thần.” Hạng Minh Hóa đi ra từ một nơi khác, “Các em cũng nghỉ ngơi hơn một ngày, đã đến lúc kiểm chế lại và rèn luyện thật tốt, chờ ngày rút chọn đấu trường.”

Nhìn Vệ Tam cũng muốn đi theo những người khác, Hạng Minh Hóa gọi cô lại: “Tăng thêm mấy buổi huấn luyện cho em.”

“Lại thêm?” Vệ Tam âu sầu trong lòng nói câu buồn bã, “Thầy ơi từ khi thầy dẫn em đi là không ngừng cho em thêm huấn luyện, thêm bài học.”

“Em ít phàn nàn đi.” Hạng Minh Hóa trừng mắt nhìn Vệ Tam, “Có biết sau ngày phát sóng trực tiếp nọ, các trường quân sự khác đều đang cười nhạo trường Damocles chúng ta không có người, sinh viên còn phải đi học trộm hay không.”

Vệ Tam có lý chẳng sợ: “Em học giữa ban ngày ban mặt trước mặt bọn họ, sao có thể gọi là học trộm được?”

Hạng Minh Hóa đã không thua bộ dáng này của cô từ sớm, ông gửi bảng huấn luyện tới quang não cô: “Bớt lắm mồm, huấn luyện đã sắp xếp cho em rồi. Em phải học, nhanh chóng theo kịp tiến độ.”

Vệ Tam mở ra xem, lướt xuống là thấy trong năm tiết học mới có hai tiết của cô Giải Ngữ Mạn, ngay tức khắc thấy mông đau, chân mềm nhũn: “Thầy, em thấy mình không chịu nổi.”

Hạng Minh Hóa vô tình xoay người rời đi, để lại một câu: “Thầy tin em.”

Vệ Tam: “...”

...

Năm tiết học là về huấn luyện cơ giáp, đánh nhau tay đôi, sử dụng các loại đao pháp; chúng toàn căn cứ vào tình huống của Vệ Tam mà thiết kế riêng. Năm tiết học được huấn luyện cùng lúc để xem Vệ Tam thích hợp với chiêu thức vũ khí nào cuối cùng, sau đó tiếp tục luyện tập chuyên sâu.

Nhưng Hạng Minh Hóa bị chuyện lười biếng của cô làm cho tức giận nên quên nói cho Vệ Tam chuyện này, làm cô cứ cho rằng phải luyện năm môn học này mãi.

Dẫn đến về sau, mấy thầy cô báo cáo tổng kết có chung một quan điểm: Vệ Tam phù hợp với tiết học này, có thể tiếp tục nghiên cứu chuyên sâu.

Hiện tại Vệ Tam còn không biết chuyện, mỗi ngày đi theo thầy cô luyện tập đầy khổ đau, mình hơi rảnh thì lên diễn đàn Khối Rubik chọn đề tài nhằm tích lũy điểm.

“Cơ giáp sư ở South Pasadena xảy ra chuyện gì rồi?” Liêu Như Ninh thừa dịp nghỉ ngơi lén nhiều chuyện, “Lúc trước tôi ở tòa nhà huấn luyện nhìn thấy sắc mặt cậu ta quái dị lắm.”

Trường South Pasadena lần này lấy được vị trí thứ ba thì phải vui mừng mới đúng, chưa kể giết tinh thú cấp cao cũng không ít, tài nguyên đổi ra nhiều hơn trước rất nhiều.

“Nhà họ Ngư có biến.” Kim Kha thuận miệng đáp, “Sắc mặt cậu ta đẹp mới là lạ.”

Cơ giáp sư Ngư Phó Tín của đội chủ lực South Pasadena lần này là con trai của gia chủ họ Ngư, có tình cảm với Ngư Thiên Hà cũng không tệ. Nghe nói cậu ta do chính Ngư Thiên Hà tự tay mang đến từ lúc còn nhỏ.

Mượn chuyện hộp che lần này, Ngư Thiên Hà đột nhiên liên hợp chi nhánh của mình ở bên kia phản lại người đứng đầu dòng họ. Bây giờ

người làm chủ nhà họ Ngư đã thành Ngư Thiên Hà, bà ta hoàn toàn trở thành người nói một thì không ai dám bàn thứ hai ở nhà họ Ngư, nắm trong tay thực quyền.

“Cho nên bà ấy không chỉ đi lấy hộp che vì chúng ta?”

Lòng người bây giờ quá phức tạp, thiếu gia Liêu cảm thấy mình vẫn là một đứa trẻ ngây thơ.

Kim Kha liếc cậu ta một cái: “Bằng không, cậu cho rằng vì sao Ngư Thiên Hà phải tự mình trở về lấy hộp che.”

Cùng lắm chỉ là một cái cớ, gia chủ bên kia không đồng ý Ngư Thiên Hà cho người mang đi thẳng thế, cần phải theo thủ tục. Ngư Thiên Hà đã tự mình đi tới gây áp lực, mới đi được một nửa thì bên gia chủ có hối hận cũng đã muộn. Dĩ nhiên Ngư Thiên Hà lấy lý do gia chủ gia không biết nặng nhẹ, chẳng để ý đến sinh mạng của dân chúng Liên bang, để cho chi nhánh của bà làm đẹp lại ghế gia chủ.

Nhiều năm như vậy, mặc dù Ngư Thiên Hà xuất thân bên nhánh riêng nhưng vẫn luôn là cơ giáp sư có thiên phú nhất của nhà họ Ngư, đại diện cho nhà bọn họ tham gia các loại hoạt động, nên thế lực dưới tay bà đã tăng lên trong vô hình. Hơn nữa bà mang theo Ngư Phó Tín khiến gia chủ không đề phòng ba nhiều lắm. Cũng bởi vậy ông ta mới dám làm bộ làm tịch rồi bị Ngư Thiên Hà tìm được lý do phản lại.

Liêu Như Ninh nghe xong: “???”

“Tuy nhiên, Ngư Thiên Hà làm như vậy cũng hơi…” Kim Kha suy nghĩ một chút nói tiếp, “không thể hiểu được.”

Theo cậu thấy Ngư Thiên Hà đã là người số một trong nhà họ Ngư, địa vị của bà không có khả năng bị lay chuyển, muốn làm phản tjof mấy năm trước cũng có thể làm phản được rồi. Nếu như nói sợ làm tổn thương thanh danh thì bây giờ cũng cũng không tốt lắm.

Ít nhất là những người hiểu rõ tình huống đều hiểu được sự kiện hộp che lần này là do một tay Ngư Thiên Hà gây ra.

Bà chỉ cần gây áp lực thêm, bên gia chủ tất nhiên sẽ tự mình đưa tới. Lui cả chục ngàn bước mà nói thì trong sân thi đấu còn có một Ngư Phó Tín, người bên phía gia chủ không có khả năng để cho cậu ta xảy ra chuyện gì.

“Mấy người như các cậu toàn làm việc không hiểu được.” Liêu Như Ninh lắc đầu dịch về phía Vệ Tam, rời xa Kim Kha, “Nói cho cùng vẫn là chiến sĩ độc lập tụi này đơn giản nhất.”

Vệ Tam đang cúi đầu dò đề tài chợt nhìn thấy một cái đầu thò vào: “Cậu đang làm cái gì vậy?”

“Trả lời câu hỏi.” Mặt Vệ Tam không cảm xúc đẩy đầu thiếu gia Liêu ra, “Tránh ra đi.”

“Bây giờ đã được nâng cấp chưa?” Ứng Thành Hà hỏi cô.

“Lên một cấp.” Vệ Tam trả lời xong câu hỏi cuối cùng của trang thì quay trở lại đưa cho Ứng Thành Hà xem, “L2 nhưng không nhảy ra nhắc nhở, cái vòng ánh sáng quanh avatar ID là màu xám.”

Cô đoán cứ tiếp tục thăng lên sẽ là cấp độ L2 đầy đủ vì bây giờ phần giao diện của cô cũng không tăng thêm.

Ứng Thành Hà dứt khoát lên đó xem luôn: “Tôi thử xem.”

“Thử cái gì?” Giải Ngữ Mạn lại đây, trong tay cầm một cây roi chỉ bài và chỉ về phía Vệ Tam: “Em đi ra.”

Thân thể Vệ Tam cứng đờ, không lập tức đứng dậy ngay. Ban đầu cô còn ngồi xếp bằng, hiện tại hai đầu gối đặt trên sàn nhà, trượt qua, cô ôm lấy đùi Giải Ngữ Mạn: “Cô ơi!”

Giải Ngữ Mạn giật chân bị cô ôm lấy: “Buông ra, đứng lên.”

Vệ Tam bắt đầu cọ xát trên quần cô giáo, giả vờ đáng thương: “Thưa cô, vết thương của em hôm qua vẫn chưa lành.”

Giải Ngữ Mạn ngẩng đầu hít một hơi, lạnh lùng đáp: “Giờ mà em không đứng dậy thì tôi sẽ để em từ nay về sau sẽ không dậy nổi.”

Cạch --

Vệ Tam buông tay đứng dậy tức khắc.

“Gặp các em vào buổi chiều.” Giải Ngữ Mạn nói xong bèn xách Vệ Tam rời đi.

“Giữ vững tinh thần, tôi nghe nói em có tinh thần học bên mấy thầy cô khác. Sao thế? Ghét tôi thế à?” Giải Ngữ Mạn thả cơ giáp của mình ra, quay đầu nói với Vệ Tam đang ủ rũ bên cạnh.

“Làm sao có thể được chứ, người em thích là cô Giải.” Vệ Tam lập tức phủ nhận, “Chắc chắn do bọn Kim Kha bịa đặt.”

Giải Ngữ Mạn liếc cô một cái: “Mau lên cơ giáp đi, tôi không biết cái ý đồ kia của em chắc.”

Vệ Tam: “...”

Cái khác không nói, cô Giải ra tay hung ác lắm, lực tay còn mạnh, chuyện này làm Vệ Tam tình nguyện đi đánh với Lê Trạch hơn, ít ra còn có tí đường xoay chuyển.

“Lê Trạch là cấp dưới của tôi, em cảm thấy giữa tôi và cậu ta thì ai ghê gớm hơn?”

Vệ Tam còn tưởng rằng suy nghĩ trong lòng mình bị Giải Ngữ Mạn nhìn thấu thì không khỏi ngây người một chặp.

Giải Ngữ Mạn đột nhiên tới gần giơ tay lên ném tung cả người cả cơ giáp Vệ Tam: “Trên chiến trường, dù bất kể khi nào và ở đâu cũng không thể phân tâm. Có biết không?”

Giọng điệu Giải Ngữ Mạn lạnh lùng, hoàn toàn khác hẳn với bộ dáng nói chuyện vãn vừa nãy, khuỷu tay cô giáo rũ xuống thúc thẳng vào ngực Vệ Tam.

Vệ Tam khẽ mở mắt, sau lưng dâng lên một trận khí lạnh, lập tức dùng hết khí lực toàn thân né ra nhưng chỉ tránh được chỗ quan trọng ngay tim, còn bụng dưới bị Giải Ngữ Mạn đá trúng một cú. Cái loại đau đớn từ cơ giáp truyền tới làm cho da đầu cô muốn nổ tung.

“Cho dù là tận mắt nhìn thấy đồng đội thân thiết nhất gặp chuyện không may, em cũng cũng không thể dừng ấn công, không thể phân tâm, bằng không người chết một giây sau chính là em.” Giải Ngữ Mạn vừa tấn công cô vừa nói, “Em chết rồi lỡ làm những chiến hữu khác bên cạnh cũng phân tâm thì bọn họ cũng có kết quả này, hiểu không? Em không chỉ chết đi một mình mà còn làm liên lụy đến các đồng đội khác.”

Vệ Tam cho cơ giáp ngửa lưng về phía sau, muốn tránh thoát tấn

công từ vũ khí của Giải Ngữ Mạn. Ai ngờ được cô giáo bay thẳng lên trời, một chân đá xuống mạnh mẽ làm bụng cô bị đá trúng nặng nề, cùng lúc hai đầu gối cong đi và nện thẳng xuống đất.

“!”

Trong lúc nhất thời Vệ Tam thậm chí còn không biết là chân gãy hay bị đá trúng bụng thì đau hơn.

Thấy cô không có lực phản kháng, lúc này Giải Ngữ Mạn mới thu tay lại, cho cơ giáp đứng ở một bên cúi đầu nhìn Vệ Tam bên trong Chu Giáng: “Em có gì muốn nói?”

Vệ Tam điều khiển cơ giáp ngồi dậy chậm rì, cơ giáp ngồi một đống ở đó, hai tay ôm đầu gối, ngó bộ thật đáng thương.

“Cô Giải..” Vệ Tam thỉnh thoảng hít sâu một hơi, hiển nhiên là cực kỳ đau đớn, “Cô là sếp của thượng tá Lê Trạch?”

“Có phải em còn chưa rõ danh hiệu của tôi không?” Giải Ngữ Mạn hơi kiêu ngạo, “Tôi là thiếu tướng Quân khu 13.”

“Vậy nên...thượng tá Lê Trạch cũng bị cô đánh như vậy à?” Vệ Tam chân thành hỏi.

Giải Ngữ Mạn trầm ngâm một lúc lâu, nghiến răng nghiến lợi trả lời: “… Vệ Tam, tôi thấy em thích ăn đòn thì phải!”

Bà chờ ở đây vì nghĩ rằng Vệ Tam có thể hỏi vấn đề sâu sắc nào, té ra là hỏi cái này?

“Có đánh không cô?” Vệ Tam kiên trì hỏi.

Giải Ngữ Mạn cười lạnh: “Tất nhiên có đánh rồi, tôi còn chưa dùng chiêu thức năm đó đánh cậu ta để đánh em đâu. Bây giờ cho em trải nghiệm một chút.”

Vệ Tam: Nguy rồi!!

Cô lập tức bật chế độ chạy trốn, chỉ là mấy ai có thể thoát khỏi tay Giải Ngữ Mạn mà không bị đánh nữa chứ.

Rất nhanh, Vệ Tam đã bị Giải Ngữ Mạn bắt trở về và đè đánh trên mặt đất.

Vệ Tam bị đánh không có lực phản kháng, đau đớn kêu không thấu. Cô nhìn trần sân huấn luyện với vẻ cuộc sống không còn gì luyến tiếc: Thì ra thượng tá bị đánh ra như vậy.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Tương lai tôi cũng đánh người như vậy, hì hì

Chương 103

“kiểm soát cảm giác mình cho tốt“

Mấy ngày sau ở Sao Cốc Vũ, Vệ Tam thường khập khiễng ra vào sân và tòa nhà huấn luyện, buổi sáng vừa mở mắt đã đau đớn chẳng muốn sống, cứ muốn trốn học.

Giải Ngữ Mạn thật sự quá đáng sợ!

Thậm chí mỗi ngày Vệ Tam bị đánh ít vài lần là đã vui vẻ lắm.

Đối với việc này, Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn ra hiệu cho cô bình tĩnh, đây mới chỉ là khởi đầu.

Bọn họ ngoài mặt mang an ủi, nhưng trong lòng cười trên nỗi đau của người khác lồ lộ, Vệ Tam thấy rõ ràng!

“Không sao, cũng may hai người các cậu vẫn luôn ở cùng tôi.” Vệ Tam rộng lượng, “Dù sao cô Giải đánh ba đứa hết, cũng coi như đồng cam cộng khổ.”

Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh:... Ai muốn đồng cam cộng khổ với cậu!

Tuy nhiên bất kể ba người trong số họ nghĩ gì, khóa đào tạo vẫn phải được tiến hành, dạy thêm dạy thêm rồi bị đánh không sót một ai.

Mấy ngày nay Kim Kha đang tập luyện cảm giác, Ứng Thành Hà thì một mực liên hệ với phía nhà trường.

Anh muốn mang con chip của Ngư Thanh Phi ra nhưng lại nói với nhà trường là mình muốn học, tạm thời không nói là cho Vệ Tam dùng.

Tại thời điểm này, trường Damocles hoàn toàn khác biệt với các trường quân sự khác. Các cơ giáp sư của các trường khác sẽ mang theo chip não trong người và cùng ở một chỗ học tập; tất cả các cơ giáp sư cấp S trong trường sẽ đi theo đội ngũ. Nhưng trường Damocles luôn yêu cầu phải giữ chip não Ngư Thanh Phi ở lại trong trường quân sự, không được mang ra ngoài. Điều này cũng yêu cầu cơ giáp sư đội chủ lực sắp thi đấu phải họcrất nhiều kiến thức trong thời gian ngắn, nếu không sau này sẽ chẳng có cơ hội học.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng khiến xếp hạng của trường Damocles dần dần lui về phía sau. Cơ giáp sư của đội chủ lực thường không theo kịp tiến độ, nếu như không có cơ giáp sư 3S xuất hiện thì mỗi một trận sẽ đổi cơ giáp sư mới, cứ xen kẽ như vậy.

Nhưng một thời gian dài hồi trước, chip não của trường Damocles cũng mang ra được. Nhưng rồi nó bị trộm, xém tí là không tìm lại được, cho nên kể từ đó trường đã đưa ra một quy tắc như vậy.

Ứng Thành Hà đưa ra đơn xin này với ban giám hiệu nhà trường một nửa là bởi vì anh quả thật chưa học xong, nửa còn lại có vì Vệ Tam cũng cần học. Nhưng anh theo bản năng giấu chuyện Vệ Tam có thể là nửa thợ nửa chiến sĩ.

Không chỉ có anh, Kim Kha, Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh đều không nói với bất kỳ ai chuyện Vệ Tam biết thiết kế xây dựng cơ giáp.

Chuyện này nói ra thì chấn động chẳng ít hơn chuyện siêu 3S, từ sau khi Liên bang xác nhận có ba khoa khác nhau thì cũng chỉ có Ngư Thanh Phi có thể làm vừa thợ vừa chiến sĩ.

Có thể nói từ này là từ chỉ dùng cho Ngư Thanh Phi.

Vệ Tam bấy giờ ở cấp siêu 3S không ổn định, chi bằng khiêm tốn một chút.

Dứt khoát, bốn người chẳng nói để tránh tin tức rò rỉ.

Nhà trường chỉ có thể xem xét lại, không đồng ý hay từ chối ngay nhưng Ứng Thành Hà cho rằng phía nhà trường có khả năng đồng ý rất cao.

Tỷ lệ 3S lần này của bọn họ quá cao thêm chuyện phía nhà trường đã biết Vệ Tam là siêu 3S, đủ để tranh quán quân. Nay chip não không thể mang ra làm cơ giáp sư có vấn đề, trường Quân sự Damocles có thể bỏ lỡ cơ hội cứu vãn thứ hạng cuối cùng.

Đợi đến một ngày trước khi rút thăm đấu trường, năm trường quân sự được thông báo đi đổi tài nguyên.

Lúc ấy số lượng tinh thú quá nhiều trong trận đấu Cốc Vũ lại có

nhiều tinh thú cấp cao 3S như vậy, nên chẳng kịp đổi ở hiện trường. Thế là bên tổ chức thuận tiện thống nhất tập trung xử lý trong một ngày. Trong đó số lượng tinh thú bị sinh viên chém sau khi trường Damocles rút cờ vẫn được tính, không bị khấu trừ, cũng có thể đi đổi.

“Tôi cũng đi à?” Vệ Tam hỏi Ứng Thành Hà.

“Cậu đi xem có thích hay dùng được vật liệu nào h thì có thể đổi.” Ứng Thành Hà gật đầu, “Kim Kha và tôi thương lượng rồi, lần này tăng tài nguyên cho cậu.”

Tuy Vệ Tam thích ứng với Chu Giáng nhanh hơn bất kỳ ai, nhưng dù sao đây cũng là một chiếc cơ giáp 3S thành hình nhiều năm, có dùng nấm dịch tím thì chất lượng tăng lên vẫn có hạn. Nhưng nếu Vệ Tam học tập thiết kế cơ giáp 3S, xây dựng lại một chiếc cơ giáp hoàn toàn mới thuộc về mình, sẽ tuyệt đối tốt hơn lúc này.

Vệ Tam suy nghĩ một chút: “Tôi chỉ được học vật liệu vũ khí và chế tạo.” Hơn nữa còn chưa học xong.

“Chỗ đó có chi tiết minh họa cho tài liệu, cậu cảm thấy cái nào thuận mắt thì chọn.” Ứng Thành Hà cũng sẽ đi, đương nhiên cấp vật liệu loại này càng cao càng tốt, chỉ cần thuộc tính không xung đột với nhau thì anh sẽ nắm chặt ở bên cạnh.

“Đi.”

...

“Không phải nói mang theo mình tôi à?” Mặt Vệ Tam không chút thay đổi hỏi Ứng Thành Hà khi nhìn thấy Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn bên cạnh,

Cô thức dậy vào buổi sáng, đang nghĩ rằng hôm nay hai người nọ sẽ bị cô Giải đánh nhiều hơn một trận, thế là trong lòng vui vẻ. Ấy thế mà bọn họ đều tới cả.

Ứng Thành Hà ho một tiếng: “Kim Kha thay ba người các cậu xin nghỉ chung.”

Kim Kha dùng lý do là: Một số vật liệu có hạn mà năm trường quân sự được lựa cùng một lúc, nên có chiến sĩ độc lập đi theo để tăng lòng dũng cảm, giành cướp trước người khác.

Bốn người đứng trước vị trí tạm thời của văn phòng trao đổi, cửa chính còn chưa mở, Kim Kha cũng chưa tới.

Sau một lát, Kim Kha mới ngồi trên xe bay của thượng tá Lê Trạch đến đây.

“May là để cho các cậu tới đây.” Kim Kha vừa xuống đã nói ngay, “Chiến sĩ độc lập của mấy trường khác cũng tới.”

Thượng tá Lê Trạch không xuống, anh quay đầu về luôn.

Chờ sau khi anh đi rồi, Vệ Tam hỏi nhỏ Hoắc Tuyên Sơn bên cạnh: “Chuyện thượng tá bị cô Giải đánh ấy, các cậu có biết không?”

Hai mắt Hoắc Tuyên Sơn nhìn về nơi xa: “... Biết.”

Vệ Tam vừa thấy loại biểu hiện này của cậu ta là biết Giải Ngữ Mạn cũng dùng thủ đoạn tương tự để cho bọn họ phân tâm.

“Thật muốn xem một lần ghê.” Vệ Tam cảm khái.

Khoảng 10 phút sau, người các trường quân sự khác cũng có mặt đông đủ, tất cả đội chủ lực đã ở đây.

Nhân viên phòng trao đổi đến mở cửa, người nọ thấy rất nhiều người thế này cũng giật mình: “Sao lại đến đây hết vậy?”

Không phải lúc tranh tài mà một đám sinh viên quân sự từ cấp SS trở lên ở đây cũng rất đáng sợ.

Nhân viên mở cửa, tự đi vào trước và ra hiệu cho những người này vào.

Cánh cửa chỉ hơi lớn, tối đa đủ ba người đi cạnh nhau. Trường Damocles và Samuel nhảy lên trước, muốn đi vào trước tiên.

“Không biết đi theo thứ tự xếp hàng trước sau à?” Liêu Như Ninh giẫm lên chân của Shaω Eli, cánh tay đẩy mạnh về phía sau.

“Cửa mở mới tính!” Shaω Eli bị Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn ép vào giữa, mặt gã muốn biến dạng.

Vệ Tam nhân cơ hội ngồi xổm cố gắng chui vào, nhưng Jill Gil Wood

của Samuel cũng ngồi lom khom chui qua. Cô bất đắc dĩ vươn một chân ra để ngăn Jill Gil Wood. Tập Ô Thông chen ở mép cửa, nửa người trên đi vào, hai chân nửa người dưới lại bị hạ Vệ Tam đưa tay kéo lại.

Hai trường quân sự cứ như thế ngáng luôn cửa vào.

Nhân viên ban đầu muốn nhắc nhở họ không chọn thì đừng chạm vào, nhưng khi anh ta quay trở lại đã bị đe dọa bởi đám người đang vặn vẹo này thêm lần nữa.

Nhưng đây chưa tính là xong.

Ứng Tinh Quyết ở bên ngoài hơi nghiêng đầu nhìn thoáng qua Hoắc Kiếm. Một giây sau Hoắc Kiếm đi đến bên cạnh cửa lớn rồi dùng một quyền đấm tường thành cái hốc.

Nhân viên tưởng rằng có tinh thú tấn công: "…"

Sáu người chen chúc ở cổng: "..."

Đám người thuộc các trường quân sự khác đứng vây xem ở phía sau: "..."

Hoắc Kiếm vẫn đang tiếp tục, mãi cho đến khi đánh ra được một lối đi có thể thông qua mới dừng lại, nhưng hắn không đi vào mà xoay người chờ Ứng Tinh Quyết.

Nhân viên ngây ra như phỗng nhìn đoàn người của trường Quân sự Đế Quốc cứng rắn đánh ra được cái lối đi vào, anh ta đã mất luôn tổ chức ngôn ngữ của mình.

Ứng Tinh Quyết ngước mắt lên và nói với giọng khách sáo lễ phép: "Xin lỗi, Đế Quốc sẽ bồi thường gấp đôi tất cả tổn thất."

Nhân viên: "..." Có tiền là ngon à? Vậy thì... có chi phí cho tổn thất tinh thần không?

Người thứ hai đi vào là Liêu Như Ninh, nhưng cậu ta đi vào cũng phải đợi Kim Kha và Ứng Thành Hà phía sau.

"Một phần ba các cô đồng ý." Ứng Tinh Quyết xoay người nói với Vệ Tam đang đứng ở cửa.

Vệ Tam kéo cái tóc đuôi ngựa bị đã bị giật bung và tiện tay siết chặt. Cô nghe vậy nhướng mày: “Anh đi nói với Kim Kha ấy, trong tay tôi không có.”

Giọng điệu của cô rời rạc, không có chút sợ hãi hoặc ngưỡng mộ nào đối với Ứng Tinh Quyết.

Cơ Sơ Vũ bên cạnh Ứng Tinh Quyết híp mắt, nhấc chân bước ra một bước, hơi thở thuộc về chiến sĩ độc lập 3S trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ không gian.

Chiến sĩ độc lập viện Bình Thông và trường South Pasadena phía sau cảnh giác theo bản năng.

Vệ Tam không kiên nhẫn hứ một tiếng: “Động đực à? Kiểm soát cảm giác mình cho tốt đi.”

Nhân viên nghe vậy hít một hơi thật sâu, sớm biết thế hôm nay anh ta đã không đến, cứ thay ca với đồng nghiệp. Chứ tiếp tục như vậy, trái tim anh ta không thể chịu đựng được.

Cảm giác của chiến sĩ độc lập không thể tấn công giống như chỉ huy, cũng không thể thực thể hóa. Nhưng một khi phóng cảm giác đó ra, những chiến sĩ độc lập khác đều có thể cảm nhận được, xem như là cảnh cáo.

Ứng Tinh Quyết giơ tay lên ý bảo Cơ Sơ Vũ thu lại.

Vừa lúc Kim Kha tới, cậu ấy kéo Vệ Tam ra phía sau và giơ tay mở quang não ra: “Thêm bạn bè đi, đã thỏa thuận thì Damocles chúng tôi sẽ không nuốt lời.”

Sau khi Kim Kha thêm bạn với Ứng Tinh Quyết, cậu liền chuyển một phần ba số tinh thú thu được từ trường Quân sự Damocles vào tài khoản của anh: “Được rồi.”

Kim Kha xoay người kéo Vệ Tam đi về phía kệ hàng bên kia, bọn người Ứng Thành Hà thấy thế cũng chia ra tìm kiếm vật liệu.

Bên trong là một kho để đồ lớn tạm thời cất giữ các loại vật liệu, Vệ Tam vừa vào đã hoa cả mắt.

Chiến sĩ độc lập không biết mấy thứ này, nhưng trong tay mỗi người đều có danh sách, là cái bảng đã được chỉ huy chính và cơ giáp sư dự

tính tài liệu thông thường và năng lượng trước khi đến. Bọn họ phụ trách cái này, những cái đặc biệt khác lại để chỉ huy và cơ giáp sư đi chọn.

Mặc dù Vệ Tam có danh sách nhưng cô đang xem các tài liệu khác.

Ứng Thành Hà đang giúp cô chọn vật liệu dùng cho khởi động và mô-tơ cơ giáp. Còn cô đi qua mấy hàng kệ, cuối cùng ánh mắt dừng ở phía trước một cái kệ hàng lớn phía trước, nơi đó chỉ bày một cái rương kim loại to, bên trong là một bộ xương màu đen, hơn nữa trên bộ xương lại tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Từ xa, cô đã nhìn thấy màn ánh sáng lơ lửng bên cạnh: xương vô tướng, bộ xương của tinh thú biến dị 3S không rõ, có thể được dùng làm khớp nối cơ giáp, khả năng chịu đựng mạnh mẽ, vật liệu quý hiếm.

Vệ Tam theo bản năng đi về phía bên kia. Vừa mới đi tới, Ứng Tinh Quyết vòng qua từ chỗ nọ, hai người cùng lúc đứng trước cái rương lớn.

Hơn nữa tay Ứng Tinh Quyết đã sớm duỗi ra, Vệ Tam đối mặt với ánh mắt của anh ta rồi hai tay cô nhanh chóng đặt trên rương, dùng sức gắng gượng kéo rương về phía mình.

Bàn tay của Ứng Tinh Quyết vươn ra xong rơi vào khoảng trống.

Vệ Tam mỉm cười: “Của tôi.”

Ứng Tinh Quyết hạ mắt nhìn bàn tay mình thu về, anh ngẩng đầu nói nhỏ: “Cô mà lấy đi bộ xương này thì sẽ chiếm một nửa tài nguyên của Damocles.”

Vệ Tam đã ôm cái rương về phía mình, lúc này cô mới phát hiện một ít chi tiết trước kia không chú ý tới: Trên người Ngọn Lửa Đế Quốc có mùi thơm nhàn nhạt.

Chậc, chỉ huy chính tinh tế thế, trong cuộc thi còn có ý muốn xịt nước hoa?

“Anh họ.” không biết Ứng Thành Hà nhảy ra từ đâu, tay anh đặt lên vai Vệ Tam, “Em bảo cậu ấy tới tìm mỗi bộ xương quý hiếm này, anh không ngại chúng em lấy đi ha.”

Tầm mắt Ứng Tinh Quyết dừng lại ở bàn tay anh chàng đặt trên vai Vệ Tam, mi tâm hơi nhíu lại. Anh cho rằng giữa các thành viên chủ lực của trường Damocles không có chừng mực lúc ở chung.

Cuối cùng Ứng Tinh Quyết không nhiều lời đã xoay người rời đi.

“May mà tôi đoạt lại.” Vệ Tam lúc này mới xoay người nhìn bộ khung xương nọ, “Tôi nhìn trúng cái này, có thể đổi được không?”

“Có thể đổi.” Ứng Thành Hà cúi đầu nhập tin nhắn vào quang não, “Tốt rồi.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh:... Chỉ muốn thêm một bạn đầu tiên trước (.

Chương 104

“Sao Phàm Hàn”

Đổi một bộ xương vô tướng mất hơn phân nửa số lượng tinh thú mà trường Damocles lần này chém giết được, hiển nhiên làm các tài nguyên khác cũng giảm bớt tương ứng. Hơn nữa thêm chuyện Ứng Thành Hà chọn động cơ, thế nên tài nguyên còn lại có thể đổi được ít đến đáng thương khiến trường Damocles chọn xong rời đi đầu tiên.

Nhưng năm trường quân sự cùng nhau vào nhà kho để chọn nên có nhiều thứ không giấu giếm được.

“Bọn họ chọn bộ xương và động cơ?” Cơ giáp sư Samuel là Nam Phi Trúc đăm chiêu, “Xem ra hoặc là cải tạo Chu Giáng, hoặc là chuẩn bị làm một bộ cơ giáp mới.”

“Nấm dịch tím chỉ cho một mình Vệ Tam kia?” Shaω Eli khó có thể tin được, “Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn không cần?”

Nếu là gã thì gã đã sớm trở mặt, tất cả mọi người làm trần ai chỉ để bảo vệ nấm dịch tím, cuối cùng chỉ cho một người.

Cao Học Lâm liếc mắt nhìn Shaω Eli: “Cơ giáp của hai người khác thuộc về cơ giáp được thiết kế riêng, không dễ thay đổi. Vệ Tam là một người xuất thân từ ngôi sao vô danh, không dùng cơ giáp trong thời gian dài, ngược lại là lựa chọn tốt nhất để cải tạo. Hơn nữa... một đao lúc đó các cậu cũng nhìn thấy, tiềm lực Vệ Tam có thể đánh đồng với Cơ Sơ Vũ và Tông Chính Việt Nhân.”

Bất kể từ khía cạnh nào, tăng cường sức mạnh của Vệ Tam sẽ thích hợp hơn chuyện để ba người chia đều nấm dịch tím.

Cùng lúc đó, các trường quân sự khác cũng có suy nghĩ không khác mấy về cách làm của trường Quân sự Damocles. Tiếp theo, tất cả mọi người đều đặt trọng điểm cảnh giác lên người chiến sĩ độc lập tên Vệ Tam.

Sau khi mọi người trong năm trường đổi vật liệu và rời đi, nhân viên cúi đầu nhìn vào một khoản tiền khổng lồ trên quang não rồi lại nhìn vách tường có lỗ hở, anh quyết định tìm một công ty sửa chữa để xử lý khẩn cấp.

Chưa gọi được thì đột nhiên một nhóm người xông vào, là ông chủ của anh mang theo các lãnh đạo cấp cao của phòng quy đổi tới đây.

Nhân viên hoảng sợ, nghĩ rằng chỉ là một bức tường bị phá vỡ mà thôi, không đến mức làm toàn bộ người ở cao tầng xuống chứ.

Khi các nhóm cấp cao đi vào, họ không nhìn vào bức tường bị hư hỏng mà đi thẳng theo boss của anh ta về phía một cái kệ.

“Thùng hàng 666 đã biến mất.”

Người nhân viên lặng lẽ nhìn qua, anh ta thấy rằng sau khi nghe điều này thì khuôn mặt nhóm cấp cao đã trở nên cực kỳ khó coi.

“Chắc là bị trường quân sự nào đổi đi.” Cấp trên của nhân viên bấm mở quang não kiểm tra, “Là trường Quân sự Damocles.”

“Xếp hàng hóa đã mấy anh xếp thành cái dạng gì thế này?” Đột nhiên, một trong những lãnh đạo cấp cao bùng nổ, lạnh lùng với boss của anh chàng kia, “Một thứ quan trọng như vậy mà cầm tới được nhà kho này? Giờ còn bị đổi đi, sao lại đổi đi được?”

“Bộ xương hoàn chỉnh này là xương vô tướng, Damocles lấy đâu ra nhiều tinh thú để đổi như vậy?” Một chị gái lãnh đạo có giọng nói nhẹ nhàng nhưng thoáng cái hỏi đến điểm trọng tâm, “Cho dù là sau mười hai trận thì số lượng tinh thú mấy đứa ấy chém giết cũng không đủ để đổi. Điều tra đi, xem khâu nào có vấn đề.”

Ông chủ cúi đầu, đầu ông ta đầy mồ hôi và giọng nói cũng rất thấp: “Có lẽ giá niêm yết này sai.”

Một thời gian trước đây văn phòng trao đổi đã có đợt dọn dẹp lớn mười năm một lần. Tất cả các tài liệu được ghi lại cùng lúc ở sổ, phải tiến hành thống kê phân loại toàn bộ tài liệu đã được trao đổi và các tài liệu mới, bao gồm một số bộ sưu tập các vật liệu quý hiếm của văn phòng trao đổi.

Đồng thời họ còn thay đổi hệ thống mới, cuối cùng khi hai hệ thống hoán đổi thì xảy ra lỗi, nó bỏ toàn bộ bộ sưu tập vật liệu quý vào một số nhà kho. Sau khi phát hiện, nhân viên ngay lập tức báo cáo cấp cao, để lại vật liệu bị phân loại sai, cuối cùng chỉ còn lại một cái xương vô tướng.

Bây giờ nhân viên bên này lại phạm sai lầm, nhầm lẫn giá niêm yết

xương vô tướng, dời dấu thập phân về trước mấy đơn vị.

Họ đến muộn một bước và bị trường Quân sự Damocles trao đổi chỉ với một nửa số lượng tinh thú thu được trong một trận đấu.

Phải biết rằng loại xương vô tướng này là vô giá, bình thường chỉ có thể lấy vật đổi vật; dù dùng tiền bạc và tinh thú 3S phổ thông cũng chả đổi được.

“Giờ đi lấy về à.” Có người đề nghị.

“Ăn đồ vào rồi còn ai chịu ói ra?” Chị gái lãnh đạo nhắm mắt lại rồi mở ra ngay, “Nếu mười năm một lần thu vén lớn thì cũng cần phải dọn dẹp nhân viên một lần.”

...

Phòng làm việc cá nhân của Ứng Thành Hà.

“Xương vô tướng này...” Ứng Thành Hà đeo găng tay cứ sờ rồi sờ, cuối cùng anh ngạc nhiên, “Không phải là xương vô tướng đổi bên nhà kho chứ?”

“Bộ xương vô tướng có rất nhiều hả?” Hồi nãy Vệ Tam ở trong kho hàng nhìn thấy một dòng giới thiệu ngắn ngủi nên còn tưởng rằng là vật liệu quý hiếm.

“Không nhiều lắm, xương vô tướng chân chính chỉ có hai bộ, chỗ trao đổi có một bộ xương màu đen, còn có một bộ bộ xương màu trắng đã sớm mất tích.” Ứng Thành Hà gần như dán mắt lên bộ xương, “Những người khác nói xương vô tướng thì chỉ là bộ xương của tinh thú 3S không biết. Còn bộ khung xương này thoạt trông giống như là xương vô tướng thật đó!”

Bộ xương màu đen tỏa sáng mờ nhạt dưới ánh mặt trời, nhưng ánh đèn vừa chiếu tới đã bị hấp thụ ngay không còn tí gì.

Hai bộ xương vô tướng chân chính là một cặp tinh thú 3S hoàn toàn biến dị, không biết giống gì. Nghe nói là mấy vị chiến sĩ độc lập mạnh nhất Liên bang năm đó liên thủ với chỉ huy mạnh nhất để cùng chém giết.

Lúc trước ở kho hàng, Ứng Thành Hà cũng không quá chú ý. Dù sao dùng một nửa số lượng tinh thú chém giết là thì đổi được nhiều nhất

cũng chỉ là bộ xưởng giả, thứ được tách ra từ tinh thú phổ thông 3S biến dị bình thường.

Nhưng nó quá giống với xương vô tướng như lời đồn.

Ứng Thành Hà còn đang suy nghĩ vì sao bộ xương giả vô tướng này thoạt nhìn có chất lượng tốt như vậy, Hạng Minh Hóa bên kia đã gọi tới.

"Thầy Hạng?"

Hạng Minh Hóa xuất hiện trong màn ảnh với vẻ mặt nghiêm túc. Khi nhìn thấy Vệ Tam bên cạnh Ứng Thành Hà, ông theo bản năng nhíu mày: "Vệ Tam, sao em cũng ở đây? Còn không đi huấn luyện đi?"

Vệ Tam giả vờ đáng thương: "Thầy ơi, cho em nghỉ ngơi một tí."

Hạng Minh Hóa còn muốn nói cái gì nhưng thoáng nhìn vệt xanh dưới mắt Vệ Tam, ông nuốt lời muốn nói ban đầu xuống: "Nếu đã nghỉ ngơi thì về ngủ sớm một chút."

Sau đó Hạng Minh Hóa hỏi Ứng Thành Hà: "Các em dùng một nửa số lượng tinh thú đổi lấy xương vô tướng?"

Ứng Thành Hà sử alại: "Sau khi chia cho trường Đế Quốc một phần ba, thì dùng một nửa còn lại."

Hạng Minh Hóa lặng thinh một lúc lâu mới cho biết: "Bên hệ thống đổi đồ xảy ra vấn đề, chia toàn bộ tài liệu được cất giữ ra ngoài, chỉ còn món xương vô tướng chưa thu hồi cuối cùng thì bị các em đổi đi hôm nay."

Ứng Thành Hà: "... Đúng là xương vô tướng thật kìa, vì sao chỉ cần một chút tinh thú như vậy là có thể đổi?"

Hễ món nào có giá niêm yết cao thì bọn họ cũng chả đổi được.

Hạng Minh Hóa cũng không biết nên hình dung vận cứt chó của bọn họ như thế nào: Nhân viên gõ sai giá, cho rằng là bộ xương tinh thú biến dị bình thường.

Phản ứng đầu tiên của Vệ Tam: May mắn là bị cô cướp được, bằng không bộ xương này chẳng phải thuộc về bên trường Đế Quốc sao?

Chuyện này đã lan rộng khắp năm trường quân sự trong vòng chưa đầy một đêm, tất cả mọi người không thể không than thở về may mắn của trường Damocles.

Như thế, chẳng lẽ truyền thống hôi tay của trường Damocles sẽ đảo ngược từ đây?

...

Ngày hôm sau bắt đầu mở đại hội chuẩn bị rút ra trận đấu tiếp theo.

Mỗi người trong trường Quân sự Damocles đều phấn chấn, ngẩng đầu ưỡn ngực, hoàn toàn không giống như người lấy được vị trí áp chót ở đường đua thung lũng mưa.

“Không thể không thừa nhận, có đôi khi vận may của cậu cũng chả tệ lắm.” Liêu Như Ninh cùng Vệ Tam kề vai sát cánh, “Bằng không lần sau lúc rút túi chuẩn bị chiến đấu cứ để cậu rút nữa.”

“Mỗi người một lần, luân phiên mà làm.” Vệ Tam từ chối, “Xem tay ai có mùi hôi nhất.”

Hai người đi phía trước, Hoắc Tuyên Sơn rơi ở phía sau, ba người mơ hồ tạo thành một tam giác ngược che chở Kim Kha và Ứng Thành Hà ở giữa.

Bọn họ phách lối đi tới một đường, bỏ qua những ánh mắt mờ ẩn hoặc rõ ràng từ mấy trường quân sự đứng ở phía trước đội ngũ của họ.

Các giáo viên của các trường quân sự phía sau cũng đến tập hợp, nay thấy đội chủ lực của trường Damocles thì vẻ mặt họ chả có gì tốt.

Xương vô tướng, vật liệu quý hiếm như vậy mà cũng bị trường Damocles lấy được bằng cái tuồng này, thậm chí là lấy ngay trước mặt các đội chủ lực của các trường khác. Như thế mà ai chả tức giận chứ? Bọn họ tức giận vì sao chỗ trao đổi có thể mắc sai lầm nghiêm trọng như vậy; tức giận vì chỉ huy và cơ giáp sư của trường quân sự mình vô dụng, không phát hiện ra xương vô tướng trước trường Quân sự Damocles.

Năm đội ngũ trường quân sự đứng đấy với các giáo viên ở phía trước trên quảng trường huấn luyện dần dần im lặng, cuối cùng đại diện thế lực địa phương của Sao Cốc Vũ lên sân khấu.

“Năm nay Sao Cốc Vũ thực sự vinh dự khi nghênh đón được rất nhiều sinh viên cấp 3S của các trường quân sự. Hy vọng môi trường ở đây không mang lại phiền toái cho việc huấn luyện của chư vị. Ngoài ra, Sao Cốc Vũ của chúng tôi đã chuẩn bị một số gói đồ đặc sản cho tất cả mọi người, trước đây chỗ này cũng không khác gì các ngôi sao bình thường, mặc dù bây giờ...” Người đại diện dừng lại, cổ họng hơi nghẹn ngào, “Nhưng chúng tôi vẫn còn, một ngày nào đó nơi đây có thể trở lại như ban đầu.”

Tất cả các sinh viên dưới đây im lặng nhìn vào đại diện trên sân khấu, đó là kết quả tất yếu của chiến tranh, chẳng ai kiểm soát được.

Có lẽ một ngày nào đó, các ngôi sao như Sao Cốc Vũ không còn tăng lên, khi đó họ có thể đưa tay trợ giúp những ngân hà này phục hồi đầy đủ.

“Nói nhiều rồi.” Người đại diện mỉm cười, “Bây giờ đến lúc rút chọn đấu trường.”

Đại diện bắt đầu cho cuộn các chữ trên màn hình ánh sáng, một phút sau ông nói: “Dừng.”

[Sao Phàm Hàn]

Ba chữ này vừa hiện, tất cả mọi người đều nhìn về phía viện Bình Thông.

Nơi viện Bình Thông ở chính là Sao Phàm Hàn.

Có thể nhìn hiểu được một hai rất nhiều hoàn cảnh ở mấy ngân hà khi biết tên của chúng. Chẳng hạn như Sao Sa Đô có hơn một nửa là sa mạc; Sao Phàm Hàn thì lại có nhiệt độ rất thấp, đóng băng hàng ngàn dặm bốn mùa quanh năm.

“Lần này tèo rồi.” Liêu Như Ninh đưa tay xoa xoa, “Sân nhà của bọn họ.”

Vệ Tam chưa từng đến Sao Phàm Hàn, cô chỉ gặp một lần tên của ngôi sao này ở trên Tinh Võng, lúc cô tra cứu để báo danh ở Sao 3212 hồi trước.

“Tôi nhớ người của viện Bình Thông chống được chuyện bị đóng băng.” Kim Kha nói, “Bọn họ không cần cơ giáp, cứ thế đi bộ, chịu

được giỏi hơn chúng ta nhiều.”

“Cơ giáp cũng chống đông tự nhiên hơn cơ giáp chúng ta.” Ứng Thành Hà bổ sung, “Vật liệu của bọn họ thường có nhiều đặc tính chống đông.”

Vệ Tam nghe bọn họ nói thì mặt cô nhăn nhúm: “Mắc gì cơ giáp của chúng ta có ưu thế lớn như vậy ở trường đua sa mạc mà trước đó còn phải cướp lá chắn bụi.” Với ưu thế duy nhất này thì co giò đi rất nhanh trong cát vàng.

“Trước đây chúng ta được mang theo lá chắn bụi của riêng mình, về sau đã bị hủy bỏ.” Kim Kha giải thích, “Bởi vì có một đường đua khác có môi trường cần phải sử dụng lá chắn bụi, các trường quân sự khác cảm thấy không công bằng.”

Trường Damocles rơi xuống từng bước từ vị trí lão đại như hiện tại cũng vì có quá nhiều lý do.

Đường đua được xác định, đêm đó trường South Pasadena rời đi vội vã đến Sao Phàm Hàn, chắc là muốn nhanh chóng thích ứng với hoàn cảnh bên kia.

Ngày hôm sau, các trường quân sự khác cũng lần lượt xuất phát.

Trường Damocles rời đi vào đêm hôm sau, trước khi họ rời đi, trường Đế Quốc vẫn chưa khởi hành.

“Thế nào rồi bác sĩ?” Vệ Tam nhìn số liệu trên dụng cụ bèn hỏi bác sĩ.

“Chẳng ra làm sao cả.” Bác sĩ xoay người lấy ống tiêm, “Tôi cần rút một ống máu của cháu, kiểm tra xem cháu còn có tật xấu gì khác.”

Vệ Tam: “...” Cô nghi ngờ bác sĩ đang ám chỉ mình.

“Số liệu trên cơ thể của cháu đến bây giờ vẫn chưa có nửa điểm nhấp nhô.” Bác sĩ cho một tay đút túi, tay kia cầm ống tiêm nhìn chằm chằm Vệ Tam, “Cháu không cảm thấy mình không thoải mái chỗ nào à?”

“Không, cháu rất tốt.” Vệ Tam cảm thấy tinh thần của mình tràn đầy năng lượng. Cô ăn uống đầy đủ mỗi ngày, ngoại trừ chuyện ngày nào cũng bị Giải Ngữ Mạn đánh thì mọi phương diện đều rất vừa ý.

Bác sĩ nhíu mày nhìn quanh Vệ Tam một vòng, bác ấy thấy kỳ quái. Nhìn số liệu thống kê đo lường, thân thể cháu ấy vẫn có trạng thái rách nát, kém đến độ không thể kém hơn; cháu nó uống nhiều dịch dinh dưỡng và dịch bổ sung như vậy mà chẳng có điểm phản ứng nào.

Nhưng lại cảm thấy trạng thái Vệ Tam tốt hơn một chút so với lúc đầu.

“Đầu tiên rút máu để nghiên cứu, ngoài ra tôi sẽ tăng một số nguyên tố trong dịch dinh dưỡng. Nếu cháu uống xong và cảm thấy không thoải mái ở đâu, nhớ nói cho tôi biết.” Bác sĩ sau khi lấy máu trên người Vệ Tam thì dặn dò.

“Dạ biết.”

“Đây là thuốc bổ sung.” Bác sĩ lấy ra một cái hộp từ hộc tủ và đẩy cho Vệ Tam, “Lần này thêm một chút hương vị bên trong, vị dâu tây.”

“Có thể đổi hương vị khác không bác?” Vệ Tam mở ra nhìn chất bổ sung màu hồng bên trong, cô không tự chủ nhớ tới dịch dinh dưỡng vị dâu tây mình nếm ở bãi rác năm đó.

“Có, cháu muốn vị gì.” Bác sĩ hỏi.

Vệ Tam cố gắng suy nghĩ một chút, cuối cùng từ bỏ: “Ngoại trừ vị này thì vị gì cũng được ạ.”

Chương 105

“chỉ muốn uống được ly nước nóng”

Tàu vũ trụ Damocles đến Sao Phàm Hàn vào lúc khuya.

Đèn cảng quân sự sáng trưng nhưng nhóm sinh viên trường quân sự vừa xuống đã cảm nhận được lạnh lẽo vô cùng. Mặc dù là chiến sĩ độc lập 3S thì họ vừa xuống cũng run rẩy, ù chạy vào xe bay ngay.

“Chỗ này... quá, quá lạnh.” Liêu Như Ninh xông vào trong xe bay, cậu ta run lẩy bẩy hà hơi vào hai tay.

Liêu Như Ninh thấy Hoắc Tuyên Sơn bên cạnh dường như không có phản ứng gì bèn đưa tay sờ ống quần cậu ta. Cậu phát hiện Hoắc Tuyên Sơn cũng đang run rẩy bèn chậc chậc hai tiếng, tên này muốn giữ mặt nũi đây.

Mấy người lần lượt tiến vào, Liêu Như Ninh vừa quay đầu đã thấy ngay Vệ Tam cứ thế mặc áo khoác dày tiến tới.

“Cậu lấy đâu ra thế?” Liêu Như Ninh chen chúc tới cọ cọ tay áo khoác dày của cô.

Hoắc Tuyên Sơn ngồi ở bên khác, không dấu vết kéo qua một tay áo khoác của Vệ Tam rồi luồn tay vào cho ấm.

“Bác sĩ cho.” Vệ Tam đắc ý nhướng mày, “Thân thể tôi yếu, không chịu nổi gió lạnh.”

Mặt Liêu Như Ninh như bị táo bón, dù tình dù lý cậu biết Vệ Tam trước kia sống qua những ngày gian khổ, thân thể kém vô cùng, nhưng trên thực thế Vệ Tam rõ rành chỉ dùng một quyền là đấm phát chết luôn một con tinh thú còn được.

Kim Kha nhìn ba người chen chúc thành một khối run rẩy thì lắc đầu. Mang theo Ứng Thành Hà ngồi đối diện, cậu ấn chỗ ngồi là có một luồng hơi nóng để sưởi ấm bốc lên ngay.

Ứng Thành Hà dựa vào phía trên, thoải mái nhắm mắt lại: “Đến nơi thì gọi tôi.”

Ba người chưa từng trải việc đời, ba chiến sĩ độc lập chỉ dựa vào vật

lý để sưởi, họ trợn mắt há hốc mồm.

Thấy Liêu Như Ninh muốn nhào tới, Kim Kha nói ngay: “Có cái nút trắng dưới ghế.”

Cuối cùng cả tâm trí và cơ thể năm người cũng thoải mái, họ tựa vào ghế, về phần áo khoác của bác sĩ...

Vệ Tam quá nóng nên nhét nó cho Hoắc Tuyên Sơn, Hoắc Tuyên Sơn cầm một hồi lại ném cho Liêu Như Ninh.

Dù sao Liêu Như Ninh cũng là người bản địa Sao Sa Đô, chịu được nhiệt độ cao, cứ như vậy cậu ta ôm mãi.

Đến sân diễn tập Sao Phàm Hàn, mọi người xuống xe bay, một lần nữa cảm thấy cực lạnh.

Các sinh viên trường Damocles run cầm cập vào tòa ký túc xá. May mắn thay, Sao Phàm Hàn chả có thiết bị cổ lỗ sĩ cỗi như Sao Cốc Vũ, thậm chí chẳng cần đội chủ lực để kiểm tra. Đêm đó bọn họ đến là đi nghỉ ngơi ngay.

Chẳng qua khi cả đám bước vào ký túc xá, họ bị sốc khi phát hiện ra một chuyện: không có thiết bị tăng nhiệt độ trong phòng, thậm chí ngay cả chăn mền chỉ có một lớp mỏng, vén nệm lên đã thấy bên dưới là một tấm sắt!

“Vì sao tiếng tăm Damocles có hoàn cảnh gian khổ lan xa trong khi bọn trải qua cuộc sống cực khổ thế này?” Là một người bản địa của Sao Sa Đô, Liêu thiếu gia không thể hiểu được.

Ngữ điệu Hoắc Tuyên Sơn không thay đổi: “Damocles sống khổ sở là bởi vì nghèo thật, viện Bình Thông có sống cuộc sống như vậy là để rèn luyện sinh viên.”

Liêu Như Ninh: “...” Thấy tim hơi nhói.

“Cho nên tụi mình cứ run thế để ngủ à?” Vệ Tam ôm áo khoác, cũng may cô còn có một cái áo khoác.

“Đường đua lạnh giá lạnh hơn đây nhiều, chuẩn bị tâm lý cho tốt.” Kim Kha không ngạc nhiên, cậu nhắc nhở, “Nửa tháng này cố sức thích nghi.”

Thể chất sinh viên quân sự ba hệ và người bình thường vẫn có chênh lệch, ít nhất là trong môi trường khắc nghiệt này. Khả năng thích ứng của họ sẽ mạnh mẽ hơn.

Đêm đầu tiên đến sân huấn luyện Sao Phàm Hàn, tất cả mọi người không ngủ ngon giấc và bị đông lạnh đến đầu óc cũng chậm nửa nhịp, đặc biệt là một số người từ nhỏ đã lớn lên ở Sao Sa Đô. Chẳng hạn như thiếu gia Liêu, cậu ta đã đông cứng tới ngu cả người.

Thiếu gia Liêu đứng lên, tay cậu ta run cầm cập đun một bình nước nóng mà thật lâu chẳng nhóm nổi lửa; đến khi có chút nhiệt độ để rót vào trong ly, cậu mới đưa nước vào miệng thì nó lạnh ngay.

“Tôi muốn về nhà.”

Thiếu gia họ Liêu than, cậu ta ngồi trên băng ghế ở phòng khách lạnh lẽo, mông mát lạnh làm cậu lập tức bật lên.

Liêu Như Ninh: “...”

Vài người khác cũng không khá hơn là bao, run rẩy cùng nhau ra ngoài. Các trường quân sự khác xung quanh dù đến trước nhưng nếu nhìn kỹ cũng thấy run hết cả, chỉ có một đám người viện Bình Thông đi lại bình thường trong sân tập.

Trong lòng mọi người đồng loạt phát ra một câu: Đou mía!

Shaω Eli của Samuel ôm cánh tay mình: “Bây giờ lại thấy Sao Sa Đô vẫn ổn hơn, chỉ đơn giản là nóng một chút.”

Tập Ô Thông liếc nhìn gã một cái, Shaω Eli không ít lần phàn nàn trong phòng lúc ở Sao Sa Đô trước đây.

Đám người run lập cập đến sân tập, sau một buổi sáng huấn luyện, mặc dù cơ thể không đến mức nóng nhưng cũng chẳng còn quá lạnh.

Những người ở trường Damocles nghĩ khi đi đến căng tin sẽ ăn được một bữa nóng hổi, kết quả là vào căng tin mới phát hiện ra ngay cả thức ăn cũng lạnh.

Tối hôm đó, Liêu Như Ninh ngã ngay, bắt đầu liên tục ra vào nhà vệ sinh, cậu ta lạnh đến mức tiêu chảy.

Cậu ta nằm thoi thóp trên giường, đôi mắt chứa đầy nước mắt lạnh

lẽo: “Di nguyện của tôi trước khi chết chỉ là được uống một ly nước nóng.”

“Nước nóng là chuyện không thể, ai ở Sao Phàm Hàn cũng uống nước lạnh hết.” Kim Kha phá vỡ ảo tưởng của cậu ta, “Qua mấy ngày là ổn.”

Tất cả mọi người chỉ có thể cứng rắn chịu đựng. Người thích ứng đầu tiên là Vệ Tam, ngày thứ ba cô đã hoạt động như ban đầu, không còn phản ứng quá lớn với nhiệt độ.

Sau đó những người khác cũng bắt đầu lần lượt thích nghi, mặc dù Liêu Như Ninh rất ghét môi trường này nhưng vẫn dần phục hồi, không còn cường điệu như vậy nữa.

Trưa hôm đó, trường Đế Quốc đến sân diễn tập.

Quân phục của họ được sắp xếp gọn gàng, tất cả mọi người bước vào một cách có trật tự, điều quan trọng nhất là không có sự thảm hại vật vã như mấy trường quân sự khác lúc mới tới.

Vệ Tam nhìn chằm chằm Ứng Tinh Quyết ở phía trước rồi hỏi Kim Kha bên cạnh: “Anh ta không lạnh à?”

“Có hai lý do.” Kim Kha có thể xưng là thông ngàn chuyện, “Một là cảm giác Ứng Tinh Quyết đã được thực thể hóa, có thể ngăn cản bất cứ thứ gì anh ta muốn ngăn cản bao gồm cả khí lạnh. Hai là sinh viên trường Đế Quốc đã từng đến Sao Phàm Hàn đặc huấn.”

“Muốn đặc huấn phải trả một khoảng kết xù cho Sao Phàm Hàn, trước mắt chỉ có trường Đế Quốc thường xuyên tổ chức cho sinh viên tới đây. Nghe nói South Pasadena đã nói chuyện đặc huấn với Sao Phàm Hàn.” Ứng Thành Hà cũng biết một chút tin tức nội bộ.

Nói tới nói lui thì Sao Sa Đô vẫn nghèo nhất, chẳng có gì cả.

Mọi người nhìn người trường Đế Quốc đi ngang qua, Vệ Tam còn mãi nhìn chằm chằm bên kia.

“Người ta đi rồi.” Kim Kha nói mát.

“Biết.” Vệ Tam thu ánh mắt, có lẽ là ảo giác vì cô cảm thấy trạng thái hiện tại của Ứng Tinh Quyết rất kém.

Năm người đến sân tập như thường lệ, Giải Ngữ Mạn vẫn đang chờ bọn họ.

Hiện tại Liêu Như Ninh học tiết của cô Giải Ngữ Mạn thoải mái hơn rất nhiều, bởi vì cô Giải đặt mục tiêu số một lên người Vệ Tam. Trước khi cô nàng tới thì cậu ta là người bị đánh nhiều nhất.

“Ngày nào cũng ủ rũ.” Giải Ngữ Mạn ngồi trên ghế, cúi đầu buộc vải vào cánh tay. Sau khi buộc xong cô giáo mới nói, “Nhìn mấy em thế này là tay tôi ngứa ngáy.”

Năm người nhất thời thẳng lưng, ước gì có thể nâng cao tinh thần của mình lập tức.

“Hôm nay ai đến trước?” Giải Ngữ Mạn đứng dậy hỏi.

Ngoại trừ Vệ Tam chỉ về phía Hoắc Tuyên Sơn bên cạnh, những người khác đều chỉ về phía cô.

Vệ Tam: “...” Cô là người đầu tiên bị đánh mỗi ngày!

“Đi đi, nhìn cô Giải đánh xong cậu là trong lòng tụi này sẽ sẽ dễ chịu hơn một chút.” Kim Kha vỗ vỗ bả vai cô, chân thành nói, “Hy sinh một mình cậu mà tạo phúc cho bốn chúng tớ.”

Vệ Tam chỉ có thể kiên trì. Không nghi ngờ gì nữa, cô bị Giải Ngữ Mạn quăng trên mặt đất đánh, ném vào giữa không trung đánh, các loại bị đánh này chỉ có cô nghĩ chẳng ra chứ không có cái nào cô Giải chả làm được.

Lại một lần nữa, Giải Ngữ Mạn điều khiển cơ giáp dịch chuyển đến phía sau Vệ Tam, nắm lấy lưng cô, xách thẳng cô lên quẳng té.

Tốc độ của cô giáo quá nhanh, là người nhanh nhất mà Vệ Tam từng gặp.

Vệ Tam chỉ kịp xoay người tránh đi, thậm chí còn chưa đi xa đã bị Giải Ngữ Mạn bắt được một cái bắp chân khác, cả chiếc cơ giáp chợt bay lên trời.

Giải Ngữ Mạn nắm lấy bắp chân của cô vung lên, đầu Chu Giáng ở giữa không trung vẽ ra góc 180 độ, cuối cùng lấy chuyện đụng vào cột trụ sân huấn luyện làm dấu kết cục.

Cảm giác bên trong cơ giáp truyền đến trong đầu Vệ Tam khiến cô dường như cũng bị đụng phải thật y thế một lần.

Chu Giáng ngã xuống đất chân tay xòe ra, Vệ Tam nằm trong khoang cơ giáp nhịn không được cảm thán mệnh số của mình nhiều thăng trầm.

Nếu cô có tiền, cô sẽ không báo sai khoa; không báo sai khoa thì cô là một cơ giáp sư vinh quang; sau khi trở thành cơ giáp sư, cô cũng sẽ không bị cô Giải đánh đập tàn nhẫn như vậy.

“Tiếp theo.” Giải Ngữ Mạn xoay người nhìn chằm chằm những người còn lại.

Một lúc lâu sau Vệ Tam mới bò ra khỏi cơ giáp, cô dựa lưng vào tường ngồi bệch xuống.

Ứng Thành Hà từ từ dịch tới: “Nói cho cậu biết một tin tốt.”

“Ừ sao.” Vệ Tam bải hoải đáp.

“Nhà trường đồng ý mang chip não ra.” Ứng Thành Hà ra hiệu cho Vệ Tam nhìn quang não của anh, trong đó là một lá thư mã hóa do phía nhà trường gửi tới, “Hơn nữa đã đến Sao Phàm Hàn từ sớm rồi, buổi trưa ăn cơm xong xuôi thì chúng ta đi lấy.”

Vệ Tam rốt cục lấy lại tinh thần: “Tôi có thể tiếp tục học?”

Ứng Thành Hà gật đầu: “Cậu học làm cơ giáp của mình. Nấm dịch tím còn ở trong hộp che, vẫn không mở ra. Thầy Hạng bên kia đang nói chuyện với Ngư Thiên Hà, muốn vật liệu che chắn còn lại của Ngư Thanh Phi.”

Đó là cái thứ đã được phun trên cơ thể họ trước khi họ ra khỏi đường đua thung lũng mưa.

Để dùng được nấm dịch tím ắt cần phải mở hộp che, nếu như phòng làm việc không có cái chất nào che đi thì e là có mùi rò rỉ.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Dù khuya khoắt quyết không vắng mặt!

(editor: thường tác giả hay đăng truyện khuya lắm mọi người ei

Chương 106

“cơ giáp chính là tinh thú”

“Tỷ lệ giảm hiệu suất cơ động hiện tại là 0. 15% ~ 0. 18%.” Ứng Thành Hà kiểm tra xong cơ giáp của ba người, “Phải làm chút cải biến.”

“Có thể giảm xuống bao nhiêu?” Kim Kha hỏi anh.

“Sau khi thay đổi, tỷ lệ giảm hiệu suất cơ động có thể được giảm xuống còn 0. 07% ~ 0.09%.” Ứng Thành Hà đưa ra một số liệu.

Sao Phàm Hàn có nhiệt độ cực thấp, chung quanh là băng tuyết vạn dặm, vật liệu cơ giáp của viện Bình Thông đa phần từ bản địa đến nên có tính chống rét; mà cơ giáp của các trường quân sự khác sau khi đến nơi này sẽ bị giảm tính năng cơ giáp tương ứng. Mặc dù lúc mới bắt đầu thiết kế, các cơ giáp sư đã cố gắng hết sức để cơ giáp có thể thích ứng với các loại hoàn cảnh khắc nghiệt tột cùng nhưng vẫn có sự khác biệt.

“Vật liệu đủ rồi do tôi đã đổi ở trận thứ hai.” Kim Kha chuyển một phần danh sách cho Ứng Thành Hà, “Nghĩ biện pháp giảm xuống tới 0.05%. Tôi vừa nhận được tin tức, trường Đế Quốc đã thêm lớp phủ rét buốt cho cơ giáp của đội chủ lực trước cuộc thi.”

“Lớp phủ rét buốt?” Ở bên cạnh, Liêu Như Ninh là một chiến sĩ cũng biết cái thứ này, “Mấy người Đế Quốc đốt tiền tới mức luống cuống à?”

Có loại chất lỏng rét buốt này nằm trong lớp khe hở trên da của một ít tinh thú địa phương thuộc Sao Phàm Hàn, nếu dùng để làm lớp phủ cơ giáp sẽ tăng cường khả năng chống đông của cơ giáp. Với lớp phủ này, dù không phải là cơ giáp được chế tạo bởi Sao Phàm Hàn thì hiệu suất cũng không bị ảnh hưởng. Chẳng qua vật liệu thưa thớt, chế tác rườm rà, chưa kể cơ giáp bản địa Sao Phàm Hàn cũng không cần loại chất lỏng rét buốt này cho nên giá cả vẫn luôn ở trên cao chả giảm.

Giá tiền để làm lớp phủ tốt cho một khung cơ giáp có thể tân trang lại ít nhất một nửa số tòa cao ốc của trường Damocles, trong khi đội chủ lực có tận năm chiếc cơ giáp.

“Từ trước tới giờ bọn họ luôn ở trong tình trạng bắt buộc phải giành được chức vô địch, không cho phép xảy ra bất kỳ sai sót nào.” Hoắc Tuyên Sơn đứng ở phía bên kia không ngạc nhiên chút nào, “Chỉ cần có thể chuẩn bị tốt trước trận đấu ắt trường Đế Quốc sẽ làm tốt trước, bất kể giá đắt cỡ nào.”

Một trường quân sự thích nghi tự nhiên với hoành cảnh ở đây, một trường quân sự đã được chuẩn bị từ lâu nên không bị ảnh hưởng, trường Damocles muốn giành chiến thắng là chuyện khó khăn chồng chất.

“Để tôi tính lại làm thế nào một tí.” Ứng Thành Hà không chắc mình có thể làm được hay không. Trong đó có quá nhiều thứ liên quan, anh cần phải cố sức loại bỏ ảnh hưởng mấy vấn đề như động cơ bị đóng băng, hay vỏ cơ giáp gặp lạnh co lại càng nhiều càng tốt.

Buổi chiều sau khi năm người nói chuyện, họ đã tách ra huấn luyện, Vệ Tam và Ứng Thành Hà đi cùng nhau đến phòng làm việc của anh.

“Cậu dùng trước đi, tôi phải tìm tư liệu đã.” Ứng Thành Hà kết nối với chip não rồi, anh bấm chỗ nào đó mà đã làm màn ánh sáng hiện ra.

Vệ Tam đến gần xem, phát hiện tất cả đều là các loại ghi chú: “Đây là ghi chú của ai?”

“Những bậc thầy đi trước để lại và rất nhiều tài liệu mà họ nhập thêm vào nữa.” Ứng Thành Hà giải thích.

Vệ Tam đưa tay lật mấy trang thì hiểu ra: “Đây mới là nơi cất giữ tất cả tư liệu của cấp S?”

Khó trách chả tìm ra bất kỳ tài liệu cấp S nào trên Tinh Võng, chỉ có thể nhìn thấy định nghĩa.

Ứng Thành Hà lắc đầu: “Không phải tất cả, chip não của năm trường quân sự cộng lại mới là thông tin tư liệu cấp S trở lên của toàn Liên bang.”

Trong con chip não này của trường Damocles chỉ có một mình chương trình do Ngư Thanh Phi giảng dạy, về phần ghi chép là của các cơ giáp sư khác đi theo Ngư Thanh Phi học xong và lưu lại.

“Lúc trước tôi chỉ có thể cho cậu quyền đi vào, hiện tại đã cho cậu

được cả quyền truy cập tư liệu.” Ứng Thành Hà cúi đầu mở cài đặt quyền hạn, hiện giờ sau khi nhà trường lấy ra thì tất cả quyền hạn hoàn toàn ở trong tay anh.

“Vậy mấy cơ giáp sư của trường mình?” Vệ Tam theo bản năng hỏi.

“Đã đến Sao Phàm Hàn, buổi trưa bọn họ sẽ tới dùng, buổi tối cậu đến là được.”

So với các trường quân sự khác, cơ giáp sư cấp S trở lên của trường Damocles ít đến đáng thương, chuyện họ đến đây từ phía Sao Sa Đô cũng chẳng thu hút sự chú ý của người khác.

Vệ Tam tùy ý nhìn vài lần đã mang mũ kết nối não, cô tiến vào chuoeng trình giảng dạy ảo.

Trước đây cô thức cả đêm để học xong tài liệu vũ khí và quy trình chế tác đại khái, bây giờ vừa vào đã có thể lựa chọn khóa học tiếp theo: [Chế tạo cơ giáp.]

“Trên thị trường có các loại cơ giáp đa dạng, nhưng suy cho cùng chỉ có hai loại.” Ngư Thanh Phi giống như vừa mới xử lý vật liệu xong, cả người ông bẩn thỉu, ngồi đại trên bệ cơ giáp của phòng làm việc, “Một loại là vật liệu cấp A, một loại là vật liệu cấp S. Trước mắt vật liệu cấp A và vật liệu cấp S vẫn chưa được phân biệt, nhưng tôi tin rằng tất cả các vật liệu của cơ giáp cấp A trong tương lai có thể được sản xuất thủ công. Còn một loại cơ giáp cấp S khác, đặc biệt là cơ giáp càng lên cao, thì không chỉ vỏ cơ giáp và khớp nối mà thậm chí động cơ bên trong và động cơ khác vẫn cần dùng vật liệu sinh học, tức là tinh thú.”

Thời gian đã xác minh nửa câu đầu tiên của Ngư Thanh Phi, hiện nay đa số vật liệu của cơ giáp cấp A đã được con người chế tạo.

“Cơ giáp cấp S nói đến cùng cũng là một loại tinh thú, chẳng qua đó là tinh thú do nhân loại chúng ta điều khiển. Cô muốn làm tốt một chiếc cơ giáp tốt, không chỉ phải hiểu người mà còn phải hiểu tinh thú.” Ngư Thanh Phi dừng một chút, “Mấy năm nay tinh thú càng ngày càng ngang ngược, rất nhiều người hy vọng tôi sẽ làm ra cơ giáp tốt hơn. Để tìm kiếm chất lỏng động cơ tốt thì phải phải xâm nhập sâu vào bầy tinh thú nhưng những chiến sĩ độc lập kia không thể đọc được vật liệu, vì vậy tôi quyết định trở thành một chiến sĩ độc lập, tìm hiệu trưởng để đi đặc huấn một năm.

Vệ Tam:... Thì ra chân tướng vừa làm thợ vừa làm chiến sĩ của Ngư Thanh Phi là vì đây?

"Về sau có tình huống đi tìm chất lỏng động cơ thích hợp trong bầy tinh thú, tôi có ghi lại, em xem trước." Bên ngoài phòng làm việc dường như có người tìm Ngư Thanh Phi, thế là ông cố định ống kính, Vệ Tam chỉ có thể đi lại trong một phạm vi nhỏ của cái phòng để xem video đã chiếu trước mắt.

Ngư Thanh Phi điều khiển cơ giáp đi theo sau bầy tinh thú, chờ thời cơ tìm kiếm mục tiêu. Cuối cùng tìm được một con tinh thú, bắt đầu dẫn nó đến nơi hẻo lánh để ra tay.

Vệ Tam nhìn người đàn ông đang chém giết với tinh thú: "..."

Nếu như cô không nhìn lầm, con tinh thú 3S kia đã bắt đầu dị hóa, Ngư Thanh Phi tạm thời huấn luyện được một năm mà có thể triệt để áp chế và chém nó lưu loát.

Chip kết nối não này tương tự như một trạm trung chuyển, Vệ Tam bên này có thể nhìn thấy Ngư Thanh Phi hồi trước, Ngư Thanh Phi thì lưu lại ý tưởng và chương trình giảng dạy của mình trong chip, ông có thể tùy thời tùy chỗ lưu lại hình ảnh và lời nói của mình. Mà giờ phút này sau khi Vệ Tam tiến vào, tốc độ dòng thời gian trôi qua khác với thế giới bên ngoài.

Vệ Tam nhìn mê mẩn, thậm chí quên đi mục đích mình tiến vào, chỉ lo chú ý Ngư Thanh Phi và tinh thú đánh nhau dằng dai.

Cũng không biết là người người hiệu trưởng kia quá mạnh hay là Ngư Thanh Phi có thiên phú quá tốt. Theo thời gian từng chút từng chút trôi qua, bầy tinh thú cũng bị Ngư Thanh Phi làm cho lộn xộn.

"Thấy rõ chưa?" Ngư Thanh Phi lại tiến vào, hỏi, "Chỗ nào trên người tinh thú có thể dùng trên cơ giáp."

Khi ông bước vào, quần áo của ông đã được thay đổi, rõ ràng chẳng phải cùng một ngày.

Vệ Tam: "..." Cô chỉ nhìn cảnh Ngư Thanh Phi và tinh thú đánh nhau, vô ý nhớ kỹ chiêu thức của ông.

"Đây là chất lỏng động cơ tôi tìm thấy lúc trước." Ngư Thanh Phi mở ra một cái hộp, bên trong có một ống lỏng trong suốt, "Nọc độc của

con rắn hoàn toàn biến dị, tổng cộng lấy hai ống. Khi trộn chất lỏng động cơ với vật liệu này, hãy chú ý đến việc sử dụng cảm giác của em để kiểm soát. Nếu không một khi vật liệu xảy ra chuyện loại trừ lẫn nhau, về sau cơ giáp sẽ có vấn đề."

Vệ Tam tỏ tường, giả sử cơ giáp là tinh thú, cơ giáp sư xây dựng cơ giáp phải cân bằng sự khác biệt giữa các loại vật liệu. Cũng giống như truyền máu, cơ giáp sư muốn làm cho các nhóm máu khác nhau dung hợp cùng một chỗ.

Điều này hoàn toàn khác với lý thuyết cơ giáp cấp A. Cấp A chỉ cần kích thước thích hợp, vật liệu không có vấn đề, là đã có thể chế tạo xây dựng cơ giáp; trong vật liệu cơ giáp cấp S còn lưu lại lực lượng tinh thú cấp S. Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao cơ giáp sư cấp A không thể chạm vào vật liệu cơ giáp cấp S.

Vật liệu cấp S trở lên còn sót lại lực lượng tinh thần tinh thú cấp cao, tất nhiên cơ giáp sư cấp A không thể chạm vào.

Ngư Thanh Phi đóng hộp, lại bắt đầu nói về lý thuyết thiết kế xây dựng cơ giáp 3S. Ông nói tương đối lộn xộn, về cơ bản là nhớ cái gì thì quay lại cái đó trong phòng làm việc.

Vệ Tam cố gắng tiếp thu nội dung ông nói, mãi cho đến khi Ứng Thành Hà nhắc nhở cô ở bên ngoài.

"Ngày mai còn phải huấn luyện cái khác, nghỉ ngơi sớm một chút." Ứng Thành Hà cũng đã thu dọn đồ đạc, chuẩn bị cùng Vệ Tam trở về ký túc xá.

Vệ Tam đứng tại chỗ hoảng hốt một hồi, Ứng Thành Hà thì ở bên cạnh chờ.

"Cậu có biết chất lỏng động cơ không?" Sau một lúc lâu, Vệ Tam hỏi anh.

"Chất lỏng động cơ? Biết, thì sao?" Ứng Thành Hà hỏi xong, thuận tiện giải thích, "Hiện nay Liên bang có ba công ty cung cấp chất lỏng động cơ cho tất cả cơ giáp cấp S trở lên. Bọn họ thu tinh thú cấp cao, sau đó làm thành chất lỏng động cơ để bán."

Nói chung, chất lỏng động cơ có thể dùng trong thời gian rất lâu, thậm chí một chiến sĩ độc lập có thể sử dụng suốt đời.

“Ngư Thanh Phi cho rằng chất lỏng động cơ nên do cơ giáp sư tự chế tạo mới có thể hoàn mỹ bỏ lúc vào động cơ.” Vệ Tam nhớ tới lời nói vừa rồi của Ngư Thanh Phi.

“Ông ấy đã nói câu này á?” Ứng Thành Hà nghi hoặc nhíu mày.

Vệ Tam đi tới trước hộp đặt nấm dịch tím: “Khi nào thầy Hạng nói chuyện xong với Ngư Thiên Hà?”

“Sẽ nhanh thôi, chắc chiều mai là có được kết quả.” Ứng Thành Hà đi theo cô.

Vệ Tam nhìn hộp che: “Tôi còn chưa xem kỹ nó rốt cuộc trông như thế nào.”

“Chậm nhất ngày mốt là cậu dùng được rồi.” Ứng Thành Hà hỏi cô một câu, “Trận đấu này cậu muốn tiếp tục dùng Chu Giáng, hay là bây giờ thiết kế cơ giáp, đợi đến nửa tháng sau dùng trên trên cuộc đua lạnh lẽo?”

Chỗ này tồn tại một vấn đề rất lớn, sau khi Vệ Tam thay đổi rồi sẽ không thể dùng cơ giáp và vật liệu ngoại lai nữa, chỉ có thể dùng vật liệu đổi trong đấu trường.

Bây giờ trong tay bọn họ vẫn còn linh kiện cơ giáp 3S, chẳng qua chất lượng rất bình thường.

Vệ Tam là cấp siêu 3S, nếu nấm dịch tím được thêm vào các vật liệu quý hiếm như xương vô tướng, cơ giáp có thể sẽ tốt hơn so với cái vốn trở thành siêu 3S, thực lực của cô cũng tăng cao hơn.

Ứng Thành Hà càng nghiêng về phía chuyện Vệ Tam gom đủ nguyên liệu rồi dùng nấm dịch tím.

“Phải lập tức dùng hết chất lỏng bên trong sau khi lấy ra à?”

Ứng Thành Hà: “... Ngày mai tôi sẽ đi hỏi Ngư Thiên Hà xem bà ấy có biết bảo quản như thế nào không.”

“Nếu như có thể bảo tồn được, tôi muốn thay Chu Giáng trước, sau đó mới chậm rãi sửa cái khác.” Vệ Tam muốn một chiếc cơ giáp do mình thiết kế trước.

“Cũng có thể.” Ứng Thành Hà chỉ bận rộn một chút là kiểm tra và

nhập số liệu cơ giáp mới của Vệ Tam xong, khó khăn nhất chính là chính cô phải thích ứng lại cơ giáp một lần nữa.

Tuy nhiên kể từ khi người thiết kế là chính cô ấy, Ứng Thành Hà tin rằng Vệ Tam sẽ thích nghi nhanh hơn.

Ứng Thành Hà cất nấm dịch tím cho tốt, hai người cùng nhau ra ngoài chuẩn bị rời khỏi tòa nhà huấn luyện.

Vừa xuống lầu đã gặp Ứng Tinh Quyết đi lên.

“Anh họ.” Ứng Thành Hà kéo Vệ Tam dựa vào tường hô một tiếng.

Ứng Tinh Quyết gật gật đầu rồi đi thẳng lên lầu, không có phân nổi tâm tư và sức lực ra để chú ý hai người.

Ngay sau khi họ bước ra khỏi tòa nhà, Vệ Tam một lần nữa quay đầu nhìn lại và suy ngẫm.

“Có chuyện gì vậy?” Ứng Thành Hà vừa ra, cảm thấy gió lạnh bên ngoài là anh lại bắt đầu run rẩy.

“Vừa rồi hình như có người dùng cảm giác.” Cô cảm thấy toàn bộ tòa nhà huấn luyện phía sau trong nháy mắt bị thứ vô hình bao phủ.

“Anh họ tôi? Ngoài các trận đấu cần thiết, bác sĩ cấm anh ấy sử dụng tùy tiện.” Ứng Thành Hà cho rằng Vệ Tam đã có ảo giác.

Vệ Tam nhíu mày: Đây là cái ảo giác thứ hai?

Chương 107

“bị bệnh”

Sân diễn tập Sao Phàm Hàn mấy ngày nay lục tục có một nhóm sinh viên trường quân sự không chịu nổi nên bệnh, phần lớn là chỉ huy và cơ giáp sư. Còn chiến sĩ độc lập có thể chất tốt, ngay cả Liêu Như Ninh ngay từ đầu đã không thích ứng được đủ kiểu thì nay cũng bắt đầu quen.

“Phong thủy luân chuyển.” Liêu Như Ninh nhìn Kim Kha bắt đầu uống thuốc, cậu ta mang theo giọng cười trên nỗi đau của người khác lắc lư bên cạnh.

“Hai ngày trước không phải vẫn tốt à?” Vệ Tam đi ra khỏi phòng và thuận miệng hỏi, hiện tại chỉ huy toàn dễ mắc bệnh như vậy?

Kim Kha quấn chăn mỏng: “Cảm giác dùng quá mức trong phòng huấn luyện, đi ra đỡ không nổi.”

Gần đây cậu ấy đã được huấn luyện để cho cảm giác tấn công, cậu muốn tăng sức lên để không làm liên lụy đến đội ngũ, nhất là không thể bị động như ở đấu trường thung lũng mưa được.

“Tụi này đi huấn luyện.” Vệ Tam và Hoắc Tuyên Sơn là người đầu tiên đi ra ngoài.

Liêu Như Ninh vào phòng mình ôm chăn ra ném cho Kim Kha, lúc này mới rời đi.

Chương trình học của ba người có chút khác biệt, nhất là Vệ Tam còn có huấn luyện thêm, nên rất nhanh họ đã tách ra. Cả đường này cô còn phải chạy bộ mới có thời gian bắt kịp khóa huấn luyện tiếp theo.

Huấn luyện buổi chiều kết thúc, Vệ Tam chuẩn bị đi tìm Ứng Thành Hà nhưng trên đường gặp được thượng tá Lê Trạch. Anh mặc quân phục, bước đi vội vã, trên cổ áo còn dính chút máu.

“Vệ Tam.” Lê Trạch là người đầu tiên phát hiện Vệ Tam, anh gọi cô lại, “Gần đây huấn luyện thế nào?”

“Rất... tốt.” Vệ Tam bây giờ nhìn thấy Lê Trạch là trong đầu lại hiện

hình ảnh Giải Ngữ Mạn đánh người, cô rất muốn hỏi anh một câu rằng cô Giải có đá mông anh hay không?

“Vừa rồi trên đường tôi có kiểm tra chương trình giảng dạy của em, như thế nào vẫn mãi sắp xếp như vậy?” Lê Trạch nhíu mày hỏi, “Còn chưa chọn thứ thích hợp?”

“Chọn cái gì?” Vẻ mặt Vệ Tam mờ mịt.

“Quên đi, đợi lát nữa tôi đi tìm thầy Hạng.” Lê Trạch tựa hồ đang vội vàng. Đi được hai bước, anh bỗng nhiên lui về, nhìn chằm chằm Vệ Tam, “Gần đây em lại làm cái gì, quầng thâm thấy rõ thế kia.”

Vệ Tam: “Căng thẳng, không ngủ được.”

Lê Trạch: “...” Lời này ai nói cũng có thể tin chỉ trừ mỗi Vệ Tam.

“Gần đây đừng làm bậy.” Anh cảnh báo xong một câu mới bước nhanh rời đi.

Vệ Tam không rõ, lắc đầu đi tới tòa nhà huấn luyện. Gõ cửa phòng Ứng Thành Hà, cô đi vào và nhạy bén phát hiện có gì khác biệt.

“Thầy Hạng và Ngư Thiên Hà đã đàm phán xong, hiện tại trong phòng đã bôi chất đặc thù, vừa đóng cửa là mở hộp che được.” Ứng Thành Hà lấy hộp ra, ý bảo Vệ Tam kiểm cửa nẽo chokỹ.

Vệ Tam đóng cửa lại thật cẩn thận và lại gần: “Cậu có hỏi sau khi lấy dịch màu tím ra thì còn để tới bao lâu dùng vẫn được?”

“Hỏi rồi.” Ứng Thành Hà lấy ra một cái vỏ cây mềm lớn màu xanh lá từ túi, “Bà ấy nói tất cả những thứ này đều được Ngư Thanh Phi để chung một chỗ. Dùng ống kim lấy dịch tím bên trong nấm, sau đó dùng cái này bọc đầu nấm là có thể bảo tồn, nhưng chỉ có thể giữ lại một năm. Sau một năm, hiệu suất của dịch tím sẽ dần tiêu tan.”

Nói xong, Ứng Thành Hà mở hộp che.

“Ọe!” Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng Ứng Thành Hà vẫn bị mùi hỗn hợp giữa hôi và thơm nồng đậm xộc vào đầy mũi. Anh nhợn một tiếng, không khỏi lui ra sau một bước, giơ tay che mũi lại.

Vệ Tam ngược lại không có phản ứng gì, cô cô tiến lên một bước đưa tay chọc chọc nấm dịch tím rồi lập tức xích lại gần ngửi ngửi: “Mùi

thối truyền tới từ gốc rễ, mùi thơm chắc là từ trên đầu nấm phát ra."

Ứng Thành Hà đã xoay người mò được một cái mặt nạ. Anh nghe vậy bèn lập tức mở quang não ghi lại, thuận tiện chụp ảnh nấm dịch tím.

Vệ Tam mang theo một chiếc thước mềm để đo kích thước, cô đọc cho anh ghi chép. Làm xong những thứ này, nấm đã được cất đi, cô còn phải tiếp tục học cấu tạo cơ giáp.

Ngư Thanh Phi dạy kiểu vừa nhảy chỗ vừa rải rác khiến Vệ Tam Học hơi vất vả. Nhưng mà sau khi thích ứng được thì cô còn có thể theo kịp.

Cô ở bên trong bốn tiếng đồng hồ mới đi ra, như thường lệ cô lắc lư một hồi mới tháo mũ kết nối não: "Thành Hà, chuyện cơ giáp chống đông cậu làm thế nào?"

"Chỉ có thể ép đến 0. 08%." Ứng Thành Hà tra xét không ít tư liệu, hiện tại chỉ có thể làm được đến mức này.

Vệ Tam đi đến bên cạnh Ứng Thành Hà, đưa tay di chuyển phần tiết diện cơ giáp mà anh đã thiết kế cải tạo: "Vừa rồi ở bên trong tôi nhìn thấy Ngư Thanh Phi cũng từng đến Sao Phàm Hàn, ông ấy làm chút thay đổi ở trên động cơ. Chúng ta không có nhiều vật liệu như vậy, nhưng cũng có thể thử một tí xem."

Cũng không phải Ngư Thanh Phi dạy cô mà là giữa chừng ông ấy nói mệt mỏi rồi ngồi trở lại bàn, bắt đầu cải tạo cơ giáp của mình. Lần sau xuất hiện đã ở Sao Phàm Hàn.

Vệ Tam nhìn thấy một chút, phần lớn đọc không hiểu nhưng có mấy chỗ cũng hiểu, đúng lúc cho cô gợi ý.

Ứng Thành Hà nhìn Vệ Tam đụng mấy chỗ đó: "Cố ý tạo thành động cơ quá nóng, tăng nhiệt độ bên trong cơ giáp, triệt tiêu tỷ lệ giảm hiệu suất cơ động?"

"Làm như vậy sẽ tạo gánh nặng cho động cơ, vì vậy chỉ có thể dùng tạm thôi." Vệ Tam đưa ra đề xuất thay đổi này thì có hiệu quả rõ ràng nhưng nhược điểm cũng rõ chẳng kém.

"Tôi thử xem." Ứng Thành Hà nhìn chằm chằm vào bộ phận cơ giáp trên quang não suy nghĩ một lúc lâu, anh bắt đầu kiểm tra nhiệt độ động cơ ở điểm giới hạn nào sẽ thích hợp nhất.

Vệ Tam thì đứng ở bên cạnh tra tài liệu cơ giáp. Trong tay cô có một bộ xương vô tướng nay thêm nấm dịch tím, nên bây giờ cô cần chọn vỏ cơ giáp và các bộ phận khác.

Về phần thiết kế loại cơ giáp gì, trong đầu cô mơ hồ có ý nghĩ.

Hai người này, một không ngừng kiểm tra, một bắt đầu vẽ phác họa.

Tối hôm đó hai người đều không rời đi. Đến hai giờ sáng, Ứng Thành Hà đưa tay vuốt mặt, anh tỉnh táo hơn đôi chút: "Đã đến lúc chúng ta phải về rồi."

Vệ Tam nửa dựa vào tường, một đầu gối cong lên, bản vẽ đặt trên đầu gối, cô cúi đầu nhanh chóng vẽ cái gì đó mà chẳng nghe thấy Ứng Thành Hà nói chuyện.

"Vệ Tam, chúng ta nên đi." Ứng Thành Hà lại hô một tiếng, anh biết tật xấu của cơ giáp sư, chính anh cũng vậy, không làm xong là chả muốn làm chuyện khác. Nhưng ngày mai cậu ấy sẽ phải tập luyện rất nhiều.

"Chờ tôi năm phút." Lần này Vệ Tam nghe thấy.

Tay cô vẫn còn vẽ và viết trên giấy, năm phút sau, cô đúng giờ dừng bút và đứng dậy: "Đi thôi."

Vào cái giờ rạng sáng thế này về cơ bản là không còn ai ở tòa nhà huấn luyện.

"Tiết học nào Ngư Thanh Phi đi Sao Phàm Hàn?" Trên đường, Ứng Thành Hà hỏi ra nghi hoặc của mình.

"Ông ấy còn có tiết học nào nữa?" Vệ Tam không hiểu ý tứ của Ứng Thành Hà. Ngư Thanh Phi chỉ cho một phương hướng lớn, lại có một tiêu đề nhỏ, những thứ khác toàn là nói tùy ý, nghĩ đến cái gì là nói cái đó.

Ứng Thành Hà im lặng rồi mới cất tiếng: "... Trước đây tôi đã muốn hỏi, chương trình học của tụi mình không giống nhau lắm."

Vệ Tam nói mấy chỗ Ngư Thanh Phi chỉ một ít nhưng anh chưa từng nghe qua.

“Sau khi cậu vào, ông ấy nói gì?” Vệ Tam hỏi anh.

Ứng Thành Hà đại khái nói một ít chuyện bên trong có cái gì, mỗi một phần được chia chi tiết, dùng với dáng vẻ bình thường giảng bài vân vân.

Vệ Tam càng nghe càng u mê: “Ông ấy giảng bài nhẹ nhàng bình thản á?”

Chẳng lẽ Ứng Thành Hà chưa từng thấy qua cảnh Ngư Thanh Phi vừa phân chia lông thú tinh thú máu chảy đầm đìa vừa giảng bài?

Cô thậm chí có thể nhìn thấy rõ ràng vết máu trên khuôn mặt của Ngư Thanh Phi.

Hai người cẩn thận so đôi chút, cuối cùng phát hiện ra rằng chả có chỗ nào trùng nhàu, thậm chí mấy năm tuổi tác cũng không khớp.

“Ngư Thanh Phi bốn mươi tuổi mới bắt đầu ghi âm giảng dạy, nhập vào trong chip.” Ứng Thành Hà khiếp sợ, khi nào còn có một Ngư Thanh Phi thời niên thiếu?

“Có nhiều lứa tuổi, nhưng chủ yếu là thanh niên.” Vệ Tam cẩn thận nhớ lại.

Hai người im lặng với nhau, cuối cùng Ứng Thành Hà suy đoán: “Có lẽ bởi vì cậu là cấp siêu 3S, khi đi vào đã kích hoạt giáo trình giảng dạy khác nhau.”

“Tôi đã chọn hướng dẫn cấp 3S.” Vệ Tam không thấy bất kỳ tùy chọn cấp siêu 3S nào.

Ứng Thành Hà cũng không rõ vì sao, toàn bộ chip não ở Liên bang cũng chỉ có năm cái. Chỉ cần kết nối với mũ kết nối não là có thể đi vào học tập, còn có thể tải lên ghi chú và tài liệu, nhưng không kết nối mạng và chỉ tồn tại trong chip.

“Đó là chuyện tốt.” Ứng Thành Hà, “Cậu có thể học được nhiều thứ hơn.”

Vệ Tam nghĩ thầm trong đầu, vì sao cô cảm thấy mình đang học tập phiên bản đầu tiên của Ngư Thanh Phi khi chả có kinh nghiệm giảng dạy.

Hai người trở về phòng lại thấy Kim Kha vẫn chưa ngủ.

“Sao cậu vẫn còn ở phòng khách?” Ứng Thành Hà đi qua đưa tay sờ trán Kim Kha, cậu ấy hạ sốt rồi.

Kim Kha nhìn quang não, giọng nói vì sốt cũng khàn khàn: “Ngày mai chỉ huy chính của năm trường ẽ đi ra ngoài kiểm tra sức khỏe. Tôi đang xem số liệu được bệnh viện thu nhận trong những năm gần đây ở Sao Phàm Hàn.”

Dưới tay chỉ huy chính có một nhóm người có thể tra các số liệu của mấy ngôi sao bất cứ lúc nào từ trường, nhằm cung cấp tin tức cho bọn họ.

Hoắc Tuyên Sơn cũng không ngủ, cậu ta đi ra khỏi phòng và mở quang não: “Ngoại trừ Lộ Thời Bạch của viện Bình Thông, chỉ huy chính của các trường quân sự khác cũng bị bệnh.”

“Không riêng chỉ huy tụi mình bị bệnh?” Vệ Tam nhướng mày, sao quá trùng hợp vậy.

“Gió lạnh của Sao Phàm Hàn hai năm nay có xu hướng tăng lên.” Kim Kha chuyển số liệu thống kê xong cho bọn họ xem, “Số lượng sinh viên quân sự tiếp nhận điều trị tại bệnh viện tăng lên từng năm, nhưng trước đó vẫn chưa có ai phát hiện.”

Hoàn cảnh khắc nghiệt Sao Phàm Hàn làm người muốn sống ở đây phải dựa vào công nghệ cao. Người bình thường ra vào có thiết bị nên chẳng cảm thấy thay đổi. Chỉ có những người xuất thân từ trường quân sự như viện Bình Thông hoặc muốn vào trường quân sự mới có thể không dựa vào thiết bị, cứng rắn chống đỡ.

Năm trường quân sự lần này có chỉ huy chính là cấp 3S hết, tới nơi này được mấy ngày đã cảm nhận được tình hình khí lạnh nặng hơn trước cả mấy người khác, cũng vì vậy mà bị ảnh hưởng.

Chỉ huy chính cùng lúc xảy ra chuyện mới làm bên kia đoán có vấn đề. Tối nay họ họp khẩn cấp quyết định ngày mai cùng nhau đưa chỉ huy chính đi kiểm tra; đồng thời số liệu đo lường của các điểm kiểm tra và số liệu ghi lại những năm trước Sao Phàm Hàn cũng được gửi tới, để xem có phải hoàn cảnh thay đổi hay không.

“Liên bang gần đây rất loạn?” Vệ Tam đột nhiên hỏi.

Kim Kha ngẩng đầu: “Tại sao lại hỏi như vậy?”

Cậu ấy không nhận được tin gì cả.

“Trước đó gặp thượng tá Lê Trạch, anh ấy bảo gần đây tôi không được gây chuyện.” Vệ Tam bây giờ ngẫm lại mới phát hiện hai chữ “gần đây” kia cố ý nhấn mạnh, nhưng lúc ấy cô cho rằng ý của thượng tá là không nên để xảy ra chuyện gì trong cuộc thi.

“Các cậu huấn luyện như thường lệ.” Kim Kha nói xong nhịn không được ho khan vài tiếng, “Tôi điều tra lại.”

Ngày hôm sau, tin về chuyện chỉ huy chính bị bệnh đã lan rộng khắp sân tập.

“Chỉ huy đội tuyển trường hình như ổn, không có nhiều người bị bệnh lắm, không khác với giả đấu trước.” Những người có kinh nghiệm tham gia cuộc thi so sánh.

“Chỉ huy chính có cảm giác mạnh mẽ, lần này thêm chuyện tất cả đều là cấp 3S nên có cảm giác nhạy bén nhất với hoàn cảnh bên ngoài, chỉ sợ lần này thật sự có vấn đề.”

“Hình như chỉ huy chính viện Bình Thông không có việc gì.”

“Họ có lợi thế lớn.”

...

Năm chỉ huy chính đang trên đường đến bệnh viện. Bọn họ phân tán ngồi trong máy bay của mình, xung quanh bố trí cực kỳ nghiêm ngặt, mười thiếu tá vốn đang dọn dẹp sân thi đấu cũng được điều động tới hộ tống. Lê Trạch mặc dù được thăng chức thượng tá nhưng vẫn có mặt ở đó.

Kim Kha nhìn thượng tá Lê Trạch luôn cảnh giác đối diện cũng không mở miệng hỏi Liên bang gần đây có động thái bất thường hay không. Nếu không có người nói cho cậu biết thì hoặc là không muốn nói, hoặc là không có gì.

Cậu chỉ có thể thu thập thêm thông tin để suy tính.

“Đợi lát nữa các em sẽ vào cùng một tầng tiến hành kiểm tra, tầng đó đã được dọn trống rồi.” Lê Trạch đột nhiên quay đầu lại nhắc nhở,

“Bên trong chỉ có nhân viên y tế, toàn bộ quá trình xét nghiệm vẫn tỉnh táo, ngoại trừ lấy máy thì không tiêm bất kỳ loại thuốc nào.”

Năm chỉ huy chính theo thông lệ sẽ trở thành nhóm quan trọng nhất của quân đội trong tương lai, vì vậy không thể có bất kỳ sai lầm nào trong thời gian này.

Đến bệnh viện, Kim Kha phát hiện không riêng gì tầng đó mà toàn bộ bệnh viện đã được dọn sạch, các tầng còn có nhân viên canh phòng hết.

Năm người lần lượt xuống được các thiếu tá xung quanh bảo vệ vào bệnh viện.

Ứng Tinh Quyết được bố trí ở giữa, Kim Kha đứng ở vị trí cuối cùng.

Năm người đi vào năm thang máy riêng biệt, hai phút sau đó đến cùng một tầng.

Ngoại trừ Lộ Thời Bạch, những người khác không có trạng thái tốt và Ứng Tinh Quyết cũng không ngoại lệ. Màu môi anh không có một chút hồng hào, màu da thậm chí trắng ệch có vẻ trong suốt.

“Vào đi.” Có năm bác sĩ đứng bên trong, họ bắt đầu yêu cầu các chỉ huy chính làm kiểm tra còn thiếu tá ở lại bên ngoài quan sát tình hình bên trong thông qua kính trong suốt.

Ban đầu Kim Kha định phát sóng trực tiếp chương trình kiểm tra của mình cho nhóm, kết quả là mới bấm mở quang não đã thấy tín hiệu liên lạc đã bị chặn.

Bác sĩ phụ trách kiểm tra cơ thể của cậu, cười qua lớp khẩu trang: “Toàn bộ tòa nhà không có tín hiệu, chỉ có họ có tín hiệu liên lạc chuyên dụng.”

Kim Kha nhìn ra ngoài theo ánh mắt của bác sĩ, là nhóm những thiếu tá bảo vệ bọn họ.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Hóa ra tôi đang sử dụng giáo trình chuột bạch. (??

? l)

Chương 108

"mất kiểm soát"

Năm chỉ huy ngồi ở một hàng, cổ và ngón trỏ được dán lên các miếng đo đạc. Khi bác sĩ trước mặt Kim Kha nói chuyện, Ứng Tinh Quyết nhướng mày nhìn thoáng qua bên này.

Kim Kha phát hiện bèn nghiêng mặt nhìn lại nhưng anh đã thu hồi ánh mắt.

Các bác sĩ bắt đầu ghi lại dữ liệu, đo nhiệt độ cơ thể, không có gì đáng ngạc nhiên khi tất cả đều có triệu chứng phát sốt.

Các miếng đo đạc lớn được gỡ bỏ, năm người đi đến một nơi khác có năm thiết bị ở đằng kia cần bọn họ nằm trên đó, để máy đẩy họ vào kiểm tra.

Kim Kha theo lời bác sĩ nói, đầu tiên cậu nằm xuống, bác sĩ giơ tay mở dụng cụ thế là cậu được đưa vào.

Cậu không có cảm giác khác lạ, chỉ có một đường màu xanh lá di chuyển từ đầu đến chân và từ bàn chân đến đầu. Kim Kha mở mắt nhìn lên trên chờ đợi cho đến khi vòng kiểm tra này kết thúc.

Lúc này bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng động, Kim Kha lập tức muốn đi ra ngoài thì bị bác sĩ hô lại: “Đừng nhúc nhích, sắp kiểm tra xong rồi.”

Phía thiếu tá dường như không có ai vào thì chắc hẳn là không sao, Kim Kha hơi yên lòng.

Khi Kim Kha đi ra, cậu thấy người khác cũng đã đi ra ngoại trừ có mỗi Ứng Tinh Quyết còn chưa ra, dụng cụ kiểm tra trên bàn bên kia của anh ta cũng rớt xuống đất.

Đừng nói cái tiếng vừa rồi là lỡ tay làm rơi dụng cụ?

Kim Kha và những người khác ngồi xuống, bác sĩ bắt đầu chuẩn bị lấy máu.

Mặc dù không có tín hiệu, Kim Kha vẫn bật lại quang não chuẩn bị quay lại gửi cho bọn Vệ Tam xem.

Thật vất vả lắm mới dính bệnh một cái mà còn gióng trống khua chiên đến bệnh viện kiểm tra, không lừa bọn họ một bữa cơm thì không còn gì để nói rồi.

Hành vi quái dị của cậu ấy khiến cho các chỉ huy chính khác bên cạnh phải chú ý. Biến đội chủ lực của trường Quân sự Damocles lần này rất lộn xộn ở trận đấu trước đó làm người ta bực bội, không ngờ ngay cả kiểm tra thân thể và lấy máu cũng phải quay video.

Ứng Tinh Quyết bên kia cũng đi ra, anh được bác sĩ đỡ ngồi bên cạnh Kim Kha.

Những người khác không ngạc nhiên, cảm giác của Ứng Tinh Quyết quá cao, càng bị ảnh hưởng lớn hơn so với bọn họ.

Năm người vươn cánh tay chuẩn bị cho bác sĩ lấy máu. Kim Kha nói chuyện không coi ai ra gì, chả quan tâm đến bầu không khí căng thẳng ở đây.

“Tớ sẽ lấy máu ngay đây. Mấy bạn yêu quý, với một ống máu lớn như vậy thì bác sĩ nói sau khi trở về phải được bổ sung tốt, hy vọng mấy cậu ngay lập tức mời tớ ăn cơm.”

Những người khác bên cạnh: “...”

Bác sĩ đang lấy máu run tay, xém nữa cắm lệch kim.

“Rút ra rồi!” Kim Kha hướng ống kính về phía ống tiêm của mình: “Bây giờ tôi hoa mắt chóng mặt quá.”

Một mình cậu ấy tự biên tự diễn tự diễn rất hăng hái.

Lúc này Ứng Tinh Quyết đột nhiên vươn tay còn lại ra ngăn cản bác sĩ lấy máu cho mình. Anh ngước mắt lên, thanh âm hơi hạ như mang theo sự sắc bén: “Cậu khẩn trương cái gì?”

Kim Kha đang nói khựng lại, quay đầu nhìn Ứng Tinh Quyết và bác sĩ kia.

Bác sĩ đeo khẩu trang không nhìn rõ mặt, chỉ có một tấm bảng tên ở ngực. Bác sĩ cũng bị giật mình, theo bản năng hỏi: “Cái gì?”

Bên ngoài có hai thiếu tá ngay lập tức xông vào, tách hai người ra tạo

một khoảng.

“Tôi chỉ muốn lấy máu cho cậu.” Bác sĩ nói bất lực.

Ứng Tinh Quyết nhìn chằm chằm anh ta một lúc lâu rồi đột nhiên ra tay.

- ---Là dùng cảm giác tấn công.

Kim Kha theo bản năng đứng dậy, Ứng Tinh Quyết cứ thế tùy tiện dùng cảm giác tấn công người ta.

Bác sĩ lùi lại vài bước, che đầu, mặt nạ long ra trong cuộc đấu tranh, khuôn mặt anh ta đau đớn. Các bác sĩ bên cạnh muốn nói vì muốn cứu đồng nghiệp của mình nhưng lại thôi.

Các chỉ huy chính khác và những người bên ngoài cau mày nhìn Ứng Tinh Quyết, không rõ mục đích của anh.

Một phút sau, Ứng Tinh Quyết mới buông tay, sắc mặt anh tái nhợt cũng chả tốt hơn so với bác sĩ nửa quỳ trên mặt đất.

Trong phòng kiểm tra có sự yên tĩnh kỳ lạ, chỉ còn có tiếng đau yếu ớt của bác sĩ.

Bác sĩ phụ trách Kim Kha nâng đồng nghiệp dậy và để anh ta rời đi: “Tôi sẽ phụ trách việc lấy máu của anh đây, được chứ?”

Kiểm tra là chuyện không thể thiếu, tất cả mọi người đang chờ anh đáp lại nhưng nhưng Ứng Tinh Quyết đứng tại chỗ, hạ mắt không biết đang suy nghĩ những gì.

Cuối cùng anh ngồi xuống, đưa tay ra để bác sĩ vừa nói chuyện chịu trách nhiệm lấy máu.

Kim Kha ngồi trở lại, cậu không xác định được Ứng Tinh Quyết từ trước đến nay cảnh giác như vậy hay là gần đây Liên bang có chuyện xảy ra thật, nhưng xem thái độ của Ứng Tinh Quyết vừa rồi là nghiêm túc muốn giết bác sĩ.

Sau khi lấy máu, năm người tiếp tục đến một phòng khác để xét nghiệm, lần này chỉ còn lại bốn người bác sĩ.

Bác sĩ vừa nãy đã được y tá chờ ngoài vịn đi ra.

Gần hai mươi mục kiểm tra, đi khắp gần như cả tầng, Kim Kha thậm chí còn nghi rằng sau khi kiểm tra lần này xong là bệnh cậu cũng nghiêm trọng hơn.

Tiếp tục cho đến tối, các bác sĩ kê toa cho thuốc bổ sung đơn giản, thuốc hạ sốt cũng như đưa một loạt các báo cáo xét nghiệm chồng chất để họ mang về rồi nộp lên.

Kim Kha và Ứng Tinh Quyết gần như đi ra khỏi tòa nhà trước sau, cậu đi ngang qua cột cổng bệnh viện thì thấy trên cột có một vết trầy, giống như vết đạn để lại.

Vừa rồi dưới lầu có chuyện gì xảy ra?

Kim Kha theo Lê Trạch vào máy bay, ngồi ở chỗ và nhìn ra ngoài.

“Vừa rồi em cách Ứng Tinh Quyết và bác sĩ kia gần nhất, có phát hiện ra cái gì không?” Lê Trạch hỏi.

“Không, em nên nhận ra điều gì?” Kim Kha hỏi ngược lại.

Bầu không khí bên trong máy bay rơi vào im lặng, một lúc lâu sau Lê Trạch mở miệng: “Đây là lần thứ hai Ứng Tinh Quyết mất kiểm soát.”

Mất kiểm soát?

Sự chú ý của Kim Kha không phải là “lần thứ hai”, mà là lần đầu tiên chú ý đến chuyện Lê Trạch dùng từ “mất kiểm soát” để miêu tả Ứng Tinh Quyết.

“Chỉ huy chính năm trường quân sự chúng ta cùng nhau đến kiểm tra sức khỏe, tất cả các anh cảnh giác như vậy thì anh ta cũng cẩn thận. Không phải là hợp lý à?” Kim Kha không quên ngoài Liên bang còn có Quân Độc Lập, nhóm luôn một mực tận sức chống lại Liên bang.

“Em nghĩ bác sĩ kia có vấn đề gì?” Lê Trạch hỏi cậu.

“... Không biết.” Kim Kha do dự trả lời, bản thân cậu không phát hiện ra bác sĩ có vấn đề gì nhưng cảm giác của Ứng Tinh Quyết vượt qua tất cả mọi người trong Liên bang hiện tại, có lẽ có thể nhìn ra sự khác biệt.

“Năm bác sĩ đó đã trải qua các cuộc điều tra toàn diện của trường

quân sự, tất cả các tình huống lớn nhỏ đều bị điều tra rõ ràng từ khi sinh ra đến bây giờ, không có bất kỳ điểm đáng ngờ nào." Lê Trạch nói, "Các trường quân sự còn tách ra điều tra một lần, tổng cộng năm lần, cũng chẳng phát hiện ra bất kỳ vấn đề gì."

Thấy Kim Kha không nói, Lê Trạch tiếp tục: "Mấy năm trước, Ứng Tinh Quyết lần đầu tiên dùng cảm giác tấn công một y tá, hơn nữa thường xuyên ở trong trạng thái cảnh giác thái quá. Khi đó tin tức bị đè xuống, không nhiều người biết nguyên nhân chỉ biết một tháng sau hệ thống thân thể của cậu ta sụp đổ, chúng tôi nghi ngờ cảm giác mất điều khiển là điểm báo chuyện cơ thể Ứng Tinh Quyết sụp đổ."

Phản ứng đầu tiên của Kim Kha: "Vệ Tam cũng sẽ như vậy?"

Lê Trạch nghe vậy ngẩn người: "Vệ Tam? Em ấy là một chiến sĩ độc lập, thể chất khác nhau, chưa kể bác sĩ phát hiện ra rằng cơ thể của em ấy luôn ở trong trạng thái cân bằng, tốt hơn nhiều so với Ứng Tinh Quyết."

Điểm này Vệ Tam may mắn hơn so với Ứng Tinh Quyết. Không tiết vì sao mà thân thể của cô chả có một chút dấu hiệu của sụp đổ, chỉ có thể tra ra được suy dinh dưỡng và cảm giác khi kiểm tra hơi thấp.

Mặc cho những trường quân sự kia tưởng tượng thế nào cũng không mò ra được chuyện Vệ Tam điều khiển cơ giáp 3S khi đo cảm giác chỉ có cấp S.

Nghe vậy, Kim Kha đã yên tâm, cậu hỏi: "Ứng Tinh Quyết có thể chống đỡ được hết trận đấu này không?"

"Em nên hy vọng cậu ta chống đỡ được." Sắc mặt Lê Trạch nghiêm trọng, "Một khi thân thể sụp đổ, cảm giác không khống chế được, khi đó cậu ta xuống tay không có chừng mực thì mấy em là những người xui xẻo trước."

Kim Kha: "..."

Mất kiểm soát cũng có thể đe dọa các trường quân sự khác, xứng đáng là một trong Đôi Sao Đế Quốc.

Kiểm tra cả ngày, Kim Kha trở về nhận được sự "chăm sóc ấm áp" chưa từng có. Bốn người bưng trà rót nước, mặc dù là rót nước lạnh, nhưng Kim Kha ngồi trên băng ghế phòng khách như ông chủ: "Hôm nay tôi hút một ống máu lớn, cơ thể yếu kém ghê."

Thiếu gia Liêu không tin lắm.

Kim Kha lập tức tung video ra.

“Một ống máu như thế mà dám kêu lớn.” Vệ Tam lắc đầu khoa tay múa chân, “Lúc trước bác sĩ kia rút máu của tớ mới gọi là nhiều.”

Mấy người đang nói chuyện phiếm, sau đó đoạn video phát tới cảnh Ứng Tinh Quyết mất điều khiển tấn công nhân viên, Kim Kha cũng không kịp đóng ống quay, cứ thả lỏng cho nó rơi xuống.

“Anh họ của cậu làm gì thế?” Liêu Như Ninh hỏi Ứng Thành Hà.

Ứng Thành Hà tất nhiên cũng không biết.

“Thượng tá nói rằng đây là lần thứ hai anh ta mất kiểm soát, trước đây đã từng xảy ra còn làm tổn thương những người xung quanh mình.” Kim Kha giải thích ngắn gọn.

Vệ Tam đứng bên cạnh: “Vì sao bác sĩ lại vội vàng?”

“Dù sao người lấy máu là Ứng Tinh Quyết, bác sĩ sốt sắng cũng là chuyện bình thường.” Liêu Như Ninh híp mắt, nghiêm túc đáp, “Đôi khi tôi nhìn anh ta cũng thấy rất khẩn trương.”

“Nhưng...” Vệ Tam nhíu mày, “Thằng cha bác sĩ này thoạt trông quái lắm.”

Kim Kha ngẩng đầu: “Quái chỗ nào?”

Vệ Tam cũng không nghĩ rõ mình muốn biểu đạt cái gì: “Con mắt hơi xấu?”

Những người khác: “...”

“Anh ta sẽ phóng cảm giác lung tung?” Vệ Tam chợt nhớ tới ảo giác đêm đó ở trong tòa nhà.

“Chính xác hơn là cô lập chính mình, không để cho bất cứ ai đến gần.” Kim Kha giải thích.

Chương 109

“không rõ thành phần”

Ứng Tinh Quyết quay lại là tất cả các thành viên trong đội chủ lực mấy trường đều biết về vụ tấn công bác sĩ trước mặt chỉ huy chính các trường. Suy nghĩ đầu tiên của họ là nếu Ứng Tinh Quyết thực sự hoàn toàn mất kiểm soát, họ sẽ có cơ hội kéo trường Quân sự Đế Quốc xuống ở đường đua lạnh lẽo này.

Trong một khoảnh khắc, các trường quân sự đã tăng cường độ huấn luyện một lần nữa, tất cả đều nghĩ rằng họ sẽ có cơ hội để giành được thứ hạng, thậm chí còn có suy nghĩ về cái vị trí kia.

Cùng lúc đó, các điểm đo lường của Sao Phàm Hàn cũng đã được tổng hợp dữ liệu trong những năm gần đây.

Phòng hội nghị, các giáo viên dẫn tội của năm trường quân sự, người dẫn chương trình cũng như đại diện các quân khu đứng sau ban tổ chức đã lộ diện trong cuộc gọi.

“Đợt rét đậm?”

Mọi người nhìn về phía những người ở phía trước bàn hội nghị.

Người đại diện của Sao Phàm Hàn tung ra một biểu đồ đường cong thống kê: “Vâng, một làn sóng không khí lạnh đến sớm.”

Có lẽ vì nhiệt độ rất thấp nên môi trường Sao Phàm Hàn thay đổi chậm và cũng tương đối ổn định, chỉ có chuyện có đợt rét đậm mười năm một lần cần chú ý. Không ai ngờ được đợt lạnh này sẽ đến sớm hơn một năm, giả sử các chỉ huy chính của các trường quân sự không bị bệnh cùng nhau thì chắc gì họ đã chú ý đến sự thay đổi.

“Hoạt động của các hạt trong không khí đã tăng mạnh trong hai tuần qua. Theo tính toán, đợt rét đậm sẽ bắt đầu vào ngày thứ bảy sau khi bọn họ bước vào cuộc đua. Nếu bọn họ có thể đi ra trước ngày thứ bảy sẽ không có gì đáng ngại.”

Ứng Nguyệt Dung ngồi ở vị trí đầu tiên bên phải bàn hội nghị, bà nhìn về phía người đại diện Sao Phàm Hàn: “Không ai phát hiện, điểm kiểm tra đo lường của quý vị cứ như vậy lăn cho qua?”

Người đại diện có phần lúng túng: “Dòng không khí lạnh của Sao Phàm Hàn chúng tôi đã cố định quá nhiều năm, trong khi chênh lệch chỉ trong một ngày nên điểm đo lường mới có phần lỏng lẻo.”

“Tôi thấy mọi người trên các ngôi sao lớn đã an nhàn quá lâu, mọi phương diện đều có chuyện. Lúc trước thì chỗ đổi đồ làm mất được xương vô tướng, hiện tại ngay cả đợt rét đậm sắp tới cũng không rõ ràng.” Ứng Nguyệt Dung cúi đầu sửa sang áo choàng của mình rồi lãnh đạm nói tiếp, “Không bằng lần sau trực tiếp chắp tay nhường quân khu Liên bang cho người ta luôn.”

Toàn bộ phòng họp không có ai lên tiếng.

Trong này cũng có người cùng cấp với Ứng Nguyệt Dung, nhưng không có ai cướp lời bà để nói chuyện trước.

Đầu tiên vì bà là chỉ huy, tiếp theo là xuất thân từ trường Đế Quốc, hiện đang phục vụ trong Quân khu 1. Điểm quan trọng nhất, Ứng Nguyệt Dung từng là tổng chỉ huy Quân khu 5 trong 5 năm.

Mười ba quân khu ở Liên bang, ngoại trừ Khu 3 và Khu 11 bị Quân Độc Lập chiếm đóng, Quân khu 5 đóng quân ở Sao Huyễn Dạ nguy hiểm nhất, hầu hết mọi người ở mấy quân khu còn lại ngây người ba năm là thay thế một vòng, nghỉ ngơi ít nhất một năm mới trở về được.

Quyền nói chuyện hiện tại của Ứng Nguyệt Dung là do chính bà mỗi năm một chống được.

“Thế có muốn cho trận đấu thứ tư diễn ra sớm không?” Đại diện của Sao Phàm Hàn kiên trì hỏi.

Đợt rét đậm đến một lần là kéo dài một tháng, rõ ràng là không thể dời nó đi được.

“Nên thi đấu như thế nào thì thi đấu như thế đó, giáo viên dẫn đội của mấy trường quân sự trở về nói cho sinh viên các anh chị biết, để cho bọn họ hiểu trước sau. Những thứ khác không cần phải thay đổi.” Ứng Nguyệt Dung đứng dậy liếc về phía người đại diện Sao Phàm Hàn, “Các anh phải tra ra được vì nguyên nhân gì mà đợt rét đậm lại đến sớm.”

Bà nói xong, người của quân khu khác cũng không có gì để phản đối nên tắt liên lạc. Ngư Thiên Hà và Tập Hạo Thiên mặc kệ những thứ

này, họ thấy Ứng Nguyệt Dung rời đi cũng đi theo ra ngoài làm phòng họp chỉ còn lại những giáo viên.

“Có khả năng gặp phải đợt rét đậm cũng không để thi đấu sớm? Lỡ mà sinh viên xảy ra vấn đề thì làm sao bây giờ?”

“Chỉ cần ra ngoài sớm là được, thời gian bảy ngày chắc là đủ.”

Ba trận đầu tiên họ cũng đi ra sớm, nếu như thực sự không kịp thì cứ tốn rất nhiều năng lượng để bật trạng thái bay như đấu trường thung lũng mưa, bay vội vã đến đích là được.

“Tôi thấy nhà họ Ứng bọn họ rõ ràng là kéo dài thời gian điều trị cho Ứng Tinh Quyết.” Thầy cô trường Samuel bĩu môi nói nhỏ.

...

Ứng Tinh Quyết đúng thật đang điều trị, hai ngày nay có người đến từ Sao Đế Đô, một nhóm lại thêm một nhóm. Đầu tiên là bác sĩ mang theo các loại dụng cụ cỡ lớn đến từ xa, máy bay cứ hết tới rồi lui không ngơi. Còn có hai đội chiến sĩ độc lập được kết hợp và tổ chức lại bao gồm một đội thuộc nhóm hộ tống của nhà họ Ứng, còn có một đội ngũ do Cơ Nguyên Đức điều động tới. Hai đội này có tổng cộng 20 người là chiến sĩ độc lập cấp 3S hết, nghe nói bắt đầu từ đấu trường này sẽ phải đi cùng với đội ngũ.

Vệ Tam đứng ở bãi tập trên sân diễn tập bên cạnh, vừa lúc nhìn thấy hai đội ngũ đi ngang qua. Cô ngạc nhiên: “Chiến sĩ độc lập 3S tụi này là bắp cải à. Sao chỗ nào trên mặt đất cũng có vậy?”

Trước cuộc thi rõ ràng nói rằng cấp độ 3S ít vô cùng, mỗi 3S là nhân tài quý giá nhất.

“Thứ nhất, phạm vi của từ này không bao gồm cậu.” Kim Kha đứng dựa vào tường, nhìn về phía đội ngũ 20 người đang dần đi xa, “Thứ hai, trong đó có 10 người là đội hộ tống nhà họ Ứng là chiến sĩ độc lập do họ bồi dưỡng riêng, chẳng liên quan gì đến quân khu. Cuối cùng, chiến sĩ có cấp 3S của quân khu đằng sau Sao Đế Đô không thể nói là đi đầy đất nhưng cũng phổ biến, gấp hơn mấy lần so với các quân khu khác.”

Mỗi một năm, trường Đế Quốc hấp thu đủ nhân tài tinh anh nhất Liên bang. ơVi nhiều năm tích lũy như thế thì điều động 10 chiến sĩ cấp 3S không phải là chuyện khó.

“Ứng Tinh Quyết quan trọng như vậy sao?” Liêu Như Ninh chậc chậc vài tiếng, “Sau này có phải Vệ Tam cũng được hưởng thụ cái cảnh tượng hoành tráng này không?”

Kim Kha quay đầu dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc nhìn Liêu Như Ninh: “Đây là phòng ngừa Ứng Tinh Quyết mất điều khiển. Một khi Ứng Tinh Quyết không điều khiển được cũng chả khác gì tấn công người, anh ta sẽ bị bọn họ chém giết ngay tại chỗ.”

“???”

Liêu Như Ninh im lặng một lúc lâu mới nói bằng giọng tẻ nhạt: “Không phải nói anh ta được xưng là hy vọng của Liên bang à?”

Chỉ huy cấp siêu 3S duy nhất mà nói giết là giết, chuyện này không khỏi quá tàn nhẫn. Quân khu coi như thôi đi, ngay cả người nhà mình cũng đi theo chuẩn bị ra tay?

“Hy vọng Liên bang được xây dựng dưới tình huống Liên bang còn có người. Người mất điều khiển, uy hiếp các quân khu Liên bang không thể được giữ lại.” Nội tâm Kim Kha phức tạp, nếu trận thứ ba Ứng Tinh Quyết không biểu hiện ra năng lực thực thể hóa cảm giác, có lẽ bên quân khu cũng sẽ không phái nhiều chiến sĩ độc lập 3S đến thế này.

Cơ Nguyên Đức nói với các quân khu rằng ông sẽ đặt nặng đại cục, không thiên vị Ứng Tinh Quyết.

“Vệ Tam có thể mất điều khiển hay không?” Hoắc Tuyên Sơn bỗng nhiên hỏi.

“Nhiều lắm là không điều khiển được lực lượng, bình thường xảy ra chuyện là khi cậu ấy ở cùng đối thủ.” Kim Kha nói đều đều, “Yên tâm, cho dù cậu ấy mất điều và làm thương người ta, quân khu phía sau Damocles chúng ta cũng không có nhiều chiến sĩ độc lập 3S để rút ra đây.”

Vệ Tam bên cạnh: “?”

“Những người đó chỉ có tác dụng kiềm chế thôi. Nếu anh họ tôi mất kiểm soát, người thực sự ra tay hẳn là Cơ Sơ Vũ.” Ứng Thành Hà chậm rãi tiếp lời.

Liêu Như Ninh nghe không nổi nữa: “Tôi đi tới sân tập luyện, tạm biệt.”

Mẹ kiếp, mấy người này đúng là kẻ sau còn tàn nhẫn hơn kẻ trước.

“Không điều khiển được thì giết, những người này có ý thế.” Vệ Tam bỏ lại một câu, đoạn rời đi theo.

Ba người còn lại nhìn một tí cũng lần lượt rời đi.

...

Trong phòng điều trị riêng, Ứng Tinh Quyết lặp đi lặp lại lần kiểm tra lần trước, chẳng qua bác sĩ hiện tại là bác sĩ tư nhân của anh từ nhỏ, tức là đàn chị của bác sĩ chữa cho Vệ Tam.

“Trong khoảng thời gian này tâm tình dao động lớn?” Hứa Chân kéo ghế ngồi bên cạnh hỏi Ứng Tinh Quyết.

“Còn tốt.” Ứng Tinh Quyết thản nhiên đáp, hoàn toàn không giống người sẽ đột nhiên tấn công bác sĩ.

Hứa Chân điều ra số liệu trên quang não, bác ấy tiến hành so sánh: “Ngoại trừ cảm giác dao động, cơ thể không có gì thay đổi quá lớn. Có thể là dịch dinh dưỡng không còn hiệu quả, bên công ty Thông Tuyển đưa tới dịch dinh dưỡng mới, để tôi kiểm tra xong trước rồi mới đưa cho cháu.”

Ứng Tinh Quyết dựa vào đầu giường, xoay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ. Ngoài kia xám xịt một mảnh, ngay cả không khí cũng mang theo băng giá, chỉ có thể nhìn thấy tòa nhà màu xám đối diện ở mặt sau bên cạnh tòa nhà y tế.

“Đúng rồi, tôi vừa rồi hình như nhìn thấy đàn em của mình.” Hứa Chân như nói với chính mình, “Tỉnh Thê chính là bác sĩ năm đó phát hiện ra dịch dinh dưỡng của cháu có vấn đề. Không biết cậu ấy đến đây để làm gì, tôi nhớ cậu ấy đã đi đến Quân khu 13.

Hứa Chân ban đầu làm bác sĩ ở Quân khu 2, sau đó tiếp nhận Ứng Tinh Quyết rồi thì bác ấy từ việc quân, toàn lực nghiên cứu tình huống của một mình anh.

Ứng Tinh Quyết hạ mắt: “Bác sĩ xuất hiện ở đây chỉ có một nguyên nhân.”

“Damocles có người bị bệnh?” Hứa Chân đứng dậy lấy một bịch thuốc bổ sung treo lên cho Ứng Tinh Quyết, “Vết thương của thượng tá Lê Trạch còn chưa khỏi?”

Ứng Tinh quyết không nói, anh biết Tỉnh Thê tới đây là vì ai.

“Cháu muốn đi tập luyện vào buổi chiều.” Anh liếc nhìn về phía cái bịch.

Tay Hứa Chân khựng lại: “Tốc độ nhỏ giọt đã được điều chỉnh đến mức tối đa, huấn luyện cứ đẩy về phía sau đi.”

...

Vệ Tam huấn luyện xong một buổi trưa, vừa kết thúc cô đã nhanh chóng chạy tới bên bác sĩ.

Hôm qua bác sĩ đã thông báo trước sẽ đo dữ liệu sau khi cô huấn luyện xong, tốt nhất là trong vòng hai phút sau khi huấn luyện.

Vệ Tam: “Hai phút quá ngắn, bác không thể đến kiểm tra à?” Tòa y tế và sân tập chả gần nhau.

Bác sĩ mỉm cười: “Các dụng cụ tôi sử dụng là từ lĩnh vực tập thể dục, không thể di chuyển. Chẳng giống như trường Đế Quốc, họ mang theo tất cả các dụng cụ y tế của riêng mình.”

Vì vậy ngay sau khi huấn luyện kết thúc, Vệ Tam đã bay ra chạy như điên, đi vòng đường nhỏ đến tòa nhà y tế bên kia. Cô cũng không đi ra cổng dùng thang máy mà dùng tay bò thẳng lên tòa cao tầng.

Hứa Chân quay đầu lại lấy bình nước biển cho Ứng Tinh Quyết, bác ấy theo ánh mắt anh nhìn ra ngoài cửa sổ và trông thấy bóng người dùng tay không nhanh chóng leo lên lầu. Bác ấy ngỡ ngàng: “Đó là ai?”

Ứng Tinh Quyết nhìn Vệ Tam nhanh chóng leo lên một tầng cao nào đó, nhìn thấy cô đưa tay gõ cửa sổ, kế đó bên trong có một người đàn ông đẩy cửa sổ ra, mắt trừng lớn không biết đang nói cái gì rồi lập tức để cho cô đi vào. Người đàn ông mặc áo blouse trắng thò đầu ra nhìn xuống tầng dưới rồi đóng cửa sổ với vẻ mặt khiếp sợ.

Anh thu hồi ánh mắt của mình và trả lời câu hỏi của Hứa Chân:

“Người của Damocles.”

Hứa Chân hoàn hồn: “Là một chiến sĩ độc lập.” Cũng chỉ có mấy đứa chiến sĩ độc lập mới có thể làm ra chuyện lỗ mãng như vậy.

Ứng Tinh Quyết không phủ nhận.

“Người vừa rồi mở cửa sổ chính là Tỉnh Thê, trước đây tôi không nhìn lầm.” Hứa Chân kéo kim trên mu bàn tay Ứng Tinh Quyết ra, “Cháu có thể đi huấn luyện, nhưng tôi đề nghị cháu nghỉ ngơi trước.”

Ứng Tinh Quyết đứng dậy đi ra khỏi phòng y tế. Anh ngửa đầu nhìn về phía cửa sổ tầng nào đó, dấu tay để lại dọc theo cửa sổ dần dần bị khí lạnh bao lấy và biến mất.

Một lát sau, anh quay lại và đi về phía tòa huấn luyện.

“Mấy tên chiến sĩ độc lập mấy cháu đúng là…” Bác sĩ bảo Vệ Tam kéo tay áo lên, dán miếng dán vào bên trong cánh tay cô, “phục luôn.”

Vệ Tam: “Bác sĩ, bác để cháu đến trong vòng hai phút.”

“… Cháu huấn luyện xong không biết mượn xe bay của giáo viên nào lái tới đây à?” Tỉnh Thê dán các loại dây kiểm tra lên người Vệ Tam và ngồi xuống, “Nhất định phải dùng chân chạy? Thực lực chiến sĩ độc lập là dùng đầu óc đổi lấy, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Vệ Tam: “…” Cô cũng là một kỹ thuật viên đấy!

“Cháu ngồi trước đừng có nhúc nhích.” Tỉnh Thê mở một cái hộp giữ lạnh, bên trong có hai ống máu, “Lần trước lấy máu rồi tôi đã đo lường xong. Ống bên trái là máu của tôi.”

Vệ Tam nhìn hai ống máu không phân biệt được sự khác biệt: “Cho nên?”

“Trong thành phần máu của cháu có nhiều hơn mấy thứ gì nhưng không tra ra được, cũng chẳng biết là tốt hay xấu.” Tỉnh Thê thở dài, “Tôi không biết siêu 3S có phải là nguyên nhân hay không.”

Cấp độ khác nhau, các chỉ số máu cũng khác nhau, nhưng Vệ Tam lại có thêm nhiều thành phần không xác định.

“Bằng không bác đi lấy thử máu của Ứng Tinh Quyết?” Vệ Tam đưa ra chủ ý.

Tỉnh Thê: “... Tôi bảo đảm cháu vừa mới mở miệng là đã bị đám bảo vệ kia bắt lại.”

Chương 110

“bác sĩ xấu”

“Cháu vừa mới học xong tiết của ai?” Tỉnh Thê nhìn số liệu đo được thì một lời khó nói hết, đụng phải Vệ Tam làm bác ấy trước tiên phải hoài nghi dụng cụ có hư hỏng gì không.

“Cô Giải.” Vệ Tam thò đầu dò xem số liệu trên dụng cụ cơ mà đọc không hiểu, “Làm sao vậy bác?”

Tỉnh Thê xoay người nhìn Vệ Tam: “Vừa mới từ dưới tay Giải Ngữ Mạn đi ra mà cháu không có bất kỳ dao động gì?”

Cả Quân khu 13 đều biết chuyện Giải Ngữ Mạn chuyên đánh người, ngay cả Lê Trạch đối đầu với cô ấy cũng chả được tự nhiên. Vệ Tam huấn luyện xong mà thân thể vẫn bình thường như vừa mới thức dậy.

Vệ Tam chân thành tha thiết trả lời: “Thật ra nội tâm cháu dao động rất lớn.”

Tỉnh Thê: Có quỷ mới tin cháu.

“Quên đi, giờ cháu ra cái dạng này thì chả thể đo lường bất cứ điều gì, có lẽ khi tranh tài sẽ có chút thay đổi.” Tỉnh Thê đi vòng quanh phòng điều trị vài vòng, “Hay là vầy, để tôi đi tìm đàn chị mình xem có thể mượn thiết bị đo lường thu nhỏ được không. Đến lúc tranh tài thì cháu mang theo trong suốt quá trinh.”

Vệ Tam đi một chuyến tay không, không phát hiện ra vấn đề gì, chỉ biết trong máu cô có nhiều thành phần không xác định.

Chờ cô vừa đi, Tỉnh Thê nhìn chằm chằm hai ống máu trong hộp trầm tư một lát rồi bác ấy đi tìm Hứa Chân.

Chả cần hỏi chỗ Hứa Chân, nơi canh giữ chặt chẽ nhất chính là nơi có đội ngũ y tế của nhà họ Ứng.

“Tôi tìm bác sĩ Hứa, phiền anh thông báo một chút.” Tỉnh Thê nói tên của mình với người bảo vệ.

Hứa Chân nghe thấy người này đến tìm mình thì lập tức để bảo vệ

cho vào.

“Lúc đầu tôi cho rằng là nhìn lầm rồi, vừa rồi nhìn thấy cậu đẩy cửa sổ thò đầu ra mới xác định.” Hứa Chân ra ý bảo bác ấy tùy tiện ngồi.

Tỉnh Thê: “... Chị, vừa rồi chị thấy được à?”

Hứa Chân bật cười: “Không riêng gì tôi, bên cạnh còn có Tinh Quyết. Người trèo cửa sổ kia là đội viên chủ lực Damocles hả?”

Tỉnh Thê gật đầu: “Vệ Tam.”

“Nói đi, tìm tôi có chuyện gì?” Hứa Chân hỏi thẳng.

“Trước đây nghe nói trong tay các chị có một loại máy kiểm tra dữ liệu người thu nhỏ, em có một cái nghiên cứu cần dùng, muốn mượn một thời gian.” Tỉnh Thê nói nửa thật nửa giả.

Cha Ứng Tinh Quyết không chỉ thâu tóm công ty Thông Tuyển, còn có cả công ty thiết bị y khoa lớn nhất Liên bang, dùng để nghiên cứu và phát triển dụng cụ y khoa chuyên môn ứng dụng cho thân thể Ứng Tinh Quyết.

Thứ Tỉnh Thê muốn là một trong số chúng.

“Muốn cái này?” Trong đầu Hứa Chân xoay chuyển, “Mượn cũng được nhưng tôi muốn mời cậu cùng tôi nghiên cứu vấn đề của Tinh Quyết.”

Tỉnh Thê vừa định mở miệng đã bị Hứa Chân chặn lại: “Tôi biết cậu vẫn không muốn bị thế gia thuê nên lần này vẫn chỉ là hỗ trợ tư nhân.”

Tỉnh Thê vốn muốn có thử máu của Tinh Quyết, hiện tại vừa đúng lúc buồn ngủ vớ được chiếu manh nên bác ấy theo thường lệ từ chối một phen, để không cho Hứa Chân sinh nghi.

Cuối cùng hai người đạt được thỏa thuận, Tỉnh Thê và Hứa Chân cùng nhau nghiên cứu vấn đề trước mắt của Ứng Tinh Quyết, Hứa Chân cho mượn dụng cụ mini của mình.

“Đây là một thiết bị đo lường thu nhỏ, chỉ cần đặt nó vào cơ thể của con vật được đo.” Hứa Chân đưa cho bác ấy một cái hộp nhỏ, bên trong có một khẩu súng thép kim loại nhỏ và chip, “Sau khi cắm chip

vào quang não, cậu có thể nhận được dữ liệu mọi lúc.”

Tỉnh Thê cất kỹ: “Hiện tại tình trạng của Ứng Tinh Quyết rất kém?”

Đây là lần thứ hai Hứa Chân mời đàn em, bác Hứa là một bác sĩ nổi tiếng từ lâu, nếu không phải chẳng có cách nào thật thì cũng không dễ mở miệng như thế.

Hứa Chân gật đầu rồi lại lắc đầu: “Chuyện mất điều khiển của cháu ấy chắc là đã truyền khắp nơi, nhưng trước mắt tạm thời không tìm ra được nguyên nhân. Tình trạng thân thể cửa cháu nó coi như ổn định.”

“Em cần phải nhắc nhở một chuyện.” Tỉnh Thê nói, “Ứng Tinh Quyết là một chỉ huy cấp siêu 3S, thằng bé hoàn toàn có khả năng kiểm soát bản thân để biến trạng thái mình ổn định trong mắt chị.”

Hứa Chân trầm mặc một hồi mới nói: “Tôi biết thân thể Tinh Quyết, tạm thời không có vấn đề gì đâu. Lần này có thể là dịch dinh dưỡng mất hiệu lực.”

Tỉnh Thê không nói nữa, nếu chị ấy thực sự nghĩ như vậy thì sẽ không bí mật mời mình nghiên cứu cùng.

...

“Hầy…”

“Đây là lần thứ bảy cậu thở dài.” Hoắc Tuyên Sơn ngồi ở trước bàn ăn nói bình tĩnh.

Liêu Như Ninh dứt khoát buông đũa xuống: “Tôi chỉ... vì sao đại tướng Cơ lại làm như vậy?”

“Quân khu 1 là nơi tập trung nhiều quyền lực nhất của Liên bang. Ông ấy với tư cách là đại tướng, là người đại diện toàn Liên bang, đương nhiên cần phải tỏ thái độ.” Kim Kha nếm cơm trên đĩa, “Bỏ một người vì mọi người là cách làm phổ biến nhất trong quân khu.”

Hầu như chẳng do dự.

“Không hiểu, cũng không muốn hiểu.” Liêu Như Ninh thở dài một tiếng, cậu ta vẫn cảm thấy mình chỉ đến thi đấu, đánh là xong việc. Bây giờ đột nhiên nhìn thấy thế giới người trưởng thành thì hơi ăn

không vô.

“Vệ Tam đâu?” Ứng Thành Hà hỏi.

“Bị giam giữ và đánh đập.” Hoắc Tuyên Sơn nhẹ nhàng ném ra một câu.

Ứng Thành Hà: “... Tiết của của cô Giải Ngữ Mạn?”

Hoắc Tuyên Sơn gật đầu: “Hôm nay cậu ấy phải đá một chân cô Giải Ngữ Mạn. Cô giáo nói cậu ấy phải đá thành công một cái mới có thể đi.”

Vừa dứt lời, Vệ Tam đã khập khiễng bưng đĩa tới.

“Đá thành công rồi?” Hoắc Tuyên Sơn quay đầu hỏi.

Bàn tay cầm đũa của Vệ Tam còn có chút run rẩy: “Thành công rồi.” Nhưng cô cũng thành công mở khóa trình độ hiểu biết mới về cô Ngữ Mạn.

Với trình độ này, không có thắc mắc gì khi thượng tá Lê Trạch cũng bị cô giáo đánh.

“Nếu cậu không đến, thiếu gia Liêu cũng ăn cơm không vô nữa.” Kim Kha nói.

Vệ Tam nhìn Liêu Như Ninh một cái, thiếu gia Liêu tuy rằng bình thường hay oán giận và hung ác nhưng thật ra so với ai cũng đa sầu đa cảm hơn.

Trong bữa ăn nhìn thấy đội chủ lực của trường Đế Quốc cách đó không xa, cậu ta không thể tránh khỏi bắt đầu nghĩ đông nghĩ tây.

Vệ Tam theo bản năng nhìn về phía bên kia, lại vừa lúc đối diện với Ứng Tinh Quyết lúc ngước mắt lên.

Nhưng cô sẽ không xấu hổ khi đối mặt với tình huống này, ngược lại còn đưa tay lên chào hỏi anh ta.

Miễn là mình không xấu hổ thì người khác sẽ lúng túng, Vệ Tam am hiểu kỹ xảo này.

Quả nhiên một giây sau Ứng Tinh Quyết thu hồi ánh mắt, không nhìn

cô nữa.

“Hôm nay có muốn ra ngoài chơi không?” Kim Kha đề nghị.

Thời gian tập luyện khép kín sáng nay đã kết thúc, họ có thể tự do hoạt động. Theo thông lệ cũ, mọi người hoặc là đi ra ngoài chơi một vòng trước trận đấu hoặc sau trận đấu đi chơi một vòng; nhưng lần này đợt rét đậm đến sớm làm tất cả các nơi của Sao Phàm Hàn đóng cửa sau trận đấu.

“Cậu mời khách?” Vệ Tam thuận miệng nói.

“Tớ mời khách.” Kim Kha đồng ý.

Những người khác: “???”

Hôm nay Kim Kha đổi tính? Không ngờ chẳng còn keo nữa.

“Lần này thôi, lần sau đến lượt các cậu.” Kim Kha bày tỏ sự phỉ báng từ ánh mắt phát sáng như sói của cái đám này.

Năm người ngồi trên xe bay đi ra ngoài. Rất nhanh họ biết rằng Kim Kha không thực sự muốn mời khách, mà là đưa cả bọn lượn quanh một vòng và dừng lại gần một bệnh viện.

“Cậu đang làm gì vậy?” Liêu Như Ninh nhìn Kim Kha quan sát tới quan sát đi thì nhịn không được đành hỏi.

Lúc này năm người chen chúc ở một cái bàn trong một quán cà phê, Kim Kha nhìn ra ngoài qua bức tường kính, cà phê nóng trước mặt đã lạnh từ bao giờ. e b ook t ru y e n. v n

“Phía trước là bệnh viện mà đám chỉ huy tụi tôi đến kiểm tra lần trước.” Kim Kha dựa vào bức tường kính, ánh mắt cậu vẫn đang quan sát bên ngoài.

“Cho nên?” Vệ Tam cầm tách cà phê thứ hai hỏi.

“Tớ đã cẩn thận suy nghĩ lại.” Kim Kha nói, “Hôm đó dưới lầu chắc là đã xảy ra chuyện gì.”

“Năm chỉ huy chính như cậu xuất hiện cùng nhau trong bệnh viện, nếu ai muốn ra tay thì đó là thời cơ tốt nhất.” Hoắc Tuyên Sơn khuấy cà phê, nhìn hơi nóng bốc lên, “Cậu không nhìn thấy, có nghĩa là mọi

thứ đã được giải quyết.”

Người của nhà họ Hoắc phân bố trong các quân khu và trường quân đội. Rất nhiều hoạt động ám sát nổi tiếng trong lịch sử Liên bang đã thất bại trong tay người họ Hoắc.

“Tôi biết chứ.” Kim Kha thu hồi ánh mắt, “Nhưng tôi luôn cảm thấy... không đúng lắm.”

Vết trầy xước trên cột ngày hôm đó cho thấy đã có chuyện gì xảy ra. Theo lý thuyết, gặp sự cố rồi thì tầng dưới đã được sắp xếp lại, đến khi bọn cậu ra mới không có gì thay đổi.

Chỉ là lúc ấy sau lưng Kim Kha đột nhiên lạnh lẽo, cảm giác đó dường như nhắc nhở cậu ấy có gì đó không đúng.

Cho nên hôm nay cậu muốn lại tới đây một chuyến.

“Vậy thì đi vào xem một chút.” Liêu Như Ninh không sao cả, “Có ba chiến sĩ độc lập tụi này ở đây mà.”

Năm người đi ra từ quán cà phê rồi chuyển sang cửa hàng quần áo, mua mỗi người một bộ. Hoắc Tuyên Sơn và Kim Kha đi cùng một chỗ, Liêu Như Ninh dẫn Ứng Thành Hà đi, Vệ Tam tụt lại phía sau, có thể nhìn thấy bốn người bọn họ.

Bệnh viện có người qua lại, hoàn toàn khác với tình hình ngày hôm đó.

Kim Kha một lần nữa đi qua cây cột kia và phát hiện rằng vết trầy xước đã biến mất.

Cậu đi một vòng quanh sảnh chính tầng một, không tìm thấy bất thường, cậu đành đi ra ngoài.

“Hay tụi mình đi xung quanh xem sao.” Hoắc Tuyên Sơn nói, “Có lẽ nhìn ra được cái gì.”

Kim Kha gật đầu, ra hiệu cho ba người phía sau.

Họ đi vòng quanh các tòa nhà khác nhau, Hoắc Tuyên Sơn kiểm tra xung quanh: “Có hai đội đã chiến đấu ở đây.”

Cậu ta ngồi xổm trên mặt đất, đưa tay chạm vào gạch, làm xúc giác

lạnh lẽo truyền tới cậu ngay lập tức. Hoắc Tuyên Sơn vuốt ve khe hở, giơ tay lên nhìn đầu ngón tay: "Bụi mới, mới có đây."

Kim Kha nhìn quanh quất bốn phía, khẳng định: "Đây không phải là điểm phòng thủ, quá xa."

Ngày hôm đó năm trường quân sự đều cho người đóng quân ở đấ. Cậu làm chỉ huy cũng quen thuộc, khi quan sát thì thấy ở đây quá xa bệnh viện, sẽ không có ai canh giữ.

"Dấu vết được để lại trong khoảng thời gian này." Hoắc Tuyên Sơn bảo.

Kim Kha cau mày trầm tư, ngày hôm đó năm trường quân sự đều ở đấy nên không thể ra tay, phòng người nào đó thì chỉ có thể là Quân Độc Lập. Nếu có Quân Độc Lập ở tầng một thì một nhóm người khác đang làm gì ở đây? Thế lực nào phát hiện ra bọn họ?

Cuối cùng cậu đứng dậy: "... Đi thôi!"

Ngay sau khi bước ra khỏi con hẻm, họ đã tụ họp với Ứng Thành Hà và Liêu Như Ninh.

"Vệ Tam đâu?" Kim Kha hỏi bọn họ.

"Ở phía sau." Liêu Như Ninh xoay người chỉ qua, "... Đâu rồi?"

Kim Kha nhíu mày, lập tức đi về phía bên kia: "Vệ Tam?"

Ba người đi theo, lượn một vòng khắp nơi nhưng vẫn không tìm thấy tung tích của Vệ Tam.

"Lần cuối cùng cậu nhìn thấy Vệ Tam ở đâu?" Kim Kha có sắc mặt khó coi hỏi Liêu Như Ninh.

"Tụi này đi theo hai người đi ra, Vệ Tam cũng đi theo phía sau." Liêu Như Ninh lúc ấy nhìn thấy cử chỉ của Kim Kha đã khoác vai Ứng Thành Hà, đi ra như cảnh hai anh em.

Kim Kha lặp đi lặp lại hỏi: "Cậu xác định lúc cậu đi ra cũng thấy Vệ Tam đi ra theo?"

Liêu Như Ninh gật đầu: "Tôi chắc chắc… tôi không thấy."

Bốn người trực tiếp liều lĩnh đi vào trong bệnh viện, vừa bước vào cổng bệnh viện đã va chạm trực diện với Vệ Tam.

“Vệ Tam!” Ứng Thành Hà là người đầu tiên phát hiện ra cô.

“Vừa định đi tìm các cậu.” Vệ Tam ngẩng đầu nhìn thấy bốn người.

Kim Kha không nói một lời, cậu đưa tay túm lấy cổ áo Vệ Tam dẫn cô vào con hẻm nhỏ. Cuối cùng dừng lại ở góc tường, cậu chất vấn: “Vừa rồi tớ để cho các cậu đuổi theo mà, cậu đi đâu vậy?”

Đây là lần đầu tiên Vệ Tam thấy cậu ấy tức giận, cô vỗ vỗ tay Kim Kha ý bảo cậu ấy buông cổ áo mình ra: “Cậu buông ra trước, tớ sẽ giải thích.”

Kim Kha ngược lại nắm càng chặt hơn: “Ngày đó Ứng Tinh Quyết có biểu hiện vô cùng không đúng, tớ không hy vọng cậu có chuyện ở chỗ này.”

Không biết vì sao, Kim Kha vừa trở lại đây là trong đầu cậu cứ mãi lại hồi tưởng lại cảnh Ứng Tinh Quyết nhìn qua một cái lúc đó, kiềm chế lý trí, hoàn toàn chẳng giống bộ dạng đột nhiên bộc phát sau đó.

Vệ Tam giơ hai tay lên, thành khẩn: “Tớ biết, lần sau sẽ không.”

Lúc này Kim Kha mới buông tay, cậu nhắm mắt lại rồi lại mở ra: “Nói đi, đi đâu?”

Vệ Tam bị cậu ấy kéo cổ và siết đến hoảng hốt, cô giơ tay chỉnh lại cả cổ áo: “Vừa rồi tớ nhìn thấy thằng cha bác sĩ xấu kia nên đi theo nhìn một chút.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Này, không có chuyện lớn lắm.

- -----oOo------

Chương 111

“thông tin”

“Bác sĩ xấu gì?” Kim Kha nhíu mày, đột nhiên nhớ tới lời Vệ Tam nói sau khi xem video cậu quay lại, “Cái thằng cha bị Ứng Tinh Quyết tấn công.”

Vệ Tam gật đầu: “Là anh ta.”

“Cậu đi theo thằng cha đó làm gì?” Liêu Như Ninh bên cạnh hỏi trước.

“... Tớ chỉ muốn nhìn một chút.” Vệ Tam thở dài, “Thật xấu.”

Bốn người đều nhíu mày nhìn về phía Vệ Tam. Bình thường Vệ Tam dùng giọng điệu cà khịa khi nói chuyện với đối thủ, nhưng không bao giờ nói thế với người bình thường. Huống chi trong video, người bác sĩ bị kéo khẩu trang xuống kia rõ là có tướng mạo đoan chính, hoàn toàn không thể nói người ta xấu xí được.

“Vệ Tam, cậu bây giờ rất kỳ quái.” Kim Kha trầm mặc thật lâu mới nói.

Chẳng lẽ bác sĩ ở bệnh viện kia có vấn đề gì thật?

“Tớ thấy mình rất bình thường.” Vệ Tam nhướng mày, “Nhịp tim, huyết áp đều bình thường, càng không có tình huống cảm giác mất kiểm soát. Vừa rồi tớ tò mò thôi.”

“Ngoài xấu, cậu còn thấy gì nữa?” Ứng Thành Hà hỏi cô.

Vệ Tam suy nghĩ một chút nói: “Anh ta chào hỏi các bác sĩ và y tá khác.” Rất xấu.

Cô không thể nói lý do tại sao, nhưng từ sâu bên trong nội tâm cô đã cảm thấy người đàn ông đó xấu xí.

Kim Kha: “Không còn nữa?”

“Không còn nữa.”

“Tụi mình quay lại trước, về sau tớ sẽ để người nhìn chằm chằm vào

thằng cha đó.” Kim Kha giơ tay ấn mi tâm, vì cả hai đều vì bác sĩ kia nên xảy ra chuyện khác thường, có lẽ bác sĩ có vấn đề.

“Không đi chơi nữa?” Vệ Tam còn muốn đi dạo một vòng những nơi khác ở Sao Phàm Hàn.

Kim Kha hít sâu một hơi: “Cậu xem tất cả chúng ta còn có tâm tình đi chơi không?”

Vệ Tam gật đầu: “Tớ có.”

Liêu Như Ninh cũng chậm rãi giơ tay lên: “Tôi cũng có.”

“… ”

Năm người cuối cùng vẫn đi dạo một vòng ở nơi khác, mua một đống đồ, tất cả đều do Kim Kha trả tiền. Cậu ấy đứng bên cạnh quẹt thẻ với khuôn mặt không chút thay đổi, không hề có chút nào keo kiệt như thường lệ, hào phóng bất thường.

Khi họ trở về cũng là lúc hầu hết các sinh viên khác vừa bước ra khỏi tòa nhà huấn luyện. Đám người này nhìn năm người nhàn nhã trở lại và họ ngoảnh mặt làm ngơ.

Cũng không biết tại sao trường Quân sự Damocles vẫn luôn tự tin như vậy, vừa hết huấn luyện khép kín đã bắt đầu chạy ra ngoài. Nhìn trường Quân sự Đế Quốc người ta lần lượt lấy vị trí đầu tiên kìa, chưa bao giờ buông lỏng huấn luyện.

Năm người trở lại ký túc xá lại thấy cửa đã mở, Hạng Minh Hóa ngồi bên trong chờ bọn họ.

Sau khi cả đám nhìn rõ là ai thì thở phào nhẹ nhõm, may thay bên trong chẳng phải là Giải Ngữ Mạn.

“Đã trở lại?” Hạng Minh Hóa đánh giá năm người, “Đi dạo chỗ nào?”

Đã tranh tài ba trận, các giáo viên của trường Damocles cũng gần như hiểu được thói quen của năm người này, mỗi khi tới một ngôi sao là dành một ngày để đi dạo.

Liêu Như Ninh lanh mồm lanh miệng nói một đống, nhưng không nói chuyện đã đến bệnh viện.

“Ừm, các em đi nghỉ ngơi sớm một chút, tôi tìm Kim Kha nói chút chuyện.” Hạng Minh Hóa hiển nhiên chỉ khách sáo một câu, ông ra hiệu cho Kim Kha ngồi xuống.

Kim Kha lấy ra một đống đồ chất đống trên bàn khách xong mới ngồi xuống.

Hạng Minh Hóa: Đám sinh viên này đúng là…

“Vừa nhận được tin tức, Quân Độc Lập có hành động bất thường, không ai biết tình huống cụ thể, chỉ biết có người đi ra từ Khu 3 và 11.” Hạng Minh Hóa nói.

“Chúng em cần phải làm gì?” Kim Kha hỏi.

Hạng Minh Hóa lắc đầu: “Nhà trường đã bàn bạc qua, không hy vọng các em liên lụy. Chuyện Quân Độc Lập do quân đội xử lý.”

Kim Kha híp mắt lại: “Thầy Hạng, các trường quân sự khác thì sao?”

Trường Damocles thảo luận không để bọn cậu dính líu đến có nghĩa là ai đó muốn bọn cậu nhúng một tay.

“Đế Quốc bên kia đã hạ lệnh sau khi thi đường đua lạnh lẽo này kết thúc, kế tiếp đội chủ lực của trường Đế Quốc sẽ đi ra đối phó với Quân Độc Lập xuất hiện ngoài việc tranh tài. Ba trường quân sự khác còn chưa đáp lại.” Hạng Minh Hóa dừng một chút, “Quân Độc Lập và tinh thú bất đồng, chúng tôi tạm thời không hy vọng các em tiếp xúc.”

Tinh thú là kẻ thù của tất cả nhân loại trong khi Quân Độc Lập là thế lực nội bộ tách ra, đây là hai khái niệm.

Những sinh viên này thậm chí còn ở tuổi vị thành niên, trường Damocles muốn họ tập trung vào cuộc đua, đối phó với các con thú để có được kinh nghiệm thay vì bị mắc kẹt trong cuộc đấu tranh giữa con người.

“Họ đi ra ngoài mà không cần huấn luyện?”

Hạng Minh Hóa bất đắc dĩ cười một tiếng: “Chỉ là một kế hoạch dự phòng, hiện tại còn chưa rõ ràng lắm Quân Độc Lập muốn làm gì.”

Quân Độc Lập ban đầu xuất thân từ sinh viên trường quân sự, nhưng

đột nhiên qua một đêm đã phản bội đào tẩu.

Khu 11 từng là một phần của trường Quân sự Damocles, hầu hết mọi người trong khu vực này có xuất thân từ dân thường. Khi bọn họ đào tẩu, các trường quân sự khác thậm chí không hề ngạc nhiên. Một số thường dân có tí sức mạnh là muốn chống đối, theo quan điểm của họ mà thấy thì đó là chuyện bình thường.

Nhưng rồi Khu 3 cũng đào tẩu theo là chuyện tất cả mọi người không ngờ tới.

Từ trên xuống dưới Khu 3 hoàn toàn là sinh viên quân sự thuộc dòng dõi quý tộc, bởi vì khu vực này từng thuộc Sao Đế Đô. Người đào tẩu năm đó còn có chỉ huy ưu tú nhất của trường Đế Quốc là Ứng Du Tân, tin tức này vừa xuất hiện đã làm chấn động toàn Liên bang.

Sau khi hai khu vực đó bị cấm vì đào tẩu, không ai biết họ đã làm những gì trong đó. Bọn họ cứ mãi co đầu rút cổ trong khu vực quân sự, thậm chí còn bảo vệ hàng phòng thủ.

Lúc đầu người ở các quân khu nghĩ rằng họ chỉ không phục kỷ luật. Phải lúc quyền lực của các quân khu hỗn loạn mà nay có người dành tâm trí bảo vệ phòng tuyến độc lập như vậy cũng không phải là không thể, thế là những người khác dần nới lỏng cảnh giác.

Mãi cho đến hai năm sau, cơ giáp sư viện Bình Thông là Quý Lương đào tẩu, chạy về phía Quân Độc Lập.

Chỉ huy, cơ giáp sư và mấy vị chiến sĩ độc lập thực lực mạnh mẽ của Khu 11 tụ tập.

Khu 3 và Khu 11 từ đó đã được gọi chung là Quân Độc Lập, họ đã đưa ra khẩu hiệu “chạy đến tự do, không bị giới hạn bởi quyền lực quân sự” nhưng lại thực hiện các hành vi tàn sát dân thường. Một số ngôi sao lớn mà họ hiện đang chiếm đóng chính là lãnh địa bọn họ giành được sau khi giết sạch dân địa phương ở đây.

Sự kiện này hiện đang được ghi lại trên trang đầu tiên của sổ tay chỉ huy, các trường quân sự yêu cầu tất cả các chỉ huy nhớ ngày này, đó là ngày ô nhục của Liên bang.

Các quân khu liên hợp lại với nhau để thảo phạt Quân Độc Lập. Bên đó chỉ có mỗi Ứng Du Tân trong khi Liên bang không có bất kỳ chỉ huy nào có thể chống lại anh ta, dẫn đến cục diện hai bên lâm vào

giằng co.

Cuối cùng hai bên lùi lại một bước, bên ngoài tạm thời duy trì phân biệt rõ ràng, nhưng Quân Độc Lập luôn luôn có động tác bí mật không ngơi nghỉ. Các quân khu khác cũng chẳng nương tay, cứ hễ phát hiện dấu vết của Quân Độc Lập là ra tay xóa bỏ ngay.

“Trước đây chúng em đã đến bệnh viện để kiểm tra, có phải có cuộc tấn công Quân Độc Lập nào ở tầng dưới không?” Kim Kha hỏi.

Hạng Minh Hóa gật đầu: “Lê Trạch không nói cho em biết à? Có một nhóm nhỏ Quân Độc Lập xuất hiện ở tầng một, nhưng họ đã bị buộc phải rút lui.”

Kim Kha bóp đầu ngón tay mình điều khiển bản thân không để lộ ra bất thường, vấn đề của Vệ Tam hôm nay vẫn nên để sau này hẵng nói.

Hạng Minh Hóa vừa đi, Liêu Như Ninh thò đầu ra khỏi phòng: “Chuyện này vì sao chỉ nói với cậu?”

Kim Kha: “Vừa rồi cậu không nghe thấy?”

“Nghe thì có nghe được.” Nửa đầu Liêu Như Ninh lộ ra ngoài cửa, “Nếu đụng phải Quân Độc Lập, chúng ta cần giết bọn họ ngay?”

Tốt xấu gì cũng thì hơn phân nửa mấy người này đã từng đi ra chung một chỗ với bọn họ.

“Chúng ta chỉ ở lại sân tập sẽ không có cơ hội gặp họ, trừ khi Quân Độc Lập đột kích sân diễn tập.” Kim Kha nhìn thoáng qua cửa phòng của Vệ Tam rồi đi tới đó gõ, “Cậu ngủ rồi à?”

“Không có.” Vệ Tam đi ra mở cửa, “Đang vẽ bản thảo.”

Kim Kha lại đánh giá Vệ Tam một lần nữa, xác nhận cô không có gì bất thường mới tha cho cô: “Vừa rồi có nghe thấy thầy Hạng nói không? Sau này tụi mình đừng đi ra ngoài lung tung, đỡ phải gặp Quân Độc Lập.”

“Được được được.” Vệ Tam có lệ đẩy Kim Kha ra, “Không còn sớm, tớ còn phải thiết kế cơ giáp.”

Trên đường cô trở lại đã lấy được một chút cảm hứng, phải nhanh

chóng vẽ xuống mới được.

Kim Kha trở về phòng của mình nhưng mãi mà chẳng ngủ được, đủ các chuyện quấn quanh tâm trí của cậu.

Cuối cùng dứt khoát ngồi thẳng dậy, cậu ấy vẫn cảm thấy biểu hiện của Vệ Tam quá kỳ lạ. Hai con người cấp siêu 3S có vấn đề hết, hoàn toàn có thể nói là do mất kiểm soát nhưng tỷ lệ cùng đụng phải một người khiến cả hai cũng có biểu hiện kỳ quái thì rất thấp.

Kim Kha cúi đầu mở quang não, nhìn chằm chằm ngẩn người một hồi, cuối cùng cậu quyết định gọi điện thoại cho Ứng Tinh Quyết.

Đêm khuya lúc này mà gọi tới một cho đối thủ cạnh tranh, chắc Ứng Tinh Quyết cũng có do dự trong nháy mắt. Tiếng thông báo vang lên vài giây mới được kết nối.

Ứng Tinh Quyết mặc quân phục, xem ra anh vẫn còn ở phòng huấn luyện cá nhân.

“Có việc gì à?” Ứng Tinh Quyết hỏi thẳng.

Kim Kha ho một tiếng: “Hôm đó kiểm tra, anh thật sự mất kiểm soát?”

Thần sắc Ứng Tinh Quyết không thay đổi: “Vì sao lại hỏi cái này?”

“Chỉ là cảm thấy anh bỗng mất điều khiển rất kỳ quái, trước khi lấy máu nhìn rất bình thường.” Kim Kha đương nhiên sẽ không nói là bởi vì hành vi lỳ lạ của Vệ Tam hôm nay.

Ứng Tinh Quyết lặng thinh đi đến góc tường, cầm lấy một chai nước ngửa đầu uống vài ngụm, môi trắng bệch khô ráo cũng vì thế ướt át. Lúc này anh mới nói lạnh nhạt: “Tôi mất điều khiển hay không thì trường Đế Quốc chắc chắn là quán quân của cả giải.”

“... ” Đáy lòng Kim Kha mắng một tiếng nhưng trên mặt cậu vẫn niềm nở, “Tương lai chúng ta đều nhận chức ở các quân khu, nói không chừng còn có thể hợp tác ở một khu. Thi đấu mà thôi, tình hữu nghị là nhất, tôi chỉ là quan tâm đến sức khỏe của anh.”

“Không phiền cậu quan tâm.” Ứng Tinh Quyết vẫn có bộ dáng lạnh lùng như trước, khác một trời một vực với bộ dáng dễ nói chuyện của em họ anh.

“Tôi biết anh không mất kiểm soát.” Kim Kha đột nhiên nói ra một câu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào anh.

Ứng Tinh Quyết từ đầu đến cuối đều vẫn không thay đổi thần sắc, anh ngước mắt nhìn Kim Kha: “Không rõ cậu muốn biết cái gì nhưng thăm dò quá rõ ràng.”

Kim Kha: “...”

Cuối cùng Ứng Tinh Quyết khẽ gật đầu, xem như khách sáo chấm dứt và đưa tay tắt liên lạc.

Kim Kha ngã xuống giường, tiềm thức cậu đang tự nhủ Vệ Tam rất bình thường. Nhưng hôm nay Vệ Tam không chào hỏi đã đột nhiên rời đi khiến bản thân cậu thấy gì không đúng.

Phòng huấn luyện, Ứng Tinh Quyết khi cúp máy với Kim Kha rồi thì gọi một cú nữa.

“Hôm nay bọn họ đi ra ngoài à?”

“Vâng, năm người trong đội chủ lực cùng nhau đi ra ngoài tới những nơi náo nhiệt tại Sao Phàm Hàn.”

Ứng Tinh Quyết nghe xong những lời này đã cúp máy, đầu ngón tay vô thức đặt trên cổ tay, anh hạ mắt trầm tư.

Cậu ta có tính đa nghi trời sinh, nếu lúc kiểm tra ở bệnh viện có cái gì khả nghi thì lần này nhất định phải tới đó một lần nữa, mà Vệ Tam đương nhiên sẽ đi cùng cậu ta.

Cho nên cuộc gọi tới không hiểu ra làm sao của Kim Kha sẽ liên quan đến Vệ Tam?

Chương 112

“Vô Thường”

“Chỉ cần một ít như vậy?” Ứng Thành Hà đứng bên cạnh quan sát Vệ Tam lấy nấm dịch tím.

“Khớp nối và vỏ ngoài trộn với dịch tím, chuyện sau này tính sau.” Vệ Tam cầm lấy ống đong đặt ở trước mắt lắc lư, chất lỏng màu tím nhạt chậm rãi chảy xuống giống như mày thủy tinh tím, mùi thơm cũng bay ra từ đó.

Ứng Thành Hà bảo quản tốt nấm dịch tím còn lại: “Không dùng cho máy dẫn động và mô-tơ?”

“Không.” Vệ Tam cầm ống đong đặt trên bàn làm việc, “Sau này tìm được thứ tốt thì dùng sau, hiện tại vỏ động cơ và động cơ không có gì đặc biệt.”

Nếu đã có được xương vô tướng, Vệ Tam hy vọng tất cả chất liệu cơ giáp của cô là loại tốt hết, hiện tại trước tiên dùng vật liệu cấp 3S tốt đã đổi được.

“Sau này có cơ hội tôi muốn tìm chất lỏng động cơ thích hợp, thử làm hỗn hợp dịch tím xem có tác dụng gì.” Vệ Tam đưa tay sờ sờ xương vô tướng.

“Thí nghiệm?”

“Ừ.” Mỗi tối Vệ Tam dành thời gian đi theo Ngư Thanh Phi học cơ giáp. Còn có quá nhiều thứ chưa học xong, hiện tại cô chỉ có thể đại khái học được xây dựng khung cơ giáp, những thứ khác còn phải nhờ Ứng Thành Hà ở bên cạnh phụ trợ.

“Kim Kha giúp cậu xin nghỉ, nói cậu ở chỗ tôi thử nghiệm cơ giáp mới.” Ứng Thành Hà đi tới, “Mấy ngày nay không cần huấn luyện.”

“Biết rồi.” Vệ Tam nhìn các loại vật liệu trên bàn làm việc, cô có loại cảm giác người nghèo bỗng giàu, “Động cơ cấp S cậu tặng cho tôi còn đặt ở Sao Sa Đô.”

Ứng Thành Hà bật cười: “Lúc đó cậu là một cấp A lại dám muốn động cơ cấp S.”

Vệ Tam mở bản vẽ ra: “Khi đó chỉ muốn nhìn kết cấu và vật liệu của cơ giáp cấp S, còn động cơ thì chỉ đụng một chút đã bắt đầu chảy máu mũi.”

Làm cho cô nghĩ rằng mình là một đứa cấp A hàng thật giá thật.

“Động cơ cũng là vật liệu do tinh thú cấp S làm ra, cậu tiếp xúc tất nhiên sẽ kích phát dao động cảm giác trong cơ thể.”

Hiện tại Vệ Tam vẫn thỉnh thoảng chảy máu cam như trước, nhưng người xung quanh đã quen rồi.

Bắt đầu từ tối nay đến mấy ngày tiếp theo, Ứng Thành Hà và Vệ Tam về cơ bản chỉ ở lại đây, thậm chí ngay cả dành thời gian ra ngủ cũng không nỡ. Hai người liều mạng thức đêm, Vệ Tam thiết kế xây dựng cơ giáp, Ứng Thành Hà ở bên cạnh quan sát đề phòng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn đi tới cửa mấy lần cũng không dám đi vào quấy rầy, cuối cùng vẫn đến sân huấn luyện luyện tập.

Mãi đến một buổi sáng trước trận đấu, Vệ Tam và Ứng Thành Hà mới hoàn thành việc xây dựng cơ giáp đầu tiên. Ánh mắt hai người mang theo phấn khích nhưng rõ ràng họ đã thức cả đêm trong nhiều ngày nên toàn thân rối tung. Ứng Thành Hà đội một cái ổ gà và quầng thâm cực lớn, Vệ Tam không chỉ có vậy mà cổ áo và ngón tay của cô còn mang theo vết máu khô, mũi còn nhét đống giấy.

Liêu Như Ninh chờ ở cửa nhìn vào bên trong: “Các cậu, đây là... hiện trường vụ án mạng nào à?”

Khắp nơi trên sàn nhà trắng đầy những giọt máu, một số còn bị đế giày giẫm lên.

“Tôi đi ngủ đi.” Mắt Vệ Tam đã muốn híp cả lại. Cô gạt ba người ra từ bên trong và chạy thẳng về phía phòng ngủ.

“Cậu không cho chúng tớ xem cơ giáp á?” Kim Kha ở sau lưng hô.

“Chờ tớ tỉnh ngủ đã.” Khi âm thanh Vệ Tam truyền đến thì cả người của cô đã biến mất.

Ứng Thành Hà cũng không chịu nổi: “Tôi đi đây.”

“Cơ giáp Vệ Tam làm thế nào?” Hoắc Tuyên Sơn hỏi anh.

“Thoạt nhìn rất tốt.” Ứng Thành Hà ngáp một cái rồi cũng chạy đi.

“Hai người cứ kích thích sự thèm thuồng chúng ta.” Liêu Như Ninh chậc chậc một tiếng, “Cái gì gọi là thoạt nhìn rất tốt, bọn họ còn chưa thử à?”

Lời này bị Liêu Như Ninh nói trúng.

Buổi chiều hai người tỉnh lại, xung quanh vẫn bị ba người bên Kim Kha vây quanh.

“Số liệu cơ giáp của các cậu chưa điều chỉnh?” Kim Kha kinh ngạc, “Còn một đêm nữa là chúng mình sẽ đi thi đấu rồi.”

“Chính xác mà nói số liệu cơ giáp của tụi này còn chưa hoàn toàn đo xong.” Ứng Thành Hà, “Không kịp rồi, muốn đo xong một chiếc cơ giáp mới rồi thêm điều chỉnh nữa cũng cần ít nhất hai ngày.”

Trước đây ở Sao Sa Đô, Ứng Thành Hà cải tạo điều chỉnh Chu Giáng cũng mất hơn hai ngày.

“Hiện tại đi huấn luyện luôn là sẽ được thôi.” Vệ Tam hơi đắc ý, “Kẻ hèn này gọi là vừa thợ vừa chiến sĩ không phải để phí công.”

“Nổ đi.” Liêu Như Ninh ngồi xổm bên cạnh ném ra một chữ.

“Cho cậu kiến thức một tí này.” Vệ Tam nhấc bước đi đầu về phía sân huấn luyện.

Bốn người còn lại đi theo phía sau.

Cơ giáp sư bình thường không có cách nào tinh thông điều khiển cơ giáp chiến đấu, không rõ ràng về sự sai biệt rất rõ khi lái cơ giáp, chỉ có thể dựa vào số liệu cơ giáp lúc vận hành nó để tổng kết.

Mà Vệ Tam không chỉ là cơ giáp sư mà cô đồng thời là một chiến sĩ độc lập siêu 3S. Cô tự mình xây dựng thiết kế cơ giáp rồi thông qua tay mình lái cơ giáp là cách nhanh nhất hiểu được phương diện nào của cơ giáp có vấn đề.

Năm người đã đến sân tập.

“Cơ giáp của cậu sẽ không giống như cái chiếc ở Xưởng Đen trước kia chứ?” Liêu Như Ninh hoài nghi nhìn về phía Vệ Tam.

“Cái cơ giáp đó bị sao?” Kim Kha còn chưa từng thấy qua chiếc cơ giáp này.

Liêu Như Ninh giơ tay lên ngăn miệng mình, giọng cũng không nhỏ hơn là bao: “Xấu ẻ!”

“Đó là hành động bất đắc dĩ lúc không có tiền.” Vệ Tam thả cơ giáp của mình ra, “Hiện tại cho cậu xem một chút cái gì gọi là cơ giáp cấp cao.”

Một chiếc cơ giáp đen trắng cao chừng mười mét xuất hiện ở giữa sân huấn luyện, mang theo hình thể thon dài đặc trưng của cơ giáp cỡ trung; bề mặt vỏ cơ giáp sáng bóng mới loáng; bên ngoài khoang cơ giáp có giáp bảo vệ màu trắng; bên đầu gối hai chân có thứ gì đó; đó là chưa kể thậm chí có thể ngửi được như có như không một mùi hương chả biết tên, nhưng cẩn thận ngửi lại thì ngửi không ra.

“Nhìn còn rất ra dáng đó.” Liêu Như Ninh tới gần sờ sờ cơ giáp, “Tên nó là gì?”

Vệ Tam: “Vô Thường”

Kim Kha hỏi cô: “Có ý nghĩa gì không?”

Vệ Tam nhướng mày: “Không có.” Thuần túy bởi vì cơ giáp có màu đen trắng nên cô liền lấy luôn tên Vô Thường.

Hoắc Tuyên Sơn đi tới ngửa đầu quan sát đầu gối cơ giáp này: “Dao găm?”

Vệ Tam gật đầu: “Là roi dao găm tách rời được.”

Cô có chiêu thức lộn xộn, có vũ khí gì thì dùng cái đó nên chẳng kén chọn. Cho nên sau khi thảo luận với Ứng Thành Hà, cô quyết định thêm vũ khí bên cạnh đầu gối.

“Roi dao găm là cái gì?” Kim Kha chú ý tới từ Vệ Tam nói.

Vệ Tam nhướng mày: “Đánh một trận là biết.”

Cô nhảy thẳng lên cơ giáp ngay và hỏi giữa Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh, ai sẽ đến trước.

“Tôi!” Liêu Như Ninh vội vàng tiến lên một bước, nhưng Hoắc Tuyên Sơn đã thả cơ giáp ra và đi vào điều khiển cơ giáp đứng ở trước mặt Vệ Tam.

Liêu Như Ninh: “...” Vì sao lần nào cậu cũng bị Hoắc Tuyên Sơn đoạt trước!

Bên kia Vệ Tam và Hoắc Tuyên Sơn đã đánh nhau. Sân nhà của Hoắc Tuyên Sơn là ở trên không trung thế nên cậu ta ở trên đó tấn công Vệ Tam.

Vệ Tam không lấy ra đao ra, ngược lại trong quá trình né tránh thì cô khom lưng lấy dao găm ở hai bên đầu gối.

Kim Kha và Liêu Như Ninh ở bên cạnh đều khó hiểu, không phải cận chiến thì cậu ấy cầm dao găm hoàn toàn vô dụng.

Hiển nhiên Hoắc Tuyên Sơn phía trên cũng không rõ, cậu ta giơ tay kéo cung, bắn mấy phát tên về phía Vệ Tam không chút nhẹ tay.

Vệ Tam cong môi trong khoang cơ giáp, cô lái cơ giáp nghiêng về phía bên phải, hai tay cầm hai con dao găm vung lên, lưỡi đao ngắn ngủi trong nháy mắt kéo dài biến thành roi rất nhỏ.

Vệ Tam cầm hai cây roi nhỏ, né người đồng thời ném về phía Hoắc Tuyên Sơn giữa không trung. Trong phút chốc cậu ta không ngờ được dao găm còn có thể kéo dài thành roi, mũi tên băng bị roi của cô đánh rơi toàn bộ; thậm chí thiếu chút nữa cậu đã bị roi của Vệ Tam quất tới cây cung trong tay.

Liêu Như Ninh ở bên cạnh nhìn thì hơi thèm muốn: “Vì sao Vệ Tam luôn có những món vũ khí biến hình được?”

“Nếu cậu dùng tốt hết mấy loại vũ khí y như thế thì tôi cũng giúp cậu làm.” Ứng Thành Hà quay đầu nói.

“... Quên đi, tôi vẫn dùng đao.” Liêu Như Ninh bắt đầu dùng đao từ khi biết đi, kêu cậu đổi lấy vũ khí khác hoàn toàn chả bằng đao.

“Không phải là vật liệu quý hiếm gì, roi dao găm dùng du kim pha loãng cộng thêm một chút vật liệu khác, tính kéo dài rất tốt.” Ứng

Thành Hà nhìn hai người còn đang đánh nhau thì chậm rãi giải thích.

Ý tưởng là do Vệ Tam đưa ra nhưng có rất nhiều thứ cô không học được, ví dụ như nên dùng bao nhiêu tỷ lệ du kim pha loãng. Rất nhiều tỷ lệ đều phải dựa vào không ngừng thử nghiệm thăm dò mới biết.

Những thứ này do Ứng Thành Hà làm, anh cung cấp nguyên liệu đã được phối hợp với tỷ lệ tốt cho Vệ Tam, còn cô thì tiếp quản.

Ngoại trừ lúc bắt đầu Hoắc Tuyên Sơn bị roi dao găm làm cho kinh hãi, về sau cậu ta đã mau chóng thích ứng với loại vũ khí này. Vệ Tam cùng cậu ta duy trì một mức độ cân bằng nhất định.

“Đến đây xem cái này này.” Vệ Tam trước tiên hô dừng lại, sau đó đi xuống thảo luận với Ứng Thành Hà đứng bên cạnh về sự khác biệt vừa rồi mình cảm nhận được.

Cơ giáp bắt đầu điều chỉnh từng chút một dựa theo cảm giác của Vệ Tam.

Tiếp theo là Liêu Như Ninh đánh với Vệ Tam. Hai chiến sĩ độc lập 3S luân phiên, Vệ Tam đánh xong một hồi thì bắt đầu thương thảo tiếp với Ứng Thành Hà chuyện làm sao để thay đổi.

Cuối cùng đến hơn một giờ sáng, mấy nhân tài ở đây mới dừng lại.

Vệ Tam ngồi xổm ở góc tường, trán phủ một lớp mồ hôi.

Kim Kha dựa vào bên cạnh đưa cho cô một tờ giấy.

Cô nhận lấy rồi dùng lau trán luôn.

Kim Kha: “... Tớ đưa để cậu lau mũi.”

Vệ Tam sửng sốt, cô đưa tay lau mũi lại thấy một tay đầy máu.

Hoắc Tuyên Sơn ngồi xổm cũng đưa cho cô một tờ giấy: “Bác sĩ còn chưa có phương án xác định?”

Hiện tại Vệ Tam chỉ cần sử dụng cơ giáp 3S qua một lúc là chảy máu cam, vì thế mấy người bọn họ bây giờ cũng có thói quen mang theo giấy.

“Còn chưa.” Vệ Tam lau mũi.

Đang nói, kênh liên lạc của bác sĩ đã gọi tới.

“Gọi cho cháu muộn như vậy, tôi...” Bác sĩ còn chưa dứt lời đã nhìn thấy bên trái phải và phía trên Vệ Tam có mấy cái đầu thò vào màn ánh sáng, thậm chí còn có một cái đầu khác đang từ từ vươn ra từ phía trên bên trái, năm cái đầu đồng loạt nhìn chằm chằm bác ấy.

“... Vì sao cháu không cài riêng tư?” Hơn nữa mấy đội viên chủ lực này không biết cách tránh bị nghi ngờ à? Mối quan hệ có phần thân mật quá đấy.

Vệ Tam chậm rãi đáp: “Quang não cháu không có chức năng này.”

Bác sĩ im lặng một lúc lâu mới mở lời: “Quên đi, nói chính sự. Ngày mai sẽ thi đấu nên cháu ghé tôi một chút, tôi đã tìm được đàn chị cho mình mượn dụng cụ ghi chép thu nhỏ rồi.”

“Dạ được, cháu sẽ đi ngay bây giờ.”

Bác sĩ nhớ lại cái gì đó nên ngay lập tức nói thêm: “Không có giới hạn thời gian, cháu đừng có trèo tường moi cửa sổ của tôi.”

Kênh liên lạc đã tắt, Liêu Như Ninh không hiểu lắm: “Tại sao cậu lại đi moi cửa sổ bác sĩ?”

“Bác ấy bảo tôi chạy qua trong hai phút, sân tập xa như vậy thì chạy tới đã gần hai phút. Tôi dùng thang máy không kịp chỉ có thể moi cửa sổ.” Vệ Tam đứng dậy, “Tôi đi đã.”

“Tôi đi cùng cậu.” Hoắc Tuyên Sơn nói, “Đợi lát nữa cùng nhau trở về.”

“Tôi cũng đi luôn.” Liêu Như Ninh chạy tới xem trò vui.

Kim Kha và Ứng Thành Hà lặng lẽ đứng sau Vệ Tam.

Cuối cùng, Vệ Tam kéo bốn cái đuôi, năm người cùng nhau đi đến tòa nhà y tế.

“Cậu nói xem là thang máy nhanh hay tụi mình nhanh hơn.” Vừa đi đến cửa tòa y tế, Liêu Như Ninh háo hức muốn thử.

Mấy người vừa nhìn thấy ánh mắt Liêu Như Ninh là biết cậu ta đang suy nghĩ cái gì. Một giây sau khi chẳng nói chẳng rằng, ba người lính đồng loạt nhảy lên phía cửa sau, Ứng Thành Hà và Kim Kha chạy vào tòa nhà để đi thang máy.

"Tới ngay." Tỉnh Thê nghe thấy tiếng gõ cửa bèn lập tức đứng dậy đi mở, "Vệ Tam... Tại sao lại là mấy cháu? Con bé kia đâu?"

Kim Kha nâng cằm lên chỉ về phía sau bác sĩ: "Ở chỗ đó."

Bác sĩ đột nhiên quay lại và tìm thấy ba người đang moi cửa sổ mình bên ngoài: "..." Gặp nhiều chắc tối mình thấy ác mộng quá.

"Thang máy nhanh hơn." Ứng Thành Hà nói với Liêu Như Ninh đi vào ở phía đối diện.

Vệ Tam giải thích: "Tụi này chạy thêm nửa vòng tòa nhà, ngày đó tôi tới bằng con đường nhỏ, cách xa thang máy lắm."

"Các cháu nhàn quá muốn điên rồi, ngồi xuống đi." Tỉnh Thê bảo Vệ Tam vén tay áo lên.

Bốn người khác nhìn lom lom vào bác sĩ mà không chớp mắt, đứng bên cạnh như một vị thần giữ cửa.

Bác sĩ: "..."

Vệ Tam ngồi ở bàn, cánh tay lộ ra, Tỉnh Thê dùng cồn lau một chỗ bên trên cổ tay. Bác ấy mở hộp bên cạnh, dùng cái nhíp kẹp ra một thứ nhỏ hơn cái móng tay vài lần.

"Thứ này được đặt dưới da của cháu là có thể theo dõi dữ liệu và ghi lại những thay đổi trong cơ thể của cháu mọi lúc. Đến lúc đó tất cả số liệu sẽ gửi tới chỗ này. Tỉnh Thê ra hiệu cho Kim Kha bên cạnh lấy nhíp, bác ấy lấy ra một con dao phẫu thuật rồi nhẹ nhàng cắt một miếng da nhỏ bên trên cổ tay Vệ Tam, lấy nhíp, đặt thứ nhỏ này vào mô dưới da của cô. Cuối cùng bôi thuốc làm lành vết thương, "Tốt."

"Tại sao bây giờ phải ghi lại số liệu thay đổi cơ thể của Vệ Tam?" Kim Kha hỏi bác sĩ, "Trước đây bác đâu có yêu cầu."

Bác sĩ quay đầu giải thích: "Trước đây còn chưa rõ tình trạng của Vệ Tam, bây giờ kiểm tra phát hiện tình trạng thể chất của cháu ấy vẫn cố định, trước hay sau khi huấn luyện hoàn toàn không có biến động.

Tôi muốn biết khi cháu ấy đối đầu với tinh thú hoặc gặp nguy hiểm, thân thể sẽ thay đổi như thế nào.”

Kim Kha: “Chị của bác là bác sĩ của Ứng Tinh Quyết?”

Tỉnh Thê gật đầu: “Ừ, mới đây chị ấy cũng tới, chắc cháu biết rồi.”

Kim Kha: “Ứng Tinh Quyết cũng đang dùng dụng cụ này theo dõi tình trạng sức khỏe?”

Bác sĩ dừng một chút đáp: “Ừ.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Hắc Bạch Vô Thường đòi mạng! ^

^

Chương 113

“trường Quân sự Damocles bị loại“

Sau khi dụng cụ ghi chép thu nhỏ được lắp vào, Vệ Tam và bốn người xoay người chuẩn bị trở về phòng ngủ. Ngày mai sẽ bước vào sân thi đấu lạnh lẽo và cũng chỉ có bọn họ vẫn đi dạo bên ngoài.

“Chúc tất cả các cháu tất cả thuận lợi.” Bác sĩ đứng ở cửa và nói.

“Chắc chắn thuận lợi.” Liêu Như Ninh vẫy tay, “Chúng cháu còn phải lấy chức vô địch toàn giải trở về.”

“Lần này nếu giành chức vô địch địch trên sân nhà viện Bình Thông, Tông Chính Việt Nhân kia sẽ tức chết.” Vệ Tam nhớ tới ánh mắt của đối phương lần trước thì niềm tin vững chắc đoạt quán quân lại tăng cao.

Vệ Tam thích nhìn bộ dáng người khác tức cô mà chả làm được gì.

Năm người trở lại ký túc xá ngủ một đêm ngon, ngày hôm sau cả bọn thức dậy tập hợp cùng với các trường quân sự khác đến đường đua lạnh lẽo.

“Có phải càng ngày càng lạnh không?” Liêu Như Ninh đứng bên trong máy bay ôm cánh tay run tới run lui.

Không chỉ riêng cậu ta, cũng có một số lượng đáng kể các thành viên đội tuyển trường bắt đầu run rẩy.

Vệ Tam đưa tay dán vào cửa sổ và nhìn ra bên ngoài: “Sương trắng càng lúc càng lớn.”

“Đấu trường lạnh lẽo lạnh gấp nhiều lần so với những nơi khác trên Sao Phàm Hàn vì chỗ đó từng là sông băng. Nhưng khi tới đó chúng ta cần cẩn thận, bởi vì trong đấu trường có không ít mặt nước đóng băng rất mỏng, một khi cơ giáp đứng lên là nứt ngay.” Trên đường đi, Kim Kha một lần nữa cẩn thận nói về những điều cần lưu ý về đấu trường lạnh lẽo cho đội chủ lực và các thành viên đội tuyển trường nghe.

Họ càng đến gần đấu trường lạnh lẽo, nhiệt độ càng thấp, mọi người trong máy bay đã cảm thấy lạnh thấu xương.

“Đến rồi.” Máy bay cỡ lớn cuối cùng từ từ hạ cánh, sinh viên trường Damocles lần lượt đi ra, Liêu Như Ninh trốn ở bên cạnh không nhúc nhích.

Vệ Tam đưa tay kéo cậu ta: “Đi xuống.”

Môi Liêu Như Ninh trắng bệch: “... Tôi không muốn đi xuống.”

Vừa đúng lúc thành viên cuối cùng của đội tuyển trường đi xuống, Hoắc Tuyên Sơn quay trở lại, trực tiếp vòng ra phía sau Liêu Như Ninh rồi đạp cậu ta thẳng ra ngoài.

Liêu Như Ninh chợt đối mặt với thế giới lạnh như băng: “!”

Ngay lập tức cậu ta cảm thấy như hơi thở của mình đã đông cứng lại.

“Sao cậu có lắm chuyện thế?” Kim Kha liếc cậu ta một cái, “Vừa sợ rắn, vừa sợ lạnh.”

Liêu Như Ninh cho hai tay ôm lấy mình, run rẩy: “Là thế giới này thật khủng khiếp, tôi còn là một đứa bé đây này.”

“Nhóc con, đi thôi.” Vệ Tam tiến lên phía trước, bỏ lại một câu.

Năm trường quân sự lớn đều đến lối vào, các giáo viên đứng đó yêu cầu họ cử người đến rút túi chuẩn bị chiến đấu.

“Lần này đến phiên cậu.” Kim Kha quay đầu nói với Liêu Như Ninh ở phía sau.

Liêu Như Ninh sợ hãi nao núng di chuyển qua, trái ngược hoàn toàn với những người khác trong các trường quân sự.

Những trường khác luôn có người cố định để rút các túi chuẩn bị chiến đấu, các phương tiện truyền thông xung quanh nhao nhao chụp ảnh năm người. Không thể không nói, bây giờ trường Damocles đã trở thành một trong những trường quân sự được yêu thích của truyền thông.

Bởi vì mỗi trận đấu của họ có ngón nghề riêng, có chủ đề thảo luận. Giống như cảnh hôm nay, có thể dùng tư thái của các thành viên của đội chủ lực trường Damocles so với các thành viên chủ lực của mấy

trường khác để làm bài viết, bàn chuyện rôm rả một phen.

Liêu Như Ninh lạnh đến mức không chịu nổi, phía trước còn phải xếp hàng, thế là cậu ta dứt khoát lắc lư tại chỗ.

Toàn bộ người xem buổi phát sóng trực tiếp có thể nhìn thấy cậu ta lắc mông, một vòng lại thêm một vòng.

Hạng Minh Hóa theo thói quen đưa tay che mặt: "..." Đám nhóc này hoàn toàn không muốn hình tượng nữa.

Bây giờ ông đã nghĩ thông suốt, không phải vấn đề nằm ở mỗi Vệ Tam mà là bởi mấy người lúc trước lựa chọn Damocles này này, họ chả phải là người tuân thủ quy củ gì.

Ví dụ như bề ngoài Hoắc Tuyên Sơn kế thừa sự trầm tĩnh im lìm của người nhà họ Hoắc, thật ra mỗi lựa chọn của em ấy đưa ra toàn đại diện cho phản nghịch. Nhà họ Hoắc am hiểu dùng cơ giáp hạng nặng thì em ấy dùng ngay cơ giáp hạng nhẹ; người nhà họ Hoắc nhiều năm không có người nhập học trường Damocles thì em ấy sẽ báo danh nơi này.

Ban đầu khi mấy thầy cô dạy em ấy thì em ấy vẫn duy trì phong độ và lễ nghi của con cháu thế gia, bây giờ trải qua chuyện Vệ Tam khởi xướng, em ấy đã hoàn toàn thay đổi.

Lại như Ứng Thành Hà, người nhà họ Ứng đầu tiên chọn trường Quân sự Damocles.

Hạng Minh Hóa bây giờ đã biết, không phải Vệ Tam phá hỏng bọn họ, mà là năm người này ngưu tầm ngưu, mã tầm mã.

Rốt cục đến Liêu Như Ninh rút túi chuẩn bị chiến đấu, cậu ta đã không còn lựa chọn nên đi tới lấy luôn cái cuối cùng.

Cậu lấy nó xong thì quay lại đội chủ lực, mở danh sách trong túi chuẩn bị chiến đấu, ngửa đầu và nhìn: "Cái này..."

"Rốt cục đến phiên Damocles chúng ta xoay người!" Liêu Như Ninh đắc ý nói, "Vận may của thiếu gia là đỏ nhất."

Trường Damocles lần này rút được túi chuẩn bị chiến đấu đầy đủ nhất, thậm chí mỗi người đều có một bộ áo giữ nhiệt hoàn chỉnh, có thể mặc bên ngoài.

Ứng Thành Hà lấy ra một bộ áo giữ nhiệt nhìn một chút: “Là da tinh thú rồi gia công xong là có thể chống đỡ được khí lạnh rõ rệch.”

Không dày, chỉ là một lớp mỏng, nhưng đủ cho họ có nhiều hơn một chút lợi thế so với những người khác.

“Để tôi thử trước.” Liêu Như Ninh kéo áo giữ nhiệt trong tay Ứng Thành Hà, tròng áo lên đầu biểu diễn ngay tại chỗ.

Liêu Như Ninh sau khi mặc xong, cẩn thận cảm thụ một phen: “... Vì sao vẫn lạnh?!”

“Chống không khí lạnh chứ nó không có nhiệt độ.” Ứng Thành Hà lắc đầu, “Giữ cho cơ thể con người không bị mất nhiệt độ, như vậy là đủ.”

Trái lại, các trường quân sự khác không có áo giữ nhiệt, trên thực tế cơ thể họ đã run lên nhưng buộc phải giữ tư thế kiên cường.

Sau khi chuẩn bị xong, trường đầu tiên bước vào cuộc đua lạnh lẽo là trường Đế Quốc, và, trường Damocles một lần nữa xếp hạng thứ năm.

Ứng Tinh Quyết đứng ở phía trước đội ngũ, lần này bên cạnh không có đội hộ tống đi theo, bọn họ đã sớm tiến vào chỗ thi đấu và đi theo sát trường Đế Quốc.

Ánh mắt các thành viên chủ lực của trường quân sự khác đều rơi vào trên người anh. Mỗi người đều muốn kéo anh xuống, chỉ cần Ứng Tinh Quyết có vấn đề, dựa mỗi vào Cơ Sơ Vũ cũng chả đủ để trường bọn họ vượt qua các trường quân sự khác.

Mà Ứng Tinh Quyết bỏ qua tất cả ánh nhìn, dường như tất cả mọi thứ xung quanh chẳng liên quan gì đến anh. Anh hờ hững đi qua lối vào của sân đấu cực lạnh.

Những người khác trong trường Đế Quốc yên tĩnh và nhanh chóng theo sau anh, bước vào đấu trường lạnh lẽo.

Còn đám người Damocles rơi ở vị trí cuối cùng nhìn lần lượt hết trường này tới trường khác đi vào, rồi lại phải chờ thêm một lúc nữa mới di chuyển được.

Nhóm khởi hành thứ tư là của viện Bình Thông. Tông Chính Việt Nhân nhân quay đầu đối mặt thẳng với ánh mắt Vệ Tam, anh ta muốn cho đối phương biết ở trận đấu cực lạnh này, viện Bình Thông mới là vua.

Nhưng lúc Vệ Tam lần đầu tiên đối đầu với Tông Chính Việt Nhân, cô đột nhiên nhắm nghiền mắt lại, còn đưa tay che luôn.

“Cậu làm cái gì vậy?” Liêu Như Ninh thấy động tác khó hiểu của cô.

“Tông Chính Việt Nhân chắc chắn sẽ khiêu khích tôi.” Vệ Tam đưa hai tay che mắt, cô nghiêng mặt nói cho Liêu Như Ninh hay, “Tôi chả nhìn thấy cái gì cả.”

Không phải sợ anh ta khiêu khích, thuần túy là muốn làm Tông Chính Việt Nhân tức chơi.

Mấy người ở Kim Kha bên cạnh nghe vậy bèn tới tấp giơ tay lên che hai mắt mình, một bên nói chuyện như không có việc gì, mà một bên làm động tác sợ hãi, làm người ta tức chết nhưng chả đền mạng được.

Hàm Tông Chính Việt Nhân nghiến cứng, tất nhiên anh ta không thể nắm tay cái tụi này kéo xuống nên chỉ có thể nén một bồ lửa giận rồi quay người, mang theo đội ngũ tiến vào đường đua lạnh lẽo.

“Người ta đi chưa?” Tay Vệ Tam vẫn còn chắn trước mắt.

“Đi rồi.” Hoắc Tuyên Sơn đẩy tay cô xuống, chỉ nhìn thấy thành viên cuối cùng của đội tuyển viện Bình Thông đi vào.

Những người ở trường Damocles sẽ phải chờ nửa tiếng ở đây rồi mới được vào.

Trong buổi phát sóng trực tiếp ở hiện trường, các giáo viên của trường Damocles nhìn vào các sinh viên trong màn ảnh. Trong lòng bọn họ cùng cầu nguyện rằng tất cả mọi người có thể trở lại an toàn lần này.

“Đi thôi.” Kim Kha dẫn đội đi trước, Vệ Tam và Hoắc Tuyên Sơn lần lượt ở hai bên, Ứng Thành Hà ở giữa, Liêu Như Ninh rơi ở phía sau.

Vừa đến gần lối vào, Liêu Như Ninh đã bắt đầu run rẩy: “Lối vào lạnh như vậy thì bên trong trông như thế nào đây trời?”

Mấy thầy cô xem trực tiếp nhìn cảnh cậu ta xỉu xìu thế này thì có chút bất lực, người dân địa phương Sao Sa Đô quá sợ lạnh.

Các giáo viên nhìn sinh viên từ từ bước vào sân đấu cực lạnh, ống kính quay được hết thảy toàn cảnh, thấy cả tất cả các thành viên của Damocles đã đi vào.

Liêu Như Ninh vốn vẫn còn run rẩy ở cửa nay sau khi đứng phía sau Ứng Thành Hà đã không còn bộ dáng rụt rè nào, bàn tay lạnh đến đỏ bừng trực tiếp lộ ra bên ngoài.

Dường như đã thay đổi thành một người khác.

Những người khác ban đầu còn thoi thóp bỗng trở lại dáng vẻ khi tập luyện bình thường cả, không có ngoại lệ, dường như không cảm thấy nhiệt độ giảm đột ngột trong đấu trường lạnh lẽo.

“Cẩn thận dưới chân, băng ở đây không ổn định.” Kim Kha nhắc nhở, “Đừng rơi xuống, nếu...”

Cậu ấy còn chưa dứt lời, một tiểu đội ở cuối đội tuyển trường đột nhiên giẫm nứt mặt băng, đồng loạt rơi xuống.

Nhiệt độ dưới lớp băng quá thấp, một người rơi vào có thể ngay lập tức mất nhiệt, cuối cùng chìm luôn xuống đáy, trong nháy mắt là người đó sẽ bị đóng băng từ bên trong.

Cũng may bọn họ mặc áo giữ nhiệt, mặc dù cảm thấy lạnh thấu xương nhưng vẫn có thể di chuyển.

Các đội gần đó đã cố gắng để cứu họ dậy nhưng bị Kim Kha hét lên: “Tất cả mọi người tản ra bên phải.”

Chiến sĩ độc lập hạng nhẹ dưới mặt băng dẫn đầu đi ra, cô nàng vừa ngã xuống mặt băng đã mở cơ giáp, ở dưới nước chịu đựng cái lạnh thấu xương để tiến vào cơ giáp rồi cho nó bay lên không trung, đồng thời kéo theo chỉ huy và cơ giáp sư tiểu đội.

[COI CHỪNG!]

Tiếng của Kim Kha đột nhiên xuất hiện trong đầu chiến sĩ độc lập hạng nhẹ này. Cô nàng không kịp phản ứng, chỉ dựa vào bản năng điều khiển cơ giáp vớt chỉ huy và cơ giáp sư vào trong ngực.

Dưới mặt băng đột nhiên có một con cá mập khổng lồ nhảy ra, nó phá vỡ khu vực xung quanh, nhảy lên táp về phía cơ giáp hạng nhẹ.

Hoắc Tuyên Sơn xông tới đầu tiên, cậu ta vút lên không bắn cung băng vào thân con cá mập. Chẳng qua cây cung băng thường có thể đóng băng và làm chậm mục tiêu nay lại chẳng có tác dụng với con cá mập khổng lồ.

Chiến sĩ độc lập hạng nhẹ che chở chỉ huy và cơ giáp sư, không có cách nào trở tay, chỉ có thể buông tha bảo vệ chính mình.

Cánh và khoang cơ giáp của cô bị cắn đứt.

Con cá mập khổng lồ táp một cái trúng mục tiêu đã nhanh chóng chìm xuống nước.

Vệ Tam là người thứ hai chạy tới, cô liên tục đạp lên mặt băng chạy tới nơi băng bị phá và lặn thẳng xuống.

Cô giẫm lên thân con cá mập khổng lồ, bỏ lơ nước đá xung quanh, đao lớn cứ thế chém trực tiếp xuống.

Cây đao rơi xuống là đầu của con cá mập khổng lồ bị cắt đứt lìa.

Cô giẫm lên cơ thể của con cá mập sau đó lái cơ giáp đến gần đầu con cá.

Đội ngũ trường Damocles im lặng, tiểu đội gần đó nhanh chóng nâng chỉ huy và cơ giáp sư được cứu lên, trên mặt băng chỉ có một nửa cơ giáp hạng nhẹ, dưới lớp băng bị thủng là màu đỏ máu nồng đậm không phân biệt được là của cá hay của người.

Một phút dài dằng dặc, Vô Thường từ phá băng ra, đi theo còn có hai chiến sĩ độc lập, bọn họ thành công tiến vào cơ giáp.

Vô Thường ôm nửa đoạn cơ giáp hạng nhẹ đi ra rồi dùng một tay kéo khoang cơ giáp đã bị vỡ. Cơ thể bên trái của người lính đó đã bị răng cá mập xuyên thủng, máu chảy không ngừng, thêm chuyện nước đá phía dưới kí.ch thích làm cô nàng muốn nói chuyện nhưng chỉ là phí công hộc máu, thân thể co giật.

Người chiến sĩ độc lập ngửa đầu nhìn Vô Thường, giãy dụa giơ một ngón tay cái lên về phía Vệ Tam bên trong.

Kim Kha chạy tới sờ bên cạnh khoang cơ giáp và ấn nút rời cuộc đấu.

[Đội tuyển trường Damocles có 1 chiến sĩ độc lập bị loại.]

Nhân viên cứu hộ đến ngay lập tức. Vẫn còn gần cửa vào nên họ đến rất nhanh mang theo người chiến sĩ này vào khoang điều trị.

Trường Damocles trong nháy mắt tràn ngập một cảm giác nặng nề, Vệ Tam đi ra từ trong cơ giáp: “Cậu ấy nhất định sẽ không có việc gì.”

Liêu Như Ninh: “Tiếp tục trận tiếp theo, chờ chúng ta lấy quán quân cho cậu ấy xem!”

“Là sơ suất của tôi.” Kim Kha không ngờ chỉ mới vào đã xảy ra chuyện, “Mọi người đề phòng, trên mặt băng có tinh thú, dưới mặt băng cũng có nguy cơ như thế.”

Chương 114

“chém giết cá lớn”

Vừa bước vào mà đã mất một chiến sĩ độc lập của đội tuyển trước mặt đội chủ lực, Damocles rơi vào tình trạng nặng nề chưa từng có.

Các giáo viên bên ngoài sân đấu đột nhiên trở nên căng thẳng, thứ họ lo lắng không phải là những con thú ẩn nấp trong đấu trường mà là tình trạng tâm lý của các sinh viên.

Từ trận đấu đầu tiên cho đến đường đua thung lũng mưa, các em ấy có thể không giành được chức vô địch, nhưng hoàn toàn được hưởng lợi làm sự tự tin không bị ảnh hưởng, thậm chí có thể làm cho viện Bình Thông chịu thiệt thòi.

Mà bây giờ...

Trong cuộc đua, trường Damocles tiếp tục đi về phía trước, lần này đi bộ liên tục trong hai tiếng cũng không gặp lại băng mỏng.

“Phía sau núi băng ở phía trước cách đây không xa có tinh thú.” Kim Kha dừng lại nói, “Dưới mặt băng.”

Họ sẽ xuống nước để chiến đấu.

Liêu Như Ninh đứng lên: “Tôi sẽ đưa họ xuống.”

Kim Kha nhìn chằm chằm cậu ta một hồi: “Dưới mặt băng có 2 con tinh thú SS và 16 con tinh thú cấp A cách nhau trăm mét. Cậu mang theo 50 người trong đội tuyển đi xuống.”

Liêu Như Ninh xoay người: “Ai xuất thân từ Sao Sa Đô thì đi với tôi.”

Rất nhanh đã có 50 chiến sĩ độc lập đi ra khỏi đội ngũ, người thứ 51 đi ra thì bị ngăn lại, về sau những người khác không còn được liệt kê.

Liêu Như Ninh và 50 binh sĩ của trường tiến vào cơ giáp, chạy về phía trước. Họ chạy đến vị trí Kim Kha đã nói, cùng nhau đạp vỡ băng và chìm vào nước.

...

Kim Kha và những người khác đứng tại chỗ chờ đợi, gió lạnh thổi trong đấu trường lạnh lẽo mang theo những hạt tròn màu trắng, là nước trong không khí đóng thành băng. Nó đập vào mặt mọi người đau đớn nhưng không ai di chuyển.

Ánh mắt mọi người lướt qua tảng băng trôi nhô lên phía trước, họ đang chờ đợi Liêu Như Ninh và 50 chiến sĩ độc lập đội tuyển trường xuất hiện.

Họ đứng ở đây chẳng tham gia trận chiến. Ngoại trừ Kim Kha nửa quỳ xuống đất đặt một tay trên băng để sử dụng cảm giác, thiết lập một rào cản cho những người chiến đấu dưới nước, những người khác không thể nhìn thấy tình hình Liêu Như Ninh và những người khác bên dưới. Họ chỉ có thể ngửi thấy mùi máu tươi mờ nhạt trong không khí lạnh lẽo.

Tin tốt duy nhất là không có tin tức, không có âm thanh phát sóng nào.

Ba mươi phút sau, Liêu Như Ninh mang theo 50 chiến sĩ của đội tuyển trường từ từ xuất hiện trên núi băng.

[Trường Quân sự Damocles chém giết 2 con tinh thú SS, 16 con tinh thú cấp A. Lặp lại...]

Nhiều người trong số họ còn có băng đóng lại trên người, rõ là sau khi ướt trong nước vừa lên bờ đã bị đóng băng. Chẳng qua Liêu Như Ninh và 50 chiến sĩ của đội tuyển trường phía sau chả run rẩy tí gì, dường như hoàn toàn chẳng biết lạnh là sao.

Các giáo viên xem trực tiếp ở hiện trường đều thở phào nhẹ nhõm, những sinh viên này xem chuyện xảy ra khi nãy là động lực.

“Tiếp tục đi về phía trước.” Kim Kha đứng dậy nói.

Cậu ấy vừa dứt lời, mấy phương hướng nơi xa đồng thời có chùm sáng bay lên và tiếng loa phát thanh.

Trong những giờ tiếp theo đi đường của đội Damocles, tiếng thông báo về viện Bình Thông vang lên gần như mỗi nửa tiếng, thậm chí vượt qua trường Quân sự Đế Quốc.

Viện Bình Thông lần này phát huy hết ưu thế sân nhà của mình.

“Chúng ta đi vòng quanh con đường này.” Kim Kha chỉ vào bản đồ.

Cậu nói rằng nửa đầu của tuyến đường là đầy băng, sau khi đi qua sẽ thấy viện Bình Thông hiện đang tập trung về hướng này.

“Ý cậu là chúng ta sẽ tới đó chặn trước bọn họ?” Hoắc Tuyên Sơn hỏi cậu.

Kim Kha gật đầu: “Viện Bình Thông đã quen thuộc với hoàn cảnh này, đi theo con đường của bọn họ nhất định sẽ tốt hơn.”

Cướp trước mặt họ, giế.t chết các tinh thú xung quanh, có được tài nguyên.

“Nhưng chúng ta sẽ luôn phải đi trên mặt băng nửa hành trình.” Ứng Thành Hà, “Sẽ phải đối mặt với các cuộc tấn công từ cả hai phía, thêm chuyện nhiệt độ trên băng thấp hơn nữa.”

“Tôi biết.” Kim Kha nắm chặt bản đồ, “Cậu tính xem chuyện cơ giáp.”

Rõ ràng là con đường ban đầu của Kim Kha không phải là tuyến này, bây giờ cậu đột nhiên thay đổi, thật khó để nói không phải vì những gì đã xảy ra ở lối vào trước đó.

Tuy nhiên chẳng ai trong đội ngũ trường Damocles phản đối.

Hiện trường trực tiếp

“Không biết tính cách chỉ huy chính của trường các anh là tốt hay xấu.” Giáo viên dẫn đội South Pasadena nói với Hạng Minh Hóa, “Hiện tại mặc dù biến chuyện đội viên bị loại thành lực lượng phẫn nộ, nhưng mức độ nguy hiểm bây giờ tăng vọt, tỷ lệ thắng bại càng không thể xác định.”

“Em ấy là chỉ huy chính, em ấy làm chủ.” Hạng Minh Hóa tựa lưng vào ghế, “Những người cùng đội khác không phản đối là được.”

Giáo viên dẫn đội của South Pasadena không cần nói thêm nữa, ông có thể nói gì giờ? Giáo viên trường Damocles của tụi nó không đặt thắng bại trong tâm trí, mấy ông nói nhiều cũng vô dụng.

Đội quân Damocles trong cuộc đua bắt đầu chỉ đi bộ trên băng, tuyến

đường này nhanh hơn hẳn, và tất nhiên tinh thú ẩn dưới băng để đánh lén cũng nhiều hơn.

Lại thêm chuyện chả biết lúc nào mặt băng sẽ đột nhiên vỡ, nên từ lúc khởi hành cho đến bây giờ, đã có một số đội đột nhiên rơi xuống nhưng nào có ai bị loại vì cái này. Mặc dù khi rơi xuống gặp tinh thú dưới mặt băng, họ cũng có thể dùng tốc độ nhanh nhất phối hợp che chở chỉ huy và cơ giáp sư đi ra. Thời gian huấn luyện lâu như thế của chiến sĩ độc lập trước đây rốt cục cũng phát huy tác dụng.

“Vệ Tam.” Hoắc Tuyên Sơn ở giữa không trung nhắc nhở.

“Biết rồi.”

Tại thời điểm này, hai người ở phía trước đội, cách xa phần lớn mọi người tầm 5km.

Bọn họ phụ trách thanh lý tinh thú cấp cao phía trước.

Hoắc Tuyên Sơn bay trên không trung xuyên qua sương trắng, quan sát động tĩnh dưới lớp băng; một số mặt băng trông mỏng hơn là bởi vì có tinh thú trốn ở phía dưới.

Vệ Tam nghe thấy lời cậu ta nhắc nhở bèn trực tiếp thả cơ giáp ra, một tay cầm đao lớn cắm nó thẳng vào dưới mặt băng và hơi chuyển động cán đao.

Mặt băng lấy thân đao làm tâm điểm, nó dần nứt, tạo ra tiếng rắc rắc làm người khiếp sợ.

Giây tiếp theo, một con cá khổng lồ vọt lên, miệng nó đầy răng sắc nhọn cắn về phía Vệ Tam.

Cô lăn ngay tại chỗ, dùng tay chống đất.

Cá lớn nhìn thấy động tác vụng về của cơ giáp thì trong mắt lóe lên hưng phấn, nó cảm giác mình lập tức cắn đứt được cơ giáp.

Hoắc Tuyên Sơn giữa không trung đột nhiên lao xuống, cậu dùng hai tay bắt lấy con cá khổng lồ, ráng sức đưa một nửa thân thể nó lên mặt nước.

Vệ Tam nhanh chóng tiến lên rút đao lớn ra, vung đao chém thẳng vào bụng con cá khổng lồ đã lộ ra khỏi mặt băng.

Đao lớn lách mình chém ngang trên mặt băng, bởi vì tốc độ quá nhanh, thậm chí còn vẽ ra những bông hoa tuyết.

Tất cả mọi thứ xảy ra quá nhanh, khán giả trước ống kính trực tiếp chỉ có thể nhìn thấy đại khái: Vệ Tam cắm đao lên mặt băng, cá khổng lồ xuất hiện cắn cô, Hoắc Tuyên Sơn giữa không trung đột nhiên lao xuống bắt lấy con cá khổng lồ, Vệ Tam rút đao một tay và quét qua mặt băng, con cá khổng lồ bị cắt thành hai phần ngay. Ngay sau đó mặt băng nứt ra, không cách nào cho cơ giáp đứng thẳng, tay Hoắc Tuyên Sơn vứt bỏ nửa thân thể của con cá lớn và bắt lấy cơ giáp Vệ Tam, không để cô chìm xuống nước. Vệ Tam cầm đao, cắm nó vào chỗ nào đó trong nước.

Hoắc Tuyên Sơn ở giữa không trung dùng hai tay nắm lấy Vệ Tam, mà đao Vệ Tam cắm vào nửa con cá còn lại. Hai người mang theo nửa thân cá rời khỏi mặt băng vỡ vụn và rơi xuống chỗ khi nãy cậu ta vừa ném nửa thân con cá khổng lồ.

Từ đầu đến cuối, thậm chí ít hơn một phút.

Một con cá khổng lồ, tinh thú cấp SS, đã chết trong tay của họ.

"... Chiếc cơ giáp mới này không phải là lần đầu tiên Vệ Tam dùng à?" Tập Hạo Thiên nhìn hai người trong màn hình thì thật sự nghi hoặc. Ông thấy lần này Vệ Tam thay đổi cơ giáp mới nghe nói có dùng nấm dịch tím, cũng không chiếm được bao nhiêu chỗ tốt. Dù sao đây cũng là một cái cơ giáp mới tinh, còn cơ giáp của những người khác đã được sử dụng ít nhất mười năm.

Ngư Thiên Hà cười cười: "Em ấy là một người xuất thân từ một ngôi sao vô danh, lúc trước dùng Chu Giáng cũng mới bao lâu? Một học kỳ? Cũng không kém ai cả."

"Như vậy, tôi thừa nhận Vệ Tam gần như có cùng trình độ với Cơ Sơ Vũ và Tông Chính Việt Nhân." Tập Hạo Thiên nhìn chằm chằm Vệ Tam và Hoắc Tuyên Sơn, "Bọn họ phối hợp cũng không tệ." Cứ như vậy đã xuống nước làm tiêu hao năng lượng.

Trước đây Tập Hạo Thiên vẫn không coi trọng Vệ Tam, chiêu thức của em ấy quá loạn, không có quy tắc và ý thức chiến đấu không đủ. Nhưng hiện tại ông vừa nhìn thì hình như cũng không phải như vậy.

Chương 115

“sinh viên, khó tránh khỏi phát cuồng một chút”

Khi trường Quân sự Damocles chọn nửa lộ trình đầu tiên đi trên mặt băng, trường Đế Quốc cũng chọn một con đường có độ khó cao. Thung lũng băng có khoảng cách ngắn, là dấu vết của nơi đã từng là sông băng để lại, ngọn núi to nứt toác vẫn còn được bao phủ bởi một lớp băng dày ở mặt ngoài đến tận bây giờ.

“Theo thông báo của điểm giám sát Sao Phàm Hàn, đợt rét đậm sẽ đến sớm, cho nên chúng tôi rút ngắn thời gian thi đấu lần này xuống bảy ngày. Các trường quân sự phải bức thiết đi ra vào ngày thứ 7, nếu không sẽ đối mặt trực diện với đợt rét đậm.” Ngư Thiên Hà giải thích với khán giả xem trực tiếp, “Tin rằng rất nhiều người ở đây sẽ rõ ràng hơn tôi về sức mạnh của đợt rét đậm. Đường đua lạnh lẽo là khu vực trung tâm xảy ra đợt rét đậm, một khi gặp phải, bọn họ hoàn toàn không có khả năng ra ngoài.”

Khán giả xem phát sóng trực tiếp bàn tán sôi nổi. Mặc dù trước đó toàn bộ cư dân của Sao Phàm Hàn đều nhận được thông báo về đợt rét sắp tới, và biết chuyện tạm thời cắt đứt giao thông với các ngân hà xung quanh, nhưng bọn họ sẽ tích trữ đồ đạc, nghỉ ngơi ở nhà, chỉ coi như là nghỉ phép từ trước đến nay khi đợt rét đậm đến. Bây giờ bị Ngư Thiên Hà nói như vậy thì bọn họ mới giật mình phát hiện ra sự đáng sợ của đợt rét đậm, ngay cả những sinh viên trường quân đội này cũng không thể thoát khỏi.

Ứng Nguyệt Dung bổ sung: “Trường Đế Quốc chọn con đường này là vì không muốn từ bỏ cơ hội tranh thủ tài nguyên. Ngược lại, trường Samuel và trường South Pasadena lần này lựa chọn ổn định hơn, bọn họ đi theo con đường an toàn nhất nhưng xa xôi. Hai trường quân sự nhẹ nhàng ra trận, thường xuyên chuyển trạng thái cơ giáp để đi đường. Theo số liệu được ban tổ chức phát hiện cách đây nửa tháng, tinh thú ở hai con đường này xem ra cũng ít, tương đương với chuyện bọn họ từ bỏ lần đạt được tài nguyên trong lần tranh tài và chỉ theo đuổi thứ hạng.”

Ngư Thiên Hà tiếp tục: “Viện Bình Thông hiển nhiên rất quen thuộc với hoàn cảnh nơi này, con đường bọn họ đi thuộc phạm vi giữa nhưng lại có tinh thú nhiều nhất. Không biết ai trong năm trường quân sự có thể dẫn đầu về về đích.”

Từ lựa chọn đường đi của năm trường quân sự thì có thể thấy vị trí của họ. Trường Đế Quốc vừa muốn có tài nguyên lẫn tốc độ, họ có niềm tin tuyệt đối vào sức mạnh của mình.

Đội quân của tiếp theo của South Pasadena và Samuel thì trực tiếp từ bỏ tài nguyên. Còn cái nhóm những năm gần đây mãi luôn đảo quanh hoặc hạng hai hoặc hạng cuối, trường Quân sự Damocles, năm nay lại có hành vi khó lường ở mấy trận đấu, lần này họ lại chọn luôn tuyến đường bằng mặt băng có độ khó cao để đi ở đường đua lạnh lẽo.

Chỉ trong ngày đầu tiên, đám người này giống như một kẻ điên phá hoại, bất cứ nơi nào cũng không buông tha tinh thú, băng không vỡ thì bọn họ tự chọc thủng rồi lội xuống nước để tìm kiếm tinh thú.

Khán giả nhìn qua lại mấy trường quân sự muốn hoa mắt, tiếng phát thanh cũng vang lên hết lần này đến lần khác.

[Trường Quân sự Đế Quốc, trường Quân sự Damocles thêm viện Bình Thông điên rồi, ngày đầu tiên đi vào mà đã vậy.]

[Càng gần thời gian đợt rét đậm thì tinh thú càng muốn trốn đi. Nếu muốn có được tài nguyên thì bây giờ liều mạng giết tinh thú mới là giải pháp đúng. Lần này ba trường quân sự muốn tranh quán quân, khó tránh khỏi làm chuyện dữ dội.]

[Trường Quân sự Damocles cũng rất thú vị, từ lúc bắt đầu chỉ có bốn thành viên chủ lực 3S giờ biến thành toàn bộ đều 3S. Cơ giáp của Vệ Tam nọ giờ lại đổi, nghe nói có thể đạt tới hiệu quả siêu 3S, hoàn toàn có thể tranh vị trí thứ nhất với hai trường quân sự kia.]

[Chỉ có thể nói rằng các trường quân sự lâu đời có nền tảng, tìm thấy cơ hội là đứng dậy được ngay.]

[Thôi đi cha, trường Damocles lâu đời thì lâu đời thật nhưng nền tảng ở đâu ra? Mấy người có rảnh thì dạo một vòng mấy trường lớn thử coi. Cái trường này rách nát, sân thể dục có vài chỗ bị cơ giáp sinh viên làm hỏng còn không nỡ bỏ tiền sửa.]

[Ở địa phương Sao Sa Đô có rất nhiều sinh viên đăng ký vào các trường khác, tất cả mọi người đã đi rồi.]

[Vẫn còn tốt mà, tôi là giáo viên địa phương Sao Sa Đô, tháng này trường chúng tôi có cho điền nguyện vọng, mấy đứa nhóc chủ yếu

chọn trường Quân sự Damocles.]

[Đàn chị Vệ Tam là phá nhất! Tôi chắc chắn sẽ đi đến trường Damocles trong năm nay!!]

[Bạn ở trên là sinh viên dự bị? Mau đi huấn luyện chứ tới xem trực tiếp làm gì?]

...

“Tối nay nghỉ ngơi ở đây.” Kim Kha đi xuống từ tảng băng trôi bên trái, “Gần đây tạm thời không có tinh thú.”

Đội Damocles đang dừng lại ở một nơi xung quanh đầy tảng băng trôi, băng dưới chân đã hoàn toàn đóng lại, dù có găm đao vào rút ra cũng chẳng ảnh hưởng đến bên cạnh.

Các tiểu đội lấy lều ra khỏi túi chuẩn bị chiến đấu, đóng quân tại chỗ.

Trên mặt băng có một lớp sương trắng lạnh lẽo dày tựa như chất lỏng, các sinh viên quân sự mặc dù mang ủng quân đội dày và cao nhưng vẫn có thể cảm thấy gió lạnh thấu xương; đó là chưa kể đến việc đóng quân trong lều vải, khi ngủ chính là ngủ trên băng.

“Tại sao ban tổ chức không phát lều có chất lượng tốt hơn tí nhở?” Vệ Tam bước ra từ trong lều, cả người cô choáng váng. Cô còn tưởng rằng lều vải có thể chống lạnh, kết quả vừa nằm xuống là luồng khí lạnh kia đã chui tọt vào xương.

Liêu Như Ninh ngồi xổm bên cạnh nửa phần tảng băng trôi, nói hướng phía Vệ Tam bên dưới: “Bọn họ nói cho hay là rèn luyện tụi mình đấy.”

Hoắc Tuyên Sơn chậm rãi bổ sung: “Hiện tại người của quân khu đi lại sẽ mang theo khoang con nhộng có thể chống đỡ các loại hoàn cảnh khắc nghiệt bên ngoài, ở một mức độ nào đó còn phòng ngừa tinh thú tấn công được.”

Đứng bên ngoài có khí lạnh ép người, bên trong lều mặc dù ngăn trở gió lạnh bên ngoài nhưng từ trên mặt băng liên tục có hơi lạnh bốc lên cũng làm cho người ta không ngủ được. Kim Kha cũng không có cách nào giải quyết vấn đề này, chỉ có thể cho mọi người xem rồi tự tính.

Vệ Tam nhảy nhót mấy cái rồi cùng Liêu Như Ninh ngồi xổm trên một nửa tảng băng trôi, vừa đúng lúc chỗ lõm xuống trên tảng băng đã ngăn cản phần lớn khí lạnh.

“Tất cả chúng ta mà còn lạnh như vậy thì họ thậm chí còn khó chịu hơn.” Liêu Như Ninh nhìn các thành viên của đội tuyển trường bên dưới, thể chất cấp S và cấp A khác nhau quá nhiều.

“Kiên trì vài ngày là ra ngoài được rồi.” Vệ Tam xoa xoa tay và hà hơi, “Ngày mai tìm thêm chỗ có tinh thú, đánh nhau sẽ không còn lạnh vậy nữa.”

“Kim Kha có thể chịu đựng được không? Cậu ta còn thảm hơn cấp A.” Liêu Như Ninh sợ lạnh có hơn phân nửa nguyên nhân là do vấn đề tâm lý. Kim Kha là chỉ huy 3S, đợt rét đậm ảnh hưởng trực tiếp đến cảm giác của cậu ấy, gần đây cũng gián tiếp gây tổn hại cho thân thể.

Với đôi môi dưới đã chuyển sang tím tái, Kim Kha vẫn đang quan sát vị trí của tất cả mọi người, tìm điểm phòng thủ thích hợp nhất.

“Trước khi đi vào, năm chỉ huy chính đã được uống thuốc bổ sung nên có thể giảm bớt tác động của đợt rét đậm ở một mức độ nhất định.” Vệ Tam cúi đầu nhìn vào tảng băng dưới chân, đó là tảng băng trôi thuần túy, không có vật chất nào ngoại trừ băng.

Cô nhìn về phía gần đây, một số tảng băng trôi đột ngột nổi lên đúng dịp găn chặn hơn một nửa khí lạnh thổi tới.

Khi tất cả mọi người ổn định là bầu trời đã hoàn toàn tối tăm, Vệ Tam và Liêu Như Ninh không đi xuống khỏi tảng băng trôi mà ngồi xổm ở đây nghỉ ngơi.

Đường đua lạnh lẽo dần dà yên tĩnh, khán giả coi trực tiếp các trường quân sự đã chuẩn bị nghỉ ngơi, còn khán giả xem trực tiếp ở hiện trường cũng ngủ gà ngủ gật chẳng ít; người giải thích thay phiên nhau trông coi cũng chẳng mở miệng nói chuyện nữa, họ chỉ nhìn màn hình của các trường quân sự.

Vệ Tam không ngủ, cô chuyển đến một tảng băng trôi khác ngồi xổm tiếp tục canh gác đêm, thuận tiện nhớ lại những thứ Ngư Thanh Phi chỉ dạy. Khi cô tiến vào trạng thái này, ánh mắt đã có vẻ hơi tán loạn.

Giải Vũ Mạn nghỉ ngơi buổi chiều, nửa đêm trở lại giao ca với Hạng Minh Hóa. Cô ấy thấy Vệ Tam có hai mắt vô thần đang ngồi trên tảng băng trôi: "Đây là em ấy nghỉ thiếp hay không ngủ vậy?"

Hạng Minh Hóa lắc đầu: "Bên cạnh vẫn còn Hoắc Tuyên Sơn, chắc là không có việc gì."

Hai người vừa định thay ca, trường Đế Quốc bên kia đã có hành động khác lạ, họ bị tinh thú tấn công.

Hạng Minh Hóa dừng bước, quay lại xem ống kính quay trực tiếp của trường Đế Quốc.

"Làn sóng tinh thú nhỏ." Tầm mắt Giải Ngữ Mạn rơi vào trên người Ứng Tinh Quyết ở giữa trường Đế Quốc. Những tinh thú này quá gần, chẳng lẽ em ấy không có phát hiện từ trước?

Hiển nhiên thầy cô bên trường Đế Quốc cũng tỉnh táo lại toàn bộ. Họ cau mày nhìn sinh viên tiến vào cơ giáp vật lộn với bầy tinh thú trong đấu trường.

"Em ấy bị ảnh hưởng rất nghiêm trọng đợt rét đậm?" Giải Ngữ Mạn nhíu mày, nếu không lấy năng lực Ứng Tinh Quyết tuyệt đối sẽ không để mặc cho một làn sóng tinh thú nhỏ tới gần mới nhắc nhở.

"Có thể." Hạng Minh Hóa đứng ở trước bàn, "Em ấy thoạt nhìn còn tồi tệ hơn so với trạng thái của mấy chỉ huy chính khác."

Dù bên phía giáo viên dẫn đội trường Đế Quốc không lên tiếng, nhưng biểu hiện trên khuôn mặt đã cho thấy việc không hài lòng, đây là lần đầu tiên họ bị động như vậy.

"Rốt cuộc vẫn là sinh viên, luôn có lúc sai lầm." Giáo viên dẫn đội của viện Bình Thông đột nhiên an ủi các giáo viên của trường Đế Quốc bên cạnh.

Sinh viên? Trong trận đấu, tất cả mọi người có thể sử dụng lý do này để giải thích riêng chỉ có mỗi Ứng Tinh Quyết là không thể. Từ khi anh tham gia vào trận Huyễn Dạ đó thì chẳng còn đơn giản là "sinh viên."

Đội tuyển trường dẫn đầu chạy tới chống cự với tinh thú, Hoắc Kiếm đối phó với tinh thú cấp cao, Tư Đồ Gia và Cơ Sơ Vũ che chở cho

Ứng Tinh Quyết và Công Nghi Giác.

Ứng Tinh Quyết hờ hững nhìn tinh thú đối diện, từng bước từng bước đi về phía bên kia.

Mỗi bước đi của anh là một con tinh thú đột nhiên gã xuống. Anh đi thẳng đến vùng biên của trận chiến và dừng lại, giơ tay lên hư không bóp lại, làm tất cả tinh thú cảm thấy như có thứ vô hình tấn công, trong nháy nhắt chúng đã gã xuống.

Không ít thành viên đội tuyển trường vừa mới tiến vào cơ giáp đang chuẩn bị chiến đấu bỗng ngạc nhiên nhìn tinh thú đỗ xuống trước mặt mình, ách cả tiếng.

“Nghỉ ngơi tại chỗ.” Ứng Tinh Quyết buông tay xoay người, dường như chỉ làm một chuyện không thể bình thường hơn.

Hoắc Kiếm thu kiếm, đi ra từ trong cơ giáp, tiếp tục đứng bên cạnh Ứng Tinh Quyết.

Một sự im lặng trong hiện trường trực tiếp.

Các giáo viên trường Đế Quốc vừa rồi còn cảm thấy tức giận nay trong lòng đã thở phào nhẹ nhõm. Giáo viên dẫn đội quay đầu nói với giáo viên vừa mở miệng của viện Bình Thông: “Sinh viên, khó tránh khỏi phát cuồng một chút.”

Các giáo viên tại viện Bình Thông: “...”

“Thật không biết trận Huyễn Dạ lúc trước có cảnh tượng gì.” Hạng Minh Hóa nhìn Ứng Tinh Quyết trong màn hình thì hơi cảm khái.

Quân khu 5 là thế lực bên phía Đế Đô còn trường Damocles từng là người kỳ cựu; hai bên mơ hồ đối lập, hiển nhiên không chiếm được hồ sơ chiến dịch quan trọng như vậy.

“Những người khác cũng đang trưởng thành.” Giải Ngữ Mạn ngồi xuống, “Dạng người như Ứng Tinh Quyết chỉ để ví dụ, bao nhiêu năm mới được một.”

Hạng Minh Hóa bỗng nhiên hạ giọng cười cười: “Vệ Tam cũng là một trường hợp.”

Những người từ các trường khác trong cuộc đua đã bị đánh thức bởi

tiếng phát thanh, họ nhìn vào chùm sáng bắn lên từ trường Đế Quốc với những suy nghĩ khác nhau.

“Bọn họ không cần ngủ?” Vệ Tam nhảy xuống từ trên tảng băng và đi tới bên cạnh Kim Kha nói, “Bằng không chúng ta cũng đi tìm tinh thú.”

Kim Kha liếc cô một cái: “Buổi tối khuya khoắt thì nghỉ ngơi cho tốt.”

“Hiện tại trường Đế Quốc chém giết tinh thú còn nhiều hơn viện Bình Thông nữa.” Vệ Tam ngửa đầu nhìn chỗ chùm sáng bay lên, “Chúng ta còn kém một chút.”

“Ngày mai tiếp tục cố gắng, bây giờ đi nghỉ, cậu đừng trông coi nữa.” Kim Kha mở miệng tiếp.

“Không canh đêm, chẳng qua tớ không ngủ được.” Vệ Tam thở ra một làn hơi trắng, “Càng ngày càng lạnh.”

“Nếu tốc độ nhanh thì tối mai chúng ta có thể ra ngoài đuổi tới trước mặt viện Bình Thông.” Kim Kha cũng không ngủ được, nhắm mắt lại chỉ thấy toàn là tuyến đường bản đồ.

Phía viện Bình Thông.

Tất cả các thành viên có trạng thái tốt hơn một chút so với các sinh viên quân sự khác, có thể ráng ngủ được trong lều.

Sau khi nghe tiếng loa phát thanh vào thời điểm này, mấy thành viên của đội chủ lực bước ra khỏi lều và nhìn theo hướng chùm tia.

“Trường Đế Quốc có tốc độ rất nhanh.” Lộ Thời Bạch không có gì bất ngờ.

“Damocles có ý gì đây?” Tông Chính Việt Nhân hỏi.

Cả ngày hôm nay, hướng của chùm tia sáng thuộc về Damocles mãi nằm trong vùng mặt băng.

“Bọn họ muốn đi tắt tới trước mặt chúng ta.” Lộ Thời Bạch đoán trúng ý định của Kim Kha, “Lá gan đủ lớn.”

Tông Chính Việt Nhân quay đầu nhìn thoáng qua các thành viên trong đội: “Ngày mai tăng tốc độ đi về phía trước, trời càng ngày càng

lạnh.”

Ngay cả những người trong viện Bình Thông còn bắt đầu cảm thấy không thoải mái.

Chương 116

“đợt rét đậm ở phía trước”

Sáng sớm hôm sau, đội ngũ trường Damocles đã tiếp tục hành trình.

“Tại sao đến lượt tụi mình tranh tài thì đợt rét đậm đến sớm!” Liêu Như Ninh ngửa đầu oán giận, cậu ta cảm thấy hơi mình thở ra có thể đóng băng trong nháy mắt.

Mặt những người khác không bày tỏ gì nhưng trong lòng đều đồng ý với lời nói của cậu ta. Trời quá lạnh, họ cũng mặc quần áo giữ nhiệt nhưng hoàn toàn không đủ.

Đội ngũ nhanh chóng chạy đi, một buổi sáng trôi qua không gặp được tinh thú, dưới mặt băng cũng không thấy có tinh thú tập kích, thậm chí ngay cả tảng băng trôi có thể chặn gió lạnh cũng biến mất, chỉ có cánh đồng băng mênh mông vô bờ.

“Cảm giác nơi này đã không còn tinh thú nữa.” Liêu Như Ninh nói nhiều, đi lâu như vậy nhịn không được nói tiếp, “Có phải quá lạnh nên tụi nó trốn hết rồi.”

Kim Kha nhìn xung quanh các thành viên: “Cho dù có tinh thú hay không thì chúng ta sẽ tiếp tục đi, nhanh chóng ra khỏi cánh đồng băng này.” Cứ tiếp tục cái đà này, họ không ngơ ngẩn nổi bảy ngày trong đây.

Nhiệt độ trong đấu trường quá thấp, thiết bị quá ít, nếu có khoang con nhộng thì bọn họ còn chèo chống được một thời gian, còn bây giờ thì hoàn toàn không xong.

Đợt rét đậm quả nhiên danh bất hư truyền.

Đồng thời, hai trường quân sự chọn một tuyến đường ổn định là South Pasadena và Samuel cũng cảm thấy nhiệt độ càng ngày càng thấp hơn.

“Chém giết tinh thú còn chưa nhiều bằng đường đua gò đồi.” Vẻ mặt Shaω Eli không tốt, “Ba trường quân sự kia giết bao nhiêu rồi?”

“Nhiệt độ bây giờ càng ngày càng thấp, hiệu suất cơ động của cơ giáp cũng không ngừng giảm xuống. Thay vì chúng ta mạo hiểm, chi

bằng an ổn chiếm được vị trí.” Cao Học Lâm suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng đưa ra một quyết định táo bạo, “Dùng hết trạng thái cơ giáp, chúng ta bay tới đích.”

“Trạng thái cơ giáp cho toàn bộ thành viên?” Jill Gil Wood do dự, “Sẽ tiêu thụ rất nhiều năng lượng, đội chủ lực của chúng ta đã tốn rất nhiều năng lượng ở đường đua thung lũng mưa rồi.”

Cao Học Lâm nhìn cô nàng một cái mới nói: “Hơn nữa nhờ phúc của trường Damocles, chúng ta cũng nhận được không ít năng lượng ở đấu trường trước, đủ để chống đỡ trạng thái cơ giáp cho toàn bộ thành viên. Trước mắt không rõ tình huống thi đấu phía sau, trước tiên chiếm được thứ hạng này rồi bàn.”

Trận này có tình hình rất phức tạp, thay vì họ lên kế hoạch cho các trận đấu tiếp theo, chẳng bằng phấn đấu cho mỗi trận đấu bây giờ.

“Đi thôi.” Tập Ô Thông dẫn đầu đi vào cơ giáp.

Mục tiêu của năm trường quân sự là như nhau nhưng các tuyến đường và lộ trình khác nhau. Từ bản vẽ mặt phẳng ở hiện trường trực tiếp có thể thấy được, hai trường quân sự đã bật trạng thái cơ giáp, vội vã đến đích.

“Có phải sương mù càng lúc càng lớn không?” Giải Ngữ Mạn nhíu mày nhìn màn hình trực tiếp của trường Damocles và nói.

Hạng Minh Hóa nhìn kỹ một hồi mới xác định: “Lớn đấy, có thể bởi vì đợt rét đậm sắp tới.”

Mí mắt Giải Ngữ Mạn giật giật vài cái, không biết vì sao bà nhìn những đám sương trắng này là trong lòng dần dần nôn nóng: “Bọn họ phải nhanh chóng rời khỏi cánh đồng băng, đợt rét đậm đang càng ngày càng gần...”

“Tách!”

Một ống kính tại trường Damocles đột nhiên nứt ra và hình ảnh của nó ngay lập tức tối xuống, như thể đó là tín hiệu. Kế đó tất cả các máy quay ở vị trí của Damocles bắt đầu nứt từng cái một, cho đến khi hình ảnh cuối cùng cũng đen thui.

Toàn trường im lặng, các giáo viên dẫn đội trường Damocles không thể kiềm chế đứng bật dậy, họ nhìn nhau, hoàn toàn không biết tình

huống thế nào.

Ngư Thiên Hà phản ứng kịp đã kết nối với nhân viên cứu hộ trên cao và nhân viên phòng đổi đồ trong sân đấu trước nhất.

Tín hiệu xấu chỉ truyền đến âm thanh rè rè. Trong hiện trường lặng thinh, cuối cùng chỉ có thể nghe thấy tiếng người đứt quãng: “Sương mù… trắng, nhìn… không rõ.”

Giáo viên bên viện Bình Thông hoàn hồn, sắc mặt khó coi: “Đợt rét đậm đến rồi!”

Lúc này mới là ngày thứ hai? Tại sao nó tới trước thời hạn?!

Tất cả các giáo viên tiên phong của Sao Phàm Hàn cũng đứng dậy: “Nơi đợt rét đậm quét tới, tất cả các kênh liên lạc có thể bị phá hủy ngay lập tức, khí lạnh sẽ làm đông hỏng camera bên kia.”

Mặt Hạng Minh Hóa và Giải Ngữ Mạn không cảm xúc nhìn ống kính tối đen rồi xoay người tiếp tục cố gắng liên lạc với các nhân viên cứu hộ trên cao.

Trong khi họ vẫn còn trong tình trạng đợt rét đậm tới trước thời hạn, ống kính trực tiếp của trường Đế Quốc bắt đầu bị vỡ từng cái một.

Ngư Thiên Hà lập tức quyết định, bà nói với các giáo viên trường quân sự khác: “Bây giờ thông báo cho sinh viên của các anh chị đi ra thì còn có cơ hội.”

Các giáo viên của Viện Bình Thông nhìn vào các sinh viên trong màn hình trực tiếp. Sự xuất hiện của đợt rét đậm cần có thời gian, trong khi trường Damocles và trường Đế Quốc đang ở vị trí đợt rét đậm tăng lên. Chỉ cần viện Bình Thông có thể nhận ra sự bất thường, cho toàn bộ thành viên tăng tốc là có thể tranh được vị trí đầu tiên.

Ngoài việc điên cuồng liên lạc với nhân viên cứu hộ của trường Damocles và trường Đế Quốc, các giáo viên của ba trường quân sự khác vẫn còn do dự vì làn sóng rét đậm vẫn chưa lan rộng.

“Trường Quân sự Samuel quyết định bị loại.” Không ai ngờ rằng giáo viên dẫn đội của Samuel sẽ là người đầu tiên đứng lên, “Thông báo cho họ ngay bây giờ về việc lên máy bay.”

Phía ban tổ chức có người liên hệ với mấy nhân viên cứu hộ trên

cao.

Mọi người nhìn thấy trên không trung trường Samuel có may bay hạ xuống, nhóm nhân viên cứu hộ thông báo cho mấy sinh viên quân sự chưa biết gì về chuyện phía Samuel chủ động bị loại.

“Không phải nói trong vòng bảy ngày đi ra ngoài là được sao?” Shaω Eli không muốn đi ra ngoài, “Chúng tôi sẽ đến điểm đích sớm thôi.”

“Trường Samuel đã chọn từ bỏ, ngay bây cậu giờ rút cờ cũng không hiệu quả.” Nhân viên cứu hộ cứng rắn, “Xin mời lên.”

“Cái quỷ gì vậy?” Shaω Eli khi đi còn đá một cái lên máy bay.

Các giáo viên trường Samuel thấy họ bắt đầu lên đường trở về thì trong lòng cũng có chút hối hận, có lẽ kéo dài thêm một chút cũng tốt.

“South Pasadena cũng lựa chọn bị loại.” Ngư Thiên Hà đột nhiên nói.

“Cô đang làm gì thế?” Giáo viên dẫn đội của South Pasadena bị sốc, “Chúng ta không bị loại, tụi nhỏ đã đi vào trạng thái cơ giáp, chỉ cần một ngày nữa là có thể về đích.”

“Một khi là đợt rét đậm thổi tới thì ngay cả mạng sống cũng chả còn.” Ngư Thiên Hà khăng khăng muốn South Pasadena bị loại.

“Cô chỉ là người giới thiệu chương trình chính, giáo viên dẫn đội lần này là tôi.” Giáo viên dẫn đội của South Pasadena mãi không đồng ý, “Quyền bị loại nằm trong tay tôi.”

Bây giờ trường Damocles và trường Đế Quốc nằm ở trung tâm của đợt rét đậm, mất hết cả tin tức. Không có thiết bị trong tay,thêm chuyện những người cứu hộ trên cao của họ cũng mất liên lạc, thì có may mắn lật được trời mới sống sót trong hai tháng rét đậm.

Toàn bộ sân đấu lạnh lẽo chỉ còn lại viện Bình Thông, Samuel và South Pasadena, còn trường Samuel đã chủ động từ bỏ.

Chỉ cần đợt rét đậm lan nhanh như vậy, South Pasadena không được là hạng đầu cũng được hạng thứ hai; chiến thắng là ngay trước, mắt sao có thể từ bỏ như vậy.

Ngư Thiên Hà nhìn giáo viên dẫn đội của South Pasadena một lúc

lâu, cuối cùng bà liên lạc ngay tại chỗ cho người của Quân khu 9 để giải thích tình hình. Bên đó liên hệ với ban giám hiệu, cuối cùng ban giám hiệu gọi cho giáo viên dẫn đội.

“Bây giờ bỏ cuộc chẳng khác nào từ bỏ chức vô địch!” Giáo viên dẫn đội nhìn vào trường quân sự trong màn ảnh, tỏ vẻ không phục, “Trường chúng ta đã đuổi tới trước viện Bình Thông rồi.”

Ban giám hiệu chịu áp lực từ phía quân khu chỉ có thể cứng rắn trả lời: “Bây giờ để họ bị loại ngay lập tức và từ bỏ trận đấu này.”

Cuối cùng, trường South Pasadena chỉ có thể chủ động từ bỏ như trường Samuel.

Hai mắt giáo viên dẫn đội của South Pasadena đỏ au, người đó nhìn chằm chằm Vào Ngư Thiên Hà: “South Pasadena bây giờ không phải là South Pasadena của thời đại cô, rốt cuộc cô không biết tình hình của trường chúng ta bây giờ à?”

Trường South Pasadena và Damocles đã ở trong tình trạng cận ranh. Giải đấu lần này họ nhìn thấy trường Damocles trở lại làm trong lòng các giáo viên của trường South Pasadena mãi trĩu nặng gánh vác.

“Sinh viên còn sống mới là chuyện quan trọng nhất.” Ngư Thiên Hà không hề bị lay động, “Phía sau còn có cơ hội lấy được thứ hạng.”

South Pasadena không tranh giành vị trí đầu tiên, miễn là có thể đạt được tổng số điểm ở vị trí thứ ba là coi như có chỗ ăn nói.

Trong lúc họ giằng co lâu như vậy, những người trong trường Samuel đã ngồi trên máy bay đến lối ra.

South Pasadena, người cũng được thông báo rằng trường đã chủ động bị loại, hiển nhiên không muốn từ bỏ.

“Bây giờ nhận được tin tức rằng hai trường quân sự đã mất liên lạc, bao gồm cả những người ở phía trên. Nếu bạn không đi ra ngoài, gặp phải đợt rét đậm, sẽ không bao giờ đi ra được nữa.” Nhân viên cứu hộ mở cửa máy bay, “Đi thôi.”

Sau một thời gian kháng cự thầm lặng, những người của trường South Pasadena cuối cùng đã lên máy bay.

Hết thảy đều kết thúc, đường đua lạnh lẽo chỉ còn lại một trường

quân sự là viện Bình Thông.

Trong ống kính, Lộ Thời Bạch nhìn xung quanh, dường như nhận thấy có chút không đúng. Anh ta hạ lệnh cho mọi người tiến vào cơ giáp, chuẩn bị mở trạng thái cơ giáp nhanh chóng tiến về phía trước.

Trái tim của các giáo viên viện Bình Thông trong hiện trường phát sóng trực tiếp cũng thót lên, bây giờ chỉ còn lại một trường quân sự của họ đi đến điểm cuối, các thầy cô chỉ hy vọng rằng đợt rét đậm sẽ lan chậm một chút.

Tuy nhiên hy vọng cũng thất bại.

Đợt rét đậm lan quá nhanh, ba ống kính còn lại của trường quân sự đều nổ tung, tất cả các hình ảnh dừng lại.

Bọn họ thậm chí còn chưa nhìn thấy đội ngũ viện Bình Thông tiến vào cơ giáp.

"... "

Khán giả tại hiện trường thậm chí chẳng có ai nói gì, chỉ nhìn choáng váng vào cảnh đen.

"Tụi nhóc đã ra ngoài chưa?" Giáo viên dẫn đội của trường Samuel yêu cầu mọi người liên lạc với nhân viên cứu hộ trên máy bay.

"Không có ai bắt máy cả."

"Vừa rồi có phải mấy em ấy sắp gần đến lối ra rồi không?" Giáo viên dẫn đội của Samuel nghe tiếng rẹt rẹt trong tần số truyền tin, ông ta không khỏi đưa tay sờ cằm, lông mày nhíu chặt, lẩm bẩm, "Đã đến lối ra rồi chắc là đi ra được."

Ông đã lo lắng như vậy thì các thầy cô ở South Pasadena bên cạnh trông càng khó coi hơn.

Sinh viên của trường South Pasadena bị loại muộn, vẫn còn một chặng đường dài đến lối ra.

Đối với viện Bình Thông, tất cả các giáo viên như thấy cha mẹ mất, họ hiểu rõ hơn những người có mặt về sức mạnh của đợt rét đậm. Nhưng những năm trước đợt rét đậm không nhanh tới như vậy, từ lúc hình thành đến ra lan cũng mất một lúc lâu.

Theo lý thuyết, khoảng thời gian này là đủ cho các sinh viên của viện Bình Thông đi ra.

“Vừa nhận được thông báo, đợt rét đậm rét hại đã đến, tất cả mọi người ở hiện trường rút lui.” Ứng Nguyệt Dung đứng dậy nghiêm túc nhìn khán giả phía dưới, “Khán giả rút lui thành hai hàng hai bên trái phải, những người khác đi về phía sau, máy bay đã dừng ở bên ngoài.”

Hạng Minh Hóa đứng không nhúc nhích, giọng khàn khàn: “Những sinh viên này thì sao đây?”

Cho đến bây giờ không có bất kỳ sinh viên nào của các trường quân sự đi ra, hơn một ngàn người trường Damocles gặp tai nạn đầu tiên, bây giờ chẳng có tin tức gì.

“Chúng ta rút đi trước đã, ở lại chỗ này cũng vô dụng.” Giải Ngữ Mạn dùng sức lôi kéo Hạng Minh Hóa đi ra ngoài, “Tôi đã liên lạc với người bên quân khu, chúng ta nghĩ biện pháp khác.”

Hiện trường bắt đầu sơ tán, vẻ mặt tất cả mọi người trông cực kỳ khó coi.

Đợt rét đậm sẽ bắt đầu vào ngày thứ bảy của cuộc thi, đó là kết quả của một số lần đo bên phía Sao Phàm Hàn. Không ai ngờ được đợt rét đậm sẽ sớm hơn và họ lại bỏ mặc các sinh viên gặp phải đợt rét đậm bên trong.

“Có tin tức! Có người đi ra rồi!”

Khi các giáo viên và nhân viên ban tổ chức sơ tán, họ đột nhiên nhận được tin tức từ lối ra của đường đua lạnh lẽo.

Trái tim của tất cả mọi người đập liên hồi.

“Có phải sinh viên của chúng tôi đã đi ra ngoài?” Giáo viên dẫn đội Samuel vội vã hỏi.

Các giáo viên trường quân sự khác biết rõ không thể là sinh viên của mình nhưng trong lòng vẫn hy vọng nghe thấy tên của trường.

“Trường Quân sự Samuel!” Nhân viên nhận được tin tức lớn tiếng nói, “Họ vừa bay ra khỏi lối ra, bây giờ chạy thẳng đến thành phố,

chúng ta cũng đi qua đi.”

- -----oOo------

Chương 117

“Quân khu 5 và Quân khu 13“

Khi đợt rét đậm đến, tất cả mọi người trong trường Quân sự Damocles đang ở vị trí trung tâm. Nháy mắt đó trong đầu tất cả mọi người trống rỗng, không thể nhớ bất cứ điều gì.

Là Kim Kha phản ứng trước, thanh âm vang lên trong đầu mọi người: [Vào cơ giáp!]

Lúc này đội viên chủ lực phản ứng trước, dẫn đầu tiến vào cơ giáp.

Cơ giáp chống lạnh, bản thân có thể thích ứng với hoàn cảnh cực hạn, mấy người chia nhau nhắc nhở các thành viên đội tuyển trường còn chưa tiến vào trong cơ giáp.

Đợi sau khi mọi người tiến vào cơ giáp, não bộ rốt cuộc tỉnh táo lại, họ nhìn một mảng lớn sương trắng xung quanh mới chậm rãi hoàn hồn.

“Đây là đợt rét đậm?” Vệ Tam nhìn trái nhìn phải, cô đã không nghe thấy âm thanh bên ngoài sương mù trắng, tất cả các giác quan đều truyền đi một tin tức: Lạnh.

“Làm sao lại là đợt rét đậm? Không phải nói ngày thứ bảy chúng ta vào sân mới có thể gặp đợt rét đậm à?” Liêu Như Ninh vừa rồi thiếu chút nữa lạnh đến choáng váng, hiện tại cậu ta tiến vào trong cơ giáp vẫn run lẩy bẩy, nói chuyện còn mang theo tiếng run.

Kim Kha đè nén sự nặng nề trong lòng: “Nếu đợt rét đậm có thể sớm hơn một năm, thì tới sớm thêm vài ngày cũng là chuyện hoàn toàn xảy ra được.”

“May mắn là chúng ta đứng ở nơi trung tâm nhất.” Ứng Thành Hà thăm dò bước ra bên ngoài sương trắng dày đặc hơn, anh lập tức thu chân lại, “Nơi này ngược lại không lạnh như bên ngoài.”

“Trung tâm sẽ thay đổi, chúng ta đợi ở chỗ này không biết thêm bao lâu. Tất cả mọi người kiểm kê các túi chuẩn bị chiến đấu, mười phút sau tập hợp.” Kim Kha ra lệnh.

Hoắc Tuyên Sơn ngửa đầu nhìn, bầu trời cũng bị khí lạnh che lấp,

chỉ còn lại sương mù trắng: “Trận đấu của tụi mình còn đang diễn ra sao?”

Ứng Thành Hà cúi đầu kiểm kê túi chuẩn bị chiến đấu của mình: “Một khi đợt rét đậm đến, trước mắt tất cả các ống kính giám sát của Liên bang sẽ hết hiệu lực trong hoàn cảnh này và nổ tung. Nếu tôi không đoán sai, người trong sân thi đấu trực tiếp cũng không còn nhìn thấy hình ảnh của chúng ta nữa.”

Kim Kha nhìn vào sương mù trắng ngày càng dày lên: “Với tốc độ lan rộng này, toàn bộ đường đua lạnh lẽo sẽ sớm được bao phủ bởi không khí lạnh. Thời gian bao phủ của những năm trước là trong vòng năm ngày, bây giờ có vẻ như hai ngày hoặc thậm chí một ngày là nó bao trùm hết rồi. Trận đấu tuyệt đối không thể tiếp tục, chúng ta ở trung tâm nhất định là trường quân sự đầu tiên có vấn đề. Phải xem các trường quân sự khác có thể chủ động bị loại hay không, khi đó lên máy bay còn có một đường sống.”

Vệ Tam nghe cậu ấy nói xong, hỏi: “Chúng ta là những người không có máy bay, vậy không còn đường sống rồi?”

“Nói bậy, thiếu gia đây còn vui vẻ sống nhảy nhót được.” Liêu Như Ninh phản bác, thậm chí cho cơ giáp diễn trò lộn nhào.

Kim Kha nhìn nút màu đỏ trong khoang cơ giáp, cắn răng ấn thẳng xuống.

Liêu Như Ninh tinh mắt phát hiện đèn năng lượng của cậu ấy tối tăm nên giật nảy mình: “Kim Mập, cậu làm gì vậy?”

Kim Kha cũng chẳng màng đến chuyện Liêu Như Ninh gọi biệt danh của cậu, cậu ngửa đầu chờ một hồi, đúng là không đợi được nhân viên cứu hộ.

“Quả nhiên, đợt rét đậm có thể phá hủy tất cả tín hiệu liên lạc.” Kim Kha mặc dù không nhận được tin mình bị loại nhưng tâm tình càng thêm nặng nề, “Máy bay trên cao chắc cũng có vấn đề, chúng ta chỉ có thể tự cứu mình.”

Mười phút sau, Kim Kha nhận được danh sách các túi chuẩn bị chiến đấu của mọi người. Cậu mất năm phút chỉnh hợp tất cả mọi thứ, thông báo cho Vệ Tam và Ứng Thành Hà: “Các cậu hỗ trợ các cơ giáp sư khác kiểm tra cơ giáp của mọi người và phân phối năng lượng.”

Sau đó Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh chia nhau thăm dò bên ngoài, xem bọn họ có thể đi ra ngoài hay không.

Kim Kha liên kết tất cả các chỉ huy, sử dụng cảm giác để phát hiện những thay đổi đợt rét đậm xung quanh.

So ra, trường Đế Quốc không may mắn như vậy.

Đợt rét này lan rộng nhanh như thế là vì có hai đợt rét đậm. Hai trường ở trung tâm của đợt rét đậm như nhau nhưng vì Damocles ở ngay tâm mắt của luồng rét đậm nên không bị thương và có thời gian nghỉ ngơi.

Trường Đế Quốc thì lại ở trung tâm của đợt rét đậm nên bị ảnh hưởng nặng nề nhất.

Trong khoảnh khắc ống kính nổ tung, đợt rét đậm lan tới như san bằng đất đai, tất cả mọi người trong trường Đế Quốc đang ở trong vùng lạnh nhất.

Ứng Tinh Quyết ra tay, anh cho thực thể hóa cảm giác, nhét tất cả mọi người vào trong hàng rào thực thể. Ngay sau đó Cơ Sơ Vũ phản ứng kịp, cậu ta tiến vào trong cơ giáp, cuối cùng là mấy thành viên đội chủ lực khác.

Thành viên đội tuyển trường cơ hồ tiến vào cơ giáp cùng lúc với Cơ Sơ Vũ, thậm chí còn nhanh hơn Hoắc Kiếm, Tư Đồ Gia và Công Nghi Giác.

Bởi vì trong lúc Ứng Tinh Quyết thực thể hóa cảm giác, anh đã điều khiển tư tưởng thành viên đội tuyển trường, trực tiếp để họ tiến vào cơ giáp.

Tư Đồ Gia quay đầu nhìn về phía thành viên đội tuyển trường chỉnh tề tiến vào cơ giáp, lại nhìn lại Ứng Tinh Quyết lúc này mới vào cơ giáp thì trong lòng rùng mình: Đây chính là năng lực chân chính chỉ huy cấp siêu 3?

Ứng Tinh Quyết tiến vào khoang cơ giáp rồi mới phun ra máu đã đè nén. Anh giơ tay lau sạch, dùng giọng nói bình thản truyền ra bên ngoài: “Đợt rét đậm tới sớm, chúng ta ở vị trí trung tâm nên trận đấu chấm dứt. Hiện tại mọi người tụ tập cùng một chỗ, chúng ta tìm lối ra.”

Hoắc Kiếm chỉ vào bầu trời trên cao: “Người ở trên...”

“Tất cả kênh liên lạc bị gián đoạn trong đợt rét đậm, bản thân họ khó bảo vệ cho mình, không cứu được chúng ta.” Tất cả các câu Ứng Tinh Quyết sử dụng đều là câu trần thuật.

“Quân khu sẽ có người đến cứu chúng ta.” Tư Đồ Gia nói, “Chúng ta có thể phải chống đỡ hai ngày.”

“Ngay từ nửa tháng trước, Sao Phàm Hàn đã cắt đứt tất cả các tuyến giao thông quan trọng.” Cơ Sơ Vũ nhắc nhở y.

Tư Đồ Gia: “...”

Ứng Tinh Quyết mạnh mẽ chống đỡ cảm giác hóa thật. Anh muốn tất cả mọi người ở cùng một chỗ tạo thành vòng tròn, chậm rãi di chuyển về phía trước.

“Đội hộ tống còn ở trong sân thi đấu, bọn họ có thể tìm tới được hay không?” Cơ Sơ Vũ đứng bên cạnh Ứng Tinh Quyết hỏi nhỏ.

Sau một hồi Ứng Tinh Quyết mới mở miệng, nhưng không phải để trả lời câu hỏi của cậu ta: “Đợt rét đậm đang tăng mạnh.”

...

Tòa nhà trung tâm ở thành phố Sao Hàn Phàm.

“Bốn trường quân sự bây giờ bị mắc kẹt trong đó, làm chúng tôi có thể yên tĩnh được?” Giáo viên dẫn đội của South Pasadena yêu cầu Sao Phàm Hàn cho quân vào đường đua lạnh lẽo để tìm kiếm.

“Sinh viên của chúng tôi cũng ở trong đó, tất cả mọi người đều lo lắng như nhau.” Đại diện của Sao Phàm Hàn cau mày, “Nhưng bây giờ đợt rét đậm đến sớm hai ngày rồi, không khí lạnh bên trong thay đổi như chong chóng, đi vào tìm kiếm tương đương với mất mạng. Chúng tôi không thể đi qua bây giờ, ít nhất phải chờ một tuần sau.”

“Một tuần? Bọn họ có thể chịu đựng được một tuần hay không cũng là vấn đề.” Giáo viên dẫn đội South Pasadena hít sâu một hơi, “Nhiều đội chủ lực 3S như vậy ở bên trong, còn có Ứng Tinh Quyết nữa, các anh chị nhất định phải vào...”

Đại diện của Sao Phàm Hàn còn chưa trả lời, giáo viên dẫn đội

trường Samuel đang ngồi xem kịch bỗng nhiên cười một tiếng: “Bây giờ biết sốt ruột à, lúc đó cô Ngư yêu cầu các anh chủ động bị loại, anh còn không chịu. Nếu như không bị chậm trễ thời gian đó, nói không chừng người của trường South Pasadena các anh đã ra ngoài rồi.”

Cô Ngư ông ta nói chính là Ngư Thiên Hà. Thường để gọi cơ giáp sư đã nổi danh từ lâu mọi người sẽ thêm hai chữ “bậc thầy” đi kèm với họ. Nhưng có Ngư Thanh Phi ở đây, Ngư Thiên Hà sẽ không được gọi là bậc thầy Ngư, tránh được chữ “bậc thầy”.

Mấy thầy cô ở South Pasadena có khuôn mặt lúc xanh lúc trắng, nào phản bác được.

Chẳng qua sinh viên của họ đã lên máy bay nên vẫn còn cơ hội để sống sót, bây giờ phải tranh thủ đi tìm.

“Hai ngày, hai ngày sau phải có người đi tìm kiếm.” Giáo viên dẫn đội của South Pasadena vẫn khăng khăng.

Thật ra đại diện của Sao Phàm Hàn cũng không để người của South Pasadena vào mắt, mặc dù Ngư Thiên Hà ở chỗ này thì có thể như thế nào. Nhưng bây giờ ngay cả những người trong trường Đế Quốc cũng bị bỏ lại bên trong nên bọn họ không thể không trả lời.

“Một tuần đã là giới hạn lớn nhất của chúng tôi, đi vào sớm chỉ có một con đường chết.” Khi đại diện của Sao Phàm Hàn nói chuyện, ánh mắt ông ta không rơi vào phía South Pasadena mà lại nhìn về phía người có quyền nói chuyện lớn nhất ở đây.

- --Ứng Nguyệt Dung.

Ứng Nguyệt Dung một ngày một đêm không chợp mắt, bà tựa lưng vào ghế: “Tôi đã xin đại tướng điều động người của Quân khu 5. Bốn ngày sau, tôi tự mình dẫn đội vào đấu trường lạnh lẽo.”

Mọi người giật mình, Quân khu 5!

“Bốn ngày?” Đại diện của Sao Phàm Hàn muốn khuyên bà, “Bốn ngày thì trong đấu trường vẫn ở trạng thái không ổn định.”

Ứng Nguyệt Dung ngắt lời ông: “Thế hệ trẻ xuất sắc nhất của trường Đế Quốc đều ở hết bên trong, tôi và người của Quân khu 5 sẽ không ngừng để đưa họ ra ngoài, cho dù có là… thi thể.”

“Quân khu 13 cũng đã trên đường đến, chúng tôi hy vọng bốn ngày sau cùng nhau vào.” Giải Ngữ Mạn lên tiếng.

Người đại diện Sao Phàm Hàn thấy không khuyên bảo được thì sắc mặt ông hơi khó coi, chậm rãi nói: “Cảng sao của chúng tôi đã đóng cửa hoàn toàn, hiện tại không cho phép người ngoài ngân hà tiến vào.”

Đợt rét đậm tới Sao Phàm Hàn sẽ làm tất cả các kênh liên lạc có vấn đề, bây giờ cho những người trong các ngân hà khác vào sẽ tương đương với việc bại lộ tất tần tật bản thân. Chỉ cần ai nghĩ đến thì có thể tìm thấy tất cả các loại lỗ hổng trên Sao Phàm Hàn.

Vì vậy một khi đợt rét đậm đến, nơi này sẽ đóng cửa các tuyến đường giao thông quan trọng trước thời hạn, mở hàng rào ngân hà để ngăn chặn một số người có một mưu đồ với Sao Phàm Hàn.

Tất cả các sinh viên của Sao Phàm Hàn cũng ở trong đó nên họ cũng sốt ruột trong lòng; song, so với toàn bộ ngân hà, sinh viên chỉ đành phải chờ sau vậy. Huống hồ bọn họ tin rằng các sinh viên quân sự của viện Bình Thông có thể kiên trì.

“Trước đây đã thương lượng xong chuyện trận đấu, các anh sẽ mở ra lối đi tạm thời cho chúng tôi ra ngoài. Bây giờ đi vào cũng là chuyện tương tự.” Hạng Minh Hóa nói, “Chúng tôi chỉ đi tới đường đua lạnh lẽo, không vào thành phố.”

“Không có đường thương lượng.” Ứng Nguyệt Dung càng trực tiếp, “Các anh có cho chúng tôi vào hay không thì Quân khu 5 vẫn phải vào.”

Ngụ ý, dù có đánh nhau cũng phải vào cho được.

Cằm người đại diện Sao Phàm Hàn cắn lại, bàn tay buông xuống dưới bàn đã nắm chặt, lòng bàn tay ông ta đầy mồ hôi: Quân khu 5 và Quân khu 13 là đội ngũ liều mạng nhất trong mấy quân khu ở Liên bang, họ nói được là làm được.

“Quân Độc Lập vẫn còn ở bên ngoài, cho các anh chị vào thì họ cũng nhân cơ hội này để đột nhập.” Đại diện của Sao Phàm Hàn vẫn muốn đấu tranh.

“Trường Samuel của chúng tôi cũng có thể liên lạc với quân khu, đến

lúc đó sẽ đối phó với Quân Độc Lập.” Giáo viên dẫn đội của Samuel chủ động nói, trong lời nói lộ ra sự thảnh thơi.

Lần này không có ai thuộc trường Samuel của họ bị thương, tất cả đều đi ra trước khi đợt rét đậm thốc tháo tới. Nếu không có những trường khác thì Samuel của họ gần như là ông chủ.

Đại diện của Sao Phàm Hàn ngay lập tức từ chối: “Không, tôi sẽ đi nói chuyện với cấp trên, một giờ sau sẽ cho các anh chị một câu trả lời chắc chắn.”

Chương 118

“chắc chắn phải được”

Hai quân khu mạnh nhất gây áp lực, đằng sau còn có Đại tướng Cơ chống đỡ làm Sao Phàm Hàn đêm đó mở một giờ hội nghị cấp cao, cuối cùng đồng ý mở cảng trong ba tiếng.

Trong ba tiếng này, Quân khu 5 và Quân khu 13 phải đến Sao Phàm Hàn, nếu không cảng đóng cửa, lớp bảo vệ ngân hà được bật lại thì không ai có thể vào được nữa.

“Quân khu 13 và 5 có thể cùng nhau chạy tới hay không?” Hạng Minh Hóa ra ngoài rồi thì mặt mũi cứ buồn rầu, một mực trường của bọn họ xảy ra chuyện đầu tiên, thậm chí ngay cả cơ hội hối hận cũng không có.

“Đã thông báo cho bọn họ toàn lực tăng tốc.” Tâm tình Giải Ngữ Mạn cũng không tốt, trường Damocles gặp chuyện đầu tiên có liên quan đến việc Kim Kha lựa chọn tuyến đường cánh đồng băng, nhưng em ấy đúng.

Thời gian đến của đợt rét đậm cố định từ trước tới giờ, lại có dữ liệu quan trắc hỗ trợ nên nó tới trước một năm cũng có cơ sở, chẳng qua nhân viên ở đó sơ suất không phát hiện ra. Kế đó là chuyện tất cả các dữ liệu rõ ràng cho thấy đợt rét đậm sẽ đến vào ngày thứ bảy khi họ vào đường đua lạnh lẽo. Bây giờ đợt rét đậm đột ngột tới sớm, nào có dấu hiệu gì.

Trước khi nó ập đến, thậm chí các thiết bị giám sát ở phía bên kia của Sao Phàm Hàn không có bất kỳ phản ứng nào.

Người của các trường quân sự được sắp xếp nghỉ ngơi trong tòa nhà ngay cảng quân sự, nơi này có thể chống lại đợt rét đậm. Ngoại trừ những người ở trường Quân sự Samuel có tâm trạng để nghỉ ngơi, người ở các trường khác đang liên lạc với tất cả các bên, tháp thông tin bên ngoài cũng dần dần chẳng còn hoạt động, họ không có nhiều thời gian.

“Đội hộ tống cũng ở trong đó cùng một chỗ với nhân viên cứu hộ, nhưng kênh liên lạc trên máy bay của họ đã hết hiệu lực, chúng tôi không thể liên lạc được.” Ứng Nguyệt Dung đứng trong phòng, trước mặt bà có một màn ánh sáng.

Người trong màn ánh sáng là người chủ quản việc chính của nhà họ Ứng, Ứng Thanh Đạo. Cho dù là tình huống hiện tại, ông ta vẫn giữ bình tĩnh: "Đừng trông cậy vào đội hộ tống, một nửa trong số những người được Quân khu 5 phái tới là người nhà họ Ứng. Chỉ cần Tinh Quyết có thể chống đỡ một thời gian thì nhất định có thể tìm được tụi nó."

"Người nhà họ Cơ đâu?"

"Không có, đại tướng cho rằng bọn nhỏ có thể tự mình đi ra." Ứng Thanh Đạo là cha của Ứng Tinh Quyết, hiển nhiên hiểu rõ năng lực của Ứng Tinh Quyết. Một mình nó cộng thêm đội chủ lực có thể đi ra, nhưng có thêm nhiều người như thế trong đội tuyển thì hoàn toàn không công cậy được.

"Ở tầng 12 dưới mặt đất của tòa nhà trung tâm Sao Phàm Hàn, tôi đã trù bị cho người đi vào. Bên trong có một kênh truyền tin được mã hóa đặc biệt để sử dụng lúc khẩn cấp." Ứng Thanh Đạo nhắc nhở.

Kênh liên lạc quang não phổ thông sẽ sớm hết hiệu lực, chỉ có các kênh quân sự của Sao Phàm Hàn mới có sẵn. Dùng kênh này, tất cả các thông tin phải đi qua bên phía Sao Phàm Hàn.

"... Trước khi bước vào trận đấu, sức khỏe của thằng bé sao rồi?" Trước khi Ứng Thanh Đạo tắt máy truyền tin, ông hỏi về chuyện liên quan tới Ứng Tinh Quyết.

"Bác sĩ Hứa Chân nói tạm thời không kiểm tra ra chuyện cơ thể khác thường, vẫn giống như trước kia. Có thể là thành phần dịch dinh dưỡng không theo kịp." Trong phòng không có người ngoài, Ứng Nguyệt Dung nói chuyện đã mang theo tí ấm áp.

Ứng Thanh Đạo cuối cùng cũng không nói gì nữa, chỉ giơ tay tắt kênh liên lạc.

Khi đợt rét đậm đến, ngoại trừ cư dân địa phương ở nhà tận hưởng, những người khác lại thấy từng giây trôi qua như cả năm.

Mỗi thời gian trôi qua, sức mạnh của đợt rét đậm chồng chất thêm, có thể tưởng tượng được nhiệt độ của đấu trường lạnh lẽo lúc này.

"Có tín hiệu!" Nhân viên phụ trách giám sát đấu trường lạnh lẽo hét lên.

Một số giáo viên dẫn đội của các trường quân sự đã vây quanh người nọ.

Nhân viên cẩn thận bắt lấy và phân tích thông tin từ bên trong đấu trường và cuối cùng họ xác định: “Đó là tín hiệu trợ giúp của máy bay!”

Máy bay...

“Nhất định là sinh viên của chúng tôi!” Giáo viên dẫn đội của South Pasadena xúc động nói.

“Có bốn máy bay lớn trên bầu trời, chắc gì đã là sinh viên của anh.” Giáo viên dẫn đội Samuel nói cạnh khóe bên cạnh.

Lời ông vừa nói ra làm sắc mặt giáo viên dẫn đội South Pasadena trong nháy mắt trở nên khó coi, nhưng không thể phản bác lại. Đúng là trong sân thi đấu còn có bốn chiếc máy bay cỡ lớn.

Các trường quân sự khác có thêm một chút hy vọng, có lẽ các sinh viên của trường họ đang ngồi trên máy bay trở về.

“Vị trí của tín hiệu đã được tìm thấy!” Các ngón tay của nhân viên di chuyển nhanh chóng, “Một km từ lối ra của đường đua, bây giờ sắp xếp một máy bay quân sự đi tiếp ứng.”

Bởi vì tin tức này, người của bốn trường không thể bình tĩnh lại, tất cả đều ở đây chờ đợi những người của Sao Phàm Hàn giải cứu máy bay này.

“Bọn họ đi bao lâu rồi?” Hạng Minh Hóa ngồi ở cửa, hai tay đan vào nhau đặt lên mặt, không thể che giấu được vẻ lo lắng trong mắt.

“Bốn tiếng.” Giải Ngữ Mạn cũng nhìn cánh cửa đóng chặt, mỗi người đều hy vọng giây tiếp, theo người đi vào là học trò của mình.

“Lâu như vậy, nên tìm được mới phải.” Hạng Minh Hóa nhịn không được, ông đứng dậy đi tới đi lui.

“Máy bay quân sự đã trở lại!” Một giáo viên hét lên trước cửa sổ tầng hai.

Mọi người trong tòa nhà nhìn chằm chằm vào cổng, chờ đợi cho

những người bên ngoài đi vào.

Một giây, hai giây... Sau một phút dài, cánh cửa đóng chặt cuối cùng đã dần mở ra.

Hạng Minh Hóa và Giải Ngữ Mạn đã đứng lên, khoảnh khắc đó ngay cả hô hấp cũng ngừng lại.

Cánh cửa mở ra, đập vào mắt mọi người là quân đội Sao Phàm Hàn, tất cả mọi người còn chưa phản ứng, đã nhìn thấy đi sau lưng mấy người trong quân đội có một nhóm sinh viên.

Đó là người của trường Quân sự South Pasadena!

“Có sao không?” Các giáo viên ở South Pasadena lao xuống từ tầng hai.

Cao Đường Ngân lắc đầu: “Tất cả mọi người đều ở đây, lúc đó máy bay bay với tốc độ tối đa nhưng khi đợt rét đậm đến là chúng em bị chậm một bước, cho nên bị mắc kẹt trong sân thi đấu. Cũng may các thầy cô nhận được tín hiệu.”

“Mọi người không có gì là được.” Giáo viên dẫn đội của South Pasadena liếc nhìn về phía sau, thấy sinh viên của họ vẫn còn hết thì thở phào nhẹ nhõm hoàn toàn.

“Trận đấu này còn so tài không ạ?” Cao Đường Ngân theo bản năng hỏi.

“So cái gì mà so, năm trường quân sự chỉ còn lại mỗi chúng tôi.” Shaω Eli nhảy từ tầng hai xuống, “Những người còn lại của ba trường quân sự vẫn chưa biết có còn sống để đi ra hay không.”

Vẻ ngoài thoải mái của gã đã khiến các thành viên dự bị của các trường khác tức giận.

“Chỉ có chúng tôi đi ra?” Cao Đường Ngân kinh ngạc, “Bọn họ không lên máy bay?”

Trong trạng thái đó, họ có một tí không muốn chủ động bị loại, đừng nói chi tới mấy cái trường quân sự như Đế Quốc.

“Tôi đưa các em nghỉ ngơi và hồi phục trước.” Giáo viên dẫn đội của South Pasadena chẳng trả lời câu hỏi của cô ta. Bây giờ các trường

quân sự khác đang ở đây, họ không tiện nói chuyện.

Chờ cho chỉ còn lại những người ở South Pasadena, giáo viên dẫn đội mới nói với họ rằng trường xảy ra chuyện trước nhất là trường Damocles và Đế Quốc. Khi họ quyết định chủ động bị loại, viện Bình Thông đã ỷ vào chuyện mình có kinh nghiệm nên chẳng chủ động bị loại. Kết quả là đợt rét đậm bùng nổ quá nhanh, làm nổ tung hết tất cả các ống kính, viện Bình Thông cũng mất liên lạc.

“May mắn là mấy thầy cô đã cho tụi em bị loại sớm.” Sơn Cung Dũng Nam có chút may mắn. Lúc đó bọn họ cảm nhận được sự đáng sợ của đợt rét đậm ở cự ly gần trên máy bay, chỉ trong nháy mắt là máy bay đã có chuyện, cửa kính bên ngoài nứt nẻ.

Khi đó tất cả các cơ giáp sư lấy ra vật liệu mới đổi được, tận sức che lại cửa sổ càng nhiều càng tốt, cuối cùng chỉ có máy bay báo hỏng, dừng lại gần lối ra.

Một số giáo viên theo bản năng nhìn về phía người thầy dẫn đội nhưng không lên tiếng.

“Đi tắm nước nóng trước đã, thiết bị ở đây tốt hơn so với sân diễn tập.” Giáo viên dẫn đội lái sang đề tài khác.

Ở cổng lớn lầu một, từ sau khi nhìn thấy sinh viên trường quân sự South Pasadena đi vào, Hạng Minh Hóa đã đưa tay vịn tường, thật lâu không thốt ra lời.

Biết rõ người đi vào không có khả năng là bọn Vệ Tam, nhưng đến khi thật sự nhìn thấy các sinh viên của trường khác đã làm cho ông bỗng chốc khó có thể tiếp nhận.

Mấy trường này khi ấy còn có cơ hội lựa chọn, còn trường Quân sự Damocles của họ thậm chí không có cơ hội chủ động bị loại.

Giải Ngữ Mạn đưa tay vỗ vỗ bả vai ông: “Có thể có thêm một đội ngũ trường đi ra cũng không tệ.”

Hạng Minh Hóa hoàn toàn bình tĩnh lại mới mở miệng: “Bọn họ ở trung tâm đợt rét đậm, lại không quen thuộc với môi trường.”

Cơ hội sống sót thấp hơn nhiều so với viện Bình Thông, trong đội ngũ cũng không có người có thể thực thể hóa cảm giác như Ứng Tinh Quyết. Ông thậm chí còn không biết những sinh viên này có thể kiên

trì được bốn ngày hay không.

“Bây giờ suy nghĩ nhiều cũng vô dụng, chờ Quân khu 13 đến thì chúng ta sẽ đi tìm bọn nhóc.” Trong lòng Giải Ngữ Mạn thở dài, Lê Trạch cũng ở bên trong, hy vọng Lê Trạch có thể tìm được những sinh viên này. Ít nhất đợi trong báy bay còn có thể chống đỡ thêm một lát.

Ngay sau khi các sinh viên ở South Pasadena trở về, trường vẫn còn liên lạc không ngừng nghỉ với tất cả các bên chỉ còn lại trường Đế Quốc và trường Damocles.

Các giáo viên của viện Bình Thông vội vàng đấy, nhưng có hai trường kia so sánh thì sinh viên của viện Bình Thông không ở trung tâm đợt rét đậm, lại quen thuộc với môi trường cực lạnh, khi đó cũng nhanh vào cơ giáp, ắt tỷ lệ sống sót của họ cũng tăng lên rất nhiều.

Bây giờ tất cả mọi người đang chờ đợi đợt rét lạnh đạt tới đỉnh điểm cũng như sự xuất hiện của Quân khu 5 và 13.

...

“Đã kiểm tra xong tất cả cơ giáp. Sau khi phân phối năng lượng, mỗi người có thể ở bên trong ít nhất một ngày.” Ứng Thành Hà bên này làm xong báo cáo.

Vệ Tam cũng đi tới từ đầu kia: “Đợt rét đậm tới thì tinh thú còn đó hay không?”

Kim Kha trả lời: “Đa phần tất cả đều trốn đi, không trốn giống như chúng ta, chẳng sống được bao lâu.”

“Vậy chúng ta còn cần phải sửa đổi một chút.” Vệ Tam nhìn về phía đội tuyển trường, “Hai chiến sĩ độc lập tiến vào cơ giáp của cơ giáp sư và chỉ huy trong tiểu đội, để tiết kiệm năng lượng cho hai chiếc cơ giáp; một chiến sĩ độc lập ở bên cạnh che chở cơ giáp sư và chỉ huy.”

Huống hồ bản thân cơ giáp của cơ giáp sư và chỉ huy đã mang theo phòng ngự riêng cho mình.

Ứng Thành Hà suy nghĩ một chút: “Bằng cách này, cần phải thay đổi chỗ ngồi thành hai người.” Và tháo dỡ một vài thứ.

“Có thể.” Kim Kha đồng ý, “Các cậu làm mau nhất có thể, tôi thấy

trung tâm đợt rét đậm sẽ thay đổi.”

Nói xong, cậu ta đưa ra một phương án chiến sĩ độc lập lái loại nào ở lại trong cơ giáp của mình, dẫu biết biết tinh thú hầu như không có dưới đợt rét đậm nhưng vẫn phải duy trì mô hình trận địa.

Tháo rời các bộ phận bên trong cơ giáp còn phải bảo trì năng lực toàn vẹn cơ bản của cơ giáp, Ứng Thành Hà và Vệ Tam đã làm một lần mấy thứ này trước đây ở sân thi đấu thung lũng mưa nên có kinh nghiệm.

Họ cần phải dạy những cơ giáp sư này tại chỗ.

Vừa mới đi ra từ bên trong cơ giáp, Ứng Thành Hà đã cứng ngắc người, ở mắt trung tâm đợt rét không có quá nhiều khí lạnh mà anh đã chịu không nổi.

“Động tác của chúng ta phải nhanh lên.” Vệ Tam triệu tập cơ giáp sư lại đây và chia thành hai đội, hai người phân biệt chỉ đạo.

Thể chất Ứng Thành Hà không tốt như chiến sĩ độc lập là Vệ Tam, sau khi trình diễn cải tạo một chiếc cơ giáp là anh đã muốn tiến vào trong cơ giáp sưởi ấm.

Vệ Tam có thể chống đỡ lâu hơn, cô liên tục cải tạo mấy chiếc cơ giáp còn hỏi cơ giáp sư của đội tuyển trường: “Hiểu chưa? Có một số cơ giáp có cấu trúc đặc thù, không biết sửa thế nào thì hỏi tôi.”

Cơ giáp sư của trường: “...” Từ khi nào một chiến sĩ độc lập cũng có thể cải tạo cơ giáp? Còn thuần thục thế này!

Đám người này hoàn toàn không biết Vệ Tam là cơ giáp sư, lúc trước ngoại trừ cơ giáp sư của tiểu đội tổng binh đã từng nhìn thấy Vệ Tam ra tay ở trường đua sa mạc cải tạo lồng chống bụi, những người khác chỉ nhìn thấy số liệu tốc độ tay của nhóm trâu bò kia chứ chứ cũng không biết người này chính là Vệ Tam.

“Sao thế?” Vệ Tam nhìn các cơ giáp sư của trường không có động tĩnh gì, “Không học được?”

“Được chứ.” Rốt cục có cơ giáp sư hoàn hồn, người đó bắt đầu ra tay nhanh chóng cải tạo bên trong cơ giáp.

Chuyện một người chiến sĩ độc lập còn biết, bọn họ làm cơ giáp sư

thì sao có thể nói không?

Nhất định sẽ được!

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Nhóm cơ giáp sư của đội tuyển trường Damocles: Vệ Tam còn được đấy! Cơ giáp sư làm sao có thể nói không?!

Chương 119

“Kim Mập, cậu có lộc ăn rồi!”

“Thế nào rồi?” Kim Kha hỏi Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn chạy về.

Vỏ ngoài cơ giáp của hai người đều phủ đầy băng sương, lòng Liêu Như Ninh vẫn còn sợ hãi: “Tầng bên ngoài của luồng rét đậm có sức mạnh quá lớn, còn có một luồng rét đậm nhỏ khuếch tán xoắn lên thông thốc với tốc độ cao, cơ giáp tiến vào là bị xé rách ngay. Nếu không phải tôi phản ứng nhanh thì các cậu chả còn thấy tôi đâu.”

Kim Kha đi vòng quanh cơ giáp của cậu một vòng nhưng không thấy vết thương, thế là Kim Kha xoay người hỏi Hoắc Tuyên Sơn.

“Cơ giáp hạng nhẹ cũng không bay ra được.” Hoắc Tuyên Sơn nói, “Chỉ có thể đi, vừa rồi tôi đi một đoạn đường nhưng rất khó.”

“Đi được không?” Kim Kha hỏi.

“Có thể, nhưng mà sẽ làm cơ giáp hao tổn rất lớn.” Hoắc Tuyên Sơn nhìn về phía đội tuyển trường, “Có thể động cơ cơ giáp của một số người trong bọn họ không chống đỡ nổi.”

“Chỉ cần có thể ra khỏi trung tâm của đợt rét đậm, tình huống phía sau sẽ tốt hơn một chút.” Anh mắt Kim Kha nghiêm nghị, “Ba người các cậu ở bên ngoài, đề phòng thành viên đội tuyển trường gặp chuyện không may.”

Hoắc Tuyên Sơn gật đầu: “Mắt ở trung tâm đã bắt đầu di chuyển, chúng ta cần phải rời đi càng sớm càng tốt.”

Vệ Tam và Ứng Thành Hà bên kia còn cùng nhau giúp cơ giáp sư cải tạo, họ nghe vậy thì động tác hai người lại tăng nhanh vài phần.

Các cơ giáp sư khác: “!”

Thua Ứng Thành Hà còn được, kiên quyết không thể để Vệ Tam hạ thấp mình!

Tốc độ tay của các cơ giáp sư tăng vọt đến cực hạn, chờ bọn họ phục hồi tinh thần, còn chưa kịp vui mừng vì mình đột phá được lịch, họ

đã thấy Vệ Tam bên kia đã thay sang cơ giáp khác.

Các cơ giáp sư của trường: "..." Chắc là do thể lực của chiến sĩ độc lập tốt quá đó, chắc chắn như vậy, không phải trình độ của họ quá kém.

"Được rồi!" Tất cả cơ giáp sư hoàn thành việc cải tạo cơ giáp của tiểu đội, Vệ Tam và Ứng Thành Hà cũng dừng tay.

Kim Kha và Ứng Thành Hà đứng ở vị trí trung tâm, để cho người của đội tuyển trường vây quanh, ở giữa đó có xen kẽ chiến sĩ độc lập, còn ba chiến sĩ độc lập của đội chủ lực thì đứng ở ba góc.

Toàn bộ đội Damocles nhìn từ trên cao xuống là hình tam giác chứa một vòng tròn đặc.

"Tất cả mọi người tay trong tay, đợi đến khi tiến vào trong đợt rét thì không được buông lỏng." Kim Kha đứng ở giữa, "Khu vực trung tâm của đợt rét đậm sẽ có một dòng xoáy nhỏ có tốc độ cao, bị cuốn vào chỉ có một con đường chết. Mọi người nâng cảnh giác lên 120%, đến lúc đó tôi sẽ chỉ các cậu di chuyển."

Người trong vòng tròn tay nắm tay, Vệ Tam, Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh cầm tay thành viên đội tuyển trường gần mình nhất ở cuối.

Liêu Như Ninh là một góc của tam giác, cậu ta đứng ở phía trước và di chuyển đầu tiên. Vệ Tam và Hoắc Tuyên Sơn đứng ở hai góc song song.

Toàn đội thẳng tiến vào trung tâm của đợt rét đậm với đội hình tam giác.

Tất cả mọi người rời khỏi mắt đợt rét đậm, khoảnh khắc bước vào trung tâm của đợt rét, hơi thở họ không thể không đông lại. Ngay cả khi họ ở bên trong cơ giáp cũng có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo của môi trường bên ngoài.

Giả sử lúc đó bọn họ ở vị trí này mà không ở mắt trung tâm, thêm chuyện chưa tiến vào cơ giáp, e rằng đã sớm mất mạng.

Do sương mù lạnh dày đặc, tầm nhìn vô cùng thấp ở trung tâm của đợt rét đậm, chỉ có thể dựa vào cảm giác của chỉ huy để di chuyển.

[Hướng năm giờ và hướng chín giờ có một dòng xoáy nhỏ có tốc độ, tất cả mọi người dời trận.]

Giọng nói của Kim Kha xuất hiện trong tâm trí của toàn bộ thành viên. Họ nhanh chóng thay đổi trận hình, hướng tam giác thay đổi, nhưng góc tổng thể và vòng tròn không đổi, chỉ né tránh vòng xoáy.

Vòng xoáy lướt sát qua bên người Hoắc Tuyên Sơn, cậu ta đưa tay dùng sức kéo một lần, kéo chiến sĩ độc lập bên cạnh chưa kịp phản ứng thẳng về.

“Giữ vững tinh thần.” Hoắc Tuyên Sơn nhắc nhở.

Chiến sĩ độc lập này không chỉ là sinh viên mới mà còn là người dự bị được thay vào. Kết quả vừa lúc gặp cảnh đấu trường xảy ra chuyện, nên tâm tính hắn cũng không đủ ổn định: “Tôi hơi... sợ.”

Hắn thậm chí còn không có cơ hội chém tinh thú.

“Bên trong là chỉ huy và cơ giáp sư.” Hoắc Tuyên Sơn không an ủi hắn, “Cậu vừa thất thủ sẽ làm phòng tuyến bị đứt, bọn họ cũng chẳng còn đường sống.”

Chiến sĩ độc lập giật mình: “Tôi xin lỗi.”

“Không cần phải nói điều này, từ thời điểm cậu trở thành một người lính đã không có tư cách nói sợ.” Hoắc Tuyên Sơn giữ chặt tay hắn, “Đi thôi.”

Nhiệt độ ở trung tâm của đợt rét đậm rất thấp, trạng thái cơ giáp của tất cả mọi người đã được mở ra, động cơ lồng trong động cơ liên tục rung lên để duy trì nhiệt độ bên trong cơ giáp.

“Báo số liệu.” Ứng Thành Hà ở giữa tổng hợp số liệu khi tất cả cơ giáp di chuyển, “Động cơ cơ giáp số 562 sau hai mươi phút sẽ xuất hiện trục trặc, số 439 và 215 giữ chặt cậu ta để đi cùng nhau.”

...

Ứng Thành Hà không ngừng chú ý đến cơ giáp trong vòng tròn, Kim Kha thì liên kết với chỉ huy đội tuyển trường nhằm phát hiện vòng xoáy tốc độ cao xung quanh, đề phòng bị cuốn vào.

Bọn họ không biết trung tâm đợt rét đậm còn bao xa, chỉ có thể cắn

răng đi về một hướng. Trên đường lục tục có người trong đội tuyển trường có chuyện nhưng cơ giáp sư không thể ra ngoài sửa chữa, chỉ có thể dựa vào người của tiểu đội xung quanh lôi kéo đi cùng.

Vỏ ngoài cơ giáp của tất cả mọi người đã sớm đóng một lớp băng sương thật dày, sương mù không nhìn thấy đầu hoàn toàn không có dấu hiệu tiêu tán, bóng ma trong lòng mọi người càng ngày càng nặng.

[Phía sau có vòng xoáy tốc độ cao, né mau.]

Đội ngũ của trường Quân sự Damocles một lần nữa thay đổi, chỉ là lần này khi vòng xoáy phía sau quét tới gần thì đột nhiên tách ra, biến thành hai dòng xoáy.

[Góc Vệ Tam tản ra đi!]

Kim Kha lập tức nhắc nhở, nhưng nó lại tách ra làm hai làm một chiếc cơ giáp chưa kịp phản ứng đã bị cuốn vào.

“Các cậu nắm tay nhau.” Vệ Tam dùng sức kéo hai tay mình để cho cơ giáp hai bên trái phải giữ chặt nhau, còn cô tự mình rời khỏi.

Ngẫu nhiên để mặc cho mình bị cuốn vào vòng xoáy tốc độ cao và giữ chặt chiếc cơ giáp kia.

“Vệ Tam!” Liêu Như Ninh đi song song với cô vừa, lúc nhìn thấy một màn này bèn không khỏi la to lên.

Nhưng đã không còn kịp, hai chiếc cơ giáp theo vòng xoáy chuyển đến xa với tốc độ cao, chỉ còn lại vài khối vỏ cơ giáp.

“Vệ Tam bị cuốn vào rồi!” Liêu Như Ninh la to với Kim Kha đứng trong vòng.

[Đinh Hòa Mỹ bổ sung vào vị trí Vệ Tam, tất cả mọi người duy trì đội hình cho tốt, không được hỗn loạn.]

Kim Kha không trả lời, vẫn chỉ huy tất cả mọi người.

Toàn bộ đội ngũ im lặng bất thường, bọn họ vừa mất một thành viên chủ lực và thành viên của đội tuyển trường.

Liêu Như Ninh lôi kéo cơ giáp chiến sĩ độc lập bên cạnh và quay đầu

nhìn về phía chỗ vừa rồi, hiện tại ngay cả mảnh vụn cơ giáp cũng không nhìn thấy vì bị sương trắng che khuất sạch sẽ.

“Vỏ ngoài cơ giáp của Vệ Tam có phối với nấm dịch tím, tính dẻo dai rất tốt.” Khi lại một lần nữa chuyển đội hình, Ứng Thành Hà nói với Liêu Như Ninh ở phía trước, “Tự cậu ấy có chừng mực.”

“Cậu ấy có có cứt chừng mực,” Liêu Như Ninh lặng thinh một hồi rồi nổ tung nói tục.

Ứng Thành Hà: “... Cậu ấy đi vào có lẽ còn có một đường sống.” Nếu không hai người bên trong chiếc cơ giáp kia sẽ không còn hy vọng sinh tồn.

Vừa rồi bị cuốn vào là cơ giáp của chỉ huy đội tuyển trường, bên trong có chỉ huy và chiến sĩ độc lập.

“Huống hồ đổi thành cậu thì cậu cũng đi vào cứu người.”

Liêu Như Ninh vẫn không thể chấp nhận được.

Ứng Thành Hà đột nhiên lại nói: “Vừa rồi câu nói kia của cậu đã bị tôi ghi lại rồi.”

Liêu Như Ninh: “...??”

“Chờ đi ra ngoài gặp Vệ Tam, phát cho cậu ấy nghe.” Ứng Thành Hà mang theo ý cười nói tiếp, “Cậu toi rồi.”

Liêu Như Ninh cắt ngang: “Chẳng qua là mời cậu ấy ăn cơm thôi, có bản lĩnh đi ra ngoài sau đó ăn thiếu gia đây cho nghèo luôn đi.”

Kim Kha trong vòng vẫn không nói gì khác, thậm chí dường như không biết Vệ Tam đã bị cuốn đi. Cậu ấy quan sát hoàn cảnh xung quanh chẳng ngơi và ra lệnh cho đội ngũ.

Vòng xoáy tốc độ cao này ở đây có thể bỗng chia làm vài luồng, cậu ấy muốn tìm được quy luật trong đó để lần tiếp theo đụng trúng mới không có cơ giáp nào bị cuốn vào.

Đội ngũ lại tiến về phía trước một tiếng, lúc này đã có một phần ba cơ giáp của thành viên đội tuyển trường có chuyện.

Bọn họ vẫn đánh giá thấp sự đáng sợ của vùng trung tâm đợt rét

đậm, động cơ cơ giáp cấp A ở bên trong chống đỡ ít thời gian hơn so với dự liệu của Ứng Thành Hà.

“Tôi đi ra ngoài sửa, túi chuẩn bị chiến đấu còn có một cái động cơ dự phòng.” Có cơ giáp sư chủ động xin.

“Không muốn sống nữa à?” Ứng Thành Hà là người đầu quát bảo ngưng lại.

Đi ra trung tâm mà không có bảo vệ thì có thể chịu đựng được bao lâu?

“Tôi mặc quần áo chiến sĩ độc lập bên cạnh thêm đồ giữ nhiệt nữa, có thể chống lại một hồi.” Người cơ giáp sư kia vẫn kiên trì, “Không ra ngoài sửa chữa thì cơ giáp chúng ta càng hỏng không đi được nữa. Chức vụ của cơ giáp sư chúng tôi chính là sửa chữa cơ giáp, bất luận trong hoàn cảnh nào.”

Lời nói của người cơ giáp sư này khiến cho các cơ giáp sư khác của các đội tuyển trường cộng hưởng, nhao nhao yêu cầu đi ra sửa cơ giáp.

“Cho các cậu năm phút.” Cuối cùng Kim Kha đồng ý, “Năm phút sau, tất cả mọi người phải tiến vào cơ giáp.”

“Năm phút cũng chỉ đủ để dỡ động cơ xuống.” Cậu chàng cơ giáp sư nói trong do dự.

“Không thể dỡ hoàn toàn thì vẫn tiếp tục lên đường.” Kim Kha nói thẳng, có hai lớp áo ấm gia trì, năm phút đã là giới hạn của cơ thể con người, nếu vẫn ở bên ngoài thì cơ thể con người sẽ bị tổn thương không thể chữa được.

Chưa kể có mối đe dọa của vòng xoáy xung quanh, họ không thể ở yên một chỗ trong thời gian quá dài.

Các cơ giáp sư cắn răng, cuối cùng cũng đáp ứng.

Kim Kha tìm một vị trí dừng lại, các cơ giáp sư mặc quần áo đi ra. Bọn họ vừa xuống đã đông lại, vẫn là Kim Kha dùng cảm giác k.ích thích những cơ giáp sư này phản ứng.

Các cơ giáp sư leo lên cơ giáp, một số người vì kiểm soát bàn tay của họ cho không run nữa nên cắn thẳng vào mu bàn tay, làm cho đau

đớn kí.ch thích chính mình, sau đó nhanh chóng tháo rời động cơ.

[Các cậu còn hai phút.]

Trên người các cơ giáp sư của đội tuyển trường Damocles đã kết băng, bất cứ khi nào họ cử động cũng có vụn băng rơi xuống, họ dùng ngón tay cứng ngắc thay đổi động cơ.

“Được rồi!” Có cơ giáp sư thay xong, trong nháy mắt tiến vào bên trong cơ giáp.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Có mấy cơ giáp sư thay đổi động cơ còn chưa thể thay cho tốt, cả người đã vô cùng cứng ngắc thế là đập đầu thật mạnh vào vỏ cơ giáp cho mình tỉnh táo lại mới có thể tiếp tục ra tay.

[10 giây, 10 giây sau chắc chắn phải vào.]

Các cơ giáp sư đi ra bộc phát ra tiềm lực cực lớn, hoàn toàn hoàn thành trong vòng năm phút.

Còn lại mấy cơ giáp sư vẫn không chịu trở về, kiên trì muốn sửa chữa động cơ; thậm chí có một cơ giáp sư còn sửa cơ giáp của mình. Người đó không mặc hai lớp áo giữ nhiệt, sau khi tháo động cơ xuống thì bên trong cơ giáp cũng mất đi nhiệt độ, trong cơ giáp còn một chiến sĩ độc lập cùng đội.

“Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi...” Cơ giáp sư này đỏ mắt lẩm bẩm, nước mắt nơi khóe mắt còn chưa trượt xuống đã bị đóng thành băng.

Trong khoảnh khắc đó, ngực Kim Kha dâng lên nỗi buồn khôn cùng, Vệ Tam và thành viên đội tuyển trường bị cuốn đi, bây giờ lại tới lượt cơ giáp sư của đội tuyển.

Trong đầu cậu không ngừng lóe lên những chuyện trước đây, những chuyện bây giờ…

“Đây là?!” Hoắc Tuyên Sơn nhìn mấy cơ giáp sư bên ngoài có cảm giác bao lấy với vẻ đầy ngạc nhiên trong mắt.

Ánh mắt cậu ta chuyển sang Kim Kha: Cảm giác được thực thể hóa!

Người của trường Damocles không kịp khiếp sợ, có người bắt đầu hô

lên cho mấy cơ giáp sư bên ngoài: “Các cậu nhanh lên! Sửa xong thì vào đi!”

Mấy cơ giáp sư không để ý đến cảm giác đã được thực thể hóa bên cạnh, họ nhanh chóng thay đổi động cơ. Hai phút sau, toàn bộ tất cả mọi người tiến vào cơ giáp.

“Kim Kha.” Ứng Thành Hà kêu lên một tiếng với cậu ấy.

Lúc này Kim Kha mới lấy lại tinh thần từ ảo giác kỳ quái vừa rồi.

“Là thực thể hóa cảm giác.” Liêu Như Ninh hô một tiếng, “Kim Mập, cậu có lộc rồi!”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam bị cuốn đi: Hello, còn ai nhớ tôi không?

Chương 120

“tuyên truyền tuyển sinh”

Kim Kha đứng tại chỗ, không có cách nào để đi vào trạng thái vừa rồi, ngược lại đầu còn đau như muốn nứt ra. Cậu không nói với bất cứ ai khác, cố gắng chống đỡ để cho tất cả mọi người tiếp tục lên đường.

Những người trường Damocles đã có lòng tin tăng lên rất nhiều vì thực thể hóa cảm giác vừa rồi của cậu.

Hơn nữa cơ giáp bị phá hủy toàn đã được sửa toàn bộ làm tốc độ di chuyển cũng tăng nhanh hơn đôi phần.

“Chẳng lẽ Kim Kha cũng là một cấp siêu 3S được ẩn giấu?” Liêu Như Ninh lải nhải, “Sao 3212 mấy cậu có phong thủy tốt như vậy sao?”

“Câm miệng!” Kim Kha bị cậu ta làm ầm ĩ đến đau đầu, “Siêu 3S đâu đơn giản như vậy?”

Bây giờ cậu cảm thấy một loạt các di chứng bắt đầu xuất hiện, thậm chí còn có vẻ loang lổ nhiều màu trước mắt.

Đội ngũ cắn răng đi về phía trước, trên đường lại gặp phải vài vòng xoáy phân chia. Cũng may lúc này mọi người đã có kinh nghiệm nên đã giữ cảnh giác tuyệt đối đối với mỗi một luồng xoáy đi tới, về sau không còn cơ giáp nào bị cuốn vào trong đó.

“Có phải chúng ta sắp ra ngoài hay không?” Hoắc Tuyên Sơn đột nhiên nói, “Sương trắng nhạt một chút này.”

Mọi người nghe vậy bèn quan sát cẩn thận, đúng là sương trắng bắt đầu mờ dần, hoặc là nói bọn họ bắt đầu tránh xa trung tâm của đợt rét đậm.

“Đi với tốc độ tối đa về trước, mọi người kiên trì.” Kim Kha mạnh mẽ chống đỡ cảm giác.

Hai mươi phút sau, cảm đám trường Damocles hoàn toàn thoát khỏi sương mù trắng dày đặc.

“Cuối cùng cũng ra ngoài.” Liêu Như Ninh cảm thán.

“Tụi mình ra khỏi cánh đồng băng.” Ứng Thành Hà đánh giá môi trường phía trước.

“... Chỗ này cũng gần như đông đặc lại rồi.” Liêu Như Ninh quay đầu lại nhìn vào trung tâm của đợt rét đậm, sương trắng dày đặc đã tạo thành một quả cầu màu trắng khổng lồ và chậm rãi di chuyển.

“Là thung lũng băng.” Kim Kha biết ở đây, “Trước khi đợt rét đậm đến thì trường Đế Quốc đã đi theo hướng này.”

“Cạu nói xem bọn họ có đi ra ngoài chưa?” Hoắc Tuyên Sơn hỏi.

Kim Kha cũng không rõ.

“Giờ chúng mình đi tìm bọn Vệ Tam được hay không?” Liêu Như Ninh tới hỏi, “Cậu ấy chắc chắn còn ở đâu đó.”

“Tìm.” Kim Kha còn muốn nói cái gì nhưng lại ngất xỉu ngay trong khoang cơ giáp, khiến cơ giáp không có ai lái cũng ngã xuống đất luôn.

Hoắc Tuyên Sơn có phản ứng nhanh nhất, cậu ta sải bước tiến lên giữ chặt cơ giáp của Kim Kha.

...

Còn ở một nơi nào đó, Vệ Tam giờ phút này đang nói chuyện với hai người trong chiếc cơ giáp bị cuốn vào vòng xoáy.

Lúc ấy Vệ Tam chủ động bị cuốn vào trong vòng xoáy, dùng Vô Thường bảo vệ chiếc cơ giáp đã bắt đầu bị xé rách.

Không thể không nói, thêm nấm dịch tím vào Vô Thường làm vỏ ngoài cơ giáp bền đặc biệt cmnl.

Vòng xoáy không thể xé nát cơ giáp của cô, vỏ ngoài Vô Thường lúc bị lôi kéo mạnh là bị kéo ra dãn ngoài, nhưng một khi chỗ tác động bị mất đi, vỏ ngoài một lần nữa trở lại như cũ.

Vệ Tam che chở cho chiếc cơ giáp kia, mặc cho vòng xoáy tốc độ cao cuốn tới cuốn lui. Cuối cùng cơ giáp bị cuốn đến điểm cao nhất thì bị vòng xoáy ném ra.

Vệ Tam lắc lắc đầu lái cơ giáp đứng dậy và nói với cơ giáp phía dưới: “Các cậu còn sống không?”

Qua hơn một hồi lâu, bên trong khoang cơ giáp mới truyền đến âm thanh yếu ớt: “... Vẫn còn sống.”

“Còn sống là được.” Vệ Tam quay đầu quan sát hoàn cảnh chung quanh, chậc một tiếng, “Chúng ta đã được mang ra từ trung tâm đợt rét đậm trước rồi.”

Chiếc cơ giáp phía dưới chậm rãi đứng lên, vỏ ngoài trên thân bị phá tới mức nhìn không ra hình dáng.

“Trong cơ giáp các cậu có cơ giáp sư hay là chỉ huy?” Vệ Tam hỏi.

“Chỉ huy.”

Vệ Tam nhìn chằm chằm cơ giáp của bọn họ một chút: “Chỉ huy, túi chuẩn bị chiến đấu cậu có vật liệu không?”

Chiến sĩ độc lập và chỉ huy bên trong tìm tới tìm lui, cuối cùng trong túi chuẩn bị chiến đấu của chiến sĩ độc lập tìm thấy vật liệu thích hợp.

“Được, cho tôi.” Vệ Tam đi ra khỏi cơ giáp, cô bị gió lạnh thổi qua thì run rẩy một cái, “Nhanh lên, tôi giúp các cậu sửa chữa vỏ ngoài.”

Nếu nó không hở thế này thì cũng chả phải là vấn đề.

Chiến sĩ độc lập đội tuyển: “...” Năm nay ngó bộ chiến sĩ độc lập của đội chủ lực có quá nhiều tài nghệ.

“Các cậu nên thấy may mắn khi người đi cứu là tôi. Nếu đổi thành chỉ có hai cậu thì đã bị đông lạnh đến chết.” Vệ Tam hít mũi một cái rồi vùi đầu sửa cơ giáp.

Chờ Vệ Tam sửa xong, cô nhảy nhót tại chỗ đôi lần mới tiến vào trong cơ giáp.

“Chúng ta sẽ đi đâu, chỉ huy.” Vệ Tam hỏi.

Chỉ huy do dự một lúc: “... Tôi quyết định?”

Vệ Tam nói với vẻ đương nhiên: “Lúc này không do chỉ huy quyết

định chẳng lẽ để tôi làm à?”

Chỉ huy và chiến sĩ độc lập trong khoang cơ giáp nhìn nhau, mới chậm rãi trả lời: “Cậu thuộc đội chủ lực.”

“Tôi mặc kệ, cậu chỉ một hướng đi. Trước kia tôi cũng thuộc đội tuyển trường, cũng phải nghe lời chỉ huy.” Vệ Tam tùy ý phất tay, “Hiện tại cậu quyết định chúng ta đi đâu.”

Cơ giáp sư và chiến sĩ độc lập đều dính tới cơ giáp, còn cái loại việc như chỉ huy thì cô không làm được.

Chỉ huy: “...” Chẳng hiểu sao lòng không vững dạ lắm.

Hai cơ giáp, ba người, chậm rãi đi về phía trước, chỉ huy cũng không biết bây giờ là ở đâu, cảm giác cũng không liên kết tới chỉ huy chính.

“Các cậu ở đâu?” Vệ Tam nhiều chuyện.

Chỉ huy: “Tôi là người ở Sao Đế Đô, cậu ta là người của Sao Phàm Hàn.”

Vệ Tam suy nghĩ một chút: “Các cậu đều là người trên sao lớn, ghê ha.”

Chỉ huy: “...”

Chiến sĩ độc lập: “...”

“Sao các cậu không báo danh vào trường Đế Quốc và viện Bình Thông?” Vệ Tam tiếp tục hỏi.

Chỉ huy bất đắc dĩ trả lời: “Trường Đế Quốc có cạnh tranh quá khốc liệt, có một đống lớn chỉ huy cấp S, chả ai muốn cấp A, cho nên tôi chọn nơi này.”

“Chiến sĩ độc lập, còn cậu?”

“Viện Bình Thông không lắp hệ thống sưởi ấm.” Chiến sĩ độc lập quăng ra một câu, “Tôi ghét lạnh, Sao Sa Đô mới là nhà của tôi!”

Vệ Tam: “...”

Chỉ huy mạnh dạn hỏi: “Tại sao cậu lại đăng ký vào trường

Damocles?”

“Tôi?” Vệ Tam thở dài, “Ở đây cung cấp khoản vay trả học phí, còn gần ngôi sao của tôi nhất nên phí đi tàu rẻ nhất đấy. Ban đầu tôi còn tính đi trường Đế Quốc kìa.”

Chỉ huy im lặng, hóa ra có một lý do đơn giản như vậy.

Ba người nói chuyện cá nhân làm tâm trạng dần dần thư giãn, thậm chí quên đi họ đang ở trong hoàn cảnh nào.

Hai chiếc cơ giáp chậm rãi đi tới, Vệ Tam đột nhiên dừng lại: “Nơi này nhìn hơi quen á?”

Chỉ huy nhìn xung quanh, đánh giá địa hình khắp nơi hồi lâu mới từ từ nói: “Giống như… là điểm cuối của đấu trường.”

Tất cả họ đều nhìn thấy bản đồ và, điểm đích dường như là ở đây.

“Đi, chúng ta đi tìm bục kết thúc.” Vệ Tam hưng phấn nói.

Chiến sĩ độc lập: “?”

“Có thể gặp phải tinh thú cấp 3S không?” Chỉ huy nhớ tới chuyện gần điểm cuối toàn có tinh thú 3S.

“Đợt rét đậm đang đến, ngay cả tinh thú cấp cao cũng nhượng bộ, chả ở lại nơi này.” Chiến sĩ độc lập là người Sao Phàm Hàn, ít nhiều gì cũng hiểu rõ hơn bọn họ.

Vệ Tam nhướng mày trong khoang cơ giáp: “Vậy chúng ta càng phải đi tìm bục kết thúc.”

Chỉ huy hỏi trong sự khó hiểu: “Trước đó chỉ huy Kim nói trận đấu đã kết thúc, chúng ta còn phải đi tìm vạch đích để làm gì?”

Điểm cuối không phải là lối ra, không có ai ở đó.

“Cậu có nghe kênh thông báo nói trận đấu đã chấm dứt chưa?” Vệ Tam quay đầu hỏi cậu ta.

“Chưa, đợt rét đậm đến đột ngột nên trận đấu tạm thời chấm dứt. Ngay cả các trường quân sự khác cũng có khả năng bị bao vây bên trong.” Chỉ huy trả lời.

“Nếu chúng ta không nhận được thông báo từ loa phát thanh tức là bọn họ chủ quan dừng trận đấu, không tính.” Vệ Tam ở trong khoang cơ giáp vỗ tay thành tiếng, “Hiện tại bắt đầu thôi, trận đấu vẫn đang tiến hành.”

Chỉ huy: “...” Còn có dạng này nữa?

“Đợt rét đậm có nhiệt độ quá thấp, chắc loa phát thanh thông báo trên bục kết thúc cũng đóng băng rồi.” Chiến sĩ độc lập vẫn còn một chút suy nghĩ hợp lý.

“Đi qua xem trước, sau đó không được thì chúng ta rinh cờ đi ra ngoài.” Vệ Tam bước về phía trước.

Hai chiếc cơ giáp đón gió lạnh đi về phía bục kết thúc, họ không thể đi tới trong một thời gian ngắn.

“Có phải chúng ta đang đi vòng quanh không?” Chỉ huy do dự hồi lâu mới hỏi.

Đang ngẩng đầu ưỡn ngực đi ở phía trước, bước chân Vệ Tam chậm lại: “...”

Cũng may theo lời chỉ huy dẫn đi, cậu ta lập tức điều khiển cơ giáp đi trước Vệ Tam nhằm dẫn đường.

Vẫn còn sương mù trắng xung quanh, mặc dù có thể nhìn thấy một chút bóng mờ nhạt nhưng tầm nhìn vẫn còn thấp.

Chỉ huy dựa vào cảm giác trong trí nhớ cuối cùng đã đi đúng hướng. Ba người nhìn thấy bục kết thúc từ xa, năm lá cờ phía trên đã bị gãy.

Nhìn tư thế này, e rằng kênh thông báo của bục kết thúc cũng sớm đã bị phá hủy bởi đợt rét đậm.

Ba người tiếp tục đi về phía trước, đi thẳng đến vạch đích.

Vệ Tam khom lưng nhặt lá cờ của trường Damocles lên, cô nhìn xung quanh thấy cờ của các trường quân sự khác đều ở đây, hiển nhiên không có trường nào nhổ cờ thành công.

“Thưa các bạn, nhà vô địch của cuộc thi cực lạnh này là trường Quân sự Damocles chúng tôi.” Vệ Tam kéo cờ của trường Damocles ra đặt

trước ngực, “Chỉ huy, cậu mở máy quay ghi lại cảnh này làm bằng chứng.”

Chỉ huy: “...” Đột nhiên thấy hơi mừng thầm là chuyện gì xảy ra vậy?

Dù kênh liên lạc không chạy nhưng chức năng ghi hình vẫn còn, chỉ huy và chiến sĩ độc lập đồng loạt mở quang não, mở quáy ghi hình về phía cửa sổ cơ giáp, cố sức quay Vệ Tam.

“Còn nữa, quay lại lá cờ của bọn họ luôn, không có trường quân sự nào tới đây gỡ cờ.” Vệ Tam chậc chậc vài tiếng, “Trường Quân sự Damocles chúng tôi chính là đỉnh nhất.”

Chỉ huy và chiến sĩ độc lập nghe vậy ngay lập tức chĩa ống kính về phía bốn lá cờ quân đội bị bẻ gãy nằm ở dưới, chụp mỗi lá cờ thật rõ ràng.

Vệ Tam rũ những mảnh vụn băng còn sót lại trên lá cờ Damocles, kéo nó đến gần máy quay: “Nhìn đây, lá cờ của trường Quân sự Damocles của chúng tôi đẹp hơn nhiều so với bốn lá cờ trên mặt đất. Đường vân gợn sóng trên đây đại diện cho sa mạc, đó là Sao Sa Đô. Gợn sóng trên thanh kiếm này là thanh kiếm của Damocles, đại diện cho trường Quân sự Damocles của chúng tôi.”

Cô gấp lá cờ trước ống kính, nhét vào bên trong cơ giáp, sau đó ngẩng đầu lên: “Bạn bè khán giả, nếu bạn vẫn còn do dự về bản thân, do dự con em mình sẽ đăng ký trường quân sự nào, hãy đến trường Quân sự Damocles của chúng tôi. Môi trường giản dị, không phồn hoa làm mê mắt, thích hợp nhất cho những người muốn nâng cao sức mạnh. Đàn anh và đàn chị ở đây đều giống như tôi, vừa có trình độ cao vừa nói chuyện dễ chịu. Muốn báo danh trường quân sự thì chọn Damocles là chính xác.”

Vệ Tam tâng bốc xong một đợt, rời khỏi ống kính: “Được rồi, cất máy ghi hình đi. Chờ chúng ta ra bên ngoài được thì gửi cái này cho Truyền thông Lam Phạt, để cho bọn họ tuyên truyền.”

Chỉ huy: “!”

Cái đợt tuyên truyền tuyển sinh này là điều cậu ta không ngờ tới.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Cũng cầm hạng nhất rồi, không quảng bá thì quá có lỗi với bản thân.

- -----oOo------

Chương 121

“kênh thông báo đang phát”

“Đợt rét đậm dường như đang mạnh hơn.” Chiến sĩ độc lập trong khoang cơ giáp đột nhiên nói.

Chỉ huy: “... Cơ giáp của tôi không bị hỏng chứ?” Cậu ta chẳng cảm thấy hệ thống nhiệt độ trong khoang cơ giáp có vấn đề.

“Nhiều năm kinh nghiệm nói với tôi rằng đợt rét đậm năm nay mạnh hơn so với những năm trước.” Chiến sĩ độc lập chắc chắn, cậu ghét lạnh nhất, vô cùng nhạy cảm với nhiệt độ.

Chỉ huy và chiến sĩ này cùng một tiểu đội, hiểu rằng cậu ta sẽ không nói đại mấy câu như vậy. Nên cậu ta hét lên với Vệ Tam đang ngồi xổm trên bục điểm cuối: “Đợt rét đậm có khả năng sẽ còn mạnh lên.”

“Chờ một chút.” Vệ Tam cho cơ giáp dùng tay không đào thiết bị phía dưới bục kết thúc.

Chỉ huy nhìn vào cái bục bị quật lên: “... Cậu đang làm gì vậy?”

“Xem có thể sửa xong kênh thông báo hay không.” Vệ Tam cũng mặc kệ bên ngoài lạnh như thế nào, cứ nhảy thẳng từ bên trong cơ giáp ra, cô tiến vào phía dưới cái bục đã bị quật cả lên.

Dưới bục điểm cuối có máy phát kênh thông báo và năng lượng của ban tổ chức. Thông thường một khi họ rút cờ, bên dưới cảm nhận ngay lập tức. Kế đó sẽ có thông báo hiển thị đến tất cả các máy bay đang chờ đợi ở độ cao và tiếng thông báo của cú dứt điểm sẽ được trải rộng ra toàn đấu trường.

Xuyên qua cửa sổ, chiến sĩ độc lập trong khoang cơ giáp nhìn thấy Vệ Tam nhảy ra, không khỏi hít hà một tiếng, che một con mắt: “Da cậu ấy dày thật.”

Trong thời kỳ rét đậm, chiến sĩ độc lập 3S có thể chất mạnh mẽ đến đâu cũng không thể ở bên ngoài một hồi thế được.

Vệ Tam nhảy xuống tháo vỏ thiết bị ra, đụng đụng mấy sợi dây bên trong.

Bên trong có năm sợi dây màu và chúng đã đóng băng hết, Vệ Tam nhìn thật lâu lại trở về lấy dụng cụ. May mắn lúc trước cô giúp cải tạo cơ giáp đội tuyển trường nên còn giữ lại một ít công cụ trong túi chuẩn bị chiến đấu.

Cô cầm công cụ tới và thấy một chuyện, vừa xoay người đi một tí mà một lớp băng dày đã đóng ngay chỗ máy móc bị mở.

Lúc này Vệ Tam nhớ tới năng lực của Ứng Tinh Quyết khi xem chiếu lại trực tiếp trên đường đua thung lũng mưa, nếu như bên cạnh có người thực thể hóa được cảm giác thì thuận tiện hơn rất nhiều lúc sửa dụng cụ. Nhìn đường dây vẫn còn không ngừng đóng băng, cuối cùng cô quyết định cạy mở thiết bị mấu chốt nhất bên trong, nắm lấy khối năng lượng bên cạnh, khiêng ngay thiết bị bên dưới nhét vào cơ giáp luôn.

Chỉ huy và chiến sĩ độc lập trong khoang cơ giáp: "..." Khá lắm! Một đống động tác thật là nước chảy mây trôi.

"Các cậu thương lượng đi đâu trước đi, cho tôi mười phút." Vệ Tam vừa vào cơ giáp đã bắt đầu chơi đùa.

Loại thiết bị cảm ứng phát thanh này giản hơn rất nhiều so với cơ giáp, Vệ Tam nhìn một hồi đã gần như hiểu được tác dụng và kết cấu.

Chỉ huy: "Chúng ta đang ở đích, lấy chỗ này làm tâm điêm thì vẫn còn một chặng đường dài để đi để tới lối ra." Điều kiện tiên quyết là họ không đi sai đường.

Khoảng cách điểm đích và lối ra không gần, vì vậy mỗi khi họ đến đích sẽ có máy bay đến đón.

Vệ Tam quét sạch sẽ băng vụn bên trong thiết bị, cô nối được đường dây của máy đại diện cho Sao Sa Đô, dụng cụ bỗng sáng lên.

"Được rồi." Vệ Tam đứng dậy, "Để tôi thử xem."

Cô kéo thiết bị lại, nắm đường dây màu vàng cắm vào cơ giáp của mình.

Trong vòng 20 mét của điểm đích, một tiếng thông báo quen thuộc vang lên ngay lập tức: [Chúc mừng Damocles đã đã về đích thành công. Chúc mừng Damocles...]

Chỉ huy: "..." Cứ nhất định phải có cảm giác nghi lễ thế à?

Vệ Tam nghe xong một hồi lấy làm tiếc nuối: "Con thiếu chút nữa, không làm được chuyện cho toàn bộ đấu trường vang lên tiếng loa phát thanh."

Chỉ huy: "Gặp đợt rét đậm thì các thiết bị ở điểm cố định cũng bị hỏng rồi cũng nên, không kết nối được tín hiệu kênh liên lạc trên cao, sao mà phát được đồng đồng bộ tiếng thông báo."

"Thế này cũng được." Vệ Tam quay đầu nhìn kênh thông báo còn đang không ngừng phát tiếng, "Khối này có năng lượng nhiều, chúng ta cứ một đường thả tiếng mãi cho đến tới lối ra. Bọn họ sẽ phải thừa nhận nhà vô địch lần này là trường Quân sự Damocles."

Để phát cái này chỉ tiêu thụ khối năng lượng, không chiếm năng lượng của cơ giáp.

Chỉ huy và chiến sĩ độc lập trong khoang cơ giáp cam chịu dẫn đường ở phía trước, Vệ Tam đi phía sau, cứ cách một phút bên cô lại vang lên tiếng phát thanh chúc mừng.

Một đường tuyên truyền đi tới.

Kể từ khi thành lập trường Quân sự Damocles, cộng mấy lần chúc mừng lại cũng không được nhiều như thế này.

...

Trong một chiếc máy bay nào đó bị đợt rét đậm cuốn tới chỗ nào đó.

"Hình như cái đèn thông báo ở điểm đich vừa sáng lên." Một nhân viên canh giữ các loại màn hình ánh sáng quay đầu nói với đồng nghiệp.

"Sao mà được?" Đồng nghiệp không nghĩ ngợi, "Trong trường hợp trường quân sự nào ở tình huống này vẫn nhổ cờ được thì thiết bị dưới bục cũng bị đông cứng từ lâu rồi."

Càng không thể nhổ xong lại sửa chữa thiết bị thông báo. Ai mà làm cái chuyện không hợp lẽ thường như vậy.

"Nhưng... Tôi thấy thật đó." Vừa rồi nhân viên nhìn thấy rõ đèn

thông báo đại diện cho điểm cuối đã sáng lên, “Có lẽ ai đó nhổ cờ thật.”

Đồng nghiệp xoay người lấy một chai nước và ném nó cho nhân viên: “Uống một ngụm nước cho tỉnh. Ngay cả khi thiết bị phát thanh của bục kết thúc không bị hỏng, thì máy thu tần số cao trên máy bay của chúng ta cũng hư rồi. Trừ khi máy bay ở rất gần điểm kết thúc, bằng không chả nhận được tín hiệu.”

Nhưng mà vài giờ trước, nhân viên cứu hộ trên máy bay đã đi ra ngoài để kiểm tra và thấy nơi họ bị cuốn tới chả gần điểm đích gì cho cam, chắc là ở chỗ nào đó trên đường đua.

“Có lẽ tôi mệt quá.” Nhân viên thở dài.

“Chúng ta nghỉ ngơi trước đi.” Đồng nghiệp đứng dậy và nói.

Họ canh giữ một mình ở đây trong khi tất cả các thiết bị liên lạc bị hỏng, ít nhất là chờ đợi cho nhân viên bảo trì trên máy bay sửa chữa hoàn toàn kênh liên lạc bên trong máy bay.

Hai người xoay người rời đi một giây, ánh sáng đỏ trên màn sáng lại lóe lên.

...

“Chỉ huy, cậu có biết không đó?” Vệ Tam đi theo phía sau, “Xác định chúng ta đang đi tới hướng lối ra à?”

Chỉ huy xấu hổ trả lời: “Thật ra thì… giờ tôi cũng không chắc nữa.”

Bằng mắt thường có thể nhìn thấy sương trắng xung quanh dày dần, đợt rét đậm vẫn đang tăng mạnh. Theo lý thuyết, càng đi ra ngoài thì không khí lạnh nên suy yếu, nhưng bây giờ chỉ là một mảng trắng xóa ở bốn phương tám hướng.

Ngoài có một thiết bị phát thanh bị đào lên thì ba người chẳng còn gì, không thể liên lạc với bất cứ ai. Cuối cùng chỉ có thể phó thác cho ông trời rồi đi theo một hướng.

“Xem chừng năng lượng của chúng ta chống đỡ nhiều nhất được thêm nửa ngày.” Chỉ huy đi về trước cho hay, “Hay là chúng ta dừng lại tại chỗ, vậy sẽ chèo chống được lâu hơn một chút. Mấy thầy cô chắc đã cho người đến cứu chúng ta.”

Chiến sĩ độc lập không đồng ý trước: “Khi đợt rét đậm đến rồi thì việc đội cứu hộ có thể vào hay không cũng là một vấn đề. Đợi bọn họ tới chắc tụi mình đã chết cóng trong đấu trường lạnh lẽo rồi.”

“Nếu không thể tìm thấy lối ra, chúng ta cũng đóng băng chết khi dùng hết hết năng lượng thôi.” Chỉ huy bất lực, bây giờ họ thậm chí không biết mình đang ở đâu.

“Đi trước đi, nói không chừng có thể đến lối ra.” Vệ Tam kiên trì cho máy phát thanh chạy, “Luồng rét đậm đang di chuyển, chúng ta ngu ngơ ở một chỗ còn chết nhanh hơn.”

Ba người một lần nữa đi về phía trước, kênh thông báo chưa từng dừng lại.

Nhân viên nghỉ ngơi một thời gian trở lại vị trí của mình. Bây giờ máy bay không mở được, ngoại trừ nhân viên bảo trì đang sửa chữa và nhân viên cứu hộ thỉnh thoảng đi ra ngoài để thăm dò đường, những người khác không có việc gì làm đều ngồi tại chỗ làm việc của mình.

Anh ta ngồi trên ghế, đôi mắt vô thần nhìn vào màn hình ánh sáng. Máy bay lớn có rất nhiều cabin là chỗ để lại cho sinh viên trường quân sự, chỗ cho phòng trao đổi tài nguyên. Ban đầu trên màn hình ánh sáng vẫn triều tra giám sát rõ ràng, còn giờ về cơ bản là hoàn toàn tối hù.

Trong khi ngẩn người, nhân viên đấy lại thấy điểm sáng đại diện cho kênh thông báo điểm đích có ánh đỏ lóe lên một lần nữa.

“Anh mau xem đi!” Nhân viên vội vàng đứng dậy vỗ đồng nghiệp đang nằm nghỉ ngơi trên băng ghế bên cạnh, “Sáng rồi, nó sáng rồi!”

Đồng nghiệp mơ mơ màng màng ngước mắt lên, nhìn vào màn ánh sáng như thường lệ: “Ở đâu? Áp lực tâm lý của cậu quá lớn đấy.”

Trong lòng nhân viên lo lắng, anh ta nhìn chằm chằm vào cái điểm chớp tắt: “Tôi thây nó thật mà! Tâm lý không có vấn đề!”

Đồng nghiệp còn nằm trên băng ghế bỗng nhiên đứng bật dậy, ngay cả chăn rơi xuống đất cũng chả màng. Anh ta tiến lên nhìn chấm đỏ hoàn toàn sáng hẳn trên màn hình: “Thật sự sáng này? Sao có thể?”

“Đã nói là tôi thấy rồi…” Nhân viên kia nói lì rì.

Người đồng nghiệp chạy đến cửa sổ của máy bay và nhìn ra ngoài: “Không di chuyển, máy bay của chúng ta vẫn còn ở tại chỗ thì sao có được chấm đỏ này.”

Người nhân viên suy nghĩ một chút và hỏi: “Có phải màn hình hiển thị của khoang thuyền chính hư rồi không?”

“Không thể.” Đồng nghiệp quay đầu trở lại nhìn màn hình ánh sáng, “Ban đầu nhân viên bảo trì đã kiểm tra ở đây.”

[Chúc mừng trường Quân sự Damocles đã đã về đích thành công. Chúc mừng...]

Một tiếng phát thanh như có như không nương theo gió lạnh.

Đồng nghiệp dựng tai lên và hỏi nhân viên bên cạnh: “Cậu nghe thấy gì không?”

Nhân viên gật đầu trong sững sờ: “Hình như là tiếng loa phát thanh.” Đây không phải là ảo giác trước khi chết mà hả.

Âm thanh phát ra dường như ngày càng rõ ràng hơn, đồng nghiệp lay cửa sổ máy bay, anh ta ước gì có thể dán mặt lên đó. Song băng tuyết bên ngoài đã phủ hết cả cửa sổ bằng kính làm anh chỉ có thể nhìn thấy một màu trắng xóa.

[Chúc mừng trường Quân sự Damocles đã về đích thành công...]

Âm thanh đó một lần nữa truyền đến thật rõ, đồng nghiệp và nhân viên liếc nhìn nhau, tất cả đều nhìn thấy sự khiếp sợ trong mắt của nhau.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Máy bay vẫn không nhúc nhích, chẳng lẽ bục kết thúc biết tự mình chạy tới?

Đồng nghiệp quyết định chạy ra ngoài, muốn đi ra ngoài để khám phá thực hư.

Mà bây giờ với âm thanh phát ra ngày càng rõ rệch, nhiều người trong máy bay cũng nghe thấy. Họ hoặc nhao nhao ngồi dậy hoặc

dừng lại công việc sửa chữa trong tay.

“Tình huống gì thế này?”

“Tôi sắp bị đóng băng đến chết? Bây giờ còn sinh ảo giác nữa?”

“Ảo giác kiểu gì mà lại về Damocles.”

“Ra ngoài xem!” Đồng nghiệp vừa chạy vừa hét lên.

Đây không phải là ảo giác, phải có một lý do cho chuyện gì đã xảy ra khiến tiếng loa thông báo ở điểm cuối bắt đầu di chuyển?

Chẳng lẽ có tinh thú khổng lồ nào nuốt bục kết thúc?

Không, không có khả năng nuốt được, thiết bị phát thanh vẫn còn nguyên vẹn và thậm chí còn đang phát tiếng cơ mà.

“Tôi không muốn chết ở đây.” Một chiến sĩ độc lập phàn nàn, “Sớm biết thế thà chết trong sa mạc còn hơn, tôi ghét thời tiết này.”

Chỉ huy thở dài: “Thật không may, không có cách nào để Liên bang nhìn thấy chúng ta dùng tư thế oai hùng giành chức vô địch.”

Cậu ta cúi đầu mở quang não của mình gửi video đã quay trước đó lên tài khoản Tinh Võng của mình, nhưng chẳng có tín hiệu, quang não vẫn mãi hiện thông tin đang gửi.

Đoán chừng bây giờ không thể chờ đến lúc gửi ra ngoài cho Truyền thông Lam Phạt được rồi.

Đợt rét đậm đi qua, kênh liên lạc được nối lại ở đây, mặc kệ lúc đó bọn họ ra sao thì video vẫn gửi tới được.

“Các cậu còn có một chiếc cơ giáp chống đỡ thêm một thời gian nữa, đừng nhúc nhích nhiều, không là chết đấy.” Tâm trạng Vệ Tam bình tĩnh lạ thường, “Tôi cảm thấy nói không chừng lối ra ở ngay phía trước.”

Đồng nghiệp và nhân viên cùng nhau tiến vào cơ giáp bay ra khỏi máy bay. Họ đứng ở bên ngoài vẫn chỉ có thể nhìn thấy một mảnh trắng xóa, còn tiếng phát thanh kia loáng thoáng như đã rời xa.

“Bên kia!” Đồng nghiệp chạy về phía bên phải như bay.

“Chờ người cứu hộ đã...” Nhân viên nhìn bóng dáng đồng nghiệp đã gần như biến mất bèn cắn răng đi theo.

Ngày càng gần hơn!

Đồng nghiệp ở trong cơ giáp nghe tiếng phát thanh thì tim anh ta đập rất mạnh. Bất kể là tinh thú khổng lồ hay là cái gì, anh nhất định phải điều tra rõ ràng.

“... ”

Đồng nghiệp nhìn chỗ cách đó không xa, đột nhiên sững sờ tại chỗ, choáng váng hết cả.

“Hở?” Vệ Tam như có cảm giác, quay đầu nhìn về phía sau.

Tại thời điểm này, kênh thông báo vẫn còn phát: [Chúc mừng trường Quân sự Damocles đã về đích thành công.]

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Có người!

Chương 122

“gió đang chuyển hướng”

Trên cánh đồng băng trắng xóa chỉ có tiếng phát thanh vang lớn. Đồng nghiệp và nhân viên chạy tới sau nhìn hai cơ giáp với sự khiếp sợ, một chiếc trong đó vẫn đang không ngừng truyền ra tiếng chúc mừng.

“Các anh là người ở đâu?” Vệ Tam rút dây cắm vào cơ giáp, không cho kênh thông báo phát tiếng nữa rồi lại tắt luôn kênh thông báo. Cô đến gần vài bước liếc mắt nhìn cánh tay cơ giáp của bọn họ, “Không phải sinh viên trường quân sự.”

Không có huy hiệu quân sự.

“... Chúng tôi là người bay trên cao viện Bình Thông.” Đồng nghiệp hồi lâu mới tìm lại được giọng nói của mình. Thành thử thật sự có người đi đến đích nhổ cờ, giờ này còn lắp thiết bị của bục kết thúc vào trong cơ giáp của mình?

“Nhân viên?” Vệ Tam nắm một tay đấm vào lòng bàn tay còn lại, “Vừa lúc mấy anh làm chứng, lần này trường Damocles chúng em lấy vị trí thứ nhất ở đường đua lạnh lẽo.”

Đồng nghiệp và nhân viên bên cạnh: “...” Đợt rét đậm hoành hành mà còn nhớ tới cái này có phải hơi quá không?

“Còn những người khác trong trường quân sự của em thì sao?” Đồng nghiệp mở miệng hỏi.

Lúc đó bọn họ đang đi theo máy bay của viện Bình Thông nên đã nghe nói về sự xuất hiện của đợt rét đậm, trường Quân sự Damocles và viện Bình Thông đã mất liên lạc. Mà bây giờ chỉ có hai cơ giáp của trường Quân sự Damocles, chắc mấy người khác…

“Không biết, có thể đã đi ra ngoài rồi.” Vệ Tam nhìn cơ giáp hai người này, không có quá nhiều băng sương, “Các anh vừa mới đi ra khỏi máy bay? Mang giúp chúng em theo một đoạn đường với.”

“Máy bay của chúng tôi bị hỏng.” Nhân viên trả lời, “Nhân viên bảo trì đang sửa chữa, các em tới trước đi.”

Chỉ huy: “Các anh có bao nhiêu năng lượng cơ giáp? Cho chúng em một ít được không?”

Máy bay cỡ lớn ở trên cao không chỉ có nhân viên cứu hộ mà có người trao đổi đồ, tất cả các nguồn lực đều ở trong đó.

“Năng lượng thì có nhưng bây giờ phải đảm bảo máy bay không có vấn đề.” Đồng nghiệp quay đầu.

Chiến sĩ độc lập trong khoang cơ giáp lên tiếng: “Người của viện Bình Thông cũng ở trong máy bay?”

Đồng nghiệp và nhân viên bị kinh hãi bởi giọng nói của người thứ hai trong cơ giáp phòng thủ.

“Trong cơ giáp mấy em còn có thêm người?” Nhân viên theo bản năng hỏi.

Vệ Tam mỉm cười: “Sự việc xảy ra đột ngột, cơ giáp sư đã cải tạo cơ giáp của tiểu đội bọn họ.”

Trước đây khi ở trung tâm, Kim Kha đã nhắc nhở các thành viên trong đội tuyển trường không được nói chuyện Vệ Tam có thể cải tạo cơ giáp ra ngoài. Có một số năng lực nếu được giữ lại sẽ giành chiến thắng vì ra đòn bất ngờ.

“Đợt rét đậm quá mạnh, chúng tôi đã bị cuốn lên bầu trời cao, không có cơ hội để thông báo cho các sinh viên của viện Bình Thông.” Các đồng nghiệp dẫn họ đến máy bay, “Hai người… ba người các em là sinh viên quân sự lần đầu tiên chúng tôi gặp được.”

Máy bay dường như đã dừng lại ở đây trong một thời gian dài, bề mặt được bao phủ bởi băng, có một vài cơ giáp đứng bên ngoài không ngừng làm sạch băng trên bề mặt.

Họ bước vào máy bay, cửa khoang đóng lại.

Mấy người đi ra cất cơ giáp vào.

Vệ Tam cũng đi ra từ bên trong cơ giáp nhưng cô còn ôm theo thiết bị.

“Chờ một chút.” Vệ Tam cất cơ giáp rồi ngồi xổm phía trước thiết bị, rút dây kết nối âm thanh với các trường quân sự khác ở trong đó,

thắt nút buộc vào thiết bị, cuối cùng buộc một dây kết nối vào thắt lưng mình.” Được rồi, làm ơn.”

Nhân viên: “???”

Mặc dù không hiểu, hai nhân viên đã dẫn họ vào bên trong.

Vệ Tam rơi phía sau, cô đưa tay ấn công tắc phát thanh và kéo thiết bị đi về phía trước.

[Chúc mừng trường Quân sự Damocles đã về đích thành công...]

Đột nhiên tiếng phát thanh vang lên thành công làm hai nhân viên phía trước bị hù giật cả mình. Họ quay đầu nhìn, ánh mắt mang theo chất vấn.

“Xin lỗi.” Vệ Tam thật lòng xin lỗi, “Người nhà quê, lần đầu tiên giành được quán quân nên nhịn không được khoe khoang thêm vài lần, các anh đừng để ý.”

Hai nhân viên: “...”

Một nhóm năm người đi vào bên trong máy bay, Vệ Tam kéo một thiết bị phát thanh đi theo phía sau.

Âm thanh thông báo từ từ phát ra bên trong máy bay.

Từ khi nhân viên đi ra ngoài, bên trong đã tập hợp rất nhiều người. Lúc đầu họ vẫn loáng thoáng nghe thấy một chút âm thanh còn bây giờ tiếng thông báo đã rõ ràng, miễn không phải là người điếc thì nghe được tiếng chúc mừng Damocles đang phát ra.

“Tôi cảm thấy hình như bên trong không có người Damocles chúng ta.” Chiến sĩ độc lập nghiêng đầu nói với Vệ Tam.

Dọc theo đường đi, nhìn như tất cả nhân viên bên cạnh có xuất thân từ viện Bình Thông hết.

“Cái gì?” Vệ Tam bị tiếng phát thanh che lấy lỗ tai, không nghe rõ được lời chiến sĩ này nói.

Qua mấy lần, người chiến sĩ này dứt khoát la lên: “Toàn là mấy người giả vờ tinh tướng của viện Bình Thông hết!”

Vệ Tam nghe được.

Không chỉ có cô nghe được mà những người đi bộ xung quanh, các nhân viên ở phía trước, toàn bộ nghe được hết.

"... " Chiến sĩ độc lập bị hố đang đỡ chỉ huy, cậu ta ra sức ho, giống như người vừa nói chuyện không phải là mình.

Sinh viên năm trường quân sự đã từng bỏ phiếu kín, viện Bình Thông vinh dự giựt được giải tên giả vờ tinh tướng hạng nhất, áp đảo trường Đế Quốc.

Bởi vì những người này luôn thích kiềm chế bản chất của họ, quản lý và quân sự hóa toàn diện. Trường Đế Quốc của người ta có sức cạnh tranh lớn nhưng sinh viên vẫn có tính cách riêng của mình.

Hơn nữa ngoại trừ người viện Bình Thông phân biệt cấp bậc cảm giác, họ còn có cái gì mà phân biệt thân phận Các chủ nữa.

"Đây là chuyện mọi người công nhận." Chiến sĩ độc lập nói lì rì với Vệ Tam, "Không thể trách tôi được."

...

"Người của trường Quân sự Damocles?" Một nhân viên cứu hộ vội vã đến, "Em có thể tắt kênh thông báo trước được không?"

Vệ Tam thoáng nhìn thấy quân phục của anh ta có hai vạch và một ngôi sao thì biết đây là một nhân viên cứu hộ cấp thiếu tá, là người của Quân khu 2 trực thuộc Sao Đế Đô.

Nhân viên phụ trách máy bay và đội ngũ trường quân sự ở dưới có cùng xuất thân, nhân viên trao đổi đến từ các trường quân sự khác nhau. Đối với nhân viên cứu hộ, tất cả đều được phân bổ cho các máy bay khác nhau theo hình thức rút thăm.

Vệ Tam tắt tiếng phát thanh, đứng thẳng dậy: "Tất cả các trường quân sự đều bị mắc kẹt bên trong?"

"Trường Samuel và trường South Pasadena đã chủ động bị loại." Thiếu tá đáp, "Không rõ cuối cùng có đi ra ngoài hay không, tất cả kênh liên lạc của chúng tôi không thể dùng được nữa."

Thiếu tá thay thế nhân viên và đưa họ đến nơi nghỉ ngơi: "Mấy em có

thể đợi ở trong đó, máy bay đang được sửa. Một khi sửa chữa xong sẽ có cơ hội ra ngoài cũng nên."

"Chúng em muốn tiếp tế năng lượng cho cơ giáp." Vệ Tam nói thẳng.

"Tôi nhớ em là cấp 3S." Thiếu tá nhìn chằm chằm vào cô hồi lâu, "Có thể cho em năng lượng nhưng em phải đi ra ngoài với chúng tôi để tìm người khác."

Vệ Tam nhướng mày, mục tiêu của thiếu tá này hiển nhiên là trường Đế Quốc.

"Có thể." Vệ Tam vừa lúc muốn đi tìm người của trường Damocles.

Sau khi họ nghỉ ngơi trong máy bay một thời gian ngắn, Vệ Tam để cho chiến sĩ độc lập và chỉ huy ở lại bên trong: "Tôi đi tìm người, mấy cậu ở lại đây và giữ cẩn thận thiết bị phát thanh. Sau khi đi ra ngoài phải mở ra cho tất cả mọi người nghe."

"Năng lượng cơ giáp của em đây." Thiếu tá cho Vệ Tam đủ năng lượng để chống đỡ 4 ngày cùng với một cái máy truyền tin kiểu cũ, "Cái này dùng để liên lạc với tôi trong phạm vi nhất định."

Có tài nguyên trao đổi bên trong máy bay, sau khi rơi xuống, nhân viên cứu hộ ngay lập tức kiểm soát tất cả các nguồn lực, chịu trách nhiệm phân phối lại.

Vệ Tam thu dọn xong: "Có dịch dinh dưỡng không ạ?"

Thiếu tá khựng tay: "Góc tường, tự lấy."

Vệ Tam quay đầu nhìn một thùng dịch dinh dưỡng thế là đi qua ôm lấy toàn bộ rồi toan bỏ vào trong túi chuẩn bị chiến đấu.

"Em đang làm gì vậy?" Thiếu tá ngạc nhiên.

Vệ Tam do dự nói: "... Uống?" Có gì không đúng à.

"Đây là cho hai người chúng ta." Thiếu tá cắn răng rồi mới nói từ từ.

Vệ Tam cúi đầu nhìn dịch dinh dưỡng trong thùng, cô lấy ra một lốc đặt trước mặt thiếu tá: "Đủ chưa ạ?"

Thiếu tá im lặng.

Cô tiếp tục lấy ra một lốc dịch dinh dưỡng khác.

Thiếu tá vẫn lặng thinh.

Vệ Tam mở một lốc, lấy ra thêm hai ống dịch dinh dưỡng từ bên trong: "Không thể cho nữa. Thiếu tá, em còn nhỏ, thân thể còn phát triển đấy."

Thiếu tá: "..."

Cuối cùng Vệ Tam lại moi móc lấy ra thêm một ống đặt ở trước mặt thiếu tá. Kế đó cô xoay người đi ra ngoài, cũng chẳng còn quan tân đến tâm tình của người sau lưng.

Vệ Tam một mình đi ra ngoài tìm kiếm, trước khi đi ra còn đơn giản nghe nhân viên cứu hộ bổ túc.

Họ đã quét sạch đấu trường nửa tháng trước, mỗi nơi họ làm xong sẽ được đánh dấu. Mặc dù đợt rét đậm bỗng ập tới khiến chỗ đánh dấu bị băng tuyết che đi, nhưng theo bản đồ được đưa ra, từ từ đi tới vẫn đại để thăm dò địa điểm được.

Dù cả khi không gặp ai khác, họ vẫn tìm ra con đường và chuẩn bị cho việc thoát thân.

Nhưng Vệ Tam phải tính thời gian trở về, có thể khi máy bay sửa xong là sẽ rời đi, cô không thể vượt quá phạm vi kênh liên lạc.

...

Đội ngũ trường Quân sự Damocles.

Khoảnh khắc Kim Kha ngã xuống, trái tim của tất cả mọi người đều thót lên. Họ mới mất đi một người lính chủ lực, bây giờ chỉ huy chính lại xảy ra chuyện thậm khi còn chưa thoát khỏi hẳn vùng trung tâm của đợt rét đậm.

"Tôi... không sao." Kim Kha bị sặc làm cho tỉnh vì bị máu ứ trong cổ họng mình, trong đầu cậu như có vô số kim nhỏ đâm vào.

Hoắc Tuyên Sơn đỡ cậu ấy: "Bởi vì lúc trước thực thể hóa cảm giác?"

Không phải ai cũng có thể làm ra chuyện này dễ như trở bàn tay. Để

chống đỡ hàng rào thực thể che chở toàn bộ đội ngũ đi một đường mà mẻ chả có biểu hiện gì như Ứng Tinh Quyết, thì đúng là chỉ có mỗi anh ấy.

“Kỹ năng vượt cấp ảnh hưởng rất lớn đến cảm giác.” Kim Kha lau máu khóe miệng, “Cứ từ từ là tôi tốt thôi, mọi người lên đường tiếp đi.”

Họ đi vội vã từ cánh đồng băng đến thung lũng băng, đúng là chẳng phải dấu hiệu tốt.

“Mảnh vỡ cơ giáp!” Có người phát hiện mảnh vỡ cơ giáp lẻ tẻ ở dưới chân.

Liêu Như Ninh nghe vậy đi tới, cậu ta quỳ gối dùng một quyền đánh nát mặt băng để lấy ra mảnh vỡ cơ giáp: “Là cơ giáp của trường Đế Quốc.”

Đúng lúc gặp một khối nằm trên cánh tay có nửa cái quân hiệu.

Liêu Như Ninh đưa cho Kim Kha: “Họ có thể ở gần đây.”

Kim Kha ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nhìn lớp băng dày không thấy được bộ dáng lúc trước: “Chú ý dưới chân xem còn có mảnh vụn cơ giáp nào khác hay không, chúng ta đi tìm bọn họ.”

Dưới làn sóng rét đậm và trận đấu chấm dứt, càng có nhiều người tập hợp sẽ làm tỷ lệ sống sót càng cao.

Mọi người lấy lại tinh thần, luôn chú ý đến băng xung quanh, sợ bỏ qua một chút thông tin.

Kim Kha trong khoang cơ giáp nhín xuyên thấu qua cửa sổ về phía trước, đáy lòng cậu có phỏng đoán không tốt.

Sau khi thực thể hóa cảm giác, Kim Kha mới hoàn toàn hiểu được lực lượng của Ứng Tinh Quyết mạnh nhường nào. Có một người như vậy ở đây mà cơ giáp trường Đế Quốc còn bị hao tổn, có lẽ thứ họ gặp được ở chỗ này chẳng yếu hơn sức mạnh của vùng trung tâm đợt rét đậm.

Nếu phỏng đoán trở thành sự thật, có phải trường Damocles sẽ bước vào một mối đe dọa lớn khác hay không.

“Có chuyện đợt rét đậm có hai trung tâm không?” Kim Kha đi một đường tới bỗng hỏi.

“Hai trung tâm?” Ứng Thành Hà theo bản năng phản bác, “Sao Phàm Hàn đo đạc được luồng rét lạnh từ trước đến nay chỉ có một trung tâm.”

“Không có chuyện nào là tuyệt đối trên đời, thực lực của trường Đế Quốc hiện nay tuyệt đối cao hơn chúng ta đấy. Rồi nhìn xem những thứ này đi.” Kim Kha giơ lên những mảnh vỡ cơ giáp mà các thành viên đội tuyển trường tìm được, “Bọn họ dường như bị uy hiếp còn lớn hơn tụi mình.”

Ứng Thành Hà lặng thinh, anh nhớ tới Ứng Tinh Quyết, người anh họ chỉ lớn mình mấy tháng mà lại cường hãn đến mức phải cho 20 người hộ tống cấp 3S nhìn chằm chằm.

“Gió đang chuyển hướng.” Kim Kha ngẩng đầu nhìn bầu trời xám trắng, “Mọi người đến gần nhau đi, tăng tốc tiến về phía trước.”

“Cái gì nữa đây?” Liêu Như Ninh khiếp sợ, “Hôm nay lại muốn thay đổi? Dù sao cũng không thể xuất hiện một đợt đợt rét đậm nữa.”

“Câm miệng!” Hoắc Tuyên Sơn bỏ lại một câu.

Lúc này không thể để Liêu Như Ninh dùng miệng quạ đen được.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Mọi người đi đâu vậy.

Chương 123

“vòng xoáy… có ý thức?”

Sau khi Ứng Tinh Quyết dâng lên hàng rào cảm giác được thực thể, tất cả mọi người đều có được thời gian thở dốc. Có thể thấy xung quanh vô số đợt rét đậm dâng lên xoay quanh bên ngoài rào cản, xé rách và cuốn đi tất cả mọi thứ.

Những người bên trong hàng rào thậm chí thấy không khí bị xé toạc bởi đợt rét đậm, cảm giác nghẹt thở tiếp tục lan rộng trong hàng ngũ.

“Chúng ta đang ở trung tâm đợt rét đậm!” Công Nghi Giác đứng ở phía trước cắn răng hỏi Ứng Tinh Quyết, “Chỉ huy chính này, kế tiếp phải làm sao bây giờ?”

“Tiếp tục đi ra ngoài.” Ứng Tinh Quyết vẫn lạnh nhạt nói như trước, tựa hồ trên đời này không có gì có thể khiến cho tâm tình anh dao động, “Cơ giáp sư kiểm tra tất cả cơ giáp của các tiểu đội.”

Mặc dù ở trung tâm của đợt rét đậm nhưng tất cả mọi người trường Đế Quốckhông cảm thấy lạnh, bởi vì một mình Ứng Tinh Quyết ngăn chặn đợt rét đậm bên ngoài.

“Tất cả các kênh liên lạc bị mất tín hiệu, cũng không liên lạc được với đội hộ tống.” Cơ Sơ Vũ nói.

“Lúc ấy bọn họ ở trên cao, đợt rét đậm vừa đến làm họ rất dễ bị cuốn đi.” Trong lòng Công Nghi Giác hoảng sợ, anh quá rõ sức mạnh của đợt rét đậm. Mười năm trước, họ Công Nghi có một cơ giáp sư bị ảnh hưởng ở chỗ này vì người nọ đi tìm vật liệu tinh thú.

Cơ giáp sư đó là cha của anh.

Không ngờ được mười năm sau, anh có nguy cơ đụng trúng kết quả tương tự như cha mình.

Ứng Tinh Quyết liên tục không ngừng phóng thích cảm giác, một chút màu màu cuối cùng trên môi anh cũng phai nhạt, chỉ còn lại tái nhợt. Anh nhìn vào vòng xoáy dần dần hình thành như có điều suy nghĩ.

“Những cái này là gì?!” Một thành viên của đội tuyển trường không

thể kiểm soát cảm xúc của mình.

Từng luồng xoáy với tốc độ cao tới gần hàng rào, không ngừng va chạm với nó.

Ứng Tinh Quyết mang theo đội ngũ không ngừng tăng tốc, thay đổi phương hướng.

Không chỉ vậy, khi mọi người tăng tốc về phía trước thì họ thấy rằng vòng xoáy xuất hiện ngày càng nhiều, và chúng có thể phân chia tạo thành các vòng xoáy khác. Theo thời gian, chúng tiếp tục biến ra dày hơn, thậm chí còn to hơn so với vòng xoáy trước khi phân chia.

Mỗi lần nó lặng lẽ va chạm vào hàng rào, mọi người sẽ kinh hồn bạt vía vì sợ một giây sau, Ứng Tinh Quyết sẽ chẳng chịu nổi, hàng rào sẽ bị phá vỡ. Tuy nhiên từng giây từng phút trôi qua, hàng rào vẫn còn nguyên vẹn nhưng vòng xoáy gần như chặn tất cả tầm nhìn của mọi người.

“Những vòng xoáy này đang đuổi theo chúng ta.” Cơ Sơ Vũ quan sát một thời gian và khẳng định.

“Là nhắm vào.” Ứng Tinh Quyết ra hiệu cho tất cả mọi người dừng lại, cứ lại để cho những vòng xoáy tách ra và kết hợp thì cuối cùng chúng sẽ tạo thành một vòng xoáy khổng lồ, đến lúc đó toàn bộ hàng rào sẽ bị nghiền nát, “Chúng ta tách ra đi.”

Ứng Tinh Quyết muốn một thân một mình mở hàng rào thực thể hóa để thu hút vòng xoáy, các thành viên đội chủ lực khác dẫn theo người của đội tuyển trường đi theo một hướng khác.

“Tôi ở lại.” Cơ Sơ Vũ nói.

“Cậu mang theo đội tuyển trường rời đi.” Ứng Tinh Quyết không thay đổi kế hoạch.

“Tôi sẽ ở lại đây nhìn cậu.” Cơ Sơ Vũ cứng rắn nói, “Đội hộ tống không có ở đây, chỉ có một mình tôi.”

Nói xong cậu ta hơi hối hận, những lời này không nên nói ra.

Ứng Tinh Quyết nhìn ra bên ngoài có vòng xoáy gia tăng chẳng ngừng, giọng nói anh bình đạm nhưng mang theo áp bức: “Chỉ cần tôi muốn, không ai có thể áp chế được tôi.”

Ứng Tinh Quyết điều khiển thực thể hóa cảm giác biến hình trong khoang cơ giáp, trực tiếp kéo ra một lỗ hổng ngay vòng xoáy.

Tư Đồ Gia đứng bên cạnh kinh hãi: Y là một chiến sĩ độc lập còn không thể kéo một vòng xoáy; trong khi Ứng Tinh Quyết lại dựa vào cảm giác cứng rắn xé mở nhiều vòng xoáy di chuyển thế này, thậm chí hàng rào cậu ta tạo nên vẫn vững vàng, chả có vấn đề gì.

“Đi.” Ứng Tinh Quyết xé ra một khe hở từ trong vòng xoáy, đưa đội ngũ trường Quân sự Đế Quốc ra ngoài.

Cuối cùng Cơ Sơ Vũ dẫn đội ngũ rời khỏi hàng rào, để lại một mình Ứng Tinh Quyết đi theo hướng khác.

Bọn họ vừa ra khỏi hàng rào là cảm nhận được sức mạnh của vùng trung tâm luồng rét đậm ngay, ngay cả lúc cơ giáp cấp A đứng cũng muốn lung lay sắp đổ.

Tất cả mọi người trong trường Đế Quốc quay đầu lại nhìn vào vòng xoáy dần đi xa, Ứng Tinh Quyết một mình dựng một hàng rào thực thể lớn như vậy để chống lại đợt rét đậm.

Chỉ huy cấp siêu 3S, ngay cả là người của trường Đế Quốc, cũng thực sự nhìn thấy sức mạnh đáng sợ của nó lần đầu tiên.

Thái Ngô Đức không biết vì sao lặng lẽ so sánh Vệ Tam với chỉ huy chính là Ứng Tinh Quyết trong lòng. Ứng Tinh Quyết chắc chắn là chỉ huy mạnh nhất Liên bang hiện nay, không nghi ngờ gì nữa.

Vệ Tam... hình như cũng rất lợi hại, lập tức nhảy lên cấp 3S. Giải này có chiến sĩ độc lập cấp 3S nhiều thế này, nếu thật sự chọn người bên trong đó, Thái Ngô Đức cảm thấy Vệ Tam sau này sẽ mạnh nhất.

Không vì lý do gì cả, gã chỉ cảm thấy Vệ Tam mà nghiêm túc đánh người thì không ai đấu lại cô nàng cả.

...

Những vòng xoáy tốc độ cao không đuổi theo đội ngũ của trường Đế Quốc mà lại rời đi theo Ứng Tinh Quyết.

Vòng xoáy dường như cực kỳ quan tâm đến hàng rào thực thể, hoặc cũng có thể nói hứng thú với chuyện Ứng Tinh Quyết biết thiết lập

hàng rào.

Đội ngũ trường Đế Quốc tiếp xúc với trung tâm của đợt rét đậm, các chỉ huy cũng liên kết với cảm giác của Ứng Tinh Quyết ngay, tuân theo sự chỉ huy của anh để thay đổi đội hình kịp thời.

Nhưng sau khi đội ngũ trường đi một đoạn đường, họ thấy rằng có mấy vòng xoáy mới được hình thành, đôi khi còn tấn công họ.

Dựa theo trận hình Ứng Tinh Quyết đưa, mọi người vừa đi về phía trước vừa chống lại vòng xoáy.

Hoắc Kiếm chặt đứt một cánh tay của chiến sĩ độc lập bị cuốn vào, lại đưa tay kéo cậu ta trở về: "Chặn chỗ đứt gãy."

Chiến sĩ độc lập bị chặt đứt cánh tay lập tức dùng cách điều trị khẩn cấp cho vết thương của cơ giáp, đề phòng khí lạnh xâm nhập.

Túi chuẩn bị chiến đấu của trường Đế Quốc luôn phong phú, đội ngũ của họ di chuyển dễ dàng khi xông ra khỏi trung tâm của đợt rét đậm hơn trường Damocles, tỷ lệ hư hỏng cơ giáp cũng thấp hơn nhiều.

"Lại tới rồi." Tư Đồ Gia nhìn vòng xoáy dâng lên trên mặt đất và dẫn đội chạy về phía trước.

Tất cả mọi người không có cách nào chiến đấu với vòng xoáy, chỉ có thể tránh đi.

Vài người người khác trong đội tuyển trường phản ứng chậm nửa nhịp nên bị vòng xoáy bắt được cơ hội và bị cuốn vào.

"Những vòng xoáy này..." Công Nghi Giác dâng lên một suy đoán xấu, "Dường như có ý thức."

"Ý thức?" Tư Đồ Gia quay đầu, "Ý cậu là những thứ này còn sống?"

"Đầu tiên chúng nhằm vào hàng rào, còn giờ lại nhắm vào cơ giáp lạc nhóm." Công Nghi Giác nhắm mắt lại, "Mấy cậu cũng thấy thực vật biến dị trên đường đua thung lũng mưa rồi, vì sao vòng xoáy không thể có ý thức được chứ?"

Hoắc Kiếm phía sau lại mang theo hai chiến sĩ độc lập đội tuyển trường sắp bị cuốn vào, hắn hỏi thẳng: "Là vòng xoáy lưu động hay là đợt rét đậm có ý thức?"

Công Nghi Giác khựng lại, chuyện vòng xoáy là do anh chợt chỉ thoát khỏi ý tưởng thông thường, nếu đợt rét đậm có ý thức…

“Đi ra ngoài trước.” Cơ Sơ Vũ cắt ngang cuộc đối thoại của bọn họ, hiện tại mục tiêu chỉ có một là thoát khỏi trung tâm đợt rét đậm.

Mỗi khi đội ngũ trường Đế Quốc trì hoãn thêm một giây bên trong, những vòng xoáy này bắt đầu tăng cường nhiều hơn.

Đội chủ lực có phần mệt mỏi trong việc đối phó, cho đến một khoảnh khắc, vòng xoáy bắt đầu tiêu tan từ từ.

“Đợt rét đậm sắp rút đi?” Tư Đồ Gia nhạy bén nhận thấy vòng xoáy bắt đầu giảm bớt.

Cơ Sơ Vũ dừng lại nhìn thoáng qua: “Không phải lui.” Mà là di chuyển về phía Ứng Tinh Quyết rời đi lúc trước.

Theo đợt rét đậm rời đi, đội ngũ trường Đế Quốc di chuyển về phía trước, họ dần dà rời khỏi trung tâm của đợt rét đậm.

Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, Cơ Sơ Vũ muốn đội tuyển trường kiểm kê số lượng người.

“Chỉ huy chính… đã ngắt cảm giác của chúng tôi.” Một chỉ huy của đội tuyển trường đứng dậy, căng thẳng nói.

Cơ Sơ Vũ nắm chặt tay: “Ngắt kết nối với mọi người?”

Chẳng ai trong nhóm chỉ huy đội tuyển trường trả lời, im lặng là câu trả lời.

Những người còn lại của đội chủ lực cũng sửng sốt, đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra trên đấu trường trước đây.

Cảm giác Ứng Tinh Quyết quá mạnh mẽ, từ khi vừa vào sân đấu đã liên kết với các chỉ huy đội tuyển trường, không cần chú ý khoảng cách.

Chỉ huy chính và chỉ huy đội tuyển trường của các trường quân sự khác có giới hạn khoảng cách, một khi quá xa sẽ mất kết nối.

“Mới qua bao lâu.” Tư Đồ Gia không tin, “Khoảng cách của chúng ta

sẽ xa quá. Chỉ là đợt rét đậm mà thôi, chỉ huy chính nhất định có thể đi ra."

Hiện tại cảm giác kết nối bị ngắt rõ là đang chứng minh bên Ứng Tinh Quyết có chuyện.

"Chúng ta phải làm sao bây giờ?" Hoắc Kiếm hỏi Cơ Sơ Vũ, "Muốn chờ hay đi."

Cơ Sơ Vũ đứng ở phía trước một lúc lâu, cuối cùng nói: "Đi."

Sau khi trường Quân sự Đế Quốc chỉnh đốn cho tốt, họ tiếp tục di chuyển về phía trước vì muốn tìm lối ra.

Không biết đi bao lâu, Cơ Sơ Vũ đột nhiên bay người lên, đánh về phía bên cạnh.

"Mẹ kiếp!"

Liêu Như Ninh vừa mới đổi sang phía trước dò đường, cậu còn đang nghĩ làm cho nhanh để mau trở về báo cáo, té ra gặp phải một đao bất thình lình thế này.

Cậu ta lái cơ giáp nhanh chóng lui ra, nhìn khe rãnh sâu bị đao Thái Vũ chém ra bèn nhịn không được mắng một câu: "Cậu có tật xấu gì à? Mới đi lên đã chém?"

Cơ Sơ Vũ dừng tay, cậu ta thấy là người của Damocles thì xoay người rời đi, không lãng phí miệng lưỡi.

"Này, sao cậu đi rồi?" Liêu Như Ninh đi theo cậu ta, nhìn thấy đội Đế Quốc đang đứng, "Còn sống đây này, còn tưởng xảy ra chuyện."

Công Nghi giác nhíu mày nhìn chiến sĩ độc lập này của trường Damocles, nhớ không lầm, cậu ta chắc là Liêu Như Ninh, là người Sao Sa Đô.

"Đội của cậu chỉ có một mình cậu à?" Công Nghi Giác hỏi cậu ta.

"Không, ở ngay phía sau ấy. Chúng tôi thấy mảnh vụn cơ giáp thì đến tìm các cậu để đi ra ngoài cùng nhau. Vừa rồi còn tưởng rằng các cậu gặp chuyện không may." Liêu Như Ninh không giấu diếm gì, cậu ta nhìn một vòng, đột nhiên hỏi, "Ngọn Lửa Đế Quốc các cậu đâu?"

Những người trong trường Quân sự Đế Quốc lặng thinh, chả hiểu ý cậu ta là gì.

Ngôi Sao của Đế Quốc thì nghe qua, chứ Ngọn Lửa Đế Quốc là cái quỷ gì?

“Ngọn Lửa Đế Quốc nào?” Công Nghi Giác mơ hồ đoán được cậu ta nói ai.

Liêu Như Ninh ho một tiếng: “Ngôi sao của Đế Quốc, sao lại không thấy đâu, anh ta có chuyện rồi à?”

Những người của trường Đế Quốc nghe vậy ngay lập tức nhìn chằm chằm vào cậu ta.

“Các cậu đi tới từ phía sau mà không thấy đợt rét đậm?” Hoắc Kiếm hỏi Liêu Như Ninh.

“Đợt rét đậm? Đâu chỉ là thấy, chúng tôi vừa rồi còn ở ngay giữa luồng rét đậm đấy.” Liêu Như Ninh hất cằm, “Các cậu có muốn đi cùng nhau không?”

“Các cậu tới đây từ luồng rét đậm? Chúng tôi cũng vừa mới đi ra.” Tư Đồ Gia rõ ràng nhớ khi đợt rét đậm bắt đầu thì bên trong chỉ có một trường quân sự của bọn họ.

“Có vấn đề gì thì hỏi chỉ huy chính của chúng tôi.” Liêu Như Ninh nhìn thoáng qua bên cạnh, “Bọn họ sắp tới rồi.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tông Chính Việt Nhân: Viện Bình Thông của chúng tôi thì sao?

Chương 124

“vật thể không hình dạng màu xám”

Trước khi hướng gió trên bầu trời thay đổi giống như một đợt rét đậm đang lan rộng, trường Damocles ngay lập tức đi về phía trước. Liêu Như Ninh được gửi đi dò đường nhưng Kim Kha mãi chả thấy cậu ta trở về, cậu nghĩ rằng có chuyện gì đó xảy ra thế nên ra lệnh cho đội ngũ tăng tốc tiến lên.

“Chỉ huy chính… các cậu đâu?” Kim Kha dẫn đội đến thì nhìn thấy đội trường Quân sự Đế Quốc. Quan sát một vòng, người cậu hỏi đầu tiên cũng là về Ứng Tinh Quyết.

“Tôi nghi anh ta gặp chuyện không may rồi.” Liêu Như Ninh dựa vào Kim Kha nói thầm.

Chẳng qua thanh âm nhỏ mà xuyên thấu qua bộ khuếch âm của cơ giáp thì người xung quanh cũng nghe được rất rõ.

“Chẳng qua chỉ huy chính của chúng tôi dẫn vòng xoáy trong đợt rét đậm ra.” Thái Ngô Đức lần đầu tiên chủ động mở miệng trước mặt các thành viên đội chủ lực Đế Quốc, “Vệ Tam đi đâu rồi?”

Cơ Sơ Vũ nhìn thoáng qua tổng binh đội tuyển trường này, tuy rằng cậu chàng này đột nhiên xuất hiện và lên tiếng có chút đột ngột nhưng cậu cũng không có liên tưởng quá nhiều.

Mà đội chủ lực bên phía Damocles biết Thái Ngô Đức cũng là người của Sao 3212, quen biết với Vệ Tam, nên cũng chẳng ngạc nhiên khi gã ta hỏi. Liêu Như Ninh nghe được một câu sau của gã bèn giả vờ không thèm để ý: “Vệ Tam bị vòng xoáy cuốn đi, nói không chừng lúc này đã ra khỏi sân thi đấu.”

Thái Ngô Đức trong khoang cơ giáp ngẩn ra, Vệ Tam bị cuốn đi? Nghe nói lần này chiếc cơ giáp Vô Thường của cô rất lợi hại, sẽ không có việc gì đâu.

Cả hai trường quân sự đều bị ảnh hại bởi vòng xoáy, hiếm khi không có sự đối chọi gay gắt.

“Các cậu cũng đi ra từ trung tâm luồng rét đậm?” Công Nghi giác hỏi Kim Kha.

Kim Kha gật đầu: “Chắc không phải cùng một trung tâm với các cậu. Có thể có hai trung tâm đợt rét đậm trong đấu trường lạnh lẽo lần này.”

Công Nghi Giác như có điều suy nghĩ: “Cứ như vậy, khó trách đợt rét đậm lại bùng phát trước thời hạn.”

“Đợt rét này mạnh hơn bình thường, mỗi khi ở bên trong thêm một thời gian thì nguy hiểm sẽ tăng lên.” Kim Kha đưa ra lời mời, “Hai trường quân sự chúng ta tốt nhất nên đi cùng nhau.”

Mọi người đều công nhận là sau khi đợt rét đậm bùng nổ, trận đấu chấm dứt, hai trường quân sự gặp nhau đã làm cảm xúc trong đội ngũ tăng lên thật. Thời điểm này mà có nhiều người sẽ an tâm hơn.

Ứng Tinh quyết không ở đây nên quyền nói chuyện hiển nhiên rơi vào tay Cơ Sơ Vũ. Mọi người ở trường Đế Quốc đều đang chờ quyết định của cậu ta.

Cơ Sơ Vũ nhìn về phía đợt rét đậm rời đi, Ứng Tinh Quyết đã biến mất ở nơi đó. Cậu ta thu hồi ánh mắt và đồng ý đề nghị của Kim Kha.

Cuối cùng, trường Damocles và trường Đế Quốc cùng nhau đi theo một hướng nhưng bầu không khí lúng túng giữa hai đội vẫn còn.

Trong thung lũng băng, ngoại trừ những cơn gió lạnh sắc bén gào thét mà đợt rét đậm mang lại, không ai trong trường Đế Quốc nói chuyện.

Trong tình huống này, những cảm xúc nặng nề nói chung sẽ tiếp tục tràn ngập và nuốt chửng toàn bộ đội ngũ, nhưng bây giờ mấy người trong trường Đế Quốc chỉ có một ý nghĩ: Người Damocles ồn ào quá đi!

Người trường Damocles bên cạnh cứ líu ra líu ríu, cái gì cũng nói được từ nam tới bắc, thậm chí có người còn nói về một ngày đi vệ sinh mấy lần!

Điên hết rồi!

Nói khó nghe chút, nếu chẳng có đội cứu hộ và không thể đi ra ngoài, họ sẽ chết ở đây đấy! Đám người Damocles vẫn còn nói về chuyện đi vệ sinh bao nhiêu lần thì có lợi cho sức khỏe cho thể chất và tinh

thần kia kìa!

Trường Đế Quốc bắt đầu thảo luận về vấn đề cơ giáp với những người bên cạnh mình, giọng nói lớn hơn Damocles, cố gắng áp đảo đám người nhàm chán, thể hiện sự kiên trì của người Đế Quốc.

Kim Kha nhìn đội ngũ trò chuyện mới lấy lại cảm giác.

Nếu ai đó quan sát kỹ hơn, họ sẽ thấy rằng các chủ đề trong đội ngũ trường Damocles chủ yếu được khơi lên bởi chỉ huy của tiểu đội.

Kim Kha không muốn bầu không khí trong đội trở nên nặng nề nên thông qua cảm giác, truyền tải thông điệp đến những chỉ huy này.

“Kỳ ngộ của cậu không tệ.” Hoắc Kiếm tụt lại phía sau nói với Hoắc Tuyên Sơn.

Hoắc Tuyên Sơn là chiến sĩ độc lập đầu tiên nhà họ Hoắc sử dụng cơ giáp hạng nhẹ, chỉ có thể dựa vào giáo viên trường học và chính mình chứ nhà họ Hoắc không dạy được người như cậu ta. Ban đầu cậu chọn trường Damocles đã làm nhà họ Hoắc nghĩ rằng cậu muốn từ bỏ bản thân.

Dù sao các thế gia lớn đã mặc định trong lòng vài năm nữa, trường Quân sự Damocles sẽ hoàn toàn tụt lại phía sau, rơi ra khỏi nhóm năm trường quân sự lớn.

Nhà họ Hoắc đã nhiều năm không có con cháu gia chủ báo danh vào trường Quân sự Damocles.

Không ngờ nhà họ Ứng còn có một cơ giáp sư 3S cũng đăng ký vào trường Damocles. Lúc ấy đã báo danh xong, Hoắc Tuyên Sơn và Ứng Thành Hà vẫn luôn là đề tài bàn tán trong mấy tháng liền.

Kết quả sau khi khai giảng, mọi người phát hiện tân sinh viên năm nay của trường Damocles lại có thêm chỉ huy cấp 3S và một chiến sĩ độc lập 3S từ địa phương Sao Sa Đô.

Bốn người cấp 3S trong đội chủ lực ít nhất chống đỡ được đến khi Hoắc Tuyên Sơn tốt nghiệp, khi đó trường Damocles vẫn là một trong năm trường quân sự lớn.

Kết quả là bọn họ ngon nghẻ, cứ thế cất giấu một chiến sĩ độc lập 3S. Bây giờ bên đó đột nhiên có sức mạnh để cạnh tranh vương miện với

trường Đế Quốc.

“Có thể đi ra ngoài mới là gặp thời tốt.” Hoắc Tuyên Sơn không nhìn về phía Hoắc Kiếm, cậu nói xong đã cho cơ giáp bay lên giữa không trung phía trước nhằm đi dò đường.

Mỗi năm, chỉ có người thực lực mạnh nhất trong nhà họ Hoắc mới tiến vào đội chủ lực của trường Quân sự Đế Quốc, những người khác phải đăng ký vào các trường khác.

Hoắc Kiếm chính là người có thực lực cao nhất trong đời này.

Hoắc Tuyên Sơn mở cánh cơ giáp bay giữa không trung, nhiệt độ ở đây so với mặt đất còn thấp hơn làm cậu chẳng dám bay quá nhanh, bằng không khí lạnh sẽ làm tổn thương cánh.

Cậu ta ngửa đầu nhìn lên bầu trời, trên đường đi tới thế này, cậu ta chẳng nhìn thấy bất kỳ máy bay lớn nào.

Hai trường quân sự gặp nhau và tổng kết được đường đua lạnh lẽo có hai đợt rét lạnh bốc lên, tất cả đều nằm ở trung tâm của trường Damocles và trường Đế Quốc. Nếu có máy bay bên trên đó, đoán chừng họ cũng không có kết quả tốt.

Không biết thượng tá Lê Trạch đang ở trên máy bay nào.

Hoắc Tuyên Sơn run cánh cơ giáp, cậu ta nhíu mày phát hiện tốc độ đóng băng phía trên càng ngày càng nhanh, sương trắng giữa không trung tựa hồ lại bắt đầu tụ tập.

Cậu ta bay xuống, các thành viên của đội chủ lực hai trường quân sự cũng dừng lại.

“Nhiệt độ đang giảm nhanh, gió lạnh tiếp tục tăng mạnh.” Kim Kha nhìn xung quanh, tình huống này giống như chuẩn bị có một đợt rét đậm nữa xuất hiện, “Chúng ta phải tìm chỗ ẩn náu.”

“Nhiều người như vậy thì trốn ở đâu?” Tư Đồ Gia có chút phiền não, nếu lúc này máy bay trên cao hạ cánh dừng lại, bọn họ đã có điểm che chắn hoàn mỹ.

Ánh mắt Kim Kha rơi vào thung lũng băng xung quanh: “Bây giờ tạo ra một hang động.”

“Ở đây?” Tư Đồ Gia cảm thấy Kim Kha đúng là kẻ ngu đần nói chuyện chiêm bao, thung lũng băng dày như vậy thì phải đánh ra bao nhiêu cái hang mới chứa hết được bọn họ.

“Chỉ cần tạo ra một cái lỗ đủ để chứa người của hai trường quân sự chúng ta.” Kim Kha đáp bình tĩnh, “Đây là cách duy nhất.”

Cơ giáp của họ có thể đi nhưng không thể chịu đựng được một đợt rét đậm nữa, huống hồ không ai biết nó sẽ kéo dài bao lâu.

Công Nghi Giác hiểu được: “Cậu muốn chúng tôi thu cơ giáp và đi vào động?”

Đợt rét đậm đến, về cơ bản không thể gặp được tinh thú, cảm giác của mọi người đã chia ra một phần để kết nối với cơ giáp, sẽ không cảm thấy bên ngoài lạnh. Nay họ thoát khỏi khoang cơ giáp có hệ thống sưởi và kiên nhẫn trốn trong hang băng thì làm thế nào mới đảm bảo sống sót được đây.

“Có lẽ các cậu còn cách tốt hơn.” Kim Kha cũng đang đánh cược, đánh cược luồng rét đậm sẽ không kéo dài, đánh cược bọn họ có thể chịu đựng được, đánh cược các thầy cô bên ngoài đang cố gắng cứu viện.

Liêu Như Ninh ở phía trước đội ngũ bên cạnh di chuyển, cậu ta nện xuống một quyền lên thung lũng băng ngay. Cậu ta rút tay, vết lõm ngay lập tức bắt đầu nứt ra xung quanh.

Cơ Sơ Vũ liếc về phía những người khác: “Ra tay.”

Người của hai trường quân sự thay phiên nhau đào hang, kiên cường đấm vào sườn núi trên thung lũng băng để tạo ra hang động.

Cửa hang không lớn nhưng bên trong hang thì càng đánh càng rộng để chứa người của hai trường.

“Gió vẫn đang tăng tốc.” Ứng Thành Hà bên ngoài đột nhiên nói với người bên trong động.

Mấy chiến sĩ độc lập đội chủ lực bên trong một lần nữa tăng tốc độ, người của đội tuyển trường chịu trách nhiệm vận chuyển băng vụn ra ngoài.

Thậm chí mười phút cũng không hết, gió lạnh bên ngoài thổi càng

thêm thấu xương, sương trắng dần dần tạo thành một khối, sương trắng xa xa thì dày đặc như vật thể, nó dâng cao ập tới chẳng ngừng.

“Không còn kịp rồi.” Kim Kha bảo người bên trong thu cơ giáp, “Tất cả mọi người ở bên ngoài đi vào thôi.”

Tất cả mọi người trong cả hai trường đều ra khỏi cơ giáp, trốn trong hang băng, mọi người đứng cứng còng chung một chỗ vì nhiệt độ quá thấp.

Kim Kha không thu cơ giáp, cậu lái cơ giáp chặn ở cửa động, che đi hơn phân nửa khí lạnh tràn ngập bên ngoài động.

Khoảnh khắc sương mù trắng như nước biển dâng lên tràn ngập, trong lòng Kim Kha lại trầm xuống vài phần, cứ có thêm mấy lần thế này thì cơ hội cho bọn họ đi ra ngoài càng thêm xa vời.

“Cứ tiếp tục như vậy, chúng ta sẽ xảy ra chuyện ở bên trong.” Ứng Thành Hà quan sát một chút sương trắng tràn ập tới từ khe cửa động bèn thì thầm.

Nhiệt độ hang băng quá thấp, họ không có cơ giáp chống lại, qua một lúc thì họ hoàn toàn không chịu được.

Công Nghi Giác quay đầu: “Cây đao của Vệ Tam được làm rất thú vị, trước kia không phát hiện cậu còn có loại ý nghĩ này.”

Ứng Thành Hà: “?”

Lúc này còn nói đao này nọ, Ứng Thành Hà phục cậu ta quá.

“Năng lượng của trường các cậu còn bao nhiêu?”

“Đủ để dùng.”

Nhưng Ứng Thành Hà coi như không nghe thấy, “Chúng ta tháo rời một phần động cơ cơ giáp, tháo tản nhiệt, để chúng hoạt động bên ngoài.”

Công Nghi Giác nhíu mày: “Cậu muốn tháo cơ giáp làm công cụ sưởi ấm?” Đây không phải là ý tưởng mà một cơ giáp sư nên có.

Cơ giáp là thứ thiêng liêng đối với cơ giáp sư, Ứng Thành Hà đã học được cái gì ở trường Damocles vậy.

“Bây giờ không có tinh thú, trận đấu cũng đã kết thúc. Đến lúc đó lại lắp về thì sẽ không có vấn đề gì.” Ứng Thành Hà vội vàng nói, “Các cậu ra 20 chiếc, chúng tôi ra 20 chiếc, động tác nhanh lên.”

Công Nghi Giác còn đang giãy dụa thì Ứng Thành Hà bên kia đã bắt đầu mang theo cơ giáp sư để tháo động cơ cùng nhau.

Các cơ giáp sư và Công Nghi Giác của trường Đế Quốc bên cạnh cũng cảm thấy tam quan bị chấn vỡ, bản thân là cơ giáp sư, làm sao có thể làm ra chuyện này…

Động cơ bắt đầu quay ở tốc độ cao, nhiệt độ tăng lên, Damocles gần họ đã được tận hưởng nhiệt độ này đầu tiên nhất.

Những người khác trong trường Đế Quốc mơ hồ cảm thấy được nhiệt độ thì trong lòng hâm mộ, ánh mắt không điều khiển được nhìn về phía cơ giáp sư của tiểu đội mình.

“… ”

Cuối cùng, trường Quân sự Đế Quốc đã tháo ra 20 động cơ, đặt xung quanh để xoay sưởi ấm.

Bên trong hang băng, hai trường quân sự nhét chung một chỗ cũng miễn cưỡng sống sót, bên ngoài là một cảnh hoàn toàn khác.

Sương trắng ngưng thành băng, luồng rét đậm bốc lên liên tục, băng tuyết phủ đầy đất, ngay cả khi có cơ giáp bên ngoài thì nó cũng chẳng chống được.

Sau khi Vệ Tam đi ra từ máy bay, cô đi dọc theo xung quanh tìm kiếm các dấu hiệu mà nhân viên cứu hộ để lại trước đó. Lúc tìm thấy một dấu hiệu, cô mở kênh liên lạc chuẩn bị báo cáo, kết quả vừa ngẩng đầu lên đã thấy sương trắng của luồng rét đậm hư thủy triều thốc tháo về phía mình.

Vệ Tam lập tức chạy về phía trước, thuận tiện muốn dùng kênh liên lạc kiểu cũ liên lạc với người trên máy bay. Quả nhiên không có ai trả lời, chỉ có tiếng ầm ầm không ngừng vang lên.

“… ”

Máy bay cỡ lớn như vậy chắc là sẽ không xảy ra chuyện, Vệ Tam an

ủi chính mình trong lòng còn một mặt thì chạy như điên.

Vệ Tam tranh thủ thời gian quay đầu nhìn đợt rét đậm sau lưng dâng tới, cô hoảng sợ: “Má!!!”

Ai có thể cho cô biết, tại sao giữa sương mù trắng còn có một thứ tuôn ra còn nhanh hơn sương mù không.

Vệ Tam tăng tốc, luồng sương trắng phía sau cũng tăng tốc, khoảng cách kéo gần chẳng ngừng.

Cô quay đầu lại nhìn, mới phát hiện rằng sương mù trắng này cũng là một vòng xoáy.

Một chiếc cơ giáp chạy như điên trên cánh đồng băng, sau lưng có vòng xoáy lộ ra càng lúc càng rõ, chậm rãi tiếp cận.

Tránh không thoát, Vệ Tam không muốn chạy nữa, cô dứt khoát phanh gấp và dừng đột ngột.

Vòng xoáy nhô ra đột nhiên vượt qua cô, nhưng cũng nhanh chóng dừng lại.

Vệ Tam quay đầu nhìn đợt rét đậm còn ở phía sau, lại nhìn vòng xoáy dừng ở phía trước: “...” Mẹ mày, vòng xoáy này là vật sống à?

Giây tiếp theo, vòng xoáy phía trước quay lại, đột nhiên đánh về phía Vệ Tam.

Xác nhận, mẹ nó là một vòng xoáy còn sống!

Vệ Tam mắng chửi tục tĩu trong lòng, cô còn chấp nhận được thực vật biến dị, chứ mắc gì vòng xoáy cũng biến dị được?

Thay vì trốn nữa, cô để cho vòng xoáy cuốn mình vào.

Nếu là là một sinh vật sống đột biến, cô có thể chống lại nó.

Trong nháy mắt bị cuốn vào, Vệ Tam rút đao làm từ tu di ra, chém dòng xoáy này từ trên xuống dưới.

Không đúng.

Bản chất của vòng xoáy là sương trắng được hình thành bởi khí lạnh,

nó dày tới đâu cũng vẫn là trạng thái khí.

Với một đao Vệ Tam chém xuống này, cô không cảm thấy có bất kỳ cảm giác thực tế nào.

Mà giờ phút này vòng xoáy đã cố gắng xé rách cơ giáp của cô.

Trong khoang cơ giáp, Vệ Tam hơi nhắm mắt lại, cầm đao tu di lần nữa đâm trúng vòng xoáy.

Cô có một cảm giác rằng vòng xoáy đang chế giễu mình làm chuyện vô ích.

Vệ Tam hơi nhướng mày, cô còn chưa từng dùng thuộc tính chân chính của đao tu di.

Sương trắng bốc lên thật nhanh từ cán đao đến thân đao tu di, Vệ Tam vừa định bụng là hơi lạnh từ thân đao tản mát ra còn quái dị hơn so với đợt rét đậm, vòng xoáy có trạng thái chợt bắt đầu ngưng kết thành băng.

Vệ Tam nhắm mắt lại, cầm cán đao kéo mạnh để tạo ra hai thanh hợp đao. Cô trực tiếp buông tay kia ra, để cho một cây hợp đao cố định trên vòng xoáy bị đóng băng.

Cô ngay lập tức quay lại, một tay cầm hợp đao giơ ra và đâm thẳng vào một nơi nào đó trong vòng xoáy.

Là một vật thể không hình dạng màu xám bơi trong vòng xoáy chưa hoàn toàn ngưng tụ.

Vệ Tam co đầu gối, kéo hai con dao găm ra ném về phía vật thể không hình dạng màu xám để chặn đường đi trước sau của nó. Rồi trong nháy mắt đó cô áp sát thân nó, đưa hợp đao vào.

“Kít…”

Vật không hình dạng màu xám trong vòng xoáy phát ra một tiếng rít. Vệ Tam rút ra thanh hợp đao còn cố định trên vòng xoáy, vòng xoáy bắt đầu tiêu tán. Cô còn chưa kịp quan sát thứ không có hình dạng màu xám kia là cái gì sau khi vòng xoáy biến mất…

Là Luồng rét đậm đằng sau ụp tới.

Vệ Tam một lần nữa bị cuốn đi bởi vòng xoáy đợt rét đậm chân chính: “...”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Có một câu không biết có nên nói hay không

- -----oOo------

Chương 125

“cảm giác mất điều khiển”

Sau khi tách ra khỏi trường Đế Quốc, hàng rào của Ứng Tinh Quyết từng chút co lại, những vòng xoáy không ngừng ép tới, còn một mình anh với hàng rào đi ra ngoài.

Ánh mắt Ứng Tinh Quyết rơi vào những vòng xoáy này, lúc đầu anh cho rằng luồng rét đậm có ý thức, về sau lại thấy thứ có ý thức chính là thứ gì đó trong vòng xoáy.

Có những sinh vật sống trong vòng xoáy, chúng đang theo dõi sức mạnh của anh.

Khi anh sắp sểnh ra ngoài là một luồng rét đậm khác đã dâng lên trong sân đấu cực lạnh, phạm vi của đợt rét đậm một lần nữa mở rộng làm anh vẫn bị mắc kẹt trong đó.

Hàng rào đã kéo dài quá lâu.

Trong khoang cơ giáp, Ứng Tinh Quyết phun ra một búng máu lớn, anh sờ về phía túi chuẩn bị chiến đấu, dịch dinh dưỡng bên trong đã trống không.

Không được bổ sung kịp thời, thể lực Ứng Tinh Quyết cuối cùng chẳng gượng nổi. Anh phải quỳ một gối xuống đất mới miễn cưỡng chống đỡ hàng rào, vòng xoáy xung quanh lại một lần nữa ép tới.

...

Một lần nữa Vệ Tam bị vòng xoáy cuốn lên, mặc cho vòng xoáy này cuốn cô như cuốn bụi bặm, cô bị quăng tới quăng lui.

Bên trong dòng xoáy này không có vật không hình dạng màu xám vừa rồi, bởi vì Vệ Tam không cảm giác được bất kỳ hơi thở rình mò nào, chỉ có những đợt không khí lạnh lẽo vô tình chuyển tới chuyển lùi.

Vòng xoáy của đợt rét đậm muốn cuốn hết mọi thứ, đi đến đâu là chẳng để lại vật gì. Sau khi Vệ Tam bị đá băng đập vào đầu lần thứ n, cuối cùng cô cũng giật giật, cố sức giãy dụa ra ngoài.

Vừa cử động, áp lực do vòng xoáy mang lại đã nhân lên gấp bội và

đè xuống, Vệ Tam đành phải một lần nữa mở tứ chi mặc cho vòng xoáy tiếp tục cuốn đi.

Đầu cơ giáp Vệ Tam bị cuốn ra ngoài vòng xoáy, cô kiên cường mở mắt ra nhìn đợt rét đậm bên ngoài, đột nhiên phát hiện phía đối diện tụ có hàng chục dòng xoáy tụ tập.

Cảnh này nhìn thật khủng khiếp, và quan trọng hơn, cô nhận ra cảm giác nhìn trộm mình một lần nữa.

Nếu muốn hình dung thì giống như bị hàng chục con tinh thú đối diện vây quanh thì thầm, sau đó quay đầu nhìn chằm chằm Vệ Tam xuất hiện.

Vệ Tam tận mắt nhìn thấy có mấy dòng xoáy quét tới phía cô.

Mấy dòng xoáy vừa tới, Vệ Tam nhìn xuyên thấu qua lỗ hổng và trông thấy một chiếc cơ giáp quen thuộc.

Hoàng Kim Khải?

Vệ Tam, người lần thứ hai bị vòng xoáy cuốn vào, cẩn thận suy nghĩ một chút. Trường Quân sự Đế Quốc chỉ có hai chiếc cơ giáp Hoàng Kim Khải, người lạc nhóm này chắc là cơ giáp sư Công Nghi Giác rồi. Người bên phía trường Đế Quốc làm sao cũng để mặc Ứng Tinh Quyết một mình ở lại đây.

Ố chà.

Vệ Tam theo lực của vòng xoáy lật ngược cơ giáp, rút đao ra cắm đất, cứng rắn giữ mình lại trong vòng xoáy cuồn cuộn hồi lâu. Cuối cùng nó chỉ cuốn chiếc cơ giáp này thêm một đoạn rồi buông ta lúc cuốn chả nổi nữa. Nó đi theo đợt rét đậm, tiếp tục tiến về phía trước.

Cô rút đao đứng dậy, bên kia có vài vòng xoáy với vật không hình dạng màu xám đang đến gần.

Bên trong khoang cơ giáp, Vệ Tam xoay tay trực tiếp vọt tới đối diện.

Trước lạ sau quen, Vệ Tam cũng không sợ thứ này.

Một vài vòng xoáy rõ là không ngờ tới chuyện cô sẽ chủ động tấn công, sau khi một vòng xoáy bị đao tu di giữ lại, các vòng xoáy khác hiện ra sợ hãi như con người và rút lui về sau.

Vệ Tam không tha dù chỉ một cái, đao đao đâm trúng vật không hình dạng màu xám trong vòng xoáy.

Trong nháy mắt bị đâm trúng, vòng xoáy bắt đầu tiêu tán, vật không hình dạng màu xám giống như biến mất, Vệ Tam không gặp lại bóng dáng của nó.

Những vòng xoáy còn vây quanh đối diện dường như bắt đầu kiêng kỵ Vệ Tam nhưng lại không nỡ rời đi. Mãi cho đến khi cô đến gần, những vòng xoáy này giống như hạ quyết tâm bèn tạo thành một vòng xoáy lớn, cuốn tới phía Vệ Tam.

Trong tầm mắt mơ hồ, Ứng Tinh Quyết nhìn thấy có cơ giáp tới rồi lại thấy những vòng xoáy này hợp lại, cuốn chiếc cơ giáp kia vào.

Những sinh vật sống của vòng xoáy này... anh đã cố gắng lấy sức lực cuối cùng để giải phóng cảm giác tấn công vòng xoáy sau khi chúng hợp lại.

Tấn công xong, Ứng Tinh Quyết thậm chí còn không nhìn thấy chiếc cơ giáp kia cuối cùng có đi ra hay không là đã chậm rãi nhắm mắt lại.

- --Anh hơi mệt.

Vệ Tam vừa vung đao chuẩn bị chém đi đã thấy vòng xoáy đột nhiên biến mất, thế đao thiếu chút nữa không thể thu lại.

“... ”

Vệ tam nhìn quanh quất bốn phía, xác định không có vòng xoáy hình thành mới thu đao. Cô tiến lên đi về phía khung Hoàng Kim Khải kia.

Nhưng mà hiện tại cô không có thời gian nhìn kỹ, Vệ Tam đã lái Vô Thường nắm lấy Hoàng Kim Khải khiêng trên vai và đi ra ngoài.

Nửa chừng cũng gặp phải các vòng xoáy khác, nhưng chỉ là vòng xoáy bình thường nên nào có ảnh hưởng nhiều đến Vệ Tam.

Cũng may lúc trước ở trong máy bay bổ sung không ít năng lượng cơ giáp, bên cạnh còn có dịch dinh dưỡng nên Vệ Tam coi như thong dong ở trong đợt rét đậm, song nhiệt độ xung quanh vẫn cứ giảm xuống.

Cô vẫn chẳng thể thoát khỏi đợt rét đậm. Cuối cùng đi ngang qua tảng băng trôi, một góc nhìn của Vệ Tam thấy một con tinh thú treo trên đó là cô híp mắt. Cô đi qua, kéo tinh thú xuống. Khi này mới thấy bên trong là cửa động bị băng mỏng kết lên.

Con thú này bị thương nặng, không thể sống sót vào, một nửa cơ thể nó vẫn còn bên ngoài.

Vệ Tam khiêng Hoàng Kim Khải đi vào. Trong động rất sâu, hiển nhiên là nơi tinh thú thường ở, cô xoay người nhặt thi thể tinh thú chặn ở cửa động.

Lập tức ném Hoàng Kim Khải trên vai xuống đất, còn mình cũng cho cơ giáp ngồi xuống.

Tạm thời không đi.

Có được một chỗ nghỉ ngơi làm Vệ Tam thở phào nhẹ nhõm, lúc này cô mới có cơ hội đi xem cơ giáp phòng hộ của trường Quân sự Đế Quốc.

Chậc chậc, toàn thân vật liệu ở vỏ ngoài cơ giáp này toàn là đồ quý, trường Đế Quốc đúng thật có tiền.

Vệ Tam kìm lòng không được đưa tay sờ đùi Hoàng Kim Khải ở phía gần mình nhất. Vừa sờ cô vừa ảo tưởng nếu mình có nhiều vật liệu cơ giáp tốt như vậy thì sẽ làm thành loại cơ giáp gì.

...

Ứng Tinh Quyết còn kết nối với cơ giáp, cảm giác đã bao phủ bởi toàn bộ cơ giáp. Nay cảm giác khác thường truyền đến từ đùi cơ giáp đã thông qua cảm giác bao phủ, truyền đến trong đầu anh.

“Cô đang làm cái gì vậy?” Ứng Tinh Quyết bỗng nhiên mở mắt ra, chống nửa người trên của cơ giáp lên, phủi bàn tay trên đùi mình.

Bàn tay của Hoàng Kim Khải đánh vào mu bàn tay Vô Thường phát ra một tiếng “cốp.”

Vệ Tam theo bản năng nói: “Xin lỗi, tôi chỉ sờ tí thôi, cơ giáp cậu thiết kế...”

Cô nói xong cuối cùng cũng nhớ ra giọng nói vừa rồi là của ai: “Sao lại là anh?”

Vệ Tam cho rằng người trong khoang cơ giáp là Công Nghi Giác.

Trong khoang cơ giáp, Ứng Tinh Quyết giơ tay lên lau vết máu trên khóe miệng: “Chỉ có một mình cô à?”

Vệ Tam lập tức mất hết cả hứng: “Không phải anh cũng một mình đó sao.”

Ứng Tinh Quyết có thể nhạy bén cảm giác được sự thay đổi cảm xúc của cô, nhưng không thể hiểu được tại sao.

“Vừa rồi là anh ra tay với vòng xoáy tổng hợp vừa nãy?” Vệ Tam hỏi anh, nếu người bên trong cơ giáp là Ứng Tinh Quyết, chỉ sợ lý do vòng xoáy đột nhiên biến cũng vì anh ra tay.

Ứng Tinh Quyết không phủ nhận, chỉ im lặng.

Trong động băng hoàn toàn tĩnh lặng.

Ứng Tinh Quyết không nén được tiếng ho khan truyền ra từ bên trong cơ giáp, mặc dù anh nhanh chóng tắt máy truyền âm trong khoang nhưng Vệ Tam vẫn nghe được rõ ràng.

“Anh có muốn dịch dinh dưỡng không?” Khi Vệ Tam nói ra lời này, trái tim cô đang nhỏ máu.

Ứng Tinh Quyết vẫn không nói gì.

Vệ Tam: “...” Sĩ diện như vậy?

Cô ném một vài ống dịch dinh dưỡng xuống, dịch dinh dưỡng vươn ra khỏi lòng bàn tay Vô Thường.

“Trước tiên cho anh mấy ống.” Vệ Tam lái cơ giáp đưa qua, cơ giáp ở đối diện vẫn chẳng có động tĩnh gì.

Bàn tay Vô Thường cứ giơ hoài giữa không trung, còn người đối diện không có phản ứng.

Vệ Tam nhíu mày trong khoang cơ giáp, cuối cùng cô nhảy ra khỏi cơ giáp, tới gần Hoàng Kim Khải và gõ cửa khoang: “Ứng Tinh Quyết?”

Không phản hồi.

Đừng chết ở đây, cô đã khiêng người ta hồi lâu đấy.

Vệ Tam không còn cách nào, cuối cùng đành bạo lực tháo dỡ cửa khoang của Hoàng Kim Khải mà bò vào. Quả nhiên cô nhìn thấy Ứng Tinh Quyết nhắm mắt nằm ở bên kia, không biết sống chết.

Nhặt được thứ nhiêu khê rồi.

Vệ Tam bò qua, lấy công cụ ra khỏi túi chuẩn bị chiến đấu, tháo ra mấy bộ phận để cô xoay người.

Cô đến gần Ứng Tinh Quyết, nhìn vào môi và máu trên cổ áo anh, nhất thời có tí đồng cảm.

Vệ Tam vươn tay dò xét hơi thở của Ứng Tinh Quyết, anh còn sống.

Cô mở một ống dịch dinh dưỡng, nắm cằm Ứng Tinh Quyết và rót dịch dinh dưỡng vào.

Vệ Tam cũng không phải là bác sĩ, trong tay chỉ có dịch dinh dưỡng nên sống hay chết phải dựa vào số mệnh của anh rồi.

Cô đút toàn bộ dịch dinh dưỡng trong tay cho Ứng Tinh Quyết hết, người này mãi chẳng có phản ứng.

Vệ Tam cảm thấy khí lạnh đã vào trong động bèn đi qua đóng cửa khoang lại. Cô quay đầu nhìn Ứng Tinh Quyết không hề phản ứng, con cưng của trời cứ chết như vậy đúng là quá đáng tiếc.

Cô dựa vào bên cạnh quan sát kết cấu bên trong. Kết cấu bên trong cơ giáp phòng hộ và cơ giáp chiến đấu có rất nhiều chỗ khác nhau.

Đang nhìn, Vệ Tam đột nhiên lại bắt đầu chảy máu mũi, cô thuần thục lấy khăn giấy ra lau sạch sẽ. Có lẽ trước đó cô dùng đao tu di làm cảm giác dao động quá lớn mới bị thế này.

Nhớ tới Ứng Tinh Quyết cũng đầy máu, Vệ Tam theo bản năng nhìn về phía anh.

“Anh tỉnh rồi à.” Nhìn qua vừa lúc đối đầu Ứng Tinh Quyết cũng mới mở mắt, Vệ Tam không khỏi hơi nhướng mày. Cô dịch tới, có hảo

tâm đỡ anh ta dậy, “Vừa rồi anh vẫn không có phản ứng nên tôi đành phải mở khoang cơ giáp của anh mà vào.”

Vệ Tam mới tới gần, Ứng Tinh Quyết đã đột nhiên ra tay, dùng cảm giác tấn công cô.

Cảm giác mang theo sát ý xâm nhập vào trong đầu, Vệ Tam không kiên nhẫn trực tiếp đưa tay dùng sức bóp Ứng Tinh Quyết: “Lúc trước tôi nói rồi, lần cuối cùng, nghe không hiểu à?”

Ứng Tinh Quyết đụng vào ghế ngồi, một đôi mắt đen trong suốt nhìn chằm chằm Vệ Tam. Anh hơi hoang mang, cảm giác của mình chẳng có hiệu quả với cô.

“Đừng nói với tôi là giờ anh không điều khiển được cảm giác đấy.” Vệ Tam nhíu mày, bàn tay vốn bóp cổ anh đã di chuyển lên trên nắm lấy cằm Ứng Tinh Quyết. Cô quay nó trái phải vài cái, thậm chí còn ghé sát lại gần quan sát, “Nhìn ánh mắt anh cũng không giống mất đi lý trí.”

Cô dựa vào quá gần khiến Ứng Tinh Quyết hơi nghiêng mặt.

Một giây sau thấy Vệ Tam quay trở lại: “Nể mặt tình huống bây giờ đặc thù thì thôi, lần sau lại dùng cảm giác tấn công tôi thì đừng hòng sống.”

Ứng Tinh Quyết nhắm mắt lại, không nhìn cô.

Thấy bộ dạng không hợp tác của anh, Vệ Tam chậc chậc một tiếng, buông tay chuẩn bị rời khỏi khoang cơ giáp. Trước khi đi cô xoay người: “Quên nói cho anh biết một chuyện, chức vô địch đường đua lạnh lẽo này đã thuộc về trường Quân sự Damocles chúng tôi.”

Ứng Tinh Quyết mở mắt nhìn về phía cô, hỏi bằng giọng khàn khàn: “Cô chắc chúng ta có thể đi ra ngoài?”

“Vì sao không chắc chứ?” Vệ Tam nhướng mày, giật mình, “Cơ giáp của anh hẳn là không có nhiều năng lượng nhưng mà tôi thì có, thành thử đừng dùng cảm giác làm phiền tôi nữa.”

Ý đe dọa lộ rõ trong lời nói.

Ứng Tinh Quyết nhìn Vệ Tam rời đi, cô thậm chí còn cẩn thận giúp anh kéo cửa khoang cho tốt, hoàn toàn không nhìn ra bộ dáng bạo

lực vừa rồi.

Anh từ trong mắt cô thấy được sát ý.

Ứng Tinh Quyết chả có gì bất ngờ, bởi vì đòn tấn công cảm giác vừa rồi của anh cũng mang theo sát ý, chẳng qua bị Vệ Tam thiết lập hàng rào ngăn trở.

Họ đều là những người cấp siêu 3S, vừa mới rồi Ứng Tinh Quyết đã xác định được đẳng cấp của cô không nằm dưới chính mình.

Ứng Tinh Quyết cố gắng chống đỡ cho mình tỉnh táo lại, anh chưa từng mất điều khiển.

Điểm này, Ứng Tinh Quyết vẫn rõ ràng hơn bất cứ ai.

Chỉ là bây giờ anh bắt đầu có hơi dao động.

Trên người cô ấy mang hơi thở đó, là do anh sinh ảo giác…

Ứng Tinh Quyết thông qua cửa sổ nhìn Vệ Tam xoay người tiến vào trong cơ giáp.

Các bác sĩ đã chẩn đoán rằng cảm giác anh quá mạnh mẽ làm cơ thể như một thùng chứa sắp vỡ, không có cách nào tự kiểm soát. Nếu không có giải pháp, số lần mất kiểm soát sau này sẽ còn tăng lên.

Cho tới bây giờ Ứng Tinh Quyết tin tưởng vững chắc mình không mất điều khiển... Nhưng bây giờ cảm giác của anh dường như có vấn đề thật.

“Cho anh thêm mấy ống dịch dinh dưỡng, đừng ngất xỉu nữa đấy.” Vệ Tam lái cơ giáp đưa qua dịch dinh dưỡng, “Tôi không muốn khiêng anh đi. Lần sau lại ngất xỉu thì tôi sẽ bỏ lại anh, một mình đi trước.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh: Cô ấy bạo hành tôi (.

.)

Chương 126

“đừng có mà kéo chân tôi”

Vệ Tam nghỉ ngơi đủ rồi liền chuẩn bị tiếp tục khởi hành. Cô đi ra cửa động rồi liếc về phía Ứng Tinh Quyết phía sau. Đại khái là bởi vì lúc trước bị cảm giác Ứng Tinh Quyết tấn công nên giọng điệu của cô lạnh nhạt: “Anh có muốn đi theo tôi hay là đi tìm trường của anh trước?”

Ứng Tinh Quyết ngước mắt lên: “Đi cùng chỗ với cô.”

Hai người một trước một sau đi trong luồng rét đậm. Dựa vào cơ giáp 3S chống đỡ, Vệ Tam đi một đoạn đường bỗng nhiên dừng lại: “Anh đi ở trước, phòng ngừa anh lại đánh lén tôi.”

Ứng Tinh Quyết chậm rãi đi lên phía trước, khi lướt qua cô thì nhẹ giọng nói: “Tấn công bằng cảm giác không liên quan gì đến trước sau.”

Vệ Tam: “...”

Lời nói ra tựa giống như nước hắt ra ngoài, không thể rút lại. Song, da mặt cô dày, nên chưa hề biết cảm giác xấu hổ.

“Hình như tôi biết người của trường chúng tôi ở hướng nào.” Không biết qua bao lâu, Ứng Tinh Quyết lên tiếng.

Vệ Tam lúc này nhớ tới năng lực của Ứng Tinh Quyết với tư cách là chỉ huy cấp siêu 3S: “Anh có thể dò xét được những người khác không?”

“Đại khái.” Ứng Tinh Quyết nén xuống mùi máu tươi trong cổ họng.

“Hình như, đại khái…” Vệ Tam hơi nghi ngờ Ứng Tinh Quyết đang lừa mình, “Kim Kha cũng không nói như vậy.”

Tất cả đều là những từ không chắc chắn.

Bước chân Ứng Tinh Quyết khựng lại, anh nghiêng đầu đáp: “Hiện tại cảm giác tôi có vấn đề, không thể xác định được rất nhiều chuyện.”

Vệ Tam nhớ tới bộ dáng của anh trong khoang cơ giáp, hầy một tiếng: “Phiền toái.”

Ứng Tinh Quyết đi càng chậm lại, anh xoay người nhìn Vệ Tam: “Năng lượng cơ giáp không đủ.”

Vệ Tam: “... Hay là tôi cõng anh đi?” Cô ấy không nỡ cho anh ta năng lượng.

Ứng Tinh Quyết đứng tại chỗ, bình tĩnh nói: “Được.”

Vệ Tam tới gần anh, cuối cùng giãy dụa một phen xong cô vẫn đưa một chút năng lượng dự trữ cơ giáp cho anh.

Người còn tỉnh mà đi khiêng cơ giáp thì hơi quái, huống hồ thế thì anh ta chẳng cần đi bộ, lấy đâu ra chuyện tốt như vậy?

“Cô gặp được máy bay?” Trong lúc Ứng Tinh Quyết trang bị năng lượng cơ giáp, anh lơ đãng hỏi cô.

“Máy bay phía trên viện Bình Thông.” Vệ Tam nói lơ đễnh, “Chúng tôi đi vào bổ sung năng lượng, tôi đi ra tìm lối ra.”

“Các cô?” Ứng Tinh Quyết nắm lấy từ này, “Người của Damocles ở trên máy bay hết à.”

Vệ Tam nhấc mí mắt nhìn cơ giáp phía trước: “Muốn biết cái gì thì tôi nói thẳng cho anh biết. Hai trường quân sự chúng ta xảy ra chuyện đầu tiên, trường South Pasadena và Samuel chủ động bị loại nên đã lên máy bay, có thể đã tránh được đợt rét đậm trong đường đua lạnh lẽo. Về phần viện Bình Thông cũng ở bên trong nhưng không có tin tức, cũng không chủ động bị loại.”

Ứng Tinh Quyết rũ mắt suy nghĩ sâu xa, đầu tiên không tính tới trường Đế Quốc thì trường Damocles có rất nhiều sinh viên ở bên trong, giáo viên của họ nhất định sẽ tìm mọi cách để cứu viện, có lẽ sẽ cho người của quân khu lên đường.

Chỉ là trước khi đợt rét đậm đến, Sao Phàm Hàn đã cắt đứt tất cả các cứ điểm giao thông, toàn bộ ngôi sao cũng được bao phủ trong lớp bảo vệ ngân hà.

Chỉ dựa vào sức mạnh của trường Damocles e là chẳng thể yêu cầu Sao Phàm Hàn mở cảng giao thông, cho người của quân khu vào.

Nhưng bây giờ người của viện Bình Thông cũng ở bên trong, nếu Ứng Nguyệt Dung ra mặt thì Sao Phàm Hàn có thể đồng ý.

“Chúng ta đã ở bên trong ba ngày, nhiều nhất là năm ngày sẽ có đội cứu hộ vào.” Ứng Tinh Quyết chậm rãi nói.

Vệ Tam nhìn xung quanh: “Đợt rét đậm càng ngày càng mạnh, bọn họ có thể vào hay không cũng là một vấn đề.”

Năm ngày sau, không có sinh viên nào tìm thấy máy bay trong đường đua lạnh lẽo, không được bổ sung năng lượng cơ giáp, lại gặp phải đợt rét đậm, chỉ có một con đường chết là cái chắc.

“Người của các anh ở đâu?” Vệ Tam hỏi Ứng Tinh Quyết.

“Đi về phía trước...” Ứng Tinh Quyết còn chưa nói xong đã bị Vệ Tam đang ở phía sau chặn ngang.

- --Đó là vòng xoáy, loại vòng xoáy có vật sống.

Sau khi Vệ Tam kéo Ứng Tinh Quyết ra, cô quay đầu cảnh cáo anh: “Đừng dùng cảm giác của anh bừa bãi, tôi có thể đối phó những thứ này.”

Anh ngẩn ra, một lúc lâu sau mới thấp giọng đáp một tiếng: “… Được.”

Chẳng qua lúc này Vệ Tam đã rút đao xông lên đối phó với dòng xoáy kia.

Vòng xoáy này tựa hồ còn giảo hoạt hơn mấy cái trước, hơi thở cực kỳ bí mật khiến Vệ Tam thường xuyên sử dụng đao tu di cũng không đâm trúng.

Cô thấy hơi phiền.

Vệ Tam nhắm mắt lại, nhất thời chung quanh lâm vào một mảng tối tăm. Một tay cô cầm đao tu di nhanh chóng xoay nửa vòng, cầm ngược cán đao và đâm thẳng về phía sau.

Cô không quay lại nhưng chắc cú rằng cô vừa đâm vào vật không hình dạng màu xám, cơ mà vòng xoáy này vẫn không tan đi.

[Hướng 9 giờ.]

Một thanh âm vang lên hoặc là có một ý nghĩ thêm vào trong đầu Vệ Tam, cô chả có chút nghĩ ngợi đã cho đao rời khỏi tay, ném về phía 9 giờ.

Một tiếng kít chói tai vang lên, vòng xoáy phân tán khắp nơi.

Trước khi rơi xuống đất, Vệ Tam cầm chặt đao của mình và nhìn về phía Ứng Tinh Quyết cách đó không xa, vừa rồi anh ta đã nhắc nhở?

Chỉ huy có thể cho phép chiến sĩ độc lập nghe thấy giọng nói của riêng mình trong tâm trí của họ, cũng có thể trực tiếp để người chiến sĩ cảm nhận được suy nghĩ của mình.

Vừa rồi Ứng Tinh Quyết đã dùng loại thứ hai.

“Chỉ muốn nói cho cô biết thứ kia ở đâu.” Ứng Tinh Quyết đối đầu với ánh mắt của cô, nhẹ giọng giải thích.

“Đi.” Vệ Tam xoay người, không có ý kiến với việc lần này Tinh Quyết tự tiện quyết định. Cô đang suy nghĩ những vật không hình dạng màu xám này là cái gì, thậm chí có cảm giác ghê tởm quen thuộc.

Hai người tiếp tục đi về phía trước, nửa đường gặp phải một số vòng xoáy như vậy, thậm chí chúng càng ngày càng mạnh hơn.

Ứng Tinh Quyết ở bên cạnh nói cho Vệ Tam biết vật không hình dạng màu xám ở phương hướng nào, cô phụ trách giết. Hai người phối hợp lại không có bất kỳ cảm giác trúc trắc nào.

[Phía sau nghiêng 35 độ.]

Vệ Tam ra đao thẳng, một giây do dự cũng không có cứ như chỉ là một cỗ máy. Cô nhanh chóng thanh lý những vật màu xám thế này.

Vòng xoáy vừa tiêu tán, Vệ Tam còn chưa rơi xuống đất đã tinh mắt nhìn thấy dưới chân Ứng Tinh Quyết có một dòng xoáy nhỏ đột nhiên hình thành mà anh vẫn không biết.

Cô không ngần ngại ném cây đao về phía anh.

Ứng Tinh Quyết vẫn duy trì tư thế ngửa đầu nhìn về phía cô, không nhúc nhích.

Vệ Tam thậm chí còn hoài nghi anh có chớp mắt trong khoang cơ giáp hay không, hoàn toàn không sợ đao của cô.

“Dưới chân anh có một cái.” Vệ Tam rơi xuống đất và tiến lên, rút đao ra bên cạnh chân Ứng Tinh Quyết, thuận miệng giải thích cho anh.

“... Ừ.” Trong khoang cơ giáp, Ứng Tinh Quyết giơ tay lau đi máu bên môi, “Chúng ta mau đi ra đi.”

Vệ Tam nhìn làn sương trắng của đợt rét đậm xung quanh giống nhau như đúc, cô hoàn toàn không nhìn ra dấu hiệu cho thấy bọn họ đã đi ra ngoài. Phạm vi lớn thế này giống như toàn bộ sân thi đấu đã bị đợt rét đậm dày đặc tràn ngập.

“Những vậy này muốn sức mạnh của chúng ta.” Ứng Tinh Quyết nhìn về phía xa, “Chúng ta càng cách đợt rét đậm càng xa, bọn chúng sẽ tấn công tấp nập hơn.”

Anh và Vệ Tam đều là cấp siêu 3S, những thứ này tham tàn sức mạnh cấp siêu 3S.

Ứng Tinh Quyết không rõ mấy thứ này là cái gì, tuy Liên bang biết nhiều loại tinh thú nhưng so ra vẫn kém với loại tinh thú không biết, càng không cần bàn tới cái loại quái dị thế này.

Trong khoang cơ giáp, Vệ Tam xoay cổ tay và hoạt động tay chân: “Được, đợi lát nữa anh tránh cho tốt, đừng kéo chân tôi.”

Ứng Tinh Quyết ngẩn người, lập tức lặng thinh, chưa có ai từng nói anh sẽ cản trở người ta cả.

“Tôi có thể giết chết chúng.” Ứng Tinh Quyết nói theo bản năng.

Vệ Tam cầm đao, cảnh giác vòng xoáy có thể xuất hiện bất cứ lúc nào xung quanh, “Giữ lại sức lực tìm người, chỉ huy làm chi ba cái chuyện đánh đánh giết giết.”

Lỡ mà mất kiểm soát, vạ lây cho cô thì sao?

Ứng Tinh Quyết biết ý nói bóng nói gió của cô.

“Xin lỗi chuyện lúc trước ở trong khoang cơ giáp.” Ứng Tinh Quyết

do dự một hồi, nói khẽ.

Vệ Tam quay đầu: “Bình thường khi anh mất điều khiển sẽ như vậy?”

Sát ý của anh không phải giả, nếu không Vệ Tam cũng chẳng tức giận. Chẳng qua cô gặp được ánh mắt của Tinh Quyết, rõ ràng cô cảm thấy anh tỉnh táo.

Ban đầu cô nghĩ rằng Ứng Tinh Quyết lấy lý do mất kiểm soát để giải thích việc muốn giết mình, cướp đi năng lượng của Vô Thường.

Bây giờ có vẻ như... anh ta mất kiểm soát thật?

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Bậc thầy Vệ Tam thật là thơm: Đừng dùng cảm giác của anh chạm vào tôi! Anh có thể giúp một tay khi đánh nhau.

- -----oOo------

Chương 127

“tụ hợp”

Ứng Tinh Quyết chẳng nói chẳng rằng.

Từ đầu đến cuối, mỗi lần tấn công vô cớ vào con người là do anh chủ động cho cảm giác tấn công, không phải là mất kiểm soát như trong tin đồn.

Vấn đề là bây giờ anh không có cách nào phân biệt được cái gì mới đúng sự thật.

“Quên đi.” Vệ Tam thấy anh không nói cũng chả thèm để ý. Cô cũng bị bác sĩ dặn dò không nên cho cảm xúc dao động quá lớn, nhưng khác nhau là bên trường Damocles không nghĩ tới chuyện cô sẽ gây nguy hiểm cho người khác, đại khái chắc là Ứng Tinh Quyết từng có tiền án rồi.

Hai người chống chọi với gió lạnh cắt thịt thấu xương đi từ từ ra ngoài. Ứng Tinh Quyết nhác nhìn qua phía sau cơ giáp, nhưng rồi giữa trán truyền đến đau đớn như một mực nhắc nhở anh rằng cảm giác bị sử dụng quá mức.

“Trong tòa nhà huấn luyện ở Sao Cốc Vũ, tôi dùng khoang mô phỏng...” Ứng Tinh Quyết như nói bâng quơ, “hỏng luôn.”

“Cái gì?”

Thần trí Vệ Tam luôn đặt ở môi trường xung quanh, đề phòng vòng xoáy có thể đi ra bất cứ lúc nào. Cô nghe Ứng Tinh Quyết nói hồi lâu sau mới phản ứng lại, thuận miệng đáp: “Thiết bị bên tòa nhà đó cũ rồi, khoang mô phỏng của tôi cũng cháy ngay luôn.”

Ứng Tinh Quyết đương nhiên biết, bởi vì chính anh làm hỏng cái khoang mô phỏng của cô.

Trước khi Damocles đến là anh đã đi vào mô phỏng nhưng không ngờ anh bị tấn công.

Bản thân đợt mô phỏng chính là chiến đấu mô phỏng nên bị tấn công là chuyện không thể bình thường hơn. Nhưng lần tấn công kia rõ ràng là ra đòn tấn công thật nhưng được che giấu, khi Ứng Tinh

Quyết nhận ra thì hủy luôn khoang mô phỏng, đi từ bên trong ra.

Nhưng Ứng Tinh Quyết phát hiện được ngoại trừ anh, những người khác không có gì khác thường.

Sau đó Vệ Tam vào phòng huấn luyện, anh đã sử dụng cảm giác chú ý tình huống bên cạnh.

Cô bước vào khoang mô phỏng rồi, Ứng Tinh Quyết lập tức nhận ra đòn tấn công quen thuộc nên thẳng tay hủy hoại khoang mô phỏng trong phòng huấn luyện của cô.

Anh có thể xác định những người biết Vệ Tam là cấp siêu 3S không có vấn để. Phòng huấn luyện được phân phối nhanh chóng nên chẳng ai có thể dự đoán được anh ở phòng nào. Lúc đầu Ứng Tinh Quyết đoán có người động tay động chân ở chỗ nối tiếp khoang mô phỏng chính, thành thử dù anh dùng khoang mô phỏng nào cũng bị tấn công. Nhưng khi Vệ Tam sát vách thay khoang mô phỏng mới vào ngày hôm sau, cô chẳng còn bị tấn công nữa.

Vấn đề xảy ra trên những máy mô phỏng cũ.

Ứng Tinh Quyết sai người âm thầm điều tra tai nạn trên đường đua thung lũng mưa, còn mình thì tiếp tục huấn luyện thi đấu.

Chờ sau khi trận đấu thung lũng mưa kết thúc, các trường quân sự khác rời đi, Ứng Tinh Quyết đã lấy lý do thân thể mình xuất hiện vấn đề để cho trường Đế Quốc rời đi luôn, còn anh thì chờ báo cáo điều tra.

Báo cáo điều tra cho thấy tòa nhà huấn luyện của sân tập Sao Cốc Vũ đã xảy ra 3 vụ tai nạn, lần lượt là một chỉ huy, hai chiến sĩ độc lập. Họ tiến vào rồi thì cảm giác cũng hỏng luôn lúc đi ra, chẳng thể ở lại trường quân sự nữa.

Ba người sống ở những thời đại khác nhau, khoảng thời gian cách nhau dài nhất là 70 năm, dù giới tính hay bối cảnh gia thế cũng khác nhau, chỉ có mức độ cảm giác là như nhau. Tất cả đều được biết đến là người có cấp 3S.

Ba vụ tai nạn này đã không thu hút sự chú ý của bất kỳ bên nào, vì nó quá bình thường, các khoang mô phỏng của các địa điểm tập trận khác cũng có chuyện không may cho sinh viên. Dù có đẳng cấp gì, không phải ai cũng có thể chấp nhận cảnh đối đầu với các tinh thú.

Với sự khác biệt của mỗi người, có người vào khoang mô phỏng rồi, cũng giảm cảm giác đau đớn xuống dưới 70%, song họ hoàn toàn không thể chịu được.

Đặc biệt là trong thời đại của ba người này, xác suất sinh viên có vấn đề tâm lý vào thời điểm đó vượt xa hiện tại.

Tất cả các phương diện biểu hiện của Ứng Tinh Quyết cao hơn cấp 3S, cộng thêm lý luận ủng hộ nổi lên mấy năm gần đây và biểu hiện của anh ở Sao Huyễn Dạ, anh mới trở thành chỉ huy cấp siêu 3S duy nhất và sáng tỏ ở Liên bang lúc bấy giờ.

Sau khi đọc báo cáo điều tra, Ứng Tinh Quyết lại lật xem tư liệu của ba người này. Không có ngoại lệ, họ đều là người cực kỳ ưu tú trước khi tiến vào Sao Cốc Vũ.

Anh nghi ngờ rằng họ cũng có tiềm năng là siêu 3S.

Ứng Tinh Quyết suy đoán có một thế lực ở Liên bang ẩn tàng một ván cờ nào đó. Đã hơn trăm năm, thế lực này thậm chí còn có khả năng phát hiện ra người cấp siêu 3S và hủy diệt những người thế này.

Suy đoán này là chuyện khó có thể tưởng tượng được. Cấp siêu 3S là một lý thuyết chỉ được đề xuất và nổi lên trong những năm gần đây, còn ba người này đã xảy ra chuyện trước đó.

Ứng Tinh Quyết chôn ý tưởng này trong lòng, không nói cho bất kỳ ai.

“Khoang mô phỏng của trường đua thung lũng mưa có cảnh gì đặc biệt? Sau khi bị hỏng, tôi cũng không đi vào nữa.” Ứng Tinh Quyết dường như chỉ nói chuyện phiếm.

Trong lòng Vệ Tam ặc một tiếng, đây chính là sức mạnh chỉ huy cấp siêu 3S? Máy của cô bị hỏng là lập tức đi xuống đăng ký thay cái mới ngay vì sợ trì hoãn huấn luyện, còn người ta thì dứt khoát không tập luôn.

“Khoang mô phỏng thì có thể có hoàn cảnh đặc biệt gì, chỉ là đường đua đơn giản đó...” Vệ Tam nói một nửa như nhớ ra cái gì, “À, khoang mô phỏng cũ có thêm một cảnh huấn luyện khác so với khoang mô phỏng mới.”

Bước chân Ứng Tinh Quyết chậm lại, anh đứng song song với Vệ Tam và quay đầu nhìn cô: "Thêm cảnh gì trên sân huấn luyện gì?"

"Có một đống côn trùng tạo thành sương đen, không biết loại tinh thú nào, chưa kịp nhìn rõ là khoang mô phỏng đã bị thiêu rụi." Vệ Tam lấy làm đáng tiếc, "Về sau thay khoang mô phỏng mới cũng không nhìn thấy nữa."

Thời điểm đó... Đó là khoảnh khắc anh cảm nhận được cuộc tấn công bên cạnh nên ra tay.

Ứng Tinh Quyết hạ mắt trầm tư, chẳng qua khi anh bị tấn công cũng không nhìn thấy cái gì sương đen mà chỉ là bị tinh thú bên trong tấn công.

"Đừng dừng lại ở đây." Vệ Tam vươn tay kéo anh đi về phía trước, trong lòng cô cảm thấy mang theo Ứng Tinh Quyết quá phiền toái. Cái lúc khẩn trương thế này mà anh chàng cứ hỏi này hỏi nọ, còn thất thần.

"... Ừm." Ứng Tinh Quyết thu hồi tâm trạng bay xa của mình, đi theo bước chân của Vệ Tam tiến về phía trước.

Lúc này một vòng xoáy lớn quét về phía bọn họ, khi đến gần lại tách thành bảy tám vòng xoáy, bên trong mỗi dòng xoáy hiển nhiên có thứ không rõ hình dạng màu xám.

"Nhìn số lượng này." Hai tay Vệ Tam cầm đao tu di sau đó kéo ra, nắm hai thanh hợp đao trong tay, cô thờ ơ bảo, "Chúng ta... mau đi ra thôi."

Ngay từ đầu phát hiện ra vật thể vật không hình dạng màu xám, Vệ Tam chưa hề bị tấn công tinh thần, bởi vậy cô cũng không xác định được cuối cùng thứ này có phải là một biến thể của tinh thú hay không.

Nhưng vừa rồi, Vệ Tam rõ ràng cảm nhận được mình bị tấn công bằng tinh thần.

Ngay một giây sau đó, cuộc tấn công đó đã bị chặn bởi một rào cản đột ngột xuất hiện.

"Vệ Tam, dòng xoáy thứ hai bên phải là cơ thể thật." Ứng Tinh Quyết lên tiếng.

Vật thể không hình dạng màu xám dường như có thể hiểu được những gì họ đang nói nên thế tấn công ngay lập tức hướng về phía Ứng Tinh Quyết.

Vệ Tam cầm hợp đao xoay vòng quanh trước mặt anh, ngăn cản những vòng xoáy kia: “Xem thường tao à?”

Cô đao đâm vào dòng xoáy thứ hai bên phải, vật sống không hình dạng màu xám càng ngày càng xảo quyệt, nó chẳng những thoát khỏi một đòn này, thậm chí còn tách ra khỏi vòng xoáy vẫn đang hợp thể với mình với tốc độ cực nhanh. Ứng Tinh Quyết thậm chí còn không kịp nhắc nhở Vệ Tam là cơ thể thật của nó đã đổi vị trí.

Ứng Tinh Quyết nhìn Vệ Tam bị mấy dòng xoáy nhanh chóng vây quanh, không để ý đến cái trán nhói đau, anh muốn ra tay.

Vệ Tam đang bị vòng xoáy vây quanh lại đột nhiên bùng nổ. Hai cây hợp đao của cô ở giữa không trung cùng lúc vẽ ra một vòng tròn chặn ngang và chặt đứt vòng xoáy, nơi đao đi qua, mặt cắt ngang đều bị sương trắng bao trùm.

Hợp đao cắt xong một vòng thì biến lại thành đao lớn. Vệ Tam cho một tay nắm ngang, trên đường hạ xuống cho đao lớn đâm về hướng vật sống đó.

Cô chẳng có cách nào phân biệt được đâu mới là cơ thể thật.

Nhưng miễn là tốc độ đủ nhanh, giết chết tất cả các vật sống màu xám, thì cái nào mới cơ thể thậ cũng chẳng còn quan trọng.

Ứng Tinh Quyết vừa cho tay nâng lên lại nhìn thấy Vệ Tam phía trước. Chỉ bàn về sức chiến đấu mà nói, bây giờ cô không bằng Cơ Sơ Vũ, thậm chí nếu so ra còn kém Tông Chính Việt Nhân.

Ngoại trừ khả năng cấp siêu 3S chưa hoàn toàn bộc lộ hết, điều duy nhất cô vượt qua hai người kia trong lúc chiến đấu là chất lượng tâm lý.

Vệ Tam dường như... không có bất kỳ cảm xúc nào.

Dù là sợ hãi hay kích động cũng không có, Ứng Tinh Quyết chỉ có thể cảm nhận được sự bình tĩnh vô tận từ trên người cô, phảng phất thứ trước mặt cô chỉ là một món đồ chứ không phải tinh thú biến dị có

thể giết người.

Ngay cả khi động tác bùng nổ cũng chỉ làvẻ bề ngoài vì cảm giác của cô không có bất kỳ biến động nào.

Vệ Tam thu đao, không vui mừng cho lắm, “Chả dứt.”

Trong mắt Ứng Tinh Quyết, Vệ Tam không có bất kỳ cảm xúc nào, sau khi giết xong tất cả vật không hình dạng màu xám thì cô vô cùng thiếu kiên nhẫn.

“Chúng ta đi nhanh lên.”

Ứng Tinh Quyết nghiêng mặt nhìn cô, trong mắt có sự hoang mang mà chính anh cũng không nhận ra. Đến bây giờ, anh vẫn không cảm nhận được sự dao động nào trong cảm giác của Vệ Tam.

Bất cứ ai, hễ chỉ cần tiếp xúc quá gần với Ứng Tinh Quyết thì rất dễ bị anh nhận ra cảm xúc của bản thân.

Nhận thức và và hành vi của Vệ Tam hoàn toàn không phù hợp với nhau.

“Người bên ngoài cách chúng ta còn bao xa?” Vệ Tam quay đầu hỏi anh vừa lúc phát hiện Ứng Tinh Quyết cũng đang nhìn mình.

Vệ Tam trong khoang cơ giáp nhướng mày, cô hoài nghi Ứng Tinh Quyết đang lặng lẽ đánh giá cơ giáp của mình. Cũng đúng, tuy Vô Thường chỉ có hai màu đen trắng phối với nhau, nhưng tuyệt đối là vỏ ngoài cơ giáp phối hợp đẹp mắt nhất mà Vệ Tam thiết kế trước mắt, hơn nữa cô còn nhỏ vào nấm dịch tím làm bề ngoài thoạt trông luôn có lớp ánh sáng lấp lánh hiện lên.

Kỹ sư Vệ xem Vô Thường là một tác phẩm nghệ thuật hoàn hảo.

Tác phẩm nghệ thuật hoàn hảo tất nhiên sẽ vô thức thu hút sự chú ý của người ngoài.

Vệ Tam hiểu đồng thời còn khẳng định chắc với cái gu thị hiếu của Ứng Tinh Quyết trong lòng.

“Dựa theo tốc độ hiện tại thì một tiếng nữa là có thể tới được.” Ứng Tinh Quyết thu hồi ánh mắt, nhìn về phía xa.

...

Trong hang băng đã phá vỡ, những người từ trường Đế Quốc và Damocles run rẩy đủ hình dạng, 20 động cơ xung quanh vẫn còn quá ít.

“Những luồng rét đậm này có luôn ở lại hay không?” Một số người không thể chịu đựng được áp lực này, run rẩy hỏi.

“Không đâu.”

“Đã lâu lắm rồi.”

“Chỉ huy chính, các cậu đi trước đi.” Có người trong đội tuyển trường Damocles mở miệng.

Kim Kha còn chưa lên tiếng, Liêu Như Ninh đã hơi nóng nảy bật lại: “Nói bậy bạ cái gì vậy? Chúng tôi đi sao được?”

“Chúng tôi sẽ đưa cho các cậu năng lượng của mình, các cậu chắc chắn có thể đi ra ngoài!” Lời nói của thành viên đội tuyển trường này đã nhận được sự ủng hộ của hầu hết mọi người.

“Các cậu đi ra ngoài trước, sau đó dẫn người đến cứu chúng tôi là được rồi.”

“Đúng vậy.”

“Đúng vậy cái quỷ gì. Chúng tôi vừa đi là các cậu đóng băng chết ở đây ngay luôn.” Liêu Như Ninh chỉ vào người dẫn đầu nói chuyện, “Cậu câm miệng, đừng xúi giục người khác.”

Đội chủ lực không mang theo đội tuyển trường thì cái luồng rét đậm chỉ cùng lắm làm họ tiêu thụ năng lượng, nên miễn là không gặp phải một số lượng lớn các vòng xoáy tốc độ cao, họ vẫn còn cơ hội để thoát khỏi.

Hoắc Tuyên Sơn đứng bên cạnh cơ giáp Kim Kha, nói chậm: “Đội chủ lực của trường Đế Quốc còn mang theo đội tuyển trường, không có lý do gì chúng tôi sẽ vứt bỏ đội tuyển trường cả.”

“Ý cậu là sao?” Tư Đồ Gia đột nhiên đứng dậy.

“Nghĩa theo nghĩa đen.” Hoắc Tuyên Sơn lễ phép, khẽ gật đầu ra

hiệu.

Thành viên của đội Đế Quốc: "..."

Các thành viên của đội tuyển trường Damocles suy nghĩ một chút, đội chủ lực của trường Đế Quốc chả giao tiếp với đội tuyển trường nhiều, nhưng trong tình huống này dường như không ai đề nghị hy sinh đội tuyển trường để cho đội chủ lực rời đi.

"Bên ngoài còn mấy thầy cô, họ sẽ đến giải cứu… Chúng ta chỉ cần kiên trì thêm một lúc nữa." Kim Kha nói, "Đợt rét đậm dường như di chuyển trở lại."

"Vậy chúng ta tiếp tục đi về phía trước." Ứng Thành Hà, "Nói không chừng đụng phải máy bay."

Họ đang ở trong thung lũng băng, theo bản đồ thì vẫn còn một khoảng cách rất xa đến lối ra, nay thêm chuyện sương mù trắng đã không thể phân biệt được hướng. Ngay cả khi không đi sai đường, năng lượng của họ cũng chả đủ để dùng tới lúc đi được tới lối ra.

Kim Kha nhìn về phía Cơ Sơ Vũ: "Máy bay phía trên các cậu..."

Cậu nói được một nửa đột nhiên dừng lại.

Tất cả mọi người nhìn cậu ta, rõ ràng là chẳng hiểu làm sao Kim Kha không nói nữa.

Trong khoang cơ giáp, tóc gáy Kim Kha dựng lên cả lên. Tuy rằng cậu ở trong khoang nhưng tình huống cũng không quá tốt. Để kịp thời cảm thụ tình huống bên ngoài cửa động, cảm giác của cậu vẫn hoàn toàn kết nối với cơ giáp, truyền cảm thụ trên lưng cơ giáp lộ bên ngoài cũng cho cậu. Kim Kha vẫn luôn ở trong ảo giác bị đông cứng sau lưng.

Mà mới khi nãy, cậu cảm thấy lưng của mình bị thứ gì đó sờ vào.

Kim Kha: "..."

Cùng Ứng Tinh Quyết toàn lực chém giết một luồng xoáy cuồng điên cuối cùng, Vệ Tam vừa mới đi ra khỏi đợt rét đậm chẳng bao lâu đã nhìn thấy một cơ giáp cong lưng chu mông đông lạnh ở bên ngoài.

Vệ Tam tiến lên nhìn chằm chằm hồi lâu mới xác định đây là Rùa Bất

Tử, cô khom lưng vươn tay vỗ vỗ.

Không có phản ứng?

Vệ Tam duỗi chân đá vào mông Rùa Bất Tử: “Bên trong có ai không?”

Kim Kha: “Vệ Tam?”

Nghe thấy giọng nói của cô, Kim Kha ngay lập tức quên rằng mông của mình đã bị đá.

Người của trường Damocles trong hang động cũng nhao nhao chen chúc về phía cửa hang.

“Đợt rét đậm bên ngoài đang di chuyển đến nơi khác, có thể đi ra rồi.” Vệ Tam bước vài bước mới nói.

Người của trường Đế Quốc có sắc mặt phức tạp, bị cuốn đi còn có thể tìm lại? Chỉ huy chính của họ vẫn chưa có động tĩnh gì.

“Cậu đi tới sao không có động tĩnh gì?” Kim Kha giật giật chân nhưng không rời khỏi ngay lập tức.

Vệ Tam nhìn về phía người bên cạnh, sau đó trả lời: “Vừa rồi hàng rào của Ứng Tinh Quyết chưa rút.”

“Chỉ huy chính ở bên cạnh cậu?” Công Nghi Giác đi về phía cửa động.

Trường Đế Quốc cũng bắt đầu náo loạn.

Vệ Tam nghe được thanh âm bên trong bèn nhướng mày: “Người của cậu?”

Cả hai trường quân sự đều vội vã đi ra, Kim Kha dùng sức chống đỡ, mới đi ra từ cửa động là trên lưng cậu ấy đã đầy băng dày.

Người của trường quân sự đi ra và tất cả đều nhanh chóng tiến vào trong cơ giáp.

Tất cả mọi người trong hai trường gặp nhau, trong lúc nhất thời đã làm tan đi sự nặng nề trong lòng.

Liêu Như Ninh đi ra, thò đầu nhìn phía sau Ứng Tinh Quyết và Vệ

Tam. Cậu ta không thấy thành viên đội tuyển trường bị cuốn đi.

Vệ Tam giơ tay đẩy đầu cơ giáp của cậu ta ra: “Đừng nhìn, bọn họ không ở đây.”

Giọng điệu của cô bình tĩnh, không giống như dáng vẻ đội tuyển trường gặp tai nạn lúc ấy.

Liêu Như Ninh theo bản năng hỏi: “Bọn họ ở đâu?”

“Không biết.” Vệ Tam lấy ra kênh liên lạc vô dụng kia, “Chúng tôi tháo cờ xong là sau đó đụng phải máy bay bên viện Bình Thông, bọn họ ở bên trong đấy. Tôi đi ra và gặp một đợt rét lạnh thứ hai nên bị cuốn vào, về sau đã tới chỗ mấy cậu.”

Mấy câu của cô chứa tin tức quá lớn, mọi người dùng tới mấy phút yên lặng.

“Lần tranh tài này, trường Quân sự Damocles của chúng tôi là số một.” Vệ Tam lặp đi lặp lại một lần nữa, “Có lẽ mấy cậu không nghe thấy kênh thông báo, nhưng không quan trọng, sau khi tìm thấy máy bay là nghe đủ luôn. Tôi đã đào thiết bị dưới bục kết thúc.”

Đám người: “???”

“Không phải trận đấu đã chấm dứt rồi sao?” Thái Ngô Đức hỏi nhỏ.

Vệ Tam mỉm cười: “Cậu nghe ban tổ chức nói trận đấu đã chấm dứt à?”

Làm sao được, sự cố xảy ra đột ngột, ai biết bên ban tổ chức có tình huống thế nào.

Chẳng qua trong tình huống này, ai còn tâm tư thi đấu.

“Chúng ta được hạng nhất thật á?” Liêu Như Ninh hơi vui sướng hỏi.

“Tôi sợ đến lúc đó bọn họ không thừa nhận nên đã quay video.” Vệ Tam tự mình giơ ngón tay cái lên, “Thêm nữa là cũng cất kỹ quân kỳ.”

Người của trường Đế Quốc: “...” Ít nhiều có chút không cam lòng.

“Nếu ban tổ chức nói chấm dứt, mấy cô rút cờ cũng vô hiệu.” Công

Nghi Giác nói.

Vệ Tam thở dài một hơi nhìn về phía Công Nghi Giác, bày vẻ tiếc nuối: “Thật đáng tiếc, bọn họ chưa từng nói. Hai trường quân sự của chúng ta cùng lúc bị bao phủ bởi đợt rét đậm. Trường Quân sự South Pasadena và Samuel đã chủ động bị loại, còn viện Bình Thông vẫn đang thi đấu. Khi đợt rét đậm bộc phát đỉnh điểm, phía viện Bình Thông vẫn chưa nhận được thông báo bị loại.”

“South Pasadena và Samuel bị loại luôn rồi?” Ứng Thành Hà hỏi.

Vệ Tam gật đầu: “Có thể bọn họ đi ra ngoài rồi.”

Kim Kha nghe đến bây giờ mới lên tiếng: “Viện Bình Thông có ở trong máy bay không?”

“Không, tớ đi khi có nhân viên đang sửa chữa máy bay rơi xuống, bây giờ không biết tình hình thế nào.”

Có nửa nọ nửa kia tin tức tốt xấu.

Tìm thấy máy bay, họ có thể chống đỡ thêm một thời gian nữa, nhưng sau đợt rét đậm thứ hai, Vệ Tam đã mất liên lạc với máy bay.

“Tìm theo dấu hiệu cứu hộ.” Ứng Tinh Quyết, “Tôi biết những dấu hiệu đó ở đâu.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh: Cũng không thể đá mông cơ giáp của người khác

Chương 128

“tín hiệu“

Hỏi rõ ràng Vệ Tam đánh dấu gặp phải đợt rét đậm từ khu vực nào cùng với vị trí của máy bay, Ứng Tinh Quyết đã xác định rõ phương hướng.

“Anh ta lợi hại hơn cậu.” Liêu Như Ninh lặng lẽ nói với Kim Kha.

Kim Kha: “... Vô nghĩa.” Bộ cậu không biết à?

Khi trận đấu bắt đầu, Ứng Tinh Quyết lấy được bản đồ là đã tính toán hầu hết các dấu hiệu cứu viện ở đâu. Nay xác định thêm khu vực trước của Vệ Tam thì anh đã nhanh chóng chọn ra con đường ngắn nhất.

Năng lượng cơ giáp của tất cả mọi người không nhiều, chẳng thể đi quá xa.

“Ý cậu là trong vòng xoáy có tinh thú?” Trên đường, Kim Kha nghe xong lời Vệ Tam nói bèn không khỏi nhíu mày.

“Trong đám đó còn có con biết tấn công tinh thần.” Vệ Tam mở quang não, “Tớ có quay lại một chút để lúc sau các cậu xem được.”

Ứng Tinh quyết đứng ở phía trước không thể không khựng một lát, ở thời khắc đó mà cô ấy còn nhớ dùng quang não để ghi chép?

Hành vi này... anh chỉ thấy trên người cơ giáp sư.

Kim Kha nhìn sương trắng xung quanh, “Đấu trường lạnh lẽo trước đây, luồng rét đậm chỉ có một trung tâm và khuếch tán về phía những nơi khác của Sao Phàm Hàn. Lần này lại xuất hiện hai trung tâm, thậm chí còn trùng lặp tụ tập thì có lẽ có liên quan đến tinh thú cậu nói.”

Nhưng vẫn còn phải bàn luận lại.

Hai đội dưới sự dẫn dắt của Ứng Tinh Quyết, dần dần đi về hướng Vệ Tam đến. Lần này họ đã gặp may, không gặp phải luồng rét đậm tụ tập một lần nữa.

Nửa đường trường Đế Quốc xuất hiện tình huống thiếu năng lượng, cơ giáp sư của bọn họ học theo Damocles, đi ra mở rộng khoang cơ giáp, đồng thời còn mượn năng lượng của trường Quân sự Damocles.

Hai chỉ huy chính đã đạt được thỏa thuận tăng gấp đôi.

“Hai cái người chỉ huy vừa có cơ hội đã bắt đầu tính kế lẫn nhau.” Liêu Như Ninh bĩu môi nói với Vệ Tam.

“Chúng ta vẫn tốt hơn.” Vệ Tam có chút đồng ý gật đầu.

Hai trường quân sự đi từ ban ngày đến tối nhưng chẳng có ảnh hưởng đến họ, dù sao thì ngày hay đêm cũng chả nhìn thấy môi trường xung quanh.

“Có phải bên kia hay không?” Tư Đồ Gia bay xuống từ giữa không trung, “Tôi thấy đèn đỏ lóe lên.”

- -- Là đèn tín hiệu đặc trưng trên máy bay.

Đội ngũ vốn còn nặng nề lập tức phấn chấn hẳn, nhao nhao nhìn về phía xa và nhanh chóng tiến về phía trước.

“Lúc trước không phải ở đây.” Vệ Tam ngạc nhiên, “Bọn họ sửa xong máy bay rồi?”

Nhưng mà chỉ bay một đoạn thế thôi?

“Chỉ sợ không phải sửa xong.” Kim Kha nhìn máy bay bị băng tuyết bao trùm khó thể nhận ra, bên cạnh có một cái hố lớn lõm xuống, rõ ràng là hình thành sau khi va chạm.

Mọi người chạy tới, Cơ Sơ Vũ đứng trước máy bay gõ cửa, cậu anh dùng sức đập vỡ lớp băng dày ở cửa.

Một lúc lâu sau, cuối cùng ai đó lên tiếng: “Ai đó?”

Cơ Sơ Vũ xoay người nhường vị trí, Ứng Tinh Quyết tiến lên: “Trường Quân sự Đế Quốc và...”

Người bên trong nghe thấy nửa câu đầu đã lập tức mở cửa: “Mau vào đi!”

Là nhân viên của Sao Đế Đô.

“Bên trong không có một nhân viên Sao Sa Đô nào.” Vệ Tam nhắc nhở người trường mình.

Tất cả mọi người cất cơ giáp, nhanh chóng tiến vào bên trong máy bay.

Nhân viên công tác nhìn thấy người ở trường Damocles ở phía sau không khỏi ngẩn ra, Vệ Tam tìm được đội ngũ của trường người nọ thật.

“Bên trong có tình huống gì?” Tư Đồ Gia nhìn mặt đất cũng không tính là gọn gàng thì hỏi nhân viên bên cạnh.

Nhân viên theo bản năng nhìn về phía Vệ Tam: “Sau khi cậu ấy và thiếu tá đi ra ngoài thì đợt rét đậm lại đến, đúng lúc gặp phải vòng xoáy nên nhân viên bảo trì bên ngoài của chúng tôi đã cho máy bay bay lên ngay. Bọn họ... chưa kịp vào.”

Đây là máy bay quân sự, nhưng không thể so sánh với cơ giáp 3S. Nó mà gặp phải vòng xoáy và gặp hư hại nghiêm trọng thì không thể cung cấp nơi trú ẩn. Nhân viên bảo trì chỉ có thể dứt khoát để cho máy bay cất cánh, nhưng máy bay chưa được sửa xong nên chỉ thoát khỏi vòng xoáy, bay một khoảng ngắn và rơi xuống một lần nữa.

“Thiếu tá đâu?” Vệ Tam hỏi nhân viên.

“Mất liên lạc, lần này rơi xuống đã làm rất nhiều thiết bị bên trong máy bay của chúng tôi xuất hiện vấn đề lại.” Nhân viên nói chuyện thì giọng nói hơi run, “Có một nhóm người muốn mang theo năng lượng cơ giáp đi ra ngoài, còn náo loạn bên trong.”

Vệ Tam đi ra ngoài với thiếu tá và các nhân viên cứu hộ khác, họ vừa tìm dấu hiệu, vừa tìm kiếm sinh viên của các trường. Lúc đó bên trong máy bay chỉ còn lại nhân viên và người đổi đồ, tất cả đều là cấp A.

Nhân viên canh gác ở cửa, phòng ngừa những người khác mang năng lượng ra ngoài.

“Hôm nay ai cũng đừng hòng mang theo năng lượng đi ra ngoài! Ông đây đã sớm không quen với đám đồ ngốc này!” Chiến sĩ độc lập của trường Quân sự Damocles đứng trên bàn, đưa lưng về phía cửa, cả giận kêu, “Chỉ bằng các anh mà đi ra ngoài thì cũng chết mà còn lãng

phí năng lượng.”

Phía đối diện lập tức im lặng, chiến sĩ độc lập còn tưởng rằng mình hù được đám người này, chưa kịp nói thêm.

“Khụ khụ.” Vệ Tam ở sau lưng cậu ta nhắc nhở.

Thân thể chiến sĩ độc lập cứng đờ, cậu ta quay đầu thấy đội ngũ Damocles đến bèn mừng rỡ: “Các cậu tới rồi!”

“Xuống trước đã.” Kim Kha nói.

Chiến sĩ độc lập ngay lập tức theo chỉ huy bên cạnh chen vào đội tuyển trường Damocles.

“Các anh muốn mang năng lượng đi tìm chúng tôi?” Ánh mắt Ứng Tinh Quyết đảo qua những người đối diện và hỏi bằng cái giọng lạnh băng.

Người đối diện im lặng, không dám trả lời.

Họ nghĩ rằng không có lối thoát, nên muốn chạy trốn với tất cả năng lượng, nói không chừng họ vẫn còn sống để ra ngoài.

Bình thường có lực lượng phía sau ban tổ chức chống đỡ, những nhân viên này ỷ vào chuyện có tuổi lớn hơn và trình độ cao nên hơi ăn trên ngồi trước. Nhưng đối mặt với những người từ cấp S trở lên, thái độ của họ có thể tốt hơn bao nhiêu là làm tốt hơn bấy nhiêu.

Huống chi phía đối diện có nhiều cấp 3S như vậy.

“Ai là người phụ trách?” Ánh mắt Ứng Tinh Quyết rơi vào một người đứng ở cuối và hỏi.

Người phía cuối đi ra: “... Tôi là...”

“Khi lên chiếc máy bay này, anh đã thốt ra lời thề gì?”

Đầu người phụ trách đầy mồ hôi, điều đầu tiên là khi xuất hiện tình huống cực đoan, tất cả mọi người trong máy bay phải đặt cuộc sống của sinh viên trường quân sự tham gia lên hàng đầu.

Theo lời thề, họ phải bảo vệ máy bay cho tốt, chờ sinh viên quân sự tìm đến.

“Chúng tôi có thể cầu cứu sau khi chúng tôi đi ra ngoài.” Người phụ trách cố gắng biện minh, “Tình hình hiện tại của đấu trường lạnh lẽo làm chúng tôi không thể ngồi yên.”

Ứng Tinh Quyết nhíu mày: “Nếu chẳng làm được thì vị trí của người phụ trách này không cần cũng được.”

Tay anh khẽ nhúc nhích, người phụ trách đối diện liền ôm đầu kêu rên một tiếng.

Mấy người đối diện đồng loạt lùi lại một bước. Loại năng lực giơ tay lên đã có thể làm tổn thương cảm giác của người khác này…

“Quét dọn sạch sẽ bên trong máy bay, kiểm kê tất cả năng lượng.” Ứng Tinh Quyết xoay người nhìn về phía các cơ giáp sư của trường Đế Quốc, “Phái người đi sửa máy bay.”

Chờ người của trường Đế Quốc tản ra, Vệ Tam hỏi Kim Kha: “Lời thề gì?”

“Tóm lại, đó là trong trường hợp này, những người này hoặc chờ đợi tại chỗ hoặc tìm kiếm sinh viên quân sự ở khắp mọi nơi.” Kim Kha khoanh tay, “Muốn chết cũng phải chết với chúng ta.”

Những lời thề này đã quá lâu, Liên bang cũng quá thoải mái đến nỗi nhân viên hiện tại chỉ làm việc ngoài mặt, chứ đến khi xảy ra chuyện là có ý tưởng để cho mình còn sống trước đã.

Vệ Tam sửng sốt, cô không biết bọn họ còn có những lời thề này.

“Không gặp chúng ta thì họ có thể sống cũng được mà.”

Kim Kha vươn một ngón tay lắc lắc: “Những nhân viên này tới đây đã nhận được không ít lợi ích, cũng không cần phải đối mặt với một lượng tinh thú lớn giống như người trong quân khu.”

Nhưng lời thề này nhất định phải được thực hiện.

Sau khi hai trường quân sự đi vào, máy bay trở lại bình tĩnh ban đầu, tất cả mọi người làm việc một cách có trật tự.

Các cơ giáp sư đã bắt đầu dọn dẹp sửa chữa máy bay, Ứng Tinh Quyết và Kim Kha đang thảo luận làm sao đi ra ngoài được.

Vệ Tam thì mang theo Liêu Như Ninh và vài người đi lấy thiết bị phát sóng.

“Chúng tôi đã bảo vệ chúng thật tốt.” Chiến sĩ độc lập mang thiết bị ra ngoài, ngay cả cờ cũng được xếp thật gọn gàng.

Vệ Tam ôm thiết bị: “Đi, chúng ta đi tìm phòng phát sóng của máy bay.”

Nửa tiếng sau, tiếng phát thanh chúc mừng của trường Quân sự Damocles một lần nữa vang lên khắp máy bay.

Sinh viên Đế Quốc: “...”

Không có kênh liên lạc trong đấu trường nên chẳng thể dùng quang não, Kim Kha chỉ có thể tìm kiếm Vệ Tam ở khắp mọi nơi. Cuối cùng khi kênh thông báo vang lên, cậu chạy thẳng đến phòng phát thanh.

“Vệ Tam, cái video cậu nói ghi lại vật không hình dạng màu xám đâu?” Kim Kha vịn cửa phòng phát thanh nhìn mấy người Vệ Tam, Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn đang cười nói ở bên trong.

“À, ở đây.” Vệ Tam mở quang não của mình ra để cho bọn họ xem.

“Cái gì thế này, trông quái dị thế.” Liêu Như Ninh đến gần nhìn chằm chằm, chỉ nhìn thấy một đám sương mù màu xám. Vệ Tam không chỉ ra thì cậu ta cũng không nhìn thấy.

“Quang não cậu dùng chả được lắm.” Hoắc Tuyên Sơn nói, chất lượng quá kém, không có cách nào hoàn toàn tái hiện lại.

“Dùng cũng ổn.” Vệ Tam thấy không sao cả.

Kim Kha xem tới xem lui mấy lần: “Chờ chúng mình đi ra ngoài thì đưa cho thầy cô, để cho họ kiểm tra.”

Cậu thậm chí chưa từng nghe nói về những thứ như thế này.

Ánh mắt Kim Kha dừng lại trên quân kỳ đã được kéo lên: “Vận may của cậu đúng là ngon thật.”

Nhưng mà thay thành người khác thì ngay cả khi đến điểm kết thúc cũng chắc gì còn tâm trí so tài.

...

Tất cả các nguồn tài nguyên bên trong máy bay đã được làm sạch, nhiệm vụ của tất cả các nhân viên trên máy bay đã được tiếp quản bởi những người từ hai trường quân sự.

Đêm hôm khuya khoắt, Vệ Tam không ngủ được đành túm lấy Ứng Thành Hà: "Tôi cảm thấy chúng mình cần một kênh liên lạc."

"Tôi là cơ giáp sư." Ứng Thành Hà đã lo lắng sợ hãi trong thời gian dài như vậy, nay rốt cục tìm được một nơi trú ẩn tạm thời nên cũng buồn ngủ, "Sẽ không làm… kênh liên lạc."

"Tôi cũng không biết nhiều." Vệ Tam ngồi ở đầu giường Ứng Thành Hà nói nghiêm túc, "Nhưng chúng ta có thể học ngay bây giờ."

"… " Ứng Thành Hà xoay người, "Cho phép tôi nhắc nhở một tí, trên máy bay không có tư liệu để mô phỏng."

Vệ Tam mở quang não: "Tôi đã từng cất rất nhiều sách, bên trong chắc là có."

Ứng Thành Hà nghiêng đầu nhìn quang não của cô, vẻ mặt anh bối rối: "Tại sao cậu lại đặt những cuốn sách này?"

Cô muốn trở thành một cơ giáp sư, tại sao lại đọc "108 cách làm vườn", "Thủ pháp massage cấp cao", "Cách chào hàng cho nhân viên bán hàng"?

"Nghèo mà, muốn học thêm tay nghề." Vệ Tam lật mấy cuốn sách mình tải về, cô nhớ có một quyển sách về công nghệ truyền thông, lúc ấy muốn học vì nói không chừng có thể làm ra một bộ quang não.

Tay Vệ Tam dừng lại: "Tìm thấy rồi."

Ứng Thành Hà đến gần nhìn xem: " Nguồn gốc phát triển của truyền thông và mô hình quang não "

"Cậu đã xem hết… những thứ này?"

"Không có." Vệ Tam làm sao có nhiều thời gian đọc những quyển sách này như vậy, để trong quang não chỉ thuần túy khiến mình yên tâm thôi.

“Vậy chúng ta thử xem?”

Hai người bắt đầu thức khuya đọc sách, cố gắng ráng sức tạo một trạm cơ sở tín hiệu nhỏ để gửi tin tức định vị cho thế giới bên ngoài.

“Những tài liệu cần thiết...” Vệ Tam vừa xem vừa nhớ, “Cậu đi tới chỗ trao đổi lấy đi.”

Hơn nửa đêm, Ứng Thành Hà chạy đi lấy vật liệu, trên đường gặp Ứng Tinh Quyết còn chưa nghỉ ngơi: “Anh, anh họ.”

“Cậu làm cái gì thế?” Tầm mắt Ứng Tinh Quyết rơi vào trong ngực anh, lại ngước mắt lên, mang theo ý dò xét.

“Em muốn xem nếu chúng ta làm được một trạm cơ sở tín hiệu nhỏ thì sẽ cho phép chúng ta giao tiếp với thế giới bên ngoài.” Ứng Thành Hà giải thích.

Ứng Tinh Quyết ngẩn ra: “Bây giờ em còn làm được chuyện này?”

Trường Damocles dạy mấy thứ loạn quá thế này.

Ứng Thành Hà đương nhiên hiểu được suy nghĩ của anh họ, nhưng vào thời khắc mấu chốt này thì có thể giao tiếp mới là chuyện quan trọng nhất.

“Anh, em đi trước.”

...

“Thiếu vài thứ, chỗ trao đổi không có.” Ứng Thành Hà ôm tài liệu trở về cho hay.

“Ừm.” Vệ Tam còn đang xem quyển sách kia, tài liệu ở chỗ trao đổi đã là dùng cho cơ giáp, hiển nhiên không có khả năng hoàn toàn tìm được tài liệu cho một trạm cơ sở tín hiệu.

Ứng Thành Hà không chịu nổi bèn ngủ thiếp đi, Vệ Tam còn đang đọc. Chờ anh tỉnh lại, Vệ Tam đã đọc xong hơn phân nửa quyển sách.

“Chúng ta đi tháo đường dây liên lạc trên máy bay.” Vệ Tam đứng dậy nói.

Ứng Thành Hà đi theo cô đến phòng thông tin, bên này đã không còn ai, chỉ có hai người canh giữ là chiến sĩ độc lập.

Họ nhìn thấy Vệ Tam và Ứng Thành Hà vào cũng không ngăn cản mà đã cho hai người đi vào.

Vệ Tam mò mẫm tháo tấm thông tin trên nóc máy bay, kéo đường dây xuống, nửa quỳ trên mặt đất bắt đầu xây dựng trạm cơ sở tín hiệu: "Con chip này nổ tung cho nên không liên lạc được với bên ngoài."

Cô tháo rời thiết bị liên lạc cũ: "Chúng ta có thể bắt chước loại này và tạo ra một bộ khuếch đại tín hiệu để kéo khoảng cách giao tiếp ra xa."

Ứng Thành Hà vẫn cảm thấy không đủ thực tế: "Đợt rét đậm đã bùng phát trong một thời gian dài như vậy thì lan ra ngoài đấu trường rồi. Dù tín hiệu được mở rộng cũng chắc gì đã liên lạc được với giáo viên bên ngoài."

"Thử trước, có được một giây tín hiệu xem như cũng được." Vệ Tam làm được một nửa bỗng toàn bộ máy bay lắc lư.

"Xảy ra chuyện gì?" Ứng Thành Hà ngẩng đầu, "Bọn họ sửa xong máy bay?"

Vệ Tam dừng lại công việc trong tay, lắng nghe cẩn thận rồi đứng dậy: "Cậu làm theo lời tôi nói trước, tôi ra ngoài xem."

Cô xoay người đi ra ngoài, Ứng Thành Hà quay đầu lại nhìn đường dây lộn xộn trên mặt đất: "..."

Vừa bước ra, Vệ Tam đã phát hiện người bên trong máy bay bắt đầu chạy, cô tiện tay giữ chặt một người, muốn hỏi chuyện gì đã xảy ra.

Giọng nói của Ứng Tinh Quyết xuyên qua kênh thông báo truyền đến: "Đợt rét đậm trong đấu trường cực lạnh đang tập kết, một phút sau sẽ có một lần bộc phát lớn. Lập tức thông báo cho cơ giáp sư vào trong máy bay, những người khác tập hợp lại."

Có lẽ bởi vì có còn một trường quân sự khác, anh chẳng sử dụng cảm giác mà thông qua kênh thông báo để nói với tất cả mọi người trong máy bay.

Cơ giáp sư bên ngoài bắt đầu tiến vào, người của hai trường quân sự tụ hội trong máy bay.

“Luồng rét này sẽ mạnh gấp mấy lần so với trước đây.” Kim Kha nhìn thấy Vệ Tam rồi nhìn sau lưng cô, “Thành Hà đâu?”

“Trong phòng liên lạc.”

Kim Kha cũng không quan tâm nhiều như vậy: “Cậu ta ở bên cạnh có thể nghe được thông báo, cậu đi theo tớ.”

Đợt rét đậm xuất hiện quá dày đặc, lần này Ứng Tinh Quyết là người đầu tiên quan sát thấy có một đợt không khí lạnh tụ hội và bùng nổ. Anh đã sẵn sàng để sử dụng hàng rào thực thể một lần nữa để đảm bảo an toàn cho máy bay.

“Thời gian một mình anh ta chống đỡ có hạn, tớ sẽ nghĩ biện pháp xem có thể sử dụng hàng rào thực thể hay không.” Kim Kha dặn dò Vệ Tam, “Tình huống xấu nhất là máy bay bị phá hủy, đến lúc đó có thể xuất hiện vật không hình dạng màu xám điều khiển vòng xoáy mà cậu nói, cậu mang theo mấy người Tuyên Sơn che chở bọn họ.”

“Biết rồi.” Vệ Tam nhíu mày, nếu đợt rét đậm tiếp tục phát triển như vậy, nhân viên cứu hộ hoàn toàn không vào được.

Phòng liên lạc.

Ứng Thành Hà nghe xong kênh thông báo bèn cúi đầu nhìn trạm cơ sở tín hiệu dựng được một nửa. Anh cắn răng không tập hợp mà nhanh chóng dựa theo lời Vệ Tam nói tiếp tục lắp ráp.

Chẳng qua ngoại trừ cơ giáp, anh chưa từng chạm qua thứ gì khác, càng không có kinh nghiệm sửa chữa thiết bị gia dụng như Vệ Tam. Anh luống cuống tay chân một hồi mới dựng xong.

Ứng Thành Hà nhìn chằm chằm đèn tín hiệu bật sáng trên đó, theo bản năng gọi điện thoại cứu viện cho Liên bang, anh cho nó gọi mấy tiếng nhưng chả có phản ứng.

Anh cũng không biết mình đã thiết lập thành công chưa bèn cúi đầu mở quang não, muốn xem có bất kỳ tín hiệu gì không. Chợt ngay lúc này, máy bay đột nhiên lắc mạnh.

Ứng Thành Hà giật nảy mình, muốn ôm trạm tín hiệu đi đến điểm

hội tụ, kết quả không biết sợi dây nào của cái trạm đó cắm sai mà bén tia lửa, bắt đầu đốt toàn bộ kênh thông tin lạc đơn giản đã được dựng lên.

“!”

Ứng Thành Hà vội vàng dập lửa, cũng không quan tâm đến những thứ khác và nhanh chóng đi ra ngoài.

Xong đời rồi. Hồi nãy anh thấy Vệ Tam kéo toàn bộ đường dây trên bảng thông tin của máy bay xuống. Giờ mà chả còn thì hoàn toàn không có khả năng liên lạc được nữa.

Tất cả mọi người tụ tập lại với nhau ở giữa máy bay, Ứng Tinh Quyết và Kim Kha đứng ở giữa.

Đợt rét đậm lớn hơn đã đến, Ứng Tinh Quyết dựng lên hàng rào chống lại làn sóng đầu tiên, nhưng mặt đất rung chuyển vì sức mạnh của đợt rét đậm.

Kim Kha quan sát bên cạnh, cậu đã từng dựng một hàng rào thực thể ngắn, có lẽ làm thêm được bước nữa.

Tất cả mọi người thậm chí không dám thở lớn tiếng, sợ quấy rầy Ứng Tinh Quyết.

Ứng Thành Hà thở hồng hộc chạy tới, chen chúc bên cạnh Vệ Tam và thì thầm: “Sau khi dựng xong, bảng thông tin và trạm tín hiệu đã bị tôi lỡ tay đốt rồi.”

Vệ Tam: “!”

“Trước khi nó cháy không có tín hiệu phát ra?”

“Tôi còn chưa kịp xem quang não có tín hiệu hay không.”

“... ”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Nếu không có tôi thì sao?

Chương 129

“em ấy vẫn sống rất tốt”

Bến cảng Sao Phàm Hàn.

Các giáo viên tại trường Quân sự Đế Quốc và trường Quân sự Damocles đang chờ bên trong máy bay neo đậu.

“Chỉ còn lại hai mươi phút, sao còn chưa tới nữa?” Hạng Minh Hóa sốt ruột nhìn ra bên ngoài, “Theo thời gian thì họ nên tới từ sớm mới đúng.”

Giải Ngữ Mạn: “Người ở Quân khu 5 cũng không đến.”

“Hai mươi phút là bến cảng sẽ đóng lại một lần nữa.” Những người của Sao Phàm Hàn cố ý nhắc nhở.

“Liên hệ với người ở Quân khu 13 chưa?” Hạng Minh Hóa hỏi các giáo viên khác.

“Không có tin tức, có thể trên đường bị cái gì làm trì hoãn rồi.”

Đồng thời, phía trường Đế Quốc cũng chờ đợi sự xuất hiện của Quân khu 5 trong lo lắng.

Giáo viên dẫn đội của trường Đế Quốc đi tới đi lui: “Không phải nói sẽ đến à, tại sao bây giờ vẫn chưa đến, có vấn đề xảy ra hay không?”

Ứng Nguyệt Dung nhìn tuyết càng lúc càng lớn bên ngoài máy bay: “Là đã xảy ra vấn đề rồi.”

Quân khu 5 không bao giờ đến muộn, trừ khi gặp phải chuyện khó giải quyết trên đường đi.

“Vấn đề gì?” Giáo viên dẫn đội trường Quân sự Đế Quốc theo bản năng hỏi, không thể là máy bay bị hỏng được.

Ứng Nguyệt Dung nhìn xuyên qua kính bị sương lạnh bao phủ, không trả lời ông: “Quân khu 5 sẽ đến vào giây cuối cùng.”

Khi người đại diện Sao Phàm Hàn đến và chuẩn bị đóng cửa cảng thì có một đội quân từ xa chạy tới. Người của hai trường quân sự đi ra

xin những người của Sao Phàm Hàn chờ đợi một lát.

“Thời gian đã đến.”

“Bọn họ đã đến rồi!” Hạng Minh Hóa không thấy rõ xa xa kia là người của quân khu nào, nhưng hiện tại bọn họ thiếu người đi cứu viện nên là ai cũng được.

Giải Ngữ Mạn nhìn chằm chằm tàu vũ trụ càng ngày càng gần: “Là Quân khu 5.”

Khi bà dứt lời, lá cờ quân khu trên tàu vũ trụ xuất hiện, mọi người đều thấy rõ đấy là quân khu nào, đồng thời cũng nhìn thấy dấu vết trên tàu vũ trụ.

“Đó là…”

Ứng Nguyệt Dung nghiêng đầu nói với người đại diện Sao Phàm Hàn: “Hiện tại đóng cảng, tất cả mọi người chuẩn bị chiến đấu!”

Người trong cảng còn chưa kịp phản ứng đã thấy một con tàu vũ trụ khác chen ngang vào chỗ đậu của Quân khu 5. Khi nó đâm nghiêng vào, mọi người nhìn thấy rõ số “13” ở bên cạnh của con tàu vũ trụ.

Tàu vũ trụ Quân khu 13 đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, hơn nữa còn bắt đầu tấn công tàu vũ trụ Quân khu 5.

“Bọn họ làm cái gì vậy?”Giáo viên dẫn đội của trường Đế Quốc thấy thế thì lo sợ.

Sắc mặt Ứng Nguyệt Dung cực kỳ khó coi: “Bên trong không phải là người của Quân khu 5.”

Ngay sau khi bà nói điều này, những người xung quanh ngay lập tức im lặng, rồi đại diện của Sao Phàm Hàn la lên: “Quân Độc Lập, chắc chắn là họ, bây giờ đóng cửa cảng, NGAY LẬP TỨC!”

Hàng rào ở cửa khẩu dần dần đóng lại và hàng rào cũng bắt đầu được khởi động.

Lòng Hạng Minh Hóa thót lên cao, trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi. Lúc này mà Quân Độc Lập đột nhiên xuất hiện, chẳng lẽ họ muốn cho sinh viên đợt này ở lại đấu trường lạnh lẽo hết?

Hai con tàu vũ trụ đánh nhau túi bụi, đột nhiên tàu vũ trụ Quân khu 13 mở ra, có mấy cái máy bay quân sự bay đến cảng Sao Phàm Hàn từ bên trong.

“Bọn họ muốn vứt bỏ tàu chiến?” Hạng Minh Hóa nhìn chằm chằm vào máy bay thừa dịp hàng rào còn chưa hoàn toàn khép kín đã chạy tới thì lẩm bẩm nói.

Tàu vũ trụ của Quân khu 13 chắn ngang ở giữa là mục tiêu bị hỏa lực mạnh mẽ của tàu Quân khu 5 tấn công, nhưng cũng chặn được vị trí tiến lên của họ, tranh thủ thời gian cho những chiếc máy bay này.

“Nhanh lên!” Có giáo viên đã không nhịn được thì thầm.

Chiếc máy bay cuối cùng đi vào chỗ hàng rào co hẹp lại, bị thành hàng rào cắt một nửa bên cánh và rơi thẳng xuống.

“Hàng rào đã được mở, đánh đi!” Đại diện của Sao Phàm Hàn ra lệnh, sau đó lại yêu cầu tổ y tế đi cứu người trên chiếc máy bay kia.

“Là bọn họ!” Hạng Minh Hóa nhìn thấy quân phục quen thuộc thì kích động nói.

Giải Ngữ Mạn lại nhíu mày: “Người trên chiếc máy bay cuối cùng có Thân Đồ Khôn.”

Hạng Minh Hóa sửng sốt: “Thân Đồ Khôn? Em ấy mới tiến vào quân đội bao lâu?” Càng không cần nói đến chuyện chạy tới cứu người.

“Không chỉ thế mà còn có người của Quân khu 5.” Giải Ngữ Mạn nói xong liền nhanh chóng đi tới chỗ cảng vừa đóng kín, bà muốn nhanh biết chuyện gì đã xảy ra.

Hạng Minh Hóa cũng đi theo bà, vừa đi tới quả nhiên gặp được Thân Đồ Khôn.

“Sao em lại tới đây?” Giải Ngữ Mạn hỏi Thân Đồ Khôn.

“Sau khi nhận được tin tức, tổng chỉ huy bảo chúng em chia làm hai đường, nhưng nói với bên ngoài chỉ có một con đường.” Thân Đồ Khôn giải thích.” Một chiếc khác của Quân khu 13 mà thầy cô biết đã bị quấn lấy bởi Quân Độc Lập, còn hành tung của chúng em chỉ có chỉ huy chính biết. Quân khu 5 trên đường đến cũng bị tập kích lại tình cờ gặp chúng em, cho nên tất cả mọi người quyết định đi cùng

nhau. “

e b ook t ru ye n. v n

Giải Ngữ Mạn: “Cũng là Quân Độc Lập?”

Thân Đồ Khôn gật đầu: “Phần lớn đồ đạc mà trường Quân sự Đế Quốc mang đến đã được đặt trên máy bay.”

Quân khu 5 và 13 đến cảng xong đã báo cáo tình hình ngay lập tức. Quân khu 5 mang theo đồ đạc chạy ra, bỏ tàu vũ trụ; mà đội 2 của Quân khu 13 được tổng chỉ huy tạm thời rút ra khỏi trại huấn luyện điều đi, nói với bên ngoài là nhiệm vụ của họ chỉ là ra ngoài huấn luyện.

“Quân Độc Lập lúc này xuất hiện càng thêm loạn.” Trong lòng Hạng Minh Hóa cực kỳ không thoải mái, “Chẳng lẽ bọn họ còn muốn tàn sát cả thành phố?”

Thân Đồ Khôn nhìn về phía trường thi đấu lạnh lẽo: “Thầy cô, chúng em sẽ cứu bọn họ ngay bây giờ.”

Giải Ngữ Mạn vỗ vỗ bả vai anh: “Để tôi đi tìm trường Đế Quốc bên kia thương lượng, tốt nhất chúng ta nên thương lượng xong rồi cùng nhau xuất phát.”

Bên ngoài bến cảng, một đội Quân Độc Lập lái tàu vũ trụ của Quân khu 5 bắn đạn pháo liên tục vào hàng rào mà thấy không có phản ứng thì họ dừng lại gần đó hồi lâu, bỏ qua các cuộc tấn công phòng thủ của Sao Phàm Hàn, và cuối cùng dường như nhận được lệnh rời đi.

Ứng Nguyệt Dung nhìn qua hình ảnh giám sát cảng Sao Phàm Hàn rồi quay đầu nhìn về phía người phụ trách Quân khu 5 lần này: “Vì sao ngay cả tàu vũ trụ cũng bị cướp?”

“Bị phục kích.” Người phụ trách Quân khu 5 cúi đầu đáp.

Ứng Nguyệt Dung nhìn chằm chằm gã một lúc lâu: “Còn gì nữa không?”

“Mật thám.” Người phụ trách Quân khu 5 nói nặng nề, “Trong quân khu có lẫn mật thám của Quân Độc Lập.”

Ngực Ứng Nguyệt Dung phập phồng: “Tất cả mọi người ở Quân khu 5 đều xuất thân từ trường quân sự Đế Đô, mỗi người từ khi sinh ra đến khi nhập ngũ đều mang dấu ấn Đế Quốc, Quân Độc Lập làm sao thâm nhập vào được?”

Bà luôn cho rằng Quân khu 5 là nơi khó có thể cho các thế lực khác trà trộn.

“Có bao nhiêu mật thám mới làm các cậu bỏ tàu vũ trụ, đi theo tàu vũ trụ Quân khu 13 tới đây?”

Người phụ trách Quân khu 5 trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng mới chậm rãi nói: “Một người, trợ lý của tôi.”

“Trợ lý… của cậu?” Ứng Nguyệt Dung nhịn không được đưa tay chống lên mặt bàn phía trước, “Tôi nhớ rõ đứa nhóc đó.”

Đó là một chiến sĩ độc lập đội chủ lực trường Đế Quốc sáu năm trước, rất xuất sắc, cũng là con cháu thế gia điển hình.

Lúc Ứng Nguyệt Dung ở Sao Huyễn Dạ năm cuối cùng, bà có dẫn theo thên nhóc đó một thời gian, tâm tính em ấy quyết không có vấn đề. Không ngờ được một người như vậy thuộc Quân Độc Lập.

“Người dạng này trong Quân khu 5 lại thuộc Quân Độc Lập, các quân khu khác...” Ứng Nguyệt Dung cười lạnh, “Trước tiên đi theo tôi đi cứu người, chuyện còn lại sau này hẵng nói.”

Bà xoay người lại vừa lúc nhìn thấy Giải Ngữ Mạn đi tới.

“Chúng ta sẽ làm sao?” Giải Ngữ Mạn chủ động hỏi.

Ở đây chỉ có Ứng Nguyệt Dung là chỉ huy, bà ấy có thể cung cấp phương pháp hiệu quả nhất.

“Bốn ngày rồi, đợt rét đậm trong đấu trường lạnh lẽo hẳn sẽ không tăng cường nữa. Chúng ta mang theo năng lượng sung túc rồi một nửa nhóm đóng quân bên ngoài sân thi đấu, nửa còn lại đi sâu vào trong đó tìm kiếm.” Ứng Nguyệt Dung sải bước đi ra ngoài.

Người của hai quân khu nhanh chóng tập hợp lại, nghe theo Ứng Nguyệt Dung sửa đổi.

“Chúng tôi cần một đội ngũ quen thuộc với bên trong đấu trường, các

anh cho người tới đây.” Ứng Nguyệt Dung nói với người đại diện Sao Phàm Hàn.

Đại diện của Sao Phàm Hàn từ chối ngay: “Bây giờ không có ai.”

“Mười người là được.” Ứng Nguyệt Dung nhíu mày, không rõ vì sao Sao Phàm Hàn lại lật lọng, “Sinh viên các anh cũng ở bên trong.”

Đại diện của Sao Phàm Hàn táo bạo vô cùng khi nói chuyện: “Chúng tôi làm sao không biết rằng sinh viên cũng ở trong đó, nhưng bây giờ bên ngoài cũng có vấn đề, ở đó có Quân Độc Lập!”

Đại diện hung hăng chỉ chỉ vào mặt đất Sao Phàm Hàn.

“Bên trong có Quân Độc Lập?” Giải Ngữ Mạn nghe được người đại diện nói bèn ngạc nhiên, “Vừa rồi không có ai đi vào từ tàu chiến Quân khu 5.”

“Không phải ở bến cảng mà là bên trong Sao Phàm Hàn.” Người đại diện cắn răng, “Vừa nhận được tin tức, có một bộ phận nhỏ Quân Độc Lập đang tàn sát dân thường. Tất cả mọi người thuộc quân đội Sao Phàm Hàn và bên viện Bình Thông đã bắt đầu tìm kiếm mấy người thuộc Quân Độc Lập này.”

Lại tàn sát dân thường.

Từ khi Quân Độc Lập bắt đầu tách ra về cơ bản không thực hiện bất kỳ hành động lớn nào, một khi ra tay chắc chắn sẽ tàn sát thành phố.

“Bây giờ chúng tôi không thể giúp được gì, ngay cả khi sinh viên chết bên trong cũng chẳng thể giúp một tay.” Người đại diện Sao Phàm Hàn nói nặng nề “Người bên ngoài quan trọng hơn.”

Ứng Nguyệt Dung nhìn thoáng qua Quân khu 5 và 13, sau đó nói với Giải Ngữ Mạn: “Trong đội viên dự bị của các cô có ai tham gia giải đấu năm trước không?”

Giải Ngữ Mạn mới vừa gặp Thân Đồ Khôn nên bà trả lời: “Vừa lúc có một sinh viên tốt nghiệp, đã vào đấu trường lạnh lẽo ba lần.”

“Gọi em ấy tới đây.” Ứng Nguyệt Dung lại để giáo viên dẫn đội trường Đế Quốc đi hỏi đội dự bị.

Mỗi trường đấu hàng năm có chút biến động cùng với tính đặc thù

của cuộc thi nên chỉ có nhân viên cứu hộ thanh lý trường đấu vẽ bản đồ. Đã lâu lắm rồi Ứng Nguyệt Dung không đi vào, chỉ có thể thông qua hình thức hỏi để hiểu tình trạng bên trong.

Trường Quân sự Đế Quốc và trường Quân sự Damocles lập tức khởi hành, họ ngồi trên ba máy bay quân sự cỡ lớn do Sao Phàm Hàn cung cấp. Trên đường Ứng Nguyệt Dung thông qua miêu tả của những sinh viên đã đi vào trong mấy năm gần đây, xác định địa hình của đấu trường lạnh lẽo.

Chịu phải gió tuyết nên máy bay đi cũng chậm, độ cao cũng không cao, dù thế nhưng tầm nhìn vẫn còn kém đến đáng sợ.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“Máy bay bị hỏng?”

“Đợt rét đậm đã bùng nổ, nhiệt độ mặc dù giảm nhưng chúng ta chưa tới đấu trường lạnh lẽo thì không có chuyện gì mới đúng.”

Họ bay đến một nửa, máy bay đột nhiên xóc nảy dữ dội, tất cả mọi người đang thảo luận về chuyện gì đang xảy ra.

Ứng Nguyệt Dung đứng trước màn hình liên lạc, thông qua kênh đặc biệt kết nối với đại diện của Sao Phàm Hàn, muốn hỏi tình huống của ông ta nhưng mấy lần rồi mà máy vẫn hiển thị không có tín hiệu.

Máy bay lại xóc nảy vài phút, Ứng Nguyệt Dung lại gọi điện thoại cho người đại diện Sao Phàm Hàn lần nữa. Khi này có người nhận, chỉ có điều bên trong bị tiếng rè rè xẹt xẹt quấy nhiễu.

“Đợt rét đậm... Đợt rét đậm của đấu trường lạnh lẽo đang tụ lại và bùng nổ, các cô đừng đến gần nữa.” Khuôn mặt của người đại diện chớp tắt trên màn hình ánh sáng vì vấn đề tín hiệu.

“Lúc trước không phải đã bùng lên rồi à?” Thầy giáo dẫn đội trường Đế Quốc nhíu mày, “Cái gì gọi là tụ lại?”

Tiếng đứt quãng của người đại diện đã truyền đến: “Chúng tôi cũng không biết rõ tình hình, chỉ... Một số camera tuần tra, ngay, ngay lúc bị hỏng đã bị cuốn lấy và chụp được một phần, thấy có một luồng rét đậm đang tụ tập ở đấu trường lạnh lẽo, hoàn toàn khác thứ trước đây. Các cô đừng, đi vào, không có hy vọng...”

Một đợt rét đậm đã phải chờ bốn ngày mà khi đi vào còn gặp nguy hiểm, bây giờ có rất nhiều luồng rét đậm tụ tập và cùng nhau bùng phát thì ít nhất phải đợi đến cuối một hoặc hai tháng sau đi vào, khi đó mới không gặp nguy hiểm.

Người đại diện muốn nói gì thêm nhưng tín hiệu một lần nữa bị gián đoạn.

Những người của trường Đế Quốc và Damocles cuối cùng cũng không đi vào, chẳng phải vì thuận theo lời người đại diện, nhưng vì riêng mỗi chuyện tới gần đường đua lạnh lẽo đã phải bỏ ra thời gian khá lâu; còn lối ra đã bị chặn bởi gió lạnh và không thể vào được.

Cuối cùng Ứng Nguyệt Dung để cho tất cả mọi người dừng lại đóng quân.

Đầu tiên chờ cho đến khi đợt rét đậm này đi qua sau đó mới vào đấu trường lạnh lẽo.

“Chúng ta ngay cả dừng ở bên ngoài cũng khó khăn như vậy, bọn nhỏ ở bên trong coi như không kiên trì được nữa, đã bao nhiêu ngày rồi?” Hạng Minh Hóa đi tới đi lui, “Năng lượng đã sớm dùng hết rồi.”

“Nếu bọn họ đụng phải máy bay bên trong chắc là còn có thể chịu đựng được một thời gian.” Thân Đồ Khôn mặc quân phục Quân khu 13, đứng thẳng bên cạnh.

Hạng Minh Hóa nắm tóc: “Dựa vào vận khí rách nát của bọn nó á. Kể cả khi vào máy bay bây giờ cũng vô dụng. Máy bay bên ngoài của chúng ta còn bị thổi bay thì tụi nó càng không được.”

Bây giờ ba máy bay đậu bên ngoài đấu trường lạnh lẽo, mỗi chiếc đều dùng thiết bị cố định đặc biệt, nếu không chúng sẽ tiếp tục đi theo hứng gió thổi tới đó.

Về phần người bên trong máy bay, họ chỉ có thể trừng mắt nhìn xem.

...

Mắt thấy thời gian trôi qua từng chút một, trạm tín hiệu của kênh đặc biệt thuộc Sao Phàm Hàn được sửa chữa hết lần này đến lần khác, tin tức ở các nơi cứ cách một thời gian mới được gửi tới.

“Trường Đế Quốc bên kia nhìn như muốn từ bỏ.” Giải Ngữ Mạn vội

vàng tiến vào nói.

“Ứng Nguyệt Dung muốn từ bỏ?” Hạng Minh Hóa dùng sức vỗ bàn, gân xanh trên đầu nhảy lên,, “Bên trong nhiều sinh viên như vậy đấy, lúc trước cô ấy nói cho dù là thi thể cũng phải mang về.”

“Không phải cô ấy.” Giải Ngữ Mạn ngồi xuống, lau mặt một phen, “Đại tướng Cơ gọi tới, nói không mong sau khi mất đi nhóm sinh viên này còn có người trong quân khu làm chuyện hy sinh vô nghĩa.”

“Điên rồi.” Hạng Minh Hóa nắm chặt hai tay, đặt trên bàn, “Cái gì gọi là hy sinh vô nghĩa, rất nhiều sinh viên cấp 3S là hy vọng tương lai của Liên bang. Tình huống bên trong còn chưa rõ đã quyết định sống chết?”

Giải Ngữ Mạn nhìn chằm chằm vào đường vân trên mặt bàn: “Đại tướng Cơ đọc báo cáo bên Sao Phàm Hàn đưa ra, nơi này đang chịu một đợt rét đậm trăm năm khó thấy, không rõ nguyên nhân cụ thể nhưng lực phá hoại rất mạnh. Tất cả cư dân đã được thông báo tới nơi lánh nạn dưới lòng đất. Ngay cả viện Bình Thông cũng hoàn toàn buông tha, cứ thế thẳng tay đối phó với Quân Độc Lập đột nhiên xuất hiện.”

Hạng Minh Hóa nhìn tình hình bên ngoài cũng biết nghiêm trọng như thế nào, nhưng…

“Chỉ cần các em ấy còn có khả năng sống sót, chúng ta phải đi cứu.” Thân Đồ Khôn tiến lên một bước, “Em nguyện ý đi vào.”

Giải Ngữ Mạn đứng lên, tay đặt lên vai anh: “Một mình mấy người chúng ta không có cách nào cả. Phía trên không thấy khả năng bọn họ còn sống.”

Quân lệnh như núi.

“Lúc trước bác sĩ đã nói lắp thiết bị ghi chép gì cho Vệ Tam hả?” Hạng Minh Hóa bỗng nhiên đứng dậy, “Tôi đi hỏi một chút.”

Giải Ngữ Mạn và Thân Đồ Khôn liếc nhau rồi cũng đi theo.

…

“Máy ghi chép thu nhỏ” Tỉnh Thê gật đầu, “Tôi đã cài đặt nó trên người cháu ấy nhưng cái này cũng cần tín hiệu từ kênh liên lạc. Từ

thời điểm đợt rét đậm bùng nổ, thiết bị đã tự động ngừng gửi dữ liệu.”

Hạng Minh Hóa giật mình tại chỗ.

“Trên người Ứng Tinh Quyết cũng có cái này, nếu hữu dụng thì bên trường Đế Quốc kia chắc là biết trước.” Tỉnh Thê bất đắc dĩ, “Trừ phi bên trong có thể phát ra tín hiệu gì chứng minh bọn họ còn sống, chúng ta mới có thể không tiếc mọi giá để đi vào.”

Trong phòng bác sĩ yên tĩnh, Thân Đồ Khôn cúi đầu nhìn sàn kim loại, mấy người kia rõ ràng nói muốn giành quán quân toàn giải cho anh xem.

“Thầy cô ơi! Thầy cô!!”

Một sinh viên dự bị vội vàng chạy tới, hét lớn khắp nơi. Cậu ta nhìn thấy Hạng Minh Hóa và Giải Ngữ Mạn thì lập tức sáng cả mắt.

“Làm sao vậy?” Hạng Minh Hóa nhíu mày nhìn sinh viên có kích động vui sướng trên mặt.

“Họ, họ...” Sinh viên dự bị hít một hơi thật mạnh, lớn tiếng nói, “Thắng rồi!”

Mọi người không hiểu gì cả.

“Cái gì thắng, nói rõ ràng xem.” Giải Ngữ Mạn coi như bình tĩnh.

Sinh viên dự bị vui vẻ nói: “Trường Quân sự Damocles của chúng ta đã giành được chức vô địch trong trận đấu lạnh lẽo rồi!!

“... ”

Hạng Minh Hóa có xu hướng nhồi máu cơ tim, ông còn chưa hết cảm giác bất lực khi không có biện pháp cứu sinh viên trên đấu trường, mà giờ sinh viên còn sống hóa điên rồi?

“Nói bậy cái gì?” Hạng Minh Hóa muốn đuổi cậu sinh viên này đi.

“Thật đấy! Thầy nhìn đi thầy!” Sinh viên dự bị ngay lập tức mở quang não của mình, “Vừa rồi tín hiệu khi tốt khi không nên em lên quang não xem đại thử thì phát hiện ra cái này. Nó đã được gửi từ hai tiếng trước! Bọn họ còn sống!”

Mọi người vây quanh, ngay cả bác sĩ Tỉnh Thê cũng đứng xáp lại.

Quang não vừa mở ra, ống kính lắc lư vài cái là mặt cơ giáp Vệ Tam đã ở trước ống kính, giọng điệu cô đắc ý khôn cùng truyền ra: “Quán quân là của chúng ta, nhìn thấy chưa?”

Cái này còn chưa tính, đằng sau có một làn sóng tuyên truyền tuyển sinh mạnh mẽ.

Hạng Minh Hóa: “... Em ấy sống ở bên trong rất tốt.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Thầy Hạng: Trong tình huống này còn có thể phá thành như vậy, đúng là không có ai khác.

Chương 130

“tôi thấy phiền quá”

“Video này em thấy ở đâu?” Giải Ngữ Mạn hỏi sinh viên dự bị.

“Là của chỉ huy tiểu đội 94 trường mình.” Sinh viên dự bị muốn mở ra cho bọn họ xem nhưng lúc này tín hiệu không còn, chỉ có thể giải thích, “Em có theo dõi tài khoản Tinh Võng của cậu ấy, vừa mới tải lại là đã thấy nên lập tức tải về rồi lại đây tìm mấy thầy cô.”

“Bọn nhóc lấy tín hiệu bên trong từ đâu ra.” Hạng Minh Hóa nhớ tới hình ảnh vừa rồi nhìn thấy thì tâm tình buông lỏng, nhìn ngữ điệu của Vệ Tam bên trong cũng không giống như những người khác gặp chuyện không may, “Chúng ta cầm video này đi qua tìm trường Đế Quốc. Chắc chắn người bên trong còn sống, chúng ta phải vào tìm.”

Tiếp theo mấy người sinh viên dự bị đi nhanh đến phòng họp của trường Đế Quốc.

Khi bọn họ đi qua, phòng họp của trường Đế Quốc cũng đang chiếu video vừa nhận được, Ứng Nguyệt Dung nhìn người ở cửa thì giơ tay ấn nút tạm dừng, vừa lúc dừng lại ở hình ảnh Vệ Tam kéo quân kỳ Damocles xuống.

“Vào đi.”

“Người bên trong còn sống.” Hạng Minh Hóa vừa tiến vào đã nói ngay, “Chúng ta phải đi cứu bọn họ.”

Ứng Nguyệt Dung ra hiệu cho bọn họ ngồi xuống và tiếp tục phát nội dung trên màn ánh sáng.

Bà nhận được không chỉ có mỗi video mà còn là một video được chỉnh lại cho rõ nội dung trên Tinh Võng.

Chỉ huy tiểu đội cũng là một sinh viên mới, song cậu ta thích chia sẻ lên mạng Tinh Võng việc làm thường ngày của mình khi trở thành một chỉ huy trường quân sự. Mặc dù trường Damocles đứng cuối cùng trong những năm gần đây, nhưng cũng là một trong năm trường lớn, vẫn còn cao không thể chạm vào trong mắt người bình thường. Anh chàng này là đội dự bị thành chỉ huy đội tuyển trường, hay bày tỏ quan điểm về cuộc thi từ đội tuyển, thêm chuyện Damocles đã nổi

bật trong giải đấu ngay từ đầu, tất cả những thứ này làm cho số lượng người hâm mộ chỉ huy này tăng lên.

Sau khi trận đấu lạnh lẽo có chuyện, không ít người trên Tinh Võng chạy đến xem đoạn video cuối cùng của chỉ huy đội tuyển này để gửi tin, cầu nguyện bình an.

Video cuối cùng của cậu là một video ngắn được quay lén trước khi vào trận, khi tất cả mọi người tại trường Damocles vô cùng vui mừng bởi vì cuối cùng họ may mắn rút được áo giữ nhiệt.

Khán giả trên Tinh Võng không biết tài khoản của đội chủ lực, nên gửi tin dưới video cuối cùng của chỉ huy tiểu đội ngày càng nhiều. Thêm sự giúp đỡ của truyền thông, toàn bộ Liên bang đã bắt đầu rơi vào trạng thái mặc niệm.

Kết quả hai tiếng trước, toàn bộ người ở Liên bang theo dõi chỉ huy của đội tuyển trường này thấy bài mới nhất được đăng.

[???]

[Mắt tôi bị hỏng à? Đây là cơ giáp Vô Thường của Vệ Tam đúng không? Giọng điệu giống hệt nhau.]

[Phương tiện truyền thông rác rưởi gì đấy, người ta rõ ràng còn đang thi đấu, sao lại thành 3 trường quân sự táng thân trong đợt rét đậm?]

[Đợt rét đậm là có thật, đã không thể liên lạc được bạn bè trên Sao Phàm Hàn của tôi, kênh liên lạc bị ngắt kết nối hoàn toàn.]

[Ha ha ha ha, Vệ Tam chính là người toẹt vời nhất!]

[Kênh liên lạc bị ngắt kết nối rồi thì tại sao video của người này vẫn đăng lên được?]

[Chắc có tín hiệu liên lạc đặc biệt, cờ của các trường quân sự khác bên trong rơi xuống hết rồi, đúng là gặp phải luồng rét đậm. Nhưng họ vẫn còn sống!]

[Nếu Vệ Tam còn sống, có phải các trường quân sự khác cũng không sao chứ hả?]

[Hy vọng có người trong quân khu để cứu họ, những người này là hy vọng cho tương lai của Liên bang của chúng ta, mặc dù… hơi phá

một tẹo.]

...

Chỉ trong hai tiếng, video đã vượt qua video được chia sẻ nhiều nhất trong Liên bang trong một thập kỷ.

Đó chính là video Ứng Tinh Quyết từ Sao Huyễn Dạ trở về Sao Đế Đô và đi ra khỏi cảng. Nội dung đẩy lên của video này chính là nói về người chỉ huy siêu 3S đầu tiên của Liên bang xuất thế, dân chúng bình thường cũng không biết còn có tồn tại cấp siêu 3S trong quá khứ.

“Vô số người kiến nghị, hy vọng các quân khu đi cứu người.” Ứng Nguyệt Dung tiến nhanh về phía trước, để cho người trong phòng hội nghị xem ảnh chụp màn hình lời kiến nghị, “Đại tướng đồng ý rồi.”

Hạng Minh Hóa vừa nghe lời này bèn không nhịn được quay đầu nở nụ cười với mấy người Giải Ngữ Mạn.

“Chẳng biết tình huống bên tron, nhưng chỉ cần nhìn hình ảnh trong video của Vệ Tam thì thấy cũng không nghiêm trọng như trong tưởng tượng.” Ứng Nguyệt Dung nói từ tốn, “Nhưng đó là mấy giờ trước, cộng thêm thời gian cần thiết để xây dựng tín hiệu, nên tôi cho rằng thời điểm quay phim của bọn họ còn phải dời thêm một lúc nữa. Cũng có nghĩa là lúc đó Vệ Tam còn chưa gặp phải đợt rét đậm lớn bây giờ.”

Nghe lời bà ấy nói, một chút hy vọng được dâng cao trong phòng họp đã phai nhạt đi.

“Những người đi vào cứu viện như chúng ta phải chuẩn bị tâm lý, sau khi đi vào có thể sẽ gặp phải một đợt rét đậm tăng cường. Máy bay không thể hoạt động trong tình huống này, chúng ta phải sử dụng cơ giáp để đi bộ vào.” Ứng Nguyệt Dung từng bước phân tích, “Mang theo đủ năng lượng, khoang trị liệu cũng cần, nhưng để tăng tốc độ di chuyển thì không thể mang quá nhiều khoang trị liệu.”

Mang theo năng lượng không chỉ cho những người bên trong, mà còn để đảm bảo rằng những người đi vào có thể sống sót trở lại.

“Tôi để thêm cho Quân khu 5 mang theo dây thừng da thú. Trên đường đi, tất cả cơ giáp phải bị trói lại. Ngoài ra, chúng ta chia thành hai đội để tìm kiếm, có kênh liên lạc tăng cường thì cũng chỉ làm

được tín hiệu định vị đơn giản.” Tiếp theo, Ứng Nguyệt Dung lại cẩn thận nói về những điều cần lưu ý.

Các sinh viên dự bị của hai trường quân sự và một số ít người trong quân khu ở lại để bảo vệ máy bay, còn những người khác đang chuẩn bị cho việc bước vào đấu trường lạnh lẽo.

“Viện Bình Thông chả có ai tới cả.” Thân Đồ Khôn nhìn quét một vòng bốn phía và nói thầm.

“Bọn họ có một người tới, đến lúc đó phụ trách dẫn chúng ta đi, còn chỉ huy Ứng sẽ mang theo người của Quân khu 5.” Giải Ngữ Mạn ra hiệu cho anh nhìn người đàn ông bên cạnh Ứng Nguyệt Dung, “Hơn phân nửa năng lượng nơi này do viện Bình Thông cung cấp, bọn họ muốn chúng ta hỗ trợ tìm đội ngũ viện Bình Thông. Bên trong Sao Phàm Hàn xuất hiện một đội Quân Độc Lập nên viện Bình Thông phụ trách hộ tống dân thường vào nơi trú ẩn dưới lòng đất, không thể xuất ra người được.”

Từng thời cơ đều trùng hợp như vậy, Giải Ngữ Mạn thở dài trong lòng.

Cũng may bây giờ bọn họ có thể vào được.

Mọi người trói dây thừng da thú vào người, dây này nhẹ hơn dây xích kim loại nhưng dẻo dai hơn, luôn được sử dụng trong Sao Huyễn Dạ.

Người ở Quân khu 5 và Quân khu 13 tách ra từ một chỗ, trước sau bước vào đấu trường lạnh lẽo chống đỡ với siêu bão rét đậm.

Bọn họ vừa đi vào, vỏ cơ giáp của mọi người trong nháy mắt đã bị bao trùm một tầng băng và không ngừng dày lên.

Nhiệt độ cơ giáp của tất cả mọi người được đặt trong một phạm vi nhất định để không làm phí một lượng lớn năng lượng, nhưng nó cũng giúp họ đi bộ bình thường trong trường hợp cơ giáp bị băng bao phủ với một độ dày nhất định.

Những người trong đội càng đi càng ngạc nhiên, cuộc đối đầu đơn thuần với môi trường tự nhiên này khó khăn hơn nhiều so với đối phó với các tinh thú, bởi vì có quá ít chuyện bọn họ làm được.

...

Sau khi đợt rét đậm quét đến, Ứng Tinh Quyết đứng ở giữa, nâng lên hàng rào thực thể. Đây là lần đầu tiên người của trường Damocles tận mắt chứng kiến một hàng rào được thực thể hóa với phạm vi lớn như vậy, rồi lại nhìn về phía Ứng Tinh Quyết với ánh mắt không khỏi mang theo sự tôn trọng và ngưỡng mộ.

Mặt Ứng Tinh Quyết tái nhợt chẳng còn hồng hào. Bởi vì ở trong khoang máy bay nên anh hơi kéo xuống trang phục huấn luyện, mọi người có thể thấy rõ trên cổ thon dài của anh nổi lên một mạch máu màu xanh.

Máy bay một lần nữa rung chuyển mạnh mẽ, nhưng không có thiệt hại bên trong. Một tay Kim Kha khẽ xoay, nhắm mắt nhớ lại tình hình thực thể hóa cảm giác lúc đó, cậu thử tìm cảm giác này.

“Về sau lại tìm cậu tính sổ.” Vệ Tam tỏ vẻ phỉ nhổ đối với kỹ thuật của Ứng Thành Hà. Cô nghiêng người chen ra ngoài, ghé vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Ứng Tinh Quyết đã dâng lên hàng rào cảm giác, vì sao máy bay còn lắc lư thế nào?

Các cửa sổ bên ngoài đã hoàn toàn đóng băng, chỉ có thể nhìn thấy một dáng vẻ mờ nhạt thông qua băng dày, nhưng cũng chỉ là một mảnh trắng xóa.

Không đúng, có một vài cái bóng vô cùng trắng.

Vệ Tam híp mắt lại, đây là vòng xoáy, rồi cô lại liên tưởng đến máy bay lắc lư. Thế là cô đứng thẳng dậy đi tìm đội chủ lực của hai trường quân sự.

“Xem cái này lại một lần đi.” Vệ Tam mở video mình ghi lại vật sống không hình dạng màu xám, “Có một thứ vô cùng xảo quyệt trong vòng xoáy, thỉnh thoảng còn thể tấn công tinh thần.”

Cơ Sơ Vũ nhìn cô: “Cô muốn làm gì?”

Vệ Tam tắt video: “Bây giờ, chúng ta ra ngoài chơi chết tụi nó.”

“Tình huống này mà cô để chúng tôi ra ngoài tìm chết?” Tư Đồ Gia nói giễu, mấy chiến sĩ độc lập của trường Damocles quả nhiên chẳng ai có đầu óc thế này.

Vệ Tam cho hai tay đan nhau, ánh mắt rơi vào ba chiến sĩ độc lập của trường Đế Quốc: “Các cậu thật sự không biết xấu hổ sao? Để cho một chỉ huy chính chống đỡ còn mình không làm gì cả.”

“Chỉ huy chính bảo chúng tôi làm cái gì thì chúng tôi làm cái đó.” Hoắc Kiếm dùng ánh mắt nặng nề nhìn chằm chằm Vệ Tam, hiển nhiên cảm thấy không thoải mái với lời nói của cô.

“Cứ tiếp tục như vậy thì anh ta cũng không chống đỡ được bao lâu.” Vệ Tam cong ngón tay lên, hững hờ dùng ngón tay gõ vào quang não trên cổ tay, “Đúng rồi, thứ này tựa hồ có hứng thú khác thường với chỉ huy siêu 3S. Tôi nghi ngờ nó hướng về phía chỉ huy chính các cậu.”

“Bên ngoài có đợt rét đậm tụ tập, cơ giáp đi ra ngoài chưa đến một lát sẽ xảy ra vấn đề.” Công Nghi Giác cho hay.

“Nghĩ cách đi, cậu không phải là cơ giáp sư à?” Vệ Tam đi vào bên trong kéo Kim Kha ra, nói với cậu ấy chuyện vòng xoáy bên ngoài.

Kim Kha nhìn thoáng qua cửa sổ, lại nhìn Ứng Tinh Quyết còn đang một mình chống đỡ trong đó: “Tôi đi cùng các cậu ra ngoài, phòng ngừa bị tấn công tinh thần.”

“Tháo một bộ tản nhiệt, thay đổi lỗ thông hơi, tiết kiệm năng lượng và tăng nhiệt độ bên trong khi động cơ quay ở tốc độ cao.” Ứng Thành Hà, “Nhưng sẽ làm hư động cơ, các cậu phải chú ý xem động cơ có bất thường hay không.”

Người của trường Damocles đi sang bên cạnh cải tạo cơ giáp, người của trường Đế Quốc lặng thinh nhìn Ứng Tinh Quyết ở giữa.

“Công Nghi Giác đổi cơ giáp đi.” Cơ Sơ Vũ nhìn sang, “Chỉ huy chính của chúng ta còn chưa tới phiên các trường quân sự khác hộ tống.”

Vệ Tam vừa lúc đi tới nghe được lời cậu ta nói bèn lắc đầu chậc chậc chậc mấy tiếng: “Nghĩ gì thế, bên trong còn có người của Damocles chúng tôi đấy. Quan điểm đại cục của các cậu không mạnh bằng anh ta.”

Cô nói chuyện và chỉ chỉ Ứng Tinh Quyết.

Bởi vì đội chủ lực của trường Đế Quốc cũng muốn đi ra ngoài, mấy

người Vệ Tam đành phải đợi thêm một hồi nữa. Lúc này Ứng Tinh Quyết ở giữa nhíu mày rồi phun ra một búng máu, hiển nhiên đã cố gắng chống đỡ.

“Quá thảm.” Liêu Như Ninh nhìn Ứng Tinh Quyết bên trong rồi cậu dựa vào Vệ Tam, “Tôi phát hiện cấp siêu 3S là phải đi phục vụ lao động cho người ta. Trời sụp xuống, người đầu tiên phải chống đỡ chính là cấp siêu 3S sau đó là cấp 3S của chúng ta.”

“Chúng mình hưởng thụ nhiều tài nguyên như vậy thì đương nhiên phải trả giá cũng nhiều.” Hoắc Tuyên Sơn hoạt động tay chân, thuận miệng nói, “Cũng coi như công bằng.”

“Khi có vòng xoáy mà không dùng đao tu di đóng băng là anh ta đã phát hiện vật không hình dạng màu xám ở đâu rồi.” Vệ Tam nhắc Kim Kha, “Còn tớ thì phát hiện một phần.”

Những chiến sĩ độc lập 3S khác chưa chạm vào nó nên chẳng biết họ có thấy được hay không.

“Chắc chắn tụi nó không có đến cấp siêu 3S.” Liêu Như Ninh mở miệng, “Nếu mà mạnh như thế thì đã giải quyết chúng ta từ sớm. Không có siêu 3S thì chuyện gì cũng dễ nói.”

Bên kia, người của trường Quốc cũng đã sửa chữa cơ giáp xong, đội chủ lực của hai trường nhanh chóng đi qua cổng máy bay để ra ngoài.

“Mẹ kiếp!” Liêu Như Ninh vừa đi ra liền la, “Tôi xém tí là bị thổi lên trời rồi!”

Vệ Tam nhìn xung quanh, những vòng xoáy kia có một phần đang tấn công hàng rào Ứng Tinh Quyết, còn có một bộ phận xảo quyệt hơn, chúng đảo quanh hàng rào trong vòng trăm mét và cứ chui xuống dưới lớp băng.

“Những vòng xoáy này đúng là vật sống.” Hoắc Tuyên Sơn nhìn những cảnh tượng bất thường này cho hay. Vòng xoáy bình thường sẽ di chuyển theo đợt rét đậm, chứ không phải cái loại đảo tới lui ở xung quanh.

Những người của trường Đế Quốc đã nhìn thấy một vòng xoáy tương tự ở trung tâm của đợt rét đậm, nay gặp lại nó vẫn làm họ sợ hãi.

“Tôi đi bên kia trước.” Vệ Tam chạy về chỗ bên cạnh máy bay, bên kia đã có vòng xoáy bắt đầu chui xuống.

Cô đến gần vòng xoáy, rõ ràng có thể cảm thấy ý xấu truyền từ đó ngỡ như họ không thể thoát khỏi.

Bên trong khoang cơ giáp, ngón tay Vệ Tam di chuyển nhanh chóng trên bảng điều khiển, tăng tốc độ quay của động cơ. Cô nâng nắp chống thấm nước để bảo vệ các bộ phận quan trọng của cơ giáp rồi nhảy thẳng vào vòng xoáy.

Nửa dưới của vòng xoáy đã ở dưới băng, nay Vệ Tam rơi vào trong vòng xoáy, vượt qua lớp băng dày là phần thân dưới đã tiếp xúc được với nước. Với nửa thân trên bị giam cầm, phạm vi hoạt động của cô chẳng lớn.

“Tuy rằng không biết tụi bây là thứ bẩn thỉu gì.” Vệ Tam rút khăn giấy nhét vào mũi mình, “Nhưng hôm nay tụi bây đừng hòng phá vỡ hàng rào.”

Vòng xoáy thắt chặt khi hai tay cô rút ra đao tu di, kế đó cô tách đao, mỗi tay đều có một thanh hợp đao.

Trên mặt băng, những chiến sĩ độc lập 3S khác đối phó với vòng xoáy lần đầu tiên, nên ngay từ đầu hoàn toàn không thể phát hiện ra vật không hình dạng màu xám ở đâu. Sau khi ăn vài lần thiệt thòi, tất cả bọn họ bắt đầu mơ hồ phát giác.

Mỗi lần Liêu Như Ninh lắc đao ba vòng là chiến sĩ độc lập chung quanh cũng sẽ bị ảnh hưởng, nhưng vòng xoáy kia cũng dường như bị ảnh hưởng theo. Cậu ta phá đi vòng xoáy đầu tiên bèn đắc ý nhìn sang bên cạnh, vừa lúc nhìn thấy Hoắc Kiếm sử dụng kiếm Thất Sát hủy một vòng xoáy lưu như thế.

Dường như còn sớm hơn cậu ta. Liêu Như Ninh bĩu môi, chuẩn bị tìm kiếm mục tiêu tiếp theo.

Kết quả là mặt đất rung chuyển dữ dội.

Cậu ta nhìn về phía Vệ Tam, không khỏi lẩm bẩm: “Làm cái gì mà cục diện lớn như vậy?”

Vừa dứt lời, Liêu Như Ninh đã nhìn thấy ở chỗ đó bỗng vỡ tung, vô số vòng xoáy dâng lên từ bên trong.

“… ”

Trong nháy mắt, vòng xoáy trên băng đã nhiều đến mức không phải là số lượng họ có thể đối phó.

Vệ Tam cuối cùng cũng nhảy ra từ dưới mặt băng.

“Cậu thọc hang ổ của tụi nó à?” Liêu Như Ninh khiếp sợ, hỏi lớn tiếng, “Nhiều thế này thì làm sao giờ?”

“Ráng mà làm.” Vệ Tam cầm hợp đao đi lòng vòng.

Vừa rồi cô vừa vào nước mới thấy dưới đó đã có vô số vòng xoáy đang ráng chui tới dưới máy bay. Nếu không đuổi chúng ra, chỉ sợ hàng rào do Ứng Tinh Quyết bên trong dựng lên chẳng chống đỡ được bao lâu.

Sáu thành viên của đội chủ lực được chia thành sáu hướng lần lượt canh giữ bên cạnh máy bay, trong khi Kim Kha đứng ở cửa khoang, đặt hàng rào chắn, để ngăn chặn các vật không hình dạng màu xám tấn công bằng lực lượng tinh thần.

“Điên mất, nhiều thế này.” Tư Đồ Gia nghiến răng.

Vô số vòng xoáy cuốn về phía họ, mỗi chiến sĩ độc lập đang cố gắng hết sức để đối phó với những vật vô hình trong vòng xoáy này để ngăn chúng nó đến gần hàng rào thực thể, đồng thời họ cũng phải chống lại ảnh hưởng của đợt rét đậm.

Chỉ trong nửa tiếng ngắn ngủi, tất cả cơ giáp đã mang theo mức độ thương tích khác nhau. Đôi cánh ban đầu còn được Hoắc Tuyên Sơn dùng chống đỡ thì nay đã bị vòng xoáy cuốn vỡ, Tư Đồ Gia thì tự chặt đứt cánh cơ giáp kim loại để dùng làm đao lá liễu.

“Cút cha mày đi đấu trường lạnh lẽo.” Liêu Như Ninh quỳ một gối trên mặt băng, dùng đao ba vòng chống không cho mình ngã xuống. Ánh mắt cậu ta lộ vẻ hung ác nhìn chằm chằm mấy dòng xoáy trước mặt.

Trong khoang cơ giáp, Cơ Sơ Vũ giơ tay dùng sức lau đi máu ở khóe miệng, trong ánh mắt lộ ra điên cuồng. Từ khi rời khỏi Sao Huyễn Dạ, đây là lần đầu tiên cậu ta lâm vào loại khốn cảnh này.

Hoắc Kiếm cầm kiếm Thất Sát đứng ở trước đuôi máy bay, thủy chung không nhượng bộ dù chỉ một bước.

Khăn giấy trong mũi Vệ Tam đã ướt đẫm từ lâu, khuôn mặt cô không thay đổi tí nào, cô chỉ nói nhẹ: “Tôi thấy phiền quá.”

Nếu dụng cụ đã cấy ghép vào người của bác sĩ vẫn còn tín hiệu, bác ấy có thể phát hiện ra rằng tất cả các số liệu của Vệ Tam đang thay đổi điên cuồng ngay một lúc.

Vệ Tam nghiêng đầu, hợp đao lại và dùng một tay cầm đao tu di.

Giờ khắc này, tất cả thế công của vòng xoáy trong mắt cô đều trở nên cực kỳ chậm. Mỗi lần Vệ Tam bước ra một bước, đao tu di đã có thêm một tầng sương trắng cho đến khi toàn bộ thân đao phủ đầy sương trắng rất dày.

Mà trong mắt những người khác, họ thậm chí không thể nắm bắt hoàn toàn tốc độ và chuyển động của cô, chỉ thấy bóng đen trắng nhanh chóng hăng hái lao về phía trước, dùng đao đảo ngang.

Một số vòng xoáy giống như bị đóng băng trong nháy mắt sau đó bị chặn ngang chém đứt. Cuối cùng tụi nó giống như thủy tinh vỡ vụn, bay rải rác trong sương mù trắng.

Ánh mắt Vệ Tam trong khoang cơ giáp bình tĩnh đến cực điểm, cô hơi quay đầu nhìn về phía vòng xoáy trước mặt những người khác.

Bọn nó đều phải chết.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Mở đại chiêu, một bước đúng chỗ (￣？ ￣)

Chương 131

“tôi giúp cô”

Sương trắng lạnh như băng làm người bị thương, những mảnh vụn băng ngưng tụ trên không trung và bay đầy trời. Tất cả cơ giáp xung quanh máy bay không khỏi dừng động tác, nhìn chiếc cơ giáp đen trắng không ngừng đi tới lui vòng xoáy.

Đến chỗ nào là vòng xoáy vỡ vụn, thậm chí dùng một nhát chém đã chặt đứt luôn mấy cái.

Tất cả mọi thứ xung quanh dường như chậm lại, mọi người không chỉ thấy chỉ có một bóng đen trắng trong mắt và tiếng rít của luồng rét đậm, mà họ dường như nghe thấy cả tiếng la hét của những sinh vật không rõ màu xám trong vòng xoáy.

Hiện giờ xem ra vô số vòng xoáy cũng chẳng còn bao nhiêu. Sau khi cô giết một vòng, mắt thường có thể nhìn thấy chúng đã ít hơn một nửa, những vòng xoáy có ý thức thậm chí có xu hướng rút lui.

Áp bức.

Là cảm giác duy nhất của tất cả mọi người bên ngoài máy bay.

Cảm giác áp bức khổng lồ truyền đến từ Vô Thường, mặc dù chỉ trong nháy mắt nhưng cũng đủ khiến cho trong lòng nhóm chiến sĩ độc lập chủ lực sinh ra sự táng đởm.

Nhưng hơi thở đó tiêu tan rất nhanh, nhanh đến nỗi làm họ nghi ngờ đó là ảo giác của mình.

Khi nhìn lại, vẫn là bóng dáng đen trắng kia dựa vào một thanh đao chém chết một lượng lớn vòng xoáy xung quanh.

Kim Kha bên ngoài khoang máy bay như có điều quan sát, cậu hơi quay đầu nhìn về phía cửa khoang.

“Chỉ huy chính!”

Bên trong máy bay, thân thể Ứng Tinh Quyết lắc lư rồi quỳ ngay một đầu gối xuống, bàn tay thon dài trắng trẻo chống trên mặt đất trong khi sàn kim loại cứng rắn lõm xuống. Gân xanh trên mu bàn tay lúc

có lúc không của anh giờ phút này đã nổi căng cả lên, có thể thấy được anh đang cố gắng chống đỡ.

Vệ Tam cầm đao tu di đứng ở ngay phía trước máy bay, cắm đao thẳng vào mặt băng, giọng cô khàn khàn: “Mọi người đi vào sửa cơ giáp đi. Tôi đang canh chừng ở đây.”

Sau khi Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn nghe cô nói xong bèn lập tức đi vào trong. Người của trường Đế Quốc không nhúc nhích mãi cho đến khi Cơ Sơ Vũ đứng dậy đi vào, những người khác mới lục tục đi theo.

Người bên trong máy bay không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể nhìn thấy mức độ nghiêm trọng của sự việc từ Ứng Tinh Quyết, chỉ huy chính của Đế Quốc chưa bao giờ chật vật như vậy.

Hai cơ giáp sư chính nhanh chóng trợ giúp chiến sĩ độc lập chỉnh đốn cơ giáp, may mắn chỗ đổi đồ ở đây, may mắn là có tài liệu cần cho cơ giáp cấp 3S.

Vệ Tam đứng trước máy bay, những vòng xoáy kia thăm dò hết lùi lại tiến, hiển nhiên không chịu buông tha cấp siêu 3S.

Những vòng xoáy bắt đầu tập hợp liên tục, lần này chúng hình thành không phải là nhiều hay ít vòng xoáy gì mà là một bức tường khổng lồ che khuất bầu trời.

Kim Kha còn ở bên ngoài ngửa đầu nhìn bức tường khổng lồ màu trắng kia với sự ngỡ ngàng không thôi. Thậm chí cảm xúc bất lực phản kháng cũng dâng lên trong cậu.

Bên trong máy bay, Ứng Tinh Quyết chậm rãi đứng dậy và đi ra ngoài. Mọi người không biết anh muốn làm gì nhưng theo bản năng nhường đường.

Anh đi về phía cửa khoang, nhấn nút mở cửa và từ từ đi ra ngoài.

Mọi người nhìn cửa khoang một lần nữa đóng lại thì mới đột nhiên phản ứng kịp, Ứng Tinh Quyết cứ thế đi thẳng ra ngoài mà không và cơ giáp!

Vệ Tam nhìn bức tường khổng lồ màu xám muốn lấp kín chỗ xa, sau đó phát hiện cái gì bèn xoay đầu nhìn lại. Cô thấy Ứng Tinh Quyết đi ra từ trong máy bay nhưng chẳng có cơ giáp, chẳng có bất kỳ biện

pháp bảo vệ nào, anh cứ như vậy đứng trong gió tuyết lạnh lẽo.

“Anh không lạnh?” Trong khoang cơ giáp, màu sắc khó nhận thấy trong mắt Vệ Tam đã hoàn toàn phai nhạt, cô cúi đầu hỏi anh.

Ứng Tinh Quyết ngửa đầu nhìn Vô Thường, màu môi bị máu nhuộm đến đỏ rực. Màu đỏ này trên người anh làm lộ ra một vẻ ma mị. Anh từ tốn lên tiếng: “Hàng rào.”

Được rồi, hàng rào thực thể này rất lợi hại.

Vệ Tam thầm nghĩ và có tí tẹo hâm mộ, nhưng mà lúc này chính sự quan trọng hơn: “Các anh lùi ra dựa vào sau, tôi muốn ra tay.”

Ứng Tinh Quyết giương mắt nhìn bức tường màu xám ở xa xa rồi bảo nhẹ: “Tôi giúp cô.”

Kim Kha đứng bên cạnh cơ giáp Rùa Bất Tử nhìn hai người thất thần, cậu làm chỉ huy nên rất nhạy với cảm giác biến hóa nhạy của chỉ huy. Trong nháy mắt khi Vệ Tam bộc phát, lực lượng chèn ép đó lập tức biến mất.

Chiến sĩ độc lập ở đây chẳng tường tình hình nhưng cậu tựa hồ nhận ra cảm giác Ứng Tinh Quyết có thay đổi, có một bộ phận bao phủ hướng về phía Vệ Tam.

Chắc không phải có khả năng này vì Ứng Tinh Quyết sao biết được Vệ Tam cũng có cấp siêu 3S; mà nếu có biết thì vì sao anh ta phải thay Vệ Tam che dấu hơi thở.

Cấp siêu 3S của Vệ Tam không ổn định, cô có thể bộc phát trong nháy mắt lại khôi phục bộ dáng ban đầu.

Vật không hình dạng màu xám sau khi nhìn thấy Ứng Tinh Quyết đi ra càng thêm hưng phấn, hấp dẫn cực lớn bày ra trước mắt chúng nên sự áp chế đến từ Vệ Tam đã chẳng đủ.

Bức tường khổng lồ bắt đầu ép họ từ bốn phương tám hướng, chặn tất cả đường đi.

Vệ Tam cầm đao tu di cho cơ giáp phóng về phía bức tường khổng lồ ở đằng trước.

Cách trước mặt bức tường khổng lồ vài bước chân, Vệ Tam dẫm mấy

cái là bay lên không, đạp ngay vào nửa trên của bức tường.

Vệ Tam ở gần đã có thể cảm nhận được rất nhiều niềm vui sướng và ác độc truyền ra từ bên trong bức tường.

Mặc dù nó bây giờ trông giống như một bức tường dày trơn tru nhưng bản chất vẫn là một vòng xoáy được kiểm soát bởi vật không hình dạng màu xám. Chỉ cần cô bước lên là vòng xoáy bên trong ngay lập tức cuốn chân cô.

“Cộp…”

Vệ Tam giẫm lên bức tường khổng lồ nhưng lại không phải là một bức tường khổng lồ.

Dưới chân có một hàng rào được thực thể hóa trong phạm vi nhỏ, mỗi lần Vệ Tam giẫm xuống là hàng rào đã được đưa chính xác dưới chân cơ giáp Vô Thường, ngăn cách một khoảng giữa cô và bức tường khổng lồ.

Một lớp cách nhau thế này đã ngăn cách thứ không biết màu xám đi săn thật hoàn hảo.

Ứng Tinh Quyết ra tay.

Trong khoang cơ giáp, Vệ Tam thông qua cửa sổ nhìn về phía Ứng Tinh Quyết ở phía sau, cô hơi nhếch môi, vung đao lưu loát cắt vào bên trong bức tường khổng lồ.

Giữa trời đất trắng xóa chỉ thấy một thân người đen trắng nghiêng chín mươi độ với bức tường khổng lồ, giẫm lên bức tường và chạy nhanh, kế đó đưa một tay đang cầm cây đao dài cắm vào trong nó.

Mỗi khi bóng dáng này đạp một cước là có một tiếng “cộp” trong vô hình y như nhịp đập của trái tim.

Rầm rầm cộp…

Nơi cây đao dài đi qua, bức tường khổng lồ tiêu tán.

Trong đấu trường lạnh lẽo, tất cả những người từ cấp SS trở lên ở mọi ngóc ngách dường như có cảm giác, đều ngửa đầu nhìn về một hướng.

Ở đó... xảy ra chuyện gì thế?

“Chúng ta đi về phía bên kia.” Giải Ngữ Mạn quyết định nhanh chóng, mang theo đội ngũ chạy về hướng đó.

Người của Quân khu 13 chống chọi với cái lạnh căm căm của siêu bão rét đậm đi từng bước đi về phía kia. Trong lòng mọi người đều hiểu rằng có chuyện gì đó đã xảy ra, có nghĩa là có người sống ở đó, họ phải đuổi tới kịp.

“Tổng chỉ huy.” Người phụ trách Quân khu 5 quay đầu nhìn về phía Ứng Nguyệt Dung.

Ứng Nguyệt Dung thu hồi ánh mắt: “Động tĩnh lớn như vậy mà cũng gần Quân khu 13 hơn, họ chắc chắn sẽ tới. Chúng ta tiếp tục tìm kiếm.”

Mấy trường quân sự sẽ không đúng lúc ở cùng một chỗ.

Bên trong một hang động băng.

“Còn có người sống.” Thượng tá Lê Trạch nói khàn khàn, trong mắt anh mang theo chút hy vọng. Có phải là bọn họ hay không?

“Chắc là người của trường Quân sự Đế Quốc.” Lộ Thời Bạch tiếp lời, “Chỉ có Ứng Tinh Quyết và Cơ Sơ Vũ ở cùng nhau mới tạo ra động tĩnh lớn như vậy.”

Ánh sáng trong mắt thượng tá Lê Trạch ảm đạm, nhưng anh lập tức an ủi mình: Vệ Tam cũng là cấp siêu 3S, chưa chắc... Chắc gì đã không phải người của trường Damocles.

“Ngay cả khi ai đó còn sống, họ đã gặp thứ gì thế này? Phát ra động tĩnh lớn như vậy chỉ sợ cũng dữ nhiều lành ít.” Bên cạnh có nhân viên phòng trao đổi lên tiếng.

Có một sự im lặng trong hang động, đợt rét đậm nghiêm trọng thế này làm cho tinh thú trốn đi từ sớm, bằng không chúng sẽ đóng băng chết bên ngoài.

Đột nhiên phát ra một tiếng động lớn nhường này, quyết chẳng phải là một điều tốt.

“Chúng ta có nên đến đó xem không?” Nhân viên cứu hộ hỏi Lê

Trạch.

“Không.” Lộ Thời Bạch dẫn đầu, “Năng lượng không nhiều lắm, các anh trước tiên phải bảo vệ chúng tôi đi ra ngoài.”

“Người chúng tôi tìm cũng không phải tìm người viện Bình Thông.” Một nhân viên từ trường Quân sự Damocles đáp trả.

Lộ Thời Bạch không thèm để ý lời này của anh ta, hai tay anh nâng lên rồi cúi đầu hắt một hơi trong lòng bàn tay: “Các anh lúc đó lên máy bay đã thốt ra lời thề nhằm vào tất cả sinh viên quân sự, lẽ ra phải đối xử bình đẳng.”

Vào thời điểm đợt rét đậm đến, máy bay phía trên trường Đế Quốc bị cuốn đi, rơi thẳng lên đỉnh tảng băng trôi và bị gãy thành nhiều phần. Vào lúc đó, nhiều vật liệu và năng lượng đã bị cuốn đi cùng với một số lượng đáng kể nhân viên chưa kịp chuẩn bị.

Trên máy bay có 20 người cấp 3S thuộc đội hộ tống, Lê Trạch cũng ở bên trong. Bọn trước trước tiên tiến vào cơ giáp để bảo vệ một số người và năng lượng.

Đội hộ tống đang tìm trường Đế Quốc, Lê Trạch muốn tìm người của trường Damocles, những người khác muốn theo họ.

Cuối cùng những người sống sót bên trong máy bay bắt đầu tìm kiếm trong trường đấu lạnh lẽo, hy vọng sẽ tìm thấy đội ngũ trường quân sự nào đó.

Sau luồng rét đậm thứ hai bùng phát, cuối cùng họ đã tìm thấy một trường quân sự nhưng lại là viện Bình Thông.

Viện Bình Thông tổn thất thảm trọng, lúc ấy mặc dù sớm phát hiện có gì đó không đúng và cho tất cả mọi người tiến vào cơ giáp, nhưng đội tuyển trường vẫn có một nhóm người không chịu chuẩn bị và bị đợt rét đậm làm bị thương. Kế đó bên trong đội ngũ chỉnh đốn tại chỗ khá lâu rồi lại đụng phải vòng xoáy khiến cánh của Kosai Musashi bị cuốn cong, cắm vào trong khoang cơ giáp của cậu ta, bụng cậu ta bị đâm thủng.

Nếu như không gặp được đám người Lê Trạch tìm tới, chỉ sợ Kosai Musashi đã không còn.

Nhưng ngay cả bây giờ thì tình trạng của cậu ta không tốt, một số

thành viên của đội tuyển viện Bình Thông bị tê cóng và bắt đầu sốt cao liên tục.

Quen thuộc nhất với hoàn cảnh Sao Phàm Hàn lại hiểu rõ đợt rét đậm, thế mà viện Bình Thông lại bị thương tổn nghiêm trọng như vậy, hiển nhiên ngay cả chính bọn họ cũng chẳng kịp phản ứng.

“Chúng ta phải đi bên kia.” Nhiệm vụ của đội hộ tống là trông coi Ứng Tinh Quyết, hiện tại có manh mối thì phải đi qua.

Ánh mắt của Tông Chính Việt Nhân rơi vào trên người đội hộ tống này, 20 cấp 3S ra tay, chỉ có viện Bình Thông chịu thiệt, huống chi bọn họ còn có một chiến sĩ độc lập chủ lực bị trọng thương.

“Mấy anh có thể đi nhưng nhất định phải để lại hầu hết các nguồn tài nguyên.” Lộ Thời Bạch.

Đội trưởng đội hộ tống nhìn về phía anh ta với ánh mắt lạnh lẽo.

Bàn tay sau lưng Lộ Thời Bạch nắm chặt: “Nhiệm vụ của các anh chỉ bao gồm một người Ứng Tinh Quyết, không liên quan gì đến những người khác trong trường Đế Quốc. Tài nguyên để lại mới giúp sinh viên viện Bình Thông chúng tôi sống sót.”

“Viện Bình Thông so với trường Quốc, chúng tôi càng muốn chọn cứu trường Đế Quốc.” Đội trưởng đội hộ tống kéo khuôn mặt cứng ngắc.

“... ” Lộ Thời Bạch nhìn về Lê Trạch, “Trong đội ngũ của chúng em có rất nhiều người sắp chết, nhiệm vụ của các anh là phải đưa chúng em ra ngoài.”

Lê Trạch ngẩng đầu lên, anh muốn đi tìm đội của Damocles hơn nhưng lại tìm được những sinh viên khác trong hang băng.

“Năng lượng thì chia một nửa, chúng tôi mang đi một nửa đi qua đó, mấy cậu thì mang một nửa ra ngoài.” Lê Trạch nghiêng mặt nói với người của đội hộ tống.

Quả nhiên, Lộ Thời Bạch yên tâm hẳn. May mắn lần này gặp phải nhân viên cứu hộ của trường Damocles.

Đội trưởng đội hộ tống cười nhạo: “Giết hết mấy người rồi tụi này lấy bằng sạch năng lượng há chả phải tốt hơn à.”

Thế lực ba phương lập tức giằng co trong hang băng.

“Cậu có thể thử.” Mặt Lê Trạch không có cảm xúc, “Chỉ cần ra tay, tôi sẽ hủy tất cả năng lượng, đừng hòng mang ra ngoài được dù là một cái.”

Giằng co một thời gian, rồi đội hộ tống nhượng bộ.

Họ chia năng lượng thành hai phần, ra khỏi hang động và chuẩn bị tách ra thành hai đầu.

“Nơi đó!”

Đột nhiên ai đó nhìn thấy một tia chớp ở phía xa đầu tiên.

Không sáng, thậm chí vì sương mù trắng nên nào có thể nhìn thấy rõ ràng, chỉ có ánh sáng mờ lóe lên.

“Người bên ngoài chắc chắn đi vào rồi!”

Đội hộ tống vốn định tách ra cũng dừng bước, đi theo bọn Lê Trạch tới hướng đó.

...

Ứng Nguyệt Dung dẫn người Quân khu 5 di chuyển vào sâu trong đấu trường thi đấu. Mỗi khi đi qua một khoảng, bà lại cho người phóng gậy ánh sáng, chẳng qua vẫn không phát hiện có ai.

“Nơi này!”

Đột nhiên có một cơ giáp đi ra từ một đống tuyết cách đó không xa.

“Ai?” Người phụ trách Quân khu 5 hỏi.

“Nhân viên cứu hộ phụ trách viện Bình Thông.” Thiếu tá cứu hộ nhìn thấy đội cứu hộ của trường Đế Quốc thì nhẹ nhõm hẳn, anh ta phủi băng trên cánh tay và để lộ số hiệu ở trên: “Tôi đến từ Quân khu 2.”

Một người xuất thân từ trường Đế Quốc.

“Chỉ có một mình cậu? Tình huống trong đấu trường thi đấu thế nào rồi?” Ứng Nguyệt Dung hỏi.

“Khi đợt rét đậm đến làm máy bay của chúng tôi đã bị cuốn rơi, nhưng máy bay vẫn còn nguyên vẹn. Vì vậy, nhân viên bảo trì sửa chữa máy bay còn nhân viên cứu hộ của chúng tôi đi ra để tìm kiếm các sinh viên trường quân sự.” Thiếu tá dừng lại, “Sau đó có ba sinh viên trường Damocles đi ngang qua, một trong số đó là chiến sĩ độc lập chủ lực tên là Vệ Tam, em ấy bổ sung năng lượng xong thì đi với tôi ra ngoài để phân chia tìm kiếm.”

Bởi vì em ấy ôm một thùng dịch dinh dưỡng lớn làm anh phải tới chỗ trao đổi ôm thêm một thùng dịch dinh dưỡng khác rồi tiện tay lấy thêm một vài khối năng lượng, bằng không anh bây giờ đã chết rồi.

“Vệ Tam... Thì ra là như vậy.” Ứng Nguyệt Dung hiểu được, em ấy ở cùng người chỉ huy kia chung một chỗ, cho nên bên trong máy bay có người làm được tín hiệu liên lạc, chỉ huy đội tuyển trường Damocles nhân cơ hội phát ra đoạn video đó.

Nhưng tại sao những người bên trong máy bay lại chẳng liên lạc với các trường quân sự bên ngoài. Ngay cả khi kênh liên lạc chỉ dùng được 1 giây thì cũng có thể chỉnh sửa tin tốt trước, rồi nắm bắt cơ hội để gửi tin nhắn cầu cứu.

Thiếu tá nghe vậy ngơ ngác, nhưng anh ta vẫn nói bằng tất cả những gì mình biết: “Mấy em ấy mang theo kênh thông báo rồi cầm nó trên đường đi thì bị nhân viên của chúng tôi nghe được, mới đưa họ vào máy bay. Vệ Tam kia còn nói Damocles đã giành chức vô địch.”

“Ừ, hiện tại toàn Liên bang cũng biết.”

Thiếu tá: “???” Cái gì gọi là toàn Liên bang cũng biết?

Ứng Nguyệt Dung nhìn anh ta: “Máy bay ở phương hướng nào, các cậu có tìm được người khác không?”

Thiếu tá cúi đầu: “Không, sau khi tôi và Vệ Tam đi ra thì trong sân thi đấu lại xảy ra đợt rét đậm. Tôi bị cuốn đi nên đã không tìm được vị trí của máy bay, lúc đó chỉ nhìn thấy ba người Vệ Tam.”

“Đi vào giữa, cột chặt mình lại.” Ứng Nguyệt Dung nói, chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước.

Đột nhiên tất cả mọi người ở Quân khu 5 đề phòng, phía trước có động tĩnh.

“Chỉ huy Ứng!”

Đội hộ tống là những người đầu tiên phát hiện ra Ứng Nguyệt Dung và người Quân khu 5.

“Các cậu... “ Ứng Nguyệt Dung nhìn đội ngũ sau lưng bọn họ thì cảm thấy buông lỏng. Bà lại nhìn kỹ lại, phát hiện ra đó nhóm của viện Bình Thông thì đường cong nơi khóe miệng hạ xuống, “Người của trường Quân sự Đế Quốc đâu?”

Đội hộ tống nghe vậy thì không kịp cảm nhận được niềm vui lúc được giải cứu, họ nói nhỏ: “Chúng tôi không gặp được trên đường, nhưng vừa rồi chuẩn bị đi theo hướng đó tìm.”

Hắn ngẩng đầu chỉ phương hướng có biến động trước đó.

“Sinh viên của viện Bình Thông cần khoang điều trị.” Lê Trạch tiến lên một bước cho hay.

Tầm mắt Ứng Nguyệt Dung rơi vào người của viện Bình Thông, cuối cùng ra hiệu cho người ở Quân khu 5 thả khoang con nhộng tại chỗ, mang người bị thương vào điều trị.

Chờ giữa chừng, Ứng Nguyệt Dung nhận được tin tức của Quân khu 13.

Khi bà ngước mắt lên một lần nữa thì bản thân đã trở lại trạng thái tỉnh táo nhất: “Chúng ta đi ra ngoài ngay.”

Đội trưởng đội hộ tống ngạc nhiên: “Sinh viên Đế Quốc...”

“Đã tìm thấy, họ đang ở với những người của trường Damocles.” Ứng Nguyệt Dung ngắt lời.

Lê Trạch nghe vậy thì tảng đá lớn trong lòng anh rốt cục cũng rơi xuống đất, bọn họ còn sống.

“Chỉ huy Ứng, có thể biết tình huống bên ngoài hay không.” Lộ Thời Bạch khách sáo hỏi.

“Loạn.” Ứng Nguyệt Dung chỉ nói một chữ rồi liếc Lê Trạch và bổ sung, “Đội ngũ vào cứu viện là Quân khu 5 và 13.”

Lê Trạch ngẩn ra, người của Quân khu 13 đến.

...

Sau khi Vệ Tam giẫm một vòng bức tường khổng lồ, cô cũng rơi xuống đất. Vô số vòng xoáy tập hợp thành bức tường khổng lồ hoàn toàn tiêu tán trên không trung, thậm chí ngay cả sương trắng trong nháy mắt cũng bay xa, tầm nhìn đã rõ hơn chẳng ít.

Cô rơi xuống đất, đứng ngay phía trước máy bay. Cô muốn huýt sáo để bày tỏ một chút sự quá dữ của mình.

Kết quả vừa rơi xuống đất thì trước mắt tối sầm rồi ngã thẳng cẳng.

Bị tiếng "rầm" đánh thức, Kim Kha nhìn Vô Thường ngã xuống và vừa định chạy tới thì người bên cạnh này hộc máu như không muốn sống, cuối cùng cũng ngã thẳng luôn, ngay cả hàng rào cũng không còn.

Kim Kha: "..."

Cậu ấy do dự một giây, rồi vẫn vác Ứng Tinh Quyết xông vào trong máy bay trước.

Người này chả có cái gì bảo vệ cả, trót mà đi kéo Vệ Tam trước thì phỏng chừng quay đầu trở về là anh chàng này đã bị đông chết.

"Thế nào rồi?" Cơ giáp Liêu Như Ninh vừa sửa xong, cậu ta chuẩn bị đi ra ngoài xem bên ngoài đã xảy ra chuyện gì mà làm ra động tĩnh kinh khủng như vậy, rồi lại thấy Kim Kha đỡ Ứng Tinh Quyết trở lại ở cổng.

"Các cậu mang Vệ Tam vào đi." Kim Kha đỡ Ứng Tinh Quyết rồi giao anh cho người của trường Đế Quốc xong, mới nói với Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn.

Hai người nghe vậy lập tức đi ra ngoài.

Vừa đi ra ngoài, Liêu Như Ninh nhịn không được phát ra một tiếng "mẹ nó" hãi hùng.

Sương mù trắng xen lẫn băng tuyết đầy trời, một đội quân lặng lẽ xuất hiện trước mắt hai người, họ đứng trong gió tuyết như thể đã đứng đây mấy đời.

Giải Ngữ Mạn và Hạng Minh Hóa tiến lên đỡ Vô Thường nằm trên mặt đất sắp bị băng tuyết bao trùm.

“Mấy em đang làm cái gì vậy?” Hạng Minh Hóa hỏi Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh. Còn có thể nói mẹ nó đầy tinh thần như vậy, xem ra cũng không có nhiều vấn đề.

“Thầy ơi, em nhớ mấy cô thầy quá.” Liêu Như Ninh kích động nói.

“Nâng người vào trong đi.” Giải Ngữ Mạn duỗi chân đá mông cậu ta, “Vệ Tam đang làm cái gì đây?”

“Không biết, chúng em vừa mới ra ngoài.” Hoắc Tuyên Sơn giải thích, “Người của trường Đế Quốc cũng ở trong đó.”

Sau khi tất cả mọi người tiến vào máy bay, Ứng Thành Hà tới mở khoang cơ giáp ra, mấy người nâng Vệ Tam ra ngoài.

Hơi thở của cô ổn định, nếu không nhìn vào máu trên khuôn mặt và mũi của cô thì hệt như cô đã ngủ thiếp.

Hạng Minh Hóa và Giải Ngữ Mạn liếc nhau, họ muốn dẫn Vệ Tam đi vào một phòng riêng.

Trong đội có một bác sĩ là Hứa Chân. Bác ấy ấy đến theo lời kêu gọi của Ứng Nguyệt Dung, để đề phòng người của Quân khu 13 gặp phải người của trường Đế Quốc. Bác sĩ đi theo Quân khu 5 là Tỉnh Thê, không phải do bên Damocles cử đi mà là do nhận lời mời của Hứa Chân. Ứng Nguyệt Dung cũng có thể trực tiếp quan sát bên cạnh chuyện này nên bà đồng ý.

Vệ Tam được đặt trên giường, Giải Ngữ Mạn tìm khăn giúp cô lau vết máu trên mặt, sau đó cho cô uống dịch dinh dưỡng đặc biệt.

“Hình như không có thương tích.” Giải Ngữ Mạn kiểm tra một lần rồi đi ra nói với Hạng Minh Hóa.

“Nếu không có bị thương thì không cần để Hứa Chân tới đây.” Hạng Minh Hóa cho hay, “Phòng ngừa bị cô ta phát hiện cái gì.”

Giải Ngữ Mạn gật đầu, nhìn tín hiệu đặc thù truyền đến: “Người của Quân khu 5 tìm được sinh viên viện Bình Thông và người phụ trách máy bay ở trên trường Đế Quốc.”

“Còn máy bay phụ trách trường Damocles thì không có tin tức.” Hạng Minh Hóa nói, “Tôi mang theo người của Quân khu 13 đi tìm, cô chờ Vệ Tam tỉnh lại.”

“Được.”

Hứa Chân một mực nghiên cứu cấp siêu 3S, muốn nói ai có thể phát hiện ra sự bất thường của Vệ Tam thì trừ bác ấy ra cũng chả có ai cả.

Bên trong phòng y tế bên kia.

“Tiêu hao cảm giác quá độ.” Hứa Chân gắn dụng cụ liên kết lên người Ứng Tinh Quyết, đóng cửa khoang trị liệu rồi hỏi Cơ Sơ Vũ bên cạnh, “Các cháu ở chỗ này đã gặp cái gì? Mà cần cậu ta ra thế này?”

Cơ Sơ Vũ nghiến chặt hàm rồi lại nhớ tới thế tấn công của Vệ Tam mà cậu ta thấy khi vào máy bay. Cơ giáp thêm nấm dịch tím... Đây là uy lực của cơ giáp cấp siêu 3S?

“Làm sao vậy?” Hứa Chân khom lưng đút dịch dinh dưỡng thông qua máy móc cho Ứng Tinh Quyết uống, “Mấy cháu gặp cái gì?”

“Vòng xoáy.” Cơ Sơ Vũ hoàn hồn, “Bên trong có tinh thú không biết.”

“Bên trong vòng xoáy có tinh thú không biết?” Hứa Chân nhíu mày, “Vừa rồi Vệ Tam của trường Damocles ngã ở bên ngoài là có tình huống gì?”

Cơ Sơ Vũ không có tâm tư gì nói những cái này, cậu ta nhìn Ứng Tinh Quyết nhắm mắt nằm trong khoang trị liệu: “Lần này thân thể Tinh Quyết có lưu lại di chứng hay không?”

“Không rõ lắm, cần ra ngoài để kiểm tra kỹ lưỡng một lần nữa.” Hứa Chân Tâm thở dài, lần này đợt tranh tài nào cũng có vấn đề, cũng không biết năm nay đụng phải cái giống gì.

Đội cứu hộ đã mang tới khá nhiều năng lượng, những người bên trong máy bay ngay lập tức thư giãn. Họ biết rằng cơ hội đi ra ngoài của mình đã được nâng cao rất nhiều.

Bây giờ chỉ chờ hai người tỉnh dậy là họ khởi hành đi về.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Không huýt sáo được đã ngã thế này, hơi mất mặt

Chương 132

“bọn họ biết lắc mông thật kìa”

Không biết có bao nhiêu dịch dinh dưỡng đã được rót mới làm Vệ Tam tỉnh lại. Cô mở mắt ra nhìn lên trần nhà. Điều đầu tiên cô làm là thổi xong cái huýt sáo chưa thổi xong.

Hạng Minh Hóa và Giải Ngữ Mạn ngồi bên cạnh: “...”

Mạch não của con bé sinh viên này phát triển thế nào vậy?

Vệ Tam huýt sáo xong mới bắt đầu quan sát hoàn cảnh xung quanh, kết quả cô quay đầu là thấy hai thầy cô đang ngồi ngay ngắn bên cạnh.

Cô đứng dậy: “Thầy cô?”

Hạng Minh Hóa nhìn động tác lưu loát của cô: “Ngủ ngon quá.”

Vệ Tam do dự: “Còn, còn ổn.”

Hạng Minh Hóa: “... “

Vệ Tam quay đầu nhìn kỹ một vòng: “Chúng ta ra sân rồi à?”

“Không có, vẫn ở bên trong máy bay trước đây của em.” Giải Ngữ Mạn trả lời, “Tỉnh thì ngồi dậy đi.”

Cô nằm bên trong trong một ngày là có một chiếc máy bay khác đã được tìm thấy, người ta đã mang tài nguyên tới và nhồi nhét tràn đầy cái máy bay này.

Vệ Tam đứng dậy, nhìn thấy dịch dinh dưỡng bày ở đầu giường bèn nắm lấy đi theo hai thầy cô ra ngoài, thuận tiện ngửa đầu uống bằng sạch dịch dinh dưỡng trong tay.

“Cậu tỉnh rồi.” Hoắc Tuyên Sơn ban đầu còn muốn đến thăm Vệ Tam thế mà đã đụng phải thầy cô và Vệ Tam ở phía sau, “Cảm giác thế nào?”

“Cũng được.” Vệ Tam ngáp một cái, “Hình như không ngủ đủ giấc.”

Hạng Minh Hóa và giải Ngữ Mạn còn có việc nên đi trước một bước.

“Mấy thầy cô vào như thế nào?” Sau khi bọn họ đi, Vệ Tam hỏi Hoắc Tuyên Sơn ngay.

“Video các cậu đăng lên đã lan truyền khắp mạng Tinh Võng, tất cả mấy người ở Liên bang đã kiến nghị phái quân đội tiến vào cứu chúng ta.” Giọng Hoắc Tuyên Sơn nói mang theo ý cười, “Mọi người cũng biết về tin tức giành quán quân của tụi mình.”

Trong mắt Vệ Tam lộ ra hoang mang: “Video gì?”

Không có tín hiệu, làm sao mà đăng được?

“Video quay cảnh cậu mang theo chỉ huy và chiến sĩ độc lập đội tuyển trường ở bục kết thúc đấy. Nó được chỉ huy gửi ra ngoài, ngay khi cậu ta đăng lên thì quang não vẫn ở trạng thái đang gửi.” Hoắc Tuyên Sơn nói, “Thành Hà cuối cùng cũng nối được tín hiệu trong vòng một giây thế nên chỉ huy đội tuyển mới gửi video lên được.”

“Thế à… “ Vệ Tam tỏ vẻ hiểu tõ, tốc độ đường truyền của Liên bang hiển nhiên rất nhanh, dù một giây thời gian vẫn đủ đăng video lên.

“Bây giờ năng lượng không thiếu.” Hoắc Tuyên Sơn lại nói về sự thay đổi trong ngày.

Khi đợt rét đậm đến, chiếc máy bay phụ trách trường Damocles cũng bị cuốn bay và rơi xuống. Đuôi máy bay hỏng nhưng nhân viên bảo trì đã nhanh chóng tìm cách chặn lỗ hổng đó và các nhân viên cứu hộ bên trong cứ cách một lúc sẽ đi ra để tìm kiếm sinh viên quân sự. Đến lúc siêu bão rét đậm xuất hiện, họ vừa mới bước vào máy bay nên thoát khỏi một kiếp nạn, và cứ thế không đi ra nữa.

Cuối cùng bị người của Quân khu 13 tìm tới thế nên cùng nhau sơ tán đến bên này.

“Bên trường Quân sự Đế Quốc… Ứng Tinh Quyết còn chưa tỉnh.” Hoắc Tuyên Sơn do dự một hồi mới bổ sung.

Lần này không xảy ra chuyện gì là có một nửa cũng nhờ Ứng Tinh Quyết.

Cuối cùng thì chỉ huy siêu 3S quá mạnh.

“Không có bác sĩ tới đây?” Vệ Tam hỏi.

“Có chứ, bác sĩ cá nhân của anh ta cũng đi theo trong đợt này.”

Hai người vừa nói vừa đi ra ngoài.

“Cuối cùng cậu cũng tỉnh lại.” Liêu Như Ninh đang ngồi ở bàn, cậu ta vừa ngẩng đầu là nhìn thấy Vệ Tam bèn nhảy bổ tới, “Tôi còn tưởng cậu giống như người nọ của bọn họ, cứ phải tiếp tục nằm ở bên trong.”

Vệ Tam né tránh tay Liêu Như Ninh: “Anh Thân Đồ, sao anh cũng tới đây?”

Thân Đồ Khôn cười cười: “Trong lúc huấn luyện thì tụi anh nhận được mệnh lệnh đến đấu trường lạnh lẽo tìm các em, em thấy sao rồi?”

Vệ Tam ngồi ở trước bàn rồi kéo cái đĩa trước mặt Ứng Thành Hà sang ngay, cô cầm lấy bánh mì bên trong đĩa cắn một miếng: “Em không bị thương, chẳng qua hơi mệt thôi.”

Liêu Như Ninh kéo mâm của mình qua và đổ hết thức ăn vào trong đĩa Vệ Tam, “Cuối cùng vẫn là thân thể chiến sĩ độc lập tụi mình có tố chất tốt, ai như chỉ huy, cứ như búp bê.”

“Cậu đang là phân biệt đối xử đấy.” Kim Kha ngẩng đầu, đẩy đĩa của mình về phía Vệ Tam, “Tố chất thân thể của tôi cũng được, đủ để cô Giải đánh mười phút.”

Vệ Tam quét sạch tất cả thức ăn trên mặt bàn, cuối cùng tựa vào ghế và tỏ vẻ lười biếng: “Khi nào chúng ta lên đường?”

“Phải chờ Ứng Tinh Quyết tỉnh lại đã. Tớ nghe nói viện Bình Thông đã được Quân khu 5 dẫn đi tới lối ra.” Kim Kha nhìn về phía đội tuyển trường bên kia đang túm tụm lại, “Cũng nhìn cả ngày mà chưa thấy chán.”

“Nhìn cái gì?” Vệ Tam theo ánh mắt cậu ấy nhìn sang.

“Còn có thể xem cái gì nữa, cái video cậu quay lại đó.” Liêu Như Ninh đặt tay lên ghế, “Vừa nghe nói còn có một cái video như vậy nên đã để để cho chỉ huy đội tuyển trường chiếu ra rồi.”

Những người ở trường Đế Quốc bên cạnh đã thay đổi và sắc mặt liên tục, nhưng họ cũng chả thể nói bất cứ điều gì. Sau tất cả, trường Damocles đã tháo cờ được, còn đào cả thiết bị phát sóng ở điểm kết thúc.

Ứng Thành Hà vuốt ngực mình: "May là video đó vẫn luôn ở trạng thái đang gửi." Bằng không anh sẽ là tội nhân.

Sau khi Vệ Tam tỉnh lại thì người của trường Damocles hoàn toàn thả lỏng, bây giờ chỉ chờ Ứng Tinh Quyết tỉnh lại là bọn họ cũng có thể ra khỏi sân thi đấu.

Sau hai tiếng, Ứng Tinh Quyết rốt cuộc cũng tỉnh lại với trạng thái hiển nhiên rất kém, nhưng anh khăng khăng muốn đi ngay bây giờ.

"Ở lại trong sân thêm một phút là sẽ nguy hiểm hơn một phần."

Hứa Chân không đồng ý lắm: "Ít nhất nghỉ ngơi thêm một lúc nữa."

Ứng Tinh Quyết lắc đầu: "Cô ấy... tỉnh rồi sao?"

"Ai?" Hứa Chân cũng phản ứng kịp, "Ý cháu là Vệ Tam của Damocles? Em ấy không sao, vài giờ là đã tỉnh lại, khỏe như vâm."

Ứng Tinh Quyết nắm chặt tay che miệng ho khan vài tiếng: "Dẫn cháu đi tìm Giải Ngữ Mạn."

...

Một giờ sau, tất cả mọi người trong máy bay được thông báo rằng họ sẵn sàng để rời đi.

Bọn họ muốn đi ra khỏi máy bay và dựa vào cơ giáp để đi ra khỏi đấu trường lạnh lẽo. Mỗi người được buộc dây da thú trên người, đội ngũ Quân khu 13 ở bên ngoài để che chở những người bên trong.

"Cảm thấy hơi thở của anh Thân Đồ hình như khang khác." Liêu Như Ninh chen chúc bên cạnh Vệ Tam nói nhỏ, khí thế của sinh viên trước đó đã hoàn toàn phai nhạt, nay thêm phần ngoan độc và kiên nghị.

"Huấn luyện của bọn họ là ở chiến trường thật sự." Kim Kha nhìn Thân Đồ Khôn phía trước, "Không giống như chúng ta."

Chiến trường thực sự chẳng cần phải đi tìm tinh thú, tinh thú vô tận sẽ chủ động xuất hiện trước mặt cậu dù là ngày hay đêm, những trận chiến chẳng bao giờ dừng lại.

Không ai có thể cho nó dừng lại, họ chỉ có thể giống như một cỗ máy liên tục giết các con thú, nào có cách gì để phân tâm để suy nghĩ về những thứ khác. Một khi bị phân tâm sẽ hoàn toàn không bao giờ phục hồi.

Đợt rét đậm vẫn tiếp diễn, cũng có những vòng xoáy thổi qua, chẳng qua chả còn gặp phải những vật không hình dạng màu xám có ý thức. Dù đội ngũ gặp gian nan nhưng vẫn tiếp tục.

Trong sương mù trắng đầy trời, đội cứu hộ bảo vệ sinh viên quân sự và nhân viên trong máy bay để đến lối ra của đấu trường lạnh lẽo.

Hai ngày sau, trang ωeb chính thức của Quân khu 1 ở Đế Đô đã đưa ra một thông báo rằng tất cả các sinh viên quân sự đã được đưa ra khỏi đấu trường lạnh lẽo, xin vui lòng chờ trận tranh tài.

[Ra rồi? Vệ Tam có sao không?? Tôi muốn xem trường Damocles lên bục nhận giải vô địch.]

[Đáng tiếc đấu trường lạnh lẽo đã bị hủy, nếu không người giành chức vô địch chắc chắn là trường Đế Quốc.]

[Thôi đi, người tháo cờ rõ ràng là trường Damocles chúng tôi.]

[Mấy lần xem tranh tài của giải này mà muốn bệnh tim luôn. Mình cho rằng sân Cốc Vũ đã đủ kích thích, không ngờ được lúc này còn cay cấn hơn, gặp ngay cơn bão rét đậm.]

[Nghe nói viện Bình Thông có một chiến sĩ độc lập đội chủ lực suýt chết, may là gặp phải đội cứu hộ của Quân khu 5.]

[Muốn nói thảm thì đội ngũ viện Bình Thông thảm nhất, rõ ràng còn có cơ hội đi ra thế mà mất không ít sinh viên ở sân nhà của mình.]

[Vì vinh quang chiến thắng mà đám giáo viên kia không chú ý mạng sống của sinh viên. Hên là trường Quân sự Samuel bị loại sớm.]

[Cứ nói như vậy thì kêu Damocles là ân nhân cứu mạng của viện Bình Thông cũng không quá đáng. Nếu không có video của Vệ Tam phát lên thì người bên trong cứ thế bỏ cuộc hoặc chờ đội cứu hộ đi

vào, còn đội chủ lực viện Bình Thông thì có một người chết.]

[Tôi vẫn là fan của trường Damocles, một đám có thao tác lộn xộn vậy nhưng thú vị lắm.]

...

“Chúng ta còn phải ở lại đây cho đến khi đợt rét đậm kết thúc?” Vệ Tam ngồi ở mép lan can, ngửa đầu nhìn lên đỉnh tòa nhà.

“Ừ, bến cảng Sao Phàm Hàn đóng rồi.” Liêu Như Ninh cong lưng ngồi lủng lẳng trên ngọn đèn cao nhất trên đỉnh tòa nhà, “Bây giờ chúng ta không có gì làm.”

Cũng chả có cách nào để đi đến sân diễn tập, chỉ có thể ngồi xổm ở tòa nhà này.

“Hai người các em đang làm gì thế?” Hạng Minh Hóa đứng ở lầu một hô, “Cút xuống cho tôi!”

“Thầy ơi tụi em cần phải thư giãn tâm trạng, tâm lý có vấn đề trong thời gian này.” Vệ Tam giả bộ đáng thương.

“Có vấn đề về tâm lý thì mấy em đi nói chuyện với thầy cô.” Giải Ngữ Mạn không biết đi từ đâu tới và mỉm cười nói với hai người.

“!”

Vệ Tam ở gần mặt đất hơn bèn lập tức xoay người xuống: “Cô ơi, đột nhiên em khỏe ghê.”

Liêu Như Ninh chạy tới sau giật cả mình rồi cũng bị Giải Ngữ Mạn đá một cước tới.

“Một tên hai tên học chả ra làm sao, mấy người khác đều đang huấn luyện thể lực kìa.” Giải Ngữ Mạn ước gì mình nói mà tụi nó chịu nghe.

“Em leo lên đó cũng như huấn luyện thể lực trong vô thức!” Liêu Như Ninh phản bác.

“Phải không?” Giải Ngữ Mạn thu chân lại, ôn tồn hỏi.

“Không!” Liêu Như Ninh lập tức thu lại lời nói, “Cô ơi, em sai rồi.”

“Đừng để tôi thấy mấy em leo lên mái nhà nữa.” Giải Ngữ Mạn cảnh báo.

Tới lui đều là người của các trường quân sự khác mà hai tên này cũng chả ngại mất mặt.

Hai người bị giáo viên đuổi xuống chỉ có thể đi dạo ở nơi khác, ở đây hoàn toàn không có sân tập nhưng lại có mấy phòng giải trí.

Bản thân tòa nhà này là dành cho những người Sao Phàm Hàn ở tạm, nay tất cả mọi người của mấy trường ở cùng một chỗ mà chẳng có sân tập và khoang mô phỏng thì cứ thấy nhau nhan nhản mỗi ngày.

“Rèn luyện thể lực, ở đây có chỗ nào để huấn luyện? Cô giáo chỉ biết lừa gạt mấy sinh viên nhỏ bé vô tội như chúng ta.” Liêu Như Ninh bĩu môi, “Tôi sắp nhàn tới mức mọc nấm luôn rồi.”

Vệ Tam tìm một góc ngồi xổm xuống: “Chúng ta đi ra được mấy ngày từ trong đấu trường rồi.”

Liêu Như Ninh cũng chen tới: “Cảm thấy tụi mình ngây người ở trong tòa nhà này một lúc lâu rồi.”

“Chúng ta đi ra từ đấu trường cho tới hôm nay vừa mới qua 24 tiếng.” Ứng Thành Hà đột nhiên xuất hiện trước mặt hai người, giơ tay nhìn thoáng qua quang não.

“Mới có một ngày á?” Liêu Như Ninh khiếp sợ, “Nghe nói năm trước phải mấy tháng thì đợt rét đậm mới biến mất. Năm nay có siêu bão rét đậm thì chẳng phải là nửa năm tới một năm à?”

Ứng Thành Hà lắc đầu: “Không rõ lắm, Sao Phàm Hàn bên kia còn đang cố gắng phân tích nguyên nhân.”

“Ôi…” Liêu Như Ninh và Vệ Tam đồng loạt thở dài một hơi.

Ứng Thành Hà đưa tay kéo hai người bọn họ lên: “Kim Kha và Tuyên Sơn ở tầng 7 giúp tụi mình giành chỗ rồi đó.”

“Tầng 7 có cái gì?” Vệ Tam hỏi.

“Sảnh Tình Yêu Đôi Lứa.”

Chậc chậc, cái tên này vừa nghe đã thấy… thú vị ghê.

Vệ Tam và Liêu Như Ninh quyết định lên tầng 7 lúc này.

Tầng 7 bây giờ đã có không ít người của mấy trường quân sự. Trải qua một lần sống chết, mấy thầy cô cho bọn họ thời gian nghỉ ngơi, không nên suy nghĩ nhiều.

Vừa đi vào là thấy mấy hàng bàn dài tự phục vụ lớn, ánh mắt Vệ Tam dừng tại đồ ăn trên đó thì không dời đi được, cứ lập tức muốn lấy đĩa đựng thức ăn.

“Bọn họ ở bên kia.” Ứng Thành Hà túm lấy Vệ Tam và Liêu Như Ninh đi về phía chỗ ngồi bên trái.

“Hên là đến sớm.” Trước mặt Kim Kha bày ra một đống thức ăn, ý bảo bọn họ nhìn xung quanh, “Mọi người ngồi đầy ra.”

Bên trong chẳng có mấy cái ghế sô-pha, hầu hết mọi người đứng ở giữa hội trường lắc lư cơ thể và nhảy múa theo âm nhạc.

Vệ Tam nâng mí mắt lên nhìn một chút nhưng chả hứng thú. Cô ngồi bên cạnh Kim Kha: “Chỉ có vậy thôi sao?”

“Mấy trường quân sự sẽ cùng nhau có một bữa liên hoan khiêu vũ trao đổi tình cảm.” Hoắc Tuyên Sơn cầm một ly nước giải khát, “Trước kia sẽ được tổ chức ở trận thứ sáu, năm nay đặc biệt hơn một chút. Vừa lúc không có việc gì nên mấy thầy cô đã mở ở đây luôn.”

“Trao đổi tình cảm?” Vệ Tam hơi nghi ngờ, chẳng lẽ thầy cô không sợ nơi này biến thành hiện trường quần ẩu à.

Nhưng vượt quá sự dự kiến của cô, mấy người thuộc các trường quân sự ở trong đó lộ vẻ bình tĩnh khác thường, thậm chí có chẳng ít nhóm thiếu tá đứng với nhau cười nói.

Phân biệt rõ nhất là các thành viên của đội chủ lực của các trường.

“Không ngờ được…” Vệ Tam cắn một miếng bánh ngọt rồi chậm rãi nuốt xuống. Cô nhìn lăm lăm vào Tông Chính Việt Nhân khiêu vũ với bạn gái ở giữa với vẻ mặt khiếp sợ, “Anh ta còn biết nhảy à.”

Đám người viện Bình Thông này làm cho người ta thấy y như nhóm

cao tăng khổ hạnh, còn giờ xem ra không khác gì nhìn thấy hòa thượng đến vũ trường hiện đại vặn vẹo vển mông với bạn gái.

Liêu Như Ninh cũng rất khiếp sợ: “Mông anh ta xoay ghê thật.”

Vệ Tam thì thôi, Liêu Như Ninh là một tên suốt ngày thiếu gia này thiếu gia nọ mà cũng khiếp sợ chuyện này làm cho ba người bên cạnh ngạc nhiên.

“Đây không phải là môn học bắt buộc trong nghi lễ của thế gia à?” Kim Kha vỗ vô tay Liêu Như Ninh đang vươn vào cái khay của mình.

“Thế sao?” Liêu Như Ninh tỏ vẻ hoàn toàn không biết, “Chẳng lẽ chiến sĩ độc lập chúng ta không nên đặt tất cả tinh lực vào huấn luyện?”

Cha cậu luôn luôn nói với cậu rằng học mấy thứ lộn xộn này chỉ tổ lãng phí thời gian.

Kim Kha lắc đầu: “Tôi cũng đi khiêu vũ đây.”

Hoắc Tuyên Sơn và Ứng Thành Hà cũng lần lượt bước vào sàn nhảy.

Để lại Vệ Tam và Liêu Như Ninh cùng với một đống thức ăn trên bàn.

“Mông bọn họ biết lắc ghê.” Liêu Như Ninh tựa vào sô-pha, hoàn toàn không thấy ngại vì chả biết khiêu vũ, “Trái này ngọt này.”

“Miếng nào?” Vệ Tam kéo đĩa trái cây qua hỏi.

“Là miếng cuối cùng, màu xanh lá.”

“Tôi đi lấy thêm.” Vệ Tam đứng dậy, một đường đi tới nhìn thấy người trong sàn nhảy thì hơi hoảng hốt.

Một ngày trước, họ vẫn còn trong một cuộc đua cực kỳ lạnh, tiến lên gian nan với gió và tuyết đầy trời, bây giờ tất cả mọi người dường như đã quên đi.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh: Tôi có thể khiêu vũ cùng với cô không? (.

.)

- -----oOo------

Chương 133

“giẫm đạp thật hài hòa “

Vệ Tam đứng trước bàn dài chậm rãi gắp trái cây vào đĩa. Cô thấy chả phải tất cả mọi người đều đến tầng 7, một số thành viên của viện Bình Thông vẫn còn ở trong khoang trị liệu nên không có cách tới đây, chẳng hạn như Kosai Musashi của đội chủ lực.

Tầm mắt của cô rơi vào trong sàn nhảy, người khiêu vũ thành đôi thành cặp, nào có phải lắc mông đúng như thiếu gia Liêu nói. Cậu ta thuần túy sử dụng giọng điệu khoa trương.

Lúc này, Vệ Tam nhìn thấy Ứng Tinh Quyết đi vào từ cửa. Màu môi anh vẫn tái nhợt, dáng người thon cao gầy gò. Anh chắc là tìm kiếm đội chủ lực của trường Đế Quốc nên ánh mắt cứ nhìn khắp mọi nơi, rồi lại đúng lúc bắt gặp ánh mắt của cô.

Vệ Tam không dời ánh mắt trước, cũng không chào hỏi, thuần túy chỉ nhìn Ứng Tinh Quyết ở cửa.

Ngược lại Ứng Tinh Quyết khẽ gật đầu với cô xem như chào hỏi, rồi lập tức đi về phía đội chủ lực trường Đế Quốc.

Vệ Tam dao động gì, hai người mặc dù cũng coi như đã từng hợp tác ở đấu trường lạnh lẽo, nhưng họ vẫn là đối thủ ở trận đấu sau. Cô mang hai đĩa trái cây trở lại và đưa cho Liêu Như Ninh một đĩa.

“Họ nói khiêu vũ là khiêu vũ ngay, đi đâu tìm người giờ?” Liêu Như Ninh đã nằm trên ghế sô-pha, không chú ý đến hình tượng tí nào.

Hoàn toàn khác với những người ngồi ngay ngắn trên ghế sô-pha của các trường quân sự khác, khí chất con cháu thế gia của các thành viên chủ lực hoàn toàn khác biệt.

“Mời đại ai đó là được.” Vệ Tam mở quang não, mặc dù Sao Phàm Hàn đã cố gắng sửa tháp tín hiệu nhưng thỉnh thoảng vẫn xuất hiện tình huống tín hiệu gián đoạn. Cô thừa dịp lúc có tín hiệu lại tải về một đống sách, đủ loại, cái gì cũng có. Bây giờ đang lúc vũ hội nên có thời gian, cô cúi đầu lật những cuốn sách này, cũng được coi là thư giãn.

“Mời người của trường quân sự khác cũng được?” Liêu Như Ninh

hỏi.

“Có thể, giống như solo, cậu đi đại tới đó chọn một người rồi gửi lời mời.” Vệ Tam bấm mở một quyển “Lịch sử Sao Phàm Hàn” khi trả lời Liêu Như Ninh.

Liêu Như Ninh nghe thấy từ “solo”, lại nhìn mấy người liên tục giẫm lên chân bạn nhảy: “Hóa ra đây là ý nghĩa thật của khiêu vũ.”

Đầu ngón tay Vệ Tam bấm lên trang, thuận miệng hỏi: “Ý nghĩa thật gì?”

“Hai bên trao đổi ‘tình cảm!’” Liêu Như Ninh nhìn chằm chằm khuôn mặt méo mó của của người bị giẫm đạp thì tỉnh ngộ hẳn ra, “Tôi cũng đi tìm người nhảy múa đây.”

Vệ Tam nghe vậy ngẩng đầu: “Không phải cậu không biết nhảy...”

Liêu Như Ninh đã đến bên đội chủ lực của trường Quân sự Samuel.

“Chúng ta cùng khiêu vũ đi, thế nào?” Liêu Như Ninh đứng trước mặt Shaω Eli và hỏi.

Shaω Eli: “???”

Gã quay đầu nhìn các thành viên đội chủ lực khác, cô nàng Jill Gil Wood ở ngay bên cạnh mà Liêu Như Ninh cứ phải đứng trước mặt mình.

“Ý mày là sao?” Shaω Eli nhíu mày.

“Tôi thật lòng muốn tìm cậu để khiêu vũ.” Mặt Liêu Như Ninh hiện sự chân thành. Lúc trước Vệ Tam ra tay với gã ta nên giờ cậu cũng muốn ra tay với Shaω Eli.

Mấy người khác của trường quân sự Samuel ở bên cạnh cứ lo xem kịch, chả có ai ngăn cản.

“Tôi không nhảy với con trai.” Shaω Eli ghê tởm đánh giá Liêu Như Ninh, bệnh điên khùng gì thế này, đừng nói nó có hảo cảm với mình?

“Cậu muốn nhảy với Vệ Tam à?” Liêu Như Ninh suy nghĩ một chút nói, “Tôi khuyên cậu vẫn nên từ bỏ cho rồi.”

Vệ Tam mạnh hơn gã nhiều, chắc chắn giẫm gã nhanh hơn.

“Tao có hứng với Vệ Tam hồi nào?” Shaω Eli nhìn Liêu Như Ninh với vẻ chả hiểu, “Đừng tùy tiện vu khống người khác.”

“Cậu không dám nhảy với tôi.” Liêu Như Ninh am hiểu thuật solo, cậu chậc chậc một tiếng, bày dáng vẻ vô cùng xem thường Shaω Eli.

Shaω Eli nghi ngờ Liêu Như Ninh cố ý đến làm người ta mắc ói, đã thế gã làm cho mắc ói lại luôn: “Mày nhảy điệu nữ, tao nhảy điệu nam.”

Liêu Như Ninh cũng chả biết điệu nữ điệu nam là gì, cậu chỉ muốn mượn cơ hội giẫm lên chân của Shaω Eli: “Được.”

Đồng ý thật á, cổ họng Shaω Eli ắng lại, đừng nói Liêu Như Ninh này là… Chẳng lẽ sức hấp dẫn của mình quá cao?

Sau khi hai người vừa bước vào sàn nhảy, Liêu Như Ninh đã nói nay: “Chúng ta bắt đầu.”

Shaω Eli nhíu mày, gã còn định chịu đựng cảm giác quái dị và đưa tay giữ Liêu Như Ninh, kết quả một giây sau tên này đã đạp tới một cú.

“?”

Nỗi đau từ ngón chân khiến Shaω Eli muốn cúi xuống và ngồi xổm luôn, nhưng Liêu Như Ninh lại giẫm lên một chiếc giày còn lại.

“Mày đang làm gì vậy?” Shaω Eli giận dữ.

“Tất nhiên là khiêu vũ.” Liêu Như Ninh nói vẻ đương nhiên.

Shaω Eli đối đầu với ánh mắt của cậu ta thì lần này trong nháy mắt hiểu được ý Liêu Như Ninh. Tên này rõ là mượn cơ hội khiêu vũ để giẫm chân.

Ngon lắm một chiêu cay độc, trận đấu quy định sinh viên quân sự dự thi không được tấn công lẫn nhau bên ngoài đấu trường thi đấu, cho nên Liêu Như Ninh mới mượn cơ hội này để đối phó với mình.

Shaω Eli nghĩ thông suốt bèn lập tức phản kích, giơ chân muốn giẫm lên Liêu Như Ninh.

Liêu Như Ninh ở đối diện đã sớm có chuẩn bị, cậu ta né đi nhân tiện lại đạp thêm một cái.

Shaω Eli cũng là chiến sĩ độc lập cấp 3S, nên sau khi bị đạp lúc không phòng bị, gã hiển nhiên né được cú giẫm này.

Hai người cứ như vậy mượn âm nhạc và ánh đèn che giấu, bắt đầu giẫm chân nhau, khi không đạp được thì động tác tung ra càng mạnh cho đến khi bị người bên cạnh chú ý.

Một nhóm người xung quanh họ đã bắt đầu dừng lại, nhìn vào hai người khó hiểu này.

“Nhảy cúng thần (1) này.” Kim Kha đứng bên cạnh thấy động tác của hai người thì không khỏi nói.

Cậu ấy vừa nói đã bị Shaω Eli chú ý.

Mặt ngoài Shaω Eli còn dây dưa với Liêu Như Ninh nhưng trên thực tế càng ngày càng gần Kim Kha, cuối cùng gã có vẻ định giẫm lên Liêu Như Ninh thì nửa đường rẽ ngang, dẫm lên chân Kim Kha.

Kim Kha: “Má!”

“Tuyên Sơn” Kim Kha gọi Hoắc Tuyên Sơn tới, hai người giả vờ nhảy múa rồi chuyển đến bên cạnh Liêu Như Ninh và Shaω Eli.

Hai chân Shaω Eli sao địch lại sáu chân, chẳng mấy chốc mặt giày gã hết bị đạp lại bị giẫm.

Người của trường Samuel tất nhiên không thể trơ mắt nhìn người đội chủ lực mình bị bắt nạt, lúc này họ đổi bạn nhảy, một lần nữa đi vào sàn nhảy bắt đầu vây hãm bọn Kim Kha.

Trường Damocles cũng không ăn chay, bắt lấy người cùng trường, kéo tay một phát rồi cứ như vậy đi vào giẫm đạp người ta.

Sàn nhảy đã hoàn toàn lộn xộn, những người từ các trường quân sự khác buộc phải rút lui. Chỉ còn lại những người của trường Damocles và Samuel giẫm tới giẫm lui.

Không biết tên nào thiếu đạo đức đã thay thế âm nhạc du dương và thanh lịch thành tiếng sục sôi có tiết tấu.

Âm nhạc thay đổi, Vệ Tam theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía sàn nhảy. Thoạt trông những người đó còn đang nhảy múa nhưng nếu nhìn kỹ thì rõ là đang đánh nhau, chỉ là không dùng tay mà thôi.

Đó là người của trường mình.

Vệ Tam lập tức tắt quang não, chen tới.

Ở giữa sàn nhảy, Liêu Như Ninh đang bị người của trường Samuel vây hãm, mặt trên giày đã bị giẫm đen. Tương tự như vậy, Shaω Eli cũng bị giẫm tới xanh cả mặt.

“Vệ Tam, cùng tới giẫm… khiêu vũ.” Liêu Như Ninh giãy dụa hét lên với cô, “Mau tranh thủ đến đây.”

Người của trường Samuel: “…”

Không biết tại sao có thêm một Vệ Tam là sau lưng bọn họ bắt đầu lạnh. Dù sao người này làm mấy chuyện lộn xộn nhiều lắm, ai biết được giây tiếp theo cô có thể làm gì.

Vệ Tam cúi đầu nhìn chân mình, rồi với với theo phía Liêu Như Ninh: “Cho tôi mười phút.”

Cô xoay người chạy ra khỏi tầng 7, quay người nhảy thẳng xuống lầu, đi tới phòng Ứng Thành Hà lấy ra một đống đinh tán rồi dán dính vào đế giày. Cái đống đinh tán này ban đầu được Ứng Thành Hà dùng để thử hóa trang trên vỏ cơ giáp, giờ còn có một đống lớn chưa dùng hết. Vệ Tam đóng gói tất cả đinh tán, lại nhanh chóng trèo lên tầng 7.

Đội chủ lực của các trường quân sự khác ngồi ở chỗ ngồi xem kịch, thấy Vệ Tam đi vào từ cửa, tầm mắt họ dừng lại dưới chân cô: “...”

Tầm mắt Ứng Tinh Quyết rơi vào đế giày của cô, mí mắt hạ xuống: Làm đối thủ với cô ấy thì luôn luôn ăn thiệt thòi ở một khía cạnh nào đó.

Vệ Tam mang giày đinh tán, phát đinh tán và keo khô cấp tốc cho các thành viên đội tuyển trường Damocles chưa vào. Cô tiến vào sàn nhảy đúng là dạng giẫm chân tới khiến một đường này có mấy người khom lưng nâng chân mình xuýt xoa.

Cuối cùng đến giữa sàn nhảy, "chiến trường" của đội chủ lực, Vệ Tam nhướng mày: "Ai trong các cậu muốn khiêu vũ với tôi?"

Shaω Eli nhìn thấy cô nhớ lại cái tát lúc trước làm trên mặt gã nóng bỏng đau đớn. Gã đưa tay giữ chặt bả vai Liêu Như Ninh, nhất định chỉ muốn "nhảy" với một mình cậu ta thôi.

Vệ Tam quét qua một vòng rồi đối đầu với Tập Ô Thông của Samuel, đây rõ ràng là so cước pháp mà.

Cô chả sợ gì sất, chân Tập Ô thông nhanh hơn nữa thì có thể nhanh hơn Giải Ngữ Mạn à?

Vệ Tam tránh được một cước của Tập Ô Thông, nhắm lấy khoảng trống, hung hăng giẫm lên mặt giày của cậu ta.

"... " Tập Ô Thông không phát ra âm thanh nhưng da đầu muốn nổ tung, trong lòng không ngừng hút không khí, thứ này giẫm lên chân đau quá.

Một số giáo viên của mấy trường quân sự dựa vào ghế sô-pha để trò chuyện ở tầng 1, bầu không khí hiếm khi hài hòa.

"Không biết tụi nhóc tạo được mấy cặp. Tôi nhớ ai cũng quen nửa kia của mình tại bữa tiệc khiêu vũ."

"Hiếm khi thoát khỏi cái chết lại vừa lúc thư giãn tâm trạng. Tôi nghe nói trường Đế Quốc và trường Damocles có hợp tác ở bên trong à?"

Hạng Minh Hóa bưng một tách trà lên: "Ừ có hợp tác."

"Người đã làm việc cùng nhau thì có cơ hội lớn."

Hạng Minh Hóa nghe vậy bèn hừ ra một tiếng từ mũi. Vừa rồi hai tên kia còn giống như khỉ leo lên nóc nhà, vừa nhìn đã biết là mầm non ngàn năm độc thân, loại chuyện này cách bọn họ quá xa.

Không quậy gây ra chuyện ở vũ hội là tốt rồi.

...

Sau khi khiêu vũ kết thúc, giáo viên mong có chuyện tốt đứng gần quan sát. Đầu tiên là trường Đế Quốc và viện Bình Thông, tiếp theo là

South Pasadena, ba trường quân sự này vẫn còn bình tĩnh như cũ, mỗi người đi ra không đi chung với người khác.

Trong lòng thầy giáo không khỏi lẩm bẩm một tiếng, trước kia ít nhiều gì sinh viên cũng cười nói đi ra với người của trường khác. Năm nay có chuyện gì à, chẳng lẽ do tổ chức vũ hội sớm?

Sau đó, những người từ trường Damocles đi ra, cả thảy hăng hái hết.

Cuối cùng là người của trường Samuel, từng người một có khuôn mặt méo xệch, đi ra ngoài với hai chân khập khiễng, đặc biệt là các thành viên chủ lực.

“Tụi bây chờ đó.” Shaω Eli ở phía sau chỉ vào mấy người Liêu Như Ninh, “Lần sau chúng ta lại ‘khiêu vũ’!”

Giáo viên ngồi chờ quan sát, trong lòng càng thêm thắc mắc.

Mặc dù chân Liêu Như Ninh đau nhưng trong lòng cậu ta thoải mái, thế là cậu ta bèn quay đầu nhiệt tình đáp: “Được, lần sau chắc chắn sẽ nhảy với cậu.”

Thì ra tình cảm giữa trường Damocles và trường Samuel đã tốt hơn? Nhưng nhìn vào các sinh viên của Samuel thì dường như không phải là thế.

Giáo viên quan sát không hiểu và cuối cùng chỉ nói hình như Shaω Eli của trường Samuel và Liêu Như Ninh của trường Damocles đã hòa giải với nhau.

Sau đó, Shaω Eli nghe được tin đồn này từ thầy cô trường mình: “…”

Vũ hội vốn dùng để giao tiếp lại bị Liêu Như Ninh dẫn đầu khuấy đảo, cộng thêm giày đinh tán của Vệ Tam, nay mối thù giữa Samuel và Damocles càng ghê gớm hơn. Các trường quân sự khác cũng chả tiếp xúc gì, tất cả đều xem náo nhiệt, đồng thời nhớ kỹ chuyện này. Sau đó vũ hội lặng lẽ biến chất, trở thành cơ hội duy nhất trong cuộc thi có thể ra chân trả thù.

…

“Cậu học được cái gì rồi?” Ứng Thành Hà hỏi Vệ Tam vừa mới tháo mũ kết nối não xuống.

“Nghe Ngư Thanh Phi giảng một lần về kết cấu đại khái của cơ giáp 3S.” Vệ Tam đứng ở bên cạnh anh, nhìn màn ánh sáng trước mặt, “Có bách khoa toàn thư về liệu cơ giáp nào không, tôi muốn xem một chút.”

Vô Thường chỉ có mỗi cái vỏ ngoài là ổn, bên trong vẫn là một cơ giáp cấp 3S bình thường.

Nếu Vệ Tam muốn phát huy khả năng tối đa của đao tu di thì động cơ Vô Thường hoàn toàn không thể chống đỡ. Chẳng qua Vệ Tam hiện tại vẫn còn ở trong cảm giác cấp S dài hạn nên mới có thể miễn cưỡng dùng một chút.

“Ngày mai tôi sẽ sửa sang lại cho cậu.” Ứng Thành Hà giơ tay mở một trang trên màn ánh sáng khác, “Đây là số liệu đao tu di đo được, giá trị xác thương tăng gấp đôi.”

Ban đầu ở đường đua thung lũng mưa, một đao của Vệ Tam cũng chỉ có kết một tầng sương trắng mỏng manh và không thể điều khiển. Nhưng hiện tại cô có thể tùy ý điều khiển sương trắng xuất hiện trên thân đao.

“Tu di kim có thể trưởng thành.” Ứng Thành Hà xác định, “Đao này rất thích hợp với cậu.”

Đúng như lời đồn, tu di kim có thể thăng cấp theo người nắm giữ. Như vậy khi cấp siêu 3S dùng thanh đao này, có lẽ nó cũng có thể phát triển thành vũ khí cấp siêu 3S.

“Tiếp theo cần phải tìm chất lỏng động cơ và động cơ thích hợp.” Nếu không có những điều này, Vệ Tam trong tương lai cảm giác cơ thể phục hồi, cấp siêu 3S cũng không thể chơi.

Vệ Tam nhìn số liệu trên màn ảnh: “Thuận theo tự nhiên.”

Trước mắt cộng thêm cô là có hai cấp siêu 3S, Ứng Tinh Quyết cũng chưa chắc có thực lực có thể phát huy hết nên cô không vội chuyện cơ giáp.

Ứng Thành Hà gật đầu, sau đó nhớ tới một chuyện: “Phần lớn thông tin của Sao Phàm Hàn đã được khôi phục, ngày mai tổ chức hội nghị tổng kết sự kiện của đấu trường lạnh lẽo và phát toàn Liên bang.”

“Chức quán quân của chúng ta thì sao?” Vệ Tam chỉ quan tâm đến

chuyện chức vô địch này có tính hay không.

Ứng Thành Hà cười ra tiếng: “Thuận tiện trao giải thưởng cho chúng ta. Video của cậu được phát một lần khắp Tinh Võng thì dù ban tổ chức muốn không nhận cũng không có cách.”

“Nhờ có chỉ huy đội tuyển trường.” Nghe thấy có thể giành được chức vô địch và nhận được điểm, Vệ Tam cuối cùng cũng hứng thú với buổi tổng kết ngày mai.

Hai người ở trong một căn phòng, Ứng Thành Hà bắt đầu chỉnh lý tư liệu và ghi chép mà Vệ Tam có thể cần, Vệ Tam thì dựa vào một bên lướt chủ đề trên diễn đàn Khối Rubik, cô thấy đã lâu mình không ghé qua.

Vệ Tam chuyên môn chọn câu hỏi có độ khó cao để trả lời. Từ khi cô bắt đầu học kiến thức cơ giáp cấp 3S, cô đã tự động hiểu được rất nhiều phương diện liên quan đến cơ giáp cấp A.

Hai mươi câu, ba mươi câu... Sau khi Vệ Tam trả lời tất cả các chủ đề có vẻ thú vị trong mắt cô trên trang ωeb hiện tại, giao diện một lần nữa có cửa sổ nhảy ra nhắc nhở cô đã lên cấp.

Lên cấp L2.

Vệ Tam đăng nhập lại vào tài khoản, xem xét tất cả các phần thì quả nhiên lại có thêm một mảng mới: loại cơ giáp cấp S.

Diễn đàn này...

Vệ Tam chuyển giao diện quang não của mình cho Ứng Thành Hà xem: “Nơi này có tư liệu liên quan đến cấp S.” Mặc dù không nhiều lắm, chỉ có một mảng nhỏ.

Ứng Thành Hà giơ tay mở ra: “Loại cơ giáp cơ sở cấp S.”

Anh chẳng có vẻ ngạc nhiên. Nếu Liên bang có chiến sĩ độc lập học tản, không có qua lại với quân khu, vậy ở nơi khác có cơ giáp sư cấp S truyền thụ cũng không có gì kỳ quái. Nhưng Vệ Tam hiện tại là cấp L2, có nghĩa là phía trên có thể còn có cấp L3, thậm chí cấp cao hơn.

“Diễn đàn này có nội dung cơ giáp cấp 3S không ta?” Vệ Tam hỏi.

Phản ứng đầu tiên của Ứng Thành Hà là không thể: “Nội dung cấp 3S

chỉ nằm trong chip, trong khi chip luôn nằm trong tay năm trường quân sự lớn."

"Cậu không phải nói chip của trường quân sự chúng ta bị mất một lần à, có thể bị người ta sao chép không?" Vệ Tam cảm thấy nói không chừng trong diễn đàn sẽ có nội dung cấp 3S.

"Không, có rất nhiều cách mã hóa chip, ủy quyền để xem là một chuyện nhưng sao chép lại là một vấn đề khác. Nếu thật sự dễ dàng sao chép như vậy, các trường quân sự lớn đã sớm sao chép." Ứng Thành Hà lấy ra con chip, "Nếu sao chép không đúng cách rất có thể sẽ phá hủy tất cả nội dung bên trong. Con chip Damocles bị mất nhưng tìm lại được rất nhanh, đối phương không có thời gian tiến hành phá giải và sao chép."

Huống chi nhiều năm trôi qua như vậy, đến bây giờ chẳng có ai trong các trường quân sự lớn tìm ra phương pháp phá giải.

Vệ Tam nhìn chằm chằm vào cấp bậc trên tài khoản của mình: "Tăng cấp lên là biết bên trong có cái gì."

Diễn đàn Khối Rubik vẫn tồn tại bên ngoài trường quân sự nhưng lại có kiến thức về cơ giáp cấp S, thậm chí còn có khả năng có kiến thức cơ giáp cấp cao hơn.

Ứng Thành Hà nhíu mày: "Thời gian của cậu không dư giả gì, đến lúc đó đi huấn luyện thì đưa tài khoản tôi dùng, tôi lên đó giúp cậu thăng cấp."

"Được." Vệ Tam đồng ý.

...

Sáng sớm hôm sau, năm trường quân sự tập hợp lại với nhau, đi riêng đến tòa nhà ở bến cảng và tổ chức một cuộc tổng kết của đấu trường lạnh lẽo trên bãi đất trống ở đó cho toàn Liên bang.

Tất cả mọi người ăn mặc rất kín, đứng bên ngoài chịu gió và tuyết. Không có trường quân sự nào có tâm trạng tốt ngoại trừ trường Damocles.

Bởi vì sẽ chỉ có một trường quân sự đứng trên bục nhận giải tí nữa. Có trường khác bị loại, có trường lố thời gian tranh tài, nhưng chả có ai nhổ được cờ.

Vệ Tam đứng ở phía trước, tư thế đứng vẫn thoải mái như mọi khi.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Sinh viên tham gia giải đấu sau này: Chính Liêu Như Ninh khuấy động vũ hội, mang theo Vệ Tam, cứng rắn biến vũ hội mang tính quan hệ hữu nghị thành vũ hội "động chân trả thù", hiện tại phải có giày đinh tán.

(1) Nhảy cầu thần (跳大神): Từ đúng là "Nhảy đại thần", là một loại nghi thức hoạt động lưu truyền dân gian, phải có hai người cùng nhau hoàn thành. Bây giờ điệu nhảy này chủ yếu là các hoạt động mê tín dị đoan phong kiến, cũng có nghệ thuật dân gian lưu truyền.

Chương 134

“tự cô tới tìm tôi”

Phát sóng trực tiếp toàn bộ Liên bang, hoặc có thể ở nói là phát trực tiếp trên trang ωeb chính thức của Sao Đế Đô Quân khu 1, đã có người online đạt tới một con số cực kỳ ngoạn mục. Có một dạo mọi người chen ngẽn luôn ωebsite, phải chừng hai phút sau, phía trang ωeb chính thức mới sửa xong.

Hạng Minh Hóa liếc mắt một cái đã nhìn thấy Vệ Tam đang cho hai tay rúc vào trong ống tay áo, vô cùng giống bà cụ già nói chuyện chơi ở cổng thôn. Chưa kể hai chân cô còn giang rộng ra, có thể thấy chuẩn bị run chân tới nơi rồi.

Ông ngay lập tức tới gần, chặn máy quay phía trước và trừng trộ với Vệ Tam: “Lấy tay ra cho tôi, buông xuống, đừng run chân!”

Vệ Tam không muốn lắm: “…Dạ.”

Nhân viên bên kia đã hô Hạng Minh Hóa tránh ra. Anh giơ tay, đưa ngón trỏ và ngón giữa lên chỉ vào mắt mình rồi lại chỉa về phía Vệ Tam, tỏ vẻ mình luôn chú ý đến cô.

Vệ Tam lấy tay ra đặt bên cạnh, hai chân đứng thẳng, nhìn thẳng, nhưng ánh mắt của cô rõ ràng là nhìn vào camera bên phía đối diện với đội Damocles.

Phản ứng đầu tiên của khán giả trên trang ωeb chính thức: [Chị ấy đang nhìn iem.]

Điều này chưa tính là xong, Vệ Tam cứ thế nhìn chằm chằm vào máy quay rồi cười.

[Hu hu hu, thêm nữa kìa. Fan quậy phá chỉ muốn làm fan quậy phá, nhưng Vệ Tam còn muốn rù quến tui đi làm fan nhan sắc.]

[Đừng cười, cười đến nỗi hồn tôi cũng lạc luôn.]

“Alo…”

Trên sân khấu đang thử giọng, mấy nhân viên ở bên cạnh nói chuyện gì đó với MC giải thích chính, cuối cùng Ứng Nguyệt Dung đứng ở

giữa.

Hội tổng kết lần này không có thế lực gì ở địa phương Sao Phàm Hàn ngoại trừ người giải thích chính. Cũng bởi mấy người thuộc Sao Phàm Hàn còn đang điều tra chuyện của Quân Độc Lập, cho nên Ứng Nguyệt Dung từ một trong người giải thích chính đã thành người chủ trì toàn bộ hội nghị tổng kết.

“Chúng ta bắt gặp cơn bão rét đậm nhưng thật đáng tiếc mà cũng rất may mắn. Tiếc nuối là vì trận đấu vội vàng kết thúc; may mắn là vì hầu hết mọi người đã sống sót ra khỏi cuộc đua; may mắn là chúng ta đã gặp phải cơn bão rét đậm chứ chẳng phải những người khác.” Ứng Nguyệt Dung cầm micro, ngón tay bị đóng băng đến đỏ nhưng dường như bà không nhận ra, cứ giữ nguyên như thế.

“Đợt lạnh này, chúng ta đã mất tổng cộng 34 nhân viên, 2 nhân viên cứu hộ và 11 sinh viên quân sự.” Ứng Nguyệt Dung báo mấy con số này xong thì phía dưới lặng thinh.

Hai nhân viên cứu hộ phụ trách máy bay viện Bình Thông đã mất tích trong đợt rét đậm thứ hai. Thiếu tá họ may mắn vì mang theo nhiều năng lượng lại đụng đượ c Quân khu 5 sau đó, nếu không con số ở đây sẽ phải tăng thêm một người nữa.

Ba mươi bốn nhân viên là những người trên chiếc máy bay của thượng tá Lê Trạch. Khi máy bay rơi, những nhân viên này không kịp vào trong cơ giáp và bị vòng xoáy cuốn đi.

Chín sinh viên còn lại trong là những người của viện Bình Thông, những người này đã chết hoặc biến mất trước khi gặp Quân khu 5. Còn lại hai người là khi Ứng Tinh Quyết tách ra khỏi trường Đế Quốc, hai thành viên trong đội Đế Quốc cũng bị vòng xoáy cuốn đi, không tìm thấy tung tích. Trong khi đó trường Quân sự Damocles gặp tai nạn đầu tiên lại chẳng có thương vong.

“Cuộc thi này, ngoại trừ trường Quân sự Đế Quốc và trường Quân sự Damocles không có thời gian phản ứng, viện Bình Thông có cơ hội tránh đi từ đầu lại mất 9 sinh viên.” Ứng Nguyệt Dung nhìn đại diện viện Bình Thông vừa đi lên và đưa một micro khác trong tay bà cho người bên cạnh, “Vị này là người đại diện của viện Bình Thông, có một số lời muốn nói với mọi người.”

Đại diện viện Bình Thông nhận micro, điều đầu tiên là cúi đầu xin lỗi và ngay lập tức nói: “Sự ra đi của 9 sinh viên trường quân sự làm

lòng người đau xót, là do chúng tôi đã không dẫn đội cho tốt."

Sau đó, viện Bình Thông cẩn thận phân tích vấn đề của họ trong trận đấu lạnh lẽo và thành khẩn nói lời xin lỗi.

Không chỉ viện Bình Thông, đại diện ban tổ chức cũng đến đây để giải thích từng vấn đề tồn tại trong đấu trường và cũng xin lỗi.

Ngay lập tức, bão bình luận trên màn hình chỉ đầy hình ngọn nến.

Mọi người còn đắm chìm trong cảm xúc nặng nề, Ứng Nguyệt Dung tiếp tục mở miệng: "Nhưng trong cuộc đua chưa hoàn thành lần này, có một trường quân sự không chỉ đi đến đích lấy cờ, còn thông qua tín hiệu truyền thông tin bọn họ còn sống ra ngoài, công lao của bọn họ không thể bỏ qua được."

Ứng Nguyệt Dung nói lời này thì nội tâm phức tạp. Ban đầu bà còn cho rằng động tĩnh lúc đó ở đấu trường lạnh lẽo là do Ứng Tinh Quyết và Cơ Sơ Vũ làm cùng nhau, rốt cuộc hỏi xong mới phát hiện là Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết.

"Trường quân sự này chính là - trường Quân sự Damocles!" Ứng Nguyệt Dung đã đến chủ trì thì sẽ làm cho tốt công việc, "Bọn họ là trường quân sự duy nhất đến đích và lấy cờ. Lần này nọ giành được quán quân, đạt được 10 điểm."

Trường Quân sự Damocles ở phía dưới ngay lập tức hoan hô. Đã nhiều năm rồi, đây là lần đầu tiên họ giành được chức vô địch của trận đấu. Dù đó chỉ là một trận nhưng cũng đáng để reo hò.

Những người từ các trường khác nhìn họ mà không có biểu hiện gì. Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng ban tổ chức đúng là chưa nói chấm dứt cuộc thi, chỉ do mọi người bí mật chấp nhận mà thôi. Bây giờ Damocles đi ra với quân kỳ, ngay cả ban tổ chức cũng phải thừa nhận rằng họ giành chức vô địch.

"Mời năm thành viên chủ lực phía dưới của trường Quân sự Damocles lên nhận giải thưởng." Ứng Nguyệt Dung nhìn về phía năm người dưới sân khấu.

Vệ Tam rơi vào phía cuối cùng, cô vừa đi vừa lấy thiết bị phát sóng ra khỏi túi chuẩn bị chiến đấu. Cạch một tiếng, cô đặt nó trên bục nhận thưởng.

Năm người và một thiết bị phát sóng ở trên bục nhận giải, Vệ Tam cúi đầu nghịch thiết bị làm khán giả trước ống kính trực tiếp không biết cô có ý gì; nhưng các thành viên của trường Đế Quốc từng bị đầu độc thì hiểu ngay.

Đám người trong trường Đế Quốc: "..."

Sau khi Vệ Tam chuẩn bị xong lại đưa micro vào thiết bị phát sóng.

Tại thời điểm này, tất cả khán giả xem trực tiếp trên khắp Liên bang nghe thấy một tiếng thông báo.

[Chúc mừng trường Quân sự Damocles đã về đích thành công. Lặp lại...]

Vệ Tam phát qua phát lại năm lần, mới rút dây thiết bị phát sóng ra. Cô đứng thẳng dậy cầm micro: "Xin lỗi, tin rằng mọi người không nghe được thông báo trong đấu trường lạnh lẽo, cho nên chúng tôi quyết định phát thêm vài lần."

Khán giả ở phía trước ống kính trực tiếp: "..." Cô không nhìn thấy khuôn mặt khó coi của các sinh viên khác dưới đây?

"Khụ khụ!" Hạng Minh Hóa liều mạng ho khan ở phía dưới, nhắc nhở Vệ Tam đừng có làm quá.

"Lần này trường Quân sự Damocles giành được quán quân thì có gì muốn nói với mọi người không?" Ngư Thiên Hà nhận micro trong tay Ứng Nguyệt Dung, hỏi vấn đề theo thông lệ này.

"Có." Vệ Tam cầm micro, trước mặt toàn bộ người Liên bang, cô dùng một tay ôm Ứng Thành Hà, "Chúng em vẫn luôn có một vấn đề muốn hỏi Ứng Tinh Quyết, một trong Đôi Sao Đế Quốc."

Ứng Thành Hà quay đầu kinh ngạc hẳn. Anh biết Vệ Tam muốn hỏi cái gì nên cố gắng lấy micro của cô.

Vệ Tam giơ tay lên dùng sức ôm Lấy Ứng Thành Hà rồi đồng thời túm lấy mái tóc cứng còng của anh: "Xin hỏi bí quyết nuôi dưỡng tóc của anh ấy là gì?"

Mọi người xôn xao, đặc biệt là người trường Đế Quốc có phản ứng lớn nhất, Vệ Tam này nói chuyện khiêu thích quá thể.

Vệ Tam không thèm để ý đến phản ứng của bọn họ chút nào, mắt cô nhìn thẳng vào mắt Ứng Tinh Quyết: “Có thể truyền thụ một ít bí quyết không?”

“Vệ Tam, cô không nên khinh người quá đáng. Không có chỉ huy chính của chúng tôi thì các cô chưa chắc chống đỡ nổi để về.” Vẻ mặt Tư Đồ Gia vô cùng khó coi.

“Chỉ là xin hỏi một số vấn đề, không nói thì thôi, tôi cũng không cưỡng cầu.” Vệ Tam bất đắc dĩ thở dài, giống như Tư Đồ Gia đang cố tình gây sự.

Ứng Tinh Quyết ngước mắt nhìn Vệ Tam ở giữa bục quán quân, thản nhiên nói: “Cô có thể tự mình tìm tôi để hỏi.”

Vệ Tam nhướng mày: “Được.”

[Nếu bí mật đi xin chỉ bảo, e là sẽ xảy ra đại chiến thế kỷ luôn á?]

[Các cậu nói xem là chỉ huy mạnh hay là chiến sĩ độc lập mạnh hơn?]

[Đương nhiên là Ứng Tinh Quyết mạnh hơn, anh ta chính là chỉ huy cấp siêu 3S.]

[Nhưng Vệ Tam có Vô Thường thêm nấm dịch tím, hình như cũng có thể tính là cấp siêu 3S.]

[Tụi bây ơi, đây là khiêu khích ngoài mặt luôn đó!]

...

Khán giả trong buổi livestream thảo luận sôi nổi về chuyện từ nay, Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết không đội trời chung, đối chọi gay gắt.

Hạng Minh Hóa phía dưới nháy mắt với bọn liên quan với Vệ Tam đến nỗi mí mắt sắp chuột rút. Cuối cùng Kim Kha đưa tay lấy micro từ tay Vệ Tam và bắt đầu nói những lời hay.

Ứng Thành Hà lặng lẽ lau mồ hôi trên trán, nói nhỏ với Vệ Tam: “Cậu dám hỏi thật?”

Vệ Tam ngạc nhiên: “Lúc trước không phải thương lượng xong, khi tụi mình đứng trên bục nhận giải, lấy được quán quân, sẽ hỏi anh ta

vấn đề này à. Cậu sợ cái gì?"

"... Chuyện đốt tóc là tôi nói bông đùa thôi." Ứng Thành Hà đã phủi bỏ liên can.

"Nhưng tôi không nói giỡn." Vệ Tam đăm chiêu lại nhìn thoáng qua Ứng Tinh Quyết bên kia, "Tôi muốn đốt thật."

Liêu Như Ninh ngửa người về phía sau, hơi nghiêng mặt nói với Vệ Tam: "Thêm một suất của tôi nữa."

Ứng Thành Hà giơ tay che tai, anh chả nghe được cái gì cả, cũng chả biết cái gì luôn. Sau khi anh họ bị đốt tóc thì đừng bao giờ đến tìm anh.

Trên bục vô địch, Hoắc Tuyên Sơn ở ngoài cùng bên phải đang cười nhìn trường Quân sự Damocles phía kia; Kim Kha bên cạnh cậu ta cầm micro nói chuyện; Vệ Tam ở giữa đứng thư giãn, không biết đang thì thầm cái gì với Ứng Thành Hà; Ứng Thành Hà thì cúi đầu nhìn xuống đất lấy hai tay che tai, hình như không muốn nghe; mà Liêu Như Ninh bên trái thì ngửa ra sau, nghiêng đầu nhìn về phía Vệ Tam và cũng đang nói cái gì đó.

Cảnh này đã được ghi lại trong máy quay, được kênh truyền thông khác sử dụng như là ảnh đầu tiêu đề trong việc trường Quân sự Damocles đã giành chiến thắng trong cuộc đua lạnh lẽo.

Ở hội nghị tổng kết này, trường Quân sự Damocles một lần nữa nổi tiếng trên toàn Liên bang. Trường quân sự lâu đời và uy tín này ban đầu còn sắp rớt khỏi khỏi vị trí năm trường quân sự lớn trong cuộc thi, thì nay ánh sáng tỏa ra ngày càng mạnh mẽ, ngày càng có nhiều khán giả thấy được lợi thế của họ, có không ít người hối hận vì đã không đặt cược vào trường Damocles.

Một điều chắc chắn là trong các vòng đấu tiếp theo, sẽ càng có nhiều người đặt cược trường Damocles giành chức vô địch.

...

"Tóm lại, họ không nói khi nào có trận đấu tiếp theo." Vệ Tam trở về rồi mới kịp sực tỉnh.

"Chờ Sao Phàm Hàn mở cửa bến cảng, chúng ta mới đi đến đường đua tiếp theo được." Kim Kha ôm cúp sờ tới sờ lui.

“Vậy khi nào thì rút chọn đấu trường?” Liêu Như Ninh hỏi.

Đầu ngón tay Hoắc Tuyên Sơn vuốt ve huy chương: “Chắc là một ngày trước khi mở cửa cảng mới rút.”

Vì Quân Độc Lập di chuyển thường xuyên, phía ban tổ chức sẽ rút thăm chọn đấu trường trước một ngày để giảm tai nạn.

“Lỡ mà đợt rét đậm nửa năm mới rút, chẳng phải tụi mình sẽ ở lại đây nửa năm à?” Liêu Như Ninh mấy ngày không có huấn luyện nên khó chịu kinh.

“Lúc đó các trường có thể sẽ đàm phán với lãnh đạo Sao Phàm Hàn.” Kim Kha bỏ lại một câu, đi vào bên chỗ Thân Đồ Khôn ở bên trong.

“Anh ơi, đây là cúp vô địch.” Kim Kha nhét cúp cho Thân Đồ Khôn, “Quán quân mà tụi em nói trước đó đấy, giờ đã lấy được rồi nè.”

Thân Đồ Khôn cười ôm lấy chiếc cúp: “Lần đầu tiên anh được chạm vào cúp vô địch.”

Vệ Tam lại đây rồi nhét huy chương của mình cho Thân Đồ Khôn: “Các cậu đứng yên, tôi chụp tấm ảnh chung nào.”

Năm người đứng cùng một chỗ, sau khi Vệ Tam giúp bọn họ chụp được một tấm, Thân Đồ Khôn gọi cô đến cùng.

“Chờ em một chút.” Vệ Tam kéo đại một thành viên của trường Damocles bên cạnh, nhờ chị ấy giúp chụp một bức ảnh cả nhóm.

Sáu người vừa chụp xong, các thành viên đội tuyển trường phía sau lại chen chúc chụp ảnh cùng, càng ngày càng nhiều người nhưng tất cả mọi người đều không thiếu kiên nhẫn, trên mặt vẫn luôn mỉm cười.

“Hừ, tiểu nhân đắc chí.” Shaω Eli đi ngang qua bĩu môi, cực kỳ khinh bỉ đám người của trường Damocles, “Lấy một lần vô địch của một trận đã đắc ý ra thế này, chưa kể còn ở trước mặt mọi người khiêu khích Ứng Tinh Quyết.”

Cao Học Lâm nhìn họ, trong mắt lại mang theo vẻ thận trọng: “Đây mới chỉ là khởi đầu, trường Damocles hiện tại đã kéo dài khoảng cách với chúng ta.”

Toàn bộ thành viên cấp 3S rồi thêm cơ giáp Vệ Tam nữa, đúng là hoàn toàn tranh được chức với viện Bình Thông và trường Đế Quốc.

Đúng thật là vật đổi sao dời.

Sinh viên trường Damocles kém đến mức này mà thậm chí còn có cơ hội gom góp đủ năm thành viên đội chủ lực cấp 3S.

...

Sau buổi lễ tổng kết, các trường bắt đầu cuộc sống lười như cá muối một lần nữa, ăn uống và vui chơi mỗi ngày, chẳng có huấn luyện. Sinh viên nào chăm chỉ hơn một chút sẽ huấn luyện thể chất trong phòng riêng của họ.

Vệ Tam đã hoàn toàn không còn huấn luyện, mỗi ngày mỗi đêm ngâm mình trong mũ kết nối não gắn chip, đi theo Ngư Thanh Phi đến lớp. Đôi khi cô sẽ dành thời gian lên diễn đàn Khối Rubik để trả lời các vấn đề, đồng thời cũng thiết kế cơ giáp cấp S trên đó.

Sau khi diễn đàn Khối Rubik được nâng cấp, có rất nhiều người để lại dữ liệu cơ giáp cấp S với mã nguồn mở. Vệ Tam quan sát rồi từ đó suy đoán thiết kế cơ giáp cấp S tốt sẽ mở thêm phần trên diễn đàn Khối Rubik, và cũng là một trong những cách cần thiết để thăng cấp.

Ứng Thành Hà thì tiếp tục nghiên cứu cơ giáp của bọn họ, tính xem sẽ điều chỉnh thế nào cho hợp với những trường đua còn lại.

“Vệ Tam, mấy ngày nay cậu không ra khỏi phòng rồi?” Liêu Như Ninh ngồi xổm ở bên ngoài gõ cửa, “Có muốn cùng nhau ra ngoài chạy bộ không, tôi thấy rất nhiều người chạy quanh cao ốc rồi á.”

“Không đi.” Vệ Tam nằm sấp trên bàn vẽ bản thiết kế cơ giáp cấp S.

“Không đi thật?” Liêu Như Ninh thở dài, “Mấy trường quân sự người khác đều có một đội ba người, còn Damocles tụi mình chỉ có hai chiến sĩ độc lập, lỡ đâu đánh nhau sẽ thiệt thòi lắm ấy.”

Vệ Tam: “... Chờ tôi năm phút để vẽ xong cái này đã.”

“Được, cậu nhanh lên!” Trong nháy mắt Liêu Như Ninh đứng bật dậy, cậu ta đi đến bên cạnh Hoắc Tuyên Sơn, “Năm phút sau tụi mình cùng nhau ra ngoài chạy bộ.”

Mấy ngày nay chạy bộ ở tầng dưới, ông đây cứ gặp được đám Samuel. Hai chọi ba, sát khí trong ánh mắt cũng chả đủ dùng, mình phải đưa Vệ Tam ra ngoài mới được.

Năm phút sau, Vệ Tam vẽ xong nét cuối cùng rồi cuộn giấy vẽ. Cô mở cửa phòng: "Đi hay không đây?"

Ba người mặc đồng phục huấn luyện của trường Damocles đi xuống tầng một, bước ra khỏi cổng và bắt đầu chạy vòng quanh tòa nhà.

Vệ Tam vừa ra khỏi cửa đã bị gió thổi đến giật thót cả người: "Lạnh thế này, để tôi trở về mặc thêm quần áo."

Hoắc Tuyên Sơn túm lấy cổ áo cô: "Chạy một hồi sẽ hết lạnh."

Liêu Như Ninh bắt đầu hoạt động tại chỗ: "Đúng vậy, chạy một lúc là được rồi, giờ tôi chả sợ lạnh nữa."

Vệ Tam: "..." Cậu nói chuyện mà răng không va vào nhau cập cập thì tôi tin ngay.

Ba người chịu gió lạnh chạy với tốc độ đều đều, giày bốt quân đội màu đen giẫm lên lớp băng dày 5cm nhưng khó lắm bốt mới nhấn lún phần băng tới chỗ trên của đôi gày.

Có hệ thống sưởi ấm trên mặt đất ở bến cảng này làm băng tuyết rơi xuống đất sẽ nhanh chóng tan ra, ngừa tuyết đọng làm cản trở hoạt động của máy bay và tàu vũ trụ.

Vệ Tam chạy một hồi thấy đúng thật cả đường ngày toàn là chiến sĩ độc lập của các trường quân sự, họ mặc đồng phục huấn luyện của mình chạy ở bên ngoài tòa nhà.

"Đen là bây gặp siêu bão rét lạnh. Bằng không hết trận đấu rồi thì tụi mình vẫn đến Xưởng Đen ở đây để xem." Liêu Như Ninh đã không hoạt động tay chân trong một thời gian dài, trong khe xương đang kêu gào muốn đánh một trận.

"Mình đánh nhau với người của trường của mình thì có tính là phạm quy không?" Vệ Tam đột nhiên hỏi.

Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh rơi vào trầm tư, bọn họ còn chưa nghĩ tới khả năng này.

“Hình như quy định chả nói rõ đánh nhau với người cùng trường sẽ bị loại.” Hoắc Tuyên Sơn cẩn thận nhớ lại quy định sau đó nói.

“Cũng chẳng có nói sẽ không bị loại.” Liêu Như Ninh chạy song song với Hoắc Tuyên Sơn và Vệ Tam nói tiếp chậm rãi, “Đợi lát nữa tôi đi hỏi thầy Hạng xem.”

Nếu được thì cậu ta sẽ nắm lấy Vệ Tam và Hoắc Tuyên Sơn để cùng đánh hai trận.

Bọn họ vừa chạy vừa tán gẫu, bỗng nhiên Vệ Tam nhìn về phía trước; cùng lúc đó, Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn cũng dừng lại.

Một nhân viên Sao Phàm Hàn đi ngang qua chếch về phía trước bỗng tấn xông với một sinh viên gần đó. Người này cầm một con dao trong tay rồi cắt ngay cổ họng của sinh viên nọ. Sau đó, hắn lại lao về phía một nhóm sinh viên khác, rút súng ra và bắn sáu phát liên tiếp.

Mỗi phát súng đều bắn ngay đầu sinh viên, không thể cứu được.

“Má!” Liêu Như Ninh là người đầu tiên vọt tới muốn bắt được nhân viên kia. Song, cậu ta còn chưa tới gần thì cái tên kia đã bị Ngư Thiên Hà ở xa bắn một phát chết ngay.

Ngư Thiên Hà thu súng, chạy tới ngồi xổm xuống xem sinh viên bị cắt cổ, cuối cùng lắc đầu: “Không cứu được.”

Sinh viên quân sự khác đang bịt cổ cho sinh viên này mãi chẳng buông tay.

“Em ấy đã chết.” Ngư Thiên Hà ra hiệu cho sinh viên bên cạnh kéo sinh viên quân sự này ra.

Tàn bạo thế này, tàn sát sinh viên như vậy, Hoắc Tuyên Sơn chỉ nghĩ tới một tổ chức: “Quân Độc Lập lại trà trộn vào đây.”

Vệ Tam nhìn chằm chằm vào sinh viên bị cắt cổ họng, tuyết bên cạnh cậu bị máu nhuộm đỏ vô cùng.

Một lát sau, Vệ Tam dụi dụi mắt, sau đó thả tay và nói với Hoắc Tuyên Sơn: “Tôi hơi không thoải mái, về trước đây.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh: Hôm nay cô ấy có tự đến gặp riêng tôi không? Không

Chương 135

“kiểm tra tâm lý”

Tại tòa nhà bến cảng, một tên Quân Độc Lập đã giết bảy sinh viên trước mặt nhiều sinh viên quân sự.

Chuyện này vừa xảy ra đã làm năm trường quân sự ngỡ ngàng.

Chiều cùng ngày có cuộc họp khẩn cấp, cùng lúc các quân khu được kết nối trong thời gian thực để thảo luận về sự tồn tại của Quân Độc Lập trên Sao Phàm Hàn.

Tất cả các sinh viên quân sự trong tòa nhà đã nhận được lệnh trở lại ký túc xá, không có gì thì không được ra ngoài.

“Mấy tên Quân Độc Lập này điên rồi.” Liêu Như Ninh mở cửa sổ nhìn ra ngoài tòa nhà, cậu ta không còn thấy bóng dáng của bất cứ ai, chỉ có băng tuyết bay xuống chẳng ngừng.

Kim Kha cầm một ly nước nóng ấm làm ấm tay, bây giờ tòa cao ốc đã tốt hơn rất nhiều so với sân diễn tập trước đây. Cậu nói xuyên qua không khí trắng mờ ảo: “Tên Quân Độc Lập đó đã giấu mình bên trong nhiều năm như vậy, giờ đột nhiên xuất hiện chỉ để giết một vài sinh viên?”

“Bảy người toàn là sinh viên viện Bình Thông, tôi càng nghiên về khuynh hướng báo thù.” Ứng Thành Hà ngồi đối diện, “Sao Phàm Hàn đang đối phó với Quân Độc Lập xuất hiện trong khoảng thời gian này, viện Bình Thông bên đây cũng phái không ít sinh viên đi qua.”

Kim Kha gật đầu: “Tiếp tục điều tra có lẽ phát hiện được hắn, cho nên hắn dứt khoát kéo sinh viên viện Bình Thông cùng chết.”

“Gặp phải một đợt siêu bão trăm năm một lần chỉ mất đi 11 sinh viên quân sự.” Hoắc Tuyên Sơn dựa vào tường phòng khách, “Mà một tên Quân Độc Lập lại giết tới 7 sinh viên.”

Gần bằng thiệt hại gây ra bởi siêu bão rét đậm.

Trong phòng khách có một sự im lặng, 7 sinh viên viện Bình Thông đã chết dù là đối thủ cạnh tranh của họ, nhưng Quân Độc Lập không

chỉ có ở Sao Phàm Hàn. Không ai biết thế lực của họ đã khuếch tán đến đâu, tiếp theo có phải đến lượt các trường quân sự khác, đến lượt các ngân hà khác hay không?

“Đám người này điên hết mà!” Liêu Như Ninh ngồi xuống, tâm tình cậu ta có dao động lớn và vẫn mãi không bình tĩnh lại được. Lúc tên đó ra tay là cậu ta ở ngay bên cạnh, trước mắt cậu ta vẫn không ngừng hiện ra bộ dáng sinh viên nọ ôm cổ họng và ngã xuống.

“Nhóm quân cứu hộ mà Quân khu 13 cho tới lúc trước thế nào rồi?” Ứng Thành Hà ngẩng đầu hỏi Kim Kha.

“Dây dưa với Quân Độc Lập nửa ngày, cả hai bên đều đang thăm dò, sau đó Quân Độc Lập rút lui.” Kim Kha cau mày, “Lần này mấy tên đó thừa dịp đợt rét đậm muốn sinh viên tụi mình chôn mình trong trường đua, về sau mới có cơ hội tốt để ra tay.”

“May là tất cả chúng ta ra ngoài hết.” Hai tay Ứng Thành Hà đan với nhau để chống cằm.

Kim Kha cúi đầu uống một ngụm nước nóng: “Hơn hai mươi mấy sinh viên trường quân sự cấp 3S cộng thêm một chỉ huy cấp siêu 3S được biết đến, một khi họ biến mất, Quân Độc Lập ở phía sau mười năm tuyệt khó mà buông tay chân được.”

Quân Độc Lập ban đầu chỉ có hai khu vực để chống lại toàn bộ Liên bang, chắc chắn tụi này sẽ không dám cứng rắn làm thẳng tay. Vì vậy trong những năm qua họ đã co lại và thâm nhập chẳng ngừng.

“Quân Độc Lập có đặc điểm gì?” Hoắc Tuyên Sơn hỏi.

“Tạm thời không biết, chỉ biết bọn họ xâm nhập lặng lẽ không một tiếng động. Ai cũng không biết Quân Độc Lập có thủ đoạn gì.” Kim Kha trầm tư, cậu đoán Quân Độc Lập đại khái dùng hai cách. Một là những người từ đầu đến cuối là mật thám Quân Độc Lập chen vào, hai là mật thám mua chuộc được.

Liêu Như Ninh hoàn toàn không có hứng thú với những gì Quân Độc Lập này nghĩ, cậu ta chỉ biết đám người này có tính khát máu rất nặng, gây nguy hiểm nghiêm trọng cho Liên bang: “Thầy cô lo lắng chúng ta bị trả thù, cho nên mới không cho chúng ta dính dáng tới Quân Độc Lập?”

“Đại khái, cứ tiếp tục phát triển như vậy thì e là cả khi chúng ta

không ra tay, chỉ sợ Quân Độc Lập đã tìm tới cửa." Kim Kha đặt ly nước xuống, Vệ Tam là chiến sĩ độc lập cấp siêu 3S còn chưa hoàn toàn trưởng thành, một khi bị Quân Độc Lập biết được, tuyệt đối sẽ bị tụi này dùng mọi biện pháp ngăn giết.

Nhớ tới Vệ Tam, Kim Kha ngẩng đầu hỏi: "Vệ Tam còn ở trong phòng?"

"Hình như bị kíc/h thích." Liêu Như Ninh thở dài, "Sớm biết lúc ấy đã không gọi cậu ấy đi ra ngoài."

Như vậy Vệ Tam cũng sẽ không nhìn thấy cảnh bên ngoài tòa nhà, đến bây giờ chính cậu vẫn chưa tiếp nhận được.

Ứng Thành Hà đứng dậy: "Tôi vào xem."

Anh đứng bên ngoài gõ cửa thì chẳng có ai trong đó trả lời, nhưng đẩy cửa là nó đã nhẹ mở ra.

Ứng Thành Hà đẩy cửa đi vào thấy Vệ Tam nằm trên giường dùng tay gác mang mắt, nhìn như đang ngủ.

"Vệ Tam." Ứng Thành Hà kéo ghế bên cạnh ngồi xuống, "Tối nay có muốn đi học không?"

"Không lên." Vệ Tam kéo chăn đắp qua đỉnh đầu, tiếng nói truyền ra rầu rĩ từ trong chăn, "Tôi đói bụng quá."

Đáy mắt Ứng Thành Hà mang theo ý cười: "Muốn ăn cái gì? Bọn mình không thể đi ra ngoài ngay bây giờ, chỉ có dịch dinh dưỡng và trái cây."

"Cái gì cũng được."

Ứng Thành Hà xoay người đi vào phòng khách lấy một đĩa trái cây được cắt và dịch dinh dưỡng.

Vệ Tam xoay người đứng lên nhận lấy đĩa trái cây: "Sáu giờ chiều tôi còn phải đi gặp bác sĩ."

"Để Kim Kha giúp cập nộp đơn." Ứng Thành Hà đặt hai tay lên lưng ghế, cằm đặt lên mu bàn tay, "Còn đang khổ sở vì chuyện hôm nay dưới lầu?"

Vệ Tam ăn xong hoa quả bèn nằm xuống một lần nữa, hai mắt nhìn trần nhà: “Không phải, tôi chỉ đang nghĩ về chuyện cơ giáp.”

Ứng Thành Hà bán tín bán nghi: “Tôi tưởng tâm trạng của cậu không tốt.”

“Bình thường, tình huống bên Sao Phàm Hàn thế nào mà nhân viên cảng đột nhiên giết sinh viên.” Vệ Tam quay đầu hỏi anh.

Giờ là mới phản ứng lại?

Ứng Thành Hà nhìn Vệ Tam, trong lòng ngạc nhiên, nhưng anh vẫn giải thích: “Nhân viên cảng kia là người Quân Độc Lập, chắc muốn trả thù sinh viên viện Bình Thông trước khi bị phát hiện.”

“Thời gian dài như vậy mà Sao Phàm Hàn còn chưa quét sạch xong Quân Độc Lập?” Vệ Tam nghiêng người đối diện tường, hai mắt nhìn chằm chằm vào tường trắng.

“Khó khăn rất lớn, ai cũng không biết người bên cạnh có phải là Quân Độc Lập hay không.” Ứng Thành Hà nằm sấp trên lưng ghế trả lời, “Hồi trước Quân khu 5 phái một chiếc tàu vũ trụ tới đây, sĩ quan phụ tá trưởng tàu vũ trụ bọn họ chính là người Quân Độc Lập, làm thiếu chút nữa xảy ra chuyện, không đuổi tới Sao Phàm Hàn kịp. Bây giờ các quân khu đang được điều tra vì muốn tìm Quân Độc Lập.”

“Không nên bỏ qua sinh viên trường quân sự?” Vệ Tam gối lên cánh tay của mình, “Nếu muốn nhét người của Quân Độc Lập vào thì bắt đầu từ trường quân sự sẽ thuận tiện hơn.”

“Có thể đã bắt đầu rồi.” Ứng Thành Hà cũng không biết nội dung cuộc họp bên phía mấy trường quân sự.

“Tinh…”

Cùng lúc bên phía hai người vang lên một tiếng, là tin từ hệ thống mạng năm trường học. Vệ Tam bấm mở ra xem: [Tất cả sinh viên ở trong tòa nhà xin vui lòng 6 giờ chiều hôm nay đến xếp hàng vào phòng y tế để tiến hành kiểm tra tâm lý.]

“Cậu muốn tới phòng y tế khám hay gặp bác sĩ?” Ứng Thành Hà xem xong hỏi cô.

Vệ Tam còn chưa lên tiếng thì quang não lại có tin nhắn tới, là bác sĩ

Tỉnh Thê: [Sáu giờ chiều nay cháu tới phòng y tế, bác còn phải đi giúp đàn chị kiểm tra chuyện của Ứng Tinh Quyết. Sáu giờ chiều mai lại tới.]

“Đi phòng y tế, ngày mai thì đến chỗ bác sĩ.” Vệ Tam dứt khoát đứng dậy, đi cùng Ứng Thành Hà đến phòng khách.

“Tốt rồi hả?” Hoắc Tuyên Sơn hỏi Vệ Tam.

Vệ Tam ngồi trên ghế sô-pha trong phòng khách, cô đã lấy lại tinh thần: “Đói bụng quá.”

“Cậu chưa ăn trái cây với mấy ống ống dịch dinh dưỡng vừa bưng vào à?” Liêu Như Ninh tấm tắc lấy làm kỳ, “Vệ-Tam-Hang-Không-Đáy lại xuất thế.”

Vệ Tam duỗi chân đạp Liêu Như Ninh một cú rồi tựa vào sô-pha hỏi: “Kiểm tra tâm lý là cái gì?”

“Có thể kiểm tra một số vấn đề.” Kim Kha nói, “Không cần phải lo lắng.”

Khi các thành viên của đội chủ lực bọn họ bắt đầu đi huấn luyện thực chiến, thì cùng lúc họ cũng đã làm kiểm tra tâm lý. Nếu có vấn đề thì nhà trường sẽ can thiệp tích cực. Nhưng Vệ Tam tham gia khúc giữa, vẫn chả có cơ hội làm.

Bên ngoài Sao Phàm Hàn lạnh nhưng không thể so với cái lạnh bên trong trường đấu, thêm chuyện Sao Phàm Hàn đã thực hiện các biện pháp chống đóng băng trong tòa nhà bến cảng nên tất cả camera ở đây vẫn còn nguyên vẹn; không giống như các camera trong đấu trường lạnh lẽo khi gặp đợt rét đậm

Đến trưa, tất cả các video đã được chuyển đi, nhưng hễ là ai đi ra khỏi tòa nhà đều bị kiểm tra tâm lý, ngay cả sinh viên quân sự đang đứng trước cửa sổ tòa nhà vào thời điểm đó. Còn mấy sinh viên quân sự khác ở gần chỗ nhìn thấy cái tên Quân Độc Lập giết sinh viên khác thì được bỏ vào nhóm đối tượng trọng điểm cần tham gia.

Ba người trong nhóm năm người của đội chủ lực Damocles đã lập tức bị đánh dấu đỏ.

Sáu giờ chiều, tất cả các giáo viên dẫn đội cũng đã kết thúc cuộc họp, đứng ở cửa phòng y tế và chờ sinh viên đến.

Hạng Minh Hóa đứng ở cửa, ông rất khó nói rõ cảm thụ trong lòng mình. Rõ ràng người bị giết là sinh viên viện Bình Thông nhưng rốt cuộc ba cái tên nhóc chiến sĩ độc lập của đội chủ lực trường Damocles bọn ông bị đánh dấu đỏ.

“Mặc kệ có gì xảy ra, luôn có mấy thầy cô trong trường Quân sự Damocles của em.” Giáo viên dẫn đội của Samuel đứng bên cạnh thốt lên một câu đâm chọt.

Hạng Minh Hóa: “...”

Các sinh viên đến xếp hàng theo nhóm, nhóm đầu tiên là những người có tên được đánh dấu màu đỏ.

Vệ Tam, Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn thành công trở thành nhóm đầu tiên.

“Tại sao tên của chúng ta lại đỏ?” Vệ Tam liếc nhìn danh sách các sinh viên khác của trường Damocles bên cạnh.

“Có nghĩa là thuộc đội chủ lực.” Liêu Như Ninh tự tin đáp.

Hạng Minh Hóa: “... Em nghĩ gì trong đầu vậy? Tên được đánh dấu đỏ vì các em ở gần chứng kiến cái tên trong Quân Độc Lập giết người, cần phải phải tập trung chăm sóc.”

“Vậy anh ta thì sao?” Vệ Tam chỉ vào Ứng Tinh Quyết ở phía trước, “Lúc ấy không nhìn thấy anh ta ở bên cạnh.”

Ánh mắt Hạng Minh Hóa rơi vào cái tên đánh dấu đỏ trong tay Ứng Tinh Quyết: “Lúc ấy em ấy đứng bên cửa sổ, nhìn thấy cảnh tượng phía dưới.”

Hóa ra là như vậy.

Vệ Tam cúi đầu ký tên mình vào danh sách, qua một thời gian lại bị cô giáo nọ xếp ở phía sau Ứng Tinh Quyết.

“... ” Ánh mắt Vệ Tam dừng lại trên danh sách trong tay mình, rồi vô tình nhịn không được ngẩng đầu, nhìn mái tóc dài mềm mại như lụa đen của Ứng Tinh Quyết phía trước.

Người ta đứng thẳng tắp trước cửa phòng y tế, hơi thở lạnh lùng tựa

hồ cách ly với mọi người xung quanh.

Vệ Tam cầm tờ đơn miết tới miết lui, tóc Ứng Tinh Quyết thoạt nhìn quá mượt mà làm cô kìm lòng không được muốn đưa tay kiểm tra tí.

Chỉ cần chạm vào, động tác nhanh chắc người ta sẽ không phát hiện, Vệ Tam tự thôi miên mình và hoàn toàn quên mất chuyện trước đó cô bị người ta bắt được khi sờ tóc người ta bên ngoài trường đua.

Vệ Tam đưa tay sờ lên mái tóc đen dài của Ứng Tinh Quyết nhanh vô cùng. Nó lành lạnh như tơ lụa thượng hạng được ngâm trong nước.

Cảm giác này... hoàn toàn khác với một đầu cỏ khô của Ứng Thành Hà.

Ứng Tinh Quyết hình như không phát hiện ra, anh vẫn chưa quay đầu lại, từ đầu đến cuối mãi nhìn thẳng vào cửa phòng y tế phía trước.

Vệ Tam nhìn chằm chằm mái tóc dài của Ứng Tinh Quyết không rời, nếu như cô đốt tóc anh ta ở chỗ này, có thể bị người của trường Đế Quốc vây công hay không?

“Khụ!” Hạng Minh Hóa dùng sức ho khan một tiếng, kéo Vệ Tam về phía sau, “Các em bảo trì một khoảng cách nhất định.”

Sau đó hạ thấp giọng nói với Vệ Tam: “Đừng quấy rối sinh viên của các trường quân sự khác.” Con mắt tỏa sáng thế kia rồi đó.

Vệ Tam: “... Dạ.”

Ứng Tinh Quyết là người đầu tiên đi vào, anh quen thuộc với quy trình, còn bác sĩ tư vấn tâm lý bên trong đại khái biết tình huống nên rất nhanh người này đã thả anh ra.

Cửa mở ra, Ứng Tinh Quyết đi ra từ trong đó, anh dùng đôi mắt đen như mực nhìn thẳng vào mắt Vệ Tam: “Bác sĩ gọi cô vào.”

Nói xong anh đưa tờ đơn cho giáo viên đang chờ bên cạnh và xoay người rời đi.

Vệ Tam cầm tờ đơn màu đỏ đi vô, bác sĩ ngồi đối diện có giọng điệu nhẹ nhàng: “Ngồi đi.”

Cô ngồi xuống và nhìn quét một vòng sau lưng bác sĩ.

“Mấy chiến sĩ độc lập tụi em đều có thói quen này.” Bác sĩ cầm tờ đơn của cô và mỉm cười, “Vừa tiến vào là phải nhìn một vòng xem hoàn cảnh, đề phòng có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.”

“Thói quen nghề nghiệp.” Vệ Tam thuận theo lời anh ta.

“Hôm nay là lần đầu tiên em ra khỏi tòa nhà để chạy bộ?” Màn ánh sáng đặt trước mặt bác sĩ, anh ta đưa tay bấm một chút. Quang não của anh ta chắc có mang theo chức năng che chắn làm Vệ Tam chỉ nhìn thấy màn ánh sáng, chứ những thông tin khác cũng chả thấy được gì.

“Đúng.”

“Em nghĩ gì về Quân Độc Lập?”

“Không nghĩ gì cả.”

Bác sĩ tắt màn hình: “Xin lỗi, câu hỏi trên đã viết sai rồi. Ý tôi muốn hỏi là em nghĩ gì về hành vi của Quân Độc Lập?”

Vệ Tam dựa vào ghế: “Không có ý kiến.”

Mặt bác sĩ trông nhẹ nhàng: “Nội dung kiểm tra tâm lý bên trong sẽ không lộ ra ngoài, đây như là cuộc trò chuyện của chúng ta thôi.”

“Không có ý kiến gì vì chuyện xảy ra quá đột ngột.” Vệ Tam chân thành cho hay.

Đôi mắt của cô hiện sự chân thành, từ ngôn ngữ cơ thể thì giống như nói sự thật, nhưng nội dung của lời nói thật này rõ là quoa loa.

“Tôi đã nhìn thấy khoảng cách của em từ hiện trường vụ việc, rất gần đấy.” Bác sĩ ngước mắt lên và nói chuyện thẳng thắn hẳn, “Theo hiểu biết của tôi, ngoại trừ thành viên của đội tuyển trường bị loại trong trận đấu lạnh lẽo đó, đây là lần đầu tiên em đối mặt trực tiếp với cái chết của sinh viên quân sự.”

“Ừm.”

“Em có suy nghĩ gì về sống chết không?”

“Không có nghĩ gì cả.”

Mặc dù khuôn mặt của bác sĩ vẫn còn nhẹ nhàng nhưng giọng điệu dần dần nghiêm túc: “Bạn Vệ Tam, tôi hy vọng em có thể hợp tác với công việc của tôi.”

“Em đang phối hợp.” Vệ Tam nghiêm túc nói, “Cũng là chiến sĩ độc lập thì có ý kiến gì với sống chết chứ.. Bị tinh thú giế/t chết thì có khác gì bị Quân Độc Lập giết?”

Bác sĩ sửng sờ, sau đó chậm rãi nói: “Không giống, tinh thú là loài ngoại lai vô cảm, Quân Độc Lập từng là người bình thường như chúng ta.”

Vệ Tam nhướng mày: “Chết trong tay hai dạng cũng không phải là chết à? Tăng thực lực mới là quan trọng nhất.”

Sau đó mặc cho bác sĩ hỏi cái gì, Vệ Tam đều dùng giọng điệu chân thành nhất nói ra những lời có lệ nhất.

Nói chuyện trong hơn một tiếng, bác sĩ cuối cùng đã thả Vệ Tam rời đi rồi viết một câu trên quang não: tâm lý tạm thời không có vấn đề, nghi ngờ thiếu cảm xúc, đề nghị làm xét nghiệm một lần nữa.

Vệ Tam nhận lấy tờ đơn đã được đóng dấu rồi đi ra ngoài.

“Sao cậu đi lâu vậy?” Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn đã kiểm tra xong và ở bên ngoài đợi hơn nửa tiếng đồng hồ. Cậu ta thò đầu liếc mắt nhìn tờ đơn trong tay Vệ Tam, “Cũng không có nhiều con dấu.”

Vệ Tam đưa tờ đơn cho giáo viên, kéo đầu Liêu Như Ninh ra: “Trở về thôi.”

Ba người chào hỏi Hạng Minh Hóa xong thì đi về phòng ngủ.

...

Từ 6 giờ chiều hôm đó đến 6 giờ chiều ngày hôm sau, tất cả các bài kiểm tra sinh viên bên ngoài tòa nhà đã kết thúc, với trọng tâm chính là những sinh viên quân sự đã chứng kiến tận mắt sinh viên bị giết.

Kết quả được thống kê, các sinh viên quân sự gần nhất với sáu sinh viên bị bắn vào thời điểm đó có ít nhiều gặp vấn đề tâm lý.

Một số người tự trách mình tại sao không kéo người bạn đồng hành của mình ra khỏi cái chết; có người khác cảm thấy áy náy vì mình thoát khỏi một kiếp nạn, trong khi những người bên cạnh đã bị bắn; và đa phần sinh viên quân sự sẽ tức giận, tức giận chuyện Quân Độc Lập đã làm.

Phòng hội nghị.

Hạng Minh Hóa mở màn ánh sáng: "Đây là kết quả kiểm tra của Vệ Tam."

Giải Ngữ Mạn nhìn chằm chằm vào bình luận của bác sĩ kia: "Cái này có vấn đề gì? Mỗi người mỗi khác, không phải ai cũng có cảm xúc dồi dào."

Nhưng Vệ Tam thoạt nhìn không giống bộ dáng thiếu cảm xúc.

"Có lẽ có liên quan đến thân thế của em ấy." Lê Trạch nhìn bình luận trên màn ánh sáng, "Bình thường."

Hạng Minh Hóa đứng ở trước bàn: "Đám người Samuel bắt được điểm này nói Vệ Tam thiếu tình cảm, không có cảm giác vinh dự tập thể, rất dễ bị xúi giục."

"Trò hề." Giải Ngữ Mạn khoanh hai tay và cười lạnh một tiếng: "Sĩ quan phụ tá trưởng lái tàu vũ trụ Quân khu 5 lần này tới có đủ cảm giác vinh dự tập thể à? Năm đó khi còn là sinh viên trường quân sự, người này dẫn dắt trường Quân sự Đế Quốc đoạt quán quân thế nào, mấy chuyện này ai ai cũng thấy rõ. Rốt cuộc cũng không phải bị xúi giục sao?"

"Bọn họ đã nộp đơn yêu cầu, muốn tiến hành quy trình giám sát Vệ Tam." Sắc mặt Hạng Minh Hóa không được tốt lắm, "Tôi thấy đám người Samuel kia muốn làm ảnh hưởng tâm tính sinh viên."

"Hỏi Vệ Tam một chút xem muốn để thân thế của mình lộ ra ngoài không." Giải Ngữ Mạn tiếp lời, "Cho bọn họ thấy với loại xuất thân này thì dù tình cảm có thiếu sót thế nào cũng không quá mức."

Lê Trạch nhíu mày: "Nhất định phải để cho người của các trường khác biết?"

Giải Ngữ Mạn ngẩng đầu: "Vệ Tam sẽ không để ý những thứ này, anh đi hỏi em ấy trước."

Hạng Minh Hóa gật đầu: “Tôi đi hỏi một chút.” Nếu tiến hành chương trình giám sát Vệ Tam, chuyện cô là cấp siêu 3S cũng không giấu được bao lâu.

Ba người ngồi trong phòng hội nghị và bày một lá chắn che đậy nhỏ ở cạnh bàn.

Giải Ngữ Mạn bỗng nhiên nói: “Đúng rồi, ở đấu trường lạnh lẽo ấy, Ứng Tinh Quyết và Vệ Tam có hợp tác một lần. Tôi cảm thấy em ấy có biểu hiện rất kỳ quái.”

Lê Trạch và Hạng Minh Hóa nghe vậy đều nhìn về phía bà.

Hạng Minh Hóa: “Ý là sao?”

Lúc ấy Hạng Minh Hóa vẫn luôn ở đây. Lần đó Ứng Tinh Quyết tỉnh lại thì đi anhtìm Giải Ngữ Mạn nói chuyện, còn ông đi trông Vệ Tam.

Giải Ngữ Mạn buông tay xuống, ngồi ngay ngắn ở bàn: “Em ấy là một chỉ huy cấp siêu 3S, cảm giác bản thân vô cùng cường đại. Lần hợp tác đó tạo ra động tĩnh gì thì các anh cũng cảm nhận được. Đẩy năng lực của Vệ Tam cho cơ giáp cũng không phải không được, nhưng Ứng Tinh Quyết đến tìm tôi yêu cầu lập tức ra khỏi trường đấu, trong lời nói chả có hứng thú gì với Vệ Tam.”

Lê Trạch không hiểu rõ: “Ứng Tinh Quyết từ trước đến nay đối xử xa cách với người khác, chuyện này cũng rất bình thường.”

“Với tư cách là chỉ huy chính của trường Đế Quốc, cũng đã hợp tác với Vệ Tam, em ấy nhất định sẽ chú ý đến thực lực của Vệ Tam. Chuyện này này dính liếu đến trận đấu phía sau.” Giải Ngữ Mạn nói, “Cho dù tỉnh bơ nhưng cũng phải chú ý đến thay đổi của Vệ Tam, cơ mà em ấy không có.”

“Có lẽ là sự tự tin của chỉ huy cấp siêu 3S.” Lê Trạch nhớ tới lúc trước gặp mặt Ứng Tinh Quyết ở Quân khu 13, “Em ấy đã từng đi chiến trường chân chính, Vệ Tam trước mắt chắc là không uy hiếp được em ấy.”

Giải Ngữ Mạn nhíu mày: “Tóm lại, cấp bậc của Vệ Tam phải được giữ bí mật nghiêm ngặt. Quân Độc Lập bây giờ kiếm chuyện thì không ai biết bọn họ sẽ làm ra chuyện điên cuồng gì.”

Nếu Quân Độc Lập muốn mượn cơ hội hủy diệt thế hệ mới của Liên bang, Vệ Tam tuyệt đối là mục tiêu số một ngoại trừ Ứng Tinh Quyết.

Nhiều năm như vậy, nhà họ Ứng không ngừng mời chào cao thủ cấp 3S, khuếch trương các loại sản nghiệp cũng chính vì muốn bảo vệ Ứng Tinh Quyết, không cho em ấy Quân Độc Lập hại.

Dù sao sự kiện dịch dinh dưỡng Thông Tuyển nọ cũng ảnh hưởng quá lớn.

...

Vệ Tam nhận được cuộc gọi của Hạng Minh Hóa. Sau khi nghe ông nói xong ý vì sao mình gọi tới thì cô thấy chả sao cả: "Nói được ấy thầy, em không muốn có chương trình giám sát."

"Được, tôi sẽ nói với bọn họ." Hạng Minh Hóa dừng một chút, bỗng nhiên cảnh cáo Vệ Tam, "Ngoại trừ ở trên đấu trường, em đừng đi trêu chọc Ứng Tinh Quyết."

"Em không có." Vệ Tam ngụy biện.

"Em sờ tóc người ta, tôi tận mắt nhìn thấy." Hạng Minh Hóa nhớ tới chuyện này là đau đầu, "Tôi thấy Ứng Tinh Quyết là không muốn để ý tới em, bằng không người ta phá luôn tay em rồi."

"Sờ tóc mà thôi..." Vệ Tam hạ giọng lầm bầm.

"Em gọi gì là sờ tóc mà thôi? Cái này của em gọi là quấy rối!" Hạng Minh Hóa tức giận, "Nếu tôi là thầy cô của trường Đế Quốc thì bắt em ngay tại chỗ liền!"

Vệ Tam: "... Lần sau không sờ nữa." Nghe ý của thầy thì là có thể làm bất cứ gì mình muốn trong sân thi đấu.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Thầy Hạng: Em gọi là sờ tóc trên đầu à? Rõ ràng em thèm cơ thể người ta!

Chương 136

“chúng ta đã từng gặp”

Giáo viên của trường Samuel kiếm chuyện, nói rằng kết quả tâm lý của Vệ Tam cho thấy cô dễ có vấn đề. Thế là trường Damocles tung ra hoàn cảnh của Vệ Tam. Một đứa trẻ mồ côi không cha không mẹ, đáng thương đến thiếu cảm xúc, nay người của trường Samuel không bày tỏ sự cảm thông thì thôi, thậm chí còn giậu đổ bìm leo tìm lý do để theo dõi thì chẳng khác gì ép người ta tới Quân Độc Lập.

Giáo viên của trường Samuel ăn trúng đòn phản lại. Họ chỉ biết Vệ Tam là người xuất thân từ một ngôi sao vô danh, sau khi cô lộ mình cấp 3S thì hồ sơ bị trường Damocles niêm phong, không ai biết tình huống của cô.

Trường Damocles lần này lấy tư liệu về thân thế của Vệ Tam ra làm quy trình giám sát bị ngó lơ. Nhưng chuyện cô là một đứa trẻ mồ côi của ngôi sao vô danh đã được nhanh chóng lưu truyền, được người của các trường quân sự khác biết đến.

Những người trong trường Đế Quốc cũng biết điều đó.

“Vệ Tam không chỉ đi ra từ sao vô danh mà còn là một đứa trẻ mồ côi.” Trong giọng nói Tư Đồ Gia lộ ra chiều khó có thể tin, “Làm sao cậu ta vào trường Damocles được?”

Không tiền không thế, cũng không tiếp xúc với cơ giáp, mà bây giờ cậu ta không chỉ vào trường quân sự, còn thi đấu với những người từ nhỏ đã được huấn luyện bằng cơ giáp như bọn y.

Trong lòng Tư Đồ Gia thấy khó chịu, y học cơ giáp mười mấy năm còn không bằng một người tiếp xúc với cơ giáp chưa tới một năm?

“Thân thế là như vậy, có lẽ cô ấy được nhận nuôi bởi ai đó, có thể là người của trường Quân sự Damocles. Bằng không cũng chả che giấu đẳng cấp ngay từ đầu.” Công Nghi Giác mở miệng, “Có lẽ là con át chủ bài mà trường Damocles chuẩn bị nhiều năm.”

Công Nghi Giác nói xong thì những người khác đều cho rằng có lý, điều này cũng giải thích tại sao trường Damocles đã che giấu Vệ Tam ngay từ đầu.

“Không chừng Vệ Tam khi ở sao vô danh đã tiếp nhận huấn luyện riêng của thầy cô trường Damocles.” Tư Đồ Gia thoải mái, nếu là như vậy ắt thời gian Vệ Tam tiếp xúc với cơ giáp khẳng định không ít hơn bọn họ.

Cơ Sơ Vũ nhìn về phía Ứng Tinh Quyết: “Cậu cảm thấy thế nào?”

“Không rõ, bằng chứng không đủ.” Những gì Ứng Tinh Quyết nói làm người khác chả có hoài nghi.

Ứng Tinh Quyết cụp mắt, ánh mắt dừng ở mái tóc dài trên vai buông xuống bên hông. Anh không cho rằng Vệ Tam là con át chủ bài ẩn giấu ở trường Damocles.

Giả sử Vệ Tam là át chủ bài, trường Damocles sẽ không tới giờ mới phát hiện ra cô ấy là cấp siêu 3S. Là con át chủ bài ắt chắc chắn sẽ có kiểm tra thể chất hàng năm, sẽ không ai không nhận ra cô ấy có cấp siêu 3S. Chuyện này càng giống như Vệ Tam là một tân sinh viên năm nhất bình thường nhập học vào trường quân sự, tham gia tuyển chọn vào đội tuyển trường, chẳng ai biết đẳng cấp thực sự của cô ấy.

Bác sĩ Quân khu 13 kia cũng chả phải đi theo đội từ đầu, đủ chứng tỏ trường Damocles trước đó không hề hay biết chuyện Vệ Tam có cấp siêu 3S.

... Trẻ mồ côi?

Hiện tại xem ra các tài liệu điều tra trước đó có rất nhiều thông tin bị sót và sai lầm.

...

Tất cả các sinh viên trường quân sự cũng bị kiểm soát để không thể ra khỏi phòng, chỉ trong một thời gian cố định là được đi ra ngoài để ăn.

Năm trường quân sự lớn họp bên kia, chuẩn bị muốn đội chủ lực đi ra ngoài tuần tra hỗ trợ.

Thật ra tất cả mọi người biết rõ, Sao Phàm Hàn muốn đánh lạc hướng tầm nhìn của Quân Độc Lập nên sẽ chia rủi ro của viện Bình Thông cho các trường khác.

Trường Damocles bỏ phiếu không hợp lệ, kết quả cuối thành tất cả

các đội chủ lực phải cùng ra ngoài.

“Quân Độc Lập cũng chẳng thể bỗng nhảy ra la to một tiếng ‘tôi là Quân Độc Lập’, tuần tra có ích lợi gì?” Liêu Như Ninh bất mãn, “Số người đó bên bọn họ là đủ rồi.”

Kim Kha cúi đầu đeo đàng hoàng huy hiệu của trường Quân sự Damocles: “Giám sát lẫn nhau, nếu bất cứ ai trong đội tuần tra Sao Phàm Hàn là Quân Độc Lập, chúng ta có thể ra tay. Trái lại, trong chúng ta có Quân Độc Lập thì cũng tránh làm thương tới các sinh viên quân sự khác trong tòa nhà.”

“Chúng ta?” Liêu Như Ninh suy nghĩ một chút, cảm thấy không thể nào, “Đội chủ lực mà có Quân Độc Lập thật thì chắc đã ra tay từ lâu.”

“Dù sao các trường khác cũng bỏ phiếu đồng ý, chúng ta phải đi thôi.” Ứng Thành Hà cầm dịch dinh dưỡng của Vệ Tam nói.

Vệ Tam mang giày bốt quân đội giẫm lên ghế đẩu, khom lưng buộc dây giày: “Làm trì hoãn thời gian học tập của tôi.”

Ban đầu còn tính thừa dịp này đi học khóa của Ngư Thanh Phi, cô còn có mấy mục cơ giáp tạo dựng chưa làm xong.

“Chúng ta tuần tra ở đâu?” Hoắc Tuyên Sơn hỏi Kim Kha.

“Tuyến đường này, từ phía đông tới phía tây thành phố.” Kim Kha mở quang não ra hiệu cho họ thấy, “Phía tây gần điểm bùng phát của đợt rét đậm, máy bay không vượt qua được nên bọn mình sẽ đi xuống giữa chừng. Lúc trước còn có một nhóm nhỏ Quân Độc Lập từng xuất hiện và trốn ở một nơi nào đó trên Sao Phàm Hàn.”

“Nếu gặp phải thì bắt sống hay sao?” Liêu Như Ninh do dự hỏi.

“Không tính sống chết.” Kim Kha nhớ lại một chuyện, “Người của trường Samuel sẽ tuần tra với chúng ta.”

Những người khác: “...”

Kim Kha biết ngay họ sẽ biểu hiện thế này: “Những người của viện Bình Thông và Đế Quốc sẽ đi theo tuyến bắc-nam, trường South Pasadena được sắp xếp đến nơi trú ẩn dưới lòng đất để quan sát dân thường ở đó.”

Mặc dù Quân Độc Lập muốn giết dân thường nhưng chúng cũng có thể giả làm người dân, không nên lơ là bên nào cả.

Năm người mặc xong thì đi ra khỏi tòa nhà, mấy thầy cô đang chờ đợi ở cửa.

“Trên đường nhớ cẩn thận.” Hạng Minh Hóa nhìn năm người, “Đừng ỷ mình mạnh.”

Giải Ngữ Mạn đi về phía Vệ Tam, Vệ Tam theo bản năng che mông mình né đi.

“Đứng lại cho tôi.” Giải Ngữ Mạn nói với Vệ Tam.

Vệ Tam dừng lại, mặc kệ tất cả đã giành nói trước: “Cô Giải, em sai rồi.”

Giải Ngữ Mạn đi tới, giơ tay kéo huy chương trên cánh tay Vệ Tam: “... Mỗi ngày trong đầu em nghĩ cái quái gì vậy?”

Thì ra là huy chương bị lệch, Vệ Tam thở phào nhẹ nhõm.

“Các em chỉ đi qua xem cho xong chuyện, chớ làm bậy.” Giải Ngữ Mạn vỗ vỗ cánh tay cô, “Xảy ra chuyện thật cũng đừng sợ hãi.”

“Dạ.” Vệ Tam gật đầu.

Năm người lên máy bay, những người từ trường Samuel đã tới từ sáng tinh mơ.

Hai trường luôn là dạng không đội trời chung, lần này lại thực hiện nhiệm vụ trên cùng một đường làm bầu không khí bên trong máy bay rất cứng nhắc.

“Chào buổi sáng.” Vệ Tam cuối cùng đi vào, nhiệt tình chào hỏi năm người ở trường Samuel.

Đội chủ lực năm người Samuel: “…”

Người của hai trường ngồi đối diện với nhau, Vệ Tam hô một tiếng với Tập Ô Thông ở đối diện: “Lần sau lại cùng nhau khiêu vũ nha.”

Tập Ô Thông quay đầu không muốn trả lời cô, nhưng trong đầu cậu ta lập tức nhớ lại nỗi đau trước đó bị giày đinh tán giẫm chân.

Bọn điên khùng này!

Gió tuyết bên ngoài hãy còn lớn, máy bay bay chả nhanh, bên trong ngoại trừ đội chủ lực hai trường họ thì còn có đội tuần tra Sao Phàm Hàn, một nửa cấp S một nửa cấp A.

“Quân Độc Lập thường có đẳng cấp gì?” Shaω Eli hỏi người bên cạnh rõ ràng là đội trưởng.

“Cấp bậc nào cũng có.” Đội trưởng đội tuần tra trả lời với khuôn mặt chả có biểu cảm.

“Nếu chúng tôi không đến, các anh đụng phải Quân Độc Lập cấp 3S chẳng phải là chết luôn à?” Shaω Eli tiếp tục hỏi.

“Tạm thời không phát hiện Quân Độc Lập cấp 3S, đa phần đều là cấp A.” Đội trưởng đội tuần tra trả lời.

Kim Kha nghiêng đầu giải thích với tụi Vệ Tam: “Hiện nay, người trong Quân Độc Lập có cấp 3S duy nhất là sĩ quan phụ tá trưởng tàu vũ trụ của Quân khu 5 trước đây.”

“Muốn đi qua hết một tuyến đường phải mất cả ngày, xin các vị chuẩn bị tâm lý thật tốt.” Đội trưởng đội tuần tra nói xong thì không mở miệng nữa mà nhìn vào camera ở bên ngoài, anh ta quan sát xung quanh đường phố xem có ai lui tới hay không.

Càng gần phía tây, máy bay càng bay chậm, cho đến đường giữa thì máy bay dừng lại hoàn toàn, tất cả mọi người cần phải đi bộ.

Nhưng họ không phải đang ở trên trường đua nên có đủ năng lượng, cả nhóm cứ thế đi vào trạng thái cơ giáp tiến lên.

“Trước đó cái video tớ quay về vật không hình dạng màu xám ấy, có kết luận là gì không?” Vệ Tam đi một hồi, nhìn bầu trời đầy tuyết bay rồi hỏi Kim Kha.

“Không có kết luận gì cả. Họ cũng chưa bao giờ thấy hết, chỉ nghi là một con tinh thú biến dị không rõ.” Kim Kha cho hay, “Phạm vi di chuyển chắc cũng có giới hạn nên cho đến nay bên ngoài cuộc đua, chả có ai nhìn thấy những vật không hình dạng màu xám này.”

“Có khả năng phụ thuộc vào vòng xoáy, làm gì có vòng xoáy bên

ngoài.” Ứng Thành Hà suy đoán.

Liêu Như Ninh đụng cơ giáp của Vệ Tam: “Nói không chừng toàn bộ bị Vệ Tam giết sạch hết rồi.”

“Hừ.” Shaω Eli chế giễu, “Đó là do Vệ Tam giết à? Tao nhìn rõ là do Ứng Tinh Quyết động tay.”

“Cậu biết à?” Liêu Như Ninh quay đầu nhìn về phía Shaω Eli, “Cậu ở ngoài sân đấu rồi, nhìn thấy cái quỷ gì.”

“Tao không ở bên trong nhưng mà đoán được ngay vì nếu ngay cả Cơ Sơ Vũ cũng không có biện pháp, Vệ Tam ỷ vào chuyện thêm chút nấm dịch tím là quét sạch hết á?” Shaω Eli khinh bỉ nhìn mấy người trường Damocles, “Cứ muốn được tí mặt mũi.”

Vệ Tam gật đầu: “Cậu nói đúng, không có Ứng Tinh Quyết thì tôi làm không tốt thật.”

Shaω Eli: “...” Thừa nhận nhanh vậy.

Hai trường quân sự đối chọi gay gắt trên đường đi thẳng về phía tây. Trên đường này họ cũng gặp phải các đội tuần tra khác của Sao Phàm Hàn.

“Thời tiết này mà Quân Độc Lập không có nguồn cung cấp bên ngoài cũng chả giấu mình được bao lâu.” Shaω Eli nói với chỉ huy trường mình.

“Tụi hắn ở ẩn trong nhiều năm ắt phải có cứ điểm riêng.” Cao Học Lâm cúi đầu nhìn một nửa các tòa nhà sụp đổ bên đường, “Sợ nhất là giống như nhân viên trước đó, nội bộ Sao Phàm Hàn có người của Quân Độc Lập.”

Nếu Quân Độc Lập thâm nhập vào các cấp cao hơn thì chuyện này không đúng là không tưởng nổi.

Lúc đầu hai trường còn bắt bẻ nhau từ mấy câu nói, về sau thì tất cả mọi người chỉ cần dọn đường, vùi đầu vào tìm kiếm xem có dấu vết của Quân Độc Lập không.

Vệ Tam dụi dụi mắt, ngáp một cái, cô vừa lên lớp là dễ quên thời gian, hai ngày trước không nghỉ cho tốt.

Khi ngước mắt lên, cô nhìn về phía bên trái của đội tuần tra, cả thảy toàn là những ngôi nhà đã sập với một lá cờ của viện Bình Thông được cắm trên đó.

“Đã có trận chiến ở đây?” Kim Kha hỏi đội trưởng đội tuần tra.

“Khi rút lui, Quân Độc Lập đã từng xuất hiện. Đây là nơi đầu tiên bị tàn sát, một số sinh viên trong viện Bình Thông ở đây phản kháng lại chống Quân Độc Lập, tất cả bỏ mình ở đây.” Rõ ràng là người đội trưởng này căm thù Quân Độc Lập đến tận xương tủy.

Vệ Tam tới gần ngôi nhà bị sập, chân đạp trúng một cái gì đó được tuyết bao lấy. Cô đá tới lui bề mặt tuyết và để lộ vỏ kim loại bên trong.

Đó là vỏ cơ giáp.

Cô cho Vô Thường cúi xuống nhặt vỏ kim loại trên mặt đất. Đây chỉ là một mảnh vụn, trên đó cũng không có bất kỳ hoa văn hay huy hiệu nào.

Vệ Tam lật qua lật lại nhìn một hồi khiến Liêu Như Ninh bên cạnh chú ý, cậu ta chen tới, muốn cầm tới xem một chút.

Một giây sau Vệ Tam đã ném đi miếng vỏ kim loại trong tay.

Làm câu “tôi xem với” của Liêu Như Ninh chưa kịp thốt ra, cậu ta cúi đầu nhìn vỏ kim loại ném trên mặt đất: “Cậu ném đi làm chi?”

“Bẩn.” Vệ Tam ra hiệu cho cậu ta đuổi theo đội ngũ, “Nhìn không ra là cơ giáp của ai.”

Bẩn thì thôi, Liêu Như Ninh nhấc chân bước qua mảnh vụn cơ giáp, cậu rất quý trọng cơ giáp mình, không chạm vào thứ bẩn thỉu.

Bọn họ đi trước không nhận thấy rằng có một người trong đội tuần tra cứ một mực quan sát Vệ Tam.

...

Đi bộ theo lộ tuyến này, cuối cùng mọi người cũng đi đến khu vực trong thành phố. Sau đó bọn họ ngồi máy bay trở lại tòa nhà bến cảng, tình cờ ba trường quân sự khác cũng quay lại vào thời điểm này.

Ứng Tinh Quyết liếc mắt một cái đã nhìn thấy Vệ Tam đi xuống từ trên máy bay, lần này cô và chiến sĩ độc lập Liêu Như Ninh sát vai ghé vào nhau, thoạt nhìn tình cảm tốt vô cùng.

Anh cau mày nhìn Ứng Thành Hà bên cạnh, em họ anh không có gì khác thường.

Ứng Tinh quyết không thể hiểu được mối quan hệ giữa thành viên đội chủ lực Damocles và Vệ Tam, mỗi người đều quá thân với cô.

“Các cậu cứ thế dẫn thầy và vợ thầy tới loại địa phương đó?” Liêu Như Ninh khó có thể tin được, “Những nơi đó chuyên lừa gạt khách du lịch.”

Vệ Tam: “...” Quả nhiên bất kể thế giới nào, thứ chả đổi chính là gian thương quảng cáo giả dối.

“Lần sau, để tôi dẫn vợ thầy đi dạo Sao Sa Đô.” Liêu Như Ninh vỗ ngực mình, “Người Sao Sa Đô thuần khiết, biết chỗ chơi vui ăn ngon, tôi đã đi theo cha mình tới đó hết rồi. Không giống như hai người kia, này, hiểu biết về Sao Đế Đô còn không nhiều như Kim Kha.

Nâng một chuyện đạp hai chuyện, Liêu Như Ninh làm cực kỳ thuần thục.

“Vệ Tam.”

Tư Đồ Gia đột nhiên kêu lên.

Những người ở các trường quân sự khác đều đánh giá qua lại giữa Vệ Tam và Tư Đồ Gia, ngay cả mấy người của trường Đế Quốc cũng kinh ngạc nhìn về phía Tư Đồ Gia, không rõ y muốn làm gì.

“Nghe nói cậu là cô nhi?” Tư Đồ Gia nhìn chằm chằm Vệ Tam, lộ ra một nụ cười ý tứ không rõ, “Cậu rõ ràng là người Damocles được âm thầm bồi dưỡng từ nhỏ, muốn giả vờ cũng giả bộ cho tốt một chút, ngay từ đầu đừng có tình cảm quá tốt với đội chủ lực. Hơn nữa, nếu không có sự hỗ trợ đằng sau trường quân sự, một đứa trẻ mồ côi có thể đi đến mức hiện tại à?”

Vệ Tam thu ý cười trên mặt: “Cậu muốn ám chỉ cái gì?”

Tư Đồ Gia: “Người ở tầng dưới cùng không thể đi đến vị trí hiện tại

như cậu ngay cả là trẻ mồ côi. Cậu cũng phải dựa vào tài nguyên của trường Damocles để trở nên thế này."

Vệ Tam nhướng mày: "Đúng vậy thì sao?"

Tư Đồ Gia buông tay: "Không sao cả."

Nếu là phải thì cảm giác vững vàng trong trái tim của y vẫn còn. Những người ở tầng dưới cùng không thể leo lên, có thể leo lên cũng chỉ vì có những người ở tầng trên bồi dưỡng.

Cảm giác khủng hoảng mơ hồ trong lòng cũng hoàn toàn tiêu tán.

Đi vào tòa nhà, Vệ Tam đột nhiên quay đầu lại đối diện với Ứng Tinh Quyết và Cơ Sơ Vũ, cô nhếch môi: "Lại nói tiếp, ba người chúng ta đã gặp nhau vài năm trước."

Ứng Tinh đột nhiên ngước mắt lên, nếu anh gặp qua Vệ Tam nhất định sẽ nhớ kỹ, nhưng trong trí nhớ mình chưa từng có cô cho tới bây giờ.

Cơ Sơ Vũ cũng mang theo ngạc nhiên trong mắt.

"Các cậu gặp nhau từ khi nào?" Kim Kha ở bên cạnh hỏi nhỏ. Cùng lắm là cậu ra khỏi Sao 3212 sớm hai năm, trong thời gian này, Vệ Tam không có khả năng gặp Ứng Tinh Quyết và Cơ Sơ Vũ.

Đó là hai năm mình đi... Kim Kha nhanh nghĩ tới lui trong đầu, lần đầu tiên Vệ Tam tới Sao Sa Đô là cũng là lần đầu rời khỏi Sao 3212, cho nên chỉ có thể là chuyện Ứng Tinh Quyết và Cơ Sơ Vũ tới Sao 3212?

Sao hai người bọn họ lại đi tới sao vô danh, họ có thể đi ngang một ngôi sao vô danh, không đúng, là đã đi tới.

Trong đầu Kim Kha hiện lên lộ trình Ứng Tinh Quyết và Cơ Sơ Vũ chạy tới Sao Huyễn Dạ năm đó, giả sử hơi lệch một chút thì bọn họ hoàn toàn có thể đi tới Sao 3212.

"Các cậu còn cứu tôi một mạng đấy." Vệ Tam nhướng mày, cường điệu thở dài một hơi rồi nhìn Cơ Sơ Vũ, "Nếu như cậu không giết con tinh thú kia thì hiện tại trường Damocles sẽ không có người cấp 3S thứ năm, đối thủ cạnh tranh quán quân của các cậu cũng thiếu một bên."

Cho mấy người tức chết.

Cơ Sơ Vũ giết nhiều tinh thú như vậy nên hoàn toàn không nhớ rõ khi nào cứu Vệ Tam. Cậu ta nhíu mày nhìn chằm chằm mặt Vệ Tam, thật sự nhớ chẳng ra.

“Không phải cậu còn phát hiện tinh thể xám ở góc tường à?” Vệ Tam “hảo tâm” nhắc nhở.

Ứng Tinh Quyết khẽ giật mình, anh nhớ ra rồi, bọn họ từng phát hiện tinh thể xám trong một ngôi sao vô danh.

Chương 137

“cẩn thận một chút”

Đội viên chủ lực của năm trường quân sự ở ngay hết chỗ cửa tòa nhà, mọi người im lặng nhìn Vệ Tam, Ứng Tinh Quyết và Cơ Sơ Vũ.

Cơ Sơ Vũ nghe xong lời Vệ Tam nói thì rất nhanh tìm ra chuyện này trong trí nhớ. Cậu ta không quên, thậm chí nhớ rất rõ. Chẳng qua trọng điểm ký ức của cậu ta không phải là người nằm trên mặt đất sắp chết lúc trước, mà là tinh thú đầu tiên chém giết trên sao vô danh.

“Người kia là cậu?” Mặt Cơ Sơ Vũ chả biểu lộ gì, không chút thay đổi, ngón tay thì nhanh chóng xoay nhẫn.

Cậu ta không tin người toàn thân đầy máu nằm trên mặt đất lúc trước là Vệ Tam. Người đó rõ ràng chỉ là một người bình thường ngay cả cơ giáp cũng chả có. Nếu đúng như lời Vệ Tam nói, vậy cô tiếp xúc với cơ giáp mới bao lâu chứ? Chưa đầy ba năm. Trong một thời gian ngắn như vậy mà đã bắt kịp với tất cả mọi người trong đội chủ lực của họ.

Vệ Tam thở dài: “Đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy cơ giáp chiến đấu. Nhờ các cậu cứu giúp, từ đó về sau tôi quyết tâm trở thành một chiến sĩ độc lập. Nếu không phải học phí của trường Quân sự Đế Quốc quá đắt và chưa có khoản cho vay, có lẽ chúng ta đã là đồng đội.”

Cơ Sơ Vũ: “…”

“Chỉ huy, cậu có cứu cô nàng thật không vậy? Chuyện khi nào?” Bị Vệ Tam đột nhiên tung ra chiêu này làm cho choáng ngợp, Tư Đồ Gia đứng ở bên cạnh hỏi nhỏ.

“Không tính là cứu.” Ứng Tinh Quyết ngước mắt nhìn Vệ Tam, nghiêm túc chậm rãi trả lời cô, “Con tinh thú kia là do lỗi của chúng tôi, không có nó, cô sẽ không bị thương.”

Vài năm trước, khi Đôi Sao Đế Quốc chưa nổi tiếng, họ đã theo đội tiếp viện Quân khu 5 đến Sao Huyễn Dạ, đi cùng lúc đó còn còn có đội ngũ sinh viên mới của trường Đế Quốc. Con tinh thú kia chưa trưởng thành, là do đội tiếp viện bắt được trên đường đi. Ban đầu họ

muốn giao cho phòng thí nghiệm Quân khu 5 nhưng lại bị người trong đội ngũ sinh viên mới thả ra. Bởi vì Ứng Tinh Quyết và Cơ Sơ Vũ chưa bao giờ ra tay với tinh thú ở ngoài đời nên nhiệm vụ truy bắt lần đó đã giao cho hai người.

Hai người đuổi một đường tới Sao 3212. Họ trực tiếp lái máy bay phá vỡ lớp bảo vệ của ngôi sao vô danh, đuổi theo đến tòa nhà bỏ hoang. Trong tòa nhà bỏ hoang sao vô danh đó có một khối tinh thể màu xám, có sức hấp dẫn lớn lao đối với tinh thú. Con thú đó muốn ăn tinh thể xám để bổ sung năng lượng. Cuối cùng lại biến thành cơ giáp nhỏ do Vệ Tam thiết kế bắn trúng nó từ bên kia tường, thu hút sự chú ý của nó.

Nhiệm vụ của Cơ Sơ Vũ là muốn giữ lại con tinh thú đó. Nhưng bọn họ không ngờ được khi chạy tới thì nó đã làm con người bị thương nên họ chém chết con thú ngay.

Khi bọn họ chạy tới tòa nhà, phía tàu vũ trụ phát ra thông báo khẩn cấp, bảo phòng tuyến Sao Huyễn Dạ có bạo loạn nên đội tiếp viện cần tăng tốc chạy tới Quân khu 5. Thế nên hai người đã đi ngay, ngay cả thi thể tinh thú cũng chẳng màng.

Đối với người bị thương bởi con thú, họ không quan tâm, cũng chẳng cần quan tâm.

Ngay từ khi máy bay mạnh mẽ phá vỡ hàng rào bảo vệ sao vô danh thì ngôi sao này nên có người lần theo dấu vết, thường dân bị thương trên mặt đất hiển nhiên sẽ được phát hiện.

“Vẫn phải cảm ơn, không có các cậu thì tôi vẫn là người bình thường sao vô danh.” Vệ Tam dùng một loại giọng điệu thở phào nhẹ nhõm nói, “Hơn nữa cũng tại học phí mấy trường học các cậu đắt đỏ, bằng không tôi tới học ở trường các cậu rồi.”

Những người từ các trường quân sự khác: “...”

Giáo viên nhìn thấy mấy trường cứ đứng mãi tại cổng không đi nên cấp tóc chạy tới vì nghĩ có chuyện gây rối: “…”

Ứng Tinh Quyết cong mấy ngón tay đang buông thõng bên người, anh nhìn Vệ Tam nhưng chả nhìn thấy bất kỳ dao động nào từ trong mắt cô. Chuyện này đối với cô mà nói, tựa hồ chẳng tính là cái gì.

Trong mắt Vệ Tam không có sự biết ơn; dựa vào trong lời càng thấy

cô chẳng tức giận với bọn họ, tâm tình bình tĩnh đến mức có thể nói là lạnh lùng.

Cô ấy hoàn toàn chẳng quan tâm đến chuyện đó.

Ứng Tinh Quyết nghiêng tầm mắt, có chút không muốn đối mặt với ánh mắt của cô.

Bởi vì Tư Đồ Gia đột nhiên lắm lời nên hiện tại trong lòng tất cả mọi người của trường Đế Quốc đều nghẹn một hơi. Thậm chí ngay cả trong lòng những người thuộc các trường khác cũng cảm thấy quái lạ.

Cái gì mà là không Có Ứng Tinh Quyết và Cơ Sơ Vũ thì cậu ấy vẫn là người bình thường, ý là trường Đế Quốc tự mình tìm đối thủ cho mình? Còn có học phí đắt đỏ, không có khoản vay, chẳng lẽ Vệ Tam từng muốn đến trường của bọn họ?

Những người ở các trường khác tự đưa suy nghĩ mình vào, giả sử Vệ Tam đến trường của họ, có phải cậu ấy sẽ kinh bỉ các trường quân sự khác mà không phải họ chăng.

“Tất cả mọi người tan đi, nghỉ ngơi sớm một chút.” Hạng Minh Hóa níu lấy Vệ Tam đi vào trong, ra hiệu cho mọi người ở trường Damocles đuổi theo.

Đám người đứng ở cửa vẫn có thể nghe thấy giọng nói của những người trong trường Damocles.

“Cái gì mà em muốn tới trường học khác? Vệ Tam, hôm nay em không giải thích cho tốt thì đừng hòng ăn cơm tối.”

“Thầy ơi, em chỉ bày tỏ đây là duyên phận thôi! Em đã được định trước là người của Damocles chúng ta rồi!” Vệ Tam cấp tốc giải thích, “Thật đấy, tối nay ăn cái gì…”

“Tình hình bị thương thế nào, nói cẩn thận rõ ràng coi.” Đây là giọng nói của Kim Kha.

Vệ Tam: “Cơm nước xong rồi nói sau.”

…

Các trường quân sự khác lần lượt rời đi, chỉ còn lại năm người trong

trường Đế Quốc vẫn đứng tại chỗ.

Công Nghi Giác hơi bất mãn với Tư Đồ Gia, tự nhiên ở đâu lôi ra chuyện này, giờ làm trong lòng ai cũng chả thoải mái.

“Tôi không tin người kia là Vệ Tam.” Cơ Sơ Vũ trầm ngâm một hồi mới nói với Ứng Tinh Quyết, cậu ta vẫn nghiêng về việc Vệ Tam được trường Quân sự Damocles âm thầm bồi dưỡng.

Ứng Tinh Quyết hạ mắt che đi cảm xúc đáy mắt, anh nói lạnh lùng: “Xuất thân từ ngôi sao vô danh, biết chúng ta tìm được tinh thể xám, dùng chiêu thức hỗn loạn.”

Rõ là chẳng trải qua huấn luyện chính thống, hoặc là thời gian huấn luyện chính thống rất ít, dẫn đến chiêu thức gì cô cũng có.

Ứng Tinh Quyết đưa mắt nhìn Cơ Sơ Vũ: “Rồi cậu không tin một mình cô ấy có thể đi tới vị trí hiện tại.”

Cơ Sơ Vũ hoàn toàn lặng thinh.

Một đứa trẻ mồ côi từ sao vô danh, không quyền không thế, thậm chí phải vay học phí. Bây giờ đứng ở cùng một độ cao với một nhóm con cưng của trời, thậm chí sẽ mạnh mẽ hơn trong tương lai.

Bọn họ chỉ không muốn tin điều đó mà thôi.

Ứng Tinh Quyết nhớ lại quan điểm thưở ban đầu của mình về Vệ Tam, ngay cả anh cũng khó tránh khỏi việc trông mặt bắt hình dong cho người khác.

“Nghỉ ngơi sớm một chút.” tầm mắt Ứng Tinh Quyết đảo qua mấy người có sắc mặt phức tạp rồi dẫn đầu rời đi.

...

Ứng Thành Hà ngồi trước mặt Vệ Tam, “Trước đây cậu chưa từng nói quen anh họ tôi.”

“Nói đi, tình huống gì?” Kim Kha ngồi bên trái Vệ Tam, “Sao cậu lại dính líu đến họ ở Sao 3212?”

Vệ Tam ngẩng đầu, Liêu Như Ninh bên phải và Hoắc Tuyên Sơn ở đối diện cũng đang chờ cô trả lời.

“Thật ra không có gì để nói, chỉ gặp một lần.” Vệ Tam khoanh tay, “Tên Tư Đồ kia không đến kiếm chuyện thì tôi cũng chả đề cập đến chuyện này.”

Không có gì quan trọng.

“Tớ chưa từng nghe nói Ứng Tinh Quyết và Cơ Sơ Vũ từng đến Sao 3212.” Kim Kha nói, “Cậu bị thương?”

Vệ Tam kéo dĩa chuẩn bị ăn cơm nhưng bị Liêu Như Ninh bên cạnh đè tay xuống: “Nói trước rồi mới ăn.”

“... Chắc bọn họ đi tới Sao Huyễn Dạ thì đuổi theo tinh thú chạy đến Sao 3212.” Vệ Tam một lần nữa rút tay ra, cầm đũa, “Tôi bị đầu tinh thú kia dùng một vuốt vồ lấy, coi như đã được bọn họ cứu.”

“Đi Sao Huyễn Dạ tiếp viện mà giữa đường bọn họ còn đuổi theo tinh thú?” Liêu Như Ninh là người đầu tiên tỏ vẻ không rõ.

“Có thể là tinh thú bắt cho phòng thí nghiệm Quân khu 5.” Ứng Thành Hà mở miệng, “Hình như tôi có nghe nói rồi.”

“Cho nên khi đó cậu còn chưa học cơ giáp?” Hoắc Tuyên Sơn hỏi cô.

“Học được chứ.” Vệ Tam gõ bàn một cái ra ý bảo bọn họ cũng mau ăn đi, “Nhưng mà Sao 3212 chúng tôi chỉ có mấy chiếc cơ giáp hạng B, chỉ có lúc sắp tốt nghiệp mới có thể lấy ra để huấn luyện.”

Trong thời gian của một bữa ăn, Vệ Tam đã phổ cập khoa học toàn diện chuyện nghèo của Học viện 3212 cho những người này.

“Quá thảm.” Liêu Như Ninh lúc này bày tỏ, “Tôi sẽ nói cho cha mình đi quyên góp cơ giáp.”

Một số cơ giáp cấp A quyên góp được, hoàn toàn có thể cung cấp cho Học viện 3212 sử dụng.

“Trong phòng làm việc của Sao Đế Đô còn có rất nhiều vật liệu không dùng được, có thể lấy ra đổi làm mấy chiếc cơ giáp.” Ứng Thành Hà cũng muốn quyên góp như thế.

“Càng nên quyên góp thiết bị đo lường cảm giác thế hệ thứ ba.” Hoắc Tuyên Sơn chỉ chỉ Vệ Tam, “Bằng không sau này sẽ có nhiều người

cấp cao mất đi cơ hội vốn nên có."

Không phải tất cả mọi người giống như Vệ Tam, có thể dựa vào chính mình từ từ bước lên. Một số người có cảm giác cao có thể bị mai một vì không kiểm tra chính xác được cảm giác của họ.

Vệ Tam cúi đầu chọn thức ăn trên đĩa: "Toàn Liên bang có bao nhiêu ngôi sao vô danh giống như Sao 3212?"

Kim Kha ngồi thẳng dậy: "Vì ngôi sao vô danh không đếm được, cho nên ngay cả tên cũng lười lấy, chỉ dùng số hiệu."

Đủ để thấy số lượng các sao vô danh nhiều. Huống hồ Sao 3212 cũng coi có khá nhiều người, một số sao vô danh có rất ít người, tình hình thậm chí còn khó khăn hơn.

"Đầu tiên cho Sao 3212, về sau có khả năng sẽ từ từ giúp đỡ các ngôi sao vô danh khác." Liêu Như Ninh suy nghĩ một chút, "Những người có đẳng cấp như Vệ Tam vẫn là số ít."

Kim Kha nhìn Vệ Tam ăn cơm, cậu bắt đầu hứng thú với một chuyện. Liên bang có bao nhiêu ngôi sao vô danh còn đang dùng máy đo cảm giác thế hệ đầu tiên để kiểm tra, trong đó có bao nhiêu người có vấn đề trong đo lường.

...

Sáng sớm hôm sau, Vệ Tam tỉnh lại đã nhìn thấy Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn ngồi xổm trong phòng khách, nhìn quang não, không biết đang cười cái gì.

"Ha ha ha ha!" Liêu Như Ninh vỗ đùi một cái, thoáng nhìn thấy Vệ Tam đi ra bèn đứng ngay dậy, "Vệ Tam, cậu mau đoán xem sau đêm qua, đã có chuyện gì xảy ra ở các trường quân sự khác."

"Cái gì?"

Liêu Như Ninh xoay quang não của mình lại cho Vệ Tam xem: "Sáng sớm hôm nay các trường quân sự phát thông báo trên trang ωeb chính thức rằng từ năm học tới, giảm một nửa toàn bộ học phí còn cung cấp kênh cho vay, ha ha ha ha ha."

Đánh thêm mấy trận nữa trong giải đấu thì sẽ nghênh đón tân sinh viên tiếp theo qua một thời gian, chất lượng tranh tài của mỗi trường

quân đội trực tiếp thể hiện bọn họ nhận được bao nhiêu sinh viên.

Trang ωeb chính thức của năm trường quân sự lớn vẫn luôn phát tuyên truyền tuyển sinh, trang chủ Damocles bây giờ treo video nọ của Vệ Tam.

Đừng nhìn các trường quân sự khác ghét Vệ Tam, nhưng nếu được chọn lại, họ đều muốn kéo cô vào trường của mình.

“Sao đột nhiên lại xảy ra chuyện này?” Vệ Tam nhìn thông báo trên trang ωeb chính thức của các trường quân sự, “Cũng bởi vì hôm qua tôi nói chuyện học phí đắt à.”

Liêu Như Ninh gật đầu: “Gần như vậy, bọn họ chắc chắn hối hận vì đã không chiêu mộ được cậu. Đầu tiên là trường Quân sự Đế Quốc phát thông báo, các trường quân sự khác thấy vậy đã theo sát phía sau.”

“Tôi nghe đâu là do Ứng Tinh Quyết nói lên yêu cầu của mình bên phía trường Đế Quốc.” Hoắc Tuyên Sơn nói, “Anh ta cho rằng học phí cản trở một nhóm sinh viên ưu tú gia nhập trường Đế Quốc.”

“Nghe tí kìa, Ứng Tinh Quyết rõ ràng đang nói cậu ưu tú.” Thiếu gia Liêu giơ ngón tay cái lên, “Mất đi cậu là tổn thất lớn nhất của bọn họ.”

Vệ Tam nhìn kỹ thông báo của trường Đế Quốc, cứ thế mà trong đêm đã lập ra kênh vay tiền thật: “Bên trường Đế Quốc chịu thật, không sợ mất giá, ngon lắm một trường quân sự thế của gia quý tộc.”

Thiếu gia Liêu ôm Vệ Tam: “Cái này cậu cũng không biết, để cho thiếu gia đây nói cho mà nghe nè. Trường quân sự lâu đời Damocles của chúng ta bao nhiêu năm trước đã là lão làng, nhưng mấy năm nay thì bị trường Đế Quốc giành giật. Bây giờ thấy chúng ta muốn đứng lên nên bọn họ luống cuống, đâu còn quan tâm đến bối cảnh nguồn gốc.”

“Viện Bình Thông có nhiều quy định thế này, nếu tính tỷ lệ đào thải thật thì còn cao hơn trường Đế Quốc. Rồi bọn họ cũng muốn thay đổi luôn?” Vệ Tam hỏi khi leo lên trang ωeb chính thức của viện Bình Thông.

“Viện Bình Thông là lão hai muôn đời, sau khi chúng ta quật khởi thì áp lực của họ chả nhỏ hơn trường Đế Quốc.” Hoắc Tuyên Sơn ném

dịch dinh dưỡng cho Vệ Tam.

Lần này không riêng gì trường Đế Quốc, ngay cả viện Bình Thông liên can cũng bỏ ra công sức đối ngoại, muốn cướp nguồn sinh viên.

Trong thực tế, mấy người đây đoán đúng hơn một nửa.

Đêm qua, Ứng Tinh Quyết đã đưa ra đề nghị cho trường Đế Quốc.

Giáo viên dẫn đội của trường Đế Quốc cũng nghe thấy những lời Vệ Tam nói. Vừa nghĩ tới vì lý do quái đảng này mà trường Đế Quốc thiếu một cấp 3S, nhiều hơn một đối thủ mạnh. Trong lòng mấy giáo viên này khó chịu muốn hoảng.

Ban đầu bên phía nhà trường đương nhiên chẳng đồng ý, muốn Đế Quốc của bọn họ hạ thấp tư thái để hùa theo trường Damocles nhận những sinh viên nghèo đến từ sao vô danh, dù có nghĩ lại cũng không thể.

“Vài năm trước, Vệ Tam mà chúng em gặp chỉ là một người bình thường, nhưng bây giờ cô ấy có thể đứng ở cùng một độ cao với lớp 3S. Chỉ vì học phí của trường Đế Quốc đắt đỏ, nên cô nàng đã trở thành đối thủ của chúng em.” Ứng Tinh Quyết nhìn người đối diện với kênh liên lạc, “Nhà trường sẵn sàng xem những điều như vậy xảy ra thêm lần nữa?”

“Học phí của chúng ta không mắc, ngay cả học phí mà sinh viên đó cũng chả đóng nổi thì sẽ có thực lực thấp hơn những sinh viên khác vì trước khi vào trường, vì họ chưa từng đụng tới cơ giáp.” Người của trường phản bác.

“Tất cả những điều này không đúng trên người Vệ Tam.” Ứng Tinh Quyết gằn từng chữ, “Quy tắc của trường Đế Quốc nên thay đổi, nếu không trường Damocles sẽ một lần nữa giẫm trường Đế Quốc dưới chân.”

Nửa câu sau của anh chọc trúng cục mụn vẫn còn tồn tại trong lòng bên nhà trường.

Mặc dù nhiều năm nay trường Đế Quốc vẫn giữ được vị trí số 1 trong cuộc thi, còn trường Damocles năm này qua năm khác vẫn rất chênh lệch vì vấn đề đứt gãy nguồn sinh viên, nhưng mọi người cho rằng Quân khu 13 cũng không thua kém Quân khu 5. Mặc dù Liên bang có rất nhiều quân khu và Quân khu 5 là quân khu được mọi

người nói mạnh nhất, song vĩnh viễn vẫn có một Quân khu 13 đằng sau.

Cuối cùng nhà trường họp để thảo luận rồi nhượng bộ, không chỉ giảm một nửa học phí mà còn lập kênh cho vay chính thức, đảm bảo rằng sinh viên không có tiền vẫn vào trường Đế Quốc được.

...

Năm trường quân sự tuần tra lần thứ hai thì gặp lại nhau trên máy bay bên ngoài, ánh mắt những người trong các trường khác nhìn Vệ Tam không đúng lắm.

“Những người này đều ghen tị với cậu đấy.” Liêu Như Ninh nói với sự vinh quang, “Suốt ngày bọn họ hưởng thụ tài nguyên tốt nhất nhưng vẫn chả đánh lại được cậu, trong lòng chắc chắn rất chua xót.”

Vệ Tam nhướng mày: “Cậu cũng đánh không lại tôi.”

“Không có cách mà.” Thiếu gia Liêu nói lố, “Có đôi khi không thể không thừa nhận, trên đời này có thiên tài thật.”

Những người từ các trường quân sự khác: “...” Nói chuyện thì cứ nói đi nhưng mà có cần phải nói to vậy không? Sợ bọn họ nghe không được sao.

“Đi thôi.” Kim Kha hô hoán bọn họ đi lên.

Cũng là đội ngũ ngày hôm qua, hôm nay trường quân sự Samuel rơi vào im lắng hiếm thấy, không cho trường Damocles bất kỳ ánh mắt nào.

Bây giờ trong lòng mọi người mơ hồ có một sự nhận chức chung to tát, đừng chọc vào Vệ Tam, chọc vào thì người không thoải mái chắc chắn là mình, rồi tiện thể dính dáng tới mấy trường khác.

Ngay cả Shaω Eli cũng chẳng mỉa mai với những người ở trường Damocles, gã sợ Vệ Tam lại khích mình nữa.

Gã chả muốn biết Vệ Tam còn thiên tài cỡ nào đâu.

Vệ Tam ngồi ở chỗ gần cửa sổ nhìn ra ngoài: “Có phải tuyết bên ngoài ít hơn một chút không?”

“Nhiệt độ không tăng lại.” Ứng Thành Hà cho cô xem màn hình hiển thị bên trong máy bay, “Phải mất vài tháng thì luồng rét đậm mới dần tiêu tán.”

Lần này máy bay dừng lại ở trung tâm thành phố như thường lệ, một đám người đi xuống và tiến vào bên trong cơ giáp.

“Chúng ta cứ tuần tra như thế này mỗi ngày?” Mới ngày thứ hai mà Liêu Như Ninh đã dự đoán được cuộc sống nhàm chán trong tương lai, “Quá chán.”

“Thú vị... Nói tới là tới.” Kim Kha chậm rãi nói, ý bảo bọn họ tiến vào trạng thái chiến đấu.

Trường Samuel, trường Damocles và đội tuần tra đã quay lưng tựa với nhau, từ xa liên tục có những con tinh thú đi ra làm họ co lại thành vòng tròn.

“Mỗi năm khi đợt rét đậm đến sẽ có tinh thú đột phá hàng rào sân đấu và chạy ra ngoài.” Đội trưởng đội tuần tra giải thích, “Đây là nhóm tinh thú đầu tiên đi ra trong năm nay.”

Họ còn cho rằng tất cả các tinh thú bên trong sẽ bị đóng băng đến chết, vì vậy mới không nhìn thấy dấu vết ai ngờ được giờ chúng lại xuất hiện.

Tinh thú tạo thành nhóm đi chen chúc với nhau, chúng thu hẹp vòng vây và nhìn chằm chằm vào mọi người bên trong.

“Đã lâu không động tay, tôi sắp nghẹn chết rồi.” Liêu Như Ninh bẻ cánh tay, “Thiếu gia muốn dạy chúng nó cách làm thú một lần nữa.”

So với vật không hình dạng màu xám có trong vòng xoáy, mấy con thú này chả đủ nhìn. Chiến sĩ độc lập cấp 3S của hai trường quân sự ra tay, dùng mấy chiêu đã có thể giải quyết một đầu làm đội tuần tra bên cạnh có chút ngây cả người.

Đối với đội tuần tra của Sao Phàm Hàn này, ngoại trừ các sinh viên của trường Đế Quốc và viện Bình Thông là mạnh nhất, thì bây giờ cho dù đó là trường Samuel hay Damocles cũng không cùng cấp độ với đội tuần tra của họ.

“Một đao này của cậu cùng lắm cũng thế thôi.” Liêu Như Ninh sau

khi giết xong một đầu tinh thú bèn quay đầu nói với Tập Ô Thông bên cạnh.

Đội trưởng đội tuần tra: "..." Một đao này đi xuống đã chém đứt ngay đầu 2 con tinh thú cấp SS mà nói cùng lắm chỉ là như thế.

Tập Ô Thông cũng chả phản ứng lại với Liêu Như Ninh, cậu xoay người tiếp tục đánh tinh thú.

"Con át chủ bài của các cậu cũng chỉ là như vậy thôi." Shaω Eli không nhịn được chỉ vào Vệ Tam châm chọc.

Vệ Tam bị người ta tạt nước: "Cậu nói tôi?"

Trước đó còn còn dặn dò chính mình chẳng nên trêu chọc Vệ Tam trong lòng nên Shaω Eli cố gắng chống đỡ, "Nghe nói mày ở đấu trường lạnh lẽo có một chiêu lớn, xem ra là tin tức giả."

Vệ Tam đá văng tinh thú bên chân: "Cho dù là tin giả thì cậu làm gì được tôi?"

Shaω Eli: "... Sớm muộn gì cũng bị tự vả."

Vòng tròn ban đầu bị thu hẹp nay vì chiến sĩ độc lập cấp 3S ra tay nên được mở rộng một lần nữa, nhưng xung quanh vẫn còn có tinh thú vây lấy.

Trong khi mọi người đang tập trung vào tụi nó, đột nhiên từ giữa không trung của tòa nhà đột nhiên xuất hiện đám tinh thú khác, thậm chí còn có một mảng lớn tinh thú bay xuất hiện, tấn công những người trong vòng tròn.

Một con sói trắng nhảy xuống giữa không trung, mở miệng lớn và táp ngay tới đầu Kim Kha đang ở giữa. Vệ Tam đưa tay kéo cả người cơ giáp sang còn mình chắn ở phía trước, cầm đao dài xoay chuyển, thân đao có sương lạnh bao lấy, đao lao chém tới cùng với khí đao.

Nam Phi Trúc cách rất gần, trên mặt cơ giáp đã bị máu tinh thú văng lên, sự chú ý của cậu ta đặt lại đao dài của Vệ Tam. Ở trên sân thi đấu thung lũng mưa cũng từng nhìn thấy trên đao của cô nàng có một chút sương trắng, còn nay cậu ta có thể từ trên thân đao cảm nhận được sát khí cực kỳ lạnh lẽo rõ rệt.

... Đây là cây đao làm bằng vật liệu gì vậy?

Trong đầu Nam Phi Trúc hiện lên vài loại chất liệu mang theo thuộc tính băng lạnh nhưng cũng chẳng tìm được tỷ lệ vừa phải nhất để làm được đao dài trong tay Vệ Tam, càng chẳng cần nhắc tới mấy loại biến hóa của thanh đao dài của cô nàng.

Trình độ làm vũ khí của Ứng Thành Hà đã đạt tới mức này?

Chiến sĩ độc lập hạng nhẹ trong vòng đã bay lên trời chiến đấu với tinh thú bay, vai trái Liêu Như Ninh bị một con tinh thú bay quắp được, móng vuốt của nó giống như bằng thép, làm thủng luôn vai cơ giáp của cậu ta.

Chấn thương của cơ giáp trong nháy mắt thông qua cảm giác truyền cho Liêu Như Ninh nhưng mặt cậu không đổi sắc, cứ để tinh thú bay nắm lấy bả vai mình tùy ý. Cậu ra sức hạ thắt lưng, kéo nó từ giữa không trung xuống rồi dùng một tay nắm đã bắt lấy con tinh thú bay này và quẳng nó đất.

Tinh thú bay mang theo cánh rơi thẳng xuống đất, lúc này Liêu Như Ninh không ra tay nữa mà Hoắc Tuyên Sơn ở giữa không trung dành thời gian bắn ra một mũi tên, cứ thể đóng đinh con thú bay này.

Liêu Như Ninh ngửa đầu thuận tay thả tim với Hoắc Tuyên Sơn, sau đó nói với Vệ Tam: “Cậu giết bao nhiêu tinh thú? Chúng ta giải quyết cho sớm để còn về.”

“Tôi chỉ giết bên này, những thứ khác thì mặc kệ.” Gần đây Vệ Tam không có hứng thú đánh đấm lắm.

“Được rồi, Samuel, mấy cậu cũng tự chia cho tốt nha.” Liêu Như Ninh nói hướng về phía Shaω Eli và những người khác.

Vệ Tam muốn nhanh chóng giải quyết những tinh thú này thế là chia đao tu di thành hợp đao, bắt đầu xông ra ngoài.

“Xin lỗi.”

Jill Gil Wood của Samuel bị tinh thú đá một cú bay về bên Vệ Tam, vô tình đụng phải cô thế là hai cơ giáp đụng nhau.

Vệ Tam nhíu mày lui ra: “Cẩn thận một chút.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh: Cô ấy không quan tâm chút nào, nhưng tôi quan tâm (.

.)

- -----oOo------

Chương 138

“Sao Tây Tháp”

Jill Gil Wood sử dụng vũ khí gọi là rìu bất động. Cô nàng bị tinh thú đá ngã thêm có hai cái rìu hạng nặng đã làm Vệ Tam phải ngừng tay. Nhưng Jill Gil Wood nhanh chóng đứng dậy, một lần nữa chống lại con thú cấp 3S.

Vệ Tam nhìn thoáng qua những người khác bên cạnh, họ đang đánh dây dưa với tinh thú. Cô dứt khoát đưa Jill Gil Wood ra đến đây rồi hai người đổi chỗ: “Cậu đánh bên này đi để tôi đánh bên đó cho.”

Jill Gil Wood sửng sốt: “Tôi...”

“Đừng làm chận thời gian tôi đi về.” Vệ Tam nói xong thì tự mình chống lại tinh thú cấp 3S và SS bên kia.

Jill Gil Wood nắm chặt rìu bất động trong tay, di chuyển đến phương hướng Vệ Tam đã giết hơn phân nửa tinh thú trước đó. Cô nàng chỉ có cấp SS nên ra tay với tinh thú cấp 3S khó khăn lắm; bây giờ chuyển sang hướng này rõ là làm cô nàng thoải mái hơn rất nhiều.

Vòng tròn bên trong không ngừng mở rộng, khoảng cách giữa chiến sĩ độc lập chủ lực hai trường quân sự cũng ngày càng mở rộng theo.

Mặt Vệ Tam chả có biểu hiện gì khi thanh lý tinh thú xung quanh, gần đây cô chẳng muốn chiến đấu, chỉ muốn hoàn thành bài của Ngư Thanh Phi cho xong. Cô có mấy ý tưởng đấy nhưng hiện tại vẫn chưa thể thực hiện được, trong đầu chỉ có các loại cấu trúc của cơ giáp.

“Có người ở đằng kia!” Jill Gil Wood chỉ vào tòa nhà bị sụp đổ một nửa bên cạnh Vệ Tam.

Vệ Tam ngước mắt lên, quả nhiên có bóng người hiện lên. Cô quay đầu la lên với hướng đội trưởng đội tuần tra: “Độ trưởng, bên kia hình như có người, có muốn qua xem không?”

Đội trưởng đội tuần tra: “...” Cô nghiện xì ke à? Cô ở gần như thế thì có người thì chạy tới liền xem sao, chứ quay đầu hỏi tôi làm gì? Khựng lại thế này thì người đó đã chạy xa mất rồi.

“Chỗ này của tôi sắp xong rồi.” Hoắc Tuyên Sơn kéo cung ở giữa

không trung và bắn trúng một đầu tinh thú. Cậu ta nói với Vệ Tam ở phía dưới, “Tôi đi với cậu qua xem một chút.”

“Được.” Vệ Tam lại bắt đầu chú tâm vào tinh thú trước mặt.

Người của trường Quân sự Samuel: “…”

Shaω Eli: “Dân thường đã đi vào nơi trú ẩn dưới lòng đất, nên đường này ngoài chúng ta ra, nếu có thêm người khác thì chắc chắn là Quân Độc Lập!”

Trong giọng điệu của gã bày tỏ sự phỉ báng trước phản ứng của Vệ Tam. Né tấn công của tinh thú, Shaω Eli là người đầu tiên chạy về phía nơi bóng người hiện lên.

Shaω Eli vừa chạy là tụi tinh thú đã phân tán tới những người khác, gây áp lực cho những người còn lại.

“Một mình cậu đó, đừng để bị Quân Độc Lập giết.” Liêu Như Ninh la lên ở sau lưng, cậu ta cho rằng mình đủ lỗ mãng nhưng chả ngờ được người của trường Samuel còn nhớn nhác hơn nữa, cứ như vậy đuổi thẳng tới.

Chỉ huy Samuel, Cao Học Lâm, chỉ có thể mang theo những người khác đuổi theo Shaω Eli.

Kim Kha: “…”

Cứ thế áp lực của tinh thú đã đè lên ba người Damocles.

Vệ Tam nhìn năm người trường Samuel đang chạy về xa: “Đã lâu như vậy rồi thì có đuổi theo cũng muộn.”

“Nếu cô đã biết thế tại sao không đuổi theo ngay từ đầu?” Đội trưởng đội tuần tra có vẻ bất mãn, “Vất vả lắm mới phát hiện ra bóng dáng Quân Độc Lập.”

Vệ Tam né tránh đòn tấn công của tinh thú bên cạnh, quay đầu nói lại: “Tôi đi một mình thấy không ổn lắm. Lỡ mà xảy ra chuyện, sau này không được thi đấu nữa thì làm sao đây?”

Đội trưởng đội tuần tra: “…” Một cấp 3S là thế mà sợ này sợ nọ.

Khi những người của trường Samuel đuổi theo trở lại, trường

Damocles đã giải quyết tất cả các tinh thú và đội tuần tra đang thu xác chết của chúng.

“Đuổi kịp không?” Vệ Tam hỏi bọn họ.

Mặt Shaω Eli tỏ vẻ chẳng bất ngờ: “Không.”

“Nhanh như thế, nói không chừng là chuột chải phải người.” Vệ Tam “an ủi” nói, “Đừng nản lòng.”

“Mày có tí trách nhiệm nào được không?” Thay vào đó Shaω Eli bắt đầu chất vấn Vệ Tam, “Đó là Quân Độc Lập, nếu không bắt được chúng thì tụi đó sẽ ra ngoài tàn sát dân thường một cách khó hiểu về sau đó.”

Vệ Tam cố gắng suy nghĩ rồi chỉ vào Jill Gil Wood: “Cậu ấy là người đầu tiên phát hiện ra bóng người, theo lý thì người nên ngay lập tức đuổi theo là cậu ấy mới đúng.”

Jill Gil Wood: “Tôi... Cậu ở gần hơn nên tôi mới gọi cậu.”

Cao Học Lâm giơ tay ra hiệu cho Jill Gil Wood không cần phải nói thêm: “Trường Quân sự Damocles cùng lắm chỉ biết lo cho thân mình. Nhưng có một điều tốt nhất các cậu nên hiểu rõ là khi Quân Độc Lập tàn sát khắp nơi, bọn chúng sẽ chả quan tâm cậu có tham gia hay không.”

Khi trở về, bầu không khí giữa hai trường quân sự một lần nữa trở nên cứng nhắc.

Kẹp lấy người trong đội tuần tra ở giữa.

Không riêng gì bọn họ gặp phải tinh thú, trường Đế Quốc và viện Bình Thông bên kia cũng gặp phải.

Những tinh thú này đa phần là dạng ra khỏi đấu trường lạnh lẽo, nhưng đây là thời điểm chẳng có gì ở gần sân thi đấu nữa, họ chỉ đành tăng cường bảo vệ bên trong thành phố mà thôi.

Trường Damocles và trường Samuel đã nhìn thấy bóng người đáng ngờ trong khi tuần tra. Chuyện nghi là Quân Độc Lập không gây ra nhiều sự chú ý bởi vì tất cả mọi người đang quan tâm đến việc khác tại thời điểm này.

Tin tức từ Quân khu 1 ở Liên bang truyền đến, phòng tuyến của các quân khu có sự dãn ra mờ ảo, đặc biệt là Sao Huyễn Dạ. Bọn họ còn phái ra một chiếc tàu vũ trụ đến Sao Phàm Hàn, nên lúc này người bên kia chắc chắn chả đủ đủ.

Quân khu 2 và 1 đã cử đội tiếp viện, nhưng cũng muốn xin Sao Phàm Hàn bên này mở lớp phòng hộ ngân hà, để cho người của Quân khu 5 đi ra ngoài rồi thuận đường cho sinh viên các trường cũng đi ra luôn để tiếp tục tham gia cuộc thi.

Cao tầng Sao Phàm Hàn và bên kia giằng co chả chịu mở lại lớp phòng hộ ngân hà vì sợ xảy ra chuyện.

Cuộc họp kéo dài một tiếng mới xong; lại dùng thêm một tiếng khiến ngay cả các giáo viên dẫn đội của các trường quân sự khác nhau cũng ra ra vào vào các phòng hội nghị lớn.

“Thời gian này nút phòng tuyến bị dãn ra?” Vệ Tam tựa vào ghế sa lông, đầu ngửa ra sau, thuận miệng hỏi, “Những tinh thú này còn biết được có một nhóm người đi tới từ Quân khu 5 à?”

Liêu Như Ninh cũng ngửa ra sau như cô: “Nói không chừng giữa chúng ta cũng có tinh thú. Làm mật thám.”

“Nói nhảm cái gì thế.” Kim Kha đá cậu ta một cái, “Tôi từng nghe nói một câu là cùng một lúc có càng nhiều thiên tài xuất hiện thì chứng tỏ phía sau sẽ có lực lượng tà ác lớn hơn xuất hiện.”

Hoắc Tuyên Sơn nhìn cậu ấy: “Cậu đang nói mình là thiên tài.”

Kim Kha không có biểu hiện gì: “Ý tôi là tất cả tụi mình đều là thiên tài.”

Ứng Thành Hà đăm chiêu: “Nói như vậy, lực lượng tà ác này chính là Quân Độc Lập, sau này chúng ta sẽ chống lại Quân Độc Lập.”

“Cảm thấy mấy thầy cô không muốn tụi mình đối đầu với Quân Độc Lập.” Vệ Tam quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Một nửa trong số đó từng người của trường chúng ta.” Liêu Như Ninh hiểu rõ suy nghĩ của các giáo viên hơn.

Trường Quân sự Damocles từ trước đến nay không chỉ truyền thừa kiến thức cơ giáp mà còn có tinh thần vì bạn bè. Quân khu 11 biến

thành Quân Độc Lập một cách khó giải thích luôn là cái gờ chả thể vượt qua được của Damocles.

Vệ Tam đột nhiên đứng dậy và đi ra ngoài cửa sổ: “Dừng lại.”

“Cái gì dừng mà lại?” Kim Kha hỏi cô.

Những người khác cũng nhìn theo ánh mắt của cậu ấy nhìn sang.

“Gió tuyết bên ngoài.” Vệ Tam thẳng tay dùng sức đẩy cửa sổ ra cho gió lạnh lùa vào, nhưng đó chỉ là gió lạnh và băng tuyết còn sót lại, còn gió tuyết trên không trung ban đầu còn chẳng ngừng tung bay thì nay đột nhiên ngừng lại.

Tất cả mọi người chen tới đưa tay ra để cảm nhận bên ngoài.

“Đúng là dừng lại rồi nè.”

“Có lẽ chỉ trong một lúc thôi.”

“Chưa từng nghe nói qua đợt rét đậm chưa ngừng mà gió tuyết đã dừng lại trước.”

Trong khi họ đang nói chuyện, cũng có những người phát hiện ra điều này. Các giáo viên đi ra khỏi phòng hội nghị, xuống tầng một và ra khỏi cổng để quan sát.

“Hoặc là đợt rét đậm dừng lại, hoặc là đợt rét đậm đang tích tụ sức mạnh.” Kim Kha nhìn ra bên ngoài đang dần mờ đi vì sương trắng.

Ngày hôm đó không ai rời khỏi tòa nhà bến cảng. Người ở Quân khu 5 và 13 đang ẩn nấp bắt đầu liên tục ra vào tòa nhà.

Chờ cho đến ngày thứ ba thì có tin xác định: siêu bão rét đậm đã tan.

Vệ Tam nhìn bầu trời bên ngoài đã trõ ràng: “Tôi nhớ họ nói rằng phải mất nhiều tháng thì đợt rét đậm mới tiêu tan.”

“Có chuyên gia suy đoán là do bộc phát quá lớn, đợt rét đậm nén thành siêu bão rét đậm khổng lồ đột nhiên bùng nổ, cho nên về sau cũng chả còn sức mạnh nữa.” Kim Kha lật qua tin tức không ngừng truyền tới từ quang não, “Chờ hai ngày nữa nếu không có vấn đề gì, chúng ta có thể rời khỏi Sao Phàm Hàn.”

“Quân Độc Lập thì sao?” Liêu Như Ninh hỏi.

“Tạm thời không quan tâm.” Kim Kha cau mày, “Bọn họ không xuất hiện thì cũng chả có cách tìm ra được.”

Đợt rét đậm đột nhiên tiêu tan giống như sương mù trong lòng tiêu tan, tâm trạng của tất cả mọi người tốt hơn nhiều. Nhưng các giáo viên của năm trường và MC giải thích chính đang bận rộn chuyện liên hệ với đại diện thế lực địa phương, chuẩn bị rút ra sân đấu tiếp theo và cho nhóm của hai quân khu rời đi.

Tàu vũ trụ Quân khu 5 bị cướp rồi mà nay bọn họ muốn về Sao Huyễn Dạ, thế là Ứng Nguyệt Dung đã mượn một chiếc tàu vũ trụ từ cao tầng Sao Phàm Hàn, đưa người của Quân khu 5 đến ngân hà gần Sao Huyễn Dạ.

Chờ hai ngày, sương trắng hoàn toàn tan biến.

Hoạt động bốc thăm chọn địa điểm thi đấu cũng chính thức bắt đầu, năm trường quân sự tập trung một lần nữa. Nhưng những người đứng xung quanh là hai quân khu vẫn chưa rời đi, họ đứng đây để ngăn chặn sự xuất hiện của Quân Độc Lập.

“Hy vọng rút ra một trận đấu thoải mái hơn một chút.” Liêu Như Ninh chắp hai tay lại, trước ngực rồi cầu một cái, lại nắm chặt ngón tay, đụng trán và ngực mình, “Amen.”

“Không phải nói càng về sau, trận đấu càng khó à?” Vệ Tam khó hiểu hỏi.

“Nói là nói như vậy không sai, nhưng cũng còn mấy nơi tương đối đơn giản.” Liêu Như Ninh kề tai thì thầm với cô, “Sao South Pasadena bên kia hơi đơn giản một tẹo.”

Kim Kha cúi đầu nhìn thoáng qua quang não đồng thời ánh mắt cũng nhìn lướt qua trường Quân sự Đế Quốc. Người đứng đầu vẫn là Ứng Tinh Quyết bình tĩnh tự kiềm chế như trước đây.

“Cậu xem cái gì?” Hoắc Tuyên Sơn hỏi nhỏ cậu ấy.

Kim Kha nhìn bốn đôi mắt khác lia qua: “...”

Cậu mở nhóm của năm người, gửi một tin nhắn lên đó.

Nhà Kim Phát Tài: [Bác sĩ kia chết rồi.]

Thiếu gia Liêu: [Bác sĩ nào?]

Lén Lút Ăn Xin: [Thằng cha xấu xí kia?]

Nhà Kim Phát Tài: [Ừ, trước đó tớ đã cho người chú ý tới anh ta. Hai ngày trước anh ta bị phát hiện là một tên Quân Độc Lập, muốn giết đồng nghiệp, rồi bị người trong độ tuần tra giết.]

Bậc Thầy Thành Hà: [Lại là Quân Độc Lập? Vệ Tam nói thằng cha đó xấu xí, chẳng lẽ là nhìn thấy Quân Độc Lập có chỗ sai sai?]

Lén Lút Ăn Xin: [Không, tôi chỉ đơn giản thấy anh ta xấu thôi.]

Hoắc Tây Tây: [Ứng Tinh Quyết và cậu đều là cấp siêu 3S, cùng không có thiện cảm với bác sĩ này, chuyện này không đúng lắm.]

Thiếu gia Liêu: [Quân Độc Lập là những người giống như chúng ta, không thể cứ xấu xí là Quân Độc Lập. Huống hồ gì nhìn ảnh người sĩ quan phụ tá chính Quân khu 5 kia cũng có dáng dấp được lắm.]

Lén Lút Ăn Xin: [Ừ... Không xấu.]

Năm người trước mặt mọi người cúi đầu dùng quang não não gửi tin nhắn bằng sạch, Hạng Minh Hóa muốn không chú ý cũng khó. Ông lặng yên không một tiếng động đi tới, quang não của bốn người khác đều mang theo chức năng riêng tư làm ông không nhìn thấy, nhưng quang não của Vệ Tam thì chỉ che giấu ID của mình.

Hạng Minh Hóa đến gần, Vệ Tam nhanh chóng tắt quang não, nhưng ông vẫn nhìn thấy câu không xấu cuối cùng.

“Lại đang làm cái gì? Sắp rút chọn trận đấu mà chả khẩn trương!” Hạng Minh Hóa thấy nói chèo chẹo với cái đứa này mà vẫn thế.

“Không có đâu thầy.” Vệ Tam cố gắng ngụy biện, “Chúng em sốt sắng chờ đây nè.

Hạng Minh Hóa hừ lạnh: “Đừng tưởng rằng lấy được một lần quán quân là ổn, phía sau còn có nhiều trận đấu như vậy, đủ cho các em chịu khổ đấy.”

Trong khi khiển trách, người đại diện bên địa phương đã lên sân

khấu, ông ta nói ngắn gọn một vài lời khuyến khích và bắt đầu chọn sân đấu.

Tên của các ngân hà trên màn hình ánh sáng liên tục lướt qua, cho đến khi người đại diện nói dừng lại, thì chúng cũng chả còn lướt nữa.

[Sao Tây Tháp]

Liêu Như Ninh ngẩng đầu nhìn bèn ôm đầu ngau: “Sao lại như vậy!”

Vệ Tam nhìn cái tên này thi không nhìn ra đặc điểm gì, chả lẽ trong trường đua chỉ toàn là tháp?

“Hầu hết diện tích của Sao Tây Tháp chỉ có biển và vách đá, không thân thiện với cơ giáp hạng nặng.” Kim Kha giải thích, “Hơn nữa trong bầu trời Sao Tây Tháp có tinh thú bay, trong biển cũng có tinh thú tấn công, là sân thi đấu thích hợp cho cơ giáp hạng nhẹ. Quan trọng nhất là trong mấy năm trước, ban tổ chức chỉ cung cấp một chiếc tàu biển vũ trụ và được đặt trong túi chuẩn bị chiến đấu nhất định. Những người khác không rút trúng thì tự nghĩ biện pháp vượt biển.”

“Tôi nghĩ rằng vận may của tụi mình không tệ, chắc chắn rút được nó.” Liêu Như Ninh tự động viên cho mình.

Mấy người còn lại chả đáp lời, vận có đỏ thật hay không thì phải trông cậy vào chuyện này rồi, hoàn toàn không giỡn được.

Hoắc Tuyên Sơn nhìn màn hình ánh sáng thì chỉ nói một câu: “Chỉ hy vọng trường Đế Quốc không rút được tàu biển vũ trụ.”

Tàu biển vũ trụ cứng kinh khủng, quan trọng hơn là vật liệu toàn bộ thân tàu được làm từ tinh thú cấp 3S, còn có bộ xương tinh thú cấp 3S biến dị, mang đến uy thế giúp mình tránh được đòn tấn công từ tinh thú cấp 3S trở xuống trong biển. Trường quân sự nào rút được chiếc tàu này trong những năm trước thì thắng chắc.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Mấy lời nói của nhân vật ở đây không liên quan tới nội dung chính, chỉ là mấy vở kịch nhỏ mà thôi.

Chương 139

“khu vực để đánh bóng”

“Đây là tàu biển vũ trụ của những năm trước.” Sau khi trở về ký túc xá, Kim Kha lấy tư liệu tổng kết có được trước đó ra cho mấy người xem.

“Giải nào cũng có con tàu y thế.” Vệ Tam nhìn những bức ảnh đó.

“Tất cả đều là cùng một con tàu biển, thường mười năm thay đổi một lần ngoại trừ khi nó bị phá hủy nghiêm trọng.” Kim Kha lật một bức ảnh, “Cái vỏ ngoài của nó vẫn còn nguyên bản, nhưng bên trong đã được thay đổi hoàn toàn. Sáu năm trước, trường Samuel rút trúng tàu biển vũ trụ, trường Đế Quốc ráng vào, thế là trong lúc họ tranh giành quyền kiểm soát thì bên trong nó đã bị thiêu rụi.”

“Những vật liệu của lớp vỏ này là mai rùa biến dị chân chính chỉ có Sao Tây Tháp mới có.” Ứng Thành Hà đưa tay phóng to đường vân của vỏ tàu biển vũ trụ trên ảnh, “Ngoài cái đó ra, lớp sơn phủ lên bề mặt vỏ ngoài là chất lỏng trong thân thực vật biến dị.”

“Trước đó chẳng phải nói cái ngôi sao có thực vật biến dị đó đã bị hủy rồi à?” Vệ Tam hỏi anh.

“Trước khi bị phá hủy thì còn một số vật liệu còn sót, chất lỏng thân cây được thu lấy rất nhiều. Ban đầu chúng được nghiên cứu trong phòng thí nghiệm, sau đó được lấy ra để sử dụng để tránh một số tinh thú.” Ứng Thành Hà giải thích.

Đợt rét đậm dừng lại đột ngột, nhưng cuộc thi vẫn cần phải được tiến hành như cũ. Tất cả mọi người trong các trường quân sự bắt đầu khôi phục lại trạng thái ban đầu. Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh đi tới lui trong phòng khách, nói cho hay là huấn luyện cơ thể. Vệ Tam đang xem tư liệu đã được Ứng Thành Hà sắp xếp cho tốt, còn Ứng Thành Hà thì đăng nhập vào tài khoản của cô để trả lời ở diễn đàn Khối Rubik.

Một mình Kim Kha nằm trên ghế sô-pha, sau đó tiếp tục lật xem video và giải thích của mấy trận đấu trước đây ở Sao Tây Tháp, nhưng rõ ràng cậu ấy đâu nhìn nghiêm túc lúc, còn hơi thất thần.

Cậu ấy giơ tay lên chuyển màn sáng sang một bên, tầm mắt dừng lại

trên người Vệ Tam. Bác sĩ kia là Quân Độc Lập, một cấp siêu 3S tấn công anh ta, một cấp siêu 3S thấy anh ta xấu xí.

Kim Kha trầm tư một lát, mất một buổi chiều cậu ấy mới tìm ra một bức ảnh. Cậu bỏ sự riêng tư của quang não và ngẩng đầu muốn tìm Vệ Tam nhưng cô đã không còn ở phòng khách nữa.

“Ai ở đây? Trông xinh thế, người cậu thích à?” Một buổi chiều chạy nước rút trong phòng khách, Liêu Như Ninh đang định nghỉ ngơi thì đi ngang qua và nhìn thấy hình ảnh trên quang não của cậu ấy.

Kim Kha: “...”

“Người ai thích?” Vệ Tam cầm bản vẽ đi ra khỏi phòng, cô nghe được nửa câu sau của Liêu Như Ninh là cũng hóng chuyện theo.

Kim Kha cho cô xem ảnh: “Cậu thấy cô ta thế nào?”

“Đẹp.” Vệ Tam nghiêm túc xem xong còn giơ ngón tay cái lên, “Xinh đẹp đấy!”

Kim Kha nghe vậy lại nhíu mày, người này là y tá năm đó Ứng Tinh Quyết tấn công lần đầu tiên. Cho nên Vệ Tam chỉ đơn thuần cảm thấy bác sĩ kia xấu?

“Đây là thành viên của đội tuyển trường nào?” Ứng Thành Hà thò đầu lại, “Tuy rằng cậu thích nhưng tụi này gặp được cũng chả nhẹ tay đâu.”

Kim Kha đứng dậy nhìn ánh mắt hóng hớt của mấy người trong phòng khách: “... Không phải là người của trường quân sự, cô ấy lớn hơn tôi rất nhiều tuổi.”

“Cậu thích lái máy bay.” Hoắc Tuyên Sơn lập tức thốt ra một câu.

“Không phải.” Kim Kha còn muốn nói, kết quả là tư duy của mấy mấy người trong phòng khách đã phát đi thì chẳng thể kéo trở lại nên cậu dứt khoát đi vào phòng mình.

Đóng cửa lại, Kim Kha lại bấm hình bác sĩ Quân Độc Lập ra lần nữa và nhìn kỹ vào ảnh của người này: Hình như cười lên xấu một chút thật, là mình suy nghĩ nhiều?

...

Sau khi rút được nơi thi đấu, ngày hôm sau bọn họ sẽ rời khỏi Sao Phàm Hàn. Để tránh có tai nạn, lần này năm trường quân sự cùng nhau chạy tới Sao Tây Tháp, không ở lại Sao Phàm Hàn quá lâu nữa.

“Sao bọn họ lên được con tàu vũ trụ đó thế?” Từ trước đến nay Liêu Như Ninh thích ngó quanh xem này nọ, nên khi lên tàu vũ trụ, cậu thấy toàn bộ đội chủ lực của trường Đế Quốc đều đi theo người của Quân khu 5 lên một chiếc tàu vũ trụ.

Mọi người nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy đám người Ứng Tinh Quyết lên một chiếc tàu vũ trụ khác, tách biệt với đội tuyển trường Đế Quốc.

Hạng Minh Hóa vừa điểm danh sinh viên vừa để cho năm người này đi lên mau, “Đừng nhìn nữa, bọn họ muốn tới Sao Huyễn Dạ để tiếp viện.”

“Bọn họ không thi đấu nữa?” Vệ Tam hỏi.

“Cái gì mà không thi đấu nữa, em nghĩ hay nhỉ. Bọn họ chỉ tới hỗ trợ Sao Huyễn Dạ. Chủ yếu vẫn là Ứng Tinh Quyết, còn những người khác xem như là rèn luyện.” Hạng Minh Hóa ra hiệu cho bọn họ nhanh chóng đi lên.

“Vậy tại sao chúng em không đi theo Quân khu 13 để tiếp viện?” Thiếu gia Liêu cảm thấy bọn họ cũng cần tới chiến trường để rèn luyện.

“Cái này giống nhau à?” Hạng Minh Hóa quay đầu nhìn sang bên kia, “Quân khu 13 còn chống đỡ được, không cần các sinh viên mấy em đi. Quân khu 5 thì khác, lần này phòng tuyến lõng dần làm Ứng Nguyệt Dung và Ứng Tinh Quyết phải đi qua.”

Cả hai đều có kinh nghiệm chỉ huy, bây giờ thống lĩnh đội tiếp viện thì có thể vào trạng thái cần với tốc độ nhanh nhất. Về phần mấy người đi theo còn lại, chủ yếu là kết quả sau khi các thế gia Sao Đế Đô đánh một canh bạc.

Sao Huyễn Dạ là nơi dễ nổi tiếng nhất và tất nhiên là nơi dễ bị tai nạn nhất.

Hạng Minh Hóa nhìn đám sinh viên của trường cả ngày ngoại trừ thi đấu thì chỉ ăn của mình: “Mau đi lên, đến sân tập Sao Tây Tháp thì

tập luyện cho tốt, nếu không người ta trở về nghiền nát các em."

Năm người lên tàu tàu vũ trụ đầu tiên và tìm được phòng của mình. Vệ Tam đi vào hai giây, đột nhiên thò đầu ra trong phòng rồi nhìn số phòng bên cạnh: "Bên cạnh tôi còn ai ở hả?"

"Chắc trống á." Tiếng Liêu Như Ninh truyền đến từ trong phòng đối diện không đóng cửa.

Ngay sau khi cậu ta vừa dứt lời, cánh cửa bên cạnh "cạch cạch" mở ra: "Tìm tôi?"

Là Giải Ngữ Mạn.

Thân thể Vệ Tam cứng đờ: "Cô à, cô không tới Quân khu 13 sao?"

Giải Ngữ Mạn liếc cô một cái: "Năm nay tôi phụ trách dẫn các em nên sẽ không rời đi."

"Vậy, thượng tá Lê Trạch đi luôn rồi." Vệ Tam lắp bắp nói.

"Cậu ta đi là chuyện của cậu ta, nơi này cũng phải có người ở lại nhìn các em." Giải Ngữ Mạn đánh giá hai quầng thâm ở mắt Vệ Tam, "Gần đây em lại làm cái gì vậy?"

Không có huấn luyện, chẳng lẽ tâm lý lại có vấn đề.

"Em không có gây chuyện." Vệ Tam đưa tay cẩn thận so sánh, "Có thể do chậm đi vào giấc ngủ thôi."

Giải Ngữ Mạn dùng cằm hất vào phía sau cô: "Đợi lát nữa sẽ đi Sao Tây Tháp đấy, bây giờ em đi ngủ. Tôi còn việc nữa, muốn chiêu đãi cô Ngư."

Nhìn bóng lưng cô Giải đi xa, Vệ Tam theo bản năng hỏi: "Cô Ngư gì?"

"Ngư Thiên Hà, lần này bà ấy ngồi tàu vũ trụ đi chúng với tụi mình." Ứng Thành Hà buông đồ xuống và tựa vào cửa đáp.

"Chẳng phải bọn họ có tàu vũ trụ chuyên dụng, muốn đi cũng đi với South Pasadena bên kia, đến chỗ chúng ta là sao?"?" Liêu Như Ninh bám vào cửa phòng hỏi.

“Ba người MC giải thích chính ngồi tàu vũ trụ nào cũng được, nếu thuận tiện có thể quan sát chúng ta, đến lúc đó khi giải thích cũng có chuyện gì để nói.” Kim Kha ngược lại biết một chút, “Ngoại trừ Ứng Nguyệt Dung muốn đi Quân khu 5, lần này Tập Hạo Thiên lên tàu vũ trụ của viện Bình Thông.”

“Cô Giải ở bên cạnh.” Hoắc Tuyên Sơn nhìn cửa phòng bên kia, lặng lẽ sờ mông mình, “Nguy rồi.”

“Đàn anh cũng phải trở về Quân khu 13, không biết khi nào có thể gặp lại.” Liêu Như Ninh cảm thán, “May mà lần này chúng ta đã giành được quán quân.”

“Sau này luôn có cơ hội gặp mặt mà.” Vệ Tam.

Năm người đứng ở cửa nói chuyện một hồi rồi cuối cùng trở về phòng của mình trước khi rời cảng và bắt đầu nghỉ ngơi.

Trong khi đó, tàu vũ trụ Quân khu 5 đã đi vào quỹ đạo.

Các thành viên của đội chủ lực trường Đế Quốc ngồi ở cuối phòng họp, chờ những người sắp tới của Quân khu 5.

“Sao Huyễn Dạ có đúng y trong lời đồn, tinh thú khó đối phó vô cùng?” Tư Đồ Gia hỏi hai người đã từng tham gia Sao Huyễn Dạ.

Cơ Sơ Vũ chậm rãi xoay nhẫn cơ giáp của mình: “Tinh thú chỉ có mấy cấp bậc kia.”

Hiếm khi chọn được môi trường đặc thù của Sao Huyễn Dạ vì trên đó có tất cả các loại hoàn cảnh, thêm chuyện ngày ngắn đêm dài, có hai mươi bốn tiếng một ngày nhưng chỉ có bốn tiếng là ban ngày. Hơn nữa, toàn bộ ngân hà này có một loại từ trường đặc biệt, con người ở lại đó trong một thời gian dài sẽ sinh ra ảo giác.

Ánh mắt Hoắc Kiếm rơi vào trên người Ứng Tinh Quyết, ban đầu lần tiếp viện này chỉ có Ứng Tinh Quyết và Cơ Sơ Vũ đi nhưng nhà họ Hoắc giúp anh tranh thủ cơ hội đi theo lần này. Sau khi nhà họ Công Nghi và Tư Đồ biết được bèn lên tiếng xin tới luôn.

Khi họ đang nói chuyện, cánh cửa phòng họp được đẩy ra, Ứng Nguyệt Dung, đội trưởng Quân khu 5 và những người khác bước vào rồi ngồi ở bàn hội nghị.

Ứng Nguyệt Dung đứng ở phía trước bàn hội nghị, bà đưa tay lên giữa thì có một một tấm màn ánh sáng hiện ra: "Căn cứ theo tin tức bên kia truyền đến, thực lực tinh thú phổ biến ở phòng tuyến Quân khu 5 nói chung có tăng cường nhẹ."

Ánh mắt bà đảo qua tất cả mọi người trong phòng họp rồi mới tiếp tục nói: "Điều này có nghĩa là tinh thú không ngừng tiến hóa còn sinh viên trường Đế Quốc không theo kịp, không thể mạnh hơn. Cuối cùng Sao Huyễn Dạ chỉ có thể bị tinh thú chiếm lĩnh."

Sao Huyễn Dạ có địa vị siêu nhiên ở trong các ngân hà, nơi này là ngôi sao bị tinh thú tấn công đầu tiên nhưng cho đến bây giờ, chúng vẫn chưa hoàn toàn chiếm cứ toàn bộ. Sao Huyễn Dạ đại diện cho hy vọng phấn đấu của Liên bang trong nhiều thế kỷ.

Ban đầu Sao Huyễn Dạ vẫn được Quân khu 13 canh giữ, sau đó trường Đế Quốc trỗi dậy thì cướp đi Sao Huyễn Dạ rồi giao cho Quân khu 5 để đóng quân. Nơi này có khó khăn lớn và thương vong cao, song đóng quân ở Sao Huyễn Dạ tượng trưng cho việc trường Đế Quốc nghiền nát trường Damocles toàn diện.

"Tinh thú ở phòng tuyến khác có biến hóa như thế nào?" Ứng Tinh Quyết giương mắt hỏi.

Mọi người ở bàn hội nghị quay đầu nhìn về phía trước, trong đó có mấy người đã chiến đấu với Ứng Tinh Quyết vài năm trước nên trong mắt họ mang theo sự cả nể. Còn có một số người lỡ đễnh về anh, cho rằng chuyện năm đó chẳng qua chỉ là một cuộc tuyên truyền giống trống khua chiên sai sự thật.

"Chúng tôi chỉ lấy được số liệu nghiên cứu của bên Quân khu 2 và South Pasadena, tạm thời chỉ có thực lực tinh thú Quân khu 5 đang thay đổi." Ứng Nguyệt Dung bấm ra mấy đoạn video truyền đến từ bên Quân khu 5, "Đây là lúc bọn họ ghi lại cảnh chiến đấu."

Lúc đầu hình ảnh mờ nhạt, hoàn toàn chẳng thể nhìn thấy những gì bên trong. Về sau Ứng Nguyệt Dung chỉnh cái gì đó thì hình ảnh rõ hơn nhiều, có thể nhìn thấy rành rõ các tinh thú bên trong.

Bề mặt cơ thể của tinh thú dinh dính bất thường, rõ ràng là đang ở trên đất liền nhưng lại có xúc tu. Xúc tu khẽ động đậy là chất lỏng dính nhớp đã vung tới khắp nơi làm cơ giáp nào dính phải sẽ lập tức bị ăn mòn thành dạng lốm đốm.

Ống kính lắc lư dữ dội, rõ là cái ống kính này được gắn trên thân cơ giáp chiến đấu.

Người điều khiển cơ giáp chả lạ gì với loại tinh thú này nên xử lý cực kỳ thuần thục, mỗi một lần tấn công của chú ấy đều làm cho nó bị thương. Ngồi phía sau bàn hội nghị, một số sinh viên quân sự nhìn thấy người của quân khu có thể đối phó với những tinh thú này thì cảm giác ghê tởm trong lòng giảm bớt một ít.

Nhưng một giây sau, con thú đang còn thoi thóp bỗng bùng nổ, há to miệng và phun ra một chất nhầy từ bên trong. Nó bắn chính xác vào vị trí của khoang cơ giáp.

Chất nhầy ăn mòn vỏ ngoài khoang cơ giáp, trong video truyền đến tiếng hoảng loạn của người bên trong, đại khái là chú ấy muốn chạy ra khỏi khoang cơ giáp nhưng lại gặp ngay con tinh thú kia. Cuối cùng chú bị con thú cắn đứt cổ và nhai nát cơ thể ngay.

"... "

Phòng họp lặng thinh, đây là lần đầu tiên mấy người Tư Đồ Gia và Công Nghi Giác nhìn thấy dạng video này. Sắc mặt họ vô cùng khó coi, nhất là sau khi nghe thấy tiếng cầu cứu cuối cùng đầy hoảng sợ của chiến sĩ độc lập kia truyền ra từ trong video.

Ánh mắt Ứng Nguyệt Dung xẹt qua mấy sinh viên trường quân sự phía sau rồi tiếp tục mở ra một cái video khác.

Mỗi video đại diện cho cái chết thảm khốc của những người trong video, ở bàn hội nghị cũng có người cúi đầu, ánh mắt thất thần.

Tư Đồ Gia dường như không nhịn nổi nên đứng dậy muốn đi ra ngoài.

Nhưng y bị Ứng Nguyệt Dung gọi lại: "Trở về, tiếp tục xem."

Ánh mắt y trốn tránh, vô cùng chống lại, còn tay vẫn đặt ở cửa chính phòng họp.

"Có lẽ hiện tại tôi nên cho bọn họ dừng lại, đưa cậu trở về tàu vũ trụ của trường Quân sự Đế Quốc." Ứng Nguyệt Dung cho hay với giọng lạnh căm.

Tư Đồ Gia cắn răng buông tay ra rồi ngồi trở lại. Y nhìn Ứng Tinh

Quyết bên cạnh, thần sắc cậu ta từ đầu đến cuối chẳng có bất kỳ thay đổi gì.

“Thực lực những tinh thú này nhiều năm vẫn bảo trì trong một phạm vi, còn mấy người chết đi cũng đều là chiến sĩ độc lập cấp SS trở lên có kinh nghiệm phong phú. Người thứ nhất đã tới Sao Huyễn Dạ vòng thứ ba, còn một tháng nữa là được về hưu.” Ứng Nguyệt Dung tắt màn ánh sáng, “Phòng thí nghiệm bên kia cho rằng là bởi vì mấy năm nay ở Sao Huyễn Dạ có quá nhiều cao thủ chết đi, đồng thời chúng ta còn kéo dài phòng tuyến cho nên người bên chúng ta cũng không ngừng trở thành phần ăn của tinh thú, dẫn đến tinh thú gia tốc tiến hóa và biến dị.”

“Vì lần này các em sẽ tới nên tôi hy vọng các em sẽ quên đi thân phận sinh viên của mình. Đến chiến trường chỉ có một chuyện là chiến đấu, không ai quan tâm các em là ai.” Ứng Nguyệt Dung nhìn năm người, “Đây không phải là khu để đánh bóng như các em nghĩ.”

Chương 140

“giấu giếm”

“Đây là cái gì?”

Một đống tư liệu mới được Ứng Thành Hà sắp xếp và mang tới đưa cho Vệ Tam. Anh nhìn thấy bản vẽ trên bàn của cô, đó là cơ giáp cấp S nhưng có một số chỗ thoạt trông rất quái.

“Cơ giáp cấp S.” Vệ Tam bịt mũi, trả lời ồm ồm.

Ứng Thành Hà nghe thấy giọng nói của cô mới phát hiện Vệ Tam lại chảy máu cam: “Bác sĩ đã kiểm tra chưa? Sao còn chảy máu cam?”

“Đợi lát nữa mới tới chỗ bác sĩ.” Tóc Vệ Tam cũng rối bời không khác gì Ứng Thành Hà, đây là bệnh chung của nhà nghiên cứu, chuyên chú thiết kế mà quên mất phải chăm sóc bản thân.

Ứng Thành Hà theo bản năng cất tư liệu trong tay song anh bị Vệ Tam giữ lại: “Lần này có phương hướng gì?”

“Động cơ, một số là những gì tôi đã học được trước đây, được coi là lý thuyết của Công Nghi Liễu.” Ứng Thành Hà một lần nữa đặt xuống, “Kiến thức cơ bản của cậu có thiếu sót nên phải chú ý. Nhưng mà hiện tại thứ cần chú ý nhất là cơ thể cậu.”

“Biết mà.” Vệ Tam vẽ xong nét cuối cùng mới đứng lên mặc áo khoác. Cô tiện tay cột tóc, “Bây giờ tôi không xem, đi tới chỗ bác sĩ đã.”

Ứng Thành Hà cũng đi theo cô ra ngoài, anh nhìn cổ tay Vệ Tam: “Có phải lấy con chip ghi chép cỡ nhỏ ra không?”

“Đúng vậy, bác sĩ Tỉnh nói muốn lấy số liệu của tôi ở đấu trường lạnh lẽo.” Vệ Tam cứ như vậy bịt mũi và đi về phía phòng y tế của tàu vũ trụ.

Dụng cụ ghi chép cỡ nhỏ vẫn luôn ghi lại số trong cơ thể Vệ Tam, chẳng qua tín hiệu trước đó biến mất nên bác sĩ bên kia không nhìn thấy. Về sau thì bác sĩ lại đến chỗ chị của mình nên cũng chưa kịp lấy con chip dụng cụ này ra.

Vệ Tam cúi đầu, trong đầu cô còn đang suy nghĩ về cấu trúc trên bản vẽ trước đó, không phát hiện có người đi tới trước mặt.

Mãi cho đến khi người đối diện gọi cô lại: "Vệ Tam?"

Vệ Tam ngẩng đầu nhìn, là Ngư Thiên Hà.

"Mũi cháu bị sao vậy? Ở trên tàu vũ trụ mà còn đánh nhau à?" Ngư Thiên Hà cười hỏi.

Vệ Tam giơ tay sờ sờ mũi mình thấy phía trên đó còn nhét một đống giấy, cô bèn lấy cớ cho có: "Cháu lỡ đụng vào tường."

Ngư Thiên Hà cười dịu dàng: "Lần sau cẩn thận đấy." Dứt lời, bà rời đi ngay về phía trước.

Lần đầu tiên Vệ Tam nhìn thấy người lớn nói chuyện nhã nhặn thế này, giáo viên của trường Damocles vô cùng hung dữ với bọn cô.

Đi đến cửa phòng y tế, Vệ Tam đưa tay gõ cửa rồi tháo miếng giấy trên mũi ra ném đi.

"Mời vào." Tỉnh Thê nói ở bên trong.

Sau khi Vệ Tam đi vào, Tỉnh Thê ra hiệu cho cô ngồi xuống, bác ấy đang tháo dụng cụ dùng một lần: "Gần đây lại chảy máu cam?"

"Dạ."

Tỉnh Thê dùng nhiếp gắp một cục bông gòn có thuốc sát trùng để lau vết máu dưới mũi Vệ Tam: "Một thời gian trước, tôi đã nhận được công thức dịch dinh dưỡng của Ứng Tinh Quyết, đáng tiếc là cháu dùng không được."

"Tại sao vậy ạ?" Vệ Tam ngửa đầu để cho bác ấy lau sạch sẽ.

"Cơ thể của cậu ta bị phá hủy nghiêm trọng hơn." Tỉnh Thê ném bóng bông gòn thùng rác y tế, thuận miệng trả lời.

Vệ Tam cau mày: "Phá hoại nghiêm trọng hơn? Có thể cháu cũng bị thương sao?"

Tay Tỉnh Thê dừng lại, bác ngước mắt lên: "Cháu là dạng suy dinh dưỡng trong nhiều năm, không phải bị thương chứ còn là gì? Nhưng

mà với dạng này của cháu thì có thể nuôi dưỡng cho hồi phục.”

“Cháu nhớ rõ lúc trước bác nói bởi vì Ứng Tinh Quyết không chiếm được nguyên tố cần thiết mới làm cơ thể suy sụp.” Vệ Tam nói, “Không phải anh ta cũng bù lại được à, dù sao cũng chả phải trúng độc.”

“Không giống, cháu là chiến sĩ độc lập, cậu ta là chỉ huy.” Tỉnh Thê chỉ vào đầu, “Ở đây bị thương. Đưa tay ra.”

Vệ Tam vươn tay ra, bác ấy rạch phần da trước đây đã từng rạch một lần, kéo con chip bên trong ra.

“Khi cháu đang ở trong sân đấu thì tín hiệu bị hỏng nên chỉ có thể lấy ra để kiểm tra. Để tôi chép dữ liệu rồi đặt nó trở lại.” Tỉnh Thê bôi thuốc ngay vào vết rạch ở cổ tay Vệ Tam, “Ngày mai lại tới đây.”

“Giờ không bỏ vào luôn hả bác?” Vệ Tam ngẩng đầu hỏi bác sĩ.

“Xuất dữ liệu cần mất một thời gian nhất định, tôi không chắc thiết bị ghi này có bị hỏng hay không. Cháu về làm chuyện của mình trước đã.” Tỉnh Thê lấy ra một đống dịch dinh dưỡng từ cái thùng phía sau, “Cái này để uống, mới cải tiến đó, thử hiệu quả một chút.”

Vệ Tam căm ghét nhìn dịch dinh dưỡng màu hồng phấn: “Vị dâu tây?”

“Vị dưa hấu.” Tỉnh Thê chỉ vào cửa phòng y tế, “Nhanh trở về, bác còn nhiều việc.”

Vệ Tam ôm một đống dịch dinh dưỡng vị dưa hấu trở về, giữa chừng cô còn mở ra một ống nếm thử hương vị, đúng là vị dưa hấu.

Đóng cửa lại, Tỉnh Thê làm sạch máu trên bề mặt chip, đặt nó trong hộp đọc và sau đó kết nối với quang não. Một lát sau bác ấy chip dụng cụ ra và đặt sang một bên.

Trên quang não có thêm một đống số liệu của Vệ Tam ở đấu trường lạnh lẽo trước đó, số liệu cứ bình bình một ngày hai mươi bốn giờ như thể dụng cụ này bị hỏng.

Tỉnh Thê tiếp tục quẹt xuống để tính các điểm. Lúc này chắc là lần đầu tiên trường Damocles gặp phải đợt rét đậm. Số liệu của Vệ Tam vẫn là một đường thẳng, không có bất kỳ dao động, như thể tâm cô

bình lặng như nước, lão tăng ngồi thiền, hoàn toàn chả có tí cảm xúc gì, cho dù đó là cảm giác hay nhịp tim.

Tỉnh Thê đã làm bác sĩ trong nhiều năm: "..."

Bác ấy tiếp tục lật tiếp rốt cục phát hiện biến động lạ. Cảm giác của Vệ Tam đột nhiên bùng nổ ở một điểm, nó đột nhiên tăng lên và kéo dài hơn một tiếng, thậm chí sau khi nâng cao lại mãi cao lên cuối cùng lại là một đường thẳng ngang bình thường làm người ta nghi là dụng cụ đã hỏng.

Tỉnh Thê tính toán thời gian, mốc thời gian của đợt bùng phát này xảy ra ngay lúc quân khu nhận thức được sự biến động sau khi họ đi vào.

Thì ra người gây ra động tĩnh là Vệ Tam?

Tỉnh Thê suy nghĩ một chút và liên lạc với Hạng Minh Hóa.

"Lúc đó Vệ Tam có tình trạng thế nào?" Hạng Minh Hóa không chút do dự trả lời, "Lúc chúng tôi đi tới thì em ấy đã ngã xuống đất băng tuyết, rồi sau đó ngủ một lúc. Khi tỉnh lại cũng chả có gì bất thường. Cơ thể em ấy có vấn đề?"

"Không, tôi chỉ hỏi thôi. Hình như động tĩnh lớn đó trong đấu trường lạnh lẽo là do cháu ấy làm ra."

"Không khác lắm, lần đầu tiên em ấy và Ứng Tinh Quyết hợp tác." Hạng Minh Hóa nói, "Đúng là mạnh lắm."

Họ không nhìn thấy vòng xoáy được kiểm soát bởi vật không hình dạng màu xám, chỉ có thể nhìn thấy một chút qua video được ghi lại bởi Vệ Tam, mặc dù vậy những vẫn nhìn ra được mấy thứ đó khó đối phó.

Sự hợp tác đầu tiên của người cấp siêu 3S theo như lời Kim Kha nói thì thật đáng làm người ta sợ hãi.

"Được rồi, tôi đã biết." Tỉnh Thê kết thúc cuộc gọi, bác ấy xoay ghế đi lấy con chip vừa lấy ra từ cổ tay Vệ Tam.

...

"Lên được một cấp." Ứng Thành Hà cầm quang não đi vào phòng Vệ

Tam.

“Cấp gì?” Vệ Tam quay đầu nhìn anh.

“... ” Ứng Thành Hà nhìn mái tóc rối bời nửa dài nửa không và cục giấy Vệ Tam nhét vào trong mũi, anh hoài nghi thật ra mình còn đang ở trong ngày hôm qua một chặp.

Vệ Tam đứng dậy liếc mắt nhìn: “Đẳng cấp của diễn đàn Khối Rubik? Thêm mảng nào thế?”

“Không nhiều phần lắm, vẫn là nội dung cấp S nhưng mà nội dung của các mảng khác nhau đã nhiều lên. Tôi xem một chút thấy trình độ cơ giáp sư cấp S bên trong cũng được, miễn cưỡng có thể so sánh với cơ giáp sư cấp S trong trường quân sự chúng ta.” Ứng Thành Hà ngồi xuống để Vệ Tam cùng xem, “Chỉ cần trả lời càng nhiều, cho số liệu thiết kế với mã nguồn mở ở chỗ này càng nhiều, đẳng cấp ắt dễ dàng thăng lên.”

“Cậu đăng lên số liệu của một chiếc cơ giáp cấp S hoàn chỉnh?” Vệ Tam lật ra và hỏi.

Ứng Thành Hà gật đầu: “Dùng nguyên tắc thảo luận trước đây với cậu đó, dù có bị phát hiện cũng không liên lụy đến Damocles. Sau khi tôi gửi nó là tôi được thăng cấp ngay lập tức. Nếu có thể lên cấp L3, chắc cú phía trên còn có cấp bậc cao hơn.”

Vệ Tam nhìn mô hình cơ giáp phía trên bỗng nhiên cô hỏi Ứng Thành Hà: “Cậu biết diễn đàn này từ đâu?

“Nghe người ta nhắc tới trong một diễn đàn nào đó, sau đó mò rất lâu mới tìm được.” Ứng Thành Hà nhớ lại. Lúc đầu anh chỉ muốn thỏa nỗi hiếu kỳ, bên trong toàn là đồ cấp A, theo anh thấy đúng là dạng hỏi 1 + 1 bằng mấy. Ai mà ngờ được còn lên cấp trong đó nữa.

“Tôi cũng lấy được từ diễn đàn bên ngoài.” Vệ Tam nói luôn, “Cậu hỏi các cơ giáp sư khác trong trường đi, chả có mấy ai biết đâu.”

“Chắc là diễn đàn do người học tản xây dựng.” Ứng Thành Hà suy đoán.

Hai người còn muốn nói gì nữa thì Kim Kha gõ cửa đi vào, trong tay cậu ấy cầm hai gói đồ: “Cô Ngư mang theo nói là đặc sản của South Pasadena chuẩn bị trước đó nhưng vẫn không có cơ hội đưa tới đây.

Vừa rồi các cậu đang thảo luận cái gì?”

Vệ Tam nói tóm tắt cho cậu ấy nghe.

Kim Kha ngồi xuống với hai gói đồ và đăm chiêu: “Theo như các cậu nói thì diễn đàn này đang sàng lọc.”

Vệ Tam và Ứng Thành Hà đều nhìn về phía cậu ấy, nhưng một giây sau hai người đưa tay cướp lấy đặc sản trong tay Kim Kha.

Kim Kha nhìn hai người cúi đầu mở túi, cậu nói từ từ: “Sinh viên quân sự bình thường sẽ không mò tới diễn đàn như vậy. Thành Hà, cậu cảm thấy Công Nghi Giác sẽ biết cái diễn đàn này không?”

“Sẽ không đâu.” Ứng Thành Hà trả lời chẳng do dự, Công Nghi Giác thuộc thế gia cơ giáp sư chính thống không thể chính thống hơn nữa, cậu ta sẽ không bao giờ lãng phí thời gian vào nó.

“Cậu phát hiện diễn đàn này nhưng vẫn không thăng cấp, ngược lại là cậu ấy thăng cấp.” Kim Kha nhìn về phía Vệ Tam, “Rảnh rỗi trả lời câu hỏi cấp A, phát ra số liệu cơ giáp có mã nguồn mở... Vệ Tam đã làm những điều này để nâng cấp và khám phá một mặt khác của diễn đàn. Mục đích đằng sau diễn đàn này có lẽ là sàng lọc một nhóm cơ giáp sư không có quan niệm đẳng cấp, nguyện ý chia sẻ thành quả làm cơ giáp sư của mình.”

Ứng Thành Hà nhất thời hiểu được: “Khó trách vừa đăng số liệu cơ giáp có mã nguồn mở là được lên cấp ngay.”

Kim Kha nhìn tài khoản kia rồi lấy làm vẻ chê trách: “Id gì vậy?”

“ID gần gũi với cuộc sống chứ gì.” Vệ Tam mở đặc sản Ngư Thiên Hà đưa, “Vậy chúng ta tiếp tục tăng cấp lên xem bên trong có cơ giáp sư lợi hại nào khác hay không, nói không chừng còn học được thêm gì đó.”

Mấy người không xem xét vấn đề này quá quan trọng, Liên bang có trường quân sự chính thức, còn các thế gia học tản ắt sẽ có các tổ chức dân sự.

Vệ Tam nói chuyện với hai người một hồi thì muốn tới gặp bác sĩ, Kim Kha và Ứng Thành Hà nói muốn đi theo.

“Các cậu đang làm gì thế?” Hoắc Tuyên Sơn nhìn thấy ba người

muốn đi ra ngoài cùng nhau bèn hỏi.

“Đi hặp bác sĩ.” Vệ Tam tỏ vẻ phỉ báng hai người muốn dính theo.

“Tôi đi với cậu nữa.” Hoắc Tuyên Sơn ngay lập tức đứng ở phía sau.

Liêu Như Ninh mở cửa: “Đi đâu, tôi cũng đi với.”

Vệ Tam: “...”

Cuối cùng Vệ Tam giống như gà mẹ có một hàng gà con đi theo sau lưng đến cửa phòng y tế.

“Lại là các cháu.” Tỉnh Thê vừa nhìn thấy hàng người phía sau Vệ Tam thì chê trách, “Sao mỗi lần tới đều phải kéo theo một đống người vậy.”

“Bác sĩ, chúng cháu chỉ lo lắng Vệ Tam lo sợ nên mới đi cùng nhau để an ủi cậu ấy.” Liêu Như Ninh nói lời ngay.

“Chút chuyện nhỏ này thì một chiến sĩ độc lập sợ cái quái gì?” Tỉnh Thê bảo Vệ Tam vươn tay, “Cháu sợ?”

Vệ Tam nhìn thoáng qua phía sau: “... Cháu sợ.”

Tỉnh Thê: “... Được.”

Vệ Tam: Đám đần lớn xác này, rõ là đi theo tìm chuyện vui.

Chip ghi được đặt lại vào, Tỉnh Thê tháo găng tay: “Tôi đã xem dữ liệu của cháu, chỉ có một lần bùng nổ còn thời gian khác thì như ngày thường. Tôi đoán chắc khi đó cháu đã phát ra cảm giác siêu cấp.”

“Chắc là thế.” Vệ Tam cũng không rõ lắm.

Tỉnh Thê nhìn Kim Kha phía sau: “Vừa lúc các cháu tới đây. Tôi nghe thầy Hạng nói lần đầu tiên này mấy cháu đều có mặt, Kim Kha ở phía sau cũng có. Các cháu có cảm nhận được cái gì không?”

“Năng lực cấp siêu 3S?” Liêu Như Ninh là người đầu tiên lên tiếng, “Lúc ấy hình như là có lực lượng đáng sợ nào đó thức tỉnh nhưng biến mất rất nhanh. Là cảm giác của Vệ Tam bộc phát?”

“Tôi cũng nhận ra, nhưng khi đó Vệ Tam rất tỉnh táo.” Hoắc Tuyên Sơn tiếp lời.

“Biến mất rất nhanh?” Tỉnh Thê sờ cằm như có điều suy nghĩ, “Quá trình từ lúc bùng phát tới khi biến mất đã kéo dài một lúc, không phải một giây.”

Kim Kha nhíu mày: “Ứng Tinh Quyết.”

Tỉnh Thê dừng tay lại: “Ứng Tinh Quyết?”

Kim Kha hoàn hồn: “Lúc đó Ứng Tinh Quyết cũng ở đấy, con chip trong cơ thể Vệ Tam ghi lại dao động cảm giác của anh ta chăng.”

“Không, con chip dụng cụ này chỉ ghi lại của mỗi Vệ Tam.” Tỉnh Thê nhìn Vệ Tam một cái, “Có thể là cô nàng vẫn ở trạng thái tỉnh táo cho nên các cháu chỉ nhận ra đợt dùng phát trong nháy mắt.”

Sau khi đặt chip trở lại, bác sĩ Tỉnh Thê để cho bọn họ rời đi.

Năm người đi ra ngoài, không ai nói gì. Đến hành lang chỗ mấy phòng, cả bọn ăn ý đi vào trong phòng của Vệ Tam.

“Vừa nãy ý cậu là sao?” Vệ Tam là người cuối cùng vào phòng, cô đóng cửa lại và hỏi Kim Kha

“Lúc đó chúng ta ở bên ngoài và cảm giác của cậu bùng nổ thì tớ nhận thấy cảm giác của Ứng Tinh Quyết đang mở rộng phạm vi.” Kim Kha trả lời, khi đó những người khác chỉ biết hàng rào thực thể của Ứng Tinh Quyết ở xung quanh máy bay chứ không thấy có gì bất thường, thậm chí ngay cả chính cậu cũng nghi ngờ. “Trong nháy mắt cảm giác của cậu biến động, tôi đã không thể tiếp tục phát hiện tình huống cảm giác của cậu thế nào.”

Ứng Thành Hà hoang mang: “Nhưng anh họ tôi không biết Vệ Tam là cấp siêu 3S, huống hồ vì sao phải che đậy cho cậu ấy?”

Kim Kha lắc đầu, bản thân cậu ấy cũng không hiểu. Nhưng có một điều cậu xác định được là không cần nói chuyện này cho bác sĩ hoặc những người khác biết khi chưa xác định được ý đồ của Ứng Tinh Quyết.

Vệ Tam ngồi ở bên giường: “Ứng Tinh Quyết... Có vẻ như anh ta rất tin tưởng tớ trong chuyện có thể giải quyết bức tường khổng lồ màu

xám vào thời điểm đó.”

“Màu xám?” Kim Kha theo bản năng nhíu mày, “Cậu mù màu à? Rõ là màu trắng.”

Vệ Tam: “... Cậu mới mù màu, vòng xoáy tạo thành một bức tường lớn màu xám lớn như vậy, chắc chắn cậu có thể nhìn thấy màu đó.”

“Vòng xoáy màu trắng nên tường do chúng tạo thành chắc chắn cũng là màu trắng. Thứ cậu thấy chắc là vật không rõ hình dạng màu xám bên trong.” Kim Kha kéo ghế qua.

“Không, đều màu xám hết.”

Ba người còn lại nhìn hai người này tranh cãi, không biết đứng về phía ai. Lúc đó bên ngoài chỉ có hai người bọn họ và Ứng Tinh Quyết, những người khác cũng không có cách nào nhìn rõ qua cửa sổ.

Cuối cùng Vệ Tam nói: “Chờ Ứng Tinh Quyết đến Sao Tây Tháp thì tìm anh ta hỏi một chút.”

“Chắc gì anh ta đã chịu trả lời cậu.” Kim Kha không khỏi nhớ tới lần lúc trước gọi cho Ứng Tinh Quyết nên bĩu môi nói.

“Dù sao cũng phải tìm anh ta hỏi một chút.” Vệ Tam nhấc chân lên, cánh tay đặt trên đùi, chống cằm nói thờ ơ, “Nhân tiện hỏi lại xem anh ta có chắn cho tớ không.”

“Có nói mới là lạ.” Kim Kha như đã có thể gặp được bộ dáng bị từ chối của Vệ Tam, “Ôi trời, trong đám chỉ huy cũng chỉ có một mình tớ hiền lành.”

Bốn người còn lại đồng loạt hứ lên một tiếng.

...

Khi các trường quân sự đến Sao Tây Tháp, Quân khu 5 trên tàu vũ trụ cũng cập bến ở ngân hà gần Sao Huyễn Dạ.

“Tất cả mọi người xuống tàu bay và lên tàu chiến Quân khu 5 để đi tới Sao Huyễn Dạ.” Ứng Nguyệt Dung đứng ở phía trước, “Tiến vào Sao Huyễn Dạ rồi thì chỉ có sống hoặc chết.”

Ngoại trừ Ứng Tinh Quyết, cho dù là Cơ Sơ Vũ tới lần thứ hai nhưng

tâm tình cậu ta cũng chả bình tĩnh là bao.

Chương 141

“phía đông nam ”

Chỗ họ đậu xuống là một ngôi sao cách Sao Huyễn Dạ một khoảng, trên đường này Tư Đồ Gia nhìn thấy có một nhóm lại một nhóm tàu chi.ến bay tới từ phía sau và tăng tốc tiến về phía trước. Ngoài ra còn có mấy nhóm tàu chi.ến trở về.

Hầu hết trên thân các tàu ch.iến trở về đều lồi lõm, y thậm chí còn nhìn thấy một chiếc tàu chi.ến lắc lư ở phía xa rồi cuối cùng nổ tung trên không trung, ai không lấy cơ giáp ra kịp thời đều chôn thân trong đó hết.

“Chúng ta có nên đi cứu bọn họ hay không?” Tư Đồ Gia quay đầu hỏi Ứng Tinh Quyết cũng đang đứng trước cửa sổ.

Ánh lửa của chiếc tàu c.hiến nổ tung đã ánh lên trong mắt Ứng Tinh Quyết, anh nói nặng nề: “Chúng ta không đi cùng đường.”

Tư Đồ Gia còn muốn nói cái gì nhưng thấy tàu ch.iến trở về phía trước đã xoay thân đi đón những người chạy trốn, lúc này y mới không lên tiếng nữa.

Càng gần Sao Huyễn Dạ càng có nhiều chuyện tương tự, Tư Đồ Gia vẫn không hiểu vì sao lại như vậy.

“Muốn đến Sao Huyễn Dạ thì đầu tiên cần phải vượt qua làn sóng tinh thú. Trở về cũng như thế, vẫn cần phải trải qua chiến đấu mới có thể về được.” Cơ Sơ Vũ tới nơi này rồi nên biết chuyện ở đây.

“Tại sao không dọn sạch tuyến phòng thủ này?” Công Nghi Giác hỏi.

“Thanh lý không hết, tinh thú Sao Huyễn Dạ biết chúng ta lui tới nơi này.” Mặt Cơ Sơ Vũ chả biểu lộ gì, “Giết sạch một đám tinh thú này lại có một đám mới xuất hiện.”

Khả năng sinh sản của tinh thú ở Sao Huyễn Dạ rất mạnh, nhanh hơn tinh thú trên mấy ngân hà bình thường nhiều lần. Đây cũng là nguyên nhân vì sao ngôi sao này khó thủ. Phòng thí nghiệm mất một thời gian dài nghiên cứu bằng cách cố gắng bắt tinh thú để triệt sản, thậm chí còn dùng sức người tạo ra đứt gãy trong quá trình sinh sản của tinh thú. Đáng tiếc là hiệu quả không cao.

Bản thân Sao Huyễn Dạ có sự cạnh tranh giữa các tinh thú lớn, có một số tinh thú thậm chí không đợi được sinh sôi nảy nở đã bị tinh thú khác cắn nuốt. Chưa kể để bắt được tinh thú sống là gieo neo khôn cùng, cuối cùng biện pháp này chả giải quyết được gì.

Khi nói, bọn họ đã đến biển tinh thú đang tràn ngang ở một đầu quân khu Sao Huyễn Dạ.

Không chỉ có tinh thú bên dưới, xung quanh còn có một lượng lớn tinh thú bay, bọn họ chỉ cần vừa tới trong phạm vi đó sẽ bị chúng tấn công ngay lập tức.

Quả nhiên, khi tàu chiến hạ xuống, con thú bay dường như cảm thấy có người có đẳng cấp tốt hơn bên trong nên điên cuồng lao về phía này.

“Chúng ta có cần đi ra ngoài không?” Tư Đồ Gia không khỏi hỏi, tay y nắm chặt chuẩn bị chiến đấu.

“Không cần.” Ứng Tinh Quyết nhìn Ứng Nguyệt Dung phía trước, bà ấy đã vào cơ giáp và đi ra ngoài.

Ứng Nguyệt Dung đứng một mình ở phía trước tàu chiến, ngoại trừ cơ giáp, bà không có bất kỳ lớp bảo vệ nào, ngay cả chiến sĩ độc lập bên người cũng không có. Một chỉ huy đến trình độ cao nhất thì chẳng cần sự bảo vệ của chiến sĩ độc lập.

Bà giơ tay lên giải phóng cảm giác, tấn công trực tiếp vào những con tinh thú bay.

Giữa không trung, các loại tinh thú bay bắt đầu phát ra tiếng thét chói tai, thậm chí có con rơi thẳng xuống. Ánh mắt Tư Đồ Gia đi theo tinh thú bay rơi xuống thì thấy chúng nó vừa rơi là bị đám tinh thú phía dưới xé toạc chia ăn ngay.

Tinh thú bay ở xa còn đang ùn ùn lao tới, Ứng Nguyệt Dung làm thế này chỉ vì muốn mở ra một lỗ hổng cho tàu chiến, để cho bọn họ đi vào.

Sau vài giây tạo khoảng trống, bà quay trở lại tàu chiến. Con tàu tiến vào phạm vi phòng hộ của Sao Huyễn Dạ. Tinh thú bay đuổi theo phía sau một khi tiến vào phạm vi ngắm bắn của quân khu sẽ lập tức bị đánh rớt.

“Tổng chỉ huy!”

Ứng Nguyệt Dung vừa đi xuống đất là đã có người tới chào hỏi bà.

“Tôi chỉ là chỉ huy tiếp viện, vị này là chỉ huy Ứng Tinh Quyết.” Ứng Nguyệt Dung chỉ giới thiệu một mình anh vì ở trong mắt bà, những người khác còn chưa đủ tư cách để cho bà giới thiệu.

“Chỉ huy Ứng!” Đối phương chào hỏi xong thì dẫn bọn họ đi vào, “Tinh thú phía đông nam gần đây thường xuyên bạo động.”

“Nhớ không lầm lúc trước em tới cũng bạo động phía đông nam?” Ứng Nguyệt Dung xoay mặt hỏi Ứng Tinh Quyết.

“Vâng.” Ứng Tinh Quyết gật đầu, “Một trăm dặm phía đông nam đã bị chúng em san bằng.”

Năm đó anh tới nơi này thì Ứng Nguyệt Dung đã đi Quân khu 2, cũng không tận mắt chứng kiến.

“Nói như vậy, tinh thú ở phía đông nam sinh sản nhanh hơn so với tưởng tượng.” Ứng Nguyệt Dung nhìn về phía anh, “Vậy lần này em vẫn tiếp viện phía đông nam, mang theo bọn họ đi cùng nữa.”

Bà nhìn lại một số người đi theo của trường Quân sự Đế Quốc lần này.

Ứng Tinh Quyết chưa từng từ chối.

...

Sao Huyễn Dạ ở trong bóng tối quanh năm, không khí đầy cái mùi không thể tả, là mùi máu, mùi bùn, mùi nước biển, thậm chí có cả mùi xác chết thối rữa trộn lẫn với nhau.

Nếu phải dùng một từ để mô tả mùi của ngôi sao này, chỉ có dùng từ “hắc ám” để hình dung.

Vào ngày đầu tiên đến đây, chẳng có ai trong trường Đế Quốc ngủ được cả.

Ứng Tinh Quyết đang xem video trên Tinh Võng, mấy video hot nhất Liên bang gần đây toàn là về người của Damocles.

Cái đứng thứ nhất vẫn là video tuyển sinh mà Vệ Tam quay lại ở đấu trường lạnh lẽo, đến bây giờ số lượng bình luận vẫn tăng lên theo mỗi giây.

Ứng Tinh Quyết đã xem một lần, nhưng vẫn mở ra một lần nữa.

Nhìn chằm chằm vào cơ giáp trong video, anh đã có một chút thất thần, đại não cứ thế chẳng chạy, hiếm khi anh chẳng suy nghĩ cái gì.

Đợi đến khi video phát xong hồi lâu, Ứng Tinh Quyết mới hoàn hồn và mở video thứ hai của bảng xếp hạng.

Nội dung về bọn Damocles trên bục nhận giải, chỉ có cía bục nhận huy chương của trường quân sự và ống kính của Liên bang xung quanh, không có bất kỳ phương tiện truyền thông nào cả.

Ứng Tinh Quyết nhìn Vệ Tam hỏi anh bí quyết bảo dưỡng tóc thì theo bản năng cúi đầu nhìn mái tóc của mình. Anh chẳng rõ vì sao chuyện này lại khiến Vệ Tam chú ý.

Vào thời điểm đó, anh nghĩ rằng ít nhất cô ấy sẽ khiêu khích như bình thường, nói cái gì mà lần sau Damocles sẽ giành chức vô địch.

Ứng Tinh Quyết ngẩng đầu trên mặt năm người mang theo nụ cười trong video. Người của trường Đế Quốc cũng phấn khởi khi giành được hạng nhất, chẳng qua hình như không giống bọn họ.

Ứng Tinh Quyết mở màn hình ánh sáng, mở một video đang hot mới, anh còn chưa xem.

Mở ra thì mới biết là video truyền thông phỏng vấn sáng nay tại cửa cảng Sao Tây Tháp.

Ngay từ đầu video đã thấy có vô số người Sao Tây Tháp đang chờ đợi bên ngoài, ống kính cố tình nhắm vào những người này. Họ cầm biểu ngữ trong tay chúc mừng trường Quân sự Damocles giành chức vô địch, còn có mấy người liên tục hét tên của Vệ Tam.

Ứng Tinh Quyết xem những người trong video, từ đặc điểm khuôn mặt thì họ là người bản địa của Sao Tây Tháp, chẳng phải là người Sao Sa Đô.

Trong giải trước, dường như ngay cả trường Đế Quốc cũng không

được chào đón bởi nhiều người như vậy. Đặc biệt là khi không có quân khu đằng sau Sao Tây Tháp, người dân cũng chẳng mặn mà gì lắm với mấy trường quân sự ngoài trừ việc tiện tay dọn sạch tinh thú mỗi giải đấu, nhường sân diễn tập và cho các trường vào cuộc thi.

Ngay sau khi người của trường Damocles vừa đi ra, họ đã được chào đón nồng nhiệt bởi tất cả các kênh truyền thông, kênh nào kênh nấy ồ ạt chen tới phỏng vấn.

“Vệ Tam, xin hỏi các bạn có chuyện gì thú vị trong siêu bão rét đậm không? Nghe nói các bạn vẫn luôn ở cùng một chỗ với trường Quân sự Đế Quốc.”

Ứng Tinh Quyết im lặng nhìn Vệ Tam trong ống kính, muốn nghe cô nghĩ thế nào về thời gian ở cùng trường Đế Quốc.

Vệ Tam cầm lấy micro của Truyền thông Lam Phạt, ho một tiếng: “Truyền thông mấy anh nói bằng từ chính xác cho một chút, cái gì mà ở cùng một chỗ, phải là đợi cùng một chỗ.”

Kênh bị nói tiếp thu lời đúng đắn bèn lập tức thay đổi: “Vâng vâng, đợi cùng một chỗ. Xin hỏi giữa hai người có xảy ra chuyện gì thú vị không?”

“Có chứ.” Vệ Tam bỗng nhiên nhìn về phía ống kính bên này.

Trong khoảnh khắc đó, Ứng Tinh Quyết còn cho rằng cô đang nhìn mình, trong lòng không hiểu sao đã nhảy thót lên.

“Xin hỏi là cái gì?” Tiếng nói của kênh này đã to hơn vài lần, tựa hồ chờ xem tin tức hot hit bùng nổ.

“Khi siêu bão rét đậm đến, chỉ huy chính trường Quân sự Đế Quốc bảo vệ toàn bộ máy bay cỡ lớn một mình, cảm giác của anh ta dữ dội lắm.” Vệ Tam chuyển đề tài, “Nhưng mà một đao của tôi còn xịn hơn, đáng tiếc là các anh chị không thấy.”

Muốn dương oai phải hạ bệ trước được cô vận dụng thuần thục.

Một đao đó đúng là mạnh thật, Ứng Tinh Quyết hạ mắt nhớ lại cảnh ngày đó ở trường đua lạnh lẽo, cảnh cô giẫm lên bức tường màu xám.

“Tinh Quyết.” Giọng của Ứng Nguyệt Dung truyền tới từ ngoài cửa.

Ứng Tinh Quyết nhanh chóng tắt quang não, đứng dậy mở cửa: “Chỉ huy.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh: Tôi còn nghĩ cô ấy đang nhìn mình, hóa ra là nhìn vào máy quay

Chương 142

“vực sâu”

Ứng Nguyệt Dung đi vào: “Ngày mai đi phòng tuyến đông nam rồi, cháu thấy sao?”

“Không có trở ngại.” Ứng Tinh Quyết đứng ở cửa, tay trái nhẹ nhàng phủ lên cổ tay phải sau lưng, vô thức che giấu quang não trên cổ tay.

“Lúc trước ở Sao Phàm Hàn cô vẫn chưa kịp hỏi cháu đã có gì xảy ra với Vệ Tam bên đó, nghe nói chỉ có mỗi hai cháu?” Ứng Nguyệt Dung nhìn cháu trai đã cao hơn bà nửa cái đầu.

“Khi cháu tách ra khỏi đội tuyển trường thì vừa lúc gặp cô ấy, sau đó tìm thấy hai trường quân sự.” Ứng Tinh Quyết hạ mắt.

“Vệ Tam kia không được đàng hoàng lắm.” Ứng Nguyệt Dung nhíu mày, “Chỉ sợ là biến số trong lần đoạt quán quân của trường Đế Quốc. Nó nói cái gì mà bởi vì học phí mới đi học ở trường Quân sự Damocles ấy, cô không tin một phần nào.”

Ứng Tinh Quyết nhìn sàn nhà dưới chân, không lên tiếng. Vệ Tam là chiến sĩ độc lập cấp siêu 3S, giả sử phát huy ra thực lực của mình giống như lúc trước ở đấu trường lạnh lẽo thì đúng làm cho trường Đế Quốc khó xử, huống hồ cảm giác của anh không áp chế được cô.

“Quên đi, việc này không nên nói với cháu, cháu làm tốt chuyện của mình là được.” Ứng Nguyệt Dung đưa cho anh một cái hộp sắt nhỏ, “Cha cháu bảo cô đưa cho cháu đây.”

Ứng Tinh Quyết cúi đầu mở ra, bên trong hộp là một miếng lệnh bằng bạc. Anh sững lại và ngẩng đầu nhìn về phía Ứng Nguyệt Dung: “Cha…”

“Cất đi, đừng để người khác nhìn thấy.” Ứng Nguyệt Dung thấy anh cất kỹ hộp mới đi ra cửa, “Mười ngày sau, cô sẽ cho người đưa cháu tới Sao Tây Tháp.”

Ứng Tinh Quyết đóng cửa lại rồi lại, lấy cái hộp ra và cúi đầu nhìn lệnh bạc bên trong. Miếng lệnh bạc này là biểu tượng của người chủ quản chuyện trong nhà họ Ứng. Nay cha anh giao cho thì quan trọng nhất chỉ chỉ có một tác dụng.

— Ra lệnh cho 10 chiến sĩ độc lập cấp 3S trong đội hộ tống.

Ứng Thanh Đạo từ trước đến nay thể hiện ra với Quân khu 1 là người đặt lợi ích là trên hết, 10 người chiến sĩ cấp 3S này là đại diện cho việc ông đầu nhập vào Quân khu 1, thậm chí có thể dùng để giám sát con trai mình.

Ứng Tinh Quyết đóng hộp lại, cha anh có lẽ không biết năng lực thực sự của chỉ huy cấp siêu 3S. Mười tên chiến sĩ độc lập 3S cũng chả đe dọa được anh, trừ phi anh tự nguyện bị vây khốn.

...

Ngày hôm sau, Ứng Tinh Quyết và Ứng Nguyệt Dung chia nhau dẫn đội, anh mang theo đội chủ lực của trường Đế Quốc và Quân khu 5 chạy tới phòng tuyến phía đông nam.

Để ngăn chặn bị tấn công bởi các tinh thú bay trên không, họ không dùng máy bay mà lại tham gia quân ngũ đi ra khỏi cổng chính quân khu.

“Một ngày ở Sao Huyễn Dạ chỉ có 4 tiếng ban ngày. Bốn tiếng này chúng ta có thể dùng để chỉnh đốn nghỉ ngơi, nhưng thời gian còn lại phải đối mặt với tinh thú vô tận không dứt. “ Ứng Tinh Quyết chủ yếu nói cho mấy người lần đầu tiên đến Sao Huyễn Dạ, là bọn Hoắc Kiếm, nghe.

Những người ở trong đội ở phía sau nghe anh nói chuyện đa phần là một nhóm mới, không phải là những người trong quân khu vài năm trước đây có sự dẫn dắt của Ứng Tinh Quyết. Bọn họ không tín nhiệm anh hẳn.

Không tin rằng Ứng Tinh Quyết có thể mang theo đội ngũ khổng lồ như vậy, đặc biệt là ở Sao Huyễn Dạ.

Ngay cả khi anh đã có chiến tích trước đây song họ chả nhìn thấy nó, chỉ coi như tin đồn. Và tin đồn là thật hay giả cũng chỉ có thể để mọi người tự chứng minh.

“Chỉ huy Ứng, những thứ này chúng tôi biết cả rồi.” Sĩ quan trông trẻ tuổi hẳn dẫn đầu lên tiếng trong nhóm, cố ý đè nặng chữ “Ứng”, “Biết anh đây có lòng tốt giải thích cho mấy vị này nghe, nhưng mà giờ là lúc gấp rút, mọi người đi chiến trường một chuyến là biết

ngay, không có thời gian phí hoài ở đây đâu."

Đám người Hoắc Kiếm nghe vậy muốn ra tay nhưng bị Ứng Tinh Quyết ngăn lại. Anh chả quan tâm đến những thứ này, mấy năm trước anh còn đối mặt với tiếng tranh cãi còn to hơn hôm nay nữa. Anh chỉ cần làm tốt việc của mình là được.

Đội ngũ hợp nhất thành hình một thanh kiếm sắc bén và chạy về phía đông nam. Họ mới ra khỏi cổng quân khu chưa đầy 5km là đã gặp phải làn sóng tinh thú.

Ứng Tinh Quyết tách đội chủ lực và quân đội phía sau ra chiến đấu, người trong quân đội đại khái có ý cạnh tranh nên xuống tay tàn nhẫn lắm. Còn mặc dù đây là lần đầu tiên người trong trường Quân sự Đế Quốc ra chiến trường, nhưng có Ứng Tinh Quyết ở đây nên họ cứ nghe anh phân phó là được.

Tốc độ chém giết tinh thú ở hai bên cực nhanh, các sĩ quan cấp S của quân khu mang theo tiểu đội bắt đầu thu hoạch tinh thú điên cuồng, chẳng qua dù bọn họ có kinh nghiệm thì chẳng thể tránh khỏi thương vong.

Một số người chưa quan sát kỹ nên rơi vào trong cuộc vây hãm tinh thú, bị xét nát cơ giáp. Tụi tinh thú đó xảo trá, biết chiến sĩ độc lập ở gần khoang cơ giáp nên chúng có thể cắn đứt, đè nát, thậm chí giết chiến sĩ độc lập trong khoang cơ giáp, hoặc là chờ người chạy ra lại quào vuốt tới.

Tiếng gào của tinh thú và tiếng la hét chói tai của con người xung quanh xen lẫn với nhau, Tư Đồ Gia chưa bao giờ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết bằng tai thế này, cho dù lần trước thì cũng chỉ là âm thanh nghe được từ trong video.

Lại một tiếng la gào khác, âm thanh đó lúc bắt đầu thì bén nhọn ở tông cao rồi chợt ngừng lại, trở nên ậm ờ.

Lần đầu tiên Tư Đồ Gia ghét sự nhạy bén của tai mình thế này, y thậm chí còn nghe thấy người kia thì thào nói mình rất đau, không muốn chết, muốn về nhà.

"Cậu làm gì thế?" Hoắc Kiếm chặt đứt một móng vuốt của đầu tinh thú bên cạnh Tư Đồ Gia. Hắn la to lên, "CHÚ TÂM VÀO!"

Nếu như ngay lúc này Tư Đồ Gia chú ý tập trung thì sẽ phát hiện

Hoắc Kiếm cũng chỉ cố ép mình mạnh mẽ bình tĩnh, chứ tiếng của hắn mang theo run rẩy chẳng dễ thấy.

Đây chỉ mới là vừa ra khỏi cổng quân khu là đã có người chết trận, hoàn toàn khác với giải đấu. Nó không phải là trò chơi có thể dừng lại bằng cách nhấn nút ra bị loại, cũng không có nhân viên cứu hộ sẽ đến để cứu họ.

Công Nghi Giác đứng ở phía sau Ứng Tinh Quyết. Xung quanh anh không có tinh thú tới, hoặc là tinh thú xung quanh ngo ngoe muốn chuyển mình với bọn họ nhưng chẳng qua ngại năng lực cảm giác của Ứng Tinh Quyết nên chẳng dám tiến lên, chỉ có thể ở bên ngoài gào hú.

Ứng Tinh đếm ngược thời gian, xong mười phút, anh đã yêu cầu tất cả mọi người trở về đội ngũ và đi tiếp tới.

“Cảnh vầy thì đi làm sao được?” Có một sĩ quan trong đội chặt đầu một con tinh thú rồi căng thẳng hỏi, “Tụi nó đã chặn tất cả các con đường của chúng ta rồi.”

Ứng Tinh Quyết liếc sang cậu ta như có như không rồi giơ tay tấn công tinh thú chung quanh. Anh dường như chỉ giật giật ngón tay mà thôi thế mà tinh thú xung quanh gào rít lui về phía sau, hiển nhiên gặp phải uy hiếp gì đó.

Đội trưởng thuộc quân khu câm lặng, quân khu cũng có chỉ huy tài giỏi, nhưng để có thể giơ tay lên điều khiển tinh thú xung quanh dễ như trở bàn tay thế này thì chẳng thuộc cấp bậc mà bọn họ có thể nhìn thấy.

“Chúng ta đi.” Ứng Tinh Quyết nhìn một mảnh vùng tăm tối phía trước, “Tất cả chiến sĩ độc lập lái cơ giáp hạng nặng đứng ở phía trước, cơ giáp hạng trung ở phía sau bọn họ. Mục tiêu của cơ giáp hạng nhẹ trên không trung không thay đổi, cứ tiếp tục tấn công chính xác tinh thú mãi dây dưa với cơ giáp bên dưới.”

“Trên không cũng có tinh thú bay.” Có chiến sĩ độc lập hạng nhẹ mở miệng, nếu như mấy người này chỉ lo phía dưới vậy thì tính mạng của bọn họ thì sao?

Cơ Sơ Vũ nhíu mày, cậu ta nhìn chăm chăm vào chiến sĩ độc lập hạng nhẹ vừa nói chuyện: “Khi chỉ huy khác dẫn đội, các cậu cũng không có kỷ luật như vậy?”

Chiến sĩ độc lập hạng nhẹ bị khí thế của cậu ta đè ép, không thể không bay lên, các chiến sĩ hạng nhẹ khác cũng lần lượt di chuyển.

Ứng Tinh Quyết đi theo đội ngũ ở giữa.

Trên thực tế, tinh thú bay giữa không trung hoàn toàn chẳng thể nào tới gần bọn họ, Ứng Tinh Quyết lợi dụng cảm giác để trả lại đòn tấn công bằng tinh thần cho chúng.

Càng đi tới phía sau, cơ giáp hạng nhẹ giữa trời mới phát hiện bọn họ mới là nhóm an toàn nhất.

Chiến trường không có phần nghỉ ngơi đáng kể, họ vội vã đến phía đông nam nhưng thật ra lại là dạng đánh ra một con đường đến đó, từ đầu đến cuối không có thời gian nghỉ ngơi. Không giống như trong cuộc thi khi họ đuổi theo đám thú, bây giờ bầy tinh thú bao lấy họ.

Tư Đồ Gia bay ở giữa trời đã rất cố gắng để kiềm chế bản thân không chú ý đến người la hét bên dưới; nhưng mỗi lần đều nhịn không được nhìn sang thì lo lắng lòng y càng ngày càng nặng.

Sau nhiều tiếng chiến đấu, họ giống như một chiếc máy xay thịt có sức đẩy. Nó xoắn tinh thú và người của mình, thậm chí không có thời gian quay đầu lại.

Công Nghi Giác, Tư Đồ Gia, Hoắc Kiếm... bắt đầu tê liệt, không còn liếc nhìn những người gào lên rồi chết nữa.

Ngược lại, một số người trong đội thường xuyên ra ngoài chiến đấu thì bắt đầu càng giết càng hưng phấn.

Chỉ huy Ứng Tinh Quyết này đúng là một lá chắn tự nhiên, có thể bảo vệ phần lớn mọi người, làm cho đám tinh thú sợ hãi. Khi họ bắt đầu ra tay đã chẳng còn nỗi lo nào.

Từ 6 giờ sáng đến 3 giờ chiều, tất cả mọi người không ngừng chiến đấu với đám tinh thú và cuối cùng đã đi tới phía đông nam.

Công Nghi Giác nhìn về phía trước bèn không thể không hít một hơi thật sâu: các tinh thú ở đây nhiều hơn mấy lần so với những gì họ đã thấy trước đây, ngay cả trong bóng tối vẫn có thể nhìn thấy con mắt lít nha lít nhít sáng lên của chúng.

“Số lượng còn nhiều hơn lúc chúng ta tới lần đầu nữa.” Cơ Sơ Vũ nới với Ứng Tinh Quyết khi nhìn những tinh thú đối diện.

Tầm mắt Ứng Tinh Quyết lướt qua những tinh thú kia, anh nhìn về phía nơi tối tăm hơn: “Thông báo quân khu phái tiếp viện đến.”

Đội trưởng nhóm quân khu theo bản năng cau mày, bọn họ có không ít ước chừng 10,000 người, mặc dù có hao tổn trên đường nhưng số người vẫn đủ dùng. Vừa rồi cậu còn đang suy nghĩ cái người thiếu gia họ Ứng này có vài phần thiên tư, cũng tĩnh trí được, chẳng lẽ nay vừa nhìn thấy tinh thú là lộ ngay?

“Dù có nhiều tinh thú hơn nữa thì chúng tôi cũng đã gặp nên đánh được tụi nó, chúng ta chỉ phụ trách quét dọn làm chúng yếu đi hôm nay đi.” Bởi vì vừa rồi Ứng Tinh Quyết có biểu hiện cũng được khi đi tới đây nên đội trưởng này nói chuyện khách sáo một chút, “Còn một tiếng nữa là trời sáng, không cần tiếp viện.”

Ứng Tinh Quyết nghiêng đầu nhìn cậu ta: “Lời tôi nói rồi sẽ không lặp lại một lần nữa.”

Đội trưởng ở quân khu nhìn thẳng vào mắt anh rồi ánh mắt trong nháy mắt tan rã ngay, tay cậu ta không tự chủ được cầm lấy máy truyền tin để bắt đầu liên lạc với quân khu bên kia.

Chờ cậu ta gửi tin xong thì mới hoàn hồn.

Đội trưởng ở quân khu nhớ tới chuyện mình vừa làm thì đột nhiên một cảm giác lạnh lẽo dâng lên sau lưng. Đây chính là bản lĩnh của chỉ huy cấp cao? Có thể kiểm soát cả tâm trí của con người.

“Các cậu giúp tôi mở đường.” Ứng Tinh Quyết nói với chiến sĩ độc lập của đội chủ lực Đế Quốc, “Nơi đó có bầy tinh thú cấp cao.”

Bầy tinh thú cấp cao là tinh thú cấp SS trở lên.

Ứng Tinh Quyết còn có một câu chưa nói, ngoại trừ bầy tinh thú cấp cao, anh còn cảm ứng được tinh thú mạnh hơn nữa.

Các tinh thú ở chốt phòng hộ phía đông nam phải được cắt giảm, nếu không chúng sẽ dần dần mở rộng trên bản đồ.

Những tinh thú này nhìn thấy bọn họ thì hưng phấn khôn cùng, tinh thú dưới cấp S đã tập hợplại và gào hú xông về phía bọn họ.

Khoảnh khắc đó, nhịp độ tiến lên của tụi nó đồng bộ đến đáng sợ, giống như một đội quân được huấn luyện có trình độ.

Ứng Tinh Quyết không để cho đội ngũ chờ tại chỗ, cảm giác của anh đã khuếch tán bao trùm tất cả người trong quân khu. Cùng lúc anh cũng điền khiển tần số suy nghĩ của họ theo một giai điệu làm tốc độ tấn công thống nhất kỳ lạ, giá trị sát thương nhân lên gấp bội.

Anh đang thao túng tất cả mọi người.

Đây là ý nghĩ duy nhất của ai nấy trong đội này, bao gồm cả đội chủ lực của trường Đế Quốc.

Họ biết Ứng Tinh Quyết đang điều khiển bản thân, nhưng họ vẫn có thể tự suy nghĩ trong đầu. Tình trạng này giống như bộ não vẫn là của riêng mình, nhưng cơ thể đã không lắng nghe sự điều khiển của bản thân mà biến thành vũ khí của Ứng Tinh Quyết.

Song phương đang sử dụng sinh mạng mình để làm tiêu hao lẫn nhau.

Ứng Tinh Quyết điều khiển toàn bộ quân đội nhưng ánh mắt anh lại rơi vào bóng tối xa hơn. Anh cảm nhận được một lực lượng tà ác từ đó.

Chỉ dựa vào bọn họ thì chưa chắc gì đã chống lại được.

Giết chóc dường như vô tận, những con thú cứ chết mãi, và, những người trong quân khu cũng chẳng ngừng đánh mất cuộc sống của mình.

Quân khu 5, phòng họp.

“Bên kia muốn tiếp viện? Bọn họ mới đi bao lâu chứ?”

“Ứng Tinh Quyết muốn người từ cấp SS trở lên mau chóng chạy tới.”

“Lý do?”

“Có làn sóng tinh thú cấp cao.”

“Lập tức điều động người qua đi.”

Lời nói của Ứng Tinh Quyết đối với lãnh đạo Quân khu 5 mà nói rất có trọng lượng. Năm đó anh đã từng đưa ra dự đoán tương tự, khi đó lãnh đạo Quân khu 5 không muốn tin nên thiếu chút nữa lật xe, cũng may đã lật lại kịp.

...

Xa xa, bầu trời dần hửng lên tí trắng, thi thể của đám tinh thú xung quanh gần như chất đống thành núi.

Thể lực nhóm quân đội cũng đã đến cực hạn, lúc này bầy tinh thú chậm rãi tách ra, nhường vị trí cho tinh thú cấp cao phía sau.

Trên mặt và lồng ngực cơ giáp của Tư Đồ Gia đầy máu, đầu ngón tay y nắm đao lá liễu: "Trận này làm sao đánh được nữa đây?"

Thể lực bị đám tinh thú cấp thấp này làm hao hết, hiện tại lại phải đối mặt với tinh thú cấp cao.

Không có ở đây.

Ứng Tinh Quyết đánh giá xong tất cả tinh thú cấp cao thì hiểu ngay con tinh thú trong bóng tối kia không xuất hiện.

Còn nửa tiếng nữa là trời sáng rồi.

Ứng Tinh Quyết nhìn về phía những người ở quân khu phía sau rồi anh quay đầu nói với mấy người trong đội chủ lực của trường Đế Quốc: "Nửa tiếng nữa."

Thêm nửa tiếng nữa, khi tia sáng đầu tiên xuất hiện thì tất cả các con thú sẽ rút lui như thủy triều và họ nghỉ ngơi được rồi.

Lúc này đây, người đứng đầu là mấy chiến sĩ độc lập 3S của đội chủ lực.

Hoắc Kiếm đối mặt trực diện với con thú xúc tu dính chất nhầy y như trong video trước đó thì trong lòng cả kinh.

[Tránh giác hút, cẩn thận với xúc tu của nó.]

Giọng nói của Ứng Tinh Quyết vang lên trong đầu hắn làm Hoắc Kiếm một lần nữa tỉnh táo lại, ánh mắt hắn đặt trên người Cơ Sơ Vũ bên cạnh.

Có lẽ đâu là lần thứ hai đến chiến trường nên biểu hiện của Cơ Sơ Vũ cũng đáng tin cậy hơn so với bọn họ, hoàn toàn chẳng có cảm xúc sợ hãi.

Trong khi đó, Ứng Tinh Quyết dùng cảm giác điều khiển đội ngũ quân khu phía sau, để bọn họ đi vây tiêu diệt tinh thú rơi đằng sau.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ phòng tuyến đông nam lại một lần nữa tràn ngập đủ các loại chiến đấu.

"Ồng…"

Tầm mắt Ứng Tinh Quyết rơi vào phía đối diện, anh hơi hoảng hốt vì mình nghe thấy âm thanh gì đó, nhưng những người khác dường như chẳng nghe thấy gì cả.

Anh lắng nghe cẩn thận nhưng chỉ nhận ra trái tim của mình đang đập liên hồi.

"Tinh Quyết!" Cơ Sơ Vũ quay đầu hô với anh.

Hàng rào cảm giác của Ứng Tinh Quyết suy yếu, mấy chiến sĩ độc lập 3S đã cảm giác được tinh thần tấn công truyền tới của tinh thú cấp cao đối diện, Cơ Sơ Vũ lập tức nhắc nhở.

Ứng Tinh Quyết hoàn hồn, một lần nữa tăng cường lại hàng rào bảo vệ.

Không đúng!

[Tất cả mọi người lùi lại!]

Ứng Tinh Quyết cưỡng ép điều khiển đội ngũ quân khu từ trạng thái chiến đấu đổi thành rút lui, chuyện này mang đến cho anh lực chấn động nên sắc mặt tái nhợt. Anh che ngực phun ra một bụm máu.

Hoắc Kiếm ở phía trước nhất nên không rút lui kịp, lúc đó Tư Đồ Gia tránh được tinh thú bay trên không trung và để phần lưng mình cứ thế bị chộp tới, y bay đi kéo Hoắc Kiếm lui về phía sau.

Khi những tia sáng đầu tiên của Sao Huyễn Dạ dâng lên, mặt đất phòng tuyến đông nam đột nhiên sụp đổ, những con thú cứ thế rơi thẳng theo sụp sụt lún đó.

Hoắc Kiếm cúi đầu nhìn phía dưới, thậm chí hắn không thấy rõ dưới đất sâu bao nhiêu, những tinh thú cấp cao kia ngay cả phản ứng cũng chưa kịp đã rớt xuống cùng nhau.

Tư Đồ Gia không cúi đầu nhìn, y dùng sức kéo Hoắc Kiếm lui về phía đội ngũ.

“Sao mặt đất lại lún đổ thế này?” Công Nghi Giác nhìn bầy tinh thú bên kia giống như đột nhiên biến mất thì hơi ngớ người.

Ứng Tinh Quyết trong khoang cơ giáp giơ tay lau đi vết máu bên môi, anh không rõ lắm, chẳng qua khi nãy có linh tính thôi.

Môi trường Sao Huyễn Dạ phức tạp, tinh thú và con người không có bất kỳ sự khác biệt khi ở trên đó, gặp tình huống tương tự cũng phải chết.

Đội quân khu đã khôi phục lại quyền kiểm soát của mình. Họ nhìn mặt đất như thể bị cắt, đột nhiên lõm xuống, thì câm nín hết cả.

Nếu không có Ứng Tinh Quyết, cả bọn đã được chôn cất ở đây rồi.

Ở đối diện không chỉ có sự sụp đổ trên mặt đất và còn có một đám tinh thú, chúng bị ngăn cách với Ứng Tinh Quyết bên này bằng một cái hang sâu. Tụi nó cùng lúc lui về phía sau rất nhanh hệt như sợ nhóm mình còn đứng sẽ còn sụp nữa.

“Như vậy... Phòng tuyến xem như được bảo vệ sao?” Tư Đồ Gia hỏi.

“Tạm thời.” Ứng Tinh Quyết lại ngước mắt nhìn về phía đối diện, loại cảm giác rình mò tà ác này đã biến mất.

Tư Đồ Gia đột nhiên đi ra từ trong cơ giáp và nửa chống trên mặt đất nôn mửa.

Lần đầu tiên y nhìn thấy một con người có thể chết thảm hại như vậy, sau khi nhìn thấy chi dưới của mình đã bị cắn đứt, người nọ thậm chí vẫn còn khóc được vì muốn sống.

...

Xuất hiện ban ngày xong, biển tinh thú dần dà biến mất song bọn họ chẳng màng tâm đến việc nghỉ ngơi và hồi phục, mà đã lập tức trở

về ngay.

Trên đường này gặp một đội đến hỗ trợ.

“Hàng phòng ngự của mấy anh cũng sụp đổ?” Người ta rõ ràng nhận được tin tức từ đâu nên biết tình huống tương tự đã xảy ra.

“Còn chỗ nào nữa?” Ứng Tinh Quyết hỏi.

“Tổng chỉ huy... chỉ huy Ứng bên kia ấy, hướng tây bắc.” Người đi tới nói, “Có một nhóm quân đội và tinh thú rớt vào rồi.”

Tinh thú cấp cao rơi xuống vực sâu sụp lún, con tinh thú mà Ứng Tinh Quyết cảm nhận thấy vẫn chưa từng lộ diện, đội tiếp viện chỉ có thể che chở bọn họ đi về.

Sau khi trở về quân khu, Ứng Tinh Quyết không nghỉ ngơi mà đi đến phòng khảo sát địa hình thời gian thực của Quân khu 5.

Đã có chỉ huy ở bên trong, là Ứng Nguyệt Dung, người vừa mới trở về và đã đứng ở vị trí ở giữa.

“Gần như cùng một lúc là bốn tuyến phòng thủ liên tiếp sụp đổ, chỉ có phòng tuyến đông nam không có số lượng lớn nhân viên quân sự rơi xuống.” Ứng Nguyệt Dung nhìn bản đồ địa hình, “Cho đến nay thì chả có tin gì từ người rơi xuống, cũng chẳng có người đi lên. Sau khi máy điều tra mini xuống đến trăm mét là tự động nổ tung.”

“Có muốn cho người xuống hay không?”

“Đi là chịu chết.” Ứng Nguyệt Dung không cho rằng người đi xuống rồi còn đi lên lại được.

“Để em đi xuống.” Ứng Tinh Quyết nói tiếp lời.

Mọi người quay đầu nhìn về phía anh rồi lại dời ánh mắt nhìn về phía Ứng Nguyệt Dung.

Ứng Tinh Quyết nhìn bà: “Em có thể cảm ứng được phía dưới có thứ gì.”

“Mặc dù em có thể thực thể hóa hàng rào, song nguy hiểm đi xuống cũng rất lớn.” Ứng Nguyệt Dung không đồng ý nhìn Ứng Tinh Quyết, không rõ vì sao cháu mình lại lỗ mã/ng như vậy, “Nếu có chuyện

ngoài ý muốn, đúng là tổn thất một chỉ huy cấp siêu 3S chả vì cái gì cả."

"Ngoại trừ em, không ai khác có năng lực đi xuống." Ứng Tinh Quyết cũng không nhượng bộ, anh nhất định phải đi xuống nhìn một xem bên trong có cái gì.

Sau một thời gian dài im lặng trôi qua, Ứng Nguyệt Dung đồng ý nhưng có một yêu cầu là anh phải đợi đến ban ngày ngày hôm sau mới đi xuống, và hai tiếng sau phải đi lên nếu không tìm thấy gì.

...

"Cậu điên rồi." Cơ Sơ Vũ đứng ở cửa Ứng Tinh Quyết, chặn đường đi của anh, "Đột nhiên mấy chỗ sụp cùng lúc chắc chắn có chuyện lạ."

"Cho nên tôi mới muốn xuống xem một chút." Ứng Tinh Quyết thản nhiên cho hay.

"... Tôi đi xuống với cậu." Cơ Sơ Vũ nhìn anh, "Thêm một người bảo vệ."

"Không cần." Ứng Tinh Quyết từ chối.

Sắc mặt Cơ Sơ Vũ dần dần trở nên khó coi: "Cậu là một chỉ huy, tôi là một chiến sĩ độc lập, từ đầu tôi nên che chở cho cậu."

Ứng Tinh Quyết ngước mắt lên: "Tôi là chỉ huy cấp siêu 3S, nếu như tôi xảy ra chuyện thì chiến sĩ độc lập cấp 3S cũng chẳng bảo vệ được."

Anh vòng qua Cơ Sơ Vũ và mở cửa đi vào.

Cơ Sơ Vũ cúi đầu đứng ngoài cửa, hai tay dần dần nắm chặt. Cậu ta biết chỉ huy cấp siêu 3S mạnh mẽ như thế nào, cậu đã thấy lần đầu tiên đến Sao Huyễn Dạ. Trước lúc đó, cậu ta mãi xem Ứng Tinh Quyết là bạn bè thường, còn sau này cậu ta luôn luôn ở trong trạng thái ngưỡng mộ.

Ứng Nguyệt Dung dẫn đội hộ tống Ứng Tinh Quyết đi tới phòng tuyến đông nam, nơi sụp đổ ngày hôm qua này vẫn còn một vết nứt sâu.

Họ đóng quân ở gần đó, chờ đến ban ngày.

Ứng Tinh Quyết tiến vào cơ giáp rồi anh cất bước đi về phía vực sâu và leo xuống.

Ứng Nguyệt Dung đứng ở gần đó, bà nhìn màn ánh sáng, hình ảnh trên đó được truyền tới từ ống kính máy quay trên người Ứng Tinh Quyết.

Giống như những gì họ đã thấy ngày hôm qua từ máy quay thu nhỏ, các rãnh sâu hun hút, hoàn toàn chẳng thể nhìn thấy bất cứ điều gì.

“Là độ cao ngày hôm qua.” Cơ giáp sư bên cạnh nói.

Trái tim của tất cả mọi người căng lên nhìn Ứng Tinh Quyết tiếp tục đi xuống, đến khi máy quay không nổ tung thì họ mới thở nhẹ một ít.

Tuy nhiên, ngay sau đó, ống kính lại nổ và hình ảnh biến mất.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh: Chiến sĩ độc lập 3S không đủ, phải vượt qua chiến sĩ độc lập cấp 3S mới có thể bảo vệ tôi (.

.)

- -----oOo------

Chương 143

“côn trùng đen rã ra”

Khoảnh khắc nhìn thấy ống kính nổ tung, sắc mặt Ứng Nguyệt Dung biến đổi. Bà mạnh mẽ điều khiển tốt cảm xúc của mình không lộ ra ngoài rồi hỏi kỹ thuật viên bên cạnh: “Có phải tín hiệu không tốt không?”

Kỹ thuật viên lắc đầu: “Có thể môi trường bên dưới không phù hợp, vì vậy máy quay bị phá.”

“Chỉ là vấn đề của ống kính, chưa chắc đã có chuyện xảy ra.” Công Nghi Giác lên tiếng, “Hôm qua em đã tăng thêm một lớp trên giáp bảo vệ của Hoàng Kim Khải.”

Mọi người đồng loạt nhìn về phía vực sâu cách đó không xa, họ chỉ có thể chờ hai tiếng trôi qua xem Ứng Tinh Quyết có thể đi lên không, mới xác định anh có chuyện gì.

Dưới vực sâu, Ứng Tinh Quyết nắm lấy ống kính vừa đập vỡ và ném xuống bên dưới.

Không có tiếng vọng.

Ứng Tinh Quyết nhìn thoáng qua bốn phía trong khoang cơ giáp rồi lập tức buông tay ra, cứ thế nhảy thẳng xuống.

Theo lúc anh rơi xuống, một mùi hỗn hợp của tất cả các loại hơi thở càng dày đặc hơn.

Ứng Tinh Quyết giơ tay lướt qua bảng điều khiển cho cơ giáp thay đổi hình dạng, làm cho nó tăng tốc chìm xuống. Khe rãnh ban đầu không thể nhìn thấy đáy sâu cũng đủ để hiển thị bộ mặt thật của nó.

Mất hơn nửa tiếng, anh mới rơi tới đáy.

Không có bất kỳ xác chết tinh thú nào, ngay cả thi thể bầy tinh thú cấp cao rơi xuống khi mặt đất sụp đổ ngày hôm qua cũng không thấy đâu.

Ứng Tinh Quyết đứng ở đáy vực sâu ngửa đầu nhìn phía trên, camera là do anh cố ý phá hư, sở dĩ anh muốn một người xuống là vì anh mơ

hồ cảm giác được có hơi thở quen thuộc dưới đáy.

Anh từng ở trên người vài người cảm giác được loại hơi thở này.

Ứng Tinh Quyết dựng lên hàng rào thực thể hóa và nhanh chóng đi lại quan sát ở đáy vực sâu, nơi này nào có bất kỳ bóng dáng con tinh thú nào.

Hết thảy mọi thứ xung quanh trông giống như một sự sụp đổ địa chất bình thường, cũng vì nó quá bình thường cho nên mới vô cùng lạ lỳ.

Ứng Tinh Quyết nhắm mắt lại, anh phóng thích ra cảm giác, trong nháy mắt toàn bộ đáy vực sâu đều bị cảm giác của anh bao trùm. Anh rơi vào một tầm nhìn cực kỳ rộng lớn.

Đen...

Toàn bộ vách đáy vực thẳm được bao phủ bởi sương mù đen, không đúng, là côn trùng đen.

Ứng Tinh Quyết mở mắt ra, lại nhìn về phía vách đá vực sâu song vẫn bình thường như cũ.

Chỉ bằng cách nhắm mắt lại, anh cảm giác mới có thể "nhìn thấy" được.

Thứ như thế này...

Trong lòng Ứng Tinh Quyết không thể tránh khỏi dâng lên một cỗ sát ý.

Anh nhắm mắt lại chuẩn bị tiêu diệt những con bọ đen bằng cảm giác. Tụi nó dường như có thể cảm thấy anh đang nghĩ gì nên bắt đầu tụ tập và lao về phía anh.

Cảm giác của Ứng Tinh Quyết khi chạm vào những con bọ đen này thì làm chúng tan chảy ngay. Anh đi đến tận cùng vết nứt vực thẳm, mỗi một tấc đều bị phá hủy.

Chả khó để loại bỏ những con bọ màu đen này, thậm chí có thể nói là rất dễ để làm sạch. Ứng Tinh Quyết chỉ mất một chút cảm giác. Anh tiêu diệt chúng xong thì trong lòng đã dâng lên một cảm giác nồng nực không đè ép được.

Hơi thở của những con bọ màu đen này quá mức quen thuộc.

Ứng Tinh Quyết đứng ở đáy vực sâu hồi lâu không biết suy nghĩ cái gì, cuối cùng anh mới lái cơ giáp đi lên.

Trên vực thẳm.

“Chỉ huy Ứng, đã hai tiếng rưỡi rồi, chúng ta có cần cho người xuống xem không?”

“Em ấy không lên được thì cho người xuống chịu chết à?” Ứng Nguyệt Dung nhìn chằm chằm khe nứt thăm thẳm, “Đợi đến khi hết ban ngày thì chúng ta sẽ lên đường trở về.”

Tia sáng cuối cùng trên bầu trời biến mất, xa xa truyền đến sự biến động của tinh thú, tất cả mọi người đang chờ mệnh lệnh của Ứng Nguyệt Dung.

Ứng Nguyệt Dung nhìn vết nứt cách đó không xa, nói gần như gian nan: “Chúng ta đi.”

Bà vừa xoay người lại, Công Nghi Giác đã la lên: “Lên rồi!”

Ứng Nguyệt Dung chợt quay đầu lại, đúng thật nhìn thấy Ứng Tinh Quyết đi lên từ dưới vực sâu.

Bà chặn các loại cảm xúc của mình và hỏi: “Phía dưới có tình hình thế nào?”

“Có mấy con tinh thú khó giải quyết lại thêm mấy vết nứt khác, mấy ngày tới em muốn xuống xem sao.” Ứng Tinh Quyết nhìn mấy người trong đội chủ lực của trường Đế Quốc, “Về bọn họ, phiền cô mang theo giúp em.”

“Nếu chỉ là tinh thú thì cho thêm vài người xuống giúp em.” Ứng Nguyệt Dung nói.

“Không cần đâu ạ.” Ứng Tinh Quyết, “Một mình em xử lý nhanh hơn.”

Ứng Nguyệt Dung nhìn anh một hồi rồi cuối cùng đồng ý.

...

Sao Tây Tháp.

Vệ Tam đang đấu đối kháng với Giải Ngữ Mạn, hiện tại cô đã kiểm soát cho mình không bị Giải Ngữ Mạn đá mông trong vòng mười phút.

“Mẹ nó, Vệ Tam đánh... Khụ.” Liêu Như Ninh thấy được, cậu ra đang muốn cổ vũ Vệ Tam chợt ánh mắt cô Giải thoáng qua làm cậu lập tức im bặt. Mượn tư thế nắm tay ho khan, cậu nhỏ giọng bổ sung, “được cô ấy rồi.”

Giải Ngữ Mạn đuổi theo Vệ Tam đang chạy như điên, trong lòng bà vừa tức giận vừa hãnh diện.

Tức giận vì Vệ Tam cứ trơn trượt, chiêu gì cũng dùng được quả thực tức chết người ta, nhưng rồi bà cũng hãnh diện vì Vệ Tam tiến bộ nhanh chóng. Ai mà ngờ được mấy tháng trước con nhóc mới là cấp A, tiếp xúc với cơ giáp 3S có ngần ấy thời gian mà đã đủ để mình ra nhiều chiêu trong tay thế này.

“Được rồi.” Giải Ngữ Mạn dừng lại, “Hôm nay luyện tới đây thôi.”

Vệ Tam hoài nghi nhìn bà: “Thật sao? Em không tin đâu.”

“...Em nghĩ ai cũng không biết xấu hổ như như em à?” Giải Ngữ Mạn đi thẳng ra từ trong cơ giáp, “Mấy ngày này ở trong nước biển luyện tập đối kháng với lực cản, nhất là Liêu Như Ninh có nhiều tật xấu.”

Vệ Tam cũng nhảy ra khỏi cơ giáp: “Cô, hôm nay em có biểu hiện thế nào?”

“Bình thường.” Giải Ngữ Mạn thuận miệng trả lời.

“Em không tin, hôm nay cô chỉ đá trúng em có hai lần.” Vệ Tam cong ba ngón tay đi.

Giải Ngữ Mạn: “... Rất vinh quang à?”

“Báo cáo cô, rất vinh quang!” Vệ Tam ưỡn ngực ngẩng đầu đứng bên cạnh Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn rồi nói rất kiêu hãnh.

Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh bên cạnh cúi đầu buồn cười.

“Cười, còn cười nữa?” Giải Ngữ Mạn chỉ vào ba người, “Ngày mai tăng thêm huấn luyện!”

Khi cô Giải rời đi, ba người ngồi liệt dưới đất.

“Hầy, chiêu kia của cậu không ngon lắm, thiếu chút nữa đá ngược lại trúng cô rồi.” Liêu Như Ninh cảm thán, “Khi nào có thể đánh bại cô Giải đây.”

“Tranh thủ trường đấu tiếp theo, còn không nữa là cái kế tiếp.” Vệ Tam nằm thẳng cẳng trên sân huấn luyện, ôm ngực, “Gần đây tim đập dồn quá.”

“Thức khuya nhiều hỏi sao.” Hoắc Tuyên Sơn co gối dựa vào tường.

“Gần đây đâu thức khuya nhiều, tôi đi ngủ đúng giờ.” Vệ Tam mở mắt nhìn trần sân huấn luyện, “Không thiết kế cơ giáp luôn.”

“Hiện tại thiết kế cơ giáp gì nữa? Cậu chẳng có vật liệu, cũng chẳng sửa được Vô Thường.” Liêu Như Ninh quay đầu nhìn cô.

“Không phải Vô Thường.” Vệ Tam giơ tay lên che mắt, lại nâng lên trên, “Tôi muốn làm một chiếc cơ giáp cấp S mà chiến sĩ độc lập cấp A dùng được.”

Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh đồng loạt nhìn về phía cô, cuối cùng Hoắc Tuyên Sơn mở miệng: “Tuy rằng tôi không phải là cơ giáp sư nhưng cũng biết chuyện này không có khả năng.”

Liêu Như Ninh: “Cậu đã từng nói chuyện này với Thành Hà chưa? Cậu ta nói như thế nào?”

“Không có nói.” Vệ Tam xoay người ngồi dậy, hai tay chống mặt đất, “Cơ giáp trang trí là do Công Nghi Liễu làm. Nguyên lý của loại cơ giáp này là làm cho cơ thể người có cảm giác thấp hoặc không có cảm giác sẽ có cảm giác lái được cơ giáp. Thì sao cấp A lại không lái cơ giáp cấp S được chứ?”

“Cậu nói có lý.” Liêu Như Như như có điều suy nghĩ, “Chờ sau này cậu làm ra loại cơ giáp này thì chính là bậc thầy mang tính bước ngoặt. Đến lúc đó trong sách ghi lại cậu với dấu ngoặc đơn, bạn tốt của chiến sĩ độc lập hùng dũng ở Liên bang là Liêu Như Ninh.”

Vệ Tam: “... Trọng tâm là cái này?”

Hoắc Tuyên Sơn nghiêm túc suy nghĩ một chút: “Vậy trước tiên để tôi đặt trước một trăm chiếc cơ giáp như vậy, đến lúc đó cho nhà họ Hoắc trước đó.”

Liêu Như Ninh nhanh chóng bỏ chuyện ban nãy, “Tôi đặt trước! Cậu ta ra giá nhiêu, giá của tôi tăng gấp đôi.”

“Được đấy.” Vệ Tam đồng ý hết.

Ba người huấn luyện xong, lảo đảo đi vào căng tin.

Nhờ phúc của Vệ Tam, người của Sao Tây Tháp đã thể hiện sự nhiệt tình tuyệt vời đối với trường Quân sự Damocles. Họ mà mua đồ nấu trong căng tin thì nó còn nhiều gấp đôi so với các trường quân sự khác.

“Tại sao họ lại thích cậu thế chứ?” Liêu Như Ninh nhìn hai cái đùi gà trong đĩa của mình, lại nhìn ba cái đùi gà trong đĩa Vệ Tam thì lắc đầu cảm thán.

“Không còn cách nào khác, giá trị quyến rũ quá lớn.” Vệ Tam bưng dĩa ngồi đối diện Kim Kha và Ứng Thành Hà.

“Không hẳn đâu.” Ứng Thành Hà ngẩng đầu cho hay, “Ngư Thanh Phi đã từng ở đây một thời gian rất dài, ông ấy khai phá hơn phân nửa Sao Tây Tháp, người ở đây rất thích ông.”

Vệ Tam có đôi khi có dạng đục nước béo cò rất giống Ngư Thanh Phi.

“Có phải Ngư Thanh Phi đã ở hết 12 sao không?” Vệ Tam hỏi.

“Gần như thế.” Ứng Thành Hà suy nghĩ một chút, “Nhưng Sao Sa Đô vẫn luôn là căn cứ của Ngư Thanh Phi.”

Giờ này đa phần là thời gian ăn tối của các trường quân sự, ngoại trừ đội chủ lực của trường Đế Quốc không có ở đây, các đội chủ lực khác ở gần đó. Nhưng chẳng có trường nào giống như Damocles khi ăn uống và trò chuyện hòa hợp như vậy.

Về cơ bản là im lặng và ăn xong, sau đó đi huấn luyện.

Lần này, bầu không khí viện Bình Thông là nặng nề nhất. Một trong

những thành viên đội chủ lực của họ sau khi ra khỏi trường đấu lạnh lẽo thì có phong độ không tốt.

Nghe đâu là cảm giác bị tổn thương một chút, nhưng bác sĩ ở đó đã cố gắng hết sức để điều dưỡng, nếu người đó không phục hồi được thì chắc phải thay người.

“Cũng là số mạng thôi.” Liêu Như Ninh lắc đầu, “Bị thương nặng như vậy trên chính sân nhà của bọn họ.”

“Tôi xem đoạn phát lại lần chiếu trực tiếp ở đấu trường lạnh lẽo, còn cho rằng viện Bình Thông là người rời đi trước.” Vệ Tam chống cằm nhìn mấy trường, rốt cuộc giáo viên trường Samuel là người đầu tiên để cho sinh viên bị loại.

“Mấy trận trường chúng ta và Samuel mất sinh viên thì cũng hưởng quả đắng này rồi.” Kim Kha cúi đầu thuận miệng cho hay, “Bị mội lần nữa thì Samuel cũng chẳng cần tranh vị trí thứ ba.”

Chỉ có thể nói rằng mỗi trường quân sự có những cân nhắc riêng của mình. Viện Bình Thông muốn duy trì vị trí thứ hai rồi chạy nước rút giành vô địch nên mới mạo hiểm, nhưng không ngờ được gặp phải một siêu bão rét đậm tới sớm.

Bọn họ có đồ ăn nhiều hơn mấy trường khác rồi còn nói chuyện nhưng chả chậm hơn trường người ta là bao, thậm chí còn ăn xong trước.

“Đi dạo đi, buổi chiều huấn luyện dưới nước tăng áp lực cho lực cản.” Thiếu gia Liêu tràn đầy ý chí chiến đấu.

Năm người bưng đĩa cố tình đi vòng qua đội chủ lực của ba trường quân sự khác, vô cùng kiêu ngạo.

Buông đĩa xuống, đi đến cửa căng tin, Vệ Tam cau mày quay đầu nhìn vào bên trong một cái.

“Nhìn cái gì thế?” Liêu Như Ninh đưa tay ôm cô đi, “Huấn luyện đi.”

...

“Hừ, chỉ là giành được một chức vô địch của trận đấu mà hống hách ra cái dạng gì rồi.” Shaω Eli cực kỳ khó chịu.

Ban đầu gã đã ghét nhất đám người trường Damocles, tới mấy trận này thì gã ghét năm người này nhất.

Chả có ai tốt trong đám đó cả.

Shaω Eli đột nhiên dừng lại, chính gã cũng chẳng phải là người tốt.

“Năm người của trường Đế Quốc đã đi đến Sao Huyễn Dạ, trở về rồi cũng chẳng biết sẽ tiến bộ bao nhiêu.” Tập Ô Thông bỗng nhiên mở miệng nói.

“Không phải bọn họ tới Sao Huyễn Dạ để đánh bóng tên tuổi à?” Shaω Eli ngạc nhiên.

Tập Ô Thông nhìn vào những người khác cùng bàn, không trả lời gã.

“Chúng ta cần gì so với họ.” Cao Học Lâm mở miệng, “Chúng ta cũng đang tiến bộ.”

“Viện Bình Thông có một người cấp 3S bị thương, chỉ cần bọn họ đổi sang một chiến sĩ độc lập cấp SS là chúng ta có cơ hội tiến thêm một chỗ.” Jill Gil Wood nhìn Kosai Musashi của viện Bình Thông.

“Cảm giác bị thương một chút vẫn cũng tốt hơn là đổi lấy một SS không có tiềm năng.” Shaω Eli lạnh lùng nói, “Đáng tiếc, nếu đổi sang một người có cấp SS thì vừa lúc thích hợp với cấp SS này của cậu. Trường chúng ta năm nay xui quá, không có đầy đủ cấp 3S.”

Jill Gil Wood: “...”

“Được rồi.” Cao Học Lâm buông đũa xuống, “Mục tiêu của chúng ta là có được top 3, đạt được vị trí thứ ba coi như hoàn thành nhiệm vụ.”

Shaω Eli trước kia cũng chỉ muốn giành vị trí thứ ba nhưng hiện tại cậu không phục. Trường Quân sự Damocles còn có thể nhảy vọt trở thành quán quân nóng bỏng, mà Samuel bọn họ lại bị chiến sĩ độc lập SS kéo chân.

“Vệ Tam còn có thể biến thành cấp 3S, sao cậu không biến thành cấp 3S?” Shaω Eli bất mãn khi nhìn Jill Gil Wood.

Jill Gil Wood: “...”

Cao Học Lâm và một số người khác đứng dậy, ra hiệu cho Jill Gil Wood đi cùng.

Shaω Eli cuối cùng mới lên đường, gã vừa đứng lên đã gặp Gil Wood quay đầu lại và nhìn qua với đôi mắt lạnh lẽo.

Không phải nhìn mình.

Shaω Eli nhìn về phía sau theo mắt cô nàng, là hướng của viện Bình Thông.

Hứ, coi như có chút chí khí.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Shaω Eli: Một người xấu đơn giản, rất đơn giản.

Chương 144

“hai thế giới băng lửa”

Ứng Tinh Quyết đã đi hết mấy chỗ dưới khe nứt và lần nào cũng tìm thấy được những con bọ màu đen, nhưng tất cả đều có thể được giải quyết bằng cảm giác.

Rõ ràng loại bọ đen này vẫn còn mang đến uy hiếp cho cảm giác của anh, song xử lý lại vô cùng đơn giản, chuyện này làm trong thâm tâm Ứng Tinh Quyết mơ hồ cảm thấy quái dị.

Bọ đen chỉ có thể được phát hiện bằng cảm giác, Ứng Tinh Quyết mang theo ống nghiệm trong lần cuối cùng đi xuống và nhét đầy bọ đen trong ống.

Ống nghiệm này làm từ chất đặc biệt, bản thân nó được sử dụng để chứa một số tinh thú thí nghiệm nên chống ăn mòn, chịu áp lực, chịu được cả nhiệt độ cao và thấp.

Ban đầu anh nghĩ rằng những con bọ đen sẽ phản kháng, khi chúng đi vào ống nghiệm là ngay lập tức tạo thành một đám sương mù đen. Từ khi bị nhốt, chúng chỉ biết ở trong ống nghiệm đảo quanh ngốc nghếch, dường như hoàn toàn không có lực tấn công.

Nhưng nhưng tinh thú và người trong quân đội rơi xuống thì hoàn toàn biến mất dưới đây, không nhìn thấy gì cả, cơ mà Ứng Tinh không bao giờ tin rằng chẳng liên quan gì với những thứ này. Anh cầm lọ có đám bọ đen cuối cùng còn lại và chờ dưới vực thẳm trong một thời gian dài. Cơ mà đám bọ đen vẫn không có bất kỳ phản ứng gì, chỉ đảo quanh thành trong của ống nghiệm. Cuối cùng Ứng Tinh Quyết dùng cảm giác của mình quấn lấy ống nghiệm này không chúng cơ hội đi ra, lúc này mới mang theo ống nghiệm đi lên.

“Chỉ huy Ứng, xử lý xong tinh thú phía dưới rồi?” Thấy Ứng Tinh Quyết đi lên từ phía dưới, đội trưởng của quân khu hỏi.

Ứng Tinh Quyết cất ống nghiệm kỹ không để cho bọn họ nhìn thấy rồi gật đầu tỏ vẻ chấm dứt.

Mấy ngày nay khi anh xử lý “tinh thú” dưới vực sâu, những người khác trong đội chủ lực của trường Quân sự Đế Quốc được Ứng Nguyệt Dung mang đi phòng tuyến khác để rèn luyện.

Sau khi Ứng Tinh Quyết trở về đã lấy ống nghiệm ra, bên trong vẫn là một đoàn sương đen như lúc đầu. Anh đặt ống nghiệm bên hông của mình chỉ để lộ một nửa rồi sau đó đi ra khỏi phòng.

Mấy giờ sau Ứng Nguyệt Dung dẫn đội trở về, cả người có hơi thở giết chóc của bọn Cơ Sơ Vũ còn chưa rút đi.

“Đã xử lý tinh thú dưới vực sâu rồi?” Ứng Nguyệt Dung liếc mắt một cái đã phát hiện thí nghiệm bên hông Ứng Tinh Quyết, “Đây là cái gì?”

“Vẫn chẳng tìm được người của quân khu.” Ứng Tinh Quyết cúi đầu kéo ra một chút, cho hay, “Không khí Sao Huyễn Dạ.”

Khi nói lời này, Ứng Tinh Quyết ánh mắt đảo qua Ứng Nguyệt Dung và đội chủ lực trường Đế Quốc bên cạnh. Dù bọn họ ngạc nhiên chuyện anh mang theo một ống nghiệm chứa không khí nhưng cũng không bắc bẻ lại, hiển nhiên không thấy được sương đen trong ống nghiệm.

“Lần này vết nứt đột nhiên xuất hiện cản trở được một nhóm lớn tinh thú tấn công. Chúng ta lấy mấy khe nứt thăm thẳm làm tuyến đường chỉnh lại mặt phòng hộ, tạm thời có thể chống lại tinh thú bạo động.” Ứng Nguyệt Dung không để ý chuyện ống nghiệm, chỉ cho hay, “Hai ngày sau các em đi Sao Tây Tháp, trận đấu sắp bắt đầu nên không cần phải ở lại đây nữa.”

“Dạ.”

Chờ Ứng Nguyệt Dung vừa đi, mấy người trường Đế Quốc mới buông lỏng và nhìn về phía Ứng Tinh Quyết.

“Sao đột nhiên nhớ tới chuyện nhặt một ống không khí?” Cơ Sơ Vũ hỏi anh, lúc trước lần đầu tiên tới Sao Huyễn Dạ, cậu ta vẫn chưa thấy Ứng Tinh Quyết có hành động này. Lần này có cái gì khác đây?

Ứng Tinh Quyết kéo toàn bộ ống nghiệm ra: “Không có gì, hôm nay lấy được ở dưới vực sâu.”

Một vài người nghe vậy bèn nghĩ rằng anh dùng để nhắc nhở bản thân.

Ứng Tinh Quyết nhìn bọn họ trở về phòng mình, đoạn, giơ tay chạm

vào ống nghiệm bên hông, bọn họ không nhìn thấy gì sất.

Trong nháy mắt, Ứng Tinh Quyết vẫn cho là cảm giác của mình có vấn đề, nhưng cúi đầu nhìn một đám sương đen bên trong ống nghiệm lại thấy chúng mang đến cho anh cảm giác quen thuộc, không thể giả được.

...

Sao Tây Tháp.

Vệ Tam cho cơ giáp giẫm lên một chiếc cơ giáp khác trong nước, nhìn Liêu Như Ninh còn đang giãy dụa ở bên trong: "Thiếu gia, cậu có ổn không đó? Sợ cái này sợ cái kia."

Liêu Như Ninh giãy dụa để lộ ra một cái đầu: "Cơ giáp của cậu có lợi, tôi chỉ cần luyện tập thêm một chút là được."

"Đã bao lâu rồi, còn vài ngày nữa là thi đấu đó." Vệ Tam vừa nói xong, Liêu Như Ninh đã đưa tay nắm lấy chân cô, kéo cô xuống nước.

Hai người trong môi trường nước biển đánh nhau, Vệ Tam thiếu chút nữa ăn thiệt nên xoay người, ấn đầu Liêu Như Ninh xuống.

Rõ ràng Liêu Như Ninh ở trong khoang cơ giáp, cơ thể không ở trong nước, nhưng cậu ta vẫn đơ người lại.

Vệ Tam nắm lấy giây này đá cậu ta xuống rồi lập tức vọt lên.

Cô đứng bên hồ chờ một lúc thì Liêu Như Ninh mới xuất hiện trở lại dưới nước.

Vệ Tam: "Đây là chướng ngại tâm lý, sợ lạnh sợ nước, còn sợ dài mảnh. Thiếu gia, cậu mang dạng này ra đối đầu với người khác thì chắc chắn trăm phần trăm có vấn đề."

Liêu Như Ninh đi lên, đi ra khỏi cơ giáp: "Biết rồi, mấy ngày nay lại luyện tập nhiều hơn."

"Lúc trước ở đấu trường lạnh lẽo ấy cũng không thấy cậu có những vấn đề này dưới mặt băng." Hoắc Tuyên Sơn bên cạnh vẫn còn nhìn, "Phải chịu kí.ch thích, khi đó có lẽ cậu mới không quan tâm đến những hoàn cảnh này."

Liêu Như Ninh: "..."

Sau khi ba người huấn luyện xong thì chuẩn bị nghỉ ngơi. Trên đường họ nhìn thấy những người của trường Đế Quốc đi ra ngoài.

"Trường Đế Quốc có chuyện gì thế?" Vệ Tam quay đầu nhìn bọn họ.

"Đội chủ lực của họ vừa đến cửa." Kim Kha cũng đến từ phía bên kia, "Bây giờ đi qua chào đón bọn họ."

Liêu Như Ninh nhìn thành viên đội tuyển trường Đế Quốc đi ra ngoài: "Về từ Sao Huyễn Dạ mà đã nhanh thế á? Tôi còn tưởng sẽ ở lại thêm vài ngày nữa, chờ tới hôm tranh tài luôn."

"Sao Huyễn Dạ đột nhiên xảy ra một trận động đất, xuất hiện một số vết nứt vừa lúc chặn tinh thú. Họ cũng không cần phải dành quá nhiều thời gian ở đó." Kim Kha đứng bên cạnh giải thích, "Nhưng ngay cả thế thì bọn họ cũng được coi là những người đã tới chiến trường, không biết sẽ có thay đổi thế nào."

"Ở bên này chờ xem." Hoắc Tuyên Sơn.

Ngoại trừ Ứng Thành Hà còn ở phòng làm việc, bốn người đứng kế bên tường chờ người của trường Đế Quốc đến.

Đội chủ lực của trường Đế Quốc được vây quanh với Ứng Tinh Quyết đi trước như thường lệ. Ngoại trừ anh, bốn người phía sau có mặt mày khác nhau, có nhiều sát khí và sắc bén.

"Chậc, lúc này mới đi được mấy ngày mà sao giống như biến thành một người khác thế này?" Liêu Như Ninh nhìn đội chủ lực của trường Đế Quốc, "Lúc trước Anh Thân Đồ cũng như vậy."

Ánh mắt Kim Kha đảo tới lui giữa Ứng Tinh Quyết và Cơ Sơ Vũ, đây là lần thứ hai cả hai tới Sao Huyễn Dạ. Lần này chỉ ở năm sáu ngày khác với lần trước kéo dài đến một tháng, nhưng hiển nhiên chiến trường quân khu vẫn có ảnh hưởng đối với Cơ Sơ Vũ. Mà cậu hoàn toàn không nhìn thấy biến hóa gì từ trên người Ứng Tinh Quyết, phần bình tĩnh này không phải ai cũng có được.

"Trong ống nghiệm trên người anh ta có thứ gì màu đen?" Vệ Tam nhìn từ xa.

"Ai?" Hoắc Tuyên Sơn nhìn về phía bên kia, cuối cùng tầm mắt rơi

xuống bên hông Ứng Tinh Quyết, “Đó không phải là ống nghiệm trong suốt à? Không có gì trong đó.”

Kim Kha và Liêu Như Ninh cũng bị hấp dẫn bởi cuộc trò chuyện của họ. Họ nhìn vào ống nghiệm lấp ló bên hông Ứng Tinh Quyết và nhất trí cho rằng đó là một ống nghiệm trong suốt, chẳng có gì.

“Vệ Tam, thì ra cậu mù màu thật.” Liêu Như Ninh khẳng định, “Khó trách lớp phủ cơ giáp trước kia của cậu xấu đau như vậy.”

“Các cậu mới mù màu.” Vệ Tam kiên quyết không thừa nhận việc màu mù của mình. Chờ cô còn muốn nhìn kỹ thì bị Cơ Sơ Vũ chặn tầm mắt, cậu ta đứng ở bên cạnh Ứng Tinh Quyết nói nhỏ cái gì vừa lúc chặn ngang ống nghiệm.

Sự trở lại của đội chủ lực của trường Đế Quốc đã thu hút sự chú ý của các trường khác. Ban đầu đội chủ lực của trường Đế Quốc mạnh hơn các trường, bây giờ còn đi đến chiến trường thực chiến, tất cả mọi người nhìn thấy rõ sự thay đổi của họ. Đột nhiên các đội chủ lực của mấy trường bắt đầu căng thẳng.

“Ngày mai sẽ thi đấu, trận đấu này không có đợt rét đậm rét nhẹ gì, thi đấu cho đàng hoàng. Tuy rằng thực lực các em rất đáng lo.” Giải Ngữ Mạn nhìn mấy người, “Nhưng mà miễn cưỡng còn có thể lọt vào mắt, tôi cũng không có hy vọng gì chỉ cần các em thắng trường Đế Quốc là được.”

Một số người: “...” Quá hay chữ chỉ cần.

“Cô à, cô có cần nước gừng không?” Liêu Như Ninh giơ tay lên hỏi.

“Tôi muốn cái này làm gì?” Giải Ngữ Mạn liếc cậu ta một cái, bà vẫn chưa phản ứng kịp.

“Giải say rượu á cô.” Vệ Tam chủ động trả lời.

Giải Ngữ Mạn đuổi theo đá hai người đá khắp sân huấn luyện: “Không có niềm tin vô địch thì mỗi ngày mấy em phấn khởi cái gì?”

...

Trận đấu Tháp Tây bắt đầu, các vấn đề của ký giả truyền thông tương đối hiền lành chủ yếu bởi vì có mấy trường xém tí nữa đã không ra ngoài được ở lần trước, lần này giống như một cuộc thi sau

lúc thoát khỏi tai nạn.

Kim Kha đứng ở giữa hỏi vài người: “Lần này đến lượt ai bốc thăm.”

“Tôi.” Hoắc Tuyên Sơn trả lời.

“Hy vọng có thể rút được tàu biển vũ trụ.” Liêu Như Ninh chắp hai tay lại rồi bái lạy hướng lên bầu trời.

Ánh mắt Vệ Tam vẫn không ngừng lia về phía Ứng Tinh Quyết. Lần trước không thấy rõ đồ vật bên trong ống nghiệm bên hông anh ta, lần này mượn cơ hội rút túi chuẩn bị chiến đấu, cô muốn nhìn cho rõ.

Nhưng mấy người trong đội chủ lực của trường Đế Quốc vẫn đứng bên cạnh Ứng Tinh Quyết, chặn ánh mắt của Vệ Tam.

“Trường Quân sự Damocles.”

Nhân viên đứng trước cái thùng và hét lên nhóm được hạng nhất của trận đấu trước để rút thăm.

“Mau đi mau đi.” Liêu Như Ninh đẩy Hoắc Tuyên Sơn qua.

“Bởi vì lần trước ở đấu trường lạnh lẽo chỉ có một trường quân sự đạt được thứ hạng, cho nên bốn trường khác dựa theo tổng điểm của ba trận đầu tiên mà tính. Người có điểm cao rút trước.” Nhân viên thông báo.

Hiện tại bên có tổng số điểm cao nhất vẫn là trường Đế Quốc với 30 điểm, tiếp theo là trường Damocles với 16 điểm và viện Bình Thông chỉ có 6 điểm. Trường Samuel đã giành được vị trí thứ hai và được 5 điểm trong trận đấu thung lũng mưa, trong khi South Pasadena chỉ có 1 điểm.

Vì vậy, thứ tự rút các túi chuẩn bị chiến đấu tại đấu trường Tháp Tây sẽ lần lượt là trường Damocles, trường Đế Quốc, viện Bình Thông, trường Samuel và trường South Pasadena.

Những người rút thăm của các trường khác từ đầu đến cuối toàn là một người, Vệ Tam chỉ chờ Ứng Tinh Quyết đi ra. Cô từng bước từng bước di chuyển ra ngoài vừa lúc có thể nhìn thấy toàn cảnh nơi rút túi chuẩn bị chiến đấu. Chỉ cần Ứng Tinh Quyết đi qua là cô nhìn thấy ống nghiệm đặt bên hông anh ngay.

Ống nghiệm gì mà cũng được đưa vào sân.

Sau khi nhân viên gọi trường Đế Quốc, Ứng Tinh Quyết đúng thật đi ra từ trong đội. Vệ Tam nhìn chằm chằm bên hông anh không dám dời mắt, đợi đến khi anh ta đi phía sau Hoắc Tuyên Sơn thì cô mới nhìn thấy ống nghiệm kia.

Đúng là màu đen, cô không hoa mắt. Vệ Tam nhìn chằm chằm vào màu đen một hồi rồi đột nhiên phát hiện màu đen bên trong ống nghiệm đang di chuyển.

Hành động này làm Vệ Tam chợt nhớ tới đám sương đen lúc trước nhìn thấy ở khoang mô phỏng, cũng là màu đen, cũng có thể di chuyển, chỉ khi đến gần mới thấy rõ đó là côn trùng.

Vệ Tam: "..."

Khi cô nhìn chằm chằm vào người ta, Ứng Tinh Quyết cùng lúc bắt được mấy ánh mắt đảo quanh người anh. Nhưng chờ anh giả vờ lơ đãng quay đầu lại thì chỉ nhìn thấy Vệ Tam nhìn chằm chằm vào ống nghiệm bên hông mình, không hề che giấu.

Ứng Thành Hà khẽ chọc Vệ Tam, miệng nhúc nhích thật nhẹ, nói nhỏ nhắc nhở: "Vệ Tam, đừng nhìn nữa." Anh họ anh nhìn qua rồi kìa.

"Ống nghiệm bên hông anh họ cậu ấy, bên trong chứa bọ đen." Vệ Tam đè thấp giọng nói với mấy người.

Ống kính quét qua làm mấy người trong đội chủ lực trường Quân sự Damocles đứng thẳng lưng, tạm dừng chuyện chau đầu ghé tai. Chờ ống kính dời đi, Ứng Thành Hà mới mở miệng hỏi: "Bên trong không có gì cả."

Kim Kha quay đầu: "Tối hôm qua tớ hỏi thăm rồi, là Ứng Tinh mang theo một ống chứa không khí từ Sao Huyễn Dạ, bên trong không có gì. Nếu có gì thì ban tổ chức sẽ không để anh ta mang vào."

"Có mà." Vệ Tam nhìn chằm chằm vào ống nghiệm bên hông Ứng Tinh Quyết, nhấn mạnh, "Tớ đã thấy trong khoang mô phỏng của đường đua thung lũng mưa."

Liêu Như Ninh cũng nhìn vào ống nghiệm bên hông Ứng Tinh Quyết, nó vẫn trong suốt, chả có gì cả: "Tất cả cảnh trong khoang mô phỏng

đường đua thung lũng mưa được tôi luyện tập hết rồi, chưa từng thấy bọ đen."

Hoắc Tuyên Sơn rút túi chuẩn bị chiến đấu xong, cậu ta còn nghĩ mấy người cùng nhau mở ra xem lại phát hiện bọn họ im lặng dị thường: "Làm sao vậy?"

Mấy người đứng cùng một chỗ làm bộ mở túi chuẩn bị chiến đấu, Kim Kha hỏi Vệ Tam: "Trong khoang mô phỏng mới?"

"Không phải, là cũ." Vệ Tam Áp hạ thấp giọng, "Sau khi đi vào thì một đoàn sương đen bay về phía tớ, tất cả đều là bọ nhỏ xíu xiu, không biết giống gì. Tớ còn chưa kịp ra tay thì khoang mô phỏng đã nổ tung."

Kim Kha cau mày: "Tất cả tụi mình không thấy được không có nghĩa là không có. Tranh tài trước đã sau đó bàn tiếp."

Hoắc Tuyên Sơn nhìn qua mọi người với thông tin nửa vời. Cậu ta mở danh sách của túi chuẩn bị chiến đấu ra. Bỗng bây giờ bên phía Samuel truyền đến một sự xáo trộn.

"Ha ha, tàu biển là của chúng tôi và chức vô địch này cũng phải là của trường Quân sự Samuel." Shaω Eli nhìn vào danh sách của túi chuẩn bị chiến đấu rồi tự tin phát biểu.

Liêu Như Ninh nghe vậy bèn nhìn về phía danh sách Samuel, quả nhiên có một chiếc tàu biển vũ trụ: "Bị bọn họ rút trúng rồi."

Nhìn vào túi chuẩn bị chiến đấu được rút ra từ trường Damocles, chỉ có thể nói là tầm thường.

Trong mấy trường, trường Đế Quốc rút túi chuẩn bị chiến đấu tệ nhất, không có đồ gì để dùng.

Tâm tư Ứng Tinh quyết không ở trên túi chuẩn bị chiến đấu, đầu ngón tay anh đặt trên ống nghiệm bên hông. Vừa rồi ánh mắt Vệ Tam đã bị anh nhìn thấy, nó hoàn toàn không giống những người khác, không phải ánh mắt nhìn một ống nghiệm trống rỗng.

Và có tầm nhìn của những người khác trong năm trường quân sự cũng liên tục rơi vào ống nghiệm này.

Ứng Tinh Quyết một lần nữa khẳng định bản thân mình không có

vấn đề gì, khí tức chán ghét kia tồn tại thật sự nhưng không phải ai cũng biết.

Anh hạ mắt nhìn xuống đất, giả sử Vệ Tam có thể nhìn thấy thật thì điểm chung lớn nhất của cô và mình chính là cấp bậc cảm giác.

Trong nháy mắt Ứng Tinh Quyết nhớ lại mấy khoang mô phỏng của đường đua thung lũng mưa có vấn đề ở cấp 3S, còn có khí tức truyền đến từ khoang mô phỏng trong phòng huấn luyện Vệ Tam lúc đó. Có thứ gì đó đang nhắm vào cấp siêu 3S.

Chỉ là anh nghĩ không ra vì sao lần đó Vệ Tam ở trong khoang cơ giáp của anh thì trên người cô cũng truyền đến khí tức nhàn nhạt y như luồng tà khí đó.

Khi đó Ứng Tinh Quyết theo bản năng ra tay, giống như năm đó anh ra tay đánh chết y tá kia, cũng giống với nhắm vào bác sĩ nọ lúc trước ở bệnh viện Sao Phàm Hàn. Toàn bộ đều vì anh nhận thấy được hơi thở đó.

Khi đó mùi này trên người Vệ Tam vô cùng nhạt, thậm chí đến bây giờ anh còn hoài nghi có phải mình bị thương nặng mới sinh ra ảo giác hay không.

Đứng trước đội ngũ trường Đế Quốc, Ứng Tinh Quyết lặng lẽ phóng cảm giác, bao phủ lên mỗi người, cố gắng tìm người khác ngoại trừ Vệ Tam đang dò xét mình.

Không có gì bất thường.

Thay vào đó, đội chủ lực của trường Damocles thỉnh thoảng nhìn về phía anh.

Kim Kha ho một tiếng, hạ giọng nhắc nhở: “Sắp vào rồi, đừng phân tâm.”

Trường Quân sự Damocles là nhóm đầu tiên vào trận, Kim Kha dẫn bọn họ đi vào.

Ngay sau khi hàng rào mở ra, đội Damocles bước vào trường đấu Tháp Tây. Họ thấy gió biển phả vào mặt, không lạnh, thậm chí mang theo tí thoải mái.

Kim Kha mở bản đồ ra cúi đầu nhìn một hồi mới nói: “Điểm đích ở

giữa hòn đảo này, có một số con đường có thể đi qua nhưng tất cả đều đi đường biển, cái này thích hợp cho đội đã có tàu biển vũ trụ. Còn có đường đi dọc theo vách đá hơn phân nửa, cuối cùng đi qua một đoạn đường biển nhỏ là có thể đến đảo đích."

"Chúng ta đi đường nào?" Ứng Thành Hà hỏi.

"Cái này phải xem có cướp được tàu biển hay không." Kim Kha ngẩng đầu đáp.

"Vậy tụi mình phải đợi ở đây?" Hoắc Tuyên Sơn hỏi cậu ấy.

Kim Kha lắc đầu: "Tụi mình đi trước, đi đối phó với tinh thú, đừng vội chuyện cướp tàu biển."

Trường Damocles chọn một con vách đá lộn xộn, nó không đủ vững chắc vì có đủ loại đá lớn đá nhỏ. Cho dù đó là người đi bộ hoặc lái cơ giáp thì chẳng đi ổn định được.

Đội tuyển phía sau duy trì đội hình 5 người một đội, đi vô cùng cẩn thận.

"Xem ra chuyện thành viên đội tuyển trường bị loại ở đầu trận đấu trước đã ảnh hưởng rất lớn đối với người của trường Quân sự Damocles." Người giải thích mới thay thế Ứng Nguyệt Dung, người này ngồi bên cạnh cho hay, "Nhưng mà có đôi khi quá cẩn thận ngược lại là liên lụy."

Ngư Thiên Hà cười cũng chẳng nói nhiều, ánh mắt bà dừng ở lối vào sân thi đấu, còn chưa nhìn tới ống kính trường quân sự.

Dù sao sinh viên trường quân sự không chỉ có thể lực mạnh hơn người bình thường mà còn trải qua rất nhiều huấn luyện, nên trường Damocles đi bộ nửa tiếng sau là đã thích nghi với con đường đá lộn xộn.

"Không phát hiện tinh thú bay." Liêu Như Ninh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, "Khi nào chúng ta mới gặp được tinh thú đây?"

"Ở gần đây không có tinh thú." Kim Kha kéo Vệ Tam còn đang thất thần rồi mới mở miệng nói.

Liêu Như Ninh đi trước hơi chán chường, còn chưa quay đầu nói chuyện, dưới chân cậu ta bỗng nhiên giẫm trúng một thứ mềm nhũn.

Loại cảm giác này…

Ngay lập tức làm cho cậu ta nhảy cao vài mét và kèm theo đó một tiếng kêu thảm thiết.

Kim Kha còn tưởng có chuyện gì đã xảy ra bèn lập tức cho mọi người dừng lại, cảnh giác canh phòng.

Mà Liêu Như Ninh nhanh như chớp rơi xuống rồi ôm Hoắc Tuyên Sơn không chịu lơi tay.

Mọi người đứng tại chỗ chờ đợi một lúc, cuối cùng có một con rắn trườn ra khỏi một tảng đá lớn phía trước, nó dữ tợn thè lưỡi ra với bọn họ.

"… "

Con rắn này là quá bình thường, không phải là một con tinh thú, đúng là làm mọi người sợ bóng sợ gió một trận.

Mặt Liêu Như Ninh tái nhợt, hai chân rời khỏi mặt đất, đu người kẹp hoắc Tuyên Sơn, hoàn toàn không để ý thành viên đội tuyển trường phía sau nhìn cậu như thế nào.

Kim Kha nhìn chằm chằm vào con rắn: "Chỉ là một con rắn biển, tiếp tục đi thôi."

"Đây là rắn biển Tháp Tây, chúng sẽ xuất hiện theo nhóm." Đinh Hòa Mỹ của đội tuyển trường lên tiếng, "Chỉ huy chính, tôi nghĩ chúng mình nên đi nhanh hơn."

Liêu Như Ninh vừa nghe thì mát lạnh cả lưng: "Chị, sao chị biết chúng sẽ thành đàn?"

"Tôi là người Sao Tây Tháp." Đinh Hòa Mỹ gãi gãi mặt, "Loại rắn biển này có thể chui vào cơ giáp rồi phá hủy cấu trúc bên trong; đôi khi sẽ theo đường ống thông gió để bò vào khoang cơ giáp; chưa kể là còn có độc. Gần đây là lãnh thổ của tụi nó, dù ở đất liền hay nước biển vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng tụi nó."

Không phải tinh thú nhưng rắc rối hơn tinh thú.

Liêu Như Ninh nắm lấy tay Hoắc Tuyên Sơn không buông: "Cậu dẫn tôi bay lên giữa trời đi."

Hoắc Tuyên Sơn không chút lưu tình rút tay mình ra: “Hết thảy nghe sắp xếp.”

Kim Kha cũng không biết rắn biển Tháp Tây, thứ cậu chú ý đều là tinh thú nên chỉ có thể hỏi Đinh Hòa Mỹ thông tin về loài rắn biển này.

Đinh Hòa Mỹ nhanh chóng nói đại khái một chút nhưng bên kia đã có những con rắn biển bò ra liên tục khỏi khe đá, nhìn chằm chằm vào đám khách không mời này.

“Sao càng sợ cái gì thì nó càng tới vậy trời?” Liêu Như Ninh lay lay Hoắc Tuyên Sơn, không chịu buông tay, “Kim Kha, mau nghĩ biện pháp đi!”

“Tôi có thể làm gì, xông qua thôi.” Kim Kha lắc đầu, “Tất cả phải tiết kiệm một chút năng lượng.”

Hiện trường trực tiếp

“Trước khi đến đã nghe nói trường Quân sự Damocles kém may mắn, không ngờ lại kém nhường này.” Người giải thích mới, Lộ Chính Tân, xuất thân từ viện Bình Thông, cười nói, “Đấu trường Tháp Tây có diện tích lớn như vậy nhưng chỉ có nơi này có rắn biển Tháp Tây, nhưng mà bọ họ cứ phải đụng trúng. Cô Ngư, cô cho rằng trong bọn họ có ai bị loại bởi vì cái loại không phải tinh thú này không?”

Ngư Thiên Hà liếc nhìn vào màn hình của trường Damocles: “Không có gì xảy ra thì không ai biết kết quả.”

Lộ Chính Tân cười cười, cũng chẳng nói gì.

Rắn biển trong đám đá lổn ngổn càng tụ về nhiều, Kim Kha nhìn đội tuyển trường phía sau rồi nói dứt khoát bảo: “Tất cả chiến sĩ độc lập hạng nhẹ tiến vào cơ giáp, mang theo cơ giáp sư và chỉ huy rời đi.”

“Mấy chiến sĩ độc lập khác thì sao?” Liêu Như Ninh khiếp sợ, “Tôi không muốn ở lại phía dưới!”

“Nếu không...” Kim Kha suy nghĩ một chút, “Hai chiến sĩ độc lập còn lại cứ kéo chân chiến sĩ độc lập hạng nhẹ.”

Hoắc Tuyên Sơn: “...”

Mỗi một người lái cơ giáp hạng nhẹ của nhóm phải gánh sức nặng cơ thể không nên gánh. Họ bay giữa không trung, mỗi tay mang theo một người, còn hai chân mình thì bị hai người khác túm lấy.

Vệ Tam và Liêu Như Ninh nắm lấy chân Hoắc Tuyên Sơn, đi nhờ xe giống như các thành viên đội tuyển trường phía sau đi.

“Mẹ kiếp, trên mặt biển toàn rắn không là rắn!” Liêu Như Ninh cúi đầu nhìn xuống rồi mặt muốn tái xanh.

Mắc ói quá!

Đinh Hòa Mỹ bay về phía trước với đội của mình, chợi nhớ lại một điều nên không thể bay cao lên và nói: “Chỉ huy chính, quên nói với cậu là những con rắn biển Tháp Tây này sẽ mượn lực để nhảy, đừng có bay quá thấp.”

Ngay sau kết thúc lời này, mấy con rắn trên đá lộn xộn và trên biển xoắn cơ thể của chúng rồi bắt đầu nhảy lên.

Làm Liêu Như Ninh bị hù đến mức sợ mất mật, kêu loạn gào khóc ở giữa không trung.

“Ầm ĩ quá.” Vệ Tam đá Liêu Như Ninh, “Tụi nó không nhảy tới đâu.”

Liêu Như Ninh cúi đầu nhìn chằm chằm vào những con rắn biển trên tảng đá lộn xộn kia, càng nhìn càng không thích hợp, thế rồi cậu ta gào càng to hơn “Mẹ kiếp! Chúng càng nhảy càng cao.”

Vệ Tam nhìn xuống thì thấy mấy con rắn biển đang tiếp sức nhảy với nhau. Con này nhảy lên một đoạn cao xong là con còn lại đã nắm lấy thời cơ quăng mình lên con nọ, mượn lực nhảy cao hơn, bên cạnh đó còn có mấy con rắn khác chờ mượn lực.

“Tụi này còn đáng sợ hơn tinh thú!” Liêu Như Ninh ước gì có thể co chân mình lại thành một cục.

Kim Kha luôn sử dụng cảm giác để liên kết với các chỉ huy khác, giữ cho toàn bộ đội ngũ ở trạng thái cân bằng và cùng một lúc truyền lệnh.

Cậu ngẩng đầu và nhìn lên, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Có sự xuất hiện của những con tinh thú trên đó.

“Không phải nói gần đây không có à?” Liêu Như Ninh vừa nghe liền biết mình tèo rồi.

“Bị tầng mây dày che mất.” Kim Kha bất đắc dĩ thông báo, “Chỉ sợ chúng ta phải đi xuống thôi.”

Sắc mặt Liêu Như Ninh trắng bệch: “Những con rắn này sẽ chui vào trong cơ giáp, đến lúc đó cũng bò luôn vào khoang cơ giáp thì tính sao giờ?”

“Tật xấu nhiều quá.” Vệ Tam dùng một cước đá cậu ra xuống, chính mình cũng buông tay ra.

Mặc dù ở giữa không trung và đã vào trong cơ giáp, nhưng tiếng thét chói tai của Liêu Như Ninh vẫn truyền đến từng ngõ ngách.

Vệ Tam đã rút đao trên đường rơi xuống, cô tăng tốc rơi. Trong nháy mắt đó, cô cắm đao tu di vào nước biển trước Liêu Như Ninh rơi xuống biển.

“?”

Liêu Như Ninh cho rằng mình rơi xuống nước là lập tức sẽ bị vô số rắn biển Tháp Tây quấn lấy, kết quả là mặt biển bị đóng băng ngay.

Vệ Tam chậm rãi rút đao tu di ra: “Đi thôi.”

Biển rộng như thế đã bị đóng băng ngay. Các thành viên của đội tuyển trường theo sau họ và nhanh chóng chạy về phía trước. Trên cao đột nhiên xuất hiện một đống tinh thú bay có đẳng cấp không cao nhưng nhiều, chiến sĩ độc lập hạng nhẹ bị buộc phải đối phó với chúng trên bầu trời.

“Có lửa không? Làm một cái súng phun lửa.” Vệ Tam quay đầu hỏi Ứng Thành Hà vừa mới xuống.

Ứng Thành Hà: “... Dựa theo trước đây thì anh chắc chắn từ chối, nhưng hiện tại khái niệm của anh về cơ giáp sư đã mơ hồ. Cơ giáp sư là một nghệ nhân, cái gì cũng nên biết một tí.

Mang theo cơ giáp sư của trường, Ứng Thành Hà đã đi cải tạo súng, dùng vũ khí nóng trong cấp A để tạo ra súng phun lửa.

Phải nói rằng thủ thuật này có hiệu quả, họ phun vào một lần là đốt cháy những con rắn biển Tháp Tây đang bò lên.

Vệ Tam phụ trách dùng đao tu di đóng băng mặt biển, Hoắc Tuyên Sơn trên không trung bị đông đảo tinh thú bay cấp thấp quấn lấy nhưng cũng không hoàn toàn ra tay, mà đạp tinh thú thẳng xuống cho Liêu Như Ninh phía dưới tiếp nhận.

Loại băng hỏa cùng lúc này, thêm chuyện một đám cơ giáp sư đi cải tạo vũ khí trang bị không chút do dự, làm cho khán giả, người giải thích và các thầy cô bên ngoài ống kính trực tiếp nhìn ngây người.

Ánh mắt Lộ Chính Tân dừng lại trên đao dài của Vệ Tam: “Thanh đao này của em ấy khá thú vị, tôi thấy có thể lọt vào top 10 trên bảng xếp hạng vũ khí cấp 3S. Cô Ngư, cô cảm thấy bên trong có thêm vật liệu gì mới có được loại thuộc tính này?”

Ngư Thiên Hà thản nhiên nói: “Chắc là băng kim.”

“Bình thường dùng vũ khí bằng băng kim thì cũng như cung của Hoắc Tuyên Sơn, lúc nào cũng lộ lên khí lạnh. Của Vệ Tam đây không giống lắm, bình thường càng giống đao dài phổ thông hơn.” Lộ Chính Tân lắc đầu.

“Cái này anh cần phải hỏi cơ giáp sư làm vũ khí cho em ấy.” Ngư Thiên Hà nhìn người trong màn hình, “Có quá nhiều tài liệu với thuộc tính có thể trộn lẫn cùng một chỗ, trừ phi cơ giáp sư chế tạo vũ khí chủ động thông báo, bằng không những người khác chẳng thể biết được.”

“Cô Ngư cũng không biết?”

“Không biết.”

Tập Hạo Thiên nghe hai người nói chuyện thì theo bản năng nhìn về phía Ngư Thiên Hà, hôm nay cô ấy giải thích hơi ít.

...

Không có tinh thú cấp cao, chỉ là số lượng tinh thú bay trên cao nhiều, cộng thêm bên dưới có rắn biển Tháp Tây làm đội ngũ Damocles thấy khó nan giải. Hiện tại rắn biển được giải quyết nên cũng không có gì quan trọng, người bên dưới nhanh chóng tiến về phía trước.

Cuối cùng cũng không gặp lại rắn biển, qua nửa tiếng, Hoắc Tuyên Sơn dẫn theo chiến sĩ độc lập hạng nhẹ của trường đuổi kịp phần lớn đội ngũ.

Liêu Như Ninh còn hoảng hốt, một lần nữa giẫm lên tảng đá lộn xộn, cậu ta sợ rắn biển Tháp Tây lại xuất hiện.

Vệ Tam liếc cậu ta một cái: “Tôi thấy hồi nãy lúc cậu đi đốt cũng hăng hái lắm.”

“Tôi không sợ áp lực sợ hãi, kiên trì chiến đấu trên mặt trận chiến đấu.” Liêu Như Ninh tự mình cảm động.

“Nói ít một chút.” Vệ Tam vỗ vỗ bả vai cậu ta.

“Tại sao?” Liêu Như Ninh ngu ngơ.

Ứng Thành Hà cũng vỗ vỗ bả vai cậu: “Cậu là dạng mỏ quạ, không biết sao?”

Liêu Như Ninh không thừa nhận: “Trước đây tôi nói trường Đế Quốc sẽ rút trúng tàu biển vũ trụ, cũng không thấy bọn họ rút trúng. Không phải là bị nhóm người Samuel rút à.”

“Có khác nhau sao?” Kim Kha lướt qua, “Không chừng bây giờ trường Đế Quốc đã cướp đi tàu biển rồi cũng nên.”

Cuối cùng Hoắc Tuyên Sơn vỗ vỗ bả vai cậu rồi lắc đầu đi về phía trước.

Liêu Như Ninh rơi sau lưng, đột nhiên phản ứng lại: “Trường Quân sự Đế Quốc cướp tàu biển vũ trụ? Nếu họ cướp nó thì tụi mình làm gì giờ? Có đi cướp hay không?”

“Cướp!” Bốn người phía trước đồng loạt trả lời.

...

“Đám người này thật đúng là...” Hạng Minh Hóa nhìn người của trường Damocles qua màn hình. Ban đầu ra tay cướp tàu biển vũ trụ thì không chỉ lãng phí thời gian chờ Samuel tiến vào, hơn nữa còn có khả năng cướp xong lại bị trường khác cướp đi nửa đường.

Bây giờ trường Damocles muốn làm bên ra tay cuối cùng.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh: Phải làm sao đây? Cô ấy cứ nhìn tôi, tôi có nên nhìn lại không?

Chương 145

“đặt cược nhóm nào ”

Hai tiếng sau khi trường Damocles bước vào cuộc đua, trường Đế Quốc cũng được phép đi vào.

Ứng Tinh Quyết mang theo đội ngũ chờ luôn ở phụ cận, bọn họ muốn cướp tàu biển vũ trụ.

Tuy nhiên, sau khi người của viện Bình Thông vào thì họ cũng không rời đi.

“Bọn họ cũng muốn cướp tàu biển?” Công Nghi Giác nhíu mày nhìn viện Bình Thông đứng nguyên tại chỗ.

Ứng Tinh Quyết nhìn chằm chằm Lộ Thời Bạch một hồi, rồi mang theo người của trường Đế Quốc rời đi.

“Chúng ta không cướp à?” Tư Đồ Gia hỏi.

“Bọn họ liên thủ.” Ứng Tinh Quyết thản nhiên cho hay.

Từ thời điểm rút tàu biển vũ trụ, sắc mặt Cao Học Lâm khó coi chẳng phấn khích như Shaω Eli. Họ không có đủ sức mạnh để giữ được tài nguyên nóng phỏng tay này, giống như South Pasadena đã bị cướp năm đó.

Vì vậy sau khi trường Damocles và trường Đế Quốc đi vào, Cao Học Lâm đã chủ động đi đến viện Bình Thông.

“Chúng tôi sẽ đưa tàu biển vũ trụ cho mấy cậu.” Cao Học Lâm nói thẳng.

Mặt Lộ Thời Bạch không thay đổi: “Yêu cầu của anh.”

“Tàu biển vũ trụ có thể ráng chứa hai đội tuyển trường. Chúng tôi tặng tàu biển cho mấy cậu, cậu đưa chúng tôi lên đảo.” Cao Học Lâm cho hay, “tinh thú chia theo tỉ lệ 6:4.”

“Chúng tôi sáu?” Lộ Thời Bạch nhìn anh ta và hỏi.

Cao Học Lâm gật đầu: “Các cậu sáu.”

Hai trường quân sự cứ vậy đã hợp tác. Sau khi vào, viện Bình Thông đã không rời đi mà ở lại lối vào.

Không phải là viện Bình Thông muốn cướp tàu biển vũ trụ như như Công Nghi Giác nghĩ mà là chờ trường Samuel tiến vào rồi cùng đi.

Trường Đế Quốc đã chọn con đường đá lộn xộn để đi về đích, nhưng cũng tương tự trường Damocles, họ không từ bỏ ý định cướp tàu biển.

Hiện trường trực tiếp.

“Con đường mà Ứng Tinh Quyết lựa chọn sẽ gặp được trường Damocles rất nhanh.” Lộ Chính Tân nhìn phương hướng tiến lên của trường Đế Quốc, “Tôi đoán trường Quân sự Đế Quốc có thể liên thủ với trường Quân sự Damocles để cùng nhau cướp tàu biển vũ trụ. Chẳng qua không biết sau khi cướp được rồi thì ai sẽ lấy hạng nhất. Hai trường này chẳng giống như trường Quân sự Samuel, sẵn sàng rút lui khỏi thứ hạng đầu tiên. Hai vị nghĩ rằng ai giành chức vô địch trong trận đấu Tháp Tây lần này? Không bằng chúng ta đánh cược đi?”

“Tôi đánh cược trường Quân sự Đế Quốc thắng.” Tập Hạo Thiên không chút do dự trả lời, cũng không để ý lời Lộ Chính Tân đánh giá Samuel vừa rồi, “Bọn họ vừa mới từ Sao Huyễn Dạ trở về, tôi tin tưởng sẽ có tiến bộ.”

“Tôi nhớ bây giờ tỷ lệ cược của trường Quân sự Đế Quốc và trường Quân sự Damocles ở đường đua Tháp Tây sắp gần 1-1, là đỉnh cho vị trí viện Bình Thông trước đó.” Lộ Chính Tân nhìn về phía Ngư Thiên Hà, “Cô Ngư, cô đặt cược trường quân sự nào thắng?”

“Trường Quân sự Damocles.” Ngư Thiên Hà cho biết, “Họ luôn có thể làm điều bất ngờ, nên tôi đặt cược rằng lần này cũng có kết quả ngoài dự tính.”

Lộ Chính Tân nhìn vào ống kính của một số trường quân sự: “Như vậy, các anh chị đoán trường Quân sự Đế Quốc và trường Quân sự Damocles. Thế thì tôi đặt cái lạ vậy, chọn trường Quân sự Samuel.”

“Cậu tự nguyện nhận thua?” Tập Hạo Thiên quay đầu nhìn ông ta.

Lộ Chính Tân xòe tay: “Tránh hiềm nghi, các anh chị không chọn

trường học cũ của mình, đương nhiên tôi cũng không thể chọn viện Bình Thông."

...

Trường Damocles duy trì tốc độ di chuyển về phía trước, Ứng Thành Hà nhìn ra biển: "Những người của trường Samuel đã vào rồi"

"Thuận lợi như vậy?" Kim Kha nhìn tàu biển vũ trụ trên mặt biển xa xa, "Hoặc là bị người của trường Đế Quốc cướp đi, hoặc là liên thủ với người ở viện Bình Thông."

"Vậy tụi mình còn cướp được hay không?" Liêu Như Ninh nhìn bên kia, "Một đánh hai, tôi cảm thấy không ổn lắm."

"Xem trường Đế Quốc có muốn hợp tác với chúng ta hay không." Kim Kha tiếp tục đi về phía trước.

"Hợp tác với bọn họ?" Liêu Như Ninh suy nghĩ về hình ảnh kia, "Không thích hợp lắm, đoạt xong rồi ai lấy vị trí thứ nhất?"

"Tất nhiên là sau khi cướp xong rồi lên đảo mới bàn." Kim Kha mở lời, "Sau khi lên đảo thì mỗi người đều dựa vào thực lực."

Họ đi nửa ngày, trên đường cũng gặp tinh thú nhưng lần này không phải là tinh thú bay mà là bầy gấu trắng khổng lồ trên đá lộn xộn, trong đó còn có gấu trắng biến dị cấp cao.

"Tài nguyên tự động đưa tới cửa." Kim Kha giơ tay ra hiệu cho mọi người tiến vào trạng thái chiến đấu.

Tất cả mọi người trong đội tuyển trường nằm hết trong tầm kiểm soát của Kim Kha, cậu ra lệnh dựa vào cảm giác chỉ huy truyền đến các tiểu đội cho tất cả mọi người tấn công. Mặc dù vũ khí không giống nhau nhưng họ có một sự chỉnh tề như bung dây cung, bao phủ những tinh thú này trong đó, cứ tựa một tấm lưới lớn và lần lượt chém giết.

Mà hai con gấu trắng biến dị cấp cao ở giữa được giao cho ba chiến sĩ độc lập của đội chủ lực phụ trách.

Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh, mỗi người đối phó một con, hấp dẫn sự chú ý của gấu trắng. Về phần Vệ Tam, cô đi qua lại giữa hai con gấu trắng biến dị và thỉnh thoảng bổ đao.

Lúc đầu cũng không tính là thuận lợi, bọn họ lái cơ giáp giẫm lên đá lộn xộn cũng coi như ổn định, nhưng khi chiến đấu với gấu trắng phải nhảy lên hạ xuống lên các loại đá khác nhau thường xuyên. Đá lớn đá nhỏ, xóc nảy bất ổn, chúng khiến cơ giáp đứng không vững. Gấu trắng biến dị cấp cao nắm lấy cơ hội này đánh đòn phản kích, móng vuốt đã lần lượt lưu lại dấu trên ba người.

Cuối cùng Hoắc Tuyên Sơn mở cánh, về cơ bản là như có như không lướt trên bề mặt đá lộn xộn, không còn xảy ra giẫm đạp. Liêu Như Ninh thì trực tiếp hơn, cậu ta lái cơ giáp hạng nặng nên mỗi lần đặt chân là dứt khoát giẫm đá lộn xộn cho nó bằng phẳng luôn. Vệ Tam không thể bay trong thời gian dài như Hoắc Tuyên Sơn, lướt trên bề mặt đá lộn xộn, càng không có biện pháp san bằng đống đá vì quá tốn năng lượng. Cô chỉ có thể tính toán vị trí của mình trước mỗi lần dừng chân.

Hiện trường trực tiếp

Giải Ngữ Mạn nhìn biểu hiện của mấy người, cuối cùng tầm mắt bà rơi vào Vệ Tam: “Tiến bộ rất nhanh.” Trong thời gian ngắn như vậy đã tìm được ưu thế của mình, tìm được giải pháp.

Hạng Minh Hóa nghe vậy thì trên mặt mang theo chút tươi cười: “Hôm qua cô còn mắng bọn nó.”

“Mấy đứa này mà không mắng là bay luôn lên trời.” Giải Ngữ Mạn hiện tại nhớ tới lúc đầu dạy Thân Đồ Khôn, Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh thì hơi ngỡ ngàng. Vào thời điểm đó, họ vẫn là sinh viên đứng đắn, nghiêm túc theo bà ấy học tập mỗi ngày. Sau đó... có Vệ Tam đi vào là tất cả đã thay đổi.

“Vệ Tam, rất lợi hại.” Hạng Minh Hóa có tí cảm thán. Thoạt nhìn như vậy chẳng ai biết em ấy mới tiếp xúc với cơ giáp chưa đầy một năm, hơn nữa Vô Thường còn là cơ giáp mới thay của em ấy.

Giải Ngữ Mạn nhìn Vệ Tam trong ống kính, ánh mắt bà lại dời về phía trường Đế Quốc, trong lòng không khỏi cảm thán tạo hóa trêu người. Hai cấp siêu 3S này đều không thể phát huy thực lực của mình đến mức lớn nhất. Thân thể Ứng Tinh Quyết bị hao tổn không cách nào chèo chống cảm giác khổng lồ; Mà Vệ Tam thì bị suy dinh dưỡng, tuy rằng có thể nuôi lại cho tốt nhưng lại không có biện pháp sở hữu một chiếc cơ giáp cấp cấp siêu 3S chân chính.

Nếu như có thể xuất hiện thêm một cơ giáp sư cấp siêu 3S để hai người này phối hợp với cơ giáp cấp siêu 3S, cũng không biết mạnh mẽ nhường nào, phải chăng sẽ lật đổ cục diện hiện tại.

...

Liêu Như Ninh đứng đánh chính diện với gấu trắng biến dị cấp cao, cậu ta giả vờ bị tứ chi nó áp chế để Vệ Tam vung đao chém tới ở sau lưng. Nhưng họ chẳng ngờ con gấu đã có chuẩn bị từ sớm bèn buông Liêu Như Ninh ra ngay, tránh khỏi chỗ này. Thấy đao của mình sẽ chém lên người Liêu Như Ninh, Vệ Tam chuyển thế đao và chém thẳng vào chân sau của con biến dị khác.

Giờ phút này Liêu Như Ninh đã tiếp cận gấu trắng cấp cao, thừa dịp nó buông lỏng chờ bọn họ bị thương, cậu ta lắc đao ba vòng làm tâm trí nó ngẩn ngơ, cuối cùng dùng một đao đâm vào tim gấu trắng.

Hai người ngay từ đầu đã nhìn thấu kế sách của gấu trắng biến dị, chẳng qua thuận thế mà làm.

Con gấu khác bị chém vào chi dưới ngửa đầu gào thét rồi bị mũi tên băng của Hoắc Tuyên Sơn bắn xuyên qua cổ họng.

Nước biển vẫn lớp này xô lớp kia, sóng vỗ vào bãi đá lộn xộn, không khí đầy mùi máu.

[Trường Damocles giết chết 2 con tinh thú biến dị cấp 3S, 4 con tinh thú cấp S, 76 con tinh thú cấp A.]

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh: Tôi đến tìm cô (/ω)

Chương 146

“tiến hóa”

Khoảnh khắc chùm ánh sáng bắn lên làm trường Đế Quốc đã xác định được vị trí của trường Damocles, bên họ cũng vừa chém giết tinh thú cùng lúc.

Trong đấu trường Tháp Tây, gần như ngay lập tức đã có chùm ánh sáng bắn lên.

Kim Kha: “Đúng thật, viện Bình Thông và trường Samuel liên thủ, chúng ta tạm thời dừng lại.”

“Muốn hợp tác với trường Đế Quốc thật?” Hoắc Tuyên Sơn hỏi.

“Không hợp tác cái gì mà không hợp tác.” Kim Kha nhìn về phía trường Đế Quốc, “Ưu thế chính của tàu biển vũ trụ quá mạnh, nếu để cho viện Bình Thông và trường Samuel đi qua thì bọn họ chắc chắn đạt được hạng nhất và hạng nhì.”

Trong khi đó, Ứng Tinh Quyết cũng đang tăng tốc đi theo hướng này của họ.

Bốn mươi phút sau, trường Đế Quốc gặp trường Damocles.

Lần đầu tiên hai trường quân sự có ý định hợp tác trong cuộc đua được coi là lịch sử. Dựa theo có giải đấu trước thì trường Đế Quốc không bao giờ quan tâm đến trường Damocles.

Họ còn chưa biểu lộ gì khán giả xem ở hiện trường trực tiếp và khán giả trong livestream đã bắt đầu phấn khích.

[Cuộc gặp lịch sử, trường Đế Quốc thực sự sẵn sàng hợp tác với những người của Damocles. Trước đây hoàn toàn coi thường Damocles của tụi này.]

[Nói cho cùng có thực lực mạnh mới lọt được vào mắt người khác.]

[Trường Damocles này quá mạnh mẽ, tất cả các thành viên có cấp 3S thì thôi đi, ngay cả phong cách làm việc cũng đột nhiên thay đổi, làm cho mọi người không thể hiểu được. Đáng tiếc là tôi đã đặt tiền cược cho quán quân cả mùa giải là trường Đế Quốc, nếu không tôi sẽ đè

hết cho trường Damocles.]

[Thôi đi, chả phải trường Damocles mấy lần lấy được thứ hạng là do ăn may mới có à. Tận 12 trận, không phải lần nào cũng có vận may tốt thế đâu.]

[Đúng, trường Đế Quốc lần nào cũng lấy được quán quân, hơn nữa có Ứng Tinh Quyết là một chỉ huy cấp siêu 3S, thì trường Damocles cũng chẳng thể chó ngáp phải ruồi hoài như ở đấu trường lạnh lẽo. Quán quân cả giải nhất định là của trường Đế Quốc.]

Bây giờ khi Tinh Võng thảo luận về nhà vô địch thì họ đã dần dần thay thành trường Đế Quốc và trường Damocles, còn viện Bình Thông bắt đầu rút khỏi các cuộc thảo luận.

...

Trường Đế Quốc đụng phải đội quân của trường Damocles. Họ thấy mấy người Vệ Tam đang ngồi trên tảng đá lộn xộn, nhìn nào có giống như đến thi đấu mà càng như ngồi trên rạn san hô ngắmbiển hơn.

Nhìn thấy đám người Ứng Tinh Quyết, Kim Kha bèn đứng dậy. Còn tưởng mấy người bên cạnh cũng sẽ đứng lên theo, đến lúc đó sẽ có một cuộc chạm chán rồng gào hổ gầm. Thế mà chỉ có một mình cậu ấy đứng dậy đi qua, mấy người Vệ Tam và Liêu Như Ninh ngồi ở bên kia chẳng nhúc nhích mảy may gì.

Kim Kha đi rồi mới phát hiện có gì đó không ổn, cậu ấy quay đầu lại thấy Vệ Tam co đầu gối, phân tâm ngồi trên đá ngầm. Cậu vội vàng nháy mắt với mấy người cho họ đi theo.

Vệ Tam dẫn đầu giơ ngón tay cái lên với cậu, sau đó Hoắc Tuyên Sơn theo sát phía sau, rồi thì Liêu Như Ninh và Ứng Thành Hà cũng không cam lòng tụt lại, toàn bộ có bốn ngón tay cái giơ lên cho cậu.

Kim Kha: "..."

Cứ như vậy, Kim Kha một mình chống đỡ khí thế đi tới trước đội trường Đế Quốc.

"Chúng ta hợp tác." Ứng Tinh Quyết đối đầu với Kim Kha và nói luôn.

"... Có thể." Kim Kha cố gắng không nhìn đội chủ lực phía sau Ứng

Tinh Quyết. Oan quá đi, nhìn người ta đứng đằng đằng sát khí đằng sau này.

“Mỗi người chúng ta choáng một nửa tàu biển, tinh thú cũng chia đều ra đối phó.” Tầm mắt Ứng Tinh Quyết lượt qua Vệ Tam trên đá ngầm, cuối cùng đối diện với ánh mắt của Kim Kha, “Sau khi đi lên, chúng tôi đối phó viện Bình Thông, trường Samuel giao cho các cậu.”

Kim Kha hơi sững sờ, Ứng Tinh Quyết xem như đã cho đủ thành ý hợp tác, hoàn toàn chẳng cần phải thương lượng nữa. Lời anh ta nói nói đều là chuyện trong lòng mình đã tính toán tốt.

“Khụ, được, vậy... chúng ta hợp tác vui vẻ.” Kim Kha nói xong thì quay đầu nhìn về phía trường Damocles, “Tất cả tranh thủ đứng dậy đi đường thôi.”

Từng người ngồi đó như anh chị đại, không biết còn tưởng rằng trường Đế Quốc tới cầu cạnh bọn họ.

Vệ Tam đứng dậy chờ bọn họ tới thì lôi Kim Kha đi xa một chút. Cô không còn nhìn về phía bên hông Ứng Tinh Quyết, bản thân ống kính quay có chức năng chiếu chậm, người bên ngoài chỉ cần chú ý kỹ thì sẽ rất nhanh phát hiện bất thường.

Nhưng mà tốt nhất bọn họ vẫn nên tránh xa Ứng Tinh Quyết một chút. Cô ở trong khoang mô phỏng đã vô cùng không thích loại sương đen này, những con bọ kia nhìn kim tởm lắm.

Hai trường quân sự từ đầu đến cuối chỉ mất chưa đầy một phút đã quyết định hợp tác xong xuôi, sau đó họ chia thành hai và bắt đầu đi về phía trước.

Hai đội nước sông không phạm nước giếng, phân biệt rõ rành nhưng có thể nhìn ra có một chút ăn ý.

Hiện trường trực tiếp.

“Nghe nói ở đấu trường lạnh lẽo, hai trường quân sự này ở cùng một chỗ mới bảo vệ được máy bay. Bây giờ xem ra có bóng dáng hợp tác thật.” Lộ Chính Tân nhìn hai trường quân sự tiến lên, “Trận đấu này càng ngày càng thú vị. Tôi thấy viện Bình Thông và Samuel bên kia cũng gần như biết hai trường quân sự này hợp tác.”

Chùm ánh sáng vốn là một cách xác định vị trí đối thủ cho các trường

quân sự khác, chỉ cần trường Đế Quốc và trường Damocles cùng ra tay chém giết tinh thú thì tất nhiên sẽ bị phát hiện.

“Hình như chỉ còn lại một đội ngũ South Pasadena lẻ loi.” Lộ Chính Tân quay đầu nhìn Ngư Thiên Hà, “Vẫn là người cuối cùng vào sân, nói không chừng khi bốn trường quân sự gặp mặt dây dưa thì South Pasadena từ tới sau sẽ vọt lên.”

Ngư Thiên Hà tùy ý gật đầu qua loa, cũng không trả lời.

Tập Hạo Thiên bên cạnh cũng không đáp lại Lộ Chính Tân, cậu này nói nhiều quá, hơn nữa không phù hợp với bộ dáng của một người giải thích ngoài sân. Chỉ huy bình thường sẽ chỉ dựa trên việc triển khai của các trường quân sự để giải thích, với tư cách là người giải thích chính đưa ra một chút suy đoán của riêng mình. Nhưng Lộ Chính Tân thì không, gì cậu ta cũng nói được, kéo đông kéo tây.

Còn có hứng thú với một đám chuyện tập tàng khác.

Nhưng mà xem ra khán giả phía dưới rất thích nghe cậu ta nói.

Bên trong đấu trường.

Hai trường quân sự duy trì đội hình riêng của mình về phía trước, họ bắt đầu đi trên đường tắt vách đá chon von, muốn đuổi theo tàu biển của viện Bình Thông và Samuel.

“Ban tổ chức đúng là cố ý gây sự, đặt một con át chủ bài lớn như vậy trong túi chuẩn bị chiến đấu.” Liêu Như Ninh oán giận, “Đây rõ ràng là khuyến khích các trường quân sự tụi mình tranh nhau mà.”

“Chỉ chú ý tinh thú cũng không có gì hay.” Kim Kha vượt qua đội chủ lực của trường Đế Quốc, đi tới phía trước, “Bây giờ như vậy cũng tốt, cướp được tàu biển thì hành trình phía sau có thể rút ngắn một nửa.”

Trường Đế Quốc im lặng như thường lệ, một vài người trong đội chủ lực không nói chuyện nhiều, làm sao như đội chủ lực của Damocles, nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất.

Ứng Tinh Quyết nhìn Vệ Tam phía trước, ngoại trừ lúc cô ngồi ở đá ngầm nhìn bọn họ một cái, về sau cô hoàn toàn chỉ đi ở phía trường Damocles, không quay đầu lại nhìn một cái.

Nếu cô đã cố ý giữ khoảng cách chẳng nhìn bọn anh, thêm động tác kéo chỉ huy chính Damocles ra, Ứng Tinh Quyết chắc chắn Vệ Tam có thể nhìn thấy thứ bên trong ống nghiệm.

Chờ ra ngoài rồi hỏi cô ấy xem, anh không muốn hỏi Vệ Tam chuyện về ống nghiệm ở đây.

Ứng Tinh Quyết thu ánh mắt, quay đầu nhìn về phía mặt biển. Vị trí của bọn họ cách tàu biển vũ trụ không gần, rõ sang đường tắt là để đi trước tàu biển, sau đó phải lặn xuống mặt nước cũng chẳng chém được tinh thú nữa, chỉ khi duy trì trạng thái thế này mới lên tàu biển vũ trụ được.

“Bây giờ lặn xuống?” Kim Kha đứng ở một vị trí hỏi Ứng Tinh Quyết.

Ứng Tinh Quyết gật đầu rồi giơ tay lên để cho tất cả mọi người nhảy ra khỏi vách đá, lặn xuống biển.

Liêu Như Ninh vẫn còn ở đó nói: “Sau khi chúng mình lặn xuống mà tôi lỡ nặng tay, giết tinh thú luôn thì làm sao bây giờ?”

“Cậu lấy cái chết tạ tội.” Vệ Tam liếc cậu một cái cho hay.

Liêu Như Ninh: “... Không phải mà hả?”

Hai trường quân sự lặng lẽ chìm trong nước. Xuống nước rồi, tất cả mọi người tiến vào trạng thái cơ giáp, Ứng Tinh Quyết giơ tay lên xây dựng hàng rào thực thể, đưa tất cả mọi người vào trong phạm vi rào cản bao gồm cả trường Damocles.

Đây là lần đầu tiên người trường Damocles tận mắt nhìn thấy sự đối xử này, trước đó ở cách máy bay cũng không cảm nhận được sự rung động. Liêu Như Ninh thán phục nhìn bốn phía, không khỏi giơ ngón tay cái lên: “Ghê, gớm quá, bây giờ không cần lo chuyện xuống tay nặng nữa.”

Hoắc Tuyên Sơn lắc đầu, trong lòng cậu ta cảm thán, trường Đế Quốc có Ứng Tinh Quyết thì dù có nằm cũng thắng.

Ứng Tinh Quyết nghiêng đầu nhìn về phía Kim Kha, bọn họ muốn liên thủ tấn công tất cả tinh thú xung quanh làm chúng không dám tới.

Sau khi lặn xuống, chiến sĩ độc lập của hai trường quân sự gần như

chẳng có tác dụng. Họ chỉ im lặng duy trì tiến lên nhanh, hoàn toàn dựa vào cảm giác tấn công và rào chắn của chỉ huy chính.

Kim Kha phóng ra đợt tấn công cảm giác thì không thể tránh khỏi tiếp xúc với hàng rào thực thể của Ứng Tinh Quyết, nhưng vì cậu ở bên trong nên anh cũng chẳng không cản trở cậu ấy. Kim Kha có thể cảm nhận được một loại lực lượng mênh mông cuồn cuộn thì trong lòng cậu cả kinh, đây chính là năng lực chỉ huy cấp siêu 3S?

Trong khi dùng cảm giác tấn công và xua đuổi tinh thú, Kim Kha cảm nhận được sức mạnh từ hàng rào cảm giác thực thể của Ứng Tinh Quyết. Cậu ấy bắt đầu nhớ lại lúc mình dựng tí xíu hàng rào thực thể lúc trước.

Kim Kha cúi đầu giơ tay lên, quanh thân bỗng nhiên dâng lên một lớp hàng rào thực thể mỏng manh.

Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết chú ý tới sự thay đổi của cậu ấy trước. Hai người ở dưới biển nhìn lơ đãng, trao nhau một cái nhìn xuyên qua cửa sổ rồi ngay lập tức dời ánh mắt đi.

“Kim Kha học được cách thực thể hóa hàng rào.” Vệ Tam nói với mấy người bên cạnh.

Hoắc Tuyên Sơn nhìn hàng rào thực thể xung quanh Kim Kha khi thì biến mất khi thì xuất hiện: “Các thầy cô biết xong chắc chắn sẽ rất vui.”

Cho đến nay tính về việc phân phối sức mạnh, trường Damocles đã mơ hồ vượt qua trường Đế Quốc.

“Kim Kha tiến bộ nhanh như vậy sao?” Liêu Như Ninh cảm thán xong cho hay, “Vậy tụi mình cũng nên tiến bộ hơn nữa mới được.”

Họ cảm thán còn những người của trường Đế Quốc bên cạnh thì khiếp sợ. Dùng cảm giác tạo ra hàng rào thực thể hóa của chỉ huy sau khi được Ứng Tinh Quyết sử dụng, thì lại xuất hiện lần nữa trước mắt của mọi người. Bây giờ chỉ huy chính của trường Damocles cũng có thể dùng được.

Cơ Sơ Vũ nhíu mày nhìn Kim Kha, hiển nhiên đối phương mượn lúc mình ở trong phạm vi hàng rào thực thể đã phóng cảm giác, quang minh chính đại học trộm.

Nhưng Ứng Tinh Quyết cứ để Kim Kha học, không làm cái gì cả.

Cơ Sơ Vũ nhíu mày nhìn chằm chằm Kim Kha một lúc lâu, cuối cùng chả giải quyết được gì. Cậu ta không muốn quấy rầy Ứng Tinh Quyết.

Chưa xong việc thu phóng tự nhiên hàng rào thực thể, Kim Kha đã bắt đầu nhận ra hiện tượng cảm giác xem chừng chả ổn nên vội vàng từ bỏ luyện tập, chuyên tâm đối phó với tinh thú gần đó.

Dựa vào hai chỉ huy chính, hai đội ngũ trường quân sự tiến về phía trước mà không cần đánh nhau, không hề hay biết gì về sự khiếp sợ ở thế giới bên ngoài.

Ở hiện trường trực tiếp, một số giáo viên của trường Quân sự Damocles thấy Kim Kha giải phóng hàng rào thực thể thì không thể không đứng dậy, đôi mắt hiện vẻ ngỡ ngàng.

Họ hoàn toàn không biết rõ tình hình, có quá nhiều chuyện xảy ra trong đấu trường lạnh lẽo, đặc biệt là lúc Kim Kha giải phóng một chút rào cản thực thể gặp khó khăn vô cùng. Mọi người trường Damocles trở về cũng kêu gặp được chút may mắn nhưng chẳng đề cập đến chuyện này, ngay cả bản thân Kim Kha cũng theo bản năng quên mất.

Dẫn đến các giáo viên tại trường Damocles nhìn vào cảnh này cũng dao động như các giáo viên khác.

“Đây là hàng rào cảm giác được thực thể hóa?” Lộ Chính Tân nhìn như thấy một cái gì đó thú vị, “Chỉ huy chính của trường Quân sự Damocles cũng làm được.”

Ngư Thiên Hà mặc dù kinh ngạc nhưng không quá ngỡ ngàng: “Khi hàng rào cảm giác thực thể được lưu truyền từ những năm trước, Liên bang còn chưa có tồn tại cấp siêu 3S.”

“Nhưng thời đại đó cũng không rõ ràng trong việc phân chia cấp cảm giác, ai biết được các chỉ huy sử dụng hàng rào cảm giác thực thể có giống như Ứng Tinh Quyết, cũng là cấp siêu 3S hay không.” Lộ Chính Tân gõ micro, “Nói không chừng chỉ huy chính của trường Quân sự Damocles này cũng là một cấp siêu 3S.”

“Không thể.” Tập Hạo Thiên bác bỏ đầu tiên, “Cấp siêu 3S không phải dựa vào một chiêu là có thể phán định, mặc dù trong những

năm gần đây nổi lên lý thuyết thay đổi cấp bậc, nhưng ai cũng biết đó chỉ là ảo tưởng. Điểm cao nhất của mức độ cảm giác luôn được khắc trong gen của tất cả mọi người, và chúng ta chỉ đạt được điểm cao nhất này khi không ngừng huấn luyện."

Trên mặt Lộ Chính Tân có một nụ cười: "Thật sao, tôi là người theo phái mới, khi huấn luyện đến cực hạn thì cảm giác luôn cải thiện hơn một chút."

Ngư Thiên Hà liếc nhìn cậu ta một cái rồi cũng không nói nhiều.

Các giáo viên của mấy trường khác ở dưới có sắc mặt không được đẹp lắm, giải đấu này đúng là trơ mắt nhìn trường Damocles tăng thực lực lên từng lần. Đầu tiên là một Vệ Tam giấu diếm thực lực 3S, bây giờ lại đến một chỉ huy cấp 3S có thể dùng được bản lĩnh của chỉ huy cấp siêu 3S Ứng Tinh Quyết. Tại sao sinh viên trường mình ai nấy cũng thua kém thế này?

"Nhóm sinh viên này..." Giải Ngữ Mạn một lần nữa ngồi xuống, sửa sang lại tâm tình của mình, "Từng người một có ý tưởng lớn thế này."

Mặt mày Hạng Minh Hóa mang theo nụ cười, quả thực giống tuổi hồi xuân: "Được, được, chờ bọn họ trở về chắc chắn phải thưởng cho tốt."

...

Sau khi những người của viện Bình Thông và Samuel bước vào tàu biển vũ trụ, họ bắt đầu đi đến đảo đích. Trong lúc này hai đội thỉnh thoảng xuống nước vòng quanh tàu biển để tìm kiếm mấy tinh thú. Cùng lúc này có tinh thú bay thỉnh thoảng bay vút lên rồi áp thấp tấn công, người của hai trường quân sự vẫn giải quyết được.

Với tàu biển, họ có thể nghỉ ngơi trên boong tàu bất cứ lúc nào, cốt yếu đứng ở thế bất bại.

Tốc độ của trường Đế Quốc và Damocles di chuyển ngày càng nhanh hơn dưới biển, chỉ cần trong thời gian dài không có chùm ánh sáng thì sự hợp tác của họ sẽ nhanh chóng bị phát hiện bởi hai trường quân sự trên tàu biển. Thế nên họ vội vàng muốn vượt lên trước con tàu khi viện Bình Thông và Samuel còn chưa nghi ngờ.

Khi mọi người tiến về phía trước, Ứng Tinh Quyết đột nhiên ra hiệu

cho họ dừng lại: “Cách tàu biển vũ trụ không xa, ở dưới nước và trên cao đều có tinh thú, chúng ta nhân lúc này rút lên tàu biển.”

Kim Kha nghe vậy nói: “Hai đội chúng ta đi vòng qua, tách ra lên tàu.”

Ứng Tinh Quyết đồng ý rồi rời đi với đội ngũ của trường mình.

Ngay sau khi anh rời đi, trường Damocles không còn hàng rào thực thể. Ở giải đấu trước đội Damocles không có cái này, chỉ dựa vào cảm giác của một chỉ huy để xua đuổi. Có lúc làm không kịp thì có nghĩa là đội ngũ phải trả một cái giá khá lớn vì vừa không thể làm tinh thú chết đi, vừa không để đội viên bị loại, cho dù là trọng thương cũng không thể, bằng không sẽ bị người trên tàu biển phát hiện.

Kim Kha suy nghĩ tại chỗ, cuối cùng cắn răng mạnh mẽ chống đỡ hàng rào vật lý và bao lấy đội của mình.

“Một hàng rào lớn như vậy thì cảm giác của cậu chống đỡ được bao lâu?” Vệ Tam nhìn xung quanh hỏi.

“Chống đỡ cho đến khi chúng ta lên tàu.” Kim Kha quay đầu nhìn đội Damocles, “Đi thôi.”

Làm như vậy có thể giảm thiểu thiệt hại.

Họ đuổi theo tàu dưới biển, hai trường quân sự trên tàu biển đúng lúc gặp phải tụi tinh thú bay tấn công, dưới nước cũng bắt đầu có tinh thú tụ tập.

Tinh thú dưới mặt nước bị hơi thở trên tàu biển vũ trụ áp chế nên chẳng lao vào, chỉ đi theo bọn họ, giống như là muốn chờ người phía trên chủ động đi xuống.

“Đây đã là lần thứ mấy rồi, tất cả tinh thú đều là của bọn họ.” Shaω Eli đỏ mắt nhìn người của viện Bình Thông cho chiến sĩ độc lập hạng nhẹ đi lên đối phó tinh thú, “Chúng ta xuống dưới nước đi, nhiều tinh thú như vậy mà.”

Cao Học Lâm nhìn chằm chằm tinh thú như có như không trên mặt biển rồi lại nhìn về phía đám người viện Bình Thông phía sau boong tàu, cuối cùng anh ta quyết định xuống nước.

Không cho tất cả mọi người đi xuống mà chỉ có một nửa đội, một nửa còn lại thì vẫn nán lại tàu biển để bảo vệ.

Cao Học Lâm và Shaω Eli xuống nước với một nửa đội, Jill Gil Wood và Tập Ô Thông ở lại trên tàu phòng hờ viện Bình Thông có hành vi khác thường.

Mặc dù hai trường quân sự đang hợp tác nhưng họ cũng chẳng tin tưởng lẫn nhau, vẫn còn sự cảnh giác của riêng mình.

Trong khoảnh khắc trường Samuel xuống nước, Ứng Tinh Quyết đã phát hiện, phía anh vừa lúc lượn quanh mũi tàu biển, nơi có tinh thú ít nhất.

Anh dẫn đội chờ đợi dưới nước một lúc, anh chờ đến khi đám người Damocles đến gần thì anh mới chuẩn bị ra tay.

Xung quanh tàu biển có người canh gác, nếu trường Đế Quốc và trường Damocles muốn đi lên chắc chắn sẽ bị phát hiện, song họ muốn bắt lấy khoảnh khắc đó, khoảnh khắc người canh tàu ngạc nhiên.

Mấy chiếc cơ giáp đội chủ lực vọt ra khỏi mặt nước rồi bay lên không đối phó người canh giữ tàu biển, trong nháy mắt đó họ rơi xuống tàu biển trước.

Đội chủ lực đối đầu với các thành viên của đội truyển trường, đơn giản chả tốn nhiều sức đã thành công, mở ra một con đường cho đội tuyển trường phá vỡ nước lao lên phía sau.

Đáng tiếc Vệ Tam chẳng có vận may, vừa ra ngoài thì thiếu chút nữa bị thương của Tông Chính Việt Nhân đâm xuyên.

“... ”

Vệ Tam trong khoang cơ giáp hoảng sợ, vội vàng cho cơ giáp nghiêng người, giẫm lên thân tàu biển vũ trụ, mượn lực nhảy lên một lần nữa. Rồi cô vung đao chém về phía Tông Chính Việt Nhân từ giữa không trung.

Tông Chính Việt Nhân cười lạnh một tiếng, vung thương dài tới đối đầu trực diện với đao tu di của Vệ Tam.

Đao tu di và thương dài chém vào nhau tạo ra một âm thanh chói tai.

Vệ Tam âm thầm xoay tay mình, kỹ thuật dùng thương của của viện Bình Thông quả nhiên có nghề thật. Nó làm tay cô muốn tê, nếu đổi lại một người hơi yếu một chút chỉ sợ không chỉ là tê tay mà làm tay nát luôn.

Cô không có điểm chống đỡ như Tông Chính Việt Nhân đứng trên tàu biển, nên chỉ chốc lát đã bị anh ta đánh rơi xuống nước.

Vừa ngã xuống, thấy mấy con tinh thú bắt đầu xông tới mình, Vệ Tam: "..."

"Vệ Tam, mau lên nhanh một chút!"

Ai đó trên tàu biển hét xuống dưới nước.

Vệ Tam lập tức phóng lên, một lần nữa vọt ra khỏi nước, lần này đã lên tàu thành công.

Tông Chính Việt Nhân bị Hoắc Tuyên Sơn quấn lấy.

"Cảm ơn." Vệ Tam lắc tay.

"Giao anh ta cho cậu, tôi đi trước." Hoắc Tuyên Sơn vừa thấy Vệ Tam đi lên đã lập tức rời đi sang bên khác.

Vệ Tam: "Này..." Tốt xấu gì hai người liên thủ để loại Tông Chính Việt Nhân trước tiên rồi mới đi chứ.

Tông Chính Việt Nhân đảo qua bốn phía: "Trường Đế Quốc liên thủ với các cậu."

"Lời này tự anh nói á." Vệ Tam phục hồi tinh thần, "Đừng ghen tị, lần sau các anh có thể đến hợp tác với chúng tôi."

Tông Chính Việt Nhân lạnh lùng: "Miệng lưỡi ngông cuồng khoe khoang."

Vệ Tam đảo ngược đao tu di, chĩa đao dài vào ngay Tông Chính Việt Nhân: "Rõ ràng là anh trổ tài năng miệng lưỡi trước, tôi tốt bụng trả lời còn bị trả đũa à."

Tránh thoát khỏi đầu thương của Tông Chính Việt Nhân, Vệ Tam thở dài một tiếng: "Viện Bình Thông các anh thật không biết gì cả."

Hàm Tông Chính Việt Nhân cắn chặt, anh ta cầm thương phật đứng thiền, vứt bỏ tất cả tạp niệm, tay chuyển như chẳng có hình bóng rồi thương phật đánh thẳng vào bắp chân Vệ Tam.

Mặt ngoài một gậy thương phật của anh mặt ngoài chỉ đơn thuần đánh trúng một lần, nhưng thật ra là sự nện đập nhiều lần với tần số cao.

Cho dù là Vệ Tam sau khi bị thương phật đánh trúng thì bắp chân mềm nhũn, khuỵu một gối xuống đất.

Tông Chính Việt Nhân không chỉ dùng một chiêu này, trong nháy mắt cô quỳ xuống đất thì thương phật đã gõ lên vai Vệ Tam.

Nỗi đau từ bả vai truyền đến đại não khiến nửa người trên của Vệ Tam bất giác hạ thấp, nhìn từ xa giống như cô chủ động quỳ xuống cúi đầu trước Tông Chính Việt Nhân.

Trong mắt Tông Chính Việt Nhân có sát ý rất nặng, Vệ Tam này ba lần bảy lượt khiêu chiến mình, nên cho cô ta hiểu được chênh lệch giữa chiến sĩ độc lập cấp 3S. Không phải dựa vào một chút may mắn là có thể bù đắp.

Anh ta nắm chặt thương phật, tay hơi chuyển, cây thương đã đi tới đỉnh đầu Vệ Tam.

Tông Chính Việt Nhân muốn đánh một phát vào đầu Vệ Tam.

Khán giả trong buổi phát sóng trực tiếp và giáo viên trường Damocles ở hiện trường nhìn thấy cảnh này thì trái tim gần như nhảy ra.

“Keng…”

Thương phật và vỏ cơ giáp chống lại nhau phát ra âm thanh chói tai khôn cùng.

Vệ Tam vẫn duy trì tư thế quỳ một gối xuống đất, nhưng giờ phút này nửa người trên đã thẳng lên, tay kia của cô nắm chặt thương phật, hoàn toàn không quan tâm đến cảm giác đau nhói truyền đến từ cánh tay.

“Quá tam ba bận.” Vệ Tam cầm thương phật của Tông Chính Việt Nhân mạnh mẽ đứng lên, “Chuyện này mà cũng không hiểu?”

Đồng tử Tông Chính Việt Nhân co rụt lại, cô ta cứ thế còn có thể đứng lên. Vừa rồi khi ba phát thương kia lao tới, anh ta đã dùng toàn bộ sức mạnh của mình.

Khi anh ta ráng sức rút thương phật trở lại, Vệ Tam liền buông tay ra.

“Hầy, mấy chiêu này của anh không tệ.” Vệ Tam phảng phất như nói một chuyện bình thường, khí thế vừa rồi thật vất vả mới tạo ra nhất thời tiêu tán.

Chỉ là lúc này lòng cảnh giác của Tông Chính Việt Nhân đã kéo lên cao nhất.

Vệ Tam cười cười: “Sao lại không nói lời nào? Anh không tin à? Vậy thì tôi sẽ cho anh cảm nhận được.”

Vừa dứt lời, Vô Thường giống đến gần Tông Chính Việt Nhân như bóng ma.

Tông Chính Việt Nhân liên tiếp lui về phía sau, khi đưa thương ra lần nữa đã không còn quyết tâm một kích tất trúng.

Hiện trường trực tiếp

“Tông Chính Việt Nhân rối loạn rồi.” Lộ Chính Tân ngửa mặt lên lưng ghế, “Chỉ sợ không ngờ được có người còn có thể đứng lên sau khi em ấy ra toàn lực ba chiêu. Nhưng mà lấy xương vô tướng làm khớp cơ giáp còn có nấm dịch tím gia tăng, thì thật chẳng cần bận tâm ba chiêu kia của em ấy.”

Ngư Thiên Hà nhìn trận chiến trong màn hình kính trực tiếp: “Cơ giáp cấp siêu 3S mạnh thật.”

Ánh mắt Lộ Chính Tân không rõ ý tứ xẹt qua Ngư Thiên Hà, một lần nữa nhìn về phía các sinh viên quân sự trên tàu biển ở đấu trường.

Vệ Tam áp sát Tông Chính Việt Nhân, cô cầm vòng tròn ở giữa đao tu di, cán đao chĩa vào anh ta. Khi cô kéo trở về thì Tông Chính Việt Nhân đã tránh thoát.

Chẳng qua anh ta quên mất đao tu di của Vệ Tam có thể kéo ra thành hai thanh hợp đao.

Trong nháy mắt đó, Vệ Tam chia đao thành hai, vẫn là cán đao ra chiêu như cũ, cứ thế thẳng tắp đánh vào bắp chân Tông Chính Việt Nhân.

Cùng một chiêu thức, cùng một tần suất, được cô trả lại cho Tông Chính Việt Nhân.

So với nỗi đau truyền đến từ bắp chân, Vệ Tam xuất chiêu càng khiến anh ta khiếp sợ.

Góc độ giống hệt nhau, dùng các lần nện với tần số cao hợp thành một chiêu không có gì khác biệt. Chuyện này làm anh ta có một khắc xuất thần, Vệ Tam có phải là người của viện Bình Thông hay không.

“Còn có một chiêu nữa.” Ngay sau đó Vệ Tam dùng một chiêu y thế đánh trúng bả vai Tông Chính Việt Nhân, khiến anh ta cúi đầu.

“Chậc chậc, các cậu làm gì mà cứ quỳ tới quỳ lui thế này này?” Liêu Như Ninh chạy ngang qua khi bị Tập Ô Thông đuổi theo nhưng cũng chẳng quên chửi bậy.

Một giây sau Tông Chính Việt Nhân bùng nổ và tấn công cô, không cho Vệ Tam cơ hội nữa.

Vệ Tam liên tiếp lùi về phía sau, nghiêng đầu: “Tôi nói cho anh biết một bí mật nha.”

Tông Chính Việt Nhân đã không còn phân tâm bởi lời nói của cô, một lòng muốn đánh bại Vệ Tam.

Hai tay nắm lấy, Vệ Tam một lần nữa cầm chặt đao tu di, hai người lại đối đầu.

Đao thương quyết đấu.

Nơi hai cơ giáp đang đứng đã bắt đầu rạn nứt.

Vệ Tam dùng hai tay nắm đao tu di chống lại thương phật của Tông Chính Việt Nhân, khoảng cách giữa hai người rất gần, bỗng nhiên cô hạ gối đá về phía anh ta.

Trong lúc ở đấu trường sa mạc, Hoắc Tử An của viện Bình Thông từng bị chiêu này của cô ám hại. Ánh mắt Tông Chính Việt Nhân

khựng lại rồi tránh thoát đầu gối của cô, nhưng trên đầu gối Vô Thường vẫn không bật ra dao găm.

Vệ Tam chỉ muốn hấp dẫn sự chú ý của anh ta mà thôi, thân đao tu di ngưng kết sương trắng, sương trắng trong nháy mắt lan dọc theo đao tràn tới cây thương.

Khi Tông Chính Việt Nhân Nhân phát hiện có gì sai thì đã muộn, bàn tay cầm thương phật đã dính chặt vào sương trắng.

Anh ta vô thức giảm lực, muốn thoát khỏi sương giá trắng kỳ lạ này.

Tông Chính Việt Nhân đã thua từ đây.

Vệ Tam rút một cây hợp đao ra, một thanh đao còn đang đối kháng với thương phật, một thanh hợp đao khác cắm thẳng vào đèn năng lượng cơ giáp của Tông Chính Việt Nhân.

Đèn tắt và bị loại.

[Tông Chính Việt Nhân của viện Bình Thông bị loại, lặp lại một lần nữa, Tông Chính Việt Nhân viện Bình Thông bị loại.]

Vệ Tam nhếch môi, bổ sung xong những lời chưa nói ra trước đó: “Anh đánh không lại tôi.”

Tông Chính Việt Nhân đứng trên tàu biển vũ trụ không cách nào nhúc nhích, anh ta không thể chấp nhận thực tế này.

Tiếng phát thanh này vừa phát ra, bất kể là người ở trên tàu biển chống cự hai trường quân sự, hay là thành viên viện Bình Thông đối chiến với tinh thú bay giữa không trung, cả thảy đều ngây ngẩn cả người.

Họ sửng sốt đã tạo cơ hội cho đối thủ, tiếng phát thanh về chuyện người viện Bình Thông bị loại không ngừng vang lên trong phút chốc.

Các thầy cô giáo ở viện Bình Thông xem phát sóng trực tiếp ở hiện trường có sắc mặt cực kỳ khó coi.

Tông Chính Việt Nhân bị loại thì chớ, còn có không ít thành viên đội tuyển trường cũng bị loại cùng lúc. Nay hy vọng của viện Bình Thông đã mất, hoàn toàn chẳng có cơ hội đoạt quán quân, thậm chí ngay cả lấy được thứ hạng hay không cũng là một chuyện.

“Đáng tiếc.” Lộ Chính Tân thở dài, “Năm trận đấu, đây hẳn là lần đầu tiên giải đấu có thành viên đội chủ lực bị loại sớm như vậy, thậm chí còn là thành viên quan trọng của đội chủ lực.”

Tập Hạo Thiên nhìn về phía Lộ Chính Tân, từ giọng điệu của cậu ta thì hoàn toàn không nghe ra có bao nhiêu tiếc nuối.

Trên tàu biển ở đấu trường, Vệ Tam chậm rãi thu lại đao của mình: “Anh bạn à, đã đến lúc dọn đường trở về rồi.”

Tông Chính Việt Nhân đi ra khỏi cơ giáp, sắc mặt tái nhợt như quỷ, đến bây giờ anh ta vẫn chưa thể tiếp nhận hiện thực mình đột nhiên bị loại.

Người bị loại sẽ bị dẫn ra khỏi trường đấu, viện Bình Thông đột nhiên mất đi Tông Chính Việt Nhân nên trận địa loạn cào cào. Chờ chỉ huy bọn họ là Lộ Thời Bạch hoàn hồn thì viện Bình Thông đã hoàn toàn bị người của trường Đế Quốc áp chế.

Hoắc Tuyên Sơn đối phó với Jill Gil Wood, Tập Ô Thông và Liêu Như Ninh đánh nhau. Sau khi nghe tin Tông Chính Việt Nhân của viện Bình Thông bị loại, Shaω Eli và những người khác dưới mặt nước cuối cùng đã thoát khỏi tinh thú và trở lại tàu biển vũ trụ.

Vệ Tam xoay cổ tay nhìn về hướng Shaω Eli đang đến gần, cô chào hỏi nồng nhiệt trước: “Cậu Eli, trước đây tôi tát cậu vậy giờ cậu còn muốn báo thù không?”

Shaω Eli: “...” Mẹ mày, đừng tưởng rằng tao không biết vừa rồi mày đã loại Tông Chính Việt Nhân.

“Bằng không, chúng ta bỏ tàu biển đi?” Shaω Eli quyết định thật nhanh và quay đầu hỏi Cao Học Lâm.

Cao Học Lâm: “…”

Anh ta hét lên với Ứng Tinh Quyết ở trường Đế Quốc: “Chỉ huy Ứng, con tàu biển này chia cho cậu một nửa, đến lúc đó cho cậu chức quán quân luôn, chúng tôi chỉ cần có thứ hạng là được. Nếu cậu hợp tác với trường Damocles và đến đảo đích, chắc chắn cậu sẽ có một trận chiến ác liệt. Tốt hơn là bây giờ hai trường chúng ta liên kết với nhau để đuổi họ xuống đi.”

Vệ Tam nghiêng đầu với vẻ mặt không chút thay đổi nhìn Cao Học Lâm và Shaω Eli: “Cho dù có hợp tác hay không thì hôm nay tất cả các cậu sẽ bị loại.”

Ứng Tinh Quyết giương mắt thản nhiên cho hay: “Trường Đế Quốc không hợp tác với kẻ yếu.”

Shaω Eli vừa nghe thì tức giận nổ tung: “Chỉ bằng loại giả cao thượng như các cậu, tôi đánh cuộc trường Damocles sẽ cầm được quán quân.”

Cao Học Lâm: “...”

Những người khác xung quanh: “...”

“Cám ơn nha.” Vệ Tam chân thành nói, “Cậu Eli, dựa vào mấy lời này của cậu thì đợi lát nữa tôi sẽ xuống tay nhẹ một chút.”

Mấy thành viên chủ lực trên tàu biển còn đang đánh dây dưa, Hoắc Kiếm chống lại Hoắc Tử An, Kosai Musashi hạ xuống tàu biển vũ trụ từ trên không, đứng đối diện với Tư Đồ Gia.

“Nghe nói cậu bị thương?” Tư Đồ Gia nhìn Kosai Musashi, “Vậy cũng chả cần đánh tiếp nữa, các cậu còn không vứt tàu à?”

Kosai Musashi không nói mà đánh luôn.

Viện Bình Thông thiếu một thành viên chủ lực, trường Samuel cũng không đủ sức lắm nên qua một lúc, kết quả tình hình chiến đấu trên tàu biển đã rõ rành.

Đang lúc mọi người cho rằng tình hình coi như xong, bên Hoắc Tuyên Sơn xảy ra vấn đề.

Jill Gil Wood, chiến sĩ độc lập hạng nặng của trường Samuel là cấp SS, Hoắc Tuyên Sơn là chiến sĩ độc lập cấp 3S, một khi hai người đối đầu thì hiển nhiên cô nàng sẽ bị loại. Cậu ta xuống tay không nhẹ tí nào những hồi lâu vẫn chưa xong.

Kim Kha đang quan sát cuộc chiến, sau khi Vệ Tam loại Tông Chính Việt Nhân bị thì cậu đã thu hồi ánh mắt, một mực nhìn Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh bên này.

Liêu Như Ninh và Tập Ô Thông đều là cấp 3S thì cậu nên quan tâm

đến bên này nhiều hơn, nhưng Hoắc Tuyên Sơn cứ mãi không thành công làm cậu không khỏi bắt đầu chú ý đến Jill Gil Wood.

Tố chất chiến thuật của cô nàng rất cao, tốc độ mặc dù kém hơn Hoắc Tuyên Sơn nhưng có thể dự đoán trước một bước của cậu ta.

Kim Kha càng nhìn càng thấy không đúng, cảnh tượng này cậu thấy quen quá.

Lúc Vệ Tam là còn là tổng binh, thực lực bị giam cầm trong cơ giáp cấp A cũng có loại biểu hiện này. Tốc độ cậu ấy không theo kịp, nhưng tố chất chiến đấu cao kinh khủng.

Jill Gil Wood đúng là bản sao của Vệ Tam, cứ như thực lực bị giam cầm trong cơ giáp cấp SS.

Kim Kha thông qua cảm giác nhắc Hoắc Tuyên Sơn cẩn thận.

Bản thân Hoắc Tuyên Sơn đã phát hiện sức mạnh của Jill Gil Wood đang tăng lên.

Một lần nữa, Hoắc Tuyên Sơn thất thủ, suýt bị rìu của cô nàng hém trúng. Hai lưỡi rìu chém trên tàu vũ trụ đã làm nát ngay hơn một nửa boong tàu.

Loại lực lượng này không phải là thứ mà một chiến sĩ độc lập cấp SS làm được dễ như trở bàn tay.

Cả hai hoàn toàn thu hút sự chú ý của mọi người.

Shaω Eli quay đầu nhìn qua về phía Jill Gil Wood, “Cậu ấy vẫn chưa bị loại.”

Cao Học Lâm đã cảm giác được: “... Chúng ta rút lui.”

Ứng Tinh Quyết nhìn Jill Gil Wood, so với suy đoán của người khác, anh có thể trực tiếp xác định được người này có cấp 3S.

Lúc Jill Gil Wood bắt đầu chiến đấu với Hoắc Tuyên Sơn, cảm giác cô nàng không ngừng tăng lên, giống như... lên cấp ngay tại chỗ này.

Hoắc Tuyên Sơn là người để luyện tập, nếu Jill Gil Wood bây giờ đang sử dụng cơ giáp 3S thì cậu ta chắc chắn sẽ bị thương.

Tất cả mọi người trong trường Samuel đã xuống nước và rời đi, những con tinh thú dưới biển gần đó bắt đầu đi theo họ.

“Jill Gil Wood bị gì thế?” Liêu Như Ninh bị Tập Ô Thông đánh trúng vài lần nên đầu còn hơi quay mòng.

“Cảm giác của cậu ấy không ngừng tăng lên.” Hoắc Tuyên Sơn cau mày rồi cúi đầu nhìn tay mình, loại cảm giác đó... dường như chẳng phải đối phương tiến bộ không ngừng mà là cậu ta đang dậm chân tại chỗ.

Vệ Tam lại đây: “Cảm giác còn tăng lên được?”

“Có lẽ cũng giống như cậu thôi.” Ống kính vẫn còn, Kim Kha giả vờ bổ sung một câu, “Trường Samuel cố ý che giấu thực lực.”

Hiện trường trực tiếp.

Giáo viên tại trường Quân sự Samuel: “...” Giấu cái cứt gì!

Jill Gil Wood từ đầu là thành viên của đội chủ lực, hoàn toàn chẳng giống như Vệ Tam khi được tăng lên từ tổng binh, vào đội chủ lực rồi còn mang theo cơ giáp của mình được.

“Em ấy là cấp 3S?” Giáo viên của trường Samuel trợn tròn mắt, trong lòng có một nửa phấn khởi một nửa tức giận, “Tại sao Jill Gil Wood lại tự tiện giấu diếm, hiện tại còn muốn lãng phí tài nguyên để làm cơ giáp 3S mới. Huống hồ trong thời gian ngắn như vậy, em ấy cho rằng mình thích ứng nhanh giống như Vệ Tam nọ?”

“Tôi thấy không giống như giấu diếm, em ấy đã dùng cơ giáp SS bao nhiêu năm rồi.” Một giáo viên khác nói, “Giống như đột nhiên thăng cấp lên.”

“Làm sao mà cảm giác còn tăng lên được? Nói vớ va vớ vẩn.”

“Chờ tụi nhóc đi ra ngoài, làm bài kiểm tra cảm giác là sẽ sẽ biết rốt cuộc Jill Gil Wood có cấp gì.”

Mấy người giải thích trên sân khấu nhìn phương hướng Jill Gil Wood rời đi với tâm tư khác nhau.

“Trên đời này có chuyện cảm giác được tăng lên thật.” Lộ Chính Tân cảm thán, “Sinh viên trường quân sự lần này càng ngày càng thú vị.”

Ánh mắt Ngư Thiên Hà hiện lên một ánh nhìn như băng: “Tôi không tin cảm giác có thể thăng cấp, cấp bậc cảm giác của mỗi người đã sớm khắc ở trong xương cốt. Ngay cả khi Jill Gil Wood là cấp 3S, đó cũng là chuyện ban đầu em ấy nên có cấp 3S.”

Tập Hạo Thiên cũng không tin, tồn tại cấp siêu 3S đã được chứng mình bởi vì Ứng Tinh Quyết xuất hiện, nhưng cảm giác thăng cấp? Không thể có được, từ khi người có cảm giác xuất hiện ở Liên bang, không ai có thể cảm nhận được chuyện cảm giác nâng cấp. Cái gọi là cảm giác nâng cấp đều là khích lệ tồn tại của cảm giác trong chính các gen.

Những người của trường Quân sự Samuel đã bỏ tàu và rời đi, chỉ còn lại những người ở viện Bình Thông.

Tư Đồ Gia hơi mất cảnh giác đã bị Kosai Musashi đá bay, làm y đụng vào tàu.

Kosai Musashi nắm chặt cung đen, ánh mắt cậu ta đảo qua tàu biển, trường Damocles và trường Đế Quốc, cuối cùng ánh mắt chỉ rơi người Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết.

Kosai Musashi trong khoang cơ giáp nhếch miệng cười, đột nhiên cầm cung đen siêu tốc dùng sức nện một cái, trực tiếp đâm thủng boong tàu làm mấy cơ giáp liên lụy rơi xuống nước.

Còn các thành viên chủ lực của viện Bình Thông đã được nhắc nhở bèn nháo nhào đập vỡ boong tàu, đục tàu rời đi.

Những người từ trường Đế Quốc và Damocles vội vã ngăn chặn, nhưng chỉ chặn được một phần. Con tàu biển đã bị phá.

Khi Kosai Musashi nhảy xuống thì Vệ Tam cũng nhảy theo, không phải để đuổi theo cậu ta mà là tìm lại tấm ván bị hỏng.

Những tấm tàu này mang hơi thở khiến các tinh thú khác sợ hãi, mất đi tấm tàu và thay thế bằng vật liệu thông thường chỉ biến tàu thành đối tượng bị tinh thú dưới nước vây hãm.

Các thành viên chủ lực khác cũng lần lượt xuống nước tìm ván tàu, Vệ Tam ném lên mấy tấm ván tàu vụn: “Thành Hà, mau dẫn người vá boong tàu.”

Ứng Thành Hà: "... Tới ngay."

Anh không thể không âm thầm tẩy não mình và các cơ giáp sư khác của Damocles: Cơ giáp sư không gì không làm được, ngay cả chuyện sửa chữa tàu thì bọn họ vẫn có thể!

Tàu biển vũ trụ bị phá vỡ, tinh thú dưới nước đến cực nhanh, Ứng Tinh Quyết và Kim Kha không thể không xuống nước và sử dụng cảm giác tấn công để xua đuổi tinh thú.

Vệ Tam và những người khác còn đang tìm mảnh tàu vỡ, Liêu Như Ninh vừa tìm vừa chửi oang oang cả lên. Cậu ta còn tưởng rằng sau khi đoạt tàu biển vũ trụ là nghỉ ngơi một chút. Đám người viện Bình Thông này đúng là, đánh không thắng là chơi ám chiêu ngay.

Ứng Tinh Quyết ở đuôi tàu, Kim Kha phụ trách mũi tàu, hai người hợp lực xua đuổi tinh thú dưới nước đi.

Vệ Tam đã tìm được mấy tấm ván tàu vỡ rồi cô truyền cho Hoắc Tuyên Sơn để cậu ấy mang cho cơ giáp sửa sửa. Sau đó cô quay đầu đi tìm những tấm tàu vỡ khác

Từ mạn tàu đi đến đuôi tàu, Vệ Tam nhìn thấy sau lưng Ứng Tinh Quyết trôi nổi một mảnh tàu nhỏ, cô bèn lập tức theo dòng nước chảy đi tới.

Ứng Tinh Quyết phát hiện có người tới gần thì nghiêng mặt nhìn lại thì thấy là cơ giáp của Vệ Tam. Cô ấy đang nhanh chóng đi thẳng về hướng mình, hai người kề nhau rất gần, gần đến mức anh có thể nhìn thấy rõ ràng tất cả các đường vân bên ngoài Vô Thường từ trong cửa sổ. Anh không khỏi ngẩn ra, sững sờ tại chỗ: "Cô..."

Vệ Tam đưa tay lướt qua bả vai Ứng Tinh Quyết, cầm tấm ván tàu vỡ kia trong tay sau đó thu tay lại.

Cô nắm lấy tấm ván lắc tới lui trước mắt Ứng Tinh Quyết: "Nhìn thấy cái này thì nhớ vớt lên nha."

Nói xong cô đã xoay người đi lên.

Ứng Tinh Quyết hoàn hồn nói theo: "Tôi biết tất cả mảnh vụn ở đâu."

Lúc này Vệ Tam mới nhớ tới vị chỉ huy cấp siêu 3S này: "Được, anh nói cho tôi, tôi sẽ đi tìm."

Ứng Tinh Quyết giơ tay lên chỉ vào bên trán, muốn hỏi có thể thông qua cảm giác liên lạc với cô hay không.

Vệ Tam gật đầu tỏ vẻ có thể.

Anh hơi nhắm mắt lại, bao phủ khu vực này với cảm giác. Anh cảm nhận được tất cả những biến động dưới biển, cả rung động khi các mảnh vỡ chìm xuống nước. Tất cả các thông tin liên tục tràn vào tâm trí của anh.

Ứng Tinh Quyết chọn ra thông tin mình muốn từ vô số dòng thông tin khổng lồ, cuối cùng anh mở mắt ra, truyền âm thanh vào trong đầu Vệ Tam: [Bên thành tàu biển 9m có hai tấm ván vỡ.]

Vệ Tam lập tức xoay người đi qua, quả nhiên nhìn thấy hai tấm ván tàu không lớn. Cô vừa mới cầm tới tay đã nghe được giọng nói của Ứng Tinh Quyết xuất hiện trong đầu.

Anh nói một cái thì cô đi lấy một cái. Khi một số lượng lớn tinh thú tụ tập thì cô cũng lấy được tất cả các mảnh vỡ vỡ lên.

Ứng Thành Hà nghiên cứu hiện trường xem làm thế nào để sửa con tàu, cũng may cơ giáp sư đại khái đúng là người có nghề thật, ngay cả sửa tàu mà cũng học xong rất nhanh. Người cuối cùng còn vẽ thêm hoa hòe, có thể thấy được mấy loại đường vân bên trong mạn tàu.

Sau khi sửa xong, Ứng Thành Hà còn đi tìm trường Đế Quốc để kêu bọn họ thanh toán một nửa.

Công Nghi Giác nhìn Ứng Thành Hà quái dị, đúng là một lời khó nói hết. Anh không biết hiện tại Ứng Thành Hà biến thành bộ dáng như thế này, không hề có ý thức của cơ giáp sư cấp cao, chuyện gì cũng làm được.

“Các cậu... có phải trường Damocles nghèo nên cái gì cũng muốn cơ giáp sư làm không?” Công Nghi Giác lắc đầu, “Ngay cả sửa tàu cũng thuần thục thế này.”

Bây giờ da mặt Ứng Thành Hà dày lắm: “Cảm ơn cậu, tôi cũng nghĩ rằng chúng tôi có tài năng sửa chữa tàu.”

Công Nghi Giác: “...”

“Tinh thú không tấn công thân tàu.” Kim Kha đứng bên boong tàu và cúi đầu nhìn xuống biển, tinh thú dưới nước bơi không xa không gần nhưng cũng chẳng tiến lên.

Hai trường quân sự bận rộn hồi lâu cuối cùng đã được nghỉ ngơi.

Trường Damocles chiếm một nửa số tàu, trường Đế Quốc chiếm một nữa, vẫn còn phân biệt rõ ràng như cũ.

“Vừa rồi cậu đánh với Jill Gil Wood thì thấy thế nào?” Kim Kha hỏi Hoắc Tuyên Sơn.

Hoắc Tuyên Sơn sờ cổ tay. Trước đó cận chiến, cậu ta đã bị Jill Gil Wood chém trúng cổ tay và giờ vẫn cảm thấy đau đớn: “Lúc đầu tôi nghĩ rằng sẽ sớm giải quyết xong cô nàng, nhưng cô ấy cứ trốn thoát nhiều lần, thậm chí sau đó khí thế của cô ấy tăng lên từng chút một.”

Hoắc Tuyên Sơn suy nghĩ một chút để tìm từ ngữ: “Giống như tôi đã kí.ch thích tiềm lực của cô nàng.”

Kim Kha nhìn thoáng qua phía Vệ Tam. Trải qua thử nghiệm, Vệ Tam mang gen cấp siêu 3S, sở dĩ cậu ấy không bị ai phát hiện là bởi vì Vệ Tam đi ra từ sao vô danh, không có quyền không có thế, cho nên mới không có người kiểm tra lại.

Nhưng Jill Gil Wood thì khác, nếu cô nàng có cấp 3S thì đã được phát hiện sớm.

Hoặc giả là cô ấy có thể tiến hóa.

Chương 147

“cậu vớt được ai lên rồi”

Lối ra trường đấu Tháp Tây.

“Đi ra rồi!”

Các phóng viên truyền thông đang chờ đợi bên ngoài lối ra nghe thấy điều này bèn vội vã đứng dậy. Họ chen lên chĩa ống kính vào ngay lối ra để phỏng vấn thành viên đội chủ lực bị loại đầu tiên.

Mặt Tông Chính Việt Nhân không cảm xúc bước ra khỏi lối.

“Tông Chính Việt Nhân, xin hỏi lần này bạn bị loại thì có cảm giác gì?”

“Lúc ban đầu giải đấu, các thế lực khắp nơi đều bình luận bạn sẽ có một trận chiến cuối cùng cùng Cơ Sơ Vũ. Giờ Vệ Tam đột nhiên xuất hiện loại luôn bạn, xin hỏi bạn có gì muốn nói không?”

“Xin hỏi lúc đó bị loại thì bạn đang nghĩ gì vậy?”

“Tông Chính Việt Nhân nhìn sang đây đi mà, Vệ Tam thật sự tài giỏi như vậy sao?”

...

Vô số ánh đèn chiếu vào mặt Tông Chính Việt Nhân, các loại vấn đề cứ thế ném về phía anh ta.

Giáo viên của viện Bình Thông đến mang theo anh chặn micro của phóng viên, muốn đưa Tông Chính Việt Nhân ra khỏi hiện trường.

Chẳng ai ngờ được chuyện này.

Lúc ấy Vệ Tam phá nước ra rồi chống lại Tông Chính Việt Nhân, thầy cô viện Bình Thông thậm chí còn ảo tưởng Tông Chính Việt Nhân có thể chém Vệ Tam ở mặt nước, kết quả lại thành như bây giờ.

“Tông Chính Việt Nhân, nếu cho bạn một cơ hội khác, bạn có nắm chắc đánh thắng Vệ Tam không?” Còn có phóng viên lớn tiếng hô to.

“Đi thôi.” Người thầy muốn dẫn Tông Chính Việt Nhân rời đi, nhưng anh ta lại chủ động dừng lại.

Tông Chính Việt Nhân dừng lại nhìn ống kính, mặc cho ống kính chiếu vào mình, anh ta vẫn không đổi sắc mặt và cho hay: “Lần sau tôi sẽ thắng, Vệ Tam tuyệt đối không thể dùng chiêu thức của tôi thắng tôi nữa.”

“Nếu Vệ Tam lại thắng thì sao?”

“Không thể nào.” Hai tay Tông Chính Việt Nhân nắm chặt, hiển nhiên một lần nữa nhớ tới sỉ nhục trên tàu biển vũ trụ. Đây là sỉ nhục lớn nhất trong đời anh ta, thua trong tay người như vậy.

Cho tới nay, đối thủ duy nhất trong lòng anh chỉ có Cơ Sơ Vũ của trường Quân sự Đế Quốc.

Vệ Tam?

Một thứ không biết rơi ra từ xó xỉn nào rồi cứ thế xuất hiện.

Lần sau mình sẽ cho cô ta nếm thử mùi vị bị loại.

...

Tàu biển vũ trụ đi về đảo đích, hai trường quân sự thỉnh thoảng chém giết tinh thú theo sau, có thể nói là ngồi chờ thu hoạch tài nguyên.

Chùm ánh sáng hết lần này đến lần khác dâng lên.

Ngay từ đầu, trường South Pasadena đã không nghĩ đến việc có khúc mắc gì với các trường này, vùi đầu vào con đường của mình. Nhìn thấy ánh sáng chỉ hướng của viện Bình Thông và trường Samuel lúc bắt đầu đến chuyện Tông Chính Việt Nhân của viện Bình Thông bị loại bây giờ, rồi tia sáng của trường Đế Quốc và Damocles sáng lên, Cao Đường Ngân đã biết tàu biển đã rơi vào tay trường Đế Quốc và Damocles.

“Lúc trước tôi cho rằng Tông Chính Việt Nhân là người duy nhất có thể chống lại Cơ Sơ Vũ, hiện tại xem ra Cơ Sơ Vũ vẫn là chiến sĩ độc lập mạnh nhất.” Quinley Eli nhìn những chùm sáng thỉnh thoảng mọc lên trên biển.

“Viện Bình Thông có màn khởi đầu to thế này thì chắc trường Samuel cũng sẽ không tốt lắm. Chúng ta phải nắm lấy cơ hội này.” Cao Đường Ngân quay đầu nhìn đội ngũ trường South Pasadena, “Chúng ta tăng tốc tiến lên.”

“Vâng.”

...

Trường Samuel.

Sau khi xuống nước, họ chạy trốn đến bãi đá ngầm dựa vào các cuộc tấn công cảm giác của Cao Học Lâm. Song anh ta chẳng thể bảo vệ toàn đội, giữa chừng vẫn còn chiến đấu, nên một số thành viên của đội tuyển trường bị loại.

Lên được bờ rồi, Cao Học Lâm không để ý đến việc mình đau muốn vỡ đầu mà túm lấy Jill Gil Wood hỏi, “Chuyện xảy ra hồi nãy trên tàu biển là như thế nào?”

Jill Gil Wood đưa tay lên vịn Cao Học Lâm, không cho anh ta ngã xuống: “Tôi không biết, chỉ đột nhiên cảm thấy cơ thể thoải mái hơn rất nhiều.”

“Chẳng lẽ cấp bậc cảm giác thật sự tiến hóa được?” Shaω Eli nói chuyện không che giấu từ trước đến nay, gã nghĩ đến cái gì thì nói cái đó, “Tôi nghe nói bên Sao Huyễn Dạ có tinh thú bắt đầu tiến hóa, vậy nhân loại chúng ta tiến hóa cũng không tính là gì.”

Cao Học Lâm: “...”

Mặc dù các thế gia lớn luôn đặt thám tử khắp nơi, nhưng Shaω Eli mở miệng như vậy thì chả khác gì thông báo cho tất cả mọi người rằng nhà họ Eli có thám tử trong Sao Huyễn Dạ.

Shaω Eli vẫn còn ảo tưởng: “Jill Gil Wood còn có thể tiến hóa, chắc chắn sẽ sắp đến lượt tôi rồi. Đến lúc đó tôi trở thành cấp siêu 3S, Vệ Tam bị tôi đánh loại luôn. Samuel của chúng ta chắc chắn sẽ giành chức vô địch.”

“Được rồi, cậu đi điều tra hoàn cảnh xung quanh đi.” Cao Học Lâm đẩy Shaω Eli, cứ nghe cậu ta nói chuyện thì mình tức ngất luôn mất.

Jill Gil Wood nhìn Shaω Eli rời đi rồi nói: “Chỉ huy, tôi thấy cơ giáp

SS không đủ dùng thật.”

“Lần này tôi cố gắng giúp cậu đổi tài nguyên chủ yếu cần dùng cho cơ giáp 3S.” Cao Học Lâm quay đầu nói với Nam Phi Trúc, “Từ giờ trở đi, cậu tích hợp số liệu của Jill một chút.”

Mặc dù vẫn chưa chắc chắn chuyện Jill Gil Wood có tiến hóa thành cấp 3S hay không, nhưng Cao Học Lâm sẵn sàng chấp nhận rủi ro này, anh ta sẽ đổi tất cả các nguồn lực thành những thứ cơ giáp 3S cần.

Cấp độ 3S đầy đủ là cạnh tranh được cho vị trí đó, sẽ để cho các Đế Quốc để mắt tới bọn họ thay vì nói không hợp tác với những người yếu đuối.

...

Màn đêm buông xuống, Vệ Tam không ngủ được, cô dựa vào boong tàu ngồi xuống, vừa lúc người canh đêm bên cạnh là Hoắc Kiếm.

Cô ngẩng đầu dò xét Hoắc Kiếm bên kia. Nhìn hồi lâu, cuối cùng cô cảm thấy trong đám người nhà họ Hoắc thì có Hoắc Tuyên Sơn thoạt trông vừa mắt hơn cả.

“Cậu không đi ngủ à?” Liêu Như Ninh ở đối diện gọi cô, “Vậy cậu tới trông giúp tôi đi, thiếu gia không chịu nổi, muốn đi ngủ.”

Vệ Tam đứng dậy vỗ vỗ đầu gối rồi đi về phía Liêu Như Ninh: “Tinh thần người trẻ tuổi không ổn rồi?”

“Thiếu gia muốn chăm sóc mình, không thể để tuổi còn trẻ đã treo hai quầng thâm to giống như cậu.” Liêu Như Ninh nói xong đã chạy đi nhanh như chớp vì sợ Vệ Tam ra tay.

Vệ Tam đứng bên boong tàu nhìn tinh thú dưới mặt nước và tinh thú bay tới lui giữa không trung. Cô chặc một tiếng, những tinh thú này quả thực giống như một vết loét độc hại dính mãi trong xương.

Nhưng tất cả đều là tài nguyên sống sờ sờ.

“Tôi đi xuống để làm nóng người.” Vệ Tam xông lên bên cạnh thành viên đội trường Damocles và cho hay.

Trong vòng một tiếng, Vệ Tam không ngừng ra tay dưới mặt nước,

tiếng loa phát thanh cũng vang lên liên hồi.

Ban đầu người xem livestream đã ngủ thiếp đi thì nay bị đánh thức bởi tiếng phát sóng giống như quảng cáo này, họ mở to mắt nhìn ống kính trực tiếp.

Càng không cần phải nói đến người đã nghỉ ngơi trên tàu biển vũ trụ. Kim Kha mở mắt ra nghe một hồi thì quay đầu ngủ tiếp, người có thể làm ra chuyện này không phải Vệ Tam thì chính là Liêu Như Ninh.

Vệ Tam ở phía dưới khuấy đảo nghiêng trời lệch đất xong, cô phá tung mặt nước chuẩn bị trở lại chỗ ngồi của mình để tiếp tục canh gác đêm, đột nhiên phát hiện trên boong tàu có thêm một người.

Là Ứng Tinh Quyết của trường Đế Quốc, ánh mắt của cô xẹt qua eo anh rồi hơi khó chịu quay lưng lại. Cô không muốn nhìn thấy ống nghiệm, đặc biệt là thứ bên trong.

Hết lần này tới lần khác không biết là cố ý hay vô tình, Ứng Tinh Quyết đi từ đuôi tàu tới mũi tàu, lại tuần tra từ mũi tàu đến đuôi tàu biển nhưng cứ luôn phải đi qua Vệ Tam, làm cô không thể tránh khỏi nhìn thấy ống nghiệm bên hông anh ta.

“Chỉ huy Ứng còn chưa đi nghỉ ngơi?” Vệ Tam dứt khoát chủ động mở miệng, “Các chỉ huy như anh cần nghỉ ngơi nhiều hơn để khôi phục cảm giác.”

“Vừa rồi nghe thấy kênh thông báo nên không ngủ được.” Ứng Tinh Quyết lạnh nhạt cho hay.

Vệ Tam khẽ nhíu mày, đây là đang trách cô làm ầm ĩ.

“Phải không, vừa rồi chợt ngứa tay, buổi tối tới khi các anh nghỉ ngơi thì tôi sẽ không ra tay nữa.” Vệ Tam nói lời man trá, “Giờ chỉ huy Ứng có thể đi nghỉ ngơi, tôi cam đoan không làm ồn ào.”

Đôi mắt màu đen của Ứng Tinh Quyết hướng về phía Vệ Tam, tựa hồ có rất nhiều lời muốn nói, cuối cùng anh cũng chỉ nhẹ nhàng nhếch môi cười khẽ.

Dưới đêm trăng, gió biển thổi qua mặt, thiếu niên tóc dài tuấn tú nhếch môi cười khẽ, theo lý thuyết thì Vệ Tam mà không huýt sáo thì chẳng phù hợp với cảnh đẹp này.

Đáng tiếc ánh mắt của cô đã rơi vào bàn tay Ứng Tinh Quyết đang lơ đãng đặt trên ống nghiệm bên hông.

Nếu như cô không nhìn lầm, vừa rồi Ứng Tinh Quyết đối mặt với mắt cô thì tầm mắt của anh ta như có như không rơi vào ống nghiệm lập tức.

Đây là... gợi ý?

Vệ Tam nhìn Ứng Tinh Quyết xoay người rời đi, anh ta đang ám chỉ mình cái gì?

Quên đi, Vệ Tam nghĩ mãi không ra, chờ so tài kết thúc thì tìm anh ta hỏi rõ ràng.

Tàu biển vẫn đang đi về phía trước, mặt biển dường như vô cùng yên tĩnh.

Hoắc Tuyên Sơn nghỉ ngơi xong thì đi ra tiếp quản. Cậu ta nhìn thấy Vệ Tam: "Thiếu gia Liêu đâu?"

"Ngủ rồi, cậu canh chừng đi, tôi đi ngủ đây." Vệ Tam vỗ vỗ Hoắc Tuyên Sơn rồi đi vào trong.

"Được."

Hoắc Tuyên Sơn đi qua vừa lúc gặp Hoắc Kiếm lướt qua. Tầm mắt hai người đối diện nhau, cậu gật nhẹ đầu ra hiệu, Hoắc Kiếm trực tiếp rời đi.

...

Một đêm an toàn, mọi người đi ra với tinh thần rất tốt.

"Có thể bắt đầu làm việc rồi." Liêu Như Ninh hoạt động tay chân, "Kim Kha, mau nói hôm nay cần bao nhiêu tài nguyên, chúng tôi giúp cậu lấy cho."

Kim Kha bật quang não, tín hiệu của quang não trong đấu trường bị che bởi máy bay phía trên, chỉ có thể nhận dữ liệu được cung cấp bởi máy bay phía trên. Cậu nhìn xem trường Damocles có bao nhiêu tinh thú chưa được trao đổi: "Càng nhiều càng tốt."

Cậu chẳng quên cơ giáp của Vệ Tam vẫn là cơ giáp cấp siêu 3S không

hoàn chỉnh.

Phải mất ít nhất 4 ngày để lái tàu biển đến đảo kết thúc, thời gian đi bộ thì tăng gấp đôi.

Bọn họ còn có 3 ngày săn giết tinh thú trên mặt biển, lần này tài nguyên tuyệt đối đủ đầy, chẳng qua không chắc sẽ đổi được vật liệu cơ giáp tốt.

Dù sao, cái loại chuyện tốt tài liệu cất giữ bỗng bị bỏ vào chỗ trao đổi giống lúc trước chỉ xảy ra một lần.

Hai trường quân sự ở trên tàu biển vũ trụ không can thiệp vào chuyện của nhau, phân chia khu vực riêng của họ để đối phó với các con thú.

Hôm nay Vệ Tam không xuống nước, không biết cô mò ra được cái ghế ở đâu mà kéo nó lên boong tàu rồi cứ như vậy ngồi xuống bệ vệ. Cô bắt đầu nhắm mắt phơi nắng, một chân đặt trên đầu gối, chân còn lại thì run tới lui.

Hiện trường trực tiếp.

Đông đảo khán giả và MC chương trình: "..."

Giải Ngữ Mạn: "..."

Hạng Minh Hóa nghiến răng nghiến lợi: "... Tôi biết ngay, con bé không làm ra cái trò gì mới trong ngày là ngứa ngáy. Nhìn cơ giáp sư của trường Đế Quốc người ta kìa, không xuống nước thì cũng đứng ở trước boong tàu chú ý tình hình chiến đấu."

"Ứng Thành Hà đâu?" Nghe Hạng Minh Hóa nhắc tới cơ giáp sư, Giải Ngữ Mạn không khỏi chú ý đến cơ giáp sư của trường Damocles.

Hạng Minh Hóa sửng sốt, ông nhìn màn hình nhưng mãi vẫn chẳng thấy Ứng Thành Hà ở đâu.

Qua nửa tiếng, Ứng Thành Hà với tay áo xắn vô cùng cao không biết từ đâu quay ra rồi đi tới bên cạnh Vệ Tam. Anh ngửa đầu nhìn Hoắc Tuyên Sơn còn đang dây dưa với tinh thú bay giữa không trung: "Tôi vừa đi kiểm tra chỗ đã vá, không rò rỉ nước, chỉ cần không đụng phải bão tố gì sẽ không có vấn đề."

Anh dứt lời đột nhiên im bặt, Vệ Tam đang ngồi trên ghế đối diện cũng mở mắt ra.

Vệ Tam: “Vừa rồi cậu có dựng cờ báo chuyện gì không?”

Ứng Thành Hà: “... Không, tôi vừa mới nói gì à?”

“Không, tôi không nghe thấy gì cả.”

Cả hai đều nhìn vào mặt biển yên tĩnh nhưng lại cùng có một ý tưởng trong lòng: Không, thời tiết đang trong lành không thể đột nhiên có bão.

Nhất cử nhất động của hai người này hoàn toàn truyền vào trong kênh phát sóng trực tiếp thông qua ống kính.

[Hoảng rồi má, nếu có một cơn bão thật là lỗi của trường Damocles!]

[Đội họ có cái mỏ quạ đen xui xẻo được mấy lần?]

[Các trường quân sự khác có gặp bão tố lúc trên tàu ở mấy giải trước không?]

[Có đó, vài năm trước có trường quân sự gặp phải, may mắn cứ như vậy trôi qua, còn xui thì… Tôi nhớ tầm trận thứ bảy hồi trước có trường quân sự nào đã rút tàu biển vũ trụ xong rồi gặp phải cơn bão, bị cuốn đi ra xa. Chờ đến khi họ khó khắn lắm mới thoát ra khỏi cơn bão, tàu biển quay lại điểm của mình, vương miệng đã bị đội đi đường bộ rinh mất.]

...

Hai người im lặng bất thường, mấy người Kim Kha khi đi lên nhìn thấy bọn họ yên tĩnh như vậy cũng không được tự nhiên.

“Làm sao vậy?” Kim Kha hỏi.

“Không sao cả, tôi xuống kiểm tra boong tàu một chút.” Ứng Thành Hà chủ động nói.

“Úi, Thành Hà.” Liêu Như Ninh gọi anh lại, “Cậu giúp tôi xem cơ giáp một chút, vừa rồi bị tinh thú phía dưới chọc thủng lớp chống thấm nước, thiếu chút nữa khoang cơ giáp cũng bị nhấn chìm luôn.”

Ứng Thành Hà đành phải ở lại kiểm tra cơ giáp cho Liêu Như Ninh.

“Tôi đi xuống xem có chỗ nào bị rỉ nước hay không.” Vệ Tam đứng dậy cho hay.

“Cậu biết sửa tàu biển?” Ứng Thành Hà quay đầu lại cố ý hỏi trước mặt tất cả mọi người.

Vệ Tam ra hiệu: “Sẽ thôi.”

Cô đi xuống cầu thang, dọc đường kiểm tra mạn tàu đã được sửa chữa trước đó, tất cả các ván tàu đã được ghép lại và dán kính bằng keo.

Nước không thấm vào nhưng sự chắc chắn thì đáng lo ngại, chỉ cần mấy con tinh thú kia đụng mạnh là vỡ bung ngay. Bây giờ hoàn toàn dựa vào lớp sơn phủ bên ngoài để lừa gạt tinh thú dưới nước.

Vệ Tam đi đến trước tấm tàu biển vỡ đầu tiên bị phá hủy, cũng là tấm tàu biển vỡ lớn nhất, đây là tấm bị phá bởi Kosai Musashi.

Cô đi dọc theo khe hở một vòng, nơi này do Ứng Thành Hà ra tay sửa lại là cái chắc vì y như cách anh cải tạo cơ giáp của mình. Chỗ nào cũng theo đuổi sự hoàn mỹ, tất cả số liệu phải nhất quán.

Vệ Tam khom lưng đưa tay sờ một khe hở bên cạnh, nơi này không được dán keo tốt.

Cô ngồi xổm xuống, lung lay thử phần dán keo ra thì thấy bên ngoài đã dính chặt, song khe hở bên trong tấm ván không được sửa một chút nào.

Không giống như phong cách của Ứng Thành Hà, anh chàng bị rối loạn ám ảnh cưỡng chế, không thể bỏ qua mảnh này được.

Vệ Tam đứng dậy trở về, cô tìm một cơ giáp sư mượn keo dán rồi quay lại đổ thêm vào khe hở nhỏ kia, trước khi sửa xong còn chụp ảnh.

“Thành Hà, tấm ván vỡ lớn nhất đó là do cậu sửa hả? Vừa rồi cậu có kiểm tra chưa?” Vệ Tam sửa xong rồi đi về. Ứng Thành Hà đang sửa cơ giáp cho Hoắc Tuyên Sơn.

“Tôi sửa hôm qua đó.” Ứng Thành Hà ngồi xổm trên cơ giáp Hoắc

Tuyên Sơn, đầu cũng không ngẩng đầu nói, “Tôi vừa mới kiểm tra rồi, có chuyện gì à?”

“Có một khe hở nhỏ không làm xong.” Vệ Tam đưa ảnh chụp cho anh xem.

Ứng Thành Hà nghe vậy bèn dừng công việc trong tay và nhìn kỹ ảnh: “Ở đây á? Trước đây tôi đã sửa xong kỹ, vừa rồi lúc kiểm tra cũng không có vấn đề gì.”

Vệ Tam nhíu mày, mặc dù Ứng Thành Hà chả quan tâm chuyện tóc tai, lôi tha lôi thôi nhưng luôn luôn cẩn thận với loại chuyện này từ trước đến nay, thậm chí cậu ấy có chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế. Nếu cậu ấy xác định không có vấn đề gì vậy thì không có vấn đề gì.

“Sao lại hở? Bị ai mở ra à” Ứng Thành Hà phóng to ảnh, “Dấu vết này không giống như phá ra từ bên ngoài, có thể là keo của tôi đụng phải cái gì đó thành ra dính chả còn ăn.”

Vệ Tam tắt ảnh: “Quên đi, tôi vừa dán xong rồi.”

...

Ứng Tinh Quyết ngồi trong phòng, một tay chống lên mặt bàn nghỉ ngơi.

Có camera trong này nhưng họ tắt được nên Ứng Tinh Quyết đã tắt nó vào sáng sớm.

Sau một lát Ứng Tinh Quyết mở mắt ra, lấy ống nghiệm bên hông và đặt lên bàn.

Sương mù đen bên trong ống nghiệm vẫn di chuyển chậm rãi, chẳng thấy mệt mỏi gì.

Cảm giác của Ứng Tinh Quyết luôn bao trùm trên đó. Anh nhìn đám sương đen này là sinh ra sát ý, muốn hủy nó đi, cơ mà anh vẫn luôn kìm lại.

Đầu ngón tay của anh đặt trên ống nghiệm, nhìn chằm chằm vào sương mù đen, suy nghĩ cứ thế mở rộng.

Đột nhiên, Ứng Tinh Quyết giơ tay lên tạo hàng rào thực thể bao phủ lỗ thông hơi trong phòng.

Anh quay lại và nhìn qua đó, đôi mắt sững lại.

- --Côn trùng màu đen.

Chính xác hơn là sương mù màu đen hình giọt máu.

Ứng Tinh Quyết cầm lấy ống nghiệm trên bàn đi đến gần giọt máu đó, chợt phát hiện tốc độ chuyển động của sương đen bên trong ống nghiệm đã nhanh hơn.

Anh nhìn hai đoàn sương mù bọ đen không ngừng vật lộn thì trầm tư một lúc lâu, cuối cùng anh giơ tay lên bấm một lỗ cho máu chảy ra ở đầu ngón tay, nhỏ lên giọt máu sương mù đen đang di chuyển ở lỗ thông hơi.

Ứng Tinh Quyết cúi đầu nhìn sương mù đen trong ống nghiệm, chúng nhanh chóng chuyển động lan ra, thậm chí có hành động đụng vào thành ống nghiệm.

Còn một đám sương mù đen ở lỗ thông hơi đang đấu tranh, rõ ràng tham máu của anh. Chúng muốn chiếm năng lượng bên trong nhưng không thể chịu đựng được, cuối cùng dần dần tan chảy và biến mất.

Ứng Tinh Quyết không xem nhẹ, ngược lại dùng cảm giác của mình nghiền nát giọt máu sương mù này. Giờ phút này sương mù trong ống nghiệm tựa hồ cảm nhận được đám sương bên ngoài chết đi bèn một lần nữa khôi phục bộ dáng chậm rãi bơi như ban đầu.

Những thứ này... có vẻ như nuốt được máu thịt của con người với số lượng lớn.

Có lẽ còn có cả tinh thú.

Ứng Tinh Quyết đứng trong phòng hạ mắt suy nghĩ sâu xa: Thành ra những tinh thú và quân đội dưới vực sâu Sao Huyễn Dạ sẽ biến mất chẳng còn bóng dáng sau khi ngã xuống. Mà cảm giác cấp siêu 3S hoặc giả là máu huyết của cấp này có thể áp chế được đám sương bọ đen?

Trong đầu anh lại nhanh chóng nhớ lại danh sách quân nhân hy sinh dưới vực sâu của Sao Huyễn Dạ, không ngoại lệ, tất cả đều là những người dưới cấp S.

Những người đó không đủ mạnh vì vậy khi các vết nứt bắt đầu, họ đã không phản ứng kịp thời và rơi xuống vực thẳm hết.

Lúc ấy phía đông nam cũng có tinh thú cấp cao cấp SS rơi xuống vực sâu, và cũng biến mất không thấy gì. Có thể suy đoán những con bọ màu đen này có thể nuốt chửng tinh thú và người từ cấp S trở xuống

Cấp siêu 3S có thể đàn áp chúng, trong khi cấp 3S... vẫn chưa rõ.

Ứng Tinh Quyết đứng trong phòng chậm chạp không nhúc nhích, đám sương bọ đen hình giọt máu vừa rồi ở lỗ thông hơi là máu của ai?

...

“Ban tổ chức là người tốt.” Liêu Như Ninh cầm đĩa chân thành mở miệng.

Tàu biển vũ trụ không chỉ có thể lái thẳng một đường đến đảo kết thúc, mà còn có một phòng ăn lớn có đầy thức ăn nhanh bày ra. Mặc dù không thể so sánh với căng tin thật, nhưng có hương vị phong phú tốt hơn nhiều so với dịch dinh dưỡng.

Đĩa Vệ Tam chất đầy đủ các loại thực phẩm, cô không thể mang theo dịch dinh dưỡng đặc biệt vào nên tạm thời khôi phục lại trạng thái dạ dày không đáy.

“Tớ vừa mới nhìn danh sách chỗ phòng trao đổi, chẳng có thứ gì tốt cả.” Kim Kha nói với Vệ Tam, hiển nhiên cậu đang nói về chuyện vật liệu cơ giáp, “Tôi đổi bằng thứ khác trước.”

“Vô Thường còn chống đỡ được.” Vệ Tam thấy chẳng sao cả, tài nguyên phòng đổi có hạn, đến lúc đó đấu xong thì cô lại đi nơi khác tìm một chút xem tìm được động cơ và chất lỏng động cơ thích hợp hay không.

Kim Kha lại không nghĩ như vậy, cậu ấy đến gần: “Hôm qua chuyện cậu loại Tông Chính Việt Nhân có yếu tố rất lớn là do cậu xuất chiêu khiến anh ta choáng ngợp.”

Tuy rằng lúc trước mọi người đều biết Vệ Tam thích học chiêu thức của người khác nhưng đó là đối phó tinh thú. Ngày hôm qua Vệ Tam đột nhiên dùng trên người, mà còn là dùng sở trường của chính Tông Chính Việt Nhân. Chuyện này làm người ta choáng váng.

Nhưng lần tiếp theo, Tông Chính Việt Nhân đã có sự chuẩn bị tâm lý, anh ta sẽ bảo vệ đèn năng lượng khi đánh với Vệ Tam, chưa chắc được ai sẽ thắng. Dạng luyện cơ giáp mười mấy năm của Tông Chính Việt Nhân cũng không phải là chuyện vô ích, bản thân anh ta chính là con cưng của trời.

Kim Kha lặng lẽ chỉ sang Cơ Sơ Vũ ở bàn đối diện: "Chỉ sợ trong lòng vị kia chỉ đã có phương pháp đối phó với cậu."

Vệ Tam nhai bánh mềm trong miệng: "Chỉ đành ở đấu trường thử xem có tìm được vật liệu thích hợp cho tớ hay không."

"Khó tìm, chỉ nghe nói Công Nghi Liễu để lại đồ ở trường đấu Cốc Vũ, chưa từng nghe nói còn ai để lại bấu vật gì ở đấu trường khác." Kim Kha nghiêm túc thở dài.

Vệ Tam duỗi chân đá cậu dưới gầm bàn, "Vậy cậu nói nhiều thứ như thế làm gì."

"Cậu đá tôi hả?" Liêu Như Ninh ngẩng đầu nói với Vệ Tam rồi duỗi chân đá về phía Hoắc Tuyên Sơn.

Hoắc Tuyên Sơn sao mà không hiểu Liêu Như Ninh mượn cơ hội gây chuyện nên co chân đạp mạnh Liêu Như Ninh, nhưng chân Liêu Như Ninh lại dựa vào Vệ Tam.

Ứng Thành Hà lặng lẽ thu hồi hai chân của mình để cho bốn người bắt đầu đá loạn xạ, cũng tiện tay bưng đĩa của mình lên, phòng ngừa bàn bị đá ngã.

Người của trường Quân sự Đế Quốc phía đối diện nghe thấy tiếng bàn rung động của nhóm này thì không thể không nhìn qua theo bản năng.

"… "

Đám người trường Damocles này sợ có vấn đề hết rồi.

Trong khi mọi người đang thư giãn, một tiếng sấm vang lên trên bầu trời.

Vệ Tam đột nhiên dừng lại rồi nhìn về phía Ứng Thành Hà.

Ứng Thành Hà cứng ngắc cho hay: "... Ha ha, sẽ không có bão đâu." Hồi nãy chắc chắn là ảo giác.

Mọi người cũng không ăn cơm nữa mà chạy thẳng lên boong tàu xem tình huống bên ngoài ra sao.

Bầu trời tối sầm, mặt biển vốn yên tĩnh bây giờ như thủ thế chờ đợi, hệt như một thùng thuốc nổ có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Vệ Tam: "Miệng của các cậu đã được khai mở à?"

Ứng Thành Hà: "... Bằng không lần sau chỉ nói ngược lại?"

Liêu Như Ninh nhìn Ứng Thành Hà: "Có phải cậu nói có bão không?"

Bậc thầy Ứng nhìn trời trông biển nhưng không nhìn mấy người còn lại của đội chủ lực.

Kim Kha coi như khá bình tĩnh, cậu đi vào giữa và đối mặt với Ứng Tinh Quyết: "Nhìn bây giờ thì bão táp sắp tới. Tàu biển vũ trụ không chìm thì chúng ta vẫn là người cùng tàu, còn chìm thì chúng ta mỗi người mỗi ngả.

Ứng Tinh Quyết khẽ gật đầu, xem như đồng ý với lời cậu nói.

Trong lòng Kim Kha ngạc nhiên. Không biết có phải là ảo giác của cậu hay không mà Ứng Tinh Quyết đã trầm lặng hơn rất nhiều so với ngày hôm qua, dù cho vẫn nói ít như thế.

"Có một trận hồi trước là trường Quân sự Đế Quốc rút trúng tàu biển, ban đầu lấy thực lực của bọn thì chắc thắng. Song gặp phải bão táp, nó đưa tàu biển về điểm xuất phát, bọn họ ngược lại trở thành người tới cuối cùng." Liêu Như Ninh vẫn còn dạy cho Vệ Tam.

"Quán quân cả mùa giải năm đó vẫn là trường Quân sự Đế Quốc." Hoắc Tuyên Sơn nói thêm.

Ứng Thành Hà tự an ủi mình: "Thực lực quá mạnh, vận may có kém cũng chả sao, ví dụ như chúng ta."

Tất cả mọi người tiến vào cơ giáp và duy trì trạng thái chiến đấu để đề phòng tàu biển bị hỏng, rơi xuống mặt nước rồi bị tinh thú gần đó vây hãm.

Bầu trời ngày càng tối, tối như hũ nút che khuất tất cả ánh sáng. Mặt biển cuối cùng đã có sóng nổi lên và quay cuồng, đám tinh thú xung quanh tạm thời chìm xuống nước để thừa dịp tìm thấy cơ hội bao vây.

Mọi người đứng trên tàu biển vũ trụ, đứng thật vững vàng.

Ứng Tinh Quyết nhìn ra biển xa xa, chờ sóng biển bùng nổ.

...

Viện Bình Thông từ sau khi mất đi Tông Chính Việt Nhân Nhân thì nghẹn một hơi. Họ vùi đầu đi tới, gặp thú giết thú, tốc độ cực nhanh.

Sau khi bầu trời lóe sấm sét, họ mới chậm lại.

Lộ Thời Bạch ngước lên nhìn bầu trời bắt đầu nhanh chóng tối đen, lại nhìn về phía mặt biển tạm thời còn bình tĩnh, rồi khóe miệng anh ta cười như có như không: “Bão rồi, xem ra trường Đế Quốc chưa từng có số mạng ngồi trên tàu biển.”

Hoắc Tử An nhìn về phía bãi đá ngầm xa xôi: “Cơn bão đến thì tinh thú trên đất liền cũng sẽ bồn chồn, chúng ta cần phải cẩn thận.”

Lộ Thời Bạch quay đầu lại nhìn các đội viên đang lặng thinh của viện Bình Thông: “Mặc dù tàu biển vũ trụ bị cướp, các chủ bị loại, chúng ta chắc chắn phải lấy được thứ hạng mới có thể ăn nói với các chủ”

“Rõ!”

Trên bãi đá ngầm có tiếng đồng thanh và trầm thấp, tất cả mọi người trong viện Bình Thông đang kìm nén sự trả thù.

Kosai Musashi cúi đầu, trên mặt cậu có một vết rách nhỏ. Trước đó khi cậu ta cầm cung đen siêu tốc nện vào tàu biển vũ trụ khiến ván tàu nổ tung, có một mảnh vụn xuyên qua khoang cơ giáp, vạch một vết rách trên mặt cậu ta.

Khoảnh khắc cậu ta cúi đầu, không ai biết được đôi mắt của Kosai Musashi trong nháy mắt biến thành màu đen bằng sạch, nếu nhìn kỹ có thể phát hiện ra những con bọ đen biết di chuyển.

Khi ngẩng đầu lên, Kosai Musashi lại về dáng vẻ ban đầu.

...

Tiếng sấm sét trên bầu trời liên tục rền vang, mây đen đè xuống, gió mưa sắp đến.

“Vệ Tam.”

Thái Ngô Đức đứng sau lưng Vệ Tam, gã thì thầm gọi cô một tiếng thừa dịp người của trường Đế Quốc không chú ý.

Vệ Tam nghe nhưng chẳng quay đầu lại.

Điều này hai người vẫn còn tương đối ăn ý, không tỏ ra quen thuộc trước mặt những người của trường Đế Quốc.

“Có phải trường Damocles các cậu là sao chổi chuyển thế hay không?” Thái Ngô Đức không nhịn được mà chửi bới, “Chỉ cần đụng phải các cậu là xui xẻo.”

“Sao không nói trường Đế Quốc mới là sao chổi chuyển thế? Trước đây bên các cậu gặp phải bão táp, còn quay trở về điểm bắt đầu đó.” Vệ Tam hạ thấp giọng nói.

Thái Ngô Đức không khỏi thở dài, không biết vì sao gã nhìn mấy giải đấu của các trường thì chỉ thấy đây là cuộc tranh tài, chả có gì khó khăn. Nhưng lần này ngoại trừ trận đầu tiên coi như hòa bình bên ngoài, mỗi trận tiếp theo đều có chuyện này nọ ập tới.

Gã chỉ là một tổng binh bình thường, có thể đánh bại những chiến sĩ độc lập cấp SS lái cơ giáp cấp A đã là thời khắc nổi bật. Lỡ mà trường Đế Quốc giành được quán quân, về sau gã còn về nhà nổ với ba mẹ, khoe khoang trước mặt người thân. Nhưng bây giờ Thái Ngô Đức luôn cảm thấy càng về mấy trận sau thì cái mạng nhỏ của mình giống như dây diều kia, lúc nào cũng đứt được.

“Được rồi, chỉ huy chính các cậu chắc chắn sẽ bảo vệ tốt các cậu.” Vệ Tam đưa lưng về phía ống kính nói, “Cảm giác của anh ta mạnh như vậy, các cậu sẽ không có việc gì.”

“Đúng vậy.” Thái Ngô Đức đứng vững, lấy lại tinh thần.

“Đó là sóng thần à?” Hoắc Tuyên Sơn và Tư Đồ Gia Phi quan sát mặt biển ở giữa không trung. Họ nhìn thấy bức tường biển mọc lên trên mặt biển từ xa bèn lập tức trở lại tàu nói cho mọi người biết, “Sóng

thần đang đến gần.”

...

Hiện trường trực tiếp

Tập Hạo Thiên không khỏi sờ mặt một cái: “Tình hình thi đấu của sinh viên quân sự lần này đúng là nhiều chuyện hơn thật, chuyện ngoài ý muốn gì cũng gặp phải một lần.”

Ngư Thiên Hà nhìn hai đội duy trì cảnh giác cao độ trong màn hình: “Tôi rất muốn xem cách bọn họ giải quyết. Ngoại trừ tinh thú, khi đối mặt với môi trường tự nhiên sẽ làm như thế nào.”

Tập Hạo Thiên cầm lấy ly nước trên bục uống một ngụm rồi nói ra suy nghĩ thầm của mình: “Từ mấy trường này chọn đại một đội vẫn giành được chức vô địch cả giải. Thế mà năm nay toàn bộ đụng phải cùng một chỗ, thật đáng tiếc.”

Bên cạnh, Lộ Chính Tân mỉm cười: “Những người nổi bật trong cuộc cạnh tranh khốc liệt này chắc chắn sẽ vẽ một nét bút lớn trong lịch sử tương lai.”

Tập Hạo Thiên vô ý thức gật đầu: “Ứng Tinh Quyết, Vệ Tam, Cơ Sơ...”

Ông ấy còn chưa dứt lời, bỗng nhiên tự mình ý thức được không đúng. Từ khi nào xếp hạng Vệ Tam trong tiềm thức của ông đã ở phía trước Cơ Sơ Vũ.

Các giáo viên của trường Damocles đã bắt đầu ôm đầu ở dưới, tự mình nhìn trời nhìn đất. Họ không thể hiểu được lý do tại sao trường Damocles luôn gặp một loạt các tai nạn.

Hạng Minh Hóa chấp nhận số mệnh: “Quên đi... Tôi cảm thấy mục tiêu của chúng ta vẫn nên đặt ở chuyện sinh viên có thể đi ra bình an ở toàn bộ giải đấu.”

Lúc này lại thêm một lần trong chuỗi ngày lo lắng thấp tha thấp thỏm, đúng là làm người ta muốn tê liệt.

“Nhìn tiếp một chút.” Giải Ngữ Mạn giải thích, “Chưa chắc đã xảy ra chuyện.”

Những tình huống xảy ra trên những đấu trường này chỉ cần xách ra cũng có thể say sưa nói chuyện trong nhiều năm, nay cứ có chuyện hết trận này đến trận khác, quả thật khiến người ta không thể chấp nhận được.

...

Bầu trời trong đường đua Tháp Tây hoàn toàn tối đen, không có một tia sáng; nó âm u tới mức không thể phân biệt đâu là bầu trời đâu là mặt biển, rồi này sám sét này mưa lớn.

Sóng thần ở phía xa đã đến gần tàu biển mang theo những con sóng nâng con tàu lên cao; bức tường biển khổng lồ đang lao tới vẫn còn nhô lên, cao hơn nhiều so với con tàu. Chờ đợi sóng thần tích tụ đủ thì sớm hay muộn nó cũng xụp xuống, đến lúc đó bức tường biển mang lại áp lực lớn đủ để làm cho con tàu biển bị nghiền nát.

Đó là chưa kể trong bức tường biển có tinh thú, dù tàu không nát thì với mấy con tinh thú bị ném xuống boong tàu, chúng cũng đủ gây ra một cuộc rối loạn.

“Tôi thấy...” Ứng Thành Hà nhìn bức tường biển còn đang dâng cao, “Giờ tụi mình chạy còn kịp.”

Kim Kha nhìn bức tường biển không nói gì mà nhìn sang Ứng Tinh Quyết.

“Hàng rào thực thể hóa hàng của cậu có thể chống đỡ được bao lâu?” Ứng Tinh Quyết quay đầu hỏi Kim Kha.

“Hai mươi phút là giới hạn của tôi.” Kim Kha ngẩn ra, sau đó trả lời.

Ứng Tinh Quyết gật đầu: “Chúng ta ra tay giờ đi.”

“Bảo vệ tàu biển?” Kim Kha hỏi.

Ánh mắt Ứng Tinh Quyết dừng lại trên bức tường biển: “Không.”

Họ sẽ hợp tác để ngăn chặn bức tường biển đang dâng lên.

Kim Kha hiểu được rồi cũng khó mà tin được, nhưng trong lòng cậu đồng thời dâng lên ý chí sục sôi. Năng lực thực thể hóa của chỉ huy thì sao không thể dùng được chứ? Miễn là nó đủ mạnh.

Tất cả mọi người bắt đầu di chuyển phía sau hai người, Ứng Tinh Quyết và Kim Kha đứng ở phía trước. Hai người trên boong tàu cùng nhau giải phóng hàng rào cảm giác được thực thể, bao phủ bức tường biển dâng cao.

Trong khoảnh khắc cảm giác tiếp xúc với biển, Kim Kha có thể cảm nhận được sức mạnh quay cuồng khổng lồ truyền đến từ phía dưới. Nó rung động dữ dội, chuyển hóa động năng và mang lại sức mạnh liên tục cho mặt biển.

Sức mạnh truyền đến cảm giác nói rõ ràng cho Kim Kha rằng cậu không thể chịu đựng được.

Tuy nhiên tại thời điểm hàng rào cảm giác thực thể bao phủ lấy bức tường, nó làm cho bức tường biển ngừng nâng cao thật.

Kim Kha theo bản năng nhìn về phía Ứng Tinh Quyết, đúng rồi, còn có anh ta.

Ứng Tinh Quyết chia hầu hết sức mạnh từ bức tường biển ra. Thời điểm đó, Kim Kha một lần nữa nhận thấy năng lực chỉ huy cấp 3S rõ ràng, nhưng cậu… vẫn có thể tiến bộ!

Hai chỉ huy cứng rắn đè bẹp bức tường biển để cho nó không còn nâng lên, nhưng nó cũng chẳng bị ép xuống, chỉ không tăng thêm mà thôi.

Thời gian trôi qua từng chút một, hai bên vẫn còn giằng co mà Kim Kha đã có phần buông lơi. Cảm giác của cậu không đủ để bản thân chịu đựng quá lâu.

Ứng Tinh Quyết cũng có sắc mặt trắng ệch. Dưới lòng đất vẫn còn rung động, nếu lần này bức tường biển không đè xuống được thì nó sẽ bật ngược còn đáng gờm hơn.

Anh quay đầu lại nhìn Về phía Vệ Tam: “Các cô đi vào phá hủy bức tường biển.”

Cách làm na ná như trận đấu cực lạnh hồi trước, chỉ có điều khác một chỗ. Lần trước Vệ Tam dùng đao tu di hủy diệt vật chất không hình dạng bên trong bức tường khổng lồ màu xám, còn lần này bọn họ phải phá hủy mối liên hệ động năng giữa bức tường biển.

Cơ Sơ Vũ nhíu mày nhìn về phía Vệ Tam, Ứng Tinh Quyết là chỉ huy

chính của trường Đế Quốc nhưng người đầu tiên lúc anh quay đầu nói chuyện lại là Vệ Tam, mặc dù cậu hiểu rõ hai người đã từng hợp tác trước đó.

Sắc mặt của các đội viên chủ lực khác trong trường Đế Quốc cũng có chút thay đổi.

Biết rõ nhất cử nhất động của Ứng Tinh Quyết là từ việc tối đa hóa lợi ích, nhưng trong lòng họ vẫn còn khúc mắc.

Vệ Tam mang theo Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh đội mưa xông vào trong hàng rào thực thể hóa. Cô dẫn đầu vung đao tu di chém vào tường biển, hai người Liêu Như Ninh học theo. Chẳng qua lúc họ chém tới bức tường nước thì cứ có cảm giác như chém không công.

Một giây sau Cơ Sơ Vũ vùng lên xông vào trong hàng rào thực thể. Cậu ta nhảy lên điểm cao nhất giữa tường biển, cầm đao Thái Vũ bổ xuống ngay.

Bức tường biển cứng rắn bị chia thành hai.

Khi bức tường biển hợp lại làm một, Ứng Tinh Quyết nắm bắt cơ hội này cũng chia hàng rào thực thể làm hai để tách bức tường biển.

Các thành viên của hai trường quân sự trên tàu biển vũ trụ thấy màn phối hợp của hai người này thì trợn mắt há hốc mồm, tất cả mọi người hiện trường trực tiếp cũng thán phục không thôi.

Thầy giáo dẫn đội trường Đế Quốc không khỏi kiêu ngạo: “Đây mới là thực lực của Đôi Sao Đế Quốc.”

Có một học một, đôi chủ lực hai trường bắt đầu cắt bức tường biển liên tục trong khi Ứng Tinh Quyết phân tán hàng rào cảm giác của riêng mình, từng chút một đè bẹp bức tường biển.

Kim Kha bên cạnh nhìn cách làm của Ứng Tinh Quyết thì làm theo cũng vất vả. Cậu ấy vừa mới nắm giữ hàng rào thực thể hóa, không thể làm thuận buồm xuôi gió như Ứng Tinh Quyết.

Hoắc Tuyên Sơn ra cung băng, Liêu Như Ninh nhanh chóng phá vỡ bức tường biển, Vệ Tam bên cạnh bổ bức tường biển rồi thì dùng đao tu di đâm vào để cho bức tường biển kết thành băng. Kế đó cô cầm đao dùng sức xoay một cái cho tường biển liền vỡ vụn.

Các bức tường biển không ngừng tích lũy năng lượng, không thể cho đao tu di đóng băng, chỉ khi cắt đứt chia đoạn mới đóng băng và phá vỡ nó được.

Họ cắt các bức tường biển, có Ứng Tinh Quyết liên tục bao lấy. Một bức tường biển khổng lồ lật được tàu biển vũ trụ cứ như vậy dần dần có dấu hiệu tiêu tan.

Liêu Như Ninh thì thầm với Vệ Tam: "Cơ Sơ Vũ kia có chuyện gì vậy, có phải ghen tị chuyện Ứng Tinh Quyết gọi cậu trước không." Đao nào cũng chém đến điên cuồng.

"Cái này thì có nghĩa lý gì." Vệ Tam khó hiểu, "Anh ta gọi tôi đơn giản bởi vì hai chúng tôi hợp tác ở đấu trường lạnh lẽo."

Liêu Như Ninh lắc đầu: "Ai bảo do tụi mình mạnh chứ?"

Vệ Tam nhìn về phía Cơ Sơ Vũ bên kia: "Một đao vừa rồi của cậu ta ấy, chắc gì tôi đã chịu được."

"Khiêm tốn rồi." Liêu Như Ninh tự tin khôn cùng, "Tông Chính Việt Nhân là người đầu tiên, người tiếp theo bị loại chính là Cơ Sơ Vũ."

Nhìn như thì thầm nhưng mọi cử chỉ hành động của họ đều được ống kính truyền đến hiện trường trực tiếp.

Các giáo viên của trường Đế Quốc nhịn không được cười nhạo, muốn nói Liêu Như Ninh đang nói viển vông. Chuyện Ứng Tinh Quyết gọi tên Vệ Tam trước đã qua, chả ai để ý nhiều. Cơ mà sao tới lần em ấy kêu ra thì nghe kiểu gì cũng như người kia đang hoảng sợ mới gọi Vệ Tam.

"NÓ DỰNG LẠI RỒI!" Các sinh viên quân sự trên tàu biển phát hiện ra bức tường biển khổng lồ bắt đầu dựng lên lại bèn hét lên.

Ứng Tinh Quyết cũng phát hiện, anh dứt khoát tiếp tục phóng cảm giác muốn đè bức tường biển xuống một lần nữa. Cảm giác kim Kha đã mơ hồ có triệu chứng khô kiệt, khi phát hiện Ứng Tinh Quyết còn có thể phóng thích cảm giác, trong lòng cậu chết lặng, chỉ có thể dùng câu cấp siêu 3S đúng là mạnh mẽ như vậy để an ủi chính mình.

Kim Kha cũng đi theo tiếp tục dùng cảm giác để áp chế bức tường biển.

Bằng mắt thường, bức tường biển ban đầu đã nâng lên dần dần bị đè lại.

Đợi đến khi bức tường biển bị đè đến dưới tàu biển vũ trụ, Ứng Tinh Quyết mới rút lại cảm giác. Ngực anh khó chịu, trong miệng có mùi rỉ sắt quen thuộc truyền đến, trước mắt anh tối sầm, anh nửa quỳ trên mặt đất với thần trí hỗn loạn.

Kim Kha cũng không khá hơn là bao, cậu ấy ngã thẳng xuống đất cơ mà được Ứng Thành Hà phía sau nhanh tay lẹ mắt kéo lại.

Bức tường biển hạ rồi làm đội chủ lực cũng đã sẵn sàng để trở lại tàu biển.

“Sợ bóng sợ gió một hồi.” Liêu Như Ninh vỗ ngực mình nói.

Vệ Tam đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía đuôi tàu biển.

Một con quái vật khổng lồ ngóc lên từ đuôi tàu, không thể nhìn thấy là cái gì nhưng đã làm các tế bào của Vệ Tam nói với chính cô rằng nó nguy hiểm.

“Trốn!”

Vệ Tam chỉ kịp nhắc nhở một câu là cái đuôi quái vật khổng lồ kia vung lên và đập vỡ tàu biển vũ trụ.

“Má!” Liêu Như Ninh nhanh chóng chạy tới chỗ tàu bị hỏng, kéo đội viên gần đuôi tàu biển nhất và rời đi.

Các thành viên của hai trường vẫn chưa kịp vui mừng thì tàu biển bị hỏng. Họ xuống nước rồi mà vẫn còn ở trong sự mờ mịt.

Vệ Tam nhanh chóng xuống nước, cô không làm hành động thiếu suy nghĩ khi muốn ra tay với con quái vật khổng lồ kia, mà lại che chở cho mọi người rời đi cùng với Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn.

Trong bóng tối cũng không thể tỏ tường ai là người của trường nào.

Vệ Tam thấy tất cả mọi người phân tán không bị quái vật khổng lồ kia làm bị thương thì lúc này cô mới chìm xuống và tiến về phía trước, thuận đường vớt đi một chiếc cơ giáp không có phản ứng.

“Người của trường Damocles đi về phía này.” Hoắc Tuyên Sơn và

những chiến sĩ độc lập hạng nhẹ hét lên khi bay giữa không trung.

Vệ Tam nghe thấy giọng của cậu ta thì lập tức mò mẫm về phía Hoắc Tuyên Sơn.

Hiện trường trực tiếp.

Khán giả vẫn chưa ngậm miệng lại, điều vừa xảy ra quá thảm hại, quá vô nhân đạo, vô cùng bi thảm!

Họ thậm chí còn chưa cảm thán xong sức mạnh của hai trường thì nay lại có tai nạn nữa.

Người giải thích và các giáo viên bên dưới đã lặng thinh thật lâu.

Đây mà chuyện quái quỷ chó chết gì đây?

Giáo viên của trường Quân sự Samuel là người đầu tiên hả hê khi người ta gặp họa: "Đây là báo ứng của mấy người đi ăn cướp."

Lòng Hạng Minh Hóa đã bình lặng như nước: "Tụi nhỏ không có chuyện gì là tốt rồi." Tuy rằng thảm một chút.

Giải Ngữ Mạn: "... Chờ tụi nó đi ra rồi đi bái Phật."

Ngày càng không hợp thói thường.

Tàu biển bị lật úp, "tình bạn" tạm thời giữa hai trường quân sự hiển nhiên tan vỡ, mỗi người chia nhau trên bờ.

Nửa chừng vẫn còn gặp phải tinh thú dưới nước, cũng may bởi vì sóng thần vừa rồi nên chúng choáng váng, lực tấn cũng cũng chả mạnh là bao.

Đến khi lên được bờ thì đám mây đen trên bầu trời từ từ tan ra, mưa lớn cũng thưa dần rồi ngừng hẳn.

Hoắc Tuyên Sơn kiểm kê số người trên bờ.

Đội chủ lực có đủ, đội tuyển trường có người bị thương nhưng không ai gặp rắc rối.

"Dưới chân cậu là ai?" Hoắc Tuyên Sơn bay trở về, nhìn thấy dưới chân Vệ Tam còn có một chiếc cơ giáp đang nằm.

“Không biết đội tuyển trường ai.” Vệ Tam theo bản năng cúi đầu.

Lúc này những đám mây đen lớn nhất trên bầu trời tan ra, ánh sáng rõ ràng, và thậm chí có cả ánh sáng mặt trời chiếu xuống.

Vệ Tam cúi đầu nhìn Hoàng Kim Khải vô cùng quen thuộc: “?????”

Hoắc Tuyên Sơn: “...”

Liêu Như Ninh tiến lại gần lật lật cánh tay Hoàng Kim Khải rồi ngẩng đầu chậm rãi nói: “Cậu vớt chỉ huy chính người ta lên rồi.”

Vệ Tam: “...”

Tất cả mọi người ở hiện trường trực tiếp: “...”

Khán giả trong buổi phát sóng trực tiếp cũng hoàn toàn sững sờ.

[???]

[Chuyện gì đã xảy ra?]

[Tuyệt, trường Quân sự Damocles có vận may quái gì thế này? Bây giờ lấy thẳng đèn năng lượng của Ứng Tinh Quyết, họ sẽ tạo ra được chuyện trong lịch sử khi chỉ huy chính đầu tiên bị loại.]

[Tôi thấy khi chỉ huy chính của trường Đế Quốc ngã xuống vừa lúc đuôi tàu bị đập vỡ. Công Nghi Giác đứng đấy không kịp phản ứng nên anh chàng này mới rơi xuống nước.]

[Chỉ huy chính của trường Quân sự Damocles cũng ngã xuống nhưng được cơ giáp sư của bọn họ kéo lại đó.]

Hạng Minh Hóa nhìn chằm chằm vào một đám người trong trường Damocles với sắc mặt kỳ quái nhưng ông không quá phấn khởi.

Các giáo viên của trường Damocles bên cạnh có một cái nhìn khác nhau, nhưng chẳng có có sự phấn khích.

Họ thậm chí còn lo lắng về cách làm tiếp theo của đội chủ lực trường Damocles.

“Vệ Tam, cậu cũng không phát hiện là anh ta à?” Liêu Như Ninh lắc

đầu đứng lên.

“Làm sao tôi biết được.” Vệ Tam đi ra từ bên trong cơ giáp, “Mặt nước tối đen như vậy mà còn mưa, tôi còn tưởng là thành viên nào của đội tuyển trường bị đánh ngất xỉu nên tiện tay vớt luôn.”

Hoắc Tuyên Sơn nhìn cơ giáp nằm trên bãi đá ngầm, đầu cậu ta đau ghê nên đi đến bên Ứng Thành Hà: “Kim Kha thế nào rồi?”

“Ngất xỉu, chắc là cảm giác tiêu hao quá mức.” Ứng Thành Hà vừa mang Kim Kha ra khỏi cơ giáp.

Từng người một... Hoắc Tuyên Sơn lắc đầu, mang theo chiến sĩ độc lập lái cơ giáp hạng nhẹ canh giữ bên ngoài.

Vệ Tam ngồi xổm trên tảng đá ngầm rồi la lên với Thành Hà: “Cậu nhìn anh họ cậu tí đi.”

Ứng Thành Hà đứng dậy lại đây. Phải mất một thời gian anh mới mở khoang cơ giáp của Hoàng Kim Khải ra được.

Mỗi lần anh ra tay đều làm cho các giáo viên trường Đế Quốc xem ở hiện trường trực tiếp kinh hồn bạt vía, sợ Ứng Thành Hà tắt đèn năng lượng.

Ứng Thành Hà mở ra mà túa mồ hôi, anh vịn eo: “Vệ Tam, cậu giúp tôi kéo anh ấy ra.”

Vệ Tam nhảy xuống đá ngầm và quen thuộc đi vào, sắc mặt Ứng Tinh Quyết tái nhợt và đang hôn mê.

Trước khi cô kéo người ra còn cố ý nhìn thoáng qua ống nghiệm bên hông Ứng Tinh Quyết, cô đưa tay chạm vào và thấy có cảm giác bao phía trên.

Bản thân đã hôn mê mất tỉnh mà vẫn cho cảm giác bao phủ ống nghiệm, có thể nhìn thấy sự chấp niệm của anh ta.

Vệ Tam kéo người ra và giao cho Ứng Thành Hà: “Cậu xem thử anh mình đi.”

Ứng Thành Hà: “Điều này... Không tốt lắm đâu.”

Xui cái là chả ai lắng nghe anh cả, Ứng Tinh Quyết dường như hoàn

toàn bị lãng quên, mọi người đều làm công việc của riêng mình.

Ở phía bên kia, trường Đế Quốc cũng lên bờ rồi kiểm kê số lượng. Thấy rằng chỉ huy chính của họ đã biến mất là tất cả mọi người rơi vào trạng thái ngu ngơ.

“Sao lại không thấy?” Cơ Sơ Vũ đứng ở giữa hỏi Công Nghi Giác, “Cậu ở bên cạnh mà, Tinh Quyết đâu?”

Công Nghi Giác có sắc mặt khó coi: “Tôi nhìn thấy chỉ huy chính thoát lực quỳ xuống nên muốn đi đỡ ai dè anh ấy rơi xuống biển. Chờ tôi phản ứng kịp thì đã không nhìn thấy bóng dáng anh ấy rồi.”

Tốt, một tin dữ khác, lúc tàu biển bị hỏng, có thể Ứng Tinh Quyết rơi vào hôn mê.

Cơ Sơ Vũ xuống biển và Tư Đồ Gia cũng ở giữa không trung gần đó tìm nhưng vẫn mãi chẳng phát hiện bóng dáng Ứng Tinh Quyết.

Những người của trường Đế Quốc đứng trên một bãi đá ngầm với sự im lặng bất thường.

Thái Ngô Đức đột nhiên nói nhỏ: “Có khi ở bên trường Quân sự Damocles chăng?”

Tư Đồ Gia là người đầu tiên phản bác: “Nếu chỉ huy chính hôn mê mà bị người của trường Quân sự Damocles bắt được, bọn họ chắc chắn làm cho chỉ huy chính bị loại. Cơ hội tốt như vậy mà không ra tay à, sao thế được?”

Thái Ngô Đức tiếp tục rút lui trở lại làm tổng binh yên tĩnh của đội tuyển. Gã chỉ cung cấp một khả năng.

“Có lẽ bị đẩy tới nơi nào đó.” Công Nghi Giác hạ giọng, “Có thể còn đang hôn mê, bằng không anh ấy đã dùng cảm giác liên kết với các chỉ huy khác.”

“Nếu không có tiếng phát thanh thì chứng minh chỉ huy chính không sao.” Sau một hồi, Hoắc Kiếm mở miệng, “Những gì chúng ta cần bây giờ là vội vã đến đảo đích.”

Cơ Sơ Vũ giằng co một lúc lâu cuối cùng đồng ý lời hắn nói. Chỉ cần kênh thông báo không vang lên thì có nghĩa là Ứng Tinh Quyết chưa bị loại.

“Chúng ta vượt qua từ hướng này.” Mặt Cơ Sơ Vũ chả biểu lộ gì, “Tùy thời chú ý xem có tung tích chỉ huy chính hay không.”

Họ hoàn toàn không biết rằng người trong livestream đang gọi Thái Ngô Đức là nhà tiên tri.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh: Cô ấy ôm eo tôi (.

.)

Chương 148

“không ra tay”

Sau khi tin về việc chỉ huy chính của trường Đế Quốc bị một chiến sĩ độc lập của trường Damocles vớt được trong đội mình truyền ra ngoài, buổi phát sóng trực tiếp của trường Damocles lại một lần nữa bị người ta chen tới. Tất cả mọi người đều muốn xem người của trường Damocles sẽ xử lý như thế nào với chỉ huy chính của trường Đế Quốc.

[Kinh thế, tại sao trận đấu nào mấy người ở trường Damocles cũng toàn có mấy hoạt động lộn xộn mới vậy?]

[Cái này phải hỏi Vệ Tam đi, bạn ấy làm mà.]

[Bọn họ còn chưa ra tay sao? Tôi rất lo!]

[Nếu không ra tay lỡ mà Ứng Tinh Quyết tỉnh lại, khôi phục cảm giác, nói không chừng có thể nghịch chuyển cục diện.]

[Đúng vậy, cảm giác Ứng Tinh Quyết rất đáng sợ, không phải người bên trường Damocles chưa từng thấy. Nếu không nhanh chóng ra tay thì không kịp! Trường Damocles, các bạn hãy đứng lên! Một cơ hội tuyệt vời!]

[Chỉ có tôi cảm thấy họ không có ý định làm điều đó à? Mấy thành viên chủ lực đã coi thường Ứng Tinh Quyết, còn các thành viên của đội tuyển trường thì làm việc riêng của mình.]

[Thật ra dựa theo phẩm hạnh của trường Damocles ở giải trước đây, bọn họ đúng là không ra tay thật. Nhưng lần này thì khó nói, rất khó nắm bắt từng người trong đội chủ lực, lúc nào chỗ nào cũng đưa ra ý định lum la.]

Trong khi mọi người suy đoán trong chương trình trực tiếp, MC tại hiện trường trực tiếp cũng tạm thời không biết bước tiếp theo của trường Damocles.

Thật vậy, trận nào Damocles cũng có hành động bạo loạn, lần này thậm chí còn quậy lên tới trời.

“Các anh chị có nghĩ người của trường Damocles sẽ ra tay hay

không?" Tập Hạo Thiên chủ động hỏi, nội tâm ông tràn ngập tò mò.

Dù nhìn bằng góc độ nào thì ra tay là hành động thông thường. Nếu thay thế bằng bất kỳ người nào trong trường quân sự hoặc bản thân ông, tất cả sẽ chọn để làm như thế. Nhưng chẳng biết làm sao mà sâu thẳm trong trái tim của Tập Hạo Thiên lại có một niềm hy vọng.

Ông hy vọng những người ở trường Damocles sẽ không ra tay.

Ngư Thiên Hà nhìn vào đội ngũ của trường quân sự Damocles trong màn ảnh: "Họ không sai dù lựa chọn như thế nào."

Lộ Chính Tân không lên tiếng, ông tựa lưng vào ghế nhìn vào người của trường Damocles như có điều suy nghĩ.

Tông Chính Việt Nhân ở trong phòng mình mở hai kênh livestream. Sự chú ý của anh ta đang đặt toàn bộ ở bên trường Damocles. Anh ta cười lạnh một tiếng, rõ ràng mấy người đội chủ lực Damocles này sẽ không ra tay với Ứng Tinh Quyết.

Không hiểu thấu!

Một cơ hội tốt như vậy được đặt trước mắt, hoàn toàn có thể làm tổn thương trường Đế Quốc nhưng bọn họ lại không ra tay.

Rõ ràng Vệ Tam kia ra tay với anh không nhẹ chút nào, còn nay lại muốn nói đạo nghĩa?

Rốt cuộc bọn họ có biết người mạnh nhất trong giải đấu lần này là ai hay không, chính là Ứng Tinh Quyết đang nằm bất tỉnh đấy.

...

Đấu trường Tháp Tây.

"Tỉnh rồi?" Vệ Tam ngồi trên tảng đá ngầm nhìn Kim Kha mở mắt ra, "Bây giờ trời tối rồi."

Kim Kha ngồi dậy, sờ đầu, bây giờ cậu hơi chóng mặt: "Mọi người đều ổn hả?"

"Không có chuyện gì đâu á. Có mấy thành viên bị thương thì bôi thuốc xong là ổn rồi nè." Vệ Tam cẩn thận giải thích.

Kim Kha nhíu mày, chậm rãi tỉnh táo lại. Cậu nhìn chằm chằm Vệ Tam: “Cậu nói chuyện tha thiết như vậy là đã làm cái gì rồi?”

Vệ Tam: “...”

Khán giả trong buổi phát sóng trực tiếp.

[Ha ha ha ha ha ha, cười chết, chỉ huy Kim cứ thế đã nhận ra có gì đó không đúng quá nhanh!]

[Bắt đầu từ đâu? Đội viên nhà cậu nhặt được chỉ huy chính nhà người ta à?]

[Ha ha ha ha ha ha, làm thế sao bây giờ. Đúng là không làm fan sai người, trường Damocles là nhóm quậy nhất.]

[Vệ Tam, mau nói đi, tôi muốn lập tức nhìn thấy biểu hiện của chỉ huy Kim.]

[Các cậu nói chỉ huy Kim có ra tay hay không?]

[Khó nói lắm, chỉ huy có những cân nhắc riêng của mình, nhưng cảm thấy rằng mấy người của đội chủ lực chả khác gì nhau.]

...

Vệ Tam ho một tiếng, nhỏ giọng cho hay: “Tớ vớt Ứng Tinh Quyết lên.”

Kim Kha nghi mình còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, bằng không vì sao mỗi chữ Vệ Tam nói ra cậu đều nghe rõ nhưng lúc ghép lại thì nghe chả hiểu gì sất: “Cậu nói cái gì?”

Vệ Tam hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhanh chóng nói: “Tàu biển vũ trụ vỡ nên tớ tiện tay vớt một người, vớt được Ứng Tinh Quyết. Hiện tại anh ta đang ở trong đội ngũ của chúng ta.”

Lần này Kim Kha hiểu rõ từng từ mà Vệ Tam nói, cuối cùng: “...”

Cậu thà không hiểu thì hơn, giờ đầu càng ngày càng đau.

Sau một lúc im lặng, Kim Kha hỏi cô: “Ứng Tinh Quyết đâu?”

“Còn đang hôn mê bên trong, vừa rồi Thành Hà cho uống dịch dinh

dưỡng.” Vệ Tam chột dạ trả lời.

“Chờ Ứng Tinh Quyết tỉnh lại rồi bảo anh ta nhanh chóng rời đi.” Kim Kha đau đầu, “Người gì mà còn chiếm dịch dinh dưỡng của chúng ta.”

Vệ Tam cúi đầu nhìn tay mình, tay này lúc ấy sao lại không nghe sai khiến, cứ vớt Ứng Tinh Quyết lên.

Hiện trường trực tiếp, các thầy cô giáo trường Đế Quốc nghe Kim Kha lên tiếng thì trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời cũng cảm giác không đúng. Khi nào chỉ huy mạnh nhất của trường Đế Quốc của họ rơi vào tình trạng bị trường Damocles quyết định sinh tử.

Trên mặt các thầy cô của trường Damocles không khó coi như các giáo viên khác tưởng tượng. Hạng Minh Hóa ngược lại thoải mái hơn, ông còn chửi bới nhóm sinh viên này với Giải Ngữ Mạn: “Hết trận này tới trận khác, tôi không nghĩ ra tiếp theo tụi nó còn làm ra cái gì mới được.”

Giải Ngữ Mạn cười nói: “Đây mới là sinh viên của trường Damocles chúng ta.”

Bên ngoài thì hay giở mánh khóe nhưng thực sự bên trong vẫn giữ vững tinh thần là người Damocles.

Đấu trường Tháp Tây.

Không giống như bầu không khí kỳ lạ của trường Damocles, tâm trạng của đội ngũ trường khác đúng là cực kỳ phức tạp.

Trường Đế Quốc thì không cần phải nói. Họ tìm không ra chỉ huy chính làm đội ngũ dưỡng như mất tinh thần, người đáng tin cậy đã mất, khó trách làm bọn họ xuống tinh thần.

Trường Samuel và viện Bình Thông đã mong mỏi được nghe tiếng thông báo trường Damocles và Đế Quốc bị loại kể từ khi cơn bão bắt đầu.

Kết quả là cơn bão đã tan, trời sáng lại từ cảnh tối, nhưng họ lại chẳng nghe thấy bất kỳ trường quân sự nào bị loại từ kênh thông báo.

Nhưng về sau họ lần lượt nhìn thấy chùm ánh sáng của hai trường này lúc họ gi/ết chết tinh thú, rõ ràng là con tàu biển đã bị phá hủy.

“Cướp đồ của tụi này mà còn tưởng đến đảo đích một cách an toàn được à?” Shaω Eli hả hê, “Chả phải cuối cùng tàu cũng lật.”

Jill Gil Wood: “... Nhưng không ai bị loại trong số đó.”

Một cơn bão lớn như vậy mà chỉ phá mỗi tàu biển vũ trụ còn người thì chẳng làm sao, có thể tưởng tượng thực lực của hai trường quân sự đáng sợ như thế nào.

Shaω Eli vốn ghét Jill Gil Wood vì cô nàng là một cấp SS, luôn luôn nghĩ rằng cô ấy đã kéo chân của trường Samuel. Cơ mà bây giờ biết rằng Jill Gil Wood có thể tiến lên cấp 3S thì trong lòng gã ta ghen tị với cô ấy còn nhiều hơn.

“Lật tàu biển không phải là chuyện tốt à?” Shaω Eli hỏi ngược lại, “Tốt hơn so với tàu không lật.”

“Được rồi, chú tâm lên đường.” Cao Học Lâm ngăn cản hai người tiếp tục cãi nhau.

Bây giờ trường Damocles ở gần đảo cuối cùng nhất, trường Đế Quốc ở vị trí thứ hai, tiếp theo là viện Bình Thông. Còn South Pasadena thậm chí đã đến trước trường Samuel của họ.

Trong lòng Cao Học Lâm nôn nóng, còn có Shaω Eli, một cái loa không có não mà cứ la lên làm anh ta càng thấy phiền.

...

“Chúng ta đi đâu đây?” Vệ Tam hỏi Kim Kha.

Kim Kha trừng mắt nhìn cô trước khi nói: “Tụi mình phải đến gần hòn đảo này trước, sau đó vượt biển, leo núi, rồi đi dọc theo bãi đá ngầm này.”

“Là có thể tới đảo đích luôn?” Liêu Như Ninh bên cạnh chen vào.

“... Nghĩ hay thật.” Kim Kha mở bản đồ ra, “Phải qua một đoạn đường biển mới lên đảo cuối. Đoán chừng ở đây sẽ có tinh thú cấp cao, ít nhất là 3S. Trong biển có nhiều con ngang ngược lắm nên đi tới không đơn giản đâu.”

Ứng Tinh Quyết còn chưa tỉnh lại chắc là thân thể đang tự tu dưỡng. Kim Kha quay đầu nhìn thấy củ khoai lang nóng bỏng này thì tâm tình muốn hỏng luôn: "Vệ Tam, cậu vớt người, cậu tính xem đi."

"Không, anh ấy là anh họ Thành Hà đấy." Vệ Tam theo bản năng cự tuyệt.

Ứng Thành Hà lập tức nói: "Anh họ nên có quan hệ cách xa, không thân. Vẫn nên cho cậu lo, tôi là một cơ giáp sư yếu ớt mắc che chở chỉ huy chứ không bảo vệ được mình."

Tim Vệ Tam mệt mỏi: "Gặp tinh thú thì tính sao đây? Cơ giáp của tôi cũng không nhét nổi hai người, cản trở tôi đánh nhau."

Kim Kha bỏ lại một câu: "Các cậu tự nghĩ biện pháp."

Đội chủ lực nhìn nhau, Hoắc Tuyên Sơn dẫn đầu xoay người rời đi, lúc này Liêu Như Ninh học thông minh cũng chạy theo.

"Thành Hà..."

Ứng Thành Hà cũng nhấc chân bỏ chạy.

Vệ Tam: "..."

Đội ngũ bắt đầu chỉnh đốn chuẩn bị đi. Vệ Tam đi đến bên cạnh Ứng Tinh Quyết, nhìn chằm chằm vào anh: "Cho anh ba giây tỉnh lại, một, hai..."

Ứng Tinh Quyết chẳng hề phản ứng, vẫn nằm trên mặt đất như cũ.

Vệ Tam nhận số mệnh, dứt khoát đỡ người đứng dậy.

"Thành Hà đang sửa cơ giáp của mình." Một lát sau, Liêu Như Ninh xoay người trở về giúp cô cùng nâng Ứng Tinh Quyết, "Đến lúc đó hai người bọn họ ở trong cùng một cơ giáp được."

Như vậy tính phòng hộ của cơ giáp Ứng Thành Hà sẽ giảm xuống, các chiến sĩ độc lập chủ lực khác phải luôn chú ý.

Chờ Ứng Thành Hà sửa xong cơ giáp của mình, anh nhận Ứng Tinh Quyết. Niếp Hạo Tề trong đội tuyển trường và Ứng Thành Hà mang Ứng Tinh Quyết đi, như vậy Vệ Tam có thể ra tay.

Kim Kha chờ họ sắp xếp xong mới ra hiệu rời đi.

Con đường bãi đá ngầm đi chẳng dễ, đường biển cũng khó đi, đặc biệt là đối với Kim Kha, người vừa mới tỉnh lại không bao lâu. Cảm giác của cậu ấy đã khô cạn, hoàn toàn chỉ có thể dựa vào sự cố gắng của đội viên.

Rõ ràng chỉ là một đoạn đường ngắn ngủi nhưng đi bộ có vẻ rất chậm.

Theo thời gian thi đấu trôi đi, các trường đều rơi vào tình trạng mệt mỏi như vậy.

Hiện trường trực tiếp.

“Viện Bình Thông hình như đang nghẹn một hơi.” Lộ Chính Tân nhìn màn hình trực tiếp của viện Bình Thông, “Muốn vượt qua trường Đế Quốc.”

Tập Hạo Thiên ngước mắt lên: “Ưu thế cũng không rõ ràng.”

“Nhưng trạng thái khác nhau, trường Đế Quốc mất chỉ huy chính thì cảm xúc đã ở mức thấp nhất. Ngược lại viện Bình Thông mất đi chiến sĩ độc lập mạnh nhất đã khơi ý chí hừng hực.” Lộ Chính Tân nhướng mày cười, “Trường Đế Quốc nhìn như cường hãn nhưng thật ra đã tan rã không ít.”

Ngư Thiên Hà nhìn vào ống kính trực tiếp của năm trường, trong lòng bà đồng ý với những gì Lộ Chính Tân nói. Trong đó trường có biểu hiện tốt nhất tuyệt đối là trường Damocles.

Khi thời gian thi đấu ở đấu trường Tháp Tây trôi qua, ngoại trừ South Pasadena không có bất kỳ vấn đề gì vì họ bị tụt lại phía sau một mình nên tránh được tranh chấp và chỉ vật lộn với tinh thú, các tật xấu của mấy trường khác đã dần dà xuất hiện. Này thì không tin tưởng lẫn nhau còn đâm thêm một đao, đúng là sau khi mất người mạnh nhất trong đội, đội bọn họ cứ thế ở trong một trạng thái mờ mịt.

Ngược lại, trường Damocles thấy tàu biển vỡ rồi và chỉ huy chính rơi vào hôn mê thì chiến sĩ độc lập hạng nhẹ bay lên giữa trời cùng một lúc để dẫn dắt các thành viên đội tuyển di chuyển theo một hướng; hai thành viên chủ lực trong đội thì cho chiến sĩ độc lập hạng nặng

chạy tới đuôi tàu để hộ tống thành viên đội tuyển trường rời đi; cơ giáp sư của đội chủ lực chỉ làm một việc là giữ chặt cơ giáp chỉ huy chính, mang cậu ấy đi về phía đồng đội.

Sau khi lên bờ, mọi người làm một cách đâu vào đấy như những gì họ đã làm vô số lần trước đây, như thể chỉ huy chính vẫn còn.

Sao Huyễn Dạ.

Ứng Nguyệt Dung làm xong chuyện phòng tuyến thì trở lại quân khu nghỉ ngơi. Bà mở kênh phát sóng trực tiếp của trường Đế Quốc muốn xem tình huống hiện tại của bọn họ, cơ mà bà vừa liếc mắt một cái đã chẳng thấy Ứng Tinh Quyết.

Bà cho rằng ống kính không quay được Ứng Tinh Quyết bèn nhẫn nại chờ một hồi, nhưng một hồi lại thêm một hồi trôi qua, bà cũng thấy toàn bộ đội ngũ rồi mà nào có thấy Ứng Tinh Quyết đâu.

Trong lòng Ứng Nguyệt Dung thót một cái cho rằng xảy ra chuyện mới làm cháu mình bị loại. Thế là bà mở danh sách bị loại.

Trong nháy mắt khi mở danh sách, Ứng Nguyệt Dung còn đang suy nghĩ sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn mới làm Ứng Tinh Quyết, một chỉ huy chính cấp 3S, bị loại.

Rớt cuộc mở danh sách xong, người đầu tiên bà thấy trên giấy rõ ràng là Tông Chính Việt Nhân ở viện Bình Thông.

Đây là chuyện quái gì đây?

Ứng Nguyệt Dung cau mày, lật lại toàn bộ danh sách bị loại, bà vẫn không nhìn thấy tên Ứng Tinh Quyết.

Chuyện gì đang xảy ra?

Ứng Nguyệt Dung gọi thẳng cho nhân viên làm việc ở hiện trường trực tiếp của Sao Tây Tháp, hỏi đấu trường bây giờ đã xảy ra chuyện gì.

“Cái đó, chỉ huy Ứng, cô…” Nhân viên ấp úng.

“Có cái gì thì nói thẳng đi.” Ứng Nguyệt Dung ngồi không nổi, đứng dậy nói lạnh căm căm.

Nhân viên lau mồ hôi trên trán: "Ứng, Ứng Tinh Quyết bị Vệ Tam của trường Damocles vớt đi rồi."

Ứng Nguyệt Dung sửng sốt: "Cậu nói cái gì?"

"Cái đó, cô xem livestream của trường Damocles sẽ biết." Nhân viên tự hỏi, con mẹ nó chứ sao anh đoán được chuyện thành ra vậy? Trong thời gian ngắn thì giải thích rõ sao mà được.

Ứng Nguyệt Dung "bíp" tắt kênh liên lạc và mở kênh phát sóng trực tiếp của trường Damocles. Bà xem một hồi, đúng thật đã thấy Ứng Tinh Quyết.

"... "

Sự phát triển của chuyện này làm bà không thể hiểu, ngay cả khi Ứng Nguyệt Dung là một chỉ huy cấp 3S cực kỳ ưu tú.

Ứng Nguyệt Dung chỉ đành mua một lúc năm kênh trực tiếp. Bà tua nhanh ngay từ đầu đến khi hai trường quân sự hợp lực để đối phó với bức tường biển bèn không khỏi theo bản năng gật đầu khen ngợi. Đến cuối cùng tàu biển bị quái vật khổng lồ bất thình lình đập nát, bà nhìn chằm chằm Ứng Tinh Quyết theo boong tàu trượt xuống cùng cơ giáp của mình thì tức giận cùng cực. Những người xung quanh đã chết hết hay gì mà không có ai bảo vệ chỉ huy chính.

Tổng binh duy nhất của đội tuyển trường ra sức chạy về phía Ứng Tinh Quyết cũng bị sóng đánh gục.

Từ đây về sau, Ứng Tinh Quyết không còn xuất hiện trong màn hình trực tiếp của trường Đế Quốc.

Ứng Nguyệt Dung đặt ánh mắt ở bên phía trường Damocles, nhìn bọn họ tổ chức lên bờ một cách có trật tự rồi kiểm kê nhân số, cái này càng làm bà thêm bất mãn với biểu hiện của trường Đế Quốc.

Cuối cùng ống kính lia tới cảnh Vệ Tam và Hoàng Kim Khải dưới chân cô.

Ứng Nguyệt Dung nhìn chằm chằm vào sự phát triển của trường Quân sự Damocles: "..."

Bà tự nhận mình có kinh nghiệm sống phong phú, cái gì cũng đã gặp qua, sau này bất kể nhìn thấy cái gì cũng có thể giữ bình tĩnh, nhưng

đối mặt với cảnh này thì bà lại cạn lời.

Cái này thì gọi là phát triển gì đây?

Dâng thẳng người lợi hại nhất của trường mình đến tay trường quân sự đối thủ.

Ứng Nguyệt Dung nặng nề thở ra một hơi, giơ tay xoa huyệt thái dương. Nếu người của trường Quân sự Damocles ra tay với Ứng Tinh Quyết thì thôi, đơn giản chỉ là tự mình phá mình.

Nhưng... Nhưng họ không ra tay như vậy.

Trường Quân sự Damocles ngay lập tức nâng cao hình ảnh của mình.

Ứng Nguyệt Dung không có tâm tư tiếp tục xem, bà rời khỏi kênh phát sóng trực tiếp, mở Tinh Võng và xem các tin tức khác.

Đúng như dự đoán, trên mạng Tinh Võng đã có một cuộc thảo luận sôi nổi về hành vi của trường Quân sự Damocles. Chúng không có ngoại lệ, tên của trường Damocles một lần nữa khắc sâu trong lòng tất cả mọi người.

Việc chiếm được trường Damocles coi bộ có khó khăn, sợ là tới 10 năm sau.

Không, miễn là đội chủ lực của trường Damocles ở giải này vẫn còn, ít nhất là 50 năm, các trường quân sự khác đừng mong tới chuyện giành được nó.

Đấu trường Tháp Tây.

Ứng Thành Hà mang theo anh họ vào cơ giáp của mình. Anh ở trong khoang cơ giáp và toàn tâm toàn ý nhìn đội ngũ chiến đấu xuyên thấu qua cửa sổ, hoàn toàn không chú ý tới Ứng Tinh Quyết bên cạnh đã mở mắt ra.

Ứng Tinh Quyết mở mắt ra, phản ứng đầu tiên chính là nhìn ống nghiệm bên hông mình, sương mù đen bên trong vẫn có trạng thái trước đó, bị cảm giác của anh giam cầm chặt chẽ.

Đánh giá xung quanh, Ứng Tinh Quyết phát hiện mình đang ở bên trong cơ giáp, hơn nữa có thêm một Ứng Thành Hà ngồi ở vị trí chủ cơ giáp bên cạnh. Không khó để biết anh đang ở trong Rùa Bất Tử, cơ

giáp của Ứng Thành Hà.

Anh chỉ nhớ rằng sau khi nhìn thấy bức tường biển tan đi thì mình rơi vào hoảng loạn, phía sau hoàn toàn là vùng tăm tối, chẳng còn biết gì khác nữa.

Ứng Tinh Quyết theo cửa sổ nhìn ra bên ngoài, là mấy người Vệ Tam và Liêu Như Ninh đang chiến đấu với tinh thú, không có bất kỳ bóng dáng của người trường Đế Quốc.

“Các em tách ra khỏi trường Đế Quốc?” Ứng Tinh Quyết hỏi Ứng Thành Hà.

Ứng Thành Hà đang khẩn trương nhìn mấy người trong đội chủ lực chiến đấu, lúc nào cũng chú ý đến tình huống hư hỏng của cơ giáp bọn họ. Anh nghe vậy thuận miệng trả lời: “Đã tách ra từ sớm rồi, bọn họ cũng không tìm tới, chỉ huy chính còn ở trong tay chúng ta.”

“Phải không?” Ứng Tinh Quyết hạ mắt hạ giọng hỏi.

“Cũng không phải, nếu không phải Vệ Tam tiện tay vớt được thì anh họ tôi...” Ứng Thành Hà đột nhiên quay đầu, “Anh! Anh, anh tỉnh rồi?”

Thành thật mà nói Ứng Thành Hà hơi sợ Ứng Tinh Quyết, nhất là trong không gian kín chỉ có hai người.

Ứng Tinh Quyết ngước mắt lên: “Cảm ơn vì mấy em đã cứu anh.”

Ứng Thành Hà vội vàng phủi tay, gấp rút nói lời từ trong lòng: “Chuyện này không liên quan đến em, khi tàu biển vũ trụ vỡ thì em chỉ chú ý tới Kim Kha. Là Vệ Tam vớt anh lên, anh nếu đã tỉnh thì mau đi đi. Kim Kha nói anh ở chỗ này chỉ lãng phí dịch dinh dưỡng của tụi em.”

Nói xong Ứng Thành Hà đã câm miệng, cái này nói hơi thẳng thừng rồi

“Chờ các em giết xong tinh thú thì anh liền đi ra ngoài.” Ứng Tinh Quyết nói xong thì ho liên tiếp vài tiếng, ho ra cả máu tụ trong ngực.

Ứng Thành Hà bên cạnh thấy vậy thì càng khẩn trương. Anh vội vàng lấy ra dịch dinh dưỡng và khăn giấy từ trong cái hộp: “Anh, anh lau trước rồi uống dịch dinh dưỡng đi.”

Anh vừa nhìn thấy Ứng Tinh Quyết ho ra máu đã không tự chủ được nhớ tới bộ dáng năm đó Ứng Tinh Quyết nằm trên giường bệnh.

Chỉ huy cấp siêu 3S có thể sống đến bây giờ thực sự dựa vào ý chí của Ứng Tinh Quyết để chống đỡ.

Ứng Tinh Quyết đưa tay nhận lấy khăn giấy và dịch dinh dưỡng. Anh cúi đầu lau vết máu thì phát hiện sương mù đen trong ống nghiệm bắt đầu quay cuồng nhanh chóng, hiển nhiên là ngửi thấy máu tươi cấp siêu 3S.

Anh chậm rãi lau sạch vết máu trên người mình từng chút một, sát ý trong lòng đối với loại sương bọ đen này tăng lên tới cực hạn.

Ứng Thành Hà ở vị trí chủ cơ giáp mơ hồ phát hiện, lông tơ sau lưng anh đã dựng thẳng lên. Đừng nói là mình đưa khăn và cùng dịch dinh dưỡng thì anh họ đã muốn giết mình nha, anh ấy cũng không giống loại người này.

Ứng Thành Hà lặng lẽ liếc mắt nhìn Ứng Tinh Quyết một cái, phát hiện anh ấy đang cúi đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Có lẽ đang nghĩ về những người trong trường Đế Quốc, khi họ không làm được gì.

Ứng Tinh Quyết mở dịch dinh dưỡng ra và ngửa đầu uống. Sau đó anh hỏi Ứng Thành Hà: “Hiện tại trường Đế Quốc đang ở hướng nào?”

“Một hòn đảo phía sau chúng ta.” Ứng Thành Hà do dự một hồi, “Người của viện Bình Thông vượt qua trường Đế Quốc rồi.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Sau khi Tinh Tinh xem cảnh chiếu lại trực tiếp trên trường đấu Tháp Tây: Hóa ra cô ấy ghét tôi như vậy (.

.)

p/s: Bây giờ tôi có thể đổi tên thành Hồng Ba Mươi Ngàn không (?

? l), nhưng mà đời này có mấy lần thế này đâu (.

.)

(Editor: Từ chương 146 tới 149 là được chị tác giả quăng gần như cùng lúc lên, mà 4 chương đó thì tầm 30,000 chữ))) Chương 146, 147 tầm 10-11 ngàn chữ, thiết nghĩ tác giả đừng cắn thuốc viết một chương khiếp thế này, mình edit xong cũng muốn đổi tên theo.)

Chương 149

“lợi dụng lẫn nhau”

Khi nói ra câu đó, Ứng Thành Hà cho rằng anh họ của mình sẽ không vui hoặc có cảm xúc gì khác, nhưng Ứng Tinh Quyết vẫn bình tĩnh như thể hiện tại người tụt lại phía sau không phải là người bên trường Đế Quốc.

Ứng Tinh Quyết tựa vào một chỗ trong cơ giáp nhìn Vệ Tam bên ngoài thông qua cửa sổ, như thể chính anh mới là cơ giáp sư bên trong.

“Thầy cô các cậu có từng cho cô ấy có huấn luyện đặc biệt không?” Nhìn một hồi, Ứng Tinh Quyết đột nhiên mở miệng hỏi.

Ứng Thành Hà không lên tiếng, loại vấn đề có thể liên quan đến trận đấu thì anh sẽ không trả lời.

Không nghe thấy câu trả lời của anh, Ứng Tinh Quyết cũng không để ý mà chỉ nói quoa loa: “Co ấy tiếp thu rất nhanh từ trận đầu tiên đến bây giờ, nhưng mà có một chỗ cần chú ý.”

Ứng Thành Hà bất giác dựng thẳng tai nghe anh mình nói chuyện.

“Bình thường không nghiêm túc chiến đấu, sau đó gặp phải người lợi hại hoặc tinh thú thì muốn nghiêm túc chỉ sợ đã quá muộn.” Đôi mắt đen của Ứng Tinh Quyết lẳng lặng nhìn Vệ Tam đên ngoài.

Trong thời gian tới, anh e sẽ có một lực lượng chưa biết ùn ùn bật lên khiến một cấp siêu 3S như Vệ Tam chỉ có hai lựa chọn: bị lực lượng không rõ gi./ết chết, hoặc gánh vác trách nhiệm cấp siêu 3S và đè bẹp lực lượng này xuống.

Ứng Thành Hà nghe xong sửng sờ, anh chưa bao giờ biết Vệ Tam không nghiêm túc khi chiến đấu.

Anh cố ý nhìn qua cửa sổ, mỗi một lần Vệ Tam đánh đều có thể tạo thành thương tổn đối với tinh thú. Ứng Thành Hà quay đầu nhìn về phía anh họ mình: “Anh, có thể anh đã nhìn lầm rồi.”

Ứng Tinh Quyết không trả lời anh mà chỉ im lặng nhìn Vệ Tam bên ngoài.

...

Khi trận chiến kết thúc, đội ngũ trường Damocles bắt đầu chỉnh đốn còn Kim Kha chịu trách nhiệm đổi tài nguyên.

Ứng Thành Hà đi ra khoải khoang cơ giáp, Hoắc Tuyên Sơn nhìn thấy sắc mặt cậu không đúng bèn hỏi: "Làm sao vậy?"

Ứng Thành Hà vươn một ngón tay chỉ về phía khoang cơ giáp phía sau, Ứng Tinh Quyết đi từ từ ra khỏi đó.

"Người cậu vớt tỉnh rồi." Liêu Như Ninh tới đây châm chọc Vệ Tam.

Vệ Tam: "..." Cô chỉ lỡ tay mà thôi, sao không vượt qua được cảm giác dựng lên này vậy trời.

Ứng Thành Hà đỡ Ứng Tinh Quyết ra tới, Vệ Tam và Liêu Như Ninh nhìn từ xa thì bắt đầu tám chuyện.

"Vì sao cùng họ Ứng, mà Thành Hà lại giống người giúp việc của anh họ mình thế?" Liêu Như Ninh vuốt cằm như có điều suy nghĩ.

"Đại khái là vì tóc." Ánh mắt Vệ Tam nhìn qua nhìn lại giữa hai người.

Ứng Tinh Quyết thu tay lại, chậm rãi đi tới với Vệ Tam. Anh gật gật đầu với Liêu Như Ninh rồi đưa tầm mắt dừng ở trên người Vệ Tam: "Cám ơn."

Vệ Tam: "... Không sao, anh nhớ tăng gấp đôi dịch dinh dưỡng cho chúng tôi là được."

Kênh phát sóng trực tiếp.

[Chuyện gì đang xảy ra vậy? Chỉ có thế á?]

[Dù sao thì cũng phải kiếm được một khoản lớn chứ, gì mà chỉ có tăng gấp đôi dịch dinh dưỡng.]

[Uầy, Vệ Tam không được rồi. Tôi muốn giữ Ứng Tinh Quyết ở lại vì cũng là ân cứu mạng mà. Từ đó về sau chỉ huy chính trường Đế Quốc sẽ biến thành người của trường Damocles.]

[Thôi đi, Ứng Tinh Quyết đi qua thì Kim Kha tính ở đâu?]

[Tôi muốn xem bộ dáng Kim Kha khi thấy Ứng Tinh Quyết tỉnh lại.]

...

Ngay khi mưa đạn bình luận đang bàn chuyện, Kim Kha bên kia đã đổi tài nguyên xong và trở về. Từ xa cậu thấy bên này vây quanh thêm một người là hiểu được Ứng Tinh Quyết tỉnh lại rồi.

“Tỉnh rồi thì anh mau đi tìm người của trường quân sự mình đi.” Kim Kha nói chả nhẹ nhàng.

Ứng Tinh Quyết nhìn cậu ấy rồi mới nói từ tốn: “Có thể tôi không đi được rồi.”

Kim Kha: “Ý anh là sao?

“Cảm giác còn chưa hoàn toàn khôi phục, không điều khiển được cơ giáp.” Ứng Tinh Quyết bày ra nhược điểm của mình nhưng thần sắc vẫn bình tĩnh như trước, vẫn lạnh nhạt cứ thể như đang nói chuyện thời tiết hôm nay không tốt.

Kim Kha: “... Bằng không tự anh loại mình đi?”

Ứng Tinh Quyết nắm tay che môi, ho khan xong mới nói: “Một phần hai tài nguyên của trường Quân sự Đế Quốc lần này cho trường Damocles, hy vọng các cậu có thể dẫn tôi đi tới đảo cuối cùng.”

Liêu Như Ninh nổ tung ngay tại chỗ: “Bây giờ chúng tôi cách đảo đích gần nhất. Nếu chẳng có gì bất ngờ thì chắc chắn là người đầu tiên đến đảo. Anh chỉ dùng một phần hai tài nguyên là đã muốn dễ dàng đổi lấy hạng thứ hai. Không đúng, chờ chúng tôi đến đích, nói không chừng anh đã khôi phục cảm giác, đến lúc đó tiêu diệt thẳng tụi này luôn. Thế thì quán quân tặng không cho anh à?”

“Một phần hai tài nguyên lần này và một nửa tài nguyên của trận đấu tiếp theo.” Ứng Tinh Quyết ngăn chặn ngứa ngáy trong cổ họng và vẫn nói chậm rãi, “Trận đấu lần này sẽ để các cậu lấy quán quân, chờ cảm giác tôi khôi phục thì có thể giúp các cậu.”

“Yêu cầu của anh chỉ là chúng tôi đưa anh đi cùng?” Kim Kha nhìn chằm chằm vào anh hỏi.

Ứng Tinh Quyết lắc đầu: “Hạng thứ hai, tôi sẽ rút cờ của trường Đế Quốc sau khi các cậu rút cờ.”

Kim Kha trầm tư một lát rồi đồng ý: “Tôi tin anh một lần.”

Liêu Như Ninh nhìn mấy người tản ra bèn gãi đầu. Từ đầu tới cuối cậu vẫn cảm thấy bọn họ chịu thiệt thòi, cứ như vậy chả lẽ trường Đế Quốc vô duyên vô cớ đã nhặt được vị trí thứ hai.

“Đầu óc Kim Kha choáng váng à?” Liêu Như Ninh và Vệ Tam cùng nhau ngồi xổm trên tảng đá lớn nhất bên cạnh rồi nhỏ giọng chửi bới.

“Cậu mới ngốc.” Vệ Tam liếc mắt về phía Ứng Tinh Quyết bên kia một cái, màu môi của anh hình như chưa từng hồng nhuận. Trong ấn tượng của cô, nó cứ mãi có màu tái nhợt.

Liêu Như Ninh ước gì có thể để cho người này hiểu ra: “Tôi đang nói nghiêm túc với cậu á! Quân địch đã đánh vào nội bộ chúng ta rồi!!!”

Vệ Tam: “... Yên tâm, dù đầu Kim Kha bị choáng cũng tốt hơn tụi mình.”

“Tôi không tin, chắc chắn mấy cậu bị Ứng Tinh Quyết mê hoặc hết rồi.” Liêu Như Ninh nhìn chằm chằm Ứng Tinh Quyết bên kia, nhìn thế nào cậu ta cũng cảm thấy anh chàng này có thể dùng cảm giác điều khiển lòng người.

“Tôi hỏi cậu, đêm đó cậu có thấy rõ là cái gì đập vỡ tàu biển vũ trụ không?” Vệ Tam thở dài hỏi.

Liêu Như Ninh ngẩn ra, cố gắng nhớ lại: “Không, hình như là cá gì đó? Cũng không giống lắm, tôi thấy rất nhiều tảo biển.”

“Điều gì sẽ xảy ra nếu chúng ta gặp những thứ như thế này trên con đường biển tới đảo đích?” Vệ Tam tiếp tục hỏi.

Liêu Như Ninh rơi vào trầm tư.

Nếu thực sự gặp phải, đội ngũ trường Damocles chắc gì đã không chống lại được, cơ mà con số thương vong thì chưa biết. Với sự hợp tác của Ứng Tinh Quyết, bằng cảm giác của anh ta, trường Damocles có thể tránh được thương vong lớn.

“Cho nên tụi mình đang lợi dụng Ứng Tinh Quyết?” Liêu Như Ninh nghĩ thông suốt thì trước mắt bỗng sáng ngời.

Vệ Tam vươn một ngón tay lắc lắc: “Chính xác hơn là, hai bên chúng ta lợi dụng lẫn nhau.”

“Thì ra là như vậy.”

Từ lúc Ứng Tinh Quyết tỉnh dậy, bầu không khí trong đội ngũ trường Damocles càng kỳ lạ hơn.

Theo lý thuyết, tình huống Ứng Tinh Quyết hiện tại vô cùng không lý tưởng, đúng là dạng dê vào miệng cọp tùy thời tùy chỗ đều bị uy hiếp. Đổi lại chỉ huy khác chỉ sợ lúc này người đó đã lo lắng đề phòng.

Nhưng anh thì không cho dù ngồi một mình hoặc bên cạnh đội chủ lực của trường Damocles, anh vẫn rất thoải mái.

Các thành viên của đội tuyển trường Damocles đã giơ ngón tay cái lên trong lòng mình. Quá mạnh, xứng đáng cái danh chỉ huy mạnh nhất của Liên bang trong tương lai, chỉ bằng tố chất tâm lý này là đủ trâu bò!

Họ dừng lại trên bãi đá ngầm rồi đóng quân tại chỗ, sẵn sàng để nghỉ ngơi dưỡng sức trước khi tiếp tục lên đường.

Vệ Tam ngồi cách đó không xa với tay luôn chống lên mặt. Thỉnh thoảng cô thay đổi tư thế nhưng một phần ánh mắt vẫn mãi rơi vào ống nghiệm bên hông Ứng Tinh Quyết ở phía đối diện.

Ngay khi nhìn thấy sương mù đen như ẩn như hiện, cô đã muốn xông lên và phá hủy nó.

Là chỉ huy cấp siêu 3S, nếu Ứng Tinh Quyết còn không phát hiện ra ánh mắt rõ ràng như vậy thì cũng chẳng có tư cách được xưng là chỉ huy mạnh nhất trong tương lai của Liên bang.

Anh vuốt ve ống nghiệm bên hông, kế đó kéo nó ra một chút. Khi phát hiện ánh mắt Vệ Tam càng thường xuyên dừng lại bên hông mình thì trong lòng Ứng Tinh Quyết đã xác định được một phần chuyện cô có thể nhìn thấy đám sương mù bằng bọ đen này.

Chờ cuộc tranh tài kết thúc thì nói với cô một tí về chuyện này vậy.

“Viện Bình Thông mãi luôn đuổi theo.” Kim Kha ngồi xuống bên cạnh Ứng Tinh Quyết, “Nếu như ở đoạn đường biển cuối cùng gặp phải thứ đáng gờm, anh có nắm chắc giải quyết được nó trước khi bọn họ chạy tới không?”

“Phải xem là cái gì nữa.” Ứng Tinh Quyết không bao giờ nói không chừa đường đổi ý, sau đó anh chuyển đề tài, “Chúng ta liên thủ thì sẽ không để viện Bình Thông nhặt được thành quả.”

Cũng coi như nhận được lời hứa của anh ta, Kim Kha lấy ra mấy ống dịch dinh dưỡng cấp 3S từ bên cạnh và ném cho Ứng Tinh Quyết: “Đấu trường này không có dịch dinh dưỡng cấp siêu 3S, trước tiên dùng cái này thôi.”

Ứng Tinh Quyết cúi đầu nhìn mấy ống dịch dinh dưỡng trong tay. Hiện tại anh phân biệt được thứ tốt xấu trong dịch dinh dưỡng chứ lúc bé anh rất kháng cự lại chuyện uống nó, cũng không có cách nói ra lý do vì sao.

Ở phía bên kia, trường Đế Quốc.

“Hiện tại còn chưa có thông báo về chỉ huy chính.” Tư Đồ Gia ném tinh thú bay trên không trung xuống, y rơi xuống đất nói lạnh căm, “Mấy người phía trên chẳng thể nào không thấy chỉ huy chính được.”

“Chỉ huy trong đội tuyển trường cũng không có liên liết gì được với cảm giác của chỉ huy chính.” Công Nghi Giác thấp giọng nói, lần này trách nhiệm lớn nhất thuộc về anh ta.

Hoắc Kiếm nhìn Cơ Sơ Vũ gần như nổi khùng thì cuối cùng đưa tay khoác lên vai cậu ta cho hay: “Viện Bình Thông đi trước chúng ta rồi, chỉ huy chính sẽ không muốn nhìn thấy kết quả này. Hiện tại nhiệm vụ duy nhất của chúng ta chính là nhảy qua bọn họ.”

Cơ Sơ Vũ vươn tay mở tay Hoắc Kiếm ra, cũng nói lạnh lùng,: “Lúc ấy tôi nên đứng bên cạnh cậu ta vì chỉ là một bức tường biển mà thôi.”

Trong mấy trận đấu này, Cơ Sơ Vũ đa phần chỉ đứng bên cạnh che chở Ứng Tinh Quyết nếu cần thiết.

Có lẽ ban đầu là bản năng hình thành từ nhỏ, Cơ Nguyên Đức muốn cậu ta trông chừng Ứng Tinh Quyết, một khi có hành động khác

thường thì chém chết ngay. Nhưng hiện tại đã ở chung nhiều năm, cậu ta đã coi Ứng Tinh Quyết là anh em thân thiết nhất của mình, hệt như tay chân.

“Bây giờ hối hận cũng vô ích.” Hoắc Kiếm thu tay lại, “Trận đấu vẫn đang diễn ra, cậu lại mãi chán chường thì chúng ta không chỉ mất chỉ huy chính mà còn đánh mất chức quán quân.”

“Tôi đồng ý với lời Hoắc Kiếm nói.” Tư Đồ Gia, “Chúng ta phải lấy hạng nhất.”

Cơ Sơ Vũ cúi đầu nhìn tảng đá ngầm, cuối cùng hít sâu một hơi và ngẩng đầu: “Bây giờ đi thôi.”

Ở hiện trường trực tiếp, Lộ Chính Tân nhìn vào màn hình của trường Đế Quốc và không thể không lắc đầu.

Nếu chẳng có Ứng Tinh Quyết, bây giờ trường Đế Quốc có muốn tìm lại ưu thế cũng gần như không thể. Nếu trường Đế Quốc mất đi chỉ huy chính thì đúng như lời Cơ Sơ Vũ nói lúc đó, một đường tiến lên cũng là chuyện chẳng sao cả. Cơ mà lần này trái tim của đội ngũ tan rã, ngay cả người thủ lĩnh, Cơ Sơ Vũ, cũng không vực vổi tinh thần mình. Em ấy thường xuyên rơi vào áy náy, thỉnh thoảng còn chạy ra biển tìm người. Bây giờ dựa vào những người như họ thì chuyện đuổi theo viện Bình Thông kịp hay không cũng là vấn đề.

Cũng may phía Ứng Tinh Quyết đã quyết định một lần nữa hợp tác với trường Damocles, miễn cưỡng có thể bảo trụ được hạng hai.

“Bây giờ mới phát hiện người của trường Đế Quốc mà không có Ứng Tinh Quyết cũng chả là cái quái gì hết.” Lộ Chính Tân độc miệng.

Tập Hạo Thiên ngược lại không cho là thế: “Dù sao cũng phải trưởng thành, lần này đối với trường Đế Quốc cũng là một bài học. Bọn họ cũng nên cúi đầu học tập, có lợi đối với các trận đấu sau này.”

...

Bởi vì muốn kéo dài khoảng cách với viện Bình Thông phía sau, trường Damocles đi với tốc độ rất nhanh nên chiều ngày thứ năm đã đến bãi đá ngầm, kế liền đó sẽ tới đoạn đường biển cuối cùng.

Kim Kha tập trung tất cả các thành viên đội tuyển trường giống như một lá chắn bốn phương rồi nhanh chóng xuống biển. Cơ giáp hạng

nhẹ cũng chìm trong nước bởi có quá nhiều tinh thú bay 3S ở lưng trời. Bọn họ mới đi thoáng qua thôi mà chúng đã bao vây ngay thế nên chỉ đành đi xuống nước.

Cảm giác Ứng Tinh Quyết đã khôi phục một phần, anh có thể lái cơ giáp của mình.

Vệ Tam được Kim Kha xếp tới bên cạnh Ứng Tinh Quyết, một là có ý áp chế, hai là hai người hợp tác có hiệu quả tốt hơn so với mấy người khác.

Sau khi xuống nước, đội ngũ trường Damocles đi nhanh chóng cùng. Nhưng lòng cảnh giác của mọi người đã được nâng lên đến cùng cực bởi vì bên dưới quá yên tĩnh, ngay cả một con cá nhỏ cũng chẳng có, cứ như thể không có nguy hiểm.

“Anh có cảm giác được cái gì không?” Vệ Tam hỏi Ứng Tinh Quyết bên cạnh.

Ứng Tinh Quyết nhìn qua thông cửa sổ: “Cảm giác của cô tốt hơn những người khác, trước đây ở trường đua sa mạc đã phát hiện ra rắn cạp nong hai đầu trước mấy chiến sĩ độc lập ở đây. Cô không nên hỏi tôi.”

Vệ Tam: “... Anh không phải là chỉ huy cấp 3S sao? Chắc chắn mạnh hơn tôi.”

“Ừ.” Ứng Tinh Quyết hạ mắt, nhẹ giọng, “Cô nói cũng có ý đúng.”

Mọi người đã tiến nhanh được một phần ba lộ trình và vẫn không gặp phải tinh thú gì.

Trong lúc họ vẫn còn muốn di chuyển về phía trước thì Ứng Tinh Quyết đã gọi với lại: “Chúng ta không thể đi tiếp được nữa.”

“Có tinh thú tới?” Liêu Như Ninh hỏi.

Ứng Tinh Quyết gật đầu: “Con ày rất nguy hiểm, chúng ta vòng qua bên phải.”

Kim Kha nhìn anh một hồi rồi cuối cùng vẫn lựa chọn tin tưởng Ứng Tinh Quyết. Cậu ấy dẫn đội vòng qua bên phải.

Tất cả mọi người duy trì một mức độ cảnh giác cao, cẩn thận và

nhanh chóng di chuyển về phía trước. Song, họ đã đánh giá thấp thể tích khổng lồ của con thú lần này.

Khi đáy biển bắt đầu lắc lư, con tinh thú nguy hiểm lộ ra bộ mặt thật. Toàn bộ cơ thể nó nhồi đầy hai phần ba đoạn đường biển cuối cùng, nên dù bọn họ vòng qua phải cũng vô ích.

“Cái này... Chẳng lẽ nó là thứ đã tấn công tàu biển của chúng ta trước đây?” Liêu Như Ninh khiếp sợ hỏi.

“Tốt nhất cậu nên hy vọng đó là nó, nếu không có nghĩa là vùng biển này có hai con như thế.” Hoắc Tuyên Sơn thì thầm khi nhìn chằm chằm vào con tinh thú có toàn thân mọc đầy các loại thực vật rong biển.

Ứng Thành Hà nhìn con quái vật khổng lồ nhưng trong lòng anh cũng không căng thẳng là bao: “Nó có thể tích quá lớn nên hoạt động cũng bất tiện. Chưa kể nó chỉ có một gặp mắt nên chúng ta vòng ra phía sau nó, chắc chắn đi qua được.”

Ngay sau khi anh vừa dứt lời, đột nhiên cơ thể khổng lồ của nó bắt đầu run rẩy, rong biển trên cơ thể nó cũng bị rớt xuống theo. Và, sau đó toàn bộ đội ngũ trường Damocles nhìn thấy con quái vật khổng lồ mở mắt.

Không phải là một cặp mà là vô số cặp mọc đầy một vòng cơ thể nó.

Mọi người: “...”

Vệ Tam: “Cái mỏ quạ đen được mở rồi, nó chuyền từ trên người thiếu gia đến trên người cậu.”

Ứng Thành Hà: “...” Anh không cố ý thật, những lời vừa rồi chỉ dựa trên lẽ thường suy đoán, ai mà biết được con tinh thú này không phát triển theo lẽ thường.

“Cơ mà hoạt động vẫn không linh hoạt.” Liêu Như Ninh hảo tâm an ủi, cậu ta hiểu loại tâm tình mỏ quạ đen này.

Giây tiếp theo, con quái vật khổng lồ một lần nữa run rẩy giống như duỗi lưng, rồi nó đưa ra ngoài hơn một chục xúc tu gồ ghề.

Mọi người: “...”

Tất cả mọi người đang căng thẳng xem trực tiếp: "..."

"Đồ chơi này phát triển theo lời nói của tụi mình à?" Thiếu gia Liêu ước gì có thể khâu miệng mình.

Hoắc Tuyên Sơn: "... Tốt hơn là các cậu nên câm miệng đi."

"Tôi có thể tạm thời che lại một nửa bộ não của nó." Ứng Tinh Quyết nói.

"Chỉ một nửa?" Thiếu gia Liêu vẫn không nhịn được lên tiếng.

Ứng Tinh Quyết chậm rãi nói: "Mỗi một xúc tu đều có đầu óc của nó." Mà mỗi một xúc tu đều tương đương với một tinh thú cấp 3S biến dị.

"Tổng cộng mười bốn xúc tu, anh đối phó một nửa thì còn lại bảy cái." Vệ Tam đã yên lặng đếm xong xúc tu bên phải, "Chúng tôi chỉ có ba chiến sĩ độc lập 3S."

Các thành viên còn lại của đội tuyển được Kim Kha chỉnh sửa thì nhiều nhất chỉ có thể đối phó với một xúc tu và trì hoãn thêm một cái xúc tu nữa.

Ứng Tinh Quyết im lặng nhìn cô, cuối cùng nói nhẹ: "Có lẽ cô chống lại được hai cái, Vô Thường là loại cơ giáp cấp siêu 3S."

Vệ Tam: "... Thế còn một cái nữa."

Ứng Tinh Quyết quay đầu nhìn con quái vật khổng lồ này: "Tôi và Kim Kha liên thủ đối phó một xúc tu cuối cùng."

Mọi người phân chia xong thì xông thẳng lên.

Những xúc tu này quả nhiên có đầu óc như Ứng Tinh Quyết nói.

Hành động linh hoạt gấp hàng chục lần so với toàn bộ quái vật khổng lồ, bên ngoài xúc tui của nó thì có đầy giác hút, hễ đụng phải là bị hút lại ngay. Chỉ khi có vứt bỏ cơ giáp thì mới có thể giãy ra.

Vừa giãy giụa thì cơ giáp bị vứt bỏ đã bị cái giác hút đó hút vào ngay, kế đó bị nhai nát.

Mọi người thấy thế trong lòng không khỏi sợ hãi, nhưng đã bắn tên

rồi thì chẳng còn có đường quay đầu, tất cả mọi người đành kiên trì.

Và tại thời điểm này viện Bình Thông đã leo lên bãi đá ngầm ở phía bên kia, chỉ cần vượt qua chỗ này thì có thể vượt qua con đường biển cuối cùng và lên đảo đích.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Tôi cảm thấy như người mình đang rung rinh.

Chương 150

“cô phải đi cho hết con đường này”

Từ sau khi Tông Chính Việt Nhân bị loại, viện Bình Thông vẫn hậm hực.

Trước khi cuộc thi bắt đầu, ngay cả khi trường Đế Quốc có một chỉ huy cấp siêu 3S thì viện Bình Thông là một ứng cử viên hàng đầu cho chức vô địch. Trong mắt các thế lực Liên bang thì bọn họ vẫn tranh giành được bởi vì Tông Chính Việt Nhân có thể chống lại Cơ Sơ Vũ, một trong hai Đôi Sao Đế Quốc.

Mà bây giờ Tông Chính Việt Nhân lại bị người của trường Damocles loại, loại chênh lệch tâm lý này đúng là hoàn toàn chẳng thể chấp nhận được.

Vì vậy họ liều mạnh chạy tới đảo kết thúc, vượt qua trường Đế Quốc và cuối cùng đã đi đến bãi đá ngầm.

“Chúng ta đi thẳng từ đây thì rất nhanh vượt qua được con đường biển cuối cùng, đến đảo kết thúc.” Lộ Thời Bạch nhìn về phía sau: “Trường Đế Quốc đang tăng tốc, chúng ta cần phải đến đích càng sớm càng tốt.”

Trong thời gian họ đi qua bãi đá ngầm, họ chưa nghe thấy chùm ánh sáng và kênh thông báo về trường Damocles từ đầu tới cuối.

Lộ Thời Bạch suy đoán rằng có thể trường Damocles đã đi vào đoạn đường biển cuối cùng, thậm chí đã gặp phải tinh thú cấp cao của đảo đích.

Chỉ cần nghĩ đến chuyện trường Quân sự Damocles có thể giành được chức vô địch đấu trường Tháp Tây lần này, Lộ Thời Bạch khó chịu như bị ngàn con kiên cắn trong lòng. Tất cả mọi người viện Bình Thông lại một lần nữa tăng tốc chạy đi.

Ngay cả khi không thể ngăn cản trường Damocles giành được vị trí đầu tiên thì nó vẫn cần thiết để lột một lớp da của bọn họ, khiến họ trả giá đắt cho những gì đã xảy ra trước đó.

...

Trường Damocles vẫn đang chiến đấu hắng hái với xúc tu dưới nước, hoàn toàn không biết viện Bình Thông đã đi đến đâu.

Cơ thể con vật khổng lồ này chỉ đơn giản bao quanh toàn bộ hòn đảo cuối cùng, mỗi xúc tu có thể lên đến 20m và co duỗi theo ý muốn; trên xúc tu có giác hút chi chít kín hết và bên trong miệng giác hút cũng vươn râu nhỏ hơn để tấn công mục tiêu.

Liêu Như Ninh cứ bị quăng tới lui thảm thương trên mấy giác hút này. Thân đao của cậu rộng nên chém một đao tới thì bị giác hút hút tới, cậu ta tốn sức mới rút về được thì suýt nữa bị dây râu từ trong giác hút vươn ra và tấn công.

Mũi tên băng của Hoắc Tuyên Sơn ngược lại có thể bắn trúng xúc tu một cách chính xác, chuyên môn nhắm vào giác hút của xúc tu. Con thú có thể cho rằng đây là con mồi gì nên nào có tránh, và thế nó đã bị tên băng của cậu ta bắn xuyên thẳng qua.

Về sau, xúc tu này đã tránh được mũi tên do Hoắc Tuyên Sơn bắn ra, còn lỡ mà không tránh được sẽ vươn ra râu nhỏ ở bên trong để giữ vật tấn công. Tốc độ mũi tên băng quá nhanh, sau khi râu xúc tu kéo lại là đứt ngay. Chuyện quan trọng là mấy cái râu trong xúc tu này sau khi đứt vẫn tái sinh được, hiệu quả từ tên băng của Hoắc Tuyên Sơn chỉ có thể xem là thứ bình thường.

Đây là lần thứ 10 Liêu Như Ninh cố sức rút đao của mình lại từ trên xúc tu. Cậu ta nhìn phía xúc tu đã rơi vào trạng thái im lìm do bị Ứng Tinh Quyết và Kim Kha dùng cảm giác tấn công bèn không khỏi hâm mộ chỉ huy tốt hơn. Bọn họ nào giống như chiến sĩ độc lập bọn cậu, khi cứ lui tới giữa mưa máu gió tanh.

Về phần Vệ Tam, cô muốn đối phó với hai xúc tu nên không dùng đao tu di mà lại chọn roi dao găm.

Cô lái Vô Thường đến giữa hai xúc tu rồi rút ra hai con dao găm, cô vung mạnh là roi bung ra.

Vệ Tam đứng ở giữa, hai tay cầm roi cuốn lấy hai xúc tu rồi dùng sức kéo về phía mình. Hai xúc tu bị cô kéo đến mức đụng vào nhau.

Cùng lúc đó Vệ Tam chìm xuống, phóng dao khi nãy về phía nửa người phía dưới của con quái vật khổng lồ, cuối cùng đâm con dao găm vào nửa dưới của nó. Cô toan xoay người rút đao tu di ra chuẩn bị chặt đứt hai xúc tu.

Chẳng qua cô vẫn nghĩ quá đơn giản về xúc tu này, bên trong giác hút của nó có dịch tiêu hóa ăn mòn, dịch này nhỏ lên roi làm roi da găm tan rã. Lúc này hai xúc tu giãy ra rồi quất thẳng về phía Vệ Tam.

Vệ Tam nhận thấy động tĩnh muốn né tránh, nhưng hai xúc tu vừa dài vừa to lớn gồ ghề, quan trọng là nó còn có thể cuộn thành hình sóng, cô bị nó quấn lấy không ngơi.

"... "

Ba chiến sĩ độc lập chủ lực của trường Damocles đều thất bại thảm hại thì chả cần kể đến đội tuyển trường.

Hầu hết sự chú ý của khán giả trong hiện trường trực tiếp đều nằm trong màn hình của trường Damocles. Dù sao bọn họ không chỉ ở gần đảo cuối cùng nhất mà còn mang theo chỉ huy chính của trường Đế Quốc. Hiển nhiên chuyện này thu hút hơn một nửa số người hâm mộ của trường Đế Quốc.

"Đảo cuối của cuộc đua Tháp Tây năm nay lại được đặt ở đây. Tôi nhớ trước đây ban tổ chức sẽ cố ý tránh vùng biển này." Lộ Chính Tân nhìn tình hình chiến đấu trong ống kính thì ngạc nhiên, "Cũng bởi vì con tinh thú này đây. Làm sao ban tổ chức đặt được cờ lên vậy?"

"Đi đường hàng không." Tập Hạo Thiên nói, "Tôi dẫn đội vào cắm cờ."

Khán giả ở hiện trường nghe vậy âm thầm mặc niệm 3 giây trường Quân sự Damocles trong trận đấu.

"Lần đầu tiên năm trường quân sự có nhiều cấp 3S như vậy, còn có cả cấp siêu 3S, không nâng độ khó lên thì sao được." Tập Hạo Thiên dựa vào ghế, "Hiện tại tinh thú có hành động khá lạ trên các phòng tuyến càng ngày càng nhiều, đám sinh viên này nên tôi luyện nhiều hơn."

"Tôi luyện thì không sai nhưng cần vừa phải." Lộ Chính Tân lắc đầu, "Chuyện trên sân đấu cực lạnh chính là bài học, nếu không phải sinh viên may mắn thì chắc gì cuộc thi còn tiếp tục được."

"Ban tổ chức có sắp xếp." Tập Hạo Thiên chỉ nói một câu này thì không nhiều lời nữa.

Những thứ như tinh thú này chẳng như đấu trường lạnh lẽo khi không thể kiểm soát. Ban tổ chức đã sắp xếp rất nhiều nhân viên cứu hộ gần đó để ngăn ngừa tai nạn.

...

Dưới biển, Vệ Tam làm hư hai roi dao găm còn phải tránh hai xúc tu tấn công lần nữa nên cô chạy khắp nơi.

“Ứng Tinh Quyết, anh có thể mở rộng cảm giác một chút hay không?” Vệ Tam vừa chạy vừa hô về phía Ứng Tinh Quyết bên kia.

Kim Kha nghe vậy thì không vui: “Tớ mới là chỉ huy của cậu, tớ còn ở ngay đây đấy?”

Vệ Tam nghiêng người tránh được một đòn do xúc tu đâm tới, cô hỏi Kim Kha: “Vậy cậu làm được không?”

“Không được.” Kim Kha thẳng thắn cho hay, nếu có thể thì cậu đã khua chiêng gõ trống nói mình làm được ngay từ đầu rồi.

Vệ Tam: “...”

Cảm giác của Ứng Tinh Quyết vẫn duy trì trong phạm vi ban đầu, anh nói từ từ: “Tôi cũng không thể làm được, cô tự mình giải quyết đi.”

Hai xúc tu vẫn đang tấn công Vệ Tam.

Cô kéo đao thanh hợp đao, gấp nó lại thành một cây đao hình quạt rồi bàn tay siết chặt.

Hiện trường trực tiếp.

“Vệ Tam muốn cận chiến?” Lộ Chính Tân hỏi, “Đây không phải là lựa chọn sáng suốt, bên trong xúc tu có thể tiết ra dịch ăn mòn nên thời gian dài thì cơ giáp tất bị ăn mòn hư hỏng. Đó là chưa đề cập đến lực hút của giác hút mạnh đến mức nào.”

“Vỏ ngoài cơ giáp của em ấy được thêm nấm dịch tím, chả dễ bị ăn mòn thế đâu.” Ngư Thiên Hà ở bên cạnh nói.

“Tôi quên mất cái này.” Lộ Chính Tân cười, “Cơ giáp của em ấy đúng

là không tệ thật.”

MC giải thích chính ở hiện trường nhìn hai xúc tu kia cuốn Vệ Tam lên trong nháy mắt. Em ấy cứ thế chẳng giãy dụa, ngược lại tùy cho xúc tu tùy ý vươn râu quấn chặt lấy cơ giáp.

Hạng Minh Hóa ở phía dưới nhìn thấy từ trong giác hút xúc tu phóng ra dịch ăn mòn và nó men theo râu bao trùm cơ giáp Vệ Tam, cả người ông căng thẳng. Ông không biết Vệ Tam có tính toán gì, nhưng cái này là đang đùa giỡn với chính mình không thể nghi ngờ gì.

Quan trọng nhất là người trong cuộc thi không biết, chứ ông ở bên ngoài thấy được người của viện Bình Thông đã nhanh chóng tiếp cận đoạn đường biển cuối cùng. Một khi họ xuống nước, chắc chắn có thể phát hiện động tĩnh của Damocles, đến lúc đó bị viện Bình Thông thừa cơ mà vào...

Dưới mặt nước.

Vệ Tam nhìn cửa sổ bị râu quấn quanh thì chả quan tâm gì. Cô chờ hai xúc tu này quấn chặt lấy cô với ý cố gắng dùng lực hút của giác hút xoắn nát Vô Thường.

Áp lực cực lớn xuyên thấu qua cơ giáp truyền cho Vệ Tam, lúc này cô mới chịu ra tay.

Cây đao hình quạt trong tay cô bắt đầu cắt đứt râu xúc tu. Vệ Tam cũng không vội vàng ra ra khỏi cơ giáp mà chỉ giải thoát cho hai tay, dùng đao hình quạt cắt râu nó cho đến khi tới gần giác hút gần đó là đâm thẳng vào. Kế đó cô cắt từ trong ra ngoài.

Có lẽ cảm thấy đau đớn, giác hút trên hai xúc tu bị thương đã liên tục co bóp, muốn bóp gãy cây đao hình quạt đã đi vào, đồng thời cũng có một lượng lớn dịch ăn mòn được phun ra.

Đáng tiếc, Vệ Tam nếu đã đưa tay đi vào thì phải làm đến cùng. Cây đao hình quạt cắt thẳng từ bên trong ra tới ngoài, hai tay Vệ Tam xoay đao quăng một vòng, một chỗ trên xúc tu đã bị cô cắt đứt.

[Bộ não của xúc tu được phân bố trên toàn bộ xúc tu, không phải ở một chỗ.]

Lúc này Ứng Tinh Quyết bỗng nhiên nhắc nhở cô.

Vệ Tam: "..."

Cho nên cắt một đoạn xúc tu cũng chả có ảnh hưởng lớn?

Vệ Tam không quan tâm được nhiều như vậy. Cô chặt đứt một đoạn xúc tu rồi thì ljai nhanh chóng cắt đứt râu trên người, cưỡi thẳng lên trên một cái xúc tu để tránh một xúc tu khác tấn công.

Trong khoảng trống, cô nhìn lên con quái vật khổng lồ. Nó không có mắt thì những xúc tu này không thể tấn công bọn cô một cách chính xác như thế này.

Vệ Tam bật chế độ lảng tránh xúc tu, mỗi cử động là mỗi lần tới gần con quái vật gần hơn một tí. Nhưng khi cô còn cách nó một khoảng, những xúc tu này dường như phát hiện ý đồ của cô bèn điên cuồng tấn công.

"Giúp tôi chặn một chút." Vệ Tam nói với Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh ở bên cạnh.

Hai người này tự mình đối mặt còn khó khó giải quyết xúc tu, song khi nghe lời Vệ Tam nói thì họ mặc kệ, lợi dụng cơ giáp của mình làm mồi nhử, muốn chia mỗi người một cái xúc tu.

Xui cái là chúng hoàn toàn không bị thu hút mà chỉ nhìn lăm lăm vào Vệ Tam, như thể biết cô là một mối đe dọa lớn.

Mặt Vệ Tam tối sầm lại.

[Vệ Tam, lực hút của giác hút chỗ cô đụng phải mới hình thành được lực cản, chỉ cần tốc độ đủ nhanh thì hai xúc tu này không phải là vấn đề.]

Giọng nói của Ứng Tinh Quyết lại một lần nữa xuất hiện trong đầu Vệ Tam.

Vệ Tam cảm thấy cáu kỉnh, cô làm sao không biết chuyện tốc độ nhanh là giải quyết được, nhưng vấn đề là tốc độ của cô có hạn, làm cái gì được đây.

Dường như Ứng Tinh Quyết có thể nghe thấy suy nghĩ của cô.

[Cô làm không được thật à? Thế thì tôi đã thấy gì trong trận đấu lạnh lẽo trước đây?]

Ứng Tinh Quyết vừa dùng cảm giác kiềm chế xúc tu vừa nhìn Vệ Tam. Trên tàu biển vũ trụ, anh kêu Vệ Tam một lần vì muốn muốn cô phát huy ra thực lực lúc ở đấu trường lạnh lẽo. Cơ mà lần đó cô ra tay cũng tầm thường, thậm chí còn kém nếu so với Cơ Sơ Vũ.

Nếu cô có thể làm được ở đấu trường lạnh lẽo, không có lý gì Vệ Tam chẳng làm được lúc này.

Vệ Tam nhìn về phía gần đây, giờ cô chẳng tìm thấy viện trợ bên ngoài, các thành viên của Damocles xung quanh cũng đang nhao nhao gặp rắc rối. Đội viên chủ lực có cơ giáp đẳng cấp cao và thực lực mạnh thì cùng lắm họ chỉ lâm vào bế tắc với xúc tu mà thôi. Cơ mà với thành viên đội tuyển trường có cấp thấp, họ hoàn toàn dùng cơ giáp của mình lấp đầy chỗ đây để tạo cơ hội tấn công xúc tu cho những người khác trong đội tuyển trường.

Nhìn chằm chằm vào các thành viên không ngừng tiến lên chiến đấu này, Vệ Tam trong khoang cơ giáp bỗng nhiên nhớ tới vẻ mặt của các đàn anh đàn chị trên bãi tập khi họ lặng người xem trận chung kết cuối cùng của trường Damocles. Rồi còn có cái anh khóa trên gào khóc nói muốn nhìn thấy trường Quân sự Damocles đứng trên bục nhận thưởng cuối cùng.

Bây giờ chỉ còn lại một chặng đường như vậy, dù thế nào cô cũng phải đi tới, leo lên đảo kết thúc và rút cờ Damocles.

Vệ Tam nhíu mày nhưng trái tim dần dần bình tĩnh lại.

Tòa nhà y tế ở sân tập Tây Tháp.

“Bác sĩ Tỉnh, hình như quang não của anh lóe lên kìa.” Y tá đi ngang qua nhắc nhở.

Tỉnh Thê cúi đầu nhìn xuống sau đó chạy về phía phòng của mình, mở quang não rồi lại mở ra một biểu đồ đường cong.

Là số liệu thời gian thực của cơ thể Vệ Tam.

Bây giờ nó vẫn tiếp tục tăng lên.

Tỉnh Thê lập tức mở kênh phát sóng trực tiếp của trường Quân sự Damocles, đúng là nhìn thấy Vệ Tam đang chiến đấu.

Dưới mặt nước, Vệ Tam cầm đao hình quạt ráng sức vung lên, cuối cùng vẫn sử dụng hợp đao cho nó đâm xuyên qua hai xúc tu.

Tỉnh Thê chớp chớp mắt: Vừa có cảm giác bóng dáng Vệ Tam lóe lên.

Nhưng cả người con bé vẫn còn tại chỗ, là máy quay trực tiếp có vấn đề à?

Bác ấy dợm tua lại, giảm tốc độ và xem lại thì đột nhiên hai xúc tu khổng lồ dưới nước bị đã gãy thành nhiều đoạn.

Tỉnh Thê: "…"

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Bác sĩ: Khá lắm, cái này là chém tới hai lần?

PS: Hôm nay làm một lần Hồng Ba Ngàn (￣O￣;)

(editor: Ý của chị tác giả là viết được một chương tầm 3 ngàn chữ á)))

Chương 151

“không giữ lời”

Khán giả ở hiện trường trực tiếp và Tỉnh Thê chỉ cảm thấy hoa mắt, cơ mà nhìn kỹ lại thì Vệ Tam vẫn còn ở vị trí ban đầu, chuyện này làm họ còn tưởng mình có ảo giác. Nhưng sau khi hai xúc tu đứt gãy thành mấy đoạn, tất cả mọi người mới nhận ra vừa rồi Vệ Tam có di chuyển thật.

Không chỉ di chuyển mà còn ra tay.

Hạng Minh Hóa chẳng ngồi yên được, ông giơ tay chỉ vào màn hình và quay đầu nhìn Giải Ngữ Mạn: “Tốc độ này của em ấy mà không tránh khỏi chiêu thức của cô á?”

Trong lòng Giải Ngữ Mạn phấn khởi cũng có tức giận: “Anh cảm thấy thế nào?”

Chờ đám người đi ra thì phải hỏi cho rõ, có phải bình thường tụi nó giả heo ăn thịt hổ.

Nhìn thấy ánh mắt Giải Ngữ Mạn nguy hiểm, Hạng Minh Hóa hiếm khi nói một câu đỡ cho Vệ Tam: “Có thể là do con bé có trạng thái không ổn định.”

Bọn họ vẫn chưa quên đến bây giờ Vệ Tam đi kiểm tra cảm giác vẫn còn ở cấp S.

Trong đấu trường Tháp Tây, Vệ Tam vẫn chưa biết mình bị thầy chú ý. Cô bình tĩnh lại, tìm được một ít cảm giác trạng thái ban đầu ở đấu trường lạnh lẽo. Cô cho cảm giác khuếch tán, cô, Vô Thường và đao tu di trong tay cứ liền lại thành một thể. Chỉ cần cô vừa có ý nghĩ là thân sẽ chuyển động với tốc độ nhanh đến mức chẳng nghĩ tới được. Tại khoảnh khắc xúc tu chưa kịp phản ứng, cô chặt đứt nó thành mấy đoạn làm nó nào còn lực tấn công nữa.

Vệ Tam cầm đao tu di trong tay chả chẳng chú ý đến xúc tu bị đứt gãy, cô ngẩng đầu nhìn nửa người trên của con quái vật khổng lồ. Cô nói với những người khác, muốn họ giữ các xúc tu còn lại, còn cô nhảy lên một mình rồi giẫm vào nửa thân trên. Hai tay cô nắm chặt đao, đâm mạnh vào một mắt của nó.

Con quái vật khổng lồ này bắt đầu run rẩy cả người, tất cả xúc tu đều được điên cuồng thu hồi vì muốn đi đánh Vệ Tam. Hiển nhiên nó thấy bị đe dọa nghiêm trọng.

Có ích!

Liêu Như Ninh dùng tất cả chiêu thức nhằm ngăn cản xúc tu bên mình và vẫn hét lên với Vệ Tam: "Hủy tất cả mắt của nó. Thiếu gia không tin nó không có mắt mà xúc tu còn ngang ngược được nữa."

"Chờ đã." Hai chân Vệ Tam đạp ở nửa người trên của nó và dùng sức rút đao tu di khiến con mắt đó chảy ra máu màu vàng nhạt, máu lan vào trong nước biển. Toàn bộ thân thể khổng lồ của quái vật đã chấn động, thậm chí dưới đáy biển còn có cảm giác lắc lư như có như không. Song cứ mãi chả có tiếng động gì phát ra, tình huống dưới biển nhìn vô cùng quái dị. Cô chuyển sang một bên, loại bỏ một con mắt còn lại của con thú theo cùng một cách.

"Có người tới rồi." Ứng Tinh Quyết bỗng nhiên mở miện và Kim Kha cũng nhận ra.

Cậu quay đầu nhìn lại, là đội ngũ của viện Bình Thông: "..."

Viện Bình Thông đến quá nhanh.

"Đó là... Ứng Tinh Quyết?" Quý Giản thấy rõ người sóng vai đối phó với xúc tu cùng chỉ huy chính trường Damocles thì trong lòng ngạc nhiên, không tự chủ được thốt lên hỏi.

Những người khác ở viện Bình Thông nhìn thấy Ứng Tinh Quyết cũng khiếp sợ. Khi bọn họ tiến vào đoạn đường biển cuối cùng này là trường Quân sự Đế Quốc rõ ràng còn ở phía sau, làm sao Ứng Tinh Quyết lại ở chỗ này?

Cho dù là chỉ huy cấp 3S như Lộ Thời Bạch thì trong phút chốc cũng chẳng thể hiểu được hai trường quân sự này đang làm chuyện lộn xộn gì. Chẳng lẽ trường Damocles và trường Đế Quốc còn đang liên thủ, còn trường Đế Quốc phía sau chẳng qua chỉ là ngụy trang?

Anh ta cau mày nhìn chằm chằm vào đám người Damocles, trong một khoảnh khắc không dám làm gì vì sợ hai trường quân sự đang làm trò quỷ ma.

"Hây da, các cậu đến đây rồi thì chờ chúng tôi đánh xong, mọi người

cùng nhau lên đảo kết thúc.” Mặt Kim Kha không đổi sắc, “Bằng không, các cậu cũng tới đây ra tí sức đi?”

Kim Kha càng biểu hiện thoải mái thì trong lòng Lộ Thời Bạch càng sinh nghi, hơn nữa bên cạnh còn có Ứng Tinh Quyết nên tính cảnh giác của anh ta đã tăng lên đến mức tối đa.

Lúc này màn mưa bình luận trong buổi phát sóng trực tiếp của viện Bình Thông đã muốn nổ tung luôn rồi.

[Lộ Thời Bạch, cậu đi nhanh lên! Thời cơ tốt đó, bọn họ không có chiêu nào khác đâu!!]

[Nhặt không chuyện tốt đó trời ơi! Trường Damocles đánh với con thú khổng lồ này thì mấy cậu nên tranh thủ thời gian nhảy lên đảo đi chứ!]

[Cục diện táo tác, lúc này nếu như Lộ Thời Bạch can đảm và xem nhẹ Ứng Tinh Quyết thì nên xông lên. Nói không chừng quán quân đường đua Tháp Tây chính là viện Bình Thông.]

[Dù sao người đứng bên kia là Ứng Tinh Quyết, rất khó để chẳng suy nghĩ nhiều.]

[Má nó, lần này đúng là có cơ hội thật. Ngay vừa lúc Vệ Tam chọc giận con quái vật khổng lồ này, nó tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho những người như trường Damocles, đặc biệt là Vệ Tam. Viện Bình Thông lần này mất đi Tông Chính Việt Nhân nhưng vẫn còn có cơ hội giành chức vô địch.]

Tông Chính Việt Nhân nhìn thấy cảnh này thì tay nắm chặt thương dài mang theo bên người. Trường Damocles lần này có sai sót, chẳng lường trước được chuyện viện Bình Thông đến nhanh và tinh thú đường biển khó đối phó như vậy.

e b ook t r u yen. v n

Tầm mắt của anh ta rơi vào trên người Vệ Tam mà chẳng nhìn Lộ Thời Bạch vì anh ta biết cuối cùng Lộ Thời Bạch sẽ lựa chọn ra cái gì. Muốn trách chỉ có thể trách Vệ Tam bộc phát quá muộn, nếu cô sớm giải quyết xúc tu và hủy mắt tinh thú, viện Bình Thông cũng sẽ không có được cơ hội này.

Trong lòng Tông Chính Việt Nhân dâng lên một niềm sung sướng.

Cho dù Vệ Tam đá mình ra khỏi cuộc đua thì có thể như thế nào, cuối cùng cũng chả có vị trí quán quân, cũng chẳng là cái thá gì sất.

...

Ánh mắt Lộ Thời Bạch lia qua lia lại giữa Ứng Tinh Quyết và Kim Kha, rồi dừng hẳn ở con quái vật khổng lồ đang phát cuồng sau lưng. Cuối cùng anh ta nhìn chằm chằm Ứng Tinh Quyết: "Mọi người xông lên, không cần quan tâm đến người của trường Damocles."

"Nếu trường Đế Quốc..." Quý Giản lo lắng sau lưng có điều trí trá, Kim Kha kia thoạt nhìn không lo lắng chút nào.

"Cho đến bây giờ, mục tiêu cuối cùng của chúng ta là giành chức vô địch." Lộ Thời Bạch nói quả quyết, "Các chủ không thể bị loại vô ích. Hôm nay dù hai trường quân sự đều ở đây thì chúng ta cũng phải lao ra ngoài!"

Người của viện Bình Thông nghe vậy thì lập tức chuẩn bị sẵn sàng, họ đi cùng đội chủ lực nhảy qua con quái vật khổng lồ này.

Thấy bọn họ vọt tới thật, trong lòng Kim Kha không khỏi mắng một câu tục tĩu. Lúc đó rõ là trong lòng Lộ Thời Bạch sinh nghi, cơ mà cũng chả chú ý nữa.

Bây giờ người của trường Damocles bị xúc tu kéo lại, nào có cách thoát đi để chặn đường của viện Bình Thông.

"Chờ Vệ Tam hủy xong ánh mắt xúc tu thì chúng ta sẽ không đuổi kịp." Ứng Tinh Quyết vẫn có bộ dáng bình tĩnh ban đầu, như là tình huống gì cũng không thể làm cho tâm tình anh thay đổi, "Hiện tại chúng ta đuổi theo thì còn kịp."

Kim Kha: "... Đuổi theo như thế nào?"

Đội tuyển trường bên kia đã sắp không chịu nổi còn Vệ Tam thì đang vòng qua bên kia hủy diệt mắt tinh thú này.

"Tôi và cô ấy ở lại đối phó đầu tinh thú nàđâyy, còn các cậu đuổi theo." Ứng Tinh Quyết chậm rãi nói.

"... Hai người?" Kim Kha à một tiếng, "Cảm giác của anh khôi phục rồi?"

“Không có.” Ứng Tinh Quyết giương mắt nhìn về phía Vệ Tam, “Nếu vừa rồi cô ấy có thể chặt đứt hai xúc tu thì chỉ cần phát huy ra thực lực y thế là sẽ không có vấn đề gì.”

Kim Kha hơi do dự, người ngoài không biết nhưng cậu biết rõ Vệ Tam là cấp siêu 3S.

“Vệ Tam, cậu và Ứng Tinh Quyết lưu lại đối phó với con tinh thú này, tụi tớ đuổi theo viện Bình Thông, được không?” Kim Kha la lên hỏi Vệ Tam.

Vệ Tam: “?” Một mình cô?

Cô lại nhìn viện Bình Thông đã thừa cơ nhảy qua thân thể tinh thú và bắt đầu di chuyển về phía trước.

Trong khoang cơ giáp, Vệ Tam quen tay nhét giấy vào mũi mình trước: “Được, các cậu mau đi đi!”

Hiện trường trực tiếp

“Lá gan không nhỏ, em ấy vừa rồi chẳng qua là chém hai xúc tu mà đã cố hết sức, nay lại dám một mình chống đỡ. Ai trong đám sinh viên ở giải đấu lần này cũng có tinh thần cao thế này?” Lộ Chính Tân tự mình đánh giá xong không đủ còn phải đi hỏi Tập Hạo Thiên, “Trung tướng Tập cho rằng thế nào?”

Ban đầu Tập Hạo Thiên chẳng muốn lên tiếng nhưng Lộ Chính Tân cố ý hỏi ông trước mặt nhiều khán giả đang xem ở hiện trường trực tiếp như vậy, ông không trả lời thì chẳng hay lắm. Ông đành nói: “Còn có Ứng Tinh Quyết, nói không chừng có thể.” Hiện tại ông không còn đánh giá Vệ Tam được. Sinh viên trường quân sự này luôn làm ra chuyện bất ngờ, càng đánh giá càng nhiều thì càng dễ bị vả vào mặt.

“Trung tướng Tập dường như quên mất một chuyện.” Lộ Chính Tân có vẻ cười mà không phải cười, “Ứng Tinh Giác là chỉ huy chính của trường Quân sự Đế Quốc, tình huống tạm thời xé rách chuyện hợp tác cũng không phải không có ở giải đấu trước đây. Viện Bình Thông giành được vị trí đầu tiên thì kết quả sẽ vượt trội hơn hẳn so với chuyện trường Damocles giành chức vô địch.”

Nếu trường Damocles giành được chỗ thứ nhấy, điểm số bọn họ sẽ nhanh chóng đuổi kịp trường Đế Quốc.

“Cậu làm như chỉ huy chính của trường Damocles không có đầu óc, chưa suy nghĩ rõ ràng chuyện này?” Ngư Thiên Hà ném ra một câu, “Ứng Tinh Quyết sẽ không phải là người không giữ lời.”

Bên dưới, Giải Ngữ Mạn nhìn người dẫn chương trình trên sân khấu: “Tôi nhớ trước kia hai người này từng có một lúc cùng ở chung trường quân sự? Sao bây giờ lại giống như có thù vậy?”

Hạng Minh Hóa cảm thán: “Đại khái là một cặp bợ chồng bất hòa.”

Các giáo viên trường quân sự khác: “???”

Có nên tập trung vào chuyện này ngay lúc này không? Quán quân của trường các anh sắp bị người ta cướp và một chiến sĩ độc lập chủ lực sắp lâm nguy, thế mà giờ đi chú ý yêu hận tình cừu giữa MC chính?

...

Tất cả mọi người trong trường Damocles nghe theo mệnh lệnh của Kim Kha và rút lui trong nháy mắt. Những xúc tu lập tức quất về phía Vệ Tam, hiển nhiên cực kỳ hận cô.

“Đi thôi, Vệ Tam, tự mình cố gắng.” Liêu Như Ninh cuối cùng còn để lại một câu.

Vệ Tam: “...”

Mấy xúc tu tấn công một mình cô cùng lúc trong khi Ứng Tinh Quyết mãi chỉ áp chế xúc tu ban đầu không cho nó nhúc nhích. Còn lại anh cũng hoàn toàn mặc kệ. Vệ Tam chỉ đành chạy trốn dựa vào bản thân, còn phải không ngừng khiêu khích con quái vật khổng lồ này để cho sự chú ý của nó chỉ đặt ở trên người mình, không quấy nhiễu trường Damocles đi qua.

Sau khi một lần nữa phá hủy một con mắt nó, con quái vật hoàn toàn bị chọc điên, xúc tu điên cuồng vẫy vùng trong nước biển. Vệ Tam né tránh không kịp nên bị một xúc tu vỗ vào lưng, toàn bộ cơ giáp bị xúc tu hút lấy từ phía sau. Có một xúc tu khác giơ lên cao, đầu nó đã biến thành mũi nhọn và đâm thẳng vào Vệ Tam, nó muốn đâm thủng trọn cả bộ cơ giáp.

Lưng Vệ Tam bị lực hút mạnh mẽ kéo về nên mãi chẳng động đậy được gì. Cô buộc phải nhìn về phía Ứng Tinh Quyết đang đứng lim

lìn ở đối diện: “Giúp một chút, có phải anh không làm được hay không?”

Ứng Tinh Quyết có giọng điệu chả có dao động, thậm chí còn lộ ra vẻ vô tội như có như không: “Ừ, tôi không làm được.”

Vệ Tam: “...” Anh thắng rồi, Ngọn Lửa Đế Quốc.

Trong nháy mắt xúc tu đâm tới, Vệ Tam dùng đao tu di chắn ở ngực để bảo vệ chỗ quan trọng. Xúc tu mang theo cơn thịnh nộ ngập trời của quái vật đâm mạnh vào đao tu di, dư chấn lực đánh xuyên thấu qua đao và chấn động tới bên trong cơ giáp.

Mũi Vệ Tam không chảy máu, cô phun ra một bụm máu trước.

“Tôi đã nói Ứng Tinh Quyết có cân nhắc của mình. Kim Kha tốt xấu gì cũng là chỉ huy cấp 3S mà vẫn ngây thơ như vậy khi yên tâm để hai người ở cùng một chỗ.” Lộ Chính Tân nhìn thấy điều này không khỏi lắc đầu, “Nếu như em ấy buông những xúc tu do chính mình điều khiển ra, ắt Vệ Tam chỉ có một con đường chết.”

Tập Hạo Thiên cũng nhíu mày nhìn Vô Thường bị mấy xúc tu bao lấy và tấn công trong ống kính. Dù Ứng Tinh Quyết hợp tác với trường quân sự khác lần đầu tiên nhưng tướng mạo của em ấy quá mức mê hoặc người ta, thật sự không giống người sẽ làm trái lời hứa.

Kênh phát sóng trực tiếp.

[Tuyệt chiêu vừa rồi của Vệ Tam đâu? Không thể phụp một cái giải quyết chúng à?]

[Tuyệt chiêu sở dĩ được gọi là tuyệt chiêu là bởi vì nó thưa thớt, thứ dùng được hoài sao gọi là tuyệt chiêu được.]

[Tôi cảm thấy MC họ Lộ nói chẳng sai. Đợi lát nữa Ứng Tinh Quyết buông cái xúc tu mình đang áp chế bên kia ra thì Vệ Tam hoàn toàn chả còn đường trở tay. Cho dù cơ giáp có lợi hại đến đâu cũng không chống lại chuyện bị xúc tu cùng nhau chèn ép được.]

...

Trong khoang cơ giáp, Ứng Tinh Quyết nhìn Vệ Tam bị xúc tu vây công từ đầu tới cuối thì mi tâm khẽ nhíu lại. Cuối cùng anh thu lại cảm giác làm tất cả xúc tu bị áp chế trước mặt thoát khỏi trói buộc,

chúng lao về phía Vệ Tam một mạch.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh: Vâng, tôi không làm được

Chương 152

“người này nọ đâu rồi?”

Mười bốn xúc tu ban đầu đã bị Vệ Tam chặt đứt hai cái, nay toàn bộ mười hai xúc tu tấn công một mình cô khi Ứng Tinh Quyết buông tay lúc này.

Vệ Tam bị xúc tu đè không thở nổi: “…” Lúc quan trọng này mà như xe bị sổ xích vậy?

“Xin lỗi, tôi cảm thấy không thể chịu nổi.”

Vệ Tam loáng thoáng nghe thấy tiếng của Ứng Tinh Quyết bèn chết lặng trong lòng. Chỉ huy cấp siêu 3S cái quái gì chứ, bị thương một lần thì thôi đi, cứ còn phải dựa vào mình.

Phòng y tế.

Tỉnh Thê một bên xem màn hình trực tiếp, một bên nhìn vào dữ liệu được ghi lại trên quang não. Lồng n.gực bác ấy cứ khi lên lúc xuống, cảm thấy thật phức tạp.

Lúc Vệ Tam chặt đứt hai xúc tu kia là số liệu của cô tăng vọt rồi dừng ngay lại và nhanh chóng rơi trở xuống, khôi phục lại một đường ngang thẳng tắp, đúng là nhanh như chưa từng xuất hiện. Mà bây giờ… dữ liệu bắt đầu tăng trở lại, có xu hướng tăng vọt lên cao thành góc 90 độ.

Tỉnh Thê: “…” Lần đầu bác ấy thấy sự gia tăng bất thường thế này.

Tựa như lỗ thông hơi của nồi áp suất, khi bị chặn thì hoàn toàn chả có khí tràn ra, một khi các trở ngại được di chuyển ra là khí bên trong lỗ thông hơi bốc lên trời cao ngất.

Tất cả những biến động theo dưới biển bị ngưng trệ trong nháy mắt, giây tiếp theo, Vô Thường đang bị mười hai xúc tu cuốn lấy bắt đầu giãy dụa. Người xem chỉ có thể nhìn thấy một cái kén khổng lồ không ngừng vặn vẹo, chứ chả nhìn thấy tình huống Vô Thường bên trong.

Bên trong khoang cơ giáp, Ứng Tinh Quyết bỗng nhiên ngước mắt lên tựa hồ cảm ứng được cái gì đó. Xuyên thấu qua cửa sổ, anh nhìn về

phía Vệ Tam.

Mười hai xúc tu vẫn đang cố gắng thắt chặt muốn đưa Vệ Tam vào chỗ chết, nhưng cô nào có muốn. Đao tu di bị râu giác hút quấn lấy đã trở về và biến thành đao hình quạt.

- -- Cái kén được nới lỏng.

Không đúng, kén rách tả từ trong ra ngoài mới đúng.

Vệ Tam lái Vô Thường né ra, trong tay cô cầm một thanh đao hình quạt và cho nó rời tay, bay tới con quái vật khổng lồ này.

Con thú này dường như cảm giác được mối nguy hiểm to lớn nên toàn bộ cơ thể bắt đầu di chuyển. Nó muốn đổi sang xúc tu bên khác nhưng chẳng qua chả kịp rồi.

Cây đao hình quạt này xẹt qua mắt tinh thú từ trái sang phải, không bỏ sót một con mắt nào khiến toàn bộ đồng tử nó trầy xước, cuối cùng cây đao hình quạt lại trở về tay Vệ Tam.

Ống kính trong buổi phát sóng trực tiếp không quay kỹ được nhưng Ứng Tinh Quyết lại có thể nhìn thấy. Mỗi vết trầy xước đều được dùng sức như nhau, thậm chí không giảm bớt ngay cả khi có lực cản phía trước.

Điều này có nghĩa là một đao này của Vệ Tam đi ra nhưng cô còn dư lực rất lớn.

Con thú đau đớn, xúc tu muốn chạm vào mắt mình nhưng chả có cách nào. Tất cả 12 xúc tu của nó đã bị gãy, mất kết nối chính và râu bên trong miệng cũng không thể tái tạo.

Cơ thể của nó vẫn đang thay đổi, nó muốn giấu cơ thể bên này và dùng cơ thể bên kia để bảo vệ.

Vệ Tam nếm được mùi rỉ sắt trong miệng thì hơi tỉnh táo một chút. Cô quay đầu nhìn Ứng Tinh Quyết rồi nhanh chóng lướt về phía anh.

Hiện trường trực tiếp.

Lộ Chính Tân nhìn thấy một màn này thì trong mắt hiện lên hưng phấn, ông ấy ngồi thẳng dậy nói: “Vệ Tam muốn tấn công Ứng Tinh Quyết? Chỉ huy cấp siêu 3S đối đầu với người có cơ giáp cấp siêu 3S,

không biết ai sẽ có ưu thế hơn.”

Khán giả trong buổi livestream cũng gửi mưa đạn bình luận tới.

[Đánh nhau đánh nhau!]

[Vệ Tam chơi hắn đi! Đồ Ngôi sao Đế Quốc hèn hạ!]

[Tôi đánh cược Ứng Tinh Quyết đang chờ cô tấn công, rồi anh ấy là sẽ dùng cảm giác đánh trả lại.]

[Tuyệt đối không ngờ được tới chỉ huy chính của trường Đế Quốc cũng không biết ngại thế này, vi phạm lời hứa. Rõ ràng nói cùng nhau đối phó với xúc tu nhưng bản thân lại cố ý buông những xúc tu kia ra.]

[May mắn Vệ Tam đủ mạnh, bằng không trường Damocles sẽ có một người chiến sĩ độc lập chủ lực bị loại. Xứng đáng là chỉ huy chơi chiến thuật, tâm dơ quá.]

[Lúc trước mọi người ở trường Damocles nên để cho anh ta bị loại ngay và luôn. Giờ rõ ràng bị rắn cắn ngược một cái. Thiệt thòi cho tôi vì trước đây còn thích Ứng Tinh Quyết như vậy, mắt bị mù rồi.]

[Rốt cuộc Ứng Tinh Quyết là chỉ huy cấp siêu 3S, Vệ Tam chắc gì đã thắng được anh ta.]

Mãi cho đến khi Vệ Tam tới gần, cơ giáp hai người như mặt dán mặt, Ứng Tinh Quyết cũng không nhúc nhích.

Ngoài dự liệu của mọi người, Vệ Tam cũng chả phải chạy tới tấn công Ứng Tinh Quyết mà cô nghiêng người, xách Hoàng Kim Khải nhanh chóng tiến về phía trước.

Tất cả mọi người xem ở hiện trường trực tiếp: “???”

Người xem ở kênh trực tiếp: “???”

Ủa rồi đánh nhau đâu?

“Cô không chém chết con tinh thú này à, có thể đổi được rất nhiều tài nguyên đấy.” Dù Ứng Tinh Quyết bị xách chạy nhưng giọng nói vẫn bình tĩnh như cũ, cũng làm trong mắt khán giả hiện tại thấy anh hơi mắc cười.

“Giết cái gì mà giết, đánh không lại.” Vệ Tam ném ra một câu, “Vị trí đầu tiên phải là của trường Damocles chúng tôi.”

Giữa viện Bình Thông và trường Damocles chạy tới thì thực lực của hai trường quân sự này không có quá nhiều khác biệt khi chỉ có hai chiến sĩ độc lập chủ lực. Chỉ có cô đi qua thì mới có thể có ưu thế lớn nhất.

Vệ Tam điên mới tiếp tục ở lại đây, chờ con quái vật khổng lồ kia hoàn toàn xoay người thì nó sẽ lại có xúc tu và mắt mới.

Cô xách Ứng Tinh Quyết chạy về phía trước, muốn đuổi kịp trường Damocles.

Hiện trường trực tiếp.

Giờ phút này ánh mắt mọi người đều đặt trên ống kính trực tiếp của trường Đế Quốc.

“Trường Damocles có vận may kém quá, cứ như mãi làm chuyện trải đường hoa cho người khác.” Mặc dù Lộ Chính Tân vừa rồi tự mình vả vào mặt mình nhưng vẫn có nói chuyện như thường, “Đầu tiên là để cho đội ngũ của viện Bình Thông đi qua, hiện tại vất vả lắm mới làm tàn phế một nửa tinh thú này, kết quả là mở ra một con đường cho trường Đế Quốc.”

Lòng các giáo viên tại trường Damocles như đã chết lặng.

Vệ Tam làm tàn phế một nửa con quái vật khổng lồ khiến nó bắt đầu xoay chuyển, muốn quay nửa còn lại. Cái vùng biển mà nó quay chỗ bị thương sang vừa lúc chính là con đường biển sắp tới của trường Đế Quốc.

Đến lúc đó trường Đế Quốc quả thực không tốn nhiều công sức là lên được đảo.

Nhưng tại thời điểm, này tất cả mọi người trong cuộc đua Tháp Tây không biết Vệ Tam vẫn cố gắng đuổi theo đội trường Damocles.

Sau khi những người của trường Đế Quốc xuống biển, họ nhìn thấy con quái vật xúc tu bị tàn phế bèn bày khuôn mặt khó coi.

“Trường Damocles đã đuổi kịp đảo đích rồi sao?” Tư Đồ Gia nhìn xúc

tu bị thương nghiêm trọng của con quái vật thì trong lòng hỗn loạn. Trường Đế Quốc bọn họ ngoại trừ có chuyện ngoài ý muốn ở đấu trường trước thì trước đó vẫn luôn là số một, hiện tại đã mất đi vị trí đầu tiên rồi?

“Kênh thông báo còn chưa vang lên mà, chúng ta tăng tốc chạy tới.” Hoắc Kiếm lên tiếng.

Cơ Sơ Vũ rất ít lên tiếng lúc này, cậu ta chỉ đi về phía trước.

Đội của trường Quân sự Đế Quốc dọn dẹp đường biển. Trên đường này Công Nghi Giác vẫn nhìn chằm chằm vào mắt và xúc tu bị cắt đứt của quái vật khổng lồ, cuối cùng nói với mấy người trong đội chủ lực: “Vết thương trên mắt nó chắc là do một đao hình quạt có thể biến hình của Vệ Tam gây ra.”

Một vài người trong đội chủ lực không lên tiếng, không chỉ như vậy, tất cả các vết thương ở đây chỉ do một người làm, có nghĩa là một mình Vệ Tam làm ra.

“Đi thôi! Nó nhìn như chuyển người.” Tư Đồ Gia bỗng nhiên nói.

...

Nửa tiếng sau, ba trường quân sự lên đảo cùng một lúc và tất cả mọi người bên ngoài đường đua Tháp Tây đã ngỡ ngàng.

Hết lần này tới lần khác ba trường quân sự vẫn không biết, khi trường Quân sự Đế Quốc lên đảo rồi thì chọn phải con đường có tinh thú cấp cao, bọn họ chỉ đành dừng lại chống lại bọn nó.

Và trường Damocles cuối cùng đã đuổi kịp viện Bình Thông.

“Vệ Tam không có ở đây?” Lộ Thời Bạch đảo qua người của trường Quân sự Damocles, “Các cậu muốn đánh ở chỗ này?”

Kim Kha mỉm cười: “Nhặt được chỗ tốt chả dễ vậy đâu. Các anh muốn lấy vị trí đầu tiên thì phải đi qua từ trường quân sự của chúng tôi trước tiên đã.”

“Vừa đúng lúc đấy. Các chủ chúng tôi bị loại thì trường Damocles các cậu cũng phải có hai chiến sĩ độc lập chủ lực bị loại mới được.” Lộ Thời Bạch nói xong thì lui về phía sau một bước. Hai người chiến sĩ độc lập đội chủ lực của viện Bình Thông tiến lên chống lại Hoắc

Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh.

“Thiếu gia không dễ dàng bị loại như vậy, ngược lại các chủ các cậu vừa mới vào ván đã bị loại ngay.” Liêu Như Ninh chậc chậc hai tiếng, phát huy biểu hiện trào phúng vô cùng nhuần nhuyễn.

Kosai Musashi là người đầu tiên ra tay với Liêu Như Ninh, Hoắc Tử An thì chống lại Hoắc Tuyên Sơn.

Chiến sĩ độc lập chủ lực của hai trường bị kiềm chế, tiếp theo là trận đấu giữa đội tuyển trường.

Có không ít người ở trường Damocles có cơ giáp bị hao tổn bởi vì trước đây giao chiến với xúc tu ở dưới biển, nhưng thành viên bị loại ở viện Bình Thông cũng không ít, thế là số lượng thành viên đội tuyển của hai trường chiến đấu được lại bằng nhau.

Bây giờ chỉ nhìn xem rốt cuộc là ai trong số các chiến sĩ độc lập chủ lực sẽ là người thắng, hay là cơ giáp sư của trường Damocles phía sau sửa chữa cơ giáp trước để cho chiến sĩ độc lập đội tuyển tiến vào chiến cuộc, giành được thắng lợi và chạy đi nhổ cờ.

Khi ba trường lần lượt bị kiềm chế, Vệ Tam kéo Ứng Tinh Quyết lên đảo đích.

Vệ Tam nhìn bốn phía: “Bọn họ đi đâu rồi?” Đi nhanh như vậy thì chạy tới đỉnh đảo chiến đấu luôn?

Ứng Tinh Quyết chậm rãi lên tiếng: “Có khả năng chúng ta đi chệch hướng, bên này không có đội nào tới cả.”

Trong kênh phát sóng trực tiếp, ban tổ chức cố tình cho thêm ra một cái nhìn trên cao, ba trường quân sự bây giờ được chia thành bốn phía mặt lên đảo.

Sự phát triển này gây bất ngờ cho tất cả mọi người.

[Lần này tôi không biết ai giành được vị trí đầu tiên nữa.]

[Cười chết với sự phát triển kỳ diệu này.]

[Rõ ràng các trường lần này thực lực siêu cường, vì sao sự tình luôn đi theo hướng kỳ quái? Mới là trận thứ năm thôi, sau đó còn có hướng đi dị hơn nữa sao?]

“Quên đi, chúng ta cứ tiến thẳng lên vậy.” Vệ Tam nhảy lên trên vài bước, cô ngẫm lại rồi quay lại, kéo tay Ứng Tinh Quyết và tiếp tục xông đi.

Trên đường đi không gặp bất cứ điều gì, dù là nửa con tinh thú. Cô cứ thế leo thẳng lên cái bục đích ở đảo cuối cùng.

Vệ Tam không nhìn thấy ai ở bục đích này cả: “…”

Người này nọ gì đâu rồi?

Vệ Tam quay đầu nhìn thoáng qua Ứng Tinh Quyết bèn lập tức buông tay. Cô chạy tới bục kết thúc, tháo cờ của trường Damocles xuống.

Cô xoay người thấy Ứng Tinh Quyết đã đến bên cạnh.

Vệ Tam: “…” Nhanh như vậy sao? Làm vừa rồi cô phí sức kéo anh ta lên.

Đường đua Tháp Tây ngay lập tức vang lên một tiếng thông báo.

[Chúc mừng trường Quân sự Damocles đã về đích thành công, lặp lại, chúc mừng trường Quân sự Damocles đã về đích thành công.]

Khi kênh thông báo này vang lên, cả ba trường quân sự ở dưới đều ngây ngẩn cả người.

“Ai sẽ tháo cờ của tụi mình?” Ứng Thành Hà nhìn quanh quất nhưng chả ai trong số họ rời đi.

Kim Kha cũng ngơ cả người: “… Vệ Tam?” Nhưng cậu ấy vẫn không nghe thấy tiếng thông báo chém giết tinh thú.

Tất cả mọi người trong viện Bình Thông sửng sốt, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, họ bắt đầu điên cuồng xoay người chạy lên trên.

Sau khi trường Damocles giành được vị trí đầu tiên thì họ không ra tay được nữa.

Giây tiếp theo, hai âm thanh thông báo lại vang lên trong cuộc đua.

[Trường Quân sự Đế Quốc đã giế.t chết thành công 4 con thú 3S, số người bị loại khỏi đội tuyển trường là 29 người.]

[Chúc mừng trường Quân sự Đế Quốc đã đã về đích thành công, lặp lại, chúc mừng trường Quân sự Đế Quốc…]

“Cái gì?” Công Nghi Giác nghe hai tiếng phát thanh chồng chéo lên nhau thì trong phút chốc nghi ngờ lỗ tai của mình, “Các cậu có nghe thấy không?”

“Trường Quân sự Đế Quốc thành công đến đích.” Tư Đồ Gia do dự mở miệng, “Người chúng ta còn ở đây, làm sao có thể được?”

“Tinh Quyết, nhất định là cậu ấy.” Cơ Sơ Vũ lập tức phản ứng lại.

Tất cả mọi người trong trường Quân sự Đế Quốc thở phào nhẹ nhõm, chỉ huy chính không có việc gì mà còn một mình đi rút cờ trước bọn họ nữa.

Không đúng... một mình? Kênh thông báo đầu tiên vừa vang lên là của trường Quân sự Damocles.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Khán giả bên ngoài đấu trường: Tranh tài trong giải này... Rất thú vị và kí.ch thích!

p/s: Hồng Ba Mươi Ngàn qua đời khi tuổi còn trẻ, mọi người để cô ấy nghỉ ngơi đi (???? ;)

Chương 153

“anh vào làm gì?”

Sau khi nghe tiếng thông báo, các thành viên của trường Quân sự Đế Quốc cảm thấy như mơ, hoàn toàn không hiểu tại sao Ứng Tinh Quyết sẽ rời bọn họ để tới đảo có điểm đích một mình.

Bọn họ muốn đi lên tới cái bục điểm kết thúc để xem có chuyện gì xảy ra. Cơ Sơ Vũ mang theo đội ngũ của trường Đế Quốc chạy lên, cơ mà họ đang đuổi tới thì đã bị người trên máy bay gọi lại lúc nó hạ xuống.

“Đừng chạy nữa, cờ đã được rút rồi, mau lên đây đi tới lối ra.” Máy bay vẫn chưa hoàn toàn hạ xuống, ở cửa máy bay có một nhân viên đứng đó đang la lên với một cái loa lớn, “Nói mấy em đó, người của trường Đế Quốc.”

Cơ Sơ Vũ và các thành viên khác của đội chủ lực: “…”

Kênh phát sóng trực tiếp.

[Ha ha ha ha ha, mau tranh thủ chụp lại cái cảnh này nhanh đi, xem mấy đứa con trời đã ngáo ngơ thành cái dạng gì rồi.]

[Nhân viên đang làm gì vậy, ha ha ha ha, tại sao không để cho họ đi lên?]

[Nhân viên này tựa như xuất thân từ trường Damocles.]

Các trường quân sự nhổ cờ rồi thì đa phần phải chờ máy bay tại chỗ để tới đón mình, đội ngũ của trường Đế Quốc chỉ có thể dừng lại và lên máy bay.

Những chiếc máy bay lớn này mất nửa tháng để làm lớp sơn phủ bên ngoài nhằm tránh được tinh thú bay trên cao, tinh thú Sao Tây Tháp sợ chất lỏng thân cây biến dị

Sau khi Cơ Sơ Vũ lên máy bay, cậu ta quan sát bên trong xong và hỏi nhân viên Ứng Tinh Quyết ở đâu.

“Em ấy? Lúc này cũng đi về hướng lối ra rồi.”

“Hả? Chỉ huy chính không ở trên chiếc máy bay này.” Công Nghi Giác tìm khắp chỗ sinh viên chờ sẽ ở trên máy bay nhưng mà chẳng thấy Ứng Tinh Quyết.

Nhân viên gãi mặt rồi nhẹ nhàng nói một câu: “Em ấy đang ở trên máy bay của trường Damocles.”

Tất cả mọi người ở trường Đế Quốc: “???”

Đây là chuyện gì chứ? Chỉ huy chính của trường bọn họ ở trên máy bay của người khác?

Người của đội chủ lực muốn níu nhân viên hỏi rõ ràng nhưng mấy nhân viên đều bận rộn kiểm kê tinh thú, nào có thời gian.

Nhân viên ném một câu: “Trong một thời gian nhất thời cũng không thể nói rõ được, mọi thứ hơi phức tạp. Đi ra ngoài rồi các em hỏi thẳng Ứng Tinh Quyết, hoặc là tự mình xem phát lại video trực tiếp cũng được.”

Nhìn bóng lưng của nhân viên rời đi, những người của trường Đế Quốc: “...”

Mười phút trước.

Đỉnh đảo đích, Vệ Tam xoay người nhìn Ứng Tinh Quyết nhổ cờ xong rồi nhắc nhở: “Tài nghuyên khi nãy anh nói rồi thì đừng quên đấy.”

Ứng Tinh Quyết cất kỹ quân kỳ và gật đầu tỏ vẻ nhớ kỹ.

Vệ Tam đi ra khỏi cơ giáp, lấy hình tượng nhét hai miếng giấy ở mũi cứ như vậy xuất hiện trong ống kính, rõ ràng có thể nhìn thấy cô chảy máu cam.

Vệ Tam trông cứ như không có việc gì xảy ra, chỉ chuyên tâm chờ máy bay đến đón người. Vừa lúc máy bay trên bầu trời trường Damocles cách đỉnh đảo gần hơn nên đã xuống đón cô trước.

Toàn bộ khán giả ở hiện trường trực tiếp đều thấy kế đó Ứng Tinh Quyết theo bản năng đi theo Vệ Tam vào máy bay.

Trong nháy mắt đó, giáo viên của trường Đế Quốc dưới sân khấu như choáng váng. Trước đây bị người khác vớt được thì thôi đi, giờ còn chủ động đi theo người khác là chuyện gì đây.

Lúc này, trong màn hình trực tiếp cuối cùng truyền ra một câu nghi ngờ của Vệ Tam: “Anh theo vào làm gì?”

Không có ống kính bên trong máy bay nên khi các sinh viên quân sự đi vào, họ đã không còn kết nối với màn hình nữa.

Ứng Tinh Quyết lặng thinh. Mấy trận trước đây toàn là máy bay trên bầu trời trường Đế Quốc đến đón người đầu tiên nên anh đã quen.

Vệ Tam cẩn thận quan sát sắc mặt tái nhợt của anh ta, cuối cùng quay đầu hỏi nhân viên: “Có thể dẫn người của các trường khác ra ngoài không? Em thấy anh ta không ổn lắm.”

Ứng Tinh Quyết: “…”

Anh không lên tiếng, coi như chấp nhận.

Nhân viên: “... Được rồi.”

Cứ như vậy, máy bay mang theo Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết hạ xuống đảo đón người của trường Damocles.

Mọi người của trường Damocles vừa lên, chẳng chú ý đến Ứng Tinh Quyết ở góc mà lại vây quanh Vệ Tam.

“Cậu lên đảo khi nào? Tớ chả thấy người mà cũng không nghe được thông báo nhắc nhở.” Kim Kha hỏi trước.

“Người của viện Bình Thông và tôi đánh nhau còn nhớ thương tình huống của cậu và đầu quái vật xúc tu nọ. Kết quả cậu lặng yên không một tiếng động lên đảo nhổ cỏ.” Liêu Như Ninh đặt mông ngồi ở bên cạnh Vệ Tam, “Nhổ lá cỏ đầu tiên có sướng không? Tôi còn chưa từng nhổ thứ.”

Vệ Tam nhướng mày: “Trận tiếp theo cậu đến rút là liền biết có cảm giác gì.”

Ứng Thành Hà ngồi ở phía bên kia: “Cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của Kim Kha.”

Vệ Tam khoanh tay: “Tôi đã phế bỏ hoàn toàn xúc tu của con quái vật đó rồi vội vàng đuổi theo các cậu. Tôi lên tới bờ mà đâu thấy ai nên cho rằng các cậu đang ở trên đỉnh đảo.”

“Tụi này vừa lên bờ đã đuổi kịp viện Bình Thông rồi đánh nhau với bọn họ.” Kim Kha dựa vào bàn nhỏ bên cạnh cho hay, “May là cậu có động tác nhanh, đi một con đường khác.”

Hoắc Tuyên Sơn nói sâu xa: “Sợ là lạc đường mới đi tới con đường khác.”

Vệ Tam dừng lại và duỗi chân đạp qua: “Có thể đừng vạch trần tôi không?”

“Lại giành được quán quân, chờ tụi mình đi ra ngoài thì để cho thầy cô khao một bữa.” Liêu Như Ninh đã bắt đầu tính toán làm sao kỳ kèo với thầy cô.

“Chỗ nào ở Sao Tây Tháp có đồ ăn ngon chỗ chơi vui?” Ứng Thành Hà hỏi mấy người.

Vệ Tam: “... Không biết.”

Kim Kha: “Thời gian trước toàn tập luyện, không chú ý.”

Hoắc Tuyên Sơn: “Ra ngoài tìm tòi thử.”

Ứng Tinh Quyết ngồi ở trong góc, ánh mắt anh đảo qua tất cả mọi người trong trường Damocles, cuối cùng để ánh mắt rơi vào trên người em họ Ứng Thành Hà.

Trước cuộc thi, em ấy chỉ như có một cái tên đối với anh. Em ấy đã là cơ giáp sư 3S của trường Damocles thì họ không phải là người cùng một đường.

Hoặc là nói Ứng Thành Hà cũng không thân thiết với người nhà họ Ứng. Nhưng trong trí nhớ Ứng Tinh Quyết, Ứng Thành Hà rất khách sáo và mang theo cảnh giác đối với tất cả mọi người, chẳng bao giờ cười hạnh phúc như bây giờ và không phòng bị gì cả.

Bên kia đội chủ lực trường Damocles thảo luận hồi lâu làm thế nào để trả giá được với thầy cô, cuối cùng Kim Kha mới đi về phía Ứng Tinh Quyết.

Hai chỉ huy ngồi đối diện nhau chỉ đơn giản là cuộc đọ sức giữa hai trường quân sự, khi nói chuyện còn phải mang theo tất cả các loại tính toán.

Bây giờ anh không muốn cạnh tranh, chỉ muốn nghỉ ngơi một chút.

“Một nửa tài nguyên trận này sẽ giao cho cậu sau khi đi ra ngoài.” Ứng Tinh Quyết nói thẳng.

“Không phải nói với anh cái này.” Kim Kha đã đạp Liêu Như Ninh và Ứng Thành Hà ở bên kia ra, tự mình chiếm một cái ghế dài mà Vệ Tam đang nằm xuống ngủ, “Sau khi ra ngoài thì chúng ta tìm thời gian nói chuyện đi.”

Ứng Tinh Quyết ngước mắt lên: “Chúng ta? Có gì thì nói qua kênh liên lạc.”

Kim Kha tiện tay lấy một thứ từ trong túi ra và ném về phía Vệ Tam đang nằm trên băng ghế dài.

Vệ Tam nhắm mắt nhưng đưa tay bắt lấy, cô mở mắt ra và nhìn về phía Kim Kha: “Làm gì vậy?”

Kim Kha nhìn Vệ Tam rồi lại quay đầu thoáng nhìn qua bên hông Ứng Tinh Quyết bên cạnh, giọng điệu càng thêm nặng nề: “Chúng ta nói chuyện.”

Ứng Tinh Quyết trầm mặc, cuối cùng cũng mở miệng: “... Được.”

...

Đấu trường Tháp Tây nhanh chóng vang lên một tiếng phát thanh thứ ba, là kênh thông báo viện Bình Thông thành công đến đích.

Và tại thời điểm này, Samuel và South Pasadena cũng gặp nhau trên con đường biển cuối cùng, nhưng hai trường chả may mắn khi gặp phải một nửa còn nguyên vẹn của quái vật xúc tu. Hai trường quân sự chỉ có thể làm việc cùng nhau.

Chống lại nó rã rời.

Dù sao trường Damocles trước đây có một Ứng Tinh Quyết nên kiểm soát được một nửa xúc tu. Tuy nhiên con quái vật xúc tu này rốt cuộc vẫn bị thương nên thực lực suy giảm rất nhiều, hai trường liên thủ vẫn là qua được.

Sau khi lên bờ, thỏa thuận hợp tác giữa hai trường đã bị xé toạc ngay

lập tức và đánh nhau luôn.

Ngay cả khi hạng thứ tư và thứ năm không có điểm cộng dồn nhưng vẫn có lợi thế về lúc xuất phát. Chả ai trong hai trường muốn từ bỏ cả.

Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam của trường South Pasadena hợp sức lại là có thể chống lại cấp 3S, còn Jil Gil Wood của Samuel thì có thực lực tăng lên làm người cấp 3S cũng không thể ngăn chặn cô ấy trong một thời gian ngắn. Hai trường quân sự bất phân thắng bại, lúc này lợi thế của đội tuyển trường xuất hiện.

Trước đó có không ít người ở Samuel bị tổn thương trên tàu biển vũ trụ, còn South Pasadena dù là người cuối cùng vào sân nhưng làm gì chắc nấy, khiến đội tuyển trường vẫn còn nguyên vẹn. Thế là có một đội thoát khỏi tình trạng đánh dây dưa, xông lên bục đảo đích và rút cờ của South Pasadena.

[Chúc mừng trường Quân sự South Pasadena đã về đích thành công. Lặp lại...]

Hai trường quân sự dưới đảo nghe thấy kênh thông báo thì dừng hết lại.

“Cái giống ôn gì mà hạng thứ năm lại thuộc về chúng ta.” Shaω Eli chửi một tiếng.

Tất cả các vị trí của cuộc thi đã được đưa ra, trường Damocles và trường Đế Quốc đã đến lối ra gần như là một trước một sau.

Những người của trường Đế Quốc đứng ở phía sau, nhìn chỉ huy chính của họ đứng trong đội ngũ của trường Damocles với tâm trạng cực kỳ phức tạp và bối rối trong một thời gian.

Làm sao mà mọi thứ phát triển đến được bây giờ?

Vừa ra khỏi là truyền thông bắt đầu đưa micro vào thành viên đội chủ lực của hai trường. Trường Damocles có quá nhiều thao tác nên câu hỏi của phóng viên đã bủa vây trăm bề, trái ngược với người của trường Đế Quốc vừa đi ra. Truyền thông Lam Phạt trực tiếp tiến lên hỏi ra tiếng lòng của mọi người.

“Xin hỏi các cậu có cảm giác thế nào khi thấy chỉ huy chính trường Quân sự Đế Quốc bị trường Quân sự Damocles vớt đi?”

Cơ Sơ Vũ cau mày, Tư Đồ Gia bên cạnh mở miệng: “Chỉ có ngồi máy bay một lần mà thôi.”

Phóng viên Lam Phạt cầm micro ở đối diện nói: “’Vớt đi’ này không phải là tính từ để hình dung mà là động từ.”

Bên cạnh có phóng viên truyền thông chen vào: “Họ không biết chuyện này đâu.”

“Chuyện gì?” Cơ Sơ Vũ hỏi bọn họ.

Đúng lúc này, Ứng Tinh Quyết đi tới từ phía trường Quân sự Damocles, phóng viên đã chỉa micro vào anh để hỏi lại vấn đề này.

“Sau này sẽ sửa chữa từng cái một về những vấn đề còn tồn tại của trường Quân sự Đế Quốc.” Ứng Tinh Quyết chẳng bao giờ trả lời trực tiếp.

“Đây là lần thứ hai trường Quân sự Đế Quốc mất vị trí quán quân, các bạn có nghĩ trường Đế Quốc còn giành được quán quân toàn giải đấu hay không?”

“Chẳng qua là một trận đấu thôi, quán quân của mùa giải sẽ chỉ thuộc về trường Quân sự Đế Quốc.” Cơ Sơ Vũ tiến lên đứng bên cạnh Ứng Tinh Quyết, cậu ta nhận micro và một lần nữa nhắc lại.

Hầu hết các kênh truyền thông bên cạnh đang chen chúc bên trường Damocles bên kia.

“Vệ Tam, bạn cảm thấy thế nào khi Ứng Tinh Quyết không giữ lời hứa?”

Mấy kênh truyền thông đứng ở ghế đẩu phía sau, giơ micro và hét lên, làm mọi người trong cả hai trường có thể nghe thấy rõ ràng.

Tất cả mọi người đều đang dõi theo Vệ Tam.

Vệ Tam vừa nghe đã quay đầu nhìn về phía Ứng Tinh Quyết: “Anh không có ý định cho chúng tôi một nửa tài nguyên hả?”

Phóng viên đứng trên ghế: “... Không phải cái này, mà là lúc trước đánh với con tinh thú dưới đáy biển kia. Bạn ấy cố ý buông xúc tu ra, muốn đẩy bạn vào chỗ chết.”

Vệ Tam nghe vậy bèn suy nghĩ một chút rồi cầm đại một cái micro trước mặt: “Thỏa thuận chúng tôi đạt được là một nửa tài nguyên của hai trận đấu, anh ta giữ xúc tu để cho trường Quân sự Damocles đi qua, nhưng về sau không làm được nữa vì không ráng chống được.”

Phóng viên im lặng một lúc lâu, tuyệt đối không nghĩ tới Vệ Tam vẫn là một người khéo hiểu ý người.

Thấy các kênh truyền thông khác bắt đầu hỏi Vệ Tam, hắn ta lại hét lên: “Cấp siêu 3S làm sao mà không kéo nổi mấy xúc tu như vậy, cậu ta chắc chắn cố ý.”

Vệ Tam: “Cấp siêu 3S cũng là con người, cũng có thời điểm con người là kiệt sức.” Đây rõ là mê tín dị đoan về cấp siêu 3S, siêu nhân còn có lúc xảy ra chuyện đấy.

Sau khi nói xong câu đó, Vệ Tam đã đẩy micro cho Kim Kha bên cạnh: “Có vấn đề gì thì hỏi chỉ huy chính đi.”

Người của trường Đế Quốc đã bắt đầu đi ra ngoài, Cơ Sơ Vũ đi theo phía sau Ứng Tinh Quyết và thấp giọng hỏi anh vừa rồi phóng viên nọ có ý gì.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh tiêu chuẩn kép: Chúng ta nói chuyện? Liên lạc qua kênh liên lạc là được rồi. Còn có cô ấy nữa? Được chứ, chúng ta nói chuyện đi.

Chương 154

“hẹn gặp à?”

Các đội của mấy trường trở lại nơi nghỉ ngơi điều chỉnh. Người của trường Đế Quốc vừa đi ra đã trở về phòng chính là xem chiếu lại cảnh trực tiếp, phần lớn bọn họ ngay cả tắm rửa cũng chả thèm đi. Lúc nhìn thấy hình ảnh Ứng Tinh Quyết bị Vệ Tam vớt đi thì toàn bộ đều lâm vào lặng thinh.

Chỉ huy chính của họ, không được bảo vệ bởi đội ngũ của họ, mà đã được đưa đi bởi những người từ một trường quân sự khác và còn bị bên đó ghen ghét.

Không thể không nói, lòng tự trọng của trường Đế Quốc đã bị đạp vỡ hoàn toàn tại thời điểm này.

Cơ Sơ Vũ nhìn chằm chằm người của trường Damocles trong buổi phát sóng trực tiếp với với cằm căng quá mức. Cậu ta mở cửa phòng đi tìm Ứng Tinh Quyết thì thấy Hoắc Kiếm và Công Nghi Giác cũng ở đó.

Ứng Tinh Quyết vừa mới thay quần áo xong đi ra, vẻ mặt anh bình tĩnh trước sau như một, không nhìn ra vẻ xấu hổ chút nào.

“Vì sao không tới tìm chúng tôi?” Cơ Sơ Vũ hỏi anh.

Ứng Tinh Quyết ngồi xuống, lấy khăn mặt từ từ lau khô tóc và hỏi ngược lại: “Tại sao phải quay lại tìm các cậu?”

Cơ Sơ Vũ dừng một chút: “Cậu đang tức giận? Tức giận với sự cẩu thả của chúng tôi à. Nhưng nếu cậu trở lại thì chúng ta vẫn còn cơ hội giành chức vô địch.”

“Trước khi tôi rời đi, viện Bình Thông ở phía sau trường Đế Quốc.” Ứng Tinh Quyết ngẩng đầu, “Vì sao bọn họ lại vượt qua được?”

Cơ Sơ Vũ im lặng.

Thấy cậu ta không nói lời nào, Ứng Tinh Quyết cũng chẳng hỏi nữa mà mở kênh phát sóng trực tiếp đã mua ở quang não, và kéo đến thời gian hai trường quân sự rơi xuống nước. Hai buổi phát sóng trực tiếp đã được phát nhanh gấp bội.

Chỗ nghỉ ngơi hoàn toàn yên tĩnh, mấy người chẳng mở miệng nói chuyện. Tư Đồ Gia đẩy cửa xông vào phía sau thì nhìn thấy bọn họ như vậy cũng chả dám mở miệng mà chỉ yên lặng đứng ở một bên.

Ứng Tinh Quyết xem cảnh từ sau anh rời đi, trường Đế Quốc đã trở nên hỗn loạn, lại nhìn cảnh trường Damocles chả có hỗn loạn gì khi Kim Kha mất đi ý thức. Trong lòng anh không thấy có bất ngờ gì.

Giờ phút này, mấy đội viên chủ lực đứng đứng bên cạnh cũng thấy rõ ràng hai trường quân sự có chênh lệch khi cùng lúc không có chỉ huy chính.

“Không phải một mình tôi đang thi đấu cho trường Đế Quốc.” Ứng Tinh Quyết không tiếp tục xem nữa, anh đóng quang não.

“Chúng tôi lo lắng cho cậu.” Cơ Sơ Vũ nói cứng nhắc, “Không biết đã xảy ra chuyện gì với cậu, ít nhất cậu nên liên lạc với chỉ huy của chúng ta.”

Ứng Tinh Quyết cầm khăn mặt: “Nếu không có tôi thì các cậu không thể tiếp tục thi đấu à? Ở Sao Huyễn Dạ, các cậu đã học được gì từ sự hợp tác của những người trong quân đội đó?”

Mặc dù là đang chất vấn nhưng giọng nói của anh vẫn nhẹ nhàng như cũ, ánh mắt anh nhìn về phía Cơ Sơ Vũ cũng chả có thay đổi.

“Xin lỗi.” Công Nghi Giác bên cạnh chủ động mở miệng nhận sai.

Tầm mắt Ứng Tinh Quyết rơi vào người anh chàng nhưng vẫn không có chút cảm xúc dư thừa: “Vấn đề không phải ở cậu mà là ở tôi, ngày mai bắt đầu phục hồi.”

Kênh thông báo bên ngoài đã kêu gọi họ chuẩn bị nhận giải thưởng.

Mấy người trong đội chủ lực đi ra ngoài, để lại không gian cho Ứng Tinh Quyết.

Các giáo viên của trường Đế Quốc hiếm khi không tổ chức một cuộc họp khẩn cấp,. Lần này đấu trường Tháp Tây làm cho họ nhận ra một điều rằng trường Đế Quốc lệ thuộc vào Ứng Tinh Quyết như thế nào.

Thầy giáo dẫn đội lại có tâm tư đâm chọc người, đến chỗ nghỉ ngơi

của Ứng Tinh Quyết: “Lần này quá trình thi đấu ở Tháp Tây không hợp lẽ thường, ban giám hiệu liên lạc nhưng tôi cũng không biết nên nói gì với bọn họ. Lần sau em cẩn thận một chút, đừng xem đẳng cấp cảm giác mình quá mạnh.”

Đội viên chủ lực mới đi không bao lâu, tay lau tóc của Ứng Tinh Quyết khựng lại, anh đứng dậy.

Giáo viên dẫn đội giật mình, ông ta lùi lại một bước, nghĩ rằng Ứng Tinh Quyết muốn ra tay.

“Đại khái là giáo viên dạy không tốt, dẫn đến chuyện trường Đế Quốc càng ngày càng kém.” Ứng Tinh Quyết thản nhiên nói, “Kế tiếp tôi sẽ xin ban giám hiệu thay thế thầy dẫn đội mới.”

Giáo viên dẫn đội trợn tròn mắt: “Em không thể làm như thế! Em…” Ông ta ghi hận chuyện Ứng Tinh Quyết hạ mặt mũi mình lúc trước ở phòng họp, ông ta tốt xấu gì cũng là người nhà họ Cơ.

Bây giờ vừa nghe Ứng Tinh Quyết nói như vậy bèn lập tức sợ hãi.

Ứng Tinh Quyết đi tới trước cửa và đẩy cửa ra, ý bảo ông ta đi ra ngoài.

…

Chỗ nghỉ của trường Damocles.

Kim Kha lấy ra một chiếc máy che chắn hình cầu từ túi của mình và đặt nó bên cạnh.

Vệ Tam thò đầu ra sờ muốn xem là cái gì lại bị cậu ấy vỗ tay.

“Nói chuyện chính sự trước.” Kim Kha nghiêm túc nói.

“Chính sự gì?” Vệ Tam nhìn chằm chằm vào máy che chắn, nói chuyện không mang theo não, “Không phải chúng ta đã giành được quán quân rồi sao?”

Lúc này ngay cả Liêu Như Ninh cũng nghiêm túc nhìn Vệ Tam.

Vệ Tam Nhất ngẩng đầu lên: “…”

Cô ngay lập tức ngồi nghiêm chỉnh: “Vâng, nói chính sự.”

“Cậu nói bên trong ống nghiệm bên hông Ứng Tinh Quyết có làn sương từ bọ đen?” Kim Kha hỏi, “Sương mù vẫn luôn ở bên trong đấy?”

Vệ Tam gật đầu: “Vẫn luôn ở đó, cảm giác của anh ra vẫn luôn bao trùm trên đó, cậu không nhận ra à?”

Kim Kha: “Có cảm giác mơ hồ nhưng tất cả chúng ta đều không thể nhìn thấy sương mù bọ đen bên trong.”

“Thị lực của tớ bình thường, không mù màu.” Vệ Tam mở miệng trước.

Hoắc Tuyên Sơn khoanh hai tay: “Vấn đề màu sắc thì tôi nhớ đây là lần thứ hai.”

Mọi người nhìn về phía cậu ra, Liêu Như Ninh cũng thông suốt: “Lần trước ở đấu trường lạnh lẽo, Kim Kha nói tường lớn màu trắng còn Vệ Tam nói là tường lớn màu xám.”

“Bên trong tường quả thật có tinh thú, mặc dù chúng ta không nhìn thấy.” Ứng Thành Hà trầm tư, “Nhưng Vệ Tam có thể nhìn thấy tinh thú màu xám, cứ như vậy suy ra trong ống nghiệm Ứng Tinh Quyết có tinh thú?”

“Cấp siêu 3S mới có thể nhìn thấy tinh thú.” Kim Kha nhíu mày, “Ống nghiệm kia là được Ứng Tinh Quyết mang tới từ Sao Huyễn Dạ, nếu bên trong thật sự có sương mù màu đen thì chắc chắn là trên Sao Huyễn Dạ.”

Hoắc Tuyên Sơn nói ngay: “Như vậy trên đấu trường thung lũng mưa, đấu trường lạnh lẽo và Sao Huyễn Dạ từng xuất hiện tinh thú không biết tên, những thứ này đều chỉ có Vệ Tam hoặc là người cấp siêu 3S mới có thể nhìn thấy?”

“Tôi nhận được tin nói Sao Huyễn Dạ có tinh thú đã tiến hóa, có lẽ đây chính là tinh thú tiến hóa. Giữa nhân loại cũng có thể cũng đang phát sinh tiến hóa, ví dụ như… Jill Gil Wood của trường Samuel.” Kim Kha nhìn về phía Vệ Tam, “Tớ đã quyết định nói chuyện với Ứng Tinh, chúng ta cùng nhau đi qua đi, năm người luôn.”

Vệ Tam gật đầu: “Có thể.”

Bởi vì sau khi thảo luận về vấn đề này, tâm trạng tốt của các thành viên chủ lực của trường Damocles khi giành được chức vô địch đột nhiên biến mất, khuôn mặt của năm người đã xấu cả đi.

Đến thời điểm nhận giải thưởng, sắc mặt của các thành viên chính của trường Damocles còn khó coi hơn cả trường Đế Quốc thứ hai và viện Bình Thông thứ ba bên cạnh.

Các kênh truyền thông lớn ngạc nhiên khi chụp một bức ảnh chung của các thành viên đội chủ lực của ba trường trên bục nhận giải, họ hoàn toàn không rõ có chuyện gì.

Mấy người đội chủ lực của trường South Pasadena và Samuel dưới bục nhận giải nhìn thấy thì trong lòng khó chịu. Họ liều sống liều chết vì để kiếm được vị trí thứ ba, trong khi mấy người trên bục nhận giải này là còn tốt hơn mà chả có ai hài lòng.

Shaω Eli hứ một tiếng: “Mấy người này đúng là, lấy được giải thưởng còn phải giả bộ, rõ ràng trong lòng đang vui vẻ nở hoa.”

Lần lĩnh thưởng này long trọng hơn lần trước rất nhiều, còn có các phương tiện truyền thông lớn. Chờ sau khi trao cúp và huy chương thì các phóng viên đã ùn ùn lên hỏi cảm giác hiện tại của các thành viên đội chủ lực trường Damocles.

Kim Kha: “Chiếc cúp rất nặng, tại sao lại cho một chỉ huy như tôi cầm?”

Liêu Như Ninh: “Đói quá, bây giờ muốn ăn trước.”

Hoắc Tuyên Sơn: “Sau khi nhận được huy chương rồi thì muốn trở về để ngủ.”

Vệ Tam: “Trước đây đã lấy một lần, lần này không có cảm giác gì.”

“Xin hỏi cơ giáp sư của trường Damocle, bình thường các cậu sẽ học cái gì?” Phóng viên Lam Phạt chen lên, “Trong trận đấu, biểu hiện của cơ giáp sư các cậu rất đáng chú ý.”

Ứng Thành Hà: “... Cơ giáp sư thật ra chính là kỹ thuật viên, một chuyện biết là trăm chuyện cũng biết.”

“Nên là nghe nói lúc trước ở đấu trường lạnh lẽo cũng là cơ giáp sư của trường Damocles các cậu dựng ra tháp tín hiệu tạm thời, phát

video ra?”

Ứng Thành Hà nhanh chóng liếc mắt nhìn Vệ Tam, sau đó trả lời: “Vâng, học thêm kỹ thuật, lúc quan trọng còn cứu mạng được.”

“Hiện tại trên Tinh Võng gọi cơ giáp sư của trường Damocles các cậu mạnh hơn các cơ giáp sư của trường quân sự khác, điểm này cậu nghĩ sao?”

“Rất tốt, cơ giáp sư của trường Damocles chúng tôi mạnh thật.” Ứng Thành Hà trả lời với mặt không đỏ tim chẳng đập nhanh.

Hoàn toàn không biết cha mẹ nhà họ Ứng ở Sao Đế Đô lúc này thấy màn trực tiếp phỏng vấn, bắt đầu hoài nghi người trong ống kính rốt cuộc có phải là con trai mình hay không.

Cha Ứng: “Làm sao bây giờ thằng nhóc này biến thành… chả khiêm tốn một chút nào.”

Mẹ Ứng: “Rất tốt.”

Cha Ứng: “Còn tưởng đi đến trường Damocles sẽ trở nên chín chắn hơn.”

Những người ở trường Đế Quốc bên cạnh cũng bị quấn quanh bởi tất cả các loại câu hỏi, tất nhiên đa phần câu hỏi nhắm về chuyện mất chức vô địch. Không giành được chức vô địch ở trận đấu lạnh lẽo vừa qua thì còn thông cảm được, nhưng trận thua trước toàn bộ Liên bang thì có vấn đề quá lớn.

Người viện Bình Thông mặc dù không vui, nhưng nhìn thấy đối thủ, mục tiêu mạnh nhất ngày xưa, có được vị trí thứ hai và trong trận đấu mất đi chỉ huy chính của mình thì trong lòng thậm chí còn có tí cân bằng quái lạ.

Trả lời câu hỏi của phóng viên xong, các thành viên chủ lực của Trường Damocles nhảy ra khỏi bục nhận giải, chuẩn bị chuồn mất.

Vệ Tam bị Giải Ngữ Mạn ngăn cản.

“Cô Giải?”

“Vệ Tam, chúng tôi suy nghĩ rồi, thấy chuyện huấn luyện của em vẫn còn quá ít.” Giải Ngữ Mạn khẽ cười cho hay, “Các thầy cô sai rồi,

không nhìn ra em còn có tiềm lực lớn như vậy.”

“Cô ơi...” Vệ Tam ôm đầu, vịn thắt lưng, “Đầu em choáng váng, cơ thể không trụ nổi.”

Giải Ngữ Mạn ha hả hai tiếng: “Trước khi đến thì tôi đã hỏi riêng bác sĩ Tỉnh. Sức khỏe của em rất tốt, tay không vẫn đánh chết được tinh thú.”

“Làm sao được chứ, cô ơi em bị suy dinh dưỡng.” Vệ Tam túm lấy ống tay áo Giải Ngữ Mạn, nói “suy yếu”, “Thường xuyên thấy khó chịu.”

Giải Ngữ Mạn thu tay lại trong vô tình: “Chờ em đánh bại được tôi thì những huấn luyện này mới có thể giảm đi một nửa.”

Vệ Tam chợt thẳng lưng: “Thật á? Cô à, chuyện này ngại quá đi.”

“... Ha ha.” Giải Ngữ Mạn vỗ thời khóa biểu huấn luyện vào tay cô, “Đánh thắng được tôi rồi nói sau.”

Chờ Giải Ngữ Mạn đi rồi, mấy người Kim Kha và Hoắc Tuyên Sơn mới tới gần.

Kim Kha nói nho: “Buổi tối hẹn Ứng Tinh Quyết.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh: Hẹn đêm?

Chương 155

“ngả bài”

Đêm khuya, sân tập Tây Tháp.

Một hàng bóng người nào đó lắc lư ở góc của một tòa nhà, một người trong số đó đưa tay kéo bóng người phía trước, kèm theo là một âm thanh đè thấp: “Ngồi xổm xuống, có camera.”

Ứng Thành Hà: “... Thiếu gia, có thể thả tóc tôi ra không?”

Kể từ khi bị Vệ Tam kéo tóc, tóc của anh thường bị những người khác nắm lấy.

“Bậc thầy Ứng, cậu cẩn thận một chút.” Liêu Như Ninh quan sát ở đằng sau, kế đó cậu ta mới nói nhỏ sau khi xác định không có ai.

Hai người bọn họ tụt lại phía sau, Vệ Tam dẫn đầu, Kim Kha và Hoắc Tuyên Sơn đi theo kế đó. Năm người cng eo như mèo thành một hàng, chờ thiết bị giám sát dời đi.

Vệ Tam nhìn chằm chằm vào camera giám sát, quay đầu nhìn Kim Kha: “Cậu không thể tìm chỗ hẹn tốt hơn à?”

Kim Kha ngồi xổm sau lưng cô, đầu trốn tới trốn lui: “Ứng Tinh Quyết quá nổi bật, nếu bị người ta thấy tụi mình ở với anh ta thì mạng Tinh Võng sẽ nổ tung mất.”

Hoắc Tuyên Sơn bị chuyện Kim Kha đang lắc lư tới quáng cả mắt, thế là cậu ta dùng một tay đè đầu cậu lại: “Độ cao này không tiến vào phạm vi giám sát, đừng có lắc nữa.”

Vệ Tam: “... Cho nên cậu cứ hẹn đêm hôm khuya khoắt tới trèo lên lầu người ta?”

Hôm nay Kim Kha nhận thưởng xong thì lặng yên không một tiếng động gửi cho Ứng Tinh Quyết tin nhắn nói hai ba giờ sáng sẽ đến phòng ngủ tìm anh.

Ứng Tinh Quyết còn cho rằng Kim Kha muốn vào tòa nhà ký túc xá của trường Quân sự Đế Quốc nên đã trả lời sẽ tìm một nơi khác, kết quả Kim Kha nói thẳng là trực tiếp trèo lầu, trèo cửa sổ để vào.

Nhìn thấy tin nhắn này, phản ứng đầu tiên của Ứng Tinh Quyết chính là cảnh tượng lúc trước anh thấy Vệ Tam leo lên tòa nhà y tế ở sân diễn tập lạnh lẽo. Cho nên… leo lầu nhảy qua cửa sổ là thói quen truyền thống của trường Quân sự Damocles à?

Cuối cùng Ứng Tinh Quyết vẫn đồng ý ở trong ký túc xá chờ bọn họ tới.

Vệ Tam dẫn đầu, cô hóp bụng cong người rồi nhanh nhẹn đi qua đường trống giữa hai tòa nhà, phía sau liên tiếp có mấy đuôi. Cô bám chặt vào tường rồi ngồi thụp trong bóng tối, chờ những người khác ngồi xổm từng người một hết.

Đèn dò tìm trên đỉnh đầu quay lại khiến mấy người đồng loạt cúi đầu giấu dưới bóng tối của tòa nhà. Vệ Tam kịp phản ứng lại bèn hỏi Kim Kha: “Chúng ta nói về chuyện tinh thú mà không thể gặp được người ta à?”

Liêu Như Ninh lập tức vểnh tai lên nghe ở đằng sau, cậu cũng chả hiểu.

Kim Kha cho hay: “Xem như trước tiên nói chuyện với Ứng Tinh Quyết bên kia đã.” Chuyện Vệ Tam có cấp siêu 3S vẫn còn giấu giếm đến bây giờ. Nếu thương thảo truyện này rất dễ làm những người khác trong trường Đế Quốc nhận ra có chuyện không đúng.

Sau một thời gian ẩn náu trốn tránh, năm người cuối cùng đã chạm vào bức tường phía sau của ký túc xá trường Đế Quốc.

“Lầu mấy?” Vệ Tam hỏi nhỏ.

“903.” Kim Kha chỉ vào một cửa sổ trên tầng 9, “Anh ta để đèn sáng đó.”

“Một phút.” Hoắc Tuyên Sơn nhìn quang não, “Một phút sau sẽ có camera quay qua cửa sổ 903.”

Vệ Tam lúc này nhanh chóng bò lên, cô tìm được cửa sổ sáng đèn kia thì giơ tay gõ.

Ứng Tinh Quyết đang ngồi trong phòng xem bản đồ địa hình Sao Huyễn Dạ thì nghe thấy ngoài cửa sổ truyền đến âm thanh. Anh đứng dậy mở cửa sổ, thấy Vệ Tam xuất hiện trước mắt thì không khỏi ngớ

người: Ngoài cửa sổ là một mảnh tối đen, còn Vệ Tam đưa lưng về phía vầng trăng sáng trên cao với một ít ánh sáng trong phòng hắt lên mặt.

Vệ Tam không phải là chưa từng trèo vào cửa sổ của người khác, cô còn trèo qua cửa sổ bác sĩ Tỉnh Thê tận hai lần nhưng chẳng nghĩ nhiều lắm. Hôm nay Ứng Tinh Quyết vừa mở cửa sổ, đột nhiên cô cảm thấy mình hơi xúc phạm người ta.

“Đi vào trong nhanh một chút.” Kim Kha ở phía dưới chờ hồi lâu rồi cũng chả đợi Vệ Tam bò vào được nữa. Cậu ấy nhịn không được mà vòng qua Vệ Tam, moi cái cửa sổ, thò đầu vào nhìn thì thấy Ứng Tinh Quyết đúng trước cửa sổ, “Anh nhường đường một tí nào.”

Ứng Tinh Quyết sau khi nhìn thấy Kim Kha thì lập tức hoàn hồn, lui ra phía sau vài bước, chờ bọn họ tiến vào.

“Còn năm giây nữa, tụi này tiến lên đây.” Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh trực tiếp nhảy lên phía trên ô cửa sổ, cướp chỗ trước Vệ Tam và Kim Kha rồi nhảy vào phòng Ứng Tinh Quyết.

Ứng Tinh Quyết: “…”

“Mau vào đi.” Vệ Tam là người thứ ba nhảy vào. Cô xoay người kéo Kim Kha vào, một tay còn lại thì kéo Ứng Thành Hà ở phía sau.

Một giây cuối cùng, đến lúc camera quét qua, Ứng Thành Hà bị Vệ Tam và Liêu Như Ninh đi tới kéo vào, toàn bộ năm người ngồi xổm dưới cửa sổ.

Camera chỉ quay lại cảnh cửa sổ 903 mở rộng và Ứng Tinh Quyết đứng trước cửa sổ.

Ứng Tinh Quyết nhìn năm người ngồi xổm dưới cửa sổ trong phòng: “... Camera quay đi rồi.”

Mấy người Vệ Tam tiếp tục hóp cong lưng, họ tách ra đứng dậy và dán người lên vách tường phòng, kế đó đồng loạt nhìn chằm chằm Ứng Tinh Quyết.

“Nhanh chóng đóng cửa sổ kéo rèm lên.” Thiếu gia Liêu chả khách sáo tí gì.

Ứng Tinh Quyết im lặng đi lên đóng cửa sổ lại, kế đó kéo rèm cửa.

Sau khi làm hết mấy điều này, anh quay lại đã thấy năm người trong đội chủ lực của trường Damocles ngồi trên ghế, trên bàn và dưới đất trong phòng anh.

"... Các cậu tìm tôi muốn nói chuyện gì?" Ứng Tinh Quyết dời ống nghiệm bên hông ra phía sau của mình. Anh còn tưởng rằng hai người Kim Kha và Vệ Tam tới vì muốn nói chuyện này, hiện tại xem ra không giống.

"Đừng giấu nữa, hôm nay chúng tôi đến muốn hỏi anh một chút về ống nghiệm bên hông anh." Vệ Tam ngồi trên ghế hất cằm chất vấn ngược lại anh.

Tầm mắt Ứng Tinh Quyết đảo qua năm người trong phòng, cuối cùng mắt anh đối đầu với mắt Vệ Tam, nói lạnh nhạt: "Cô là cấp siêu 3S."

Năm người: "????"

Mấy chuyện đã được thương lượng trước khi đến chả phải cái này.

Vệ Tam giả ngu: "Cơ giáp của tôi đúng là loại cấp siêu 3S."

Ứng Tinh Quyết đứng trước cửa sổ, chậm rãi nói: "Ý tôi chỉ cảm giác của cô."

Lúc này đến lượt chỉ huy ra mặt.

Kim Kha đang ngồi trên bàn chợt để hai chân rơi xuống đất, cậu ấy đứng thẳng dậy: "Anh biết khi nào?" Ban đầu hôm nay cậu dẫn người tới là vì muốn ngả bài, ai ngờ được bị Ứng Tinh Quyết đã quấy rối kế hoạch từ sớm.

"Đấu trường sa mạc." Ánh mắt Ứng Tinh Quyết rơi trên người Vệ Tam, "Các cậu quá thân với cô ấy, sau lúc ở đấu trường đồi núi thì tôi đã hoài nghi cô là cấp 3S."

"Cho nên lần đó anh cố ý thăm dò." Kim Kha rốt cục cũng liên kết được lạc với một số chỗ không nghĩ ra trước đây.

Ứng Tinh Quyết khẽ gật đầu: "Chẳng qua thật không ngờ là cô ấy có cấp siêu 3S."

Anh từng liên lạc với chỉ huy Quân khu 13 và bày tỏ hy vọng đối

phương sẽ đè vấn đề này xuống. Khi cấp độ siêu 3S chưa phát triển hoàn toàn thì họ sẽ là mục tiêu chèn ép của Quân Độc Lập.

Lúc đó Ứng Tinh Quyết nói Quân Độc Lập vì anh vẫn cho rằng vấn đề trong dịch dinh dưỡng của mình do Quân Độc Lập động tay chân, nhưng hiện tại... có lẽ có một lực lượng khác nữa ở dưới Liên bang.

Ít nhất khoang mô phỏng của Sao Cốc Vũ đã gây ra tai nạn cho ba người kia, sớm hơn nhiều so với sự nổi dậy của Quân Độc Lập.

Vệ Tam và mấy người khác ngơ ngác nhìn nhau, hoàn toàn chẳng rõ vì sao Ứng Tinh Quyết biết cô là cấp siêu 3S nhưng không nói cho những người khác trong trường Đế Quốc.

Liêu Như Ninh hỏi thẳng anh vấn đề này.

Ứng Tinh Quyết rũ mắt: "Cấp siêu 3S là hy vọng của Liên bang để đối phó tinh thú, có thể thêm một người là hơn được một người. Bác sĩ Tỉnh Thê vẫn đi theo chứng tỏ thân thể Vệ Tam chắc cũng có chuyện xảy ra."

Kim Kha hiểu ý của anh: "Vì vậy, anh mới cố tình che giấu thay cho chúng tôi."

Trong phòng yên tĩnh một lúc lâu, Ứng Tinh Quyết mới lấy ống nghiệm bên hông ra hỏi Vệ Tam: "Cô thấy cái gì?"

"Sương mù bọ đen." Vệ Tam nói ngay, "Giống như thứ tôi từng thấy trong khoang mô phỏng cũ của Sao Cốc Vũ."

"... Thật sự là thế." Ứng Tinh Quyết nói nhẹ. Ở Sao Huyễn Dạ, anh phải dùng cảm giác mới nhìn thấy sương mù bằng bọ đen rậm rạp kia, cùng lúc đó nhớ tới hồi trước Vệ Tam từng nói cô gặp phải sương mù bọ đen ở Sao Cốc Vũ.

Liêu Như Ninh tiến lại gần quan sát ống nghiệm trên tay Ứng Tinh Quyết: "Cái gì gọi là thật sự là thế, trong này có gì đó thật à? Chỉ có các cấp siêu 3S như cậu mới nhìn thấy được?"

Cấp 3S chẳng thấy, chỉ có những người có cấp siêu 3S mới có thể.

Sau khi Ứng Tinh Quyết xác nhận tin tức này, những suy đoán nhiều năm cứ quanh quẩn trong lòng anh rốt cuộc cũng kết thúc cả thảy.

“Sương mù bọ đen trong chỗ này của anh là được mang tới từ Sao Huyễn Dạ bên kia?” Vệ Tam hỏi anh.

“Đột nhiên Sao Huyễn Dạ xuất hiện một vài vết nứt, phía dưới có rất nhiều sương mù bọ đen, tôi dùng cảm giác là xóa sạch được chúng.” Ứng Tinh Quyết cất kỹ ống nghiệm rồi mở quang não. Anh phóng to nó để cho bọn họ đều có thể nhìn thấy: “Đây là danh sách các tai nạn xảy ra trong khoang mô phỏng ở các phòng diễn tập Cốc Vũ ở những năm trước.”

Những người khác nhìn không ra trò trống gì, song, Kim Kha càng nhìn thì mi tâm càng níu chặt, cuối cùng cậu ấy chỉ vào ba cái tên: “Ba người này có chuyện gì?”

Người cấp 3S tài thế mà đã tàn phế.

Bình thường mà nói, chỉ biết cảm thán mấy người cấp 3S này có tố chất tâm lý không đủ mạnh, nhưng kết hợp với tình huống hiện tại của Vệ Tam, hiển nhiên không đơn giản như vậy.

“Tai nạn khoang mô phỏng, sau khi ra ngoài thì cảm giác bị hỏng luôn.” Ứng Tinh Quyết đưa ra tư liệu của ba người kia.

Kim Kha nhanh chóng mở tài liệu của ba người này ra, bọn họ là sinh viên quân sự hàng đầu lúc bấy giờ không có ngoại lệ, là người được các bên ký thác kỳ vọng, nhưng rồi họ ngã gục trong khoang mô phỏng của Sao Cốc Vũ.

“Khoảng thời gian cách quá xa nên chẳng ai phát hiện.” Ánh mắt Ứng Tinh Quyết xẹt qua Vệ Tam, “Lần trước tôi và cô ấy cũng bị tấn công.”

Tính chỉ điểm trong lời nói của anh quá mạnh, ngay cả Liêu Như Ninh cũng phản ứng lại: “Đừng nói ba người này cũng là cấp siêu 3S chứ?”

Mặt Kim Kha trông cực kỳ khó coi: “Quân Độc Lập phản bội và đào tẩu cũng tầm hơn 20 năm, bàn tay bọn họ không thể vươn tới thời gian quá sớm như vậy. Chúng ta cần phải nói với nhà trường.”

“Chắc chưa?” Đôi mắt đen như mực của Ứng Tinh Quyết lẳng lặng nhìn Kim Kha.

Kim Kha lấy lại bình tĩnh sau khi khiếp sợ: “Anh còn gì chưa nói?”

“Chuyện tôi tấn công nhân viên y tế hai lần, chắc các cậu đã nghe nói rồi.” Ứng Tinh Quyết nắm ống nghiệm bên hông với ánh mắt phức tạp, “Y tá lần đầu tiên và bác sĩ lần trước ấy, tôi cảm nhận được hơi thở giống loại sương mù đen này ở trên người bọn họ.”

Anh vừa nói như vậy, Kim Kha và Hoắc Tuyên Sơn lập tức nhìn về phía Vệ Tam.

Vệ Tam nhìn trái nhìn phải hai người bọn họ, chả kịp phản ứng.

Hoắc Tuyên Sơn nhắc nhở: “Trước đây cậu theo dõi bác sĩ đó có nói thằng cha đó xấu xí, có lẽ cũng do bản năng cấp siêu 3S.”

Vệ Tam nhíu mày nhìn Ứng Tinh Quyết: “Ý của anh là bọn họ do sương mù bọ đen biến thành?”

Ứng Tinh Quyết chậm rãi lắc đầu, phủ nhận: “Ý tôi là họ bị nhiễm sương đen. Trên tàu biển vũ trụ từng có một giọt sương mù bọ đen trộn lẫn máu men theo lỗ thông hơi vào phòng tôi. Mục tiêu của những sương mù này luôn là cấp siêu 3S.”

Hai tay Vệ Tam khoác lên ghế dựa rồi chậm rãi chống lên: “Boong tàu biển vỡ.”

Mấy người khác nhìn về phía Vệ Tam, Ứng Thành Hà nhớ lại: “Là tấm vỡ mà tôi tới sửa lúc trước? Trước đây cậu nói có một khe hở.”

“Đó là tấm ván bị phá vỡ do Kosai Musashi. Nếu có máu, rất có thể là của cậu ta.” Vệ Tam ngước mắt lên nhìn Ứng Tinh Quyết, “Khi leo lên tàu biển, khoảng cách giữa anh và cậu ta không xa.”

Ứng Tinh Quyết ngẩn ra: “Tôi không cảm nhận được loại hơi thở đó trên người cậu ta.”

Vệ Tam nhíu mày: “Trước đây ở trong động băng ở đấu trường lạnh lẽo, vì sao anh lại tấn công tôi?”

Ứng Tinh Quyết ngẩn ra.

Kim Kha, Liêu Như Ninh, Hoắc Tuyên Sơn và Ứng Thành Hà đồng loạt nhìn chằm chằm Ứng Tinh Quyết, bọn họ còn chưa từng nghe Vệ Tam nhắc tới chuyện này.

Ứng Thành Hà là người đầu tiên mở miệng hỏi: “Anh họ, anh có chắc là cảm giác mình không có vấn đề?”

“Không biết.” Ứng Tinh Quyết chậm rãi cho hay, “Ở trong khoang cơ giáp tôi từng cảm giác được hơi thở rất nhạt, có lẽ sinh ra ảo giác.”

Kim Kha tương đối bình tĩnh, quay đầu hỏi Vệ Tam: “Có phải trước đó cậu dính vào cái gì đó không?”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh: Một chọi năm, bị chất vấn. (.

.)

Chương 156

“khí đen trong máu”

“Ngoại trừ vật không hình dạng màu xám trong vòng xoáy, không có đụng qua các tinh thú khác.” Vệ Tam nhớ lại tình huống lúc đó, bỗng nhiên nói, “Tớ có chảy máu mũi trong khoang cơ giáp của anh ta.”

“Chảy máu cam có liên quan gì đến chuyện này.” Kim Kha theo bản năng hỏi.

“Bác sĩ Tỉnh Thê hồi trước có nói trong máu tớ có thành phần không xác định.” Vệ Tam đặt hai tay lên lưng ghế, cằm gá lên cánh tay, “Có lẽ tớ cũng bị sương mù đen lây nhiễm.”

“Nói bậy bạ gì đấy.” Liêu Như Ninh nóng nảy nói một câu, “Nếu bị lây nhiễm, vì sao bây giờ Ứng Tinh Quyết không tấn công cậu, rõ ràng là anh ta có vấn đề.”

Hoắc Tuyên Sơn cũng không đồng ý với lời Vệ Tam nói: “Chẳng qua cậu suy dinh dưỡng, máu có nhiều thành phần gì không rõ thì đại khái là do lô dịch dinh dưỡng mười năm trước có vấn đề, chả liên quan gì đến sương mù bọ đen.”

Ba chữ “dịch dinh dưỡng” khiến mặt màu Ứng Tinh Quyết khẽ chuyển: “Các cậu đang nói cái gì vậy?”

Những người khác không muốn nói chuyện Vệ Tam đã trải qua. Ngược lại, bản thân cô không quan tâm: “Trước đây không có tiền ăn nên tôi nhặt một lốc dịch dinh dưỡng mà công ty Thông Tuyển chuẩn bị bỏ đi. Nghe nói trong nhóm dịch dinh dưỡng kia thiếu các chất dinh dưỡng cần thiết, cho nên dẫn đến suy dinh dưỡng trong cơ thể.”

Trong nháy mắt, năm người trường Damocles ở trong phòng đều cảm nhận được uy thế đến từ Ứng Tinh Quyết.

Vệ Tam là cấp siêu 3S duy nhất trong phòng nên nhận ra được rõ ràng nhất cảm giác vừa lóe lên trên người Tinh Quyết. Đối với cô mà nói đây không phải là ra oai mà giống khiêu khích hơn.

Cô nhìn chằm chằm Ứng Tinh Quyết: “Ý anh là sao?” Muốn đánh nhau?

Ứng Tinh Quyết hơi nhắm mắt lại, một lúc lâu sau mới nói: “Không phải.”

Kim Kha bên cạnh Vệ Tam bỗng nhiên khẩn trương lên, cậu không hiểu sao lại có một loại dự cảm chuyện kế tiếp Ứng Tinh Quyết nói tuyệt đối không phải là điều bọn họ muốn nghe.

“Nhóm dịch dinh dưỡng thông thường mà công ty Thông Tuyển vứt bỏ thì là một mánh lới thôi, không có thiếu dịch dinh dưỡng.” Ứng Tinh Quyết chỉ nói một câu này.

Kim Kha lập tức hiểu ý của anh, sắc mặt cậu ấy thay đổi: “Vấn đề xảy ra ở nhóm dịch dinh dưỡng chuyên dụng của cậu. Chuyện dịch dinh dưỡng có vấn đề được tuyên truyền rộng rãi chỉ là đao mà cha cậu dùng để thanh lý công ty Thông Tuyển lúc đó?”

“Mười năm trước cảm giác của tôi có vấn đề, kiểm tra tất cả xung quanh và cuối cùng truy tìm tới dịch dinh dưỡng. Bác sĩ nghi ngờ bên trong dịch dinh dưỡng có thêm thứ gì đó nên âm thầm ngừng hết dịch dinh dưỡng. Lúc đó thân thể tôi mới dần dần ổn định, cuối cùng xác định được là tôi bị ảnh hưởng bởi dịch dinh dưỡng.” Ứng Tinh Quyết ngước mắt nhìn Về phía Vệ Tam, “Cha tôi vì muốn điều khiển tất cả quy trình sản xuất dịch dinh dưỡng nên bố trí sắp xếp một bàn cờ, đoạt lại công ty Thông Tuyển.”

Liêu Như Ninh ở bên cạnh đã nghe bối rối: “Ý anh là nhóm dịch dinh dưỡng bỏ đi kia không thiếu thành phần? Vậy vì sao Vệ Tam lại suy dinh dưỡng?”

“Không có ai ra tay với Vệ Tam từ sớm được,hoàn toàn chẳng có ai biết đẳng cấp của cậu ấy trước đường đua sa mạc.” Kim Kha phủ nhận, huống hồ Vệ Tam từ trước đến nay chỉ côi cút có một mình ở Sao 3212.

Hoắc Tuyên Sơn đứng bên cạnh Vệ Tam hỏi một điểm trọng tâm: “Ở Sao 3212, bụng Vệ Tam bị tinh thú cào, chảy máu không ít, vì sao anh không phát hiện?”

Lời nói của cậu ấy một lần nữa cung cấp một khả năng, nếu dịch dinh dưỡng không có vấn đề vậy Vệ Tam có thể bị nhiễm bệnh sau đó.

Trong phòng một lần nữa yên tĩnh, tất cả mọi người theo bản năng chẳng còn nghĩ về khả năng dịch dinh dưỡng trước đó có vấn đề

nữa.

"... Nhưng Vệ Tam bị suy dinh dưỡng bắt đầu từ việc nhặt dịch dinh dưỡng uống, bác sĩ đưa ra biểu đồ đường, mọi người thấy hết rồi." Liêu Như Ninh không kìm được nên bảo.

Vệ Tam đứng dậy đi tới trước mặt Ứng Tinh Quyết, lấy ra một con dao găm ở trong túi và rạch một đường về phía lòng bàn tay một cái làm máu chảy ra từ vết thương: "Bây giờ thì sao? Cảm giác gì?"

Ứng Tinh Quyết lui về phía sau, gác qua chuyện quan trọng thì anh đã bất giác muốn tấn công Vệ Tam.

Kim Kha nhướng mày, nhận ra ý nghĩ của Ứng Tinh Quyết nên tiến lên kéo Vệ Tam: "Bây giờ anh muốn tấn công cô ấy?"

Giọng điệu không phải là chất vấn, đúng là quá khó tin khi máu của Vệ Tam có vấn đề thật.

"Cậu có thể thấy máu của mình màu gì không?" Hoắc Tuyên Sơn hỏi Vệ Tam.

Vệ Tam cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình: "Màu đỏ."

Ứng Tinh Quyết lui về phía sau tựa vào cửa sổ, một tay anh chống lên rèm cửa ở bệ cửa sổ rồi nói nhỏ: "Tôi thấy rồi."

Liêu Như Ninh nhìn máu trong lòng bàn tay Vệ Tam bèn rút giấy ra lau cho cô: "Tôi chỉ nhìn thấy máu đỏ, rất bình thường, chẳng lẽ anh vẫn còn nhìn thấy thứ trong ống nghiệm của mình."

"Khí đen, chỉ có một ít." Ứng Tinh Quyết quay đầu, nhìn Vệ Tam, "Tôi có thể thông qua cảm giác nhìn thấy."

Vệ Tam nhận lấy tờ giấy nhưng không lau mà hỏi Ứng Tinh Quyết: "Có thể để chúng tôi xem không?"

Về lý trí, bản thân cô dường như không có vấn đề gì.

"Tôi thử xem." Ứng Tinh Quyết phủ cảm giác của mình lên mắt năm người.

"... "

Máu chảy ra từ vết thương trong lòng bàn tay Vệ Tam có theo một cỗ ít khí đen mơ hồ ngoài màu đỏ tươi ban đầu.

Sau một lúc lâu, Liêu Như Ninh vẫn không tin: "Chỉ huy các anh có thể điều khiển bộ não con người, đây là điều anh muốn chúng tôi nhìn thấy."

Vệ Tam lấy giấy đè lên vết thương trong lòng bàn tay, cô không hoài nghi cảm giác Ứng Tinh Quyết có vấn đề nên bình tĩnh cho hay: "Cá nhân tôi cho rằng mình coi như bình thường, tạm thời có thể điều khiển bản thân. Trước đây các cậu đã nói công ty Thông Tuyển cung cấp dịch dinh dưỡng cho toàn Liên bang. Nếu đám dịch dinh dưỡng không thiếu thành phần, không có vấn đề, mà lại có chuyện lây nhiễm cho người khác, thì các cậu nên suy nghĩ nên làm gì tiếp theo."

"Sẽ không có nhiều người bị nhiễm bệnh, bằng không anh ta sẽ không chỉ tấn công hai... ba người." Kim Kha nhìn bên hông Ứng Tinh Quyết, "Chả dễ gì lấy cái thứ này vào tay đâu."

Tâm trạng của mọi người càng ngày càng nặng nề, Vệ Tam thì chẳng để ý lắm. Cô ngồi trên ghế, chậm rãi nói: "Y tá và bác sĩ kia cũng không phải cấp 3S. Giả sử Kosai Musashi có vấn đề mà Ứng Tinh Quyết lại không phát hiện ra, chứng tỏ chỉ cần cấp 3S không chảy máu, anh ta sẽ không phát hiện được. Anh ta chỉ phát hiện được cấp thấp thôi."

"Đám sương mù bọ đen này muốn sức mạnh của tôi." Ứng Tinh Quyết tiện tay rạch lòng bàn tay mình để lấy máu, một lần nữa bao trùm cảm giác lên mắt bọn họ, ra hiệu cho bọn họ nhìn rõ ràng.

Sương mù bọ đen trong ống nghiệm bắt đầu liều mạng muốn đến gần nơi Ứng Tinh Quyết chảy máu, xúc tu và giác hút cực nhỏ khó nhìn thấy bằng mắt thường cũng vươn qua, có thể thấy rõ rành chuyện bọn chúng muốn làm gì.

Ứng Tinh Quyết đi đến bên cạnh Vệ Tam, đưa ống nghiệm tới gần lòng bàn tay cô, sương mù bọ đen bên trong mất đi hứng thú trong nháy mắt.

Đối mặt với cùng một siêu cấp 3S, sương mù đen lại có phản ứng hoàn toàn khác nhau.

Bản thân Ứng Thành Hà cũng mang theo dao găm, cũng rạch một đường trong lòng bàn tay mình. Chờ máu chảy ra, anh cúi đầu không

thấy máu của mình có vấn đề và giơ tay lên cho người khác xem.

Mấy người đều không thấy có cái gọi là khí đen, sương mù bọ đen bên trong ống nghiệm cũng gần lòng bàn tay anh nhưng rõ ràng không có hưng phấn như lúc đối mặt với Ứng Tinh Quyết vừa nãy.

“Hiện tại điều duy nhất cần xác định chính là Kosai Musashi có vấn đề hay không.” Kim Kha nói xong thì nhận dao găm của Ứng Thành Hà kéo một đường ở trong lòng bàn tay mình rồi nâng lên cho Ứng Tinh Quyết xem, “Có lẽ thành phần trong máu Vệ Tam có nguyên nhân khác.”

Lòng bàn tay của mấy người kế tiếp đều được rạch một dao, phản ứng của sương mù bọ đen giống như lúc gặp Ứng Thành Hà.

“Trước khi đường đua Tháp Tây bắt đầu, ngoại trừ các cậu nhìn vào ống nghiệm bên hông tôi, còn có những người khác chú ý nữa.” Ứng Tinh Quyết nói, “Nhiều hơn một người.”

Câu nói này của anh chỉ có hai khả năng, một là có không chỉ có một người là cấp siêu 3S; hai là có người bị loại sương mù này lây nhiễm.

Rõ ràng, khả năng đầu tiên là rất thấp.

“Còn có một chuyện nữa.” Kim Kha hỏi Ứng Tinh Quyết, “Anh có biết bác sĩ ở Sao Phàm Hàn nọ là Quân Độc Lập hay không?”

Ứng Tinh Quyết gật đầu: “Vô cớ tấn công người được định nghĩa là Quân Độc Lập.”

Sáu người trong một căn phòng với bầu không khí nặng nề vô cùng, đằng sau điều này có nghĩa còn một khả năng khủng khiếp tột cùng.

Giả sử dịch dinh dưỡng được thêm vào một cái gì đó không nên thêm rồi lây nhiễm cho người mà chẳng ai biết người đó là ai, bọn họ không thể xác định được có ai thuộc tầng lớp cấp cao bị nhiễm hay không.

“Xin các cậu giấu chuyện tối nay, đừng nói với người khác.” Ứng Tinh Quyết thì thầm, “Bao gồm cả thầy cô.”

“Muốn nói thì trước tiên có phải cắt một đao, tìm anh xác nhận hay không?” Liêu Như Ninh giơ lòng bàn tay quơ quơ.

Ứng Tinh Quyết không trả lời trò đùa hiển nhiên của cậu ấy mà bảo: "Sau khi ra ngoài, chúng ta vẫn là đối thủ cạnh tranh của trận đấu."

"Bằng không thì sao." Vệ Tam cúi đầu quấn mấy chiếc khăn giấy trong tay mình, "Đi trước đây."

Năm người tránh camera, một lần nữa trèo xuống cầu thang và trở về phòng ngủ của mình.

Một đêm này cả sáu người mất ngủ cả.

Gần rạng sáng, Liêu Như Ninh ngồi xổm ở cửa Vệ Tam đụng phải Hoắc Tuyên Sơn cũng đã ngồi xổm ở đó, hai người đối mặt ngồi xổm.

"Tôi nghĩ hồi lâu mà thấy Vệ Tam trông rất bình thường, cũng chả giống tinh thú." Liêu Như Ninh năm thì mười họa lắm mới có vẻ mặt sa sầm.

"Tinh thú gì, nếu thật sự vấn đề nằm ở dịch dinh dưỡng thì chẳng qua cậu ấy là nạn nhân." Tiếng của Kim Kha truyền đến từ phía sau.

Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn quay đầu nhìn lại, họ thấy Kim Kha và Ứng Thành Hà cũng ngồi xổm ở đây.

"Những con bọ màu đen này gớm quá." Liêu Như Ninh nói thì thầm, "Ai đáng sợ như vậy, thêm đám này vào dịch dinh dưỡng."

"Bây giờ không chắc liệu có phải là dịch dinh dưỡng có vấn đề hay không." Kim Kha bảo.

"Tôi nhớ Vệ Tam đã nói còn có người uống nhóm dịch dinh dưỡng kia như cậu ấy, có lẽ trở về Sao 3212 thì điều tra mấy người đó." Ứng Thành Hà mở miệng, tiếp theo bổ sung thêm một câu, "Mang theo anh họ tôi nữa."

"Vẫn còn trong cuộc thi thì đi sao được?" Hoắc Tuyên Sơn cảm thấy không thực tế.

"Tìm người đi điều tra Sao 3212 trước đã." Kim Kha trả lời.

Cánh cửa bỗng được mở ra, mặt Vệ Tam không chút thay đổi nhìn bốn người ngồi xổm ở cửa: "Các cậu ngồi xổm ở cửa phòng tôi nói chuyện có tính cho người ta ngủ không?"

“Chúng tôi đang thảo luận chuyện nghiêm túc.” Liêu Như Ninh đưa tay kéo Vệ Tam xuống để cùng nhau ngồi xổm, “Cậu nhớ lại xem, kể từ giải đấu bắt đầu thì có đụng vào bất cứ thứ gì khác hoặc là bị người ta bỏ vô người cái gì không.”

Nếu dịch dinh dưỡng có vấn đề thì phạm vi liên quan là quá rộng. Ngay cả là cậu ta cũng hiểu được mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

“Không có.” Vệ Tam lắc đầu, “Chả phải tụi mình cùng nhau hành động à?”

Hoắc Tuyên Sơn lại nhớ tới một chuyện: “Vì sao cậu có thể nhìn thấy sương mù bọ đen bên hông Ứng Tinh Quyết mà không thấy khí đen trong máu mình?”

“Không rõ lắm.” Vệ Tam ngồi xổm ở cửa, “Cũng không cảm thấy mình có gì khác thường.”

“Có phải nó đã dung hợp với Vệ Tam hay không?” Liêu Như Ninh suy đoán, “Bây giờ tinh thần cậu thanh tỉnh mà có cấp siêu 3S, nói không chừng có thể áp chế được những bọ đen kia.”

Vệ Tam không chút dao động: “Tôi thấy những con bọ đen kia đối xử với tôi như đồng loại, chả có hứng thú gì với máu của tôi.”

Kim Kha trầm tư hỏi: “Các cậu có nhớ vật không hình dạng màu xám của đấu trường lạnh lẽo không? Viện Bình Thông chả gặp được, chỉ có tụi mình… Nói chính xác hơn là Ứng Tinh Quyết.”

“Tớ cũng đã gặp rồi.” Vệ Tam nghiêm mặt, “Nhưng mà hai chúng tớ ở cùng một chỗ, thấy rõ được những thứ kia hứng thú với anh ta hơn nhiều.”

Bí ẩn chưa được giải quyết càng tìm càng nhiều, nhưng năm người tạm thời không có ý định nói cho mấy thầy cô bên thầy Hạng Minh Hóa, ít nhất chờ sau khi xác minh xong mới nói sau.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Đêm khuya, sáu người cắt tay làm đồng minh (//▽///)

Sương mù bọ đen: Mắc gì tôi lại biến thành cái máy dò?

Chương 157

“hợp tác huấn luyện”

Hoàn cảnh Sao Tây Tháp khá tốt, thêm chuyện trước đây mấy trường quân sự đi về từ cõi chết ở Sao Phàm Hàn nên ban tổ chức quyết định cho mọi người một ngày nghỉ, niêm phong toàn bộ sân tập. Chuyện này làm một số người cuồng huấn luyện cũng không có cơ hội huấn luyện, tất cả bị đuổi ra ngoài hết.

“Tôi thấy rõ ràng ban tổ chức hợp tác với Sao Tây Tháp, muốn tụi mình tiêu tiền ở đây.” Liêu Như Ninh chửi bới. Bởi vì chuyện đêm qua mà cả đêm cậu ta chẳng ngủ rồi, trời vừa sáng cậu ta đã chuẩn bị đi tập luyện nhưng mấy cái cửa đã bị đóng hết.

“Vừa lúc đi ra ngoài dạo một vòng.” Vệ Tam ngáp một cái, “Lúc trước không phải nói muốn cho thầy cô mời ăn cơm à?”

“Vệ Tam.” Liêu Như Ninh nghiêm túc nhìn cô, “Bây giờ cậu còn có tâm tư đi dạo? Chúng ta phải tranh thủ thời gian để tập luyện.”

“… ”

Vệ Tam cho hai tay nhét trong túi áo, “Tốt xấu gì cũng lấy quán quân lần thứ hai, cũng nên đi chúc mừng một lần trước.”

“Không được, trước tiên tụi mình phải đi tìm viện Bình Thông kia…” Liêu Như Ninh muốn nói đi dò Kosai Musashi nhưng bị thanh âm phía sau cắt ngang.

“Tìm người của viện Bình Thông làm gì? Các em đừng hòng gây sự cho tôi.” Hạng Minh Hóa và Giải Ngữ Mạn đi tới. Ông ấy đánh giá năm người từ trên xuống dưới, “Đêm qua ngủ sớm như vậy à? Tôi gõ cửa hồi lâu mà chẳng ai trả lời.”

Mấy người Vệ Tam và Liêu Như Ninh: “…”

“Thầy à, mấy giờ lúc rạng sáng là khuya lắm rồi.” Ứng Thành Hà trả lời.

Hạng Minh Hóa hừ một tiếng: “Không phải nghe nói mỗi ngày các em đi ngủ lúc nửa đêm, tôi mới đi tìm các em.”

Giải Ngữ Mạn nhìn mấy sinh viên trước mặt thì không khỏi nhíu mày. Dường như những sinh viên này đột nhiên sinh ra một khoảng cách cùng bọn họ, trong ánh mắt không chỉ lộ ra xa cách mà còn có... cảnh giác.

Kim Kha tiến lên một bước: "Thầy cô tìm tụi em có chuyện gì sao?"

"Đêm qua các trường quân sự chúng tôi và mấy quân khu đã tổ chức hội nghị hợp tác. Mấy nhóm tinh thú bên ngoài phòng tuyến quan trọng có hành động bất thường trong khoảng thời gian này, thậm chí còn xuất hiện hiện tượng tiến hóa, cho nên bên quân khu hy vọng các thành viên đội chủ lực giúp đỡ cùng nhau phối hợp và hiểu ý nhau hơn." Hạng Minh Hóa nói đến đây thì sắc mặt cũng hơi quái dị, "Tóm lại để cho các em tiếp xúc trước, tránh cho sau này khi đến quân khu còn phải tốn thời gian."

Mấy người nhìn nhau, phút chốc cũng không hiểu dự hiểu biết và hợp tác lẫn nhau này đại diện cho chuyện gì.

Hạng Minh Hóa ho một tiếng nói tiếp: "Ý là bắt đầu từ trận đấu tiếp theo, đội viên chủ lực của năm trường quân sự sẽ ăn ở và huấn luyện cùng một chỗ."

"Điên rồi, năm trường cùng nhau huấn luyện thì đâm thủng được cả trời." Liêu Như Ninh theo bản năng nói rồi bị Kim Kha phía trước giẫm chính xác một cú làm mặt cậu ta méo mó, cảm nhận được vẻ đau thấu trời cùng loại với Vệ Tam khi trước.

Kim Kha mỉm cười: "Rất tốt, chúng em có thể học hỏi được điểm mạnh của đội chủ lực của các trường quân sự khác."

"Điểm yếu của các em cũng bị người khác nhìn rõ ràng." Giải Ngữ Mạn nói.

"Điểm yếu của họ cũng sẽ được phơi bày y thế." Kim Kha hỏi hai giáo viên, "Sau khi huấn luyện chung, thì thầy cô cũng phải hướng dẫn chung?"

Giải Ngữ Mạn gật đầu: "Các trường quân sự sẽ điều động các giáo viên giỏi nhất hướng dẫn các em, để ngăn chặn một số giáo viên dạy không tận tâm. Ngoại trừ các lớp học phối hợp chung, các em không thể lén lút tham gia các lớp huấn luyện."

Vệ Tam sáng mắt lên: "Vậy thời khóa biểu huấn luyện mới của em

chả còn giá trị rồi?"

Giải Ngữ Mạn: "... Hủy bỏ, nhưng em có thể yên tâm rằng huấn luyện chung không dễ dàng như vậy đâu."

"Hôm qua họp đến rạng sáng, cuộc họp vừa kết thúc là tôi đã đi tìm các em nói chuyện này nhưng các em ngủ mất." Hạng Minh Hóa nhìn mấy người, "Hôm nay vui chơi một chút, giáo viên tụi tôi còn phải chuẩn bị cho buổi huấn luyện chung."

Vệ Tam tiến lên dựa hơi: "Thầy ơi, tụi em giành chức vô địch hai lần rồi, trường học có bày tỏ ý gì không?"

Giải Ngữ Mạn liếc cô một cái: "Em muốn bày tỏ cái gì?"

"Cũng không có gì, chỉ là ăn một bữa cơm, mua chút đặc sản Sao Tây Tháp." Vệ Tam giả bộ thở dài một tiếng, "Đặc sản thì thôi vậy, em cũng chả có nhiều tiền như vậy."

"... " Giải Ngữ Mạn mở quang não chuyển một khoản tiền ngay cho Vệ Tam, "Ban giám hiệu nhà trường bày tỏ em huấn luyện cho tốt, về sau có thể nhận được sự bày tỏ lớn hơn nữa."

Vệ Tam cúi đầu nhìn thấy quang não nhắc nhở, và phát ra giọng nói chưa từng thấy qua việc đời: "Thầy cô, nhiều tiền như vậy?"

50 vạn tinh tệ!

Đủ để ăn uống một mình trong một thời gian dài.

Giải Ngữ Mạn ghét chuyện cô mất mặt: "Mau đi nhanh."

Năm người lập tức quay đầu đi ra ngoài sân tập, tầm mắt Giải Ngữ Mạn xẹt qua bọn họ bỗng hô to: "Đứng lại."

Vệ Tam cùng mấy người liếc nhau một cái rồi nói nhỏ: "Chạy mau!"

Năm người chạy nhanh như chớp ra ngoài cổng sân diễn tập.

"Tưởng cô muốn lấy lại tiền?" Hạng Minh Hóa xoay người nhìn bóng lưng mấy người chạy đi thì bật cười.

Giải Ngữ Mạn nhướng mày: "Tay tụi nó quấn băng hết thì là có ý gì? Hôm nay cảm thấy bọn nó quái dị sao ấy."

“Chắc là trong lòng lại kìm nén chuyện xấu.” Hạng Minh Hóa không giật mình tí nào, cái đám gai đau đầu không làm chút chuyện kỳ quái mới là chuyện kỳ nhất, huống chi năm nay đội chủ lực của trường Damocles đã biến thành một ổ gai đau đầu.

“Đi thôi.” Giải Ngữ Mạn lắc đầu.

...

Mấy người đi ra, họ nhìn thấy những người trên phố lớn ngõ nhỏ thì tâm trạng đột nhiên tốt hơn đôi chút.

“Huấn luyện chung là một cơ hội.” Kim Kha vừa cầm trong tay xâu nướng được Liêu Như Ninh nhét cho vừa nghiêm túc nói, “Trước tiên bắt đầu loại trừ từ 25 người. Ngoại trừ Vệ Tam, chúng ta tạm thời không có vấn đề gì.”

Liêu Như Ninh thông suốt, khó trách vừa rồi Kim Kha giẫm lên chân mình: “Vậy người đầu tiên thử thăm dò là Kosai Musashi.”

“Trước đây bên ngoài trường đấu Tháp Tây, tụi mình cách không xa viện Bình Thông. Cậu không cảm thấy cậu ta… xấu xí hả, Vệ Tam?” Hoắc Tuyên Sơn hỏi cô.

Vệ Tam nhớ lại ngày vào sân: “Không chú ý, chắc là không có gì đặc biệt.”

“Ngày đó cậu chỉ mãi nhìn đau đáu vào Ứng Tinh Quyết,” Liêu Như Ninh ở bên cạnh nói chậm trong lo lắng.

Vệ Tam liếc qua: “Là nhìn ống nghiệm bên hông anh ta.”

Năm người đi bộ trên đường phố thì nhìn thấy nhiều sinh viên quân sự; đoán chừng một số người chuẩn bị đi luyện tập lại thấy chỗ tập đóng cửa nên tạm thời đi ra ngoài để dạo.

Vệ Tam đi đến một cửa hàng bán đặc sản Sao Tây Tháp và hỏi có thể gửi qua đường bưu điện không, cô tính gửi cho Lý Bì và vợ thầy.

Ứng Thành Hà ban đầu đang đứng ở cửa bỗng nhiên bước vào và lôi kéo mấy người cùng nhau trốn ở phía sau quầy: “Tôi thấy người của viện Bình Thông, Kosai Musashi có ở đó.”

“Tụi mình đuổi theo?” Liêu Như Ninh thì thầm hỏi.

“Đuổi theo rồi sao nữa?” Kim Kha hỏi ngược lại.

“Sau đó để Vệ Tam nhìn kỹ xem cậu ta có chỗ kỳ quái hay không.”

Vệ Tam: “... Tôi cũng chả phải là máy dò.”

“Thử trước đi.” Liêu Như Ninh giật dây.

Mấy người lén lút đi theo ra ngoài, Vệ Tam trước khi đi còn trả tiền, dặn dò anh chủ gửi qua đường bưu điện đến Sao 3212.

Với sự giúp đỡ của những người bán hàng rong bên đường, năm người đi theo trước sau.

“Đây không phải là người của trường Quân sự Damocles à? Đang làm gì vậy?”

Lúc đi theo đến một ngã tư, tiếng của Shaω Eli đột nhiên vang lên làm các thành viên của đội chủ lực viện Bình Thông phía trước quay đầu lại nhìn lại hết.

Mấy người Vệ Tam chỉ đành đồng loạt đứng dậy và đi ra.

“Trên đường lớn, cậu đi mặc cậu, tôi đi mặc tôi, liên quan gì đến Samuel?” Liêu Như Ninh quay đầu nhìn Shaω Eli với hai tay khoanh lại, “Hay là do cậu ghen tị với phong cách nhà vô địch của tụi này?”

“Ghen tị với phong thái lén lút của mày?” Shaω Eli chưa bao gờ nhận được bài học, năm lần bảy lượt khiêu khích những người trong trường Damocles.

“Làm sao bây giờ, có lén lút thì vẫn là nhà vô địch.” Vệ Tam mỉm cười.

Shaω Eli: “... Không phải chỉ có quán quân hai trận à, có bản lĩnh giành chức vô địch toàn giải đấu đi.”

Vệ Tam nhìn gã, nói từ từ: “Sau khi tụi này giành được quán quân cả giải thì cậu có muốn quỳ xuống gọi tổ tông tụi này không?”

Bỗng nhiên Shaω Eli giậm chân: “Mày lấy được quán quân cả giải thì dựa vào đâu mà muốn tao quỳ xuống?”

Mắt Cao Học Lâm tối sầm lại: “Đủ rồi, chúng ta đi thôi.” Vừa rồi câu Shaω Eli nói rõ ràng tin trường Damocles có khả năng giành chức vô địch cả giải.

Shaω Eli muốn cãi nữa.

Kim Kha nhìn qua lại viện Bình Thông ở phía trước và đảo quanh đội chủ lực trường Samuel ở ngã tư bên trái, cậu mở miệng: “Nếu đã có duyên gặp nhau hay là cùng nhau đi dạo, tôi đã sớm tìm hiểu về phong cảnh ẩm thực của Sao Tây Tháp.”

Lời này nói ra làm hai trường quân sự khác tin ngay, dù sao đội chủ lực của trường Damocles toàn ra ngoài dạo chơi mỗi khi tới một cái tinh cầu.

Shaω Eli lại hơi ngã lòng, vừa rồi chỉ huy chính của Samuel là Cao Học Lâm dẫn bọn họ đi mò mẫm một vòng quanh đây nhưng cứ nói chèo chẹo chuyện thi đấu ở Sao Tây Tháp, gã nghe phiền muốn chết.

Thua thì cũng thua rồi, còn phải nói ba bốn năm sáu.

Kim Kha tiếp tục thêm mồi lửa: “Các cậu chắc hẳn cũng biết năm trường quân sự lớn của chúng ta sẽ cùng nhau huấn luyện ở trận đấu tiếp theo. Thật ra nói cho cùng sau khi tốt nghiệp thì chúng ta còn hợp tác với nhau mà. Bây giờ hiếm khi được nghỉ, không bằng đi chơi cùng nhau đi?”

Những người khác vẫn chưa nhúc nhích thì Shaω Eli đã tiến lên: “Mày nói cũng đúng, hôm nay có phải tranh tài đâu.”

Các thành viên chủ lực của trường Samuel: “...” Cũng không biết là ai vào cảng ngày đầu tiên cuộc thi đã bị tát, bây giờ quên mất rồi?

Người thứ hai tiến lên là Jill Gil Wood, cô nàng đứng bên cạnh Shaω Eli.

Sau khi tham dự lễ trao giải hôm qua, cô nàng được thầy dẫn đội của trường Samuel đưa đi kiểm tra, kết quả cho thấy cô đã lên cấp 3S.

Nâng cấp từ SS lên 3S thực sự xảy ra với Jill Gil Wood, và đó là một trong những lý do tại sao cuộc họp đã kéo dài tới rạng sáng đêm qua.

Một khi đã có sinh viên quân sự phát triển, đủ để chứng minh rằng

sự tiến hóa của các tinh thú bên ngoài phòng tuyến chẳng phải là lỗi dữ liệu.

Trò đánh cuộc của con người và tinh thú về việc hoặc người này lên kẻ kia xuống hoặc tiến hóa lẫn nhau chẳng qua là vấn đề sớm hay muộn.

Để nghiên cứu nguyên nhân Jill Gil Wood thăng cấp, tất cả dữ liệu huấn luyện của cô nàng kể từ đầu giải thi đấu tới nay đã được truyền đến Sao Đế Đô. Phòng thí nghiệm bên kia sẽ cho người tới và làm một loạt các bài kiểm tra với cô nàng.

“Các cậu định đi đâu?” Kim Kha mang theo Vệ Tam đi về phía viện Bình Thông, phía sau còn có đội chủ lực của Samuel đi theo.

Tông Chính Việt Nhân nắm chặt tay thương dài, ánh mắt anh ta nhìn chằm chằm vào Vệ Tam đằng sau Kim Kha. Anh ta luôn khắc ghi trong lòng chuyện bị loại một lần ở đấu trường.

Vệ Tam phát hiện có người nhìn chằm chằm mình bèn giương mắt nhìn thì thấy là Tông Chính Việt Nhân. Cô tùy ý dời tầm mắt và ánh mắt rơi vào trên người Kosai Musashi phía sau. Sau khi cậu ta đi ra từ đấu trường lạnh lẽo, sắc mặt đã mang theo vài phần tái nhợt, đến bây giờ dường như vẫn chưa hoàn toàn khôi phục.

Cô nhìn một lúc cũng chẳng nhìn ra trò trống gì, cũng chả nhìn ra có chỗ gì sai trái.

Lộ Thời Bạch chẳng ngờ được đám người Damocles này dính vào thật, không biết xấu hổ là gì à?

“Không bằng tôi dẫn mấy cậu đi dạo, có chỗ nghe nói là được Quý Từ sống năm năm ở đó hồi trước, là điểm tham quan nổi tiếng của Sao Tây Tháp.” Khi Kim Kha nói chuyện thì nhìn Quý Giản ở viện Bình Thông.

Năm trường lớn ở Liên bang có lai lịch riêng, nhưng trung tâm cơ bản đều có một cơ giáp sư. Ngư Thanh Phi là người đầu tiên thành lập trường Damocles; viện Bình Thông được một tay Quý Từ hỗ trợ thành lập; trường Đế Quốc được thành lập bởi Công Nghi Liễu; và nhà họ Ngư sau khi sống ở Sao Sa Đô thì dời ra ngoài để thành lập trường South Pasadena.

Về phần trường Samuel, nó được thành lập trực tiếp bởi Nam Kiến

Trực.

Một mình Ngư Thanh Phi chế tạo toàn bộ hệ thống lý luận về cơ giáp hạng nhẹ, đến bây giờ tất cả cơ giáp sư thiết kế ra cơ giáp hạng nhẹ đều dựa trên nguyên lý của ông. Quý Từ đặt nền móng cho cơ giáp hạng nặng; Nam Kiến Trực tiếp tục hoàn thiện cơ giáp hạng nặng. Công Nghi Liễu thì đẩy cơ giáp cỡ trung lên đỉnh cao, đến bây giờ nhắc tới chiến sĩ độc lập thì dưới trình độ tương tự, chiến sĩ độc lập điều khiển cơ giáp cỡ trung vẫn chiếm ưu thế hơn.

Bốn người này vẫn luôn là cơ giáp sư được tôn trọng nhất Liên bang, từng áp đảo cùng lúc danh tiếng của chỉ huy và chiến sĩ độc lập.

Lộ Thời Bạch: "..." Họ đang chuẩn bị tới đó đấy.

Mỗi sinh viên từng khóa ở viện Bình Thông sẽ đến ngôi nhà cũ của người xây dựng viện Bình Thông một lần.

Ba đội chủ lực của trường quân sự cứ như vậy tụ tập cùng một chỗ và đi về phía ngôi nhà cũ của Quý Từ ở Sao Tây Tháp.

Kim Kha tụt lại phía sau rồi nhìn về phía Vệ Tam: [Thế nào?]

Vệ Tam lắc đầu.

Ngôi nhà cũ của Quý Từ cách rất xa trung tâm thành phố, nhưng Sao Tây Tháp có một tuyến đường du lịch đặc biệt, ba trường quân sự cùng nhau lên chung một máy bay tham quan.

Vừa đi lên, Vệ Tam không khỏi huýt sáo một tiếng.

Đội chủ lực của trường Đế Quốc và trường South Pasadena cũng ngồi ở trên đó.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Ôi hiểu rồi: -D

- -----oOo------

Chương 158

“này”

Máy bay tham quan có sức chứa hàng trăm người cùng một lúc, kết quả là năm đội chủ lực của trường chiếm một phần tư.

Mấy người xung quanh có dự định đến nhà cũ Quý Từ để du lịch thì lén lút quan sát những sinh viên trẻ tuổi này, kế đó nhanh chóng hưng phấn muốn ngất luôn. Họ lần lượt lấy quang não ra lặng lẽ chụp ảnh và gửi cho bạn bè và người thân.

Một đoạn video ngắn trên Tinh Võng bắt đầu lan truyền nhanh chóng.

Tiêu đề: [Không có gì đặc biệt, chỉ là con đường phải đi qua để về nhà.]

Trong video, chủ sở hữu của quang não đầu tiên nhắm ống kín vào chính mình, sau đó quay máy lại và quay từ đầu máy bay đến đuôi; ống kính lắc lư, người nọ lia nó qua xe và người qua đường rồi mới ngồi xuống.

[??? Cái này mà không có gì đặc biệt?]

[Một máy bay đầy sinh viên quân sự, toàn bộ là đội chủ lực hết! Nói thật nha, blogger lên nhầm máy bay quân sự rồi!]

[Chủ blog xuống nhanh đi, người bình thường lên máy bay quân sự sẽ bị bắt đó! Nhanh xuống và đổi cho tôi đi lên!!]

[Cái giờ thần tiên gì vậy nè, ôi ôi ôiii. Trường Samuel, trường Damocles, viện Bình Thông còn có trường Đế Quốc và trường quân sự South Pasadena, a a a, trời ơi đội hình này! Sớm biết tôi sẽ không đi du lịch đến Sao Đế Đô mà đến Sao Tây Tháp tốt hơn.]

[Họ không cần huấn luyện à? Tại sao tất cả ra ngoài vậy. Nếu không nhầm thì đây là máy bay tham quan của Sao Tây Tháp.]

[Mỗi lần viện Bình Thông đến Sao Tây Tháp thì sẽ đến nhà cũ của Quý Từ. Về phần trường Damocles, nghe nói mỗi khi họ đến một tinh cầu sẽ phải đi ra ngoài dạo một vòng, mấy ngôi sao trước đó đều có bóng dáng bọn họ mua đồ. Nhưng chẳng biết vì sao một số trường

quân sự khác cũng đi ra.]

Năm trường "kết hợp", fan của các trường quân sự lần lượt nghe thấy tiếng động thì bấm vào để xem tình hình.

Người đăng video này, theo yêu cầu của đông đảo khán giả mạng, đã mở livestream và lặng lẽ nhắm ống kính vào các sinh viên quân sự trên máy bay.

Máy bay tham quan được khởi động, năm người trong trường Damocles phân tán và lần lượt sáp vào viện Bình Thông và Samuel, rồi ngồi xuống trước mấy người đó.

Hoắc Tuyên Sơn cướp được chỗ ngồi của Cao Học Lâm, Vệ Tam gạt Lộ Thời Bạch để tự mình ngồi bên phải Kosai Musashi. Cô vểnh chân lên, một tay đặt sau chỗ ngồi của cậu ta. Liêu Như Ninh thì cướp chỗ ngồi của Quý Giản, ngồi bên trái Kosai Musashi, tay thì khoát lên sau chỗ ngồi của Hoắc Tử An.

"Các cậu đang làm gì vậy?" Lộ Thời Bạch thiếu chút nữa bị Vệ Tam chen tới mức ngã ngang nên xoay người và nói lạnh căm.

"Chỗ này không có ghi tên của chỉ huy Lộ." Vệ Tam chỉ chỉ về phía Kim Kha ở đối diện, "Không bằng anh ngồi đó, vừa lúc chỉ huy và chỉ huy trao đổi với nhau, chúng tôi là chiến sĩ độc lập thì ngồi với chiến sĩ độc lập để trao đổi."

Shaω Eli là một trong những người bị cướp chỗ ngồi, gã không ngần ngại ngồi xuống bên cạnh Ứng Thành Hà.

Hứ, ai sợ ai.

[Muốn đánh nhau à? Đánh sao? Phấn khích.jpg]

[Trường Damocles gây hấn người ta quá!]

[Đáng tiếc người của trường Đế Quốc đã ngồi xuống, bằng không nói không chừng có thể gặp được mấy người trường Damocles cướp chỗ ngồi của bọn họ. Không thể không nói Damocles chính là mấy kẻ thô bạo.]

Vệ Tam đặt tay sau lưng chỗ ngồi của Kosai Musashi, cô vểnh chân lên, mũi ủng da màu đen nhắm vào cậu ta thì thôi lại còn lắc lư lên xuống. Cô nhiệt tình chào hỏi: "Này."

Mặt Kosai Musashi chả không chút thay đổi nhìn về phía cô rồi lập tức thu hồi ánh mắt và nhìn thẳng về phía trước. Cơ mà người ngồi trước mặt cậu ta vẫn là người của trường Damocles.

Kim Kha giơ tay lên: “Này.”

Kosai Musashi chuyển sang phía bên kia lại gặp Hoắc Tuyên Sơn ngồi ở giữa đội chủ lực của trường Samuel vẫy tay chào hỏi.

“… ”

Shaω Eli ngồi đối diện thấy thế thì cạn lời, phường ăn cướp Damocles này! Đổi lại là gã thì gã chắc chắn sẽ “này” trở lại, đối phó với người không biết xấu hổ thì cần da mặt dày hơn.

Nhưng năm người trong trường Quân sự Damocles chả có ai để ý đến gã.

Liêu Như Ninh vì bảo trì nhất trí, cũng nói với Hoắc Tử An bên cạnh một tiếng “Này.”

[Này cái gì mà này, mấy cậu là dân tộc Này à? Đánh nhau ngay đi!]

[Lần này không được rồi, trước kia kết thù bao nhiêu mà giờ cứ thế lại cùng nhau đi tham quan vui chơi?]

Hoắc Tử An quay đầu nhìn Liêu Như Ninh một cái: “Lần này trường Quân sự Damocles các cậu có vận may không tệ.”

Liêu Như Ninh vắt chân, thân thiết nói: “Anh gì ơi, vận may này cũng là một phần thực lực, không có cách nào khác được. Nếu thực lực mạnh thật thì sợ gì vận may, anh nói xem có đúng không hả anh gì ơi.”

Mặt Hoắc Tử An đen thêm một lớp: “Tôi không phải anh trai cậu.”

“Không phải anh lớn hơn Tuyên Sơn năm tháng à? Cậu ấy gọi anh là anh trai, em là bạn tốt của cậu ấy nên cũng gọi anh một tiếng anh trai.” Liêu Như Ninh vỗ nhẹ sau ghế, “Anh ơi, anh cũng đừng ghen tị với vận may của Tuyên Sơn, lòng thoải mái một chút mới khó mà già được.”

Hoắc Tử An: “…”

Ở phía bên kia, Hoắc Tuyên Sơn cũng tìm đến Jill Gil Wood: “Cậu đánh không tệ ở đấu trường Tháp Tây, nghe nói chắc cậu đã lên cấp rồi?”

Shaω Eli cuối cùng cũng có thể tìm thấy cơ hội của mình để mở miệng, giọng điệu của gã mang sự đắc ý: “Bây giờ cậu ấy đã đi kiểm tra và phát hiện mình có cấp 3S, toàn thành viên trường Samuel chúng tôi có đủ là cấp 3S, cũng là trường quân sự hạt giống cho chức vô địch. Bây giờ chỉ có South Pasadena là kém nhất thôi.”

Hoàn toàn quên mất mình không bằng lòng Jill Gil Wood thế nào khi cô nàng là một chiến sĩ độc lập cấp 3S ở đường đua Tháp Tây.

Ban đầu South Pasadena không bị cuốn vào, nay Shaω Eli vẩy một chuyện thế này làm Cao Đường Ngân cười lạnh: “Ha ha, toàn bộ cấp 3S là có thể đoạt quán quân? Tôi cũng chưa từng thấy viện Bình Thông vô địch được một lần.”

Người của viện Bình Thông: “???”

Tông Chính Việt Nhân liếc về phía Cao Đường Ngân: “Cho dù không thể đoạt quán quân thì đối phó với South Pasadena các cậu cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.”

Cao Đường Ngân: “Bắt nạt chúng tôi thì giỏi đấy, không biết ai là người đầu tiên bị loại.”

Tông Chính Việt Nhân nắm chặt thương dài, cảm giác thông qua thân thương đã làm chỗ đứng của máy bay có dấu hiệu bị nứt.

Ứng Tinh Quyết ngồi ở đuôi máy bay bỗng nhiên ra tay, anh dùng cảm giác bao trùm ở chỗ cán thương của Tông Chính Việt Nhân rồi nói chậm rãi: “Hy vọng các chủ bình tĩnh một chút, nơi này là máy bay tham quan.”

[Kí.ch thích! Mặc dù biết rằng họ không đánh nhau được nhưng bầu không khí giương cung bạt kiếm này có hương vị như lúc còn ở đấu trường! Lúc đó vẫn có năm trường quân sự ở cùng nhau.]

[Ủa, tay của các thành viên chủ lực trường Quân sự Damocles bị sao vậy? Tất cả đều quấn băng.]

[Các cậu không phát hiện Ứng Tinh Quyết của trường Quân sự Đế

Quốc cũng quấn lại lòng bàn tay mình?]

[Họ có bị thương trên đường đua Tháp Tây à? Làm sao tôi nhớ kỹ tay họ có bị thương đâu.]

[Kỳ lạ, quấn băng thật đó.]

Vệ Tam theo thanh âm nhìn về phía Ứng Tinh Quyết, anh vẫn có bộ dáng lạnh lùng thản nhiên, phảng phất như chưa từng xảy ra chuyện gì, như chưa từng nói chuyện với người của trường Damocles đêm khuya.

Lộ Thời Bạch thấp giọng hô với Tông Chính Việt Nhân: "Các chủ!"

Gây rối trên máy bay dân sự thì họ chả cần thi trận tiếp theo nữa.

Cũng chỉ có thể tùy ý cho mấy người của trường quân sự này khoe khoang, viện Bình Thông không rành cái này.

"Các chủ các cậu có tính tình không tốt lắm." Vệ Tam quay đầu lôi kéo làm quen với Kosai Musashi, "Tôi cảm thấy tính tình cậu rất tốt."

Cô ở sát gần như vậy để quan sát cậu ta mà vẫn không cảm thấy gì cả.

Muốn nói xấu xí... Vừa rồi cô xem Ứng Tinh Quyết lại quay đầu rồi cô lại nhìn Kosai Musashi, đúng là hơi xấu thật.

Kosai Musashi đã nhắm mắt lại, phảng phất như lão tăng ngồi thiền, hoàn toàn không phản ứng với Vệ Tam.

Vệ Tam không thèm để ý, bạn đầu cô cũng chỉ muốn quan sát cậu ta ở cự ly gần, không nghĩ có thể phát hiện trực tiếp được cái gì.

Cô nhận ra điều gì đó nên ngước mắt nhìn về phía Hoắc Tuyên Sơn, vừa lúc chống lại ánh mắt của Jill Gil Wood.

Vừa rồi Jill Gil Wood đang theo dõi Vệ Tam. Trên thực tế, nhiều hơn một người theo dõi cô vì còn có Shaω Eli trừng mắt nhìn cô ở phía đối diện, và Sơn Cung Ba Nhận đã sớm ngồi ở chỗ thành viên phía bên kia cũng đang nhìn Vệ Tam.

Jill Gil Wood vô cùng tự nhiên rời mắt, không còn nhìn lại.

Cũng không đến mức là ánh mắt hoài nghi cái gì, chẳng qua Vệ Tam vừa rồi nhớ tới đêm qua Ứng Tinh Quyết nói lúc đó không chỉ có cô, còn có mấy ánh mắt khác rơi vào bên hông anh.

Chỉ có thể nói hy vọng cái này không xuất hiện trong đội chủ lực, bằng không muốn đối phó cũng khó khăn hơn.

[Đã tới nhà cũ Quý Từ, mời các vị hành khách mang theo đồ đạc xuống xe.]

Người của năm trường quân sự xuống xe, Cơ Sơ Vũ liếc nhìn năm người ở trường Damocles rồi đến gần Ứng Tinh Quyết: “Tay cậu bị sao vậy?”

Sáng sớm hôm nay Cơ Sơ Vũ đã phát hiện chẳng qua không hỏi thôi. Ứng Tinh Quyết không thích có người hỏi quá nhiều chuyện của mình, nhưng cậu ta thấy trường Damocles cũng băng bó lòng bàn tay thì không nhịn được hỏi ra.

Ứng Tinh Quyết cởi băng gạc: “Bị dao găm làm trầy xước.”

Máu trong lòng bàn tay anh vẫn còn chảy, Cơ Sơ Vũ nhíu mày quấn băng gạc giúp anh.

Từ sau khi xuống xe, tầm mắt Vệ Tam không dời khỏi người Kosai Musashi. Trong nháy mắt Ứng Tinh Quyết cởi băng gạc ra, cậu ta rõ ràng nhìn thoáng qua bên kia.

Máu của Ứng Tinh Quyết... Nó hấp dẫn vô cùng đối với sương mù bọ đen.

Vệ Tam lùi lại vài bước đi một hàng với Kim Kha, miệng cô hơi nhúc nhích và hạ thấp tiếng mình: “Cậu ta có vấn đề.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh: Cô ấy không chào tôi (.

.)

- -----oOo------

Chương 159

“chụp hình nhóm”

Ngôi nhà cũ của Quý Từ nằm ở giữa một khu dân cư, ngoại trừ một vòng xung quanh được che chắn, người dân được đi lại bình thường ở mấy chỗ khác.

Sau khi các thành viên đội chủ lực của năm trường quân sự lớn xuống máy bay tham quan và đi theo biển báo vòng qua một bức tường, họ đã tới cổng chính. Ở đây có một bức tượng ngọc trắng điêu khắc đúng chiều cao của Quý Từ.

Cái bệ cao một mét, bức tượng thì là khoảng một mét sáu mươi lăm, tóc ngắn mặc áo có tay dài và quần dài với một nụ cười trên khuôn mặt. Bên hông tượng có một túi dụng cụ, là túi gấp không gian cổ điển nhất cho đến nay, nó có thể chứa tất cả các công cụ mà cơ giáp sư cần.

“Nghe nói khi Quý Từ còn sống, bà ấy tự mình tìm người làm bức tượng này.” Liêu Như Ninh lặng lẽ nói nói chuyện riêng cho Vệ Tam nghe.

Vệ Tam đứng trước pho tượng Quý Từ và nhìn kỹ: “Rất khí phái.”

“Chờ sau này tôi nổi tiếng rồi cũng tự làm cho mình một cái.” Liêu Như Ninh đặt tay lên vai Vệ Tam, suy nghĩ một chút, “Làm thêm một cái cho cậu luôn.”

“Còn tôi thì sao?” Hoắc Tuyên Sơn lặng yên đứng bên cạnh.

Liêu Như Ninh quay đầu: “Cậu không biết tự tìm người làm sao? Còn muốn hưởng ké thiếu gia nữa?”

Hoắc Tuyên Sơn bị phân biệt đối xử: “...”

“Không sao, cậu tìm tôi đi.” Kim Kha vỗ Hoắc Tuyên Sơn, “Giảm giá cho cậu.”

“Trường Quân sự Damocles nhìn sang đây!” Ứng Thành Hà, người còn đứng bên ngoài sân, đã hét lên với họ.

Bốn người nghe vậy đồng loạt quay đầu thì bị Ứng Thành Hà chụp

một tấm ảnh chung.

“Ngon.” Ứng Thành Hà cúi đầu nhìn thành quả chụp của mình.

Vệ Tam và Hoắc Tuyên Sơn vội vàng vọt tới trước nhìn ảnh anh chụp, Liêu Như Ninh và Kim Kha tụt lại phía sau một bước chỉ đành chen chúc bên cạnh trông sang.

Trong ảnh, phía trước là tượng Của Quý Từ, Liêu Như Ninh và Vệ Tam đứng ở giữ, tay cậu ta đặt trên vai Vệ Tam, hai người quay sang bên phải nhìn ống kính. Hoắc Tuyên Sơn và Kim Kha thì đứng hơi lệch một chút, Kim Kha khoác tay lên vai Hoắc Tuyên Sơn và bọn chọ cùng quay đầu về phía bên trái. Bên cạnh rìa gần bức tượng nhất có Quý Giản của viện Bình Thông bị chen chúc, khuôn mặt cậu ta chẳng vui vẻ lắm. Phần cảnh phía sau còn rải rác những người của các trường quân sự khác đang đứng, ví dụ như Shaω Elia của trường Samuel đang đứng trước Kim Kha với vẻ mặt khinh thường, gã ôm tay nhìn chằm chằm bên này. Ứng Tinh Quyết cũng xuất hiện, nhưng chỉ có một bóng lưng ngửa đầu nhìn tấm biển.

Quinley Eli cũng lấy máy ảnh ra để chụp ảnh, vừa lúc chụp được ảnh năm người trường Damocles đang tụ tập cùng một chỗ với nhau bèn đi qua hỏi bọn họ có muốn tấm ảnh này không.

“Muốn chứ.” Liêu Như Ninh lập tức muốn cô ấy gửi cho mình.

“Vậy chúng ta thêm bạn bè đi?” Quinley Eli hỏi.

Liêu Như liếc mắt nhìn quang não của cô ấy: “Thêm bạn gì chứ, quang não của thương hiệu chúng ta dùng có thể gửi thẳng không cần thêm gì cả, cô cứ gửi qua là được.”

Quinley Eli ngạc nhiên, sau đó cúi đầu gửi ảnh cho Liêu Như Ninh.

Liêu Như Ninh nhận được thì chuyển tiếp đến nhóm năm người, sau đó cậu ta ngẩng đầu đối mặt với Quinley Eli: “Kỹ thuật chụp ảnh của cô tốt ghê, cô có thể giúp chúng tôi chụp thêm vài tấm được không?”

“... À, được thôi.” Quinley Eli hoàn toàn chỉ có lòng hảo tâm, nào ngờ được cuối cùng mình trở thành công cụ chụp ảnh.

Liêu Như Ninh lôi kéo những người khác bắt đầu vây quanh tượng Quý Từ, đổi tới đổi lui để chụp ảnh.

Năm người trong trường Damocles chỉ có đứng đó dạo dáng trước bức tượng, người của mấy trường quân sự khác đã nhường chỗ và đứng xem bên cạnh..

Liêu Như Ninh nhảy bổ lên người Hoắc Tuyên Sơn, đưa tay túm chặt tóc Ứng Thành Hà, và dùng chân đá Kim Kha; Vệ Tam ngồi xổm ở phía trước dùng một tay chống mặt, chả có gì luyến tiếc trong cuộc sống.

“Hứ, đây chính là sinh viên của Damocles, không có chín chắn!” Shaω Eli bĩu môi, chua xót nói, “Quinley Eli cũng mất mặt, South Pasadena còn đi chụp ảnh cho Damocles.”

“South Pasadena chúng tôi phân rõ cái gì là trong đấu trường, cái gì là ngoài đấu trường.” Cao Đường Ngân đứng bên cạnh nói thờ ơ.

“Nếu tình cảm của hai bên tốt như vậy, sao không chụp cùng nhau đi?” Shaω Eli khinh bỉ, “Còn cái người làm công cụ thì hăng hái lắm.”

Bên cạnh South Pasadena, anh em sinh đôi Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam nghe vậy thì cùng nhay đi tới trước tượng, hỏi người của trường Damocles có muốn chụp ảnh cùng nhau hay không.

“Đương nhiên là được rồi.” Kim Kha vừa đấm đầu Liêu Như Ninh xong rồi vuốt tay mình không dấu vết. Cậu ấy cũng hô về phía đám người Cao Đường Ngân bên kia, “Chỉ huy Cao, các cậu có muốn tới chụp chung không?”

Người của South Pasadena sẽ chụp ảnh với những người ở Damocles nên Quinley Eli đương nhiên cũng muốn nhập bọn. Cô nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng đưa mắt nhắm ngay phía Shaω Eli.

“Nhìn tôi làm gì?” Shaω Eli tức giận.

“Em họ, em giúp chị chụp ảnh đi.” Quinley Eli nói, đừng nói là từng bắt chuyện với mấy sinh viên của trường khác và ngay cả đánh cô còn chưa đánh với họ. Trong khi cô ấy tốt xấu gì cũng từng đánh với Shaω Eli một trận, chưa kể bọn họ cũng là người của gia tộc Eli.

“Em họ gì?” Shaω Eli đã giậm chân, cái nhánh này bắn đại bác cũng chả tới.

“Chỉ là chụp một tấm ảnh mà thôi mà cậu không chơi nổi?” Liêu Như Ninh quay đầu hỏi gã.

“Mày mới không chơi được á!” Shaω Eli hùng hổ lấy chỗ đứng của Quinley Eli rồi chụp ảnh hai đội South Pasadena và Damocles.

Sớm biết thế thì khi nãy không để ý tới đám người này.

“Mấy người đứng im coi, Liêu gì đó khẽ dựa vào bên trong.” Shaω Eli chụp chụp, gã đột nhiên tìm thấy một niềm vui ít ỏi. Cả hai trường quân sự phải lắng nghe lời gã lèo lái, hóa ra chỉ huy người khác thoải mái như thế sao?

“Các cậu có muốn chụp cùng nhau hay không?” Vệ Tam chủ động nói với người viện Bình Thông, còn nhiệt tình nhường chỗ trống.

Người của trường Damocles lúc này nhìn niềm nở vô cùng khi mời gọi người của viện Bình Thông tới. Hoắc Tuyên Sơn đã bắt đầu gọi Hoắc Tử An, Kim Kha gọi anh em tốt là Lộ Thời Bạch tới.

Những người khác trong viện Bình Thông vẫn không nhúc nhích.

Vệ Tam thấy thế quay đầu nói với Ứng Tinh Quyết của trường Đế Quốc bên kia: “Chỉ huy Ứng, không bằng mọi người cùng nhau chụp một tấm đi.”

Ứng Tinh Quyết cất bước đi về phía bọn họ thật, người trong đội sau lưng do dự một hồi rồi cũng đi theo.

Trường Đế Quốc đã tới, viện Bình Thông bên kia cũng hơi buông lỏng, Liêu Như Ninh dứt khoát đưa tay kéo Quý Giản vẫn đang chờ chụp ảnh với tượng Quý Từ, Lộ Thời Bạch đành phải quay đầu hỏi Tông Chính Việt Nhân.

Cuối cùng Tông Chính Việt Nhân cũng đi tới và đứng tách ra, họ và trường Đế Quốc đứng tách ra ở hai bên.

Shaω Eli bất mãn: “Các cậu cùng nhau bài trừ Samuel chúng tôi à?”

“Các cậu cũng tới đây đứng chung đi.” Kim Kha gọi những người ở trường Samuel bên cạnh rồi nhờ khách du lịch bên cạnh chụp ảnh giùm, để Shaω Eli cũng đến đây.

Cuối cùng tất cả năm trường quân sự đứng cùng nhau, du khách qua đường giúp họ chụp một bức ảnh chung. Các trường quân sự đứng rõ ràng, thậm chí các thành viên đội chủ lực của mấy trường quân sự

có khuôn mặt rất cứng nhắc.

Du khách chụp ảnh hét lên: “Mấy bạn vui lên một chút, buông lỏng tay chân nào.”

“Vậy chúng ta đổi chỗ đi.” Liêu Như Ninh hét lên, chen ra từ phía sau và ngồi xổm ở phía trước: “Tôi là người ở vị trí trung tâm.”

Shaω Eli vừa nghe đã không phục, trong trận đấu thì thôi đi, bây giờ chụp ảnh thì sao mà để người của trường Damocles giành trước được?

Thế là từ chỗ cạnh góc, gã cũng ngồi xổm ở phía trước, cố gắng để đẩy Liêu Như Ninh.

Hoắc Tuyên Sơn chen chúc đến viện Bình Thông bên kia muốn ở cùng Hoắc Tử An và chủ động gọi Hoắc Kiếm, tỏ vẻ người nhà họ Hoắc sẽ đứng chung một chỗ để chụp ảnh.

Kim Kha kéo Quinley Eli ở phía trước tới cùng một chỗ với Shaω Eli, còn mình thì đi chào hỏi Cơ Sơ Vũ, nói ngưỡng mộ Cơ Sơ Vũ đã lâu. Quinley Eli đi tới với sự do dự, cuối cùng cô ấy ngồi xổm bên cạnh Liêu Như Ninh.

Ban đầu Ứng Tinh Quyết và Cơ Sơ Vũ đứng cùng một chỗ nay bị Kim Kha chen vào làm anh dời sang bên cạnh theo đúng logic, cuối cùng anh chuyển đến bên cạnh Kosai Musashi, lòng bàn tay bị thương lộ ra không cho ai biết.

Vị trí của năm trường quân sự hoàn toàn bị xáo trộn, không biết từ lúc nào Vệ Tam cũng đứng ở phía bên kia của Kosai Musashi còn tiếp tục nhiệt tình chào hỏi cậu ta: “Chúng ta có duyên thật đấy.”

Kosai Musashi vẫn giữ im lặng, không phản ứng với Vệ Tam, nhưng lại chẳng chuyển sang một chỗ khác.

“Tất cả đã ngay ngắn chưa?” Du khách qua đường phụ trách chụp ảnh hỏi.

“Chờ một chút.” Có một số người không muốn đứng chung với mấy người người bên cạnh khi bị mấy người trường Damocles làm xáo trộn, họ bắt đầu thay đổi vị trí của mình một lần nữa.

“Xong chưa?”

“Được rồi.”

Hai mươi lăm người với quần áo huấn luyện khác nhau, cùng đứng lẫn lộn với nhau. Cuối cùng họ không còn quá cứng nhắc, người cười rực rỡ nhất là mấy người trong trường Damocles.

Khách du lịch qua đường đè nút chụp, ghi hình lại hình ảnh này.

Sau khi bức ảnh được chụp, năm trường quân sự lớn ngay lập tức phân tán như thể ở lại lâu thì sẽ có chuyện xảy ra.

Liêu Như Ninh giành trước xin ảnh, cuối cùng ném cho người của các trường quân sự.

Vệ Tam cúi đầu mở nhóm chat năm người của bọn họ, bên trong đã có ảnh gửi. Cô ấn mở và xem Kosai Musashi trước. Cậu ta đứng ở giữa mình và Ứng Tinh Quyết, nhìn như không chút thay đổi nào trên mặt. Nhưng nếu nhìn kỹ là có thể phát hiện góc mắt cậu ta nhìn về phía Ứng Tinh Quyết.

Vệ Tam nhìn chằm chằm hồi lâu, đang muốn thu hồi ánh mắt thì cô chợt phát hiện người đứng sau lưng mình là Jill Gil Wood. Cô nàng đứng ở vị trí trung tâm phía sau mình và Kosai Musashi, có lẽ là nhón chân và ngẩng đầu mỉm cười yếu ớt với máy ảnh.

Những người khác đã xem xong ảnh, nhưng trong hai mươi lăm người, chỉ có một mình Vệ Tam mở quang não rõ rành, treo ở giữa không trung, làm tất cả mọi người vừa ngẩng đầu đã có thể nhìn thấy.

Những người trong các trường khác hoặc nhìn quang minh chính đại, hoặc là liếc sang, tóm lại, bọn họ cảm thấy có sự ngạc nhiên trước chuyện quang não chỉ ẩn ID mà không ẩn nội dung.

Hơn nữa động tác phóng đại ảnh của Vệ Tam bị người ta thấy rõ. Tất cả mọi người đều nhìn thấy cô nhìn chằm chằm Ứng Tinh Quyết hồi lâu, còn Kosai Musashi bên cạnh cũng bị phóng đại theo thì bị mọi người tự động bỏ qua.

Tất cả ID trong nhóm đã biến mất, nhưng nội dung hoàn toàn minh bạch, ngay cả tên nhóm ở trên cùng vẫn còn.

“Năm ông trùm tương lai của Liên bang” đột nhiên xuất hiện trước

mắt mọi người.

Trong lúc nhất thời, người của các trường quân sự khác cũng chả biết nên cảm thán Vệ Tam nhìn chằm chằm chỉ huy chính nhà khác hồi lâu hay là đội chủ lực của trường Damocles không biết ngại là gì.

Kim Kha ho một tiếng, chọt chọt Vệ Vệ Tam, ra hiệu cho cô đóng quang não lại.

Vệ Tam cất quang não xong đã nhìn thấy những người ở các trường quân sự khác ào ào dời ánh mắt, cô suy nghĩ một chút cũng hiểu được: "…"

Sau khi chụp ảnh, các trường quân sự một lần nữa trở lại trạng thái phân biệt rõ ràng, đi vào cửa thì tách ra để tham quan.

"Các cậu đi qua trước, tôi đi bên kia xem một chút." Ứng Tinh Quyết đi qua một hành lang dài với người của trường Đế Quốc, anh chỉ vào hành lang sách ở nhà cũ Quý Từ.

"Chúng ta đi cùng đi." Cơ Sơ Vũ quay đầu nhìn những người khác.

"Không cần, tôi đi qua xem một chút sau đó sẽ đi đến tầng sách để mua tí đồ." Ứng Tinh Quyết từ chối.

Cơ Sơ Vũ nhíu mày, cậu ta lo lắng anh đi ra ngoài một mình sẽ có chuyện: "Cậu là chỉ huy chính..."

"Chỉ huy chính cấp siêu 3S." Ứng Tinh Quyết bổ sung.

Cơ Sơ Vũ còn muốn nói cái gì lại bị Ứng Tinh Quyết một lần nữa cắt ngang: "Tôi sẽ không mất điều khiển."

"Tôi không có ý này." Cơ Sơ Vũ đành phải nhượng bộ một bước, "Chúng tôi chờ cậu ở phòng làm việc phía trước."

Ứng Tinh Quyết gật đầu, xoay người rời đi.

Những người của trường Đế Quốc đứng tại chỗ một lúc lâu.

"Chỉ huy chính dường như thay đổi một chút." Tư Đồ Gia do dự nói.

Cơ Sơ Vũ bỗng nhiên khẽ cười một tiếng: "Đó là do cậu chưa từng hiểu cậu ấy."

Ứng Tinh Quyết, một trong Đôi Sao Đế Quốc, hoặc là nói ngôi sao Đế Quốc thực sự, luôn luôn có suy nghĩ sâu sắc, cậu ấy chỉ cho những người khác thấy những gì cậu muốn người ta thấy.

“Chúng ta đi tới phòng làm việc trước.” Hoắc Kiếm mở miệng.

...

Ứng Tinh Quyết đi dạo một vòng ở bên ngoài tầng sách rồi mới đi vào.

Bên trong bày đầy sách do Quý Từ tự thu thập. Các loại giá sách khổng lồ được chế tác thành bộ dáng kỳ quái, trên đỉnh đầu cũng có giá sách, toàn bộ bày đầy sách. Đã có rất nhiều khách du lịch bên trong nhưng tất cả mọi người không được phép đưa tay chạm vào những cuốn sách này, chỉ có thể xem và chụp ảnh.

Ứng Tinh Quyết ở tầng sách cũng như bao người, anh mở máy ảnh vừa đi vừa chụp, không hề phát hiện phía sau có người tới gần, hoặc là nói chẳng biết người tới gần là ai.

“Kosai, cậu cũng ở đây à.” Vệ Tam đi ra không biết từ đâu, đưa tay khoác thẳng lên vai Kosai Musashi và nhiệt tình nói, “Hai chúng ta có duyên quá.”

Lúc này Ứng Tinh Quyết phía trước đã xoay người nhìn bọn họ.

Kosai Musashi quay đầu nhìn bàn tay trên vai mình, mặt cậu ta khẽ nhăn một chút rồi lập tức hất bả vai đẩy tay cô ra và đi về phía bên kia.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh: Xem như là vợ chồng hợp tác thiết lập một cái bẫy đây

Chương 160

“chín vạn, mua một tặng một”

“Người của trường các cậu đâu?” Vệ Tam nhìn chằm chằm Kosai Musashi đi tới bên khác rồi mới quay đầu hỏi Ứng Tinh Quyết phía trước.

“Phòng làm việc phía trước.” Ánh mắt Ứng Tinh Quyết dời từ trên người Kosai Musashi tới, “Bọn Kim Kha không có ở đây?”

“Cũng đi đến phòng làm việc.” Vệ Tam đánh giá sách xung quanh, nơi này đúng là như một cái thư viện, sách gì cũng có. Cô mở quang não mình, làm bộ nghiêm túc chụp ảnh, “Vừa rồi anh cố ý?”

“Chỉ muốn xác nhận thêm một chút.” Ứng Tinh Quyết thấp giọng trả lời.

“Đại khái cậu ta không không thể kiểm soát bản thân cho tốt, hoặc là…”, Vệ Tam đã xác định Kosai Musashi có vấn đề. Cô đi sang bên cạnh rồi bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Ứng Tinh Quyết, nhướng mày nói, “Sức hấp dẫn của anh quá lớn.”

Mặc dù Vệ Tam nói như vậy song Ứng Tinh Quyết vẫn tỉnh táo tự kiềm chế, không lộ ra vẻ mặt bị ngôn ngữ xâm phạm.

[Nếu gần đây cậu ta mới bị nhiễm sương bọ đen thì đoạn thời gian có khả năng nhất là khi cậu ta bị thương ở đấu trường lạnh lẽo, nhưng cũng không loại trừ chuyện đã bị nhiễm bệnh từ trước trận đấu… Tất cả điều này được xây dựng trên tiền đề rằng sương mù bởi bọ đen có thể lây nhiễm cho con người.]

Giọng nói của Ứng Tinh Quyết bỗng nhiên vang lên trong đầu Vệ Tam, cô theo bản năng nhíu mày.

“Quang não của cô không có sự riêng tư.” Ứng Tinh Quyết thấy cô không hài lòng bèn giải thích.

Vệ Tam đưa tay sờ lấy quang não trên cổ tay mình: “…”

Có một cửa hàng Văn hóa và Sáng tạo ở tầng hầm tầng sách, và nó cũng là một trong những nguyên nhân khiến Ứng Tinh Quyết tới đây. Anh và Vệ Tam dựa theo địa danh được ghi để đi tới tầng hầm.

Ứng Tinh Quyết đi vào khu vực quang não và quay đầu hỏi Vệ Tam muốn cái nào. Quang não trong khu vực này không nhiều lắm, trên dây đeo sẽ có ảnh ngôi nhà cũ của Quý Từ với tạo hình bằng màu sắc khác nhau mà thôi.

“Muốn mua cho tôi á?” Vệ Tam đứng ở bên ngoài, kỳ quái hỏi.

Hai người họ không quen nhau mà?

“Xem như là xin lỗi vì chuyện của Sao 3212 trước đây.” Ứng Tinh Quyết chậm rãi cho hay.

Vệ Tam chậc một tiếng: “Quang não thì không cần đâu, để tôi tự trả tiền. Lát nữa anh mời năm người Damocles chúng tôi ăn một bữa cơm đi.”

Cô bước vào, chọn một cái quang não màu trắng cổ điển và yêu cầu có chức năng riêng tư.

Nhân viên bán hàng mỉm cười nhiệt tình bảo: “Điều này thì em yên tâm, tất cả các quang não của tụi chị ở đây đều có chức năng này. Bây giờ ở thời đại này rồi thì mấy cái quang não không có chức năng riêng tư đã bị loại bỏ từ lâu.”

Vệ Tam, người vẫn đang sử dụng quang não bị đào thải: “...” Cô nghi ngờ nhân viên bán hàng đang ám chỉ mình.

“Bao nhiêu tinh tệ?”

“Giá gốc là 60 vạn nhưng tụi chị giảm giá, chỉ còn 50 vạn thôi.” Nhân viên bán hàng vẫn mỉm cười, “Nhóm mục tiêu khách hàng của chị là mấy sinh viên trường quân sự trẻ đầy triển vọng như em, chức năng tương ứng cũng nhiều hơn những người bình thường khác, bên ngoài cần ít nhất là 70 vạn trở đi. Chưa kể dùng được ít nhất 10 năm, bảo hành 10 năm luôn đấy!”

Vệ Tam thẳng thắn nói: “Mấy chị rõ ràng xem sinh viên trường quân sự là mấy kẻ coi tiền như rác rồi.”

Nhân viên bán hàng sửng sốt, người này vẫn còn mặc đồng phục huấn luyện của sinh viên quân sự mà sao lại keo thế này? Sinh viên trường quân sự thường không chớp mắt khi quẹt thẻ.

“Uầy, vậy đi, chị bán em 9 vạn.” Vệ Tam cố gắng mặc cả.

Nhân viên bán hàng ngay lập tức lắc đầu: “Cửa hàng chị là Văn hóa và Sáng tạo đấy, không trả giá.”

Vệ Tam dừng một chút, nghiêng mặt và đưa tay kéo Ứng Tinh Quyết bên cạnh: “Người này, một trong hai Đôi Sao Đế Quốc, chị biết không?”

Nhân viên cửa hàng nâng kính, nhìn chằm chằm vào Ứng Tinh Quyết ở cự ly gần rồi bỗng nhiên đỏ mặt, giọng nói hơi thấp: “Biết.”

Vệ Tam nhướng mày rồi chớp chớp mắt với Ứng Tinh Quyết, sau đó cô quay đầu nói với nhân viên bán hàng: “Để cho hai người chụp ảnh chung thêm ký tên nữa, bán cho em 9 vạn.”

Nhân viên cửa hàng cúi đầu, nhăn nhó thì thầm một câu.

Vệ Tam không nghe rõ ràng lắm, song thấy tình huống này thì tới tám phần là được, cô đưa tay muốn lấy quang não trên quầy.

Cô bị nhân viên cửa hàng nhanh chóng nắm lấy tay, kế đó chị gái này lấy hết can đảm ngẩng đầu lên và nhắm mắt lại cho hay: “Không được, Ngôi sao Đế Quốc đến thì cũng chỉ có thể bán với giá 50 vạn. Ông chủ luôn dạy tụi chị làm một người có nguyên tắc.”

Vệ Tam: “?”

Ngôi sao Đế Quốc cũng không ăn thua?

Vệ Tam cúi đầu kiểm kê số dư của mình, quang não 50 vạn cũng không phải mua không nổi, cô chỉ không nỡ mà thôi.

Một cái quang não mà tận 50 vạn, lúc trước cô sửa cái cơ giáp mới có bao nhiêu chứ. Tiền của sinh viên trường quân sự không phải là tiền à?

Chủ cửa hàng Văn hóa và Sáng tạo đang đi dạo ở mấy tiệm khác chợt nghe thấy động tĩnh bên này bèn rầm rầm chạy tới. Ông nhìn thấy hai người bỗng nhiên kích động hét lớn một tiếng: “TAM LỘN XỘN, TÔI LÀ FAN CỦA CÔ ĐÂY!!!”

Âm thanh lớn vô cùng đủ để mọi người ở tầng hầm nghe thấy được.

Vệ Tam: "..."

"Ông chủ, biến trở lại." Nhân viên cửa hàng thì thầm nhắc nhở.

"À à, làm lại lần nữa." Ông chủ hét lên một lần nữa tại chỗ, "Vệ Tam, tôi là fan lộn xộn của cô!"

Vệ Tam: "Chào ông, fan lộn xộn, 9 vạn cho quang não này, có bán không?"

"Bán!" Ông chủ nói như chém đinh chặt sắt rồi còn nhét quang não màu trắng cho Vệ Tam, kế đó ông ấy lấy ra quang não màu đen cùng một loại từ quầy và đẩy sang Ứng Tinh Quyết bên cạnh, "Chín vạn, mua một tặng một."

Nhân viên bán hàng: "... Ông chủ à, ông nói làm người nên giữ đạo đức, đừng vì sắc đẹp mà thay đổi."

"Không sai." Ông chủ gật đầu, lại nhiệt tình nhìn Vệ Tam và xoa xoa tay, "Nhưng đây là Vệ Tam, tôi là fan hâm mộ lộn xộn của cô ấy! Chúng ta có thể chụp ảnh chung không?"

Nghĩ đến chuyện Vệ Tam bán đứng nhan sắc của Ngôi sao Đế Quốc nhưng cuối cùng lại thành dựa vào bản thân để mua thành công quang não có giá 9 vạn, còn mua một tặng một.

Ông chũ vui vẻ chụp ảnh với Vệ Tam, hoàn toàn không quan tâm Ứng Tinh Quyết đứng bên cạnh. Cuối cùng ông ấy còn mời Vệ Tam giúp viết mấy chữ, nói là sau này chuẩn bị làm tấm biển và treo ở cửa hàng.

"Tôi đã không xem giải đấu Hephaestus trong nhiều năm rồi. Năm nay xem hướng về cô, trường Damocles chắc chắn sẽ giành chiến thắng!!!" Ông chủ hăng hái nói.

Vệ Tam: "Ông nói đúng, quán quân nhất định là chúng tôi."

Về phần nhân viên cửa hàng bị gạt bỏ và Ứng Tinh Quyết đứng một bên, nhân viên thì thầm hỏi: "Chúng ta có thể chụp ảnh cùng nhau không?"

Ngôi sao Đế Quốc, Ứng Tinh Quyết, lịch sự từ chối: "Làm người phải có nguyên tắc."

Nhân viên bán hàng: "..." Nhưng ông chủ không còn muốn làm người nữa rồi!

Vệ Tam và ông chủ dừng lại bàn chuyện thường ngày, chỉ thiếu mỗi kết nghĩa tại chỗ. Cuối cùng vẫn do Ứng Tinh Quyết gọi Vệ Tam đi, lúc này hai người mới tách ra.

"Còn có khối quang não này nữa, đừng quên." Ông chủ đưa quang não màu đen cho Vệ Tam.

Vệ Tam nhận lấy rồi ném cho Ứng Tinh Quyết: "Đưa anh này."

Ứng Tinh Quyết cúi đầu nhìn quang não trong lòng bàn tay, anh hạ mắt không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Ông chủ, cảm ơn." Vệ Tam vẫy tay, "Nhớ xem chúng tôi thi đấu đấy."

"Vệ Tam yên tâm bay lượn, fan lộn xộn vĩnh viễn đi theo!" Ông chủ khôi ngô với vẻ râu quai nón còn thả tim mãnh liệt về phía Vệ Tam.

Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết rời đi theo lối ra, hai người cùng một lúc được cái quang não mới.

Cô cúi đầu chơi cái quang não mới của mình, nhập tất cả các thông tin tài liệu vào. Với chức năng riêng tư, không còn phải lo lắng về những người khác bên cạnh nhìn thấy nội dung trò chuyện nữa.

"Chúng ta thêm kênh liên lạc đi." Vệ Tam chơi đùa xong mới ngẩng đầu nói với Ứng Tinh Quyết, "Đừng cho cảm giác đi tới đi lui trong đầu tôi."

Ứng Tinh Quyết vươn tay ra tắt giao diện riêng tư của quang não và cho cô xem thông tin tài khoản mình.

Vệ Tam nhìn lướt qua, cúi đầu nhập vào.

Sau khi hai người thêm bạn bè, Ứng Tinh Quyết một lần nữa che giấu giao diện của mình. Anh gửi tin nhắn đầu tiên cho Vệ Tam: [Kosai Musashi vẫn luôn đi theo chúng ta ở phía sau.]

Vệ Tam không quay đầu lại mà gửi tin nhắn cho anh: [Trường quân sự các anh ở trong phòng làm việc? Tôi sẽ đưa anh qua đó, lần sau đừng ra ngoài một mình.]

Ai biết được sương mù bọ đen vào cơ thể rồi xảy ra cái gì, nhưng có vẻ như chỉ số IQ không cao lắm.

Ứng Tinh Quyết: [Tốt, trong cuộc thi, tôi sẽ tìm cơ hội để kiểm tra máu của tất cả mọi người.]

Vệ Tam nhíu mày, nhắn tin cho anh: [Kiểm tra như thế nào?]

Nhiều người vậy mà.

Ứng Tinh Quyết: [Kiếm cớ, như kiểm tra sức khỏe toàn diện là được.]

Vệ Tam thu quang não, đứng cạnh Ứng Tinh Quyết và đi về phía phòng làm việc.

Phòng làm việc là điểm tham quan lớn nhất của ngôi nhà cũ của Quý Từ. Bà ở trong đây năm năm, có tất cả dấu vết thiết kế xây dựng cơ giáp và bản thảo xây dựng cơ giáp trân quý.

Ban đầu Vệ Tam xông tới cùng bọn Ứng Thành Hà để xem phòng làm việc, kế đó cô phát hiện viện Bình Thông bên kia thiếu một người nên mới đi tìm, cứ thế tìm được tầng sách bên này.

Vừa đi vào, Vệ Tam đã tiến về phía trường Damocles, Ứng Thành Hà đang nhìn như si như say, bên cạnh anh còn có cơ giáp sư trường quân sự khác đang đứng.

Cũng chỉ có đám người Damocles này chả phải là cơ giáp sư nhưng tụ tập lại một chỗ, giả vờ gả vịt như thể hiểu ra.

Kim Kha và Hoắc Tuyên Sơn nhường một vị trí để Vệ Tam tiến vào, năm người đồng loạt nhìn chằm chằm vào bản thảo cơ giáp trên tường, “đầy si mê”.

Để tạm thời giấu thân phận cơ giáp sư Vệ Tam, mấy chiến sĩ độc lập và chỉ huy của trường Damocles ở bên này nhìn đau cả đầu.

Khi Ứng Tinh Quyết tiến vào, người của trường Đế Quốc cũng chú ý tới trước.

Cơ Sơ Vũ và Hoắc Kiếm chú ý tới Vệ Tam bên cạnh anh đầu tiên, mặc dù cô đi thẳng về phía người của trường Damocles, song cũng

chẳng khó để nhận ra hai người này đi cùng một đường tới.

Chương 161

“ghen tị Vệ Tam không thích mình à”

Ban đầu quan hệ giữa nhà họ Ứng và họ Hoắc tốt hơn hẳn, chỉ huy nhà họ Ứng ở trường Đế Quốc thường đi cùng và thân cận với chiến sĩ độc lập nhà họ Hoắc ở các giải đấu trước. Nhưng mà đến đời Ứng Tinh Quyết này, bởi vì chuyện anh mất điều khiển, Cơ Nguyên Đức đã đặt Cơ Sơ Vũ đặt bên cạnh Ứng Tinh Quyết, dẫn đến Hoắc Kiếm ngược lại chỉ là một thành viên của đội chủ lực, ở cùng một vị trí với Tư Đồ Gia.

Cơ Sơ Vũ từ trước đến nay có một loại ý thức trách nhiệm phức tạp đối với Tinh Quyết. Một là bác hai giao cho cậu ta nhiệm vụ; hai là nhiều năm ở chung như vậy, cậu ta đã xem Ứng Tinh Quyết là anh em thân cận nhất.

Ứng Tinh Quyết luôn giữ khoảng cách với người khác và cũng chỉ có cậu ta mới đến gần được. Chẳng qua chẳng ngờ được xảy ra chuyện ngoài ý muốn ở trường đấu Tháp Tây, để cho anh được những người của trường Damocles cứu đi.

Không biết có phải là ảo giác hay không, Cơ Sơ Vũ cảm thấy ở giữa Ứng Tinh Quyết và đội chủ lực trường Damocles... dường như có thêm một chút ăn ý giữa vô hình.

Vừa rồi rõ ràng đi vào cùng với Vệ Tam của trường Damocles, nếu nói trước đó họ không nói chuyện thì Cơ Sơ Vũ hoàn toàn không tin.

Cơ Sơ Vũ và Hoắc Kiếm liếc nhau một cái, hiển nhiên đều hiểu rõ trong lòng đối phương đang suy nghĩ cái gì, nhưng bọn họ sẽ không đi chứng minh với Ứng Tinh QUyết.

Ứng Tinh Quyết cũng chẳng thèm để ý bọn họ có ý nghĩ gì, anh yên lặng tham quan phòng làm việc của Quý Từ.

Trong phòng làm việc của Quý Từ còn có không ít tài liệu cơ giáp, trong mắt cơ giáp sư của năm trường quân sự lớn cũng chả đủ quý trọng là bao. Thứ khiến bọn họ cảm thấy hứng thú nhất vẫn là bản thảo cơ giáp của Quý Từ, chúng không hoàn chỉnh, nhìn ra được lúc ấy Quý Từ cũng chẳng tính là coi trọng đối với những thứ này. Bằng không bà ấy chẳng ném như vậy bên trong và để đó tới giờ.

Nhưng mà ngoại trừ Quý Giản, các cơ giáp sư của các trường quân sự khác đều nhìn mê mẩn. Dù sao các trường có lưu truyền xuống trọng điểm giảng dạy khác nhau, giống như Công Nghi Liễu dạy rằng nhất định lấy cơ giáp cỡ trung làm chủ còn các loại cơ giáp khác chỉ là phụ.

Khách du lịch thường vào chỉ muốn xem cái gì đó mới mẻ, không ít người mang theo con cái mình vào để dính năng lực của bậc thầy, hy vọng rằng con cái của họ trong tương lai cũng có thể trở thành bậc thầy cơ giáp của cả một thế hệ.

...

Sáng sớm thức dậy, các thầy cô giáo của năm trường thông báo cho đội chủ lực chuyện huấn luyện chung đã được quyết định trong cuộc họp đêm qua xong, thì lại bắt đầu một cuộc họp nội bộ của trường.

Hạng Minh Hóa, Giải Ngữ Mạn và các giáo viên khác vừa mở cuộc họp là hết một buổi sáng. Chờ đến buổi trưa khi đi ra ngoài ăn cơm, họ lại gặp các giáo viên của các trường khác ở căng tin và nhạy cảm nhận thấy bầu không khí hôm nay có chút khác biệt.

Lúc đầu họ cũng không để trong tâm lòng, đêm qua mới họp để quyết định tập luyện chung nên bầu không khí ngày hôm nay hơi kỳ lạ cũng là chuyện thường.

Nhưng rất nhanh, Hạng Minh Hóa phát hiện mỗi giáo viên trường quân sự ngay cả lúc ăn cơm cũng phải lướt qua quang não. Ông hỏi Giải Ngữ Mạn: “Bọn họ có chuyện gì vậy? Tất cả đều nhìn vào quang não hết.” Không biết còn tưởng rằng Liên bang đã xảy ra chuyện gì quan trọng.

Giải Ngữ Mạn cúi đầu mở quang não theo, bà xem tin tức nóng. Bấm vào đã nhìn thấy một tiêu đề: Nhóm chủ lực của năm trường quân sự lớn chụp ảnh chung.

Cái gì vậy? Năm đội chủ lực của trường quân sự vẫn chưa bắt đầu tập luyện chung, lấy đâu ra ảnh chụp cùng.

Bà ấn mở tin tức, nhìn thấy một số hình ảnh của đội chủ lực đứng với nhau thật, không phải là mấy trường đứng riêng biệt.

Giải Ngữ Mạn chậm rãi đặt đũa, bỏ riêng tư rồi chuyển cho Hạng Minh Hóa xem: “Đám nhóc này tới cùng một chỗ” Không chỉ chẳng

đâm thủng trời mà còn chụp ảnh cùng nhau.

Ý thức cao như vậy? Biết để huấn luyện chung nên thiết lập mối quan hệ trước?

Hạng Minh Hóa xích lại sát nhìn chằm chằm hồi lâu, cuối cùng chỉ vào mấy người trường Damocles trong ảnh nói: "Tám phần là bọn họ giở trò quỷ, cô nhìn xem tụi này cười vui vẻ biết bao."

Nói xong ông ấy lại cảm thán, bỏ qua cuộc thi không nói tới, những sinh viên này vẫn là một đám thiếu niên, vốn nên vui vẻ đi du ngoạn khắp nơi thế này.

"Đi tới nhà cũ của Quý Từ." Giải Ngữ Mạn kéo xuống, cứ thế nhìn thấy mấy đoạn video trực tiếp đứt quãng đến từ các du khách khác nhau.

Trước đó Giải Ngữ Mạn không nhấn vào mà mở một video đang phát sóng trực tiếp, bây giờ dựa vào số lượng người xem đông đảo, các giáo viên trong căng tin hiển nhiên cũng đang xem những thứ này.

"Họ nhìn cái gì đấy?" Hạng Minh Hóa nhìn năm người trong trường Damocles trong ống quay trực tiếp.

Những người ở các trường quân sự khác đi bộ tùy ý trong phòng làm việc, này giơ tay lên chụp ảnh, này đi dạo quanh, chỉ có người của trường Damocles thì đi theo Ứng Thành Hà, không nhúc nhích nhìn chằm chằm vào bản thảo của Quý Từ.

Hạng Minh Hóa lắc đầu: "Đui mù lao nhao, Kim Kha nhìn thì thôi, ba chiến sĩ độc lập nhìn thì hiểu chắc?"

Giải Ngữ Mạn cũng không hiểu bọn họ làm cái gì, nhưng mà năm người này từ trước đến nay luôn có nhiều trò đùa. Ánh mắt bà dạo qua một vòng trên ống kính rồi dừng lại trên người Ứng Tinh Quyết, kinh ngạc nói: "Sao bàn tay em ấy cũng quấn băng?"

Hạng Minh Hóa liếc mắt một cái: "Nói không chừng đám oắt này cố ý bắt chước Ứng Tinh Quyết."

Giải Ngữ Mạn cẩn thận suy nghĩ một chút, phát hiện Hạng Minh Hóa nói ra có bảy tám phần có lý. Cũng chỉ có khả năng này mới giải thích vì sao bàn tay của sáu người đều bị quấn băng.

Bên trong ống kính, Ứng Thành Hà đi về phía bản thảo tiếp theo, bốn người trường Damocles lập tức đuổi tới, chắp hai tay sau lưng cũng có mà hai tay khoanh chéo trước ngực cũng có, tóm lại bốn người nhìn vô cùng chăm chú.

Ngư Phó Tín bên cạnh nhìn bản thảo rồi cũng liên tiếp quay đầu nhìn chằm chằm bọn họ hồi lâu, hiển nhiên không thể hiểu được đám người này đang suy nghĩ cái gì.

Chờ Ứng Thành Hà đi xong một vòng, Liêu Như Ninh mới nặng nề thở phào nhẹ nhõm, làm cậu nghẹn muốn chết.

“Sao cậu đổi quang não rồi?” Kim Kha là người đầu tiên phát hiện ra sự khác biệt.

“Vừa rồi mua ở tầng sách.” Vệ Tam xắn tay áo lên, “Đẹp không? Chín vạn tinh tệ đó.”

Tầng sách bên kia không phải là Văn hóa và Sáng tạo sao? Quang não bán rẻ như vậy á?” Ứng Thành Hà quay đầu nhìn lại hỏi.

Nhắc đến chuyện này, Vệ Tam ho khan rồi hất cằm lên: “Ông chủ là fan của tớ, mua 9 vạn còn mua một tặng một.” Với cái giá này, Ngôi sao Đế Quốc cũng chả lấy được.

“Mua một tặng một?” Hoắc Tuyên Sơn nghe vậy đã cho biết, “Còn có một cái nữa để cho tôi 4 vạn 5 ngàn đi.”

“Không có, cho Ứng Tinh Quyết rồi.” Vệ Tam khanh tay.

Liêu Như Ninh khó tin, chua xót bảo: “Cho Ứng Tinh Quyết? Sao cậu lại đưa nó cho anh ta? Anh ta có trả tiền không?”

Vệ Tam ngẩn người: “... Lúc đó ông chú cứ đẩy bộ quang não đến trước mặt anh ta nên tớ đưa nó cho anh ta luôn.”

Bốn người trong trường Damocles nhìn Vệ Tam, trong ánh mắt mang theo chất vấn.

“... Anh ta nói lát nữa mời tụi mình ăn cơm.” Ánh mắt Vệ Tam né tránh.

“Thật á?” Tâm tình Liêu Như Ninh tốt hơn đôi chút, “Coi như là công bằng.”

Hoắc Tuyên Sơn hỏi cô: “Quang não mới có chức năng che chắn không?”

“Có, cái quang não này có giá gốc 60 vạn lận.” Vệ Tam sờ quang não trên tay, quý trọng, “Tôi nhất định phải dùng cho tới 60 năm.”

Những người khác: “...”

Nhà cũ của Quý Từ cũng không nhỏ, bọn họ chỉ đi dạo trong phòng làm việc đã một tiếng đồng hồ. Trong lúc đó Vệ Tam lại nhiều lần đến chỗ Kosai Musashi bên kia, bề ngoài thì hỏi han ân cần.

Sắc mặt âm trầm của Tông Chính Việt Nhân vẫn không tốt hơn, anh ta cho rằng Vệ Tam đang cố ý khiêu khích mình.

Đi dạo một vòng, năm trường cũng chuẩn bị đi ăn trưa, bên trong nhà ở có một nhà hàng theo chủ đề, giá cả chả rẻ làm hầu hết khách du lịch sẽ đi ra ngoài ăn.

Năm trường quân sự lớn dự định tham quan xong hôm nay, hiển nhiên sẽ không đi ra ngoài, tất cả mọi người đã đi bộ đến nhà hàng này.

Shaω Eli đột nhiên hét lên một tiếng Vệ Tam, trong ánh mắt gã mang theo hiểu biết cùng đắc ý: “Người mày nhìn trước không phải Ứng Tinh Quyết mà là Kosai Musashi của viện Bình Thông. Mày thích hắn! Thế mà cũng không biết che dấu thêm một tí.”

Người của trường Damocles: “...”

Vệ Tam trải qua một hồi lặng thinh bỗng nhiên ôm ngực mình, cúi đầu: “Không ngờ bị cậu phát hiện, thích một người đúng là không giấu được.”

Mấy người trong các trường quân sự khác: “???”

Trong ánh mắt Cơ Sơ Vũ của trường Đế Quốc đã mang theo chán ghét, Vệ Tam là một người bị cậu ta liệt vào danh sách đối thủ, cứ thế...

Mặc dù Kosai Musashi có cấp 3S nhưng trong mắt Cơ Sơ Vũ, tên này thậm chí còn không bằng cặp song sinh trai gái của South Pasadena.

Các giáo viên trước ống kính như bị nghẹn trong cổ họng, họ bị một tiếng sấm sét kinh thiên động địa của Vệ Tam làm cho kinh ngạc.

Một trong những đương sự là Kosai Musashi thì bày vẻ mặt không chút thay đổi nhìn Vệ Tam, chẳng nhúc nhích chút nào, phảng phất người được nói không phải là mình.

Quý Giản hơi nổi nóng: "Trường Damocles các cậu đừng quá đáng. Ngoài ra cảm phiền Samuel các cậu quản lý tốt kẻ ngốc trong đội."

Tự cho rằng mình là người đoán trúng, Shaω Eli hồi lâu mới phản ứng lại, mới hiểu được Quý Giản đang nói mình. Gã hứ một tiếng: "Mấy cậu mới là kẻ ngốc. Sao, ghen tị Vệ Tam không thích mình à?"

Lộ Thời Bạch: "…"

"Mấy cậu muốn ăn gì, tự chọn đi." Ứng Tinh Quyết ngồi ở vị trí cửa sổ, quay đầu nói về phía Damocles.

Liêu Như Ninh là người đầu tiên đi qua ngồi xuống, cậu ta cầm thực đơn lên và chọn món đắt nhất.

Bây giờ đến lượt trường Đế Quốc có một khuôn mặt mờ mịt ngạc nhiên.

Ứng Tinh Quyết đã để cho nhân viên phục vụ nhà hàng ghép bàn thành bàn dài, thuận tiện cho người của hai trường quân sự ăn cùng nhau.

"Chỉ huy chính có ý gì?" Tư Đồ Gia nhỏ giọng hỏi Hoắc Kiếm.

Hoắc Kiếm không trả lời, ngồi thẳng xuống.

Cơ Sơ Vũ chỉ có thể ngồi theo.

"Chỉ huy chính, giao dịch anh nói với họ vào thời điểm đó chỉ là một nửa tài nguyên của hai trận đấu, không bao gồm điều này." Công Nghi Giác luôn cảm thấy Ứng Tinh Quyết bị ép buộc.

"Chỉ huy chính các cậu bỗng dưng được quang não, mời một bữa cơm thì làm sao?" Liêu Như Ninh vừa gọi đồ ăn vừa nói với Công Nghi Giác, "Cùng là cơ giáp sư, mà bên trong cậu hẹp hòi thế bởi vì cậu mang họ Keo à?"

“...” Công Nghi Giác nhịn xuống xúc động muốn lật bàn.

Vệ Tam dựa vào ghế, cúi đầu nhìn tin tức trong nhóm năm người, ở đó có ảnh Ứng Thành Hà gửi. Lúc anh xem bản thảo thì chụp lại hết.

Hai người thảo luận sôi nổi trong nhóm.

Lén Lút Ăn Xin: [Tôi thấy thiết kế phần giữa này trông quen đấy.]

Bậc Thầy Thành Hà: [Không nhìn ra có gì đặc biệt, đây chắc là thiết kế vai của cơ giáp. Phần lớn cơ giáp hạng nặng được thoát khuôn từ nguyên lý thiết kế của Quý Từ. Cho nên bây giờ cậu nhìn thiết kế của bà ấy thì luôn có thể nhìn thấy đường nét quen thuộc.]

Lén Lút Ăn Xin: [Vậy cũng đúng, cậu cho rằng cơ giáp hạng nặng của ai trong năm trường quân sự được thiết kế tốt nhất.]

Bậc Thầy Thành Hà: [Hoắc Tử An, ban đầu cơ giáp của cậu ta và Hoắc Kiếm chắc ngang nhau, đều được cơ giáp sư nhà họ Hoắc thiết kế ra. Nhưng sau này Hoắc Tử An lại được Quý Giản ra tay, ắt sẽ có ưu thế hơn.]

Lén Lút Ăn Xin: [Bàn thực lực, Hoắc Kiếm càng mạnh hơn.]

Bậc Thầy Thành Hà: [Chênh lệch giữa các cơ giáp không lớn như vậy, thực lực chiến sĩ độc lập quan trọng hơn. Vừa thợ vừa lính như cậu hiểu rõ hẳn.]

Lén Lút Ăn Xin: [Tôi có hứng thú với Hoắc Kiếm đấy, tìm cơ hội đánh một trận.]

Ứng Thành Hà nhìn tin tức trong nhóm cười một tiếng, anh trả lời: [Tôi còn nghĩ cậu có hứng thú với Cơ Sơ Vũ hơn.]

Nghe thấy tiếng cười của anh, Ứng Tinh Quyết giương mắt đảo qua em họ và Vệ Tam đang cúi đầu nhắn tin rõ ràng, nhưng rất nhanh anh đã dời ánh mắt.

Lén Lút Ăn Xin: [Không thấy được cậu ta có thể hiện thế nào, còn lúc trước Hoắc Kiếm chém chết nhện cát rất thú vị.]

Vệ Tam nhắn tin xong, nhân viên phục vụ nhà hàng đã bắt đầu mang thức ăn lên và cô tắt quang não. Vừa cầm đũa, bỗng nhiên trong đầu cô hiện lên một chuyện, cô biết vì sao mình cảm thấy phần bản thảo

đó quen mắt rồi.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Shaω Eli: Tôi có một đôi mắt rất tinh trong chuyện khám phá nhưng mấy người khác đều là phàm nhân ngu ngốc cả:D

Chương 162

“cái bóng”

Vệ Tam từng phá hủy cơ giáp Tử Thần ở Xưởng Đen, lúc ấy sự chú ý của cô đã bị thu hút bởi các khớp màu vàng nhạt ở tay chân. Bây giờ nhớ lại, cấu trúc được thiết kế ở vai rất giống bản thảo của Quý Từ.

Bản thân cơ giáp Tử Thần chính là cơ giáp hạng nặng. Vừa rồi Ứng Thành Hà nói trước mắt trên người rất nhiều cơ giáp hạng nặng có thể nhìn thấy bóng dáng tương tự, có thể là cơ giáp sư làm Tử Thần vận dụng kết cấu cơ giáp cấp S lên cơ giáp cấp A.

Vệ Tam đã hiểu được điểm này, nhưng loại cảm giác quen thuộc vẫn còn quanh quẩn trong lòng, giống như cô đã gặp dạng cấu trúc này ở đâu rồi.

“Ai cũng có con chip truyền thừa của cơ giáp sư, chỉ mỗi South Pasadena các cậu là không.” Giọng nói kiêu căng và ngang ngược của Shaω Eli truyền đến từ bàn ăn đối diện.

Vệ Tam nhìn theo ánh mắt mọi người, phát hiện nhân viên phục vụ sắp xếp hai trường Samuel và South Pasadena ngồi cùng nhau.

“Không cần phải dựa vào con chip mới truyền thừa cách làm cơ giáp được.” Ngư Phó Tín nhìn Shaω Eli và gằn từng chữ.

Kể từ khi Ngư Thiên Hà đoạt quyền, cậu ta đã ở trong trạng thái sa sầm, cả người cũng trưởng thành qua đêm.

Shaω Eli bĩu môi: “Vâng, South Pasadena các cậu mạnh nhất, nhiều năm như vậy cứ dựa vào miệng thầy cô để truyền lại.”

Người của hai trường quân sự vẫn còn tranh chấp miệng lưỡi, còn suy nghĩ của Vệ Tam đã trôi về xa. Sau khi nghe thấy chữ “chip”, cuối cùng cô cũng hoàn toàn hiểu được cảm giác quen thuộc đó đến từ đâu.

Không chỉ riêng chiếc cơ giáp Tử Thần của Xưởng Đen, cô còn từng thấy ở trong phòng làm việc của Ngư Thanh Phi.

Khi Vệ Tam lên lớp học của Ngư Thanh Phi được thu lại, ông ấy luôn vừa giảng vừa làm việc riêng. Phần trên bản thảo của Quý Từ về cấu

trúc vai chính là bộ phận giáp bảo vệ vai mà Ngư Thanh Phi đang làm lúc đó.

Khi đó Vệ Tam Quang chú ý Ngư Thanh Phi đang nói cái gì, chứ với đồ dưới tay của ông thì cô chỉ liếc mắt một cái.

Ngư Thanh Phi là người khởi xướng cho cơ giáp sư hạng nhẹ, nghiên cứu của ông ấy là cơ giáp hạng nhẹ không thể nghi ngờ. Song, loại sức chịu đựng lôi kéo ở vai này sẽ không xuất hiện trên cơ giáp hạng nhẹ.

“Vệ Tam, Vệ Tam.”

Các thành viên của hai đội chủ lực hai trường ngồi bên bàn bây giờ đồng loạt nhìn Vệ Tam ngẩn người. Tay cô cầm đũa giơ treo lơ lửng trong không khí trong một thời gian dài, giống như bị người khác đông cứng.

Ứng Thành Hà ở bên cạnh chọt chọt cô nhưng cũng chả có phản ứng, thêm Liêu Như Ninh ngồi ngoài cùng liên tục hô vài tiếng, Vệ Tam mới phục hồi tinh thần.

Người của trường Đế Quốc nhìn Vệ Tam, trong mắt mang theo khó hiểu, không rõ cô có ý gì.

Vệ Tam tiếp tục bắt đầu gắp thức ăn như không có chuyện gì xảy ra, người bên trường Damocles cũng như chẳng có chuyện gì, thậm chí cô còn hỏi ngược lại: “... Trên mặt tôi có cái gì à?”

Giải thích hoàn hảo cho cái gọi là miễn là bạn không xấu hổ, người lúng túng là những người khác.

“Thông báo đã được gửi tới rồi.” Ăn cơm được một nửa, Kim Kha nhắc nhở.

Tất cả mọi người mở quang não, quả nhiên tất cả mọi người nhận được email từ ban tổ chức.

[Thông báo: Sau khi thảo luận với đại diện của các khu vực quân sự và giáo viên trường quân sự, bắt đầu từ ngày mai, tất cả các đội chủ lực của các trường sẽ bắt đầu tham gia huấn luyện chung. Trong thời gian này, không được có bất kỳ hành vi huấn luyện riêng nào với giáo viên trường. Trong quá trình huấn luyện chung, các trường quân sự có thể tham gia huấn luyện chiến đấu trong lớp học, miễn tất cả

các trách nhiệm.]

Sau khi đọc thông báo xong, tâm tư của mấy chiến sĩ độc lập ở các trường đã sục sôi. Đánh nhau? Chẳng phải là báo thù được à?

Hoắc Tuyên Sơn nhìn chằm chằm câu cuối cùng của thông báo, thấp giọng hỏi Kim Kha: "Miễn tất cả trách nhiệm? Trước đây có chuyện cùng huấn luyện như vậy chưa?"

Kim Kha đầu tiên gật đầu sau đó lại lắc đầu cho hay: "Từng có vào nhiều năm trước, khi sinh viên quân sự ở trong tình huống khẩn cấp. Nhưng cái gọi là huấn luyện chung khi đó là đi thẳng tới chiến trường, cho nên không đắn đo kể sinh tử."

Tình hình mặt ngoài của họ bây giờ có vẻ bình tĩnh, nếu không có sương mù bọ đen.

Năm người trường Damocles im lặng nhìn vào thông báo. Họ lo lắng một điều rằng liệu có ai đó ở phía sau giúp đỡ, muốn mượn chuyện huấn luyện để loại bỏ sinh viên trường quân sự.

"Sợ rồi?" Shaω Eli khiêu khích những người ở trường Damocles đối diện, "Cùng nhau huấn luyện, tụi bây sẽ chẳng có nhiều may mắn như vậy, mọi người sẽ thấy bản chất thật khi so tài thôi."

"Cậu mà không nói lời nào trong một lúc thì ngứa miệng à?" Liêu Như Ninh quay đầu nhìn gã, "Có cần tôi xoa bóp cho cậu không?"

Shaω Eli: "... Hứ, ai sợ ai." Gã bị tát rồi chã lẽ còn bị tát tiếp vào mặt? Không đời nào.

Từ sau khi thông báo được tung ra, Vệ Tam lập tức cảm nhận được có mấy ánh mắt rơi vào người cô, không cần ngẩng đầu cũng có thể đoán được hai người trong đó là ai. Một là người ngồi đối diện bàn, Cơ Sơ Vũ; một là Tông Chính Việt Nhân Nhân sát bên.

Dù bị ai nhìn thì cô chả để ấy, bây giờ ăn cứ tự mình ăn. Ngôi sao Đế Quốc mời khách, phải lột một lớp lông dê cho tốt mới được.

Thông báo là thông báo nhưng trong lòng của các thành viên chủ lực Damocles, dù trời sụp vẫn sẽ ăn cơm khí thế, nhất là thứ được miễn phí thế này.

Vì vậy, một bên là Damocles vùi đầu vào ăn với sự đau khổ, còn một

bên là người của trường Đế Quốc ăn không ra hương vị gì phía đối diện, ngoại trừ Ứng Tinh Quyết coi như bình thường.

Trước khi đi, Ứng Tinh Quyết đứng bên cạnh trả tiền, Công Nghi Giác đứng dậy rồi đi ngang qua Ứng Thành Hà bên cạnh: "Kiếp trước người trong trường các cậu là quỷ chết đói?"

Ứng Thành Hà nhìn người bạn học cùng tiểu học ngày xưa, nghiêm túc cho hay: "Cảm giác càng cao thường tiêu thụ dinh dưỡng tương đối lớn, cho nên ăn cũng nhiều, hy vọng cậu sẽ thông cảm nhiều hơn. Chúng tôi không kìm nén được thực lực của mình."

Thực lực? E là không thể kìm nén được sức mạnh của chuyện ăn khí thế.

Trong mắt Công Nghi Giác lộ ra sự khinh bỉ sáng loáng.

"Nhà họ Ứng chả giống nhau gì cả." Liêu Như Ninh ghé vào người Vệ Tam nhiều chuyện, "Nhiều tiền như vậy mà quẹt thẻ chả có tí chớp mắt, người có tiền thật tốt."

Vệ Tam: "... Giống các cậu trước đây."

"Làm sao giống nhau được. Giờ tôi đã học được phẩm chất tốt đẹp cần kiệm tiết kiệm." Liêu Như Ninh nói chậc chậc hai tiếng, "Tuy rằng nhà bọn họ có tiền như vậy, nhưng mà tôi cam đoan nói không chừng cả đời Ứng Tinh Quyết sẽ độc thân, ai dám thích anh ta."

Hoắc Tuyên Sơn đứng ở phía sau, nói từ tốn với Liêu Như Ninh: "Thật ra cậu càng có khả năng trở thành đàn ông độc thân cả đời hơn."

Liêu Như Ninh không hề tức giận: "Đàn ông độc thân rất tốt, tôi có thể cùng cơ giáp của mình."

Bên cạnh, mọi người ở trường Đế Quốc đang chờ Ứng Tinh Quyết thiếu chút nữa là không bịt tai lại, trường Damocles mỗi ngày đều nói mấy lời vô nghĩa, cứ thế còn giành được hai trận vô địch lẻ.

Sau khi Ứng Tinh Quyết thanh toán xong đã đi ra ngoài với người của trường Đế Quốc, bốn trường quân sự khác cũng đi ra và tiếp tục đi dạo nhà cũ Quý Từ.

Buổi chiều chú trọng vào phòng sưu tầm vật liệu của Quý Từ. Nơi

này cứ cách vài năm sẽ có một buổi đấu giá vật liệu, nghe nói khi Quý Từ còn sống đã đồng ý dùng toàn bộ số tiền thu được để đầu tư vào chuyện bảo dưỡng bảo dưỡng ở đây.

Toàn bộ ngôi nhà cũ toát lên một hơi thở khiêm tốn và đơn giản nhưng không kém phần sang trọng. Bề ngoài nhìn đơn giản nhưng vật liệu được dùng lại là loại tốt nhất. Ngay cả tòan bộ sàn nhà của phòng sưu tập tài liệu, nghe người ta bảo là đã được mài giũa bằng xương tinh thú tốt nhất. Một số người thậm chí còn nói, sau khi vật liệu đã được bán hết, bạn có thể cạy sàn lên rồi cầm đi bán là có thể duy trì ngôi nhà trong 3 năm rưỡi.

Bởi vì những thứ này đều là điều dặn dò khi Quý Từ còn sống, những lời đàm tiếu đã được dùng không ít để chỉ trích bà. Họ nói mặc dù người tên Quý Từ này có thực lực cũng ổn, nhưng cũng chẳng đủ để đánh đồng với Ngư Thanh Phi, bà quá mức kiêu ngạo xa xỉ.

“Lớn như vậy!” Liêu Như Ninh vừa đi vào đã giống như một người chưa từng thấy thế giới, cậu sợ hãi thán phục còn hơn cả khách du lịch bình thường bên cạnh.

Toàn bộ vật liệu ở đây có số lượng quá nhiều, đúng thật là thiên đường của cơ giáp sư. Song, các cơ giáp sư của năm trường quân sự lớn đã từng thấy nhiều thứ, ngoại trừ vật liệu cực kỳ quý giá, thì cũng chẳng hứng thú mấy với những thứ khác.

Trong lòng Vệ Tam chứa chuyện nghĩ suy, luôn muốn liên kết với mũ kết nối để vào trong chương trình giảng dạy của Ngư Thanh Phi nhằm xem lại cấu trúc của miếng vai cơ giáp nọ. Thế nên sự quan tâm của cô với phòng vật liệu không lớn.

Cô nương theo dòng người đi về phía trước, không biết có phải vì trong đầu luôn nghĩ về cấu trúc đó hay không mà Vệ Tam thậm chí còn tí ảo giác, ngay cả bóng trên mặt đất cũng có hình dạng của cấu trúc đó.

Cái bóng?

Bước chân Vệ Tam dừng lại, ánh mắt cô nhìn chằm chằm vào cái bóng trên mặt đất. Không phải ảo giác, cái bóng này thật sự giống như cấu trúc của phần giáp bảo vệ vai.

Một nút xoắn kép, cấu trúc này được thiết kế để có đủ tính linh hoạt đồng thời giảm trọng lượng bên trong của giáp vai, để các bộ phận

khác bên trong giáp vai được thiết kế táo bạo hơn. Loại cấu trúc này thường chẳng có trong cơ giáp hạng nhẹ và trung bình, vì hai dạng cơ giáp này có những lựa chọn về cấu trúc tốt hơn.

Vệ Tam giơ tay lên giả vờ sửa sang lại cổ áo, cô hơi ngửa đầu ngước mắt nhìn trần phòng sưu tầm vật liệu, phía trên chỉ là một hàng đèn. Cô hơi nghiêng người muốn quay đầu nhìn chỗ cao sau lưng thì bả vai lại đụng phải vai Ứng Tinh Quyết phía sau.

Phòng vật liệu có quá nhiều người chen chúc cùng một chỗ làm mức độ va chạm như thế này cũng nhiều lắm. Vệ Tam không muốn chú ý, càng không phát hiện mình đụng phải Ứng Tinh Quyết, tầm mắt của cô rơi xuống chỗ pha lê trên cao bên ngoài.

Tất cả các cửa sổ của tòa nhà đều sử dụng pha lê điêu khắc nổi, ánh sáng mặt trời chiếu qua kính gặp một số bề mặt có phù điêu quá dày thì tạo thành cái bóng, kế đó nó chồng lên đèn và in trên mặt đất.

Chỉ có một cái bóng của cấu trúc đó trên sàn nhà.

Ứng Tinh Quyết theo dòng người đi về phía trước nên không thể tránh khỏi thấy Tiền Vệ Tam quay đầu lại, anh không biết cô đang nhìn cái gì.

“Phía trước có bậc thang.” Ứng Tinh Quyết nhắc nhở Vệ Tam.

Vệ Tam nghe thấy thanh âm thì hoàn hồn, giờ cô mới phát hiện người đứng sau là Ứng Tinh Quyết.

Cô quay lại, nhấc chân vượt qua các bậc thang và nói với chỗ đằng sau: “Cảm ơn.”

“Cảm ơn cái gì?” Gương mặt Liêu Như Ninh đột nhiên xuất hiện.

Ứng Tinh Quyết đã rời đi hòa vào một dòng người khác.

Vệ Tam: “...” Vừa quay đầu đã nhìn thấy khuôn mặt của Liêu Như Ninh làm cho cô gặp cú sốc về thẩm mỹ trong nháy mắt.

Thiếu gia Liêu nhạy bén vô cùng: “Cậu ghét tôi?”

Vệ Tam chẳng thừa nhận: “Không có.”

Sau một đoạn đường, lối đi của phòng sưu tập mới trống trải hẳn, và

những người từ trường Quân sự Damocles lại gặp nhau.

“Tôi vừa mới phát hiện bên kia có một cái bóng rất giống với cấu trúc trong bản thảo Quý Từ.” Vệ Tam nói nhỏ.

Ứng Thành Hà quay đầu nhìn về phía Vệ Tam: “Là thứ lúc trước cậu nói ở nhà hàng hả?”

Vệ Tam gật đầu: “Còn có mấy chỗ tôi đã gặp nữa, buổi tối trở về tôi đi xác nhận một chút.”

Đi dạo trong phòng sưu tầm vật liệu cả buổi chiều, ngoại trừ cái bóng mà Vệ Tam nói, những thứ khác hoàn toàn chẳng có gì bất thường.

Khi năm trường quân sự về thì họ ngồi trên cùng một chiếc máy bay thêm lần nữa, nhưng dường như tất cả mọi người chơi mệt mỏi hoặc nhận ra sự thật nên chẳng còn chống lại. Trên đường trở về này đúng là bình an vô sự.

Vệ Tam vừa trở về gắn mũ kết nối não ngay, cô tiến vào chương trình giảng dạy của Ngư Thanh Phi rồi phải dò hỏi lâu mới cuối cùng trở lại được tiết học trước đó.

Lúc này đây, Vệ Tam không nghe Ngư Thanh Phi nói gì mà cẩn thận nhìn chằm chằm vào bộ phận giáp vai thiết kế trong tay ông ấy.

Cô ngồi xổm trước mặt Ngư Thanh Phi tuổi trung niên, khoa tay múa chân với bộ phận giáp vai nọ trong hư không. Loại cấu tạo này hoàn toàn chả có khả năng dùng trên cơ giáp hạng nhẹ, lỡ mà trang bị cho nó thì ngược lại làm cho vai cơ giáp hạng nhẹ bị ảnh hưởng.

Chỉ có một khả năng... Ngư Thanh Phi đang làm bộ giáp vai của cơ giáp hạng nặng.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Chuẩn bị gây chuyện bên trong.

Chương 163

“Quán Rượu Gió”

Đi ra từ trong chương trình giảng dạy, Vệ Tam đã thấy Ứng Thành Hà ở bên cạnh chờ mình.

“Tìm được rồi?”

Vệ Tam gật đầu: “Ngư Thanh Phi từng làm cấu trúc giống thế.”

Chương trình giảng dạy của Ứng Thành Hà và Vệ Tam không giống nhau, anh chưa từng gặp qua cái đấy ở Ngư Thanh Phi nên phải mở ảnh chụp bản thảo trước đó: “Cấu trúc này nhìn không ra có gì đặc biệt, kết cấu giáp vai cho cơ giáp hạng nặng nhiều lắm, và loại này chẳng phải là giải pháp tối ưu. Giờ mà mấy cơ giáp sư hay dùng loại kết cấu nút xoắn kép này toàn phải cải tiến, nếu không hiệu quả chả tốt.”

Nguyên lý chuyên môn của cơ giáp là do các bậc thầy ở Liên bang đưa ra. Song, nhiều năm trôi qua như vậy sẽ có một số kết cấu được thay đổi không ít để cho nó càng thích ứng với cơ giáp vật liệu mới hơn.

Ứng Thành Hà nói không sai, một cấu trúc nói không chính xác được cái gì, nhưng mà trước đây Vệ Tam còn từng thấy kết cấu tương tự ở Xưởng Đen. Lúc ấy hiểu biết của cô có hạn, chưa từng học được kiến thức cơ giáp cấp S trở lên nên nhìn không hiểu, nay nhớ lại thì cơ giáp Tử Thần thú vị thật.

“Tôi muốn đi xem một chút.” Vệ Tam bỗng nhiên nói.

“Đi đâu?” Ứng Thành Hà hỏi.

“Nhà cũ Quý Từ.”

Hai người vừa ra khỏi cửa, ba người trong phòng khách đã đồng loạt nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Vệ Tam chủ động thú nhận: “Đi nhà cũ Quý Từ, chắc chắn sẽ trở về trong buổi sáng.”

Kim Kha: “Hơn nửa đêm rồi, máy bay tham quan bên kia đã đi từ

lâu.”

Ứng Thành Hà: “Biết, tụi này muốn tới phòng vật liệu xem.”

Liêu Như Ninh đứng bật dậy: “Tôi đi nữa.”

Hoắc Tuyên Sơn vạch trần: “Không chỉ đơn giản nhìn xem chơi thôi.”

Vệ Tam ho một tiếng: “Vậy mấy cậu có đi hay không?”

“Đi chứ.” Mấy người Hoắc Tuyên Sơn đồng thanh đáp.

Hơn nửa đêm muốn người khác không biết thì phải lặng lẽ tránh camera của sân diễn tập.

Năm người cũng được coi như là xe nhẹ chày đường quen, thêm chuyện có một chỉ huy Kim Kha, nên nắm rất chuẩn vị trí của các camera khác nhau trong sân tập cũng như thời gian chuyển động. Họ nhanh chóng chạy từ tòa nhà ký túc xá đen thùi đến gần cổng sân tập.

“Không thể trèo tường à?” Ở phía sau, Liêu Như Ninh nhìn những bức tường cao xung quanh và nóng lòng muốn thử.

“Đây không phải là bức tường trường tụi mình, cậu chạm một cái là bị phát hiện ngay.”Kim Kha trả lời nhưng cũng chẳng quay đầu lại.

“Vậy làm sao tụi mình ra ngoài được?” Chuyện không thể trèo tường ra ngoài làm Liêu Như Ninh hơi thất vọng.

“Tụi mình chỉ đành ra khỏi bằng cửa chính.” Kim Kha nói với Vệ Tam phía trước, “Sau khi đội tuần tra và camera giao nhau thì có khoảng 4 giây, cậu mở khóa được không?”

Ứng Thành Hà quay đầu khiếp sợ: “Mở khóa?!”

Sau vụ tháp tín hiệu mini, súng phun lửa và sửa tàu, cơ giáp sư còn cần biết bẻ khóa á?

“Cậu ấy đã sửa chữa thiết bị gia dụng kiêm luôn mở khóa tại Sao 3212 trước đây.” Kim Kha lấy làm đương nhiên cho hay, “Kỹ thuật coi như không tệ.”

Vệ Tam ở phía trước giơ ngón tay cái khoa tay múa chân về phía

mình: “Hai lượt là 8 giây.”

Năm người trốn trong góc tối, một khi thời gian đến, Vệ Tam đã chạy đến cửa và bẻ khóa.

Ứng Thành Hà ở góc nhìn thấy được thì hoài nghi cuộc sống: “...” Mình có cần phải học nghề này luôn không?

Cơ giáp sư không thể nói không được!

Ba giây vừa đến, còn một giây nữa, Vệ Tam đã lập tức chạy trở về. Cô vừa lúc ngồi xổm xuống thì ống kính bên kia đã quay lại.

“Khóa đó hơi phức tạp, các cậu chờ một chút.” Vệ Tam lại đây nói nhỏ.

Đi tới đi về năm lần, cuối cùng bọn họ mới ra khỏi cổng một cách an toàn.

Mấy người đi thẳng một đường ra ngoài, tìm được một chiếc taxi bay, họ đi luôn đến nhà cũ của Quý Từ.

Đêm khuya vẫn có người trực, cửa chính nhà Quý Từ đã bị khóa.

Kim Kha bấm thời gian, Vệ Tam mở khóa, cuối cùng họ cũng vào thành công.

Khi cả bọn đến phòng sưu tập vật liệu, thay vì đi tới bằng cửa chính, họ lại lộn từ trên trần nhà xuống.

“Ở đâu?” Ứng Thành Hà hỏi cô.

Vệ Tam nhìn sàn nhà giống nhau trên mặt đất thì lặng thinh: “…”

Lúc đó cô bị đẩy sang phía bên kia nên chưa kịp đánh dấu.

“Lúc đó có ánh sáng chiếu vào từ bên ngoài, vừa lúc pha lê có phù điêu và đèn trên đỉnh kết hợp lại với nhau tạo thành cấu trúc đó.” Vệ Tam ngửa đầu nhìn đèn giống nhau như đúc, hoàn toàn không nhớ rõ lúc đó mình nhìn thấy cái đèn nào.

“Tôi đi ra ngoài chiếu ánh sáng vào.” Hoắc Tuyên Sơn nói.

“Đi chung với cậu luôn.” Liêu Như Ninh bảo.

Hai người đi ra ngoài một lần nữa, họ chạy đến bên ngoài phòng sưu tập vật liệu và chiếu ánh sáng trên kính pha lê, đồng thời cũng kết nối với kênh liên lạc bên này.

“Không đúng, di chuyển sang trái.” Vệ Tam nhìn cái bóng trên sàn nhà bèn lắc đầu, “Nâng cao thêm một chút.”

Dời hồi lâu, chuyển hồi lâu, Vệ Tam rốt cục nhìn thấy một chút đường nét mờ nhạt. Cô cho Ứng Thành Hà nhìn.

“Còn phải dời nữa.” Ứng Thành Hà nói với Hoắc Tuyên Sơn trong kênh liên lạc.

Năm người hết sức tập trung, tất cả đều quên rằng mình lén tới đây vào nửa đêm.

“Ngay tại đó.” Kim Kha chỉ vào một mảnh sàn nhà phía trước rồi tới gần cho hay.

Vệ Tam bảo hai người bên ngoài giơ tay không nhúc nhích, cô ngồi xổm xuống quan sát cẩn thận.

“Giống nhau thật.” Ứng Thành Hà mở hình có bản thảo Quý Từ.

“Cạy ra xem.” Kim Kha ngồi xổm xuống mở miệng.

Ứng Thành Hà và Vệ Tam đồng loạt nhìn cậu ấy với bộ dáng sợ hãi.

“Nhìn tôi làm gì? Mấy người các cậu đến rồi, không chạy ra xem sao à?” Kim Kha đưa tay gõ sàn nhà, “Chỗ này từ khi được xây dựng thì sàn nhà nó chưa từng được thay đổi.”

Dù sao nó cũng do vật liệu quý giá làm thành, trừ khi ngôi nhà cũ hoàn toàn không có tiền để duy trì thì mới có chuyện cân nhắc cạy sàn ra để bán lấy tiền.

Chỉ huy cũng lên tiếng rồi, hai cơ giáp sư lập tức lấy ra bộ dụng cụ của mình và bắt đầu cạy sàn nhà.

Kim Kha ngồi xổm bên cạnh nhìn còn nói từ từ: “Từ sự thuần thục của động tác gõ sàn nhà này, hai người các cậu đúng thật là cơ giáp sư, cũng giống như mệnh trời sinh của tôi đại khái phải làm chỉ huy vậy.”

“Cậu thì chỉ có đầu óc là dùng được.” Vệ Tam khinh bỉ bật lại.

“Ngon, bên tôi cạy vào rồi.” Ứng Thành Hà dùng dao công cụ đâm vào một góc sàn nhà.

Vệ Tam dùng sức cạy mở một góc bên mình, hai người hợp lực cạy sàn nhà lỏng ra. Cô bỏ con dao công cụ vào trong túi: “Tôi đẩy sàn nhà, mấy cậu xê ra.”

Sàn nhà dài một mét, độ dày khoảng 20 cm, giữ không nhẹ.

Cô nhẹ nhàng đặt miếng sàn nhà này lên sàn nhà bên cạnh và quay lại nhìn xuống với hai người, bên trong cũng được trải một lớp đá phiến.

Ứng Thành Hà chuẩn bị tiếp tục cạy nhưng bị Vệ Tam ngăn lại: “Để tôi, các cậu đứng phía sau đi.”

Cô cẩn thận từng ly từng tí cạy lớp đá này ra trong khi Kim Kha đứng ở phía sau sẵn miệng nói: “Bên trong có gì.”

Vệ Tam buông phiến đá xuống, cùng hai người nhìn chằm chằm vào cái hộp lớn bên dưới.

“Đây chắc là do Quý Từ đặt,” Kim Kha nói, “Chỉ có tầng sách bên kia được cải tạo, nơi này chả có gì thay đổi vì họ chỉ quét dọn bên ngoài khi cần.”

Vệ Tam không ôm ra mà đưa tay xuống, cô tìm được khóa và mở hộp ngay tại chỗ.

Không thể không nói vào thời điểm này, trái tim ba người quỳ trên sàn nhà và hai người bên ngoài đã nhảy nhanh hơn mấy nhịp.

Thứ này nói không chừng là bảo vật quý hiếm gì được tiền bối Quý Từ để lại!

“Đừng nói trong này sẽ có một thùng lớn chứa dây chuyền cơ giáp nha?” Liêu Như Ninh chọt Hoắc Tuyên Sơn bên cạnh và thì thầm.

Hoắc Tuyên Sơn lắc đầu, cậu ta cũng không chắc nữa. Đồ cơ giáp sư để lại có thể là cơ giáp hoặc là vật liệu quý hiếm.

Khoảnh khắc Vệ Tam mở hộp ra, ánh mắt năm người đều chả dám chớp một cái vì sợ bỏ lỡ cái gì.

Hộp đã được mở và năm người nhìn thấy thứ bên trong: "…"

Không có gì trong hộp ngoại trừ một tờ giấy dúm dó.

Vệ Tam khó có thể tin được, cô đưa tay nắm lấy tờ giấy ố vàng trong hộp. Tên tờ giấy thô ráp vẽ một hình xoắn ốc kép, phía dưới còn có một câu: Xin chúc mừng tìm được bức vẽ trân quý của tôi ^

^.

"Chữ này không phải do Quý Từ viết." Kim Kha ghé vào bên cạnh nhìn thoáng qua liền nói, "Chữ Quý Từ trong phòng làm việc không có ngoáy như thế, phong cách khác nhau."

"Để tôi xem." Ứng Thành Hà cầm lấy rồi bật đèn nhìn chằm chằm hồi lâu, "Hình như là... chữ của Công Nghi Liễu."

"Công Nghi Liễu?" Kim Kha đến gần nhìn tờ giấy này, cậu ấy đưa tay bẻ góc có nếp bên trái tờ giấy và chỉ vào biểu tượng mờ mờ ở giữa: "Đây là giấy của một quán bar ở Sao Đế Đô."

"Cái này cậu cũng biết?" Vệ Tam nhướng mày, cúi đầu nhìn ba chữ "Quán Rượu Gió" lộ ra trên giấy.

Kim Kha lắc đầu: "Quán bar này đã bị đốt cháy khoảng 50 năm trước. Tớ biết được vì Xưởng Đen của Sao Đế Đô được xây dựng trên địa điểm ban đầu của quán bar này."

Biết Vệ Tam từng đánh ở Xưởng Đen Sao Sa Đô nên sau đấy cậu ấy đã kiểm tra nền tảng của các Xưởng Đen trải rộng khắp Liên bang, và, Xưởng Sao Đế Đô cũng là một trong số đó.

"Dạng tay nghề làm được cái hộp này thuộc về thời đại trước cả Công Nghi Liễu." Ứng Thành Hà cẩn thận quan sát cái hộp sau đó cho hay.

Kim Kha: "Nói như vậy, có lẽ Công Nghi Liễu đã lấy đi thứ bên trong."

Vệ Tam cẩn thận lật hộp nhưng không tìm thấy cửa bí mật gì, trong hộp trống rỗng và chỉ có một tờ giấy này.

Bây giờ nhìn vào sự biểu thị sau cùng trên tờ giấy, đúng là lộ ra hơi thở muốn ăn đòn.

Cô xếp giấy bỏ vào túi rồi lấy ra một cuốn sổ từ bộ dụng cụ của mình, cô viết một từ: Tình yêu của người đi trước tặng cho em.

Vệ Tam xé tờ giấy ra, bỏ vào trong hộp rồi khép nó lại.

Ứng Thành Hà nhìn một loạt động tác của cô bỗng nhiên hiểu được một chuyện, muốn trở thành bậc thầy lợi hại thì trước hết phải dựa vào lời nói cử chỉ của các bậc thầy. Sau này anh cũng phải mang theo giấy bút.

“Đồ bên trong cứ thế bị người ta lấy đi.” Liêu Như Ninh thở dài bên ngoài, “Một thùng cơ giáp đâu rồi.”

Hoắc Tuyên Sơn nghe vậy: “...” Khi nào mà chắc chắn là bên trong có cơ giáp.

“Bọn họ muốn đi ra rồi.” Liêu Như Ninh cũng lười tắt đèn, cậu ta nói thẳng, “Tụi này chờ ở đây.”

Sau khi Vệ Tam đặt tất cả các phiến đá và sàn nhà trở lại, cô toan đi ra ngoài với bọn người Kim Kha và Ứng Thành Hà. Nhưng vừa xoay người, đột nhiên cô dừng bước chân lại.

“Sao vậy?” Ứng Thành Hà quay đầu hỏi cô.

Vệ Tam ngửa đầu nhìn ngọn đèn kia, cuối cùng ra hiệu hai người khép tay lại để cho cô giẫm nhảy lên.

Hoắc Tuyên Sơn ngồi xổm xuống chiếu ánh đèn hướng lên trần nhà để Vệ Tam nhìn thấy rõ ràng hơn.

Nhìn Vệ Tam bám lên trần nhà, Liêu Như Ninh ngứa ngáy: “Tôi cũng muốn leo lên.”

Sau khi Vệ Tam đi lên, cô cúi đầu nhìn tất cả các đèn, chúng có tạo hình giống nhau hết. Cô so sánh qua lại với cái đèn bình thường bên cạnh và ngọn đèn có thể trùng khớp với bóng cửa sổ, cuối cùng phát hiện ra trên chiếc đèn đó có một chỗ nhô lên.

Cô đưa tay ấn, nó cứng rắn, như thể chỉ là lỗi tạo hình trong lúc làm

kiểu của đèn này.

Vệ Tam bỗng nói về phía ngọn đèn này: “Ngư Thanh Phi còn trâu bò hơn ông.”

Sau khi Vệ Tam dứt lời, đột nhiên một giọng nam xuyên qua cái chỗ lồi kia và truyền ra: “Đánh rắm, hiện tại tôi không chấp nhận.”

Kim Kha: “?”

Liêu Như Ninh bên ngoài: “Trâu bò hơn ai?”

Hoắc Tuyên Sơn lúc trước có tìm được nấm dịch tím với Vệ Tam nên hiển nhiên biết cô nói cái gì: “Công Nghi Liễu.”

Sau khi âm thanh này qua đi, trên thành bóng đèn đột nhiên mở ra và làm rơi ra một chìa khóa có sáu góc, Ứng Thành Hà theo bản năng đưa tay bắt lấy.

Vệ Tam nhảy xuống: “Là cái gì?”

“Chìa khóa.” Ứng Thành Hà mở tay ra.

Họ vẫn chưa nhìn thấy rõ ràng đột nhiên có một tiếng hét lớn bên ngoài: “Làm gì đấy?”

“Mẹ kiếp!”

Âm thanh của Liêu Như Ninh xuyên qua quang não truyền cho ba người.

“Tụi này chuồn ra ngoài trước rồi chờ các cậu bên ngoài!” Hoắc Tuyên Sơn bỏ lại một câu rồi kéo Liêu Như Ninh chạy trốn.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Tôi thay tiền bối tặng tình yêu cho các bạn~

Chương 164

“kêu lên”

“Đi chưa?” Ứng Thành Hà hỏi thì thầm.

“Suỵt.” Vệ Tam ra hiệu cho Ứng Thành Hà và Kim Kha lùi về phía sau.

Ngoại trừ vật liệu trong bộ sưu tập vật liệu coi như đáng giá trong nhà cũ của Quý Từ, những nơi khác chỉ có ý nghĩ biểu tượng nhiều hơn, thế nên chỉ có một đội tuần tra.

Đội tuần tra nhìn từ thấy ánh sáng phản chiếu lên kính từ phía xa, đoạn phát hiện Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn ở bên ngoài nên lập tức đuổi theo; nhưng còn một nửa số người ở lại, họ đi tới phòng vật liệu sưu tầm, muốn điều tra xem có người khả nghi hay không.

Mấy người Vệ Tam bị buộc phải không ngừng lui về phía sau, may mắn là phòng sưu tầm lớn nên sẽ không tìm được bọn họ trong phút chốc.

“Tại sao chúng ta không bật đèn?” Một người trong đội tuần tra bỗng hỏi.

“... Cậu bật đèn đi.” Hẳn là đội trưởng hay đội phó nói chuyện.

Kim Kha tìm khắp nơi chỗ ẩn náu được, Vệ Tam dùng mỗi tay kéo một người. Cô thừa dịp chỗ này vẫn còn tối tăm bèn nhanh chóng nhảy đến một khúc cua khác rồi lẻn vào cửa.

Đèn vừa sáng, tất cả tình huống trong phòng sưu tầm đều có thể nhìn thấy không sót một chút nào. Người của đội tuần tra vẫn chuyên nghiệp kiểm tra xung quanh, thậm chí có người bắt đầu đi về phía cửa chỗ bọn Vệ Tam đứng.

Tại thời điểm này, bên ngoài có một tiếng kêu thê thảm và liên tiếp truyền đến.

“Hỏng bét, có chuyện rồi!” Những người của đội tuần tra ngay lập tức tập hợp ra ngoài, rõ ràng là người của họ đang gọi.

Bên ngoài cổng nhà cũ của Quý Từ.

“Kêu tiếp.” Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn, mỗi người giữ chặt một người, trên mặt họ đội mũ trùm đầu đen. Cái này là mũ trùm đầu mà lúc trước họ dùng ở sân tập Đế Đô để đi đánh lén Shaω Eli và tổng binh nửa đêm với Vệ Tam

“Mấy cậu cũng tiếp tục!” Liêu Như Ninh lại đem con dao giả vờ đè lên cổ người mình đang giữ, rồi nói về phía bốn người trước mặt.

Người có cấp cao nhất của đội tuần tra cũng chỉ là cấp A, rõ ràng đánh không lại hai người này nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn đồng đội mình bị giết. Họ chỉ có thể trừng mắt hét lên lung tung.

“Lớn tiếng một chút.” Hoắc Tuyên Sơn không hài lòng lắm, “Kêu thảm một chút.”

Người của đội tuần tra: “...”

“A…A…”

“Sao gọi như bị thiểu năng vậy.” Liêu Như Ninh cũng không hài lòng, quay đầu cùng Hoắc Tuyên Sơn chửi bới đội tuần tra.

Nhưng mà đội tuần tra bên trong chạy tới rất nhanh. Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh liếc nhau một cái, đoạn đánh ngất xỉu người trong tay, đương nhiên cũng chả buông tha cho bốn người còn lại.

Chờ những người còn lại của đội tuần tra chạy đến, họ chỉ thấy sáu người nằm bất tỉnh trên mặt đất.

Phòng sưu tầm vật liệu.

“Bọn họ đi rồi, chúng ta cũng ra ngoài thôi.” Vệ Tam ra hiệu cho Kim Kha và Ứng Thành Hà cùng chạy ra ngoài.

Ba người trốn tránh tới lui để chạy ra ngoài, thiếu chút nữa đụng phải đội tuần tra đang khiêng đồng đội trở về. Cơ mà Vệ Tam đưa tay giật hai người xuống và ngồi xổm sau lưng hòn đá giả.

Chờ người của đội tuần tra vội vàng vàng khiêng người đi qua, nhóm Vệ Tam mới chạy ra, thành công tụ họp với Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh bên ngoài.

“Các cậu lấy đâu ra mũ trùm đầu?” Kim Kha hỏi.

Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh cùng lúc chỉ về phía Vệ Tam.

“Tại sao họ có, còn tụi này không có?” Ứng Thành Hà chất vấn.

“Mấy cái này có là do lúc ban đêm đi đập người làm tụi này khó chịu, sau này sẽ mua cho hai cậu.” Vệ Tam nhìn về cổng chính nhà cũ Quý Từ, cái pho tượng vẫn còn nhìn thẳng về phía trước, cô mỉm cười, “Chúng ta trở về trước, bằng không trời muốn sáng rồi.”

Năm người gắng sức chạy, rốt cục tìm về tới tòa nhà ký túc xá trước khi trời hửng sáng. Vây quanh bàn phòng khách, họ nhìn chằm chằm cái chìa khóa có sáu góc này một lúc lâu, cuối cùng Liêu Như Ninh vươn tay chọc chọc: “Chỉ có thế này?”

Vệ Tam gật đầu: “Chỉ có vậy.”

“Bên trong phòng sưu tầm vật liệu không có ổ khóa nào mở ra được à?” Hoắc Tuyên Sơn hỏi.

“Chưa kịp xem, nhưng mà chắc là sẽ không ở trong đó.” Vệ Tam cầm lấy cái chìa khóa trên bàn, “Tám phần là thứ bên trong đã bị Công Nghi Liễu mang đi rồi.”

“Tớ sẽ đi điều tra Quán Rượu Gió, xem thử tìm được manh mối gì không.” Kim Kha.

“Vậy tôi tìm Công Nghi Giác để lôi kéo làm quen.” Ứng Thành Hà suy nghĩ một chút nói.

Liêu Như Ninh: “Các cậu không phải là bạn cùng lớp tiểu học sao? Giờ cậu ấy còn để ý tới cậu à?”

Hoắc Tuyên Sơn chọt cậu ta, bảo với tiếng cũng chả nhỏ: “Đừng sát muối vào tim người ta.”

Ứng Thành Hà: “…”

Kim Kha: “Được rồi, còn hơn 2 tiếng nữa mới tập luyện, tất cả đi nghỉ ngơi thôi.”

Chìa khóa giao cho Vệ Tam giữ, những người khác thì tắm rửa sạch sẽ rồi đi ngủ, họ đã bôn ba cả đêm.

6:30, năm người thức dậy đúng giờ, kế đó là một trận đánh răng rửa mặt mặc quần áo như bão cuốn.

Sau 6:45, họ đã xuất hiện trong căng tin tại sân tập Tây Tháp và dành năm phút để ăn sáng.

6:52, năm người vội vã đến sân tập thống nhất, trong tay Vệ Tam còn cầm hai quả trái cây.

Trường Quân sự Đế Quốc, viện Bình Thông, trường Quân sự South Pasadena, trường Quân sự Samuel đã đến đông đủ. Mỗi đội chủ lực đều đứng nghiêm, đứng đối diện với chỗ nghỉ ngơi của các thầy cô đại diện các trường.

“Tụi mình đứng ở đâu?” Ứng Thành Hà hỏi Kim Kha.

“Chắc chắn là chỗ đầu tiên.” Liêu Như Ninh đứng luôn bên cạnh trường Đế Quốc.

Hôm nay là ngày đầu tiên, tất cả mọi người mặc trang phục quân sự của riêng mình bên ngoài bộ đồ huấn luyện.

Một vài người có quần áo xộc xệch thì xoay người và chỉnh sửa quần áo cho nhau.

Đồng loạt mấy cái nút cài của thiếu gia Liêu bị dời xuống một mức, làm toàn bộ quân phục lệch hẳn, Ứng Thành Hà giúp cậu tháo bỏ toàn bộ rồi lại cài lại.

Vệ Tam quay đầu quan sát Hoắc Tuyên Sơn: “Mũ lệch một tí.”

Hoắc Tuyên Sơn giơ tay di chuyển: “Được không?”

Vệ Tam cắn trái cây trong tay còn dành thời gian đưa ra một cái cử chỉ ra hiệu tốt rồi.

Đã có giáo viên ở đó không hài lòng nhìn sang nhưng mấy người trong trường Damocles ăn trái cây có ăn trái cây, ngáp một hơi có ngáp một hơi, thậm chí còn nói chuyện với nhau. Miễn là chưa đến 7:00, họ chẳng cần quan tâm.

Mấy thầy cô đến, Giải Ngữ Mạn ho một tiếng và trừng mắt nhìn đám oắt con này với ý bảo bọn họ chú ý hình tượng.

Ngày đầu tiên mà trông ra thế kia.

“Cô ơi, cổ họng cô không thoải mái sao? Quả này có nước nhiều này, cô ăn thử xem.” Vệ Tam chủ động chia sẻ.

Giải Ngữ Mạn: “…”

Bà nắm chặt trái cây trong tay Vệ Tam rồi thì thầm cảnh cáo: “Tí nữa mấy em ngoan ngoãn đi.”

“Cô à, em thấy không ổn.” Tiếng của Vệ Tam không tính là lớn nhưng cũng đủ để đám cấp 3S trên sân huấn luyện nghe rõ ràng, “Cơ Sơ Vũ và Tông Chính Việt Nhân bên cạnh đang nhìn chằm chằm vào em, chắc chắn sẽ không tha cho em đâu.”

Cơ Sơ Vũ: “…”

Tông Chính Việt Nhân đúng là muốn mượn chuyện huấn luyện chung để đối đầu với Vệ Tam thật, nhưng mãi cho tới vừa rồi, anh ta chưa hề nhìn sang Vệ Tam cái nào cả!

“Được rồi, nói chuyện chính, đừng đùa giỡn mồm mép quá nhiều.” Giáo viên huấn luyện của trường Đế Quốc nhìn thoáng qua Vệ Tam rồi chờ Giải Ngữ Mạn trở về vị trí thì mới nói, “Mấy thầy cô dẫn đội đã nói cho các em biết chuyện huấn luyện chung rồi. Bắt đầu từ hôm nay cho đến khi giải đấu kết thúc, đội chủ lực sẽ huấn luyện chung, đặc biệt là chiến sĩ độc lập. Vì vậy, tôi ở đây cảnh cáo trước rằng chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để dạy, về phần mấy em học được bao nhiêu thì hoàn toàn phụ thuộc vào chính mình. Học tốt là bản lĩnh, học không tốt... chắc không cần tôi giải thích ý nghĩa của câu cuối cùng trong thông báo đâu.”

Sau khi thầy giáo này nói xong, một giáo viên khác bước tới phía trước: “Chỉ huy và cơ giáp sư đi ra khỏi hàng ngũ, các em học ở lớp bên cạnh.”

Mỗi trường quân sự có năm giáo viên, chỉ huy mang theo chỉ huy, cơ giáp sư mang theo cơ giáp sư, hai chức vụ này về cơ bản là trao đổi với nhau, cũng không thể nói rằng giáo viên phải mạnh hơn sinh viên. Huấn luyện chung chủ yếu là cho nhóm chiến sĩ độc lập, họ phải gặp tất cả sự hướng dẫn của mấy thầy cô các trường quân sự để hiểu được việc sử dụng vũ khí khác nhau và các chiêu thức của giáo viên.

Một giáo viên ở lại trong khi những người khác trở lại nơi nghỉ ngơi: "Sơn Cung Dương Linh của trường South Pasadena."

"Tôi biết bà ấy, người này là chiến sĩ độc lập 3S lái cơ giáp hạng nhẹ, hiện đang làm việc tại Quân khu 10, có một năm mang theo trường South Pasadena giành được vị trí thứ hai chung cuộc giải đấu." Liêu Như Ninh nói nhỏ cho Vệ Tam nghe.

"Chát…"

Một cây roi đột nhiên xuất hiện sượt qua tai Liêu Như Ninh và đập trên sàn sân tập.

Liêu Như Ninh từ từ cúi đầu, sàn nhà cứng rắn đã nứt ngay ra một vết, thậm chí còn có dấu vết của đường vân cây roi như thể bị nhiệt độ cao làm nó nóng chảy, xung quanh không có bất kỳ vết nứt nào: "…"

Hóa ra tất cả các giáo viên trường quân sự đều bạo lực như vậy?

"Lúc tôi vào dạy thì không thích có người nói chuyện." Sơn Cung Dương Linh dùng khuôn mặt thanh thoát dịu dàng nhưng cũng cương quyết, bà nói với giọng điệu ôn hòa, "Không cần cơ giáp, chúng ta cứ tới trực tiếp luôn. Hôm nay chọn một người đánh với tôi."

Sơn Cung Dương Linh giơ roi lên chỉ trước mặt Liêu Như Ninh. Chờ cậu tiến lên thì roi bà ấy lại tiếp tục di chuyển sang bên cạnh.

Liêu Như Ninh lặng lẽ lui về.

"Em, ra khỏi hàng." Sơn Cung Dương Linh chỉ roi vào Tông Chính Việt Nhân và nói.

Tông Chính Việt Nhân nắm thương dài ra khỏi hàng, hai người đứng mặt đối mặt với nhau ở phía mọi người. Những người khác lùi lại để lại cho họ một chỗ để chiến đấu.

Sơn Cung Dương Linh ra tay trước, roi như phá không trung quất về phía Tông Chính Việt Nhân mang theo một tiếng rít chẳng thể ngăn cản.

Tông Chính Việt Nhân hầu như không chút nghĩ ngợi đã trực diện nghênh đón, anh ta cho thương dài vươn ra muốn quấn roi, đoạt lấy vũ khí của cô giáo.

Chẳng qua làm được tới vị trí thầy cô cho đội chủ lực thì Sơn Cung Dương Linh có bản lĩnh của riêng mình.

Roi của bà ấy quấn quanh thân cây thương của Tông Chính Việt Nhân. Theo lý thuyết thì hai người tiếp tục giằng co nhưng đầu roi của Sơn Cung Dương Linh cứ thể còn theo cổ tay bà ấy để di chuyển.

Hai phần ba roi quấn lấy súng, phần còn lại cây roi thì được quăng thẳng lên mu bàn tay của Tông Chính Việt Nhân.

“Choang…”

Âm thanh roi quất vào mu bàn tay và tiếng thương dài rớt xuống đất cùng chồng lên nhau.

Tông Chính Việt Nhân cúi đầu nhìn mu bàn tay mình đã chảy máu chỉ trong nháy mắt, khó có thể tin được.

“Nghe nói cây thương dài này là mạng sống của em?” Sơn Cung Dương Linh nói nhẹ nhàng, “Như vậy xem ra em đã buông tha mạng sống của mình.”

Tông Chính Việt Nhân cắn răng khom lưng đưa tay định cầm lấy thương của mình nhưng anh lại bị một roi của Sơn Cung Dương Linh quất rơi: “Muốn lấy lại mạng sống của mình thì phải tìm được một con đường từ roi của tôi.”

Thời gian tiếp theo, sân tập liên tục vang lên tiếng roi quất vào người.

“Thật sự quá tàn nhẫn.” Liêu Như Ninh cúi đầu nhìn giày của mình, cô Giải tốt xấu gì cũng chỉ đá mông, còn vị này cứ một roi thấy máu.

Thấy máu?

Liêu Như Ninh ngẩng đầu quay mặt nhìn về phía Vệ Tam, phát hiện cô đang nhìn chằm chằm cô Sơn Cung như thể đang nghiện chuyện đánh nhau.

Cậu ta lại nhìn về phía Kim Kha và Ứng Tinh Quyết ở lớp học đối diện, toàn bộ đều không nhìn thấy bên này. Than ôi, đây là một cơ hội tốt bao nhiêu để thấy được máu.

Liêu Như Ninh nhìn Hoắc Tuyên Sơn ra hiệu cậu ta nhìn mấy giọt máu trên sàn nhà.

Hoắc Tuyên Sơn cúi đầu gửi cho Kim Kha một tin nhắn, làm Kim Kha nhìn thoáng qua từ bên kia và khều Ứng Tinh Quyết.

Ứng Tinh Quyết đang muốn nhìn bên này nhưng bị giáo viên đối diện phát hiện, kêu hai người bọn họ nghiêm túc một chút.

Tông Chính Việt Nhân bị đánh càng lúc càng tàn nhẫn, chật vật không chịu nổi, cuối cùng cũng không thể lấy lại thương dài của mình dưới tay Sơn Cung Dương Linh được.

“Được rồi, về hàng.” Sơn Cung Dương Linh lấy khăn tay ra và chậm rãi lau sạch roi của mình, “Người tiếp theo.”

“Cô ơi, để em!” Liêu Như Ninh chủ động giơ tay lên.

Sơn Cung Dương Linh liếc cậu ta một cái rồi nâng roi lên chỉ vào Cơ Sơ Vũ: “Em, ra khỏi hàng.”

Vừa tới đã chọn hai chiến sĩ độc lập mạnh nhất, cô giáo rõ ràng mài đi lòng hăng hái của đội viên chủ lực.

Liêu Như Ninh trơ mắt nhìn Cơ Sơ Vũ đi lên trước, rồi cậu ta đạp lên mấy giọt máu làm chúng biến mất luôn: “…”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Liêu Như Ninh: Chuyện gì đang xảy ra vậy? Tất cả log out hết à?!

Chương 165

“trộm cướp che mặt”

Sau khi Cơ Sơ Vũ đứng ra thì sân diễn tập đã yên tĩnh ngay. Hôm nay Sơn Cung Dương Linh rõ ràng muốn làm cho đám sinh viên này khó chịu.

Hơn nữa bà nhân tiện cho thành viên chủ lực của năm trường quân sự một cái ám chỉ rằng mấy sinh viên được bà chọn đều có thực lực được bà tán thành. Dù sao trước đó là Tông Chính Việt Nhân, sau nữa là Cơ Sơ Vũ, thì người thứ ba… có người không khỏi âm thầm nhìn thoáng qua Vệ Tam.

“Chắc em không mang theo vũ khí bên người, tự mình đi bên kia chọn một cái đi.” Sơn Cung Dương Linh cúi đầu cẩn thận lau roi của mình một lần nữa và thuận miệng kêu.

Không ai phản đối hành động của bà, giống như Tông Chính Việt Nhân mang theo thương thì anh ta cũng lau nó khi không, huống chi là cây roi dính máu này.

Cơ Sơ Vũ đi về phía giá vũ khí trên sân huấn luyện và từ đó lấy ra một cây đao, đoạn đứng trước mặt bà.

Sơn Cung Dương Linh lau hết máu trên roi xong thì bỏ khăn tay vào túi của mình: “Chuẩn bị xong chưa?”

Cơ Sơ Vũ dựng đao lên, ý bảo bà có thể bắt đầu.

Liêu Như Ninh ở bên cạnh vẫn nhìn chằm chằm lẫn trông mong vào cái khăn tay mà Sơn Cung Dương Linh cất đi.Cậu ta ước gì đi qua lấy được.

Mấy người này cứ mãi đơ máy, hoàn toàn chả quan tâm gì tới chuyện máu, làm Liêu Như Ninh tức và tiếc nuối. Cậu ta thở dài một hơi.

“Nghiêm túc xem đi.” Vệ Tam nhắc nhở cậu.

Liêu Như Ninh: “… Ờ.” Đợi lát nữa huấn luyện xong thì nói cho bọn họ biết, Vệ Tam chắc chắn sẽ hối hận!

Trận đấu giảng dạy thứ hai bắt đầu, Cơ Sơ Vũ chiếm lấy cơ hội trước. Cậu ta kéo gần khoảng cách giữa hai người, cố gắng làm cho roi của Sơn Cung Dương Linh không thể tung ra. Tuy nhiên, những giáo viên này có thể đến giảng dạy ắt tất cả đều có bản lĩnh riêng của họ. Không lâu sau khi bị Cơ Sơ Vũ áp chế, bà ấy quăng roi xuống đất rồi cho nó búng lại vào tay làm roi gấp lại, sau khi làm thêm hai lần thì lúc roi ra chiêu, thân nó đã có chiều dài tương tự như chiều dài của cây đao; hơn nữa roi không còn mềm dẻo mà ngược lại cực kỳ cứng rắn, đối kháng được với cả đao của Cơ Sơ Vũ.

Trong nháy mắt roi và đao chống lại nhau, roi lại đột nhiên mềm nhũn và quấn lấy thân đao.

Cơ Sơ Vũ sa vào suy nghĩ gặp khốn. Cậu ta cho rằng vũ khí mình dùng là đao, còn Tông Chính Việt Nhân trước kia là dùng thương, nên cậu ta mà bị cây roi vây lấy thì sẽ cắt nó luôn.

“Rắc…”

Lần này chẳng phải là vũ khí rơi xuống đất mà là âm thanh thân đao bị roi bẻ gãy, cùng lúc đó, Sơn Cung Dương Linh quất một roi vào vai Cơ Sơ Vũ.

Trong mắt Cơ Sơ Vũ lộ ra vẻ khó mà tin được, cậu ta cúi đầu nhìn một nửa đao còn lại trên tay mình.

“Chậc chậc.” Liêu Như Ninh đưa hai tay che mắt nhưng kẽ hở giữa ngón tay thì mở ra lớn lắm, “Quá thảm.”

Chiêu thức của Cơ Sơ Vũ bị phá rối, lòng tự trọng cậu ta cũng bị thương hệt như Tông Chính Việt Nhân vừa rồi. Dưới sự hoảng sợ, cậu ta cũng bị Sơn Cung Dương Linh đánh càng dữ hơn.

Các giáo viên vây quanh trong khu vực nghỉ ngơi bắt đầu bàn luận.

“Mấy đứa nhóc bây giờ vẫn chả khá khẩm gì, cứ thế không biết thanh danh của Sơn Cung Dương Linh.”

“Đừng để cô ấy chạm roi vào vũ khí, nếu không vũ khí của cậu không bị phá hư cũng rơi mất.”

“Đánh thêm vài trận là biết ngay.”

…

“Được rồi, vào hàng đi.” Sơn Cung Dương Linh dừng tay, cúi đầu lặp đi lặp lại hành động lau roi của mình, “Tiếp theo... Vệ Tam.”

“Trộm khăn tay của cô ấy!” Liêu Như Ninh lập tức hưng phấn kéo Vệ Tam, kề sát thấp giọng nói.

“... Có thể tới gần hay không cũng là một chuyện khác.” Vệ Tam rời hàng đi về phía trước.

Mấy sinh viên quân sự bên cạnh không được gọi tên thì có sắc mặt nào có dễ nhìn là bao. Mặc dù trong lòng họ biết Vệ Tam có thực lực không kém, song cũng không muốn thừa nhận cô giáo cũng nhìn thấy như vậy.

Sơn Cung Dương Linh đánh giá cô từ trên xuống dưới: “Tôi đã xem qua vũ khí em dùng trong giải đấu, có thể dùng roi không?”

“Biết một chút.” Tầm mắt Vệ Tam rơi vào roi của bà ấy, nó là một cây roi đen có từng vòng từng vòng, trên mỗi một vòng còn có đường vân lõm xuống. Không biết có phải giống như vũ khí trên cơ giáp hay không, nếu như phải thì chỗ lõm kia mà được thiết kế để kéo ra ngoài thì càng tốt.

So với chuyện một chọi một với Sơn Cung Dương Linh, Vệ Tam cảm thấy hứng thú với cấu trúc roi của bà ấy hơn hẳn.

“Em tự mình đi chọn một cây roi tới đây.” Sơn Cung Dương Linh bảo.

Vệ Tam nghe vậy bèn chậm rãi đi về phía giá vũ khí.

Có rất nhiều roi ở phía bên kia của cái giá, Vệ Tam vỗ qua tất cả các cây roi rồi cuối cùng chọn một cây nhỏ nhất trên đó.

“Được chưa?” Sơn Cung Dương Linh bỏ khăn tay đã lau của mình vào trong túi và hỏi.

Vệ Tam gật đầu: “Dạ, được rồi.”

Lời còn chưa dứt, Sơn Cung Dương Linh đã ra tay.

Đây là lần thứ ba, mỗi một lần góc độ xuất chiêu của bà ấy đều khác nhau. Vệ Tam giơ tay lên quất roi, dùng thủ đoạn đầu tiên khi Sơn Cung Dương Linh chống lại Cơ Sơ Vũ khi nãy.

Trong mắt Sơn Cung Dương Linh có kinh ngạc, chẳng qua chả ảnh hưởng chút nào đến việc bà quất roi lần nữa. Vệ Tam liên tục né tránh nhưng cứ mãi bị roi của bà đuổi theo để đánh.

Mỗi lần roi của bà ấy sắp quất lên Vệ Tam thì Liêu Như Ninh đột nhiên la một tiếng, âm lượng vô cùng cao.

"... Câm miệng!" Sơn Cung Dương Linh quay đầu trừng mắt nhìn Liêu Như Ninh, "Trận kế tiếp sẽ đến phiên em."

"Dạ được, cô ơi, em chờ cô." Liêu Như Ninh giơ tay lên thả tim.

Vệ Tam nhân cơ hội đánh lén Sơn Cung Dương Linh, cô chém tới chỗ lõm trên roi, hai cây roi quấn lấy nhau, cô muốn đoạt vũ khí của Sơn Cung Dương Linh.

Bà ấy cười lạnh một tiếng, run cổ tay lên, chỗ lõm roi trong nháy mắt có lưỡi dao hình răng cưa vươn ra và chặt đứt roi của Vệ Tam.

Roi vừa đứa, một giây sau, Vệ Tam liền bị Sơn Cung Dương Linh quất trúng.

Phải nói là cây roi này đáng gờm thật, ra roi là thấy máu.

Vệ Tam bị quất trúng ở vai gần cổ thì lập tức chảy máu. Ứng Tinh Quyết ở xa vừa lúc quay đầu khi huấn luyện và nhìn về cô bên này.

Không có ngây người, Vệ Tam đã quen bị đánh, trong đầu cô chỉ có né tránh và phản kích. Về phần nghĩ bị mất mặt khi bị quất trúng ấy à, cô hàn toàn chẳng có.

Sau đó, những người có mặt nhìn Vệ Tam chạy trốn khắp sân, cố gắng dùng nửa phần roi đánh trả.

Cô phản kích không thành công, chả ít lần bị quất bằng roi. Một tay roi pháp của Sơn Cung Dương Linh xuất thần nhập hóa, mỗi một chiêu có biến hóa làm Vệ Tam chả học được gì.

Đại khái là về sau bà ấy chán rồi mới cho Vệ Tam về hàng.

"Bốn mươi phút." Hoắc Tuyên Sơn cúi đầu nhìn thoáng qua giờ, "Lâu hơn 5 phút so với Tông Chính Việt Nhân và Cơ Sơ Vũ."

“Thưa cô, người tiếp theo là em sao?” Liêu Như Ninh tích cực giơ tay lên.

Sơn Cung Dương Linh liếc cậu ta một cái rồi ha ha một tiếng: “Hôm nay đến đây thôi, buổi chiều sẽ có giáo viên khác hướng dẫn.”

Bà ấy vừa lấy khăn tay ra lau roi, vừa đảo qua ba sinh viên đối thủ: “Nói về so chiêu thức, Cơ Sơ Vũ ở dưới tay tôi có thể ra nhiều chiêu hơn, chỉ có điều có một chuyện tôi không hiểu lắm.”

Cơ Sơ Vũ và Tông Chính Việt Nhân nhìn Sơn Cung Dương Linh chờ lời tiếp theo của bà, Vệ Tam bên cạnh thì có vẻ thất thần vì trong lòng đang suy tư kết cấu của cây roi vừa rồi. Từ đầu roi đến đuôi roi, từ thô đến mảnh, loại kết cấu này càng giống như roi co rút được, nhưng mà vừa rồi Sơn Cung Dương Linh vẫn chưa từng dùng đến.

Sơn Cung Dương Linh nhìn chằm chằm Vệ Tam hồi lâu, thấy cô còn chưa hoàn hồn thì bà ấy chỉ đích danh luôn: “Vệ Tam, có phải em còn muốn bị tôi đánh không?”

Vệ Tam đang thất thần bỗng nghe được câu này thì theo bản năng nói: “Dạ đúng.”

“... ” Sơn Cung Dương Linh không để ý tới Vệ Tam nữa, tiếp tục nói, “Sau khi bị tôi đoạt vũ khí, bộ mặt khiếp sợ của các em để cho ai xem? Một chiêu thất bại thì tất cả chiêu thức phía sau cũng không còn? Sau này đến chiến trường, có phải bị tinh thú đánh một lần là mấy em đầu hàng ngay, mặc cho chúng nó tấn công? Cơ Sơ Vũ, em nói một chút vì sao đi.”

Cơ Sơ Vũ lặng thinh thật lâu nói: “Người và tinh thú khác nhau.”

“Có gì khác biệt? Hay là lòng tự trọng cao quý của các em đang quấy phá?” Sơn Cung Dương Linh nói không chừa đường lui, “Đừng nói rằng truyền thông chính thống bây giờ khen các em là thế hệ hy vọng của Liên bang là đã cho rằng mình là hy vọng thật. Ở nơi thuộc Liên bang này, chiến sĩ độc lập 3S... chẳng có gì ghê gớm đâu.”

Lời này làm cho mấy chiến sĩ độc lập cấp 3S ở đây cảm thấy khó xử, điều làm bọ họ vênh vang nhất chính là chuyện mình là chiến sĩ độc lập cấp 3S.

“Chiến sĩ độc lập 3S không nhiều lắm chỉ là so với các cấp bậc khác mà nói thôi, hiểu không?” Sơn Cung Dương Linh cất roi, “Mấy thầy

cô hướng dẫn các em ở chỗ này ai mà chẳng phải là cấp 3S? Người nào năm đó chẳng phải là người đại diện cho đội chủ lực của các trường quân sự? Các em còn quá non. Thực lực không đủ, da mặt quá mỏng. Ít nhất phải giống như Vệ Tam có da mặt dày, bị tôi quất trúng vẫn biết kịp thời chạy trốn chứ không phải sững sờ ở đó giống như một thằng ngốc."

Vệ-Tam-da-mặt-dày: "..." Trong phút chốc chả rõ cô Sơn Cung đang khen hay chửi cô.

Sơn Cung Dương Linh mất một thời gian chỉ ra vấn đề của ba người xong thì bắt đầu giảng giải tất cả chiêu thức vừa rồi của mình, các chiến sĩ độc lập chủ lực nghe cực kỳ chăm chú.

Giữa chừng, bà ấy hỏi ai muốn đi tới và luyện tập với mình để làm tài liệu tham khảo. Liêu Như Ninh lại tích cực giơ tay lên: "Cô ơi, cô vừa nói muốn để em là người kế tiếp."

Than ôi, đồng đội không đáng tin cậy, chỉ có thể dựa vào một mình cậu ta thôi.

Trong lòng Sơn Cung Dương cười ha ha rồi chỉ Hoắc Tuyên Sơn bên cạnh Liêu Như Ninh: "Em lại đây."

Liêu Như Ninh quay đầu nhìn Hoắc Tuyên Sơn giơ tay lên: "Cậu!"

Hoắc Tuyên Sơn nào có lanh lợi như cậu ta, đi lên chẳng khác nào đi lên vô ích.

Sơn Cung Dương Linh mang theo Hoắc Tuyên Sơn cùng nhau biểu diễn, động tác tương đối chậm, chỉ đơn giản là giảng giải. Khi hai người biểu diễn cận thân đánh nhau thì không thể tránh khỏi chuyện tới gần.

...

"Được rồi, hôm nay đến đây, tan học đi." Mãi cho đến 12 giờ trưa, Sơn Cung Dương Linh mới tính là dạy xong.

Giáo viên vây xem bên cạnh đứng dậy và đi ra ngoài với Sơn Cung Dương Linh, chỉ huy và các cơ giáp sư phía bên kia cũng học xong.

Năm người từ trường Quân sự Damocles gặp lại nhau.

“Vừa rồi Ứng Tinh Quyết sao không nhìn lại?” Liêu Như Ninh quan tâm hỏi, “Các cậu ai nấy đều không để ý, Hoắc Tuyên Sơn còn cướp lấy cơ hội với tôi. Ban đầu tôi muốn trộm mấy cái khăn tay kia!”

Hoắc Tuyên Sơn yên lặng lấy ra ba chiếc khăn tay dính máu ở trong túi: “Cậu nói cái này?”

Liêu Như Ninh: “?”

“Để cho cậu trộm thì bị thầy cô phát hiện ngay tại chỗ luôn.” Hoắc Tuyên Sơn lắc đầu rồi để Vệ Tam nhìn khăn tay.

“Nhìn không ra, để Ứng Tinh Quyết xem đi.” Vệ Tam nhìn chằm chằm ba cái khăn tay dính máu. Cô không xác định được là mình chẳng nhìn thấy khí đen trong máu mình, hay là không nhìn thấy tất cả người bị nhiễm bệnh.

Hoắc Tuyên Sơn cẩn thận gấp khăn tay rồi cất.

Kim Kha mở quang não ra, đột nhiên dừng bước: “Chúng ta lên tin tức.”

Liêu Như Ninh lập tức thò đầu qua: “Để tôi xem.” Nhất định là đang khen ngợi trường Damocles của bọn họ xoay chuyển càn khôn, dũng cảm đoạt được quán quân!

[Thưa các bạn khán giả, chúng tôi đang đứng ở vị trí bức tượng ở cổng nhà Quý Từ. Được biết, nửa đêm hôm qua có hai tên cướp đeo mặt nạ đã bắt cóc các thành viên của đội tuần tra, buộc họ phải thực hiện một hành vi không thể tưởng tượng được. Tiếp theo, chúng tôi đi phỏng vấn các thành viên đã tỉnh táo lại sau khi bị điều khiển, xin vui lòng tiếp tục theo dõi.]

Khi ống kính lia tới, phóng viên bước vào một nơi giống như một phòng y tế, nơi có một vài người nằm trên đó.

“Xin hỏi mục đích của bọn lưu manh là gì?”

Thành viên được phỏng vấn: “Họ ở bên ngoài phòng sưu tập vật liệu rồi còn rọi đèn, không biết đang làm gì, chắc chắn là phường trộm cướp muốn ăn cắp đồ!”

“Xin hỏi thân thể các anh lúc này có khỏe không? Có bị thương không?”

“Tôi... Tôi không ổn!” Mặt người thành viên này trông rất xấu hổ, “Họ bắt giữ chúng tôi, bắt chúng tôi hét lên, nói, nói la hét càng thảm hại càng tốt.”

Phóng viên: “... Được, tiếp theo chúng tôi sẽ tiếp tục điều tra vụ bắt giữ này.”

Ống kính quay ra ngoài, phóng viên đi ra: “Bạn bè khán giả, theo tin tức nhận được từ đài chúng tôi, đêm qua phòng sưu tầm vật liệu không bị mất gì, thậm chí không có vật liệu bị di chuyển vị trí. Nhưng sau khi bọn lưu manh bị phát hiện thì họ đã phá hủy sạch máy giám sát trên đường đi. Các thành viên của đội tuần tra là chiến sĩ độc lập cấp A, hai người có thể khống chế một nửa số đội viên thì rõ ràng là trên cấp A. Như chúng tôi biết, phòng sưu tầm vật liệu nhà Quý Từ không có gì đáng giá quá mức, bà ấy đấu giá chỉ đơn giản vì giữ kỷ niệm và mang về sưu tập. Vì vậy, đài chúng tôi suy đoán rằng hai tên cướp đeo mặt nạ chắc chắn không tới đây vì tiền tài. Theo lời các thành viên trong đội thì chúng cưỡng ép các thành viên của đội tuần tra la hét...”

Sau một thời gian dài tạm dừng cố ý, phóng viên nói như chém đinh chặt sắt: “Khán giả và bạn bè từ xa, Sao Tây Tháp của chúng ta xuất hiện hai tên bi.ến thái cấp A trở lên!”

Hai tên cướp côn đồ đeo mặt nạ nhìn vào tin tức phát sóng trong quang não: “...”

“Anh ta mới bi.ến thái.” Liêu Như Ninh bất mãn nói.

“Ha ha ha ha ha.” Người đằng sau giấu được tin tức bắt đầu cười rộ lên.

Vệ Tam vỗ vỗ bả vai cậu ta, chân thành nói: “Tôi có thể chứng minh tâm lý của cậu không phải dạng biế.n thái.”

Chương 166

“cướp đi chỉ huy chính các cậu luôn”

Tin tức này ở Sao Tây Tháp đã nhanh chóng lan truyền, vì chính là tin liên quan đến ngôi nhà cũ của Quý Từ. Hiện tại năm trường quân sự lớn còn chưa rời đi, người của viện Bình Thông đang ở sân tập Tây Tháp, nhiệt độ cứ thế tăng lên một bậc nữa.

Trên dưới viện Bình Thông rất quan tâm chuyện này, không giống như phóng viên tin tức cho rằng hai tên chỉ có tâm lý vặn vẹo, bọn họ càng tin vào chuyện bọn lưu manh bịt mặt đến đó khiêu khích uy nghiêm của trường quân sự.

Không chỉ viện Bình Thông, các sinh viên quân sự đã đọc tin tức cũng nghĩ như vậy, còn thảo luận về vấn đề này trong bữa ăn.

Năm người trong trường Quân sự Damocles mặc dù chột dạ, nhưng không lo lắng về chuyện bị phát hiện. Trên đường đi, họ cố tình tránh thiết bị giám sát nên chắc sẽ chẳng ai phát hiện được.

“Hôm nay huấn luyện thế nào? Nghe nói Vệ Tam bị chọn ra đánh.” Hạng Minh Hóa đi tới từ một bên và hỏi người của đội chủ lực. Hôm nay ông không đến sân huấn luyện nên vừa mới tới đã nghe các thầy cô khác nói quá trời.

“Cũng được ạ.” Vệ Tam thuận miệng trả lời.

“Kế tiếp các em cố gắng hưởng thụ cảm giác được các thầy cô dạy dỗ.” Hạng Minh Hóa cười một tiếng, ông lấy ra một lọ thuốc, “Tôi lấy từ bên Tỉnh Thê, không ngờ được ngày đầu tiên đã có ích, bôi lên thì sẽ khỏi nhanh thôi.”

Vệ Tam lấy được rồi đặt sang một bên.

“Trước tiên bôi thuốc đã.” Hạng Minh Hóa chỉ vào một vết thương trên cổ Vệ Tam.

“Chờ em ăn xong đã thầy ơi.” Vệ Tam không muốn bôi lên lúc này, dù sao vết thương cũng có rồi, cô chẳng quan tâm đến cái vết đây.

“Được.” Hạng Minh Hóa đi về phía Giải Ngữ Mạn hai bước, bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó bèn nhắc nhở năm người, “Đừng đi ra ngoài

lung tung, gần đây bên ngoài có hai tên côn đồ bịt mặt có tâm lý vặn vẹo, khiêu khích viện Bình Thông. Chờ chúng ta rút xong địa điểm thi đấu tiếp theo thì rời đi. Trước đó, tốt nhất mấy em nên ngoan ngoãn một chút, đừng gây chuyện."

Tâm lý vặn vẹo… vặn vẹo…

Mặt Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh không chút thay đổi nhìn chằm chằm bộ dáng nhịn cười của ba người này.

"Dạ thầy, tụi em biết rồi. Chúng em chắc chắn sẽ không gặp gỡ hai tên cướp du côn bịt mặt kia." Kim Kha "nghiêm túc hứa hẹn".

Mặc dù Hạng Minh Hóa biết năm người này mà tụ tập cùng nhau là không đáng tin, nhưng nhưng khi Kim Kha tự mình lên tiếng vẫn có vài phần tin được.

Khi thầy giáo vừa đi, một tiếng phụt cười vì bị kiềm nén đã nổ ra trên bàn ăn.

"Tụi này rõ ràng làm vì mấy cậu, mới cố ý để cho bọn họ kêu thảm thiết, hấp dẫn một nửa số đội viên tuần tra còn lại." Thiếu gia Liêu trừng mắt nhìn Vệ Tam đang cúi đầu nén cười, "Còn cười, cũng là lỗi của các cậu."

Hoắc Tuyên Sơn hỏi Kim Kha: "Tụi mình không bị camera giám sát quay được dọc đường đi mà hả?"

Kim Kha gật đầu: "Không có."

Lúc đó bọn họ đi dưới khu dân cư gần đấy, chỗ đó cách nhà Quý Từ một đoạn thật dài, hơn nữa còn đi thêm một vòng trước khi tới.

Bất cứ khi nào Kim Kha có thể tìm thấy thiết bị giám sát tư nhân hoặc công cộng, cậu ấy mang mọi người tránh đi hết.

Ăn cơm xong là giờ nghỉ trưa, lần này bốn người canh gác gần tòa nhà ký túc xá của trường Quân sự Đế Quốc. Một mình Vệ Tam nhanh chóng trèo lên cửa sổ Ứng Tinh Quyết với ba chiếc khăn tay đã được cất.

Bởi vì gửi tin nhắn trước đó nên cửa sổ của Ứng Tinh Quyết còn mở.

Vệ Tam tung thẳng người lên, lộn ngay người vào trong cửa sổ. Tay

cô đút vào túi muốn lấy ra ba cái khăn tay cùng lúc cô quay đầu hỏi Ứng Tinh Quyết.

Vừa quay đầu lại, mắt cô gặp mắt mấy người trong phòng.

Vệ Tam: "!!!"

Những người trong phòng: "..."

Trong phòng không chỉ có tất cả mọi người trong đội chủ lực của trường Đế Quốc mà còn có thêm một người đàn ông trung niên xa lạ. Mặt ai ai cũng hiện nỗi sững sờ.

Tầm mắt Ứng Tinh Quyết dừng ở trên quang não Vệ Tam, anh vừa mới gửi tin nhắn cho cô và Kim Kha bảo trong phòng có người, không ngờ được cô lại trèo lên nhanh như vậy.

"Em là..." Người đàn ông trung niên hỏi.

"Nơi này là ký túc xá của trường Đế Quốc à? Tôi đi nhầm, xin lỗi rất nhiều." Vệ Tam ném câu này xong bèn lập tức chạy nước rút 100 mét vọt tới lao ra khỏi cửa sổ, kế đó cô rơi xuống đất liền và chuồn mất.

Sau khi người đàn ông trung niên bị sốc xong mới hoàn hồn đi đến cửa sổ nhìn xuống, một lúc lâu sau quay đầu lại: "Người vừa rồi là Vệ Tam của trường Damocles?"

Ánh mắt Cơ Sơ Vũ nhìn chằm chằm Ứng Tinh Quyết, cho dù dưới loại tình huống này anh vẫn lộ thần sắc bình tĩnh nhìn không ra bất kỳ biến hóa nào.

Tư Đồ Gia hoàn hồn rồi cười lạnh: "Người của trường Damocles càng ngày càng to gan, Vệ Tam dám ban mặt ban mặt đánh lén chỉ huy chính của chúng ta."

Bấy giờ đương lúc Ứng Tinh Quyết đang nghĩ cách lấy cớ cho Vệ Tam, anh bỗng quyết định im lặng khi nghe thế. Lời Tư Đồ Gia nói còn ổn thỏa hơn chuyện anh đưa ra lý do.

"Còn có chuyện thế này nữa?" Người đàn ông trung niên là giáo viên dẫn đội mới tới, thầy giáo trước kia của nhà họ Cơ đã bị đổi rồi.

Tư Đồ Gia có sắc mặt khó coi: "Lần đầu tiên thì của trường Damocles đã đánh lén một chiến sĩ độc lập đội chủ lực và tổng binh của trường

Samuel. Mặc dù không bắt được chứng cứ, nhưng cả kẻ ngốc cũng biết là do bọn họ làm. Bây giờ lấy được hai lần vô địch trận riêng thì lại muốn hại chỉ huy chính."

Người đàn ông trung niên cau mày: "Tôi sẽ báo cáo với ban tổ chức chuyện này."

"Thầy, việc này không cần làm lớn." Ứng Tinh Quyết chậm rãi nói, "Lần sau lại tới thì em sẽ để cho cô ấy trả giá."

Người đàn cậu trung niên suy nghĩ một chút, người ta tới đánh lén thì chắc gì đã thành công, gặp trúng một chỉ huy cấp siêu 3S như Ứng Tinh Quyết thì còn dễ bị ăn trúng đòn phản lại.

"Ừ." Người đàn ông đồng ý, "Tiếp tục nói về kế hoạch tiếp theo của các em..."

...

Sau khi Vệ Tam nhảy cửa sổ chạy trốn, hồi lâu Kim Kha và những người khác mới tụ họp dần dần từ các hướng.

"Cậu bò nhanh quá." Kim Kha vừa tới liền nói, "Ứng Tinh Quyết gửi tin nhắn nói trong phòng có người."

Lúc ấy bọn họ ở phía dưới che mắt ngay và luôn.

"Tin tức gì, tớ đi lên rồi mới thấy gửi tới." Lúc này Vệ Tam mới phát hiện quang não của mình cũng có tin tức, chẳng qua ban đầu cô không cài tiếng cho tin nhắn tới nên nhận được tin cũng hoàn toàn không biết.

"Hai người thêm bạn bè khi nào thế?" Kim Kha nhìn động tác mở quang não của cô bèn suy đoán.

"Hôm qua lúc mua quang não ở tầng sách." Vệ Tam giơ tay sờ sờ vết thương trên cổ mình, "Tớ vừa đi lên thì thấy trong phòng toàn là người, còn có một người đàn ông trung niên lạ mắt."

"Đó có thể là giáo viên dẫn đội mới thay thế của trường Đế Quốc." Kim Kha nói, "Tạm thời đến đây nên mới tìm người của đội chủ lực của trường Đế Quốc để nói chuyện."

"Vậy cậu giải thích làm sao?" Liêu Như Ninh hỏi.

“Có thể giải thích như thế nào nữa, tôi nói tôi leo nhầm tòa.” Vệ Tam thở dài, vừa rồi quay đầu lại là cô chuẩn bị ra tay tới nơi.

- --Y như lạc vào ổ địch.

“Quên đi, trở về bôi thuốc trước, dù sao họ cũng không thể làm gì tụi mình.” Kim Kha nói, “Chúng ta chỉ nhận lộn chỗ thôi.”

Bên kia.

Sau khi Sơn Cung Dương Linh trở về phòng mình, bà muốn lấy khăn tay ra nhưng không sờ không thấy gì ngoài cái túi rỗng.

Bà ngay lập tức mở cửa để tìm kiếm, nó cũng chẳng rơi trong phòng khách.

“Tìm cái gì?” Một giáo viên khác cùng phòng hỏi.

“Không có gì.” Sơn Cung Dương Linh đứng thẳng dậy, phất tóc qua, để lộ lỗ tai, “Bông tai rớt.”

...

Trong buổi tập chiều, con mắt như cây đao của các thành viên của đội chủ lực của trường Đế Quốc thỉnh thoảng bay vào bên trường Damocles, nhất là là Vệ Tam, cô bị nhìn lom lom sít sao.

“Các em rút thăm, buổi chiều có ba người có thể đánh với tôi.” Giải Ngữ Mạn lấy ra một cái hộp và để cho bọn họ đi lên để rút.

Tư Đồ Gia tiến lên còn cố ý đụng vào Vệ Tam rồi hạ giọng cảnh cáo: “Lần sau lại đến ký túc xá trường Đế Quốc thì coi chừng có đi mà không về!”

Vết thương trên cổ Vệ Tam vừa được bôi thuốc xong, nay bị y đụng vai như vậy thì khó chịu vô cùng. Thế là cô nhấc chân giẫm lên mặt giày Tư Đồ Gia ngay: “Lần sau tôi càng muốn đi, thuận tay cướp đi chỉ huy chính các cậu luôn.”

Làm tức chết mấy người.

Tư Đồ Gia bị giẫm đến mặt vặn vẹo, y muốn giẫm trả lại.

“Hai người làm gì đấy, may lên rút thăm.” Giải Ngữ Mạn cắt ngang chuyện hai người âm thầm ẩu đả.

Vệ Tam thả chân, đi tới rút thăm trước. Đó là lá thăm trống.

Sau khi tất cả mọi người rút ra, Giải Ngữ Mạn cất cái hộp lại: “Ai rút trúng thăm tôi viết chữ trên giấy thì đi ra.”

Liêu Như Ninh cúi đầu mở tờ giấy của mình, trong nháy mắt lại vo nó trở lại, ân cần nói với Hoắc Tuyên Sơn bên cạnh: “Tây Tây, chúng ta đổi giấy đi, tờ này của tớ trống không à.”

Hoắc Tuyên Sơn liếc cậu ta: “Trống không thì mắc gì muốn đổi với tớ?”

“Tớ muốn có chữ.”

Hoắc Tuyên Sơn kéo tờ giấy của mình ra: “Của tớ cũng trắng phau.”

Liêu Như Ninh vừa quay đầu muốn nói những lời tương tự với Vệ Tam.

Vệ Tam: “Từ chối.”

Liêu Như Ninh: “...”

Sơn Cung Ba Nhận của trường South Pasadena và Hoắc Kiếm của trường Đế Quốc đã đứng ra ngoài, trong tay họ cầm một tờ giấy viết chữ.

Giải Ngữ Mạn đi qua: “Hai, ba, còn có một người rút được nữa.”

Mười giây trôi qua, Liêu Như Ninh chậm rãi từ từ bước ra khỏi đội ngũ với một tờ giấy nhăn nhúm trong tay.

Giải Ngữ Mạn nhìn cậu ta: “Mở giấy ra.”

Liêu Như Ninh mở ra theo lời cô giáo, trên đó rõ ràng có chữ “một”: “Cô ơi em đau bụng, chờ lớp tiếp theo thì làm lại có được không?”

Giải Ngữ Mạn cười ha hả: “Tôi thấy mông em đau mới đúng.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Thiếu gia Liêu: Mệnh khổ-ing (&gs;

&ms;)

Chương 167

“chiêu ngựa đạp phi yến vừa rồi tuyệt cú mèo”

“Người rút trúng số 1 tới trước.” Giải Ngữ Mạn ra hiệu Liêu Như Ninh tiến vào cơ giáp.

“Cô à, bình thường em đã nhận được sự hướng dẫn của cô. Giờ em cảm thấy cơ hội tốt như vậy lẽ ra phải nhường cho các bạn khác trước chứ.” Liêu Như Ninh cố gắng để cho mình lui về, nếu là thứ hai thứ ba cũng coi như thôi, nhưng là người đầu tiên ra sân rồi còn bị đánh trước mặt tất cả mấy người này thì mất mặt lắm.

Trong ba người rút được có Liêu Như Ninh và Hoắc Kiếm là chiến sĩ độc lập hạng nặng, còn Sơn Cung Ba Nhận là chiến sĩ độc lập hạng nhẹ.

Các chiến sĩ với các dạng khác nhau, con đường phát triển riêng của họ chẳng giống. Chẳng hạn như Sơn Cung Ba Nhận, chiêu thức của cậu thiên về chuyển động nhanh và thân pháp nhẹ hơn.

Dù rằng Giải Ngữ Mạn lấy làm tiếc khi chẳng có chiến sĩ lái cơ giáp hạng trung rút trúng nhưng cũng chẳng thể đổi người được nữa.

“Bới nói nhiều, đi vào mau.” Giải ngữ Mạn nói, “Hôm nay đừng dùng vũ khí, tôi muốn xem trình độ của các em sau khi mất vũ khí.”

Liêu Như Ninh đành phải di chuyển vào khoang cơ giáp, chuẩn bị bắt đầu đánh một với một.

Cũng là một chiến sĩ độc lập 3S, song các giáo viên đã ở trên chiến trường trong nhiều năm, đã sớm tích hợp chiêu thức vào xương cốt, nhiều khi hoàn toàn chả cần động não mà cứ đánh theo phản xạ có điều kiện luôn. Để mà so sánh thì mấy sinh viên quân sự vẫn còn quá non.

Liêu Như Ninh đã liều mạng nhớ lại chiêu thức của Giải Ngữ Mạn, muốn ít mất mặt hơn một chút nên trình độ cậu ta hôm nay dường như phát huy đến cực hạn. Nhưng Mà Giải Ngữ Mạn vẫn hoàn toàn áp chế, rõ ràng là trước kia còn chưa dùng toàn lực đối phó bọn họ, đến bây giờ thực lực vẫn còn dư rất nhiều.

Khi đối mặt với một quyền của Giải Ngữ Mạn, Liêu Như Ninh xoay

người nhẹ nhàng không giống một chiến sĩ độc lập hạng nặng.

Chẳng qua nhẹ nhàng tránh thoát một quyền, cậu ta vẫn không ngăn được một cước của Giải Ngữ Mạn.

Trước mắt bao người, Liêu Như Ninh bị đá ngã sấp.

Trong khoảnh khắc này, trong đầu thiếu gia Liêu hiện lên rất nhiều, cậu ta suy tư không ít, để rồi vaaxb bị đá nhiều lần như vậy.

Ngay trong nháy mắt sắp chạm đất, cậu ta cho hai tay cơ giáp chống đất, giải quyết tình trạng túng quẫn khi mình nằm sải lai trên mặt đất, lại nhanh chóng nhảy dựng lên và điên cuồng tấn công Giải Ngữ Mạn.

Chỉ cần chiêu số tung ra nhanh thì những người khác sẽ không phát hiện vụ vừa ngã là chắc, cho dù phát hiện ra cũng sẽ mau quên thôi!

Thiếu gia Liêu am hiểu triết lý trong đó bèn quấn chặt lấy Giải Ngữ Mạn, một khi bị đá thì lập tức điên cuồng đáp chiêu lại.

“Cái này là đánh cái quái gì đây? Chiêu thức lộn xộn thế.” Shaω Eli thấy ghét, còn tưởng rằng nhìn ra cái gì.

Giải Ngữ Mạn đương nhiên biết Liêu Như Ninh đang suy nghĩ gì, nhưng mà bà thấy chẳng sao cả, tốt nhất là dùng hai chiêu là khống chế được em ấy. Bà cho hai chân đá vào đầu gối Liêu Như Ninh để cậu quỳ xuống, lại khóa ngược tay cậu ta ở phía sau.

“Cô ơi, em chịu thua.” Liêu Như Ninh lập tức nói.

Giải Ngữ Mạn buông cậu ra: “Tiếp theo.”

Liêu Như Ninh thu cơ giáp rồi nhanh như chớp đi trở về. Cậu ta nói nhỏ với Vệ Tam: “Có phải chiêu ngựa đạp phi yến vừa rồi của thiếu gia tuyệt cú mèo luôn đúng không?”

Vệ Tam giơ ngón cái lên sượng trân: “... Tuyệt.”

“Tuy rằng cô Giải dùng một cước đá bay tôi, nhưng trong nháy mắt đó tôi thấy mình như phi yến trốn ra khỏi chân ma quái của cô giáo.” Thiếu gia Liêu lắc đầu cảm thán, “Đầu óc tôi thế này mà không đi làm chỉ huy, đúng là đáng tiếc.”

Hoắc Tuyên Sơn bên cạnh: "..."

Vị trí thứ hai là Hoắc Kiếm, cũng một chiến sĩ độc lập hạng nặn,g chẳng qua so với Liêu Như Ninh, hắn giống như chiến sĩ độc lập hạng nặng truyền thống hơn. Hắn làm gì là chắc cái đó, mỗi một chiêu đều trải qua cân nhắc.

Các chiến sĩ độc lập các trường quân sự khác đứng ở phụ cận vây xem với vẻ mặt nghiêm túc. Hiển nhiên họ cảm thấy hứng thú với chiêu thức của Giải Ngữ Mạn, đồng thời cũng tự hỏi trong lòng rằng mình nên xuất chiêu như thế nào, để tương lai có cách đối phó Hoắc Kiếm trong đấu trường.

Đối với ba chiến sĩ độc lập của trường Damocles, trong mắt họ mang theo cảm thông. Vì rất nhanh bọn người này sẽ hiểu được "phong thái" đánh vô lòng tự trọng của chiến sĩ độc lập từ cô Giải.

Hai người cận chiến, Hoắc Kiếm vững vàng điều khiển phạm vi giữa bọn họ, không cho Giải Ngữ Mạn kéo dài khoảng cách.

Chân trái của Giải Ngữ Mạn dời ra ngoài một bước, một giây sau ba người của trường Damocles đồng loạt cho một tay che mắt lại với mấy ngón tay banh lớn, Vệ Tam còn mở máy quay.

Hoắc Kiếm hạ người và quét trúng chân Giải Ngữ Mạn làm mọi người nghe được một tiếng kim loại rắn chắc chạm nhau.

Hắn phá được một chiêu của Gải Ngữ Mạn!

Mấy chiến sĩ độc lập của các trường vừa có câu này trong lòng thì qua một cái chớp mắt, tình hình đã thay đổi.

Giải Ngữ Mạn theo lực của hắn nghiêng người rồi tung một chân đá vào đầu Hoắc Kiếm, làm hắn ngược lại là người ngã xuống trước.

Hoắc Kiếm xoay người chuẩn bị tái chiến, một chân khác của Giải Ngữ Mạn theo sát phía sau đá trúng mông hắn, tái hiện cảnh Liêu Như Ninh vồ ếch khi nãy. Hơn nữa bởi vì đầu bị đá choáng váng nên hắn cứ thế nằm sấp xuống ngay.

Giải Ngữ Mạn duỗi chân giẫm lên lưng Hoắc Kiếm: "Tiếp theo."

Các chiến sĩ độc lập: "..."

Người cuối cùng ra sân là Sơn Cung Ba Nhận, cậu ta am hiểu né tránh, chẳng qua vẫn không bằng chân bay tới của Giải Ngữ Mạn.

Trái lại bởi vì luôn trốn tránh, cậu chàng là người bị đá nhiều nhất.

Sơn Cung Ba Nhận bị Giải Ngữ Mạn giẫm lên mặt đất, mông đau nhức, quan trọng là mặt mũi đã rơi mất nên cậu ta dứt khoát vùi đầu dán trên sàn nhà, không đứng dậy nổi.

Chưa bao giờ mất mặt như vậy.

“Mau đứng lên.” Giải Ngữ Mạn đa nhẹ, “Đừng giả chết.”

Mấy chiến sĩ vây xem khác thấy mông mình lạnh lẽo, cuối cùng cũng hiểu được vì sao vừa rồi Liêu Như Ninh không muốn ra sân. Họ lấy làm vui vì mình không rút trúng.

“Yên tâm, sẽ đến lượt tất cả mọi người.” Giải Ngữ Mạn mỉm cười, “Người rút trúng thì lần sau sẽ không tham gia rút thăm nữa.”

Đám chiến sĩ độc lập: “!”

Sơn Cung Ba Nhận đứng dậy cất cơ giáp, cậu ta cúi đầu nhanh chóng trở về đội còn mặt thì chả ngẩng lên dù chỉ một chút.

Sinh viên quân sự bây giờ… Giải Ngữ Mạn thấy thế không khỏi lắc đầu, da mặt mỏng quá, nhưng không sao, bà sẽ giúp bọn họ luyện cho dày.

Sau khi thử với 3 sinh viên trường quân sự xong, Giải Ngữ Mạn bắt đầu giảng giải từng cái với biểu hiện vừa rồi của bọn họ, lần giảng bài kéo dài hết một buổi chiều.

“Được rồi, hôm nay đến đây, các em trở về tự mình suy nghĩ thật kỹ.” Giải Ngữ Mạn nói xong thì xoay người rời đi.

Liêu Như Ninh bị đánh riết nên nhẫn, vừa rồi cũng không tính là mất mặt. Cậu ta rất nhanh đã khôi phục, vừa tan học đã bắt đầu kề vai sát cánh.

Nhưng với Hoắc Kiếm và Sơn Cung Ba Nhận thì đây là đầu tiên trải qua chuyện thế này, tâm lý họ chả qua được cửa ải đây.

“Vệ Tam.”

Trước khi rời khỏi sân tập, Hoắc Kiếm chủ động gọi cô lại.

Vệ Tam quay đầu nhìn hắn, do dự hỏi: "... Có chuyện gì?" Chắc là đến tìm cô vì chuyện nhảy cửa sổ trưa hôm nay.

"Cậu vừa mới quay lại video của cô giáo với tôi, có thể gửi cho tôi hay không?" Hoắc Kiếm hỏi với sắc mặt phức tạp.

Vệ Tam nghe vậy lập tức thở phào nhẹ nhõm, chỉ có vậy.

"Có thể." Vệ Tam thuận tiện gọi Sơn Cung Ba Nhận, "Ba Ba, cậu có muốn video của mình luôn không?"

Đầu tiên thì Sơn Cung Ba Nhận khiếp sợ vì cô gọi mình là Ba Ba, sau đó lại rục rịch trong lòng ở nửa câu sau Vệ Tam, nên cậu ta tạm thời đứng tại chỗ, không có phản ứng.

"Gởi cho tao một bản sao." Shaω Eli của Samuel không ngần ngại chen vào nói, như thể họ có mối quan hệ tốt lắm.

Cho dù Vệ Tam cũng bị giọng điệu hợp tình hợp lý này của gã làm cho ngạc nhiên.

Shaω Eli thấy cô không trả lời bèn nói một tiếng: "Dù sao cũng phải gửi thì gửi thêm một bản có làm sao? Tao cũng muốn xem vừa rồi rốt cuộc cô Giải đã đá cái mông bọn họ như thế nào."

Chuyện này lại được nhắc làm sắc mặt Hoắc Kiếm và Sơn Cung Ba Nhận càng thêm không dễ nhìn.

"Vậy tạo nhóm đi, tôi gửi ở bên trong." Vệ Tam suy nghĩ một chút nói.

Lời này vừa nói ra, kẻ đi người không đi cũng trở lại tất, thậm chí có người từ viện Bình Thông lui lại nhập bọn với vẻ mặt chả thay đổi gì.

"Ngon rồi, mày gửi được rồi đó." Shaω Eli đếm số người, chiến sĩ độc lập năm trường quân sự được thêm vào, nhưng có thêm một Lộ Thời Bạch thế nên gã hất hàm sai khiến, "Sao còn có chỉ huy. Vệ Tam, mày đá chỉ huy này đi, nhóm này chỉ có thể có chiến sĩ độc lập như chúng ta thôi."

Vệ Tam: "... Cậu nói đúng, nhóm này không thêm chỉ huy và cơ giáp sư."

Cô đưa tay đá Lộ Thời Bạch ra ngoài.

Lộ Thời Bạch: "..." Mẹ kiếp, một đám khuyết tật trí tuệ.

Hoắc Kiếm ban đầu chỉ muốn tự mình xem lại video nay thì trơ mắt nhìn video xấu xí của mình xuất hiện trong nhóm, còn bị nhóm chiến sĩ độc phát lặp đi lặp lại.

"Thả lỏng tinh thần." Vệ Tam chân thành an ủi, "Về sau mỗi người sẽ được tôi quay lại và bỏ vào đây, không ai có thể thoát khỏi chân vô địch liên hoàn của cô Giải chúng ta."

Mọi người: "..."

Buổi chiều khi tan nhóm từ sân huấn luyện, họ còn có tự nguyện huấn luyện hoàn cảnh ở khoang mô phỏng vào buổi tối. Mấy người huấn luyện xong trở về thì nhìn thấy Ứng Tinh Quyết và Kim Kha đang đứng trong phòng khách nói chuyện.

Vệ Tam: "Anh cứ như vậy vào không sợ người khác nghi ngờ à?"

Ứng Tinh Quyết cầm khăn tay trên tay: "Tôi đi tới hết, chỗ cô là cái cuối cùng."

"Anh qua cửa trông thân thuộc đấy." Thiếu gia Liêu theo bản năng nói.

Ứng Tinh Quyết chỉ coi như không nghe thấy, anh giơ tay lên, ý bảo bọn họ nhìn khăn tay: "Ba cái khăn tay này chỉ có một cái là dính khí đen, những thứ khác chẳng có gì bất thường."

Vệ Tam đi tới cầm lấy chiếc khăn tay dính khí đen mà anh nói: "Trên khăn tay này là máu của tôi, bên trái là máu của Tông Chính Việt Nhân Nhân, bên phải là máu của Cơ Sơ Vũ."

Sơn Cung Dương Linh quất trúng ba người với đoạn roi khác nhau, vết máu được lau trên khăn tay cũng không giống nhau.

"Anh ta cứ quang minh chính đại đi tới như vậy, tốt không?" Thiếu gia Liêu lách tới phía sau Kim Kha hỏi nhỏ, cậu ta vẫn còn lo lắng vấn đề này.

“Ứng Tinh Quyết sửa sang lại một phần tư liệu của tất cả giáo viên chủ nhiệm và cầm tới đưa cho mỗi một chỉ huy.” Kim Kha bảo Liêu Như Ninh xem tài liệu trên bàn, “Thuận tiện xây dựng một nhóm chỉ huy.”

“Tôi có nên xây dựng một nhóm cơ giáp sư luôn hay không?” Ứng Thành Hà ngồi bên cạnh như có điều suy nghĩ.

“Hai người bọn họ tạm thời không có vấn đề gì.” Ứng Tinh Quyết, “Ngày mai sẽ rút địa điểm thi đấu. Sau đó trở đi, tôi sẽ tìm cơ hội quan sát tình huống của người khác lúc kiểm tra chức khỏe chung.”

Liêu Như Ninh đã đứng bên bàn lật tài liệu Ứng Tinh Quyết sửa lại từ chỗ thầy giáo, cậu ta vừa lật vừa cảm thán: “Mới mấy tiếng đồng hồ mà đã sửa tốt nhanh thế này, Kim Kha cậu không được rồi.”

Kim Kha: “... Ngậm miệng cậu lại.”

“Sau khi thông báo chuyện huấn luyện chung thì nó đã được sắp xếp rồi, không phải hôm nay mới làm xong.” Ứng Tinh Quyết giải thích, sau đó nói, “Tôi không thể ở chỗ các cậu quá lâu, đi về trước đã.”

Năm người của trường Damocles đưa mắt nhìn Ứng Tinh Quyết rời đi.

Một lúc lâu sau, Kim Kha lên tiếng: “Anh ta đang khoe khoang ý tứ chuẩn bị trước của mình?”

“Hầy, Kim Mập, cậu đừng ganh tị nữa.” Thiếu gia Liêu lắc đầu “nặng nề”, “Đây chính là thực lực của chỉ huy cấp siêu 3S.”

Kim Kha cười ha hả: “Ban đầu còn tính phân tích cách đánh 1 chọi một với cô Giải cho cậu, để làm sao giúp cậu cố gắng tránh bị cô ấy đá. Nhưng mà xem ra tôi không có trình độ này để chỉ điểm cho cậu rồi.”

“!”

Liêu Như Ninh lập tức chạy đến sau lưng Kim Kha và đấm bóp cho cậu ấy: “Dù lợi hại đến đâu thì tụi mình vẫn lấy vị trí đầu tiên ở trường đấu Tháp Tây. Điều này chứng tỏ chỉ huy cấp siêu 3S cũng chỉ có như vậy, người mạnh nhất vẫn là ngài đây!”

Vệ Tam ngồi xuống rồi cầm lấy quyển tài liệu đã sắp xếp xong. Tư liệu thực lực của mỗi một giáo viên đều được anh viết rõ ràng, có một số thông tin Ứng Tinh Quyết viết thêm vào đó, chữ anh rất đẹp.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh: Cô ấy khen chữ tôi đẹp nhưng mà tôi còn chưa thấy được chữ của cô ấy (..)

Chương 168

“Sao South Pasadena”

Ngày hôm sau, vì muốn rút địa điểm thi đấu nên mấy sinh viên quân sự chẳng cần phải huấn luyện vào buổi sáng, nhưng tất cả bọn họ phải mặc đồng phục quân sự và đến sân tập lúc 7 giờ.

“Mau rời giường.” Ứng Thành Hà dậy đầu tiên đã gõ vang cửa mọi người, “Muộn rồi, còn 6 phút nữa.”

Ba phút sau, bốn người đồng loạt chạy ra khỏi phòng, quần áo và giày dép được quấn lên người lung tung. Liêu Như Ninh vẫn còn cầm một ly súc miệng trên tay, kế đó cậu ta đặt cái ly đã qua sử dụng xuống rồi chạy xông ra ngoài cùng với mấy người khác.

“Shaω Eli mắng tụi mình ở trong nhóm.” Vệ Tam vừa chạy vừa mặc quân phục nhân tiện nhìn thoáng qua quang não, cũng thấy tin nhắn được gửi trong nhóm chiến sĩ độc lập.

Liêu Như Ninh vừa nhảy một chân vừa khom lưng buộc dây giày trên chân kia: “Để tôi xem.”

Cậu ta nhảy nhót trên đường đi để mang đôi bốt cao cổ, đoạn mở mở nhóm và thấy Shaω Eli gửi tin nhắn.

Người Thừa Kế Gia Đình Eli: [Ha ha, lần nào cũng là người đến cuối cùng, tưởng rằng cái này sẽ thu hút sự chú ý của người khác à? @Lén Lút Ăn Xin @Hoắc Tây Tây @Thiếu Gia Liêu.]

Hoắc Tây Tây: [Thế cái đó không thu hút sự chú ý của cậu sao?]

Thiếu gia Liêu: [Shaω Eli này, mắc gì cậu cứ luôn theo dõi tụi này thế? Cậu muốn tới Damocles à?]

Người Thừa Kế Nhà Họ Eli: [Làm trò cười cho thiên hạ, trường Quân sự Damocles của tụi bây nghèo thành cái dạng quỷ yêu đó, mấy thằng đần mới tới.]

Ngay tại lúc trường Damocles vừa chạy vừa gửi tin nhắn với Shaω Eli trong nhóm, Hoắc Kiếm của trường Đế Quốc đột nhiên gửi tới một tin.

Hoắc Kiếm: [Tuyên Sơn, tên của em có nghĩa là gì? Đổi nó lại đi.]

Hoắc Tây Tây: [... Đó là biệt danh, rất dễ nghe, em không muốn đổi.]

Vệ Tam và Liêu Như Ninh ở bên cạnh cười ha hả. Người cổ hủ trong nhóm giống Hoắc Kiếm chiếm đa số, tuổi còn trẻ nhưng chả có tí thú vị, toàn bộ bọn họ cứ dùng tên thật.

Có tin phía sau nữa nhưng bọn họ nào kịp xem, họ đã đến quảng trường diễn tập.

Hoắc Kiếm nhíu mày nhìn quần áo không ngay ngắn của Hoắc Tuyên Sơn. Có thể nói hắn chưa hiểu rõ Hoắc Tuyên Sơn lắm nhưng thời gian ở chung với Hoắc Tử An thì lâu hơn.

Dù sao là chiến sĩ độc lập lái cơ giáp hạng nhẹ duy nhất của nhà họ Hoắc, Hoắc Tuyên Sơn cũng không thân thiết lắm với người nhà họ Hoắc.

Nhưng từ trước tới nay nhà họ Hoắc luôn ăn nói đúng mực, thậm chí trước khi Hoắc Tuyên Sơn rời khỏi Đế Đô thì nhìn cũng giống như người nhà họ Hoắc. Sao bây giờ càng ngày càng thái quá?

Giữa trường Đế Quốc và Damocles còn cách một viện Bình Thông, ánh nhìn một góc đó của Hoắc Kiếm cũng ko rõ rành lắm, chỉ thấy giáo viên dẫn đội trường Quân sự Damocles đi về phía bọn họ, xem bộ dáng là đang chỉ trích đám người.

Hạng Minh Hóa liếc năm người rồi đi vòng quanh bọn họ một vòng, đưa tay kéo một góc áo được nhét vào trong quần ở sau lưng Kim Kha: “Mỗi lần lại trễ hơn lần trước, đêm qua các em đi làm ăn trộm à?”

“Thầy ơi, lần này không có thật.” Vệ Tam giơ tay lên nghiêm túc nói.

“Lần này không có, vậy lần nào đi làm trộm thật?” Hạng Minh Hóa nghe vậy bèn lập tức chuyển đến trước mặt Vệ Tam.

Vệ Tam: “... Em đang nói về việc trèo tường ở trường đó.”

Hạng Minh Hóa cẩn thận nhìn bọn họ một vòng: “Đợi lát nữa nghe thật kỹ, nhìn xem, đừng có…”

Năm người đồng thanh nói thêm: “Gây rối.”

Hạng Minh Hóa: "..." Luôn luôn cảm thấy như càng về sau, tóc muốn bạc vì sầu lúc mình dẫn đội giải này.

Chẳng bao lâu có người đi tới lui trên sân khấu, địa điểm thi đấu tiếp theo sắp được rút chọn.

Vệ Tam đứng ở phía cuối đội chủ lực, ánh mắt cô nhìn khắp nơi. Cô đang quan sát Kosai Musashi của viện Bình Thông.

Chỉ nhìn bề ngoài mà xem thì cậu ta chả khác gì một người bình thường, khuôn mặt vô cùng nhợt nhạt ban đầu vì chấn thương cũng dần dần cải thiện lúc này.

Điểm quan trọng nhất là ngoại trừ trước đây Kosai Musashi từng có hành động khác thường ở nhà cũ Quý Từ, sau đó cậu ta chẳng còn cố ý tiếp xúc Ứng Tinh Quyết nữa.

Nghĩ đến đây, Vệ Tam không khỏi nhìn về phía sát bên viện Bình Thông. Ứng Tinh Quyết đứng ở phía trước, cả người anh đứng nghiêm nhưng mang theo lịch sự tao nhã, không giống sinh viên trường quân sự mà càng giống chàng công tử gia thế có lễ nghi thích hợp.

Nhưng mà hình như anh chính là một chàng công tử.

Suy nghĩ trong đầu Vệ Tam như ngựa thần lướt gió tung mây, bỗng nhiên Ứng Tinh Quyết quay đầu lại và đối mặt chính diện với ánh mắt của cô.

"..." Tuy rằng cô bị bắt quả tang nhìn trộm nhưng Vệ Tam thẳng thắn không dời tầm mắt, ngược lại tiếp tục nhìn Ứng Tinh Quyết.

Người đầu tiên dời mắt lại là Ứng Tinh Quyết, tầm mắt của anh thoáng di chuyển sang bên cạnh.

Không ai phát hiện ra tình huống hai người đối mặt bởi vì Ứng Tinh Quyết vừa quay đầu lại thì những người khác cũng quay đầu nhìn về phía người đại diện của Sao Tây Tháp đang đi tới bên cạnh trường Damocles.

Người đại diện Sao Tây Tháp bước lên sân khấu, đứng đối diện với micro với câu đầu tiên là: "Rất vui vì trường Damocles có thể giành chức vô địch ở Sao Tây Tháp."

Những người từ các trường quân sự khác: "…"

A ha ha, khi các trường quân sự khác giành chức vô địch ở Sao Tây Tháp trong mấy năm trước cũng chả được người ta nói thế này.

Người đại diện tiếp tục: "Để biểu thị sự chúc mừng, chúng tôi quyết định gửi một phần chất lỏng thân cây đột biến cho trường Damocles, đó là một phần tấm lòng của người dân Sao Tây Tháp chúng tôi."

Lời này được thốt ra làm ngay cả những giáo viên trường quân sự đang đứng bên dưới cũng thì thầm thảo luận.

Đột nhiên tung ra một chiêu này.

Người của Sao Tây Tháp đúng thật đơn giản là… chả biết gì sất.

Giáo viên dẫn đội mới của trường Quân sự Đế Quốc tìm một micro bên cạnh, gõ gõ: "Xin vui lòng im lặng, đã là tấm lòng của người dân Sao Tây Tháp thì tất cả chúng tôi sẵn lòng nhìn thấy trường Quân sự Damocles nhận lấy. Tuy nhiên cuộc thi có quy định rằng tất cả các tài liệu cơ giáp phải được trao đổi trong cuộc thi ngoại trừ trận đấu đầu tiên. Vì vậy tôi đề nghị bên đại diện có thể lấy lại món quà này và gửi nó cho trường Quân sự Damocles sau khi cuộc thi kết thúc."

Ông nói một cách hợp lý, người đại diện trên sân khấu cũng không thể tìm thấy lý do để từ chối, dù sao cũng là tấm lòng.

"Ừ." Người đại diện của Sao Tây Tháp đồng ý.

"Vậy phiền ông nhanh chóng chọn địa điểm thi đấu tiếp theo." Giáo viên dẫn đội trường Đế Quốc lễ phép nói.

Các giáo viên tại trường Damocles đã không phản đối bởi vì ông ấy nói đúng, tranh tài có quy định như thế. Lúc trước cũng bởi vì Vệ Tam ở vị trí tổng binh tới thay thế người đội chủ lực nên được tính là lần đầu tiên dự thi, khiến cô đổi cơ giáp mới được. Còn khi phát hiện ra sự tiến hóa lên cấp 3S của Jill Gil Wood thuộc đội chủ lực trường Samuel, họ phải mất rất nhiều tài nguyên để đổi lấy vật liệu nhằm thay đổi sang cơ giáp 3S.

Màn ánh sáng sáng lên, ở giữa bắt đầu liên tục cuộn chữ, người đại diện Sao Tây Tháp la lên một tiếng dừng lại làm các chữ đang dao động ở giữa cũng dần dần ổn định.

[Sao South Pasadena.]

“Đó là sân thi đấu rừng mưa nhiệt đới.” Kim Kha nghiêng đầu nói với người phía sau.

“Những năm qua tương đối đơn giản.” Ứng Thành Hà nhìn màn ánh sáng trên sân khấu, “Không biết năm nay thế nào.”

“Chắc gì sẽ đơn giản.” Kim Kha đăm chiêu, “Về cơ bản, độ khó của trận đấu sẽ dần tăng lên theo số trận đã thi đấu. Huống hồ cấp 3S chúng ta quá nhiều, ban tổ chức sẽ nâng cao độ khó của trận đấu.”

Sao Tây Tháp lần này là một ví dụ.

Người đại diện của Sao Tây Tháp tóm tắt những lời cuối cùng: “Hy vọng rằng trường Quân sự Damocles sẽ duy trì kết quả tốt trong các trận đấu tiếp theo.”

Hoàn toàn kéo giá trị thù hận của các trường quân sự khác đối với trường Damocles lên cao. Cũng không biết liệu ông ta cố ý hay thật lòng chúc phúc.

Sau khi người đại diện Sao Tây Tháp rời khỏi sân khấu, Ngư Thiên Hà, Lộ Chính Tân và Tập Hạo Thiên đi lên để nói một số lưu ý tiếp theo.

“Trận tiếp theo là ở sân thi đấu rừng mưa nhiệt đới, tôi hy vọng tất cả sinh viên quân sự đều đưa ra 120% cảnh giác.” Ngư Thiên Hà nhìn sinh viên phía dưới nói, “Lần này ở Sao Tây Tháp mà mấy em đã thi đấu, chúng tôi cố tình đặt điểm đích ở vị trí nên tránh trước kia. Chờ đến South Pasadena, chuyện tương tự chưa chắc đã không xảy ra nữa.”

“Các sinh vật trong rừng mưa nhiệt đới rất đa dạng, ngoại trừ tinh thú, các em phải chuẩn bị nhiều hơn. Ngoài ra trong trường đua này, chúng tôi không cung cấp bất kỳ dịch dinh dưỡng và thực phẩm nào.” Lộ Chính Tân mỉm cười, “Ban tổ chức muốn rèn luyện khả năng sống sót của em càng nhiều càng tốt.”

“Hứ, rõ ràng là muốn hãm hại chúng ta.” Shaω Eli đứng dưới thì thầm chửi bới.

Nhưng Lộ Chính Tân ở trên sân khấu nghe được thì chẳng chỉ nghe

không thôi mà ông cũng chỉ ra: “Nếu Shaω Eli của trường Quân sự Samuel không hài lòng thì em có thể trực tiếp rút lui và bị loại. Tin rằng trường học của em vẫn còn có người đi tới đỉnh.”

Shaω Eli ngậm miệng.

...

Sau khi địa điểm thi đấu tiếp theo được chọn, chiều cùng ngày tất cả các trường quân sự bắt đầu chuẩn bị lên đường đến South Pasadena.

Thừa dịp thu dọn hành lý, Vệ Tam hỏi trong nhóm @Chiến Sĩ Độc Lập South Pasadena xem bên kia họ có đặc sản gì.

Sơn Cung Dũng Nam và Sơn Cung Ba Nhận đều không để ý tới cô, qua hồi lâu, Quinley Eli mới trả lời một câu.

Quinley Eli: [Côn trùng.]

Vệ Tam: [... Tôi muốn hỏi về thức ăn.]

Quinley Eli: [Ừ đó, là côn trùng, rất nhiều. Côn trùng hấp, côn trùng chiên, mà đem đi xào cũng được luôn.]

Thiếu gia Liêu ngửi ngửi thấy mùi ăn: [Trăm cách ăn côn trùng?]

Quinley Eli: [Cũng có thể nói như vậy.]

Liêu Như Ninh bắt đầu hỏi Quinley Eli trong nhóm chuyện Sao South Pasadena có mấy côn trùng này nọ.

Vệ Tam đã không còn trong nhóm nữa, cô đang gửi tin nhắn với Ứng Tinh Quyết.

Ứng Tinh Quyết vừa gửi một tin nhắn nói trước với cô rằng khi đến Sao South Pasadena, họ sẽ làm một cuộc kiểm tra sức khỏe tập thể. Hy vọng sau đó cô có thể đưa anh đến nơi đặt mẫu máu để quan sát.

Lén Lút Ăn Xin: [Tại sao chúng tôi không nhận được thông báo kiểm tra sức khỏe chung?]

Ứng Tinh Quyết nhìn tin tức trên quang não, do dự một hồi mới trả lời: [Ban tổ chức mới có người của tôi sắp xếp.]

Vệ Tam: "..."

Đúng danh xuất thân từ nhà họ Ứng, ngay cả ban tổ chức cũng có người của anh ta.

Lén Lút Ăn Xin: [Cũng được, anh biết mẫu máu ở đâu là ok.]

Vệ Tam đột nhiên nhớ tới một chuyện nên lại gửi cho anh thêm một tin nhắn: [Có phải đội hộ tống bên cạnh anh rút lui rồi không?]

Nếu những đội hộ tống đó vẫn còn thì chẳng phải tất cả các hành động trước đây của bọn họ đã bị người ta biết rồi sao.

Ứng Tinh Quyết: [Luôn luôn ở gần tôi.]

Lén Lút Ăn Xin: [??]

Ứng Tinh Quyết đại khái biết ý tứ của cô nên anh rất nhanh trả lời bằng một tin: [Tiềm thức của bọn họ cho rằng chỉ có một mình tôi, không nhìn thấy các cô trèo vào cửa sổ.]

Vệ Tam nhìn chằm chằm những lời này hồi lâu, rốt cục phản ứng kịp ý của anh.

Lén Lút Ăn Xin: [Nhiều cấp 3S như thế mà anh có thể kiểm soát hoàn toàn suy nghĩ của họ?]

Đây không phải là một tí cấp siêu 3S.

Ứng Tinh Quyết: [Họ ở bên cạnh tôi quá lâu, chẳng khó để làm cái này.]

Vệ Tam gửi cho anh ta một tin: [Đừng dùng cảm giác của anh đối phó với tôi.]

Suy nghĩ một chút, cô thêm một câu: [Ngoại trừ trận tranh tài.]

Chuyện này bị thua thiệt ở chỗ là sức khỏe không tốt. Nếu chẳng phải cơ thể của anh ta có vấn đề, chỉ sợ trường Quân sự Đế Quốc có một Ứng Tinh Quyết sẽ làm bọn cô hoặc là thua tất hoặc là tự động nhận thua.

Vệ Tam đóng quang não, cô đi ra khỏi phòng và nói cho mấy người kia biết sau khi kiểm tra sức khỏe thì cô muốn mang theo Ứng Tinh

Quyết đi quan sát mẫu máu.

“Tôi sẽ đi với cậu.” Hoắc Tuyên Sơn nói.

Nhưng bị Kim Kha từ chối: “Lần này, Vệ Tam đi một mình. Nhiều người quá lộ liễu, chúng ta ở phía sau giúp bọn họ che giấu là được.”

Vệ Tam gật đầu: “Được.”

...

Đến ban đêm, các sinh viên Damocles lên tàu vũ trụ và vội vã đến Sao South Pasadena.

Chương 169

“tôi có chìa khóa”

Tàu vũ trụ khởi hành, một số người trong đội chủ lực trở về phòng riêng của mình để nghỉ ngơi. Vệ Tam kết nối não và bắt đầu học chương trình của Ngư Thanh Phi.

Bởi vì chuyện nhà cũ Quý Từ, bấy giờ cô không chỉ nghe Ngư Thanh Phi giảng bài mà còn chú ý trên tay ông ấy đang làm cái gì.

Sự chú ý này làm Vệ Tam phát giác Ngư Thanh Phi làm gì đấy. Cô cũng không thể nhìn rõ, nói là cấu trúc cơ giáp 3S thì trông cũng không giống lắm, nhưng đôi khi lại cảm thấy quen thuộc.

Xem không hiểu, cô chỉ đành đi ra và vẽ trên bản thảo, hòng nghĩ rằng sau này học hỏi nhiều là hiểu được.

Sau khi vẽ xong, Vệ Tam đưa cho Ứng Thành Hà xem và anh chàng cũng chả hiểu ngay từ đầu.

“Để tôi bỏ bản thảo hướng dẫn do cậu vẽ vào quang não và cho phân giải.” Ngày hôm sau, Ứng Thành Hà, người cả đêm không ngủ, gõ cửa Vệ Tam, “Phần bàn tay này có thể tách ra thành cấu trúc của cặp cấp S và 3S, chúng chồng lên nhau cho nên có vẻ vừa không hiểu vừa thấy quen.”

Vệ Tam nhìn đồ họa khi bàn tay cơ giáp được tách ra như có điều suy nghĩ: “Cấu trúc khác thì sao?”

Ứng Thành Hà lắc đầu: “Tôi đã thử rồi, không tách ra được, có thể là nguyên lý cấu trúc chưa biết nào đó.”

Vệ Tam nhìn chằm chằm vào kết cấu bị Ứng Thành Hà tháo rời thành các hình dạng khác nhau, cô cũng không nhìn ra nguyên nhân. Hai người đành buông tha và tiếp tục học từng bước.

Chẳng qua trong khoảng thời gian từ Sao Tây Tháp đến Sao South Pasadena này thì Vệ Tam và Ứng Thành Hà cũng chẳng ngủ được. Họ mãi đâm đầu vào các loại giảng dạy và lý luận cơ giáp, ngay cả ăn cơm mà cũng lười đi ra ngoài, vẫn là đám người Kim Kha đưa cơm vào phòng.

Giữa chừng còn bị Hạng Minh Hóa và Giải Ngữ Mạn hỏi một câu vì sao không thấy Vệ Tam và Ứng Thành Hà. Bình thường nhìn thấy năm người này đi lại khắp nơi, đột nhiên thiếu hai người làm họ không quen lắm.

Kim Kha nói mà mắt cũng chả chớp: "Thành Hà giúp Vệ Tam đổi cơ giáp."

Mấy thầy cô tin.

Mãi cho đến bến cảng South Pasadena, Hạng Minh Hóa nhìn thấy hai người Vệ Tam và Ứng Thành Hà mang theo quầng thâm cực lớn đi ra, ông cứ muốn nói lại thôi nhưng cuối cùng cũng bảoi: "Đừng quá gấp chuyện của cơ giáp."

Ứng Thành Hà và Vệ Tam giật mình, cho rằng chuyện bọn họ nhốt mình trong phòng mỗi ngày nghiên cứu cơ giáp đã bị thầy cô phát hiện.

Kim Kha chen tới giữa hai người, hai tay khoác lên vai Vệ Tam và Ứng Thành Hà và nói với Hạng Minh Hóa: "Dạ đã biết, thầy, để em đốc thúc hai người nghỉ ngơi thật tốt."

Tàu vũ trụ của trường Damocles và viện Bình Thông vào cảng cùng nhau, hai nhóm xuất hiện trái ngược hoàn toàn. Các sinh viên trường Damocles thì huyên náo mang theo sức sống, còn viện Bình Thông bên kia thì chẳng có âm thanh dư thừa nào ngoại trừ tiếng bước chân.

Từ trận đầu tiên đến bây giờ, khí thế của mỗi trường quân sự đã bắt đầu thay đổi. Sự im lặng hiện tại của viện Bình Thông lúc này không chỉ xuất phát từ thói quen của trường quân sự, mà còn giống như mất đi nhuệ khí.

Sự tương phản giữa hai đội chủ lực thậm chí còn rõ ràng hơn khi so sánh.

"Vừa mới nhận được thông báo, năm trường quân sự đã đến đông đủ thì sẽ tiến hành kiểm tra sức khỏe chung." Giải Ngữ Mạn đi xuống từ trên tàu vũ trụ và nói với Hạng Minh Hóa.

"Khi nào?" Hạng Minh Hóa quay đầu hỏi.

"Ngày mai." Giải Ngữ Mạn gửi thông báo cho Hạng Minh Hóa.

Việc kiểm tra sức khỏe không phải là hiếm. Thỉnh thoảng có những thay đổi trong môi trường, địa điểm hay sân bãi trong cuộc thi. Nên để ngăn chặn sinh viên trường quân sự hao tổn quá nhiều, bọn họ cho điều tra trước, sàng lọc những sinh viên có thể chất không đủ tốt.

Hạng Minh Hóa nhíu mày: "Thế là xác định sân thi đấu rừng mưa nhiệt đới sẽ khó khăn hơn?"

"Không nói rõ ràng, nhưng tám chín mươi phần trăm." Giải Ngữ Mạn nhìn những sinh viên lên máy bay, "Trường đua rừng mưa nhiệt đới có rất nhiều loại tinh thú, quan trọng là bên trong còn có sinh vật khác, không có con nào dễ chọc. Nếu như không tiến vào cơ giáp lại không có kinh nghiệm thì rất dễ xảy ra chuyện."

"Nửa tháng này, tất cả các chỉ huy phải học thêm về môi trường rừng mưa nhiệt đới, học cách xác định hầu hết động vật và thực vật trong đó, đồng thời phải học khả năng sinh tồn." Hạng Minh Hóa thở dài, nửa tháng học những thứ này đúng là một công việc khổng lồ.

...

Sau khi các trường quân sự được phân phối ký túc xá và phòng huấn luyện cá nhân xong, họ đã nhận được thông báo từ giáo viên dẫn đội về việc kiểm tra sức khỏe chung.

Đội chủ lực của trường Damocles đã biết từ sớm ở Sao Tây Tháp nên chẳng có cảm xúc ngạc nhiên gì. Vệ Tam bắt đầu nghiên cứu địa hình khắp nơi, còn bốn người còn lại thì đi cùng che chắn.

Trong mắt các sinh viên quân sự khác thì đoàn người đội chủ lực của trường Damocles nhàn rỗi nên lắc lư khắp nơi trên sân diễn tập South Pasadena.

Ngày hôm sau, các trường quân sự không huấn luyện mà lại xếp hàng trong tòa nhà y tế để kiểm tra sức khỏe.

Thể chất, máu, cảm giác, ba hạng mục, tất cả phải được kiểm tra hết.

"Người ta nói cuộc kiểm tra sức khỏe lớn này còn có một lý do quan trọng nhất."

“Lý do gì?”

“Mấy cậu còn nhớ Jill Gil Wood thuộc đội chủ lực của trường Quân sự Samuel trước đó?”

“Là chiến sĩ độc lập đội chủ lực tăng lên cấp 3S đó hả?”

“Nghe nói cô ấy đã tiến hóa.”

“Ừ, một trong những lý do quan trọng nhất cho cuộc kiểm tra thể chất này là để đo xem có bất kỳ người nào khác cũng tiến hóa hoặc là có đặc điểm tiến hóa hay không.”

...

Người của đội chủ lực trường Damocles nghiêng tai nghe những người của các đội tuyển trường khác bàn chuyện.

Liêu Như Ninh hỏi Kim Kha: “Vậy Vệ Tam thì tính sao bây giờ?”

“Phía thầy cô sẽ tìm cơ hội thay thế.” Kim Kha nói, “Còn có bác sĩ Tỉnh Thê ở đây, bác ấy sẽ giúp đỡ.”

“Ứng Tinh Quyết không đến.” Vệ Tam nhìn lướt qua tất cả các trường quân sự đang xếp hàng, phát hiện anh ta không ở trong trường Đế Quốc.

Kim Kha nhìn về phía trường Đế Quốc rồi không có gì ngạc nhiên: “Báo cáo xét nghiệm của anh ta sẽ có đội ngũ y tế chuyên dụng, chẳng cần phải đến và kiểm tra sức khỏe cùng một chỗ với tụi mình.”

Đội chủ lực đi vào kiểm tra trước, năm người thay phiên nhau đi vào, Vệ Tam cuối cùng. Bác sĩ sẽ là người của các trường quân sự khác và bên cạnh còn có giáo viên của trường Damocles theo dõi.

Khi lấy máu, Vệ Tam nhìn chằm chằm vào ống tiêm trong tay bác sĩ, giống như muốn nhìn nó cho nở cả hoa.

“Bạn này, em có vấn đề gì sao?” Bác sĩ vô thức hỏi.

“Không có việc gì.” Vệ Tam lắc đầu, cô chỉ muốn nhìn máu của mình, quả nhiên vẫn nhìn không ra vấn đề gì. Việc này phỏng chừng còn phải do một mình Ứng Tinh Quyết làm.

Lấy máu rồi, Vệ Tam buông ống tay áo xuống và đi về phía phòng xét nghiệm tiếp theo.

Kiểm tra mức độ cảm giác.

Có hai bác sĩ trong phòng, một người ghi chép và một người cho phép sinh viên vào, và Tỉnh Thê là bác sĩ chịu trách nhiệm cho sinh viên đi vào.

“Đứng lên đi.” Bác sĩ đang cúi đầu ghi chép xong một nhóm số liệu thì ngẩng đầu nói với Vệ Tam.

Vệ Tam đứng lên sau đó phóng cảm giác. Trên dụng cụ đo lường hiển thị một cấp S cực kỳ dễ thấy.

Bác sĩ ghi số liệu cúi đầu ghi lại, vừa muốn Vệ Tam đi xuống, bỗng nhiên ông ta nhớ tới cái gì đó nên nhìn cái cấp S kia một chút xong lại nhìn Vệ Tam: “Giải phóng tất cả cảm giác.”

Tỉnh Thê vừa định giải thích cho Vệ Tam nhưng nhìn thấy cô đặt tay lên thiết bị một lần nữa ngay, màn hình màu cam bắt đầu tăng lên, tăng mãi cho tới cấp 3S mới thôi.

“Được rồi, đi xuống.” Bác sĩ ghi lại số liệu hài lòng nhìn thấy cấp 3S thì để Vệ Tam rời đi, một bên nhỏ giọng chửi bới, “Sinh viên bây giờ ai nấy chả ngoan ngoãn gì, toàn làm trò quỷ ma.”

Tỉnh Thê: “…”

Bác ấy gõ vào quang não, ra hiệu cho Vệ Tam nhìn.

Vệ Tam đi ra ngoài thì mở quang não, cô thấy ngay tin nhắn của bác sĩ Tỉnh Thê gửi tới hỏi cảm giác cô đã xảy ra chuyện gì.

Lén Lút Ăn Xin: [Hình như hơi thông suốt.]

Tỉnh Thê một lúc sau mới gửi lại: [?]

Sau đó, một tin nhắn khác: [Đến phòng y tế 211 vào ban đêm để tìm tôi.]

Buổi tối cô còn đi xem mẫu máu với Ứng Tinh Quyết, làm gì có thời gian.

Lén Lút Ăn Xin: [Bác sĩ, cháu có việc vào ban đêm rồi.]

Tỉnh Thê bên kia vẫn còn bận rộn, chờ đến khi bác ấy bảo ngày mai tới thì đã là một tiếng sau đó.

Vệ Tam kiểm tra sức khỏe xong đã thấy mấy người Kim Kha đang chờ ở cửa.

“Tốt?” Kim Kha đưa cho cô bản vẽ mặt bằng, “Cấu trúc của tòa nhà y tế này, nhưng trong tay Ứng Tinh Quyết có phiên bản chi tiết hơn tớ. Cậu cứ đi theo anh ấy là được.”

Vệ Tam cúi đầu cẩn thận thu lại: “Vẫn phải nhìn xem, lỡ đâu anh ta ném tớ ở đó, đến lúc đó tớ mà bị phát hiện thì tính sao?”

Hoắc Tuyên Sơn liếc cô một cái: “Bình thường cũng không thấy cậu không tin anh ta.”

Vệ Tam vỗ vỗ vai Hoắc Tuyên Sơn nói lời thấm thía: “Tây Tây, cậu vẫn quá ngây thơ. Miễn là chúng ta vẫn còn trong cuộc thi thì tụi này luôn luôn là đối thủ và có thể đâm dao bất cứ lúc nào.”

Hoắc Tuyên Sơn: “...”

Cuộc kiểm tra sức khỏe lớn của tất cả các trường quân sự mất cả ngày, cho đến xế chiều mới kết thúc.

Đội chủ lực của trường Damocles không đi đến khoang mô phỏng, mà đi bộ xung quanh, song mấy người khác thấy chả có gì đáng ngạc nhiên.

Nhưng lần này bốn người tách ra đi dạo mãi cho đến 1 giờ tối, Hoắc Tuyên Sơn mới đi tìm Hoắc Kiếm; Ứng Thành Hà thì cố ý mời Ứng Tinh Quyết cùng đi ra ngoài với cớ là bồi dưỡng tình cảm anh em; Liêu Như Ninh đi đến ký túc xá South Pasadena tìm Quinley Eli để thảo luận về đặc sản côn trùng.

“Người của trường Damocles có ý gì?” Tư Đồ Gia nhìn Ứng Tinh Quyết đi ra ngoài còn Hoắc Kiếm ở lại trong phòng bọn họ, thế là y đi tìm Công Nghi Giác.

“Bọn họ đâu có mới nổi điên hai ba ngày?” Công Nghi Giác ngồi xổm trên mặt đất tháo rời các bộ phận cơ giáp, anh ta trả lời mà đầu chả

ngước lên.

Tư Đồ Gia: "... Hơn nửa đêm mà chỉ huy chính đi ra ngoài với Ứng Thành Hà thì có chuyện gì xảy ra không?"

"Cậu có việc thì chỉ huy chính vẫn sẽ không có việc gì." Công Nghi Giác đứng dậy, lắp ráp lại các bộ phận đã được tháo rời.

"Lời này không thể nói như vậy, Công Nghi, chuyện ở đấu trường Tây Tháp mới vừa mới qua đi thôi." Tư Đồ Gia nhíu mày, "Chúng ta nên luôn đặt an nguy của chỉ huy ở trong lòng."

"Một người chỉ huy một cơ giáp sư thì có chuyện nguy hiểm gì xảy ra? Đám người của trường Damocles dù điên đến đâu cũng sẽ không ra tay trong sân tập." Công Nghi Giác xoay người, "Huống chi, cậu tìm tôi có ích gì, Cơ Sơ Vũ ở phòng đối diện."

Tư Đồ Gia: "..." Nếu y dám đi tìm Cơ Sơ Vũ thì chẳng cần xuất hiện trong phòng Công Nghi Giác.

Tuy nhiên ngẫm lại thì đúng là không có khả năng có vấn đề gì được, dẫu sao bên cạnh chỉ huy chính bây giờ còn có một đội hộ tống.

Sau khi Ứng Thành Hà và Ứng Tinh Quyết ra tới, anh dẫn anh họ mình đến tòa ký túc xá của trường Damocles.

Vừa mở cửa, trong phòng chỉ còn lại một mình Vệ Tam.

Ứng Thành Hà: "Kim Kha đâu?"

"Đi kéo các thầy cô nói chuyện rồi." Vệ Tam thay một bộ thường phục, giày cũng đổi sang loại nhẹ nhàng. Cô đánh giá Ứng Tinh Quyết đứng ở phía sau rồi lấy ra một thứ từ trong túi và ném về phía anh.

Ứng Tinh Quyết theo bản năng chụp lấy thứ cô ném tới, rồi cúi đầu nhìn sợi dây buộc tóc màu đen trong tay. Anh giương mắt nhìn Vệ Tam, trong mắt có tí khó hiểu.

"Buộc tóc lại, tránh được lúc chạy lại phiền phức." Vệ Tam sửa sang lại cổ áo, cô dừng một chút và quay đầu nhìn anh, "Anh có buộc tóc được không?"

"... Được." Ứng Tinh Quyết giơ tay lên dùng dây thun buộc tóc dài

của mình lại.

Tầm mắt Vệ Tam đảo qua một đoạn cổ tay thon dài tái nhợt anh làm lộ ra rồi rất nhanh dời đi: “Cơ thể anh có vấn đề gì không? Đợi lát nữa chúng ta phải leo lên lầu đấy.”

“Không cần leo lầu.” Ứng Tinh Quyết chậm rãi nói, “Chúng ta tránh người rồi đi qua là được, máy giám sát đã được xử lý xong.”

Vệ Tam: “Giờ này tòa y tế đã đóng.”

Ứng Tinh Quyết "Ừ" một tiếng: “Tôi có chìa khóa.”

Vệ Tam: “???”

Đây là chỗ tốt của việc hợp tác với Ứng Tinh Quyết à?

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh: Ừ, cô với tôi thì chẳng cần nghĩ ngợi gì cả. Kim Kha không làm được (.

.)

- -----oOo------

Chương 170

“anh ta không trả tôi cái dây cao su”

Hơn nửa đêm, Ứng Tinh Quyết đi theo phía sau Vệ Tam và tránh máy giám sát hành lang của ký túc xá trường Damocles.

Vệ Tam vừa dán người vào tường đi vừa hỏi: “Tại sao anh không chặn luôn camera giám sát ở đây?”

“Không tìm được người.” Ứng Tinh Quyết nói đơn giản thế, chẳng có tí xấu hổ nào.

Vệ Tam đi đến khúc cua rồi lưng dán vào tường, cô thăm dò đi về phía trước một bước, kế đó lập tức quay đầu ý bảo Ứng Tinh Quyết ngồi xổm xuống tránh máy giám sát.

Hai người vòng qua cái máy rồi đi xuống một tầng, họ đi tới góc chết camera thì lại đụng phải Niếp Hạo Tề và Đinh Hòa Mỹ bây giờ mới huấn luyện trở về.

Ứng Tinh Quyết đứng sau lưng Vệ Tam khẽ đưa tay lên vừa định điều khiển hai người này thì anh đã nhìn thấy Vệ Tam đứng bật dậy, đưa tay đẩy về phía sau, rồi kéo anh cùng dán vào góc tường.

Ứng Tinh Quyết khẽ nhíu mày không hiểu ý, hai người này rõ ràng đã nhìn thấy bọn họ, dù Vệ Tam lại trốn ở bóng tối góc tường cũng vô ích.

Bởi vì kiểm tra sức khỏe chiếm thời gian nên Niếp Hạo Tề với Đinh Hòa Mỹ huấn luyện đến khuya mới trở về ký túc xá. Một đường đi tới này họ còn đang thảo luận chuyện kỹ xảo chiến đấu, kết quả vừa mới đi tới cầu thang lại gặp trúng Vệ Tam. Chủ yếu cũng không phải Vệ Tam mà là Ứng Tinh Quyết ở phía sau!

Đinh Hòa Mỹ trừng lớn cả mắt.

Nhưng rất nhanh hai người đã tiếp tục đề tài trước đó, coi Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết là không khí.

“Chị à, cái chiêu vừa rồi chị nói ấy, em vẫn chưa hiểu.”

“Thật á? Thật ra em đụng tới chiêu kia thì chỉ cần dùng hỏa lực tấn

công dồn dập là được.”

Niếp Hạo Tề và Đinh Hòa Mỹ vừa nói vừa đi, dường như hoàn toàn không thấy người ẩn nấp ở góc tường.

Chờ sau khi bọn họ lên lầu, Vệ Tam mới tiếp tục đi về phía trước, chợt cô quay đầu nhìn Ứng Tinh Quyết: “Đi.”

Hai người đi ra khỏi ký túc xá, vượt qua một đoạn đường ngắn, Ứng Tinh Quyết hỏi Vệ Tam: “Bọn họ nhìn thấy chúng ta.”

“Ai, anh vừa nhìn thấy người nào?” Vệ Tam hỏi ngược lại.

Ứng Tinh Quyết lặng im, anh nhớ ra hai người vừa rồi từng cùng ở chung một tiểu đội với Vệ Tam.

Vì vậy, chỉ cần ở bên nhau trong một thời gian như thế là có thể tin tưởng lẫn nhau?

Ra khỏi ký túc xá Damocles rồi, hai người đã đi một chặng đường suôn sẻ vì hầu hết mọi người đã nghỉ ngơi.

Đi tới tòa nhà y tế, Vệ Tam xoay người chờ Ứng Tinh Quyết tới: “Đến lượt anh đấy.”

Ứng Tinh Quyết đến gần cửa, anh mở quang não bật một thẻ ảo rồi nhàng quẹt nó qua khóa cửa. Cửa đã tự động mở ra.

Bọn họ ngang nhiên đi vào, Vệ Tam ngẩng đầu nhìn thoáng qua camera giám sát, đèn đỏ còn sáng, rõ ràng nó vẫn còn làm việc.

“Hình ảnh bên phía màn hình đã được cài lặp lại, sẽ không có ai nhìn thấy chúng ta bước vào.” Ứng Tinh Quyết nhìn theo ánh mắt của cô rồi giải thích.

“Đi thôi.” Vệ Tam rơi xuống phía sau anh, chờ Ứng Tinh Quyết dẫn đường.

Cả hai đều đây để quan sát các mẫu máu, và có hai chuyện cần xác định. Một là máu của ai có vấn đề, hai là Vệ Tam có thể nhìn thấy sương mù bọ đen trong máu hay không.

Mẫu máu được đặt trên tầng 6, hai người đi bộ trong hành lang tối tăm lớn. Vệ Tam quan sát xung quanh, không vì những gì Ứng Tinh

Quyết nói trước đó mà buông bỏ cảnh giác.

Ứng Tinh Quyết đi tới trước một gian phòng, đẩy cửa đi vào rồi quay đầu nhìn về phía Vệ Tam: “Vào đi.”

Có một tủ giữ lạnh lớn và hai bàn làm việc ở đây.

Ứng Tinh Quyết đi tới trước tủ giữ lạnh số 1 rồi kéo cái hộc. Bên trong đó có 24 mẫu máu, anh liếc mắt một đã xác định được cái nào là mẫu của Vệ Tam.

Ứng Tinh Quyết cầm lấy ống nghiệm, quả nhiên phía dưới viết tên Vệ Tam. Anh bỏ ống nghiệm vào túi, cùng lúc lấy ra một ống nghiệm khác giống hệt có cả mẫu máu ở trong túi rồi đổi nó lại chỗ đó.

Vệ Tam: “???”

“Anh lấy mẫu máu ở đâu?”

“Đây là giả.” Ứng Tinh Quyết nói không có chuyện gì xảy ra, anh chỉ vào mẫu máu còn lại, “Cô có thể nhìn ra cái gì không?”

Vệ Tam lắc đầu: “Không, tất cả đều có một màu.”

Ứng Tinh Quyết lấy ra một ống nghiệm khác từ đó rồi quay nhãn sang: “Đây là mẫu máu của Kosai Musashi, tôi có thể thấy sương mù bọ đen bên trong.” Khác với khí đen trong máu Vệ Tam.

Anh dùng cảm giác che lên mắt Vệ Tam, lại hỏi cô có thể nhìn thấy hay không.

Vệ Tam vẫn lắc đầu như trước.

“Cô có thể nhìn thấy sương bọ đen riêng biệt nhưng không nhìn thấy chúng trộn lẫn trong máu.” Ứng Tinh Quyết xác định.

Vệ Tam đang xem mẫu máu với anh bỗng đưa một tay đoạt lấy ống nghiệm trong tay anh rồi nhanh chóng đặt về chỗ cũ. Cô đóng lại cái ngăn lạnh, tay kia che môi Ứng Tinh Quyết, trong nháy mắt đã kéo người ta chuyển đến dưới bàn làm việc.

Lòng bàn tay ấm áp dán lên môi khiến Ứng Tinh Quyết giật mình, thậm chí không chú ý tới bất thường bên ngoài, cứ thế anh bị Vệ Tam kéo xuống.

Hai người trốn dưới gầm bàn, Vệ Tam đưa ngón tay đặt ở bên môi ra hiệu anh chớ nên lên tiếng, sau đó cô mới buông tay đang bụm miệng Ứng Tinh Quyết.

Chẳng bao lâu Ứng Tinh Quyết đã phát hiện có người ở hành lang, cảm giác của anh lan tràn ra ngoài đưa cho đối phương ám chỉ khiến người này bỏ qua cái bàn làm việc này.

“Bịch… bịch…”

Âm thanh của giày giẫm trên sàn nhà có vẻ chậm chạp khoan thai.

Tiếng động này vẫn tiếp tục đến gần, và, cuối cùng dừng lại ở phía trước cửa căn phòng.

Vệ Tam xác định người này không phải là nhân viên làm việc vì đèn xung quanh vẫn không bật, chỉ là một mảng tối tăm.

Đối phương lặp lại động tác trước đó của bọn họ, mở tủ giữ lạnh số 1, sau đó lại tiếp tục di chuyển đến tủ giữ lạnh số 2, cứ liên tục kéo ngăn giữ lạnh như thế làm tiếng ống nghiệm va chạm vang lên.

Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết giấu mình tại bàn làm việc dựa vào tường, không nhìn thấy người này là ai, chỉ có thể trốn ở phía dưới chờ người này rời đi.

Trong 20 phút, sau khi người này mở tủ giữ lạnh ra rồi làm cái gì đó, kế đó đã rời đi.

Vệ Tam nửa ngồi xổm dưới bàn làm việc đợi một hồi lâu mới đi ra từ trong đó.

Cô khom lưng đưa tay ra, muốn kéo Ứng Tinh Quyết ra.

Chỉ huy người ta cũng nên chăm sóc một tí.

Ánh mắt Ứng Tinh Quyết dừng ở lòng bàn tay cô, anh ngây người một lát rồi mới do dự đặt tay lên.

Vệ Tam dùng một tay kéo người anh: “Vừa rồi là chuyện xảy ra đột ngột, xin lỗi.”

Nhưng mà người vừa nãy đến đây làm gì? Cũng chả giống đến vào

giữa đêm để kiểm tra các mẫu máu, nghe âm thanh càng giống như làm cái gì trong đó.

“Vết trầy trên tay cô... Không giống như bị thương lúc huấn luyện.” Câu đầu tiên khi Ứng Tinh Quyết nói lại là hỏi Vệ Tam.

Vệ Tam cúi đầu nhìn các vết thương nhỏ chồng chất trong lòng bàn tay mình, thuận miệng vu oan lên người đồng đội: “Ứng Thành Hà bảo tôi giúp cậu ấy tháo cơ giáp, cho nên bị thương một chút.”

“Những chuyện này nên cho cơ giáp sư tự làm.” Ứng Tinh Quyết khẽ nhíu mày, “Lúc trước em ấy không có tính thế này.”

“Anh cho rằng cậu ấy nên có tính cách như thế nào?” Vệ Tam hỏi.

Ứng Tinh Quyết ngẩn ra, phong cách làm việc của em họ hoàn toàn khác với lúc trước ở Sao Đế Đô, hiện tại dường như mới đúng là bộ dáng chân chính của nó.

“Anh xem các mẫu máu khác thử.” Vệ Tam kéo ngăn dựng của tủ giữ lạnh.

Ứng Tinh Quyết im lặng nhìn sang, kế tiếp bọn họ xem xét mẫu máu của mọi người, cuối cùng ngoại trừ mẫu máu của Kosai Musashi có vấn đề, những người khác hoàn toàn không có vấn đề gì.

Nó quá sạch sẽ.

“Vừa rồi người kia đến đổi mẫu máu?” Vệ Tam hỏi anh.

“Có lẽ thế.” Ứng Tinh Quyết rũ mắt, từ tiếng bước chân và nhịp thở của người vừa rồi, anh có thể phán đoán ra là một người con trai trưởng thành, là nhân viên hoặc… giáo viên trường quân sự, nhưng có một điều chắc chắn, “Ai đó biết vấn đề của sương bọ đen.”

Vệ Tam đóng ngăn kéo tủ giữ lạnh cuối cùng, cô hơi thất vọng: “Mẫu máu không có tác dụng, uổng công đi một chuyến rồi.”

“Không tính là uổng công.” Ứng Tinh Quyết nói, “Xác nhận vấn đề của cô.”

Hai người ra khỏi phòng, lúc này lại thêm vài phần thận trọng vì lo lắng đụng phải người khác.

Vệ Tam mang theo Ứng Tinh Quyết trở lại ký túc xá của cô. Cô vừa đi vào là Ứng Thành Hà liền đứng dậy hỏi: “Thế nào rồi?”

“Ngoại trừ Kosai Musashi, mẫu máu của những người khác sạch sẽ.” Vệ Tam trả lời.

“Tốt rồi” Ứng Thành Hà là người đầu tiên thở phào nhẹ nhõm, lại nói, “Kosai Musashi bị nhiễm bệnh, sau đó…”

“Không tốt đâu.” Vệ Tam ngồi xuống, “Tụi này đi vào phòng để mẫu máu trước rồi có người tới sau, hình như đổi mẫu máu có vấn đề rồi.”

“Có người đổi mẫu?”, Ứng Thành Hà khiếp sợ, “Ai?”

Vệ Tam lắc đầu: “Không thấy người, máy giám sát cũng đã bị che lại từ sớm.”

Cô tựa vào sô pha, hai chân đặt lên bàn trà rồi ngửa đầu chống lại ánh mắt của Ứng Tinh Quyết. Chợt như nhớ tới cái gì, cô đá vào chân Ứng Thành Hà: “Đưa anh họ cậu về.”

Ứng Thành Hà lười biếng: “Anh, hay là anh tự về đi?”

Ứng Tinh Quyết lấy mẫu máu thay thế từ trong túi ra hỏi Vệ Tam: “Tôi có thể mang cái này đi không?”

Vệ Tam tùy ý phất tay: “Cầm đi.”

“Cái gì?” Ứng Thành Hà hỏi cô.

“Mẫu máu của tôi.”

“Cậu… Lấy ra rồi thì chẳng phải bị người ta phát hiện à?” Ứng Thành Hà sốt ruột hỏi.

Vệ Tam chỉ Ứng Tinh Quyết: “Anh ấy đã có hàng thay thế từ trước rồi, không có việc gì.”

Ứng Tinh Quyết cầm mẫu máu gật đầu với hai người rồi xoay người rời khỏi ký túc xá.

Qua hồi lâu, Hoắc Tuyên Sơn và Kim Kha trở về rồi hỏi tình huống trước. Vệ Tam kể chuyện xảy ra trong tòa y tế cho bọn họ nghe, nói

đến một nửa bỗng nhiên cô nói lệch khỏi đề tài: “Anh ấy không trả lại cọng dây cao su của tôi rồi.”

Một cọng dây cao su có thể được sử dụng trong một năm, nó là do Vệ Tam bỏ ra một cái “giá lớn” mua ở Sao 3212. Nay chỉ còn lại một cái trên đầu của cô, Ứng Tinh Quyết đã lấy đi một cọng cuối.

Đau lòng quá.

Hoắc Tuyên Sơn và Kim Kha hoàn toàn không biết cô đang nói cái gì, chỉ có Ứng Thành Hà lúc đó ở đây hiểu được ý tứ của Vệ Tam.

“Anh họ tôi sẽ không cột thứ này ra ngoài đâu, nói không chừng đi về đã ném rồi.” Ứng Thành Hà an ủi, “Để tôi bồi thường cho cậu một cọng.”

“Một hộp.”

“Được, một hộp.”

Bốn người chuẩn bị tắm rửa để ngủ, Hoắc Tuyên Sơn rốt cục phản ứng lại trước: “Thiếu gia Liêu đâu?”

Ký túc xá South Pasadena.

Buổi tối Liêu Như Ninh tìm tới cửa, người mở cửa là Cao Đường Ngân. Cô ta chả thân thiện tí nào, dùng giọng điệu lạnh nhạt hỏi cậu ta đến làm gì.

“Tôi tìm Quinley Eli.” Thiếu gia Liêu vô cùng mẩn cảm với giọng điệu dở dở ương ương của người khác, nhưng đôi khi thần kinh lại cứng vô cùng, hoàn toàn chẳng quan tâm đến sự lãnh đạm của Cao Đường Ngân.

“Tìm cậu ấy làm gì?”

“Tìm cô ấy đi chơi.” Thiếu gia Liêu nghiêm túc đáp.

Cao Đường Ngân: “...”

Đúng lúc Quinley Eli đi ra khỏi phòng, cô ấy nhìn Liêu Như Ninh ngoài cửa còn chưa kịp phản ứng gì thì đã thấy Liêu Như Ninh nhiệt tình vẫy tay với mình.

“Có thể nói cho tôi biết thêm cách ăn của mấy côn trùng đặc sản mà cậu nói hồi trước được không?”

“... Được.” Quinley Eli do dự nhìn về phía Cao Đường Ngân.

“Hai người ở trong phòng khách nói chuyện.” Cao Đường Ngân nhấn mạnh hai chữ “phòng khách” xong mới để Liêu Như Ninh tiến vào.

Liêu Như Ninh vừa ngồi xuống đã bắt đầu báo tên món ăn đùng đùng, hỏi một đống.

Quinley Eli nghe sững sờ, cuối cùng chỉ có thể giải thích từng cái một.

Các thành viên chủ lực khác của South Pasadena trong phòng khách đều ở đây, đặc biệt là anh em sinh đôi thì vẫn nhìn lăm lăm vào Liêu Như Ninh, hiển nhiên muốn xem cậu ta giở trò gì. Nhưng hình như tên này chỉ đến hỏi đặc sản địa phương và điểm tham quan.

“Các cậu sắp ra ngoài chơi thật á?” Quinley Eli hỏi.

“Đúng vậy.” Liêu Như Ninh nói thẳng thừng, “Tụi này phải ra ngoài chơi một ngày ở tất cả địa điểm thi đấu.”

Sơn Cung Dũng Nam ở bên cạnh xùy cười một tiếng.

Liêu Như Ninh làm lơ, tiếp tục nhiệt tình hỏi cô cũng có bất cứ điều gì cần bổ sung chuyện đặc sản không.

Sơn Cung Dũng Nam: “…”

Quinley Eli nhìn về phía Ngư Phó Tín đọc sách bên cạnh rồi nói với Liêu Như Ninh: “Cậu ấy là người bản địa Sao South Pasadena, biết rõ nơi này hơn tôi. Cậu có thể hỏi cậu ấy.”

Liêu Như Ninh trong nháy mắt đứng dậy, ngồi xáp tới cạnh Ngư Phó Tín: “Anh Ngư, anh có đề nghị gì?”

Ngư Phó Tín nhíu mày, lật một trang sách và phớt lờ cậu ta.

Liêu Như Ninh hoàn toàn chả để bụng mà còn ghé qua cùng cậu chàng kia xem trang sách đó.

Nguyên tắc xây dựng cơ giáp đầy đủ, thiếu gia Liêu hoàn toàn không

hiểu nhưng không cản trở chuyện cậu ta há miệng nói nhức đầu như cái kèn.

Ngư Phó Tín bực bội khép lại sách và cười lạnh: “Thời gian này còn có tâm tư đi chơi.”

Thiếu gia Liêu do dự hồi lâu: “Cậu cố gắng như vậy thì South Pasadena cũng chả giành chức vô địch.”

Cậu ta chỉ đơn giản là nói sự thật nhưng lời này như đâm vào tim người ta.

Cơ mà hình như chuyện Ngư Phó Tín để ý tới chả phải cái này, cậu ta nhìn chằm chằm Liêu Như Ninh rồi giễu cợt: “Trong mắt các cậu cũng chỉ có cái này.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh: Không phải cho tôi dây cao su à?

Chương 171

“giáo viên tạm thời”

Có cái gọi là ăn cái gì thì trả cái đấy, chẳng qua lời nói của Ngư Phó Tín toàn toàn chả ảnh hưởng được cậu ta. Thiếu gia Liêu là ai chứ, ngay cả người dùng chiêu cà khịa như Vệ Tam mà còn thua nữa là.

“Úi trời, mắt tôi một mí nên đành phải vậy thôi.” Thiếu gia Liêu chỉ chỉ vào mắt mình, lại nhìn Ngư Phó Tín nói chân thành, “Tôi thấy mắt anh Ngư đằng ấy to nè, nhìn vật gì cũng nhiều hơn đằng này là chắc cú.”

Ngư Phó Tín không có biểu hiện, vẫn dùng giọng điệu lạnh lùng: “… Ý tôi không phải thế.”

Liêu Như Ninh ngồi bên cạnh cậu ta, dùng hai tay nắm chặt tay Ngư Phó Tín: “Tôi biết cậu có ý gì, đừng khiêm tốn.”

Mặc kệ Ngư Phó Tín nói gì, Liêu Như Ninh cũng hiểu lầm lời nói của cậu ta rồi cuối cùng lại quay về chuyện đặc sản South Pasadena. Bị người ta quấn đến mức phiền toái không chịu nổi, Ngư Phó Tín chỉ đành nhanh chóng vứt ra một đống tên đặc sản vì muốn thoát khỏi Liêu Như Ninh, thế mà đến cuối lại bị Liêu Như Ninh hỏi những đặc sản này mua ở đâu tương đối có lợi.

Ngư Phó Tín: “...”

Đến lúc Liêu Như Ninh bị đuổi ra ngoài.

“Vậy ngày mai tôi lại…”

“Tối mai chúng tôi huấn luyện, khỏi trở lại.” Quinley Eli nói thẳng, cô chẳng bao giờ nghĩ rằng Liêu Như Ninh có nhiều vấn đề như vậy, chờ cậu ta tí nữa là trời muốn sáng luôn rồi.

“Được rồi.” Thiếu gia Liêu lấy làm tiếc, trước khi đi còn nói một câu, “Các cậu tốt quá chừng.”

Quinley Eli: “Cảm ơn.” Nếu cô ấy có thể quay trở lại, cô sẽ kiên quyết không trả lời anh ta trong nhóm.

...

Liêu Như Ninh vừa tới hành lang ký túc xá Damocles là nhận được tin nhắn từ Kim Kha, hỏi tại sao cậu ta còn chưa về.

“Họ nhiệt tình quá nên tôi ở lại lâu thêm tí.” Liêu Như Ninh tắt kênh liên lạc, đẩy cửa và vào.

Hoắc Tuyên Sơn a một tiếng, rõ ràng chẳng tin.

“Bên cậu thế nào, Vệ Tam?” Liêu Như Ninh hỏi.

“Không tốt lắm, xảy ra chút chuyện.” Vệ Tam kể tóm tắt chuyện gặp phải tối nay.

Liêu Như Ninh ngồi bên cạnh Hoắc Tuyên Sơn: “Nói như vậy, trong sân diễn tập có người biết chuyện sương mù bọ đen?”

Kim Kha gật đầu: “Cũng không tính là ngoài ý muốn. Nếu Ứng Tinh Quyết ở Sao Cốc Vũ điều tra được 3 người kia thật sự xảy ra chuyện vì trong khoang mô phỏng có thứ gì đó, ắt sương bọ đen đã xuất hiện quá nhiều năm, làm sao có chuyện không bị ai phát hiện ra manh mối. Nói cách khác, chúng ta không biết có bao nhiêu người bị nhiễm bệnh.”

“Hôm nay tôi đến South Pasadena, Ngư Phó Tín nói hai câu rất kỳ quái.” Liêu Như Ninh lặp đi lặp lại hai câu mà cậu ta nghe được cho cho Kim Kha.

“Cậu ta nói như vậy?” Kim Kha nhíu mày, lời này của Ngư Phó Tín tựa hồ có hàm ý.

Phòng ngủ của đội chủ lực trường Damocles rơi vào im lặng, bí ẩn dường như ngày càng lớn nhưng họ lại chẳng biết nói chuyện này với ai.

“Vì mẫu máu vô dụng, chúng ta chỉ có thể nghĩ cách chứng minh từng người một, bắt đầu từ đội chủ lực của năm trường quân sự.” Hoắc Tuyên Sơn lên tiếng.

“Còn có thầy cô nữa.” Kim Kha nói, “Thầy Hạng không dạy chúng ta, nhưng cô Giải sẽ thường xuyên đánh với mấy cậu, ít nhất tìm cơ hội cũng có thể thấy máu.”

“Chuyện này cần Ứng Tinh Quyết phối hợp.” Vệ Tam chỉ chỉ vào mắt

mình, “Tớ không nhìn ra được.”

Kim Kha: “Không thành vấn đề gì, chúng tớ có thời gian để đi xem các cậu chiến đấu.”

Cuối cùng thì chỉ huy và cơ giáp sư vẫn phải tập trung vào biểu hiện của ba chiến sĩ độc lập chủ lực, ngày đầu tiên là trao đổi thảo luận với giáo viên còn sau đó sẽ trở lại quan sát.

Ngoại trừ một đêm rơi vào hoang mang nhiều hơn, mấy người cũng chả có được bất kỳ thông tin hữu ích nào.

Khi đi tập luyện vào ngày hôm sau, các thành viên chủ lực mấy trường quân sự nhìn họ với đôi mắt phức tạp.

Bây giờ đội chủ lực của trường Damocles giống như mấy cô đào đi tiếp thị, đi trêu chọc nơi nơi. Chuyện đêm qua bọn họ ghé tới South Pasadena và Đế Quốc đã lan truyền ngay buổi sáng, làm các trường quân sự khác phải đoán bọn họ đang liên minh hoặc đàm phán bất cái gì đó.

“Hôm nay là thầy cô nào dạy?” Vệ Tam hỏi Kim Kha.

Kim Kha lắc đầu, huấn luyện chung không có thời khóa biểu, nghe đâu thầy cô nào đến ngày nào cũng là chuyện hoàn toàn ngẫu nhiên.

Ngay khi ánh mắt mọi người vẫn còn ở trên người mấy thầy cô ngay chỗ nghỉ ngơi đối diện, Tập Hạo Thiên, một trong những người giải thích chương trình, đã đi vào từ cửa sân huấn luyện. Ông đi đến chỗ các giáo viên nói đôi ba câu xong thì đi tới nhóm các sinh viên trường quân sự.

“Nghe nói mấy em ở đây hợp tác huấn luyện.” Tập Hạo Thiên nhìn lướt qua tất cả mọi người, “Vừa lúc tôi làm người giải thích quá lâu rồi, cũng nên hoạt động, nên hôm nay tôi đến thay giáo viên các em dạy một tiết.”

“Vừa rồi tôi đã hỏi thì biết ban đầu tiết học này sẽ đánh cận chiến với các em có mang theo cơ giáp.” Tập Hạo Thiên đưa tay chỉ Vệ Tam, “Vậy tôi cũng lên đánh cận chiến, em ra khỏi hàng.”

Vệ Tam tiến lên: “Thầy à, đánh nhau thật á?”

Tập Hạo Thiên nở nụ cười: “Không đánh thật chẳng lẽ còn giả? Tôi

biết em giỏi học các thủ thuật của người khác nhưng thủ đoạn của người khác luôn luôn là của người ta. Nếu em không có thứ của riêng mình thì cuối cùng nó chỉ là vỏ ngoài thôi."

Vệ Tam chẳng nói chẳng rằng, cô đưa tay ra sau lưng làm một động tác với các thành viên đội chủ lực Damocles.

Trước khi đến thì họ đã thảo luận rằng mỗi lần đối đầu với giáo viên hoặc sau đó chiến đấu với các sinh viên trường quân sự khác, họ sẽ tìm cơ hội để nhìn thấy máu.

"Vào cơ giáp đi." Tập Hạo Thiên nói xong thì chính ông vào cơ giáp trước.

Cơ giáp màu nâu trắng đứng trên sân huấn luyện lộ ra sự trang trọng, không nơi nào không làm nổi bật cảm giác về sức mạnh.

Tầm mắt Vệ Tam dừng ở khớp gối của chiếc cơ giáp này, mặt ngoài nó có không ít vết trầy xước rất nhỏ, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện do tinh thú dùng móng vuốt để lại. Rõ ràng chiếc cơ giáp này đã trải qua nhiều trận chiến song vẫn ngoan cường tồn tại.

Nhảy vào khoang cơ giáp, Vệ Tam không bắt đầu tự kiểm tra mà là cho tay chân cơ giáp hoạt động. So với chuyện kiểm tra tự động của cơ giáp, cô càng thích tự mình cảm thụ hơn, đó là từ quan điểm của một cơ giáp sư.

Chẳng qua Tập Hạo Thiên cũng không để cho cô đủ thời gian, ông cứ thế vung kiếm đến.

Một kiếm do ông vung xuống như hòa một khối với cơ giáp, hầu như không có bất kỳ khác biệt nào. Đây là kinh nghiệm được tích lũy nhiều năm, mỗi một lần vẫn có thể phát huy hiệu suất vũ khí đến hơn 90%, thậm chí khi bùng nổ có thể đạt tới 100%.

Vệ Tam nhìn chằm chằm kiếm của Tập Hạo Thiên đến nỗi như si như mê trong chuyện ông ấy giơ kiếm ở nháy mắt đó. Chiến sĩ độc lập dạng này thì đối với cơ giáp sư mà nói là người mà họ hoàn toàn muốn xây dựng cơ giáp và vũ khí cho nhất.

Một nháy mắt làm cô mê muội này đã cho kiếm của Tập Hạo Thiên đến gần hơn một chút.

Khi cô phản ứng lại để đánh trả thì không phải là quá muộn nhưng

chắc chắn chẳng sớm.

Trong mắt Tập Hạo Thiên xem ra biểu hiện của Vệ Tam rất bình thường.

Từ trận đấu đầu tiên đến bây giờ, trong lòng Tập Hạo Thiên luôn thấy phức tạp với Vệ Tam. Lý trí ông cho rằng Vệ Tam không có bản lĩnh quá mức xuất sắc, các phương diện cũng kém so với chiến sĩ độc lập đứng đầu trong năm trường quân sự. Chẳng qua mỗi lần đánh một một thì Vệ Tam sẽ không thua, thậm chí học chiêu thức của người khác cũng nhanh vô cùng, khi đó ông lại cảm thấy Vệ Tam là một nhân tài có thể đào tạo.

Nhưng Vệ Tam cứ một mực chả chịu cạnh tranh, khi thì mạnh khi thì yếu.

“Phản ứng quá chậm.” Tập Hạo Thiên nói xong thì thân kiếm đã vỗ lên đầu gối cơ giáp Vệ Tam mạnh mẽ.

Vệ Tam suýt nữa bị vỗ làm quỳ luôn. Cũng may cô rất nhanh dựa vào một chân khác để gượng đỡ nhưng một giây sau, chân kia cũng bị gõ trúng.

Thấy sẽ quỳ ngay xuống tới nơi, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, nửa trên Vệ Tam ngửa ra sau, dùng một tay chống đất. Cô gần như sắp quỳ chợt duỗi thẳng chân và quét ngang ra ngoài.

Phản ứng của cô không thể nói là không nhanh, chẳng qua có người nhanh hơn. Tập Hạo Thiên bị quét trúng một chân thì trong nháy mắt nhảy lên, đoạn, chân dùng sức giẫm lên bàn chân Vệ Tam.

Mặc dù vỏ cơ giáp Vô Thường rất mạnh mẽ và dẻo dai, song, cũng không thể tránh được nỗi đau truyền đến não thông qua cảm giác.

Liêu Như Ninh xem bên cạnh theo bản năng che mắt lại, một cước này nếu không phải bởi vì vỏ ngoài Vô Thường mạnh mẽ chỉ sợ là đứt luôn.

Mặt Vệ Tam không chút thay đổi khi cô dùng một chân khác đạp tới, Tập Hạo Thiên nhảy ra, kiếm trong tay lại một lần nữa bổ tới.

Cô không kịp rút đao của mình chỉ đành lăn ra tại chỗ. Tập Hạo Thiên liên tiếp chém 5 kiếm thì Vệ Tam lăn trên mặt đất 5 vòng. Đến vòng cuối cùng cô mới lấy ra đao tu di chống lại kiếm chém xuống

thứ 5 của Tập Hạo Thiên.

Vệ Tam dùng sức chống đỡ, cuối cùng mượn lực ma sát của sân huấn luyện rồi cố hết sức co toàn thân về phía trước, đồng thời rút đao. Kiếm của Tập Hạo Thiên chém xuống sàn nhà khiến chung quanh nứt cả.

Có thể thấy ông ấy đã dùng sức mạnh lớn dường nào.

Tập Hạo Thiên thấy tầm mắt Vệ Tam rơi xuống sàn đã nứt: "Những thầy cô này sẽ nhẹ tay còn tôi thì không. Phải coi trọng tính mạng của mình mỗi một lần đánh."

Những lời này đúng là hợp ý Vệ Tam, cô còn đang lo không tìm được lý do để ra tay; nay nếu cô muốn liều mạng đánh nhau thì lúc thấy máu cũng chả tính là gì.

Hai tay Vệ Tam cầm đao tu di rồi kéo nó thành hai thanh hợp đao để nghênh đón; một thanh hợp đao dùng chống lại kiếm của Tập Hạo Thiên, một thanh hợp đao khác thì đâm hết vào khoang cơ giáp. Cơ mà tốc độ Tập Hạo Thiên vung kiếm quá nhanh, hai thanh đao của cô cũng không làm gì được, ngược lại còn bị hạn chế.

Đang giằng co, Tập Hạo Thiên nhấc chân đá vào bụng Vệ Tam khiến chiêu thức trong tay cô khựng lại. Tập Hạo Thiên nắm lấy cơ hội đâm liên tiếp vài kiếm, đâm trúng cánh tay và ngực.

"..."

Má nó, vỏ cơ giáp của cô bị phá rồi.

Vỏ Vô Thường có thêm nấm dịch tím, một khi bị hỏng thì chắc chắn phải sử dụng dịch tím để sửa chữa lại hình dạng ban đầu.

Trong nháy mắt, da đầu Vệ Tam như nổ tung, trong đầu toàn là thứ phải cần tới bao nhiêu nấm dịch tím.

Cô thậm chí không nghĩ đến thực lực của Tập Hạo Thiên mạnh đến mức nào mới có thể đâm thủng Vô Thường.

Vệ Tam lùi lại vài bước nhưng vẫn bị Tập Hạo Thiên đuổi theo không rời. Cô quay đầu nhìn người sắp đuổi kịp rồi đưa chân đạp lên vách tường sân huấn luyện, mượn lực quay lại và đối mặt với ông ấy.

Đại khái Tập Hạo Thiên cũng chẳng ngờ Vệ Tam có lá gan đánh trực diện, nên xuất chiêu thiếu đi tí hăng hái. Một giây đó, hợp đao của Vệ Tam đã thoát tay và biến thành đao hình quạt giữa không trung, chém về phía ông.

Từ mặt đến cổ, cây đao hình quạt vạch ra một vết thương dài đi kèm với tia lửa.

Các giáo viên và sinh viên vây quanh không thể không hít một hơi thật sâu.

Vệ Tam phản kích không chỉ như thế, cô xoay người giẫm lên vách tường rồi một lần nữa kéo gần khoảng cách giữa hai người, cô cho hợp đao chém về phía Tập Hạo Thiên.

Tập Hạo Thiên duỗi kiếm ngăn cản, hai người giẫm lên vách tường, ở trong trạng thái cùng song song với mặt đất. Một đao một kiếm giao nhau, Vệ Tam không ngừng đi về phía trước làm ông lùi về sau chẳng ngừng rồi cuối cùng cũng dừng lại.

“Có chút thú vị.” Tập Hạo Thiên kinh ngạc trước lực Vệ Tam tung ra. Ông đang muốn dạy cho cô một bài học khác bỗng nhiên phát hiện cô chỉ dùng một tay vung đao.

Tay còn lại của Vệ Tam đã đấm về phía khoang cơ giáp Tập Hạo Thiên.

Một cú đấm đánh bay ông ấy, khiến toàn bộ cơ giáp đâm vào một bức tường khác.

Bức tường bị đụng lõm xuống, Tập Hạo Thiên giãy dụa nhưng lại nghênh đón một đấm của Vệ Tam, đánh thẳng vào mặt.

“Cốp…”

Đây là tiếng phát ra khi đầu đập vào tường.

Giáo viên ở chỗ nghỉ ngơi ngồi không yên bèn chạy tới ngăn cản hai người tiếp tục đánh tiếp. Nếu đánh nữa thì dù Tập Hạo Thiên nổi giận hay là Vệ Tam liều mạng, trong hai người này sẽ có một người bị tàn phế.

Tập Hạo Thiên đi ra khỏi khoang cơ giáp, không có gì bất ngờ gì khi

trên mũi ông chảy máu. Vừa rồi một quyền kia của Vệ Tam đánh tới đã truyền đến trong đầu ông ấy thông qua cảm giác, loại áp lực đau đớn đó tạo thành chuyện chảy máu cam.

Vệ Tam cũng bị thầy cô gọi thôi, việc đầu tiên cô làm chính là nhìn về phía Ứng Tinh Quyết của trường Quân sự Đế Quốc.

Ứng Tinh Quyết đối mặt với ánh mắt của cô thì khẽ lắc đầu.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Ngon, tìm ra cách để thấy máu, sau này gọi tôi là tên cuồng đánh mũi

Chương 172

“dịch dinh dưỡng vị dâu tây”

Tập Hạo Thiên nhận lấy khăn giấy thầy giáo bên cạnh đưa tới, ông bịt mũi và giơ ngón tay chỉ Vệ Tam với biểu hiện vô cùng không hài lòng.

“Trở về đội.” Giải Ngữ Mạn nói với Vệ Tam.

Vệ Tam nhanh chóng trở lại đội ngũ trường Damocles và lắc lắc tay với mấy người Kim Kha tỏ vẻ Tập Hạo Thiên không có vấn đề.

“Hai quyền kia vừa rồi không tệ.” Tập Hạo Thiên sửa sang lại bản thân xong thì đứng trước mặt tất cả sinh viên quân sự. Ông cũng không cảm thấy mất mặt nhưng vẫn bất mãn với Vệ Tam, “Lúc trước vì sao phản ứng chậm như vậy? Cơ giáp của em cần phải tốn thời gian để nạp năng lượng à? Mỗi lần biểu hiện cứ kém cỏi như thế.”

Vệ Tam cúi đầu không nói lời nào bày một bộ dáng rất xấu hổ, trên thực tế là cô nghĩ thầm trước đó cô mãi quan sát ông ấy mà thôi.

Cơ giáp sư chưa từng thấy thế giới là như vậy, than ôi.

Nhìn thấy cơ giáp tốt và chiến sĩ độc lập ở cùng nhau thì dễ bị si mê.

“Được rồi, tôi chọn một người khác. Tốt hơn là có thể hạ gục tôi chứ không…” Tập Hạo Thiên chỉ vào Shaω Eli của trường Samuel, “Tôi thấy em hay lao nhao lúc tranh tài nhất, em đi ra.”

Shaω Eli không phục: “Em có ồn ào thì sao mà bằng mấy người ở trường Damocles?”

“Tên oắt này bớt nói nhảm, ra khỏi hàng mau!” Tập Hạo Thiên sầm mặc cho hay. Cả đám Damocles ồn ã hết thì sao nhìn ra được riêng ai ầm ĩ hơn, còn liếc mắt nhìn Samuel một cái là thấy Shaω Eli nổi bật hơn hẳn.

Đại khái là bởi vì đánh hơi cường điệu với Vệ Tam một chút, bấy giờ Tập Hạo Thiên chiến đấu lại với sinh viên thì có thêm vài phần chỉ đạo, thiếu đi bầu không khí đối đầu chân chính.

“Vừa rồi ông ấy còn bảo khi đánh nhau còn phải chú ý đến tính mạng

của mình.” Liêu Như Ninh nhỏ giọng nói chuyện với Vệ Tam, “Tôi thấy ông ấy muốn thử thực lực của cậu mới đúng.”

Máy quay trong tay Vệ Tam vẫn còn mở, cô để Liêu Như Ninh tránh xa mình tí để khỏi ghi lại lại giọng nói của cậu ta.

Mặc dù Vệ Tam đánh trúng Tập Hạo Thiên hai quyền nhưng không có nghĩa là cô thắng. Nếu chẳng phải giáo viên ngăn cản bọn họ thì rất khó biết thắng thua cuối cùng, dù sao Tập Hạo Thiên cũng không phải người ăn chay.

Chỉ bảo tới trưa, Tập Hạo Thiên cuối cùng cũng hài lòng: “Lần sau lại đến tìm các em để làm nóng người…”

Ông mạnh mẽ đảo ngược câu nói: “Để hướng dẫn mấy em.”

Tập Hạo Thiên rời đi rồi, Sơn Cung Dương Linh đứng ở phía trước: “Năm ngày đầu tiên là hướng dẫn đối chiến của giáo viên, về sau là huấn luyện giữa các em rồi chúng tôi tới chỉ bảo. Cho nên bây giờ lấy lại tinh thần, nhớ rõ từng câu nói của các thầy cô.”

“Vâng!”

“Được rồi, tan đi.” Sơn Cung Dương Linh phẩy tay.

Sau khi nhóm sinh viên này rời đi, các giáo viên đã nộp một cái bảng, trong đó họ chấm điểm các sinh viên chiến đấu.

“Vệ Tam có thói quen không tốt.” Có cô giáo nói với Giải Ngữ Mạn, “Tôi đã phát hiện từ trận đấu trước, kiểu gì phải tới về sau mới chịu bùng nổ.”

Mỗi người đều có chiêu thức bùng nổ. Ví dụ như lấy Cơ Sơ Vũ mà nói, cậu ta là một chiến sĩ độc lập cực kỳ ưu tú, mỗi một chiêu đều ở trong trạng thái cân bằng ưu tú, dù chỉ chọn ra một chiêu cũng ưu tú. Đối với cậu ta thì bùng nổ có nghĩa là gặp đối thủ rất mạnh, khi đó có ảnh hưởng tới đối thủ và cuối cùng bùng nổ gây choáng váng cho người bên ngoài. Nhưng chẳng giống như Vệ Tam, giai đoạn đầu cô bình thản như nước sau đó đột nhiên nâng cao, giống như cắn thuốc kí/ch thích.

Điểm quan trọng nhất là khi đối thủ không ở trong thời kỳ bùng nổ cường hãn mà Vệ Tam lại bùng nổ nên có vẻ khó hiểu.

“Sinh viên này có nhiều vấn đề lắm, tôi đã dạy rất nhiều lần, do mình dạy không tốt.” Giải Ngữ Mạn nói theo lời của giáo viên này, trong mắt bà thì nguyên nhân cho tình huống này của Vệ Tam là do thể chất.

Bác sĩ Tỉnh Thê đo được cảm giác của em ấy vẫn mãi là cấp S, nhưng thực tế Vệ Tam là một chiến sĩ độc lập cấp siêu 3S. Cho nên loại bộc phát này theo như Giải Ngữ Mạn hiểu là chắc chắn vì sau khi Vệ Tam leo lên lên cấp 3S thì thực lực đã phát ra.

Vệ Tam, người tức giận bùng nổ vì cơ giáp bị phá hoại, giờ phút này đang vùi đầu ăn cơm trong căng tin.

“Ăn nhiều một chút, đến đấu trường rừng mưa nhiệt đới rồi còn không biết tụi mình ăn ba cái giống ôn gì nữa.” Dù sao Vệ Tam nghe thấy chữ “rừng mưa nhiệt đới” là trên lưng đã dâng lên một cảm giác lành lạnh.

“Nhưng tôi nghe Ngư Phó Tín nói côn trùng ở đây ngon lắm.” Liêu Như Ninh nói nhỏ, “Chờ hết 10 ngày này là tụi mình sẽ có thời gian đi ra ngoài dạo chơi 1 ngày.”

“Không thể đi dạo được.” Kim Kha không ăn cơm nhiều, cậu ấy vẫn còn cố nhớ các cách sinh tồn khác nhau trong rừng mưa nhiệt đới, “Tụi mình chuẩn bị tới Xưởng Đen ở đây xem sao, chờ cho đến khi cuộc thi kết thúc thì tụi mình lại ra ngoài đi dạo.”

Liêu Như Ninh suy nghĩ một chút cho hay: “Không sao, nói không chừng Xưởng Đen cung cấp thực phẩm đặc sắc.”

Vệ Tam ăn cơm xong trước, cô đứng dậy: “Tôi đi gặp bác sĩ trước, chưa chắc buổi trưa sẽ về ký túc xá.”

Mấy người giơ tay quơ quơ, Vệ Tam lập tức chạy xa. Sau một lát, Ứng Thành Hà cũng đứng dậy.

“Cậu muốn đi đâu?” Liêu Như Ninh ngẩng đầu hỏi.

“Đi lấy đồ chuyển phát nhanh.” Ứng Thành Hà, “Mua đồ trên mạng.”

Trong sân tập, tất cả mọi người đang vùi đầu huấn luyện. Không có cửa hàng đầy đủ giống khi còn ở trường nhưng người bình thường căng thẳng rất nhiều, làm gì có ai còn tâm trí mua đồ gì đó.

“Dây cao su buộc tóc?” Kim Kha ngước mắt hỏi.

Ứng Thành Hà gật đầu: “Một hộp.”

Khi anh đi đến cổng của sân diễn tập thì nhận được cuộc gọi từ người chuyển phát nhanh.

“Đây có phải là trò đùa tai ác của anh không?” Nhân viên chuyển phát nhanh lo lắng hỏi.

Ứng Thành Hà: “?”

“Địa chỉ này là một căn cứ quan trọng ở South Pasadena, đến gần bừa bãi sẽ bị bắt đó.” Nhân viên chuyển phát nhanh trốn tránh ở phía xa hỏi.

Ứng Thành Hà nói một tiếng với đội tuần tra ở cửa rồi mở cửa ra ngoài và đứng ở cổng: “Không phải là trò đùa, tôi tới lấy chuyển phát nhanh.”

Nhân viên chuyển phát nhanh do dự tới, ôm hộp đồ đưa vào tay Ứng Thành Hà. Thấy binh lính tuần tra ở cửa không có hành động gì, lúc này người nọ mới thở phào nhẹ nhõm: “Cậu là sinh viên của cuộc thi? Nghĩ gì mà mua đồ thế?”

“Có nhu cầu thì mua.” Ứng Thành Hà nhìn nhân viên chuyển phát nhanh, “Tại sao là người đến giao hàng mà không phải máy móc?”

Nhân viên chuyển phát nhanh: “... Không có điểm nhận hàng ở đây, cơ giáp không vào được, chỉ đành cho người tới.”

Bao nhiêu năm qua, căn cứ sân diễn tập South Pasadena hoàn toàn chẳng có ai nhận đồ chuyển phát, công ty đương nhiên không xây điểm chuyển phát nhanh ở đây. Khi anh chàng này được kêu tới còn tưởng rằng công ty cố ý hãm hại mình.

“South Pasadena mấy anh hơi nghiêm ngặt.” Ứng Thành Hà cười cười.

Anh ký nhận đồ chuyển phát nhanh xong bèn ôm một hộp dây buộc tóc trở về ký túc xá.

Kim Kha nhìn vào chiếc hộp cao nửa người: “… Một hộp?”

Hoắc Tuyên Sơn đi qua xốc thùng lên, toàn bộ đều là dây buộc tóc dây cao su màu đen: “Hộp này của cậu đúng là…”

Sợ là Vệ Tam phải dùng cả đời.

“Giá rẻ.” Ứng Thành Hà.

Không biết có “một hộp” dây buộc tóc đang chờ đợi mình, bây giờ Vệ Tam đang ngồi trong phòng y tế, phải đối mặt với các loại yêu cầu của bác sĩ Tỉnh.

“Tại sao cảm giác của cháu đột nhiên có thể tăng lên cấp 3S, cấp đã được đo trước đó là cấp S.” Tỉnh Thê nhìn Vệ Tam với vẻ mặt nghiêm túc.

“Có lẽ là do dịch dinh dưỡng của bác sĩ không tệ.” Vệ Tam suy nghĩ một chút rồi giơ ngón tay cái lên, “Dễ uống lắm.”

“... Tôi nghiêm túc hỏi cháu đấy. Gần đây có cảm thấy bất thường không.”

“Không có, cháu rất tốt.” Vệ Tam gãi gãi mặt, “Hôm nay vừa mới đấm người giải thích chính hai cú.”

Tỉnh Thê im lặng một lúc: “Xem ra cơ thể rất khỏe mạnh.”

“Cháu cũng cảm thấy như vậy.”

Tỉnh Thê đứng dậy, bác ấy ra hiệu cho Vệ Tam đi theo tới một cỗ máy kiểm tra cảm giác: “Cháu đo lại lần nữa đi.”

Vệ Tam làm theo lời bác ấy nói, cô đứng lên.

Điểm sáng màu cam tiếp tục tăng lên, vượt qua cấp S đến mức SS bỗng rơi trở lại cấp S. Nó dừng lại một lúc rồi tăng lên cấp SS, qua lại như vậy, cuối cùng nó dừng lại ở giữa hai mức này.

“Cấp S rưỡi?” Vệ Tam nhìn máy móc.

Tỉnh Thê: “… Cháu làm nó lên cấp 3S được không? Giống như hôm khám sức khỏe lớn vậy.”

Vệ Tam: “Cháu thử một chút.”

Sau khi cô nói điều đó thì vài phút sau, điểm sáng đã tăng cho đến 3S thì dừng lại.

“Bác sĩ Tỉnh, thế này có được không? Cháu hơi mệt.”

Tỉnh Thê cúi đầu nhìn bảng chép ghi lại số liệu cơ thể của Vệ Tam bất cứ lúc nào trên quang não, nó bằng phẳng. Chỉ có khoảnh khắc con bé tăng lên cấp 3S thì đường cong phồng lên như một cái túi nhỏ rồi rất nhanh đã hạ phẳng xuống.

Bác ấy ngẩng đầu nhìn Vệ Tam vẫn còn thần trí thanh tỉnh: “Có thể xuống rồi.”

Vệ Tam tiến lại gần liếc mắt nhìn quang não bác ấy: “Bác sĩ, bác đang nhìn số liệu của cháu hả? Cho cháu xem với.”

Tỉnh Thê gỡ sự riêng tư để cái bảng xuất hiện trước mặt cô.

“Nhìn rất bình thường, cái này là số liệu tâm tình cơ thể dao động?” Vệ Tam đăm chiêu, “Chả thấy mấy ai bình tĩnh như cháu.”

“Ừ, Ứng Tinh Quyết cũng không bằng phẳng như cháu.” Tỉnh Thê một lần nữa ngồi trở lại ghế làm việc của mình.

“?”

Vệ Tam đi theo: “Bác sĩ, nói chuyện đừng mang theo hàm ý, nghe cứ là lạ sao á. Cháu nghi bác đang ám chỉ cháu.”

Tỉnh Thê chả màng tới trò đùa của cô, bác ấy nói nghiêm túc: “Mức độ cảm giác của cháu chắc đang tăng lên… nửa cấp. Có thể điều khiển nó tăng lên cấp 3S là chuyện tốt, chứng tỏ cháu điều khiển cảm giác được chàng ngày càng nhiều. Sau này điều trị tốt thì còn có thể tiếp tục đi lên.”

Vệ Tam gật đầu: “Dạ biết.”

Tỉnh Thê lấy ra một hộp dịch dinh dưỡng từ bên dưới: “Dịch dinh dưỡng đã thay đổi một chút thành phần, trong thời gian này cháu cứ uống trước thứ này đi.”

Vệ Tam Nhất nhìn vào dịch dinh dưỡng màu hồng: “Đây là... vị dâu tây?”

“Đúng.” Tỉnh Thê giao cho cô, “Các thành phần dược liệu mới được thêm vào bên trong xung đột với mùi vị, mà tôi lại không có thời gian để nghiên cứu nên dùng luôn vị dâu tây. Cháu ráng chịu đựng, cứ nhắm mắt lại mà uống là xong.”

Vệ Tam nhìn chằm chằm vào hộp dịch dinh dưỡng màu hồng kia như có cừu hận sâu đậm, cô chậm chạp không lấy.

“Thành phần dịch dinh dưỡng này còn đậm hơn lúc trước, đến lúc đó đi thi đấu sẽ không xảy ra chuyện. Tôi đã sớm tính tới chuyện mấy cháu không có dịch dinh dưỡng chuyên dụng cấp 3S trong 10 ngày. Nếu mà chậm hơn thì coi như cháu gặp phiền phức rồi.”

“Lúc trước cũng không xảy ra vấn đề.” Vệ Tam không muốn uống cái này.

Tỉnh Thê đóng hộp luôn: “Cảm giác cháu được nâng lên nên dịch dinh dưỡng trước đó không phù hợp. Trở về đi. Cái gì mà không ra trò trống gì hết. Ứng Tinh Quyết ấy, người ta uống cũng hoàn toàn không thêm nước trái cây nào.”

“Anh ta là anh ta, cháu là cháu.” Vệ Tam thì thầm, “Bác sĩ, bác đổi đi, đừng nói bác…”

“Câm miệng.” Tỉnh Thê thấy chữ “yêu” sắp đi ra khỏi miệng cô bèn lập tức nói, “Mau ra ngoài đi, bằng không lần sau tôi sẽ tăng gấp đôi nước ép dâu tây.”

Vệ Tam giơ tay lên làm hành động kéo khóa miệng rồi xách cái hộp chạy mất.

Đợi cô rời đi, Tỉnh Thê đứng dậy đóng cửa lại. Bác ấy đứng trước cửa sổ nhìn một lúc lâu, mãi cho đến khi bóng lưng Vệ Tam hoàn toàn biến mất thì bác ấy mới trở lại chỗ ngồi của mình, mở lại dữ liệu đường cong và kéo đến thời gian đường cong vừa được ghi lại.

Qua hồi lâu, phòng y tế mới truyền ra một tiếng thở dài.

Lần này tới phòng y tế không kéo dài quá lâu nên còn có thời gian nghỉ trưa, Vệ Tam liền trở về ký túc xá.

Vừa trở về, Ứng Thành Hà đã chờ cô.

“Đã nói muốn tặng cậu một hộp dây cao su buộc tóc, đến rồi.” Ứng

Thành Hà nhường một vị trí bên cạnh để lộ ra cái rương cao nửa người.

Vệ Tam thò đầu nhìn cái thùng có đầy dây buộc tóc thì đầu cô đầy dấu chấm hỏi: “Cái này là một hộp?”

“Thế nào?”

Vệ Tam giơ ngón tay cái lên: “Thành Hà, xứng danh thật đấy, làm người hào phóng thế này.”

Ứng Thành Hà vỗ vỗ lồng n.gực mình: “Cơ giáp sư đối nhân xử thế không hẹp hòi được.”

Vệ Tam: “...” Có chuyện gì xảy ra thế, luôn cảm thấy ngày hôm nay mấy người này mãi ám chỉ cô.

...

Năm ngày sinh viên chiến đấu với giáo viên, kế đó lắng nghe giải thích. Buổi sáng không có chiến đấu cơ giáp thì buổi chiều sẽ có, người của năm trường quân sự đều được chọn hết lần này đến lần khác, hiển nhiên có sinh viên lặp lại.

Vệ Tam chính là một trong số đó, cô bị thầy giáo ở viện Bình Thông chọn chiến đấu tay đôi lần thứ hai.

Lần này là đánh nhau không có cơ giáp, Vệ Tam chuyên môn gửi lời chào hỏi tới mặt người thầy này. Từ đầu thầy giáo không quay lại vì cho rằng chỉ là một loại thủ đoạn tấn công của cô.

Kết quả chờ Vệ Tam đánh xong một quyền thì cô vẫn còn muốn đánh tiếp. Rốt cuộc người thầy này hiểu được Vệ Tam cố ý muốn đánh vào mặt mình nên trong nháy mắt nổi giận và bắt đầu dạy dỗ cô, để Vệ Tam xem thế nào mới là cận chiến.

Về phần Vệ Tam, cô vẫn còn đắm chìm trong cú sốc vì sao mũi của giáo viên này không chảy máu, chả lẽ mũi bằng sắt à?

Lần thứ hai tìm ra cách thì cô đã thảm như cuộc đụng độ bạo lực giữa cảnh sát và người dân.

Không đợi được đến khi giáo viên bị chảy máu mũi, Vệ Tam đã bị giáo viên Viện Bình Thông dạy dỗ một trận trước, thiếu chút nữa cô

đã bị thầy giáo đánh hộc máu.

“Cận chiến mà em bị đánh thành bộ dáng này, đúng là giáo viên của trường Damocles không dạy thì để tôi dạy em.” Giáo viên của Viện Bình Thông bẻ cánh tay Vệ Tam và đè cô xuống đất.

Mặt Vệ Tam dán sát sàn nhà, đột nhiên cô vùng lên cho chân đá trúng mũi giáo viên lần nữa.

Cuối cùng!

Giáo viên của viện Bình Thông vô thức buông tay che mũi mình, máu chảy ra từ ngón tay.

Cô nhìn về phía Ứng Tinh Quyết, anh vẫn lắc đầu như cũ.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh: Mặc dù đã nhìn tôi hai lần nhưng trái tim tôi vẫn chua xót

Chương 173

“đến đây~”

Ngày thứ sáu đến lượt sinh viên các trường quân sự đối chiến. Thứ tự đánh một một do giáo viên thống nhất quyết định, mỗi ngày ba trận đối kháng không có cơ giáp, buổi chiều ba trận có cơ giáp, thời gian giới hạn là 1 tiếng.

Sau khi tất cả mọi người đến đông đủ vào buổi sáng, họ thấy một bảng đấu một một được dán trên tường sân tập do mấy thầy cô chọn ra.

“Vệ Tam, cậu sẽ đánh với Tông Chính Việt Nhân và Cơ Sơ Vũ.” Hoắc Tuyên Sơn đứng ở vòng trong cùng quay đầu nói với Vệ Tam bên ngoài.

“Còn tớ thì sao?” Liêu Như Ninh lập tức hỏi.

“Đối thủ của cậu là Tập Ô Thông và Quinley Eli.” Hoắc Tuyên Sơn chen ra từ bên trong.

“Cậu đánh với ai?” Vệ Tam hỏi cậu ta.

“Jill Gil Wood và Hoắc Kiếm.”

Rõ ràng giáo viên chọn chiến đấu có ý định riêng của mình nhưng không thể không nói đã đưa trúng một phần mong muốn của sinh viên. Ví dụ như người Cơ Sơ Vũ và Tông Chính Việt Nhân muốn đánh nhất chính là Vệ Tam, bây giờ rút trúng thì tuyệt đối phù hợp với mong muốn của bọn họ.

“Các thầy cô muốn xem kịch hay đây mà.” Kim Kha đi tới từ bên cạnh, “Vệ Tam, cậu cẩn thận một chút.”

Đối thủ của Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh không có thành kiến lớn như vậy, chính Vệ Tam ở đấu trường trước mới khiến Tông Chính Việt Nhân bị loại, kế đó đoạt cờ trước trường Đế Quốc.

Cả hai đối thủ đều không phải là dạng dễ chống lại.

“Trận đầu tiên là tôi và Hoắc Kiếm đánh nhau không cơ giáp.” Hoắc Tuyên Sơn nói.

Mấy người nhìn Hoắc Tuyên Sơn, cuối cùng lần lượt vỗ vai cậu ta để thể hiện sự khích lệ.

...

“Đã xem xong rồi?” Giải Ngữ Mạn đứng ở phía trước nhìn nhóm sinh viên đứng tứ tán, “Về hàng đi.”

Sau khi người năm trường xếp hàng rồi, cô giáo gọi Hoắc Kiếm và Hoắc Tuyên Sơn: “Các bạn ra khỏi danh sách, chuẩn bị cho trận đấu đầu tiên.”

Hai người vừa đi ra, Sơn Cung Dương Linh hỏi Hoắc Kiếm bên cạnh: “Em cảm thấy trận này ai sẽ thắng?”

“Em.” Hoắc Kiếm không có bất kỳ do dự nào.

Bên trong đội chủ lực của trường Damocles truyền đến tiếng ù uôi đồng loạt, hiển nhiên không đồng ý với lời nói của hắn.

Hoắc Kiếm nhíu mày nhìn về phía đội chủ lực Damocles, đám người này mỗi lần đứng cùng nhau là mọi cử động như cái nhóm tạp nham.

“Câm miệng!” Giải Ngữ Mạn nhìn chằm chằm Vệ Tam dẫn đầu, bà ấy đi tới, “Đứng im đi.”

Nhiều giáo viên như vậy nhìn vào mà lỡ Hoắc Kiếm thắng thì Hoắc Tuyên Sơn coi như sượng mặt luôn.

Đội chủ lực của trường Damocles ngậm miệng hết lại nhưng Vệ Tam và Liêu Như Ninh bỗng nhiên ngồi xổm xuống rồi vươn cánh tay thả tim cho Hoắc Tuyên Sơn; còn Kim Kha và Ứng Thành Hà đứng sau lưng bọn họ thì vẽ trái tim lớn.

Giải Ngữ Mạn: “…” Quên đi, bà ấy nên sớm hiểu rằng không cứu nổi cái đám sinh viên này.

Các sinh viên quân sự khác bây giờ dù thấy ngỡ ngàng trước hành vi của bọn họ, song vẫn cảm thấy rằng chuyện này đúng là thứ Damocles hay làm ra. Ngay cả Shaω Eli cũng quay đầu nhỏ giọng nói với Cao Học Lâm: “Tôi đi lên mà cô giáo có hỏi thì mấy cậu nhớ làm vậy cho tôi đó.”

Cao Học Lâm: "... Cậu yên tâm, cô giáo sẽ không còn nói tới chuyện này nữa đâu."

Shaω Eli ngập ngừng: "Không hỏi cũng có thể khoa tay múa chân một chút."

Nam Phi Trúc: "Điên mới học theo Damocles."

Mọi người ở Samuel chả ai không đồng ý, Shaω Eli chỉ có thể yên lặng nhìn người nhà họ Hoắc chuẩn bị chiến đấu không có cơ giáp với một chút hâm mộ không rõ ràng sâu trong nội tâm.

Bọn họ chẳng mất mặt khi hùa nhau với đồng đội.

....

Chiến sĩ độc lập lái cơ giáp hạng nhẹ và chiến sĩ độc lập lái cơ giáp hạng nặng có chế độ hành vi của riêng mình. Hoắc Kiếm ra chiêu lưu loát, thiên về chuyện độ mạnh; Hoắc Tuyên Sơn thì am hiểu di động hơn, một khi cậu ta kéo gần khoảng cách là ăn ngay tí thiệt.

Cơ mà quá căn cứ theo sự hướng dẫn của Sơn Cung Dương Linh thì kéo gần khoảng cách cũng không hoàn toàn là chuyện xấu. Chiến sĩ hạng nhẹ hoàn toàn có thể mượn cơ thể linh hoạt của mình để chiếm lấy lợi ích trước.

Máy bấm giờ vang lên, Hoắc Tuyên Sơn lại lựa chọn chủ động tới gần khiến các thầy cô vây xem có vẻ ngạc nhiên. Theo bọn họ biết, tuy Hoắc Tuyên Sơn và Hoắc Kiếm đều là người nhà họ Hoắc nhưng hai người cũng chẳng có kinh nghiệm đánh một một, lúc này mà chọn chủ động ra tay thì sẽ càng chịu thiệt.

"Xem ra em ấy rất tin tưởng vào thực lực của mình." Sơn Cung Dương Linh nghiêng đầu nói với Giải Ngữ Mạn.

Giải Ngữ Mạn cười cười: "Cô Sơn Cung dạy không tệ."

Hoắc Tuyên Sơn ra tay đầu cũng chẳng thành công, cậu ta bị Hoắc Kiếm nhấc chân đá văng ra. Khoảng cách hai người được kéo rất gần, Hoắc Kiếm đưa tay ngang tạo hình đao chém vào bụng Hoắc Tuyên Sơn. Bấy giờ Hoắc Tuyên Sơn lập tức nghiêng người dời đi, đồng thời đưa tay ngăn cản chiêu thức của Hoắc Kiếm.

Gần như trong nháy mắt, Hoắc Kiếm lại xuất ra một chiêu, hắn duỗi

chân đạp vào chỗ bắp chân Hoắc Tuyên Sơn làm cậu ta né không kịp. Chịu một đòn khó như thế, cậu ta khuỵu đầu gối xuống, giây sau đã làm tư thế ra quyền và đấm vào bụng Hoắc Kiếm.

Tất cả người xem xung quanh nghe thấy âm thanh ngột ngạt này thì đúng là cường độ chẳng nhẹ, nhưng Hoắc Kiếm lại không có bất kỳ biểu hiện gì, cứ như chả cảm thấy đau.

“Bụng cậu ta bằng sắt à?” Vệ Tam ngồi xổm ở bên cạnh xem và camera vẫn ghi lại, “Cái mũi của thầy giáo đánh nhau lần trước với tớ cũng thế.”

“Huấn luyện chống đòn.” Kim Kha ngồi xổm với cô ở vòng tròn phía trong cùng, cậu ấy giơ tay lên ngay trước ống kính Vệ Tam, “Nhà họ Hoắc và viện Bình Thông vô cùng chú ý phương diện huấn luyện này.”

Vệ Tam đăm chiêu: “Nói như vậy bọn họ đã bị đánh từ nhỏ tới lớn?”

“Có thể nói như vậy.” Kim Kha gật đầu.

Một trận chiến kéo dài tới 1 tiếng, trong thời gian này hai sinh viên trường quân sự gần như sử dụng hầu hết các thủ đoạn mà họ đã học được.

Vấn đề giữa Hoắc Tuyên Sơn và Hoắc Kiếm dần dần hiện ra, một lực lượng suy yếu dần và một tốc độ bắt đầu chậm lại.

Loại vấn đề này thực sự không rõ ràng, nhưng trong mắt một chiến sĩ độc lập cấp 3S thì chuyện này cũng đủ chết người.

Bây giờ phải xem ai có xu hướng suy sụp rõ hơn.

Hoắc Kiếm bùng lên một cước khiến Hoắc Tuyên Sơn ngã xuống đất, giành được thắng lợi áp đảo đầu tiên, giờ phút này máy bấm giờ chỉ còn lại năm phút.

“Phía sau mông anh có một cái lỗ.” Hoắc Tuyên Sơn đã ngã trên mặt đất đột nhiên nói với Hoắc Kiếm.

Hoắc Kiếm theo bản năng không nghĩ tới chuyện Hoắc Tuyên Sơn lừa gạt mình, thậm chí hắn nghe được câu này còn cho rằng cậu ta ấy đã nhận thua bèn quay đầu nhìn quần phía sau mình.

Trong nháy mắt, Hoắc Kiếm bị Hoắc Tuyên Sơn gạt chân, hai người nằm trên mặt đất bắt đầu đánh nhau.

“Chiêu này không tệ.” Vệ Tam lập tức đứng lên, vì để có hiệu quả quay cảnh tốt hơn, Ứng Thành Hà và Liêu Như Ninh bên cạnh còn cho hai tay dựng thành cái chỗ ngồi rồi nâng cô lên.

Ống kính nhắm ngay mặt đất, Hoắc Kiếm mắc sai lầm nghiêm trọng nên lúc này đã bị Hoắc Tuyên Sơn đạp vào mặt.

“Ngon! Tây Tây dùng sức đạp cậu ta đi.” Vệ Tam ngồi ở chỗ cao la lên.

Liêu Như Ninh: “Chơi cậu ta, Tây Tây cậu chính là người mạnh nhất nhà họ Hoắc!”

Ứng Thành Hà cảm thấy mình cũng nên nói cái gì đó, anh suy nghĩ một lúc lâu mới nói: “Đạp chỗ đó của cậu ta!”

Mọi người: “...”

Chỗ bọn họ đang nghĩ tới là chỗ nào???

Thấy Vệ Tam cúi đầu nhìn mình, Ứng Thành Hà nghiêm trang cho hay: “Thêm huấn luyện chống đòn, nơi đó chắc chắn là nhược điểm.”

Lúc này Hoắc Kiếm co đầu gối thúc vào bụng Hoắc Tuyên Sơn, đoạt lại một nửa quyền điều khiển làm Hoắc Tuyên Sơn bắt đầu đánh tùm lum.

Không phải nói chiêu thức rối bời mà là hắn bắt đầu làm mấy trò của phường trộm cắp, thêm một chiêu nắm tóc Hoắc Kiếm.

Vệ Tam thấy rõ mặt Hoắc Kiếm hết xanh lại đen rồi đen tới xanh trong nháy mắt đó với con mắt trừng thật lớn. Có thể thấy tâm lý hắn bị ảnh hưởng như thế nào.

Người nhà họ Hoắc là một thế gia có chiến sĩ độc lập chú trọng tinh thần võ đấu có đạo đức. Mặc dù giờ phút này Hoắc Kiếm bị áp chế nhưng cũng không thể bất chấp mặt mũi để làm ra chuyện giống Hoắc Tuyên Sơn.

Nhà họ Hoắc kéo dài cả trăm năm ai mà ngờ được sẽ xuất hiện một Hoắc Tuyên Sơn không nói chuyện phẩm hạnh lúc đánh nhau, đúng

là chả biết xấu hổ.

“Thật ra đá cậu ta ở chỗ đó thì tốt hơn.” Shaω Eli nói nhỏ, “Dù sao cũng trơ tráo thì trơ tráo tới cùng luôn đi.”

Đánh nhau chỉ nói thắng thua, đây là thủ đoạn đoạt được thắng lợi, chẳng lẽ trong lúc đánh solo còn muốn bàn năm điều đẹp bốn đức tính hay với đối thủ?

Nhưng Shaω Eli vẫn hừ một tiếng: “Người Damocles chẳng biết xấu hổ là gì.”

Lúc này Sơn Cung Dương Linh bỗng nhiên lên tiếng: “Vừa quên nói một chuyện, đánh solo có điểm tích lũy thắng thua. Lúc tính gộp lại thì trường quân sự nào xếp hạng cao nhất có thể tiến vào đấu trường trước 1 tiếng.”

Ngay sau khi lời này thốt ra, bầu không khí trong sân ngay lập tức thay đổi, đừng nói chiêu thức mất mặt, dù làm làm thêm gì nữa cũng phải làm để thắng.

Ngay khi Hoắc Kiếm đang ở trong sự lựa chọn khó khăn của cuộc đời, Hoắc Tuyên Sơn đã chọn, cậu ấy thật sự cong gối thúc về phía dưới của Hoắc Kiếm.

Đúng như lời Ứng Thành Hà nói, dù huấn luyện như thế nào thì nơi này vẫn mãi là nhược điểm, Hoắc Kiếm theo bản năng ngăn cản.

Nhưng một chiêu này chỉ là chiêu giả của Hoắc Tuyên Sơn, mục đích thật sự của cậu ấy là ở đầu. Cậu ấy kéo tóc Hoắc Kiếm lần nữa và dùng sức nện nó xuống sàn nhà.

Hoắc Kiếm chỉ cảm thấy mũi mình mãi nện vào sàn sân cứng rắn, một trận đau đớn khiến nước mắt theo sinh lý cứ thế chảy ra.

Liêu Như Ninh hít một hơi, thậm chí có tí đồng cảm với nỗi đau này.

“Đã hết giờ rồi.” Máy bấm giờ vang lên, Giải Ngữ Mạn tắt tiếng hẹn giờ, “Dừng tay.”

Hai người còn đạp nhau một cái cuối cùng mới chịu tách ra.

Hoắc Kiếm ráng cố chịu để không dùng tay sờ mũi mình, mặt hắn không lộ ra biểu cảm gì lúc đứng đối diện Hoắc Tuyên Sơn.

Người của trường Damocles theo bản năng nhìn chằm chằm vào mũi Hoắc Kiếm, chờ hắn chảy máu cam, đáng tiếc là chờ hồi lâu cũng chả thấy giọt nào.

"Trời quơi..." Liêu Như Ninh thở dài một hơi cường điệu.

Vệ Tam nhảy xuống: "Huấn luyện chống đòn trông đáng gờm đó."

Cả người Hoắc Tuyên Sơn đau nhức, cậu ta cũng chả kiếm được món hời nào, cùng lắm là ra tay bất ngờ khi người ta không đề phòng, khiến Hoắc Kiếm thoạt nhìn tương đối chật vật mà thôi.

Liêu Như Ninh lập tức tiến lên xoa bóp vai cho cậu ta vô cùng ân cần: "Vất vả rồi!"

Hoắc Tuyên Sơn không muốn nói chuyện, cậu ta toàn ra tay mà chả đếm xỉa mặt mũi gì cơ mà vẫn không thể làm cho Hoắc Kiếm chảy máu. Nếu như không phải đã hết giờ, cậu làm lại một lần nữa thì Hoắc Kiếm chịu không nổi là cái chắc.

Sơn Cung Dương Linh khoanh hai tay: "Những thứ này không phải do tôi dạy em ấy."

Giải Ngữ Mạn nhướng mày: "Có thể đánh thắng là được, chiêu thức chỉ là thủ đoạn để thắng."

"Cũng chỉ khi solo với người khác mới gặp may thế này, thay thành tinh thú mà xem. Hiển nhiên có giáo viên không vừa mắt với mấy chiêu này của Hoắc Tuyên Sơn.

"Nhưng bây giờ có phải là chiến đấu với tinh thú đâu." Cũng có giáo viên đánh giá cao cách làm của cậu ta, "Ứng biến ngẫu nhiên trên chiến trường là phẩm chất tốt hiếm có."

"Tuyên bố đi, phía sau còn có hai trận nữa." Giáo viên trường Đế Quốc nhìn hai sinh viên trường quân sự nói, "Cô Giải, cô nói đi."

Giải Ngữ Mạn đứng lên: "Xét thấy trước khi thời gian kết thúc thì hai người vẫn còn dư lực, chúng ta sẽ so sánh từ chiêu thức có hiệu quả. Hoắc Tuyên Sơn có chiêu 20 có hiệu quả, Hoắc Kiếm có chiêu 18 là có hiệu quả. Vậy trường Damocles ghi một điểm."

"Cậu tốt lắm." Hoắc Kiếm ép ra một câu từ trong kẽ răng.

Hoắc Tuyên Sơn có thể hiểu được tâm tình của Hoắc Kiếm, nhưng cậu ta bây giờ chả có cách nào vui mừng, nên chỉ đành thừa nhận: "Tôi cũng thấy mình rất tốt."

Hoắc Kiếm nhìn chằm chằm vào cậu ta: "Lần tới tôi sẽ không phạm sai lầm như vậy nữa."

"Được rồi, nghỉ ngơi nửa tiếng đợi trận thứ hai." Giải Ngữ Mạn ra hiệu cho bọn họ nghỉ ngơi hồi phục.

Vệ Tam lập tức chạy về phía nơi nghỉ ngơi, cô chuẩn bị cướp chỗ lại tuyệt đối chẳng ngờ Shaω Eli dựa vào lợi thế khoảng cách mà đoạt nó trước cô.

Shaω Eli nằm ngang trên băng ghế dài, một tay chống lấy, "Hôm nay chỗ này thuộc về trường Samuel tụi tao." Mẹ kiếp, ngày nào cũng bị trường Damocles chiếm. Các trường quân sự khác có thể đứng sang một bên như chả có chuyện gì, còn gã nuốt không trôi cục tức này!

Vệ Tam: "..."

Cô lặng lẽ bật máy ảnh và chụp tư thế Shaω Eli nằm trên ghế và chống đầu bằng một tay.

"Mau tới đây ngồi đi." Shaω Eli vỗ lên mặt ghế dài cùng lúc hét lên với những người của trường Samuel ở phía xa: "Ngày nào cũng bị bọn họ chiếm món lợi, chúng ta cũng phải tranh giành một lần."

Cao Học Lâm cảm thấy xấu hổ, nếu không phải chức chịu đựng của anh ta mạnh mẽ e là lúc này mặt anh ta đã đỏ au rồi.

"Chúng ta qua đó ngồi đi." Jill Gil Wood nói, "Trận tiếp theo là của Shaω Eli, ngồi nghỉ ngơi 20 phút cũng tốt hơn là đứng."

Nhóm người Samuel đi qua, trong nháy mắt ngồi xuống đó, Cao Học Lâm bỗng nhiên cảm thấy xấu hổ tí cũng chẳng sao, đúng là ngồi thoải mái hơn đứng. Bọn họ lại không làm được giống như trường Damocles khi làm đủ mọi tư thế lúc đánh nhau.

Ngay lúc này, trong nhóm chiến sĩ độc lập đột nhiên có một hình được đăng lên, là do Vệ Tam gửi.

Trong ảnh là Shaω Eli nằm trên băng ghế dài, ở dưới có hai chữ:

[Đến đây ~]

Hai chữ này phối hợp với biểu hiện đắc ý và thêm tư thế của của Shaω Eli vừa rồi, lúc này dần như mời gọi người ta.

Khi nhìn thấy bức ảnh này, Shaω Eli đã nổi lồng lộn lên, gã đứng dậy chỉ vào Vệ Tam: “Xóa nó đi!”

Liêu Như Ninh nắm bắt thời cơ, cậu ta ngồi xuống vị trí Shaω Eli lúc đầu và vỗ đùi ra hiệu cho Hoắc Tuyên Sơn tới ngồi lên.

Hoắc Tuyên Sơn ngồi xuống, Vệ Tam đứng đối diện với Shaω Eli và giang tay ra, ra hiệu cho gã nhìn vào những người xung quanh: “Đã nhìn thấy hết rồi, có xóa cũng vô dụng.”

Shaω Eli tức giận lia mắt qua một vòng, quả nhiên mọi người ở các trường quân sự khác đang nhìn mình với ánh mắt khác thường.

Shaω Eli xoay người chuẩn bị không so đo với Vệ Tam nhưng lại phát hiện Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh đang ngồi ở chỗ ngồi của mình, nhất thời trước mắt gã tối sầm lại: “Tụi bây!”

Bình tĩnh lại tâm tình, Shaω Eli cười lạnh một tiếng rồi mở máy ảnh ra, còn cố ý cài âm thanh chụp ảnh rồi chụp Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh.

Không phải là chụp ảnh à? Hai người này còn quậy phá hơn mình nhiều! Gửi đi thì họ càng mất mặt hơn, muốn trách thì trách Vệ Tam ra tay với mình trước.

Nhưng chẳng bao lâu Shaω Eli phát hiện tư thế của Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn trong ảnh đã thay đổi, hai người thậm chí còn tình hơn cái bình so với gã nữa, Hoắc Tuyên Sơn còn đổi chân ngồi!

Chả có nghĩa lý gì hết!

Người của trường Damocles đã quậy thì quậy không cần mặt mũi.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Shaω Eli: 10,000 câu bẩn thỉu được phát ra ở đây!

Chương 174

“bán cho anh cả gói”

Ban đầu chỉ có Vệ Tam gửi video trong nhóm chiến sĩ độc lập, là một video học tập nghiêm túc, nhưng từ sau khi cô gửi tấm hình đó về Shaω Eli, Shaω Eli bắt đầu đánh trả. Nhóm này trở thành một nhóm chiến tranh về hình ảnh.

Shaω Eli là một người có thù tất báo, Vệ Tam chụp ảnh còn Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn lại cướp được chỗ ngồi của gã, cho nên hễ mà có cơ hội thì gã liền mở máy ảnh tìm đủ loại góc độ xảo trá để chụp ảnh các thành viên đội chủ lực trường Damocles. Kế đó gã đính kèm chữ cà khịa và gửi vào nhóm mỗi ngày.

Tất nhiên đôi khi chụp nhầm các sinh viên quân sự khác, chẳng hạn như một ánh mắt nhìn vô thức thoáng qua của người ta thì qua ảnh chụp của gã lại thành liếc mắt đưa ghèn. Kết hợp với chữ của Shaω Eli thì chúng không chỉ châm biếm bọn Vệ Tam mà còn ảnh hưởng người bị chụp nhầm.

Tông Chính Việt Nhân và Cơ Sơ Vũ có thể không để ý tới gã nhưng có một số người lại có mà chẳng tiện nói rõ. Thế là cứ tới tiết học tiếp theo hoặc ngày nào đó, họ sẽ chụp ảnh xấu xí của Shaω Eli và gửi vào trong nhóm.

Chuyện này Shaω Eli tất nhiên không làm thật, gã không cố ý, tại sao những người này lại nhỏ mọn đến vậy? Gã cũng chả chê hình bọn họ rơi vào trong ống kính của gã đâu đấy.

Phản công! Phải chống trả bằng được, không bỏ qua cho ai hết.

Shaω Eli tàn nhẫn lên thì ngay cả đồng đội của mình cũng không buông tha, hình xấu thì gửi, hình mờ cũng gửi, không tìm ra hình? Vậy photoshop liền, phải làm cho tất cả mọi người hèn nhát và xấu xí một lần nữa. Đương nhiên gã chả dám chọc cấp siêu 3S, chả chủ động chỉnh ảnh ác ý nhưng Ứng Tinh Quyết cứ tự mình chạy đến ống kính của gã hoài, thế thì chẳng liên quan đến chuyện của Người Thừa Kế Nhà Họ Eli là gã.

Những người khác bị Shaω Eli chọc cho cáu, nên nhắm hỏa lực vào gã. Nhưng rồi bọn họ thường đứng với nhau để xem trận chiến, rất khó tránh khỏi chuyện cả đám bị chụp chung, cứ thế không né được

chuyện bị vạ lây. Một đến hai đi, trong nhóm biến thành một cuộc chiến lộn xộn, ai ai cũng mở mở máy ảnh mọi nơi.

Đến ngày thứ tư, trong nhóm chỉ còn lại một vài chiến sĩ độc lập không chủ động gửi hình ảnh.

Người Thừa Kế Nhà Họ Eli: [Hừ, mấy người này ngạo nghễ như cái gì mỗi ngày. Cơ Sơ Vũ thì tôi còn hiểu được nhưng còn Tông Chính Việt Nhân thì ngày nào cũng trưng cái mặt chết, cả người tản ra oán khí. Cậu ta còn bị Vệ Tam đánh bại thì chảnh cái gì?]

Hành trình tâm lý này của Shaω Eli nói phức tạp thì không phức tạp, chẳng qua sau khi tất cả mọi người bị kéo xuống nước, mấy người không hợp sống chung còn xót lại thì có vẻ vô cùng chói mắt khiến trong lòng gã bài xích.

Lén Lút Ăn Xin: [Đừng có moi chuyện.]

Người Thừa Kế Nhà Họ Eli: [Ha ha, cậu đổi tên thành Tông Chính Oán Nhân là được rồi. @Tông Chính Việt Nhân]

Jill Gil Wood cảm thấy cứ tiếp tục như thế này thì Shaω Eli sẽ gây ra nạn thật. Đội chủ lực của trường Damocles người ta dám làm như vậy bởi vì người ta có thực lực, còn cậu ta chỉ có cái đầu bị hỏng.

Vì vậy, cô quay đầu kéo Cao Học Lâm vào.

Cao Học Lâm nhìn thấy Jill Gil Wood gửi thông báo thì bật đại lên xem, kế đó anh ta nhìn thấy mấy lời của Shaω Eli.

Chỉ Huy Chính Samuel Cao Học Lâm: [?]

Người Thừa Kế Nhà Họ Eli: [??]

Chỉ Huy Chính Samuel Cao Học Lâm: [Shaω Eli, cậu đang làm gì vậy?]

Shaω Eli hồi lâu không trả lời, gã thông qua nhóm để nói chuyện riêng với Vệ Tam.

Người Thừa Kế Nhà Họ Eli: [Này, quản trị viên của mày là làm kiểu gì thế?? Chỉ huy được mời vào rồi, sao mày không kick ra đi?]

Lén Lút Ăn Xin: [... Cậu đang dạy tôi cách làm việc à?]

Người Thừa Kế Nhà Họ Eli: [Nếu không phải mày làm không tốt thì tao cũng lười chỉ mày. Mau đá chỉ huy ra đi, nhóm này không phải là nơi cho họ ở lại.]

Vệ Tam đang ngồi nghỉ ngơi xem video đánh solo được quay lại, toàn tàn không biết chỉ huy đi vào là ai. Dựa vào giọng điệu của Shaω Eli, cô cho rằng đó là chỉ huy chính của các trường quân sự khác. Kết quả bấm vào nhóm nhìn, cô phát hiện ra đó là chỉ huy chính của trường Quân sự Samuel.

Lén Lút Ăn Xin: [?]

Lén Lút Ăn Xin: [Cậu để tôi đá chỉ huy của chính của mấy người?]

Người Thừa Kế Nhà Họ Eli: [Đúng vậy, nhóm này không phù hợp với chỉ huy, quá xấu xa.]

Lén Lút Ăn Xin: [...]

Trong nháy mắt như vậy làm Vệ Tam bội phục mạch não của Shaω Eli thật sự. Nhưng mà vẫn phải đá chỉ huy, dù sao đây là nhóm của chiến sĩ độc lập.

Vệ Tam lập dùng quyền lợi của quản trị viên để đá Cao Học Lâm ra ngoài.

Cao Học Lâm, người vẫn đang chờ Shaω Eli trả lời và chuẩn bị giải thích cho viện Bình Thông: "..."

Cao Học Lâm chỉ có thể đứng dậy tìm Shaω Eli trong góc và mắng gã: "Tôi đã nhịn cậu quá lâu rồi đó! Khi cha mẹ đưa cậu đến trường quân sự, có phải họ chỉ nhớ kiểm tra cấp bậc của cảm giác mà quên đo trí thông minh không?"

Shaω Eli đang cảm thấy may mắn khi chỉ huy chính của mình bị đuổi ra ngoài nay lại bị chửi đến bối rối. Kế đó gã nói với giọng cây ngay không sợ chết đứng: "Tôi muốn trí thông minh để làm gì? Có làm chỉ huy đâu."

"Cậu!" Cao Học Lâm hít sâu một hơi khôi phục bình tĩnh rồi hạ thấp giọng: "Trường Damocles đã giành được hai chức vô địch trong trận đấu lẻ, năm nay chỉ cần bọn họ duy trì trình độ này thì chúng ta đừng hòng mong hạng ba."

Trường Quân sự Đế Quốc, viện Bình Thông, trường Quân sự Damocles, ba trường quân sự này chắc chắn sẽ được chia cho 3 hạng đầu. Trường quân sự còn lại như bọn họ hoàn toàn chẳng có cơ hội.

Shaω Eli sửng sốt: "Bây giờ chúng ta có 3S đầy đủ, đã kéo gần khoảng cách với bọn họ thêm một bước. Cho dù trường Damocles giành vị trí thứ nhất, trường Đế Quốc đứng thứ hai thì chúng ta còn có thể cướp của viện Bình Thông cơ mà."

Cao Học Lâm nghe vậy không khỏi cười lạnh một tiếng: "Cậu hơi quá nâng cao thực lực của chúng ta rồi đó. So với viện Bình Thông? Dù phương diện nào thì họ cũng mạnh hơn chúng ta thì cướp làm sao?"

"Khía cạnh nào yếu cứ bổ sung là được, trước đây là do Jill Gil Wood kéo chân chứ bây giờ chúng ta đều là chiến sĩ độc lập cấp 3S hết, lúc phối hợp với nhau thì luôn có cơ hội cầm được điểm." Shaω Eli nhìn về phía trường Damocles, "Bọn họ đã có thể đi lên từ vị trí thứ nhất từ dưới đếm lên, thì chắc chắc chúng ta cũng có thể."

"..." Cao Học Lâm nhìn Shaω Eli ngu xuẩn và kiêu ngạo thì cảm giác lời mình thường xuyên phân tích cho các thành viên đều vô ích, "Bây giờ cậu gây chuyện với Tông Chính Việt Nhân của viện Bình Thông rồi, chờ vào đấu trường, viện Bình Thông sẽ nhắm vào chúng ta."

Shaω Eli cũng cảm thấy Cao Học Lâm không thể biện minh cho mình: "Tôi chỉ gửi một số hình ảnh trong nhóm rồi nói tí chuyện mà thôi. Hơn nữa, viện Bình Thông và chúng ta chính là đối thủ của nhau, không gây chuyện thì bọn họ không ra tay với chúng ta chắc? Trừ phi cậu bỏ vị trí thứ ba nhưng người ta không tin. Damocles chưa bao giờ sợ..."

"Damocles, Damocles... Cậu thích so sánh với tụi nó nhiều như thế? Đừng quên ai tát vào mặt cậu ở bến cảng." Cao Học Lâm nhìn gã, "Gây chuyện với Tông Chính Việt Nhân mà anh ta tới làm phiền cậu thì tôi sẽ không dẫn theo đội ngũ đi giúp cậu hả giận nữa."

"Không đi thì không đi." Vừa nghe chuyện bị đánh vào mặt, Shaω Eli đã cảm thấy rất mất mặt. Gã nói với khuôn mặt nghiêm trang, "Bây giờ tôi có thể trả thù cho một cái tát ở cảng."

"Shaω Eli, cậu đừng làm chuyện thiếu suy nghĩ!" Cao Học Lâm lo lắng gã làm chuyện bậy bạ. Lúc này đi ra tay với Vệ Tam là chiến đấu trái phép, sẽ bị coi là vi phạm quy chế thi đấu, nếu bị phát hiện

là bị loại ngay.

Shaω Eli hùng hổ cúi đầu mở album ảnh, tìm được bộ sưu tập biểu hiện cảm xúc của Vệ Tam do gã tự chế, gã bấm mở ra trước mặt Cao Học Lâm: “Tôi gửi ngay cho cậu xem!”

Cao Học Lâm: “...” Mẹ kiếp, thằng thiểu năng!

Gã bỏ chế độ riêng tư trên quang não rồi phóng to cho Cao Học Lâm xem. Thế là bị Liêu Như Ninh ở xa xa nhìn thấy, cậu ấy lập tức thông báo cho Vệ Tam.

Ba chiến sĩ độc lập Damocles nhảy qua, Vệ Tam: “Làm gì vậy?”

Shaω Eli: “Chỉ huy tụi tao kêu bộ sưu tập biểu hiện của mày rất tốt vì nhìn thấy hồi nãy trong nhóm, nên tao gửi cho cậu ấy xem.”

Cao Học Lâm: “???”

“Dùng bộ sưu tập meme của tôi?” Vệ Tam đánh giá hai người từ trên xuống dưới, “Cũng được, cơ mà phải trả một khoản phí.”

Bên cạnh, Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh mỗi người chặn một người, rất có tư thái không cho tiền là xử ngay.

“Đây là sân tập, giáo viên ở gần đây đấy.” Cao Học Lâm cảnh báo.

Vệ Tam nhướng mày: “Cho nên?”

Khoảng cách giữa họ quá gần, gần đến nỗi nhóm này ra tay ra chân được.

Sắc mặt Cao Học Lâm khó coi, sự cuồng vọng của Damocles và sự bất động của Shaω Eli bên cạnh đã làm cho trong lòng anh ta vô cùng khó chịu.

“Chỉ huy, cậu đưa cho tụi nó đi. Bộ sưu tập biểu tượng cảm xúc này dùng ngon lắm, nhóm chiến sĩ độc lập đang dùng hết đó.” Shaω Eli giật dây, “Đưa tiền rồi thì cậu được dùng trong nhóm chỉ huy luôn.”

Thế nên mình sẽ không phải trả tiền, Shaω Eli không khỏi khen ngợi bản thân thông minh trong lòng.

Cao Học Lâm: “… Mấy cậu muốn bao nhiêu, nhiều nhất là 20 vạn.”

Vệ Tam thầm líu lưỡi, đám con cháu nhà giàu này đúng là chờ cô chỉnh đốn, mở miệng đại ra là mấy chục vạn.

“Năm mươi vạn, bộ sưu tập biểu cảm của ba tụi này sẽ bán cho anh.” Vệ Tam chỉ Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh.

Cao Học Lâm: “...”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Shaω Eli: May mắn là tôi phản ứng nhanh.

Chương 175

“vũ khí bằng nút áo”

Từ chối “gói ưu đãi” của Vệ Tam, Cao Học Lâm vẫn bị ép để bỏ tiền ra mua bộ sư tập biểu cảm của Vệ Tam vì anh ta vừa thấy hồi nãy.

Là một chỉ huy cấp 3S, không thể nghi ngờ chỉ số IQ của Cao Học Lâm nhưng IQ cao không có nghĩa là biết mặc cả. Với anh ta mà nói, số tiền đó cũng chẳng phải là nhiều nhặn, huống chi anh ta nghĩ rằng trường Damocles cố tình sử dụng điều này như một cái cớ để cố gắng gây rắc rối, thế là anh ta đã chi một khoản tiền để giải quyết nó.

“Vận may của mấy người sẽ không tốt hơn nữa đâu.” Cao Học Lâm chuyển tiền xong thì nói với Vệ Tam.

“Tụi mình có vận may á?” Vệ Tam quay đầu hỏi Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn bên cạnh.

“Không có.” Hoắc Tuyên Sơn trả lời.

“Rõ ràng tụi mình xui hoài.” Liêu Như Ninh bĩu môi.

Vệ Tam đăm chiêu: “Chỉ huy Cao chắc chắn hiểu lầm chúng ta rồi.”

Chờ sau khi bọn họ đi xa, Cao Học Lâm mới nói lạnh lùng: “Nấm dịch tím, xương vô tướng, còn có quán quân trường đấu lạnh lẽo, không phải toàn do may mắn mới lấy được hay sao.”

Shaω Eli nhìn theo bóng lưng mấy người trong trường Damocles với anh ta, gã tỏ vẻ khó hiểu: “Những thứ này cũng không tính là may mắn của bọn họ, ai mà rảnh rang buồn chán đi tìm kho báu trong sân thi đấu. Còn có đấu trường lạnh lẽo, khi đó chúng ta từ bỏ tranh tài, mấy trường khác lấy được cờ cũng không phải là nhà vô địch, chỉ tại bọn họ nắm lấy cơ hội này để lấy được một chức vô địch nữa.”

Cao Học Lâm nghiêng mặt nhìn chằm chằm gã, mặt không chút thay đổi: “Ý của cậu là bọn họ dựa vào thực lực mới có được nhiều thứ như vậy?”

Shaω Eli ngay lập tức lắc đầu biện minh: “Không, tôi nghĩ rằng hiển nhiên bọn họ dựa vào da mặt dày của mình.”

“... Cũng có thể nói như vậy.” Cao Học Lâm đồng ý với tuyên bố này.

Bên kia, Kim Kha tới tìm chiến sĩ độc lập chủ lực của trường Damocles để nói cho bọn họ nghe về cuộc solo tiếp theo.

“Ngày thứ 8 có ba trận solo của Damocles chúng ta, buổi sáng Liêu Như Ninh và Vệ Tam thì mỗi người một trận, buổi chiều thì Vệ Tam có trận cuối đánh với Cơ Sơ Vũ.” Thời gian gấp gáp, Kim Kha chỉ có thể nói sơ một chút, “Hoắc Tuyên Sơn đã thắng 2 trận, Liêu Như Ninh thua 1 trận. Bởi vì lúc đánh nhau mấy cậu quá… hiểu được thì cũng hiểu rồi, không cần tôi nói. Cho nên các sinh viên quân sự khác sẽ cảnh giác rất nhiều với cả hai cậu, sau đó dù mấy cậu có làm bất cứ điều gì thì bọn họ đã có trù bị từ trước.”

“Hiệu quả bất ngờ đã biến mất.” Liêu Như Ninh than thở.

“Trận ấy cậu đánh bất ngờ cũng chả thắng Tập Ô Thông.” Hoắc Tuyên Sơn nói mát.

Liêu Như Ninh vỗ vỗ ngực mình tự tin: “Lần sau lên cơ giáp, tớ sẽ không thua cậu ta nữa.”

“Được rồi.” Kim Kha ra hiệu cho họ đừng nói trước, “Chờ tới lúc cậu và Quinley Eli đánh nhau thì chớ buông lỏng cảnh giác. Mặt khác, lần này Vệ Tam solo với Tông Chính Việt Nhân là dạng đánh không có cơ giáp, cậu phải cẩn thận. Nếu như bàn về đánh solo không cơ giáp thì ngay cả Cơ Sơ Vũ cũng chưa chắc đánh được anh ta. Trong nhóm sinh viên mới tụi mình, thực lực đối kháng không có cơ giáp của anh ta là mạnh nhất.”

Bình thường dạng sinh viên mang theo vũ khí bên mình sẽ thông thạo mặt này hơn. Sơn Cung Dương Linh của trường South Pasadena cũng coi như là một người như thế.

Về phần Vệ Tam... Những gì cô mang theo là một hộp dụng cụ nhỏ.

“Hết sức nỗ lực chống lại Tông Chính Việt Nhân là được. Về phần trận đấu buổi chiều với Cơ Sơ Vũ, trọng điểm là chính bản thân Vệ Tam.” Kim Kha nói nghiêm túc, “Sau lưng Cơ Sơ Vũ còn có Ứng Tinh Quyết, một khi anh ta hiểu rõ vấn đề của cậu và nói cho Cơ Sơ Vũ biết thì cậu thua chắc. Cho nên cậu phải tận sức sửa vấn đề của mình lại.”

Khi họ phân tích các cuộc đối đầu tiếp theo, những người của trường Đế Quốc cũng đang lắng nghe lời của Ứng Tinh Quyết.

“Trận đấu cuối cùng vào buổi chiều ngày thứ 8 là trận giữa cậu và Vệ Tam.” Ánh mắt Ứng Tinh Quyết rơi vào trên người Cơ Sơ Vũ, “Có mấy lưu ý.”

Cơ Sơ Vũ im lặng lắng nghe.

“Chiêu thức của cô ấy rất nhiều và trộn lẫn, nên thời gian giới hạn 1 tiếng sẽ có lợi với cậu hơn. Đừng đánh tạo áp lực lúc ban đầu, tốc độ chậm lại, trong vài phút cuối cùng là mấu chốt để giành được thắng lợi.” Ứng Tinh Quyết phân tích chậm rãi, “Mặt khác, trừ phi sắp hết thời gian và không còn khả năng cứu vãn, đừng làm tổn thương cơ giáp của cô ấy.”

“Không làm tổn thương cơ giáp của cô ấy?” Cơ Sơ Vũ muốn hỏi Ứng Tinh Quyết rằng có phải được đám người Damocles cứu thì anh đã nảy sinh tình cảm, nhưng cuối cùng cậu ta vẫn không nói ra.

Ứng Tinh Quyết khẽ gật đầu, mái tóc dài buông xõa được được buộc kỹ lại bởi một cọng dây buộc tóc màu đen, có mấy sợi tóc con rơi xuống bên cạnh mặt. Ánh mặt trời rải lên người anh xuyên qua kính cao trên sân huấn luyện làm cơ thể anh như ngọc, song, lời nói trong miệng chẳng nhã nhặn là bao: “Một kích phải trúng, không để cho Vệ Tam có cơ hội phản kích.”

Cơ Sơ Vũ xoay nhẫn trên ngón tay mình, nói cậu ta biết rồi.

Sáng ngày thứ 8.

...

“Quinley Eli và Liêu Như Ninh, trận solo đầu tiên.” Sơn Cung Dương Linh đứng nói ở giữa sân huấn luyện.

Tất cả các sinh viên quân sự đã đi qua, cách trường Damocles khuyến khích đồng đội của mình không chỉ đơn giản là thả tim cổ vũ, bây giờ họ mang theo biểu ngữ và mấy quả cầu tua rua lổ đổ màu.

Sau khi Liêu Như Ninh vào sân chuẩn bị đối đấu với Quinley Eli, Vệ Tam và Hoắc Tuyên Sơn kéo mỗi người một đầu biểu ngữ “Trường Damocles trâu bò” ra. Nền biểu ngữ màu đỏ thắm kết hợp với phông chữ vàng rực rỡ làm nó vô cùng lóa mắt. Kim Kha và Ứng Thành Hà

thì cầm mỗi tay một quả cầu tua rua, bắt đầu cổ vũ cho Liêu Như Ninh.

Những đồ dùng này được mua bởi số tiền 50 vạn hôm qua lừa Cao Học Lâm. Họ đặt hàng khẩn cấp, còn đợi thật lâu ở cửa sân tập vào buổi sáng cuối cùng mới nhận được đồ chuyển phát nhanh.

Các giáo viên nhìn thấy cảnh này muốn nói nhưng lại thôi, các quy tắc huấn luyện chung chỉ là về các loại chiến đấu, không có văn bản rõ ràng để cấm sinh viên làm như vậy.

Hai trận đấu của Liêu Như Ninh toàn là đánh một một không có cơ giáp, trận trước đánh với Tập Ô Thông đã thua; trận này cậu ta vẫn chọn đao lớn trong khi Quinley Eli chọn một cặp móng vuốt dài, cô ấy buộc nó vào cánh tay, vũ khí cơ giáp của cô nàng là vuốt Chuyển Nhật.

Cả hai chọn vũ khí mà mình hiểu rõ nhất.

“Bắt đầu từ ngày cô nói điểm tích lũy, rõ ràng mấy sinh viên này cẩn thận hơn rất nhiều.” Một giáo viên nói với Sơn Cung Dương Linh, “Ban đầu tôi muốn xem tụi nhóc rèn luyện điểm yếu của mình trong huấn luyện chung và sử dụng vũ khí mới.”

Sơn Cung Dương Linh tựa vào tường: “Có thể dùng giỏi một loại vũ khí đã không dễ nên yêu cầu chẳng có bao nhiêu. Xem trận tiếp theo Vệ Tam sẽ chọn cái gì, tôi thấy em ấy dùng hơi nhiều vũ khí.”

Trong khi nói chuyện, Liêu Như Ninh và Quinley Eli đã bắt đầu đánh.

Liêu Như Ninh bổ đao lớn về vai trái của Quinley Eli khiến cô nàng nhanh chóng nâng tay phải lên, móng vuốt dài chống lại cây đao lớn. Do sức mạnh khổng lồ cọ xát với nhau làm giữa hai vũ khí đã nhánh lửa. Hai người nhìn nhau, kế đó móng vuốt trái của Quinley Eli quặp thẳng về phía tim Liêu Như Ninh theo chiều dọc.

Liêu Như Ninh bị buộc phải rút đao chống lại một móng vuốt khác, cái móng còn trống không ban đầu của Quinley Eli lại tấn công cậu ta một lần nữa, nhưng mục tiêu lần này đã là đầu của Liêu Như Ninh.

Liêu Như Ninh nắm chặt cán đao lớn, cậu ta dùng sức nâng cao, cuối cùng móng vuốt dài đã bị cậu ta cản lại.

Thật không may, Quinley Eli chờ đợi ngay lúc này, hai chân cô nàng

đạp một cái rồi bay lên trời, đá vào bụng Liêu Như Ninh thật dữ dội.

Ứng Thành Hà nhìn ở bên cạnh đã hít một hơi, một đạp này quá đẹp.

Sau khoảnh khắc bị đạp trúng, hai người đồng thời tách ra lui về phía sau. Mặc dù Liêu Như Ninh đau đớn nhưng cũng chẳng đưa tay chạm vào, mắt cậu ta nhìn chằm chằm Quinley Eli, cậu cảm thấy máu cả người sôi lên.

Từ trước tới nay Liêu Như Ninh am hiểu solo cơ giáp hơn, cơ mà trải qua lần hợp tác huấn luyện này, hiện tại xem ra đánh nhau không có cơ giáp cũng thú vị đấy.

Quinley Eli ra chiêu trước, cô nàng chộp cậu ta lại bị Liêu Như Ninh cầm đao ngăn, đồng thời cậu dự đoán một chiêu khác cô sẽ ra nên dùng tay không nắm lấy cổ tay Quinley Eli và cật lực xoay mạnh.

Những người xung quanh nghe thấy rõ âm thanh cổ tay cô nàng đã bị trật nhưng mặt Quinley Eli không đổi sắc, cô nhấc chân tấn công Liêu Như Ninh. Chờ khi cậu ta đánh trả, cô nàng nắm lấy cơ hội lui về phía sau, nắm lấy cổ tay của mình nối khớp xương cổ tay trước khi Liêu Như Ninh đuổi kịp.

Một chiến sĩ độc lập hạng nặng, một chiến sĩ độc lập hạng trung, nhưng hai người lúc này đang ở trong cuộc chiến không có cơ giáp, ưu thế cứ thế chia đôi tạm thời.

Quinley Eli xoay người và đột nhiên móc tới nhưng bị Liêu Như Ninh giơ đao chặn lại, giữa vũ khí lại phát ra tia lửa. Bởi vì khoảng cách gần nên thậm chí có tia lửa lẻ tẻ bắn tung tóe lên mặt bọn họ.

Cô nàng đè móng xuống dữ dội, móng vuốt dài đè lấy cây đao của Liêu Như Ninh. Hạ bàn của Quinley Eli hạ theo rồi quỳ gối trên cổ tay Liêu Như Ninh. Cơn đau nhức dữ dội cộng thêm bị móng vuốt của Quinley Eli đè, gặp cảnh người trên người dưới thế này cuối cùng cũng làm rơi cây đao lớn trong tay cậu ta.

Quinley Eli nhân cơ hội đá văng đao đi, cây đao thuận thế trượt về phía đám người và lướt thẳng tới chân Vệ Tam.

Vệ Tam và những người xung quanh đều lui về phía sau vài bước để chừa không gian cho hai người.

Liêu Như Ninh muốn lấy lại cây đao của mình song Quinley Eli không

cho, cô nàng luôn ngăn chặn con đường của cậu ta và nhân cơ hội này để điên cuồng tấn công Liêu Như Ninh.

Mất vũ khí, Liêu Như Ninh dùng tay không đánh trực diện với vũ khí còn nguyên vẹn bên Quinley Eli đúng là chuyện tốn sức. Cậu ta chẳng còn cách nào đành kéo tất cả các nút trên áo của mình rồi nắm trong tay, bắn nó vào mặt, tay và đầu gối của Quinley Eli, tổng cộng có sáu cái nút.

Quinley Eli không né tránh nút đầu tiên, nên lúc bị đánh trúng vai, cánh tay cô nàng khựng lại. Liêu Như Ninh nắm lấy cơ hội nâng chân trái lên, dựa vào vị trí vừa rồi để tăng thêm sát thương.

Khi cậu ta muốn nhân cơ hội này để lấy lại cây đao lớn của mình thì Quinley Eli đã hoàn hồn, cô dùng tay kia chặn đường Liêu Như Ninh.

Liêu Như Ninh lập lại chiêu cũ như nhưng bốn nút áo về sau đều bị Quinley Eli tránh được hết.

Nút áo cuối cùng, ngón tay cậu ta cong lên và bắn ngẫu nhiên về hướng Quinley Eli.

Quinley Eli vẫn luôn chú ý đến cử chỉ của cậu nên đoán được bước tiếp theo. Trong khoảnh khắc Liêu Như Ninh giơ tay còn lại lên, cô nàng đã chuyển đến một vị trí khác.

Chỉ có điều chiêu này là giả, trong khoảnh khắc cô di chuyển, Liêu Như Ninh giơ tay còn lại và cái nút cuối cùng ở trên tay này.

Quinley Eli buộc phải ép thay đổi xu hướng di chuyển của mình, cô nàng dừng lại ngay lập tức. Nhưng nhanh chóng thay đổi hướng chuyển động không chỉ làm cơ thể chịu tải trọng rất lớn mà lực tấn công cũng không hiệu quả.

Liêu Như Ninh chạy tới dùng một cước đá vào trên người Quinley Eli làm cô ngã xuống đất.

“Có chút thú vị.” Không biết Lộ Chính Tân vào sân huấn luyện khi nào, ông đang đứng xem chung với các sinh viên quân sự khác.

Vệ Tam vừa quay đầu đã đối diện với tầm mắt của ông.

Lộ Chính Tân chào cô với vẻ phơi phới: “Mọi người ở trường Damocles của mấy em không tệ, biết lợi dụng mọi thứ trong tầm tay,

chuyện này tốt đấy.”

Trong sân, Quinley Eli dính chiêu vừa nãy nên bị thương nặng, hơn nữa còn bị Liêu Như Ninh làm trật khớp cổ tay lần nữa – hai cú.

Trong thời gian tiếp theo, cô gần như gặp thất bại liên tiếp.

“Một tiếng rồi.” Sơn Cung Dương Linh ấn máy hẹn giờ, “Dừng tay.”

Hai người dừng tay, Liêu Như Ninh đưa tay kéo Quinley Eli, cũng nhân tiện giúp cô ấy nắn lại khớp tay.

Quinley Eli nhất thời không quan sát nên đau tới mức mặt đổi cả màu: “...”

Nhưng Liêu Như Ninh không nhìn thấy, cậu ta thuận tay giúp cô xong thì xoay người đi nhặt nút áo và đao lớn thật vội vàng.

“Chỗ này không có kim may đâu.” Sau khi Liêu Như Ninh đi về hàng thì Hoắc Tuyên Sơn mới nói.

Liêu Như Ninh: “... Có keo không?”

“Có thể đến phòng y tế xem một chút.” Lộ Chính Tân chủ động, “Chiêu biến nút thành vũ khí này của em được đấy.”

Liêu Như Ninh nhìn thấy Lộ Chính Tân đang lăn lộn trong nhóm các sinh viên trường quân sự thì ngẩn người, sau đó bảo: “Em cũng cảm thấy thế.”

Cái khó ló cái khôn, thiếu gia Liêu như cậu là một chiến sĩ độc lập có trí tuệ siêu phàm.

“Trận đối kháng không cơ giáp thứ 2, Liêu Như Ninh thắng, trường Damocles ghi một điểm.” Sơn Cung Dương Linh nhìn mọi người rồi cúi đầu ghi chép một chữ trên quang não,rồi bà ấy lại ngẩng đầu và nói, “Trận cuối cùng buổi sáng, Vệ Tam đối đầu với Tông Chính Việt Nhân, 10 phút sau sẽ bắt đầu.”

Vệ Tam nhìn thoáng qua Tông Chính Việt Nhân bên kia, nhóm năm người trong quang não bắt đầu vang lên, Kim Kha gửi tin bên trong.

Nhà Kim Phát Tài: [Vệ Tam, cậu cố gắng hết sức, bây giờ Tông Chính Việt Nhân hệt miệng núi lửa sắp phun trào.]

Lén Lút Ăn Xin: [Biết rồi.]

Tông Chính Việt Nhân bên cạnh đã ước gì dùng ánh mắt giết chết cô, 10 phút nghỉ ngơi ở giữa mà cũng chả đợi được, anh ta đã đi về phía giữa từ trước.

Chương 176

“chất lượng cái quần này tốt đấy”

“Tôi xem trọng em đấy.” Trước khi Vệ Tam đi qua, Lộ Chính Tân đột nhiên nói một câu.

Vệ Tam: “???”

Những lời này của ông ấy không lớn nhưng lại đủ để cho mọi người nghe thấy, áp lực trong mắt Tông Chính Việt Nhân càng thêm nặng nề hơn. Vệ Tam cảm giác mình vừa đi lên là sẽ bị anh ta đánh chết.

Lộ Chính Tân từng là chỉ huy đội chủ lực của viện Bình Thông, tính ra là đàn anh của Tông Chính Việt Nhân, nay ông ấy nói những lời này là cố ý kéo giá trị thù hận cho cô.

Tông Chính Việt Nhân có vũ khí của riêng mình, Vệ Tam thì muốn đi qua chọn. Cô đứng trước giá vũ khí một hồi, cuối cùng chọn roi chứ không phải đao.

Các giáo viên đứng bên cạnh giao tiếp bằng mắt với nhau, cuối cùng Vệ Tam vẫn là người can đảm vì dám thay đổi vũ khí.

“Chuẩn bị xong rồi?” Sơn Cung Dương Linh đứng bên cạnh máy bấm giờ, ngón tay ấn nút, “Năm giây đếm ngược.”

Trong khoảnh khắc máy nhảy giây 0, Vệ Tam và Tông Chính Việt Nhân gần như khẽ di chuyển và tấn công lẫn nhau cùng lúc.

Khoảnh khắc thương dài đâm về phía Vệ Tam thì roi cũng phát ra tiếng xé gió và quất về phía Tông Chính Việt Nhân.

Một người hạ thấp cơ thể, một người người nhảy lên không trung né tránh chiêu tấn công đầu tiên.

Tông Chính Việt Nhân ở giữa không trung, thương dài tận dụng lợi thế phía trên, một lần nữa mạnh mẽ đâm vào Vệ Tam.

Bởi vì tốc độ quá nhanh nên nó đã tạo ra luồng không khí lớn vô cùng khiến chùm tua rua đỏ trên thương bay phất phới, Vệ Tam bị ép đến nửa quỳ trên mặt đất, không đứng thẳng được. Roi của cô được vung lên không trung, không phải chống đỡ thương của Tông Chính

Việt Nhân mà thay vào đó quấn lấy đôi chân của anh ta và kéo mạnh về phía sau, gián tiếp phá hủy thế thấn công của vũ khí.

Đồng thời Vệ Tam xoay nửa vòng trên mặt đất, thương dài cắm thẳng tắp cách mắt cô 1cm, chùm tua rua đỏ cứ thế lắc tới lui trên mặt cô khiến trong nháy mắt, mặt cô đã có thêm mấy vết đỏ. Có thể thấy được một thương này của Tông Chính Việt Nhân có sức mạnh thế nào.

Đó là chưa kể đến sàn nhà nứt ra quanh đầu thương.

Mà giờ phút này Tông Chính Việt Nhân bị roi của Vệ Tam quấn lấy hai chân, kế đó bị kéo xuống từ giữa không làm anh ta rơi xuống đất và muốn thoát ra. Vệ Tam dùng sức kéo roi, mượn lực từ mặt đất đứng dậy, lại một lần nữa căng roi trói buộc.

Tông Chính Việt Nhân nghiến răng căng thẳng, xem ra anh ta muốn cạy mạnh để phá roi nên mới kéo thương dài tấn công cô lần nữa.

Lúc này, Vệ Tam nhấc chân đá bay thân thương, Tông Chính Việt Nhân thu tay rồi rút ngắn chiều dài của vũ khí. Anh ta nhắm đầu thương ngay chân của cô nhưng Vệ Tam chả bất ngờ tí nào. Cô xoay người vượt thẳng qua thương đồng thời buông roi, nhân cơ hội này quất nó vào mông Tông Chính Việt Nhân.

Chất lượng trang phục huấn luyện của viện Bình Thông rất tốt nên roi chém mạnh là thế cũng chả phá rách nó được.

Vệ Tam thấy thế không khỏi cảm thán trong lòng.

Nhưng roi này của cô không chỉ khiến Tông Chính Việt Nhân nổ tung mà còn làm cho các thầy trò vây xem lặng câm.

Nếu đổi đòn tấn công này thành người khác thì cùng lắm là do người ta làm theo tình hình. Nhưng người tấn công lại là Vệ Tam thì rất khó để không suy đoán roi này của cô cố ý đánh vào mông Tông Chính Việt Nhân.

Thiếu gia Liêu thấy vậy kích động, uốn éo tại chỗ còn bày vẻ mặt cảm thán: “Đây là áp dụng những gì đã học, kế thừa bắt chước! Đáng tiếc là tôi đã đánh trận thứ hai, bằng không cũng phải học một chút đòn quất vào mông.”

Quinley Eli gần đó vô nghe được cậu ta nói thì theo bản năng tưởng

tượng hình ảnh này, và nó đã làm thần sắc cô nàng dần dần trở nên nghiêm túc. Người của trường Damocles đúng là giống như những người khác nói, không biết ngại là gì.

Tông Chính Việt Nhân nắm chặt thương, anh ta nhìn chằm chằm vào Vệ Tam: "Cô… Hôm nay chết ở đây cho tôi."

Đánh nhau có giới hạn thời gian, những người khác không được can thiệp trong lúc này, điều này tương ứng với câu cuối cùng của thông báo ban đầu: không bàn tới thương vong.

Vệ Tam chau mày, học theo câu của anh ta: "Anh… Hôm nay rách quần ở đây cho tôi."

Đừng nói Tông Chính Việt Nhân, đội viên chủ lực viện Bình Thông nghe cô nói như vậy thì người nào người nấy tức giận đến sắp hộc máu, cái này là xúc phạm nhân cách trắng trợn.

Đáng tức là các chủ bọn họ chả rành chuyện kí.ch thích bằng ngôn ngữ thế này, cứ gắng gượng chịu đựng, bị Vệ Tam làm tức giận đến gân xanh nổi lên, tốc độ hành động tăng lên gấp đôi.

Vệ Tam vung roi áp chế Tông Chính Việt Nhân, không cho anh ta tới gần rồi lợi dụng tất cả cơ hội để kéo dài khoảng cách giữa hai người.

Lộ Chính Tân nhìn tình huống đánh nhau trong sân thì chậc một tiếng rồi bình luận: "Hai người này đều là chiến sĩ độc lập dùng cơ giáp hạng trung, Vệ Tam vẫn thiếu lực tấn công cường hãn như Tông Chính Việt Nhân. Tông Chính Việt Nhân có thể phát huy tác dụng lớn hơn trên chiến trường."

Ông đứng gần đội chủ lực Damocles nói những lời không tốt về Vệ Tam đã khiến những người khác hiển nhiên chả làm lơ được.

Hoắc Tuyên Sơn nói lễ phép: "Chỉ huy Lộ, nơi này không phải là hiện trường trực tiếp, không cần phải chuyên nghiệp tiếp tục giảng giải như thế."

Lộ Chính Tân sửng sốt rồi chậm rãi phản ứng lại, ông bị người ta oán giận rồi. Nhưng ông vẫn giữ tính khí tốt nên cười: "Cháu nói đúng, tôi không nói nữa."

Người của trường Đế Quốc đứng đối diện trường Damocles, Ứng Tinh Quyết nhìn chằm chằm vào Vệ Tam trong sân, cô đang kéo dài

thời gian.

Không biết vì sao, cho tới bây giờ Vệ Tam luôn lựa chọn cách đánh tốn thời gian nhưng tương đối đơn giản, cứ đánh tới lui lộn xộn như thế đến không làm nổi nữa mới chịu nghiêm túc.

“Trận đấu buổi chiều ấy, cậu tận lực kéo dài thời gian về sau rồi cuối cùng bộc phát.” Ứng Tinh Quyết nghiêng mặt nói với Cơ Sơ Vũ, “Năm phút cuối cùng thì xuất ra tất cả thực lực của mình.”

Ứng Tinh Quyết không muốn cho Vệ Tam cơ hội bộc phát, cô nên biết có đôi khi kéo dài chỉ làm cho tỷ lệ kéo lại cục diện chiến đấu càng ngày càng nhỏ.

“Được.” Cơ Sơ Vũ đồng ý.

Trong sân, Tông Chính Việt Nhân cũng phát hiện chuyện Vệ Tam mãi không cho mình tới gần. Anh ta dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn cô, cánh tay bỗng nhiên giơ lên và ném thương dài về mặt Vệ Tam.

Vệ Tam né tránh không kịp, chỉ có thể giơ tay vung roi quấn lấy thương.

Tuy nhiên, Tông Chính Việt Nhân không dừng lại ở đó, khi thương dài được ném đi trong nháy mắt, anh ta cũng di chuyển, chạy theo cùng một hướng với cây thương.

Lúc Vệ Tam dùng roi quấn lấy thì anh ta đã đến ở giữa thương dài. Anh ta đưa tay giữ chặt và tăng cường lực đâm ghim vào giữa cổ Vệ Tam.

Cô không có bất kỳ sự bảo vệ che chắn nào, roi quấn quanh thương còn chưa buông ra hoàn toàn, cả người cô phơi bày ra hết cả trước mặt Tông Chính Việt Nhân.

Vệ Tam cũng chả kịp né tránh trái phải trước sau nên cô để một chân đứng tại chỗ, một chân giơ lên thẳng tắp thẳng đứng với mặt đất, cứ thế tung chân đá về phía cây thương.

Giờ phút này đầu thương đã chạm vào cổ Vệ Tam, cô nhấc chân lên đạp thương của Tông Chính Việt Nhân là cảnh đế giày đen đạp lên thương, lúc này chúng phát ra âm thanh nặng nề.

Thương dài bị đá lên không trung, Vệ Tam ngửa đầu tránh đầu

thương, còn Tông Chính Việt Nhân thì nhấc chân lên cùng lúc và đạp thẳng vào đầu gối cô.

Chân trụ trên mặt đất của Vệ Tam khuỵu rồi cứ thế quỳ xuống nặng nề, đầu gối và lòng bàn chân chân khác đã bay biến hết cảm giác, không cảm nhận được đau đớn mà chỉ còn tê dại vô tận.

Trong nháy mắt quỳ xuống ấy Vệ Tam Tay dùng sức vung roi lên và lại đánh trúng mông Tông Chính Việt Nhân, nó phát ra một tiếng vang dội.

Cây roi này giống như còn sống, sau khi quất trúng Tông Chính Việt Nhân thì quấn về phía chân anh ta. Vệ Tam dùng sức kéo, kéo ngã anh ta.

Tông Chính Việt Nhân không kịp nghĩ chuyện mông mình lại bị đánh trúng, anh ta giơ thương dài cắm nó trên sàn nhà để giữ cơ thể mình trong khi đạp chân và lắc roi của Vệ Tam ra.

Hai người kéo dài khoảng cách, Vệ Tam ngẩng đầu lên, cổ cô vừa bị đầu thương của anh ta đâm trúng nên có một vết sưng đỏ nhẹ, rõ ràng là nếu muộn hơn thì sẽ làm nó chảy máu.

Tông Chính Việt một lần nữa xông về phía cô, cây thương như một bộ phận khác của cơ thể anh ta, nó càng ngày càng phù hợp, thế tấn công về phía Vệ Tam càng ngày càng mãnh liệt làm cô kinh qua hiểm trở nhiều lần.

Nhưng chỉ cần Tông Chính Việt Nhân làm thương cô một lần là mông anh ta sẽ giả giá đắt thay.

Anh ta càng đánh càng điên lên, sát ý càng ngày càng nặng, rõ ràng nếu hôm nay không quyết định được mày chết tao sống thì anh thề sẽ không thôi.

Vệ Tam cũng không duy trì khoảng cách giữa hai người nữa, tất cả chiêu thức vung roi trong nháy mắt như được đổi thành người khác, chẳng còn tùy hứng.

“Cái này…” Các thầy cô đứng ở chỗ nghỉ ngơi nhìn Vệ Tam ở giữa sân rồi lại quay lại nhìn Sơn Cung Dương Linh bên cạnh, “Chiêu thức hiện tại của em ấy hình như là của cô.”

Sơn Cung Dương Linh cũng đứng thẳng dậy, nào còn dựa vào vách

tường, bà ấy nhìn chằm chằm động tác vung roi của Vệ Tam.

Tính toán đầy đủ thì bà dạy đám sinh viên này chỉ có 7 tiếng, chưa đầy một ngày, thế mà Vệ Tam học được tất cả các chiêu thức và giải thích của mình trong chiến đấu.

Bất cứ ai nhìn vào chỉ sợ rằng sẽ nghĩ Vệ Tam là do một tay bà dạy nên.

Các sinh viên quân sự vây xem cũng bị sốc không kém, mà người ngỡ ngàng hơn cả là Sơn Cung Ba Nhận ở South Pasadena.

Bởi vì cậu ta mới là người được Sơn Cung Dương Linh dạy dỗ.

Mặc dù Vệ Tam dùng chiêu thức của Sơn Cung Dương Linh nhưng tất cả các chiêu thức bà đã dùng qua đã được bà hướng dẫn cách phá chiêu, bản thân Tông Chính Việt Nhân cũng là sinh viên cực kỳ ưu tú, anh ta cũng học được cách phá giải.

Sơn Cung Dương Linh không khỏi nở nụ cười: “Hai người học được không tệ.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh: Tại sao cô ấy muốn đánh vào mông của người đàn ông khác? (.

Chương 177

“đánh nhau đừng kéo tóc”

Hai người gần như tái hiện lại những lời dạy của Sơn Cung Dương Linh cho các sinh viên quân sự xung quanh, cùng lúc đó một người ra chiêu một người phá chiêu hiện đang ở trong trạng thái giằng co.

Chỉ còn 10 phút nữa là trận đấu giữa hai người sẽ kết thúc.

Sự u ám trên người Tông Chính Việt Nhân ngày càng nặng, anh ta rất muốn thu được thắng lợi.

“Các em cảm thấy ai sẽ thắng?” Lộ Chính Tân hỏi sinh viên trường Samuel bên cạnh.

“Còn có thời gian mà, bây giờ biến số tương đối lớn.” Cao Học Lâm nói lập lờ nước đôi, “Vệ Tam và Tông Chính Việt Nhân có ưu thế riêng của mình.”

Nhưng hai người này đánh nhau cho đến bây giờ đã làm một chuyện hiện lên rõ ràng: sức mạnh chiến sĩ độc lập lái cơ giáp hạng trung trường Damocles và viện Bình Thông nằm top 3, trường Samuel và trường South Pasadena thì kém một phần.

Nếu trước đây Cao Học Lâm vẫn coi thường trường Damocles, nghĩ đây là trường Damocles khi trước và cho rằng thực lực của bọn họ chỉ xứng đáng đứng chót, thì bấy giờ anh ta không thể không thừa nhận trường Damocles ngày nay đúng thật có thực lực tranh ngôi vô địch.

Lại là một chiêu, roi của Vệ Tam bị gãy còn thương dài của Tông Chính Việt Nhân bị đánh bay, cả hai đều chẳng còn vũ khí.

Còn 8 phút nữa.

Vệ Tam cài nửa đoạn roi vào hông và đứng đối diện Tông Chính Việt Nhân tay không tất sắc đối. Cô đấm thẳng vào mặt anh ta khiến đầu anh ta muốn trật luôn. Gần như trong nháy mắt, khóe miệng anh ta đã rỉ máu.

Tông Chính Việt Nhân giơ tay sờ khóe miệng và nhìn máu trên ngón tay mình, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo.

Hai người chạy về phía nhau và bung một chân đạp về phía đối thủ. Tông Chính Việt Nhân chiếm ưu thế về chiều cao, nếu đá thẳng vào nhau hẳn Vệ Tam sẽ bị đá trúng trước. Cho nên mục tiêu của cô ngay từ đầu đã ở chỗ xương đùi của Tông Chính Việt Nhân, nay đã cướp được cơ hội đá trúng.

Đáng tiếc Tông Chính Việt Nhân lại tăng tốc độ nhanh hơn, hơn hẳn so với sự tính toán của Vệ Tam. Cuối cùng cô bị chân anh ta đá trúng vai, lực rất mạnh đã đá Vệ Tam ngã xuống đất, cô còn chưa xoay người kịp lại bị Tông Chính Việt Nhân đá một cú vào bụng thật dữ dội.

Vệ Tam đau đến mức thân thể cuộn tròn, một tay miễn cưỡng chống đất muốn đứng lên.

Cô đứng dậy thật.

Cô bị Tông Chính Việt Nhân túm tóc và xách lên bằng một tay. Anh ta nhìn khuôn mặt tái nhợt của Vệ Tam vì đau thì bóp cổ cô và cười lạnh: “Cho rằng loại người như cô có thể so sánh với tôi thật à?”

Hai chân Vệ Tam đã thoát khỏi mặt đất, theo hành động bóp cổ cô càng lúc càng mạnh của Tông Chính Việt Nhân, cảm giác ngạt thở không ngừng truyền đến não bộ cô. Hai tay cạy tay Tông Chính Việt Nhân, miễn cưỡng tạo mình một chút cơ hội hít thở không khí.

“Anh... không biết...” Khuôn mặt tái nhợt ban đầu của Vệ Tam vì không hít thở được đã chuyển sang đỏ, cô nói đứt quãng, “Đánh nhau đừng… kéo tóc?”

Ngay khi chữ “tóc” nói ra, hai chân Vệ Tam co lại và đá vào ngực Tông Chính Việt Nhân ngay một giây sau. Nay có thể giãy thoát, cô thuận thế lật một vòng trên không trung, cuối cùng khuỵu một gối rơi xuống đất với hai tay chống xuống. Bởi vì tóc cô bị Tông Chính Việt túm nên đã rối, rơi lòa xòa xung quanh; dây buộc tóc cũng vì lúc xoay người khi nãy mà rớt xuống đất.

Vệ Tam ho vài tiếng làm dịu cảm giác ngạt thở khi nãy, kế đó đứng dậy từ từ.

Cô đi về phía trước vài bước, khom lưng nhặt sợi dây buộc tóc lên, đeo nó trên tay rồi kéo ra rồi thả. Cô nhìn nhanh về phía Tông Chính Việt Nhân bị mình đá liên tiếp đang lui về phía sau: “Xem ra trước

đây anh không phát huy hết thực lực? Còn 5 phút nữa, chi bằng cho tôi thấy loại người như anh khác loại người như tôi thế nào đi."

Mặt Tông Chính Việt Nhân nặng nề như nước sâu, anh ta nhanh chóng tấn công Vệ Tam.

Anh ta đá ra một cú thì Vệ Tam trả lại một quyền, dù là thân pháp hay tốc độ của hai người cũng tăng lên so với trước.

Sắc mặt của trường quân sự khác vây xem hai bên càng ngày càng xấu, thực lực chiến sĩ độc lập lái cơ giáp hạng trung đã mạnh đến mức này, thêm chuyện các thành viên chủ lực khác sẽ không phải người bất tài, thì ba thứ hạng đầu tiên đã thuộc về trường Đế Quốc, trường Damocles và viện Bình Thông. Thế thì trường South Pasadena và Samuel sẽ ở đâu đây.

Hai người đánh áp sát, chiêu thức của Tông Chính Việt Nhân đúng thật là nhiều. Anh ta đã được đào tạo chuyên nghiệp trong rất nhiều năm như vậy, nay gặp phải đánh solo không có cơ giáp thì ngay cả Cơ Sơ Vũ cũng chưa chắc sẽ thắng được anh.

Chỉ có điều chỉ trong một hoặc hai phút ngắn ngủi, hễ là chiêu mà anh ta từng dùng thì Vệ Tam đã có thể học được ngay, đồng thời từ một suy ra ba và dùng nó vào người Tông Chính Việt Nhân.

"Mấy phút này còn thú vị hơn nhiều so với cuộc đối đầu gần 1 tiếng." Lộ Chính Tân nhướng mày nhìn hai người trong sân.

Khả năng học tập của Vệ Tam quá mạnh mẽ, làm xáo trộn tâm tư của Tông Chính Việt Nhân khiến chiêu thức của anh ta rối loạn.

Bắt lấy giây lát này, Vệ Tam nắm lấy cánh tay Tông Chính Việt Nhân, nghiêng người dùng bả vai chắn lại anh ta và dùng sức ném Tông Chính Việt Nhân xuống đất.

Mặt đất sân huấn luyện phát ra tiếng ngã nặng nề. Đến đây còn chưa dứt, khi Tông Chính Việt Nhân muốn đứng dậy thì Vệ Tam nhấc chân đạp tay anh, nắm lấy mái tóc ngắn của Tông Chính Việt Nhân với khuôn mặt không chút thay đổi, tay kia nắm thì quần anh ta rồi nâng hoàn toàn cả người đối thủ lên và ném về phía vách tường gần đó.

Đương nhiên còn có một chuyện cô không quên, khi Tông Chính Việt Nhân rời xa mình và đụng vào vách tường, Vệ Tam rút ra nửa cây roi bên hông, đoạn quất dữ dội về phía mông anh ta.

Chất liệu quần dù có tốt đến đâu cũng không chịu nổi mấy roi của Vệ Tam quất tới, nên quần rách toạc gần như trong nháy mắt, trên roi còn dính máu.

Vệ Tam lập tức bỏ roi, nội tâm sực tỉnh, làm sao mà không điều chỉnh cường độ cho tốt vậy nè.

Nhưng bây giờ thứ cô quan tâm nhiều hơn là chất liệu roi của cô giáo Sơn Cung, roi vừa quất lên người là thấy máu luôn.

Giây cuối cùng nhảy tới, Sơn Cung Dương Linh đi ra ngay: "Thời gian đã hết."

Người của viện Bình Thông nhanh chóng tiến lên chuẩn bị đi đỡ Tông Chính Việt Nhân nhưng bị anh ta từ chối.

Tông Chính Việt Nhân chống mặt đất, ngón tay bị Vệ Tam đạp gãy nhưng dù như thế thì anh ta vẫn đứng lên từng chút một.

"Các chủ." Lộ Thời Bạch cởi áo khoác của mình đưa cho Tông Chính Việt Nhân, ý bảo quần anh rách rồi.

Tông Chính Việt vẫn không nhận lấy, anh ta muốn vĩnh viễn nhớ kỹ sự sỉ nhục ngày hôm nay.

Hiện tại Vệ Tam đang ngồi trên chiếc ghế xếp do Ứng Thành Hà móc ra, uống dịch dinh dưỡng anh đưa tới, hưởng thụ cảnh được Kim Kha bôi thuốc, được Liêu Như Ninh đấm chân và Hoắc Tuyên Sơn xoa bóp đầu.

Sơn Cung Dương Linh nhìn bộ dáng khoa trương của trường Damocles: "..."

Bà ấy cố gắng ám chỉ bản thân rằng mấy thứ này không được viết trong quy định, chả cần phải bận tâm. Bà nói một cách máy móc: "Vệ Tam thắng được một chiêu trong trận này, trường Damocles ghi một điểm."

Vệ Tam uống hết dịch dinh dưỡng có mùi dâu tây trong tay với vẻ ghét nó: "Buổi chiều còn có một trận, mệt quá, chúng ta về sớm nghỉ ngơi tí."

"Vậy cậu nằm trong khoang điều trị?" Kim Kha nói.

“Không nằm, bôi chút thuốc là được.” Vệ Tam chỉ vào mắt mình, vừa rồi thiếu chút nữa bị Tông Chính Việt Nhân đánh mù luôn.

Liêu Như Ninh ngồi xổm bóp chân cho Vệ Tam bỗng cảm giác được gì nên ngẩng đầu. Kế đó cậu ta nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Tông Chính Việt Nhân ở cách đó không xa ngay bèn giơ tay vẫy về phía đó và mỉm cười: “Đừng nhìn chằm chằm Vệ Tam nữa, dùng cơ giáp đánh nhau thì anh thua, không có cơ giáp anh cũng thua. Gượng ép dùng vận may để giải thích cũng chả được, Vệ Tam tụi này mạnh hơn anh.”

Ban đầu trong lòng Tông Chính Việt Nhân có cơn nghẹn tức được tích lũy bắt đầu từ Sao Tây Tháp, anh ta những tưởng lần này nhặt mặt mũi về ai ngờ được thua tiếp trong tay Vệ Tam. Nay lại thêm bị Liêu Như Ninh kíc.h thích, khí huyết anh ta bị đảo lộn, phun ngay ra một búng máu.

“Các chủ!”

Các đội viên của viện Bình Thông nhao nhao tiến lên đỡ lấy Tông Chính Việt Nhân.

Liêu Như Ninh giật nảy mình: “... Chuyện này không liên quan gì tới… tôi.”

Vệ Tam đứng dậy: “Đi thôi, tôi đói rồi.”

Lộ Chính Tân đi tới từ bên cạnh: “Vệ Tam, tôi chờ mong biểu hiện tiếp theo của em.”

“Dạ vậng, cảm ơn MC Lộ.” Vệ Tam nói khách sáo một câu chuồn về hướng căng tin với đồng đội.

Đám người sắp tan gần hết, còn trường Đế Quốc vẫn ở trong sân huấn luyện.

“Cậu đã thấy năng lực học tập của Vệ Tam rồi đó.” Ứng Tinh Quyết nói với Cơ Sơ Vũ, “Không cho cô ấy cơ hội vào trận buổi chiều.”

Tầm mắt Cơ Sơ Vũ dừng trên Tông Chính Việt Nhân sắp bước ra khỏi cửa sân huấn luyện, cậu ta cũng đồng cảm với Tông Chính Việt Nhân khi cảm giác tôn nghiêm bị khiêu khích này.

Trước trận đấu vẫn là người nổi bật trong cô ấm cậu chiêu, theo trận đấu tiến hành thì bị một người vô danh nổi như cồn giẫm dưới chân, dù ai cũng cảm thấy bị khích bác rất nặng nề.

Ứng Tinh Quyết còn phải đến phòng y tế để làm kiểm tra thể chất thường xuyên, anh bèn tách ra với người của trường Đế Quốc chỗ này.

Chờ sau khi anh đi rồi, Tư Đồ Gia nói nhỏ: "Lúc trước tôi còn tưởng rằng quan hệ giữa chỉ huy chính và Vệ Tam ngó bộ tương đối gần gũi trong khoảng thời gian này. Bây giờ xem ra chả có mấy." Nói không chừng cũng vì để tìm được khuyết điểm của Vệ Tam tốt hơn.

Trong bốn người này, Cơ Sơ Vũ và Ứng Tinh Quyết ở chung lâu nhất, Hoắc Kiếm thứ hai; còn Tư Đồ Gia có bối cảnh hơi yếu một chút nên khi đến trường Quân sự rồi, y đánh bại tất cả đối thủ cạnh tranh và lấy được một ghế chủ lực lần này thì mới tiếp xúc được với Ứng Tinh Quyết.

"Cậu ấy là chỉ huy chính của trường Đế Quốc chúng ta, sẽ không làm ra chuyện ảnh hưởng đến lợi ích của trường Đế Quốc." Cơ Sơ Vũ xoay nhẫn cơ giáp trên ngón tay, "Nhưng mà… cậu ấy quá đề cao Vệ Tam."

Hoắc Kiếm nghe vậy: "Cậu đừng quên lời chỉ huy chính nói. Thà đề cao còn hơn coi thường Vệ Tam."

Cơ Sơ Vũ không nói gì mà đi ra ngoài.

Để lại Hoắc Kiếm nhíu mày tại chỗ.

…

"Đây là dịch dinh dưỡng mới?" Ứng Tinh Quyết hỏi Hứa Chân.

"Ừm, thay đổi một chút thành phần, chuyên chuẩn bị cho trận đấu này." Hứa Chân đẩy dịch dinh dưỡng cho anh, "Đại khái có thể chống đỡ được 7, 8 ngày. Nếu cháu uống trước khi ra trận thì không thể trụ được tới cuối cùng lúc ra sân đâu."

Ứng Tinh Quyết nhận dịch dinh dưỡng: "Trong tay đàn em của bác sĩ Hứa có không?"

Hứa Chân lắc đầu rồi hỏi với vẻ ngạc nhiên: "Cậu ấy muốn thứ này

làm gì? Mặc dù chúng tôi hợp tác nhưng tôi sẽ không đưa dịch dinh dưỡng của cháu cho người ta xử lý.”

Ứng Tinh Quyết hạ mắt: “Bác sĩ Hứa, cháu về trước.”

“Được, lần kiểm tra này không có vấn đề gì.” Hứa Chân gửi báo cáo kiểm tra cho bên Quân khu 1 một phần và gửi thêm cho Ứng Tinh Quyết một phần.

...

Vệ Tam nhịn đau ngủ trưa, lúc tỉnh lại thì đã khỏi hơn phân nửa, hoặc là nói cô đã quen với nỗi đau này.

Khi ra khỏi phòng, bốn người khác đã đợi trong phòng khách.

“Đi thôi.” Vệ Tam hoạt động tay chân và dẫn đầu đi ra ngoài.

“Mấy thầy cô hơi quá, mắc gì xếp trận tranh tài của cậu trong một ngày, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có nhiều.” Liêu Như Ninh phàn nàn.

Vệ Tam không sao cả: “Dù sao cũng phải đánh, với lại có giới hạn thời gian mà.”

Nếu kéo dài thời gian thêm, có khả năng cô không đánh nổi hai trận một ngày.

Buổi chiều, tất cả mọi người đã đến đông đủ, lần này giáo viên phụ trách lại có thêm giáo viên của trường Đế Quốc, họ đã để bọn cô chuẩn bị trước.

Vệ Tam ngồi bên cạnh vừa xem vừa chờ trận cuối cùng đến.

“Cái ghế này không tệ.” Vệ Tam sờ ghế, lại điều chỉnh hướng ống kính và quay đầu nhìn bốn đồng đội cũng ngồi trên ghế gấp, “Miễn phí là thứ tốt.”

“Cảm ơn 20 vạn của chỉ huy Cao.” Hoắc Tuyên Sơn nói nghiêm túc.

Cao Học Lâm đi ngang qua: “...”

Chương 178

“đến đây mới là kết thúc thật sự”

Buổi chiều là đánh nhau bằng cơ giáp, khi hai bên đánh solo cần dùng tới cơ giáp của mình. Trận này còn lớn hơn trận chiến không có cơ giáp buổi sáng, hơn nữa còn có thêm thứ kim loại lạnh như băng. Mặc dù không có sự kí/ch thích trực quan của chiến đấu áp sát nhưng nhưng cuộc đối đầu bằng cơ giáp càng hùng vĩ hơn.

Rõ ràng trận cuối cùng chính là của Vệ Tam, cơ mà bản thân cô cũng thấy chả có việc gì, vẫn cúi đầu xem video đã quay lại.

“Sinh viên của cô có chất lượng tâm lý tốt, các trường quân sự khác kém một chút.” Một giáo viên nói với Giải Ngữ Mạn.

Giải Ngữ Mạn nhìn về phía đội chủ lực của trường Damocles, năm người nửa nằm trên ghế, trong tay còn có hạt dưa; đám nhóc này vừa cắn vừa nói chuyện vãn với nhau.

“...”

Trận cuối cùng chính là trận tranh tài của Vệ Tam mà mấy người này thong dong đến thế, bảo sao ai nhìn cũng nói nói một tiếng tố chất tâm lý tốt.

Nói khó nghe tí chính là thiếu tầm nhìn.

Giải Ngữ Mạn: “Đến khi ra chiến trường mà còn có thể duy trì tâm tính tốt như vậy mới coi như là có tố chất tâm lý mạnh.”

Mặc dù các giáo viên đang trò chuyện nhưng trong lòng mỗi người đã có những suy nghĩ riêng. Bấy giờ người căng thẳng nhất có lẽ vẫn là Giải Ngữ Mạn và giáo viên của trường Đế Quốc.

Trận cuối cùng có thể nói là liên quan đến địa vị của Vệ Tam và Cơ Sơ Vũ trong quân khu.

Nếu Vệ Tam thắng, giá trị của cô sẽ nâng lên một cấp độ khác. Ngược lại, Cơ Sơ Vũ thắng, cậu ta lại lần nữa bảo vệ địa vị chiến sĩ độc lập mạnh nhất trong thế hệ trẻ.

Khi tất cả mọi người vừa chuẩn bị bắt đầu, Quân khu 1 đột nhiên gọi

tới để yêu cầu xem trận đấu cuối cùng.

Giáo viên của trường Đế Quốc đồng ý sau đó lấy ra một thiết bị quay bay chuyên dụng rồi kết nối với ống kính của quang não, bắt đầu phát sóng trực tiếp cho người ở quân khu xem.

Trận đấu thứ ba sắp bắt đầu, năm người từ trường Damocles đứng dậy khỏi ghế.

“Đó là các ông lớn ở Quân khu 1?” Liêu Như Ninh lén liếc nhìn kênh liên lạc của giáo viên bên kia. Giáo viên của trường Đế Quốc đã tắt chế độ riêng tư để các giáo viên khác cũng có thể nhìn thấy quân khu bên đó.

Mắt Hoắc Tuyên Sơn còn nhạy bén hơn: “Không chỉ Quân khu 1, bên kia còn mở kênh liên lạc cấp trên của mấy quân khu khác.”

“Các quân khu đều đang xem các cậu thi đấu.” Kim Kha nói với Vệ Tam, “Đánh thật tốt.”

Vệ Tam nhác trông qua trường Đế Quốc bên kia, đoạn, quay đầu nói với Kim Kha: “Cậu không có gì nói với tớ sao? 80% là Ứng Tinh Quyết phía đối diện đang nói vấn đề của tớ.”

Kim Kha: “... Lúc trước tớ có gửi cậu tư liệu về Cơ Sơ Vũ, cậu không xem à?”

“Có. Mà tớ cảm thấy Ứng Tinh Quyết đối diện đào được càng sâu hơn.” Vệ Tam đưa tay tự ôm lấy tay mình, “Hơi sợ.”

“Ha ha.” Kim Kha đặt mông ịn lên ghế, “Cậu cảm thấy anh ta có năng lực mạnh mẽ sao không ở cùng anh ta luôn đi?.”

“Bao nhiêu tuổi rồi còn ghen tị.” Thiếu gia Liêu khinh bỉ ở bên cạnh, “Ứng Tinh Quyết giỏi hơn cậu thật.”

Kim Kha: “Tất cả mấy cậu chê tôi, được rồi, tôi sẽ đi ngay bây giờ.”

Cậu ta vừa định đứng dậy liền bị Hoắc Tuyên Sơn ấn xuống: “Trận đấu sắp bắt đầu rồi.”

Giáo viên đang kêu Vệ Tam, cô đi về phía sân thi đấu, đi đến nửa đường thì xoay người thả tim với bốn người.

May mắn lúc này không phải là phát sóng trực tiếp, bằng không màn hình phát sóng trực tiếp muốn nổ bởi mưa đạn bình luận.

“Chuẩn bị, 10 giây đếm ngược bắt đầu.” Nói xong lời cuối cùng, giáo viên của trường Đế Quốc đã đưa tay ấn máy hẹn giờ.

Hai người tiến vào cơ giáp, vỏ ngoài Vô Thường đã được sửa chữa xong. Lúc sửa chữa, trái tim Vệ Tam sắp vỡ vụn, nấm dịch tím có nhiều bao nhiêu đâu, cứ dùng một ít thì ít đi một tí.

Nghĩ đến trận đấu này có thể khiến Vô Thường lại phải đối mặt với nguy cơ bị phá hoại, trái tim Vệ Tam lại có đau đớn mơ hồ.

Tầm mắt Ứng Tinh Quyết rơi vào trên người hai chiếc cơ giáp trong sân, anh không biết ai sẽ thắng. Nếu Cơ Sơ Vũ chịu nghe lời mình thì dựa theo kế hoạch của anh, Vệ Tam không có cơ hội thắng.

“Tôi cảm thấy không chắc Cơ Sơ Vũ sẽ nghe lời anh đâu.” Hoắc Kiếm bỗng nhiên nói với Ứng Tinh Quyết, “Cậu ta có bất mãn với Vệ Tam.”

Nói chính xác hơn là đối với Ứng Tinh Quyết.

Nhiều năm như vậy, cũng được gọi là Đôi Sao Đế Quốc, mà hiện tại Ứng Tinh Quyết lại chú ý quá lâu tới Vệ Tam, hiển nhiên Cơ Sơ Vũ sẽ sinh lòng bất mãn.

“Tôi biết chứ.” Ứng Tinh Quyết nói từ tốn.

Hơi thở Hoắc Kiếm chơi chậm lại, là tôi biết chứ, không phải là tôi biết rồi.

Mục đích ngay từ đầu của chỉ huy chính có lẽ không chỉ là muốn Cơ Sơ Vũ thắng mà còn có ý thăm dò cậu ta.

Ánh mắt Ứng Tinh Quyết dừng trên người Hoắc Kiếm: “Tôi chỉ phụ trách chỉ huy, đúng hay sai thì tự có thời gian chứng minh.”

Hoắc Kiếm cúi đầu: “Vâng.” Mình nên biết chỉ huy chính vĩnh viễn sẽ suy nghĩ sâu hơn so với chiến sĩ độc lập.

Máy bấm giờ đếm ngược một giây cuối cùng đã xong, Vệ Tam đứng tại chỗ không nhúc nhích mà Cơ Sơ Vũ cũng im lìm như thế. Hai người chờ nhau, giằng co được 20 giây thì Cơ Sơ Vũ di chuyển trước.

Cậu ta xông về phía Vệ Tam, cho dù sắp tới gần cô nhưng vẫn không giảm tốc độ, chỉ có tay phải đặt ở bên hông thì rút đao Thái Vũ ra. Cậu ta cầm thẳng dao, thân đao như dán vào cán đao, đưa nó song song với cán đao và kéo ngang qua.

Từ khi Cơ Sơ Vũ bắt đầu di chuyển, Vệ Tam vẫn không nhúc nhích; nhưng đến khi đao Thái Vũ tới gần thì cô cong người tránh né một chiêu này, đồng thời rút đao tu di chém về phía bắp chân cậu ta.

Nhận thấy đường gió do đao tạo thành, Cơ Sơ Vũ nhấc chân đá về phía tay Vệ Tam với ý muốn đạp gãy. Vệ Tam lăn đi ngay tại chỗ khiến khoảng cách giữa hai người lại bị kéo dài, nhưng Cơ Sơ Vũ theo sát phía sau, cậu ta cho đao Thái Vũ chém vào cổ Vệ Tam, rất có khí thế muốn chém đứt.

Vệ Tam dốc hết toàn lực né tránh, song trong nháy mắt đó cô có thể cảm nhận được âm thanh phát ra do đao Thái Vũ xẹt qua cổ cơ giáp.

Nếu không có chiến đấu bằng cơ giáp, e là cô đã chảy máu. Cơ mà điều này có thể làm cho Vệ Tam khổ sở hơn là chảy máu, cô ấy chảy máu thì còn khôi phục được, còn cơ giáp mà hỏng… cô không thể tiếp tục sửa được nếu không có vật liệu.

Đao tu di Vệ Tam cắm trên sàn nhà, cô nắm chặt cán đao rồi mượn lực xoay một vòng trên mặt đất, đạp trúng chân Cơ Sơ Vũ. Hai chiếc cơ giáp va chạm phát ra âm thanh đinh tai do kim loại khổng lồ xô xát.

Cơ Sơ Vũ vung đao chém về phía chân cô, Vệ Tam mượn thế, một lần nữa lấy đao làm tâm điểm xoay một vòng tại chỗ. Rời xa Cơ Sơ Vũ xong là cô đứng dậy ngay và rút đao tu di về.

Liêu Như Ninh đứng ngoài nhìn: “Chiêu này có vẻ thú vị, lần sau tôi phải học mới được.”

Ứng Thành Hà khều cậu ta ra hiệu nên chú ý hình tượng, giáo viên đối diện còn đang phát sóng trực tiếp trên kênh liên lạc, mấy ông lớn trong quân khu vẫn đang xem.

Liêu Như Ninh chỉ từ Hoắc Tuyên Sơn đến Ứng Thành Hà bên cạnh: “Chúng ta, như vậy, làm sao còn hình tượng mà giữ?”

Bốn người ngồi đây mà trong tay thì kéo một dải băng rôn và mấy quả cầu tua rua, nếu mà đi so với sinh viên quân sự khác đứng

nghiêm bên cạnh là thấy rõ ngay.

Ứng Thành Hà: "…" Nói cũng đúng, dù sao cha mẹ mình không nhìn thấy mình như thế này là được.

...

Tình hình trên sân vẫn còn trong tình trạng giằng co, có vẻ như hai người có lực ngang nhau.

Khi khoảng cách giữa hai người được kéo gần, đao tu di của Vệ Tam đã biến thành đao hình quạt. Cô dùng tay làm cái kẹp, mỗi một lần ra tay đều có thể lưu lại dấu vết lờ nhờ trên vỏ cơ giáp của Cơ Sơ Vũ. Nhưng mà mỗi lần cô vạch là lại lấy làm tiếc một lần trong lòng, cơ giáp tốt biết bao, đáng tiếc lại dùng nó chống lại cô.

Trong khoang cơ giáp, Cơ Sơ Vũ nhìn thoáng qua Ứng Tinh Quyết rồi thu ánh mắt rất nhanh. Từ trước đến nay cậu ta luôn lấy lời nói của Ứng Tinh Quyết làm chuẩn mực, lúc này vẫn cho rằng kế hoạch Ứng Tinh Quyết nói không có vấn đề gì, nhưng cậu ta muốn dựa theo phương pháp của mình.

Cơ giáp là của mình, cũng do chính mình điều khiển, cậu ta sẽ chứng minh với Ứng Tinh Quyết: Cơ Sơ Vũ là một trong hai Ngôi Sao của Đế Quốc, rất xứng đáng với tên gọi.

Hai tay Cơ Sơ Vũ nắm dọc theo đao Thái Vũ và đặt nó ở trước ngực một khoảng nửa mét.

Vệ Tam vừa mới kéo dài khoảng cách với cậu ta: "?" Sao đột nhiên cảm giác như Cơ Sơ Vũ đang phù phép, thoạt trông rất ân cần.

Nhưng mà Vệ Tam còn chưa kịp suy nghĩ quá nhiều là Cơ Sơ Vũ ở phía đối diện di chuyển.

Vệ Tam: "..."

Cơ Sơ Vũ biến mất, một chiếc cơ giáp đột nhiên biến mất trước mắt cô.

Ngay khi Vệ Tam đứng tại chỗ, sau lưng truyền đến tiếng xé gió, là đao của cậu ta. Cô quay lại ngay lập tức, đưa tay ra để chặn nó bằng cây đao hình quạt.

Một giây sau Cơ Sơ Vũ nhấc tung chân đá về phía Vệ Tam làm đá bay ngay cơ giáp. Vệ Tam mang theo cơ giáp đụng vào vách tường sân tập, đập ra một cái lỗ thật lớn.

Thậm chí Vệ Tam còn chưa kịp đứng lên là Cơ Sơ Vũ lại một lần nữa xuất hiện trước mặt cô với tốc độ nhanh đến mức rất nhiều người cấp 3S xung quanh cũng chẳng thể nhìn rõ. Họ chỉ có thể nhìn thấy cậu ta đi tới trước vách tường rồi cầm đao bổ về phía Vệ Tam. Vệ Tam bị giam cầm trong phạm vi nhỏ, cô cố gắng né tránh thế tấn công của cậu ta.

Sắc mặt các sinh viên xung quanh đều dần dà trở nên nghiêm túc, nếu như nói buổi sáng Vệ Tam và Tông Chính Việt Nhân đánh nhau không dùng cơ giáp đã làm cho bọn họ hiểu được thực lực của hai người này rất mạnh. Vậy bây giờ Cơ Sơ Vũ lại làm mới nhận thức của bọn họ.

Với loại tốc độ này mà thay bằng chiến sĩ độc lập lái cơ giáp hạng nhẹ chưa chắc gì đã bì được; đó là chưa kể bản thân Cơ Sơ Vũ có ưu thế của cơ giáp hạng trung. Bằng hai thứ gộp lại, nếu đối đầu với Cơ Sơ Vũ trên chiến trường, thế thì hoàn toàn là cảnh cậu ta muốn giết ai là giết được ngay.

Đồng thời biểu hiện của Vệ Tam cũng một lần nữa khiến người ta kinh ngạc. Cho dù Cơ Sơ Vũ mạnh mẽ nhường này, tình cảnh của cô nguy hiểm là thế, cơ mà cơ giáp vẫn không bị thương, mỗi một lần dùng đao cọ xát cũng khó khăn lắm mới vượt qua được.

Vệ Tam nhân cơ hội biến cây đao hình quạt thành hợp đao, một cây đao khác thì để trống nhằm phá thế vây công của cậu ta, từ đó giúp cô rời khỏi vách tường và trở lại sân huấn luyện.

Cơ Sơ Vũ thu đao xoay người, nhìn chằm chằm Vệ Tam. Tốc độ của cậu ta lại tăng lên một lần nữa, cậu ta biến mất trước mắt cô, lúc này là tới ngay phía trên.

Vệ Tam phát hiện vào giây cuối cùng, cô ngửa đầu nhấc đao chống lại đòn tấn công của Cơ Sơ Vũ. Cậu ta có ưu thế phía trên, mũi đao Thái Vũ thậm chí đã đụng phải trán Vô Thường.

Cơ Sơ Vũ không thay đổi nét mặt, cậu ta tăng thêm lực lượng trong tay; mũi đao Thái Vũ lại một lần làm nặng thêm tổn thương. Lúc này Vệ Tam quỳ hai đầu gối, cũng không phải bị cậu ta áp đảo mà là quỳ xuống giảm lực để trốn ra ngoài.

Giải Ngữ Mạn và bốn người bên nhóm Damocles nhìn thấy chiêu này của Vệ Tam thì khẩn trương hẳn lên.

Đã thấy tốc độ của Cơ Sơ Vũ khi nãy mà nay cô dùng đại một chiêu như vậy, chẳng khác nào hoàn toàn lộ nguyên phần lưng cho đối thủ.

Đó là một lầm lỡ chết người!

Quả nhiên Cơ Sơ Vũ rơi xuống đất trong nháy mắt là đi tới sau lưng Vệ Tam ngay, thậm chí cô còn chưa đứng lên.

Đao của Cơ Sơ Vũ chém trúng ngay cô, một cú toàn lực của đao Thái Vũ làm lưng Vô Thường bị chém một đao thật sâu, gần như lộ cả khoang cơ giáp.

Phải kết thúc rồi.

Hầu hết mọi người ở đây nhìn vào máy bấm giờ, mới có 20 phút trôi qua.

Trong khoang cơ giáp, đại não Vệ Tam cảm nhận được trận đau đớn dữ dội nhưng cô lại nhếch môi cười.

Trận đấu thực sự sắp kết thúc.

Khi Cơ Sơ Vũ còn đang tăng thêm sức muốn hủy diệt cơ giáp của Vệ Tam, cơ giáp dưới đao có hành động khác thường, nó bỗng nhiên biến mất trước mặt cậu ta.

Cơ Sơ Vũ cười lạnh một tiếng, học theo mình à?

Trực tiếp xoay người ngăn đòn tấn công của Vệ Tam, cậu ta cho đao Thái Vũ chống đỡ với hợp đao.

“Cô... “ Cơ Sơ Vũ đột nhiên nhận ra có gì đó không ổn, trong tay Vệ Tam không còn một thanh hợp đao khác.

Vũ khí của cô ấy... Cơ Sơ Vũ cúi đầu nhìn về phía cơ giáp của mình, một thanh đao hình quạt cắm chính xác vào trong động cơ cơ giáp của cậu ta, nó xuyên qua giáp bảo vệ tăng cường và phá hủy động cơ ngay.

Trong khoảnh khắc Cơ Sơ Vũ ngạc nhiên, hợp đao của Vệ Tam đẩy

đao rồi đâm vào ngực cậu ta, cũng lấy lại cây đao hình quạt của mình.

Cơ Sơ Vũ hoàn hồn trong nháy mắt và muốn mau né tránh, chẳng qua động cơ bị phá, hành động của cậu ta bị cảm trở hơn phân nửa.

Vệ Tam bay lên không rồi sà xuống, hai thanh đao hình dạng khác nhau đã chuyển thành đao tu di, cô đâm thẳng đao vào vai Cơ Sơ Vũ.

Cơ Sơ Vũ thử ngăn cản nhưng chẳng thành công, Vệ Tam cầm đao tu di găm vào bả vai cậu, cuối cùng còn rơi sau lưng cậu ta. Cô vươn tay tìm mò mẫm lỗ hổng động cơ vừa rồi, kế đó dùng một tay kéo nguồn năng lượng của Cơ Sơ Vũ.

Đó mới là kết thúc thực sự.

Chương 179

“các bạn đến từ Sao Sa Đô?”

Vệ Tam đứng sau Cơ Sơ Vũ, một tay cô cầm đao tu di c,ắm vào vai Kẻ Hủy Diệt, tay kia vòng qua hông cậu ta với tới phía trước để kéo khối năng lượng bên trong ra.

Giờ phút này tư thế của hai người giống như Vệ Tam ôm Cơ Sơ Vũ từ sau lưng, song người chung quanh cũng không nghĩ nhiều về mặt khác vì họ còn đang hãi hùng.

Ngay cả lãnh đạo cấp cao Quân khu 1 ngồi ở bàn hội nghị cũng trưng ra khuôn mặt vô cùng phức tạp.

Shaω Eli nhìn Kẻ Hủy Diệt mất sức di chuyển bèn không khỏi nuốt nước miếng, Vệ Tam trông tà ma quá, đây là chuyện mà con người bình thường làm ra à?

Đừng nói các sinh viên quân sự khác, ngay cả bốn người trường Damocles cũng sững sờ nhìn hai người trong sân.

Kết thúc quá nhanh, từ lúc Cơ Sơ Vũ bùng nổ đầu tiên là bọn họ đã có cảm giác này, kết quả là trước khi kết thúc bỗngđảo lộn thắng thua.

“Tụi mình… thắng?” Liêu Như Ninh hỏi Hoắc Tuyên Sơn bên cạnh.

“Thắng.” Hoắc Tuyên Sơn trả lời từ từ, Vệ Tam dùng 2 chiêu như giống hệt chiêu Cơ Sơ Vũ dùng vừa nãy, nhất là một đao từ trên xuống dưới sau cùng.

Ánh mắt Ứng Tinh Quyết nhìn thật sâu vết đao sâu hoắm sau lưng Vệ Tam, vừa rồi cô ấy cố ý để lộ lưng không bảo vệ chỉ để chờ đợi thời điểm này.

Video chiếu lại về mấy trận đấu đã được Ứng Tinh Quyết xem qua xem lại rất nhiều lần, anh vẫn cho rằng cô quá quý trọng cơ giáp của mình. Anh thấy được một quy luật, dù là lúc Vệ Tam vẫn còn ở đội tuyển trường hay sau lúc vào đội chủ lực làm chiến sĩ độc lập, chỉ cần có người làm hư cơ giáp của cô, cô ấy sẽ đột nhiên bùng nổ, chứ không phải gặp nguy cơ mới tích cực ngăn cản.

Cho nên Ứng Tinh Quyết muốn Cơ Sơ Vũ kéo dài thời gian, ra tay ngay lúc sắp kết thúc khiến Vệ Tam không có thời gian phản ứng. Cơ Sơ Vũ không nghe lời anh, Ứng Tinh Quyết cũng chuẩn bị tâm lý rồi, nhưng không ngờ Vệ Tam chủ động lấy cơ giáp của mình làm mồi nhử.

“Bốp bốp bốp…”

Bốn người trong trường Damocles đột nhiên vỗ tay cùng nhau, sau đó giơ biểu ngữ lên, lấy ra những quả cầu tua rua đủ màu quơ quơ.

Mọi người nghe thấy động tĩnh của họ thì mới tỉnh táo lại và giấu kỹ cảm xúc của mình.

Vệ Tam buông khối năng lượng của cậu ta đồng thời rút đao tu di và lui ra vài bước. Kế đó cô cho một tay đặt trên vai, cúi đầu vô cùng tao nhã trước mọi người.

“Lưng cậu bị rách rồi.” Ứng Thành Hà nhắc nhở.

Vệ Tam trong khoang cơ giáp: “…” Sự thích thú đến chiến thắng biến mất ngay lập tức.

Nhảy ra khỏi khoang cơ giáp, Vệ Tam cất cơ giáp đi rồi quay về nhóm của mình: “Lại được một điểm, phần thưởng thuộc về chúng ta.”

“Trước mắt nấm dịch tím chỉ có tí như thế, lỡ dùng hết thì tính sao?” Ứng Thành Hà hỏi thì thầm.

“Vừa rồi nhìn tư thế kia của cậu ta mà kéo đến cuối cùng sẽ làm Vô Thường bị thương.” Vệ Tam đáp, “Thay vì bị không ít thương tích, chi bằng dính một đao trước rồi kết thúc thật nhanh.”

Lúc nói lời này thì Vệ Tam vẫn đau đớn âm ỉ, đằng sau Vô Thường của cô có một cái lỗ lớn như thế đấy!

“Được rồi, Cơ Sơ Vũ về hàng đi.” Giáp viên báo, “Phần thưởng cho lần hợp tác huấn luyện đầu tiên thuộc về trường Damocles, họ sẽ được vào sân sớm 1 tiếng. Trong hai ngày tiếp theo, các thầy cô sẽ lần lượt bình luận về cuộc đối đầu này của các em. Hôm nay giải tán trước đã.”

Buổi chiều ngày thứ 8 chỉ còn lại trận đánh nhau bằng cơ giáp cuối

cùng của Vệ Tam và Cơ Sơ Vũ, nên so đấu song thì các thầy cô đã cho mọi người giải tán.

Cơ Sơ Vũ đi ra khỏi khoang cơ giáp, khác với sự ngột ngạt tức giận của Tông Chính Việt Nhân vào ban sáng, trong mắt cậu ta càng thêm vẻ mờ mịt.

Rõ ràng sẽ thắng nhanh thôi, vì sao mọi thứ… bỗng đảo ngược.

Những sinh viên khác cũng chẳng cảm thấy thực lực Cơ Sơ Vũ không đủ, phải là quá đủ mới đúng, nay cậu ta thua nhanh như vậy đơn giản chỉ vì Vệ Tam quá dị.

“Sửa cơ giáp của cậu ấy cho xong đi.” Ứng Tinh Quyết thu lại ánh mắt trên người Vệ Tam phía đối diện, anh nghiên mặt nói với Công Nghi Giác.

“Ừ.” Công Nghi Giác gật đầu, sau đó đi qua nói với Cơ Sơ Vũ, “Buổi tối tôi có thể giúp cậu sửa.”

Cơ Sơ Vũ giật mình ngẩng đầu và đối diện với ánh mắt của Ứng Tinh Quyết: “Tôi… rất xin lỗi.”

“Cô ấy càng khó đánh lại hơn so với chúng ta tưởng tượng.” Ứng Tinh Quyết nói với vẻ thản nhiên, “Cậu xem thường cô ấy, tôi cũng xem thường cô ấy, là lỗi chung của chúng ta.”

Nghe thấy anh nói như vậy, trong đầu Cơ Sơ Vũ trống rỗng, lần đầu tiên cậu ta không nghe theo lời Ứng Tinh Quyết đã nhận được kết quả này.

Ngay khi mọi người tan rã, trong nhóm chiến sĩ độc lập đột nhiên có người nhắc Vệ Tam.

Người Thừa Kế Nhà Họ Eli: [Còn video của mày và Cơ Sơ Vũ thì sao? Mau gửi vào nhóm, muốn giấu à@ Lén Lút Ăn Xin.]

Hoắc Tây Tây: […]

Thiếu Gia Liêu: [Tự mấy cậu không biết quay lúc đó à?]

Người Thừa Kế Nhà Họ Eli: [Mục đích của việc xây dựng nhóm là gửi video đúng không? Chỉ thiếu Vệ Tam và Cơ Sơ Vũ, làm nhanh lên.]

Shaω Eli nhặn xị lên một tiếng, dùng quang não ghi hình còn phải canh đi theo bước hai người trong sân, cái kiểu người không có chuyện gì mà nhạy búa xua khắp nơi thì quá ảnh hưởng đến hình tượng người thừa kế của gã rồi.

Những người khác trong nhóm cũng muốn nhìn lại xem Cơ Sơ Vũ thua như thế nào.

Quinley Eli: [Có thể gửi để nhìn một tí không?]

Jill Gill Wood: [Thêm tôi nữa.]

Vệ Tam thấy thế liền xin Kim Kha một đoạn video vừa quay được rồi gửi đến nhóm chiến sĩ độc lập.

...

Quân khu 1, một phòng họp nào đó

“Vừa rồi Vệ Tam làm sao thắng được?” Một vị lãnh đạo cao tầng ngồi ở bàn hội nghị hỏi.

“Cháu ấy bắt được khoảnh khắc Cơ Sơ Vũ buông lỏng trong lúc sắp thắng lợi.” Người đối diện cho hay, “Sơ Vũ vẫn còn non nớt một chút, cần phải tăng tố chất tâm lý lên. Chứ dựa vào thực lực của Vệ Tam thì không thể loại cháu ấy được.”

Có người phản bác: “Tôi không cảm thấy vậy. Vệ Tam xuất thân từ một ngôi sao vô danh, có được huấn luyện nhiều như Cơ Sơ Vũ không? Cháu ấy là người từng tham gia chiến tranh, tố chất tâm lý chẳng yếu hơn Vệ Tam, nói cho cùng là thực lực không đủ.”

“Đây chỉ là một tai nạn.” Người cho hay theo bản năng nói hướng về phía một người ngồi ở phía trước của bàn hội nghị.

Cơ Nguyên Đức ngồi ở phía trước lên tiếng: “Sinh viên trường quân sự là hy vọng tương lai của Liên bang chúng ta, nhiều hơn một người cũng là chuyện tốt.”

Đám người không nói nhiều nữa.

...

Liên tục nhiều ngày hợp tác huấn luyện cuối cùng cũng được nghỉ ngơi, Vệ Tam vừa trở lại ký túc xá là nằm xuống ngay.

“Chân, chừa ra tí vị trí coi.” Kim Kha vỗ hai chân cô, cậu ấy ngồi ở một góc sô pha và quay đầu nói với Vệ Tam đang nhắm mắt, “Trận buổi chiều này đánh tốt, nắm thời cơ đó rất chuẩn.”

“Tôi cảm thấy hình như Vệ Tam càng ngày càng mạnh.” Liêu Như Ninh kéo một cái ghế ngồi xuống, cũng nói với cô, “Vừa rồi tốc độ của Cơ Sơ Vũ đã đủ hù người ta rồi, đáng tiếc đụng phải người biế.n thái như cậu.”

“Xuống tay trước là chiếm được lợi thế.” Vệ Tam không muốn xảy ra chuyện ngoài ý muốn cho nên mới chủ động dùng sau lưng để dụ dỗ Cơ Sơ Vũ, “Nhưng mà lần sau Cơ Sơ Vũ chắc chắn sẽ không thả lỏng nữa, chiêu này chắc chả còn dùng được.”

Hoắc Tuyên Sơn lấy làm tiếc nuối: “Tông Chính Việt Nhân và Cơ Sơ Vũ không solo với nhau, đại khái phải lần hợp tác huấn luyện sau mới có thể thấy.”

Năm người hoặc ngồi hoặc co, và, sau một thời gian dài, Vệ Tam mở mắt ra: “Đến lần hợp tác huấn luyện đầu tiên kết thúc, chúng ta chỉ loại trừ một vài người không bị nhiễm bệnh.”

“Việc này không thể vội vàng, không chừng có người đang quan sát sinh viên quân sự của chúng ta.” Kim Kha nói, “Ngày mai tụi mình đi một chuyến đến Xưởng Đen ở South Pasadena trước xem sao.”

Sương bọ đen, chìa khóa được tìm thấy trong ngôi nhà cũ của Quý Từ, còn có người xuất hiện không rõ chỗ phòng mẫu máu ở tòa nhà y tế… Bây giờ họ các loại sương mù quấn lấy.

Ngày hôm sau bắt đầu kỳ nghỉ nên được hoạt động tự do, những người từ các trường quân sự khác bắt đầu tiếp tục huấn luyện theo thói quen của mình, mà mấy người Vệ Tam thì nghênh ngang đi ra khỏi cổng sân tập.

Vừa vặn đụng phải đội chủ lực của trường Quân sự Samuel chuẩn bị đi tập trên sân huấn luyện, bọn cô phẩy tay với người bên Samuel như đi thị sát.

“Hứ.” Shaω Eli bĩu môi, gã vô cùng không ưa sự kiêu ngạo của đám người này.

Nhưng khi đội chủ lực Damocles đi rồi, Shaω Eli lại nói với Cao Học Lâm, “Có phải vì bọn họ đi ra ngoài để thư giãn trước mỗi trận đấu nên ít áp lực hơn, vì thế sức mạnh cũng không ngừng tiến bộ. Chúng ta có nên… ra ngoài đi dạo một vòng hay không?”

Cao Học Lâm liếc gã với vẻ mặt vô cảm: “Cậu cảm thấy có thể không? Huấn luyện mỗi ngày mà còn không đánh lại bọn họ, cậu còn muốn lười biếng à?”

Shaω Eli: “… Nói một tí thôi mà.”

Ở phía bên kia, đội chủ lực của trường Damocles đã đeo mặt nạ và đi vào Xưởng Đen.

Bọn họ giành chức vô địch ở Sao Sa Đô, bên Xưởng Đen đó nâng đẳng cấp của mấy người Vệ Tam. Họ không chỉ có thể đi xuống tầng 4 dưới lòng đất mà còn có thể mang theo hai người đi vào.

Hiển nhiên danh ngạch của hai người này cũng vì chuẩn bị cho cơ giáp sư và chỉ huy. Xu hướng chính của Liên bang vẫn là chế độ một tiểu đội năm người, cho dù là Xưởng Đen cũng không ngoại lệ.

“Đi ăn một cái gì đó trước đã, mới sáng sớm mà, tôi đói quá.” Liêu Như Ninh nói khi xoa bụng mình.

Cậu ta và Vệ Tam ở phía trước dẫn đầu đi về phía khu ăn uống.

Cấu trúc Xưởng Đen ở đây và Sao Sa Đô không có bất kỳ sự khác biệt nào, ngay cả trang trí cũng giống hệt nhau. Miễn là quen thuộc với Xưởng Đen Sao Sa Đô thì người ta sẽ không xa lạ với nơi này.

Năm người đi vào khu vực ăn uống, Liêu Như Ninh và Vệ Tam nhanh chóng đi tới khu đồ ăn.

“… Đây là bữa tiệc côn trùng à?” Liêu Như Ninh cúi đầu cầm kẹp đẩy đẩy mấy cái món trông như thạch rau câu ở trong mâm, nó bọc lấy mấy con côn trùng bên trong, “Ọe.”

Thiếu gia Liêu chỉ nhìn thôi đã cảm thấy mắc ói.

Vệ Tam đẩy cậu ta ra: “Bên này là khu đặc sản, cậu vẫn nên đi bên phải lấy đồ ăn đi.”

Hoắc Tuyên Sơn gắp một cái đặt vào đĩa của mình sau đó dùng đũa gắp lên cắn một miếng. Cậu ta ăn xong: “Hương vị cũng không tệ lắm.”

Liêu Như Ninh ở bên cạnh nhìn hồi lâu, cậu ta chờ đến khi bọn họ gắp xong mà vẫn còn do dự.

“Nhắm mắt mở miệng.” Kim Kha nói cho Liêu Như Ninh nghe, chờ sau khi cậu ta làm theo thì cậu bèn mang một con sâu chiên qua rồi bỏ vào trong miệng Liêu Như Ninh, “Nhai.”

Thiếu gia Liêu nhịn sự khó chịu, cố sức nhai vài cái rồi nuốt xuống: “Còn, còn rất ngon, vị hạnh nhân lẫn trong thịt gà.”

“Ấu trùng phát triển trong rừng mưa nhiệt đới, sau khi chúng bị bắt thì được nhân công nuôi bằng hạnh nhân. Cũng bởi vì thế nên sau khi chiên, nó sẽ tỏa ra vị hạnh nhân nhẹ nhàng, do đó được gọi là thanh hạnh nhân.” Ứng Thành Hà đọc các từ trên tường phía trước đĩa.

Liêu Như Ninh đi tới trước mặt thanh hạnh nhân, mặc dù bộ dáng vẫn không thể chấp nhận được nhưng vừa rồi khi ăn một cái xong, hình như nó cũng không khó chấp nhận như thế.

Năm người lấy tất cả các loại côn trùng một lần rồi mới tìm một vị trí để ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống, Vệ Tam đã nhìn thấy một người quen đi vào cửa, là Ngư Thiên Hà. Cô theo bản năng bưng đĩa trốn dưới bàn.

Những người khác còn chưa hiểu được hành vi của Vệ Tam cũng nhìn thấy Ngư Thiên Hà đi tới từ cửa, rồi ngồi thẳng trước mặt bọn họ, chỉ cách cả đám mấy cái bàn.

“... Cậu có đeo mặt nạ đấy.” Kim Kha đá Vệ Tam dưới gầm bàn còn nói nhỏ, “Cô ấy không biết chúng ta là ai.”

Vệ Tam giơ tay sờ một cái, đúng thật là vậy.

Lúc này cô mới chui ra khỏi bàn.

“Làm sao mà MC Ngư lại đến một nơi như vậy?” Liêu Như Ninh nhìn chằm chằm vào người đàn ông phía trước và hỏi những người khác.

Hoắc Tuyên Sơn giơ tay chống lấy nửa cái mặt nạ của mình, cũng nói nhỏ: “Đừng nhìn chằm chằm vào cô ấy, cẩn thận coi chừng bị phát hiện.”

Năm người đã chuẩn bị địch không động thì ta không động, yên tĩnh ăn sáng, nhưng mọi thứ không phát triển như họ mong muốn.

Có một người khác đi vào ở cửa, rõ ràng là đến tìm Ngư Thiên Hà. Nhưng ông ta vẫn chưa kịp ngồi xuống là đã nhìn thấy năm người ở phía sau nên cứ thế đi tới: “Mấy bạn đến từ Sao Sa Đô?”

Chương 180

“dịch cực quang”

Năm người ngồi ở trước bàn và chẳng có ai lên tiếng trong chốc lát, đó là chưa kể Ngư Thiên Hà ở phía trước còn nhìn về phía này.

Tại sao người đàn ông này nhìn ra được bọn họ đến từ Sao Sa Đô?

Người đàn ông lạ mặt mỉm cười như thể biết những nghi ngờ trong đầu của họ: “Mặt nạ của ba người là một kiểu độc quyền ở phía bên Xưởng Đen Sao Sa Đô bên kia, chúng tôi không có mặt nạ này ở South Pasadena.”

Kim Kha giương mắt nhìn bọn người Vệ Tam, mặt nạ được mang đến từ Sao Sa Đô đúng thật là khác với cái Ứng Thành Hà vừa lấy ở đại sảnh.

“Rất ít khi thấy có người bên Sao Sa Đô đến tầng 4 dưới lòng đất này, mấy bạn là người của nhóm nào?”

Kim Kha ho một tiếng, thay đổi giọng: “Anh đây là?”

Người đàn ông lạ bừng tỉnh: “Ôi nhìn tôi này, cứ thế mà vào hỏi mấy bạn. Tôi là Mạc Tín, người phụ trách tầng 4 dưới lòng đất của Xưởng Đen South Pasadena.”

Kim Kha đứng dậy và đưa tay nắm lấy bàn tay mà Mạc Tín duỗi tới: “Hân hạnh. Chúng tôi CMN Lật Luôn Xưởng Đen.”

Mạc Tín ngẩn người, sau đó nói: “Chí hướng tốt.”

Kim Kha: “... Nhóm của chúng tôi tên là CMN Lật Luôn Xưởng Đen.” Tên ngu nào lấy tên thế này.

“Ha ha, tên tốt.” Mạc Tín xứng đáng là người phụ trách Xưởng Đen, ông ấy chấp nhận cái tên này nhanh lắm rồi còn khen một câu khách sáo.

“Ha ha, không có đâu.” Kim Kha cũng khách sáo lại.

Ngư Thiên Hà lên tiếng ở phía trước: “CMN Lật Luôn Xưởng Đen là đội giành được quán quân khu vực ở Sao Sa Đô trước đó?”

Sau lưng 5 người lạnh lẽo, MC Ngư còn biết luôn cái này à.

Ngoài mặt, Kim Kha bình tĩnh và thoải mái hỏi Ngư Thiên Hà: "Trông ngài khá quen, xin hỏi ngài là…"

"Đương nhiên nhìn quen rồi, cô Ngư là MC giải thích chính của giải đấu Hephaestus lần này." Mạc Tín cười nói, "Chỉ cần cậu có xem trực tiếp giải đấu là chắc chắn thấy cô ấy."

"Thì ra là cô Ngư, hân hạnh quá." Kim Kha đứng bên cạnh bàn phía này chủ động chào hỏi Ngư Thiên Hà ở trước.

Ngư Thiên Hà gật đầu với cậu xem như đã chào hỏi rồi lại cúi đầu nhìn quang não của mình.

"Sao cô Ngư lại ở Xưởng Đen? Không phải dạng hay đến Xưởng Đen như là nhóm học tản chúng tôi?" Kim Kha hỏi Mạc Tín bên cạnh, sau đó lại cố ý hỏi: "Tôi hỏi như vậy không sao chứ?"

"Không sao đâu, chuyện này đã lan truyền từ lâu trong Xưởng Đen South Pasadena của chúng tôi rồi. Cô Ngư ở lại với chúng tôi một thời gian rất dài trong lúc còn học ở trường, lúc ấy cô ấy giúp các nhóm sửa cơ giáp." Mạc Tín nhìn về phía Ngư Thiên Hà rồi quay đầu lại nói tiếp, "Kỷ lục cao nhất của cô Ngư là một tuần sửa 49 chiếc cơ giáp cấp 3S, đến bây giờ vẫn chưa có ai phá vỡ kỷ lục này."

"Thì ra là như vậy."

"Đúng rồi, hôm nay tầng 4 dưới lòng đất có thi đấu, là nhóm cấp 3S đi PK. Nếu các bạn muốn tham gia thì có thể đăng ký bất cứ lúc nào."

"Được rồi, đợi tí nữa chúng tôi qua đó xem sao."

Hai người đứng nói chuyện một hồi trước khi Mạc Tín xoay người trở về.

Kim Kha ngồi xuống và nhịn động tác lau mồ hôi, Ngư Thiên Hà vẫn còn ở phía trước.

"Bốn mươi chín chiếc cơ giáp trong một tuần là rất ghê hả?" Vệ Tam hỏi nhỏ Ứng Thành Hà.

Ứng Thành Hà gật đầu: "Vừa rồi người phụ trách nói 49 chiếc thì

chắc không chỉ là sửa chữa vỏ ngoài cơ giáp, tổn thương của 49 chiếc cơ giáp ý chừng tương đối nghiêm trọng.”

Ngư Thiên Hà vẫn chưa đi.

Sau khi năm người ăn cơm xong cũng chẳng dám đi ra ngoài cùng nhau vì sợ Ngư Thiên Hà nhận ra, cuối cùng phải đành chia ra theo từng nhóm. Vệ Tam mang theo Ứng Thành Hà đi ra ngoài, những người còn lại chờ thêm một lát mới đứng dậy rời đi.

Khi đi, Kim Kha còn cố ý thay đổi thói quen đi bộ làm lưng hơi còng xuống, tóm lại không liên quan đến sinh viên quân sự.

Chờ bọn họ rời đi rồi, lúc này Ngư Thiên Hà mới ngẩng đầu: “Hôm nay có nói chuyện thi đấu cho bọn họ biết không?”

Mạc Tín gật đầu: “Nói rồi, nhưng trận rừng mưa nhiệt đới sắp bắt đầu, chẳng lẽ bọn họ còn đi thi đấu?”

Ngư Thiên Hà bấm mở quang não vào trang chính của Xưởng Đen rồi mở danh sách giải thưởng cuộc thi: “Tôi ra một bình dịch cực quang, anh thêm vào đi.”

“Dịch cực quang là?”

Ngư Thiên Hà cười: “Thứ tốt.”

...

Vệ Tam và Ứng Thành Hà ở góc đường chờ mấy người Hoắc Tuyên Sơn. Sau khi hội hợp, họ bắt đầu đi khắp nơi.

“Lần trước có tìm ra được cái gì ở Xưởng Đen Sao Đế Đô không?” Vệ Tam hỏi Kim Kha.

“Không, chỉ biết rằng sau vụ hỏa hoạn thì nó bị bỏ hoang một thời gian rồi được Xưởng Đen mua mảnh đất đó, bao gồm cả vị trí của quán bar bị đốt cháy.” Kim Kha gửi thông tin mình điều tra được vào nhóm, “Đến khi Xưởng Đen của Sao Đế Đô được xây dựng, lối vào cổng nằm ngay vị trí của quầy rượu quán bar ban đầu.”

Chính vì không tìm được bất kỳ thông tin hữu ích nào, Kim Kha mới đề nghị đến South Pasadena để xem. Cậu ấy chưa từng đến Xưởng Đen, vì vậy muốn đến xem trước nơi này trông như thế nào.

“Tu di kim lần trước là do tụi mình tranh tài mà có, không biết tranh tài ở Xưởng Đen Sao South Pasadena bên này thì có giải thưởng gì.” Vệ Tam đi tới sảnh chính và ngửa đầu nhìn các loại thi đấu xếp hạng phía trên.

“Trước đây ở Sao Sa Đô tuyển chọn nhà vô địch, còn mấy trận ở South Pasadena hôm nay e là không phải.” Hoắc Tuyên Sơn cho hay, “Giải thưởng chắc cũng chả phong phú là bao, có thể chỉ có điểm tích lũy bình thường.”

“Vừa rồi người phụ trách kia nói là tranh tài trong cấp 3S sẽ luôn có giải thưởng.” Liêu Như Ninh vừa đến nơi này thì đã ngứa tay, muốn hoạt động gân cốt.

Kim Kha cau mày: “Hôm nay chỉ đến đây dạo một vòng, đừng có làm chuyện xấu đi.”

“Biết rồi.” Liêu Như Ninh nói với vẻ xỉu xìu.

“Dịch cực quang?” Ứng Thành Hà ngẩng đầu nhìn theo một hồi, bỗng nhiên chỉ vào một màn ánh sáng, “Nơi này cũng có dịch cực quang hả.”

Một số người quay đầu nhìn anh, rõ ràng không biết nó là gì.

Vệ Tam hỏi Ứng Thành Hà: “Dịch cực quang là cái gì?”

“Có thể dùng làm chất lỏng động cơ, là thứ hiếm coi nhất trong nhóm cơ giáp cấp 3S. Tôi chỉ nghe Ngư Thanh Phi nhắc tới.” Ứng Thành Hà giải thích.

“Tôi chưa từng nghe ông ấy nói gì cả.” Vệ Tam lẩm bẩm.

“Không dễ thay đổi dịch cực quang, dùng trên cơ giáp cấp 3S thì có khả năng làm giảm tần suất mất ổn định do khối năng lượng giảm đi.” Ứng Thành Hà, “Ngư Thanh Phi rất thích đặt dịch cực quang vào trong động cơ, nhưng mà sau đó không biết sao lại chả tìm được tài liệu này trong Liên bang, cũng chả có ghi chép nhiều trong sách.”

Ứng Thành Hà không nghi ngờ bất cứ cái gì cả, dù sao thời gian đó đã rất xa xưa rồi, có rất nhiều vật liệu đang biến mất và vật liệu mới xuất hiện.

“Đã như vậy thì chúng ta đi tranh tài để cầm được giải thưởng này.” Liêu Như Ninh chà tay nói phấn khích.

Kim Kha đăm chiêu: “Đây là South Pasadena, là địa bàn của nhà họ Ngư. Để nói ai có khả năng sở hữu thứ này nhất thì chỉ có một người, không ai có thể hơn được.”

Mấy người lập tức hiểu được ý tứ của cậu ấy, bọn họ vừa mới gặp được Ngư Thiên Hà.

Ngư Thiên Hà ở trong Xưởng Đen, như thế rất có thể dịch cực quang đến từ tay bà ấy.

“Tụi mình có đi lấy nó hay không đây?” Vệ Tam hỏi.

Kim Kha nhìn Ứng Thành Hà có sự mong chờ thấp thoáng trong mắt bên cạnh, cuối cùng chỉ có thể nói: “Lấy được thì lấy nhưng mấy cậu phải cẩn thận, tụi mình còn phải đi thi đấu.”

Ba chiến sĩ độc nói rõ ngay lập tức rồi bắt đầu đi báo danh ở sảnh chính.

Sau đăng ký là rút thăm, họ rút được vòng trống nên sẽ so tài ngay với đội giành chiến thắng cuối cùng. Hôm nay có tổng cộng 5 trận đấu, tất cả các nhóm toàn có chiến sĩ cấp 3S.

Kim Kha lật danh sách thi đấu và cau mày: “Xưởng Đen South Pasadena có nhiều chiến sĩ độc lập cấp 3S như vậy? Xưởng Đen ở Sao Sa Đô cũng nhiều thế này à?”

Vệ Tam nhìn thoáng qua: “Làm sao được, lần trước tụi tớ thi đấu ở Xưởng Đen Sao Sa Đô thì chỉ có ba người chúng tớ là chiến sĩ độc lập cấp 3S.”

Năm trận đấu, ngoại trừ ba người bọn họ thì những người còn lại đều là chiến sĩ độc lập cấp 3S, số lượng sắp bằng chiến sĩ độc lập 3S của năm trường quân sự lớn.

“Đi qua chờ trước, đến lúc tranh tài thì mấy cậu đừng có bị thương, giữ lại sức lực. Chúng ta còn phải đi thi đấu trong rừng mưa nhiệt đới.” Ứng Thành Hà dặn dò, dù dịch cực quang thưa thớt nhưng chuyện mà họ phải làm thật sự là ở sân thi đấu rừng mưa nhiệt đới.

“Yên tâm, nếu tụi này thua ở đây cũng chả có mặt mũi trở về đâu.”

Liêu Như Ninh ôm lấy Ứng Thành Hà.

“Đừng nói bậy.” Từ trong túi, Vệ Tam lấy ra bánh ngọt vừa rồi cô tiện tay lấy theo trong khu ăn uống rồi quay đầu nhét vào miệng Liêu Như Ninh.

Năm người ngồi trong khu vực chờ đợi, chuẩn bị xem những người khác thi đấu. Vệ Tam cắn bánh ngọt, quan sát xung quanh. Trên thực tế, sân đấu ở đây và Sao Sa Đô bên kia có trang trí y như đúc, mặc dù người thì khác nhưng bầu không khí của đấu trường đen cũng y thế.

Trong không khí vẫn còn một tí mùi rỉ sét như có như không.

Đang muốn thu hồi tầm mắt chuẩn bị xem trận đấu trên sân đấu, Vệ Tam bỗng nhiên nhìn thấy một người quen mắt.

“Đó là...” Vệ Tam khều Hoắc Tuyên Sơn, ra hiệu cho cậu ta nhìn về bên trái hàng thứ hai phía dưới, “Người kia có phải là Lệ Tước hay không?”

Hoắc Tuyên Sơn nhìn xuống, đúng là nhìn thấy một gương mặt nghiêng quen thuộc: “Là ả ta.”

Vệ Tam nhíu mày: “Sao người này lại ở đây?” Hơn nữa còn như người bình thường.

Vệ Tam còn nhớ rõ bộ dáng ả được người ta khiêng xuống từ trên sân đấu khi thất bại, cho rằng sự nghiệp chiến sĩ độc lập của ả cứ thế là tèo.

Bây giờ thì nhìn tốt thế này?

“Trận đấu bắt đầu.”

Hai nhóm trên sân đấu đã bắt đầu, Vệ Tam không chú ý Lệ Tước phía dưới nữa mà nhìn về phía giữa sân đấu.

Đây là lần đầu tiên họ xem một cuộc thi cấp 3S bên ngoài phạm vi của sinh viên quân sự.

Nhìn vào trận đấu đầu tiên, dù cả hai đội đều ở cấp 3S nhưng so về biểu hiện thì chỉ chung chung. Trong lòng 5 người không thể nói là thất vọng, dù sao những người này là chiến sĩ độc lập học tản, chả học được hệ thống giảng dạy của trường, nay thực lực hơi yếu một

chút cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Những trận tiếp theo cũng vậy, các chiến sĩ cấp 3S phối hợp tốt nhưng có thể thấy rõ chênh lệch giữa bọn họ và sinh viên quân sự bằng mắt thường.

“Vẫn là người trong trường thì được học nhiều hơn.” Liêu Như Ninh chống cằm, “Vừa rồi chiêu kia của đội đỏ nếu chỉ cần bung ra một tí là thắng được ngay. Cơ mà cứ kéo lâu đến thế rồi thua luôn.”

“Cảm giác về cơ giáp không đủ tốt.” Ứng Thành Hà quay đầu nói cho Vệ Tam, “Tôi cảm thấy mỗi lần cơ giáp bọn họ phát huy là không đạt được mức lý tưởng.”

Vệ Tam nhìn hai đội đã xuống khỏi sân: “Giống như... Chiến sĩ độc lập không đủ hòa hợp với cơ giáp.”

Chương 181

“dung hợp kết cấu”

Trong 5 trận thi đấu trên sân hôm nay, có 3 trận thi đấu từ đầu bởi 4 đội 3S; hai đội này pk với hai đội khác, 2 đội giành chiến thắng sau đó sẽ pk một lần nữa với nhau để chọn một đội vô địch.

Bởi vì “CMN Lật Luôn Xưởng Đen” đột nhiên tham gia nên đội chiến thắng cuối cùng lại phải đánh với bọn cô thêm một trận.

Năm người trường Damocles ngồi thành một hàng, cùng khoanh tay, cùng gác một chân lên đầu gối chân còn lại; nếu họ không có khuôn mặt và kiểu tóc khác nhau thì y như mấy bản sao.

“Chiêu vừa rồi xem như là chiêu của chiến sĩ độc lập cấp 3S, nhưng hiệu quả mà chiến sĩ đó đánh ra nhiều nhất chỉ có hơn 50%, đúng là hơi kém.” Ứng Thành Hà xem thấy thì tính toán.

“Thấp như vậy?” Liêu Như Ninh chỉ nhìn ra được thực lực của người ta kém, chứ còn mấy thứ về tỷ lệ phần trăm, hiệu suất phát huy cơ giáp thì lại là chuyện cần cơ giáp sư chú ý. “Chiêu mà tụi mình mới học thấp nhất cũng phải 70% mới được.”

Vệ Tam nhìn chằm chằm cơ giáp đang đánh nhau trên sân đấu rồi lắc đầu: “Không đúng, cậu xem độ giãn ra chỗ tay cơ giáp của bọn họ đi, không giống như bộ dạng chỉ phát huy ra hơn 50%.”

Ứng Thành Hà nhìn kỹ một hồi: “Có thể cơ giáp của bọn họ có tí chênh lệch với phía của tụi mình.”

Lối đánh hoang dã và cơ giáp thiết kế kiểu hoang dã mới tạo ra cảm giác chiến sĩ độc lập không hòa hợp với cơ giáp.

“Trận này vừa kết thúc thì đợi lát nữa sẽ đến lượt chúng ta lên sân. Đến lúc đó tiếp xúc gần xem một chút.” Vệ Tam nói như có điều suy nghĩ.

Năm người ngồi ở chỗ tối nhìn chằm chú tranh tài trên sân nhưng nào có biết cũng có người đang quan sát bọn họ.

“Sợ người khác không biết bọn họ đi cùng nhau à.” Ngư Thiên Hà nhìn năm người bị quay rõ ràng trên màn ánh sáng. Dù quần áo giày

dép họ vận không phải là đồ đồng phục huấn luyện của trường quân sự, nhưng năm người cứ thế ăn mặc giống nhau như đúc.

“Bọn họ tham gia sân đấu nhóm thật.” Mạc Tín nhìn năm người trên màn ánh sáng, rốt cuộc vẫn ngạc nhiên.

Ngư Thiên Hà cười: “Đổi thành trường quân sự khác thì họ chắc chắn không tham gia.”

Trước không nói đến chuyện chắc gì cơ giáp sư của các trường quân sự khác biết dịch cực quang, mà có biết thì chỉ huy các trường cũng chẳng bằng lòng mạo hiểm tham gia đánh trên sân vì một món vật liệu không thể dùng trong giải đấu lớn.

Trường Damocles thì có tình huống khác, tình cảm của năm người này tốt hơn rất nhiều đội chủ lực của mấy trường khác, phần nhiều sẽ sẵn sàng nỗ lực vì đồng đội.

Bấy giờ xem ra đúng là thế thật.

“Chúc mừng đội Sương Mù Lóe đã giành chiến thắng.” Trọng tài đi lên và nói, “Nghỉ ngơi một tiếng, tiếp theo là trận chiến cuối cùng của đội Sương Mù Lóe và đội CMN Lật Luôn Xưởng Đen từ Xưởng Đen Sao Sa Đô. Ai giành chiến thắng sân đấu nhóm cấp 3S ngày hôm nay đây? Xin hãy mỏi mắt mong chờ.”

Trận đấu thứ tư kết thúc, đội Sương Mù Lóe đi vào bên trong nghỉ ngơi và tiện thể sửa cơ giáp. Đội Damocles thì nhàn rỗi ngồi quan sát xung quanh trong sự chán chường.

Vệ Tam nhìn về phía Lệ Tước ngồi ở trước một lần nữa, cơ mà không ngờ người ta cũng quay đầu nhìn bọn họ. Hiển nhiên vừa rồi ả nghe trọng tài nói tên nhóm nên biết bọn họ đã tới.

Lệ Tước chẳng có hành động khiêu khích gì. Có thể thấy rõ ràng, ả ta nào có bị thương nặng, cơ mà trên người còn có thêm một nguồn năng lượng không nói rõ được.

Vệ Tam híp mắt, lúc trước điên cuồng thành bộ dạng như vậy thì bây giờ lại có sức mạnh gì đây?

Trong khi cô còn đang suy ngẫm, một người đàn ông đi qua bên cạnh Lệ Tước và gọi ả đi.

“Nhìn cái gì thế?” Kim Kha thả chân xuống, hai tay chống lên đùi và thò người ra hỏi Vệ Tam.

“Hồi trước lúc tranh tài ở Sao Sa Đô thì tớ có gặp một đối thủ. Trước kia tớ còn cho rằng cảm giác của ả đã bị thương, giờ xem ra có vẻ tốt.” Vệ Tam trả lời.

“Trận đấu khi nào?”

“Trận tranh ngôi vô địch, khi ả được khiêng xuống còn nhìn như đã điên nữa.”

Kim Kha nhíu mày: “Có nhớ trận đấu đó của các cậu không có video không? Nói không chừng có có nguyên nhân xuất phát ở đó.”

“Nguyên nhân gì?” Liêu Như Ninh quay đầu hỏi.

Kim Kha lắc đầu nói không biết, một hồi sau lại nói: “Mấy video quay trận đấu đang yên đang lành của mấy cậu bỗng bị bỏ hết. Xưởng Đen nói máy quay của mình có vấn đề. Ngoại trừ gặp phải tình huống cực đoan ở trường đua lạnh lẽo, máy quay lúc thường sao có chuyện được, đừng nói tới toàn bộ máy quay.”

Trong tay mấy người không có manh mối, lời nói cũng chỉ là suy đoán, nhưng mà thời gian thi đấu đã đến rất nhanh. Bọn Vệ Tam đứng dậy, hoạt động tay chân ở trước chỗ ngồi xong mới cúi đầu cài quần áo lại cho kỹ, kế đó đi xuống sân đấu phía dưới cùng nhau.

Vệ Tam đã có sự quan tâm rất lớn đến đội Sương Mù Lóe, không thể chờ đợi hơn nữa để tranh tài với họ. Chuông trận đấu vừa vang là cô đã chọn một đối thủ để tấn công trước.

Cả trận tranh tài chả có gì hồi hộp, ba người bên Sương Mù Lóe làm sao so sánh được với Damocles, cơ mà thời gian thi đấu không ngắn. Chủ yếu là Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh tòn kéo người ta đánh còn Vệ Tam thì chậm hơn, thậm chí tính là “ngang sức” với đối thủ, chả có chênh lệch gì.

“Vệ Tam này...” Mạc Tín xem hai đội ngũ đánh trên sân qua màn ánh sáng với sắc mặt có vẻ phức tạp, “gặp yếu thì yếu?”

Ngư Thiên Hà cười khẽ một tiếng: “Không phải, chắc là để cho Ứng Thành Hà xem. Mỗi một chiêu của con bé toàn giúp cơ giáp sư dự đoán tốt hơn tính năng của cơ giáp mà đội viên nhóm Sương Mù Lóe

dùng. Chờ đến đúng lúc thì em ấy sẽ giải quyết đối thủ ngay."

"Vậy chẳng phải Ứng Thành Hà sẽ phát hiện mánh khóe à?"

Ngư Thiên Hà im lặng nhìn trận đấu trong sân, hôm nay bà đi đến khu vực ăn uống rồi tăng giải thưởng cũng vì muốn bọn họ nhìn ra manh mối.

Chờ Vệ Tam thăm dò đối thủ xong xong, cô đã giải quyết đối thủ. Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh ở bên cạnh thấy thế thì cũng mau chóng quăng đối thủ trước mặt mình xuống sân đấu.

Tình hình thay đổi quá nhanh khiến khán giả hét cả lên.

Trọng tài là người đầu tiên hoàn hồn, anh ta đi lên để thông báo thắng thua.

"Nhớ trao giải thưởng cho chúng tôi." Liêu Như Ninh đi xuống khỏi khoang cơ giáp, cậu ta nháy nháy mắt qua lớp mặt nạ và nói với trọng tài.

"Được rồi, được rồi."

Ba người xuống tìm Ứng Thành Hà và Kim Kha.

"Mấy người kia so ra còn yếu hơn." Hoắc Tuyên Sơn nói.

Lời này làm Liêu Như Ninh không thể đồng ý hơn nữa: "Thiếu tí nữa tôi đã cho rằng bọn họ là chiến sĩ độc lập cấp SS, quá yếu."

"Nói không chừng bọn họ chính là cấp SS." Vệ Tam để lại một câu và bước nhanh về phía Ứng Thành Hà.

Liêu Như Ninh sững sờ: "... Tây Tây, câu nói vừa rồi của cậu ấy có ý gì?"

"Không biết." Hoắc Tuyên Sơn đi theo qua bên kia, cậu ta muốn xem Vệ Tam tính làm gì.

Kim Kha nhìn xung quanh và nói với bọn họ: "Đi về phòng nghỉ trước đã."

Phòng nghỉ.

Kim Kha lấy lá chắn che đậy đặt sang một bên và hỏi họ: “Có phát hiện gì?”

“Xem video trước.” Vệ Tam bảo Ứng Thành Hà phát lại đoạn video vừa mới được quay.

Video đối chiến giữa hai đội được tung ra, xem một lúc, Vệ Tam ấn tạm dừng và phóng to: “Chỗ này, hiệu suất tấn công thực tế của anh ta chỉ khoảng 57-58%, trình độ rất kém, nhưng không xác định được là vấn đề ở cơ giáp hay con người.”

Vệ Tam tiếp tục chiếu nữa, lúc này Ứng Thành Hà giơ tay bấm tạm dừng cảnh cô phá vỏ ngoài cơ giáp của đối thủ.

Ứng Thành Hà phóng to chỗ vỏ ngoài cơ giáp bị hư hỏng trong màn ánh sáng, mở miệng: “Chỗ này thấy được một ít cấu tạo cơ giáp. Cơ giáp cấp 3S bình thường chưa từng dùng kết cấu tương tự như vậy. Tôi chưa từng thấy nhưng lại có cảm giác quen thuộc, rất kỳ lạ.”

Vệ Tam ngồi xuống: “Tôi đã thấy thứ tương tự rồi.”

“Cậu đã từng thấy?” Ứng Thành Hà quay đầu nhìn về phía cô. Cho đến bây giờ, nội dung cơ giáp 3S anh học vẫn nhiều hơn Vệ Tam, không lẽ nào Vệ Tam biết mà anh không biết.

Vệ Tam cúi đầu lấy ra hai cấu trúc ở trong quang não: “Cậu xem thử đi.”

Những người khác, bao gồm cả Kim Kha, nhìn thấy mà chả hiểu đầu cua tai nheo. Ứng Thành Hà nhìn sang hai cấu trúc do Vệ Tam đưa rồi đối chiếu với cấu trúc của cơ giáp lộ ra trong video.

Cuối cùng dường như hiểu được, anh như đứng ngồi không yên, cơ thể lùi lại, bàn tay không thể không chạm vào khuôn mặt: “Đây là… sự kết hợp giữa cấu trúc cấp SS và 3S? Vì sao lại làm như vậy?”

Vệ Tam hỏi ngược lại: “Cậu nghĩ sao?”

Ứng Thành Hà hít sâu một hơi, nhưng anh bỗng nhiên phản ứng lại kịp và hỏi Vệ Tam: “Sao cậu lại nghĩ đến kết cấu cấp SS.”

“Bởi vì…” Vệ Tam lại tung ra một tấm ảnh nữa, lần này là ảnh bản thảo. Góc dưới bên phải của bản thảo còn có chữ ký của Vệ Tam là “Nghèo”, “Tôi đã vẽ một cấu trúc tương tự.”

Ứng Thành Hà phóng to bản thảo của cô nhìn hồi lâu, anh nhìn ra rất nhanh: “Đây là cấu trúc cải tạo hợp lại giữa cấp A và cấp S.”

Anh đã quen với việc thiết kế và xây dựng cấp 3S, chẳng quen lắm với cấp S thì chả cần bàn tới cấp A. Nhưng nay có thứ trước mặt để so sánh thì anh đoán ra được ngay.

Vệ Tam gật đầu: “Tôi chưa thử, nhưng chỉ dựa vào sự hợp nhất của cấu trúc này cũng chẳng có hiệu quả khác biệt là bao.”

Thiếu gia Liêu đưa tay vẫy vẫy trước mắt Vệ Tam và Ứng Thành Hà: “Này, có thể quan tâm mấy người không phải là cơ giáp sư như tụi này không?”

Vệ Tam ngước mắt lên: “Có thể nhóm vừa rồi đánh với tụi mình không phải là chiến sĩ có cấp 3S mà là cấp SS.”

“Không phải?” Liêu Như Ninh kinh ngạc, “Nhưng rõ ràng cơ giáp của bọn họ là cấp 3S mà.”

Vệ Tam nhìn về phía Hoắc Tuyên Sơn: “Cậu còn nhớ Tử Thần của Sao Sa Đô không?”

Hoắc Tuyên Sơn gật đầu: “Nhớ rõ.”

“Lần tôi và hắn đánh nhau ấy, lúc dỡ cơ giáp của hắn thì tôi thấy khớp nối cơ giáp Tử Thần chẳng phải là vật liệu cấp A, có lẽ càng cao hơn một bậc. Nhưng bởi vì bản thân hắn có cấp S cho nên mới chịu nổi.” Vệ Tam, “Tôi nghi mấy người này cấp 3S này hôm nay. Cơ giáp mà bọn họ dùng đều là phiên bản nâng cấp từ cái mà Tử Thần dùng lúc trước.”

“Ý cậu là... Bọn họ lợi dụng cơ giáp để vượt cấp?” Kim Kha hỏi trong đăm chiêu.

Ứng Thành Hà vẫn lắc đầu: “Cho tới bây giờ vẫn chưa có ai phát hiện việc chỉ dựa vào loại kết cấu dung hợp này mà làm cho chiến sĩ độc lập cấp SS lái được cơ giáp cấp 3S ở Liên bang.”

“Đúng là không thể thật.” Vệ Tam đồng ý với anh, “Cấp A làm như cấp S cũng không được, trừ phi có một loại vật liệu mới phá vỡ cục diện này.”

“Cô Ngư ở đây, nói không chừng cô ấy nhúng tay vào thứ bên trong.” Hoắc Tuyên Sơn cho hay.

Phòng nghỉ yên tĩnh lại, nếu tin tức này là sự thật thì đúng là kinh thiên động địa quá.

Kim Kha bỗng nhiên nhíu mày: “Dễ dàng quá.”

Những người khác nhìn về phía cậu ấy, chờ đợi thứ cậu nói tiếp.

“Bắt đầu từ khi tiến vào cho đến bây giờ, chúng ta nhận được tin tức quá dễ dàng. Đầu tiên là thi đấu, sau đó là phát hiện cơ giáp có vấn đề.” Kim Kha hỏi Ứng Thành Hà, “Nếu không có Vệ Tam nhắc nhở, cậu có thể phát hiện ra cấu trúc dung hợp này hay không?”

Ứng Thành Hà do dự: “Ít nhất phải mất vài ngày.”

Cơ giáp sư cấp 3S có cảm giác cao trời sinh, dùng kết cấu cấp 3S để đặt nền móng chính. Cơ giáp cấp bậc khác là loại hình được mở rộng ra vì muốn mở rộng quân sự. Bình thường cơ giáp sư 3S sẽ xem nguyên lý của mấy cấp bậc khác là môn tự chọn.

Vì vậy, Ứng Thành Hà cần thời gian tìm tòi mới khám phá được cấu trúc dung hợp.

“Cô Ngư cố ý.” Kim Kha nói, “Cô ấy biết chúng ta là người của trường Quân sự Damocles.”

“Ý cậu là cô Ngư cố tình đi vào khu vực ăn uống hồi nãy?” Vệ Tam hỏi.

“Có lẽ dịch cực quang cũng là thứ cô ấy cố ý đặt lên.” Kim Kha cất thiết bị che chắn, “Để tớ liên lạc hỏi cô ấy một chút.”

Đã như thế thì không bằng ngửa bài luôn, xem ngư Thiên Hà đang tính toán gì.

...

Quang não Ngư Thiên Hà vang lên, bà nhìn số điện thoại và nhướng mày: “Phát hiện nhanh như vậy?”

Nói xong, bà cúp máy, không trả lời.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Kim Kha:?? Hello?

Chương 182

“ra trận”

“Cúp máy.” Kim Kha nhìn quang não rồi lại gọi liên tiếp thêm mấy cuộc nhưng rồi cũng bị Ngư Thiên Hà tắt hết.

Cuối cùng có lẽ đã làm phiền bà ấy, Ngư Thiên Hà gửi một tin nhắn: [Đã 8 giờ tối, nếu không trở về thì tôi sẽ báo cáo với giáo viên của trường Damocles rằng mấy em đi đánh ở đấu trường đen.]

Kim Kha: “???” Quả nhiên phát hiện ra bọn họ từ sáng sớm, vậy sao không nhận cuộc gọi đi?

Trong lúc cậu tính gửi tin nhắn để hỏi, Ngư Thiên Hà lại gửi một tin khác: [Sau khi trận đấu kết thúc, tôi sẽ lên tàu chiến Damocles.]

Kim Kha chuyển tiếp tin tức này vào nhóm rồi ngẩng đầu lên: “Xem ra cô Ngư muốn nói chuyện với tụi mình trên tàu vũ trụ.”

“Đợi bọn họ đưa giải thưởng tới rồi tụi mình đi về.” Vệ Tam vừa nói xong đã có người gõ cửa phòng nghỉ.

Đó là nhân viên tới trao phần thưởng.

Ứng Thành Hà đi qua nhận rồi mở ra.

“Đây là dịch cực quang?” Vệ Tam thò đầu lại xem, chất lỏng bên có màu sắc rực rỡ dưới ánh đèn, kề sát vào sẽ cảm nhận được mùi thơm thoang thoảng.

“Tôi chỉ nghe Ngư Thanh Phi miêu tả thôi, chắc là nó.” Ứng Thành Hà che lại cẩn thận từng li từng tí, “Dù bây giờ không dùng được nhưng tới trận tiếp theo là dùng được rồi.”

Mấy người gắng sức chạy về, cuối cùng cũng trở lại sân tập South Pasadena. Mặc dù nghi hoặc trong lòng không giảm bớt, nhưng mà chuyện dịch cơ giáp đã vào tay vẫn làm cho bọn họ vui mừng quá thể.

Nói tới cũng trùng hợp, khi họ đi thì gặp trường Samuel, tới lúc về thì họ cũng gặp thành viên trường Samuel lúc mấy người kia chuẩn bị về ký túc xá.

Nam Phi Trúc nhìn đội chủ lực của trường Damocles có tâm trạng không tồi bèn nói với vẻ chê trách: “Cũng không biết hưng phấn cái ôn gì cả ngày?”

“Giành được hai lần quán quân trận đấu lẻ, chả lẽ không đáng mừng à?” Shaω Eli bĩu môi, nếu trường Samuel có thể giành chức vô địch một lần là gã sẽ trần tru,ồng chạy đi trên sân tập mỗi ngày đấy.

Trong vài ngày còn lại, đội chủ lực của trường Damocles đã bị Hạng Minh Hóa bắt lấy rồi huấn luyện điên cuồng.

Thầy Hạng nói đã cách một ngày mới gọi bọn họ đi huấn luyện vì muốn thỏa mãn thói quen muốn ra ngoài chơi một ngày của đám người khi đến mỗi ngôi sao, nay đã chơi xong rồi thì hãy nắm bắt thời gian huấn luyện ngay.

Chủ yếu là để Giải Ngũ Mạn hướng dẫn và phân tích lần huấn luyện chung trước đó, cũng như hiệu suất của các thành viên của mấy trường quân sự.

“Đúng rồi, đã có kết quả kiểm tra sức khỏe tổng quát, có mấy sinh viên như có khuynh hướng tiến hóa.” Chiều ngày cuối cùng, trước khi tan học, Giải Ngữ Mạn nói.

Thiếu gia Liêu lập tức hỏi “ngượng ngùng” hỏi: “Trong mấy sinh viên này có em không cô? Khó trách gần đây cảm giác mình tiến bộ lớn ghê.”

Giải Ngữ Mạn: “... Ha ha, về đội chủ lực thì ngoại trừ Jill Gil Wood đã tăng lên cấp 3S, những người khác không có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy mình có thể lên cấp được. Mấy sinh viên kia nằm trong đội tuyển trường và không phải trong trường Damocles chúng ta.”

“Có kiểm tra ra được là tăng lên cấp bậc nào không cô?” Vệ Tam hỏi.

Giải Ngữ Mạn lắc đầu: “Chỉ là có khuynh hướng thế này thôi chứ chưa chắc đã tăng cấp lên.” Nhưng trong trường hợp có người thực sự tăng cấp thành công, e rằng lý luận về lịch sử Liên bang sẽ được sửa lại rất nhiều.

“Được rồi, mấy em biết xong chuyện này thì bây giờ tập trung vào tranh tài. Mấy em phải chú ý an toàn trên sân thi đấu rừng mưa nhiệt đới. Không chỉ là tinh thú mà nó còn có mấy loài có độc mình không

ngờ được.” Giải Ngữ Mạn nói xong, “Giải tán đi, hôm nay nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai phải vào trận rồi.”

...

Đấu trường rừng mưa nhiệt đới có thủ tục không khác lắm với mấy đấu trường trước kể cả vẫn phải rút túi chuẩn bị chiến đấu, nhưng mà trong đó lại chẳng có thức ăn, cũng chẳng có dịch dinh dưỡng. Ngoài ra, bởi vì trường Damocles giành được hạng nhất lúc đánh 1-1 trong hợp tác huấn luyện chung, họ được vào cửa sớm hơn 1 tiếng, một lần nữa chiếm nhiều ưu thế hơn.

Theo thứ tự rút thăm, các trường quân sự nhận được túi chuẩn bị chiến đấu thì bắt đầu chuẩn bị vào cửa, trường Damocles là nhóm đi vào đầu tiên.

Hiện trường trực tiếp, các phóng viên từ khắp nơi đang hùng hồn giải thích trước ống kính.

“Từ một trường hạng cuối sắp bị loại khỏi nhóm năm trường quân sự lớn, trường Quân sự Damocles đã nhảy vọt trở thành nhà vô địch chung cuộc của giải đấu Hephaestus. Tin rằng các quý vị và các bạn đã nhìn thấy bọn họ kinh qua bao nhiêu chuyện trong thời gian này.” Phóng viên Lam Phạt cầm micro quay lại, để ống kính quay cảnh trường Damocles sắp vào sân, “Lần này họ đạt được kết quả xuất sắc trong hợp tác huấn luyện nên sẽ được tiến vào đấu trường rừng mưa nhiệt đới sớm hơn.”

Đội chủ lực của trường Damocles dẫn đầu đi qua ống kính, họ thấy ống kính của Lam Phạt quay tới bèn lấy tay làm hành động thả tim ngay với các phóng viên và nhìn vào máy quay.

Phóng viên Lam Phạt đến phỏng vấn lần này là một người đàn ông cao to, nay cả đội chủ lực và đội tuyển trường phía sau của Damocles đồng loạt thả tim đã làm anh ta bỗng đỏ cả mặt, chẳng biết vì kích động hay là ngại.

Anh ta cố gắng tiếp tục bổ sung: “Tất nhiên, trường Quân sự Damocles cũng được vinh danh là trường quân sự được chào mừng nhất của Tinh Võng, nghe nói lượng fan hâm hộ đã vượt qua trường Quân sự Đế Quốc. Trường Damocles đã từng rất rực rỡ và cũng từng kinh qua thời kỳ u tối, nhưng tôi tin rằng, chúng ta tin rằng, chúng ta sẽ chứng kiến nó lấp lánh toàn bộ Liên bang một lần nữa.”

“Hình như phóng viên bên kia đang khen chúng ta.” Vệ Tam nói với mấy người, âm thanh lớn ngoài sân làm nhiễu quá mà truyền thông Lam Phạt cách bọn họ cũng chả gần nên làm cô không nghe rõ lắm.

“Tranh tài xong là biết bọn họ nói gì ngay.” Kim Kha nhìn về phía bên kia, sau đó đi trước vào sân thi đấu rừng mưa nhiệt đới.

Khán giả ở hiện trường trực tiếp ngồi thẳng, nghiêm túc nhìn chằm chằm vào màn hình bên trường Damocles.

Toàn bộ trường quân sự vừa vào là một cây cao che trời lọt vào tầm mắt họ trước nhất, nó vô cùng rậm rạp.

“Cơ giáp không hoạt động tốt lắm ở chỗ này.” Ứng Thành Hà đánh giá một lát và cho hay.

Kim Kha gật đầu: “Tinh thú lớn chắc là tương đối ít, mọi người kiểm tra cổ áo, tay áo và ống quần của mình trước đã, xác định xem là đã bó chặt hay chưa.”

Tất cả mọi người dành một phút để kiểm tra toàn bộ cơ thể của mình một lần nữa tại chỗ rồi mới đi vào bên trong.

Trước khi vào, Kim Kha đã đọc xong bản đồ nên cậu ấy chọn một con đường theo hướng đông nam, gần với điểm cuối.

Hiện trường trực tiếp.

“Có vẻ như trường Damocles quyết định tập trung vào vị trí đầu tiên thay vì kiếm tài nguyên càng nhiều càng tốt.” Lộ Chính Tân nhìn về phía trường Damocles đi tới thì cho hay.

“Dù sao chỉ huy chính của trường Quân sự Đế Quốc đã hứa hẹn chia một nửa tài nguyên của trận đấu này cho trường Quân sự Damocles.” Tập Hạo Thiên hiếm khi khen ngợi sinh viên Damocles, “Trận đấu trước làm không tệ, không để Ứng Tinh Quyết bị loại luôn.”

Lộ Chính Tân trầm ngâm: “Tôi lại thấy nếu lúc trước để Ứng Tinh Quyết bị loại thì càng tốt hơn. Như vậy nói không chừng trường Đế Quốc chả lấy được cả hạng thứ ba. Bây giờ điểm tích lũy của hai trường quân sự đó đang ở trạng thái ngang nhau.”

Tập Hạo Thiên từ chối cho ý kiến.

...

Các sinh viên trường Damocles rất cẩn thận trong lúc tiến lên, lần này các chỉ huy phải chú ý đến môi trường xung quanh mọi thời điểm vì chỉ có họ mới học về môi trường rừng mưa nhiệt đới, phải chịu trách nhiệm; đồng thời còn phải chú ý xem gần đây có đồ ăn được không.

“Đấu trường này có nhiều rắn là cái chắc.” Vệ Tam bỗng nhiên tiến đến bên tai Liêu Như Ninh rồi nói.

“Đâu? Ở đâu!” Liêu Như Ninh đã căng thẳng từ đầu, nay vừa nghe đến chữ “rắn” là cả người cậu thiếu điều muốn nhảy dựng lên.

Vệ Tam “hảo tâm” bảo: “Tôi chỉ nhắc nhở cậu thôi.”

Kim Kha liếc Liêu Như Ninh một cái: “Chờ trở về rồi nên để thầy cô giúp cậu huấn luyện thoát khỏi chuyện nhạy thế này.”

“Mơ à!” Thiếu gia Liêu chỉ nghĩ đến cảnh tượng kia là cả người đã thấy không ổn.

Vài giờ sau khi họ bước vào, âm thanh phát sóng và chùm sáng thông báo chuyện săn giết tinh thú của trường Đế Quốc đã hiện ở một hướng khác.

“Động tác rất nhanh.” Vệ Tam ngẩng đầu nhìn chùm ánh sáng đó.

Kim Kha cũng ngẩng đầu nhìn chùm ánh sáng trên không trung: “Bọn họ muốn chia một nửa tài nguyên cho tụi mình nên sẽ lựa chọn con đường có nhiều tinh thú.”

Mặc dù làm thế sẽ khiến tài nguyên chia cho trường Damocles tăng lên, song ít nhất thì tài nguyên trường Đế Quốc cũng có nhiều hơn.

Sau khi năm trường quân sự đi vào, Lộ Chính Tân một lần nữa bình luận: “Bây giờ so sánh một lần nữa, trường Đế Quốc và viện Bình Thông dường như ổn định hơn nhiều, bầu không khí quá kiêu ngạo trước đây đã biến mất. Lần này trường Đế Quốc còn thay giáo viên dẫn đội. Tôi thậm chí còn nghe nói Ứng Nguyệt Dung từng nói một tin gì đó cho đội chủ lực bọn họ, nghe xong mấy thành viên đội chủ lực đã kích động hẳn.”

“Sau khi mất đi chỉ huy chính ở trận đấu trước, biểu hiện của trường

Đế Quốc phân tán như vụn cát, đúng là nên chửi cho thật.” Tập Hạo Thiên xoay mặt hỏi Ngư Thiên Hà, “Cô Ngư thấy biểu hiện của trường Đế Quốc thế nào?”

“Bọn họ quá ỷ lại Ứng Tinh Quyết.” Ngư Thiên Hà nhìn các trường quân sự trong ống kính, “Có một người tài giỏi trong trường là một chuyện tốt, nhưng những người khác không thể ỷ lại hoàn toàn vào vì người ta quá mạnh được.”

...

Theo thời gian, trường Damocles dần dần đi sâu vào rừng mưa nhiệt đới. Khi mặt trời lặn, cuối cùng họ cũng dừng lại gần một dòng suối.

Kim Kha không ngồi xuống, cậu ấy đi tuần tra đội tuyển trường để xem có vấn đề gì khi các chỉ huy trong đội tuyển thu hoạch đồ ăn.

Hầu hết trong số đó là trái cây và rau dại. Có rất nhiều nấm ven đường trong trường đua này, nhưng tiếc là có quá nhiều loại nấm mà họ không biết nên chẳng dám ăn, họ chỉ đành chọn trái cây và rau dại họ biết mà thôi.

Hoắc Tuyên Sơn dẫn người đi tuần tra xung quanh, Vệ Tam và Liêu Như Ninh thì đi về phía dòng suối, sau lưng cô còn có một hàng người.

Tất cả đều chờ đợi bọn cô kiểm tra sự an toàn của dòng suối rồi mới đi rửa trái cây và rau dại.

Dòng suối trong vắt, thậm chí có thể nhìn thấy những viên sỏi bên dưới. Nó là một chỗ vắng lặng.

Vệ Tam nhặt mấy viên đá trên bờ, giơ tay ném về phía dòng suối, sau mấy tiếng “tủm tủm” và bọt nước văng lên rồi hạ thì cũng chẳng còn động tĩnh gì khác.

Liêu Như Ninh tìm một cây gậy dài, cậu ấy đứng trên bờ và chọc gậy xuống nước và vẫn chả có vấn đề.

“Dưới nước này không có á?” Vệ Tam ngồi xổm trên bờ và nhìn xuống, cô chỉ chỉ nhìn thấy mấy gốc cỏ nước.

“Tôi không thấy.” Liêu Như Ninh giơ tay che trên mắt, nhìn về phía nơi xa chỗ dòng suối.

Kim Kha đã đi hết một lần, phía sau càng có nhiều người xếp hàng chờ rửa trái cây lẫn rau dại. Cậu ấy hỏi Vệ Tam: “Có uống được nước này không?”

Vệ Tam: “Chờ Thành Hà làm xong đồ đã.”

Ứng Thành Hà chuyên học cách chế tạo dụng cụ nhỏ kiểm tra chất lượng nước trước trận đấu. Không thể không nói, cơ giáp sư chính là dạng hiểu một thứ thì hiểu thêm trăm thứ, hiện tại anh đã chấp nhận và hài lòng với thân phận của mình.

- -- Là người học được trăm nghề.

Ứng Thành Hà cầm dụng cụ nhỏ mình đã làm xong đi tới để kiểm tra chất lượng nước, qua 10 phút: “Có thể uống, lọc một chút là được.”

Tất cả mọi người bắt đầu xếp thành hai hàng, một đội rửa trái cây và rau dại, một đội thì lấy nước.

Vệ Tam và Liêu Như Ninh ở bên cạnh canh giữ, đề phòng tai nạn xảy ra.

Đám sinh viên trường quân sự toàn uống dịch dinh dưỡng cho xong việc trong mấy cuộc thi trước, làm gì còn biết nấu ăn, nên về cơ bản là họ toàn ăn trái cây, ăn rau dại để sống.

Không có gia vị, ăn sống trực tiếp, nhóm này ăn mà mặt méo mó.

Các trường quân sự khác cũng tương tự, nhưng các sinh viên quân sự khác còn có gánh nặng thần tượng, biết rằng khán giả, giáo viên, và thậm chí cả những người trong quân khu bên ngoài nhìn thấy thế là họ chả lộ ra vẻ gì.

Nhưng người Damocles nổi tiếng là chả màng da mặt, ăn trúng đồ chua, đồ đắng hay đồ chát là bày đủ một ngàn bộ mặt khác nhau.

Khán giả trong buổi phát sóng trực tiếp của trường Damocles đã chụp màn hình đến mức muốn chuột rút cả tay.

Chương 183

“cỏ gai mê hoặc”

Vệ Tam và Liêu Như Ninh vẫn đứng phòng thủ ở bên con suối, Kim Kha chia nước xong bên kia là đưa trái cây đến cho hai người bọn họ.

Trái cây không lớn, cỡ tầm như ngón tay cái, lớp vỏ màu vàng chẳng thiếu gì đường nứt, chỉ cần cắn xuống một cái là nước tươm ra đắng nghét.

Vệ Tam nhận trước, tiện tay cầm rồi cắn rồi nuốt.

Biểu hiện của cô quá bình thường khiến Liêu Như Ninh chả suy nghĩ nhiều, cậu ta cũng cầm lấy một cái trái cây to bằng ngón tay cái và cắn xuống: “Ọe!”

Thiếu gia Liêu bày ra khuôn mặt vặn vẹo, cậu ta túm cổ mình, thiếu chút nữa là xỉu luôn. Cậu khom lưng phun cái quả trong miệng mình ra rồi đứng thẳng dậy trong suy yếu: “Vệ Tam, sao cậu không nhắc tôi cái thứ đắng bực này?”

“Đắng á? Tớ thấy còn ổn mà.” Vệ Tam cúi đầu nhìn trái cây dài mảnh màu vàng trong tay, kế đó nhét một nửa còn lại vào miệng.

Kim Kha cũng cầm lấy một cái và nói: “Cái này gọi là trái thủy ngọc, có vị đắng nhưng giá trị dinh dưỡng cao, thanh nhiệt giải độc và nhiều nước. Thiếu gia, thỉnh thoảng ăn tí đắng cũng tốt.”

Dứt lời, cậu ấy tự tin cắn một cái: “... Ọe!”

Kim Kha cố chịu để không phun ra nhưng vị đắng nghét đến tận cùng cứ lơ lửng trên đầu lưỡi, nước đắng chảy qua cổ họng làm cậu muốn nôn mửa một lần nữa.

Thiếu gia Liêu khoanh hai tay nhướng mày nhìn Kim Kha: “Thỉnh thoảng ăn một chút đắng cũng không tệ.”

Kim Kha: “Ọe…”

Ngay cả khi nuốt xuống, mùi đắng đã gây ra một cú sốc lớn đối với vị giác cậu ấy, chẳng thể nào tan đi.

Nửa tháng trước khi Kim Kha vào, cậu đã ghi nhớ kiến thức về các khía cạnh liên quan rừng mưa nhiệt đới, biết rằng hương vị của trái thủy ngọc không tốt nhưng chả ngờ được cái vị của nó sẽ… gớm đến thế.

Kim Kha và Liêu Như Ninh nhìn Vệ Tam ăn trái thủy ngọc với khuôn mặt chả đổi bèn không khỏi vươn ngón tay cái về phía cô.

“Vị giác của cậu bị hỏng rồi?” Liêu Như Ninh chỉ nhìn cô ăn mà đã cảm thấy một trận đắng dâng lên trong cổ họng.

“Không có.” Vệ Tam ngậm nửa trái thủy ngọc, “Còn trong phạm vi chịu đựng.”

Mùi này mà đi so với mùi tanh thối rữa của bãi rác chỉ có thể nói là con kiến so với con voi.

Kim Kha không thể ăn được, cậu đi tới chỗ kia và chọn ra một mẻ trái cây màu đỏ khác: “Cái này rất chua, chắc là sẽ tốt hơn một tí.”

Lần này Liêu Như Ninh chỉ cắn một miếng nhỏ cơ mà vẫn bị chua giật cả mình: “Cái này là quả dại gì mà hương vị kí/ch thích như vậy.”

“Không có các nào, ráng chịu một chút.” Kim Kha nhắm mắt lại, nhét trái màu đỏ vào và nín thở nhanh chóng nuốt xuống. Câu ấy quay lại và đi đến chỗ nghỉ ngơi cơ với bóng lưng còn liêu xiêu.

Thiếu gia Liêu: “…” Nói không chừng chưa tới được điểm đích nhưng mình lại bị mấy cái trái này hạ đo váng luôn.

“Có ăn không? Không ăn thì cho tôi.” Vệ Tam ăn xong trái trong tay mình bèn hỏi Liêu Như Ninh.

Liêu Như Ninh không có cách nào ăn được trừ phi là sắp đói chết, thế là cậu ta đưa hết toàn bộ trái cây của mình cho Vệ Tam, song lại lấy về hai trái: “Đợi lát nữa cho Tuyên Sơn ăn.”

Chờ Hoắc Tuyên Sơn tuần tra trở về, Liêu Như Ninh vẫy tay với cậu ấy và đưa qua hai trái: “Tuyên Sơn, quả đỏ này ngọt lắm mà có nhiều nước nữa. Nhưng trái màu vàng thì hơi đắng, không ngon lắm.”

Hoắc Tuyên Sơn ngẩng đầu nhìn cậu ta và Vệ Tam, cuối cùng chọn quả màu vàng không chút do dự và bỏ vào miệng.

“...”

“Ha ha ha, nói quả này không ngon mà cậu còn không tin. Liêu Như Ninh nhét quả màu đỏ cho Hoắc Tuyên Sơn, “Cho cậu này, cái này ngọt.”

Hoắc Tuyên Sơn ráng nuốt xuống rồi hỏi Vệ Tam: “Cái này ngọt?”

Vệ Tam không gật đầu cũng không lắc đầu: “Không ăn được đâu.”

Nghe cô nói như vậy, trái lại Hoắc Tuyên Sơn bán tín bán nghi cắn một miếng trái cây màu đỏ, chua đến mức làm cậu ta hoài nghi cuộc sống này.

“Đã nói không ăn được rồi” Vệ Tam nhếch môi và vỗ tay với Liêu Như Ninh trên không trung.

Hoắc Tuyên Sơn: “...” Cậu đã có thể tưởng tượng được con đường phía trước sẽ gian khổ thế nào rồi.

Đội tuần tra thay ca để nghỉ ngơi và bổ sung thể lực, khi Hoắc Tuyên Sơn về thì Liêu Như Ninh đã dẫn theo một nhóm người khác đi tuần tra chung quanh.

Vệ Tam đứng bên dòng suối, nhìn về phía đối diện.

Đối diện cũng có một môi trường tương tự như bên này, cây cối mọc um tùm và có cả thỏ.

Con thỏ?

Vệ Tam xoay người đi tìm Ứng Thành Hà: “Tôi muốn một cái cung, ở đối diện có thỏ, tôi đi săn mấy con.”

Ứng Thành Hà: “... Chờ một chút.” Không chỉ là một cái cung tên bình thường hay sao, bàn tay nghệ nhân của mình sẽ làm được!

“Có muốn tôi đi không?” Hoắc Tuyên Sơn hỏi.

Vệ Tam lắc đầu: “Tôi muốn nhân tiện hoạt động một chút, cậu ở lại đây trông chừng bọn họ.”

Chờ sau khi Ứng Thành Hà làm xong cung tên đơn giản là đã qua 10

phút. Vệ Tam cầm cung tên đi đến bên bờ suối, híp mắt nhìn hồi lâu. Nghiêng tai nghe xong, cô lui về phía sau vài bước rồi tăng tốc chạy và phóng, vượt qua mặt suối.

Vừa mới đạp lên mặt đất đối diện là Vệ Tam cúi đầu nhìn thoáng qua, đất bên này tựa hồ mềm hơn một chút.

Tiếng xột xoạt phát do động vật nhao vào bụi cỏ đã truyền đến tai Vệ Tam, cô đi thẳng về một hướng.

“Vệ Tam, đừng đi quá xa.” Kim Kha đứng dậy hô to ở phía đối diện.

Cô giơ tay ra phía sau làm một cử chỉ ok, cũng không biết người đối diện nhìn thấy được không.

Vệ Tam đuổi theo tiếng động nhưng cứ mãi chẳng thấy dấu vết của thỏ, cơ mà cô không muốn đi quá xa, thế là chuẩn bị xoay người trở về.

Ở đây săn không được thì lần sau lại tìm cơ hội, nhưng mà có lẽ tụi Liêu Như Ninh còn phải đói bụng rồi.

Vệ Tam nhanh chóng xoay người trở về, đang đi, cô lại nghe thấy tiếng xột xoạt phát ra từ bên trái.

“...”

Chỗ này có hang thỏ? Có thỏ ở khắp mọi nơi.

Vệ Tam không cho rằng âm thanh phát ra từ cùng một con thỏ, tốc độ nó quá nhanh, chỉ có thể nói là con thỏ khác mới giải thích được.

Cô đứng tại chỗ nghiêng tai lắng nghe một lúc lâu, kế đó đột nhiên kéo cung bắn về một hướng nào đó.

Cung tên phá trời lao về phía một bụi cỏ, Vệ Tam nghe thấy tiếng bắn trúng rõ rành.

Chỉ có điều cô đi qua lại chỉ thấy cung và mũi tên bắn xuống đất lơ chơ.

Vệ Tam nhíu mày, khom lưng rút cung tên, ngoại trừ mũi tên ra thì nửa trên thân tên đã có vết trầy xước.

Cô dùng bàn tay sờ tới, vết cắt này… giống như rơi vào bụi gai.

Rõ ràng bắn trúng mặt đất chẳng có gì, cô nắm cung tên trong tay và cúi đầu đứng tại chỗ.

Tại thời điểm này, tất cả các hướng đã có cây cỏ gai khác nhanh chóng bò lên, bằng mắt thường cũng thấy được no sắp sẽ quấn chân của Vệ Tam.

Vệ Tam bước nhanh ra ngoài, giẫm lên thân cây, cuối cùng cô ngồi xổm trên cành cây to lớn.

Cô cúi đầu nhìn xuống mặt đất, trên những cây cỏ gai này có một mấy bông hoa nhỏ, thậm chí một số cỏ gai còn cuộn thành hình dạng của một con thỏ một cách chậm rãi. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, chắc chắn Vệ Tam chả tưởng tượng được có loài thực vật giả mạo động vật.

Cho nên vừa rồi một mũi tên đó đã bắn vào cái thứ thực vật này?

Hóa ra không có thỏ, Vệ Tam đứng trên cành cây, mượn một nhánh cây trên đầu để đu sang cây khác.

Ngay giữa lúc Vệ Tam đu đến cây thứ ba, cô đột nhiên thả lỏng tay và ngã thẳng xuống đất.

Trên mặt đất, vô số cỏ gai bò tới bao trùm Vệ Tam, dùng sức quấn quanh cô.

Hiện trường trực tiếp.

Hạng Minh Hóa nhìn thấy một màn này thì cả người choáng váng. Ông hoàn toàn không rõ vì sao Vệ Tam lại đột nhiên ngã xuống, ngay cả cấp A cũng chả dính phải sai lầm này.

Khán giả càng không hiểu gì, cứ nhao nhao nhìn về phía người dẫn chương trình trên sân khấu.

Trong ba người giải thích chính có Ngư Thiên Hà là người Sao South Pasadena, sẽ hiểu rõ nhất về đấu trường rừng mưa nhiệt đới.

“Đây là cỏ gai mê hoặc có sở trường là quấn gai tạo thành hình con thỏ để dụ con mồi.” Ngư Thiên Hà nhìn về phía màn hình trực tiếp của trường Damocles, “Vừa rồi Vệ Tam đưa tay sờ thân mũi tên, đại

khái đã dính phải phấn hoa cỏ gai mê hoặc. Một khi da tiếp xúc với phấn hoa này thì chúng ta sẽ rơi vào tình trạng ngất xỉu nhanh chóng, thậm chí còn thấy hạnh phúc cho đến khi chết."

Bên trong màn ảnh đã nhìn nhìn thấy máu chảy ra từ những bụi cỏ gai mê hoặc đang bọc chặt, mà đám người trường Damocles bên bờ bên kia lại chẳng tỏ tường chuyện gì đang xảy ra.

Lúc này đây, ngay cả Giải Ngữ Mạn cũng có vẻ đứng ngồi không yên.

Thứ này không phải tinh thú mà chỉ là thực vật trong rừng mưa nhiệt đới, nay Vệ Tam rơi vào ảo giác hôn mê, hoàn toàn không phát ra bất kỳ âm thanh nào khiến trường Damocles bên đối diện chẳng biết có chuyện.

"Vệ Tam không thể tỉnh lại?" Tập Hạo Thiên hỏi

"Về cơ bản thì không tỉnh được. Bình thường để ngừa gặp phải loại cỏ gai mê hoặc này, chúng tôi sẽ ăn..." Ngư Thiên Hà nói được một nửa, bỗng nhiên dừng một chút, "Nhìn vận may của em ấy xem sao."

Tập Hạo Thiên kinh ngạc hỏi: "Ý là sao?"

"South Pasadena tôi có một loại thuốc giải độc, trong đó trái thủy ngọc là một thành phần chính quan trọng, thứ bọn họ ăn khi nãy." Ngư Thiên Hà nhìn chằm chằm Vệ Tam nói bị cỏ gai phủ kín mít, "Tôi thấy Vệ Tam đã ăn không ít khi nãy, có lẽ em ấy còn một chút ý thức. Nhưng mà hiện tại Vệ Tam bị thương và gặp một lượng lớn phấn hoa cỏ gai đi vào trong máu, cho nên rất khó nói."

Năm phút đã trôi qua kể từ khi Vệ Tam ngã xuống, mọi người ở trường Damocles bên kia vẫn không phát hiện ra vấn đề.

Các thầy cô giáo trường Damocles có sắc mặt cực kỳ tái nhợt trong buổi trực tiếp, Hạng Minh Hóa càng khẩn trương hơn, đầu ông đầy mồ hôi.

...

Sau khi Vệ Tam ngã xuống, cả người cô rơi vào một đám sương mù, cô chỉ nhận thấy cơ thể hơi ngứa vì đâm chích nhưng không rõ lắm, càng giống như bị điện giật.

Tâm trạng hạnh phúc chưa từng có, có một nỗi niềm vui vẻ chẳng rõ

lý do.

“…”

Còn chưa tìm thấy chất lỏng động cơ phù hợp cho Vô Thường, còn rất nhiều nơi cần cải thiện, mình hạnh phúc cái gì chứ?

Vệ Tam nghi ngờ thật. Theo cô thấy, loại vui vẻ xuất phát từ nội tâm này nên có khi cô thiết kế ra được ít nhất một chiếc cơ giáp tốt.

Kỳ lạ, Vệ Tam cau mày, lại giống như nhìn thấy trường Damocles giành chức vô địch toàn giải.

Nhà vô địch toàn giải?

Đúng là đáng mừng.

Vui vẻ một hồi, Vệ Tam bỗng nhiên phát hiện ra một ít sai sai. Giải đấu kết thúc lúc nào, rõ là bọn họ còn… còn mấy trận tranh tài nữa mà?

Vệ Tam cảm thấy đầu óc mình không hoạt động được nữa, chả nhớ nổi cái gì, chỉ cảm thấy mỗi chuyện vui vẻ.

Niềm vui ảo tưởng này... nó không đủ chân thật.

Cô đang thi đấu, rõ ràng là vẫn còn đang thi đấu.

Vệ Tam đột nhiên mở mắt nhưng lại vì quá đau nên đành nhắm mắt lại, song trong nháy mắt đó, cô biết tình cảnh của mình.

Những cây cỏ gai đang quấn quanh cô.

Con dao găm ở bên hông nhưng cả hai tay đã bị cỏ gai quấn chặt. Vệ Tam nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, hai tay cô bỗng vùng lên và rút dao găm bên hông, cắt đứt cỏ gai, kế đó giãy dụa đứng dậy.

Hiện trường trực tiếp la ó, không chỉ bởi vì Vệ Tam đột nhiên giãy ra được mà còn bởi vì toàn thân cô, bao gồm cả mặt, đã bị cây cỏ siết tạo thành mấy vết máu, gần như nhìn không rõ được mặt.

Hạng Minh Hóa thở không nổi. Ông nhìn Vệ Tam lảo đảo đứng dậy thì dời ghế ra sau và xoay mặt đi.

Cũng không biết gọi là trào phúng hay không khi cấp siêu 3S chết trong tay của thực vật bình thường.

Bên trong ống kính, Vệ Tam cầm dao găm, cung tên rơi đâu mất, cô chạy một đường về phía dòng suối đối diện. Cơ mà càng ngày càng có cỏ mê hoặc lao về phía cô.

Vệ Tam: "..."

Ban đầu cả người đau nhức khắp nơi, giờ còn phải chật vật chạy trốn như vậy, đúng là đã làm tâm tình của cô chẳng tốt là bao.

Vệ Tam dừng lại luôn. Cô xoay người đối mặt với bụi cỏ đang đuổi theo phía sau, dùng dao găm cắm vào một cái cây bên cạnh rồi kéo rứt nó.

Nước trong cây chảy xuống không ngừng.

Ngư Thiên Hà nhướng mày: "Em ấy biết cây bên cạnh."

Quả nhiên Vệ Tam ngồi xổm xuống một giây sau là cô đốt loại nước này, hoặc là nói đúng hơn là đốt chất lỏng.

Những chất lỏng này vẫn tiếp tục chảy xuống dốc, chúng mang theo lửa chảy về phía cỏ gai.

Cái thứ này có thêm lửa là thiên địch của loại cỏ gai này. Chất lỏng chảy lên cỏ là lan ngay ra thật nhanh, Những cây cỏ gai bắt đầu ngừng tấn công, cứ mãi uốn éo trên trên mặt đất, chúng muốn dập tắt đám cháy nhưng vô ích.

Vệ Tam đưa tay đón lấy nước chất lỏng rồi dùng sức ném về phía cỏ gai còn đang không ngừng chạy trốn. Khi cô vừa ném chúng là châm lửa ngay.

Một khi tia lửa rơi trên một ngọn cỏ là nó thổi bùng lên thành đám cháy nhanh chóng.

Đối diện bắt đầu bốc cháy; mùi khét đã thu hút sự chú ý của mọi người tại trường Damocles.

Kim Kha lập tức đứng dậy và đi đến bên dòng suối.

"Tôi đi qua xem một chút." Hoắc Tuyên Sơn nhìn thấy Liêu Như Ninh

chạy về bèn ngăn cản Kim Kha.

Ngay lúc Hoắc Tuyên Sơn chuẩn bị vượt qua dòng suối thì Vệ Tam lảo đảo đi ra từ trong rừng đối diện, toàn thân cô đầy thương tích.

Những phấn hoa cỏ gai kia đã tiến vào trong máu của cô, trong mắt Vệ Tam lại là mảng trắng xóa, niềm vui vô cớ lại dâng lên trong lòng.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Hạnh phúc-ing:)

Chương 184

“Ngôi Sao Đế Quốc biến thành Ngọc Lửa Đế Quốc”

Vệ Tam cố gắng mở mắt ra nhưng cứ mãi nhướng mắt mà chẳng mở được.

Mọi người ở trường Damocles phía đối diện cứ thế trơ mắt nhìn Vệ Tam lăn xuống từ trên dốc rồi dừng lại bên dòng suối, nửa tay rơi vào trong dòng suối.

Hoắc Tuyên Sơn lập tức nhảy qua con suối và kéo Vệ Tam lên.

Cô cũng có một chút ý thức nên đẩy cậu ta ra: “Để tự mình tôi tới, nhìn tôi đi tới thôi.”

Hoắc Tuyên Sơn: “...”

Cậu ta kéo người lên luôn rồi nhảy qua dòng suối một lần nữa, Liêu Như Ninh chạy tới: “Chuyện gì đây?”

“Đừng đụng vào cậu ấy!” Kim Kha nhìn vết thương trên mặt và người Vệ Tam thì hiểu được cái gì vừa tấn công cô. Thế là cậu đưa tay ngăn Liêu Như Ninh ngay lập tức.

“Sao thế?” Liêu Như Ninh mờ mịt.

Kim Kha nhắm mắt lại rồi mở mắt nhìn sang Hoắc Tuyên Sơn: “Cậu bỏ cậu ấy xuống, hai người mấy cậu…”

Lời còn chưa dứt, Hoắc Tuyên Sơn hôn mê bất tỉnh tại chỗ ngay.

Tay cậu ta đụng phải phấn hoa dính trên người Vệ Tam.

“Mọi người lui ra, đừng đến gần hai người bọn họ.” Kim Kha khẽ ngẩng đầu lên để quan sát hướng gió và để mọi người chuyển chỗ. “Có lẽ Vệ Tam gặp phải cỏ gai mê hoặc. Thành Hà, cậu tìm thuốc giải độc trong túi chuẩn bị chiến đấu.”

Túi chuẩn bị chiến đấu mà mỗi trường quân sự rút được đều có thuốc giải độc, cơ mà thuốc dạng này có cơ man các loại khác nhau. Nếu không có thuốc giải độc tương ứng lại gặp chuyện đội viên đang nguy kịch, đồng đội có thể giúp người đó bị loại để máy bay ở trên

tới cứu chữa.

“Không có thuốc giải ảo giác.” Ứng Thành Hà tìm kiếm.

“Thôi được, tôi nhớ bên trường Quân sự Samuel có rút được.” Kim Kha lấy găng tay và một tấm vải bạt dày không thấm nước mà cậu tìm được để che mặt ở túi chuẩn bị chiến đấu, cởi áo khoác của mình để quấn lấy Vệ Tam, cho cô tách khỏi Hoắc Tuyên Sơn.

Ứng Thành Hà cũng làm theo, anh đỡ Hoắc Tuyên Sơn ngồi dậy, cởi quần áo cậu ta rồi cạo hết phấn hoa trên tay cậu.

“Có muốn giữ lại tí phấn hoa hay không?” Liêu Như Ninh nói khi đứng không xa cũng không gần.

“Giữ lại để làm gì?” Ứng Thành Hà cẩn thận lau sạch phấn hoa, không để cho chúng rơi khắp nơi.

Kim Kha đỡ Vệ Tam dựa vào tảng đá, cẩn thận giúp cô rửa sạch vết thương trên mặt. Cậu ấy quay đầu và nói với Ứng Thành Hà: “Để lại phấn hoa, có lẽ tìm cơ hội có thể tặng cho các sinh viên khác.”

“Được.” Ứng Thành Hà đồng ý, anh nhìn đám khói đang dần biến mất phía đối diện: “Phía đối diện thì tính làm sao?”

“Không cần để ý tới, đám cỏ gai mê hoặc đó sẽ không nhảy qua dòng suối này đâu. Trước tiên xử lý vết thương trên người Vệ Tam đã.” Sau khi Kim Kha giúp Vệ Tam xử lý xong vết thương trên mặt thì giao nhiệm vụ tiếp theo cho Đinh Hòa Mỹ.

Cậu ấy mở bản đồ để tính tìm một nơi an toàn hơn một chút cho chuyện nghỉ ngơi vào ban đêm. Bây giờ phía đối diện sẽ nổ trong một thời gian nữa, không ai biết gió thổi lúc ban đêm có mang theo phấn hoa bên đó tới hay không.

Miếng vải bạc không thấm nước cũng chẳng nhiều, phần còn lại sau chỉ đủ cho một vài người sử dụng, chặn một ít phấn hoa.

Kim Kha rời đi nhưng cảm thấy không hợp lẽ thường. Trên người Vệ Tam dính nhiều phấn hoa của cỏ mê hoặc nhường này thì ắt trong máu cũng có phấn hoa lẫn vào, thế sao cậu ấy lại còn có ý thức giãy dụa.

Cậu suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nhớ lại các thành phần giải độc gai

cỏ gai mê hoặc, một trong số đó là trái thủy ngọc.

“Thành Hà, cậu còn có trái thủy ngọc hay không, lấy ra cho Tuyên Sơn ăn đi, ép nước ra rửa tay cho cậu ta.” Kim Kha đi hỏi các thành viên trong đội tuyển trường xem còn ai có dôi trái thủy ngọc, gom thành một đống và nhét cho Vệ Tam ăn, cùng lúc vắt nước trái cây để Đinh Hòa Mỹ bôi lên vết thương của cô.

Hiện trường trực tiếp.

Lộ Chính Tân: “Phản ứng coi như nhanh.”

Tập Hạo Thiên lắc đầu: “Vẫn sơ suất, thật sự không thể thả lỏng một giây trên sân thi đấu rừng mưa nhiệt đới.”

“Hình như viện Bình Thông bên kia cũng gặp phải vấn đề nan giải.” Ngư Thiên Hà nhìn về phía viện Bình Thông. Có đội viên bị dơi đen tấn công trong rừng nên trúng độc nhưng lại chẳng đủ thuốc giải độc, thế là chỉ huy chính dẫn theo một nhóm người đi tìm thuốc giải.

“Không có đủ thuốc giải độc thì đám sinh viên mấy trường quân sự này có thêm bài luyện tập.” Tập Hạo Thiên nói.

...

Chờ đến lúc Vệ Tam được xử lý vết thương xong, mọi người tiếp tục lên đường đi về phía trước.

Đinh Hòa Mỹ đi cùng Vệ Tam.

Cả đường đi, Kim Kha luôn chú ý xung quanh xem có cây cỏ giải độc tương tự chăng, đáng tiếc vẫn chưa tìm thấy.

Nhưng mà Hoắc Tuyên Sơn đã hơi tỉnh táo, chẳng qua tay cậu ta đụng phải phấn hoa dính máu Vệ Tam, nay được cho ăn một lượng lớn trái thủy ngọc nên cậu mới nhanh chóng khôi phục ý thức.

Cậu ta ôm đầu lắc lư, hồi lâu sau mới hoàn toàn tỉnh táo nhưng vẫn còn di chứng. Khóe miệng cậu ta luôn có một nụ cười ngoác tận mang tai, như thể rất hạnh phúc.

“Vệ Tam thế nào rồi?” Hoắc Tuyên Sơn hỏi Kim Kha.

“Bị trúng độc, cậu cũng bị nhiễm một ít.” Kim Kha nhìn nụ cười trên

mặt cậu ta, "… Cậu soi gương đi."

Hoắc Tuyên Sơn: "?" Gương của mình ở đâu.

Bên cạnh, Ứng Thành Hà đại khái biết cậu ta không có nên nhiệt tình đưa sang một tấm gương nhỏ.

"Tại sao cậu lại có thứ như vậy?" Hoắc Tuyên Sơn thật sự khó hiểu.

Ứng Thành Hà ho một tiếng: "Có dư một khối phế liệu nên biến nó thành gương luôn."

Hoắc Tuyên Sơn cầm gương, nương theo ánh trăng lu mà thấy được người cười quái dị trong đó: "..."

Sau một thời gian, Vệ Tam cũng tỉnh lại. Cô rất vui vẻ cũng đủ tỉnh táo để biết niềm vui này là giả, nhưng nó lại chẳng ngăn cô cứ vui như thế.

"Chị à, chị trông đẹp thế." Vệ Tam huýt sáo vừa dài vừa vang.

Khóe miệng Đinh Hòa Mỹ kéo lên mãi, nhưng chi ấy dùng hành động vén tóc để kiềm chế: "Phải không, chị thấy dáng dấp mình cũng thường à."

"Không bình thường đâu, đẹp lắm." Vệ Tam khoác tay lên vai Đinh Hòa Mỹ, còn chớp chớp mắt với chị ấy.

"Cậu tỉnh rồi?" Kim Kha nghe thấy âm thanh thì đi lại từ phía trước., "Bây giờ cậu cảm thấy thế nào? Sắp tới nơi có thể nghỉ rồi, buổi tối nghỉ ngơi cho thật tốt."

"Mập mạp, sao cậu lại ốm nhẳng thế?" Vệ Tam đứng trước mặt Kim Kha, sau khi quan sát cậu ấy từ trên xuống dưới thì bỗng cô mở hai tay ra, la to một tiếng, "TỚ THẤY VUI LẮM TRỜI ƠI!!"

"RẤT VUI!" Hoắc Tuyên Sơn cũng xem như chẳng tính táo hoàn toàn, vừa nghe thấy giọng nói phấn khởi của Vệ Tam là cậu ta lập tức cũng hô theo một tiếng.

Mọi người: "..."

Ứng Thành Hà đi tới hỏi Kim Kha: "Còn có một ít trái thủy ngọc, có muốn cho Vệ Tam ăn thêm không?"

Kim Kha còn chưa nói gì là Vệ Tam đã nhảy đến trước mặt Ứng Thành Hà, cũng quan sát anh từ trên xuống dưới rồi dùng một tay nắm lấy mái tóc dài của anh.

“Chậc, lỡ tay.” Vệ Tam buông tay trong sự chê trách, “Bộ dạng không đẹp bằng Ngọn Lửa Đế Quốc, ngay cả tóc cũng không bằng.”

Ứng Thành Hà đưa tay muốn che miệng Vệ Tam, chỗ này đang phát sóng trực tiếp đấy! Toàn Tinh Võng nghe được cô nói những gì!

Vệ Tam vỗ tay Ứng Thành Hà ra rồi nhanh nhẹn lùi lại một bước, kế đó giơ một tay lên: “Xông lên, đi tìm Ngọn Lửa Đế Quốc, đốt tóc anh ta!!!”

Thành viên chủ lực của trường Quân sự Damocles: “…” Ăn lời rồi.

Khán giả nghe vậy thì choáng váng.

[Ngọn Lửa Đế Quốc... Đó có phải là người tôi đang nghĩ không?]

[Ngôi Sao Đế Quốc, Ngọn Lửa Đế Quốc, người Vệ Tam nói là Ứng Tinh Quyết đúng không?]

[Người nhà Ứng có mái tóc dài hết, hai người này lại là anh em họ, tướng mạo vẫn có vài phần giống nhau. Đại khái khi nãy Vệ Tam coi Ứng Thành Hà là Ứng Tinh Quyết.]

[Cho nên Vệ Tam muốn đốt tóc Ứng Tinh Quyết?! Đây là lời nói thật lòng của cậu ấy?]

[Tuy nhiên... thì ra Vệ Tam cũng cảm thấy Ứng Tinh Quyết đẹp à? Này, tôi thích cả hai bọn họ.]

[Ứng Tinh Quyết là người cấp siêu 3S, có thể không đẹp chắc?]

Từ trước tới giờ khán giả đến hóng drama không ngại chuyện lớn, huống chi còn có các phương tiện truyền thông ngồi trực chờ ở phòng phát sóng trực tiếp, chuẩn bị tung tiêu đề giật gân bất cứ lúc nào.

Ngay sau tiếng thét dài ngửa mặt lên trời của Vệ Tam, các phương tiện truyền thông trên mạng bắt đầu đưa tin, rồi còn cắt đoạn này của Vệ Tam ra và làm thành một clip ngắn.

[Vệ Tam nói muốn đốt tóc Ngôi Sao Đế Quốc]

[Ngôi Sao Đế Quốc biến thành Ngọn Lửa Đế Quốc?]

Thậm chí còn có tiêu đề về tin đồn.

[Vệ Tam khen Ngôi Sao Đế Quốc đẹp trai, phải chăng giữa hai người có thể cọ xát ra tia lửa?]

...

Tất cả các loại tiêu đề nóng bỏng leo lên bảng tin nổi bật Tinh Võng khiến khán giả điên cuồng vào ủng hộ ở phòng phát sóng trực tiếp của trường Damocles trong một thời gian. Đồng thời chuyện này đã thiết lập một kỷ lục mới về số lượng người xem phát sóng cho truyền thông Lam Phạt.

Chuyện này thậm chí còn truyền đến bên tai Ứng Thanh Đạo ở Sao Đế Đô xa xôi, người nhà nhà họ Ứng ở phía dưới cho rằng Vệ Tam đang khiêu chiến người nhà họ Ứng.

Tóc dài là dấu hiệu của nhà họ Ứng, cô muốn đốt tóc Ứng Tinh Quyết, chẳng phải là muốn khai chiến với người họ Ứng à?

Ứng Thanh Đạo: “Chỉ là trận tranh giành miệng lưỡi của sinh viên quân sự mà thôi, đừng báo cáo loại chuyện này nữa.”

“... Dạ.”

Khi người này đi rồi, Ứng Thanh Đạo mở phòng phát sóng trực tiếp của trường Damocles. Vệ Tam kia đã không nói gì nữa, trên tay con nhóc này cầm các loại trái cây và cúi đầu ăn trong yên lặng, hoàn toàn nhìn không ra vẻ kiểu căng ngạo mạn.

Bên cạnh, Kim Kha đưa qua đồ sang chẳng ngừng nhưng chả dám tiếp lời với cô nữa, cậu sợ Vệ Tam lại nói ra chuyện gì.

Sân đua rừng mưa nhiệt đới không chỉ có rừng mà còn có thác nước vách đá, đủ các loại môi trường được gom thành một. Nơi Kim Kha muốn tìm là đó là bụng núi đá, cậu chuẩn bị nghỉ ngơi ở đó một đêm.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh: Cô cũng chả đến tìm tôi

Chương 185

“thành viên đội Đế Quốc bị loại”

Nơi Damocles muốn đóng quân là một vách đá tự nhiên có các hang bên trên. Muốn đi vào thì họ phải leo lên trước, chỉ có điều trong quá trình leo lên có thể gặp phải các loài có độc trên vách đá. Để đề phòng tai nạn xảy ra, nhóm chiến sĩ độc lập hạng nhẹ sẽ đi lên đầu tiên, sau khi bọn họ giẫm xong một chút thì mới để cho người phía sau đi theo.

Bình thường việc này toàn giao cho Hoắc Tuyên Sơn làm, nhưng nhìn cậu ta tỉnh thế chứ lại là dạng mở mắt coi như tỉnh có năng lượng biết nói chuyện thôi. Đội chủ lực chỉ còn lại một chiến sĩ độc lập là Liêu Như Ninh xem như có thần trí thanh tỉnh, cho nên cuối cùng cậu ta mang theo đội cơ giáp hạng nhẹ của trường đi lên.

Liêu Như Ninh mang nhóm chiến sĩ hạng nhẹ vừa phải hoạch định tuyến đường an toàn, vừa phải tìm được hang đá phù hợp. Có một số lỗ hang lõm quá nông nên không thích hợp.

Bây giờ trời đã tối, Liêu Như Ninh đang giẫm lên vách đá và leo nhanh lên. Phía trước coi như thuận lợi, có lúc nghe thấy âm thanh bọ cạp độc bò tới lui thì cậu ta là người đầu tiên phun lửa với nhiệt độ cao từ súng do Ứng Thành Hà cải tạo.

Đến giữa một đoạn đường, Liêu Như Ninh không phát hiện ra bất thường bèn đưa tay lay tới lui trong một hang đá lõm. Cậu ta đang chuẩn bị leo lên khúc trên thì thấy cảm giác ngay tay không đúng vì nó cứ mềm oặt thế nào. Chuyện này nhất thời làm cho da đầu Liêu Như Ninh tê dại, trong nháy mắt đã liên tưởng đến một loại có độc.

- ---Rắn.

Liêu Như Ninh rút tay về nhanh như chớp, cả người sợ đến choáng váng, thiếu điều đã ngã xuống.

“Em không sao chứ?” Vừa đúng lúc Đinh Hòa Mỹ đi lên bên cạnh. Chị ấy thấy Liêu Như Ninh hồi lâu không nhúc nhích bèn quay đầu chiến đèn pin chiếu lên người cậu ta.

Mặt Liêu Như Ninh trắng bệch, nói với đôi môi run run: “Có, có rắn!”

Đinh Hòa Mỹ đang cầm đèn chiếu: "... Có lẽ em nên nhìn vô tay mình đi." Đoạn, chị ấy bò lên.

Nghe vậy, lúc này Liêu Như Ninh mới chậm rãi phản ứng lại, cậu cảm giác được ngón tay mình không chỉ dính dính mà còn có tí… thối.

Không phải rắn mà là một cục phân mảnh, khó trách cậu ta chẳng thấy có gì bất thường, dù sao thì phân đâu có thở được.

Liêu Như Ninh: "..."

"Có một cái ở đây." Có người trong đội tuyển trường đã tìm thấy một cái hõm phù hợp.

Chẳng bao lâu sau, các chiến sĩ độc lập hạng nhẹ đã đi về phía cái hang đó nhằm chuẩn bị dọn dẹp các vật lạ trong động. Các chiến sĩ hạng nặng và hạng trung nhanh chóng leo lên theo con đường của chiến sĩ hạng nhẹ, sau đó ném dây thừng xuống rồi kéo cơ giáp sư và chỉ huy lên.

Nửa tiếng sau, các hang được dọn dẹp hoàn tất, toàn bộ người trong trường Damocles ngồi bên trong nghỉ ngơi. Đội tuyển trường thì bình thường, nhưng ba chiến sĩ độc lập của đội chủ lực thì "bị diệt toàn quân".

Trông Hoắc Tuyên Sơn rất tỉnh táo, nhưng trên mặt cậu ta cứ cười nên nhìn thế nào cũng kỳ quái; về phần Vệ Tam, cô đi tới đi lui khắp nơi với khuôn mặt đầy vết máu, hễ mà cô yêu thích tướng mạo ai là bắt đầu huýt sáo, nhất là đối với mấy cô gái trẻ.

Thiếu gia Liêu thì dùng nước để rửa tay dính phân xong là rơi vào thung lũng cuộc đời này, cậu ta sầu não chán chường, lúc nào cũng ngửi tay mình và luôn cảm thấy trên đó còn có mùi.

Trong một khoảnh khắc, bầu không khí của trường Damocles rất kỳ lạ, các thành viên đội tuyển thì cúi đầu chả dám nhìn vào thành viên của đội chủ lực, bởi vì họ không biết những gì hiện khuôn mặt họ là thông cảm hay là đang cười.

Với tư cách là chỉ huy chính chính, giờ đây Kim Kha đã hiểu được triệt để sự kỳ lạ của sân rừng mưa nhiệt đới.

Nếu không giữ vững tinh thần, đừng nói tới chuyện họ chẳng thể

giành chức vô địch, mà có tới được điểm đích hay không cũng là một vấn đề.

Hang lõm vào có một vị trí tốt, chiếm ưu thế chiều cao tự nhiên, Kim Kha đứng dậy ngay cửa hang và nhìn về phía xa.

Một lát sau, có hai chùm sáng bay lên, đó là trường South Pasadena và trường Samuel.

Cho đến bây giờ, trường Damocles chẳng gặp phải tinh thú, cơ nhìn từ chùm ánh sáng thì biết họ đã bỏ xa bốn trường quân sự khác với một khoảng cách rất dài.

May mắn thay là các hang có điều kiện phòng thủ tự nhiên, vì vậy chuyện gác đêm đã để cho Liêu Như Ninh, Kim Kha và đội tuyển trường thay phiên nhau.

Vệ Tam và Hoắc Tuyên Sơn không canh đêm nhưng cũng chả nghỉ ngơi, hai người vẫn ở trong trạng thái hưng phấn.

Ứng Thành Hà còn định kêu bọn họ đi nghỉ, tính dùng một gậy đánh ngất hai người. Song anh chỉ là một cơ giáp sư, đâu phải là đối thủ của chiến sĩ độc lập, huống chi đó còn là hai chiến sĩ đang hưng phấn và "vui vẻ". Cho nên Vệ Tam xoay người đã giành được gậy ngay, nhân tiện còn đánh Ứng Thành Hà bất tỉnh luôn.

Nghe thấy tiếng đổ xuống đất, mọi người nhìn về phía này: "..."

Kim Kha bị đánh thức, cậu ấy đứng dậy ở vách động rồi vẽ một vòng lớn và nói với Vệ Tam và Hoắc Tuyên Sơn: "Hai người đi vào và hoạt động ở đây, không thể đi ra được."

Cậu đã tốn một phút để đưa cho hai người một bảng kế hoạch đào tạo thể thao, yêu cầu Vệ Tam và Hoắc Tuyên Sơn làm theo kế hoạch.

"Được." Vệ Tam cầm cái bảng rồi nhìn lướt qua, kế đó cô bước vào trong vòng tròn và bắt đầu ngồi xổm xuống.

Hoắc Tuyên Sơn cũng đi theo, hai người bắt đầu huấn luyện cùng nhau.

Thấy hai người bọn họ nghiêm túc thực hiện kế hoạch, lúc này Kim Kha mới kéo Ứng Thành Hà bị đánh ngất xỉu sang một bên.

...

Ở phía bên kia, trường Đế Quốc.

Lần này xem như là trận mà đội ngũ Đế Quốc tiêu hao thể lực nhiều nhất kể từ khi thi đấu đến nay. Ứng Tinh Quyết không còn ôm hết cả mọi chuyện nữa, chẳng giải quyết một mình tất cả những chuyện anh có thể giải quyết, cứ đẩy việc lên đội chủ lực và đội tuyển trường. Chỉ khi sắp xảy ra vấn đề thì anh mới nhận lấy.

“Đầu tiên trường Đế Quốc thay đổi giáo viên dẫn đội, bây giờ thì thay đổi kế hoạch thi đấu. Xem ra trận đấu của Sao Tây Tháp có ảnh hưởng rất lớn đến họ.” Lộ Chính Tân nhìn những người của trường Đế Quốc như có suy nghĩ.

“Chỉ huy chính quá mạnh, mạnh đến mức đội viên phụ thuộc vào em ấy rất nhiều. Thay đổi vấn đề này sớm thì không còn gì tốt hơn.” Tập Hạo Thiên nhìn quét qua ống kính năm trường quân sự, “Lần này vào sân này, South Pasadena và Samuel phát huy khá ổn định.”

Đội chủ lực của trường Damocles vào sớm nhất nhưng lại xem như bị tiêu diệt hơn phân nửa, viện Bình Thông thì có một nhóm người trúng độc, trường Đế Quốc cũng chả có tốc độ nhanh là mấy bởi vì sự phối hợp còn đang trong giai đoạn mài giũa.

Ngược lại, hai trường quân sự khác không gặp phải tình huống gì, an ổn chém giết tinh thú mấy lần.

...

Năm giờ sáng, những người của trường Damocles thức dậy và bắt đầu chỉnh đốn nhằm xuất phát. Vệ Tam và Hoắc Tuyên Sơn nằm trong vòng tròn, không biết là ngất xỉu hay ngủ thiếp đi.

Cuối cùng khi phải đi, Liêu Như Ninh mới đánh thức hai người.

Vết thương của Vệ Tam đã khá hơn một chút, cô cũng không phấn khích như ngày hôm qua, nhưng vẫn có thể nhìn ra cô có vấn đề bằng mắt thường.

Hoắc Tuyên Sơn có dần tỉnh ráo theo một hai ngày trôi qua, còn trong máu Vệ Tam trộn lẫn quá nhiều phấn hoa, mặc dù cho ăn một lượng lớn trái thủy ngọc nhưng cô vẫn cần ít nhất mất 10 ngày nửa tháng nếu cô muốn khôi phục lại như thường.

Nếu không tìm được một vài cây có thành phần giải dược khác, sức chiến đấu của Vệ Tam rõ ràng sẽ giảm xuống còn hơn một nửa trong thời gian thi đấu trên sân rừng mưa nhiệt đới.

Cho dù đó là chống lại tinh thú hay các trường quân sự khác, Damocles sẽ ở thế yếu hơn.

Quan trọng hơn, nếu Vệ Tam ở trạng thái này trong một thời gian dài là sẽ có di chứng, nó gây nghiện cho cô.

Kim Kha cân nhắc nhiều lần bèn quyết định thay đổi lộ trình, trước tiên tìm kiếm cây có thành phần giải độc nhằm giúp Vệ Tam giải độc tố hoàn toàn trước tiên.

Ngay sau khi họ thay đổi lộ trình, người dẫn chương trình phát sóng trực tiếp và khán giả đã cảm thấy đáng tiếc, khoảng cách ban đầu đang kéo dài thì giờ đã hẹp lại.

Trường Damocles không có bất kỳ dị nghị gì, họ đi theo một hướng khác với tốc độ tối đa theo lời dặn dò của Kim Kha.

Dường như xui xẻo đi vòng quanh trường Damocles lần này, họ đã đi bộ cả buổi sáng nhưng chả nhìn thấy bất kỳ thành phần thuốc giải độc hiệu quả nào.

Ngay cả trái thủy ngọc cũng không gặp mà toàn là những loại quả dại khác.

“Hôm nay tìm không ra nữa thì chúng ta chờ trường Samuel, tìm bọn họ trao đổi thuốc giải.” Kim Kha nói với Ứng Thành Hà và Liêu Như Ninh.

Vệ Tam bên cạnh nghe vậy bèn ngẩng đầu: “Không cướp à?”

Kim Kha: “...” Phấn hoa cỏ gai mê hoặc này mang theo chức năng phun ra sự thật?

Vào buổi trưa, trường Damocles cuối cùng đã tìm thấy một trong những loại cây giải quyết được phấn hoa gai cỏ gai mê hoặc.

Ứng Thành Hà rửa sạch cây, nghiền nát lấy nước rồi đổ nó vào lá lớn, để Kim Kha và Liêu Như Ninh đưa cho hai người uống.

Vệ Tam nhận lấy lá lớn thì uống luôn, còn Hoắc Tuyên Sơn mới uống một ngụm nhỏ đã muốn nôn nhưng bị Liêu Như Ninh đè đầu lại, gắng sức đút thêm vào.

Về sau, triệu chứng của Hoắc Tuyên Sơn lại tốt hơn đôi chút trong khi Vệ Tam vẫn chẳng thay đổi gì nhiều.

Kim Kha không tìm được cây cỏ giải độc cho cây cỏ gai, nhưng nếu cậu thấy các loài thực vật giải độc khác cũng sẽ cho người đào ra và mang theo bên người.

Ai biết được liệu có bất kỳ tai nạn nào khác xảy ra sau này hay không.

Buổi chiều, trường Damocles rốt cục gặp được tinh thú, người ra tay là Liêu Như Ninh, Hoắc Tuyên Sơn, cùng với thành viên đội tuyển trường. Vệ Tam bị Kim Kha ngăn cản không cho cô lên.

“Khi cậu tỉnh táo lại thì hẵng lên.”

Vệ Tam chỉ có thể canh giữ bên cạnh Ứng Thành Hà và đi lại xung quanh.

Sau khi giết tinh thú, tia sáng và kênh phát thanh của trường Damocles vang lên đầu tiên trong trường đua rừng mưa nhiệt đới.

Ứng Tinh Quyết ngửa đầu nhìn phương hướng của chùm ánh sáng thì khẽ nhíu mày, phương hướng kia không phải là lộ tuyến anh đoán Kim Kha sẽ lựa chọn, có lệch không ít.

Hoặc là Kim Kha có ý định khác hoặc là có chuyện gì đã xảy ra ở phía trường Damocles khiến Kim Kha phải đi chệch khỏi lộ trình.

“Chỉ huy chính, có người bị trúng độc!” Đột nhiên trong đội tuyển trường truyền đến một giọng nói.

Đội chủ lực của trường Đế Quốc xoay người ào ào nhìn về phía sau.

Ứng Tinh Quyết đi qua nhìn mấy người nằm xuống, môi họ tím tái, tay chân thì co giật.

“Chúng tôi đang đi bình thường thì mấy người bọn họ bỗng ngã xuống rồi biến thành cái dạng này luôn.”

Ứng Tinh Quyết ngồi xổm xuống kiểm tra toàn bộ cơ thể của một số người, cuối cùng anh tìm thấy vết xước ở lưng, cổ, và bàn tay họ.

Đó là một chất kịch động, con người bị trầy xước rồi thì nó sẽ làm tê liệt họ ngay lập tức, để cho các người bị trầy rơi vào hôn mê và chờ đợi thời gian chất độc phát ra.

“Chúng ta tới cứu không kịp.” Ứng Tinh Quyết thu tay lại và ấn nút bị loại của bọn họ. Lập tức ở phía trên có một máy bay nhỏ hạ xuống và đón người bị thương đi.

[Trường Quân sự Đế Quốc có 4 thành viên của đội tuyển trường bị loại. Lặp lại…]

Trường Đế Quốc ngay lập tức im lặng, họ không toi đời trong tay tinh thú nhưng lại đứt gánh trong chất độc bình thường của đấu trường rừng mưa nhiệt đới.

Ứng Tinh Quyết nhìn bao quát mọi người: “Các chỉ huy phải chú ý đến hoàn cảnh xung quanh bất cứ lúc nào, nhắc nhở chiến sĩ độc lập và chỉ huy đi.”

Hiện trường trực tiếp.

“Chuyện tranh tài này chưa đến cái cuối cùng cũng không nói rõ được ai có thể giành chức quán quân cả mùa giải.” Lộ Chính Tân nhìn ống kính của mấy trường quân sự, “Toàn bộ đội đã vô địch đều chịu thiệt thòi trên trường đấu rừng mưa nhiệt đới, ngược lại tốc độ của hai trường quân sự khác lại một lần nữa tăng lên.”

“Vận may tốt tạm thời thôi.” Tập Hạo Thiên nói, “Tiếp theo ở đấu trường còn một đoạn đường rất dài để đi.”

“Bên viện Bình Thông cũng không tìm được thuốc giải độc gì, viên thuốc giải độc trong tay không thích hợp đi giải độc. Hiện tại chỉ có viên thuốc giải độc trong tay trường Samuel mới cứu được trường Damocles và viện Bình Thông.” Ngư Thiên Hà nhìn chằm chằm vào màn hình mấy trường quân sự, “Giả sử sau buổi chiều trôi qua mà còn chưa tìm đủ thành phần giải độc, tôi cho rằng viện Bình Thông và trường Damocles sẽ gặp nhau trước.”

Đúng như dự đoán, sau khi trời tối, trường Damocles và viện Bình Thông vẫn chưa tìm thấy đầy đủ các loại cây cỏ để cho thuốc giải độc.

Khi chùm ánh sáng của trường Samuel sáng lên một lần nữa, hai trường quân sự lại thay đổi lộ trình và đi về phía trường Samuel.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Trường Samuel: Đột nhiên lạnh đằng sau (??

? l)

Chương 186

“có cơ hội thì vượt qua chỗ ngoặt“

Khởi đầu không thuận lợi dẫn đến chuyện trường Damocles thay đổi lộ trình một lần nữa. Và cũng vì tuyến đường ban đầu có vấn đề, họ đã không tìm thấy trường Samuel đầu tiên mà lại gặp phải đội ngũ của viện Bình Thông.

Hoắc Tử An của Viện Bình Thông và một số người trong đội tuyển trường bị ngộ độc đang được đồng đội khiêng lên. Lộ Thời Bạch nhìn thấy trường Damocles thì trong lòng khiếp sợ. Bọn họ đã vào từ sớm như vậy mà chỉ tới được đây. Song, trên mặt anh ta vẫn giữ bình tĩnh, đưa mắt đảo qua Vệ Tam...

Vệ Tam?

Lộ Thời Bạch tập trung nhìn kỹ, người đối diện mặt đầy vết sẹo kia đúng là Vệ Tam. Nghĩ tới chuyện trước đó anh nghe được kênh phát thanh bảo trường Damocles chém giết, nhưng mà cùng lắm họ chỉ giết mấy đầu tinh thú cấp SS, không đến mức bị thương nghiêm trọng như vậy.

Nếu so sánh nữa, ngoại trừ những vết thương đáng sợ trên khuôn mặt của Vệ Tam, những người khác ở trường Damocles có bề ngoài trông bình thường cả thảy. Bọn người viện Bình Thông nghi ngờ không thôi, lo lắng trường Damocles cố ý kiếm chuyện.

Lộ Thời Bạch sốt ruột muốn tìm trường Samuel để lấy thuốc giải độc, chẳng muốn xung đột với đội ngũ trường Damocles, vì vậy anh ta chủ động dẫn đội mình lùi lại một bước, ra hiệu cho họ đi trước.

Kim Kha nhìn thoáng qua đội của mình, sau đó đi một bước nhỏ tiến lên, làm bộ muốn tiến về phía trước.

Thấy vậy, Lộ Thời Bạch hơi thở phào nhẹ nhõm, chỉ là vô tình đụng phải mà thôi.

Nhưng ngay sau đó, Kim Kha quay đầu và chạy sang chỗ đằng sau, các thành viên của trường Damocles cũng theo thật sát. Liêu Như Ninh giống như một bà mẹ già, cậu ta kéo Vệ Tam chạy đi.

“Bọn họ cũng đi cướp thuốc giải độc của trường Samuel!” Lộ Thời

Bạch bèn nói ngay trong nháy mắt phản ứng lại.

Tông Chính Việt Nhân là người đuổi theo trước.

“Tranh thủ thời gian chạy nhanh đi.” Kim Kha quay đầu nhìn thấy viện Bình Thông đuổi theo lại tăng tốc một lần nữa và chạy đi.

Đây là lần đầu tiên một trường quân sự chạy trở về bên trong trường đấu, hoặc là nói có tận hai trường.

Vẫn còn tận tụy chém giết tinh thú và cẩn thận quan sát xung quanh từng li từng tí, các thành viên trường Samuel hiển nhiên không biết sắp có hai trường quân sự chạy về phía mình.

Đến đêm, trường Samuel đã tìm thấy một nơi thích hợp để dừng lại nghỉ ngơi.

“Hôm qua hình như trường Damocles chẳng đi được bao xa.” Shaω Eli nói với Cao Học Lâm, “Tôi còn nghĩ họ đã là quán quân đợt đó cộng với 1 tiếng có được lúc hợp tác huấn luyện thì vào đấu trường rồi sẽ đi rất xa. Nói không chừng chúng ta đi một nửa đường là họ đã giành chức vô địch. Nhưng giờ thì chả đi được bao xa, cũng chả chém giết được bao nhiêu tinh thú. Hứ, đúng là chả đủ năng lực.”

“Không đơn giản như vậy.” Cao Học Lâm khoanh hai tay đỡ cằm, nói trong đăm chiêu, “Có thể trường Damocles đang lên kế hoạch gì đó.”

“Họ lên được kế hoạch gì?” Shaω Eli khinh thường, “Dù sao cũng không liên quan đến chúng ta.”

Cách đây xa típ tắp đấy, bây giờ trường Samuel chỉ mới bắt kịp trường South Pasadena thôi.

Shaω Eli đi tuần tra, gã mang theo một đội đi dạo gần đây. Chả biết vì sao mà gã cứ thấy lạnh sau lưng.

“Cậu nhìn phía sau tôi coi, xem quần áo bị rách không?” Shaω Eli nắm lấy một thành viên của đội tuyển trường đi theo và hỏi.

“Không có rách, còn tốt.”

“Quái lạ.” Shaω Eli sờ vào lưng, không tìm thấy bất cứ điều gì bất thường.

...

Ban đầu Kim Kha dựa vào vị trí chùm ánh sáng của trường Samuel để suy đoán về nơi mà họ có thể ở, vì vậy cậu ấy chạy chẳng ngần ngại.

Chỉ có điều phía sau có người viện Bình Thông đuổi theo không rời và bọn họ phiền vô cùng.

“Ngay ở phía trước.” Hoắc Tuyên Sơn dò đường trở về, về cơ bản cậu ấy đã tỉnh táo.

Kim Kha gật đầu: “Chuẩn bị sẵn sàng, động tác mọi người nhẹ nhàng một chút.”

Khi sắp tiếp cận lớp phòng hộ tuần tra của trường Samuel, mọi người dừng lại. Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh đang chuẩn bị âm thầm ra tay thì đội ngũ viện Bình Thông cố ý phát ra tiếng động lớn ở phía sau.

“Phòng bị!” Shaω Eli ngay lập tức lên tiếng nhắc nhở đội Samuel.

“Trường Damocles đánh lén người khác như vậy không tốt lắm đâu?” Lộ Thời Bạch cố ý nói chuyện rất to làm cho người của trường Samuel nghe rõ ràng.

“Trường Damocles?”

“Người nói chuyện là Lộ Thời Bạch ở viện Bình Thông.”

...

Viện Bình Thông chạy tới, lúc Lộ Thời Bạch đang chuẩn bị chào hỏi chỉ huy chính của trường Samuel và trường Damocles, lại có người đội nhiên nhảy ra bắt cóc Shaω Eli chẳng ngờ được.

“Má!” Shaω Eli giật mình.

Sau khi viện Bình Thông phát ra tiếng ở bên kia là Shaω Eli đã ở trong tình trạng báo động. Chẳng ngờ được có ai đó phá vỡ lớp phòng hộ của mình còn dùng dao găm để đặt trên cổ của mình.

Gã quay đầu lại và nhìn thấy một khuôn mặt đầy sẹo làm gã sợ tới mức nói quàng xiên.

Vệ Tam bị Shaω Eli nói ầm ĩ đến đau não thế là cô bày vẻ độc ác kêu lên: “Câm miệng!”

Shaω Eli nhận ra giọng nói này: “Vệ Tam?”

Vệ Tam mỉm cười buông tay và chào hỏi với Shaω Eli.

Một loạt hành động khiến người ta bất ngờ, Shaω Eli ngẩn người xong thì lập tức muốn chạy. Kết quả là Vệ Tam nhanh hơn, dùng một cước đá vào đầu gối gã.

Shaω Eli quay mặt đối diện với nhóm trường quân sự của mình, quỳ xuống bằng hai đầu gối. Vệ Tam lại đá một cú vào sau lưng gã thế là toàn bộ thân trên của gã bị cô giẫm lên mặt đất. Mặt gã dán vào bùn, thân mật chạm với bùn đất thơm ngát của thiên nhiên.

Hóa ra... Vừa rồi sau lưng gã lành lạnh là có người ở đây chờ mình.

Shaω Eli không khỏi rơi nước mắt hối hận.

Bên phía trường Damocles cũng không ngờ Vệ Tam đột nhiên vọt tới bên kia bắt cóc Shaω Eli của trường Samuel.

“Mấy cậu muốn làm gì?” Cao Học Lâm đi tới nhìn trường Damocles và viện Bình Thông, kế đó ánh mắt dừng lại trên mặt Vệ Tam một lát rồi nhìn sang người được viện Bình Thông khiên, cuối cùng hiểu được một chuyện: “Các cậu muốn thuốc giải độc?”

“Hai viên giải độc đổi một con tinh thú cấp 3S.” Lộ Thời Bạch đưa thẳng giao dịch.

Cao Học Lâm không trả lời lời anh ta mà nhìn về phía Kim Kha: “Trường Damocles đến tìm chúng tôi thì có ý gì?”

“Chúng tôi cần một viên thuốc giải độc.” Kim Kha nói.

“Điều kiện của mấy cậu?” Cao Học Lâm Hỏi.

“Trường Samuel cho chúng tôi một viên thuốc giải độc thì chúng tôi sẽ không giết Shaω Eli.” Kim Kha chỉ vào người nằm dưới chân Vệ Tam.

Cao Học Lâm bị chọc tức quá mà cười: “Trường Damocles mấy cậu đúng là làm giao dịch không cần vốn, đúng là chỉ huy xuất thân từ

chuyện thu gom rác.”

Kim Kha không thèm để ý đến lời của Cao Học Lâm: “Nếu anh không quan tâm đến Shaω Eli, vậy để cậu ta bị loại trước, rồi chúng ta lại nói về các điều kiện khác. Vệ Tam ra tay!”

“Cậu!” Cao Học Lâm lập tức hô ngừng, “Tôi có thể cho các cậu một viên.”

“Còn chúng tôi thì sao?” Lộ Thời Bạch hỏi anh ta.

“Một viên thuốc giải độc đổi lấy một con tinh thú cấp 3S.” Cao Học Lâm đưa ra điều kiện.

“Không được, dựa theo cách nói ban đầu của chúng tôi mà nói.” Lộ Thời Bạch ý ra hiệu cho đội viên sau lưng mang người trúng độc tới, “Trong này chỉ có đội viên chủ lực của chúng tôi là đáng giá dùng tinh thú đổi, những người khác không đáng giá để một con tinh thú cấp 3S.”

“Chỉ huy Lộ nói lời này đúng là làm cho người ta đau lòng.” Cao Học Lâm nhìn những thành viên đội tuyển viện Bình Thông ở xa và nói cố ý.

Tông Chính Việt Nhân xoay người nhìn về phía những người đó, một trong số những thành viên đội tuyển trường, người có ý thức sắp rơi vào hôn mê, bỗng nhiên ấn nút rời khỏi cuộc tranh tài.

Tiếng phát thanh vang lên ngay lập tức.

Lộ Thời Bạch một lần nữa nói: “Hôm nay chỉ huy Cao không đồng ý điều kiện này, chúng tôi cũng không ngại ở chỗ này trao đổi với các anh một hồi.”

“Trao đổi cái rắm!” Shaω Eli, mặc dù bị giẫm đạp trên mặt đất, gã vẫn mạnh mẽ lên tiếng.

Vệ Tam ghét chuyện gã ầm ã bèn giơ chân dùng sức giẫm lên lưng gã lần nữa. Sau đó cô ngồi xổm xuống nhìn chằm chằm Shaω Eli rồi lại quay đầu lại và nhắm mắt lại không nhìn gã: “Khuôn mặt của cậu… xấu quá.”

Shaω Eli: “… Vệ Tam, mày bắt nạt thì thôi, xin đừng làm tổn thương lòng tự trọng của tao. Người Sao Bạch Ải mà thấy tao thì ai cũng

khen một tiếng anh chàng đẹp trai đấy!”

Vệ Tam cầm dao găm rồi dùng mũi dao rạch trên mặt Shaω Eli.

Shaω Eli gấp gáp: “Mau lấy thuốc giải độc cho Damocles đi. Mặt Vệ Tam bị phá nên tâm lý cậu ta đã biế.n thái rồi.”

Nói xong gã thì thì thầm bổ sung một câu: “Không đúng, Vệ Tam có tâm lý biế.n thái từ đầu.”

Dù Vệ Tam vui vẻ, nhưng nghe người khác mắng mình thì bản năng vẫn còn, cô đưa tay vỗ lên đầu Shaω Eli thật mạnh.

Một lần nữa, gã lại dùng miệng nếm hương thơm của đất tự nhiên, nhưng gã cũng bất lực khi chả thể phun cái vị thơm đó ra.

Cao Học Lâm không nhìn xuống, lấy ra một viên thuốc giải độc đưa cho Kim Kha: “Thả cậu ta ra.”

Kim Kha nhận lấy viên thuốc giải độc rồi đi về phía Vệ Tam: “Vệ Tam, thả người ra.”

Vệ Tam không nghe, vất vả lắm cô mới bắt được địch nhân, không buông đâu.

“… “

Kim Kha chuẩn bị ép Vệ Tam ăn thuốc giải độc, chờ cô tỉnh táo lại là thả người, nhưng cậu ấy lại quên mất vết xe đổ của Ứng Thành Hà.

Cậu còn chưa tới gần Vệ Tam hoàn toàn là đã bị cô đấm một cú ngay sống mũi.

Kim Kha đau đớn, bịt mũi ngồi xổm xuống.

Những người trong ba trường quân sự: “…”

Vệ-Tam-Mất-Hết-Tính-Người.

Kim Kha ngồi xổm hồi lâu trước khi đứng dậy, cậu chỉ vào Đinh Hòa Mỹ: “Chị lại đây đi.”

Khi chị ấy vừa qua là Vệ Tam không kìm được mà bắt đầu huýt sáo.

Kim Kha cẩn thận ấn thuốc giải độc vào trái cây rồi đưa cho Đinh Hòa Mỹ, bảo chị ấy đút cho Vệ Tam ăn.

Lại là con gái, lại phải ăn, Vệ Tam vài cái liền ăn hết trái cây mang theo thuốc giải độc.

Đợi vài phút sau, Vệ Tam rốt cục cũng có lý trí, Kim Kha bảo cô thả người thì cô thả người ngay.

Hiện trường trực tiếp.

“Vệ Tam dính quá nhiều phấn hoa cỏ gai mê hoặc nên dù có ăn viên giải độc ăn cũng cần một thời gian nữa mới tốt hoàn toàn.” Ngư Thiên Hà nói.

“Là phải ăn thêm mấy viên thuốc giải độc nữa?” Tập Hạo Thiên hỏi.

Ngư Thiên Hà lắc đầu: “Không, chỉ cần một viên là được. Bây giờ em ấy đã lấy lại lý trí, nhưng trong thời gian này, bản năng của em ấy vẫn được được phóng đại. Ví dụ… huýt sáo với người khác.”

Lộ Chính Tân nghe vậy thì cười: “Chỉ sợ là bản năng huýt sáo với người đẹp.”

Ngư Thiên Hà không đáp lời ông.

…

“Sao rồi, suy nghĩ kỹ chưa?” Lộ Thời Bạch thấy đến trường Damocles đã có được thứ mình muốn và nhanh chóng rời đi nên đã hỏi Cao Học Lâm một lần nữa. Người phía sau đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Cao Học Lâm không bao giờ ngờ được tối nay lại gặp phải hai trường quân sự tới cướp bóc, nhưng có một điều chắc chắn là bây giờ anh ta rất hạnh phúc. Trường Damocles và viện Bình Thông vì thuốc giải độc nên phải trở lại, bây giờ trường Samuel có nhiều cơ hội hơn trong việc tranh giành thứ hạng.

“Có thể, hy vọng cậu nhớ lời hứa của mình.” Cao Học Lâm đưa thuốc gải độc.

Trường quân sự Samuel rút được nhiều loại thuốc giải độc nhất, mặc dù cho bọn người kia một ít nhưng cũng không hao hụt là bao.

Chờ người của Viện Bình Thông đi, Shaω Eli lau mặt và phun bùn ra khỏi miệng: “Tại sao lại cho họ? Bọn họ có một chiến sĩ bị loại thì phần thắng của chúng ta sẽ càng cao hơn.”

“Mấy người ở viện Bình Thông là người điên hết, không trêu chọc được đâu.” Cao Học Lâm xoay người nhìn đội viên Samuel, “Mọi người cũng nghỉ ngơi một lúc rồi, giờ thì chúng ta lên đường thôi.”

Mọi người nghe vậy thì cảm giác mất mát vì bị cướp đã bay biến. Cho đến nay ngoại trừ trường Đế Quốc ở phía trước nhất, các trường quân sự khác toàn ở khoảng cách gần đây.

Samuel có cơ hội làm một cú ngoặt để vượt qua!

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Hỏng bét, bị phát hiện ra bản chất của của mấy cha già dê (dirty old man) rồi (? l∧?)

Chương 187

“trời sắp mưa”

“Viện Bình Thông?” Tư Đồ Gia nghe thấy tiếng thông báo bèn ngạc nhiên quay đầu, “Bị loại một thành viên đội tuyển trường.”

Đội chủ lực trường Đế Quốc nhao nhao nhìn về phía Ứng Tinh Quyết, Công Nghi Giác hỏi: “Lúc này mà có một thành viên bị loại, viện Bình Thông đụng phải cái gì hay là?”

Ứng Tinh Quyết giương mắt nhìn về phía chùm sáng xa xa: “Hướng đó là của trường Samuel.”

“Samuel?” Công Nghi Giác hơi kinh ngạc, đây là chỗ hai trường quân sự đụng nhau thế mà viện Bình Thông còn bị loại một người trước?

Ứng Tinh Quyết đợi hồi lâu nhưng mãi chả thấy tiếng thông báo bị loại thêm lần nữa thì hiểu được đại để.

Tuyến đường, túi chuẩn bị chiến đấu, chùm sáng và tiếng phát sóng, tổng hợp những thứ này lại thì có thể rút ra một kết luận. Ứng Tinh Quyết nói thản nhiên: “Viện Bình Thông tìm trường Quân sự Samuel vì muốn thuốc giải độc, bọn họ có người trúng độc.”

Cơ Sơ Vũ nhìn thoáng qua Ứng Tinh Quyết, phạm vi rừng mưa nhiệt đới quá lớn, cho dù là chỉ huy cấp 3S thì chẳng thể nhớ kỹ tất cả kiến thức trong vòng ba tháng ngắn ngủi, họ trúng độc là chuyện thường thấy.

Bắt đầu từ khi vào sân, Ứng Tinh Quyết buông tay để chia sẻ áp lực, nhưng có anh phơi bày hoàn cảnh xung quanh, trường Đế Quốc về cơ bản chỉ cần chém tinh thú là được.

Trong cuộc đua rừng mưa nhiệt đới, chỉ huy có thể so sánh với Ứng Tinh Quyết thì chỉ có Cao Đường Ngân trường South Pasadena.

“Không biết bọn họ đánh nhau hay làm giao dịch.” Hoắc Kiếm nói như có điều suy nghĩ.

“Đã bị loại một người thì ra tay là cái chắc.” Tư Đồ Gia nói chả không chút do dự.

Trong lúc họ đang nói chuyện, Ứng Tinh Quyết đã ngồi xuống nghỉ ngơi, anh đang suy nghĩ trường Damocles ở đâu.

Cho đến nay, thông báo của trường Damocles chỉ xuất hiện một lần và khoảng cách lại chệch khỏi suy nghĩ của Ứng Tinh Quyết.

Trường Damocles và trường South Pasadena là mối đe dọa lớn nhất ở sân đua rừng mưa nhiệt đới, người trước thì đi vào sớm nhất, người sau thì hiểu rõ hoàn ảnh đấu trường, nếu lơ là một tí là sẽ bị đoạt thứ hạng ngay.

Ứng Tinh Quyết vô thức kéo dây cột tóc màu đen trên cổ tay, đã hai ngày trôi qua, cạnh tranh phía sau sẽ càng ngày càng dữ dội.

...

“Đây là số mấy?” Liêu Như Ninh vươn một ngón tay ra lắc lắc trước mắt Vệ Tam nhưng bị cô đẩy đi.

“Đừng chơi nữa, Vệ Tam, cậu nghỉ ngơi một đêm cho tốt.” Kim Kha đi tới, “Sáng sớm ngày mai là chúng ta sẽ bắt đầu lên đường.”

“Xin lỗi, trước đây tớ không nên đi tới chỗ đối diện.” Vệ Tam cũng chẳng ngờ được có chuyện ngaoài ý muốn xảy ra. Hiện tại ưu thế trước đó của trường Damocles biến mất toàn bộ, hầu như không còn.

“Là do tớ nghĩ sân đấu rừng mưa nhiệt đới quá đơn giản.” Kim Kha ngồi bên cạnh cô và đưa cho cô một ống thuốc bôi, “Bây giờ còn chưa ra được, cậu ráng nhịn một tí.”

Toàn thân Vệ Tam đầy vết thương, dùng khoang trị liệu lúc này là tốt nhất để khôi phục như lúc ban đầu. Đáng tiếc lại không thể dùng khoang trị liệu trong lúc tranh tài, chỉ có thể chờ đến khi kết thúc trận đấu.

“Tớ không sao.” Vệ Tam nhận lấy thuốc bôi, “Nhưng mà ngày mai chúng ta sẽ đi về phía nào?”

“Tuyến đường nhanh nhất.” Kim Kha cho hay, có điều khác với tuyến đường nhanh nhất và đơn giản nhất trước đây, lần này lại là tuyến đường nhanh nhất nhưng có khó khăn gấp đôi, “Được rồi, cậu sớm đi nghỉ một chút đi.”

Sau khi Vệ Tam bôi thuốc cho mình, cô đã ngủ trong lều trại dựng

lên đơn giản.

- -- Một vùng đen rộng lớn khuếch tán về phía cô giống như máu đen tràn ngập toàn bộ căn phòng. Này đàn áp, này bóng tối… và có cả này phấn khích.

Vệ Tam đứng trong một căn phòng trống rỗng nhìn những "dòng máu đen" này dần tràn tới. Đầu tiên là làm chìm đế giày da tác chiến màu đen, sau đó là toàn bộ mặt giày, hai thứ màu đen dung hợp hoàn mỹ với nhau.

Nhìn có chút quen mắt, Vệ Tam cúi đầu nhìn chằm chằm "dòng máu đen" còn đang không ngừng dâng lên và không ngừng trở mình. Cô cẩn thận chăm chú nhìn mới thấy "dòng máu đen" này là do một đám côn trùng đen hòa một chỗ với nhau.

Dòng máu đang tăng tốc, nó từ từ nhấn chìm bắp chân của cô, tiếp theo là đùi.

Muốn lui cũng không thể vì toàn bộ căn phòng được bịt kín, không có cửa sổ, không có cửa ra vào, chỉ có Vệ Tam và "dòng máu đen" tràn vào không biết từ đâu.

Cô cảm thấy "dòng máu đen" sắp nhấn chìm miệng và mũi của mình, cảm giác nghẹt thở dinh dính...

Vệ Tam đột nhiên đứng dậy, quỳ gối, một tay chống trán rồi tỉnh dần từ trong mộng. Trên trán cô đã phủ đầy mồ hôi lạnh.

Không biết tại sao đang yên đang lành lại mơ thấy cái giấc mơ này, Vệ Tam cũng không ngủ được nữa nên ra ngoài canh đêm.

"Sao tỉnh rồi?" Hoắc Tuyên Sơn thấy cô tới bèn hỏi.

"Ngủ đủ rồi." Vệ Tam hoạt động tay chân, "Tôi cũng không nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì sau khi bị trúng độc, cậu có nhớ không?"

"Còn nhớ." Hoắc Tuyên Sơn hỏi cô, "Cậu không nhớ rõ sao?"

Vệ Tam lắc đầu: "Không nhớ nổi."

"Có thể do cậu gặp phải quá nhiều phấn hoa, cần một thời gian để sắp xếp lại suy nghĩ trong não." Tuy rằng Hoắc Tuyên Sơn đang nói chuyện với Vệ Tam, nhưng cậu ta vẫn không bỏ lơ cảnh giác xung

quanh.

Vệ Tam thấy thế nói: “Cậu đi nghỉ ngơi trước, đổi cho tôi gác đêm.”

Hoắc Tuyên Sơn gật đầu: “Được, cậu mệt thì tìm Liêu Như Ninh để đổi.”

Đêm đã khuya, hiện trường trực tiếp im ắng một vùng, hơn một nữa khán giả trong khán đài cũng đã đi ngủ. Do tính chất đặc biệt của chuyện xem các sự kiện trực tiếp nên khán đài cũng thoải mái dễ chịu, hoàn toàn ngủ được.

Trừ phi có tình huống đặc biệt xảy ra, chứ người dẫn chương trình vẫn còn trông coi lúc này sẽ không giải thích nữa.

Tập Hạo Thiên đi nghỉ ngơi, người ở lại trông coi ống kính trực tiếp là Lộ Chính Tân và Ngư Thiên Hà.

Hai người im lặng nhìn chằm chằm vào màn hình trực tiếp. Tại thời điểm này, không phải tất cả các trường quân sự đã nghỉ ngơi bởi vì trường South Pasadena còn đang di chuyển nhanh chóng.

Người dân địa phương Sao South Pasadena đã quen với môi trường này từ khi còn nhỏ, về cơ bản họ đều có một sự hiểu biết về các loài độc hại trong rừng mưa nhiệt đới, cho dù đó là chỉ huy chính hoặc thành viên của đội tuyển trường. Tốc độ trên sân của họ gần như không chậm, lúc trước bởi vì bị tinh thú kéo lại nên bọn họ mới bị trường Samuel đoạt trước một bước. Nhưng bây giờ họ đã vượt qua trường Samuel, và vẫn tiếp tục tiến lên.

“Với tình hình hiện nay, vị trí của bốn trường cũng không khác nhau là mấy, chỉ có trường Đế Quốc hơi gần về phía trước thôi.” Lộ Chính Tân che micro lại và nói với Ngư Thiên Hà qua cách một cái ghế.

Ngư Thiên Hà cũng không để ý tới ông, ánh mắt bà lướt qua lần lượt tất cả các cảnh quay trực tiếp. Nói chính xác hơn là khoảng cách giữa năm trường quân sự cũng không khác mấy, trường Đế Quốc cứ một đường chém giết tinh thú, hơn nữa Ứng Tinh Quyết còn cố ý buông tay nên khoảng cách cũng không kéo quá xa.

Hai ngày trôi qua, bây giờ là lúc bất kỳ trường quân sự nào cũng có thể xông lên phía trước từ mọi nơi.

Lộ Chính Tân cho một tay che micro, cánh tay kia đặt bên miệng để

che miệng mình khi nói chuyện: “Nghe nói năm người trường Damocles đã giành quán quân ở Xưởng Đen Sao Sa Đô, cây đao của Vệ Tam là làm từ tu di kim?”

“Chả phải cậu là người rõ những chuyện này nhất à?” Ngư Thiên Hà đứng dậy, “Xin lỗi, đã tới giờ thay ca.”

Lộ Chính Tân quay đầu nhìn Ngư Thiên Hà đi xuống với ánh mắt phức tạp và nặng nề.

Ngày thứ ba.

Các trường quân sự đã nghe thấy kênh thông báo vào buổi sáng.

[Trường Quân sự South Pasadena chém giết 4 con tinh thú cấp 3S, 56 con tinh thú cấp S.]

Trường Damocles.

Hầu hết mọi người bị đánh thức bởi âm thanh này và nhanh chóng mở mắt. Vệ Tam nửa ngồi ở chỗ hơi cao, tay cầm dao găm, sau khi gọt một đầu thanh gỗ thì thoáng trông về phía chùm ánh sáng rồi chẳng nhìn nữa.

Kim Kha ngửa đầu nhìn chằm chằm vào chùm sáng: “Hiện tại, trường South Pasadena có vị trí ít nhất là thứ hai.”

“Trường South Pasadena có lợi thế sân nhà.” Ứng Thành Hà không lấy làm ngạc nhiên.

Trên thực tế, họ bị thiệt thòi và gặp gieo neo một chút ở sân thi đấu trước trên Sao Đế Đô và Sao Sa Đô, lợi thế sân nhà không quá lớn.

“Nhiều tinh thú như vậy xem ra trường South Pasadena cả đêm không ngủ?” Liêu Như Ninh đi tới bên cạnh, lắc đầu, “Người trẻ không nghỉ ngơi cho tốt mà cứ thức đêm.”

Trường Đế Quốc.

Trước khi kênh thông báo vang lên, đội ngũ trường Đế Quốc đã tiếp tục đo về phía đích, cơ mà lại chẳng ngờ được trường South Pasadena đã đuổi theo rất gần chỉ trong vòng một đêm.

Ứng Tinh Quyết quay đầu nhìn qua rồi để cho bọn họ tiếp tục đi, trên

mặt anh chả có tí thay đổi nào.

“Chúng ta có nên chuẩn bị đối mặt với trường South Pasadena không?” Công Nghi Giác hỏi.

“Chẳng qua là trường South Pasadena mà thôi, một chọi một thì bọn họ thua chắc.” Tư Đồ Gia bĩu môi.

Ứng Tinh Quyết đi trước, nói với vẻ thản nhiên: “Bây giờ đã là trận đấu thứ sáu, trường Damocles còn chưa dạy cho cậu bài học phải cẩn thận khi đối mặt với bất kỳ kẻ thù nào à?”

Tư Đồ Gia: “... Vâng.”

Nhưng trong lòng y lại cho rằng trường Damocles mạnh như vậy nhưng chắc gì trường South Pasadena cũng mạnh như thế. Đã là trận thứ 6, trường South Pasadena có được điểm số âu cũng chỉ vì may mắn.

Viện Bình Thông.

“Hoắc Tử An tỉnh rồi.” Quý Giản vừa đi ra khỏi lều chuẩn bị nói cho Tông Chính Việt Nhân thì nghe thấy kênh phát thanh và nhìn thấy chùm ánh sáng của South Pasadena ở phía trước bọn họ.

“Trận đấu này đúng là…” Sau khi Lộ Thời Bạch thấy chùm ánh sáng, một tay anh ta kéo một bên tròng kính của mình, nắm nó thật chặt, cuối cùng phun ra hai từ, “Rắc rối.”

Ngoại trừ trận đấu đầu tiên, các trận tiếp theo ngày càng thoát khỏi tầm kiểm soát của họ, bây giờ ngay cả trường South Pasadena cũng giẫm một cú.

Lộ Thời Bạch là chỉ huy cấp 3S, lẽ ra phải luôn luôn giữ lý trí bình tĩnh, nhưng hiện tại trong lòng anh ta chỉ có uất ức, cảm thấy vô lực.

“Trường South Pasadena đã đi đến trước mặt chúng ta?” Đêm qua khuôn mặt màu đen tím là dấu hiệu trúng độc của Hoắc Tử An đã khôi phục hơn phân nửa, nhưng sự linh hoạt của cơ thể vẫn cần đợi tốt hơn.

Lộ Thời Bạch hít sâu một hơi: “Trường Đế Quốc và trường South Pasadena bây giờ phải là hạng nhất và hạng nhì, chúng ta cần phải nhanh chóng kéo dài khoảng cách với các trường khác.”

“Lên đường thôi.” Tông Chính Việt Nhân dẫn đầu đi trước, anh ta dẫn theo đội viên Viện Bình Thông tiếp tục đi về đích.

Trường Samuel.

Từ sau khi bị cướp thuốc giải độc vào đêm hôm qua, người của trường Samuel nghỉ ngơi một thời gian ngắn rồi dậy sớm và chạy đi. Mặt trời vừa mới nhú là họ nghe thấy kênh phát thanh của trường South Pasadena báo họ giết chết tinh thú.

“Thế mà South Pasadena lại ở trước chúng ta.” Shaω Eli không cam lòng, “Chúng ta phải tăng tốc đi về phía họ.”

“Ban đầu South Pasadena vào trước chúng ta nên đi trước cũng là chuyện bình thường.” Jill Gil Wood nói.

“Hứ.” Shaω Eli nhìn Jill Gil Wood thì khịt mũi coi thường, “Tăng lên cấp 3S là phong cách cũng khác luôn, nói chuyện đao to búa lớn ghê.”

“Nó không liên quan gì đến cấp 3S.”

Nghe Jill Gil Wood vẫn còn nói lại, Shaω Eli dùng hai ngón tay bịt tai mình ngay trước mặt cô nàng, hoàn toàn không nghe nữa.

Jill Gill Wood cúi đầu: “Đồ ngốc.”

Sau khi mắng chửi, cô nhanh chóng ngẩng đầu như thể không nói gì rồi đi xa.

Shaω Eli hơi nghi ngờ, hôm nay Jill Gil Wood có vẻ nhanh nhẹn thế, đừng nói là chửi gã ở trong lòng nha.

...

Ống kính kéo cao, các trường quân sự giống như nước chảy từ các nhánh, đổ về “biển lớn” điểm đích từ các hướng khác nhau.

Mỗi trường quân sự gặp phải vô số nguy hiểm trên đường, tất cả các loại động vật và thực vật độc hại biết tấm công, thậm chí còn gặp phải nhiều loài có độc mà bọn họ chưa từng thấy bao giờ.

“Có phải trời sắp mưa không?” Tập Hạo Thiên nhìn chằm chằm vào hoàn cảnh đấu trường rừng mưa nhiệt đới trong màn hình trực tiếp

và bỗng nhiên hỏi người bên cạnh.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Jill: Tôi không chửi trong lòng, tôi chửi thẳng luôn mà.

Chương 188

“tin cậy trong khốn cảnh”

Tí tách, lộp bộp…

Những giọt mưa lớn đập vào lá cây, vào cành mận gai, vào mặt đất…

Chỉ trong nháy mắt, bầu trời trong vắt đột nhiên chuyển thành cơn mưa lớn tầm tã.

Khi mưa rơi vào mặt, Liêu Như Ninh giật mình, cậu ta lập tức che nửa khuôn mặt rồi chuẩn bị trốn đi.

“Chỗ này không phải là Sao Cốc Vũ, mưa không có độc.” Ứng Thành Hà nhìn cậu ta rồi cho hay.

“…” Liêu Như Ninh buông tay xuống, biện minh cho mình, “Quanh quá không kịp phản ứng.”

Mọi người chống chọi với mưa lớn trong khi vẫn đi về phía trước. Vệ Tam tiện tay bẻ một chiếc lá lớn, cắm sau lưng mình coi như che đầu cản được tí mưa.

“Cậu sợ óc mình vào nước à?” Liêu Như Ninh tiến lại gần hỏi.

Vệ Tam cũng không trả lời, yên lặng nhấc chân giẫm lên mặt giày Liêu Như Ninh.

Nước mưa thấm vào đất, không khí tràn ngập một sức sống không thể tả cũng chả nói rẽ rọt, thứ này hòa với hương vị không khí trong lành của rừng mưa nhiệt đới và lan tỏa tới tận cùng, khiến người ngửi thấy vui sướng sinh sôi trong lòng.

Hoắc Tuyên Sơn dùng sức hít sâu một hơi, cậu ta thấy cả người nhẹ nhàng không ít, cũng nhanh quên đi chuyện mưa to khiến cho bộ đồ huấn luyện của bọn họ ướt đẫm, dính nhớp lên người, tạo cảm giác khó chịu.

Đi bộ như vậy trong một thời gian, mưa lớn chả có dấu hiệu dừng lại, bùn đất càng ẩm ướt càng xốp, giày bốt quân sự giẫm lên mặt đất hằn dấu sâu gần 2cm.

Vệ Tam bước nhanh tới gần Kim Kha: “Để mọi người cẩn thận, có thứ gì đó xuất hiện.”

“Thứ?” Kim Kha nhíu mày, “Tinh thú?”

“Không phải, thể tích không tính là lớn, là một mảng ùn tới.” Vệ Tam hơi nghiêng đầu nhắm mắt, tai quay sang bên phải, “Tới rồi!”

“Bụp...” Một tiếng là lạ truyền đến trong tai Vệ Tam.

“Ý cậu là thứ này?” Kim Kha chỉ vào một cây nấm đột nhiên mọc lên từ mặt đất gần đó.

Khi Kim Kha nói xong, trên mặt đất lại bắt đầu có mấy cây nắm không ngừng trồi lên.

Vệ Tam: “...”

“Đất trong rừng mưa nhiệt đới rất bổ dưỡng, cộng với sự xâm nhập của nước mưa sẽ làm nấm phát triển nhanh chóng như thế này.” Kim Kha nói, “Không cần quan tâm.”

“Trông rất đáng yêu.” Liêu Như Ninh mở máy quay của mình ra để quay lại cảnh nấm mọc lên.

Hoắc Tuyên Sơn gọi cậu ta: “Đừng quay nữa, mau đi thôi.”

Mọi người không còn quan tâm đến những cây nấm này nữa, nhưng nấm phát triển quá nhanh và quá dày, chiếm đầy cả đường đi. Đội Damocles muốn đi thì phải giẫm lên nấm.

Những cây nấm này giống như tuyết phủ đầy con đường sau trận tuyết dày, có thể bị giày giẫm dẹp bất cứ lúc nào.

Đội ngũ đội mưa to đi lên nhanh chóng, mấy cây nấm đầy màu sắc bị giày giẫm lên đã trộn lẫn với đất mềm rồi được mưa rửa trôi, cuối cùng làm không khí bốc lên một mùi nấm độc đáo.

Hiện trường trực tiếp.

Sau khi Tập Hạo Thiên hỏi xong câu đó, trường đấu rừng mưa nhiệt đới bắt đầu mưa to, chả có trường nào trong năm trường quân sự may mắn thoát khỏi, tất cả đều chống chọi với mưa tầm tã để tiến lên.

Người duy nhất không bị ướt chỉ có Ứng Tinh Quyết, anh dùng hàng rào thực thể che mưa cho một mình, không quan tâm bất kỳ người nào trong đội.

Nếu nói trong lòng các thành viên của trường Đế Quốc không nghĩ gì là chuyện không đúng, đương nhiên bọn họ biết Ứng Tinh Quyết đã nhận được mệnh lệnh cấp trên, không còn để một mình anh che chở hết tất cả mọi người ở trường Đế Quốc. Nhưng bấy giờ mọi người rất khó không đi hồi tưởng lại, giả sử lúc trước không làm lạc chỉ huy chính ở trường đấu Tháp Tây, hiện tại bọn họ có thể được Ứng Tinh Quyết chở che.

“Có nhiều nấm trong trường đua rừng mưa nhiệt đới như vậy sao?” Hạng Minh Hóa nhíu mày hỏi Giải Ngữ Mạn, nếu chỉ có bên trường Damocles gặp vô số nấm thì thôi, chứ dưới chân mấy trường khác cũng toàn nấm là nấm.”

“Toàn bộ đấu trường rừng mưa nhiệt đới đang mưa, đương nhiên sẽ nhiều nấm.” Giải Ngữ Mạn xoa xoa ngực, bà nói là nói như vậy nhưng trong lòng luôn có một cảm giác bất an.

Trên sân khấu chính, Ngư Thiên Hà nhìn vào ống kính trực tiếp và luôn cảm thấy mình bỏ sót cái gì.

...

“Cậu làm gì vậy?” Kim Kha nhìn chằm chằm Vệ Tam.

Họ đang đi bộ xung quanh bỗng Vệ Tam bắt đầu huýt sáo vừa dài vừa vang, hoàn toàn khác với tiếng huýt sáo ngả ngớn khi thấy người đẹp trước đó. Cái này kèm theo tiếng mưa rơi trông vài phần kỳ lạ.

Tất cả mọi người tại trường Damocles bắt đầu chú ý đến Vệ Tam, Kim Kha đã phải dừng lại để hỏi cô.

“Tớ?” Vệ Tam tay đút vào túi quần ướt sũng, nhìn vô cùng vô tội, “Không làm gì cả, chỉ là rất vui vẻ thôi.”

Thứ gì đây?

Cả bốn người trong ở Damocles nhìn hết sang Vệ Tam, họ cảm thấy cô đang ở trong trạng thái bất thường.

“Thuốc giải độc vô dụng? Sao lại bắt đầu vui vẻ rồi?” Liêu Như Ninh đi vòng quanh Vệ Tam vài vòng, hoàn toàn không rõ chuyện gì đã xảy ra.

“Đừng đụng tôi!”

Đột nhiên có người hét lên trong đội tuyển trường.

“Tôi chỉ đỡ cậu một phen.” Chiến sĩ độc lập kinh ngạc nói với chỉ huy đồng đội trong tiểu đội của mình.

Kim Kha nhanh chóng đi qua: “Chuyện gì xảy ra?”

Chiến sĩ độc lập: “Chỉ huy vừa rồi thiếu chút nữa ngã nên tôi đưa tay đỡ một phen.”

Người chỉ huy đã la hét đang ôm cánh tay của mình và núp ở một bên, có vẻ như bị thần kinh.

Kim Kha nhìn chằm chằm vào cậu chỉ huy này, theo bản năng nhớ tới chuyện lây nhiễm sương từ bọ đen. Cậu đang muốn tìm hiểu chỉ huy tiểu đội kia, kết quả là vừa ngẩng đầu đã thót giật mình bởi toàn bộ con mắt của mọi người biến thành màu đen hết, trên mặt họ thì mang theo nụ cười gian tà.

Mẹ kiếp!

Khoảnh khắc đó, tim Kim Kha nhảy rất nhanh, cả người cậu cứ đứng sững ở dó.

Không đời nào!

Có một âm thanh khác trong não nói với Kim Kha rằng không thể, không thể có truyện tất cả mọi người của trường Damocles đã biến thành bộ dạng này.

“Kim Kha! Kim Kha!” Hoắc Tuyên Sơn đến, nắm lấy vai cậu ta và dùng sức lắc lắc.

Kim Kha nhanh chóng chớp chớp mắt, một lần nữa nhìn về phía những người xung quanh, lần này bọn họ rất bình thường.

“Vừa rồi cậu làm sao vậy?” Hoắc Tuyên Sơn thấy mấy người này đều quái dị hẳn.

“Không biết, có chuyện gì đã xảy ra rồi. Tớ vừa có ảo giác.” Kim Kha tỉnh táo lại bèn dùng cảm giác dò xét chỉ huy tiểu đội nọ rồi gọi cậu ta tỉnh lại.

Nhưng rồi một số người trong đội tuyển trường cũng xuất hiện các triệu chứng khác nhau, một số người đau đớn ôm đầu ngồi xổm xuống, có người đi thẳng vào cơ giáp và tấn công khắp nơi.

“Điên rồi.” Liêu Như Ninh mắng khẽ một câu đồng thời tiến vào cơ giáp để cản bọn họ lại.

Bởi vì hai chiếc cơ giáp đột nhiên xuất hiện, đội ngũ trường Damocles đành né tránh cơ giáp khắp nơi.

Điều tương tự cũng xảy ra với các trường quân sự khác, cho dù đó là đội chủ lực hay đội tuyển trường, có không ít người hoảng loạn tinh thần.

Tất cả những người ở hiện trường trực tiếp choáng váng hết cả.

Hoàn toàn không biết vì sao tình cảnh bấy giờ lại bỗng thay đổi.

“Nước mưa có vấn đề?” Tập Hạo Thiên theo quán tính cho rằng do mưa gây ra.

Ngư Thiên Hà cau mày nhìn chằm chằm vào màn hình: “Mưa trên đấu trường rừng mưa nhiệt đới không có vấn đề gì.”

“Vậy thì chỉ còn lại nấm.” Lộ Chính Tân đưa tay chỉ qua màn hình trực tiếp, “Điểm chung trong này ngoại trừ mưa thì chỉ còn lại nấm.”

“Những cây nấm đó cũng không có vấn đề gì.” Giáo viên trưởng của trường South Pasadena đứng dậy và nói, “Nấm độc thì ăn vào mới chết, không thể nào chưa chạm vào mà xáo trộn tâm trí con người.”

Ngay sau đó, ban tổ chức đã đến thông báo: “Vấn đề tương tự cũng xảy ra với máy bay trên cao.”

Tập Hạo Thiên lắc đầu, “Ngay cả những người bên trong máy bay cũng có chuyện thì chỉ có thể là mưa.”

“Thông báo cho những người trên các máy bay lớn tắt lưu thông không khí, ngừa chuyện mưa đi theo không khí vào máy bay, tiến

hành lưu thông tuần hoàn khép kín.” Lộ Chính Tân nói với ban tổ chức.

Mệnh lệnh được gửi đi nhanh chóng, nửa tiếng sau, không còn tình huống tương tự trên các máy bay lớn.

Những người bên ngoài hoàn toàn xác định nước mưa có vấn đề.

Ngư Thiên Hà không tin, đấu trường rừng mưa nhiệt đới bước vào mùa mưa thì hầu như mưa mỗi ngày. Lần này nói nước mưa ảnh hưởng đến tâm trí con người làm bà không thể nào tin được.

Thay vì xem trực tiếp nữa thì bà tìm mấy cảnh chiếu lại, quan sát lại hiệu suất của năm trường bắt đầu từ khi trời mưa.

Không nhìn thấy có gì khác thường từ trường Damocles, trường Đế Quốc, trường South Pasadena và viện Bình Thông. Họ không tiếp xúc với bất cứ điều gì, bỗng dưng có người xảy ra chuyện trong đội.

Trước khi trời mưa, trường Samuel đang cố gắng đi về đích, họ đi đường núi, mặt đường có nhiều đá hơn. Đến khi mưa lớn đổ xuống, mật độ phát triển nấm rõ ràng không nhanh như các trường quân sự khác.

Ngư Thiên Hà nheo mắt lại, so sánh thời gian khi trường Samuel và các trường quân sự khác xuất hiện vấn đề đầu tiên, bà phát hiện thời gian trường Samuel có chuyện muộn hơn hẳn các trường quân sự khác.

Người đầu tiên gặp vấn đề là Shaω Eli, thành viên của đội chủ lực. Gã đang đi bộ, đột nhiên chạy về phía trước và cởi bộ đồ huấn luyện, nếu không có Jill Gil Wood ra tay đánh ngất người thì cái quần cuối cùng của Shaω Eli đã bị chính gã cởi luôn.

Tuy nhiên, người dân của toàn Tinh Võng vẫn thấy rõ màu sắc của qu,ần lót gã, nó màu hồng, đằng sau mông còn có chữ - Người Thừa Kế Nhà Họ Eli.

Ngư Thiên Hà: “...”

Bà tua lại một lần nữa, lần này chỉ nhìn thời gian trước khi mưa khi đến sau khi Shaω Eli cởi quần áo. Bà xem trong thời gian này em ấy đã làm gì.

May mắn thay, bởi vì Shaω Eli không chỉ là một thành viên đội chủ lực mà cũng là người phách lối nên xác suất xuất hiện trong các cảnh quay trực tiếp nhiều hơn bất cứ ai khác.

Bên trong ống kính, Shaω Eli chỉ làm một việc khác với các thành viên khác trong nhóm, nói một câu tương tự như Liêu Như Ninh trường Damocles.

Mấy người ở trường Samuel đang đi đường trong mưa to, thấy một số nấm mọc ra từ khe đá thì những người khác chỉ giẫm chân lên, chỉ có Shaω Eli ngồi xổm xuống nhìn chằm chằm vào một cây nấm: “Bộ dạng nhỏ bé cũng rất duyên dáng.”

Sau đó em ấy đưa tay ra để bứt đứt rễ của nấm, nhét nó vào túi trước ngực trên bộ đồ huấn luyện của mình.

10 phút sau, Shaω Eli đột nhiên phát điên, muốn chạy trần tru.ồng.

Ngư Thiên Hà cau mày, lùi video lại rồi bấm tạm dừng khoảnh khắc Shaω Eli ngồi xổm xuống xem nấm và chụp màn hình lại. Kế đó lại chụp cảnh Liêu Như Ninh cầm máy ảnh chụp nấm.

So sánh hai tấm ảnh chụp màn hình, nấm trông giống nhau, bình thường chả có gì lạ, thậm chí còn trông đơn giản, có phấn trắng ở mũ nấm và thâm nấm. Nếu chỉ dựa vào màu sắc tươi sáng để phân biệt là nấm độc thì loại nấm này hoàn toàn là nấm tốt.

Ngư Thiên Hà không thể nhìn ra giống nấm này, nó quá bình thường, bình thường đến mức bà hoàn toàn chẳng phân biệt được loại nấm này khác với nấm ăn được chỗ nào?

Nhưng có một điều hoàn toàn chắc chắn rằng vấn đề xuất hiện trên nấm, và không thể nào Liêu Như Ninh và Shaω Eli cảm thấy nấm này đáng yêu vì nó bình thường rõ như vậy. Nhưng hết lần này tới lần khác, người bên cạnh cũng không phản bác lời nói của hai người này, giống như là bị cái gì mê hoặc.

Ngư Thiên Hà nói phát hiện của mình cho mọi người, sau đó đứng dậy: “Tôi đi tìm một người đã, xem có thể tìm ra lai lịch của loại nấm này hay không.”

Mà tại thời điểm này, trong trường đấu rừng mưa nhiệt đới như có bệnh truyền nhiễm, các thành viên của mấy trường thỉnh thoảng gặp vấn đề. Người trước vẫn còn lý trí để giúp đỡ đồng đội đang điên lên

thì giây tiếp theo chính bản thân mình cũng thay đổi.

Có người thì chỉ đơn giản là đắm mình trong thế giới riêng, có người tấn công điên cuồng những người xung quanh, thậm chí có người nằm xuống tại chỗ, chẳng đi nữa.

Năm trường quân sự đang trong tình thế tiến thoái lương nan về lòng tin chưa từng có.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Shaω Eli: Samuel chúng tôi đã giành chức vô địch, tôi muốn chạy khỏa thân!

Chương 189

“cây nấm ham m.uốn”

“Điên rồi!”

Những giọt nước chảy xuống khóe mắt Liêu Như Ninh và phối hợp với giọng điệu bi thảm của cậu ta, khiến người ta không thể phân biệt được đó là mưa hay nước mắt trong phút chốc.

Từ khi người đầu tiên gặp vấn đề, các thành viên của trường Damocles bắt đầu có nhiều vấn đề liên tiếp khác nhau, bao gồm mấy người trong đội chủ lực. Hoắc Tuyên Sơn, Kim Kha, Ứng Thành Hà thay phiên bị.

Ví dụ như hiện tại Hoắc Tuyên Sơn đang nằm trên mặt đất lầy lội toàn thân ướt sũng, nhắm mắt không nhúc nhích, mặc cho nước mưa rửa sạch.

Đừng hỏi, hỏi một tí là bị cậu ta bảo đang ngủ.

Một người hai người cần Liêu Như Ninh khống chế hết. Về phần Vệ Tam, cũng không biết có có tật xấu gì mà ngồi xổm xem drama ở xung quanh.

Đoán chừng đã phát điên từ sớm.

Đội ngũ lề mà lề mề đi tới phía trước, bây giờ Liêu Như Ninh lo lắng gặp phải tinh thú hay vật có độc gì đó đúng lúc mấy người bên họ điên hết thì sức chiến đấu giảm xuống không phanh.

Liêu Như Ninh khom lưng muốn khiêng Hoắc Tuyên Sơn đi, nhưng cậu ta mới vừa chạm vào cánh tay Hoắc Tuyên Sơn là đã bị đẩy ra.

“... Cậu đánh tớ?” Liêu Như Ninh tức giận, hôm nay nhất định phải mang Hoắc Tuyên Sơn đi!

Sau đó, hai người bắt đầu chiến đấu tại chỗ, người dính đầy bùn. Liêu Như Ninh coi như tỉnh táo, kiểm soát mình để không làm người khác bị thương. Nhưng trong mắt Hoắc Tuyên Sơn, cậu ta chính là một người quấy phá giấc ngủ của mình, nên ra tay không tha nhau.

“Những chiến sĩ nào vẫn còn tỉnh táo, mau tới giúp tôi giữ cậu ta!”

Liêu Như Ninh chỉ có thể yêu cầu các thành viên của đội tuyển trường giúp đỡ, không cảm thấy mất mặt tí gì.

Cuối cùng, Hoắc Tuyên Sơn bị đè xuống đất không thể nhúc nhích, Liêu Như Ninh trói người lại và kéo đi. Hai người đã ướt nhẹp và bẩn thỉu, nếu thêm một cái gậy chống và một cái chén bể thì đủ đồ làm người ăn xin.

“Hai người đang làm gì vậy?” Kim Kha một lần nữa tỉnh táo lại từ cảnh kinh hoàng của toàn bộ thành viên nên hỏi Liêu Như Ninh.

“Cậu đã bình thường lại rồi? Mau mau nghĩ cách giải quyết chuyện điên khùng này, bằng không lát nữa lại ngốc tiếp.” Liêu Như Ninh vội vàng nói, “Hiện tại toàn đội điên điên, ngốc ngốc, thỉnh thoảng tỉnh táo lại rồi lại khôi phục lại dáng vẻ trước đó.”

“Giống như tụi mình trúng độc gì đó.” Kim Kha nhìn đảo qua đám người ở trường Damocles, những người này giống như cậu, rơi vào ảo giác của bản thân?

“Hôm nay chúng ta còn chưa kịp ăn, làm sao ngộ độc được?” Trong lòng Liêu Như Ninh sốt ruột, bọn họ đã rơi khỏi bậc thang đội hạng nhất, sao ngờ được gặp phải đống chuyện này.

“Phải có một thứ mà tất cả chúng ta cùng chạm vào.” Kim Kha suy nghĩ một lát thì nói.

“Không thể nào, chưa chắc các tiểu đội hái cùng một loại trái cây hoang dã; huống chi hôm nay chúng ta không ăn gì.” Ứng Thành Hà nói xong bỗng nhiên ngồi xổm xuống, lấy ra một cái xẻng nhỏ từ hộp dụng cụ và bắt đầu đào rễ cây bên cạnh.

Lúc đầu, Kim Kha nghĩ rằng Ứng Thành Hà có phát hiện gì đó, nhưng cậu đi qua thì chỉ thấy cậu ấy đơn giản là đào đất mà thôi.

“Lại điên rồi.” Liêu Như Ninh nhìn lắm cũng lờn. Khi cậu ta chuẩn bị hỏi Kim Kha tiếp theo phải làm sao, Kim Kha lại bắt đầu cứng đờ tại chỗ, nhìn bọn họ không nhúc nhích, “...”

Xong luôn, toàn bộ đội chủ lực chỉ còn lại một người bình thường là thiếu gia Liêu.

Thiếu gia Liêu không gánh nổi áp lực lớn như vậy nên cả người tê rần.

Lúc này Vệ Tam đút hai tay vào túi, cà lơ phất phơ đi tới. Liêu Như Ninh cảnh giác nhìn cô, sợ Vệ Tam phát điên mà đánh mình.

“Có cần giúp một tay không?” Vệ Tam ngậm cái lá cây được cô tiện tay hái và hỏi Liêu Như Ninh.

Thiếu gia Liêu và Vệ Tam nhìn nhau, một lúc lâu sau, cậu ta hiểu được, ngài đây điên rồi mà vẫn còn “kinh doanh”.

“Cậu giúp tôi mang theo mấy người này, bảo vệ bọn họ an toàn.” Liêu Như Ninh tới gần bên tai Vệ Tam, nói nhỏ, “Một người một trăm vạn tinh tệ.”

Quả nhiên hai mắt Vệ Tam tỏa sang: “Quất luôn.”

Cô tìm một cái cây dùng như roi, đầu tiên được buộc vào bên hông Hoắc Tuyên Sơn, kế đó cũng buộc Kim Kha vào cùng một cây roi. Hiển nhiên hai người giãy dụa, nhưng mà Vệ Tam đấm mũi mỗi người làm bọn họ yên tĩnh hẳn.

“Đứng lên.” Vệ Tam đá Ứng Thành Hà đang đào đất.

Ứng Thành Hà không để ý tới, Vệ Tam giẫm lên xẻng của anh luôn và làm gãy xẻng.

Anh lập tức đứng dậy, muốn lý do lý trấu với Vệ Tam, đáng tiếc một giây sau đã bị trói lại.

Vệ Tam trói toàn bộ ba người lại với nhau. Cô đi một vòng, sau đó dùng sức kéo: “Đi thôi!”

Hễ mà ba người giãy nãy một tí là Vệ Tam đấm sang một cú, không chút nương tay. Liêu Như Ninh bên cạnh không thể không dặn dò đừng làm quá mức.

Trường Damocles từ từ tiến về phía trước, thỉnh thoảng có thành viên thoát khỏi nhóm làm Liêu Như Ninh đích thân đích thân đuổi theo.

Hiện trường trực tiếp, các giáo viên của trường Damocles nhìn mà kinh hồn bạc vía nhưng cũng không phải vì trường Damocles bị tụt lại phía sau. Bây giờ mỗi một trường quân sự đều rơi vào tình huống tương tự và các sinh viên của mấy trường đó đánh nhau cũng nhiều

hơn; ngay cả trường South Pasadena, người quen thuộc nhất với môi trường rừng mưa nhiệt đới cũng thế.

Giáo viên như thế vì hiện tại, Liêu Như Ninh là người tỉnh táo duy nhất cũng không dẫn dắt đội ngũ, khi em ấy chủ động đuổi theo sinh viên trường quân sự thì chẳng khác nào đặt đội ngũ vào nguy hiểm.

Hiện tại toàn cấp 3S cũng chỉ có một mình Liêu Như Ninh là tỉnh.

Trong khi các thầy cô của trường Damocles vẫn còn lo lắng về sinh viên của họ, khán đài đã có một cuộc bạo loạn.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Hạng Minh Hóa nhíu mày nhìn khán giả bên kia.

Giải Ngữ Mạn vỗ vỗ cánh tay ông, ý bảo ông nhìn màn hình: “Bên trường Đế Quốc.”

Hoắc Kiếm ra tay với Cơ Sơ Vũ.

“Hai người muốn hao tổn nội bộ?” Hạng Minh Hóa kinh ngạc hỏi, hoàn toàn không nghĩ được cảnh Hoắc Kiếm ra tay với đồng đội.

Nhưng mà cũng chẳng đánh nhau thật, lúc bọn họ ra chiêu không lâu thì Ứng Tinh Quyết đã dùng cảm giác ngăn lại, khiến hai người xỉu luôn.

“Tình huống này có nên chủ động bị loại hay không?” Giáo viên dẫn đội của trường South Pasadena nói, “Tạm dừng trận đấu trước cũng được.”

Giáo viên dẫn đội trường South Pasadena không muốn bị công chúng mắng một lần nữa.

“Không cần phải tạm dừng thi đấu.” Ngư Thiên Hà tới. Bà ấy đi ngang qua chỗ ngồi của các giáo viên trường quân sự, đi lên sân khấu chính và nâng micro, “Tôi đã tìm ra được có chuyện gì rồi?”

Bà đặt các tài liệu thu thập được trên màn hình ánh sáng: “Nấm ham m.uốn, xuất hiện mỗi 100 năm trong cuộc thi. Nhưng vì nơi sinh sống của nó không nằm trong phạm vi của các cuộc thi trước nên các sinh viên quân sự chưa từng thấy.”

Mọi người vừa nghe đã hiểu được, đội chủ lực của giải đấu này có

thực lực vượt xa các lần trước nên làm cho phạm vi thi đấu rừng mưa nhiệt đới được điều chỉnh lại. Cũng bởi vậy mới gặp được nấm ham mu.ốn.

Ngư Thiên Hà tiếp tục giải thích: "Bào tử loài nấm này chôn mình trong đất, chỉ sau 100 năm lại gặp nước mưa thấm vào thì mới lập tức sinh sôi. Tôi vừa tìm thấy thông tin nói rằng loại nấm ham mu.ốn này giỏi ẩn mình trong nhiều loại nấm khác. Một khi nó bị gãy, hoặc giẫm nát, một số thành phần đặc biệt trong thân nấm sẽ lan rộng khắp nơi, thu hút mọi người, tạo ra ham m.uốn, hoặc phóng đại một trong những điều họ quan tâm nhất trong lòng."

Tập Hạo Thiên nhìn chằm chằm vào mặt đường của mỗi trường quân sự, có vô số nấm bị đế giày chiến đấu giẫm nát trong nước bùn, trong đó tất nhiên sẽ có nấm ham mu.ốn.

"Bây giờ những sinh viên này tính sao?" Tập Hạo Thiên hỏi.

"Sau khi mưa dừng lại thì nấm ham mu.ốn cũng ngừng phát triển. Miễn là các sinh viên tiếp tục di chuyển về phía trước thì sẽ dần khôi phục về sau." Ngư Thiên Hà nhìn lướt qua tất cả các cảnh quay trực tiếp, chỉ không biết trường quân sự nào có thể chống đỡ cho đến khi mưa tạnh.

Sau khi nghe bà giải thích, khán giả thảo luận luôn.

"Dụ dỗ người ta sinh ra dụ.c vọng? Hoắc Kiếm muốn đánh Cơ Sơ Vũ, thế giữa hai người có mâu thuẫn gì?"

"Thì ra Shaω Eli của trường Samuel thích chạy khỏa thân."

"Tại sao Hoắc Tuyên Sơn của trường Damocles lại nằm ngủ trên mặt đất?"

"Vệ Tam thoạt trông rất bình thường."

...

Năm trường quân sự bị so sánh, những gì gọi là cám dỗ bị kéo ra của sinh viên Damocles có vẻ kỳ lạ.

Mưa trong sân thi đấu chẳng dứt, không có xu hướng nhỏ hơn, các trường đã bắt đầu đi sai đường bởi vì thỉnh thoảng các chỉ huy chính khuếch đại cảm xúc nên thời gian tỉnh táo ngày càng ít.

Từ lúc trời bắt đầu mưa, Ứng Tinh Quyết luôn sử dụng hàng rào được thực thể hóa. Anh có thể che chắn khí độc của Sao Cốc Vũ, cơ mà không khí nơi này trộn lẫn thành phần nấm ham mu.ốn nên cũng không có hiệu quả với anh.

Kể từ lúc người trong đội có chuyện, Ứng Tinh Quyết đã loại trừ tất cả mọi thứ mà họ tiếp xúc với nhau. Loại trừ đến cuối cùng cũng chỉ còn lại không khí mà họ hít thở, lùi ngược lại, cuối cùng anh đã tập trung vào vô số nấm bị giẫm đạp dưới chân.

Chỉ huy cấp 3S có bản lĩnh hễ gặp là không thể nào quên, huống chi Ứng Tinh Quyết là người có cấp siêu 3S, anh nhớ rõ tất cả loại nấm mình đã thấy khi đi ngang qua lúc trước.

Loại bỏ các loại nấm quen biết, còn lại một số nấm không biết thuộc chủng loại gì, nhưng chỉ có một loại nấm màu xám trắng thường xuyên xuất hiện trên mặt đường.

“Tổng binh” Ứng Tinh Quyết dừng lại, bảo Thái Ngô Đức đi hái nấm kia.

Thái Ngô Đức khom lưng nhổ nấm lên và cầm trên tay: “Chỉ huy chính?”

Ứng Tinh Quyết đợi một hồi, thấy gã không có gì khác thường, thế là anh lại cúi đầu nhìn nấm dưới chân bị giẫm nát; kế đó anh bảo Thái Ngô Đức bóp nát cây nấm.

Thái Ngô Đức làm theo lời, thậm chí ép nấm này ra cả nước nhưng gã vẫn bình thường.

Hiện trường trực tiếp.

Đầu tiên Ngư Thiên Hà cảm thán sự nhạy bén của Ứng Tinh Quyết, đồng thời lại kinh ngạc trước màn trình diễn của Thái Ngô Đức. Sinh viên này không bị phóng to ham mu.ốn, hay là cần điều kiện gì để kích hoạt nấm ham mu.ốn?

Đến khi bà nhìn thấy Ứng Tinh Quyết đưa tay lấy nấm vụn trong tay Thái Ngô Đức còn chưa phản ứng kịp, thì thậm chí bà cũng chẳng lo lắng quá nhiều.

Trong cuộc đua, Ứng Tinh Quyết lấy một ít nấm vụn, dùng ngón tay

se lại còn đặt dưới mũi và nhẹ nhàng ngửi thử. Đúng là mùi nấm đặc trưng, không có gì đặc biệt.

“Bịch…”

Trái tim Ứng Tinh Quyết đập mạnh một cái, sau đó hai tay anh buông thõng, hàng rào thực thể xung quanh dần dần tiêu tán, mặc cho mưa đánh vào tóc và quần áo anh.

Các giáo viên trong hiện trường trực tiếp đồng loạt hít một hơi thật sâu, là trúng chiêu rồi?

“Thú vị, một tổng binh đội tuyển trường không bị nấm ham m.uốn trói buộc, ngược lại chỉ huy cấp siêu 3S thì bị d/ục vọng chi phối.” Lộ Chính Tân nhìn cảnh này bèn nói, không biết là trào phúng hay trần thuật.

Chỉ huy chính trường Quân sự Đế Quốc đứt dây luôn.

Ứng Tinh Quyết không còn dựng lên hàng rào thực thể nữa, không còn dẫn mọi người đi về đích, không còn để ý đến bất kỳ thành viên nào của đội chủ lực.

Thái Ngô Đức thì bình thường, nhưng gã hoàn toàn chả biết phải dẫn đường như thế nào. Nếu cứ đi đại về phía trước như vậy, lỡ mà gặp phải tinh thú thì bọn họ ắt toi hết.

Cuối cùng trường Đế Quốc chỉ có thể dừng lại để đóng quân tại chỗ, người hoàn toàn bình thường không có mấy ai.

Thái Ngô Đức là một trong số đó, gã làm tổng binh hướng dẫn đội tuyển trường coi như thành công. Gã cho người tỉnh táo quan sát người tấn công, cứ thế thay phiên nhau.

“Có ai chưa bao giờ có vấn đề không? Đứng ra.” Toàn bộ đội chủ lực sụp đổ, bây giờ chỉ còn lại Thái Ngô Đức.

Trong đội ngũ có lẻ tẻ mấy người đứng lên, chưa tới 20 người.

“Tốt, mấy cậu đi theo tôi loại bỏ mấy loại nấm xung quanh, đặc biệt là loại nấm mà tôi vừa nhổ.”

Thái Ngô Đức dẫn theo một tiểu đội những người chưa từng có vấn đề đi tuần tra xung quanh và dọn dẹp nấm. Thỉnh thoảng ánh mắt gã

rơi vào Ứng Tinh Quyết, trong lòng thầm nghĩ: Nhìn bộ dạng này của chỉ huy chính y như chây lười, sa sút tinh thần.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Mong muốn của Vệ Tam: Người làm công, hồn cũng thuộc về người làm công, người làm công là để kiếm tiền điên cuồng!

Mong muốn của Tinh Tinh: Không muốn di chuyển, không muốn nói chuyện, không muốn sử dụng hàng rào được thực thể hóa (.

.)

Chương 190

“là người cậu cảm thấy đẹp nhất đó”

Chuyện trường Đế Quốc là chỗ đầu tiên chuẩn bị diệt trừ nấm đã hơi trấn an các giáo viên trường Đế Quốc từ nỗi khiếp sợ lúc chỉ huy chính trúng chiêu. Bọn họ đang chờ sinh viên của mình bình phục lại.

Nhưng rõ ràng không dễ dàng như vậy, họ đã đi một đường dài mà đội ngũ có hơn một ngàn người, giẫm nấm ham mu.ốn cũng nhiều, làm nó lẫn vào không khí. Bên cạnh đó không khí chẳng cố định, bằng không cũng không làm mấy người trong máy bay lớn trên bầu trời trúng chiêu. Thế là trong một thời gian, không có cách nào để tránh những mùi này.

Người duy nhất có thể giải quyết là Ứng Tinh Quyết bằng cách dựng hàng rào thực thể, lọc ra các thành phần khác trong không khí.

Đáng tiếc giờ phút này Ứng Tinh Quyết ngồi ở một bên, tình nguyện dầm mưa chứ cũng chả đưa ra cảm giác gì.

Thái Ngô Đức dẫn người dọn dẹp xong một vòng trở về thì thấy dù có vấn đề hay không thì bọn họ cũng không giảm bớt.

Gã trông coi xung quanh với sự bất lực, cảm thấy vai đột nhiên nặng hơn nhiều.

Trận đấu vừa rồi chỉ có chỉ huy chính đã biến mất, bây giờ là toàn đội sắp bị diệt toàn quân.

Không còn hơn thua gì trong trận đấu này nữa được rồi.

Thái Ngô Đức càng không có khả năng mang theo chưa đến 20 người này đi tới vạch đích, gã đánh không lại tinh thú cấp cao.

“Có cơ giáp sư tỉnh táo không?” Thái Ngô Đức đứng lên hỏi.

Có hơn 30 mươi người giơ tay lên, nhưng Thái Ngô Đức vẫn chưa nói gì. Kế đó lại có vài người buông tay, hiển nhiên lại bắt đầu “mắc bệnh”.

“Cậu nắm bắt thời gian còn tỉnh táo mà cố gắng làm mặt nạ phòng độc đi.” Thái Ngô Đức nói hợp lý.

Cơ giáp sư còn tỉnh táo: "... Tổng binh, cậu cũng dính chưởng? Cơ giáp sư chỉ làm cơ giáp, không làm mặt nạ phòng độc."

Thái Ngô Đức: "?"

Gã nhìn mười mấy cơ giáp sư bày ra vẻ mặt hợp lý thì hơi tức giận: "Mặt nạ phòng độc mà các cậu còn không làm được thì làm cơ giáp sư để làm gì? Vệ Tam chỉ biết có một nửa mà cái gì cũng làm được, ngay cả nồi cơm điện còn sửa được!"

Nhóm cơ giáp sư: "????"

"Cơ giáp sư của trường Damocles người ta còn có thể sửa thuyền, mấy cậu thì chỉ biết sửa cơ giáp, tốc độ tay còn không bằng người khác." Thái Ngô Đức cà khịa, "Tội cho chúng ta hồi trước còn muốn bảo vệ chức vô địch."

Nhóm cơ giáp sư: "Tụi này làm! Không phải chỉ là mặt nạ phòng độc à?"

Thái Ngô Đức ngay lập tức ra lệnh cho họ tìm cách càng sớm càng tốt, sử dụng các nguồn lực trong tay để làm cho mặt nạ phòng độc.

Đương nhiên là không thể để tất cả mọi người có hết, nhưng ít nhất đủ để đội chủ lực mang lên. Chỉ cần bọn họ tỉnh táo lại thì trường Đế Quốc vẫn còn cơ hội.

Các cơ giáp sư của trường Đế Quốc bắt đầu suy nghĩ và bàn với nhau làm sao để làm mặt nạ phòng độc, nhưng thường xuyên có người kích động, mũi hít vào rồi lại bắt đầu "phát bệnh". Chờ cho cho đến khi những người này tỉnh táo lại thì vẫn phải giải thích một lần nữa.

Thời gian trôi qua từng chút, mặt nạ phòng độc cứ mãi chả được làm ra.

...

Tốc độ di chuyển của trường Damocles được xem là tương đối nhanh trong năm trường quân sự.

Có một số nguyên nhân, một là tuyển thủ tấn công của bọn họ tương đối ít, có mấy sinh viên đi tấn công thì chẳng phải là chiến sĩ độc lập mà lại là cơ giáp sư và chỉ huy. Một khi họ phát bệnh là bắt đầu

nhảy vào trong cơ giáp, muốn biến thành chiến sĩ độc lập dũng cảm xông lên chân trời.

Đáng tiếc.

Tất cả các cơ giáp của cơ giáp sư và chỉ huy trường Damocles cùng đi theo con đường phòng thủ siêu mạnh, khả năng tấn công bằng không. Chẳng bao lâu sau, những người này đã bị bắt và trói lại.

Hầu hết các sinh viên còn lại thì làm những điều kỳ lạ, có người chắp tay trước ngực, đứng thẳng bằng một chân, không biết sang suy nghĩ cái gì.

Còn một nguyên nhân khác là Vệ Tam "mắc bệnh" thật, nhưng cô bị Liêu Như Ninh lợi dụng từ đầu tới cuối.

Câu mà cậu ta hay treo trên miệng của mình là: "Một trăm vạn tinh tệ, có làm hay không?"

Vệ Tam: "Làm!"

Trói người, đánh tinh thú... chỉ cần dùng tiền là Vệ Tam làm ngay; đôi khi cô còn chủ động hỏi Liêu Như Ninh có cần giúp đỡ hay chăng.

Ví dụ như họ đã không ăn cả ngày, Kim Kha vẫn chưa thức dậy từ nỗi sợ hãi, chỉ huy tỉnh táo trong đội tuyển trường không đủ làm đôi khi đi ngang qua một cây ăn quả hoang dã cũng không biết là ăn được hay không.

Lúc này Vệ Tam nói mình biết đấy, chỉ cần Liêu Như Ninh đưa tiền là cô chỉ ngay chỗ cao.

Liêu Như Ninh: "... Cậu có biết loại cây dại này không?"

"Có, lúc người nào đó đang đọc sách thì tớ có liếc qua rất nhiều lần." Vệ Tam đảm bảo.

Trên thực tế trong quá trình huấn luyện, Kim Kha sẽ đọc những cuốn sách về kiến thức rừng mưa nhiệt đới trong bữa ăn, Vệ Tam đôi khi ngồi bên cạnh cũng thuận tiện nhớ kỹ. Trước đây gặp bụi cỏ gai mê hoặc và biết loại chất lỏng cây dễ cháy cũng vì liếc mắt nhìn từ sách Kim Kha đang đọc.

Có một số loại thực vật thì ngoại trừ Kim Kha, thật đúng là chỉ có Vệ Tam biết.

“Cho, một trăm vạn tinh tệ.” Liêu Như Ninh không chút do dự nói, dù sao đi ra ngoài rồi tới lúc cậu ấy tỉnh lại, mình cứ không đồng ý.

Vì vậy, trường Damocles tiếp tục đi tới trong một tình huống tồi tệ như vậy thật.

“Vệ Tam?” Kim Kha tỉnh lại không dễ gì, nay thấy mình, Hoắc Tuyên Sơn và Ứng Thành Hà bị trói cùng một chỗ thì muốn cô cởi trói.

“Không được.” Vệ Tam mỉm cười, “Cậu là một trăm vạn của tớ.”

Kim Kha: “?”

Ứng Thành Hà bên cạnh cứ mãi chả tỉnh, hai tay anh duỗi về phía dưới muốn đi nạo bùn, đến khi bị Vệ Tam đánh tay thì anh vẫn kiên cường duỗi tay về phía trước.

Anh, Ứng Thành Hà! Hôm nay nhất định phải đào bùn!

…

Nhà nào đó ở Sao Đế Đô, cha mẹ Ứng Thành Hà nhìn động tác của con trai mình thì một lúc lâu sau, mẹ Ứng rốt cục nhớ tới: “Thành Hà đang… còn nhớ đến chuyện khi còn bé chúng ta không cho nó nghịch bùn?”

Con em thế gia đã đi kiểm tra cảm giác từ sớm. Sau khi Ứng Thành Hà đo được cấp 3S là bị đưa thẳng đến bên gia chủ.

Bên kia có khuôn phép nghiêm ngặt, không cho phép làm ẩu. Chỉ số IQ của Ứng Thành Hà được thắp sáng hoàn toàn trong chế tạo cơ giáp còn các phương diện khác vẫn mãi là trẻ con. Thế nên khi anh muốn dẫn theo anh họ Ứng Tinh Quyết cùng đi chơi bùn là đã bị cha mẹ ngăn lại.

Mình chơi còn không được nay còn mang theo Ứng Tinh Quyết đi, đương nhiên cha mẹ Ứng Thành Hà không cho.

Kết quả không ngờ Ứng Thành Hà cứ giữ mãi trong lòng.

…

Kim Kha rơi vào trạng thái ngốc nghếch một lần nữa, Vệ Tam kéo ba người tiếp tục đi về phía trước. Đi được một nửa đường thì cô dừng lại và nói với Liêu Như Ninh: “Bên kia có động tĩnh.”

Liêu Như Ninh nín thở nghiêng tai dừng lại một hồi, rốt cục cũng nhận ra có gì đó không đúng: “Mọi người đi bên trái, có rất nhiều tinh thú đuổi theo.”

Những người bình thường tại trường Damocles trói những người bất thường rồi khẽ kéo và đi nhanh chóng về phía bên trái.

Tại thời điểm này, không chỉ riêng gì một chỗ trường của bọn họ, nếu ống kính được điều chỉnh thành một chế độ xem toàn cảnh thì mọi người sẽ thấy rằng mấy chỗ năm trường quân sự có một số lượng lớn các tinh thú đang áp sát.. Các trường cũng dần dần phát hiện ra bất thường, bắt đầu di chuyển theo hướng khác.

Tất cả năm trường quân sự đều hướng vào cùng một chỗ.

Sau một tiếng.

“Má!” Thiếu gia Liêu trợn tròn mắt.

Trường South Pasadena, Đế Quốc, viện Bình Thông, trường Samuel, tất cả đều ở đây hết.

Nếu không phải hành tung của bọn họ tán loại, thiếu gia Liêu thật sự cho rằng bốn trường quân sự còn lại đang hợp tác vây hãm trường Damocles.

Bây giờ các thành viên chủ lực còn tỉnh táo ở các trường chẳng nhiều nhặn gì, trường Đế Quốc bị diệt hết; trường South Pasadena chỉ có Quinley Eli; người có ý thức của trường Samuel là Tập Ô Thông; người tỉnh táo của viện Bình Thông chỉ còn lại một mình Kosai Musashi.

Kosai Musashi?

Liêu Như Ninh kiềm chế ánh mắt của mình để không đặt trên người Kosai Musashi, cậu ta xoay người nhìn ra sau lưng. Cậu cảm thấy rõ mặt đất đang di chuyển, với một số lượng lớn tinh thú đang đuổi đến.

Liêu Như Ninh nhìn một vòng, các chỉ huy chính của các trường quân sự khác đã dính chưởng, Ứng Tinh Quyết của trường Đế Quốc thì đơ mặt ra đứng ở phụ cận. Nhưng sau khi cậu gặp qua Vệ Tam như vậy, cũng không xác định được Ứng Tinh Quyết có bình thường hay không: "Chỉ huy chính mấy cậu đây là?"

"Loại nấm này làm cho người ta biến thành bộ dáng như bây giờ, chỉ huy chính ngửi xong liền trúng chiêu. Mấy cậu có cơ giáp sư nào biết làm mặt nạ phòng độc hay không?" Thái Ngô Đức cầm một cây nấm ham m.uốn hỏi.

Tập Ô Thông nhận ra cây nấm này, trước đó Shaω Eli đặt nó trong túi áo khoác của mình, tiếp theo là bắt đầu chạy trần tr/uồng.

Cậu ta lập tức hỏi cơ giáp sư của trường Samuel xem có ai biết làm chăng.

Câu trả lời nhận được hiển nhiên là không.

Trong số năm trường quân sự, chỉ có trường Damocles là có người lẻ tẻ giơ tay lên và nói có.

Tình huống nguy hiểm, mọi người phải liên minh, tất cả các cơ giáp sư tỉnh táo của các trường tụ tập lại với nhau, lấy ra tài liệu và cố gắng làm theo cơ giáp sư biết làm mặt nạ phòng độc.

Nhưng hầu hết các trường quân sự không có tài liệu, cộng lại không đủ làm cho năm đội chủ lực dùng hết.

"Chả lẽ là người thông minh thì ngu hết, chỉ để lại những người tứ chi phát triển như chúng ta?" Liêu Như Ninh nhìn qua một vòng, cậu ta phát hiện ra không ai còn tỉnh táo trong đội chủ lực là người dùng đầu óc.

Nghe vậy, Quinley Eli của trường South Pasadena lặng lẽ nhìn qua.

"Trên mặt tôi có thứ gì à?" Thiếu gia Liêu đưa tay sờ sờ mặt, hỏi cô ấy.

Quinley Eli: "... Đồng đội của cậu cũng tỉnh táo."

Cô ấy chỉ Vệ Tam nhắc nhở.

Liêu Như Ninh nhìn thoáng qua Vệ Tam: "À, cậu ấy cũng ngu luôn,

chẳng qua bề ngoài nhìn không ra.”

Vệ Tam nghe được lời cậu ta nói thì thúc một cú vào bụng Liêu Như Ninh.

“Một trăm vạn, một trăm vạn!” Liêu Như Ninh đau đớn, vội vàng nói.

Lúc này Vệ Tam mới dừng tay.

Thái Ngô Đức đứng ở ngoài quan sát:... Đúng là ngu thật rồi.

“Nếu như có thể làm ra mặt nạ phòng độc, trước tiên cho người có sức chiến đấu mạnh nhất.” Tập Ô Thông nhìn chằm chằm vào cơ giáp sư bên kia.

“Làm sao phán xét sức mạnh chiến đấu của ai mạnh nhất?” Quinley Eli hỏi.

Cô là người trường South Pasadena, hiển nhiên hy vọng rằng các thành viên chủ lực của mình tỉnh táo đầu tiên.

“Lúc trước hợp tác huấn luyện chung, chắc các cậu có thể nhìn ra được mấy người mạnh nhất, ví dụ như cái vị bên cạnh tôi.” Liêu Như Ninh mỉm cười, vỗ bả vai Vệ Tam bên cạnh.

Tập Ô Thông cau mày: “Cô ấy… nghe lời cậu, không cần mặt nạ phòng độc. Đầu tiên là Ứng Tinh Quyết trước, tiếp theo là Tông Chính Việt Nhân ở viện Bình Thông.”

“Thứ Vệ Tam nghe được là tiền.” Liêu Như lẩm bẩm một câu, sau đó nói, “Cậu ấy đúng thật không cần.”

“Mặt nạ phòng độc thứ hai cho chiến sĩ độc lập đội chủ lực chúng tôi, Cơ Sơ Vũ.” Thái Ngô Đức tranh thủ lợi ích vì trường quân sự của mình, “Chỉ huy chính của chúng tôi phối hợp với chiến sĩ độc lập trong đội ngũ của mình càng tốt hơn, có thể chém giết càng nhiều tinh thú.”

Tập Ô Thông lựa chọn Tông Chính Việt Nhân, chỉ đơn giản vì muốn dùng viện Bình Thông kiềm chế trường Đế Quốc.

Bầy tinh thú đã đến càng ngày càng gần, ngay cả các thành viên của đội tuyển trường cũng có thể cảm thấy rõ ràng sự rung động của mặt đất.

“Đừng tranh giành, mặt nạ đầu tiên làm ra thì cứ để Ứng Tinh Quyết dùng trước. Anh ta phối hợp với Vệ Tam.” Liêu Như Ninh đã có thể nhìn thấy chấm đen xa xa, đó là tinh thú đang đến, “Mặc kệ cần bao nhiêu vật liệu, chắc chắn sẽ có ba cái mặt nạ. Việc cấp bách là giải quyết tinh thú.”

Cơ giáp sư bên kia đang điên cuồng liều mạng bằng tốc độ tay, thứ này nhìn tuy rằng không phức tạp như cơ giáp nhưng họ chưa từng làm, tốc độ không cách nào tăng lên quá nhanh được.

Cơ giáp sư trong tiểu đội tổng binh của trường Damocles đã dùng tốc độ nhanh nhất làm xong chiếc mặt nạ phòng độc đầu tiên, giờ phút này bầy tinh thú đã đến gần.

“Vệ Tam, chụp lấy.” Anh chàng cơ giáp sư của đội tuyển trường ném mặt nạ phòng độc cho cô.

“Cầm đi đưa cho Ứng Tinh Quyết, các cậu cùng nhau tới đây.” Liêu Như Ninh đã tiến vào cơ giáp và phóng ra bên ngoài.

Vệ Tam: “Ai là Ứng Tinh Quyết?”

Âm thanh của Liêu Như Ninh truyền đến từ xa: “... Là người cậu cảm thấy đẹp nhất đó.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh: Cô có nhận lầm hay không

Chương 191

“bị loại“

“Nấm ham mu.ốn không chỉ ảnh hưởng đến con người, còn có thể ảnh hưởng đến được cả tinh thú à?” Tập Hạo Thiên nhìn năm trường quân sự bị vây kín ở giữa và hỏi theo bản năng.

Ngư Thiên Hà cau mày: “Trước đây cũng có nấm ham m.uốn sinh sôi nhưng bên trong không có biển tinh thú hội tụ như vậy.”

“Năm xưa nơi này cũng không phải là khu vực thi đấu. Hồi nãy cô Ngư nói nấm ham mu.ốn mà bị phá hủy thì sẽ có thành phần đặc thù trong cây nấm phiêu tán lên không trung, gây ảnh hưởng đến con người.” Tập Hạo Thiên cho hay, “Trước kia chưa từng xảy ra tình huống này, chắc bởi vì nấm ham mu.ốn không bị phá hư nhiều, cho nên mới không có một lượng lớn tinh thú tụ tập.”

Ngư Thiên Hà không phủ nhận nữa, Tập Hạo Thiên nói không sai, khả năng lớn nhất trước mắt đúng là từ là nguyên nhân này.

Người hoàn toàn tỉnh táo phân tán thành một vòng ngoài trong đấu trường, chính diện đánh tinh thú. Tinh thú cấp cao phía sau lập tức tới ngay, bọn họ rất cần chỉ huy chính để ngăn cản đòn thấn công tinh thầncủa tinh thú cấp cao.

Vệ Tam cầm mặt nạ phòng độc trong tay và đi thẳng về một hướng.

Vừa rồi cô đã chú ý tới một người, nhưng mà cô cũng còn nhiệm vụ trên người là phải phụ trách kéo 300 vạn, không để cho bọn họ lộn xộn, cho nên Vệ Tam cũng không nhìn nhiều.

Nhưng nếu anh đại gia đó nói muốn cô đưa mặt nạ phòng độc cho người mà cô cho là đẹp nhất, Vệ Tam không chút do dự đi về phía người cô thấy hồi nãy.

Mưa xối xả, ai ai cũng ướt đẫm toàn thân, ít nhiều gì cũng nhếch nhác, chỉ có mỗi anh ta đứng trong đám đông trông đẹp quá mức, ngay cả khi tóc dài đã ướt đẫm.

Vệ Tam bước nhanh chân và đứng trước mặt anh, nhìn chằm chằm vào mắt anh, không kìm lòng được mà huýt sáo một tiếng vừa dài vừa vang.

“Huýtttttttt...”

Ở hiện trường trực tiếp, Hạng Minh Hóa hô tiêu rồi, ông dùng hai tay che mặt, dùng sức chà xát, hiện tại tình huống trong sân đấu đang nguy cấp, nhưng ông chỉ muốn lôi Vệ Tam ra để chửi cho một trận.

Mới mấy ngày mà Vệ Tam thổi mấy lần ở đấu trường rừng mưa nhiệt đới rồi. Ngoại trừ cái huýt sáo kỳ quái do “phát bệnh” lần đó, những lần khác đều dành cái huýt cho mấy sinh viên có tướng mạo đẹp đẽ. Ngay bây giờ em ấy huýt một tiếng này cho Ứng Tinh Quyết là cái thổi dài nhất và vang nhất, lòng tham lam sắc đẹp đúng là rõ ràng.

“Dung tích phổi lớn như thế à?” Hạng Minh Hóa nói nhỏ với điệu bộ nghiến răng nghiến lợi, trước kia sao không phát hiện ra em ấy không chỉ là cái gai mà còn là con nhóc háo sắc thế!

Trong trận đấu, Ứng Tinh Quyết ngước đôi mắt màu đen lên nhưng cũng chả lên tiếng, chỉ im lặng nhìn người ta.

Ngược lại một người nào đó chống lại đôi mắt trong suốt của anh thì chợt thấy không thoải mái: Lông mi như thể bị nước mắt làm ướt.

Vệ Tam biết đó là do mưa gây ra, nhưng cô theo bản năng liên tưởng đến nước mắt.

Song, cô là một người có trách nhiệm, cần phải hoàn thành nhanh chóng và tốt nhất nhiệm vụ mà anh đại gia giao cho.

“Đeo đi.” Vệ Tam đưa mặt nạ phòng độc cho anh.

Ứng Tinh Quyết rũ mắt nhìn mặt nạ phòng độc trong tay cô, sau đó ngẩng đầu nhìn xung quanh, cứ mãi chả đưa tay nhận lấy.

Vệ Tam kiên trì đặt ở trước mặt anh, chờ anh cầm.

“Mẹ kiếp! Vệ Tam, 100 vạn, cậu mau đeo lên cho Ứng Tinh Quyết đi!!!” Liêu Như Ninh chém giết xong một con tinh thú rồi xoay người hô to với Vệ Tam, “Tinh thú cấp cao sắp tới rồi!”

Anh ta tên là Ứng Tinh Quyết?

Phản ứng đầu tiên của Vệ Tam không đặt ở chỗ chỉ đeo mặt nạ là

được 100 vạn, mà là tên của người đối diện.

Ứng Tinh Quyết nghe tên mình song vẫn thờ ơ.

“Xin lỗi.” Vệ Tam cầm mặt nạ phòng độc muốn đeo cho anh.

Ứng Tinh Quyết theo bản năng lui về phía sau nhưng bị Vệ Tam giữ chặt cánh tay và kéo trở lại.

Mặt nạ phòng độc đã sắp đắp lên nửa khuôn mặt của anh, cơ mà Ứng Tinh Quyết nghiêng mặt cố gắng né tránh khiến Vệ Tam nhanh chóng nắm lấy nửa dưới khuôn mặt anh cố định tốt. Cô đeo thật nhanh cái mặt nạ, một loạt động tác vô cùng lưu loát.

Nhưng mà Ứng Tinh Quyết bị đeo mặt nạ phòng độc lên mặt rồi thì giương mắt nhìn về phía cô. Dưới lông mi dài ướt đẫm là ánh mắt bình tĩnh, nhưng không biết vì sao Vệ Tam bỗng nhiên thấy áy náy khi cô bị anh nhìn.

Rốt cuộc vẫn là 100 vạn chiếm ưu thế, giúp Ứng Tinh Quyết đeo mặt nạ xong, Vệ Tam tiến lên gần một bước, cằm cô gần như cọ qua cổ anh, cô đưa hai tay vòng qua vai anh và giúp Ứng Tinh Quyết buộc chặt dây thắt của mặt nạ phòng độc.

Rồi Vệ Tam lùi lại, cô nhìn mặt nạ đã đeo xong lên mặt Ứng Tinh Quyết thì nhướng mày và vỗ tay thành tiếng, 100 vạn vào tay rồi!

Không phải cứ đeo mặt nạ phòng độc là có tác dụng lập tức. Ứng Tinh Quyết còn chưa tỉnh táo lại và giơ tay lên muốn kéo mặt nạ ra.

“Đeo đi.” Vệ Tam dễ dàng nắm lấy hai tay anh.

Mưa lớn trong trận đấu không có dấu hiệu ngơi tí gì, Vệ Tam dùng hai tay nắm lấy cổ tay Ứng Tinh Quyết, cứ mãi nhìn chăm chăm anh. Mấy chiến sĩ độc lập chủ lực ở ngoài vòng đã có trạng thái không ổn lắm, không có chỉ huy chính dựng hàng rào đã cho tinh thú cấp cao quấy nhiễu tinh thần của bọn họ, làm đè thấp nghiêm trọng tốc độ hành động của chiến sĩ độc lập.

Trước đây trên đấu trường Tháp Tây, biểu hiện trường Đế Quốc không đủ tố, cũng không liên quan nhiều đến việc mất đi hàng rào từ chỉ huy chính. Cũng vì trường Đế Quốc gặp một nhóm nhỏ tinh thú trận đấu trước, dù là tinh thú cấp cao thì cũng chỉ có ở một khu. Còn bây giờ lại đối mặt với biển tinh thú, có không ít con cấp cao, mức

độ quấy nhiễu của chúng không ngừng chồng chất lên chiến sĩ độc lập đội chủ lực đã đến trình độ nghiêm trọng.

“Vệ Tam, anh ta tỉnh chưa?” Liêu Như Ninh phản ứng càng ngày càng chậm, cậu ta nắm lấy cơ hội để hỏi.

“Tỉnh cái gì?” Vệ Tam không hiểu anh đại gia nói có ý gì, cô còn đang cố gắng suy nghĩ.

Một giây sau, cô nhận thấy người đối diện đang giãy dụa thì dùng sức nắm chặt, còn quay đầu lại cảnh cáo: “Đừng nhúc nhích.”

“Vệ Tam, buông ra.” Ứng Tinh Quyết đã tỉnh táo lại. Ánh mắt anh vẫn bình tĩnh nhưng hiển nhiên anh đã nhớ lại chuyện phát sinh trên đường đi và suy đoán tình huống lúc này.

“Anh biết tôi?” Vệ Tam nghe thấy anh ta gọi tên mình thì theo bản năng buông tay.

Làm sao cô không nhớ hay biết anh ta vầy nè. Một người như vậy thì theo lý thuyết nếu cô đã gặp thì ắt không quên được.

Ứng Tinh Quyết nghe vậy bèn nhìn về phía Vệ Tam: “Giờ cô…”

Anh còn chưa dứt lời đã phát hiện tình trạng chiến sĩ độc lập không tốt. Thế là anh cứ đứng tại chỗ phóng cảm giác, giúp chiến sĩ độc lập bên ngoài dựng lên hàng rào cảm giác.

Đòn tấn công tinh thần của tinh thú cấp cao đã bị ngăn hoàn toàn, mấy chiến sĩ nhất thời thở phào nhẹ nhõm, tốc độ chiến đấu cũng nhanh tăng trở lại.

“Vệ Tam, 100 vạn, cậu và và Ứng Tinh Quyết bảo vệ phương hướng đó.” Sau khi ngăn cách đòn tấn công tinh thần của tinh thú, Liêu Như Ninh đã dễ chịu không ít. Cậu ta chỉ vào vị trí bên cạnh Vệ Tam và nói.

Vệ Tam ở trạng thái không tỉnh táo thì có chấp niệm lớn nhất là tiền, vừa nghe Liêu Như Ninh nói lời này, cô đã vào cơ giáp ngay rồi bắt đầu lao ra ngoài.

Trước mắt trong nhóm chỉ huy chính tỉnh táo của năm trường quân sự chỉ có một mình Ứng Tinh Quyết, nhưng cảm giác của anh đủ để bao trùm hết nhóm chiến sĩ độc lập của năm trường, thậm chí quá

thành thạo.

Sau khi anh dựng hàng rào cảm giác cho các chiến sĩ độc lập, anh tập trung toàn bộ sự chú ý của mình vào người Vệ Tam đang ở vòng ngoài.

Hiện trường trực tiếp.

“Nếu tôi nhớ không lầm, hàng rào cảm giác thực thể của Ứng Tinh Quyết ngăn được nấm ham mu.ốn.” Lộ Chính Tân đăm chiêu, “Em ấy hoàn toàn có thể đưa mọi người vào hàng rào đã được thực thể, như vậy mọi người cũng tỉnh lại và không cần làm mặt nạ phòng độc nữa.”

Thế mà Tập Hạo Thiên đồng ý với cách làm hiện tại của Ứng Tinh Quyết: “Trước mắt xem ra những sinh viên quân sự này còn có thể ngăn cản, không cần để Ứng Tinh Quyết làm hết. Em ấy làm tốt nhiệm vụ chỉ huy chính là được rồi.”

Ứng Tinh Quyết ra tay hết thì sẽ ngăn cản cơ hội rèn luyện thực chiến của các sinh viên khác.

Bên kia, các cơ giáp sư gấp đến mức đầu đổ đầy mồ hôi, thỉnh thoảng còn có người làm lấy làm để rồi không tỉnh táo luôn.

Lúc này, trong nhóm cơ giáp sư của đội tuyển năm trường có một số người thể hiện ra sự bình tĩnh đủ đầy.

Cơ giáp sư của tiểu đội tổng binh trường Damocles có tốc độ tay vẫn tăng vọt, cậu ta đã bước vào trạng thái vô ngã.

Làm xong một cái là đưa cho người còn tỉnh táo bên cạnh để cầm đi đưa cho các chiến sĩ độc lập.

Người thứ hai lấy được mặt nạ phòng độc là Cơ Sơ Vũ, cậu ta mất vài phút mới tỉnh táo lại. Chờ đến khi đứng dậy chuẩn bị chiến đấu thì cậu đã thấy chỉ huy chính của mình đang một lần nữa hợp tác với Vệ Tam của trường Damocles.

“…”

Cơ Sơ Vũ lặng thinh đi đến bên cạnh Ứng Tinh Quyết.

“Cậu đi phòng thủ hướng tây nam, đợi lát nữa hai người khác tỉnh

lại thì cậu dẫn theo luôn.” Ứng Tinh Quyết vẫn chỉ huy như cũ.

Cơ Sơ Vũ gật gật đầu rồi chạy về phía tây nam và tiến vào khoang cơ giáp rất nhanh. Cậu ta chiến đấu với tinh thú ở bên ngoài, trong lúc hành động còn mang theo một ý chí san bằng khôn cùng.

Khi cơ giáp sư làm ra chiếc mặt nạ cuối cùng, đội chủ lực của năm trường quân sự đã tỉnh táo hơn phân nửa và lần lượt gia nhập trận chiến.

“Quá nhiều tinh thú.” Cơ giáp sư làm xong mặt nạ phòng độc trong tay bèn ngẩng đầu nhìn xung quanh, nói lẩm bẩm, “Tụi tinh thú này điên hết rồi?”

Sở dĩ biển tinh thú được gọi là “biển” là bởi vì một khi ở trong tình huống này, tinh thú không ngừng ùa tới như biển. Hễ ai mà giết sạch một nhóm là lại có một nhóm khác không ngừng tiếp cận.

Vệ Tam đi đánh tinh thú, Hoắc Tuyên Sơn tỉnh lại cũng gia nhập chiến trường bên kia của cô, còn lại Kim Kha và Ứng Thành Hà là không có ai trông coi.

Kim Kha vẫn chả nhúc nhích như cũ; Ứng Thành Hà cúi đầu nhìn sợi dây thừng trói mình là bắt đầu cố gắng giãy dụa, anh không thoát khỏi thì bắt đầu cố gắng kéo Kim Kha đi khắp nơi, cuối cùng dừng lại ở giữa vòng trong.

Đất ở đây mềm nhất, đào đất ra để dính một ít nước là có thể nặn thành bùn.

Ứng Thành Hà muốn ngồi xổm xuống nhưng Kim Kha cứ đứng yên. Điều này làm anh làm vất vả hồi lâu mới mới để cho Kim Kha tựa lưng đối lưng, cùng khom người ngồi xổm xuống như anh.

Lấy xẻng ra, Ứng Thành Hà bắt đầu nạo vét, một cục cho mình, một cục cho anh họ.

Anh đào trong lúc lâu đột nhiên thấy một sợi gì đó mềm màu xám trắng nhô ra từ đất, thế là Ứng Thành Hà dùng xẻng cắt đứt nó.

Mưa vẫn còn, chiến sĩ độc lập còn đang đánh ở vòng ngoài, vòng bên trong thì có nhiều sinh viên không tỉnh táo. Trong nháy mắt, Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết ở trong trạng thái khi cả thế giới chuyển động chậm lại.

Vệ Tam còn chưa kịp phản ứng, Ứng Tinh Quyết ra tay ngay. Anh dùng vô số hàng rào thực thể hóa tách ra cho từng người, bao lấy riêng mỗi sinh viên ở vòng trong.

Ánh mắt Ứng Tinh Quyết giật mình ngơ ngẩn nhìn về phía một chỗ, anh đã chậm một bước.

Ứng Thành Hà cầm xẻng cúi đầu nhìn sợi tơ mềm màu xám trắng đã bị cắt đứt lúc nãy, rồi lại nhìn một sợi tơ mềm màu xám trắng khác đang đâm vào ngực mình, anh thấy hơi đau.

Ứng Thành Hà liên tục ho ra máu, không biết làm sao bịt được miệng mình nhưng máu thì cứ chảy ra từ ngực.

Hai tay không đủ dùng.

Đang lúc Ứng Thành Hà không tỉnh táo, trong đầu chỉ nghĩ nên dùng tay chặn như thế nào để máu không còn chảy nữa, Ứng Tinh Quyết đã đến trước mặt anh và ngồi xổm xuống.

“Anh họ... cho anh.” Ứng Thành Hà nắm lấy một khối bùn từ bên cạnh, máu trong tay dính vào bùn. Anh nói lẩm bẩm vài câu rồi lại mượn nước mưa rửa sạch máu trên bùn.

Chẳng qua lúc này máu chảy từ trong miệng Ứng Thành Hà càng ngày càng nhiều, anh một bên dùng cánh tay che mặt mình, một bên nhét bùn đất cho Ứng Tinh Quyết.

Ứng Tinh Quyết nhận lấy với luôn mặt không có biểu cảm, một tay khác đã mở quang não của Ứng Thành Hà và nhấn ngay nút bị loại.

[Ứng Thành Hà, cơ giáp sư đội chủ lực trường Quân sự Damocles bị loại. Lặp lại một lần nữa, Ứng Thành Hà, cơ giáp sư đội chủ lực trường Quân sự Damocles bị loại.]

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Đây có lẽ mới là lần đầu tiên Vệ Tam và Tinh Tinh gặp nhau đúng nghĩa.

Chương 192

“cây nấm ham mu.ốn khổng lồ”

Nước mưa hòa với mãu loãng chảy xuống rãnh đao tu di, Vệ Tam quay đầu nhìn vào vòng trong. Giữa trời đất phảng phất như lặng im, chỉ còn mỗi tiếng loa phát thanh quanh quẩn trong đấu trường.

Hoắc Tuyên Sơn thất thần nhìn một vũng máu dưới thân Ứng Thành Hà theo nước mưa khuếch tán ra ngoài, ngón tay cậu ta cứng còng, thậm chí không phát hiện bên cạnh có tinh thú tấn công mình.

Vệ Tam nhíu mày, ném đao trong tay về phía Hoắc Tuyên Sơn: “Tỉnh táo lại!” Những tinh thú này đã liều mạng chạy vào trong.

Hoắc Tuyên Sơn cắn răng quay đầu, không nhìn Ứng Thành Hà bên kia nữa mà tiếp tục chém giết tinh thú.

Từ đầu đến cuối, ngoại trừ Liêu Như Ninh nghe tiếng phát thanh làm đao trong tay khựng một chút, còn lại cậu mãi không quay đầu về, chẳng qua tốc độ chém tinh thú càng ngày càng nhanh, chiêu thức càng ngày càng tàn nhẫn.

...

Đội ngũ y tế trên máy bay đến rất nhanh, khiêng khoang trị liệu xuống ngay và bắt đầu giúp Ứng Thành Hà làm sạch vết thương tại chỗ.

Cái sợi mềm màu xám trắng đó to như nắm đấm của người trưởng thành, cứ thế xuyên thẳng qua ngực Ứng Thành Hà và đi sát qua tim anh.

Bác sĩ lấy sợi tơ ra là y tá bên cạnh lập tức đưa Ứng Thành Hà vào khoang điều trị.

“Là sợi nấm đột biến.” Trước khi bác sĩ rời đi còn nói với Ứng Tinh Quyết một câu.

Ứng Tinh Quyết quay lưng lại với họ, không quay đầu lại mà chỉ nhìn xung quanh.

Có vô số sợi nấm biến dị vươn ra từ mặt đất, vừa rồi lúc không có

hàng rào thực thể Ứng Tinh Quyết, toàn bộ sinh viên trong vòng tròn đều có chuyện tựa như Ứng Thành Hà vậy.

Bây giờ bên ngoài hàng rào thực thể có liên tục sợi nấm nhô ra khỏi mặt đất và tấn công con người.

- --Có nấm ham mu.ốn biến dị dưới lòng đất.

“Tất cả mọi người đi ra vòng ngoài đi.” Ứng Tinh Quyết nói với sinh viên đang dần tỉnh táo.

Sau khi được bao bởi hàng rào thực thể, hầu như tất cả những người này đã tỉnh táo lại.

Trong số những người này hiển nhiên có cả Kim Kha, trên người cậu ấy còn một bó dây thừng đã lỏng lẻo.

Kim Kha đứng dậy, lắc lắc đầu, trong lúc bất chợt cũng chả hiểu rõ tình huống hiện tại.

Mặc dù mặt đất đã được nước mưa dội sạch song vẫn có thể nhìn ra dấu vết nơi đây từng có rất nhiều máu.

Kim Kha không hiểu sao mình lại có linh cảm xấu, cậu ta nhìn một vòng thì phát hiện chỉ thiếu một người trong năm đội chủ lực của các trường.

“Thành Hà đâu?” Kim Kha nhìn Ứng Tinh Quyết và hỏi.

“Vừa mới bị loại.” Ứng Tinh Quyết trả lời chậm rãi.

Kim Kha: “... Cậu ấy có làm sao không?”

Không nghi ngờ gì nữa, bãi máu này là của Ứng Thành Hà.

Ứng Tinh Quyết nghiêng mặt nhìn sợi nấm xung không ngừng xuất hiện: “Đã vào khoang trị liệu.”

Kim Kha khom lưng cho hai tay chống đầu gối, thở hổn hển một hơi thật lớn, có thể vào khoang trị liệu có nghĩa là còn cứu được.

“Rút lui ra vòng ngoài trước đi.” Ứng Tinh Quyết bảo, anh bao trùm hàng rào thực thể hóa mỗi người trong năm trường quân sự lớn.

Đến lúc này người của năm trường đã tỉnh táo hết lại, nay ai nấy đều chen chúc đi ra vòng ngoài, thế là quyền chỉ huy chính đã chuyển đến Ứng Tinh Quyết. Năm trường không còn phân tán khắp nơi để chống lại tinh thú, họ chỉ nhìn chằm chằm một chỗ vì muốn giết thú, tạo một con đường đi ra ngoài.

Lúc này họ tạm thời dằn nó xuống đáy lòng chuyện cơ giáp sư chủ lực của trường Damocles bị loại, mục tiêu thống nhất của tất cả mọi người chính là giết ra một con đường.

Hiện trường trực tiếp.

Giải Ngữ Mạn đứng dậy: “Tôi đi đón Ứng Thành Hà.”

Hạng Minh Hóa gật đầu: “Đi đi.”

Khoảnh khắc xảy ra sự cố vừa rồi, đừng nói các sinh viên trong đấu trường mà ngay cả các thầy cô đang xem cũng chả phản ứng kịp. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, hơn nữa còn là khi tất cả sinh viên ở vòng trong gặp tấn công.

Đổi lại là sinh viên còn tỉnh tháo thì đương nhiên sẽ không có chuyện gì. Tốc độ sợi nấm này nhanh thì nhanh thật, nhưng nhưng họ có sức để ngăn cản từ sớm vì đã thực chiến nhiều trận như vậy rồi.

Tuy nhiên vào thời điểm đó, các sinh viên ở vòng trong đang trong tình trạng không tỉnh táo, đừng nói đến sự kháng cự, ngay cả khi đặt con dao trên cổ của một số người thì họ cũng chả chống lại là bao.

Nếu không có Ứng Tinh Quyết ra tay, chỉ e những người ở vòng trong sẽ bị loại hết, không chỉ có riêng lẽ người dính đòn.

Không có nhiều khoang điều trị trên máy bay, nên nếu họ gặp phải một lượng lớn các sinh viên như vậy, chắc chắn có người không nhận được sự cứu chữa kịp thời.

“May là Ứng Tinh Quyết đã bấm nút bị loại thay Ứng Thành Hà.” Có giáo viên trường Damocles cảm thán.

“Có phải hành vi mở rộng phạm vi đấu trường như vầy nguy hiểm quá không.”

“Nhưng tinh thú ở tiền tuyến phòng hộ chỗ quân khu đang có dấu hiệu tiến hóa. Năm trường quân sự chúng ta vất vả lắm mới có nhiều

sinh viên quân sự cấp 3S như vậy lần này, không trải qua huấn luyện thực chiến đầy đủ thì xác suất xảy ra tai nạn trên chiến trường càng cao.”

“Thật vậy, giải đấu có cơ man là người canh giữ bực này nên kiểm soát được đa số tình huống. Còn đến chiến trường ấy à, mấy người này chỉ có một khu vực thế này thôi, chẳng khác nào không có quân cứu viện.”

“Tôi hy vọng sẽ xin được càng nhiều khoang điều trị bổ sung ở trên. Giai đoạn trước của giải đấu Hephaestus đã dùng máu vô số sinh viên quân sự để khám phá được mô hình thi đấu hiện tại. Bây giờ tình hình đã thay đổi, ít nhất thì khoang điều trị không đủ rồi. Không thể để xảy ra thương vong trên diện rộng rồi sinh viên cũng không được cứu trợ kịp thời.”

Các giáo viên tại hiện trường bắt đầu thảo luận, và cũng bắt đầu liên lạc với các bên quân khu để có một cuộc họp sau trận đấu.

...

Tình hình trong đấu trường ngày càng phức tạp.

Bởi vì không còn sự ngăn cản của sinh viên trường quân sự, tinh thú ở một bên khác đã bắt đầu điên cuồng chạy về phía này. Cơ mà đám thú này cũng chả có cơ hội chạy đến chỗ mấy sinh viên vì giữa đường chúng bị một sợi nấm bỗng phá đất và đâm xuyên qua cơ thể.

“Tụi tinh thú này...” Shaω Khi Eli tỉnh táo lại, cũng mặc lại đầy đủ quần áo lên người, gã không hề nhận thấy có gì đó không đúng mà chỉ nhìn tinh thú bị hút sạch máu với vẻ chê bai, “giống như là lễ vật tự giác dâng lên.”

Mấy con thú chả có phản kháng lúc bị sợi nấm đâm thủng để hút máu.

“Kể từ khi loại nấm này có thể mê hoặc chúng ta, hiển nhiên nó cũng mê hoặc được tinh thú.” Quinley Eli nhíu mày, chỉ vào hướng bọn thú không ngừng ngã xuống “Chúng ta có thể đi qua bên kia không?”

Nếu hàng rào thực thể của Ứng Tinh Quyết chống đỡ được.

Hơn nữa, ngoại trừ trường Damocles, đây là lần đầu tiên các trường khác được Ứng Tinh Quyết bảo vệ.

Những người ở các trường khác không thể không suy nghĩ trong lòng, khó trách trường Đế Quốc có biểu hiện kém như vậy sau khi lạc mất chỉ huy chính ở đấu trường trước.

Đã quen với cảm giác có người tỏ tường mọi chuyện bực này, chẳng ai đi mà xem có gì đó xảy ra. Họ tự giác trở thành một quân cờ di động, vừa an toàn còn bớt lo lắng.

Lời nói của Quinley Eli chính là suy nghĩ của tất cả mọi người lúc này, chỉ dùng hàng rào thực thể là ngăn được sợi nấm biến dị mà không cần đi đánh tinh thú nữa.

Tuy nhiêu ngay sau đó, mặt đất dưới chân mọi người bắt đầu lắc lư... Có thứ gì lớn sắp mọc ra từ dưới lòng đất.

Họ không còn cách chạy sang phía đối diện được nữa, không ngừng có thứ khổng lồ chặn con đường đi.

“Là cây nấm đó.” Thái Ngô Đức mơ hồ nhìn thấy cái mũ nấm màu xám trắng là nhận ra.

Nấm đột biến khổng lồ mọc với tốc độ cực nhanh, bấy giờ toàn bộ mũ nấm màu xám trắng đã mọc lên.

“Hàng rào thực thể không thể ngăn chặn hoàn toàn cây nấm này.”

Ứng Tinh Quyết nhìn chằm chằm vào cây nấm biến dị khổng lồ kia, hàng rào thực thể hóa không thể hoàn toàn che được những thứ dày đặc ở một mức độ nhất định trong không khí. Cây nấm này quá lớn, một khi nó phun ra thành phần làm người ta rơi vào trạng thái không tỉnh táo, thành phần này sẽ chiếm rất nhiều tỷ lệ trong không khí. Đến khi mật độ thành phần này quá lớn, hàng rào thực thể hóa sẽ thất bại.

Anh nhìn chằm chằm vào các sinh viên vẫn còn chiến đấu với tinh thú, tốc độ quá chậm, không kịp nữa rồi.

Nhưng trong chớp mắt, nấm biến dị khổng lồ đã trồi lồi lên cả thân nấm. Có lẽ vì đã hút một lượng lớn máu tinh thú nên sợi nấm từ dưới lòng đất càng ngày càng dày đặc, chúng đã bắt đầu lan sang bên bọn họ.

Tinh thú bên này cũng giảm dần, có thể thấy bằng mắt thường nấm

biến đang ngày càng mạnh mẽ hơn.

Dù mũ nấm chỉ là màu xám trắng, nhưng nó lại phát cho người ta cảm giác rực rỡ tà ác.

Tinh thú giảm bớt cũng chẳng phải là chuyện tốt hoàn toàn đối với nhóm sinh viên trường quân sự. Một khi tinh thú hoàn toàn biến mất, mục tiêu kế tiếp tuyệt đối sẽ biến thành sinh viên.

“Tất cả các sinh viên đã hoàn toàn tỉnh táo di chuyển ra phía sau.” Ứng Tinh Quyết, “Mấy người đeo mặt nạ cũng đi qua đó luôn.”

Liêu Như Ninh nhìn Ứng Tinh Quyết: “Một khi lại xuất hiện tình huống vừa rồi, chỉ có một mình anh là chỉ huy tỉnh táo, anh có thể chống đỡ được không?”

Mặt nạ phòng độc chỉ chia ra được cho một chỉ huy chính.

Ứng Tinh Quyết không trả lời cậu ta: “Đội chủ lực viện Bình Thông ở phía trước dẫn người đi, đội chủ lực của các trường còn lại thì ở lại.”

Không có người phản đối.

Ngay cả Shaω Eli, người thường ồn ào, cũng chẳng lên tiếng.

Tông Chính Việt Nhân viện Bình Thông đi trước. Anh ta bắt đầu xé một lỗ hổng trong biển tinh thú rồi dẫn theo đội tuyển trường đi chậm rãi về phía trước.

Vết nứt dần khép lại theo đà có vô số tinh thú vẫn xông tới bên này.

Nhìn như khoảng cách giữa năm trường và nấm khổng lồ bắt đầu kéo dài, còn ở giữa là một lớp bầy tinh thú.

Tuy nhiên, theo đà hút máu tinh thú ngày càng nhiều của nấm biến dị khổng lồ, sức mạnh nó cũng mạnh lên. Thân nấm chôn dưới mặt đất phân hóa ra càng nhiều sợi nấm hơn và hút máu tinh thú chẳng ngừng.

Hiện trường trực tiếp.

Có người đi lên nói vài câu vào tai ba vị dẫn chương trình chính, kế đó ba người cùng đứng lên, tắt micro và đi; đi theo họ còn có các

thầy cô của mấy trường.

Khán giả trên khán đài thấy vậy không khỏi bàn tán sôi nổi, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Tại thời điểm này, tất cả các giáo viên và người dẫn chương trình đứng trong phòng hội nghị. Trong đó đã có một số màn ánh sáng, tất cả đều đến từ các lãnh đạo cấp cao của mấy quân khu.

“Phải loại bỏ nấm ham m.uốn khổng lồ.” Lãnh đạo Quân khu 13 nói thẳng, “Hãy để mấy em ấy quay đầu trở lại.”

Hạng Minh Hóa ngẩng đầu giận dữ: “Muốn diệt trừ cũng phải để quân đội ra mặt, vì sao phải để cho những sinh viên này đi?”

“Bọn họ đang thi đấu ở bên kia, tốt nhất chính là những sinh viên này loại bỏ nấm ham mu.ốn khổng lồ.” Lãnh đạo Quân khu 13 sa sầm sắc mặt, “Từ thời điểm chúng ta lựa chọn vào trường quân sự, tính mạng đã không thể thuộc về mình nữa. Bằng không dựa vào cái gì mà hưởng thụ nhiều tài nguyên như vậy?”

“Sau khi nấm ham mu..ốn bị phá hủy mới phát ra thành phần đặc thù vào không trung. Tôi cho rằng trước tiên cứ để cho sinh viên rời đi, sau đó để quân đội loại bỏ.” Cơ Nguyên Đức thuộc tầng cao nhất Quân khu 1 nói từ tốn, “Thầy Hạng nói không sai, bọn họ vẫn chỉ là sinh viên.”

“Chúng tôi vừa tìm được một phần tài liệu.” Bên trong màn ánh sáng, lãnh đạo Quân khu 13 mở tài liệu trên bàn, “Một khi nấm ham m.ốn khổng lồ có cơ hội phát triển, thì trong vòng 2 tiếng, mũ nấm nứt ra và giải phóng vô số bào tử lên không trung. Những bào tử này sẽ phát triển nhanh chóng ở bất kỳ nơi ẩm ướt nào, đến chừng đó cái gọi là thành phần đặc biệt sẽ được phát tán ở khắp mọi nơi. Hàng rào đấu trường chỉ ngăn cản tinh thú, không thể ngăn chặn hiệu quả được các thành phần quá nồng độ trong không khí.”

Lãnh đạo Quân khu 13 dừng một chút rồi hỏi: “Bây giờ, còn ai có ý kiến khác nữa?”

Phòng hội nghị im lặng.

Từ lúc nấm khổng lồ xuất hiện là đã trôi qua một tiếng rưỡi, dù mấy sinh viên này không chiến đấu thì cũng chả thoát được.

Khán giả trên khán đài nhanh chóng phát hiện ra mấy MC và và giáo viên trường quân sự đã trở lại, nhưng sắc mặt chẳng đẹp gì cho cam.

Chương 193

“hàng rào bảo vệ được thực thể hóa mất tác dụng”

Một tiếng thông báo vang lên vang vọng toàn bộ đấu trường rừng mưa nhiệt đới.

[Tất cả các sinh viên quân sự lưu ý, các em cần phải trở lại ngay lập tức để xử lý nấm ham mu/ốn khổng lồ trong vòng nửa tiếng, nhằm ngăn chặn bào tử lây lan.]

Mới rạch ra được một con đường trong biển tinh thú, mấy sinh viên nhóm đội tuyển năm trường, những người đang cố gắng trốn thoát, ngạc nhiên sau khi nghe được kênh phát thanh.

“Thứ này gọi là nấm ham mu/ốn?” Sự chú ý của Liêu Như Ninh rõ đã sai lệch.

“Tôi chưa từng nghe nói đến nấm biến dị ghê thế này.” Kim Kha cau mày, theo lý thuyết thì loài thực vật biến dị không biết thế này sẽ không được ghi lại trong sổ sách, cũng nó nghĩa là bên ban tổ chức không rõ lắm mới đúng.

Thế mà bọn họ lại biết tên của nó thì chỉ có thể là nấm ham mu/ốn từng xuất hiện và được ghi lại ở đâu đó.

Kênh phát thanh một lần nữa vang lên, lần này không còn là giọng nói của nhân viên trong các máy bay lớn mà người nói chuyện là Ngư Thiên Hà, cuộc gọi đã được chuyển tiếp.

[Nấm ham mu/ốn khổng lồ chỉ mất 2 tiếng để phát triển. Chúng thu được càng có nhiều chất dinh dưỡng thì tốc độ tăng trưởng càng nhanh. Quân đội không vào kịp mà mấy em đang ở gần nhất, ra tay sẽ hợp hơn. Nhân viên trên máy bay gần nhất của mấy em sẽ mang mặt nạ phòng độc tới, khoảng 15 phút. Miễn là mấy em có thể vượt qua thời gian này thì có xử lý nấm ham mu/ốn rất nhanh.]

Tiếng phát thanh dừng một tí, sau đó tiếp tục truyền tiếng Ngư Thiên Hà: [Chúc các em may mắn.]

Vệ Tam nhìn vào vòng trong, bọn cô không cần phóng qua tinh thú là đã nhìn được nấm ham mu/ốn khổng lồ hai năm rõ mười. Nó đã hoàn toàn phát triển.

“Đi thôi.” Kim Kha dẫn theo trường Damocles là nhóm quay đầu đầu tiên để đi vào vòng trong.

Các trường quân sự khác cũng không nói nhiều, tất cả đồng loạt quay lại.

“Chiến sĩ độc lập đội chủ lực tỉnh táo hồi nãy chịu trách nhiệm chặt đứt mũ nấm và thân nấm, những người khác mở ra một con đường ở trong đám sợi nấm để cho bọn họ đi vào.” Ứng Tinh Quyết chậm rãi nói, “Viện Bình Thông cản tinh thú phía sau.”

“Đội hộ tống cấp 3S của anh không ra tay được à?” Shaω Eli hỏi anh.

Cao Học Lâm: “...” Tại sao cảm thấy gan Shaω Eli càng ngày càng lớn.

“Nếu mấy người chiến sĩ 3S đó cũng trúng chiêu thì chẳng những không thể giúp mà họ còn cản trở hành động của chúng ta.” Kim Kha nghiêng đầu nhìn Shaω Eli, “Chưa kể... chúng ta vẫn đang thi đấu, người ngoài không được can thiệp vào...”

Trở lại trong vòng trong dễ hơn cả trước, đội ngũ của năm trường đi đến phía trước của nấm ham mu/ốn khổng lồ thật nhanh. Giữa đường trước khi đến được đây, sợi nấm đã mọc khắp lên từ dưới lòng đất.

Thiếu gia Liêu ghét nhất cái giống vừa dài vừa mảnh thế này. Chả hiểu sao cái giống thực vật họ nấm cứ thích phát triển theo hướng này để tăng lực tấn công. Nay cậu ta nhìn miết không chỉ muốn câm nín mà còn cơn tức anh ách.

Các chỉ huy của mấy trường bảo vệ đội chủ lực xung phong, giao đội tuyển trường cho Ứng Tinh Quyết điều phối nhằm chống đỡ đòn tấn công của tinh thú ở phía sau.

Trước khi Vệ Tam rời đi, cô lui về phía sau vài bước rồi chen đến tiểu đội tổng binh của Damocles, hỏi cơ giáp sư nhóm tổng binh: “Vật liệu cơ giáp của chúng ta ở hết trên người cậu à?”

Cơ giáp sư đội tổng binh gật đầu: “Sau khi cơ giáp sư đội chủ lực bị loại thì tài liệu cơ giáp sẽ được chủ động chuyển đến chỗ tôi.”

“Được.” Vệ Tam nói mau, “Lấy hết độ ách kim ra. Dựa theo kích thước mũ nấm mà bày nó thành một vòng hơi lớn tí để ngừa tai

nạn.”

Cơ giáp sư tiểu đội tổng binh ngẩn người, độ ách kim là một vật liệu chuyên dùng trong vỏ động cơ cấp A. Thứ này có độ kín cực tốt, ngăn ngừa chuyện môi trường gây ô nhiễm chất lỏng động cơ, làm động cơ có vấn đề.

“Khối lượng tương đối lớn, cậu cứ chia thành các khối rồi ghép lại, cuối cùng đổ thêm một lớp như đổ bê tông bên ngoài. Ngoài ra bên dưới cần đặt mấy tấm độ ách kim phẳng.”

Cơ giáp sư tiểu đội tổng binh nhanh chóng phản ứng lại: “Muốn bịt kín mũ nấm?”

Vệ Tam gật đầu: “Đúng vậy, ở giữa mấy tấm này sẽ rỗng một vị trí bằng thân nấm nên tốt nhất là chồng mấy tấm phẳng lên nhau. Đến lúc đó là tạo được ngay một lồng che từ mấy tấm phẳng độ ách kim dày, che được phần mũ nấm. Cuối cùng chặt đứt thân nấm rồi che lấy cái lỗ trống luôn.

Để con người tạo ra một không gian bị bịt kín kẽ, không cho bào tử phân tán.

Tất nhiên điều này chỉ để ngừa chuyện ngoài ý muốn, nếu mà chặt thân nấm kịp lúc thì mũ nấm cũng không vỡ ra để giải phóng bào tử.

“Độ ách kim có được không đó?” Cơ giáp sư tiểu đội tổng binh hơi do dự, “Thứ tài liệu này chỉ có cấp A.”

“Nấm không tấn công, chỉ cần tính bịt kín của độ ách kim đủ mạnh là ổn.” Vệ Tam trả lời.

Huống chi các vật liệu cấp 3S được dùng để bịt kín cũng chả có mấy, sao cứ bao đủ mũ nấm ham /muốn khổng lồ được.

Vệ Tam nói rồi thì đi theo thành viên đội chủ lực để cùng dọn sợi nấm.

Mấy sợi nấm này bị chặt đứt rồi thì phục hồi lại với tốc độ nhanh vô cùng, làm thành viên đội chủ lực đành phải chặt đức ná thở để làm dôi ra được tí thời gian chênh lệch. Khi đó mấy thành viên đội chủ lực còn tỉnh sẽ tiến tới trước, chặt được thân nấm và làm nấm ham m/uốn ngừng phát triển.

Sự chú ý của tất cả mọi người đặt trên cây nấm ham m/uốn, vào cái mũ nấm to sụ đã che khuất ánh sáng bầu trời.

Mưa gõ lên mũ nấm rồi trượt dần xuống và tạo thành bức rèm nước.

Năm trường quân sự cứ thế nhất trí hợp tác lần đầu tiên, tạm thời chả còn ai nghĩ tới chuyện tranh tài, nhiệm vụ duy nhất của họ là loại bỏ nấm ham mu/ốn.

Vệ Tam và Cơ Sơ Vũ mở đường ở phía trước; Liêu Như Ninh, Tập Ô Thông, Quinley Eli và Kosai Musashi đi bộ ở giữa để giữ sức; những chiến sĩ độc lập khác ở phía sau để ngăn chặn sợi nấm phản công, bảo vệ cho người ở giữa đi tới trước cây nấm an toàn.

Điều này đối với Vệ Tam mà nói cũng không tính là khó. Cô giỏi sử dụng roi, rồi lại đánh với quái vật xúc tu dưới biển đấu trường Tháp Tây nên đúng là không khó để chống lại đám sợi nấm này.

“Có phải đám sợi nấm này càng ngày càng nhiều, càng ngày càng thô không?” Hoắc Tuyên Sơn nhìn bốn phía và nhíu mày hỏi.

Cậu ta vừa dứt lời, tinh thú bên viện Bình Thông lại bị hút sạch máu hơn phân nửa.

“Nấm này mất nửa tiếng mới trưởng thành á?” Liêu Như Ninh luôn cảm thấy sau một giây là cây nấm này sẽ trồi ra ngay.

So với những người trong sân, mấy người xem phát sóng trực tiếp ở hiện trường càng thấy rõ ràng và trực quan hơn.

Nấm ham mu/ốn đã ngừng phát triển, chỉ còn vô số sợi nấm vẫn tiếp tục mọc lên và mở rộng ra bên ngoài, phạm vi ngày càng rộng.

“Cứ tiếp tục như vậy, tinh thú toàn đấu trường sẽ bị hút máu hết ráo.” Giải Ngữ Mạn đau đầu, “Đến lúc đó không có tinh thú mà chỉ còn lại năm trường, thì đó chính là cuộc chiếm của mấy sinh viên quân sự.”

Cuộc chiến kết thúc lại biến thành cuộc hỗn chiến.

“Bọn họ giải quyết chuyện trước mắt an toàn là đủ rồi.” Trên mặt Hạng Minh Hóa còn có tức giận chưa nguôi, “Rốt cuộc thì quân đội bên kia đang nghĩ cái gì thế. Cầm được loại tư liệu rồi mà còn không thông báo sớm cho chúng ta, hiện tại lại để mấy đứa nhóc đó chống

đỡ.”

“Có lẽ bên quân khu chỉ vừa lấy được tài liệu thôi, huống chi bọn nhóc còn nhỏ, cũng là quân dự bị.” Giải Ngữ Mạn nhìn ống kính trực tiếp, “Cũng may là xem ra mấy những sợi nấm này không tấn công mạnh lắm.”

Những tinh thú cấp cao và thấp dễ dàng bị sợi nấm hút khô máu là vì dính mê hoặc. Bây giờ phần lớn sinh viên đã được Ứng Tinh Quyết bảo vệ bằng hàng rào thực thể, không có vấn đề quá lớn.

Chẳng qua bên trong đấu trường bấy giờ.

Không ai ngờ được có tai nạn xảy ra.

Lá chắn bảo vệ thực thể đột nhiên lung la lung lay.

“Sao thế?” Kim Kha đưa tay đỡ Ứng Tinh Quyết, cậu ấy nhìn xung quanh một chút; một khi lá chắn hàng rào thực thể tan đi… Bọn họ sẽ trở thành chất dinh dưỡng cho nấm ham m/uốn.

Ứng Tinh Quyết mượn cánh tay để Kim Kha đứng vững: “Hàng rào bảo vệ của cậu có chia ra và bao lấy mỗi người được không?”

“Anh biết là không thể mà.” Thực lực của Kim Kha không mạnh như vậy, cậu chỉ là chỉ huy cấp 3S.

Ứng Tinh Quyết đã không chịu nổi nữa. Anh đã uống dịch dinh dưỡng trước khi đi vào, ban đầu còn có hiệu quả đủ để giúp anh thi cho xong trận này, nhưng ý chừng hít phải nấm ham m/uốn nên tác dụng của dịch dinh dưỡng bị suy yếu nghiêm trọng.

“Vậy thì mở rộng vòng hàng rào bảo vệ hóa thực thể, để cho toàn bộ người của viện Bình Thông và đội tuyển trường tiến hết vào.” Trán Ứng Tinh Quyết phủ đầy mồ hôi dày đặc, gân xanh trên bàn tay lạnh lẽo trắng bệch nổi cả lên. Anh mạnh mẽ dựng hàng rào bảo vệ hóa thực thể để chờ Kim Kha.

Kim Kha tìm tới cảm giác huyền diệu đó rồi thành công phóng ra hàng rào được thực thể, cậu mở rộng nó từng chút một.

“Tiếp tục.” Ứng Tinh Quyết nói nhỏ.

Kim Kha chuyển hóa cảm giác không ngừng, phạm vi của hàng rào

được thực thể cũng tăng dần.

Ứng Tinh Quyết vẫn cố chống đỡ cho đến khi phạm vi hàng rào của cậu ấy bao phủ hết tất cả mọi người bên ngoài thì mới chống không nổi nữa.

“Chỉ huy chính!” Công Nghi Giác đỡ lấy Ứng Tinh Quyết.

Kim Kha nhìn khoảnh khắc anh nhắm mắt lại này thì trong đầu bỗng trống không một lát; kế đó cậu đã cắn răng và bỏ hết cảm giác của mình vào.

Phạm vi mấy ngàn người nhét chung một chỗ là quá lớn.

Kim Kha phóng hàng rào được thực thể hóa đến mức tối đa, trần ai lắm mới bảo vệ được bọn họ. Tại thời điểm này, trong đầu cậu y như bị cả tá kim đâm vào; mũi, tai, miệng, thậm chí cả mắt của cậu cũng đã chảy máu.

“Tiếp theo phải làm gì?” Có người trong đội tuyển trường hỏi.

Chỉ huy chính mạnh nhất đột nhiên xảy ra chuyện, hiện tại chỉ còn lại một huy chính dùng được hàng rào được thực thể, nhưng rõ là cầm cự chả được bao lâu.

Lộ Thời Bạch nhìn lia xung quanh một vòng rồi cúi đầu nhìn tay của mình.

Ban đầu còn muốn giữ riêng chiêu, nay xem ra không còn cách gì rồi.

Lộ Thời Bạch giơ tay lên vào tạo một hàng rào được thực thể trong cơn run rẩy, anh ta tiếp nhận nửa áp lực từ Kim Kha.

Trong khoảng thời gian này, người trong đấu trường đã không còn thời gian chú ý đến chuyện chỉ huy chính của Viện Bình Thông cũng biết thực thể hóa hàng rào, chỉ có một số người có tâm tư ở hiện trường trực tiếp là chú ý.

Ngay cả người dẫn chương trình trên sân khấu cũng không giải thích, họ chỉ nhìn thành viên chủ lực bên kia đang cố gắng tiếp cận nấm h/am muốn khổng lồ.

...

“Bên phía đội chủ lực không có mặt nạ phòng độc thì tính sao bây giờ?” Cao Đường Ngân hỏi, “Có muốn rút về không?”

Hàng rào thực thể bao phủ đội chủ lực đã hoàn toàn tiêu tan, gần như ngay lập tức, mấy người không đeo mặt nạ phòng độc là Vệ Tam, Jill Gill Wood và Sơn Cung Ba Nhận đã rơi vào trạng thái không tỉnh táo như khi nãy.

Tông Chính Việt Nhân có mặt nạ phòng độc, anh ta bước ra khỏi hàng rào thực thể do hai chỉ huy chính dựng lên. Anh mang theo một đội tuyển trường còn tỉnh táo đi sang đây để mang Jill Gil Wood, Sơn Cung Ba Nhận và cơ giáp sư đội chủ lực vào trong hàng rào.

“100 vạn.” Liêu Như Ninh lặp lại chiêu cũ, muốn Vệ Tam giúp bọn họ.

Vệ-Tam-Không-Tỉnh-Táo vui vẻ đồng ý.

Mọi người: “...” Nếu tất cả những người không tỉnh táo dễ đối phó như Vệ Tam thì tốt biết bao.

Lúc này không có viện Bình Thông và đội tuyển trường bỏ đi một phần sợi nấm, sợi nấm bên ngoài càng thêm lộng hành. Gần như trong nháy mắt, chúng đã diệt biển tinh thú không còn một mảnh.

“Mũ nấm biến to hơn hả?” Shaω Eli đột nhiên chỉ vào chiếc mũ nấm phía trên và hỏi.

Vệ Tam ngửa đầu nhìn: “... Không phải lớn lên, mà là nứt ra.”

Họ vẫn còn cách một khoảng nữa với thân nấm. Đến càng gần mũ nấm thì sợi nấm càng dày đặc, gần như một mảng to trắng xóa.

“Không còn kịp nữa rồi.” Vệ Tam ném hai cây đao hình quạt trong tay thẳng tới thân nấm. Song, nấm ham /mu/ốn khổng lồ hiển nhiên có thể thấy đòn tấn công bèn tung vô số sợi nấm quấn lấy cây đao của cô.

Hoắc Tuyên Sơn cũng dùng cung băng bắn ra mũi tên, có vài mũi tên bắn trúng, nhưng lại chả thể tạo tổn thương tới thân nó.

Chỉ có cách chặt đứt thân nấm mới hoàn toàn phá vỡ các kênh cung cấp dinh dưỡng trong đó, mới ngăn chặn mũ nấm bung ra.

“Qua bao lâu rồi?” Cơ Sơ Vũ hỏi Hoắc Kiếm bên cạnh.

“10 phút.”

“Không phải nói nửa tiếng sau mới phóng ra bào tử à, bây giờ là cái gì đây?!” Liêu Như Ninh nhìn mũ nấm đã nứt ra, trong lúc nhất thời không biết phải làm sao bây giờ. Nếu chờ bọn họ xử xong một đống lớn sợi nấm biến dị rồi vọt tới bên thân nấm thì đã không chặp kịp thân nó, bào tử của nấm ham m/uốn đã tản ra bốn phía từ sớm rồi.

“Nguyên nhân đến từ hàng hào được thực thể.” Hoắc Tuyên Sơn nói, “Không có viện Bình Thông và đội tuyển trường bên kia chém giết sợi nấm biến dị, nấm ham m/uốn khổng lồ đã hấp thu đủ lực lượng bằng máu tinh thú, thời gian trưởng thành đã được rút ngắn thêm nữa.”

Chẳng lẽ muốn bọn họ trơ mắt nhìn nấm ham mu/ốn phóng thích bào tử?

Đang lúc những chiến sĩ độc lập của mấy đội chủ lực này liều mạng xông về phía thân nấm, cơ giáp sư của tiểu đội tổng binh trường Damocles hô to một tiếng: “Vệ Tam, chỗ này!!!”

Phạm vi mũ nấm quá lớn, cơ giáp sư sư này chế đồ rồi chia ra cũng gấp gáp, nay nó đã không kịp khép lại.

Những người trong đấu trường và hiện trường trực tiếp cứ nhìn cảnh chiến sĩ hạng nhẹ Damocles mang theo 4 tấm độ ách kim cỡ lớn bay lên; cơ giáp sư tiểu đội tổng binh thì đứng ở trên chỗ cao nhất và đổ độ ách kim tan chảy từ trên đỉnh như đổ bê tông vào giữa 4 khe hở, phía sau còn có mấy người chiến sĩ độc lập đi theo.

Đừng nói người ở ngay hiện trường trực tiếp, ngay cả mấy sinh viên trong đấu trường cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn cơ giáp sư tiểu đội tổng binh này.

Làm cái giống gì đây?

Vật liệu là dùng trên cơ giáp, đây là thứ mọi người đã được đào tạo từ khi nhập học. Ai mà ngờ được chuyện trường Damocles suốt ngày dùng vật liệu trên mấy cái loại công cụ kỳ lạ.

Mọi người cứ như vậy nhìn ngơ ngác bọn người kia bay tới mũ nấm với độ ách kim, chiến sĩ độc lập đi theo phía sau thì lo chuyện sợi

nấm, để cho người trên không trung nhanh chóng tiếp cận đội chủ lực.

Vệ Tam không tiếp tục xông về phía thân nấm mà chạy về phía bọn họ. Cô cầm tấm kim loại đang được một chiến sĩ độc lập hạng nhẹ ôm và nhảy lên bịt kín mũ nấm.

Lúc này cơ giáp sư tiểu đội tổng binh đã đổ xong khe hở cuối cùng.

Cơ giáp hạng nhẹ một lần nữa bay cao quá khỏi độ ách kim đã phủ lên mũ nấm. Từ xa, Vệ Tam thấy nấm ham mu/ốn khổng lồ đã muốn nứt ra, chỉ còn lại một lớp màng mỏng, nếu kéo lâu thêm một chút nữa là lớp màng mỏng vỡ ngay.

Một khi nó bị phá vỡ, các bào tử bên trong sẽ phân tán hoàn toàn.

Chiến sĩ đội chủ lực đã tiếp cận được thân nấm, chặt đứt sợi nấm, vừa vặn cho Vệ Tam cơ hội.

Vệ Tam nhận công cụ trong tay cơ giáp sư tiểu đội tổng binh rồi kéo cậu ta xuống. Cô để cho một chiến sĩ hạng nhẹ buông tay ra rồi dùng sức đạp thẳng lên miếng độ ách kim đang được đắp lên; thừa dịp nấm ham m/uốn khổng lồ vừa nứt ra thì để độ ách kim bao lại cái đầu nấm trước nó kịp phóng bào tử.

Độ ách kim không chỉ bao lấy cái đầu của nấm ham m/uốn khổng lồ mà còn xoay thêm mấy vòng.

Mọi người: "..."

Không biết tại sao, họ bỗng thấy rằng nấm ham bị bao lấy này có vẻ thảm.

Khoảnh khắc nó bị bao lấy, trái tim của mọi người vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh lại.

Đây là... đã thành công chưa?

"Mang cậu ta trở về." Vệ Tam giao cơ giáp sư tiểu đội cho chiến sĩ độc lập hạng nhẹ, còn mình thì chạy về phía nấm ham mu/ốn khổng lồ.

Mũ nấm của cây nấm đã hoàn toàn nứt ra, sau khi nó bị độ ách kim bao lấy thì vẫn còn bào tử tràn ra, rò ra từ hững nơi không được

niêm phong bên dưới.

Mấy tấm kim loại chồng chất trong tay cô là để cô làm bước niêm phong cuối cùng, nhưng thế thì vẫn phải tiếp cận nấm ham mu/ốn khổng lồ trước.

Quả nhiên thân nấm vẫn chưa bị phá vỡ nên nguồn vận chuyển các chất dinh dưỡng vẫn còn, lớp màng mỏng khi nãy đã nứt ra.

Bào tử màu xám trắng trôi nổi dưới mũ nấm như tuyết.

“Chặn sợi nấm, cậu dẫn tôi đi lên.” Vệ Tam chạy tới và chỉ vào Hoắc Tuyên Sơn.

Hoắc Tuyên Sơn quay đầu đi ngay mà không hỏi vì sao. Cậu ta chạy thẳng về phía Vệ Tam, mang theo Vô Thường rồi bắt đầu bay lên mũ nấm.

Bào tử quá nhiều, dày tới mức mặt nạ phòng độc cũng muốn không ngăn nổi. Vệ Tam cảm thấy trong cơ giáp mình đã có không ít bào tử.

Bào tử đã bắt đầu lộ ra, nếu chẳng chém thân nấm thì làm cái nắp bằng độ ách kim cũng vô ích.

Bây giờ không rảnh suy nghĩ quá nhiều, ôm tấm độ ách kim, Vệ Tam được Hoắc Tuyên Sơn đưa lên cao rồi dừng lại dưới mũ nấm. Cô kéo mấy tấm kim loại đi xung quanh thân nấm, ịn nó thẳng vào cái nắp bằng độ ách kim.

Phù hợp hoàn hảo.

Vệ Tam vòng tới vòng lui, dùng độ ách kim lỏng đổ vào khoảng cách giữa nắp và mấy tấm kim loại, cuối cùng chỉ còn lại chỗ cái miệng nơi ở giữa thân nấm.

Tất cả những gì cần làm bây giờ là chặt đứt thân nấm.

Nhưng khi đến gần sẽ lọt vào đòn tấn công điên cuồng bởi nấm ham m/uốn khổng lồ, vô số sợi nấm bao vây bủa tới.

Chương 194

“trạng thái bịt kín đổ bê tông quá tốt”

Thân nấm gãy.

Khi Vệ Tam còn chưa tới gần thì Sơn Cung Dũng Nam đã chém đứt thân nấm.

Đường truyền tải dinh dưỡng bị đứt, vết nứt của nấm ham m.uốn khổng lồ không còn tăng lên, nó đổ xuống đất cùng với mũ nấm.

Vệ Tam chả kịp suy nghĩ nhiều vì bào tử vẫn còn tản ra ngoài. Khi mũ nấm dần dần nghiêng xuống, cô rút dao găm khỏi chân, nhanh chóng đuổi theo và cắt đứt phần thân nấm này. Kế đó dán miếng độ ách kim cuối cùng lên miệng tròn, để bào tử hoàn toàn không có cơ hội lòi ra.

Độ ách kim có độ dẻo cao, một khi cố định tốt thì sẽ tạo thành một không gian bịt kín rất chắc. Vật liệu như vậy rất thích hợp để bảo quản đồ bên trong không cho nó rỉ ra ngoài.

Điều tương tự cũng phù hợp với tình huống hiện tại, bảo vệ bào tử nấm khỏi tiếp xúc với không khí.

Chiến sĩ độc lập Sơn Cung Dũng Nam thuộc đội chủ lực trường Quân sự South Pasadena bị loại. Lặp lại một lần nữa, Chiến sĩ độc lập Sơn Cung Dũng Nam thuộc đội chủ lực trường Quân sự South Pasadena bị loại.]

Kênh phát thanh đột nhiên vang lên, mọi người theo bản năng nhìn sang phía bên kia.

Bởi vì thân nấm nấm ham mu.ốn khổng lồ bị chặt đứt nên cả thảy sợi nấm biến dị đã không di chuyển, mất đi sức sống.

Mà người vừa mới chặt đứt thân nấm chính là Sơn Cung Dũng Nam.

Cô ấy giành trước mọi người để tiếp cận thân nấm. Nhằm chặt đứt thân nấm kịp thời, Sơn Cung Dũng Nam đã bỏ lơ sợi nấm.

Ngay lúc chặt đứt thân nấm, cô ấy cũng bị vô số sợi nấm đâm thủng cơ giáp, chỉ kịp tránh được chỗ quan trọng.

Một mảng lặng thinh ở hiện trường trực tiếp.

Đâu ai ngờ được sự lựa chọn của Sơn Cung Dũng Nam.

Chiếc máy bay lớn gần đây đã đến, chẳng qua mặt nạ phòng độc không có tác dụng lớn. Lúc này việc cần là mang Sơn Cung Dũng Nam đi và làm sạch bào tử xung quanh.

Không riêng gì trên mặt đất mà còn có cả cơ giáp của các sinh viên trường quân sự, đặc biệt là đội chủ lực tiếp cận nấm ham m.uốn khổng lồ. Bên trong cơ giáp của họ có chứa không ít bào tử.

Sợi nấm trên mặt đất cũng được rút lên, bị nhân viên phòng trao đổi mang đi.

...

Vệ Tam và Liêu Như Ninh ngồi xổm ở phụ cận, Kim Kha được Hoắc Tuyên Sơn đỡ đi nghỉ ngơi.

“Người đổi đồ tới là chả còn cọng cỏ.” Liêu Như Ninh ngồi xổm bên cạnh Vệ Tam, chậc chậc nói mấy tiếng.

Vệ Tam nghiêng mặt nhìn cậu ra rồi xòe tay: “Tiền.”

Liêu Như Ninh: “... Cậu chờ tí.”

Cậu ta đứng dậy tìm nhân viên để lấy mặt nạ phòng độc, kế đó cậu ta quay lại ném cho Vệ Tam, bảo cô đeo.

“Mang đi, mang vào là có tiền.”

Vệ Tam hoài nghi nhìn cậu ta một cái, cuối cùng vẫn chọn đeo vào.

Một lát sau, Liêu Như Ninh hỏi cô: “Tỉnh táo chưa?”

Vệ Tam: “...”

“Không biết Thành Hà có tỉnh lại hay không.” Liêu Như Ninh thở dài một hơi, “Lát nữa tôi tìm cơ hội đi hỏi thăm một chút.”

Vệ Tam ấn thái dương: “Không phải không thể nói chuyện với chúng ta sao?”

“Nhìn xung quanh kìa.” Liêu Như Ninh xích lại nói thì thầm, “Rối như vậy rồi, chưa kể hồi nãy tụi mình cũng coi như lập công. Cảm giác của bọn họ đang hạ thấp, chắc chắn sẽ nói tụi mình hay.”

Trận đấu này có hai thành viên đội chủ lực bị loại, ba chỉ huy chính thì nửa sống nửa chết, quan trọng là họ vẫn còn cách một khoảng nữa mới tới được điểm cuối.

Nhân viên đã dọn dẹp sợi nấm và mũ nấm xong thì xây dựng một số cái lều lớn tại chỗ và yêu cầu sinh viên quân sự, nhất là các thành viên của đội chủ lực, đi vào tắm rửa nhằm ngừa chuyện bào tử của nấm ham m.uốn còn sót lại.

“Độ ách kim bên ngoài này là toàn bộ hàng tồn kho của trường Quân sự Damocles chúng tôi. Mấy người mang đi rồi là chúng tôi không còn nữa.” Vệ Tam đi vào là nói trước với nhân viên muốn lấy mũ nấm sau khi nó đã được đóng kín.

Nhân viên: “Cơ giáp sư của tiểu đội tổng binh của mấy cô đâu? Tôi dẫn cậu ấy đi nhận đồ.”

Kim Kha, chỉ huy chính của trường Damocles, vẫn đang nghỉ ngơi ở bên kia, nhắm chừng cậu ấy cũng chả gượng dậy nổi trong thời gian ngắn. Còn người đối diện lại là một chiến sĩ độc lập, không hiểu những tài liệu này.

Nhân viên công tác chả nghĩ ngợi gì nhiều đã cứ thế chọn cơ giáp sư của tiểu đội tổng binh.

“Bên kia, tôi sẽ gọi cậu ta đến.” Vệ Tam nói.

“Tôi đi qua là được rồi, mấy cô cậu không được đi lung tung, trước tiên đi xử lý bào tử có thể tồn tại trên người đi.” Nhân viên nói xong thì nhìn Vệ Tam như muốn nói lại thôi, cuối cùng anh ta vẫn hỏi ra miệng, “Mấy cô… nghe nói vì trường Quân sự Damocles muốn tiết kiệm tiền nên kêu sinh viên mình sửa chữa tất cả đồ dùng sinh hoạt hàng ngày trong trường. Là thật sao?”

Vệ Tam: “?”

Nhân viên đến gần hơn một chút và thì thầm: “Không cần phải giả bộ đâu. Chỉ cần nhìn tư thái cô đổ kim loại như đổ bê tông đó vào mũ nấm là biết. Không phải là người thường xuyên làm thì sao mà cô

thành thạo thế được? Trận đấu trước còn có người biết sửa thuyền nữa. Này, lúc chọn quân khu thì chọn quân khu khác thì hơn, vì có tiền hơn Quân khu 13 đấy."

Vệ Tam ngạc nhiên ngẩng đầu, cô chỉ thấy nhân viên nhiệt tình nháy mắt rồi còn làm ra một cái khẩu hình miệng: "Không phải làm việc vất vả."

Vệ Tam: "..." Đây có tính là lôi kéo không?

Các thành viên đội chủ lực mấy trường đã đi vào để làm sạch người một phen. Họ thay đổi quần áo và cũng được kiểm tra nhằm phòng hờ còn có bào tử dính trên người.

Theo lệnh phía trên, sinh viên quân sự có thể uống dịch dinh dưỡng, nghỉ ngơi tại chỗ ngày hôm nay và tạm dừng tranh tài.

Mưa đã tạnh.

Các nhân viên vẫn đang làm dọn dẹp sợi nấm dưới lòng đất, bào tử có thể trôi dạt và cũng như xác chết của tinh thú. Phạm vi quá lớn, ước tính phải đợi cho đến ngày mai họ mới làm sạch được.

Sinh viên trường quân sự đóng quân gần đó trong các lều lớn để nghỉ ngơi. Toàn bộ lều này được nhân viên cung cấp, cũng được coi là một trường hợp đặc biệt nên được đối xử đặc biệt.

Nhân viên cứu hộ thay phiên nhau canh gác gần đó, tối nay để cho sinh viên nghỉ ngơi một đêm cho tốt, chờ đợi họ xử lý xong chỗ này vào ngày mai rồi tiếp tục tranh tài.

"Còn có chỗ nào không thoải mái?" Hoắc Tuyên Sơn hỏi Kim Kha, người vừa tiến vào liền tựa vào một bên nghỉ ngơi.

Hồi nãy Kim Kha sử dụng cảm giác quá mức gây chảy máu ở khắp nơi, tình hình nhìn chẳng tốt là bao.

"Tôi không sao, nghỉ ngơi thêm một thời gian nữa là được rồi." Mặc dù Kim Kha nói như vậy, nhưng tâm tình hiển nhiên không tốt vì Ứng Thành Hà đã bị loại.

Đội chủ lực thiếu một người, cảm giác này quá tệ.

"Tôi vừa lén hỏi nhân viên một chút." Liêu Như Ninh đi vào từ bên

ngoài, cậu ta trông vui lắm, “Bọn họ nói tình hình của Thành Hà đã ổn định.”

“Tỉnh rồi sao?” Kim Kha lập tức ngẩng đầu và hỏi.

“Còn chưa, đoán là cần mấy ngày đấy.” Liêu Như Ninh lôi kéo Kim Kha, “Vậy lần này tụi mình cầm chức quán quân trở về, làm cho Thành Hà vui vẻ tí.”

“Không biết Ứng Tinh Quyết khôi phục được bao nhiêu. Tình huống của Lộ Thời Bạch cũng không khác tôi lắm.” Kim Kha chậm rãi phân tích, “South Pasadena bên kia bị loại một chiến sĩ độc lập hạng nặng, hiện tại chỉ có trường Samuel là chẳng có quá nhiều tổn thất.”

“Sau biển tinh thú lần này, hoàn toàn không còn tinh thú trong đấu trường. Bắt đầu từ ngày mai, thứ chúng ta cần liều chính là tốc độ.” Hoắc Tuyên Sơn nói, “Có thể năm trường đối đầu nhau hết.”

“Đánh thì đánh, cũng không phải chưa từng đánh nhau lúc hợp tác huấn luyện chung trước đấy.” Liêu Như Ninh không sợ chút nào.

Bốn người đội chủ lực Damocles ngồi vây quanh một chỗ. Vệ Tam ngồi ở góc hẻo lánh nhất và chẳng nói gì.

Cô ấy đang tự hỏi nấm ham m.uốn sẽ được vận chuyển đến đâu, làm thế nào để xử lý nó.

...

Bên trong một căn lều khác, trường Quân sự South Pasadena.

“Tại sao Dũng Nam lại giành làm trước?” Quinley Eli khổ sở, “Thực lực của bọn người Cơ Sơ Vũ cao hơn cậu ấy mà.”

“Cậu ấy mà không xông lên mà gặp mấy người không có ý chí cao, họ chả dám trả giá để chặt đứt nấm ham muố.n đâu.” Ngư Phó Tín tựa đầu vào cột lều và nói.

“Ban đầu trường quân sự chúng ta đã bị xếp hạng cuối cùng. Cậu ấy vừa bị loại là South Pasadena hoàn toàn không có cơ hội đoạt thứ hạng.” Cao Đường Ngân làm chỉ huy chính, cô ta hoàn toàn không thể hiểu được lựa chọn của Sơn Cung Dũng Nam.

“Dù sao cấp trên yêu cầu chúng ta hợp tác xử lý nấm ham m.uốn

khổng lồ. Tông Chính Việt Nhân của viện Bình Thông cũng mang theo chúng ta trở về.” Sơn Cung Ba Nhận nói.

“May là trường Damocles đã niêm phong nấm ham m.uốn bằng cách sử dụng độ ách kim, làm bào tử không bay đến nơi khác.” Quinley Eli cảm thấy may.

Ngư Phó Tín nghĩ đến tình cảnh lúc đó thì không khỏi cười nhạo một tiếng. Cậu ta thật sự không biết đám người đội tuyển trường Damocles nghĩ cái gì trong đầu mỗi ngày, cứ thế mà nghĩ ra cách này, đến cuối còn chó ngáp phải ruồi.

Độ ách kim ở trong mắt cơ giáp sư là thứ chỉ dùng cho vỏ ngoài động cơ. Hơn nữa nó còn là loại vật liệu cấp thấp, đa phần là chưa dùng cho cơ giáp cấp S trở lên.

Có vẻ như tin đồn chuyện cơ giáp sư của trường Quân sự Damocles không làm việc đàng hoàn cũng là dạng không có lửa làm sao có khói.

Cơ giáp sư nên đặt toàn bộ tâm tư vào cơ giáp, bằng không…

“Tôi thấy Vệ Tam nọ làm rất tốt, lúc đổ bê tông cứ như theo khuôn mẫu tiêu chuẩn.” Sơn Cung Ba Nhận nhớ lại hành động lúc ấy của Vệ Tam, vô cùng lưu loát.

Quinley Eli cũng chả lấy làm ngạc nhiên: “Trước kia gia cảnh Vệ Tam không tốt, tôi nghe Liêu Như Ninh nói cô ấy thường xuyên đi làm thêm, biết sửa rất nhiều đồ gia dụng.”

Những tin tức này bị tiết lộ khi hồi trước Liêu Như Ninh đến ký túc xá của bọn họ.

“Nghỉ ngơi tốt trước, ngày mai bên này vừa kết thúc là chúng ta cần chạy tới đích lập tức.” Cao Đường Ngân vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện mất đi Sơn Cung Dũng Nam. Cô ta không muốn nghe chuyện của những của trường Quân sự Damocles.

Lều dựng thời cũng yên tĩnh dần lại, trong bóng tối, Sơn Cung Ba Nhận nhìn mắt đối mắt với Ngư Phó Tín, sau đó cả hai dời mắt đi.

…

Sinh viên trường quân sự có thể nghỉ ngơi, nhưng nhân viên lại chẳng thể. Những người trao đổi cứ mang một nhóm lại một nhóm

lên máy bay, chờ cho máy bay lớn tiếp theo tới thì họ bay đi, trù bị vận chuyển những điều này ra khỏi cuộc đua.

Trên đường đi, nhân viên phòng trao đổi mở phòng lưu trữ, bắt đầu kiểm kê lặp đi lặp lại.

Sợi nấm, tất cả các loại tinh thú...

Và một trong những thứ quan trọng nhất, đầu của nấm ham m.uốn khổng lồ.

“Kiểm tra xem tình trạng niêm phong có đủ hay không.” Một trong những người phụ trách dặn dò, “Không thể để bào tử bên trong bay ra ngoài cho đến khi nó đến phòng thí nghiệm.”

Mấy nhân viên đi qua để kiểm tra, nhìn hồi lâu.

“Trạng thái niêm phong còn nguyên vẹn.”

“Chắc chắn.” Người phụ trách nhìn vào danh sách trên quang não, hỏi.

“Có. Chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

“Trạng thái bịt kín đổ bê tông quá tốt.”

Chương 195

“cậu ấy sẽ sửa cơ giáp đó”

Hoắc Kiếm cúi đầu nhìn dịch dinh dưỡng chuyên dụng cấp 3S trong tay mình. Bởi vì công lao của năm trường quân sự lớn cùng nhau loại bỏ nấm biến dị khổng lồ, cho nên hôm nay nhân viên đưa cho dịch dinh dưỡng nhằm để sinh viên bổ sung thể lực.

Chẳng qua bọn họ không có dịch dinh dưỡng đặc chế cần thiết cho Ứng Tinh Quyết.

Vừa đi vào lều trại và đối mặt với ánh mắt của các đội viên chủ lực khác, Hoắc Kiếm lắc đầu rồi chia dịch dinh dưỡng trong tay mình.

“Có nên để chỉ huy chính uống một chút dịch dinh dưỡng cấp 3S không?” Tư Đồ Gia hỏi.

“Không thể.” Cơ Sơ Vũ vừa dứt lời là bóp gãy chỗ mở dịch dinh dưỡng, ngửa đầu uống hết.

Tư Đồ Gia cầm dịch dinh dưỡng trong tay, nhìn về phía Cơ Sơ Vũ: “Dịch dinh dưỡng cấp 3S mà cũng uống không được sao?”

“Cậu ta bài xích phần lớn các dịch dinh dưỡng, chỉ có thể dùng dịch dinh dưỡng đặc chế.” Cơ Sơ Vũ quay đầu nhìn Ứng Tinh Quyết còn chưa tỉnh lại. Có đôi khi cậu ta cảm thấy không thể vượt qua thực lực cấp siêu 3S, rồi cũng lại thường xuyên nhìn thấy một mặt suy yếu của Ứng Tinh Quyết.

Loại cảm xúc phức tạp này tích lũy nhiều năm làm cho Cơ Sơ Vũ khó mà hoàn toàn ngưỡng mộ Ứng Tinh Quyết như những người khác. Cậu ta càng hy vọng hai người có thể đứng ở một vị trí ngang hàng.

Trước kia cũng đúng y như thế.

Công Nghi Giác nói trong do dự: “Trước đây ở đấu trường Tháp Tây, bọn họ cũng uống dịch dinh dưỡng cấp 3S, như thể… cũng không sao.”

“Bọn họ” ở đây là ám chỉ trường Quân sự Damocles.

Cơ Sơ Vũ đưa ánh mắt lãnh đạm nhìn về phía Công Nghi Giác.

Thay vì chú ý đến ánh mắt của cậu ta, Công Nghi Giác nhìn về phía đối diện: “Chỉ huy chính, anh tỉnh rồi!”

Ứng Tinh Quyết mở mắt, một tay chống đất rồi đứng dậy. Anh đưa mắt quét qua một vòng trong lều trại: “Máy bay đến rồi?”

Tư Đồ Gia gật đầu tức khắc: “Đến rồi, bọn họ đang quét dọn hiện trường, ngăn ngừa bào tử còn sót lại.”

“Vì sao nấm vẫn phóng thích bào tử?” Ứng Tinh Quyết trong nháy mắt tưởng tượng ra mấy khả năng ở trong đầu, “Các cậu không chống đỡ được nửa tiếng?”

“Không phải.” Hoắc Kiếm giải thích, “Sau khi hàng rào thực thể hóa của chỉ huy chính rút lui, viện Bình Thông và đội tuyển trường tiến hết vào hàng rào được thực thể hóa của Kim Kha và Lộ thời Bạch. Không còn bọn họ chém đứt sợi nấm, nấm ham mu/ốn khổng lồ hấp thu dịch dinh dưỡng nhanh hơn nên phát triển nhanh hơn.”

Trưởng thành nhanh nhưng biểu cảm của mấy người không thay đổi, chứng tỏ chuyện này ở trong phạm vi có thể xử lý.

Ứng Tinh Quyết nhìn thấy mấy người xung quanh, sau đó hỏi: “Các trường quân sự có thương vong như thế nào?”

“Không có nhiều người bị loại.” Tư Đồ Gia thấy những người khác trong đội chủ lực nói chuyện không tích cực nên dứt khoát tự mình nói, “Chỉ có Sơn Cung Dũng Nam của trường South Pasadena bị loại.”

Trước khi Ứng Tinh Quyết hôn mê, anh đã dự đoán được kết quả sau này. Song, tình hình bây giờ là hoàn toàn khác nhau từ những gì anh đã dự đoán.

Anh cũng không hỏi nữa, chỉ để Tư Đồ Gia nói lại tình huống phát triển sự tình từ đầu.

Nghe thấy cơ giáp sư của trường Damocles làm ra nắp bị kín mũ nấm, đầu ngón tay Ứng Tinh Quyết đặt trên cổ tay rồi nhẹ nhàng kéo dây cột tóc màu đen trong vô thức.

Khi các cơ giáp sư Damocles sửa chữa tấm ván tàu ở đấu trường trước, anh cũng không quan tâm ngay từ đầu. Đến khi tranh tài xong và đi ra ngoài, anh được tin đồn rằng vì trường Quân sự Damocles

quá nghèo, vì vậy các sinh viên đã học được kỹ năng này.

Nhưng về sau Ứng Tinh Quyết xem cảnh phát lại, thấy bọn họ làm súng phun lửa kiêm cả thương thì cũng chẳng nghĩ rằng mấy cơ giáp sư Damocles bị hoàn cảnh ép bức nên tìm hiểu các kỹ năng sống khác như trong lời đồn.

Chính xác hơn, Ứng Tinh Quyết cho rằng cơ giáp sư của trường Damocles đã mở rộng phạm vi làm vũ khí.

Cho dù súng thương phun lửa hay là chiếc mũ nấm bịt kín mà Tư Đồ Gia nói, suy cho cùng đều là một phương tiện đối phó với thực vật biến dị hoặc tinh thú.

Phong cách này làm cho Ứng Tinh Quyết tự dưng nhớ đến một người.

- --Vệ Tam

Cơ giáp mà cô sử dụng từ thời tổng binh cho đến bây giờ toàn lộ ra phong cách tinh xảo đa dạng này.

Cơ giáp thời tổng binh là do cơ giáp sư tiểu đội tổng binh phụ trách, cơ giáp sau này là do Ứng Thành Hà thiết kế, như vậy xem ra…

Trường Quân sự Damocles thay đổi giáo viên cơ giáp sư chỉ đạo?

Ứng Tinh Quyết hạ mắt trầm tư, chẳng qua mấy giáo viên hướng dẫn trường Damocles đó không có phong cách như thế trước đây.

Ngoài ra còn có một điều nữa, Sơn Cung Dũng Nam bị loại rất kỳ lạ.

Hai người Sơn Cung Dũng Nam và Sơn Cung Ba Nhận ở cùng nhau mới có thể miễn cưỡng chống lại các trường quân sự khác. Cô ấy vừa bị loại là ưu thế cặp song sinh sẽ bị phá tan, trường South Pasadena sẽ không có hy vọng giành được vị trí xếp hạng.

Nghe Tư Đồ Gia kể lại, lúc đó tình huống khẩn cấp, thậm chí Tông Chính Việt Nhân ra tay cứu các thành viên không có mặt nạ phòng độc của mấy trường khác.

Có lẽ bởi vì nấm ham mu/ốn khổng lồ đã bắt đầu giải phóng bào tử, vì vậy Sơn Cung Dũng Nam không màng chuyện bị loại để chặt đứt thân nấm.

Nhưng Ứng Tinh Quyết không tin.

Những người của trường South Pasadena không có niềm tin quá mãnh liệt, luôn luôn đi theo con đường trung gian, sẽ không hành động bốc đồng như vậy.

“Chỉ huy chính.” Tư Đồ Gia gọi Ứng Tinh Quyết, y thấy anh ngẩng đầu mới nói, “Ngày mai nhân viên tìm kiếm xong, chúng ta sẽ bắt đầu thi đấu tiếp. Bây giờ anh cảm thấy thế nào?”

“Biển tinh thú đã qua, tinh thú còn lại trong đấu trường cũng không nhiều lắm, kế tiếp là chiến sĩ độc lập quyết đấu.” Dù Ứng Tinh Quyết hôn mê rồi chỉ nghe Tư Đồ Gia kể lại chuyện đã xảy ra một lần, nhưng tin tức anh nắm giữ cũng không ít hơn các chỉ huy khác.

Duy nhất có một chuyện đó là anh không tận mắt nhìn thấy Sơn Cung Dũng Nam bị loại như thế nào. Bằng không đã có thể phát hiện ra trong đó có trò mánh mung gì.

...

Lều trường Quân sự Damocles.

Vệ Tam đột nhiên đứng thẳng dậy, nhìn chằm chằm Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh đang ngủ bên cạnh.

“Cậu làm gì vậy?” Kim Kha cũng không ngủ, từ lúc cô vừa đứng dậy là phát hiện ngay.

Vệ Tam chỉ vào Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh: “Cơ giáp của bọn họ bị hư rồi.”

Lúc trước họ từng đánh dây dưa với tinh thú, hơn nữa còn gặp phải những sợi nấm biến dị khó chơi của nấm ham, nên cơ giáp của hai người đã có tổn thương ít nhiều.

Chiến đấu đương nhiên có thể tiếp tục, chẳng qua tiếp theo thứ mà họ đối mặt không còn là tinh thú mà là chiến sĩ độc lập của các trường quân sự. Bất kỳ một chỗ nhỏ nào cũng đủ tạo thành thất bại.

Hiện trường trực tiếp, cả khán giả và những người trên khán đài không ngủ.

Mấy người này bị loại hai thành viên đội chủ lực cộng với lần đầu tiên có nhân viên nhúng tay vào trận đấu, bất kể từ khía cạnh nào, khán giả chả thể nghỉ ngơi, họ có cảm giác phấn khích khó hiểu khi được chứng kiến lịch sử.

Sau khi nguy cơ được dỡ bỏ, đương nhiên, người dẫn chương trình chính bắt đầu sắp xếp tình hình hiện tại của các trường quân sự khác nhau.

“Đội chủ lực của trường South Pasadena đã mất đi một chiến sĩ độc lập hạng nặng, đồng thời có nghĩa là sức mạnh của cơ giáp hạng nhẹ của họ sẽ giảm đáng kể. Cơ giáp sư chủ lực của trường Damocles bị loại, có nghĩa là một khi cơ giáp của đội viên chủ lực xảy ra vấn đề, tất nhiên chỉ có một con đường bị loại.” Lộ Chính Tân nói, “Từ tình huống trước mắt mà xem, hai trường quân sự này mất đi cơ hội đoạt được xếp hạng.”

“Nhưng tinh thú trong trận đấu không còn nhiều, ba chiến sĩ chủ lực của trường Damocles vẫn còn nguyên vẹn. Ít nhất họ có thể đánh bại trường Samuel, vẫn có thể lấy được vị trí thứ ba.” Tập Hạo Thiên cho rằng bọn Vệ Tam vẫn có thể lấy được thứ hạng.

Lộ Chính Tân mỉm cười: “Chỉ đơn giản là so sánh về mặt vũ lực, trường Damocles chắc chắn vẫn còn cơ hội. Tuy nhiên… còn các trường quân sự khác liên thủ đối phó bọn họ thì sao? Tôi cầm chắc chuyện Samuel vô cùng muốn vị trí thứ ba.”

Tập Hạo Thiên sững sờ: “Ý cậu là trường Samuel hợp tác với viện Bình Thông?”

“Viện Bình Thông cũng có thể hợp tác với trường South Pasadena, hoặc ba trường quân sự liên hợp để đối phó với trường Đế Quốc và trường Damocles, rồi lại chia xếp hạng.” Lộ Chính Tân xem các ống kính trực tiếp, “Như vậy một khi thắng, viện Bình Thông sẽ chiếm vị trí đầu tiên.”

Ngư Thiên Hà liếc nhìn Lộ Chính Tân: “Chỉ huy Lộ khẳng định trường Damocles nhất định sẽ thua?”

Lộ Chính Tân nhìn Vệ Tam đang ngồi dậy và Kim Kha tỉnh lại trong ống kính: “Cô là cơ giáp sư, càng có thể nhìn ra cơ giáp của ba người này có vấn đề hay không. Hiện tại các cơ giáp sư chủ lực của các trường quân sự khác đều đang sửa chữa cơ giáp của chiến sĩ độc lập, chỉ có đội chủ lực trường Damocles không có người sửa. Đánh nhau

với cơ giáp có tổn thương thì cơ giáp hoàn hảo chiếm ưu thế bao nhiêu, cô Ngư rõ ràng nhất. Huống chi, các trường quân sự khác hoàn toàn có thể quấy rầy cơ giáp đội chủ lực của trường Damocles trong khoảng thời gian chạy tới đích, và, bọn họ lại có cơ giáp sư trợ giúp chữa trị."

Đáy lòng Ngư Thiên Hà thừa nhận Lộ Chính Tân nói không sai, nhưng bà vô cùng không thích khả năng này.

"Trường Damocles muốn giành chiến thắng cũng không phải là không thể." Lộ Chính Tân khơi một chủ đề.

Khán giả nhao nhao vểnh tai lên chờ nghe khả năng này, ngay cả Ngư Thiên Hà cũng nhìn thẳng vào ông ta.

"Làm thế nào để giành chiến thắng?"

Lộ Chính Tân hơi nhướng mày, cười nói: "Đương nhiên là trường Damocles làm giống như trước đây, trước tiên giấu một cơ giáp sư cấp 3S trong đội tuyển trường, nay dùng người đó để giải quyết nguy cơ hiện tại."

Ngư Thiên Hà: ".."

Các giáo viên của Damocles: "..."

Hạng Minh Hóa phí công dựng tai nghe Lộ Chính Tân giải thích, ông thả lỏng người dựa lưng vào ghế. Sinh viên không có việc gì là được, không lấy được thứ hạng ở đấu trường rừng mưa nhiệt đới thì còn có đấu trường phía sau.

"Đùa tí thôi, ngẫm lại cũng biết cơ giáp sư 3S thưa thớt." Lộ Chính Tân cười hờ hững, "Cho nên lần này trường Damocles uyệt đối không lấy được thứ hạng."

"Đang nói cái gì thế?" Giải Ngữ Mạn vừa về từ bệnh viện, đúng lúc nghe được nửa sau của Lộ Chính Tân nên bà hỏi ngay Hạng Minh Hóa.

Sau khi nghe ông kể lại, Giải Ngữ Mạn nhìn những sinh viên trong lều và có vẻ ngạc nhiên: "Làm sao tôi cảm thấy bọn họ không căng thẳng chút nào?"

Theo lý thuyết, sau khi cơ giáp sư của đội chủ lực bị loại, ắt đám

người trường Damocles cũng biết mình sẽ phải đối mặt với điều gì.

Nhưng hiện tại trong màn hình thì người nên ngủ đã ngủ, nên sửa cơ giáp đã sửa cơ giáp, thậm chí còn trò chuyện nhàn rỗi.

Hoàn toàn không thể nhìn thấy đây là một đội sắp không giành được vị trí.

Hạng Minh Hóa tựa lưng vào ghế: "Cô thấy bọn nhỏ khẩn trương lúc nào?"

"... Tôi thấy anh cũng thoải mái lắm đấy." Tầm mắt Giải Ngữ Mạn dừng ở hai chân bắt chéo vểnh lên của Hạng Minh Hóa rồi nói với khuôn mặt không có biểu cảm.

Hạng Minh Hóa ho một tiếng và thu chân lại: "Bọn họ không có việc gì là được, trước đó đã đoạt quán quân trận lẻ hai lần rồi. Lần này không lấy được thứ hạng cũng chỉ là chuyện như thế thôi."

Ông nói cũng không sai, Giải Ngữ Mạn ngồi xuống: "Ứng Thành Hà không sao, đại khái sau hai ngày là tỉnh lại."

Hai người cùng nhau nhìn về phía màn hình trực tiếp.

Trong màn hình, Vệ Tam đá Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh.

"Đứng dậy."

Kim Kha cũng không ngăn cản, cậu cũng sớm nghĩ tới chuyện Lộ Chính Tân đã nghĩ ra ở ngoài đấu trường.

Không có cơ giáp sư đội chủ lực thì dội họ coi như còn được có một mạng.

Hiện tại cũng không còn cách giấu chuyện Vệ Tam có nặng lực sửa cơ giáp nữa.

"Hơn nửa đêm mà không ngủ?" Thiếu gia Liêu mơ mơ màng màng, lần này vất vả lắm mới có nhân viên cứu hộ canh gác đêm, không cần bọn họ tự mình tuần tra. Một cơ hội ngủ bù tốt thế này mà bị Vệ Tam dùng một cước đá tan.

"Sửa cơ giáp." Vệ Tam đứng dậy nói.

“À.” Liêu Như Ninh đi theo phía sau cô, cậu ta và Hoắc Tuyên Sơn đi vào giữa lều trại.

Ở giữa chỗ này còn có cơ giáp sư của đội tuyển trường đang sửa chữa cơ giáp. Nhìn thấy bọn Vệ Tam tới, họ đã chủ động nhường vị trí.

Hoắc Tuyên Sơn trước tiên thả cơ giáp của mình ra, ba người ngửa đầu nhìn cơ giáp của cậu ta.

Khán giả trong livestream và hiện trường trực tiếp cũng không rõ chuyện trong đó.

[Ha ha, chẳng lẽ đội tuyển trường Damocles có giấy cơ giáp sư 3S thật?]

[Làm sao mà được? Tôi đoán là nhờ cơ giáp sư của đội tuyển trường giúp sửa chữa vỏ ngoài.]

[Có phải là dễ như dán tường mà cơ giáp sư nào cũng sửa được, cơ giáp của bọn họ toàn là cấp 3S đấy! Cơ giáp sư cấp A hoàn toàn không có cách sửa được.]

[Trường Quân sự Damocles quá thảm, cơ giáp sư đội chủ lực lại bị loại như thế. Trận đấu còn chưa bắt đầu nữa đâu.]

[Bọn họ đang làm lễ tế cơ giáp sắp bị tổn hại của mình á? Nếu cứ nhìn như vậy, cơ giáp cũng không tự động đi sửa đâu trời. Chả bằng đi nghỉ ngơi sớm tí, chờ tới mai đánh một trận.]

[Hy vọng có kỳ thích, hu hu hu, tôi muốn trường Damocles để giành chiến thắng!!]

...

Vệ Tam đi đến cơ giáp sư tiểu đội tổng binh của trường và đòi tài liệu mình cần rồi bắt đầu sửa chữa cơ giáp Hoắc Tuyên Sơn thật quen thuộc.

Lúc trước trong biển tinh thú, Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh che chở đội tuyển trường chuẩn bị đi ra ngoài làm trên cơ giáp có không ít tổn thương. Tất cả mấy vết này là do tinh thú rơi vào trạng thái cuồng hóa làm trầy xước.

Vật liệu vỏ cơ giáp của bọn họ không có thêm nấm dịch tím, nên dù là độ dẻo dai hay độ chắc chắn cũng kém hơn Vô Thường, Vệ Tam cần phải sửa chữa cho xong hết mấy chỗ lõm và vỡ ra của vỏ cơ giáp.

Đương nhiên cô còn phải kiểm tra cấu trúc bên trong cơ giáp xem nó có vững chắc hay không. Nhưng Ứng Thành Hà bị loại, trong tay Vệ Tam lại không có số liệu trước đó.

Cho nên Vệ Tam đã kêu Hoắc Tuyên Sơn tiến vào cơ giáp, để cho cậu ta làm mấy cái động tác kiểm tra như chạy, nhảy và bắn cung theo lời cô nói.

Vệ Tam nhìn chằm chằm động tác điều khiển cơ giáp của cậu ta và đọc giây.

Khi Ứng Thành Hà kiểm tra số liệu của bọn họ, Vệ Tam luôn ở bên cạnh từ trước đến nay, những số liệu kia đối với một cơ giáp sư mà nói thì có muốn quên cũng không quên được.

Trong Vệ Tam có sự so sánh rất nhanh, nhưng cái này còn xa mới đạt tới hoàn mỹ. Cô để Hoắc Tuyên Sơn đi ra, kế đó tự mình tiến vào cơ giáp của cậu ta, một lần nữa lái cơ giáp Hoắc Tuyên Sơn đi lại vài vòng.

Cơ giáp xa lạ cũng không phải là vấn đề với Vệ Tam, cô chỉ cần cảm thụ lúc cơ giáp phối hợp đi lại và nhảy vọt là được.

Hiển nhiên cơ giáp Hoắc Tuyên Sơn có tổn thương rất nhỏ, chắc là bên trong khớp nối có vấn đề.

Vệ Tam nhảy xuống từ trong khoang cơ giáp, tiếp đó cô nhanh chóng tháo rời khớp bắp chân cơ giáp. Đúng thật bên trong có chỗ buông lỏng lẻo, thậm chí còn có vết nứt. Cô nhanh chóng thay sang khớp thay thế rồi, nhét nó vào và ngồi ở đó, bắt đầu sửa chữa khớp nối bị hư hỏng.

Nếu trước đó không biết cô là ai, bất kể từ độ quen thuộc của thao tác hay là nhìn cô điều khiển bộ phận cơ giáp này, 100% người sẽ phải cho rằng Vệ Tam chính là cơ giáp sư của đội chủ lực.

Cô thậm chí không cần kết nối quang não, chỉ để cho chiến sĩ độc lập làm thao tác trước mặt, kế đó tự mình đi lên biểu diễn một lần nữa, là có thể biết được vấn đề.

Hiện trường trực tiếp.

Lộ Chính Tân: "?"

Ông yên lặng giơ tay dụi dụi mắt mình, cho rằng sinh ra ảo giác. Song đến khi buông tay xuống, Vệ Tam còn đang sửa cơ giáp, ngay cả một vết trầy xước nhỏ bên ngoài cơ giáp cũng bị cô làm phẳng.

Trong lòng Ngư Thiên Hà khiếp sợ không thua gì Lộ Chính Tân. Nhưng vì bà muốn châm chọc Lộ Chính Tân, nên trên mặt mạnh mẽ duy trì sự tĩnh táo, chậm rãi nói: "Không ngờ được, phía trường Damocles thật sự có cất giấu một cơ giáp sư cấp 3S."

Lộ Chính Tân: "..."

Tập Hạo Thiên trợn mắt há hốc mồm ở bên cạnh: "Vệ Tam là dạng vừa thợ vừa chiến sĩ?"

Từ này không phổ biến lắm, lúc Tập Hạo Thiên nói ra mà mang theo một cảm giác xa lạ.

Lộ Chính Tân: Bệnh thần kinh, bộ dáng Vệ Tam thế kia còn là vừa thợ vừa chiến sĩ?! Chắc chắn là giả vờ.

Ông ta thủy chung không muốn tin Vệ Tam là dạng vừa thợ vừa chiến sĩ. Từ đầu đến cuối, Vệ Tam là dạng người điển hình của chiến sĩ độc lập, nào giống cơ giáp sư.

Huống chi không phải cháu ấy đi ra từ sao vô danh à? Học kiến thức cơ giáp ở đâu?

Hết lần này tới lần khác, Vệ Tam sửa chữa xong cơ giáp của Hoắc Tuyên Sơn rất nhanh, cũng để cho cậu ta kiểm tra tính năng của cơ giáp.

Lộ Chính Tân nhìn thoáng qua giáo viên trường Damocles, một lần nữa nghi ngờ thân phận Vệ Tam đã được làm giả.

Từ trong ống kính rõ ràng có thể nhìn ra được, cơ giáp của Hoắc Tuyên Sơn đã được sửa chữa xong. Lúc cậu ta ra còn gật đầu nhẹ với Vệ Tam.

[Mẹ nó chó chết! Má, trường Damocles có cơ giáp sư 3S thật kìa!]

[Vệ Tam không là chiến sĩ độc lập mạnh nhất lần này, hiện tại còn là cơ giáp sư cấp 3S. Có lý do gì mà trường Damocles không cần được chức quán quân chứ!!]

[Đừng nói nữa, vô địch toàn mùa giải là của trường Damocles chúng tôi!]

[Chậc chậc, lúc trước chỉ huy Lộ nói chuyện lớn bao nhiêu, may đã vị vã cho sưng mặt.]

[Đừng cố gắng khiêu khích trường Damocles, còn không là bị vả mặt ngay sau vài phút.]

[Huhuhu, đúng là theo đuổi Vệ Tam là không sai. Vệ Tam là number one!!]

[Tym tym, fan lộn xộn mới có mặt!]

...

Ba chiếc cơ giáp được Vệ Tam sửa toàn bộ một lần, cơ giáp sư đội tuyển trường xung quanh hoàn toàn không có bất kỳ ngạc nhiên nào, mà còn quây bên cạnh xem cô sửa.

Giống như đã biết Vệ Tam là cơ giáp sư từ trước.

“Bọn họ đang nhìn chúng ta đó, giữ bình tĩnh.” Hạng Minh Hóa nhận thấy ánh mắt của các giáo viên trường quân sự xung quanh bèn đưa tay che mặt và dặn dò các thầy cô trường Damocles bên cạnh.

Chờ những ánh mắt này một lần nữa tập trung vào ống kính, Hạng Minh Hóa mới giả vờ như không có chuyện gì xảy ra khi hỏi nhỏ: “Vệ Tam học được sửa cơ giáp lúc nào? Đám lõi con kia biết hết mà không nói cho chúng ta.”

Giải Ngữ Mạn khoanh tay: “Bây giờ chúng ta cũng biết rồi.”

Trong lòng Hạng Minh Hóa có đủ dạng cảm xúc phức tạp nhưng khóe miệng luôn không tự giác nhếch lên, ông rất vui.

“Vệ Tam học cơ giáp khi nào?” Giải Ngữ Mạn đăm chiêu, cũng không ai dạy em ấy cả.

Xuất thân từ sao vô danh, trước khi vào trường quân sự còn chưa gặp được cả cơ giáp cấp A, sao mà sửa được cơ giáp cấp 3S? Vệ Tam tiếp xúc với cơ giáp cấp 3S chỉ khi bắt đầu trận đấu thứ hai, thế thì chỉ có thể là do Ứng Thành Hà dạy em ấy. Nhưng trong một khoảng thời gian ngắn như vậy mà em ấy đã học thành thạo được thế à?

“Ai biết.” Hạng Minh Hóa đưa tay đè lên khóe miệng mình cứ nhếch lên, “Từ trước tới nay Vệ Tam học cái gì cũng nhanh lắm.”

“Đúng là thế.” Giải Ngữ Mạn gật đầu, có vài người có tư chất cao; huống chi Vệ Tam còn là cấp siêu 3S.

Các giáo viên tại trường Damocles rất hạnh phúc, rõ ràng là các giáo viên trường khác thì có tâm trạng cực kỳ không ổn định.

Mẹ kiếp, vừa thợ vừa chiến sĩ!

Trong lịch sử Liên bang, chỉ có một người có danh hiệu này, nhưng người này vẫn là người thành lập trường Damocles.

Trường Damocles bọn họ muốn quật khởi triệt để sao?

Sự ghen tị của mấy giáo viên từ các trường khác bốc lên chẳng ngừng. Đổi lại người khác thì ai là vừa thợ vừa lính cũng được, mắc cái gì phải là Vệ Tam?

Hiện tại thực lực của Vệ Tam đã mơ hồ cao hơn tất cả mọi người, nay lại thêm thân phận cơ giáp sư nữa.

Chỉ sợ cũng chỉ có Ứng Tinh Quyết của trường Đế Quốc mới có thể chống lại.

Đau, trong lòng đau quá!

Các giáo viên của các trường quân sự nhìn chằm chằm vào Vệ Tam trong màn hình phát sóng trực tiếp của trường Damocles suốt đêm. Đồng thời họ còn lao nhao chửi bới mấy người trong phòng tuyển sinh trong lòng, đặc biệt là các giáo viên của trường Đế Quốc.

Nếu lúc trước Vệ Tam báo danh vào trường Đế Quốc bọn họ thì bấy giờ đã là đỉnh hợp tác với đỉnh, ai còn đánh được trường Đế Quốc?

Đáng tiếc là trường Damocles đã cướp mất, cũng chỉ vì họ có một kênh cho vay học phí!

Nhìn ống kính trực tiếp chiếu cảnh Vệ Tam sửa đồ, Ngư Thiên Hà tìm cớ rời khỏi chỗ này rồi tới một góc yên tĩnh, mở quang não, không ngừng bấm vào.

...

Tám giờ sáng hôm sau, mấy nhân viên bận rộn cả đêm cuối cùng cũng làm sạch tất cả các bào tử gần đó. Chờ cho đến khi sinh viên tranh tài xong, họ lại phải làm thêm một lần dọn dẹp thứ hai bên này, đồng thời thiết lập các điểm quan sát để ngăn chặn sơ suất.

[Nhân viên đang chuẩn bị sơ tán, mời các sinh viên quân sự bắt đầu cuộc tài sau nửa tiếng.]

Kênh phát thanh vang lên, Vệ Tam xoay người, dùng ngón tay che tai, cô muốn ngủ.

Hôm qua tất cả mọi người chỉ được gửi một ít dịch dinh dưỡng, cô uống xong rồi còn thấy đói hơn.

Hiện giờ cô không muốn đi chút nào.

Nhưng hiển nhiên Vệ Tam không thể ngủ tiếp được nữa vì mấy nhân viên chuẩn bị rút lui đang tháo lều.

Lều của trường Damocles đã được tháo dỡ, mặt trời nhú lên sau cơn mưa rực rỡ vô ngần.

Bị ánh mặt trời chiếu lên mặt, Vệ Tam vươn ra một tay che mắt, nhưng xung quanh truyền đến tiếng di chuyển không ngừng khiến cho cô khó chịu lắm. Cuối cùng cô đành đứng dậy với cái đầu rối bù.

“Đừng ngủ nữa, nửa tiếng nữa sẽ bắt đầu so tài rồi.” Kim Kha đã cùng Hoắc Tuyên Sơn đi tìm đồ ăn từ sáng sớm. Nay cậu ấy trở về và ném một đống trái cây cho Vệ Tam, “Trước tiên ăn chút gì đó lót bụng.”

Vệ Tam tiện tay buộc tóc lại, đứng dậy: “So tài xong sớm một chút, ra ngoài để Thành Hà mời ăn cơm.”

“Thành Hà bị loại trước mà cậu còn kêu cậu ấy bao.” Thiếu gia Liêu chậc chậc hai tiếng, “Không có tình người.”

“Mặc kệ, cậu ta vứt lại một mớ rối rắm như vậy thì chắc chắn phải mời ăn cơm.” Vệ Tam ôm trái cây và hoạt hai chân động tại chỗ.

Cuối cùng trường Damocles bên này cũng tập hợp lại trong khi các trường quân sự khác đã ra khỏi lều từ lâu và giúp nhân viên tháo dỡ lều.

Nhân viên sắp xếp lại cho tốt, cuối cùng họ mang thứ lên máy bay rồi rút lui.

[Mấy em, nửa tiếng đã đến, trận đấu tiếp tục.]

Tiếng phát thanh vừa phát ra, Ứng Tinh Quyết đã mang theo trường Đế Quốc rời đi trước.

“Chúng ta không ở chỗ này tiêu diệt bọn họ à?” Công Nghi Giác Hỏi Ứng Tinh Quyết, “Lúc này viện Bình Thông đại khái đã ra tay với trường Damocles rồi sao?”

“Mục tiêu của chúng ta là giành chức vô địch, không phải viện Bình Thông đối đầu chúng ta còn thua à.” Tư Đồ Gia bĩu môi, “Vì sao phải bơi vào vũng nước đục.”

“Trường Damocles chắc chắn sẽ thua sao?” Thái Ngô Đức đột nhiên hỏi.

Mặc dù các thành viên của đội chủ lực Đế Quốc ngạc nhiên khi tổng binh của đội tuyển trường đột nhiên xen vào, nhưng xét thấy trước đó gã dẫn theo cả đội khi toàn bộ thành viên chủ lực không tỉnh táo, họ vẫn trả lời gã một câu.

Hoắc Kiếm quay đầu nhìn Thái Ngô Đức: “Sau khi đội chủ lực của trường Damocles mất đi cơ giáp sư, bọn họ như biến thành chiến sĩ độc lập dùng được một lần. Cơ giáp bị hư hỏng không được sửa chữa kịp thời làm sức chiến đấu bị ảnh hưởng. Hơn nữa một khi cơ giáp bị hư hại nghiêm trọng thì không thể tiếp tục chiến đấu. Vì vậy, lần này trường Damocles thua chắc.”

Hắn nói xong, đội chủ lực tiếp tục tiến lên phía trước, từ đầu đến cuối Ứng Tinh Quyết không mở miệng nói chuyện.

Thái Ngô Đức đứng ở phía sau gãi gãi đầu và nói thầm: “Chẳng phải Vệ Tam sẽ sửa cơ giáp à?”

Huống hồ xuất phát từ nhiều năm kinh nghiệm, gã luôn cảm thấy Vệ Tam bên kia chưa từng có chuyện tuyệt đối gì xảy ra; nếu muốn nói tuyệt đối thì nói thắng còn tạm được.

Từ "thua" này ấy mà, gã cảm thấy không có cách nào dùng trên người Vệ Tam được.

Ứng Tinh Quyết ở phía trước nhất bỗng nhiên dừng bước chân. Anh xoay người sải bước đi về phía Thái Ngô Đức: "Cậu vừa nói cái gì?"

Thái Ngô Đức ngây người, hồi lâu gã mới nói trong lắp bắp: "Vệ Tam, Vệ Tam, cậu ấy biết sửa cơ giáp đấy."

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Đám người trường Đế Quốc:???

Chương 196

“tôi cũng đi ra từ Sao 3212”

Ứng Tinh Quyết xoay người lại, những người khác trong đội chủ lực trường Đế Quốc theo bản năng đi theo. Nghe được lời của Thái Ngô Đức, người hỏi đầu tiên là Công Nghi Giác: “Có ý gì?”

Cái gì gọi là Vệ Tam sẽ sửa cơ giáp, thời đại này mà muốn nói hưu nói vượn cũng cần chừng mực.

Ánh mắt Thái Ngô Đức rối loạn, kế đó gã đưa tay sờ sờ mũi: “Đúng vậy... Vệ Tam biết sửa cơ giáp.”

Phản ứng đầu tiên của Ứng Tinh Quyết không phải là vì sao Vệ Tam biết sửa cơ giáp, mà là hỏi Thái Ngô Đức: “Làm sao cậu biết?”

Anh thậm chí còn không điều tra được chuyện Vệ Tam biết sửa cơ giáp, vì sao Thái Ngô Đức lại biết?

“... Chúng tôi học chung trường.” Thái Ngô Đức nói thành thật, “Hồi trước Vệ Tam cải tạo cơ giáp của trường chúng tôi, ngay cả giáo viên cũng không bằng cậu ấy.”

“Mấy người học cùng một trường?!” Tư Đồ Gia nắm lấy trọng tâm trong đó, “Đừng nói với tôi là cậu cũng đi ra từ Sao 3212 nha.”

Kể từ khi sau đấu trường lạnh lẽo, các trường quân sự đều biết đội chủ lực trường Damocles có hai thành viên từ Sao 3212. Một ngôi sao vô danh có thể cho ra một sinh viên quân sự cấp 3S đã không tầm thường, kết quả là Sao 3212 có tận hai. Một chỉ huy, một chiến sĩ độc lập, toàn bộ ở trường Damocles hết, dẫn đến con số này sâu sắc trong trái tim của tất cả mọi người.

Thái Ngô Đức gật đầu: “Tôi cũng đi ra từ Sao 3212.”

“...”

Tư Đồ Gia nhất thời không nhịn được a một tiếng, đou má người Sao 3212, mỗi người đều mạnh hơn người cùng cấp. Cái sao vô danh đó có có lai lịch gì?

Thái Ngô Đức phía đối diện cũng thế. Tổng binh của trường Đế Quốc

trước đây ít nhất là cấp S, nhiều năm như vậy đến giờ là lần đầu tiên có sinh viên cấp A làm tổng binh.

“Học viện 3212? Tôi nhớ rõ trường mấy cậu không có cơ giáp cấp A.” Ứng Tinh Quyết nhìn Thái Ngô Đức, nói chậm rãi, “Cô ấy sửa cơ giáp cấp B.”

Khi Ứng Tinh Quyết nói suy đoán thì anh rất hiếm khi dùng câu hỏi.

“Đúng, Vệ Tam đã sửa cơ giáp cấp B.” Thái Ngô Đức gật đầu, lại bổ sung, “Hiện tại cậu ấy dùng cơ giáp cấp 3S, chắc là cũng sẽ sửa cơ giáp cấp 3S.”

Công Nghi Giác nghe vậy cười nhạo: “Cơ giáp cấp 3S và cơ giáp cấp thấp thuộc hai lĩnh vực đấy. Loại cơ giáp cấp B này toàn được sản xuất hàng loạt, biết sửa nó không có nghĩa là cô ta có thể sửa cơ giáp cấp 3S.”

Thật sự coi như ai cũng có bản lĩnh của Ngư Thanh Phi à? Vả lại người khác không biết chứ anh ta là là hậu nhân của Công Nghi Liễu, biết được không ít chuyện của Ngư Thanh Phi trong hồ sơ của Công Nghi Liễu.

Cái gọi là vừa thợ vừa chiến sĩ thì trước hết phải là cơ giáp sư. Nếu trở thành một chiến sĩ độc lập trước thì độ chính xác cảm giác sẽ giảm đáng kể, không thể xây dựng cấu trúc bên trong cơ giáp một cách tinh vi. Mặt khác phần lớn cơ giáp sư không cách nào thừa nhận cường độ huấn luyện của chiến sĩ độc lập.

Kể từ khi Ngư Thanh Phi vừa là thợ vừa chiến sĩ, rất nhiều cơ giáp sư cũng đã bắt chước theo. Sự thật chứng minh nếu phát triển cả hai phương diện này, đến cuối cùng cũng chả đi được xa bất kể là cơ giáp sư hay là chiến sĩ độc lập.

Ứng Tinh Quyết trầm tư một lát, ngước mắt nhìn sâu về hương hướng của trường Damocles.

Lúc trước mình đoán giáo viên cơ giáp sư chỉ đạo của trường Damocles đã thay đổi phong cách, và một ít chỗ khéo léo nhưng bất hợp lý trong phong cách thiết kế cơ giáp của Ứng Thành Hà. Từ đầu tới cuối anh mãi gỡ không ra.

Thay đổi hướng suy nghĩ, nếu không thì sao?

Nếu người cải tạo Huyết Tích là chính bản thân Vệ Tam, thậm chí Vô Thường cũng là thiết kế mà cô ấy xây dựng... Tất cả những điều bất hợp lý có thể được giải thích một lần nữa.

“Vệ Tam như thế nào cũng không thể là vừa thợ vừa chiến sĩ, muốn cô ấy sửa được cơ giáp cấp 3S, tôi…” Công Nghi Giác càng nghĩ càng thấy thái quá.

Lời nói sau của anh ta đã bị Ứng Tinh Quyết cắt ngang: “Chúng ta trở lại thôi.”

“Trở về?” Công Nghi Giác nói gấp gáp, “Chỉ huy chính, chúng ta vẫn nên chạy đến đích trước. “

Trước đó, họ đã bị đám người trường Damocles giành cho bằng được một chức vô địch đấu trường lạnh lẽo, sau đó tới đấu trường Tháp Tây cũng bị bọn họ lấy đi thêm một lần vô địch. Lần này trường Đế Quốc tuyệt đối không thể mất vị trí đầu tiên.

Ứng Tinh Quyết hạ mắt: “Chúng ta cần trở về xác nhận.”

Rốt cuộc là chỉ huy chính, sau khi Ứng Tinh Quyết đưa mệnh lệnh, mọi người đã dẹp ngay tâm tư khác, nhất là ở Cơ Sơ Vũ và Hoắc Kiếm. Hai người đi theo sau lưng anh, quay đầu trở về không chút do dự.

Sau khi quay đầu, Công Nghi Giác lặng lẽ tụt lại phía sau vài bước. Anh quay đầu hỏi nhỏ Thái Ngô Đức: “Cậu biết chỉ huy hay sửa cơ giáp?”

Thái Ngô Đức bày vẻ mặt mờ mịt: “Hả?”

Công Nghi Giác: “... Người của học viện 3212 các cậu toàn là dạng kiêm luôn hai nghề à?”

Khi khán giả trong buổi phát sóng trực tiếp nghe thấy những lời này, họ gửi bão bình luận ngay.

[Ha ha ha ha, cái này là sợ á?]

[Vừa rồi còn thề son sắt nói tuyệt đối không có khả năng, giờ thì bắt đầu tìm hiểu. Hầy người của trường Đế Quốc... chẹp chẹp.]

[Trước mắt đã biết có ba người đang theo học tại học viện 3212,

trong đó Kim Kha học cơ giáp sư, sau đó chuyển sang chỉ huy. Vệ Tam thì xuất thân từ chiến sĩ độc lập, nhưng đêm qua sửa xong cơ giáp cấp 3S. Hai người này đều học được hai loại, cho nên Công Nghi Giác cho rằng Thái Ngô Đức cũng có thể là người kiêm hai nghề.]

[Học viện 3212 rất giỏi đúng không? Cảm giác từng người trong đó ghê gớm hơn cả những người trên các ngôi sao lớn.]

[Kỳ nghỉ sẽ chuẩn bị đưa con đến thăm học viện 3212.]

[Woω, tôi cũng sẽ đi đến Sao 3212 để chơi một vòng. Vệ Tam ở đâu thì tôi sẽ ở đó!!!]

Thái Ngô Đức cũng nói nhỏ: "Không, tôi chỉ là một chiến sĩ độc lập."

Công Nghi Giác: "..." Đến lượt người từ Sao 3212 tới trường Đế Quốc thì người ta chỉ biết có một môn.

Ban đầu trường Đế Quốc không đi được bao xa. Đến khi họ quay trở lại, trường Damocles và trường South Pasadena đã bị viện Bình Thông và trường Samuel chặn lại.

"Các cậu muốn làm gì?" Thiếu gia Liêu dùng hai tay ôm lấy mình đầy "cảnh giác", nhìn viện Bình Thông và Samuel bên kia đầy vẻ vô tội nhu nhược.

Shaω Eli bị bộ dáng giả tạo của cậu ta làm ghê tởm đến mức buồn nôn, gã cười lạnh: "Cơ giáp sư đội chủ lực tụi mày bị loại rồi, giờ dứt khoát bị loại cùng nhau đi. Dù sao tình cảm của tụi bây cũng tốt, không bằng sớm đi ra ngoài ở chung với Ứng Thành Hà."

"Cậu đang hâm mộ tình cảm của đội tụi này tốt?" Vệ Tam kinh ngạc nhướng mày hỏi.

Shaω Eli: "... Ai ghen tị với tụi mày, có biết ngại hay không? Nói nhảm ít thôi, trường Damocles tụi mày sẽ ở lại đây ngày hôm nay."

"Không biết là ai nói nhảm nhiều." Hoắc Tuyên Sơn nói nhỏ.

Đám người tài sắp chết tới nơi mà còn không chịu thua một câu, Shaω Eli cảm thấy phiền đến chết.

Tông Chính Việt Nhân ở viện Bình Thông đi ra nói với Vệ Tam: "Chúng ta so tài một trận."

“So cái gì mà so, anh là bại tướng dưới tay tôi cả hai lần.” Vệ Tam ngáp một cái, “Tiếp tục đánh, tôi e là anh sẽ sinh ra bóng ma tâm lý. Như vậy không tốt lắm, mọi người đều là lực lượng nòng cốt trong tương lai của các quân khu, phải đoàn kết chứ.”

Sau khi nghe Vệ Tam nói, thần sắc Tông Chính Việt Nhân không thay đổi ngoại trừ ném thẳng thương dài trong tay về phía Vệ Tam.

Vệ Tam và Liêu Như Ninh hơi nghiêng người, cái thanh thương dài nọ sượt qua hai người, cuối cùng rơi vào giữa họ, đuôi thương vẫn xao chẳng ngừng.

“Mấy anh ăn hiếp người như thế có phải không tốt lắm?” Vệ Tam xoay mặt nhìn Tông Chính Việt Nhân.

“So tài một trận.” Tông Chính Việt Nhân lặp đi lặp lại.

“Được, không phải chỉ là là đánh nhau sao? Tôi theo hầu.” Vệ Tam vừa dứt lời là đã vào cơ giáp rất nhanh và xông thẳng về phía viện Bình Thông.

Ngay cả người trong và ngoài đấu trường đều cho rằng Vệ Tam muốn tấn công Tông Chính Việt Nhân, song, cô lại chuyển hướng sang Kosai Musashi.

Kosai Musashi nhìn đại đao chém tới bèn căng thẳng tiến vào cơ giáp, đấu với Vệ Tam.

Tông Chính Việt Nhân mới vừa mới đi vào cơ giáp, anh ta nhìn Vệ Tam cố ý không so tài với mình thì ngón tay nắm chặt. Anh cất bước muốn tấn công cô nhưng lại bị Hoắc Tuyên Sơn theo sát phía sau ngăn cản.

Gần như trong nháy mắt, ba chiến sĩ độc lập của trường Damocles đồng thời ra tay, đối đầu với viện Bình Thông.

“Họ...” Quý Giản nhìn ba chiếc cơ giáp của trường Damocles thì sững sờ. Sao mà chả có tí tổn thương bên ngoài nào? Chẳng lẽ bọn họ đã thỏa thuận được với trường South Pasadena? Đêm qua Ngư Phó Tín đi qua giúp bọn họ sửa chữa cơ giáp?

Không, Ngư Phó Tín đối diện hiển nhiên cũng bày ra sự ngạc nhiên. Mấy cơ giáp sư của các trường quân sự nghi ngờ và nhìn lẫn nhau,

không biết trường Damocles có chuyện gì.

Lại nhìn kỹ cơ giáp của mấy người Vệ Tam kia còn nguyên vẹn như lúc ban đầu, cơ giáp quả thực được mặt trời chiếu sáng rạng rỡ.

Nhóm cơ giáp sư đang ở trong suy đoán khiếp sợ, chiến sĩ độc của hai trường South Pasadena và Samuel đã đối đầu với nhau.

Cao Học Lâm nghe xong lời Nam Phi Trúc bên cạnh bèn quan sát ba chiến sĩ độc lập của trường Damocles. Kế đó trong lòng anh ta bỗng thót lên một cái.

Cho dù trường Damocles hay viện Bình Thông giành chiến thắng, chỉ cần trường Samuel của họ khiến đội chủ lực của trường South Pasadena bị loại, họ sẽ giữ được vị trí thứ ba ở đấu trường rừng mưa nhiệt đới.

Hiện trường trực tiếp.

“Chỉ huy Lộ cho rằng kết quả kế tiếp sẽ là gì?” Tập Hạo Thiên nghiêng đầu nhìn Lộ Chính Tân, “Tôi cảm thấy trường Damocles sẽ thắng.”

“Đại khái.” Những lời của Lộ Chính Tân đêm qua đã được lan truyền lên mạng Tinh Võng hôm nay, nó bị bị chế giễu nơi nơi.

“Lần này chắc là trường Samuel thắng được trường South Pasadena. Ba chiến sĩ độc lập 3S đối phó với hai chiến sĩ độc lập mà một trong số đó lại chỉ có cấp SS.” Tập Hạo Thiên nhìn vào chỗ của bốn trường quân sự đang chiến đấu trong ống kính đấu trường.

Kể từ khi Lộ Chính Tân đến, thời gian bình luận của Ngư Thiên Hà càng ít đi. Lần này bà vẫn không có ý kiến như thường và những người khác cũng dần dần quen với chuyện này.

Nhưng rõ ràng cục diện thi đấu thiên biến vạn hóa, cũng không hoàn toàn dựa theo dự đoán của mấy người dẫn chương trình chính bên ngoài đấu trường.

Mọi người xem ra hòan toàn vì Tông Chính Việt Nhân, cho nên Vệ Tam tiện tay chọn Kosai Musashi bên cạnh anh ta để đánh nhau.

Trên thực tế, mục tiêu của Vệ Tam chính là Kosai Musashi.

Từ ngày hôm qua sau khi giải quyết xong nấm ham muốn khổng lồ, đến lúc Kim Kha phân tích hành động của các trường quân sự khác, cô đã đặt mục tiêu là Kosai Musashi. Cô muốn xem người bị nhiễm bệnh này có thực lực như thế nào.

Vũ khí của Kosai Musashi là cung Liên Ô. Không giống như cung băng của Hoắc Tuyên Sơn, vũ khí của cậu ta càng giống như vũ khí đánh cận thân, không có mũi tên, trên cung nỏ có đường răng vô cùng bén nhọn và cắt đứt cả tay; chỉ cần thoáng đụng phải, đối thủ sẽ bị kéo một mảng lớn máu thịt. Dây cung cũng sắc bén không kém, khi tốc độ nhanhg thì phần đầu cung cũng bị vỡ.

Đao tu di của Vệ Tam đối đầu với đường răng cung nỏ của cậu ta mà chặt không đứt được, thế mà còn mang theo tia lửa liên tục.

Trong phút chốc, lực lượng của Vệ Tam thậm chí còn bị Kosai Musashi áp chế, đao tu di không ngừng lui về phía sau, cánh tay của cô bị buộc phải gấp về phía mình.

Kim Kha vây xem bên cạnh nhíu mày, cậu không ngờ được sức mạnh của Kosai Musashi còn lớn hơn cả Vệ Tam.

Hiện tại xem ra, Vệ Tam đang ứng phó cực kỳ vất vả.

Trong khi tất cả mọi người đang chăm chú nhìn mấy chiến sĩ độc lập chủ lực này chiến đấu, đội ngũ trường Đế Quốc đã trở lại.

Ứng Tinh Quyết vừa đến đã nhìn thấy Vệ Tam bị Kosai Musashi áp chế toàn diện, bất kể là lực lượng hay tốc độ. Cậu ta đã lên một tầm cao mới.

Áp chế cấp siêu 3S?

Ngay cả khi người cấp siêu 3S này không được bổ sung kịp thời bằng dịch dinh dưỡng, cô ấy sẽ không bị đàn áp triệt để như vậy. Sức mạnh của Kosai Musashi đã được cải thiện.

Ánh mắt Ứng Tinh Quyết nhìn về phía hai người thật sâu, sở dĩ anh muốn trở về vì đoán được Vệ Tam sẽ ra tay với Kosai Musashi.

“Cơ giáp của bọn họ đã được sửa xong thật.” Công Nghi Giác nhìn chằm chằm vào ba chiến sĩ độc lập chủ lực của trường Damocles. Anh ta phát hiện tốc độ hành động và tính linh hoạt của bọn họ hoàn toàn không bị ảnh hưởng, điều này chỉ có một khả năng là cơ giáp

của bọn họ đã được sửa chữa.

Công Nghi vẫn không thể tin, anh ta thà tin rằng trường Damocles và trường South Pasadena hợp tác còn hơn.

Đúng vậy! Chắc chắn là vậy!

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh: Tôi đến thăm cô, cô nhìn tôi nhiều hơn một tí

Chương 197

“năm nay toàn sinh viên cấp 3S hết”

Thực lực của Kosai Musashi mạnh tới mức làm người ta không ngờ được, rõ ràng trước đó ai ai cũng cho rằng Vệ Tam sẽ thắng. Dù sao cô cũng từng đánh bại Tông Chính Việt Nhân, thậm chí ngay cả Cơ Sơ Vũ cũng bại trong tay Vệ Tam.

Mà bây giờ tình huống đã hoàn toàn ngược lại, Vệ Tam không địch lại Kosai Musashi.

Đừng nói đến các trường quân sự khác, ngay cả những người ở Viện Bình Thông cũng ngạc nhiên, đặc biệt là Tông Chính Việt Nhân. Anh ta muốn đánh một trận cùng Vệ Tam để tìm lại tôn nghiêm của mình, kết quả bây giờ Kosai Musashi lại sắp thắng cô nàng.

Rõ ràng Kosai Musashi đại biểu cho viện Bình Thông, cơ mà Tông Chính Việt Nhân lại không thể vui cho nổi, bởi vì người đánh bại Vệ Tam không phải là chính anh.

Hiện tại chọn đại một người nào cũng mạnh hơn anh?

Tông Chính Việt Nhân chợt thất thần nên bị Hoắc Tuyên Sơn bắn trúng một mũi tên. Anh ta giơ tay dùng sức hung hăng bẻ gãy mũi tên băng trên bụng, mặt nặng nề như nước sâu.

“Cung của cậu sắp chọc vào mặt tôi.” Vệ Tam chẳng thể lui về sau, nên đã ngước mắt lên nói.

Hai tay Kosai Musashi nắm cung nỏ tiếp tục dùng sức, muốn dùng vết răng phía trên cắt đứt cơ giáp của cô. Khi khoảng cách giữa hai người đến gần hơn, đôi mắt của cậu ta lóe lên một chút tham lam.

“Làm người thì đầu tiên không thể quá đáng.” Vệ Tam nói xong câu đó đột nhiên rút đao ra.

Không còn lực cản, cung nỏ của Kosai Musashi ép thẳng về phía Vệ Tam. Nhưng trong lúc khi cô rút đao đã nhấc chân đá vào bụng và đầu gối của cậu ta.

Trong nháy mắt đó, hai người cùng lên cùng xuống. Đao tu di của Vệ Tam sớm biến thành đao hình quạt, lao tới chặn lúc hai người giao

nhau. Khi xoay người, cây đao hình quạt xoay tròn với tốc độ cao và bay về phía Kosai Musashi rồi cắt đuôi cơ giáp của cậu ta.

Đó là bộ phận quan trọng khi cơ giáp hạng nhẹ bay.

“Vì không ai dạy cho cậu...” Vệ Tam còn chưa dứt lời, Kosai Musashi đã nhoáng đi đến trước mặt cô và đạp tới một cú.Vệ Tam bị đá văng ra cô lại kéo luôn chân của cậu, dùng sức quăng lên rồi ôm cơ giáp đó ngã xuống đất.

Vệ Tam trong khoang cơ giáp sờ lấy một đống máu dưới mũi, đầu gối cô cố sức thúc vào bụng Kosai Musashi còn một tay nện vào đầu cậu ta: “Làm gián đoạn người đang nói chuyện là một việc bất lịch sự.”

Cánh tay Vệ Tam tạo với mặt đất thành một góc 90 độ, cô cứ thế nện thẳng xuống, khuỷu tay nện vào cổ Kosai Musashi. Cô nói tiếp: “Đừng có chảnh trước mặt tôi, tôi nhìn không quen.”

Bị một cú ở cổ, người lái cơ giáp trong khoang cơ giáp sẽ cảm thấy hít thở không thông, thực lực sẽ giảm xuống rất nhiều trong nháy mắt. Nhưng Kosai Musashi đã phản ứng cực nhanh, một giây sau cậu ta đã cong gối tấn công Vệ Tam rồi quay người trở mình rời đi.

Biểu hiện không thể bảo là không tốt.

Vệ Tam liên tiếp lui về phía sau vài bước. Cô lắc lắc cổ tay rồi nghiêng đầu nhìn Tông Chính Việt Nhân gần đó đang đánh nhau với Hoắc Tuyên Sơn, nói trong thờ ơ: “Đồng đội của anh mạnh hơn anh nhiều.”

Trong khoang cơ giáp, hàm Tông Chính Việt Nhân bạnh ra, chiêu thức rối loạn trong một giây. Cơ mà anh ta đối mặt với Hoắc Tuyên Sơn nên trong nháy mắt, anh bị cậu ta bắt được sai lầm.

Chiến sĩ độc lập viện Bình Thông và trường Damocles đánh nhau kịch liệt, không ai nhường ai, nhất là Kosai Musashi và Vệ Tam. Từng chiêu từng thức của họ toàn hướng tới điểm trí mạng.

[Jill Gil Wood, chiến sĩ độc lập đội chủ lực của trường Samuel, bị loại.]

Bỗng xuất hiện tiếng thông báo làm mọi người ngạc nhiên, theo bản năng nhìn về phía trường Samuel và trường South Pasadena.

Ba người 3S Samuel đối đầu với 2 người bên South Pasadena thì làm sao còn có người bị loại?

Mọi người nhìn kỹ và phát hiện ra rằng người khiến Jill Gil Wood bị loại không phải là Quinley Eli cấp 3S của trường South Pasadena, mà là Sơn Cung Ba Nhận.

Lần này phía Sơn Cung Ba Nhận đã thu hút hơn phân nửa lực chú ý.

Hiện trường trực tiếp.

Mọi người vẫn còn ở trong tình huống không rõ ràng, Lộ Chính Tân nhìn về phía Ngư Thiên Hà: "Cơ giáp của Sơn Cung Ba Nhận đã thay đổi?"

"Ý anh là sao?" Vừa rồi Tập Hạo Thiên chỉ chú ý đến trận đánh giữa Vệ Tam và Kosai Musashi, hoàn toàn chẳng chú ý Jill Gil Wood bị loại làm sao?

"Cơ giáp của Sơn Cung Ba Nhận đã đổi thành cấp 3S." Ngư Thiên Hà nói từ từ.

"Cái gì gọi là..." Tập Hạo Thiên tạm thời không kịp phản ứng. Ông suy nghĩ một chút mới nói, "Em ấy chả phải là chiến sĩ độc lập cấp SS? Hơn nữa lúc đối phó với sợi nấm biến dị cũng có trình độ như trước."

Không phải giả vờ bình tĩnh hết như như các giáo viên trường Damocles, khuôn mặt ngạc nhiên của các thầy cô trường South Pasadena có thể thấy rõ rành dù cách nhau tận 10 mét.

Rõ ràng là các giáo viên của trường South Pasadena cũng chẳng biết có chuyện gì đang xảy ra.

"Đại khái là Sơn Cung Ba Nhận cũng tiến hóa như Jill Gil Wood." Ngư Thiên Hà mở lời.

"Kết quả kiểm tra y tế trước trận đấu cho thấy ngoại trừ Jill Gil Wood, không có ai trong đội chủ lực có bất kỳ dấu hiệu tiến hóa nào." Lộ Chính Tân nhìn chằm chằm vào bà và hỏi, "Vì sao cơ giáp của Sơn Cung Ba Nhận lại phát huy sức mạnh của cấp 3S? Nếu như tôi nhớ không lầm, cơ giáp của Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam là do cô thiết kế."

Ngư Thiên Hà cúi đầu sửa soạn lại áo choàng của mình xong mới ngẩng đầu trả lời: “Thiếu chút nữa quên mất, Lục Tụ và Lục Tương là do tôi thiết kế.”

Chính vì hai chiếc cơ giáp này được thiết kế bởi cùng một cơ giáp sư, cho nên uy lực lúc hợp lại mới có thể chống lại chiến sĩ độc lập cấp 3S.

Hiện tại xem ra thực lực của Thanh Tụ đã tự mình đạt tới cấp 3S.

Ngón tay Lộ Chính Tân đặt bên môi, không biết nhớ tới cái gì nên ông có cảm giác tức giận dữ dội. Trong mắt mang theo trào phúng, ông khẳng định: “Cặp song sinh Sơn Cung có cấp 3S.”

Lời này vừa nói ra làm người ở hiện trường trực tiếp xôn xao hẳn.

Đang yên đang lành ở cấp SS tự nhiên biến thành cấp 3S. Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam cũng không phải Vệ Tam, tự do ở ngoài trường quân sự từ nhỏ. Hai người bọn họ đã đo cảm giác vô số lần, trải qua vô số lúc được các bên đánh giá, tất cả số liệu huấn luyện đánh nhau hoàn toàn được xem như minh bạch.

“Lộ Chính Tân đang nói cái gì?” Hạng Minh Hóa hoàn toàn không dám tin, “Ý tứ này có nghĩa là đội viên chủ lực của năm trường quân sự lần này không có ai ở cấp SS?”

Chuyện này là sao đây?

...

Ứng Thành Hà tỉnh dậy lúc 7 giờ sáng, anh không muốn nằm trong khoang trị liệu mà cứ khăng khăng muốn ra xem trực tiếp trận đấu. Y tá đành phải đưa anh ra ngoài, để anh nằm trên giường nghỉ ngơi.

Mặc dù bị loại không giải thích được và Ứng Thành Hà cũng thấy hơi mất mát, nhưng đồng thời anh cũng thấy may mắn, may mắn người bị loại là mình chứ không phải là ai khác.

Anh bị loại thì còn có Vệ Tam; nếu những người khác bị loại thì hoàn toàn không có ai cứu được chỗ trống đó.

Ứng Thành Hà tựa vào đầu giường vừa cầm một ly dịch dinh dưỡng bổ sung vừa xem livestream.

Sau khi nghe Lộ Chính Tân nói câu đó, anh phun thẳng dịch dinh dưỡng trong miệng mình.

Không đơn thuần thán phục chuyện tăng cấp giống như những người khác, Ứng Thành Hà biết chuyện sương mù bọ đen lây nhiễm. Vừa rồi Kosai Musashi biểu hiện đầy đủ chuyện thực lực của người bị nhiễm bệnh sẽ tăng lên.

Ứng Thành Hà cầm ly và nhìn chằm chằm Ngư Thiên Hà. Anh vẫn chưa quên tin tức nhận được ở Xưởng Đen trước trận đấu, còn có những chiến sĩ độc lập SS điều khiển cơ giáp cấp 3S của Xưởng Đen.

Chẳng lẽ Thanh Tụ và Lục Tương chính là loại cơ giáp như vậy?

Không đúng, nếu thật sự là cơ giáp như vậy thì kỹ thuật này đã được hoàn thiện từ mười mấy năm rồi, chứ không phải là đám cơ giáp thành phẩm không hoàn chỉnh như thứ bọn họ nhìn thấy ở Xưởng Đen, thực lực yếu vô cùng.

Là một cơ giáp sư, Ứng Thành Hà không khỏi đặt ánh mắt ở một màn hình trực tiếp khác bên trong đấu trường.

Có thể phát huy ra thực lực mạnh như vậy chứng tỏ bây giờ Thanh Tụ ít nhất cũng là một cơ giáp cấp 3S thực sự.

Cơ giáp cấp SS biến thành cơ giáp cấp 3S ấy à, Ứng Thành Hà cũng làm được. Cơ mà điều kiện tiên quyết là bản thân cơ giáp này chính là cơ giáp cấp 3S và bị đổi sang cơ giáp cấp SS.

“Đúng thì như thế nào?” Ngư Thiên Hà bỗng nhiên ngước mắt nở nụ cười, “Đấu trường không có quy định không được cải tạo cấp SS thành cấp 3S. Tài liệu mà bọn họ dùng chính là thứ hồi trước họ đổi được.”

Thừa nhận.

Trong lòng mọi người đã vô cùng phức tạp.

Giáo viên bên phía trường Samuel càng tức giận hơn. Cái giải này có tình huống quái quỷ gì đây, các thành viên của mấy trường quân sự giả dốt hết! Chỉ có trường Samuel của họ là tranh tài thật thà.

...

Trong đấu trường, Vệ Tam chia một giây nhìn Sơn Cung Ba Nhận, trước đó cậu ta giả bộ rất tốt đấy. Lúc cô chuẩn bị tiếp tục chỉ Kosai Musashi cách làm người một lần nữa, tầm mắt của cô lia nhanh sang trường South Pasadena lại đối mặt với ánh mắt Ứng Tinh Quyết trong lúc lơ đãng. Chắc anh ta vừa mới xem xong Sơn Cung Ba Nhận bên kia rồi dời ánh mắt.

Ánh nắng màu vàng nhạtcủa mặt trời xuyên qua những cành cây lớn che trời xung quanh, cũng vẩy lên khuôn mặt anh. Lông mi dài của anh khẽ chuyển cứ trông như một con bướm.

Vệ Tam nhìn sững cả người trong nháy mắt đó.

“Uỳnh...”

Kosai Musashi dùng một đấm nện thẳng vào đầu cơ giáp Vệ Tam, đánh bại cô chỉ bằng một quyền.

Khi Vệ Tam ngửa mặt lên trời và ngã xuống, trong lòng cô chỉ kịp hiện lên một câu: Mẹ kiếp!

Nhưng lúc cô ngã xuống, cô cũng chẳng quên duỗi chân ngáng Kosai Musashi.

Vệ Tam lăn ngay tại chỗ để né nắm đấm của cậu ta. Cả người cô đè lên người Kosai Musashi, hai tay mò mẫm khắp nơi trên cơ giáp cậu ta.

“Cậu nên chứng kiếm cho tốt thực lực chân chính của tôi.” Vệ Tam mỉm cười.

Trước sau gì cô cũng bị lộ thân phận cơ giáp sư của mình rồi, nếu không làm tốt một phen thì đúng là xin lỗi cho danh hiệu cơ giáp sư này.

Vệ Tam nghĩ chuyện đến trong đấu trường có nhiều cơ giáp cấp 3S như vậy thì bỗng hưng phấn đến lạ.

Đây là thời gian để cho nhóm người này kiến thức một chút danh tiếng “Cúi Đầu Trước Sinh Hoạt” ban đầu trong Xưởng Đen.

Từ giờ khắc này trở đi, Kosai Musashi rõ ràng cảm giác được chiêu thức của Vệ Tam đã thay đổi, trở nên... lỳ lạ quái dị.

Chính xác hơn là chiêu thức của cô chứ như không có gì, có đôi khi thậm chí không né tránh mà còn đón đòn tấn công của cậu ta. Nhưng cái giá mà Kosai Musashi phải trả là cơ giáp thiếu mất một khối chỗ này, thiếu mất một khối chỗ kia.

Vệ Tam không có công cụ gì để thừa cơ hội, cuối cùng chỉ có thể dùng đao hình quạt để cắt cơ giáp của cậu ta.

Ngay từ đầu Kosai Musashi hoàn toàn chả thèm để ý đến bên ngoài cơ giáp bị tổn thương, đánh nhau khó tránh khỏi được tình huống này nhưng rồi rất nhanh, cậu ta phát hiện có điều sai sai.

Những vỏ cơ giáp bị hư hại này thoạt trông chẳng có gì to tát, cơ mà sau khi mất một số lượng nhất định, độ nhạy của cơ giáp bắt đầu giảm xuống trên phạm vi lớn.

Kosai Musashi là một chiến sĩ độc lập nên nhìn không ra sâu xa, cậu ta còn tưởng rằng tấn công trước đó của Vệ Tam đã sinh ra ảnh hưởng gì với phía trong cơ giáp mình. Cậu ta bắt đầu liều mạng tấn công Vệ Tam, muốn giải quyết cô trước khi cơ giáp xảy ra vấn đề.

“Tôi tin Vệ Tam biết sửa cơ giáp 3S.” Công Nghi Giác đột nhiên nói.

Người của đội chủ lực trường Đế Quốc nghe vậy bèn quay đầu nhìn anh ta.

“Vết nứt dưới nách cánh tay phải của Kosai Musashi, còn có vết thương bên đùi, hai chỗ này là nơi cơ giáp sư chúng chúng tôi đụng vào. Sau khi mở vỏ ngoài ra, lớp dưới sẽ có chỗ di chuyển động cơ khớp nối.” Mặt Công Nghi Giác chả biểu lộ gì khi nhìn các loại vết thương trên người Kosai Musashi, mỗi vết cắt trên đó đều có thể nói là hoàn mỹ từ góc độ của cơ giáp sư.

Thậm chí Vệ Tam còn dùng hai thanh đao hình quạt đơn sơ kia làm được thế lúc còn ở trong trạng thái chiến đấu.

Đừng nói là sửa cơ giáp cấp 3S, lúc này nếu có người nói với Công Nghi Giác rằng Vệ Tam thiết kế xây dựng ra Vô Thường thì anh ta cũng tin luôn.

Chờ đã, phong cách của chiếc cơ giáp Vô Thường này hoàn toàn không giống được làm ra từ tay Ứng Thành Hà. Trước đó anh còn tưởng Ứng Thành Hà đến trường Damocles rồi thì thay đổi phong cách của mình.

Bây giờ có vẻ như...

Mẹ nó, Vô Thường đúng thật là do Vệ Tam làm?

Chương 198

“chột dạ”

Vết đao trên người cơ giáp quá mức tuyệt diệu khiến Công Nghi Giác không thể không thừa nhận Vệ Tam có năng lực sửa chữa cơ giáp cấp 3S.

Nhưng có một người đến bây giờ vẫn chưa kịp phản ứng.

Người này là cơ giáp sư Quý Giản của đội chủ lực viện Bình Thông. Cậu ta một mực quan sát tình trạng của ba chiến sĩ độc lập trong đội ngũ của mình. Cũng bởi thực của Kosai Musashi đột nhiên mạnh lên cho nên Quý Giản sẽ chia sự chú ý nhiều hơn một chút tới bên này. Đương nhiên cậu ta có thể nhìn ra được vết thương do Vệ Tam tạo thành, chẳng qua cậu ta không biết Vệ Tam là một cơ giáp sư tiềm ẩn từ trước như Công Nghi Giác để chuẩn bị tâm lý đầy đủ.

Bởi vậy nhìn các loại vết thương như lộn xộn lại chính xác do Vệ Tam gây ra cho cơ giáp Kosai Musashi, cậu ta chỉ cho rằng đó là một loại trùng hợp ngẫu nhiên. Tuy nhiên cùng lúc đó sâu trong nội tâm cậu ta luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

“Tôi cảm thấy cậu làm người không được lắm.” Vệ Tam tránh thoát rưa trên cung nỏ của Kosai Musashi, ngón tay cứ thế cắm thẳng vào theo vết nứt trên cánh tay cậu ta.

Trong mắt người ngoài, cùng lắm là Vệ Tam đang dùng ngón tay quấy rầy lung tung bên trong, nhưng chỉ có Kosai Musashi nhận thấy, trong nháy mắt đó, cơ giáp bắt đầu có gì đó không thích hợp.

Cảm giác bị cắt đứt, cậu ta không còn cảm nhận được phần cánh tay dưới vết nứt đó.

Kosai Musashi theo bản năng muốn rời xa cô, kéo dài khoảng cách giữa hai người. Chẳng qua làm sao Vệ Tam có thể dễ dàng để cho cậu ta rời đi, cô rút ngón tay rồi vung đao chém đứt cánh tay kia của cậu ta ngay một giây sau.

Người viện Bình Thông và Samuel nhìn tới choáng váng, hoàn toàn không biết vì sao Kosai Musashi không xoay tay mà cứ mặc cho Vệ Tam chém đứt lìa.

Trong khoang cơ giáp, đôi mắt của Kosai Musashi bị màu đen bao trùm hết trong phút chốc, sức chiến đấu của cậu ta lại một lần nữa tăng vọt buộc Vệ Tam Liên liên tục lui về phía sau.

[Hơi thở trên người Kosai Musashi đã thay đổi, cô nên cẩn thận.]

Giọng Ứng Tinh Quyết bỗng nhiên xuất hiện trong đầu Vệ Tam.

Một người nào đó không hiểu sao thấy chột dạ, cô luôn cảm thấy sự riêng tư của mình bị Ứng Tinh Quyết nhìn thấy.

Ngữ điệu đối phương một mực lại cực kỳ nghiêm túc đứng đắn.

[Sau khi bị nhiễm sương mù bọ đen, thực lực có thể tăng lên trên phạm vi lớn không ngừng. Cô nhanh chóng loại cậu ta đi. Khi Kosai Musashi liên tục xoay người ra chiêu, hạ bàn sẽ suy yếu không ổn định, lúc này mà ra tay dễ dàng nhất.]

Vệ Tam ngước mắt lên nhìn Kosai Musashi đối diện, nghe Ứng Tinh Quyết chỉ ra nhược điểm của cậu ta trong đầu thì cô càng chột dạ hơn. Đột nhiên cô cảm giác mình làm chuyện xấu sau lưng Kim Kha.

Dù sao thì Kim Kha mới là chỉ huy của cô.

Cây đao hình quạt trong tay hất mạnh lên biến thành hai thanh hợp đao, hai tay cô khép lại cho nó biến tiếp thành đao tu di và Vệ Tam xông tới Kosai Musashi. Là một chiến sĩ độc lập hạng nhẹ, cậu ta mà muốn tránh thoát chiêu này thì dễ dàng như bỡn. Chẳng qua lúc trước bị Vệ Tam chém đuôi nên độ linh hoạt của cơ giáp đã giảm xuống, nay cậu ta dùng toàn lực mới có thể tránh được một đao của cô trong gian lao, cơ mà vỏ ngoài cơ giáp vẫn để lại một vết nông.

Kosai Musashi hét lên một tiếng ở trong khoang cơ giáp, kế đó tấn công điên cuồng về phía khoang cơ giáp Vô Thường, rõ là muốn làm Vệ Tam trọng thương trong đó.

Nhưng mà bây giờ mới làm chuyện này thì đã muộn, Vệ Tam lạnh lùng nhìn cậu ta vung cung nỏ nện tới rồi vung tay cứ thế ngăn trở, ngón tay và với cánh tay bị ảnh hưởng tới mức tê rần.

Kosai Musashi cho rằng cô mắc sai lầm nên vung cung nỏ liên tiếp tới, lấy cung làm đao, muốn gậy ông đập lưng ông nhằm cắt đứt tay Vệ Tam. Lại không ngờ Vệ Tam cũng chả muốn chắn cung nỏ từ đầu, ngược lại, cô lần theo dây cung và đi tới cổ tay cậu ta.

Dây cung lướt qua cánh tay cô tạo ra tiếng trầy xước chói tai, thỉnh thoảng có tia lửa lẻ tẻ được tạo ra bởi ma sát tốc độ cao.

Nhìn như dài đằng đẵng nhưng thật ra chưa đến một giây, cổ tay Kosai Musashi đã bị Vệ Tam bắt được. Đến đây cậu ta sinh ra một cỗ tuyệt vọng không thoát ra khỏi.

“Cho nên mới nói cậu thiếu một bài học.” Vệ Tam nắm lấy cổ tay của cậu ta khiến cậu ta không còn điều khiển cánh tay mình được nữa, đồng thời cô giơ chân đá vào đùi cậu ta.

Như Ứng Tinh Quyết đã nói, nhược điểm trí mạng của Kosai Musashi chính là khi ở trên mặt đất. Lúc đó hạ bàn không được ổn định như những người khác.

Cơ giáp cấp 3S đánh nhau thì một lần lầm lỡ nhỏ có thể dẫn tới thua toàn cục, chứ đừng nói đến chuyện Kosai Musashi không chỉ có một sai lầm này, cậu ta hoàn toàn dựa vào một lực lượng khác để chống đỡ.

Bây giờ bị đá ngã nhào xuống đất, bàn tay còn nguyên vẹn cuối cùng cũng bị Vệ Tam khoanh ngược bẻ ra sau, gần như toàn bộ cơ giáp của cậu ta đã lộ ra hẳn trong mắt cô.

Đối với một cơ giáp sư thì đã đủ.

Kosai Musashi thậm chí còn chưa giãy dụa xong là đã bị Vệ Tam dỡ bỏ đèn năng lượng.

Không có cái này thì cậu ta bị loại ngay.

Nhân lúc này, Vệ Tam không đứng dậy. Này thì khối năng lượng, này thì giáp bảo vệ… cái nào còn dùng được thì tháo ra hết, mấy bộ thiết bị tăng thêm được đặt riêng thì cô bỏ qua.

Đáng tiếc đây là trận đấu nên chỉ có thể dùng đồ ở trận này, không được dùng vật liệu bị tháo ở trận tiếp theo. Bằng không Vệ Tam tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ giáp Kosai Musashi.

Bây giờ chỉ có thể lấy một số khối năng lượng cơ sở thông dụng thôi.

Nhưng mà Vệ Tam vẫn vùi đầu hủy nát cơ giáp của Kosai Musashi, không cần dùng thì nhìn xem tí cũng được. Tháo cơ giáp là một niềm

vui lớn trong cuộc sống của cô, nhìn thấy được các cấu trúc khác nhau rất có lợi cho việc thăng tiến của cơ giáp sư.

Không biết hành động này của cô có tác động lớn đến mức nào đối với các sinh viên trường quân sự "chưa từng trải."

Mấy cơ giáp sư của các trường quân sự mở to hai mắt nhìn chằm chằm vào hành động của Vệ Tam, cảm giác tam quan của mình bị nện nghiêm trọng.

Đặc biệt là Quý Giản ở viện Bình Thông, cậu ta run rẩy ngón tay và chỉ về phía Vệ Tam: "Cậu, cậu đang làm gì vậy!"

Vệ Tam không để ý tới mình khiến Quý Giản tức giận, cậu ta tiến vào cơ giáp xông tới, muốn lý luận với cô.

Lộ Thời Bạch không cản được đành trơ mắt nhìn Quý Giản vọt tới.

"Tôi nhớ rõ cơ giáp của chỉ huy và cơ giáp sư viện Bình Thông mấy cậu gọi là 'Giới', cảm thấy nó có vẻ xịn xò đấy." Vệ Tam câu chân quăng ngã và giẫm lên người cơ giáp Quý Giản.

Quý Giản không hề sợ hãi tí gì, cậu ta tin tưởng 100% khả năng phòng ngự cơ giáp mình.

Vệ Tam lật tới lui Quý Giản kèm với cái cơ giáp đó xem một lần, còn đưa lên tay sờ một vòng, giống như đang chọn một miếng thịt thượng hạng.

"Trời." Kim Kha không nhìn tiếp được nữa, cậu ấy hô to, "Vệ Tam, cậu loại hai người đó ra khỏi cuộc đua nhanh đi."

Lộ Thời Bạch, một trong những mục tiêu: "..."

"Cho tớ thêm hai phút nữa." Trong tay Vệ Tam không có công cụ thích hợp gì nên cũng chả phá được cơ giáp Quý Giản trong phút chốc được. Khác với các phương diện bọc kín mít như Rùa Bất Tử, cơ giáp Giới này càng cân đối nhẹ nhàng, song toàn bộ cơ giáp bóng loáng cứ như là một thể, không cách nào tìm được điểm phá bỏ nào.

Vệ Tam vừa mới nhìn một lần, dù nó có hoàn mỹ đến đâu cũng có điểm yếu. Cô lật hồi lâu mới tìm tới dao công cụ, từng chút từng chút mài ra thành cái khe bên thành cửa sổ.

Quý Giản choáng váng, cật ta không ngờ một chiến sĩ độc lập mà tìm được chỗ này một cách chính xác, thế là cậu ta bắt đầu giãy dụa mãnh liệt trong nháy mắt.

Nhưng mà Kosai Musashi đã bị loại, Quý Giản ở trong mắt Vệ Tam chính là một con dê béo để mặc cho người ta làm thịt.

Vừa tháo cơ giáp, Vệ Tam vừa muốn phòng tuyến tâm lý Quý Giản sụp đổ, thế là cô nói chuyện như bàn chuyện phiếm: "Úi, có phải tôi đã quên nói cho các cậu biết thật ra tôi còn rất am hiểu về phương diện sửa cơ giáp."

Quý Giản đang giãy dụa không hiệu quả bỗng nhiên khựng lại, bộ não hỗn loạn chính xác bắt được ý tứ của Vệ Tam nhưng cậu ta cứ mãi không thể tin được.

"Nhưng mà trình độ của tôi bình thường, nhiều nhất cũng chỉ là cơ giáp sư 3S như vậy thôi." Vệ Tam thở dài một tiếng, "Nghe nói Giới này do chính cậu thiết kế, người nhà họ Quý đúng thật tuổi trẻ tài cao. Sao mà giống tôi chứ, thiết kế không ra được cơ giáp phòng ngự tốt như vậy nên chỉ đành phá hủy cơ giáp của cậu thôi."

Quý Giản nghe được cô nói như vậy thì đầu óc như muốn chảy máu, tự mình ấn bị loại luôn.

Vệ Tam kinh ngạc, vừa đúng lúc bên kia có người đến mang đi Kosai Musashi nên cô không có cách tháo cơ giáp của Quý Giản nữa. Cô mất hứng đứng lên.

"..."

Mặc dù người của bốn trường quân sự vẫn đang chiến đấu, nhưng không hiểu tại sao lúc này đây lại vô cùng yên tĩnh, họ đang nhìn hết sang Vệ Tam.

Từ sau khi Vệ Tam nói mình là cơ giáp sư 3S, mọi người ở viện Bình Thông ngây ngẩn hết cả người, nhất là Tông Chính Việt Nhân.

Khi một người mạnh hơn mình một chút thì còn có ý muốn chiến đấu, nhưng Nếu Vệ Tam còn là cơ giáp sư 3S, vậy hai người bọn họ hoàn toàn không thể so với nhau được.

[Shaω Eli, chiến sĩ độc lập đội chủ lực trường Samuel, bị loại. Quinley Eli, chiến sĩ độc lập đội chủ lực South Pasadena, bị loại. Lặp

lại...]

Hai người trong gia đình Eli bị loại cùng một lúc.

Khi Vệ Tam chuẩn bị đi giúp Hoắc Tuyên Sơn, ánh mắt cô đảo qua Kosai Musashi sắp rời đi. Cậu ta trông chẳng có gì khác với sinh viên xung quanh, trên mặt cũng có không cam lòng và phẫn nộ. Nhưng chỉ có cô biết lúc vừa rồi trong trận chiến, lực lượng của Kosai Musashi đã mạnh đến mức nào.

Vượt qua tất cả các đối thủ hiện tại của cô, nhưng dường như Kosai Musashi không có cách hoàn thiện lực lượng một cách hợp lý.

Trong khoang cơ giáp, Vệ Tam cúi đầu nhìn tay mình, vẫn nên bóp chết loại người này sớm là tốt nhất.

Chờ đến tương lai cũng không biết sẽ gây ra bao nhiêu mối nguy hiểm tiềm ẩn.

Chương 199

“nói một câu”

Tình hình trong sân đấu trở nên phức tạp hơn một chút. Đội chủ lực trường South Pasadena và trường Samuel chỉ còn lại một chiến sĩ độc lập; hai trường quân sự khác vẫn còn trong trận chiến lúc này và trường Damocles chiếm thế thượng phong khi ba chống một; còn mỗi trường Đế Quốc là đang đứng xem.

Trên thực tế, chỉ huy chính của các trường quân sự luôn liên tiếp nhìn về phía trường Đế Quốc, họ không biết tại sao Ứng Tinh Quyết phải mang đội ngũ quay trở lại. Có lẽ chỉ có một mình Kim Kha mới có thể hiểu được một chút.

Phần lớn thời gian, ánh mắt Ứng Tinh Quyết rơi vào trên người Kosai Musashi và Vệ Tam, đại khái là quan sát sự thay đổi của người bị nhiễm bệnh trong thời gian đánh nhau cùng với… Vệ Tam?

Vừa rồi Vệ Tam ra tay phá hủy cơ giáp của Kosai Musashi, dù người bên phía trường Đế Quốc có sợ hãi nhưng chẳng hoang mang, như thể đã biết Vệ Tam có loại bản lĩnh này từ trước.

Kim Kha nghi ngờ có phải bọn họ đã biết Vệ Tam sửa cơ giáp cấp 3S từ trước rồi hay không, cho nên Ứng Tinh Quyết mới quay đầu trở về vì muốn tận mắt xác nhận tình huống.

“Chúng ta đi thôi.” Ứng Tinh Quyết xoay người và nói.

Trường Quân sự Đế Quốc tới nhanh mà quay đi cũng nhanh, chỉ còn lại các trường khác chiến đấu tại chỗ.

…

“Xác định được chưa?” Trên đường đi, Ứng Tinh Quyết hỏi Công Nghi Giác.

Công Nghi Cảm Giác gật đầu: “Cơ giáp của đội chủ lực trường Damocles không phải do cơ giáp sư của trường quân sự khác sửa chữa. Nếu Vệ Tam không phải là người ra tay sửa lấy thì chứng tỏ trong đội ngũ trường Damocles còn có một cơ giáp sư cấp 3S.”

Nhưng từ lúc đánh hồi nãy mà xem, hiển nhiên Vệ Tam tinh thông

kết cấu cơ giáp, nếu tìm cái cớ khác thì hoàn toàn không nói rõ được.

Hơn nữa... Công Nghi Giác thấy Vệ Tam có chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế. Dù là vỏ cơ giáp của Liêu Như Ninh hay là của Hoắc Tuyên Sơn, toàn bộ đã được sửa chữa giống như mới, muốn có một chút trầy xước cũng chả có.

Bình thường trong loại thi đấu thế này thì cơ giáp sư rất ít khi làm được tới trình độ này, họ chỉ mong nhanh chóng ổn định tình trạng của cơ giáp và sửa chữa nó.

“Sơn Cung Ba Nhận của trường South Pasadena có chuyện gì thế? Đột nhiên trở nên mạnh mẽ thế này, còn Kosai Musashi của Viện Bình Thông nữa.” Tư Đồ Gia nhịn hồi lâu nhưng vẫn nhịn chẳng được bèn hỏi ra.

“Cơ giáp của Sơn Cung Ba Nhận đã đổi sang cấp 3S.” Công Nghi Giác làm cơ giáp sư, xem xong trận đối đầu là xác nhận được ngay, “Khi đánh dây dưa với nấm ham muốn khổng lồ, cơ giáp của cậu ta chỉ có cấp SS thôi. Chắc chắn Ngư Phó Tín đã biến nó trở về đêm qua.”

“Biến nó trở về?” Tư Đồ Gia không hiểu ý mấy lời này của anh ta.

“Trong thời gian ngắn như vậy thì không thể nào cải tạo một cái cơ giáp cấp SS lên cấp 3S được. Chỉ có thể là cái cơ giáp này có cấp 3S từ đầu, rải qua việc tháo dỡ thay thế chất lỏng động cơ và cố ý giữ gìn mới khiến chúng ta tưởng là cấp SS.” Công Nghi Giác càng muốn biết Sơn Cung Dũng Nam đã bị loại có tình huống tương tự hay không, nếu như phải thì bên South Pasadena đang có mưu đồ gì.

“Chỉ huy chính, bọn họ làm thế mà không phạm quy à?” Tư Đồ Gia cau mày, cảm giác đột nhiên không hiểu tính toán của các trường quân sự.

Ứng Tinh Quyết đưa mắt nhìn thẳng về phía trước và nói lạnh lùng: “Trận đấu không quy định hành vi này phạm quy.”

Quy định hạn chế đội tuyển trường không thể sử dụng cơ giáp cấp cao, nhưng không hạn chế đội chủ lực che giấu trình độ cơ giáp của mình.

Tư Đồ Gia nói nhỏ: “... Mắc gì mấy trường này cứ giả ngu thế?”

Sức mạnh của các chiến sĩ độc lập viện Bình Thông và South

Pasadena bỗng tăng mạnh, trường Damocles thì có người vừa thợ vừa chiến sĩ, chỉ có trường Đế Quốc và trường Samuel vẫn giậm chân tại chỗ.

Ứng Tinh Quyết đang tự hỏi về ý định của cặp song sinh nọ. Thường giấu giếm mới giành chiến thắng tốt hơn, nhưng nhìn lại các trận đấu trước đó, rõ là họ chẳng có ý nghĩ này.

Có một chuyện khác cũng khiến anh chú ý. Dường như người của trường South Pasadena cũng không biết thực lực của Sơn Cung Ba Nhận, lúc ấy ánh mắt Cao Đường Ngân nhìn về phía Ngư Phó Tín rõ ràng đang hỏi.

...

Người của trường Đế Quốc vừa rời đi, Cao Học Lâm đã nói với Kim Kha và Cao Đường Ngân ngay: "Không bằng chúng ta hợp tác, để cho viện Bình Thông và Đế Quốc bị loại?"

Vừa rồi trường Đế Quốc ở đây làm anh ta chả dám nói vì sợ bị Ứng Tinh Quyết ra tay giải quyết. Bây giờ đúng lúc họ đã rời đi, Cao Học Lâm liền tính toán cho tốt. Chỉ cần trường Damocles xuất ra lực lượng lớn nhất thì kiểu gì trường Samuel cũng có xếp hạng.

Bây giờ trường South Pasadena và trường Samuel chỉ còn lại một chiến sĩ độc lập chủ lực, sự hợp tác này đúng là hoàn toàn có lợi.

Kim Kha cong ngón tay rồi thổi bụi không tồn tại: "Chỉ huy Cao quá đề cao chúng tôi rồi. Trường Đế Quốc mạnh như thế thì chúng tôi chắc gì đã đánh được."

"Trường Đế Quốc bây giờ đã đi tới điểm cuối, nếu chúng tôi có thể tham gia vào cuộc chiến thì sẽ giúp mấy cậu tiết kiệm thời gian." Tầm nhìn của Cao Học Lâm rơi vào người bọn Tông Chính Việt Nhân, "Cơ hội giành chức vô địch của các cậu sẽ cao hơn một chút."

Kim Kha nhìn kỹ móng tay của mình: "Chỉ huy Cao nói lời này cũng hợp lý đấy, cơ mà..." Cậu ấy ngước mắt nhìn về phía Cao Đường Ngân.

"Cô cảm thấy thế nào?" Cao Học Lâm hỏi Cao Đường Ngân, "Dù là thứ hai hay thứ ba, chúng ta cũng có điểm hết."

Cao Đường Ngân còn đang cân nhắc thì Sơn Cung Ba Nhận đã ra tay

ngay với Tập Ô Thông.

Tập Ô Thông là chiến sĩ độc lập hạng trung mạnh nhất trong trường Samuel, nhưng cậu ta lại bị mấy cái chiêu tốc độ nhanh của Sơn Cung Ba Nhận ép liên tục lui về phía sau.

“Không cần hợp tác.” Ngư Phó Tín tiến lên một bước và nói nhỏ với Cao Đường Ngân, “Sơn Cung sẽ thắng.”

Cao Đường Ngân nghiêng đầu nhìn chằm chằm Ngư Phó Tín: “... Lúc trước các cậu hợp tác lừa tôi?”

Ngư Phó Tín vẫn nói nhỏ: “Tôi chỉ nghe được mệnh lệnh rồi làm thôi.”

“Mệnh lệnh? Tôi là chỉ huy chính của cậu, cậu cần phải tuân theo mệnh lệnh của tôi trên sân.” Cảm giác bị người ta giấu giếm không dễ chịu gì, nhất là khi họ cố tình che giấu sức mạnh dẫn đến chuyện mấy trận đấu trước có thứ hạng rất thấp. Cao Đường Ngân hít sâu một hơi, nói, “Lại tin các cậu một lần.”

Nhìn hai thành viên của đội chủ lực South Pasadena ở phía xa đang thì thầm, Kim Kha híp mắt lại.

Quả nhiên một giây sau, Cao Đường Ngân từ chối hợp tác, tùy ý để Sơn Cung Ba Nhận đánh nhau với Tập Ô Thông.

Cao Học Lâm: “...”

Trước mắt, Tông Chính Việt Nhân bị Vệ Tam và Hoắc Tuyên Sơn vây công, Hoắc Tử An thì đánh nhau với Liêu Như Ninh. Dưới tình huống này hiển nhiên phần thắng của Damocles rất lớn. Hơn nữa trong lòng Tông Chính Việt Nhân bị vả vào rất mạnh, chiêu thức bất ổn, thua cuộc cũng chỉ là sớm hay muộn thôi.

Vệ Tam đá một cước vào vai Tông Chính Việt Nhân rồi nhường khoảng trống, tạo cơ hội cho cung băng của Hoắc Tuyên Sơn tấn công.

Thương dài của Tông Chính Việt Nhân xoay chuyển và đẩy cung tên của Hoắc Tuyên Sơn ra, đồng thời anh ta nâng tay kia chặn nắm đấm của Vệ Tam. Ai ngờ cô giơ tay lên, siết chặt cổ anh ta và kéo anh ta ngã xuống đất.

Trong nháy mắt hai người xáp gần, Vệ Tam nói nhỏ một câu làm Tông Chính Việt Nhân trong khoang cơ giáp ngẩn ra quên phản kháng, bị cô tháo nguồn năng lượng.

[Tông Chính Việt Nhân, chiến sĩ độc lập viện Bình Thông, bị loại.]

Kênh phát thanh thông báo, trong lòng mọi người có loại cảm giác hết thảy đã kết thúc. Lại nhìn Tông Chính Việt Nhân đi ra khỏi khoang cơ giáp, lần này anh ta lại bình tĩnh ngoài ý muốn, thiếu đi vẻ khó mà tin được lúc trước.

“Ây dà, lúc đánh nhau phải chuyên tâm, không thể phân tâm đâu.” Vệ Tam vừa tháo dỡ cơ giáp của Tông Chính Việt Nhân chẳng ngừng vừa nói, “Anh Việt Nhân, tố chất tâm lý của anh còn cần phải luyện thêm.”

Chờ sau khi trận đấu kết thúc, cô phải cải tạo lòng bàn tay cơ giáp, thêm một ít công cụ bên trong để dễ dàng tháo rời cơ giáp của người khác chứ giờ bất tiện quá.

Nghe Vệ Tam nói cạnh khóe, nội tâm Tông Chính Việt Nhân chẳng có bất kỳ dao động gì, trong đầu anh ta chỉ có câu nói vừa rồi của cô.

- -- Chú ý đến Kosai Musashi.

Điều đó có nghĩa gì?

Tông Chính Việt Nhân nhìn chằm chằm Vệ Tam, có một giọng nói đang liều mạng hô lên với anh là Vệ Tam đang ly gián chiến sĩ độc lập viện Bình Thông, nhưng vừa rồi giọng điệu của cô...

Anh ta không muốn tin Vệ Tam có lòng tốt, nhưng rồi sâu trong nội tâm cứ mãi nhớ lại bộ dáng của Kosai Musashi từ khi bắt đầu giải đấu đến bây giờ. Chú ý cái gì? Cô ấy biết gì?

...

“Các cậu giúp tôi một phen coi.” Liêu Như Ninh bị Hoắc Tử An đuổi nên cứ chạy, hai cơ giáp hạng nặng chạy rầm rầm tới lui làm mặt đất cũng rung theo.

“Đến ngay.” Hoắc Tuyên Sơn xoay người gia nhập cuộc chiến của bọn họ.

Kết quả không cần ai nói cũng biết, hai chọi một, mà lại là dạng đối đầu giữa cùng cấp 3S, hiển nhiên là đa số thắng thiểu số.

[Hoắc Tử An, chiến sĩ độc lập đội chủ lực viện Bình Thông, bị loại.]

Đi ra khỏi khoang cơ giáp, Hoắc Tử An đi tới bên cạnh Tông Chính Việt Nhân mà chả nói một lời.

“Chỉ là một trận tranh tài, còn cơ hội ở phía sau.” Tông Chính Việt Nhân nói khàn khàn, hiển nhiên cũng không thấy nhẹ nhàng như trong lời nói.

Hoắc Tử An thì sững sờ, đây là lần đầu tiên cậu ta nghe được lời thế này được thốt ra từ miệng các chủ.

Đội chủ lực bị diệt toàn quân, trong khoảng thời gian mà bọn họ chờ đợi nhân viên cứu hộ tới đón người mới là lúc tra tấn người ta nhất.

Không có sự che chở của những chiến sĩ độc lập chủ lực, đội tuyển trường cũng bị giải quyết dễ dàng bởi đội chủ lực trường Damocles, hết người này tới người khác bị loại.

Nhất là Lộ Thời Bạch, anh ta gặp phải kinh nghiệm y như Quý Giản, cũng bị Vệ Tam ấn xuống đất rồi phá dỡ bằng một trận điên cuồng.

Anh ta tức giận không thôi, cố sức chống lại đến cùng, sau đó… anh ta bị Vệ Tam đánh.

Trong khi đó, Tập Ô Thông trường Samuel đã bị loại.

Vệ Tam đứng dậy và hội hợp với hai người khác. Cô nhìn chằm chằm Sơn Cung Ba Nhận phía đối diện.

“Ghê gớm thế á?” Liêu Như Ninh nhìn Sơn Cung Ba Nhận bên kia, “Roi cậu ta vung lên chả kém cô Sơn Cung. Sao lúc trước lại thua thảm như vậy?”

“Tôi mà đối đầu với Tập Ô Thông thì chỉ có một nửa cơ hội giành chiến thắng.”

Hiện tại Sơn Cung Ba Nhận đánh bại ba chiến sĩ độc lập của trường Samuel, không cần bàn cũng biết thực lực của cậu ta mạnh bao nhiêu, đây còn chưa tính tới Sơn Cung Dũng Nam bị loại trước đó.

Nếu Sơn Cung Dũng Nam cũng mạnh như vậy, thế thì thực lực của trường South Pasadena tất nhiên sẽ tăng lên trên phạm vi lớn.

Hai anh em tài giấu tài cũng quá sâu.

“Chúc các cậu giành quán quân.” Cao Đường Ngân nói với Kim Kha rồi mang theo đội ngũ trường South Pasadena chậm rãi lui về phía sau và rời đi.

Hiện trường trực tiếp.

“Trận đấu này thật đúng là ngoài dự liệu, không ngờ được trường South Pasadena lại còn ẩn giấu chiến sĩ độc lập cường hãn như vậy.” Tập Hạo Thiên nhìn Tập Ô Thông bị loại, ông sững sờ hồi lâu mới nói, “Hiện tại chỉ xem trường Damocles có đánh thắng được trường Đế Quốc hay không.”

“Họ đang cướp năng lượng của viện Bình Thông.” Ngư Thiên Hà nhìn vào màn hình xem người Damocles không bỏ qua bất kỳ thành viên nào trong viện Bình Thông, hiển nhiên họ muốn tận dụng hết năng lượng.

Sau khi lấy được năng lượng của viện Bình Thông, trường Damocles có thể tiến lên dùng cơ giáp với tốc độ tối đa tiến lên ít nhất có hơn phân nửa đường.

“Trường Đế Quốc không nên quay đầu trở lại.” Tập Hạo Thiên nói, “Ít nhất họ còn có cơ hội đến đích sớm.”

Lộ Chính Tân đã khôi phục lại sự bình tĩnh, ông dựa lưng vào ghế: “Lá cờ kết thúc cắm ở giữa đầm lầy. Đầm lầy rộng lớn, năng lượng của một chiếc cơ giáp không đủ để phụ nhổ cờ, ít nhất là cần gấp đôi khối năng lượng. Nhưng đồng thời đầm lầy cũng có cá sấu khổng lồ, một khi rơi xuống đầm lầy để chiến đấu, năng lượng bị mất sẽ nhiều hơn nữa. Thời gian rút cờ không ít, cho dù trường Đế Quốc đến đích nhưng vẫn bị đuổi kịp, nên có quay đầu lại xem hay không cũng chẳng sao.”

Trận đấu đã gần đến hồi kết, khán giả hơi bồn chồn, không chỉ vì cuộc chiến xếp hạng tiếp theo mà còn vì một số chiến sĩ độc lập của mấy trường đã bị loại.

Mấy giáo viên của các trường quân sự cũng đang nghị luận. Về phần Hạng Minh Hóa, ông đang cúi đầu nhắn tin cho Ứng Thành Hà, ngón

tay bấm vô cùng mạnh trong hư không.

Hạng Minh Hóa: [Nói mau, Vệ Tam học học kiến thức cơ giáp 3S khi nào?]

Ứng Thành Hà: [... Thầy ơi, giờ em đau ngực quá.]

Hạng Minh Hóa: [Ha ha, vậy tôi qua ấn giúp em.]

Ứng Thành Hà: [Không cần đâu thầy, em ổn rồi. Em buồn ngủ quá, tạm biệt thầy.]

Hạng Minh Hóa nhìn sinh viên đột nhiên logout: "..." Chờ tụi nhóc đi ra phải nhéo tai tụi sinh viên này, hỏi xem tụi nó che giấu cái gì.

...

"Bị loại hết rồi?" Vệ Tam nhìn người của viện Bình Thông và hỏi Kim Kha.

"Không còn nữa." Kim Kha nhìn lướt qua một vòng, "Chỉnh đốn tại chỗ nửa tiếng, sau đó chạy hết tốc lực."

Nửa tiếng này nhằm giúp các cơ giáp sư đến sửa chữa cơ giáp của chiến sĩ độc lập. Đội chủ lực của trường Damocles không có cơ giáp sư chủ lực, chỉ đành để Vệ Tam ra sân. Cô kiểm tra cơ giáp cho Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh chả ngơi.

Mặc dù khán giả bên ngoài sân thi đấu đã biết Vệ Tam sẽ sửa cơ giáp, nhưng nhìn lại một lần nữa thì họ vẫn cảm thấy rung động không thôi.

Là chiến sĩ độc lập đang yên lành thế này mà sao lại thuần thục sửa cơ giáp đến vậy?

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Các cơ giáp sư bên ngoài sân đấu: Xong đời, bát cơm đã bị chiến sĩ độc lập này cướp đi.

Chương 200

“anh nhanh hay tôi nhanh hơn”

Tại thời điểm này chỉ có ba trường quân sự trong đấu trường rừng mưa nhiệt đới, trong đó trường Đế Quốc đi đầu và đã tiếp cận đầm lầy.

Đầm lầy mênh mông hiện ra một luồng khí chết chóc nặng nề, bốc lên mùi tanh chẳng ngừng. Nhìn từ xa đã thấy cái bục lơ lửng được xây dựng nhân tạo ở giữa, trên đó dựng cờ của mấy trường quân sự.

“Cái này chỉ có thể để Tư Đồ Gia bay qua.” Công Nghi Giác nhìn khoảng cách tới cái bục lơ lửng, “Cần dùng khối năng lượng dự phòng.”

“Phía dưới có tinh thú.” Ứng Tinh Quyết thu hồi cảm giác bao trùm đầm lầy rồi nói từ từ.

Bởi vì môi trường bên này đặc biệt, tinh thú bên trong sống dựa vào đầm lầy, nên dù chúng có lên bờ cũng chả đi được bao xa. Cũng vì vậy mà chúng không bị nấm ham muốn mê hoặc rồi dụ đi theo.

“Chỉ huy chính, tôi qua bây giờ đây.” Tư Đồ Gia mở miệng, “Bay cao một chút thì chắc tránh được đánh dây dưa với tinh thú.”

Ứng Tinh Quyết nhìn khu vực đầm lầy này, cuối cùng đồng ý cho Tư Đồ Gia đi qua. Anh nghiêng đầu nhìn về phía hai người chiến sĩ độc lập khác: “Các cậu canh giữ ở đây, ngăn cản người phía sau.”

“Vâng.”

Tư Đồ Gia mang theo khối năng lượng dự phòng. Trước khi vào đầm lầy, y lái cơ giáp không ngừng bay lên trên, nhưng độ cao lên được chưa tới 30m, y phát hiện tầng không khí phía trên có thêm một lớp dinh dính, cản trở cơ giáp đi lên nữa.

Y lập tức thông báo cho Ứng Tinh Quyết phía dưới.

“Duy trì khoảng cách 20m với đầm lầy.” Ứng Tinh Quyết bảo, “Phía trên là vật phù du đầm lầy, tận lực đừng tiếp xúc vì nó có hại cho cơ giáp.”

Để duy trì khoảng cách này, chiến sĩ độc lập cần phải duy trì sự cân bằng cực độ. Nhưng mà Tư Đồ Gia là một người được tuyển chọn sàng lọc để trở thành một thành viên của đội chủ lực trường Đế Quốc, dù có độ khó như vậy nhưng y hoàn toàn có thể làm được.

Do môi trường đặc biệt của điểm cuối, người của trường Đế Quốc chỉ có thể xem và chờ đợi bên cạnh đầm lầy.

Tư Đồ Gia bắt đầu bay vào trong đầm lầy, cơ giáp cấp song song với đầm lầy. Y chỉ dùng có một đôi cánh vỗ với ở biên độ cực nhỏ để duy trì trạng thái cơ giáp bay trên không trung.

Mới đi được chưa tới 300 mét là bỗng có một con cá sấu khổng lồ đầy bùn đột nhiên nhảy lên trong đầm lầy. Nếu chẳng phải Tư Đồ Gia có phản ứng nhanh và nhảy thót lên về phía trước một khoảng, ắt con cá sấu lớn đã cắn vào chân y rồi.

Tình huống tương tự không ngừng xảy ra, cá sấu khổng lồ trong đầm lầy không chỉ có một con, hầu như qua mỗi một khoảng lại nhảy ra một đầu. Đôi khi để tránh cá sấu khổng lồ của đầm lầy, Tư Đồ Gia phải lùi lại và né tránh, cứ thế trong một thời gian dài không tiến lên trước được.

Đợi đến lúc trường Damocles chạy tới, Tư Đồ Gia mới tiến được một phần ba, khối năng lượng đã tiêu hao hết một phần. Y cảm thấy may mắn vừa rồi mang theo không ít khối năng lượng giúp mình tiếp tục tiến về phía trước.

“Thật nhiều cá sấu!” Liêu Như Ninh dường như chưa từng thấy nên mở máy ảnh, bắt đầu tìm góc chụp ở khắp mọi nơi.

Hoắc Kiếm yên lặng chắn trước mặt cậu ta, không cho Liêu Như Ninh đi về phía trước một bước.

“Không phải chứ bạn Hoắc, tôi chụp ảnh cũng không được à?” Liêu Như Ninh đột nhiên nhảy lên trên, hai chân kẹp thẳng vào eo Hoắc Kiếm, hai tay giơ cao quang não và chụp lung tung một phen những con cá sạch khổng lồ đang “nhảy nhót” trong đầm lầy.

Còn chưa chụp xong, cậu ta đã bị Hoắc Kiếm giơ tay dùng sức đẩy ra.

“Dừng!” Liêu Như Ninh ngẩng đầu ngăn cản Hoắc Kiếm tiến vào cơ giáp, “Tôi không chụp được chưa?”

Cùng lúc đó, Vệ Tam cũng đi tới trước mặt Cơ Sơ Vũ.

“Sao các cậu tới lâu thế mà chưa rút được cờ nữa?” Vệ Tam chỉ vào Tư Đồ Gia ở xa xa, “Úi chà, cậu ta làm một mình vất vả bao nhiêu, thế mà mấy cậu cứ đứng đây xem à?”

Cơ Sơ Vũ nhìn cô với khuôn mặt không biểu cảm. Cậu ta không cho Vệ Tam đi về phía trước một bước, ngón tay đã đặt trên nhẫn cơ giáp của mình.

“Uầy, chúng ta nói chuyện cho tốt, không ra tay nha.” Vệ Tam làm một cái thủ thế dừng lại, dùng giọng điệu thương lượng, “Cậu xem mấy chiến sĩ độc lập chúng ta ở đây hết, đánh nhau cũng không phân ra được thắng thua trong phút chốc. Hơn nữa cho dù đánh nhau, một chọi một, mấy cậu vẫn chả ngăn được cơ giáp hạng nhẹ của tụi này đi qua đâu.”

Cơ Sơ Vũ không hề động đậy.

Kim Kha cũng đi đến đứng đối diện Ứng Tinh Quyết: “Điểm cuối rồi, hay là tất cả mọi người nghỉ ngơi một chút, cứ để cho hai cơ giáp hạng nhẹ một mình đọ sức coi như xong.”

Lời này của cậu cũng chẳng không sai, Cơ Sơ Vũ và Hoắc Kiếm ngăn cản được hai người thì Hoắc Tuyên Sơn cũng bay qua được thôi.

Song, Ứng Tinh Quyết vẫn không buông lỏng cảnh giác. Anh đang suy nghĩ liệu trường Damocles có hợp tác với một chiến sĩ độc lập chủ lực còn lại của South Pasadena hay không.

Lúc này, thành viên chủ lực của trường Damocles thống nhất nhìn sang bên phải. Là cái bộ dạng không phải cố ý, giống bị cái gì đó hấp dẫn ánh mắt hơn. Hoắc Kiếm và Cơ Sơ Vũ cho rằng điểm cuối đã có chuyện nên dù không quay đầu nhìn thì họ cũng thất thần.

Một giây thất thần đó, Vệ Tam và Liêu Như Ninh phía đối diện đã giơ tay lên và rắc cái gì đó về phía hai người bọn họ.

Kim Kha cũng làm như vậy, đáng tiếc Ứng Tinh Quyết không bị lừa. Trong nháy mắt cậu vung tay lên thì anh đã lùi về sau.

“Khụ khụ!” Kim Kha bị sặc bởi một tay đầy phấn hoa của mình, “May là uống thuốc giải rồi.”

Ứng Tinh Quyết nhận ra phấn hoa trên mặt cậu: "... Cỏ gai mê hoặc."

Lại nhìn hai chiến sĩ độc lập đội chủ lực trường Đế Quốc đã trúng chiêu. Họ hít phải phấn hoa cỏ gai mê hoặc nên ngất đi ngay.

Thậm chí phấn hoa theo gió bay sang đội tuyển trường, Thái Ngô Đức hít một hơi rồi cũng cắm đầu ngã xuống. Những người ngất xỉu có nụ cười hạnh phúc trên khuôn mặt mình.

Các thành viên đội tuyển trường Damocles nhìn thấy bèn đồng loạt lùi lại một bước, họ không có uống thuốc giải độc.

Hoắc Tuyên Sơn lập tức tiến vào cơ giáp và bay về phía bục lơ lửng trong đầm lầy. Không giống như Tư Đồ Gia, cậu ta không cố ý duy trì ở một độ cao nào đó mà vừa bay vừa rắc phấn hoa cỏ gai mê hoặc.

Đám cá sấu khổng lồ "nhảy nhót tưng bừng" đã ngã xuống hết. Chúng nằm trên mặt đầm lầy và rơi vào một thế giới hạnh phúc.

Hoắc Tuyên Sơn dễ dàng đuổi kịp Tư Đồ Gia phía trước.

Chuyện này phải kể từ lúc trường Samuel bị loại.

Vào thời điểm đó, chiến sĩ độc lập cuối cùng của trường Samuel bị loại nên họ đã thành một con dê béo. South Pasadena từ bỏ vị trí thứ hai, sẵn sàng giành vị trí thứ ba nên cũng lui ra luôn. Nhưng trường Damocles trước giờ không buông tha con "dê" nào cả.

Nhổ được viện Bình Thông và trường Samuel, Vệ Tam bắt được sự chỉ huy của trường Samuel. Không chỉ cướp được khối năng lượng, mà còn cướp được rất nhiều thuốc giải độc từ phía Cao Học Lâm

Nhiều viên thuốc giải độc như vậy thật ra cũng chả có tác dụng lớn gì. Dù sao kể từ hồi Vệ Tam dính chưởng, Kim Kha đã lấy lại 120% tinh thần trên đường, không để cho đội viên trúng bất kỳ loại độc nào.

Trên đường đi tới đích, họ có dừng lại và Vệ Tam Vệ Tam lại nhìn thấy "con thỏ", lần này cô biết đó không phải là thỏ thật.

"Phấn hoa xịn thế này, tớ thấy nên kiếm thêm một chút." Vệ Tam đứng dậy vỗ túi đầy ắp thuốc giải độc của mình, "Phải làm cho các bạn sinh viên trường Đế Quốc vui vẻ, như vậy mới tỏ được vẻ chúng

ta hiền lành tốt bụng.”

Đám người cùng hùa với nhau ăn thuốc giải độc rồi đi bắt phấn hoa, ra sức túm lấy bằng hết. Chờ bọn họ rời đi, cỏ gai mê hoặc đã xụi lơ trên mặt đất, sống không còn gì luyến tiếc.

Quay lại lúc bây giờ.

Thành viên đội chủ lực trường Đế Quốc trúng chiêu, Hoắc Tuyên Sơn xuất phát thành công, hiện tại biến thành cuộc đọ sức của chiến sĩ độc lập hạng nhẹ.

Vì không muốn Hoắc Tuyên Sơn thay Tư Đồ Gia mở đường, Liêu Như Ninh chuẩn bị chạy vào đầm lầy. Hiện tại nguy hiểm lớn nhất là cá sấu khổng lồ đang nằm sấp vui vẻ trong đó.

Liêu Như Ninh cũng vui vẻ chạy về điểm đích.

Ứng Tinh Quyết nhíu mày, chuẩn bị sử dụng cảm giác tấn công hai chiến sĩ độc lập trong đầm lầy thì bị Vệ Tam đột nhiên tới gần nắm lấy tay.

“Chỉ huy chính gì mà cứ mãi chém giết thế này?” Vệ Tam đứng sau lưng Ứng Tinh Quyết, nắm lấy cổ tay vừa rồi Ứng Tinh Quyết chuẩn bị nâng lên, cô vòng tay kia qua bả vai anh và kề dao găm vào cổ anh.

“Chỉ huy chính!” Công Nghi Giác khiếp sợ nhìn chiến sĩ độc lập trơ tráo này, cô ta dám ra tay với một chỉ huy.

Vệ Tam hơi tới gần bên tai Ứng Tinh Quyết, cô nói nhỏ: “Tôi biết cảm giác của chỉ huy Ứng lợi hại, còn tấn công con người được. Nhưng mà…. Anh thấy cảm giác mình nhanh hay dao của tôi nhanh?”

Hô hấp lúc mạnh lúc nhẹ phả vào bên tai, tư thế hai người đủ mập mờ, nhưng Ứng Tinh Quyết luôn biết chắc rằng Vệ Tam dám ra tay thật.

“Dùng dao vẫn chưa được.” Đầu ngón tay Vệ Tam đang nắm cổ tay Ứng Tinh Quyết chợt dùng sức, “Không bằng làm gãy tay. Chỉ huy Ứng, anh có chịu không?”

Ứng Tinh Quyết cụp mắt xuống, anh rõ ràng nhận ra sát ý từ sau lưng Vệ Tam.

Hai người giằng co như vậy, Công Nghi Giác thậm chí không dám lộn xộn vì sợ chọc giận Vệ Tam.

Bọn họ áp sát quá gần, chỉ huy chính chắc chắn không có biện pháp ra tay. Công Nghi Giác nhìn đầm lầy bên kia lại nhìn sang Vệ Tam, quả thực ước gì mình đã là chiến sĩ độc lập.

Vừa rồi Ứng Tinh Quyết mạnh mẽ điều động cảm giác, nay lại ép nó trở lại, thêm chuyện thân thể không được bổ sung bằng dịch dinh dưỡng nên anh cứ thế ngã luôn về phía sau.

“Này, anh đừng giỡn.” Vệ Tam phát hiện bất thường nhưng vẫn không buông tay, “Tôi sẽ không buông tay.”

“Ngất xỉu rồi.” Kim Kha đi tới nhìn một chút, thật đáng tiếc, chỉ huy siêu 3S tốt thế mà cơ thể có vấn đề.

“Tôi không ra tay.” Vệ Tam nói với Công Nghi Giác đang tỏ vẻ căm giận, “Chỉ huy chính mấy cậu đang dàn cảnh.”

Công Nghi Giác trừng mắt với Vệ Tam: “Cô buông tay đi!”

“Không buông.” Vệ Tam từ chối không chút do dự, “Lỡ mà anh ta tỉnh dậy rồi chuẩn bị ra tay thì sao.”

“Cô!” Công Nghi Giác tức giận đến mức vươn ngón tay chỉ vào Vệ Tam, “Cô, cô… chảy máu cam.”

Nghe vậy, Vệ Tam thu tay cầm dao găm và lau chỗ dưới mũi, đúng thật là máu đầy tay. Vẻ mặt cô bày ra đầy dấu chấm hỏi, lúc này mà chảy máu cam?

Ừ, hình như còn hơi choáng nữa.

Vừa nghĩ xong trong nháy mắt, tiếp theo Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết cùng nhau ngã trên mặt đất, hai người đều rơi vào hôn mê.

Một cơ giáp sư, một chỉ huy, họ lập tức được khiêng về trường của mình, hai trường nhìn nhau cảnh giác.

Bên kia đầm lầy, Hoắc Tuyên Sơn đã vượt qua Tư Đồ Gia. Một đường rắc phấn hoa đi qua đúng thật đã làm Tư Đồ Gia nhân cơ hội đi theo phía sau, nhưng Liêu Như Ninh cũng chạy đuổi tới.

Thiếu gia Liêu giẫm lên đầu lên thân con cá sấu khổng lồ. Lúc cậu ấy nhảy tới thì dùng tốc độ cực nhanh, có thể thấy cậu ta không lười biến trong huấn luyện thể lực bình thường.

Khi tiến tới một nửa, Hoắc Tuyên Sơn và Tư Đồ Gia đã bay đến bục lơ lửng.

Bục lơ lửng không lớn nên họ ra khỏi khỏi khoang cơ giáp và dùng tay trần để đánh nhau.

Hoắc Tuyên Sơn không vội, cậu ta kéo dài trận đánh với Tư Đồ Gia để chờ Liêu Như Ninh chạy tới.

“Các cậu... “ Tư Đồ Gia nhìn về phía bờ đầm lầy, chuyện gì xảy ra thế, chỉ huy chính chả có ở đó.

“Đừng nghĩ nữa, khẳng định chỉ huy chính mấy cậu đã bị Vệ Tam giải quyết.” Hoắc Tuyên Sơn trấn an, “Cậu lo mà đánh một trận với tôi cho tốt, đừng suy nghĩ quá nhiều.”

Tư Đồ Gia không chịu mà liều mạng chạy về phía quân kỳ. Hoắc Tuyên Sơn cũng không nhường, thế là hai người cứ mãi đánh dây dưa trên bục lơ lửng, cho đến khi Liêu Như Ninh bò lên.

“Hế lô.” Thiếu gia Liêu bám vào trên bục lơ lửng, vươn ra một bàn tay dính bùn và chào hỏi hai người.

“Hê lô cái gì mà hê lô, mau rút cờ.” Bỗng Hoắc Tuyên Sơn chẳng còn sự thảnh thơi trước đó, “Mau ra ngoài đi.”

Bọn họ ăn uống kham khổ nhiều ngày như vậy, mà Vệ Tam còn ở bên cạnh báo một đống tên món ăn trước khi đến đầm lầy, đúng là đã làm Hoắc Tuyên Sơn đói bụng hồi lâu.

“Tới ngay!” Thiếu gia Liêu chống hai tay, chống lên và xông thẳng vào quân kỳ.

Tư Đồ Gia cũng không đoạt cờ nữa, y chặn đường Liêu Như Ninh, không cho cậu đi.

“Đối thủ của cậu là tôi.” Hoắc Tuyên Sơn ngăn cản bằng một cước để ngăn Tư Đồ Gia.

Liêu Như Ninh ngay lập tức nắm bắt cơ hội, cậu bước về phía trước và rút cờ của trường Damocles.

[Xin chúc mừng trường Quân sự Damocles đã về đích thành công. Một lần nữa, xin chúc mừng trường Quân sự Damocles đã về đích thành công.]

Tiếng phát thanh vừa ra, hai người lập tức dừng tay. Tư Đồ Gia bày mặt đen nhìn chằm chằm Hoắc Tuyên Sơn rồi xoay người đi rút cờ của trường Đế Quốc.

Lúc này trường South Pasadena ở phía bên kia mới đến, Sơn Cung Ba Nhận bay tới thẳng lấy quân kỳ.

Ánh mắt Hoắc Tuyên Sơn và Tư Đồ Gia cùng khựng lại.

Vừa rồi động tác Sơn Cung Ba Nhận bay tới đúng kiểu tiêu chuẩn và nhanh chóng, tuyệt đối trên trình độ của hai người bọn họ.

Thứ hạng đã được thiết lập, trận đấu kết thúc.

Mấy người trở về bờ đầm lầy, lúc này họ mới phát hiện, Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết đã lâm vào hôn mê.

“Là lưỡng bại câu thương à?” Liêu Như Ninh ngồi xổm bên cạnh Vệ Tam, cậu ta hỏi Kim Kha.

“Không phải, chắc Vệ Tam bị thương lúc đánh nhau hồi trước.” Kim Kha lại nhìn về phía đối diện, “Thể lực của chỉ huy chính bọn họ không chịu nổi.”

Ba trường quân sự thành công tới điểm cuối, rút cờ, và, ở đây chờ đợi người đến đón họ ra ngoài.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh: Tôi không nhanh như cô được.

Chương 201

“vết máu trên vai”

Tất cả những gì xảy ra trên đấu trường rừng mưa nhiệt đới lần này đúng là khiến các phương tiện truyền thông lớn hưng phấn đến cực điểm. Trước tiên là chuyện một cơ giáp sư trường Damocles tự nhiên bị loại. Lúc kênh phát thanh vừa báo là chuyện này đã lập tức lên ngay trang đầu mạng Tinh Võng, ai nấy đang thảo luận không chừng lần này trường Damocle lại không lấy được điểm xếp hạng.

Từ trận đầu tiên đến bây giờ không khó để nhận ra đội ngũ trường Damocles hành động thái quá, về cơ bản là muốn làm thế nào thì làm thế đó.

Rất nhiều người bắt đầu bình luận trên Tinh Võng, cho rằng mỗi lần trường Damocles giành được chức vô địch toàn dựa vào may mắn. Đừng nói tới đấu trường lạnh lẽo, đó là do Vệ Tam cưỡng ép để lấy được thứ hạng. Trên đấu trường Tháp Tây, nếu không phải Vệ Tam bất ngờ mang chỉ huy chính của trường Đế Quốc đi, hiển nhiên học cũng không lấy được vị trí số 1.

Hiện tại cơ giáp sư chính của trường Damocles bất ngờ bị loại, kế tiếp đừng nói thứ nhất, ngay cả thứ ba cũng là quá sức.

Trường quân sự nào ở mấy giải trước mất đi cơ giáp sư mà còn có thứ hạng chứ? Trừ phi cơ giáp sư bày ra cái bẫy ở vạch đích.

Sức nóng của sự kiện này chỉ kéo dài chưa đầy một tiếng trên Tinh Võng, sau đó thì bị phá vỡ bởi sự xuất hiện của nấm ham m.uốn khổng lồ. Tất cả các kênh truyền thông đã nhắm mục tiêu vào mệnh lệnh của ban tổ chức khi yêu cầu sinh viên ở lại để đối phó với cây nấm đó.

Không biết lấy từ đâu ra được tin tức ngầm, quần chúng biết mệnh lệnh này được Quân khu 13 đưa ra.

[Quân khu 13 muốn tất cả sinh viên ở lại chôn cùng?]

[Cũng không cần phải chôn cùng. Tình huống khẩn cấp đấy, huống hồ bọn họ chỉ cần chống đỡ một hồi thì sẽ có người chạy tới cứu viện.]

[Tôi hiểu rồi. Chắc là bởi vì trường Damocles không còn hy vọng với chức quán quân lần này nên Quân khu 13 muốn tất cả các trường quân sự ở lại đây, ít nhất là để tiêu hao sức mạnh của các trường quân sự khác. Không ngờ Quân khu 13 toàn là những người như vậy, thất vọng.]

[Trước kia còn tưởng rằng người của Quân khu 13 cương trực ngay thẳng, giờ xem ra cũng chỉ là như thế.]

[Thôi đi, trước kia toàn giả bộ hết. Cậu xem bây giờ bọn họ có thực lực, đội chủ lực của trường Damocles phách lối thế kia kìa.]

...

Những bình luận gièm pha như vậy không dứt trên Tinh Võng cho đến khi trường Damocles và các trường khác hợp tác để bao bọc đầu nấm ha.m muốn khổng lồ, giải quyết vấn đề bào tử.

Tại thời điểm này, Truyền thông Lam Phạt ngay lập tức làm một video trong đấu trường của trường Damocles, kéo nhịp điệu trở lại.

Hiển nhiên video lấy đội chủ lực của trường Damocles làm nhân vật chính, tất cả đều là những khoảnh khắc bọn họ ăn trúng mấy quả dị, có thể nói là tập hợp đủ các khuôn mặt.

Hơn nữa bên Lam Phạt cố ý thúc đẩy, không thể nói là lập tức thay đổi dư luận nhưng cũng có thể hấp dẫn phần lớn cư dân mạng và quần chúng khán giả xoay vần.

Nhưng rất nhanh trên mạng có một nhóm muốn bôi nhọ trường Damocles và Quân khu 13 đằng sau.

Tất cả đều là mấy kênh truyền thông, không thể nào không thấy rõ có âm mưu ẩn đằng sau những thứ trông có vẻ hợp lý này.

Dù chẳng biết kẻ chủ mưu đằng sau nó, nhưng người chịu trách nhiệm chính lại có mối quan hệ chặt chẽ với Truyền thông Sequoia.

Đến cùng thì Truyền thông Lam Phạt có sự đầu tư của đội chủ lực trường Damocles. Tất nhiên để giúp các cổ đông của mình, bọn họ có khả năng định hướng dư luận, đây là công việc của một kênh truyền thông xuất sắc.

Huống hồ buồn ngủ đã gặp chiếu manh, Vệ Tam của trường

Damocles còn biết sửa chữa cơ giáp cấp 3S, đây chính là vừa thợ vừa chiến sĩ thứ hai trong lịch sử Liên bang.

Nói trường Damocles dựa vào vận may mới đạt được thứ hạng? Anh thử dựa vào vận may để vừa làm thợ vừa chiến sĩ coi.

Vào đêm khuya hôm đó, Truyền thông Lam Phạt có hơn một chục bản thảo đã được soạn xong và phát toàn Tinh Võng, để cho người dân Liên bang để xem cái gì mới gọi là thực lực.

Thực lực chính là đội chủ lực của trường Damocles mất đi một cơ giáp sư, mà chiến sĩ độc lập của bọn họ còn làm được cơ giáp sư thay thế. Nhìn xa hơn, đội ngũ trường quân sự nào có thể làm điều đó đây?

Cuối cùng, Truyền thông Lam Phạt còn viết một tiêu đề bắt mắt người ta: [Một người vừa thợ vừa chiến sĩ xuất hiện tại trường Damocles, rốt cuộc là thiên mệnh hay là trùng hợp.]

Sức nóng chuyện Vệ Tam kiêm hai nghề treo được cả đêm, đến sáng lại bị những người khác cướp đi danh tiếng.

Lần này không phải là trường Đế Quốc, cũng không phải viện Bình Thông, mà là trường South Pasadena, một trường vẫn bình thường không có gì lạ. Sơn Cung Ba Nhận, người mất em gái để phối hợp, chính là chiến sĩ độc lập cấp 3S.

Đến cùng là cũng giống như Jill Gil Wood đã tiến hóa gần đây, hay là ẩn giấu thực lực khi trước.

Không ít phương tiện truyền thông bắt đầu lật hồ sơ chiến đấu trước kia của Sơn Cung Ba Nhận, cố gắng tìm ra một ít dấu vết… nhưng chả mò ra được gì.

Sơn Cung cũng là một thế gia lớn. Ngoại trừ nhận huấn luyện thường xuyên của trường, thời gian còn lại Sơn Cung Ba Nhận toàn ở trong gia tộc mình huấn luyện, những video ghi lại được Sơn Cung Dương Linh phụ trách nên truyền thông chẳng lấy được.

Mấy ngày nay, các kênh truyền thông lớn đúng là ngày đêm chả ngủ, hết lần này đến lần khác báo cáo một loạt các tin tức nóng hổi. Họ đợi mỏi mòn mới đến được lúc trong sân chỉ còn lại ba trường quân sự. Họ còn đang suy nghĩ trường nào sẽ lấy được vị trí đầu tiên; nhìn thế nào cũng ra được trường Đế Quốc sẽ thắng.

Kết quả là trường Damocles lại bắt đầu lộn xộn, tóm được rất nhiều phấn hoa của cỏ gai mê hoặc rồi còn rắc lên các thành viên đội chủ lực trường Đế Quốc. Ngay cả cá sấu khổng lồ trong đầm lầy cũng bị hạ phấn hoa rồi họ chiếm vị trí đầu tiên thật dễ dàng.

Thắng là thắng, nhưng trên Tinh Võng lại có người bắt đầu khơi chuyện, cái gì mà mỗi lần trường Damocles đoạt giải nhất toàn dùng thủ đoạn âm hiểm; từ nhỏ suy ra được lớn, hiển nhiên quân khu phía sau bọn họ cũng là bọn tiểu nhân, chẳng qua giờ không còn giấu được mà thôi.

Chỉ cần hạt giống nghi ngờ được gieo trong lòng con người thì rất khó để loại bỏ hoàn toàn. Tại thời điểm này mà đứng ra phủ nhận sẽ chỉ làm cho khán giả nghi ngờ nhiều hơn.

Chi bằng thay đổi một thủ đoạn khác.

Đã có người nói trường Damocles âm hiểm thì họ nhảy vào thuyết âm mưu, làm tin hóng hớt về couple. So với những suy đoán xấu xí, hiển nhiên mọi người thích trà dư tửu hậu bàn chuyện hóng hớt hơn.

[Giữa Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết thì ai mạnh hơn? Chiến sĩ độc lập đánh nhau với chỉ huy?]

Phía dưới tiêu đề là cái cảnh Vệ Tam cưỡng ép Ứng Tinh Quyết trong rừng mưa nhiệt đới. Nếu đổi lại là trước đây, hình ảnh này tư thế này sẽ đẹp như một bộ phim thần tượng.

Đáng tiếc, lần này chỉ có một mình Ứng Tinh Quyết đẹp mắt. Chỉ huy chính có mặt mày sáng láng, mặc một bộ quần áo tác chiến gọn gàng sạch sẽ. Anh hơi ngửa đầu, tóc lộn xộn, để lộ ra cổ thon dài trắng nõn và một miếng da nhỏ đã đỏ hồng do dao găm kề vào. Vệ Tam gần như áp sát vào anh lại trông như người đến từ một thế giới mọi rợ. Mặt cô đầy vết sẹo vảy nến, ống tay áo còn mang theo đủ loại vật bẩn không xác định, khóe môi mang theo nụ cười nhưng trong mắt lại lạnh như băng lạ thường.

Lúc gió thổi qua, cọng tóc lộn xộn đã phất phơ lên khuôn mặt của chiến sĩ độc lập phía sau, làm tăng thêm hoàn cảnh khắc nghiệt xung quanh đầm lầy.

Toàn bộ hình ảnh giống như một con rồng ác bao lấy một bông hoa sang trọng xinh đẹp, giam nó trong địa ngục, đúng là vừa kỳ lạ

nhưng lại hài hòa, hấp dẫn sự chú ý vô cùng.

Ngay sau khi bản thảo này được tung ra, chả mấy ai xem nội dung nhưng hình ảnh thì đã bị cơ man là người lưu lại.

[Hu hu hu, thơm quá, hoàn toàn phát đường nà.]

[Đủ rồi, bọn họ vẫn là trẻ con đấy!]

[Tôi mặc kệ, ăn chắc couple này rồi!!]

...

Khi trường Damocles và trường Đế Quốc ra khỏi đấu trường, tin tức này đã bị một cái tiêu đề khác thay thế.

- -- Trận đấu đầu tiên giữa Đôi Sao Liên bang.

Rất rõ ràng, hiện tại tầm nhìn chính của Tinh Võng đã cho rằng người mạnh nhất trong chiến sĩ độc lập là Vệ Tam. Thậm chí còn cố ý thay đổi cái từ Đôi Sao Đế Quốc.

Ngay sau khi họ xuất hiện, các kênh truyền thông khác nhau đã bổ xô tới phỏng vấn. Lần này có quá nhiều mục tiêu, trường Đế Quốc, trường Damocles, và thậm còn có đội chủ lực của trường South Pasadena.

Ban đầu hai người còn hôn mê nên được đưa vào máy bay rồi thì nhận được những nhu yếu phẩm mà các trường quân sự đặt lên trước đó, ví dụ như dịch dinh dưỡng.

Ứng Tinh Quyết tỉnh nhanh hơn, Vệ Tam ngủ trên máy bay hơn một tiếng đồng hồ, chờ mãi đến lúc gần tới lối ra mới tỉnh lại.

Ba trường quân sự gần như đến cùng một lúc, mấy kênh truyền thông đã vây quanh, mục tiêu quan trọng nhất là Vệ Tam kiêm hai nghề thợ và chiến sĩ.

“Vệ Tam, bạn thật sự đi ra từ sao vô danh à?

“Vệ Tam, bạn học kiến thức cơ giáp từ lúc nào? Nghe nói từ mấy đấu trường đầu tiên, trường Quân sự Damocles đã đồng ý lấy ra chip giảng dạy của Ngư Thanh Phi. Có phải khi đó bạn đang học cơ giáp không?”

“Trong thời gian ngắn như vậy mà bạn thật sự có thể học tốt ngành cơ giáp sư rồi cũng là một chiến sĩ độc lập ưu tú sao? Xin hỏi sao làm được?”

...

Vệ Tam nhìn đông đảo truyền thông trước mặt, đột nhiên nghiêng người chỉ vào phương hướng của trường Đế Quốc: “Mau xem, Ứng Tinh Quyết!”

Các phương tiện truyền thông không ngần ngại quay đầu nhìn qua.

Đội chủ lực của trường Damocles ngay lập tức chạy đi, đội tuyển trường nhanh chóng chen ra ngoài.

Các kênh truyền thông quay đầu và nhìn vào vị trí đội chủ lực trống rỗng: “...”

Bốn người vừa đi ra là đã xem quang não tín hiệu hay không.

“Bây giờ Thành Hà vẫn còn ở bệnh viện.” Kim Kha đọc tin tức trong nhóm, Ứng Thành Hà đã gửi định vị một tiếng trước.

“Đi xem cậu ấy một tí.” Vệ Tam mở vị trí ra nhìn một chút rồi nhấc chân muốn đi.

“Trước tiên mua chút hoa quả gì đó đi qua thăm đã.” Hoắc Tuyên Sơn nói.

Mấy người nhất trí, nghĩ rằng ý tưởng này của cậu ta không tệ bèn mua một giỏ trái cây trên đường đi. Kế đó ngồi trên xe buýt bay và chạy tới bệnh viện.

Giỏ trái cây được Kim Kha xách và cậu ấy đứng ở phía trước nhất.

Vệ Tam nhìn về phía trước rồi đưa bàn lặng lẽ mò vào giỏ. Cô chỉ muốn trộm một quả chuối, kết quả vừa đưa vào đụng phải một bàn tay khác: “...”

Cô không nhúc nhích, bàn tay đó cũng không nhúc nhích.

Vệ Tam lén dùng mắt nhìn Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh. Hai người này có thần sắc tự nhiên, nhìn không ra được là tay ai.

Không ai nhúc nhích, kết quả là một bàn tay khác lại chạm vào vào lúc này.

Ba người sáu mắt nhìn nhau, cuối cùng mỗi người ăn ý sờ mất một quả rồi còn ăn lặng lẽ sau lưng Kim Kha.

Kim Kha: "..." Rấy khó để không biết có người lén cậu ấy để ăn vụng.

Liêu Như Ninh mò được một chùm vải thiều ra còn tốt bụng bóc sạch một quả và đút cho Kim Kha ăn.

Kim Kha há miệng ăn hết mà chả hỏi gì.

Chờ đến được bệnh viện, giỏ thì vẫn là cái giỏ đó, vải đỏ phủ bên trên vẫn là miếng vải đỏ đó, chẳng qua cái giỏ đã nhẹ hẫng.

Ứng Thành Hà đã có thể cử động tự nhiên. Khi bọn họ tiến vào, anh mới vừa bước lên giường từ chỗ cửa sổ, bộ dáng trông thật yếu đuối.

"Các cậu tới thăm tôi mà mang theo cả hoa quả, quá khách sáo rồi." Ứng Thành Hà nhận lấy, ngoài miệng thì bảo khách sáo cơ mà tay lại hưng phấn cầm rồi mở ra xem. Anh chỉ thấy một quả vải thiều lẻ loi còn sót lại, nó đang "ngồi ngay ngắn" ở giữa giỏ.

Ứng Thành Hà ôm ngực mình: "... Tim tôi đau quá."

"Chủ tiệm trái cây nói quả vải này có tập hợp tinh hoa trời đất, thích hợp cho người bệnh ăn, đảm bảo ăn vào tim không đau, vui vẻ ngay." Vệ Tam cầm quả vải lên, bóc ra và nhét vào miệng Ứng Thành Hà.

Ứng Thành Hà ăn xong: "Rất ngọt."

"Có thể đi không?" Hoắc Tuyên Sơn hỏi, "Tụi này còn chưa ăn gì, đợi lát nữa còn phải đi lĩnh thưởng ở bên kia đó."

Ứng Thành Hà nhìn bốn người bẩn thỉu cả người: "Làm sao các cậu tới đây được?"

"Đi xe buýt đến." Liêu Như Ninh ném quần áo trên ghế cho Ứng Thành Hà, "Đừng giả vờ, nhanh, tụi mình ăn gì trước rồi còn trở về nữa."

Chờ Ứng Thành Hà thay quần áo ra khỏi phòng rồi, năm người cùng nhau lẻn ra khỏi bệnh viện.

“Sơn Cung Dũng Nam cũng ở đây?” Kim Kha hỏi.

“Ngay bên sát vách. Cô ấy có nhiều vết thương hơn tôi nhưng tôi mém tí đã chết.” Ứng Thành Hà hơi ngượng, khi ra ngoài rồi, anh có xem cảnh phát lại và thấy xấu hổ khi bị loại.

“Dù sao tụi mình đã bàn xong rồi, đi ra là để cậu bao.” Vệ Tam nói.

“Được rồi, tôi mời.” Ứng Thành Hà đi trước rồi xoay người nhìn bốn người, “Chúc mừng chúng ta một lần nữa giành chức vô địch.”

Năm người tìm được chỗ, vừa ngồi xuống là Ứng Thành Hà đã đăng hết những tin tức thú vị mình thu thập mấy ngày nay lên nhóm, thậm chí có cả mấy video trực tiếp.

“Shaω Eli... Ha ha ha ha ha ha.” Liêu Như Ninh xem video được phát đầu tiên, “Thì ra qu.ần lót của cậu ta có màu hồng.”

“Không phải cậu cũng vậy à?” Kim Kha vạch trần.

Thiếu gia Liêu: “... Đừng nói với tôi là mấy cậu không có đồ màu hồng phấn nha.”

Bàn ăn đột nhiên rơi vào im lặng hoàn toàn.

Vệ Tam huýt sáo an ủi: “Bé trai mặc màu hồng thì sao, thời trang thôi.”

Khi họ xem video của các trường quân sự khác làm trò mèo, các trường khác cũng thấy video của Vệ Tam và Hoắc Tuyên Sơn gặp cỏ gai mê hoặc trước đó.

Ứng Tinh Quyết đi ra khỏi sân thi đấu, anh đã một mình dựa vào tường và cúi đầu lật tiêu đề trước đấy của Tinh Võng.

Trong đó có những video khác nhau được cắt ra, thích hợp để hiểu thật nhanh những gì đang xảy ra trên toàn bộ sân đấu. Các chi tiết khác thì anh sẽ xem xét lại ở video trực tiếp thật kỹ sau.

Thấy video của trường Samuel, Ứng Tinh Quyết hoàn toàn mở ra một giây xong thoát ra, ánh mắt của anh dừng lại ở video lúc trường

Damocles bắt đầu.

Hóa ra vào thời điểm đó họ tụt lại phía sau trường Đế Quốc bởi vì đã trúng cỏ gai mê hoặc. Ứng Tinh Quyết nhìn một mình Vệ Tam đi về phía bờ bên kia trong video thì theo bản năng nhíu mày.

Điểm này là do Kim Kha không kiểm soát tốt cục diện, tình huống rừng mưa nhiệt đới rất đặc thù, không nên để Vệ Tam đi qua.

Về sau nhìn thấy Vệ Tam bị cỏ gai mê hoặc vây khốn, Ứng Tinh Quyết nhìn chằm chằm video mãi cho đến khi cô thoát ra mới hơi dời tầm mắt, thì ra lúc đó đã để lại vết thương trên mặt cô.

Ứng Tinh Quyết nghiêng mặt nhìn bả vai mình, vết máu phía trên là của Vệ Tam để lại.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh: Hóa ra vết thương trên khuôn mặt là như vậy (.

.)

- -----oOo------

Chương 202

“cô đã chuẩn bị đốt tóc tôi thế nào”

Ngoài video tin tức của trường Damocles, Ứng Tinh Quyết tập trung xem video Sơn Cung Dũng Nam bị loại.

Rất thú vị, khi bào tử đã phát ra, Sơn Cung Dũng Nam đột nhiên cố gắng hết sức để chặt đứt thân nấm của nấm ham mu.ốn, không phù hợp với lẽ thường vô cùng.

Trường South Pasadena không có là phong cách làm việc như thế. Nhìn lại chỉ huy chính của họ, Cao Đường Ngân, cô ta có vẻ mặt ngạc nhiên, hiển nhiên không thể hiểu được hành vi của Sơn Cung Dũng Nam như bao người

Ứng Tinh Quyết dựa vào tường, nhìn chằm chằm một lần lại một lần vào video phát tới phát lui. Một lúc lâu sau, anh nhấn nút tạm dừng, phóng to một góc.

Ống kính này chỉ quay được mặt trước của nấm ham mu./ốn khổng lồ, hầu hết mọi người ở phía này. Ứng Tinh Quyết nhìn vào nơi được phóng đại, có một người đứng ở mặt sau để lộ ra nửa thân trên. Nhưng bởi vì mặt đất mọc lên rất nhiều sợi nấm biến dị đã chặn tầm nhìn, anh chỉ chỉ có thể nhìn thấy một góc quần áo.

Đó là Kosai Musashi.

Ứng Tinh Quyết nhìn lại một lần nữa, lần này tầm mắt vẫn đi theo Kosai Musashi.

Lúc ấy ngoại trừ viện Bình Thông, các chiến sĩ độc lập của các trường khác đều liều mạng tới gần nấm ham mu/ốn khổng lồ. Kosai Musashi vẫn luôn ở giữa, khi sắp tới gần thì cậu ta chuyển sang phía bên kia, ống kính cơ hoàn toàn không quay rõ được cậu ta đang làm gì.

Ứng Tinh Quyết tính toán khoảng cách, Kosai Musashi đến gần cây nấm trước nhất nhưng cậu ta dừng lại ở đó.

Sơn Cung Dũng Nam bắt đầu từ giây phút đó bỗng vượt qua đám người Cơ Sơ Vũ rồi chặt đứt thân nấm trước, đồng thời bị nấm xuyên qua cơ giáp, bị buộc loại ngay.

... Bởi vì Kosai Musashi?

Ứng Tinh Quyết bắt được cảnh cơ giáp của Sơn Cung Dũng Nam từng nghiêng đầu nhìn về phía Kosai Musashi, ngay sau đó cô ấy mới ra tay.

“Tinh Quyết.” Cơ Sơ Vũ mở cửa đi vào, trong tay cậu ta cầm một cái hộp, “Bác sĩ cầm tới.”

Ứng Tinh Quyết tắt quang não, nhận cái hộp, nhập mật mã, và lấy ra dịch dinh dưỡng chuyên dụng của anh ở bên trong.

Trước đó chỉ có uống mấy ống dịch dinh dưỡng trên máy bay, trong cái hộp này là số lượng để anh dùng trong hai tháng.

“Tôi có đi một chuyến qua bên thầy dẫn đội.” Cơ Sơ Vũ không có xoay người rời đi, mà đứng ở trước mặt Ứng Tinh Quyết và cho anh hay.

Vừa rồi Cơ Sơ Vũ đi tìm thầy dẫn đội vì muốn tự nhận phạt. Cậu ta cảm thấy mình sơ suất nên mới trúng chiêu của đám người trường Damocles.

Ứng Tinh Quyết giương mắt nhìn Cơ Sơ Vũ, nói chậm: “Trường không lấy được quán quân là vấn đề của tất cả chúng ta.”

Cơ Sơ Vũ nghe vậy bèn cúi đầu nhìn sàn nhà, cuối cùng cậu ta cũng ngẩng đầu nói nhỏ: “Tôi cảm thấy hết thảy đã thay đổi.”

“... Cậu nên học cách làm quen, sau này có thể có những thay đổi lớn hơn nữa.” Ứng Tinh Quyết nói xong thì chuẩn bị đi tắm rửa.

“Giữa chúng ta cũng sẽ thay đổi?” Cơ Sơ Vũ hỏi ở sau lưng, “Tôi vẫn cho rằng chúng ta là anh em.”

Ánh mắt Ứng Tinh Quyết dừng ở tay nắm cửa và thản nhiên cho hay: “Anh em có quan hệ huyết thống với tôi chỉ có Ứng Thành Hà.”

Mãi cho đến khi Ứng Tinh Quyết rời đi, Cơ Sơ Vũ vẫn đứng tại chỗ thật lâu.

...

“Đám ranh con kia chạy đâu rồi, sắp tới giờ trao giải thưởng rồi đấy.” Hạng Minh Hóa nhìn xung quanh và nói trong sự tức giận.

“Có thể là đi gặp Ứng Thành Hà.” Giải Ngữ Mạn, “Vừa rồi có người nói nhìn thấy bọn Vệ Tam đi ra ngoài.”

Hai thầy cô vẫn đang thảo luận về nơi các thành viên của đội chủ lực đi, mấy người Vệ Tam và Kim Kha bỗng nhảy bổ tới.

Hạng Minh Hóa: “... Mấy em không ngửi thấy mùi mồ hôi bẩn trên người à? Cứ thế mà đi ra ngoài lắc lư? Còn có Vệ Tam, em mang luôn khuôn mặt như vậy đi ra ngoài thế, có muốn khôi phục nữa hay không?”

“Một tí như thế có sao đâu.” Vệ Tam xua tay, “Thầy à, chờ nhận giải thưởng xong là em sẽ tới khoang trị liệu.”

Có thể tránh vào khoang trị liệu được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Dù Vệ Tam vừa là thợ vừa là chiến sĩ, nhưng cô vẫn không thích cảm giác nằm vào khoang trị liệu.

“Hiện tại còn 10 phút là bắt đầu trao giải.” Giải Ngữ Mạn nhìn thoáng qua thời gian, “Đi tắm rửa thay quần áo nhanh.”

Có năm người trong đội chủ lực trường Damocles thì bốn tên đã chạy đi, chỉ còn lại Ứng Thành Hà ở đây một mình.

Hạng Minh Hóa liếc mắt nhìn Ứng Thành Hà, hừ lạnh một tiếng và quay đầu không nhìn anh nữa.

Ứng Thành Hà chột dạ bèn lấy ra một gói nhỏ một gói đồ ăn vặt nhỏ trong ngực để lấy lòng: “Mời thầy cô ăn.”

Hạng Minh Hóa cúi đầu nhìn thoáng qua, toàn là là côn trùng giòn tan: “... Đừng cố lấy lòng tôi, đừng nghĩ rằng tôi không biết. Trước đây em tìm kiếm rất nhiều lý do đàng hoàng để xin lấy chip giảng dạy ra bên ngoài cũng vì để Vệ Tam học.”

Vệ Tam và Ứng Thành Hà toàn cùng nhau ra vào mỗi buổi tối, lúc ấy bọn họ còn ngây thơ cho rằng Ứng Thành Hà đang điều chỉnh số liệu của cơ giáp Vệ Tam, cho nên để Vệ Tam đi qua mỗi ngày.

Kết quả...

Hạng Minh Hóa thấy một bộ dáng heo chết không sợ nước sôi của Ứng Thành Hà bèn ho vài tiếng, tay nắm lại đặt lên môi: “Cơ giáp... Vệ Tam...”

Ứng Thành Hà nghi hoặc quay đầu nhìn về phía ông: “Thầy ơi, thầy nói cái gì?”

Hạng Minh Hóa nhắm mắt lại, hít sâu một hơi: “Tôi hỏi em, Vô Thường là do ai thiết kế và xây dựng.”

“À, Vệ Tam thiết kế.” Ứng Thành Hà nói hiển nhiên, “Phong cách thiết kế cơ giáp của em cũng không phải như vậy.”

Thậm chí còn không làm được tốt như vậy, lý giải của Vệ Tam đối với cơ giáp cứ tự nhiên mà hoàn thiện. Nếu như mình cũng tính là cơ giáp sư có thiên phú, vậy thì không thể dùng thiên phú để diễn tả Vệ Tam. Cậu ấy đúng thật là sinh ra vì cơ giáp.

“...” Hạng Minh Hóa vươn một tay đặt lên vai Ứng Thành Hà, chân hơi mềm nhũn, “Thật, thật sự là vừa thợ vừa chiến sĩ.”

Lúc trước sửa cơ giáp thì thôi, Vô Thường chính là một chiếc cơ giáp nửa hoàn thành. Hạng Minh Hóa chỉ cần nghĩ đến đẳng cấp chân chính của Vệ Tam thì trái tim nhảy bịnh bịch.

Nếu sau này trường Damocles của họ không trở lại vị trí lãnh đạo trước đó mới là kỳ lạ. Bây giờ ông cực kỳ đồng ý với một câu nói của Truyền thông Lam Phạt.

- -- Vận khí của trường Damocles ở trên người Vệ Tam hết.

“Thầy cô, đúng là vừa thợ vừa chiến sĩ thật. Vệ Tam giỏi hơn em lắm.” Ứng Thành Hà bảo.

“Có thể không lợi hại hơn em à? Cũng không nghĩ chuyện em ấy là…” Hạng Minh Hóa nói một nửa rồi dừng lại không nói tiếp nữa.

10 phút vừa đến, mấy người đội chủ lực Damocles đi ra với mái tóc ướt sũng. Những người khác đều có mái tóc ngắn, chỉ có tóc Vệ Tam rũ buông vai, cho nên trên đầu cô còn có một cái khăn khô.

Khách mời trao giải đang nói chuyện trên sân khấu, Vệ Tam đứng ở phía dưới, hai tay vò khăn để xoa nhanh mấy cái.

“Vệ Tam, cậu xem đi.” Liêu Như Ninh tìm được một tin tức, “Nói về cậu với Ứng Tinh Quyết này.”

Đọc như gió và xem xong, Vệ Tam chậc chậc vài tiếng: “Truyền thông nào viết ba cái tin hóng hớt vậy, tôi thích Ứng Tinh Quyết?”

Cô dùng khăn mặt chà xát tóc, quay đầu nhìn Liêu Như Ninh: “Cậu không thích người đẹp?”

Thiếu gia Liêu chân thành lắc đầu: “Tướng mạo cũng là hư vô. Cha tôi nói chỉ có thực lực mới có thể được mọi người tôn trọng và yêu thích.”

Vệ Tam hỏi mấy người khác bên cạnh, “Các cậu không cảm thấy Ứng Tinh Quyết có dáng dấp đẹp mắt à?”

Hoắc Tuyên Sơn: “Bình thường.”

Kim Kha: “Cũng vậy thôi.”

Ứng Thành Hà: “... Tóc anh họ tôi rất tốt.”

Bọn họ cũng chẳng muốn khen ngợi trực tiếp. Họ cũng là thanh niên hoạt bát, tự thấy mình trông chả tệ, sao mà đi khen người khác đẹp trai được.

“Trường Quân sự Damocles.”

Có người đã bắt đầu kêu gọi bọn họ đi lên nhận giải thưởng trên sân khấu, Vệ Tam khoác khăn lên cổ, đi theo mấy người Kim Kha lên sân khấu.

Hai trường quân sự khác đã đứng đó.

“Tôi tin rằng sau khi xem trận rừng mưa nhiệt đới này, mọi người sẽ có một ấn tượng khắc sâu. Nói cho nghiêm túc thì chúng ta là nhân chứng của lịch sử.” Ngư Thiên Hà nhìn thoáng qua Vệ Tam, “Hôm nay, trong lịch sử Liên bang, xuất hiện một thiên tài vừa là thợ vừa là chiến sĩ cấp 3S thứ hai”

Người đang được đề cập thì đang cúi đầu thổi rớt mấy giọt nước chảy từ đuôi tóc lên vai của mình.

Mọi người: “...”

“Đúng lúc chúng tôi tìm thấy một video này hôm nay từ thiên tài của chúng ta trước khi cuộc thi. Em ấy… có thể nói là đã đặt ra mục tiêu cho bản thân.” Mặt Ngư Thiên Hà mặt không đổi, bà nói, “Lúc ấy em ấy còn lấy thân phận tổng binh để phát biểu.”

Cuối cùng thổi rớt được giọt nước đó, trong lòng Vệ Tam mới thoải mái một chút. Cô nghe được câu nói này của Ngư Thiên Hà thì lập tức dâng lên dự cảm không tốt trong lòng.

Quả nhiên một giây tiếp theo, trên màn ánh sáng sáng lên chiếu video tổng binh trường Damocles phát biểu hồi trước.

Rốt cuộc hình ảnh Vệ Tam giơ ngón tay cái lên nói câu “quá dữ luôn” đã truyền từ trường Damocles ra khắp toàn bộ Tinh Võng ở Liên bang.

“... Ai đào mộ video vậy.” Vệ Tam đè giọng hỏi Kim Kha bên cạnh.

Kim Kha mỉm cười, ưỡn ngực ngẩng đầu. Miệng cậu không nhúc nhích, chỉ có âm thanh đi ra: “Phát biểu của các đời tổng binh đều được quay lại và lưu giữ, nếu ban tổ chức muốn thì chắc chắn các thầy cô sẽ cho.”

Vệ Tam có da mặt dày thế mà cũng lúng túng vài giây. Kế đó cô đã lập tức phục hồi như bình thường, thậm chí giơ ngón tay cái lên: “Damocles quá dữ!”

Bốn người còn lại của đội chủ lực ngay lập tức làm theo, đồng loạt lặp lại thêm một lần.

Cảnh năm người đứng thẳng trên sân khấu nhận giải, cùng nhau cười và giơ một ngón tay cái đã được ghi lại vĩnh viễn. Ngoài ra còn có người lộ nửa khuôn mặt là Ứng Tinh Quyết, người đứng chỗ thứ hai. Anh đang cúi đầu nhìn đầu ngón tay mình, giọt nước trên đuôi tóc Vệ Tam đã bị cô thổi vào ngón tay Ứng Tinh Quyết.

Tiếp theo là trao cúp và huy chương.

Ngư Thiên Hà cầm một khối huy chương trong tay. Bà ấy đi tới trước mặt Vệ Tam, nhìn chằm chằm cô một hồi rồi mới giơ tay ra hiệu cho Vệ Tam cúi đầu.

Khoảnh khắc đeo huy chương, Ngư Thiên Hà gặp thoáng qua Vệ Tam

và nói một câu: “Ngày mai đến Xưởng Đen.”

Vệ Tam hơi nhướng mày, ngón tay vuốt ve huy chương, ánh mắt cô đi theo Ngư Thiên Hà tới người kế tiếp bên kia.

Chờ đến khi cô muốn quay đầu lại, tầm mắt cô đã gặp ngay mắt của Ứng Tinh Quyết.

Vệ Tam chả kiêng dè xíu nào, thậm chí còn liếc mắt thêm vài lần. Mãi cho đến khi Ứng Tinh Quyết thu hồi ánh mắt thì cô mới thôi.

Trao giải thưởng xong lại là một cuộc phỏng vấn không tránh được.

Truyền thông Sequoia bây giờ đã đổi tên, nhưng phóng viên thì vẫn là mấy phóng viên cũ, vẫn còn hỏi mấy câu nhắm vào trường Damocles.

“Xin hỏi Vệ Tam có phải là vũ khí bí mật của trường Quân sự Damocles nhiều năm không? Tất cả mọi thứ trước đây toàn là bối cảnh giả? Bạn có gì muốn nói khi Quân khu 13 nhất định phải để tất cả sinh viên ở lại xử lý nấm ham mu.ốn khổng lồ, làm suy yếu thực lực của các trường quân sự khác?”

Vệ Tam nhìn phóng viên kia, đầu lưỡi đụng lên răng, cô cười: “Tôi chỉ muốn nói, anh đổi tên truyền thông rồi mà vẫn không xua đi được cái mùi khó chịu này.”

“Xin vui lòng đối mặt với vấn đề của chúng tôi, đừng khơi chủ đề khấc.” Lần này các phóng viên của Truyền thông Sequoia rất nghiêm túc, hoàn toàn không quẫn bách như trước đây. Dường như họ nhận được sự hỗ trợ mạnh mẽ nào đó.

Vệ Tam nhìn về phía các phương tiện truyền thông khác: “Mấy anh chị hỏi lại một lần nữa, tôi sẽ trả lời câu hỏi của mấy người.”

Các phương tiện truyền thông khác do dự một lúc rồi hỏi lại một lần lập tức.

Vệ Tam nhận micro của kênh truyền thông khác: “Một, Vệ Tam tôi đến từ Sao 3212, năm ngoái chỉ đến Sao Sa Đô, trước đây thậm chí không nghe nói về trường Quân sự Damocles. Bản thân tôi học chuyên ngành chiến sĩ độc lập, không lựa chọn cơ giáp sư bởi vì lúc trước không có tiền.”

Lời này vừa nói ra đã tạo xôn xao, ngay cả giáo viên và các sinh viên trường quân sự khác cũng bị sốc.

Biết hoàn cảnh sinh hoạt của Vệ Tam trước kia kém, nhưng không ngờ được ngay cả chuyên ngành cơ giáp sư cũng không học nổi.

“Hai, Quân khu 13 đã quyết định gì thì các quân khu khác cũng có quyền phản đối. Vì ban tổ chức đã để tất cả sinh viên quân sự của chúng tôi ở lại để xử lý tức là tất cả các quân khu đều đồng ý, đừng xách lẻ quân khu của chúng tôi ra.”

“Quân khu của chúng tôi? Vệ Tam, bạn đã quyết định gia nhập Quân khu 13 chưa?” Có truyền thông bắt được chữ trong đó bèn hỏi.

Vệ Tam ngồi xổm ở rìa sân khấu trao giải, cô chống cằm nhìn phóng viên phía dưới: “Quân khu 13 là nơi sinh viên quân sự mạnh nhất trường Damocles đến trong tương lai. Đương nhiên tôi phải đi qua.”

Trong khi các phóng viên vẫn còn đắm mình trong các chủ đề nghiêm trọng, phóng viên Lam Phạt đột nhiên giơ tay lên và hỏi: “Vệ Tam, bạn có kế hoạch gì cho Ngọn Lửa Đế Quốc không?”

Vệ Tam cố gắng giả ngu: “... Cái gì?”

Cô không nhớ thời gian “hạnh phúc” trên đấu trường, cũng chưa kịp xem video phát lại, sự chú ý hoàn toàn đặt ở các trường quân sự khác.

“Anh ấy hỏi cô đã chuẩn bị đốt tóc tôi thế nào.” Ứng Tinh Quyết đứng ở phía bên kia, cầm một micro trong tay và nói từ từ.

Vệ Tam không thoải mái vỗ vỗ đầu gối và đứng lên: “… Đang yên đang lành tại sao lại làm ra chuyện người ta giận sôi như vậy với mái tóc của anh. Chỉ huy Ứng, anh hiểu lầm cái gì đó chắc rồi.”

Có người nhìn lên trời, có người nhìn xuống đất che mắt, thậm chí còn có người ho khan trong đội chủ lực trường Damocles.

Vệ Tam nhìn về phía Kim Kha, hiển nhiên là không rõ sự tình.

Liêu Như Ninh không ngừng làm dây kéo bên miệng mình.

“Tôi chờ cô ra tay.” Ứng Tinh Quyết đứng ở xa xa, anh nhìn Vệ Tam và nói.

Vệ Tam: "..." Chắc đã xảy ra chuyện gì mà cô không biết.

Ngay sau khi cuộc phỏng vấn kết thúc, Vệ Tam đã bắt lấy mấy người Kim Kha để hỏi chuyện gì đã xảy ra.

"Trước đừng để ý cái này." Ứng Thành Hà nhìn Vệ Tam với vẻ hóng chuyện, "Cái gì gọi là nghèo cho nên chọn chiến sĩ độc lập."

Vệ Tam kiềm chế rồi nhanh chóng nói một lần chuyện vì hình ham món hời năm đó mà tự mình bóp dái mình.

"Ha ha ha ha!" Tuy rằng thiếu gia Liêu đồng tình chuyện Vệ Tam còn nhỏ mà đã chịu khổ nhiều như vậy, song cậu ta vẫn không nhịn cười được.

"Cũng bởi cậu báo khác ngành nên bây giờ mới trở thành thiên tài nửa thợ nửa chiến sĩ sau Ngư Thanh Phi." Ứng Thành Hà nói nghiêm túc, "Toàn là duyên phận."

"Vì sao mấy kênh truyền thông kia biết Ngọn Lửa Đế Quốc?" Vệ Tam hỏi bọn họ, "Hình như Ứng Tinh Quyết cũng biết."

"Tự cậu la to lên muốn đốt tóc của Ứng Tinh Quyết lúc còn đang ở trên đấu trường thi đấu. Ai mà không biết được." Kim Kha lục tìm video gửi cho Vệ Tam để cho cô xem.

Vệ Tam bấm mở xem video cảnh mình "vui vẻ":...

Cứ thế tự nổ luôn.

Bình tĩnh hồi lâu, Vệ Tam mới nhớ tới một câu Ngư Thiên Hà đã nói với mình hồi nãy.

"Ngư Thiên Hà hẹn chúng ta đến Xưởng Đen gặp mặt ngày mai." Vệ Tam nói.

"Không phải nói tụi mình đánh xong một trận là ra ngoài chơi một ngày sao?" Thiếu gia Liêu còn nhớ thương chuyện ra ngoài chơi.

"Cô ấy không nói thời gian, tụi mình sẽ tới Xưởng Đen vào ban đêm." Vệ Tam cũng muốn thư giãn và đi bộ một vòng.

...

Ngày hôm sau, Ngư Thiên Hà đã chờ ở phía Xưởng Đen từ sáng sớm. Bà còn nghĩ mấy người trong trường Damocles không ngủ cả đêm, tới sáng chịu không nổi nữa nên sẽ chạy tới. Thế mà bà chờ từ sáng đến trưa cũng chẳng thấy bóng dáng ai.

Về phần mấy người mà bà đang chờ, bây giờ họ đang đứng xếp hàng lấy số chờ vào ăn ở một nhà hàng hot hit nhất ở trung tâm thành phố South Pasadena.

“Nghe nói người dân địa phương rất thích tới nhà hàng này.” Không uổng công hồi trước thiếu gia Liêu ở phòng ngủ của đội chủ lực trường South Pasadena lâu như vậy.

“Chắc lại là mấy món côn trùng.” Vệ Tam hỏi Liêu Như Ninh, “Cậu chịu nổi à?”

“Con người phải giỏi thử thách bản thân.” Liêu Như Ninh nói rất tự tin.

“Sơn Cung Dũng Nam xuất viện rồi.” Kim Kha đang nhìn quang não bỗng nhiên nói với mấy người.

Lần này chuyện Vệ Tam “vừa thợ vừa chiến sĩ” được tung ra đã hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người, nên tình huống của Sơn Cung Ba Nhận cũng được ém nhẹm đi.

“Tôi không nhìn ra thực lực trước đó của Sơn Cung Ba Nhận.” Hoắc Tuyên Sơn nói, biểu hiện của cậu ta quá giống chiến sĩ độc lập cấp SS. Sau khi cậu ta ở cùng một hồi với Sơn Cung Dũng Nam, thực lực lại được tăng lên.

“Vệ Tam, lúc ấy cậu ở đó thì thấy cơ giáp cậu ta làm sao?” Ứng Thành Hà hỏi.

“Cơ giáp cấp 3S rất bình thường và ưu tú.” Vệ Tam nhớ lại, “Không giống những cơ giáp chúng ta nhìn thấy ở Xưởng Đen lúc trước.”

Một lúc lâu sau Kim Kha mới lên tiếng: “Tôi vừa mới đi hỏi Ứng Tinh Quyết, trước đó anh ta cũng không phát hiện ra chuyện Sơn Cung Ba Nhận có bất thường.”

“Chẳng lẽ là tiến hóa thật?” Ứng Thành Hà nói xong thì cả chính anh cũng không tin. Jill Gil Wood cũng tiến hóa trong sân thi đấu, nhưng

cơ giáp không gần như được chuyển đổi thành cơ giáp cấp 3S. Cơ giáp của Sơn Cung Ba Nhận hiển nhiên đã cải tạo xong trước trận đấu, chứng tỏ ít nhất Ngư Phó Tín biết Sơn Cung Ba Nhận là cấp 3S.

“Ngoài ra còn có một chuyện nữa.” Kim Kha chuyển tiếp màn hình cuộc trò chuyện vừa rồi với Ứng Tinh Quyết vào trong nhóm, “Anh ta nói Kosai Musashi tiếp cận nấm ham m.uốn khổng lồ rồi là Sơn Cung Dũng Nam mới đột nhiên tiến lên, chặt đứt thân nấm bất chấp nguy cơ bị loại.”

Vừa nói ra lời này, mấy người đã lặng im trong chốc lát.

Trước mắt họ đã biết Kosai Musashi bị nhiễm sương mù bọ đen. Trong ít nhất mấy trăm năm, liên tục có những người được nghi là cấp siêu 3S rơi rụng vì sương mù này, và, có một số người biết điều này.

“Người trong phòng lưu trữ máu lần trước ấy, không rõ là tốt hay xấu.” Kim Kha cau mày, “Giả sử ai đó đã biết sự tồn tại của sương bọ đen và có một sự hiểu biết nhất định. Thì tôi nghiêng về phía Sơn Cung Dũng Nam biết cái gì đó, ít ra là nhiều hơn tụi mình.”

Sơn Cung Dũng Nam và Sơn Cung Ba Nhận là một cặp song sinh như hình với bóng, cộng thêm biểu hiện của hai người khi thi đấu thì rất khó để không đoán ra cái gì.

“Nếu như Sơn Cung Ba Nhận không phải bỗng tiến hóa, mà là che giấu thực lực của mình nhiều năm, hơn nữa còn lừa gạt nhiều cấp 3S như vậy. Thậm chí ngay cả Ứng Tinh Quyết có cấp siêu 3S cũng nhìn không ra vấn đề.” Kim Kha nói chậm rãi, “Tôi chỉ nghĩ đến một khả năng.”

“Cậu ấy cũng là cấp siêu 3S.” Vệ Tam nói thêm.

Kim Kha gật đầu: “Sơn Cung Ba Nhận là như thế thì thực lực của Sơn Cung Dũng Nam... có lẽ cũng ở cùng một trình độ.”

“Bây giờ bọn họ lộ ra rồi, có phải có một số việc đã không thể tiếp tục giấu hay không?” Hoắc Tuyên Sơn suy nghĩ sâu hơn.

Có nhiều thứ muốn dần nổi lên khỏi mặt nước rồi.

Mấy người còn đang thảo luận nghiêm túc, bụng của Vệ Tam đột nhiên vang lên.

“…”

“Đến lượt chúng ta rồi.” Kim Kha nhìn máy xếp hàng, “Đi ăn cơm trước.”

Năm người nói ăn là ăn cơm, ngay lập tức bỏ lại chủ đề nghiêm túc vừa rồi, thậm chí còn thảo luận sau khi ăn xong thì nên đi dạo nơi nào.

Xưởng Đen South Pasadena.

“Còn chưa có người của Xưởng Đen Sao Sa Đô tới?” Ngư Thiên Hà quay đầu hỏi người phía sau.

“Không có.”

Ngư Thiên Hà, người đã tưởng tượng bọn nhóc lộ ra vẻ ngạc nhiên trên mặt: “…”

“Bây giờ là mấy giờ?”

“Bốn giờ chiều.”

Ngư Thiên Hà hít sâu một hơi: “Bốn giờ chiều? Đám người kia còn đang ngủ trong phòng à?”

“Tôi nghe nói sáng sớm đã ra khỏi sân diễn tập.” Một âm thanh truyền đến từ cửa.

Ngư Thiên Hà ngẩng đầu: “Sơn Cung Dương Linh, sao em lại tới đây?”

Chương 203

“cô là người của Quân Độc Lập”

Đợi từ sớm tới tối, Ngư Thiên Hà đặt tay trên quang não do dự có nên liên lạc với Bọn Vệ Tam hay không. Cuối cùng bà vẫn quyết định không gọi, bà muốn duy trì loại cảm giác cao ngạo lạnh lùng và thần bí.

“Đừng chờ nữa, ăn trước cái gì đi.” Sơn Cung Dương Linh bưng một mâm thức ăn vào và đẩy cho Ngư Thiên Hà.

Ngư Thiên Hà liếc về phía thức ăn nóng hổi trong đĩa, tần ngần một hồi, bà vẫn chưa quyết định được.

“Bây giờ tụi nó sẽ không tới đâu.” Sơn Cung Dương Linh mở quang não, mở một cuộc phỏng vấn trực tiếp trên kênh truyền thông, “Mấy người Damocles đang đi dạo quanh chợ ngoài trời.”

Mấy ngày nay, chợ ngoài trời South Pasadena kết hợp với các ngôi sao khác để tổ chức các hoạt động, có mấy kênh truyền hình về cuộc sống đi tới làm mấy cuộc phỏng vấn trực tiếp. Họ lựa đại người qua đường, thế mà trong đám người qua đường đó lại có đội chủ lực của trường Damocles.

Thật ra ngoại trừ vẻ ngoài trông cũng đẹp tí, họ thực sự không khác người qua đường bình thường trong màn hình là bao.

Trong buổi trực tiếp, phóng viên túm lấy Kim Kha, hỏi cậu có cảm nghĩ gì về phiên chợ ngoài trời do các bên hợp tác trong đợt này. Là một chỉ huy đi đâu cũng phải học thuộc lòng tư liệu, Kim Kha hắng giọng xong là bắt đầu nói từ tốn, nói rõ về nhiều thứ còn hơn cả phóng phiên.

Phóng viên bị dọa giật cả mình.

Ngư Thiên Hà: “...” Đồ ăn trong miệng bà đã không còn thơm ngon.

Bà đã chờ ở đây một ngày mà mấy tên ranh này lại đi chơi vui vẻ bên ngoài thật? Nếu đổi thành mấy người của trường khác, ai mà chẳng vội tới để biết sự thật chứ.

“Còn không biết mấy giờ tụi nó mới tới đây, chị cũng không cần ngồi

chờ ở đây đâu." Sơn Cung Dương Linh tắt quang não, nhìn về phía Ngư Thiên Hà, "Lần này Quân khu 13 bên kia lấy tư liệu ở đâu ra?"

Ngư Thiên Hà cúi đầu, đũa dừng lại: "Tôi không cho."

"Vậy khả dĩ là cấp cao bên đó đã điều tra được. Người của Quân khu 13 không dễ ứng phó, vẫn một mực trông coi tụi nhỏ đó kỹ như nhốt chúng trong tù. Đáng tiếc.." Sơn Cung Dương Linh vuốt roi bên hông mình, cười một tiếng, "Lần này tự nhân đội chủ lực trường Damocles tìm tới cửa."

Ngư Thiên Hà ngẩng đầu: "Lúc trước em cố ý chọn những sinh viên kia đánh nhau, có phát hiện cái gì bất thường không?"

Sơn Cung Dương Linh dùng ngón tay vuốt gai xương trên thân roi và trả lời thật nhẹ: "Không phát hiện."

"Không phát hiện ra, hay là không nói cho tôi biết?"

"Loại chuyện này có gì mà giấu?" Sơn Cung Dương Linh dời tay, để lại tay trên mặt bàn, "Lúc trước có chọn ba người Vệ Tam, Cơ Sơ Vũ và Tông Chính Việt lúc hợp tác huấn luyện chung vì định lấy khăn dính máu họ đi kiểm tra. Rồi làm sao mà khăn rớt mất."

"Rớt?" Ngư Thiên Hà nhíu mày, "Em không tìm được?"

Sơn Cung Dương Linh lắc đầu, nói trong thờ ơ: "Về sau vẫn còn hợp tác huấn luyện, còn nhiều cơ hội."

Thủ tục kiểm tra sức khỏe chung nhiều, nơi có thể ra tay cũng chẳng ít. Bọn họ đã di chuyển mấy lần rồi, bây giờ chỉ có thể loại trừ từng bước một.

Hai người chờ thêm nửa tiếng trong phòng họp, rốt cuộc mấy người trường Damocles cũng nhẩn nha và dềnh dàng tới.

"Tôi tránh một chút." Sơn Cung Dương Linh đứng dậy đi đến trước một bức tường trong phòng họp, không biết ấn công tắc gì để mở và đi vào trong thong dong.

Ngư Thiên Hà sửa sang lại một phen, nghiêng người ngồi ở phía trước bàn hội nghị với một tay đặt trên bàn, vô cùng lãnh đạm.

Cánh cửa được gõ vang.

“Vào đi.”

Đầu tiên là Liêu Như Ninh thò cái đầu vào ở tầm khúc dưới cửa choáng một phần ba độ cao, sau sát là đầu Kim Kha thò tới, kế đó là Vệ Tam, tiếp theo là Ứng Thành Hà và Hoắc Tuyên Sơn.

Năm người chỉ có thì đầu vào, cho đầu chồng thành một hàng ngay cửa.

Ngư Thiên Hà: “...”

Năm người ló đầu vào xem một vòng mới hoàn toàn mở cửa đi vô. Vừa bước vào, Liêu Như Ninh ngửi ngửi và khẳng định: “Cô Ngư, cô ăn cơm tuyết.”

Cơm tuyết là một trong những món đặc sản của Sao South Pasadena. Trong cơm được bỏ thêm một loại trứng côn trùng thực vật, làm cho cơm có mùi thơm hơn.

Ngư Thiên Hà, người giả bộ thần bí lạnh lùng, đã phá luôn bộ dạng bày vẻ: “Sao bây giờ mới tới?”

“Cô không hẹn thời gian chính xác, chúng cháu đã lên kế hoạch ra ngoài chơi một ngày sau trận đấu từ trước rồi.” Vệ Tam kéo ghế ngồi xuống, đưa tay sờ sờ cái ghế mình đang ngồi không để lại dấu vết. Nó vẫn còn nóng, vừa rồi có người ngồi ở đây.

Con đường đến phòng họp chỉ có một hành lang dài, nếu ai đó rời đi khi nãy thì đụng chắc vào người bọn cô.

Vệ Tam thu tay lại, chỉ coi như không biết, tầm mắt thì nhanh chóng đánh giá phòng họp một lần nữa.

“Lúc trước cô Ngư nói lên tàu vũ trụ sẽ nói chuyện với tụi cháu. Sao bây giờ đã đổi thành Xưởng Đen?” Kim Kha ngồi bên cạnh Vệ Tam, cách Ngư Thiên Hà tương đối xa.

Mấy người này ngồi rất thú vị, Vệ Tam và Liêu Như Ninh tách ra hai bên, ngồi ở nơi gần Ngư Thiên Hà nhất. Ứng Thành Hà và Kim Kha ngồi ở phía bên còn lại của Vệ Tam, Hoắc Tuyên Sơn ngồi bên ngoài cùng.

Bọn họ đang cảnh giác bà, một khi có người ra chiêu thì họ thể dùng

tốc độ nhanh nhất chống trả; đồng thời chiến sĩ độc lập bên cạnh cũng có thể thay chỉ huy và cơ giáp sư ngăn đòn tấn công.

“Có thể là tôi không chờ được nữa.” Ngư Thiên Hà tựa lưng vào ghế, nhìn về phía Kim Kha, “Trước đó cháu gọi tới là muốn hỏi cái gì?”

Kim Kha và Vệ Tam liếc nhau, kế đó cậu ấy nói: “Lần trước là do cô Ngư cố ý dẫn chúng cháu tham gia trận đấu ở Xưởng Đen? Cấp của mấy người đó chắc không phải là cấp 3S?”

Ngư Thiên Hà bỗng nhiên nở nụ cười: “Lúc trước tôi cho rằng Ứng Thành Hà phát hiện ra vấn đề cơ giáp nhanh như vậy. Nay xem ra, trong đó còn có công lao của chiến sĩ độc lập là Vệ Tam của mấy cháu đây.”

“Các cô có thể để cho cấp SS điều khiển cơ giáp cấp 3S.” Vệ Tam dùng giọng điệu kết luận để nói thẳng.

“Ừ.” Ngư Thiên Hà thừa nhận thẳng thắn, “Chúng tôi làm được điều đó thật.”

Phòng họp yên tĩnh, không có sự phấn khích hoặc bị sốc bởi người có cảm giác thấp đã đứng cùng chỗ với mình như trong trí tưởng tượng của Ngư Thiên Hà.

Ngư Thiên Hà: … Cái bọn từ trường Damocles này khó nhằn quá. Nếu cứ tiếp tục như vậy, sợ là không bàn tới vấn đề chính được.

“Các cháu không có gì muốn hỏi?” Ngư Thiên Hà chủ động nhắc nhở.

“Có.” Vệ Tam giơ tay lên hỏi, “Các cô xây dựng được loại cơ giáp này chắc là có vật liệu đặc thù. Có thể cho cháu hỏi một chút là được dùng vật liệu gì hay không.”

“Cái này là bí mật.”

Vệ Tam gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó cô làm bộ đứng dậy: “Vậy chúng cháu…”

“Ngồi xuống đi.” Ngư Thiên Hà nắm tay che môi ho một tiếng rồi ngẩng đầu, “Tôi biết bí mật của các cháu. Vệ Tam là cấp siêu 3S.”

Vệ Tam ngồi xuống tỏ vẻ không có vấn đề gì cải: “Không có quy định người vượt cấp 3S thì không đi thi đấu được.”

“Tin tức của cô Ngư nhanh hạy hơn với mấy người khác nhiều.” Kim Kha mỉm cười, “Thật ra so với cơ giáp của Xưởng Đen mấy cô, cháu càng tò mò vì sao lần đó cô Ngư đột nhiên mượn danh nghĩa nấm dịch tím để đoạt quyền quản lý nhà họ Ngư hơn.”

Ngư Thiên Hà: Đám oắt con này chả chịu nhận thua một tí gì, mà thôi.

“Chắc chắn các cháu muốn nghe?” Ngư Thiên Hà nghiêm túc, “Sau khi nghe xong, một khi các cháu tiết lộ tin tức ra ngoài thì chỉ có một con đường chết.”

“Cô Ngư, miệng chúng cháu rất kín.” Liêu Như Ninh giơ tay lên làm dây kéo, còn chớp chớp mắt với Ngư Thiên Hà.

“Đã như vậy…”

Phòng hội nghị đột nhiên sáng lên bởi một màn hình ánh sáng, trên đó là các tài liệu được sắp xếp.

“Đây là các sinh viên đã ngã xuống trong các đợt huấn luyện hoặc trong mấy giải đấu của Liên bang trong những năm qua.” Ngư Thiên Hà lật từng trang từng trang cho bọn họ xem.

Năm người giao tiếp với nhau bằng mắt, ba trong số các tài liệu này rất quen thuộc, họ đã từng đọc nó.

Không đợi Ngư Thiên Hà lật tới tờ cuối cùng, trong lòng mấy người đã có một kết luận.

Nhưng họ vẫn giả vờ không biết, kiên nhẫn nhìn tới cuối.

“Căn cứ vào tư liệu chúng tôi nắm trong tay, tổng cộng có 27 người.” Ngư Thiên Hà đưa ra số liệu thống kê cuối cùng với vẻ mặt bình thường, “23 chiến sĩ độc lập nổi tiếng, 4 chỉ huy, những người này đều có cấp siêu 3S.”

Năm người của trường Damocles lộ ra vẻ “khiếp sợ” đúng mức, giả vờ đan xen vài phần chân thật. 27 cấp siêu 3S, những người này hoặc là đã chết hoặc là có cảm giác bị hỏng, trở thành người bình thường.

“Không ai biết mấy người này có cấp siêu 3S bởi vì công nghệ kiểm tra trước mắt của chúng tôi chưa xuất hiện lúc đó. Nhưng trong

những năm gần đây đã có một lý tuyết nổi lên, đặc biệt là sự xuất hiện của Ứng Tinh Quyết, nên đã xác nhận được sự tồn tại của cấp siêu 3S." Ngư Thiên Hà, "Có phải cảm thấy cấp siêu 3S rất dễ có chuyện không?"

Vệ Tam giơ tay lên: "27 sinh viên quân sự cấp 3S mà không có một cơ giáp sư nào?"

"Không có." Ngư Thiên Hà nhìn Vệ Tam, "Nhưng mà hiện tại có rồi."

Là người có da mặt dày, Vệ Tam cũng phải nói lang lảng sang chuyện khác: "Cấp siêu 3S có vấn đề, nhất định là bởi vì cơ thể chúng cháu không thể chứa được nhiều cảm giác như vậy."

Ngư Thiên Hà lắc đầu: "Hy vọng các cháu có thể bình tĩnh trước điều tiếp theo tôi muốn nói."

Năm người trường Damocles gật đầu "ngoan ngoãn", tất cả đều tỏ vẻ đã biết.

"Những người này không có vấn đề về thể chất mà là bị gài bẫy." Ngư Thiên Hà tắt quang não, "Tinh thú có hình thái đủ dạng cả, phần lớn các cháu chỉ thấy tinh thú biến dị bình thường hoặc là thực vật biến dị. Nhưng có một thứ tồn tại trong vô hình, chỉ có cấp siêu 3S mới nhìn thấy được. Những thứ này có thể lây nhiễm cho bất cứ ai, những người có cảm giác thấp mà bị nhiễm thì họ cũng không phát hiện ra trong thời gian dài, và cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống của họ. Nhưng rồi họ sẽ nghe theo lệnh những người bị lây nhiễm có cảm giác cao."

Bà cố tình chừa một khoảng thời gian để bọn họ phản ứng.

"Đây là cái thứ gì?" Vệ Tam hỏi Ngư Thiên Hà.

"Căn cứ theo người cấp siêu 3S nói, đây là một loại sương mù được tạo bởi bọ đen. Cảm giác của chỉ huy cấp siêu 3S có thể giết chết sương bọ đen dễ như trở bàn tay khi chúng chưa bám vào người." Ngư Thiên Hà nhìn chằm chằm Vệ Tam, "Nếu cháu cũng có cấp siêu 3S, thì chắc là đã nhìn thấy ống nghiệm bên hông Ứng Tinh Quyết của trường Đế Quốc."

Vệ Tam hỏi trong sự "ngạc nhiên": "Ứng Tinh Quyết cũng là người của các cô?"

“Không phải, chúng tôi cũng không biết cháu ấy lấy ở đâu ra.” Ngư Thiên Hà nhớ tới Ứng Tinh Quyết thì chỉ thấy đau cả đầu. Mấy người trường Damocles còn bị lừa được, chứ cái người đó…

“Sương mù bọ đen trông như thế nào? Đã là màu đen mà sao còn vô hình?” Thiếu gia Liêu đổ xuống một đống câu hỏi.

“Tôi vừa nói chỉ có cấp siêu 3S có thể nhìn thấy, còn mấy người cấp 3S như cháu thì không có cách nào nhìn được, nên mới nói thứ này vô hình.” Ngư Thiên Hà nói với vẻ thản nhiên, “Vì vậy, thứ này lây cho con người rồi sẽ trăm phương ngàn kế ra tay với những người cấp siêu 3S.”

“Cho nên cô Ngư nói với chúng cháu những điều này là để bảo vệ Vệ Tam?” Kim Kha hỏi.

Ngư Thiên Hà: “… Cũng gần như vậy. Chúng tôi hy vọng các cháu gia nhập. Bây giờ không ai biết có bao nhiêu người trong Liên bang bị nhiễm bệnh, nhiệm vụ của các cháu là phát hiện và dọn sạch những người này.”

Lời nói của bà mang theo khí tức giết chóc chả mảy may che giấu, mà cũng không có ý định che đậy.

Hai tay Kim Kha đan nhau và đặt trên mặt bàn, cậu ấy nói từ từ, “27 cấp siêu 3S rơi rụng nhưng vẫn còn có người cấp siêu 3S nói cho mấy cô biết sương bọ đen… Từ tư liệu, không khó để nhận ra người có cấp siêu 3S có sức mạnh đáng kinh ngạc và mang tính quyết định từ khi còn nhỏ. Người vừa tài giỏi vừa gặp vấn đề trong lịch sử Liên bang cũng không tính là nhiều quá.”

Ngư Thiên Hà không nói, chờ cậu ấy nói tiếp cho xong.

“Ứng Du Tân, một người gần nhất trong lịch sử Liên bang mà ai ai cũng biết là chỉ huy tài giỏi nhưng lạc lối.” Kim Kha ngước mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Ngư Thiên Hà, “Cô Ngư, cô là người của Quân Độc Lập.”

Chương 204

“cô còn chưa trả lời lại”

Ngư Thiên Hà dần dần ngồi thẳng người. Kim Kha xứng đáng là một chỉ huy thật, nhanh như vậy mà đã bắt được hàm ý sau lời nói của mình.

“Lần đầu tiên cháu đến đây đã điều tra thông tin về nơi này.” Kim Kha ngồi nghiêng trên ghế, khuỷu tay khoát sau lưng ghế, ngẩng đầu nhìn một vòng phòng họp, “Xưởng Đen được thành lập lần đầu tiên vào năm 5430 theo Lịch Tinh Tú với một Xưởng Đen dưới lòng đất của Sao Đế Đô. Khoảng 200 sau đó, họ cũng thành lập mấy chi nhánh trên một vài ngôi sao lớn. Cho đến 20 năm trước, Xưởng Đen mới mở rộng một cách ngang tàng, hầu như tất cả các ngôi sao trong Liên bang đều có một phần của Xưởng Đen.”

“Bởi vì Quân Độc Lập phản bội và đào tẩu 25 năm trước trong khi Xưởng Đen lại đột nhiên mở rộng 20 năm trước, nên cháu cho rằng tôi là một thành viên của Quân Độc Lập?” Ngư Thiên Hà không biết nên khóc hay cười, “Tôi ở Xưởng Đen, không ít người cấp cao Liên bang biết chuyện này. Huống chi… bây giờ mấy cháu có đẳng cấp gì?”

Vệ Tam mở quang não nhìn thoáng qua: “L4.”

“L4? Xem ra bên Sao Sa Đô cố ý giúp các cháu nâng cao.” Ngư Thiên Hà tiếp tục nói, “Nhân số cấp L5 của Xưởng Đen không nhiều lắm, chỉ có 10 người. Thật ra 10 người này là chiến sĩ độc lập của quân khu Liên bang chúng ta, bọn họ rất ít thi đấu. Nếu đi thi đấu thì cũng là vì muốn tranh được vật liệu thưa thớt cho cơ giáp sư trong quân khu mình.”

“Ý cô nói chiến sĩ độc lập của quân khu tới nơi này? Và họ có cấp bậc cao nhất?” Liêu Như Ninh lắp bắp sợ hãi, sớm biết như thế thì bọn họ cần gì lén tới.

Ngư Thiên Hà mỉm cười: “Ừ, hầu hết mấy người ở bên Xưởng Đen là binh lính tự do, nhưng đôi khi họ cũng tìm được đồ tốt. Nếu người bên quân khu muốn thì cũng chỉ có thể dựa vào chuyện đánh trên sân để tham dự. Sau này toàn có mấy người thuộc mấy quân khu đi vào, chiến luôn cấp L5.”

“Hóa ra là như vậy, nói thế thì đằng sau Xưởng Đen vẫn còn có mấy quân khu tham gia.” Kim Kha tỏ đã hiểu rõ.

“Đúng vậy, quân khu cũng được coi như là một thế lực phía sau Xưởng Đen.” Ngư Thiên Hà cười nói, “Nếu không cũng chả mở trận đánh ngầm dưới mặt đất dễ như vậy.”

“Lãnh đạo quân khu biết chuyện sương bọ đen hết?” Kim Kha buông tay xuống, sửa sang lại nếp gấp chỗ góc áo và hỏi.

“Chỉ có một số rất ít biết mà thôi. Mặc kệ các cháu suy nghĩ như thế nào, chuyện này phải giữ bí mật.” Ngư Thiên Hà nghiêm túc.

“Chúng cháu biết. Cô Ngư, bây giờ là 8:30 tối rồi, chúng cháu nên về thôi.” Kim Kha nhìn thoáng qua quang não, “Mấy thầy cô đang hỏi chúng cháu đang ở đâu.”

“Được, tôi cho các cháu mấy ngày cân nhắc. Đến lúc đó gặp nhau trên tàu vũ trụ.” Ngư Thiên Hà đứng dậy đưa bọn họ ra ngoài.

...

“Người ta đi cả rồi mà còn đứng ở cửa?” Sơn Cung Dương Linh đi ra từ phía sau tường, “Sao không nói cho bọn họ biết chân tướng?”

“Trước tiên để tụi nó tiếp nhận từng bước một, không cần phải nói tất cả.” Ngư Thiên Hà dựa vào tường.

Sơn Cung Dương Linh nghe vậy cười: “Chị đối xử với cháu mình đủ ác đấy.”

Ngư Thiên Hà mở cửa rộng nhất có thể: “Em đi ra ngoài được rồi.”

“Vậy tôi đi đây.” Sơn Cung Dương Linh đi ra cửa phòng họp, bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, “Chị nói Vệ Tam đã có cấp siêu 3S mà lại là vừa thợ vừa chiến sĩ, có phải cháu ấy có khả năng xây dựng được cơ giáp cấp 3S không?”

“Có lẽ.”

“Vậy chúng ta cần phải bảo vệ cháu ấy thật tốt.” Trước khi rời, Sơn Cung Dương Linh đi cúi đầu nói một câu.

Sau khi bà đi xa, Ngư Thiên Hà mới dựa vào tường, chậm rãi nhắm

mắt lại.

...

Năm người đi ra khỏi Xưởng Đen, Liêu Như Ninh quay đầu hỏi Kim Kha: “Thầy Hạng muốn chúng ta trở về sớm?”

“Không có.” Kim Kha cho hai tay đút túi, thần sắc thản nhiên, “Tôi thuận miệng chế ra.”

“Vậy...” Liêu Như Ninh không hiểu rõ tình huống hiện tại.

“Các cậu còn nhớ người bị cô Ngư bắn chết ở bến cảng Sao Phàm Hàn hay không?” Kim Kha cũng không thật sự muốn nghe bọn họ trả lời nên nói tiếp luôn, “Lúc đó cô Ngư có động tác quá nhanh, không có bất kỳ chướng ngại tâm lý nào, cứ thế bắn chết đối phương ngay.”

“Bởi vì người đó là Quân Độc Lập và tấn công sinh viên trường quân sự của chúng ta.” Liêu Như Ninh nói đương nhiên, “Không phải ai ai cũng nói Quân Độc Lập giết người như ngóe, cô Ngư không bắn ngay người đó thì có thể mấy người khác sẽ bị thương.”

“Không chắc.” Hoắc Tuyên Sơn đột nhiên bảo, “Mấy sinh viên trường quân sự đã chết là người của viện Bình Thông hết.”

Viện Bình Thông...

Vệ Tam đột nhiên ngước mắt lên: “Ý cậu là những người đã chết cũng bị lây nhiễm giống Kosai Musashi?”

“Nói như vậy Quân Độc Lập tấn công sinh viên trường quân sự vì họ muốn tiêu diệt người bị nhiễm bệnh?” Ứng Thành Hà nói xong bèn nhíu mày, “Cũng muốn tiêu diệt người bị nhiễm bệnh y thế, vì sao Ngư Thiên Hà muốn giết người kia?”

“Vậy...” Liêu Như Ninh nhìn trái nhìn phải, “Rốt cuộc cô Ngư có phải là người của Quân Độc Lập hay không?”

“Có.” Kim Kha khẳng định, “Chẳng ai quy định sau khi Quân Độc Lập mở rộng Xưởng Đen thì không cho người của quân khu đi vào. Ngoài ra khi cô Ngư chuyển đề tài, mắt cô ấy cứ chớp nhanh.”

Ngư Thiên Hà đúng là không nói dối được.

Thiếu gia Liêu dùng đầu óc không thông minh lắm của mình nghĩ tới lui hồi lâu rồi quay đầu nhìn đám bọn họ cơ mà chả nhìn ra được cái gì. Cuối cùng cậu ta phải mở miệng: “Chả phải Quân Độc Lập giết người không gớm tay à? Nếu cô Ngư là Quân Độc Lập, vậy cô ấy cũng từng tham gia vào hoạt động tàn sát toàn bộ ngôi sao?”

Chỉ bằng cái cách họ tàn sát toàn bộ người dân trên mấy ngôi sao như ngóe thì trông không giống người tốt lắm. Không thể nào toàn bộ người trên sao đó bị nhiễm bệnh hết được.

“25 năm kể từ khi Quân Độc Lập rời khỏi Liên bang, chúng mình toàn nhận được tin tức từ phía Liên bang.” Kim Kha nói, “Một số điều vẫn phải tự mình điều tra mới biết được.”

“Còn có một người khác trong phòng họp.” Vệ Tam nhớ tới một chuyện. Sau khi nói ra, mấy người khác nhìn cô, “Có người đã từng ngồi vào cái ghế tớ đã ngồi, nó còn ấm ấy.”

“Có người cố ý trốn tránh tụi mình, không cho tụi mình thấy rồi.” Hoắc Tuyên Sơn phản ứng nhanh chóng.

…

Gặp mặt một lần thì chỉ xác định được chuyện bọn họ đang làm cơ giáp vượt cảm giác, mà khi đi về thì có thêm một ít nghi vấn khác.

Cũng may không ai trong năm người có tính tình muốn biết rõ tất cả mọi thứ trong một ngày.

Nửa đường đi, Vệ Tam gửi cho Ứng Tinh Quyết một tin nhắn. Cô nhớ tới lúc trước ở bến cảng Sao Phàm Hàn, Ứng Tinh Quyết cũng từng hỏi thăm mấy nghi vấn trong lòng.

Lén Lút Ăn Xin: [Cái lần mấy sinh viên viện Bình Thông chết trong tòa nhà bến cảng Sao Phàm Hàn mà anh cũng thấy ấy, anh có thấy gì bất thường không?]

Cô gửi tin nhắn qua, đợi một phút nhưng Ứng Tinh Quyết không trả lời nên Vệ Tam đã nói chuyện với mấy người bên cạnh, quên mất luôn chuyện này.

Mãi cho đến khi trở lại ký túc xá, Vệ Tam vừa đóng cửa phòng lại là Ứng Tinh Quyết đã gọi tới kênh liên lạc của cô.

Vệ Tam đứng bên cửa sổ bấm nhận: “Sao thế?”

Trong màn ánh sáng, mái tóc dài của Ứng Tinh Quyết đã được buộc lại, trông gọn gàng hơn trước đó vài phần, mặt mày cũng sắc bén hiếm thấy.

“Tin nhắn.” Ứng Tinh Quyết nói chậm rãi, “Cô còn chưa trả lời lại.”

Lúc này Vệ Tam mới sực nhớ tới chuyện người có gửi tin nhắn. Cô mở tin nhắn thật nhanh, đúng là Ứng Tinh Quyết đã gửi mấy tin tới.

Cô đặt mấy món đặc sản trong tay của mình lên bàn: “Là do… quên tắt chế độ im lặng ấy.”

Ứng Tinh Quyết nhìn Vệ Tam, vết sẹo trên mặt cô đã biến mất hoàn toàn, chắc là hôm qua đã nằm trong khoang trị liệu: “Phải dùng cảm giác mới xem được, lúc đó tôi đứng trước cửa sổ trên lầu nhưng lại không dùng cảm giác.”

Lúc ấy anh đứng trước cửa sổ, chỉ quan sát những chiến sĩ độc lập của trường Damocles, cũng nhãng các sinh viên quân sự khác.

“Vì sao đột nhiên hỏi cái này?” Ứng Tinh Quyết hỏi cô.

Vệ Tam tạm thời chưa muốn nói cho Ứng Tinh Quyết, chỉ do dự chưa tới một giây: “Tự nhiên nhớ tới nên hỏi xem thôi.”

Cơ mà Ứng Tinh Quyết vẫn nhìn ra: “Mấy sinh viên đó là người của viện Bình Thông, cô nghi bọn họ bị nhiễm bệnh? Nếu như bị lây nhiễm, có lẽ Quân Độc Lập chuyên môn cố ý giết mấy sinh viên đó?”

Vệ Tam: “…”

Cô hơi muốn cúp điện thoại, bộ não của Ứng Tinh Quyết so ra không chỉ to hơn mà còn mạnh hơn Kim Kha nữa.

“Tôi đã đi gặp Sơn Cung Dũng Nam và Sơn Cung Ba Nhận.” Ứng Tinh Quyết nhìn Vệ Tam nói trong sự thản nhiên, “Bọn họ có thể phát hiện ra cảm giác thăm dò của tôi.”

Khi Ứng Tinh Quyết thật sự muốn thăm dò chiến sĩ độc lập cấp 3S thì sẽ không bị phát hiện, đây chính là chỗ đáng sợ của chỉ huy cấp siêu 3S, nó như nghiền ép mọi người. Có thể phát hiện cảm giác của anh, chứng tỏ họ có cấp siêu 3S.

Tuy nhiên, trước mắt chỉ có một người không lọt vào được cảm giác và chống cự được cảm giác của anh, đó chính là Vệ Tam.

Ứng Tinh Quyết muốn ra tay với Sơn Cung Dũng Nam và Sơn Cung Ba Nhận, mặc dù phí sức nhưng không phải là không thể.

Vệ Tam nghe vậy nhíu mày: "Ý anh là... bọn họ có cấp cấp siêu 3S hết."

Ứng Tinh Quyết gật đầu.

"Bọn họ vừa mới tiến hóa hay là giấu giếm cấp bậc cảm giác của mình?" Vệ Tam hỏi Ứng Tinh Quyết.

"Tạm thời không rõ lắm." Ứng Tinh Quyết trả lời, "Nếu cố tình che giấu, họ cần một đội ngũ y tế cấp cao để giúp họ đè xuống mức độ cảm giác. Đồng thời, có phải mục đích che giấu vì chuyện siêu 3S biết hay không… Tôi đã lập một danh sách tạm về những sinh viên quân sự trong lịch sử Liên bang có thể là siêu 3S."

Anh nói xong đã gửi cho Vệ Tam một danh sách.

Vệ Tam nhác trông qua, phát hiện nội dung danh sách này gần như giống hệt với danh sách Ngư Thiên Hà đưa cho ở Xưởng Đen, chỉ bỏ sót tên của hai người.

"Đây là danh sách tôi tìm ra theo thứ tự thời gian." Ứng Tinh Quyết nhìn thần sắc bình tĩnh của Vệ Tam, bỗng nhiên nói, "Cô đã thấy qua danh sách tương tự. Nếu Kim Kha tổng kết danh sách, cậu ta sẽ gửi cho tôi một bản, nhưng cậu ấy không làm vậy. Tối nay mấy cô đi gặp ai đó và người đó đã cho các cô xem danh sách.

Vệ Tam: "... Ngay cả buổi tối mà anh cũng biết á?"

Không, không, Vệ Tam ước gì có thể quay lại khâu luôn miệng mình.

Ứng Tinh Quyết nói từ tốn: "Video phỏng vấn lúc mấy cô đi ra ngoài đã đứng hạng nhất trong chuyên mục hot hit của Tinh Võng, thời gian quay video cuối cùng là vào buổi chiều."

Hơn nữa Vệ Tam chưa thay quần áo, trong tay còn mang theo một cái túi, rõ ràng vừa đi về.

Vệ Tam: "..."

Sau này kiếm chuyện với ai cũng không được kiếm chuyện với chỉ huy, nhất là Ứng Tinh Quyết.

Ai đó chột dạ ho khan vài tiếng: "Tôi mệt quá, muốn ngủ ghê. Ngủ ngon."

Kế tiếp là giấu đầu lòi đuôi, cúp máy ngay và luôn.

Lại tiếp tục nói nữa là bị Ứng Tinh Quyết nhìn thấy sạch sẽ hết vốn liếng.

Ứng Tinh Quyết nhìn bức màn ánh sáng đã biến mất thật lâu, tư duy chuyển động rất nhanh, những sợi dây không rõ ràng cuối cùng cũng dần bị bóc ra là lộ hẳn trước mắt.

...

Vệ Tam cúp máy rồi đi ra nói chuyện này với Kim Kha.

"Cậu có nói hay không thì sớm muộn gì anh ta cũng mò ra được." Kim Kha cũng không thèm để ý, "Ứng Tinh Quyết ở cùng một phe với tụi mình, cậu cho anh ta biết cũng không sao. Có một số việc, anh ta nhìn rõ hơn tớ."

"Chuyện chìa khóa thì sao?" Vệ Tam hỏi.

"Chuyện này coi như xong." Kim Kha duỗi lưng và tựa vào sô-pha, "Anh ta đã đi xem Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam… Ứng Tinh Quyết nói không sai, nếu muốn giấu giếm áp chế cấp bậc, họ nhất định cần bác sĩ có trình độ y khoa rất cao. Mà bác sĩ giỏi giang như thế ở trường South Pasadena thì lại… hình như là không có."

"Các bác sĩ giỏi nhất Liên bang hiện nay có những ai?" Liêu Như Ninh vừa xông vào phòng tắm tắm rửa xong và chuẩn bị đi ngủ với cơ thể dính đầy hơi nước. Nay nghe hai người nói chuyện, cậu ta lại dịch tới.

"Giỏi nhất đương nhiên là bác sĩ Hứa Chân, người lèo lái đội ngũ y tế của nhà họ Ứng." Kim Kha chả thèm nghĩ ngợi là trả lời được ngay.

Vệ Tam ngồi bên cạnh nói: "Không phải là trình độ bác sĩ Tỉnh cao hơn à? Vấn đề dịch dinh dưỡng Ứng Tinh Quyết là do bác ấy tìm ra

đó.”

Kim Kha đếm kỹ một loạt thành tựu của Hứa Chân: “Tuy Bác sĩ Tỉnh cũng lợi hại, nhưng tổng hợp lại, vẫn là bác sĩ Hứa Chân mạnh hơn.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh: Chủ động nhắn tin

Chương 205

“mất tích”

Những ngày sau trận đấu, ngoại trừ trường Damocles ra ngoài chơi một ngày, bầu không khí trên toàn bộ sân diễn tập hơi kỳ lạ.

South Pasadena đột nhiên có thêm hai chiến sĩ độc lập cấp 3S, sĩ khí của đội bọn họ tăng vọt. Còn trường quân sự thấp nhất đã thuộc về viện Bình Thông, ưu thế trước kia đã dần dần biến mất, tốt xấu gì trường Đế Quốc vẫn còn có một chỉ huy cấp siêu 3S.

Đồng thời ban tổ chức và các giáo viên trường quân sự cũng im lặng bất thường, thậm chí không có ai đến kiểm tra Sơn Cung Ba Nhận hoặc Sơn Cung Dũng Nam xem rốt cuộc bọn họ có tiến hóa hay không.

“Đã chọn thời gian rút chọn trận đấu tiếp theo chưa?” Vệ Tam cầm một chai dịch dinh dưỡng ngồi xuống. Hai ngày nay, ngày nào cô cũng cầm tới cả tấn tấn dịch dinh dưỡng, thề sẽ uống bù dinh dưỡng cho mấy ngày thi đấu thiếu thốn.

“Vẫn chưa có tin tức.” Ngón tay Kim Kha không ngừng lướt trên giao diện quang não, “Dường như gần đấy mấy thầy cô bận rộn hẳn.”

Cậu ấy cũng đang lịu địu, đúng lúc không cần phải đi tập luyện.

“Cũng không có ai tới tìm cậu luôn.” Liêu Như Ninh chen tới ngồi xuống, “Tốt xấu gì cậu cũng là vừa thợ vừa chiến sĩ, thế mà bên trên không có ai tới bày tỏ một tí.”

Vệ Tam lười biếng uống hết dịch dinh dưỡng trong tay, tay kia cũng bấm trên quang não, chính xác hơn là trả lời câu hỏi.

Chuyện tăng cấp trên diễn đàn Khối Rubik đã bị cô dừng một thời gian. Giờ rảnh rỗi nên cô lại lên và trả lời các vấn đề. Bên cạnh, Ứng Thành Hà cũng đang làm điều tương tự, anh bận rộn nâng cấp.

Nhưng thời gian Ứng Thành Hà có nhiều hơn hẳn Vệ Tam từ trước đến nay, thế nên cấp của anh bây giờ cũng cao hơn cô rất nhiều.

“Giống như yên tĩnh trước cơn bão.” Hoắc Tuyên Sơn khoanh hay tay và vuốt cằm, chân gác lên một bên ghế sô-pha, nói với vẻ chả tức

giận gì.

Cậu ta vừa dứt lời, bốn người trong phòng khách đã đồng loạt nhìn chằm chằm Hoắc Tuyên Sơn, thống nhất nói với cậu ta một câu: "Câm miệng."

Trải qua một thời gian dài chứng nhận hiệu nghiệm, đội ngũ năm người chủ lực của trường Damocles có miệng quạ đen hết.

Tốt thì không linh mà xấu thì nhạy kinh hồn.

Hoắc Tuyên Sơn giơ hai tay lên, ý bảo mình đã im.

"Chúng ta có cần trả lời cô Ngư không?" Vệ Tam hỏi Kim Kha.

"Ứng Tinh Quyết nói như thế nào?" Kim Kha nhìn chằm chằm quang não và hỏi.

Vệ Tam: "?"

Không đợi đến khi cô trả lời, Kim Kha quay đầu nhìn về phía Vệ Tam: "Chuyện lúc trước ấy, cậu không nói cho Ứng Tinh Quyết à?"

Vệ Tam: "..." Tớ treo kênh liên lạc rồi. Hai ngày nay tớ cứ bận ngủ rồi uống dịch dinh dưỡng, không liên lạc người ta."

Kim Kha nhắm mắt lại, lại mở ra: "Cậu đi nói cho Ứng Tinh Quyết chuyện đã gặp với cô Ngư ở Xưởng Đen. Xem anh ta nói như thế nào."

Vệ Tam đứng dậy đi vào phòng mà chả tình nguyện, cô đã uống xong dịch dinh dưỡng.

Lấy ra mấy ống dịch dinh dưỡng, Vệ Tam gọi cho Ứng Tinh Quyết cùng lúc.

Bên đó bắt máy rất nhanh, cảnh trí cũng là ở trong phòng, rõ ràng hai ngày nay không ai trong trường Đế Quốc đi huấn luyện.

Vệ Tam cắn đứt nắp dịch dinh dưỡng, ngửa đầu uống hơn phân nửa ống rồi mới nói nội dung cuộc trò chuyện đêm đó với cô Ngư một lần.

Thần sắc Ứng Tinh Quyết không có chút thay đổi nào, anh đã đoán

trúng hơn phân nửa.

“Kim Kha bảo tôi hỏi anh nghĩ sao.” Vệ Tam tựa như một cái máy truyền lời vô tình, chỉ cảm thấy hứng thú với dịch dinh dưỡng trên tay mình. Đây toàn là mấy ống cô lấy từ bên Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh. Bác sĩ Tỉnh cho dịch dinh dưỡng vị dâu tây nhưng cô không thích nên cũng giải quyết hết sau mỗi lần hoàn thành nhiệm, cô lấy ống mấy ống dịch dinh dưỡng có hương vị khác cho đỡ đói.

“Liên bang đã bị tất cả các thế lực khắp nơi xâm nhập, cho dù đó là những người bị nhiễm bệnh, hay là Quân Độc Lập, hay là mấy thứ khác…” Ứng Tinh Quyết hạ mắt, Liên bang ngày nay giống như một cái rây, chỗ lủng khắp nơi.

Vệ Tam đứng bên giường, cô nhắm thùng rác dưới chân bàn và nhém nhẹ ống dịch dinh dưỡng rỗng trong tay vào đó. Thấy Ứng Tinh Quyết dừng nói chuyện, cô đã ngẩng đầu nhìn anh: “Sau đó thì sao?”

“Các cô phải đồng ý.” Ứng Tinh Quyết nói, “Dù thế lực đằng sau cô Ngư là gì, bọn họ đã nói chuyện này đã không nghĩ tới chuyện cho các cô thoát thân.”

“Có nhiều cấp 3S như vậy rồi mà. Vì chúng tôi đi đến Xưởng Đen, cho nên muốn chúng tôi gia nhập?” Vệ Tam đã cúi đầu mở một ống dịch dinh dưỡng khác.

“Vệ Tam.” Ứng Tinh Quyết bỗng nhiên gọi tên cô.

“Sao thế?” Vệ Tam cắn dịch dinh dưỡng trong miệng và hỏi lúng búng.

“Cô nhớ cẩn thận.”

Vệ Tam nở nụ cười, giơ tay chỉ ngược vào mình: “Tôi, chiến sĩ độc lập, cẩn thận cái gì? Một chỉ huy như anh cần cẩn thận mới phải.”

Sau khi nhận được câu trả lời của Ứng Tinh Quyết, Vệ Tam cúp máy, tự mình đi vào phòng khách truyền lời.

Mấy người rảnh rỗi đến mức thả được mấy cú đ/ịt. Sáng sớm hôm sau, họ chuẩn bị tới sân tập hoạt động gân cốt.

“Sáng tôi đến sân huấn luyện và ở đó ngây người tới trưa, tới chiều sẽ tới bên cậu.” Vệ Tam nói cho Ứng Thành Hà hay.

“Được.” Ứng Thành Hà gật đầu, anh tách ra với ba chiến sĩ độc lập.

Kim Kha vẫn còn trong ký túc xá, cậu ấy nói rằng mình vẫn còn rất nhiều thông tin để xem.

“Tại sao không có ai?” Liêu Như Ninh nhìn sân huấn luyện trống rỗng bèn thở dài một tiếng, “Sa đọa hết cả rồi.”

Chẳng lẽ lúc này không nên cố gắng huấn luyện nhiều hơn?

“Thầy Hạng và cô Giải cũng không đến tìm chúng ta, đột nhiên thấy trống vắng quá.” Thiếu gia Liêu ngồi xổm ở giữa sân huấn luyện nói trong cô đơn.

Hoắc Tuyên Sơn đá cậu ta ra hiệu Liêu Như Ninh nhường một chỗ: “Mấy thầy cô họp mỗi ngày, không có thời gian quan tâm tới tụi mình.”

Ba người khởi động ở giữa sân tập, sau đó “đánh đập” nhau để huấn luyện mãi đến giờ ăn trưa thì họ mới xem như kết thúc.

Cả bọn vừa vào căng tin là toàn bộ sân diễn tập đột nhiên có tiếng chuông báo động chói tai vô cùng.

“Có chuyện gì?” Vệ Tam ngửa đầu nhìn tiếng truyền đến từ bầu trời trên sân diễn tập.

Mấy người đã cảnh giác cả lên theo bản năng.

Lúc này kênh liên lạc của Kim Kha vang lên trong nhóm, giây tiếp theo, ba người cùng kết nối với nó.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Hoắc Tuyên Sơn hỏi Kim Kha.

Kim Kha cau mày nhìn chằm chằm vào avatar của Ứng Thành Hà, không có phản ứng.

Mãi một phút dài trôi qua, Ứng Thành Hà mới xuất hiện trước mặt mọi người: “Có chuyện gì vậy?” Anh vừa xây dựng một mô-đun cơ giáp, không nghe thấy âm thanh.

“Báo động, có người mất tích.” Thấy ai nấy cũng có mặt, Kim Kha thở phào nhẹ nhõm, “Tất cả các cậu tới quảng trường đặt bục cờ tập

hợp đi.”

Trong lúc nói chuyện, Kim Kha đã đi ra khỏi phòng ngủ. Lúc này ngoài hành lang có không ít sinh viên nghe thấy tiếng chuông báo động nên túa ra, cậu bảo mọi người đi theo mình ra khỏi ký túc xá.

Quả nhiên trên sân diễn tập đã có tiếng thông báo: “Thông báo khẩn cấp, tất cả sinh viên và giáo viên quân sự tập trung tại quảng trường đặt bục cờ.”

Kim Kha vừa xuống lầu vừa giải thích cho mấy người trong kênh liên lạc: “Sân tập có nhiều loại tiếng chuông báo động cụ thể, tiếng chuông vừa rồi là thông báo có người mất tích, tất cả mọi người tập hợp lại.”

Những thông tin lộn xộn này do chỉ huy chính nắm giữ, các trường quân sự khác chạy hết cả về quảng trường treo cờ như trường Damocles.

Các trường quân sự tập hợp rất nhanh và nhanh chóng xếp gọn thành các đội ngũ.

“Các trường quân sự kiểm tra những người còn thiếu trong đội ngũ mình, bao gồm cả giáo viên.”

Không có khoảng trống trong đội trường Damocles, chẳng có ai mất tích.

Vệ Tam nhìn trước sau không để lại dấu vết rồi kêu lên một tiếng với Kim Kha: “Ứng Tinh Quyết không ở đây.”

Kim Kha lập tức nhìn về phía trường Đế Quốc, quả nhiên đội chủ lực chỉ có bốn người và có sắc mặt khó coi.

“Cũng không thấy Kosai Musashi đâu luôn” Hoắc Tuyên Sơn nói thì thầm.

Mấy người ngỡ ngàng, trong phút chốc, chẳng có cách nào hiểu được tình huống hiện tại.

Nhưng có một điều chắc chắn là miệng quạ đen của ai lại hiển linh rồi.

Năm phút sau, các trường quân sự báo cáo tình hình.

Tập Hạo Thiên đứng dưới cờ: “Lúc 11 giờ 32 phút, trường Đế Quốc phát hiện chỉ huy chính của họ mất tích. Lúc 11 giờ 37 phút, viện Bình Thông báo cáo đội chủ lực có một chiến sĩ độc lập mất tích, hiện tại chúng tôi nghi ngờ có người bắt cóc sinh viên quân sự.”

Các đội năm trường bỗng xôn xao, đủ tiếng thảo luận vang lên.

“Yên tĩnh.” Tập Hạo Thiên nói lạnh lùng, “Từ giờ trở đi, nhân viên cứu hộ sẽ chia thành hai đội để đi tìm kiến từ phía tây và phía đông của sân diễn tập. Các giáo viên mang theo năm trường quân sự tách ra ở hai hướng nam bắc để lục soát.”

Mệnh lệnh đã có, tất cả mọi người bắt đầu đi tứ tán, trường Damocles và trường Đế Quốc bắt đầu tìm kiếm ở phía nam.

“Tình huống gì thế?” Liêu Như Ninh hạ thấp giọng hỏi, “Ai có thể ra tay với Tinh Quyết, chả phải anh ta còn còn có đội hộ tống sao? Có nhiều cao thủ cấp 3S thế đó.”

Vệ Tam nhìn xung quanh: “Cao thủ cấp 3S không bằng một cấp siêu 3S. Có thể mang Ứng Tinh Quyết đi thì hiển nhiên giải quyết được nhiều cao thủ cấp 3S giám thị như vậy.”

“Chưa chắc đã bị người bắt cóc.” Hoắc Tuyên Sơn bỗng nhiên nói, “Kosai Musashi cũng mất tích, hai người này...”

“Ứng Tinh Quyết không phải kẻ ngốc.” Kim Kha ngắt lời, “Sẽ không làm ra chuyện hại người hại mình.”

Vệ Tam đã chạy tới bên đội chủ lực của trường Đế Quốc. Cô đứng bên cạnh Cơ Sơ Vũ: “Chỉ huy chính của các cậu mất tích khi nào?”

Cơ Sơ Vũ tìm kiếm khắp nơi, phớt lờ Vệ Tam.

“MC Tập nói rằng lúc 11:32, chỉ huy chính của cậu đã biến mất, nên chắc ông ấy sẽ không thấy anh ta ở trong phòng. Trong khoảng thời gian này, mấy cậu chưa từng vào.” Vệ Tam đi theo phía sau Cơ Sơ Vũ, “Cho nên các cậu không rõ lắm thời gian cụ thể.”

“Cậu muốn làm cái gì?” Cơ Sơ Vũ đột nhiên xoay người, nhìn chằm chằm Vệ Tam, “Chỉ huy chính của chúng tôi xảy ra chuyện, chả phải bên trường Damocles sẽ được lợi trực tiếp à?”

Vệ Tam: "... Cùng lắm chỉ là một cuộc thi mà thôi, không cần phải kết thù."

Cơ Sơ Vũ quay lại, không nhìn cô nữa.

Trên thực tế, bọn họ không biết thời gian mất tích chính xác của Ứng Tinh Quyết thật. Bình thường ngoại trừ lúc dùng phòng khách để thương lượng mọi chuyện, thì chả có ai ở lại đấy. Buổi sáng không có ai gõ cửa Ứng Tinh Quyết đến mãi giữa trưa thì Cơ Sơ Vũ tới gõ cửa vì muốn đi cùng với anh tới căng tin. Lúc này cậu ta mới phát hiện bên trong không có ai.

Theo lý thuyết, Ứng Tinh Quyết không có ở đây thì cũng chả tính là gì. Nhưng Cơ Sơ Vũ lại phát hiện nếp gấp của ga trải giường.

Trước khi ra khỏi cửa, Ứng Tinh Quyết không bao giờ cho phép chuyện này xảy ra. Thế là Cơ Sơ Vũ ý thức được có chuyện xảy ra và đi báo cáo ngay.

Người bên sân diễn tập đương nhiên cảm thấy kỳ quái, thậm chí còn thấy hơi thái quá. Chỉ có mỗi một cái ga trải giườn mà Cơ Sơ Vũ đã cho rằng Ứng Tinh Quyết xảy ra chuyện ngay.

Ứng Tinh Quyết chính là chỉ huy cấp siêu 3S, bên cạnh còn có nhiều người hộ tống như vậy.

Nhưng ngay sau đó, phía viện Bình Thông cũng báo cáo chuyện sinh viên trường quân sự mất tích, lúc này mới thu hút sự chú ý của bọn họ.

Chương 206

“bến cảng vận chuyển hàng hóa”

Sở dĩ bên phía viện Bình Thông xác định được Kosai Musashi có chuyện là vì trên mặt đất có dấu vết đánh nhau.

Hai sinh viên quân sự đã biến mất, một người là chỉ huy cấp siêu 3S duy nhất của Liên bang hiện nay; một người vừa thể hiện xuất sắc trong cuộc đua. Ban tổ chức và các trường quân sự đã lật toàn bộ sân tập mấy lần nhưng chẳng tìm thấy bất kỳ dấu vết nào. Họ cũng kiểm ra máy giám sát mấy lần thì thấy Ứng Tinh Quyết và Kosai Musashi vào phòng ngủ xong thì chẳng còn đi ra nữa.

Có người suy đoán họ đã biến mất trong phòng ngủ, nhưng cũng có những người nghĩ rằng máy giám sát không chính xác. Những thành viên chủ lực này có một trăm cách để thoát khỏi camera giám sát, hoặc là biến mất ở chỗ khác.

Nhưng bởi vì sự biến mất của Kosai Musashi, nó đã cho họ manh mối nhằm rút ngắn khung thời gian.

Có người rời đi lúc 7 giờ sáng tại phòng ngủ của đội chủ lực viện Bình Thông, đến 9 giờ thì bọn họ ra ngoài hết. Mãi đến 11 giờ, Quý Giản muốn tìm Kosai Musashi để bàn chuyện cơ giáp nhưng cậu ta không gọi điện được, hỏi mấy chiến sĩ độc lập khác thì họ cũng bảo không thấy. Thế là bấy giờ cậu ta mới đi gõ cửa, nhưng rồi không ai trả lời.

Bởi vì cửa không có khóa trái, Quý Giản cứ thế mở thẳng ra, và, phát hiện dấu vết đánh nhau trong phòng.

Một cuộc ẩu đả đã xảy ra, nếu chuyện này diễn ra lúc ban đêm thì những người khác sẽ có thể phát hiện ra sự bất thường. Nhưng chả ai hay biết gì chứng tỏ Kosai Musashi chỉ có thể biến mất trong khoảng từ 7 đến 11 giờ.

Các trường tập hợp sau khi tìm kiếm trải dài trong sân tập cả ngày. Họ không phát hiện được gì chỉ đành phải giải tán trước. Cơ mà lớp phòng hộ toàn bộ khu vực diễn tập đã được nâng lên mức cao nhất, các tòa nhà được tuần tra 24/24 với các đội quân được điều động từ Quân khu 9.

Trường Damocles tạm thời không có ai mất tích, khi các thành viên của đội tuyển trường trở về ký túc xá, đội chủ lực bị giữ lại.

“Bên kia chuẩn bị mở rộng phạm vi điều tra.” Hạng Minh Hóa nhìn năm người, “Trước khi tìm được hai người nọ, chắc sẽ không rút chọn địa điểm thi đấu tiếp theo.”

“Mở rộng phạm vi bao nhiêu ạ?” Kim Kha hỏi.

“Tìm kiếm trên toàn lãnh thổ.”

Kim Kha cau mày, tìm kiếm trên toàn lãnh thổ là phải điều tra toàn bộ Sao South Pasadena đến mức lật trời lở đất. Nhưng mỗi đội chủ lực của trường Đế Quốc và viện Bình Thông mất tích một thành viên chủ lực, và quân khu phía sau hai trường quân sự gây áp lực, Sao South Pasadena đành phải bày tỏ thái độ.

“Ngày mai đi, ngày mai các em có thể dẫn đội đi tìm.” Tâm tình của Hạng Minh Hóa chẳng cao mấy, bọn họ đang họp mấy ngày nay. Trước giải đấu, mọi người đã dự đoán năm nay có lẽ không được yên bình, sợ Quân Độc Lập sẽ ra tay với các sinh viên quân sự. Thế rồi luôn có vấn đề xuất hiện liên tục trong đấu trường, kết quả cuối cùng lại có sự kiện sinh viên trường quân sự bị bắt cóc. “Đại tướng Cơ tức giận, ra lệnh chúng ta phải tìm Ứng Tinh Quyết trong vòng ba ngày.”

Không biết có bao nhiêu người chẳng ngủ trước khi tìm được hai sinh viên trường quân sự mất tích.

“Sao lại mất tích?” Trên đường trở về ký túc xá, Liêu Như Ninh vẫn không nghĩ ra, “Kosai Musashi thì thôi đi, còn Ứng Tinh Quyết có cảm giác cao như vậy rồi còn có đội hộ tống lẩn quất bên người nữa. Như thế mà cũng mất tích được.”

“Lúc trước Ứng Tinh Quyết và Vệ Tam cùng đi tới tòa nhà y tế nhưng đội hộ tống kia có phát hiện đâu.” Hoắc Tuyên Sơn thuận miệng nói.

“Người bắt cóc Ứng Tinh Quyết phải là cấp siêu 3S.” Liêu Như Ninh vuốt cằm, nhìn chằm chằm Vệ Tam như có điều suy nghĩ.

Vệ Tam: “... Nhìn tôi làm gì?”

“Cậu đang gọi cho Ứng Tinh Quyết hả?” Kim Kha sáp lại, “Có tín hiệu mới quái á.”

“Thử xem tí.” Vệ Tam ấn nút quay số lại, “Lúc ấy cặp anh em South Pasadena ở đâu?”

“Ngay trong ký túc xá, không có đi ra ngoài, đội chủ lực South Pasadena cũng ở đấy và có thể làm chứng.” Kim Kha đã tìm hiểu.

“Vẫn bao che cho đội của mình được.” Giọng điệu Ứng Thành Hà không tốt lắm, “Trong đội của bọn họ có thêm hai người siêu 3S, nếu loại trừ anh họ tôi thì khả năng trường South Pasadena đoạt quán quân tăng lên rất nhiều.”

Kim Kha ôm Lấy Ứng Thành Hà và vỗ vỗ bả vai anh: “Ứng Tinh Quyết không sao đâu, anh ấy là chỉ huy cấp siêu 3S mà. Ngày mai tụi mình sẽ ra ngoài tìm anh ấy.”

...

Ngày hôm sau, quả nhiên đã có mệnh lệnh tìm kiếm trên toàn bộ lãnh thổ. Phía giáo viên đã ban hành kế hoạch tìm kiếm hoàn chỉnh; phần lớn các đội tuyển trường quân sự được phân công để đi kiểm tra và giám sát; phần còn lại đi theo đội chủ lực để tìm kiếm khắp nơi.

Đội ngũ trường Damocles được phân phối cho một số máy bay, và phạm vi tìm kiếm của họ nằm ở khu vực phía đông thành phố.

Bên trong máy bay, Kim Kha đứng ở giữa, kéo bản đồ trên quang não ra và phóng to ra thạm một hình lớn: “Đây là khu vực chúng ta chịu trách nhiệm, chủ yếu là các tòa nhà dân cư và trường giáo dục. Hôm nay chúng ta sẽ tìm những nơi này thêm lần nữa. Ban đêm thì chúng ta sẽ tới rìa khu phía đông, có hai cảng ở đây, một là cảng vận chuyển hàng hóa, một cái khác là cảng dân sự. Chúng ta cần phải kiểm tra hết mấy chỗ này.”

Mọi người tỏ vẻ đã biết, trong quang não của tất cả mọi người đã nhận được bản đồ khu đông của thành phố do Kim Kha gửi sang.

“Xuống thôi.” Sau khi máy bay bay đến, Kim Kha và đội chủ lực dẫn đầu đi xuống và bắt đầu tìm kiếm.

Chuyện này không được thông cáo, chỉ có sinh viên quân sự biết và dùng lý do khác để tìm kiếm, thế nên dân cư trong các tòa nhà vẫn ra vào bình thường.

Vệ Tam tụt lại phía sau đội, đi theo bọn họ về phía trước. Hết một ngày dài, họ không tìm được người cần tìm mà lại tìm thấy một số người đáng nghi, cứ chủ động nhảy ra rồi bị bọn họ bắt được. Đội Damocles thuận tiện làm một số chuyện người tốt việc tốt.

“Các trường quân sự bên kia có phát hiện gì không?” Vệ Tam đi tới bên cạnh Ứng Thành Hà và hỏi.

Bắt đầu từ ngày hôm qua, Ứng Thành Hà đã hỏi thăm tin tức ở khắp mọi nơi, nửa đêm vẫn còn liên lạc với gia đình.

“Không có, không tìm thấy bất tung tích gì cả.” Ban đầu Ứng Thành Hà đã không chăm xóc tóc, nên giờ cứ thế thắt nó thành cái nút, buộc lộn xộn với nhau. Anh có sắc mặt không đẹp lắm.

“Bên kia bến cảng đã thiết lập giới nhiêm, mỗi một chiếc tàu vũ trụ sẽ bị kiểm tra kỹ lưỡng lúc cất cánh, họ chỉ có thể ở trên Sao South Pasadena.” Vệ Tam an ủi, “Chúng ta chắc chắn sẽ tìm thấy anh ấy.”

“Ừm.” Mi tâm Ứng Thành Hà vẫn khóa chặt.

Hai người lục soát bên trái, Kim Kha ở phía trước nhất bỗng quay cả người lại, yêu cầu mọi người tập hợp và kiểm kê số người.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Vệ Tam đi tới phía trước và hỏi cậu ấy.

Kim Kha kiểm kê xong số lượng thì thở phào nhẹ nhõm, kế đó cậu ấy cho hay: “Hai tiếng trước, bên phía trường South Pasadena có một thành viên đội tuyển trường mất tích trong lúc tìm kiếm; vừa rồi có 2 thành viên đội tuyển trường Samuel cũng mất tích.”

Hoắc Tuyên Sơn nhíu mày: “Trước mặt đội viên chủ lực? Rốt cuộc là người nào ra tay?”

“Có thể là một tổ chức. Nhưng dựa theo thời gian thì chỉ có thể gây án đơn độc.” Lúc ấy, mấy thành viên đội tuyển mất tích đã tách ra với đội chủ lực.” Kim Kha nhìn vào đội ngũ của trường Damocles, “Chúng ta lên máy bay trước và đến cảng để kiểm tra.”

“Đi tới cảng nào trước?” Vệ Tam hỏi ở bên cạnh.

“Cảng dân sự.”

...

Máy bay hạ cánh tại cảng dân sự ở khu vực phía đông, sinh viên Damocles nhanh chóng đi xuống khỏi chỗ cao, gọn gàng và có trật tự, đi theo đội chủ lực phía trước thật nhanh chóng.

“Vệ Tam và Ứng Thành Hà mang theo một nửa số người đi sang bên trái, những người khác đi theo tôi tới lối vào bên phải.” Kim Kha chia làm hai đội, trước khi đi còn dặn dò Vệ Tam, “Trông coi thành viên đội tuyển trường.”

Hai đội chia nhau tìm kiếm, cuộc tìm kiếm này dùng hết một đêm. Đến 10 giờ, họ tụ họp thành công tại lối vào ban đầu.

“Không phát hiện bất thường.” Vệ Tam hỏi Kim Kha, “Bên các cậu thì sao?”

Kim Kha lắc đầu: “Không phát hiện có gì lạ, cảng hoạt động cũng bình thường hết. Chưa đến 12 giờ, chúng ta đi cảng vận chuyển hàng hóa thôi.”

Tất cả mọi người chỉ có thể lên máy bay, tiếp tục chạy đến mục tiêu tiếp theo.

Trên đường đi, các giáo viên của trường Damocles liên tục gọi tới vài cuộc nhằm hỏi về tình hình hiện tại, yêu cầu họ cẩn thận và đừng nên tách nhau đi riêng.

Vệ Tam ngồi một bên, cô mở bản đồ, phóng to tuyến đường của cảng vận chuyển hàng hóa.

Cô nhìn chằm chằm vào một biểu tượng màu xám hồi lâu, đến khi họ lục soát cảng vận chuyển hàng hóa này thì mới biết rằng đây là nơi để container.

Kim Kha nghe xong cuộc gọi là nói: “Vẫn chưa tìm thấy các thành viên của đội tuyển trường mất tích. Chậm nhất là ngày mai, sẽ có người từ Quân khu 9 và 10 tới. Về sau thì không cần chúng ta đi nữa.”

Bầu không khí trong đội ngũ đã hơi nghiêm nghị. Bây giờ lại xảy ra chuyện thế này làm trong lòng mọi người càng thêm cảnh giác. Mà Ứng Thành Hà vẫn luôn có cảm xúc sa sút, anh luôn cảm nhận được có chuyện không tốt.

20 phút sau, mọi người đến một bến cảng khác, người ra vào bên này rõ ràng ít hơn hẳn so với cảng dân sự vừa rồi, thứ có nhiều hơn là máy bay cỡ lớn.

“Ở đây có container là chủ yếu, đặt chúng lên tàu vũ trụ và vận chuyển đến các ngôi sao khác.” Kim Kha cho hay, “Có vô số container bên cạnh cảng, có người khác phụ trách mấy thùng đựng hàng này. Chúng ta cần phải kiểm tra các container đậu ở đây.”

“Mở từng cái từng cái một?” Vệ Tam hỏi.

Kim Kha lắc đầu: “Chỉ cần nhìn ra bên ngoài là được, mỗi container đã bị khóa rồi. Khi các cậu tìm kiếm thì chú ý xem có gì bất thường hay không. Nếu có, có thể mở tung ra, đồng thời liên hệ với cảng để kiểm tra máy giám sát. Chờ ở đây một phút đã, bên cảng sẽ gửi máy quay bay thu nhỏ tới đây.”

Máy quay này giúp họ quan sát hoàn cảnh trên không, nhanh hơn và thuận tiện hơn.

Một phút sau, nhân viên ở đằng kia không chỉ lấy máy quay mà còn có đèn phi cỡ lớn. Kim Kha nhận lấy rồi thì phân phát cho mỗi người, dẫn bọn họ đi. Ứng Thành Hà luôn xông lên phía trước, gần như là chạy, cứ mãi không ngừng.

Vệ Tam đi theo sau lưng anh, đồng thời để cho các thành viên đội tuyển trường theo sát. Ở đây có số lượng container khổng lồ, thêm chuyện đi vào lúc tối, họ chỉ có thể dựa vào ánh đèn chiếu lên phía trên thì mới thấy rõ được.

Họ chạy qua một chồng container, không tìm thấy bất kỳ bất thường. Bên này là chỗ cất giữ, không có máy móc, không có công nhân, yên tĩnh khôn cùng. Chỉ có tiếng bước chân của đội tìm kiếm và tiếng hít thở nặng nề của Ứng Thành Hà.

“Thành Hà.” Vệ Tam đưa tay giữ chặt anh, “Cậu đi theo bọn Hoắc Tuyên Sơn ở phía sau, tôi...”

Cô chưa dứt lời là đã quay đầu nhìn về phía sau, ánh sáng mạnh lia tới sau đội ngũ.

Mọi người giơ tay che mắt, còn chưa kịp phản ứng, họ chỉ còn nghe được mỗi giọng của của Vệ Tam: “Có đội viên bị bắt.”

Chờ ánh sáng mạnh tan đi, Vệ Tam đã sớm chạy về phía sau bên trái, ở đây chỉ còn lại những người khác.

Ứng Thành Hà lập tức cầm lấy camera bay thu nhỏ do các thành viên đội tuyển trường điều khiển phía sau, lái cho nó bay về phía sau bên trái. Anh nhìn khung cảnh phía dưới vì muốn tìm Vệ Tam.

“Cậu ấy ở đó.” Ứng Thành Hà chạy theo.

“Đuổi theo.” Kim Kha ra hiệu cho mọi người đi theo Ứng Thành Hà.

...

Khi Vệ Tam giữ chặt Ứng Thành Hà là tiềm thức cô đã nhận ra cảm giác không được bình thường. Đến lúc nói chuyện, cô mới phản ứng được cảm giác bất hòa kia được gây ra bởi một tiếng bước chân khác với tiếng do ủng quân sự bọn họ tạo ra. Chờ cô quay đầu nhìn lại là đã thấy nhóm cuối cùng trong đội ngũ thiếu đi một sinh viên quân sự.

Vệ Tam cố gắng phân biệt tiếng bước chân để đuổi theo, sắc mặt sa sầm vô cùng. Thế mà cũng có người bắt cóc được thành viên đội tuyển trường dưới tình huống đội chủ lực còn tồn tại.

Cô càng đi càng lệch, ánh sáng càng ít đi, mấy cái container cũng dần cũ hơn.

- --Đó là khu vực container bỏ hoang.

Lúc trước khi ngồi trên máy bay xem bản đồ, cô đã nhớ kỹ chỗ này.

Đột nhiên tiếng bước chân biến mất.

Chương 207

“chết”

Tiếng bước chân đó biến mất khiến Vệ Tam chỉ có thể dừng lại. Cô nhìn xung quanh, sơn lớp ngoài của mấy thùng container cũ đã bong ra, lộ ra chỗ rỉ sét loang lổ.

“Người đâu?” Ứng Thành Hà là người đầu tiên chạy tới và hỏi.

“Không thấy.” Vệ Tam ngửa đầu nhìn container gần đó, sau đó nhắm mắt nghiêng tai lắng nghe, cố gắng tìm ra đối phương.

Nhưng chỉ có tiếng rất nhiều giày quân sự giẫm lên mặt đất và liên tục chạy về phía cô. Người nọ cứ như mang theo thành viên đội tuyển trường của trường Damocles biến mất trong không khí.

Không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác nhưng Vệ Tam lại ngửi thấy mùi gì đó. Cô tiếp tục chạy vào sâu trong container bỏ hoang, Ứng Thành Hà lập tức mang theo camera siêu nhỏ theo sát phía sau.

Đến khi Kim Kha mang theo người đến, cậu chỉ nhìn thấy bóng lưng của bọn họ.

...

Mùi máu tươi, càng đi sâu vào, mùi máu trong không khí ngày càng nồng.

Vệ Tam dần thả chậm bước chân rồi dừng lại trước một container, ổ khóa của nó đã gãy, vẫn còn vết tích trên miếng cắt bị gãy. Cô không biết mình đi tới thì gặp cái gì nhưng nhưng đấy tuyệt đối chẳng phải là cảnh tượng gì tốt cho cam.

“Thành Hà!”

Khi cô dừng lại, bỗng Ứng Thành Hà ném điều khiển từ xa trong tay rồi nhao tới kéo cửa container ra.

Tiếng máy quay rơi xuống đất bị che lấp bởi tiếng vang từ cửa container. Ứng Thành Hà đột nhiên mở cửa rồi thì anh cứ mãi đứng tại chỗ không nhúc nhích, khoảnh khắc đó cứ như bị đông lại.

Bên trong container rỉ sét có những vết máu lớn. Dù là bên thành hay dưới đất cũng chả thoát chuyện máu dây vào, này thì tay cụt này thì cơ thể tàn phế cứ ngâm trong đống máu. Kosai Musashi, rồi này thi 3 sinh viên quân sự mất tích, họ nằm hết trong vũng máu tựa như rác rưởi, chả ai còn cơ thể nguyên vẹn. Mùi máu tươi đập vào mặt làm người ta nghẹt thở.

Ứng Thành Hà nhìn lăm lăm vào người đàn ông ở giữa, trong tay người này cầm một con dao găm đang cắm vào ngực sinh viên vừa mất tích của trường Damocles.

“Đi ra ngoài.”

Vệ Tam đưa tay kéo anh đi ra, khom lưng gá đèn pin ở ở cửa container. Cô đi từ từ vào bên trong, giày màu đen giẫm lên thành container, mặt giày trong nháy mắt đã bị máu thấm ướt đẫm.

“Buông người ra.” Vệ Tam đi đến giữa thì dừng lại, “Ứng Tinh Quyết.”

Người ngồi giữa trong container nghe thấy giọng nói bèn ngẩng đầu nhìn về phía Vệ Tam, khuôn mặt đầy vết máu, mái tóc được chăm sóc tốt trước giờ thì nay đã xõa ra sau lưng rối bời. Tóc buông xuống đất, đuôi tóc ngâm trong máu.

Thật ra Ứng Tinh Quyết nhìn không rõ mặt Vệ Tam, ánh đèn ở cửa container cứ mãi lóa tới lóa đi trong mắt anh, như anh biết người đứng đối diện là cô.

Anh nới lỏng con dao găm và đặt người đó nằm thẳng trên đất.

Nhưng tại lúc này, toàn bộ container sáng như ban ngày, hai máy bay nhỏ lao tới và cho ánh sáng chiếu thẳng từ trên cao, cho phép tất cả mọi người nhìn thấy rõ rành.

Vệ Tam nghiêng đầu nhìn thoáng qua phía sau rồi bước nhanh về phía Ứng Tinh Quyết ngay. Cô cứ thế khom lưng, lấy tay tạo hình đao, chặt vào sau cổ anh.

Bên ngoài container đã có rất nhiều người chạy đến, có thì Kim Kha dẫn theo đội ngũ, rồi còn có cả người xuống từ máy bay. Tiếng bước chân lộn xộn cho thấy sự kinh hoàng của bọn họ.

Ứng Tinh Quyết đã hôn mê bất tỉnh, Vệ Tam ôm lấy thắt lưng anh và

mang anh ra.

“Đây là... do Ứng Tinh Quyết làm hết?!” Sắc mặt người tới khó coi vô cùng, “Em ấy lại phát bệnh?”

Vệ Tam bị ánh đèn chớp lóa làm rối cả mắt nên vươn tay còn lại che lấy. Cô nheo mắt nhìn người đối diện, không biết người này, nhìn cách ăn mặc giống như người của quân khu South Pasadena.

“Chúng tôi muốn đưa em ấy đi.” Người đó nói nghiêm túc.

Vệ Tam “Ừ” một tiếng, nửa ôm Ứng Tinh Quyết đi ra ngoài.

“Chúng tôi sẽ đưa em ấy đi.” Phía bên kia thấy cô đi thẳng ra ngoài bèn lặp lại thêm lần nữa.

Lúc này Vệ Tam mới sực nhớ nhớ tới cái gì, nói: “Ồ, em thấy mình đi chung với mấy anh ta thì càng thích hợp hơn. Lỡ mà anh ta… Em cũng giúp chống lại được, nếu không...” Cô chỉ vào bên trong container.

Phía bên kia không di chuyển: “Không cần, chúng tôi có người.”

“Có người, cấp 3S?” Vệ Tam dừng lại hỏi người này.

Phía bên kia: “... Thượng tá đang trên đường tới đây.”

“Không sao đâu, vừa lúc em cũng rảnh.” Vệ Tam chỉ Ứng Tinh Quyết đang ngất xỉu, “Anh ta đánh không lại em. Tạm thời mấy anh không có chiến sĩ độc lập cấp 3S, để em đi với mấy anh.”

Cô nói xong thì hét lên về phía bên ngoài: “Đội ngũ y tế có đến không? Ở đây còn có một người sống.”

Lúc này Kim Kha lập tức dẫn bác sĩ đến, khiêng sinh viên Damocles nọ ra ngoài.

Vệ Tam nửa vịn nửa ôm người ta đi ra, cứ ngang như cua muốn cùng đi lên máy bay.

“Bạn Hoắc, trên tay cháu cầm cái gì thế?” Lộ Chính Tân đi xuống khỏi máy bay, ông nhìn tay Hoắc Tuyên Sơn đang để sau lưng thì hỏi từ tốn.

Hoắc Tuyên Sơn nắm chặt tay: “Không có gì ạ.”

“Thật sao?” Lộ Chính Tân đi sang bên cạnh, nhặt điều khiển từ xa trên mặt đất lên. Ông ngẩng đầu nhìn Hoắc Tuyên Sơn, “Máy quay mini bay? Ném thế này thì có hỏng không đây? Tôi mang qua đó cho kỹ thuật viên xem.”

Ánh mắt hai người nhìn nhau, Lộ Chính Tân mỉm cười rồi vươn tay, nói với giọng điệu không cho từ chối: “Lấy ra đi.”

Cuối cùng, Hoắc Tuyên Sơn chỉ có thể đưa máy quay phim trong tay cho Lộ Chính Tân.

“Kim Kha.” Lộ Chính Tân quay đầu đối diện với Kim Kha, “Cháu mang theo người của trường Damocles trở về, nơi này để chúng tôi xử lý.”

Kim Kha nhìn về phía Ứng Thành Hà bên cạnh container: “MC Lộ, tụi cháu muốn ở đây chờ thầy cô mình tới.”

“Tùy các cháu.” Lộ Chính Tân nói xong liền đi vào trong container.

Mà giờ phút này, một chiếc máy bay nhỏ đã bay đi mất, trên đó chở Ứng Tinh Quyết và Vệ Tam.

...

Máy bay chỉ bay ra khỏi cảng là đã có người tới đón, đó là thượng tá vừa được nhắc tới.

Bên trong máy bay mới đến có hai hàng người của quân khu South Pasadena đang ngồi ngay ngắn.

Vệ Tam hiển nhiên đi theo, thượng tá bên trong ngạc nhiên lúc nhìn thấy cô, rồi hỏi người vừa rồi ở trong container: “Tại sao em ấy lại ở đây?”

“Em ấy nói... “

Vệ Tam gạt người bên cạnh, nửa ôm Ứng Tinh Quyết tiến vào một máy bay khác. Cô thả anh nằm trên cáng cứu thương: “Em sợ các anh không xử lý được nên đi theo. Đúng rồi, mấy anh muốn dẫn anh ta đi đâu?”

Không đợi thượng tá kia nói chuyện, Vệ Tam đột nhiên mở quang não và bấm gọi cho Giải Ngữ Mạn.

Phía bên kia bắt máy rất nhanh.

“Cô Giải, chúng em tìm được Ứng Tinh Quyết rồi. Giờ chúng em sẽ đi…” Vệ Tam cố ý chuyển giao diện quang não sang công khai, ống kính quét một vòng về phía tất cả mọi người trong chiếc máy bay này, “Sếp ơi, sếp muốn dẫn Ứng Tinh Quyết đi đâu?”

Thượng tá: “... Bệnh viện Đa khoa South Pasadena.”

Vệ Tam gật đầu rồi quay ống kính lại: “Chúng em sẽ đến bệnh viện Đa khoa South Pasadena. Cô Giải, cô thông báo cho phía trường Đế Quốc bên kia đi qua đi. Em nhớ đội chủ lực của bọn họ đang lục soát gần đó.”

Sau khi nói xong, cô cúp máy.

“Có thể cho em ngồi tí được không. Cả ngày hôm nay chạy hoài nên giờ em hơi mệt.” Vệ Tam đi đến giữa bên trái và nói với hai người bên quân khu.

Hai người liếc nhau một cái, cuối cùng mỗi người dịch sang một chỗ bên cạnh, Vệ Tam ngồi vào chả ngại kiêng dè và nhìn Ứng Tinh Quyết trên băng cáng cứu thương.

Cái băng cán này cứ như được thiết kế riêng cho phạm nhân, bốn góc có dây buộc, rõ ràng là được sử dụng để cố định người nằm trên đó.

Cô bắt đầu gửi tin cho Ứng Thành Hà: “Thành Hà, sinh viên của đội tuyển tụi mình thế nào?”

“Đã đưa vào khoang trị liệu. Bây giờ các cậu đi đâu?” Ứng Thành Hà miễn cưỡng hoàn hồn sau cú sốc trước đó. Anh nhìn anh họ trên băng ca mới hỏi theo bản năng.

“Bệnh viện Đa khoa South Pasadena.” Vệ Tam xê tới trước và hỏi người bên cạnh, “Có gạc và khăn giấy ướt không?”

Người bên cạnh đứng dậy, lấy một hộp thuốc đến.

Vệ Tam không tắt liên lạc mà cúi đầu mở hộp thuốc ra. Cô lấy khăn ướt từ bên trong và thuận miệng cảm ơn người bên cạnh, sau đó cô

hỏi thêm: “Các anh đến nhanh quá, anh nhận được thông báo hả?”

Thượng tá nhìn chằm chằm vào Vệ Tam nãy giờ bỗng mở miệng: “Chúng tôi phụ trách tiếp nhận cảng vận chuyển hàng hóa ở đây. Đang đi nửa đường thì nhận được thông báo, nói rằng em đã tìm thấy sinh viên mất tích nên chúng tôi mới cấp tốc chạy tới.”

“Như vậy...” Vệ Tam quay đầu nói từng chữ với Ứng Thành Hà trong màn ánh sáng, “Yên tâm, tôi sẽ chăm sóc anh cậu cho tốt.”

Ứng Thành Hà: “Cậu đừng cúp máy, để tôi nhìn anh ấy.”

“Ừ.”

Vệ Tam kéo khăn ướt lau từng chút từng chút vết máu trên mặt Ứng Tinh Quyết. Cô dùng bảy tám miếng khăn ướt thì mới coi như là sau sạch được, để lộ ra bộ dáng vốn có của anh.

Làm xong những thứ này, Vệ Tam lại bắt đầu chậm rãi lau sạch vết máu trên tay Ứng Tinh Quyết.

Thượng tá đứng ở phía trước liên lạc với những người có mặt tại hiện trường. Vệ Tam dựng thẳng tai nghe trong lúc giúp Ứng Tinh Quyết lau.

Sau khi thượng tá cúp máy, bên trong máy bay khôi phục lại sự yên tĩnh cực độ ban đầu. Vệ Tam nhìn trái nhìn phải, cuối cùng kéo ra một chiếc khăn ướt mới, vén lên mái tóc dài buông xuống, dùng khăn ướt quấn đuôi tóc của Ứng Tinh Quyết.

Khăn ướt trắng trong nháy mắt chuyển sang màu đỏ, máu ở đuôi tóc nhuộm trên đó và khuếch tán cực nhanh.

Dọc theo đường đi, Vệ Tam cứ mãi làm chuyện này, một gói khăn ướt bị cô dùng hết.

Đến Bệnh viện Đa khoa South Pasadena.

Thoáng một cái, đội chủ lực của trường Đế Quốc đã chờ ở cổng bệnh viện.

Cơ Sơ Vũ nhìn Ứng Tinh Quyết được nâng xuống bèn tiến lên ngay: “Cậu ấy làm sao vậy?”

“Tên này đã giết tất cả các sinh viên quân sự mất tích.” Thượng tá nói thẳng.

Cơ Sơ Vũ sững sờ.

Vệ Tam đi xuống khỏi máy bay: “Thượng tá, vừa mới bắt đầu điều tra mà anh đã kết luận luôn rồi?”

“Không phải chính em tận mắt nhìn thấy à? Một sinh viên trường Quân sự Damocles suýt chết trên tay người này.” Thượng tá nói lạnh căm căm, “Huống chi mọi người biết chuyện Ứng Tinh Quyết có bệnh.”

Vệ Tam ngáp: “Thượng tá, rất muộn rồi, hay là chúng ta vào đi.”

Bác sĩ bệnh viện đã ở đây từ lâu, nay kéo Ứng Tinh Quyết đi vào.

“Bác sĩ Hứa không đến?” Vệ Tam đi theo phía sau, hỏi Cơ Sơ Vũ.

Cơ Sơ Vũ không muốn để ý tới cô, nhưng lời nói vừa rồi của thượng tá kia khiến cậu canh cánh trong lòng.

“Đang trên đường.” Cơ Sơ Vũ nhìn Vệ Tam, “Lời thượng tá nói có thật hay không?”

“Cậu ở chung với anh ấy nhiều năm như vậy mà còn hỏi tôi thật giả?” Vệ Tam cúp máy, cúi đầu nhắn tin vào nhóm.

Vệ Tam gửi tin xong, vừa ngẩng đầu là nhìn thấy các bác sĩ muốn kéo Ứng Tinh Quyết vào phòng phẫu thuật. Cô đưa tay giữ đuôi băng ca, mỉm cười: “Anh ấy bị tôi đánh ngất xỉu, không bị thương.”

“Chúng tôi muốn kiểm tra cảm giác hiện tại của cậu ta.” Một bác sĩ nói, “Nếu cảm giác bị rối loạn, chúng tôi cần phải can thiệp ngay lập tức.”

“Bác sĩ, tôi thấy mấy người không chuyên được chuyên nghiệp lắm đấy.” Vệ Tam nói trong sự chân thành, “Bác sĩ nhà họ Ứng bọn họ sắp tới rồi. Bác sĩ Hứa, Hứa Chân ấy, mấy người biết không? Nghe nói là bác sĩ trẻ nhất và có triển vọng của Liên bang hiện nay.”

“Nếu bệnh nhân có vấn đề thì tính sao?” Bác sĩ quay đầu nhìn các thành viên đội chủ lực Đế Quốc.

“Anh ấy còn sống, không có việc gì.” Vệ Tam đi qua, đưa tay dò xét hơi thở Ứng Tinh Quyết, “Hô hấp vững vàng. Bạn học Cơ thấy làm sao?”

Ánh mắt Cơ Sơ Vũ xẹt qua đám người thượng tá bên cạnh, cuối cùng nhìn chằm chằm Vệ Tam. Kế đó cậu ta cũng đưa tay giữ chặt mép băng ca: “Chờ bác sĩ Hứa tới đây.”

Chương 208

“dẫn đi hết”

Sau khi Cơ Sơ Vũ đè băng ca nói những lời này, các thành viên đội chủ lực khác trường Đế Quốc rốt cục ý thức được cái gì nên bước hết về phía trước một bước.

Bác sĩ nói chuyện trước đó nhìn thoáng qua thượng tá, người này gật đầu: “Nếu phải chờ bác sĩ của họ đến và tên này có vấn đề gì, đừng trách South Pasadena chúng tôi.”

Các bác sĩ ngay lập tức buông tay và rời đi.

Bởi vì Ứng Tinh Quyết có thân phận đặc thù, lại có liên quan đến những sinh viên đã chết, nên dù anh không vào phòng phẫu thuật nhưng vẫn bị đẩy vào một phòng bệnh riêng biệt. Thượng tá cùng người của anh ta canh giữ ở bên ngoài, ngừa chuyện Ứng Tinh Quyết rời đi.

Vệ Tam đưa tay kéo cái ghế qua bên giường bệnh, kéo lê nó trên mặt đất làm phát ra tiếng kéo nặng nề. Sau đó cô ngồi trước giường bệnh Ứng Tinh Quyết, vểnh chân bắt chéo.

Nhìn cô có tác phong làm việc thế này, Cơ Sơ Vũ nhíu mày, hiển nhiên bất mãn với Vệ Tam vô cùng. Nhưng đồng thời cậu ta có quá nhiều vấn đề muốn hỏi mà lại ngại mặt mũi và tình huống bấy giờ nên cuối cùng đành cam chịu, không thốt gì ra khỏi miệng.

“Chúng tôi ở chỗ này nhìn chỉ huy chính là được, cô về được rồi.” Tư Đồ Gia bên cạnh cũng không quen thấy Vệ Tam như vậy nên muốn đuổi thẳng cô ra khỏi phòng bệnh.

Vệ Tam ngước mắt lên, thuận miệng chế: “Không được, chỉ huy chính các cậu nói muốn tôi ở bên cạnh.”

Tư Đồ Gia: “?”

Cái quỷ yêu gì đây?

Ngay khi Tư Đồ Gia ngây người, Vệ Tam đã buông chân xuống, cả người nghiêng về phía trước. Cô đưa tay giúp Ứng Tinh Quyết sửa sang mái tóc rối loạn lòa xòa trên mặt, động tác thật nhẹ nhàng.

Làm xong những thứ này, Vệ Tam cố ý nhìn về phía mấy thành viên chủ lực của trường Đế Quốc và cười thật khó tả, hoàn toàn khiêu khích.

Mấy người không khỏi trợn to cả mắt, nhất là Công Nghi Giác và Tư Đồ Gia. Bọn họ trừng mắt nhìn Vệ Tam như thể thấy cô làm ô uế chỉ huy chính của trường Đế Quốc bọn họ.

Bầu không khí trong phòng bệnh kỳ lạ, rành rành là Ứng Tinh Quyết là chỉ huy chính của trường Đế Quốc nhưng người ở gần anh nhất lại là Vệ Tam, những người khác thì đứng phân tán trong phòng.

Vệ Tam cúi đầu nhìn tin tức trong nhóm, mấy thầy cô trường Damocles đã mang đội tuyển trường đi, bọn Kim Kha và Ứng Thành Hà thì đang chạy tới bên này.

Một lúc sau, thượng tá bước vào: "Nhận được thông báo, máy bay của bác sĩ Hứa Chân bị hỏng trên đường."

Sắc mặt Cơ Sơ Vũ khó coi: "Bị hư ở đâu?"

Máy bay của bác sĩ Hứa Chân lớn gấp mấy lần so với máy bay thông thường, trên đó chứa đủ loại dụng cụ chỉ dùng cho một mình Ứng Tinh Quyết. Nếu gặp lúc nguy cấp, chiếc máy bay này là một bệnh viện thu nhỏ. Giờ mấy bay của bác ấy đã bị hỏng, máy bay bình thường không thể nào chứa được nhiều thứ như vậy.

"Giữa đường Lý Hòa, không có bệnh viện gần đó, chỉ có tới được bệnh viện Đa khoa South Pasadena của chúng tôi là gần nhất." Thượng tá nói, "Ở đây có thể điều động một máy bay lớn đi qua, nhưng lại cần hai người bên phía mấy em. Hoặc là mấy em chờ một chút, tôi liên lạc với nhân viên bảo trì nhờ họ tới."

Sửa chữa máy bay mất ít nhất vài tiếng, còn không bằng điều động máy bay cỡ lớn bay tới từ bệnh viện đa khoa, kế đó rước bác sĩ Hứa Chân và máy bay tới đây.

Vệ Tam bỗng nhiên nở nụ cười, cô ngẩng đầu: "Trùng hợp quá, Thành Hà của chúng em đang chạy tới thăm anh họ mình. Tiện thể đón bác sĩ Hứa trên đường rồi tới chung luôn."

"Chỉ đón bác sĩ Hứa đến cũng vô dụng, những dụng cụ trên máy bay của bác ấy phải được vận chuyển tới đây cùng luôn." Công Nghi Giác

nhíu mày, “Trừ phi Ứng Thành Hà còn am hiểu chuyện sửa máy bay, sửa máy bay trong vòng một tiếng.”

Vệ Tam thở dài: “Sẽ không sửa máy bay, tuy nhiên…”

Cô cúi đầu nhìn thoáng qua quang não: “Ồ, họ đã đón được bác sĩ Hứa, và bây giờ đang mang theo máy bay tới cùng hết.”

Thượng tá: “... Mang theo máy bay tới đây?”

Mấy người này lấy đâu ra một chiếc máy bay lớn?

Không riêng gì thượng tá, một số người của trường Đế Quốc cũng nghi ngờ lời Vệ Tam nói, vì thứ chở được máy bay của Hứa Chân chắc chắn phải là máy bay cỡ lớn. Mấy người Kim Kha đi lại bình thường thì cùng lắm chỉ đi mượn máy bay nhỏ, mà máy bay bọn họ dùng để đi điều tra hôm nay cũng là máy bay cỡ nhỏ chứa người.

Vệ Tam thấy bọn họ vẫn nhìn chằm chằm vào mình đang chờ giải thích, cô cười nhoẻn: “Có một cửa hàng chuyên bán máy bay cỡ lớn ở giữa đường.”

“Đã muộn nên đóng cửa rồi.” Thượng tá nói chả ngần ngại nói.

“Cái này...” Vệ Tam đổi chân gác, “Cứ mở cửa ra là được thôi.”

Một lúc lâu sau, thượng tá mới hiểu được ý nghĩa trong lời nói của cô, khuôn mặt anh ta lúc xanh lúc trắng: “Mấy em cướp cửa hàng?”

“Trả tiền thì sao gọi là cướp được?” Vệ Tam ngạc nhiên, “Tiền cửa cũng trả gấp đôi luôn cho bà chủ. Chắc chắn bà chủ vui vẻ. Bán được một cái máy bay cỡ lớn này thì bà chủ chả cần mở cửa mấy năm luôn.”

Mọi người: “...”

Vệ Tam giơ tay lên nhìn đồng hồ: “Đại khái còn 15 phút nữa là bọn họ sẽ tới. Thượng tá đừng lo lắng.”

Thượng tá không nói gì, chỉ quay đầu đi ra ngoài.

Đêm nay nhất định sẽ rối bù thành một đống. Các giáo viên của các trường quân sự chủ yếu chạy đến cảng vận chuyển hàng hóa ở khu đông thành phố; giáo viên của trường Đế Quốc thì chia thành hai đội,

một đội đến bệnh viện, một đội thì đến cảng vận chuyển hàng hóa.

Không đi không được, tất cả sinh viên trường quân sự mất tích đã chết thảm thiết, ngoại trừ sinh viên trường Damocles được tìm thấy tại chỗ được coi là sống sót. Nghe nói người duy nhất bị nghi là hung thủ chính là Ứng Tinh Quyết của trường Đế Quốc.

Trường Quân sự Đế Quốc mà không cử đại diện đi qua đó thì rất phi lý.

15 phút sau, đội chủ lực của trường Damocles hội tụ. Bác sĩ Hứa Chân dẫn đội ngũ y tế của bác ấy vào và tiến hành kiểm tra nhanh cho Ứng Tinh Quyết trong phòng bệnh.

Lúc này Vệ Tam mới sực nhớ, cô đứng dậy, nhường chỗ và đi đến bên cạnh Ứng Thành Hà. Cô nghiêng đầu nhìn Kim Kha, hai người trao đổi bằng ánh mắt.

Ứng Thành Hà nhìn chằm chằm người trên giường bệnh, cảnh tượng này dường như trùng khớp với cảnh lúc trước anh nhìn thấy anh họ mình phát bệnh.

Sau khi hoàn thành một loạt các xét nghiệm, bác sĩ Hứa Chân mới thở phào nhẹ nhõm: “Cháu ấy không bị thương mà chỉ ngủ mê man. Hiện tại có vẻ như cảm giác trong cơ thể cháu ấy đang có xu hướng ổn định. Về phần thay đổi cụ chính xác làm sao thì cần phải kiểm tra bằng dụng cụ chuyên nghiệp. Tôi sẽ đưa cháu ấy lên máy bay của tôi.”

Ứng Thành Hà tiến lên đỡ lấy một góc băng ca, anh muốn đi theo.

“Bác sĩ Hứa, máy bay của bác bị hỏng cái gì? Cháu xem giúp bác một tí.” Vệ Tam mở miệng cho hay.

“Đột nhiên không khởi động được, có thể vấn đề nằm ở nguồn năng lượng.” Bác sĩ Hứa Chân nhìn cô, “Làm phiền cháu rồi.”

Vệ Tam mỉm cười: “Không phiền phức đâu.” Dứt lời, cô đã đi theo đội ngũ y tế ra ngoài.

“Cậu ấy...” Công Nghi Giác chỉ vào bóng lưng Vệ Tam, khó có thể tin được, “Còn biết cái này?”

Mấy người từ đầu còn ở trong phòng đã lao nhao ra ngoài hết, chuẩn

bị đi tới chỗ cần đến.

Vệ Tam vừa đi ra ngoài đã nhìn thấy Giải Ngữ Mạn mang theo người tới. Bà ấy đang nói chuyện với thượng tá ở cửa.

“Các em muốn đi đâu?” Giải Ngữ Mạn quay đầu hỏi.

“Bác sĩ Hứa Chân muốn làm kiểm tra cho Ứng Tinh Quyết kỹ càng.” Vệ Tam nói, “Em đi qua giúp bọn họ xem máy bay bị hỏng ở đâu.”

“Em còn biết sửa máy bay?” Giải Ngữ Mạn hỏi ra nghi vấn của người khác.

“Em có mua một cuốn sách bách khoa toàn thư về sửa chữa máy bay, đọc xem chắc là sửa được.”

Công Nghi Giác ở phía sau nghe được những lời này bèn bĩu môi. Thì ra là tân binh bày vẻ tinh tướng, cứ thế dõng dạc kêu đọc sách là biết sửa?

“Thượng tá, các anh có muốn đi cùng không?” Ánh mắt Vệ Tam rơi vào trên người đối phương.

“Không cần, nếu có giáo viên đến thì nơi này giao cho bọn họ. Chúng tôi còn phải đi tới bến cảng vận chuyển hàng hóa.” Thượng tá và Giải Ngữ Mạn tiến hành bàn giao. Trước khi đi, anh ta còn nói, “Ứng Tinh Quyết là nghi phạm lớn nhất giết chết sinh viên quân sự, hy vọng thiếu tướng Giải sẽ trông coi thật kỹ.”

Đây là lần thứ hai anh ta nói điều này. Các thành viên đội chủ lực trường Đế Quốc không ở cảng vận chuyển hàng hóa, không rõ tình hình, thêm chuyện ai ai cũng biết bệnh của Ứng Tinh Quyết, nên họ muốn nói lại thì cũng chả biết nói lại làm sao.

Giải Ngữ Mạn không trả lời thẳng: “Thượng tá nên đến cảng vận chuyển hàng hóa sớm thì hơn.”

...

Lúc kiểm tra, Ứng Thành Hà khăng khăng muốn đi vào chung. Mấy người khác thì bị từ chối nhưng Ứng Thành Hà là người thân, nên cuối cùng Hứa Chân chỉ có thể đồng ý cho anh ở bên cạnh.

Hoắc Tuyên Sơn, Kim Kha, Liêu Như Ninh và những người trong đội

chủ lực của trường Đế Quốc đứng cùng nhau ở bên ngoài.

Vị trí của hai nhóm người đứng phân ra rõ ràng.

Về sau trường Đế Quốc có giáo viên chạy đến, họ cũng không rõ tình hình bên cảng vận chuyển hàng hóa nên đành liên lạc với thầy cô đến cảng.

Những người của trường Đế Quốc đứng sang một bên, thì thầm về tình hình hiện tại.

“Tay cậu chảy máu rồi.” Liêu Như Ninh cúi đầu chỉ vào tay Hoắc Tuyên Sơn đanh rũ xuống bên cạnh.

Hoắc Tuyên Sơn mở lòng bàn tay ra xem, đúng thật là lòng bàn tay bị cắt vài đường.

Từ khi phát hiện container đến nay, bọn họ chạy thẳng tới chỗ này, hoàn toàn không có thời gian để quan sát tình hình của mình.

“Bên kia có hộp y tế, cậu băng bó một chút.” Kim Kha nhìn qua lòng bàn tay cậu ta, “Bị lúc phá cửa khi nãy hả?”

Hoắc Tuyên Sơn lắc đầu: “Tại bến cảng vận chuyển hàng hóa.”

Cậu bóp mạnh cho nát máy quay bay thu nhỏ, trước tiên chưa nói đến chuyện nó đã thu được gì lúc bay trên không trung; lúc nó rơi xuống thì vẫn rơi nghiêng ngay phía container, không biết nó quay được cái gì rồi.

Không chừng chính là chứng cứ chứng minh Ứng Tinh Quyết ra tay.

Ban đầu cậu ta muốn giấu nhẹm đi rồi đưa cho Kim Kha, họ sẽ cùng nhau xem trong đó có gì. Nhưng rồi Lộ Chính Tân đã phát hiện.

Trong nháy mắt đó, Hoắc Tuyên Sơn không chút do dự bóp nát máy quay, sinh viên quân sự mất tích có Kosai Musashi ắt là mọi chuyện chẳng đơn giản. Ứng Tinh Quyết lại là chỉ huy cấp siêu 3S duy nhất, thế nào cậu cũng phải bảo vệ.

...

Một tiếng sau, một số giáo viên trường quân sự và mấy người chịu trách nhiệm chính cho giải đấu đã tới, yêu cầu mang Ứng Tinh Quyết

đi.

“Cậu ấy vẫn đang kiểm tra.” Cơ Sơ Vũ chắn ở cửa nói.

“Còn bao lâu nữa?” Thầy giáo dẫn đội viện Bình Thông hỏi lạnh căm.

Đang giằng co giữa hai bên, Hứa Chân đẩy cửa ra: “Kiểm tra xong rồi nhưng còn phải chờ kết quả.”

“Chúng tôi muốn mang Ứng Tinh Quyết đi.” Giáo viên dẫn đội viện Bình Thông nói thẳng.

Hứa Chân cau mày: “Cháu ấy vẫn chưa tỉnh, ít nhất…”

“Tỉnh lại rồi giết người nữa?” Thầy giáo dẫn đội viện Bình Thông ngắt lời, “Bây giờ là bắt buộc giam giữ. Sau khi các trường thương lượng và ra ý kiến, đây cũng là mệnh lệnh tạm thời của Quân khu 1.”

Các giáo viên trường quân sự khác đến thì ở bên ngoài hết, chẳng ai nói chuyện, có thể thấy đây không phải là mệnh lệnh giả.

“Mang đi.” Giáo viên dẫn đội viện Bình Thông nói hướng về sau.

Những người này đi vào thì bên trong xảy ra xung đột, Ứng Thành Hà không cho bọn họ mang Ứng Tinh Quyết.

“Làm gì làm gì thế?” Liêu Như Ninh nhảy vào, Hoắc Tuyên Sơn và Kim Kha theo sát phía sau.

“Đừng ra tay.”

“Các người đừng mong đụng vào anh họ tôi!”

“Buông tay đi!”

“Không buông!”

“Các em dám chống lại mệnh lệnh?”

“Em không biết chữ!” Giọng điệu hung quăng quấy phá của Liêu Như Ninh truyền ra rất to.

Bên trong hỗn loạn tùm lum.

Ngay từ đầu nhận được tin tức là người dẫn đội viện Bình Thông đã đè nén lửa giận ngập trời, đến bây giờ rốt cục nhịn không được bèn bộc phát, giận dữ gào một tiếng: “MANG HẾT ĐI LUÔN! Mang đội chủ lực của trường Damocles đi luôn, không chừa lại tên nào hết!”

Nhận được mệnh lệnh, tất cả những người bên trong đã bị ép ra ngoài hết, bao gồm cả Ứng Tinh Quyết còn hôn mê.

Giải Ngữ Mạn ở bên cạnh vây xem cũng không ngăn cản, ngoài chuyện hời hợt chỉ trích mấy người Liêu Như Ninh và Kim Kha không nghe theo lời người bề trên.

“Các cậu đang làm gì vậy?” Vệ Tam vừa sửa xong máy bay, đi vào với cơ thể đầy dầu nhớt.

Giáo viên dẫn đội viện Bình Thông nhìn chằm chằm vào cô trong hồi lâu, cuối cùng vẫy tay lên: “Mang đi luôn! Em ấy ở ngay hiện trường.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam, người mặt đầy dầu nhớt và cần cù:???

Chương 209

“tỉnh lại”

Trong số năm người trong đội chủ lực của trường Damocles, hai người bị bắt vì là người đầu tiên phát hiện nên cần phải mang đi từ đầu, ba người khác thì bị bắt vì tội gây rối.

Cộng với Ứng Tinh Quyết đang mê man, tổng cộng có 6 người bị mang đi tất.

Năm người được chia vào hai gian phòng, một gian phòng chỉ có mỗi Ứng Tinh Quyết, gian còn lại nhốt Hoắc Tuyên Sơn, Liêu Như Ninh, Kim Kha và Ứng Thành Hà.

Về phần Vệ Tam, cô được gọi đi hỏi chuyện.

“Thì ra sân diễn tập của bọn họ còn có phòng giam.” Liêu Như Ninh quan sát xung quanh, sờ soạ.ng lan can, “Có bẻ gãy được không?”

“Nó mà thấy sức nén là tự động báo cảnh sát.” Kim Kha dựa vào một bên tường, tầm mắt cậu ấy dừng lại bên Ứng Tinh Quyết đối diện.

Cậu ấy cũng không nghĩ rằng container sẽ trông như thế, cái dạng Kosai Musashi và ba sinh viên quân sự mất tích đã chết.

Kim Kha chỉ nhìn thoáng qua, những vết thương kia không hoàn toàn do vũ khí gây ra, mà nhìn cứ như bị xé đứt thật mạnh.

“Khi nào anh ấy tỉnh lại.” Liêu Như Ninh dựa vào lan can nhìn Ứng Tinh Quyết còn đang mê man, “Không phải nói là chả bị thương gì sao?”

Hôn mê thôi mà lâu quá.

“Chắc là mệt mỏi.” Ứng Thành Hà ngồi trên cái giường duy nhất, ngẩng đầu nói.

Bốn người nói chuyện câu được câu mất và hầu hết là nói chuyện linh tinh. Góc trên có máy giám sát, đoán chừng có người đang theo dõi.

...

“Em là sinh viên quân sự đầu tiên phát hiện ra Ứng Tinh Quyết giết người. Kể lại tình huống từ đầu đến cuối đi.” Giáo viên dẫn đội trường Samuel ngồi trước mặt Vệ Tam đặt câu hỏi.

Vệ Tam nhìn trái nhìn phải: “Thầy à, ở đây không có khăn giấy.”

Giáo viên dẫn đội Samuel: “... Tôi đang hỏi em đấy.”

Vệ Tam gật đầu tỏ vẻ mình biết rõ: “Thưa thầy, em chẳng phải phạm nhân, có được khăn giấy một cách tự do không? Tay dơ làm em khó chịu quá.”

“Trả lời câu hỏi của tôi trước đi, chừng có mà cố chuyển chủ đề.” Giáo viên dẫn đội Samuel nói lạnh lùng, “Bây giờ có sinh viên quân sự chết rồi đó.”

Vệ Tam ngồi thẳng người, đột nhiên hai tay cô nắm lấy bàn tay người này đang đặt trên bàn, dùng bàn tay đầu dầu nhớt xoa lên mu bàn tay của thầy giáo Samuel. Cô vừa nói chân thành vừa mang theo nét hoảng sợ: “Được rồi thầy ơi. Nhớ lại chuyện này đúng là khủng khiếp quá. Nhưng trước để em sửa một tí, em chỉ là người đầu tiên phát hiện ra Ứng Tinh Quyết trong container, không thấy anh ấy giết người.”

Ban đầu người đầu tiên mở container là Ứng Thành Hà, nhưng anh bị Vệ Tam kéo ra. Đến khi mấy người khác chạy tới, họ chỉ nhìn thấy Vệ Tam ở bên trong. Khu để container bỏ hoang rất cao, camera cũng không nhiều lắm, hơn nữa còn ngay lúc trời tối.

Cuối cùng Vệ Tam trở thành người đầu tiên phát hiện và mở container, Ứng Thành Hà chỉ đi theo phía sau.

Giáo viên dẫn đội của trường Samuel cảm thấy mu bàn tay mình chợt dinh dính, khiến cả người khó chịu. Ông ta nhanh chóng rụt tay lại, nhưng rồi ông chả thể đi ra ngoài lau cho sạch nên đành phải lau nó trên quần áo mình: “Nói tiếp đi.”

“Là thế này, em phát hiện trong đội chúng em thiếu một người, cùng lúc thấy một cái bóng lóe lên, cho nên em đuổi theo ngay.” Vệ Tam nói trong nghiêm túc, “Ứng Thành Hà của đội chúng em chạy theo phía sau. Cuối cùng chúng em đi tới khu vực container bỏ hoang, ngửi được thùng container kia có mùi máu tươi truyền đến nên em mới mở cửa container. Kế đó em thấy Ứng Tinh Quyết và các thành

viên của đội chúng em.”

Giáo viên dẫn đội trường Samuel chờ đợi chỉ vì câu nói này: “Sau khi em mở cửa ra, em thấy Ứng Tinh Quyết dùng dao đâm vào ngực sinh viên mất tích kia đúng không?”

“Không phải.” Vệ Tam lập tức phủ nhận, “Thầy à, lúc đó bên trong container rất tối, em sao mà thấy rõ được. Chỉ nhìn thấy hai bóng người đen sì.”

“Rõ ràng em có cầm theo đèn pin chiếu xa, sao mà thấy không được rõ?” Ông ta đột nhiên vỗ bàn, quát lên.

Vệ Tam mở miệng nói trong chân thành: “Ui thầy, mắt em kém đấy. Nếu mắt em mà tốt rồi nhìn thấy người giết thành viên trường của chúng em, chắc chắn em sẽ bắt lấy tên đó, dẫn hắn tới đây thẩm vấn.”

Các thầy cô dẫn đội, người dẫn chương trình và đại diện ban tổ chức ở bên ngoài đang xem hết. Lộ Chính Tân mở micro và nói sang hướng Vệ Tam: “Em Vệ đừng lo. Cái máy quay mà mấy em ném hỏng ấy, tôi đã tìm tới cao thủ và đưa cho người ta sửa chữa. Tin rằng ngày mai có thể tìm lại video lúc nãy, đến lúc đó có thể đưa hung thủ ra trước công lý.”

“...” Vệ Tam quay đầu nhìn tấm gương lớn bên trái, “Vất vả cho MC Lộ rồi.”

Thầy dẫn đội Samuel vỗ bàn, để Vệ Tam nhìn vào mình: “Lúc em đi vào, có phải Ứng Tinh Quyết đang ở trạng thái phát bệnh hay không?”

“Chắc là không có.” Vệ Tam suy đoán trong mập mờ.

“Có hay không.”

“Không có.” Vệ Tam dựa vào ghế, “Nếu anh ấy bị bệnh, em không thể nào cản được anh ấy. Dù sao em cũng chỉ là chiến sĩ độc lập cấp 3S bình thường.”

Giáo viên dẫn đội của trường Samuel cười tươi, đẩy một vài bức ảnh đến phía Vệ Tam: “Đây là những sinh viên trường quân sự chết thảm, lặp lại với họ một lần nữa đi. Em xác định không nhìn thấy Ứng Tinh Quyết ra tay?”

“Không có.” Vệ Tam cầm lấy ảnh chụp, nhìn ảnh trong container, “Không biết có phải chính Ứng Tinh Quyết cứu người của trường quân sự chúng em hay không. Nếu mà phải thì còn phải đi cảm ơn anh ấy. Đáng tiếc là không cứu được mấy sinh viên quân sự này, mang họ trở về được.”

Giáo viên dẫn đội trường Samuel: “…”

Thẩm vấn diễn ra hơn một tiếng, Vệ Tam cứ đánh Thái Cực Quyền từ đầu tới cuối. Giáo viên dẫn đội Samuel hỏi cái này thì cô trả lời cái kia, nói bóng nói gió chuyện Ứng Tinh Quyết là người bị hại.

Bên ngoài, giáo viên dẫn đội viện Bình Thông nhiều lần muốn xông vào chất vấn Vệ Tam, nhưng toàn bị những người khác ngăn lại.

Trong đó người sôi lửa giận nhất vẫn là giáo viên dẫn đội viện Bình Thông, bọn họ bị mất một chiến sĩ độc lập đội chủ lực bằng cách thức thảm thiết thế này, ngay cái người rõ ràng đang trong giai đoạn thăng tiến.

Bất cứ ai cũng sẽ tức giận khôn cùng.

Các giáo viên dẫn đội của mấy trường khắc có tâm tư riêng, thậm chí còn còn mong người ra tay là Ứng Tinh Quyết. Một khi như thế, chắc chắn em ấy bị cấm thi đấu, sức mạnh của trường Đế Quốc sẽ bị suy yếu rất nhiều, và các trường quân sự khác cầm được thứ hạng và điểm tích lũy dễ dàng hơn.

Sau khi Vệ Tam được thả ra, các giáo viên của các trường quân sự khác đang ngó chừng cô với mấy cái nhìn khác nhau.

Hạng Minh Hóa tới chặn tầm mắt của người khác: “Thời gian không còn sớm, em đi nghỉ ngơi trước, có chuyện gì thì ngày mai hẵng nói sau.”

“Dạ thầy.” Vệ Tam cũng không hỏi tới mấy người ở Kim Kha, cứ thế đi thẳng về ký túc xá.

Cô đã được nghỉ ngơi trong khi bốn người bị nhốt thì thay phiên nhau gác đêm, không ngủ ngon nguyên đêm này.

May mắn là không có ai vào, Ứng Tinh Quyết tỉnh lại trong an toàn vào sáng sớm hôm sau.

Anh vừa tỉnh, Liêu Như Ninh đã phát hiện và lập tức đánh thức Ứng Thành Hà: “Anh họ cậu tỉnh rồi!”

Ứng Thành Hà đột nhiên đứng dậy, đi tới cửa: “Anh, anh thấy thế nào?”

“Không có việc gì.” Ứng Tinh Quyết ngồi dậy, sắc mặt của anh tốt hơn một chút so với đêm qua, chắc vì đã được nghỉ ngơi. Chẳng qua phía sau cổ anh còn đau nhức một ít.

Anh cúi đầu xuống bàn tay của mình, không có vết máu.

Đêm qua, ngay cả ngón tay anh cũng nhúng trong máu, còn có…

Ứng Tinh Quyết nghiêng đầu nhìn tóc mình, đuôi tóc đã khô nhưng đã không còn vết máu.

“Người của đội tuyển trường các cậu thế nào?” Ứng Tinh Quyết giương mắt hỏi từ tốn. Ánh mắt anh đảo qua phía đối diện chỉ thấy có bốn người, Vệ Tam không ở bên trong.

“Còn sống.” Kim Kha ngồi trên mặt đất, “Chúng tôi cũng không rõ ràng chuyện phía sau, ở chỗ này như anh đấy.”

Đúng thật là có người một mực nhìn vào máy quay phía trên góc tường, Ứng Tinh Quyết vừa tỉnh lại là có người tiến vào muốn dẫn anh đi thẩm vấn.

“Đi ra.” Chờ Ứng Tinh Quyết đứng dậy, người tới lại có vẻ sợ hãi, theo bản năng lui về phía sau vài bước. Cuối cùng có thêm mấy người tới đây, họ cùng nhau dùng xiềng xích trói tay chân anh.

Ứng Thành Hà ở đối diện nhìn thấy mà nhíu mày: “Các anh xác định được anh ấy ra tay rồi sao mà giờ dùng xiềng xích điện?”

Người đàn ông dẫn đầu nói lạnh căm: “Chưa xác định được nhưng phía trên có yêu cầu đặc biệt dùng nó ngừa cậu ta phát bệnh. Cậu có ý kiến thì có thể trình bày chi tiết với cấp trên.”

“Em đói quá, anh có thể cho tụi này ra để đi ra ngoài ăn không?” Liêu Như Ninh đột nhiên nhảy đến cửa, đưa tay ra sắp túm được người này.

“Im lặng chờ đi.” Đối phương nghiêng người né tránh.

“Vậy tại sao anh ta lại ra ngoài được? Tụi em chỉ cãi nhau ầm ĩ với thầy cô vài câu, là em sai rồi. Xin anh đó anh trai, cho tụi em ra ngoài ăn tí gì đi.” Thiếu gia Liêu không có chừng mực, “Để tụi em đeo xiềng xích điện cũng được!”

Không ai để ý tới cậu ta, họ cứ thế áp giải Ứng Tinh Quyết đi ra ngoài.

“Tôi đói thật á.” Liêu Như Ninh thở dài.

Hôm qua họ không ăn uống cho ngon, tinh thần lại căng thẳng với cường độ cao cả đêm. Bây giờ vất vả lắm Ứng Tinh Quyết mới tỉnh, nhiệm vụ của bọn họ cũng coi như hoàn thành.

“Đi ăn cơm ở căng tin đi.” Kim Kha đứng lên nói.

“Làm sao đi ra ngoài được?” Liêu Như Ninh nhìn cửa nhà tù, chống cằm buồn bực nói trong ngán ngẩm, “Sao mà Vệ Tam còn chưa đưa đồ ăn tới, còn bị thẩm vấn à?”

Ứng Thành Hà lấy dụng cụ ra khỏi túi, cúi đầu mở khóa.

Vài phút sau, “cùm cụp” một tiếng, cửa tù mở ra.

Liêu Như Ninh trợn trắng cả mắt: “Chuyện này không tốt lắm đâu.” Nói xong, cậu ấy là người đầu tiên nhảy ra ngoài.

Mấy người đi ra nhưng chả có ai quan tâm, họ đi ra ngoài một cách quang minh và chính đại, đi thẳng tới căng tin để ăn thật.

Hôm nay trong căn tin có ít người hơn hẳn, hầu như chả có mấy ai.

Khi bốn người cúi đầu ăn tối, cuối cùng cũng có người bước vào.

“Sao các cậu ra ngoài?” Vệ Tam vượt qua cửa phòng ăn, ngồi ở bàn của bọn họ.

“Đói bụng, không ai cho cơm.” Liêu Như Ninh đánh giá Vệ Tam từ trên xuống dưới, “Cậu về ký túc xá rồi sao?”

Vệ Tam chọn mấy thứ, có chọn luôn đồ ăn mang đi: “Về rồi, vừa rồi mấy người trong đội chủ lực trường Đế Quốc cũng qua đó luôn.”

“Bây giờ mới đến phòng thẩm vấn?” Hoắc Tuyên Sơn hỏi.

“Bị ngăn cản. Cơ Sơ Vũ đi xin bác mình thì mới khiến thầy cô đồng ý cho bọn họ đi vào.” Vệ Tam nhìn tay băng gạc của Hoắc Tuyên Sơn, “Hôm nay MC Lộ cầm camera đã được sửa chữa rồi đó.”

Hoắc Tuyên Sơn nhíu mày: “Sửa được?”

“Bóp nát vô dụng.” Vệ Tam lắc đầu, “Ông ấy là một cao thủ phương diện này.”

“Lúc cậu đi vào thì có cảm giác gì?” Kim Kha hỏi cô.

Vệ Tam lắc đầu: “Chỉ có mùi máu tươi. Tớ thấy thấy Ứng Tinh Quyết lúc đó không tỉnh táo lắm thật.”

Giống như vừa thức dậy.

Anh ấy không mang giày bốt quân sự. Nhưng là một chỉ huy cấp siêu 3S có thể điều khiển lòng người, còn có bệnh ưa sạch sẽ, khả năng anh ấy cố ý giết người rất nhỏ. Chưa kể... Bỏ qua không bàn tới mấy người khác, Kosai Musashi rõ ràng là một người bị nhiễm bệnh.

Về phần cái gọi là Ứng Tinh Quyết phát bệnh càng là thứ vô căn cứ, nhưng mà thân thể không tốt thì lại đúng sự thật.

Vệ Tam đăm chiêu.

Năm người ăn sáng xong, nghênh ngang đi vào phòng thẩm vấn.

Vệ Tam là nhân chứng quan trọng nên vào được, bốn người khác...

“Chúng em muốn bị giam lại.” Liêu Như Ninh chắp tay sau lưng và nói.

Người bảo vệ: “...”

“Khụ.” Hạng Minh Hóa ở sau lưng ho một tiếng, “Bọn họ đi theo tôi.”

Dứt lời, ông đưa mấy người vào.

Vừa rẽ sang hướng khác, Hạng Minh Hóa nhìn chằm chằm mấy người Kim Kha: “Các em đi ra từ khi nào?”

“Buổi sáng.” Kim Kha nói.

“Ai mở cửa cho các em? Vệ Tam?”

“Không phải em đâu.” Vệ Tam phủ nhận ngay.

Liêu Như Ninh giơ tay lên: “Thầy ơi, cánh cửa đó tự mở ra.”

Đương nhiên Hạng Minh Hóa không tin. Ông trừng mắt nhìn Kim Kha và Ứng Thành Hà rồi dẫn cả đám vào sảnh thẩm vấn chính.

Bên trong còn có nhiều người đứng hơn cả hôm qua. Đội chủ lực của trường Đế Quốc và đội chủ lực của viện Bình Thông đang giương cung bạt kiếm ở giữa, trợn mắt nhìn nhau.

Người của trung tâm sự kiện đang ngồi ngay ngắn ở giữa, chờ Tập Hạo Thiên đến thẩm vấn.

Vệ Tam chen vào, đưa cho Ứng Tinh Quyết cháo đã được đóng gói cho tốt trước mặt mọi người.

“...” Hạng Minh Hóa xoay người đối diện với tường, ông chả thấy gì hết, mấy giáo viên khác cũng không thấy ông.

Một thành viên chủ lực của viện Bình Thông, một thành viên đội tuyển trường của South Pasadena, hai thành viên đội tuyển của trường Samuel, toàn bộ chết hết.

Bây giờ có thể nói Ứng Tinh Quyết hấp dẫn tất cả hỏa lực, toàn bộ mọi người trong trường quân sự muốn tìm lại công lý.

Quả nhiên chỉ có cái gai Vệ Tam đây mới làm được chuyện thế này.

“Đây là dịch dinh dưỡng của anh.” Vệ Tam ngồi bên cạnh, lấy ra hai ống dịch dinh dưỡng từ trong túi, “Bác sĩ Hứa cho.”

Trước khi bị bắt tối qua, cô đã lén yêu cầu nó.

“Cảm ơn.” Ứng Tinh Quyết nhận lấy.

Chương 210

“trước lúc điều tra ra chân tướng”

Cả thảy mọi người nhìn chòng chọc vào Ứng Tinh Quyết và Vệ Tam ở giữa, họ bị nghẹn ứ một hơi ngay cổ, không cho nó lên hay dằng nó xuống được.

Muốn nói Vệ Tam làm sai cái gì thì không sai. Cùng lắm cậu ấy dựa vào tình bạn thân thiết để đưa mấy ống dịch dinh dưỡng và một bát cháo.

Nhưng tại thời điểm này, tất cả mọi người chỉ muốn ngay lập tức thẩm vấn Ứng Tinh Quyết, tìm thấy bằng chứng về bệnh tật và kết tội anh.

Hành động này của Vệ Tam hệt như là tát vào mặt họ.

Mấy người trong đội chủ lực trường Đế Quốc nhìn hành động của Vệ Tam cũng thấy khó chịu trong lòng. Bọn họ chỉ lo tới xem chỉ huy chính có chuyện gì hay không, lại chẳng nghĩ tới chi tiết nhỏ nhặt này.

Hơn nữa khi nhìn thấy Ứng Tinh Quyết thật sự uống dịch dinh dưỡng do Vệ Tam đưa tới, sắc mặt Cơ Sơ Vũ trong nháy mắt thay đổi.

Ngoại trừ lần đó Ứng Tinh Quyết trong lúc mê man đã được đút cho dịch dinh dưỡng ở đấu trường Tháp Tây, đây là lần đầu tiên anh chủ động nhận dịch dinh dưỡng của người khác.

Bởi vì có vấn đề với dịch dinh dưỡng, Ứng Tinh Quyết không bao giờ nhận dịch dinh dưỡng từ bất cứ ai ngoài bác sĩ Hứa Chân.

... Cậu ấy tin tưởng Vệ Tam như vậy?

Tầm mắt Cơ Sơ Vũ dừng trên người Ứng Tinh Quyết một lát, lại nhìn về phía Vệ Tam. Cậu ta muốn ghen tị, rồi lại đột nhiên sinh ra một cảm giác bất lực.

Để tay lên ngực tự hỏi, nếu đêm qua không có Vệ Tam, có lẽ Ứng Tinh Quyết xảy ra chuyện thật.

Thậm chí lúc đó không có Vệ Tam nhắc nhở, cậu ta sẽ để cho bác sĩ kéo Ứng Tinh Quyết vào phòng phẫu thuật ngay.

“Đây là video đã được sửa chữa.” Lộ Chính Tân và Tập Hạo Thiên đi vào từ một cánh cửa khác. Họ lấy ra một tấm thẻ, nhìn Ứng Tinh Quyết, “Bạn Ứng, trước khi tiến vào phòng thẩm vấn, em có cái gì muốn nói?”

Ứng Tinh Quyết lẳng lặng nhìn ông, cuối cùng lắc đầu.

“Được, vậy mời đi.” Lộ Chính Tân giơ tay lên, ra hiệu cho Ứng Tinh Quyết tiến vào phòng thẩm vấn.

Ứng Tinh Quyết đứng dậy, chậm rãi đi vào. Tiếp đó Tập Hạo Thiên và Lộ Chính Tân đi theo.

Thẩm phán chính là Tập Hạo Thiên, Lộ Chính Tân chịu trách nhiệm trình bày một loạt chứng cứ.

Cửa phòng thẩm vấn đóng lại, chỉ còn lại tấm kính một chiều lớn, giáo viên chủ lực của các trường quân sự, còn có đại diện ban tổ chức và người đến từ Quân khu 9 đứng hết trước đấy.

Các sinh viên còn lại của trường quân sự chỉ có thể chen chúc ở một góc xem video bên trong.

Ứng Thành Hà len lỏi ở phía trước đầu tiên, bất chấp ánh mắt của mấy người khác.

Ba người bên trong đã ngồi xuống, Ứng Tinh Quyết ngồi một mình một bên. So sánh chỗ ngồi, anh giống như bị mọi người cô lập nhằm vào giờ phút này.

“Sáng hôm mất tích, cháu đang ở đâu?” Tập Hạo Thiên hỏi.

“Không biết.” Ứng Tinh Quyết trả lời từ tốn: “Cháu không có ấn tượng.”

“Cháu làm gì đêm hôm trước?” Tập Hạo Thiên thay đổi câu hỏi.

“Ngủ, sau đó không còn ý thức.”

“Cho nên đêm hôm trước, sau khi em chìm vào giấc ngủ là mất ý thức, bắt đầu bị bệnh?” Tập Hạo Thiên.

“Cháu không nghĩ rằng mình bị bệnh.” Lưng Ứng Tinh Quyết thẳng tắp lúc ngồi trong phòng thẩm vấn, như thể ngay cả khi đối mặt với sự nghi ngờ của tất cả mọi người, anh vẫn bình tĩnh đối mặt.

“Cháu không có mắc bệnh, vì sao Kosai Musashi cùng với những sinh viên trường quân sự mất tích kia đã chết thảm hết?” Lộ Chính Tân lật xong tư liệu trong tay, ngẩng đầu nói tiếp, “Có ai có thể làm cho Kosai Musashi chết thảm đến tình trạng đó?”

Ứng Tinh Quyết rũ mắt nói thản nhiên: “ MC Lộ cho rằng lý do cháu bắt cóc sát hại Kosai Musashi là gì? Viện Bình Thông không đủ làm cháu sợ, nếu muốn giành chức vô địch thì cũng nên ra tay với Vệ Tam.”

Lộ Chính Tân mỉm cười: “Cho nên nói đêm hôm trước cháu mất ý thức, rồi phát bệnh, kế đó mới tìm được Kosai Musashi; sau đó bắt được người của đội tuyển trường khác rồi thì cũng giết chết tàn nhẫn.”

“Cháu không có bệnh.” Ứng Tinh Quyết ngước mắt lên, lặp lại một lần nữa.

Lộ Chính Tân từ chối cho ý kiến, ông đẩy tài liệu tư liệu trong tay cho Tập Hạo Thiên bên cạnh: “Báo cáo kiểm tra lấy từ bác sĩ Hứa Chân ban sáng. Trên đó cho thấy cảm giác của cháu mấy ngày nay đã trải qua một đợt bùng nổ lớn, hiển nhiên thân thể không chịu nổi loại cảm giác căng tràn này. Đủ để chứng minh trong khoảng thời gian này, cháu đang ở trong trạng thái phát bệnh.”

Lời này vừa nói ra, người bên ngoài phòng thẩm vấn hơi xôn xao, Cơ Sơ Vũ nhíu mày nhìn Ứng Tinh Quyết trong màn hình.

“Chỉ huy Kim từng thấy dáng vẻ Ứng Tinh Quyết phát bệnh tấn công người. Anh ta hoàn toàn có khả năng làm chuyện này.” Lộ Thời Bạch xoay mặt nói lạnh căm.

Kim Kha không biết còn kiểm tra được trạng thái phát bệnh, cậu cũng chả rõ cơ chế xét nghiệm bên Hứa Chân là gì. Nhưng với lời của Lộ Thời Bạch, cậu cho hay: “Anh nói với tôi cũng vô dụng, tôi không phải là người của trường Đế Quốc.”

Lộ Thời Bạch: “…” Không, các cậu đã dành cả đêm, tận tâm tận lực bảo vệ Ứng Tinh Quyết, còn sợ anh ta đói bụng.

“Im lặng.” Ngư Thiên Hà quay đầu quát bọn họ.

Mấy viên quân sự ngay lập tức im lặng, ngừng nói thêm gì nữa.

Trong phòng thẩm vấn.

Tập Hạo Thiên lật xong báo cáo kiểm tra Ứng Tinh Quyết, ngẩng đầu, gọi cho bác sĩ Hứa Chân ngay trước mặt anh.

Một vài giây chờ đợi, bên kia đã bắt máy.

“Kết quả cuối cùng trên báo cáo kiểm tra của Ứng Tinh Quyết cho thấy gì?” Tập Hạo Thiên hỏi bác sĩ Hứa Chân.

Hứa Chân nhìn thấy Ứng Tinh Quyết trong màn hình ánh sáng, hiển nhiên biết những gì bác ấy nói tiếp theo sẽ mang lại cái gì. Vẻ mặt bác ấy nghiêm túc.

“Bác sĩ Hứa, báo cáo kiểm tra đã ở trong tay tôi, xin hãy nói thật.” Tập Hạo Thiên cầm lấy tư liệu báo cáo nói.

Bác sĩ Hứa Chân nhắm mắt lại trả lời: “… Kết quả kiểm tra cho thấy cảm giác của Tinh Quyết vô cùng không ổn định trong khoảng thời gian này, tương tự như hai lần bùng phát trước đó.”

“Nói cách khác, lần này cháu ấy sẽ tấn công người khác như trước?” Tập Hạo Thiên hỏi.

“... Phải, nhưng hai lần trước cháu ấy cũng không thế này…” Hiển nhiên Hứa Chân cũng biết chuyện ở nơi đựng container.

Tập Hạo Thiên ngắt lời bác ấy: “Dù bằng bất cứ thủ đoạn nào, có sự thật là trong ba lần thì có hai lần gây chết người, đủ để chứng minh vấn đề nghiêm trọng do bệnh của cháu ấy gây ra.”

Bác sĩ Hứa Chân không có cách nào giải thích, cuối cùng Tập Hạo Thiên tắt cuộc gọi.

“Đây là video đã được phục hồi.” Lộ Chính Tân đặt thẻ vào máy phát lại.

Bên ngoài, Hoắc Tuyên Sơn bất giác sờ tay mình còn quấn băng gạc. Cậu ta bóp nát không công, chẳng biết Lộ Chính Tân tìm được cao

thủ từ đâu. Lúc đó rõ rành cậu chẳng thấy ai nên mới nhặt lên, thế rồi Lộ Chính Tân đột nhiên xuất hiện sau lưng cậu.

Mọi người nhìn chằm chằm vào video phát lại trong phòng thẩm vấn. Sau khi trường Damocles đến cảng vận chuyển hàng hóa, máy quay bay thu nhỏ bắt đầu hoạt động.

Chỉ nhìn thấy những người của trường Damocles không ngừng tìm kiếm, tất cả các đội hình được thực hiện theo kiểu tiêu chuẩn, không có nửa phần lỏng lẻo. Mãi cho đến khi Vệ Tam đi lên kéo Ứng Thành Hà, lúc này cô đột nhiên quay đầu đuổi tới phía bên khác.

Ứng Thành Hà phản ứng nhanh nhất, một tay đoạt lấy điều khiển từ xa chạy theo, lúc này máy quay phi hành thu nhỏ đã có chút bất ổn.

Càng đi vào trong thì ánh đèn càng tối, hầu như không thấy rõ tình huống bên dưới, một lát sau mới quay được bóng dáng Vệ Tam hiện lên, huy chương trên vai cô lóe sáng trong bóng tối. Ứng Thành Hà rốt cục đuổi theo ở đằng sau.

Video phát lại cho thấy hai người dừng lại, mặc dù không nhìn thấy rõ khuôn mặt của họ, nhưng rõ ràng là cả hai đã mất mục tiêu theo dõi.

Trong khi mọi người vẫn đang suy nghĩ làm thế nào mấy người này đi đến khu vực container bị bỏ rơi được, Vệ Tam đã quay đầu đi thẳng về một hướng.

Lộ Chính Tân đột nhiên ấn nút tạm dừng, chỉ vào màn ánh sáng và nói: “Lúc này có hướng gió, cho nên mùi máu tươi bên khu vực container bỏ hoang bay theo chiều gió tới và bị Vệ Tam ngửi thấy. Có thể thấy bên trong container có bao nhiêu máu, đó là tất cả máu trong cơ thể bốn sinh viên quân sự. Chỉ huy cấp siêu 3S đại diện cho hy vọng của Liên bang, nhưng điều đó không có nghĩa là bàn tay của cháu dính đầy máu tươi mà vẫn thoát khỏi một cách an toàn.”

Ứng Tinh Quyết im lặng nhìn hai người trong màn ánh sáng, như thể người Lộ Chính Tân nói chẳng phải anh.

“MC Lộ, trước tiên chiếu video cho xong đã.” Tập Hạo Thiên nói với Lộ Chính Tân.

Video tiếp tục phát, quay được cảnh Vệ Tam chạy vào khu vực container bỏ hoang. Bên này hoàn toàn chả có đèn, máy quay cũng

dần không còn quay rõ được nữa, cứ mù mờ cho đến khi Vệ Tam dừng lại. Lúc này Ứng Thành Hà vọt tới trước mặt cô, cái máy điều khiển từ xa bị anh ném xuống đất, máy quay phim mất kiểm soát nên cũng rớt luôn.

Hình ảnh trong nháy mắt đã mờ nhạt và chỉ có ánh sáng. Đến khi nó trở lại bình thường, Vệ Tam đã đứng trong container, trong khi Ứng Thành Hà đứng bên ngoài và đưa lưng về phía cửa container.

Ở đây vẫn quay chả rõ, đèn pin chiếu xa của Vệ Tam đặt trên mặt đất chỉ chiếu xuống phía dưới, rọi rõ chân tay của Kosai Musashi và các sinh viên khác rải rác khắp nơi trong container. Còn Ứng Tinh Quyết và một sinh viên Damocles khác thì bị Vệ Tam chặn lại.

Trên màn hình chỉ thấy cặp chân của sinh viên trường Damocles.

Sau đó là hai chiếc máy bay phóng tới, còn sáng hơn cả đèn pin rọi xa. Mọi người đang xem bỗng thấy hình ảnh đột nhiên sáng lên, lại nhìn kỹ hơn, Vệ Tam đã tới gần Ứng Tinh Quyết và giơ tay đánh anh ngất xỉu.

Ở đây, mặc dù Lộ Chính Tân có phóng to lớn hơn nữa thì cũng chỉ thấy Ứng Tinh Quyết ôm sinh viên Damocles, tay cũng không cầm vào dao găm ở ngực người đó.

Chỉ với điều này, họ không thể kết án Ứng Tinh Quyết đã ra tay.

Về phần chuyện xảy ra sau này, nhiều sinh viên trường Damocles và các nhóm quân đội đã nhìn thấy khi tới.

Lộ Chính Tân đang định mở miệng, cửa phòng thẩm vấn đã bị mở ra từ bên ngoài. Thầy dẫn đội trường Đế Quốc giơ quang não: “Cuộc gọi của chỉ huy Ứng.”

Tập Hạo Thiên ngẩng đầu nhìn về phía quang não của người này, là Ứng Nguyệt Dung.

“Chuyện này tôi đã biết, chỉ dựa vào chứng cớ phát bệnh này không thể chứng minh Ứng Tinh Quyết ra tay.” Ứng Nguyệt Dung nói chuyện với khuôn mặt chả có tí biểu cảm gì, “Cháu ấy phát bệnh mất đi ý thức, mà còn cố ý đi từ phía tây sang phía đông thành phố để chọn sinh viên sao? Tôi nghĩ rằng đây là một âm mưu của Quân Độc Lập, cố tình gài bẫy chỉ huy cấp siêu 3S duy nhất của chúng ta.”

“Chỉ huy Ứng, không thể vì giải vây cho Ứng Tinh Quyết mà đổ hết tội danh lên Quân Độc Lập.” Lộ Chính Tân có ý riêng, “Trong chứng cứ chúng tôi tìm được, từ đầu đến cuối chỉ có một mình Ứng Tinh Quyết. Ngược lại chỉ huy Ứng có chứng cứ gì chứng minh chuyện này là do Quân Độc Lập làm?”

“Vậy các cậu có chứng cứ rõ ràng chứng minh cháu ấy giết người?” Ứng Nguyệt Dung vừa đi lên tàu vũ tru vừa nói, “Tôi sẽ đến để tự mình trông coi Ứng Tinh Quyết trước khi sự thật được điều tra rõ ràng.”

Lộ Chính Tân gật đầu: “Tôi đồng ý, tuy nhiên... Tôi nghĩ rằng Ứng Tinh Quyết không thể giam gia trận đấu cho đến khi sự thật được tìm ra.”

Chương 211

“anh họ cậu đang nặn đất sét”

Cấm thi đấu.

Ngay sau khi yêu cầu này được đưa ra, các giáo viên tại trường Đế Quốc bên ngoài phòng thẩm vấn đã muốn phản đối ngay.

Mặc dù quán quân mấy trận này bị trường Damocles chiếm được, Ứng Tinh Quyết vẫn là người quan trọng nhất trong bảng xếp hạng của trường Đế Quốc. Giờ mà cấm thi đấu, chả phải là muốn chèn ép trường Quân sự Đế Quốc sao?

“Trước đây, sinh viên khiến người khác bị thương bên ngoài sân thi đấu là bị loại ngay. Hiện tại Ứng Tinh Quyết không chỉ đơn giản là làm người bị thương, chẳng lẽ không thể cấm thi đấu?” Thầy dẫn đội Samuel cười chế nhạo, “Trường Đế Quốc nhiều năm xưng vương xưng bá như vậy. Bấy giờ còn muốn cả vú lấp miệng em, không bằng trực tiếp trao luôn giải quán quân toàn mùa giải cho các anh, các trường quân sự khác cũng không cần so tài nữa.”

“Trường Quân sự Đế Quốc phải cho viện Bình Thông một câu trả lời hợp lý.”

“Mạng sống của sinh viên trường Quân Sự South Pasadena chúng tôi không thể mất vô ích.”

Sau khi Lộ Chính Tân nói ra câu đó, bên ngoài phòng thẩm vấn giống như có được tín hiệu gì đó nên nổ tung ngay. Trong nháy mắt, họ đồng loạt chĩa mũi nhọn vào Tinh Quyết cùng với trường Đế Quốc phía sau.

Năm trường quân sự, ngoại trừ trường Đế Quốc thì chỉ có trường Damocles không thể hiện thái độ.

Hạng Minh Hóa không muốn pha trộn trong đó, nhưng các trường quân sự khác cứ muốn phải chia phe. Họ bảo giờ một sinh viên của trường Damocles còn chưa biết sống chết, mãnh liệt yêu cầu ông đòi lời giải thích của trường Đế Quốc.

“Tôi không thích nghe lời này của cậu.” Hạng Minh Hóa đen mặt nói với giáo viên đang nói chuyện, “Dù sinh viên chúng tôi còn chưa tỉnh

nhưng không cần lo đến tính mạng của em ấy vì qua mấy ngày là tỉnh lại được rồi. Đừng nguyền rủa sinh viên chúng tôi."

Những người khác: "..." Giờ mà anh còn nó chuyện may hay không may?

"Ý tôi là Ứng Tinh Quyết nhất định phải trả giá."

"Chưa có xác định được chắc chắn hung thủ là anh họ tôi." Ứng Thành Hà đột nhiên đứng dậy, nhìn chằm chằm giáo viên đang nói chuyện.

"Đừng cãi cọ nữa." Liêu Như Ninh đưa tay kéo Ứng Thành Hà, bảo anh ngồi xuống, "Các thầy cô chỉ không muốn Ứng Tinh Quyết dự thi mà thôi. Về phần chân tướng là cái gì, bọn họ không quan tâm đâu."

"Bạn Liêu, chú ý đến lời nói của em." Một giáo viên cảnh báo.

"Cô à, en nói cái này cũng bị cấm thi đấu sao?" Thiếu gia Liêu ôm lấy cơ thể yếu đuối của mình.

Kim Kha ngồi bên cạnh, chậm rãi chêm thêm một câu: "Trận đấu không có quy định không chú ý lời nói thì bị trừng phạt."

Liêu Như Ninh thở dài: "Vậy thì tốt hơn hết là tôi không chú ý, kiềm chế bản thân không tốt."

Một số giáo viên bên cạnh đã có sắc mặt xanh lè. Khó trách vẫn không có trường quân sự bằng lòng hợp tác với trường Damocles. Trường quân sự của bọn họ từ trên xuống dưới có chung hết một tính tình, nghe không hiểu tiếng người, không phân biệt được bên có lợi, còn thích nói giọng quái gở để chuyển đề tài.

"Tốt xấu gì cũng là chỉ huy chính của các cậu." Vệ Tam ngồi ở ghế dựa ở giữa, giương mắt nhìn về phía mấy người trường Đế Quốc. Cô nói trong thờ ơ, "Không thay anh ấy nói một chút?"

Tư Đồ Gia rất muốn chửi Vệ Tam, mấy thầy cô ở hết đây thì thành viên đội chủ lực còn nói được gì? Nhưng vừa định thốt ra, y sực nhớ đội chủ lực của trường Damocles vừa rồi còn không làm theo lời của những giáo viên này, còn cà khịa đâm chọt một phen.

Mà những thứ này... ban đầu chả liên quan gì đến trường Damocles, ngay cả khi họ là nạn nhân.

“Tôi hy vọng trước khi điều tra sự thật, mấy thầy cô đừng đặt thẳng tội lỗi của trên đầu chỉ huy chính của chúng tôi.” Sau khi Vệ Tam nói xong, Hoắc Kiếm nói với tất cả các giáo viên ở đây, rồi còn trịnh trọng chào hỏi.

“Em Hoắc nói rất đúng.” Hạng Minh Hóa mượn chuyện này để gật đầu, quay đầu nhìn quét một vòng tất cả giáo viên, “Mọi việc phải nói dựa vào chứng cứ, nếu không ai cũng có thể bị oan trong tương lai. Chúng ta là giáo viên thì phải làm gương.”

“…”

Bị trường Quân sự Damocles khuấy động, tình huống tấn công bằng nhóm vừa rồi chỉ có thể dần hạ nhiệt. Có ít người chế giễu trong lòng, năm đó khi trường Damocles xuống dốc, người bên trường Đế Quốc đã ngáng chân chả ít, thậm chí còn cướp thẳng tài nguyên bên ngoài.

Bây giờ trường Damocles vẫn sung phong làm người tốt, nghĩ rằng trường Đế Quốc sẽ nhớ à? Ngây thơ!

Mấy trường quân sự ở đây, trường nào mà chả muốn chiếm đoạn các trường khác, mở rộng thế lực của mình?

Cũng không biết chính xác mấy người của trường Damocles đang nghĩ gì, thực sự coi mình là người có phẩm hạnh và tiên tiến?

Bên ngoài phòng thẩm vấn ồn ào, bên trong cũng không ngừng tranh cãi.

Ứng Nguyệt Dung trước tiên phản đối lời nói của Lộ Chính Tân, nhưng đối phương kiên trì chuyện bây giờ Ứng Tinh Quyết là nghi phạm lớn nhất, hơn nữa còn tùy thời mắc bệnh. Sự thật chứng minh những đội hộ tống kia đã không còn áp chế được Ứng Tinh Quyết, việc này quyết không thể vì cứ không có chứng cớ rõ ràng là xong.

“Hai ngày sau, tôi sẽ đến Sao South Pasaden rồi thảo luận về vấn đề này.” Ứng Nguyệt Dung chỉ có thể lùi lại một bước.

“Như vậy…” Lộ Chính Tân nhìn thoáng qua Ứng Tinh Quyết, “Trước khi chỉ huy Ứng đến, tạm thời Ứng Tinh Quyết ở lại chỗ này trước.”

Tức là giam cầm Ứng Tinh Quyết.

Ứng Nguyệt Dung đồng ý, nhưng bà yêu cầu bác sĩ Hứa Chân cũng tới.

Cuộc gọi kết thúc, Tập Hạo Thiên và Lộ Chính Tân mang theo Ứng Tinh Quyết đi ra, bên ngoài phòng thẩm vấn còn có một đống người vây quanh.

“Chúng tôi sẽ chờ hai ngày ở đây. Tất cả quý vị hãy về đi, ai nên huấn luyện thì huấn luyện.” Tập Hạo Thiên đứng ở cửa phòng thẩm vấn cho hay.

“MC Tập, cháu có một gợi ý.” Vệ Tam đột nhiên giơ tay lên, đứng dậy từ phía sau.

Nhìn thấy Vệ Tam, đầu tiên Tập Hạo Thiên nhíu mày, sau đó gật đầu: “Cháu nói đi.”

Tại sao ông cảm thấy nơi có Vệ Tam là không yên được.

“Cháu cảm thấy có người đang mưu hại thanh thiếu niên tốt của Liên bang chúng ta!” Vệ Tam dùng giọng điệu vô cùng nghiêm túc nói, “Bạn Kosai Musashi là chiến sĩ độc lập ưu tú cỡ nào, đã thấy sắp trổ hết tài năng trong mấy người chúng cháu, là một ngôi sao mới đang bay lên từ từ. Thế rồi sao rơi xuống và chết. Liên bang chúng ta đã mất một tài năng tuyệt vời...”

“Nói điểm chính.” Tập Hạo Thiên ngắt lời bài phát biểu tràng giang đại hải của cô, nếu nghe tiếp nữa còn tưởng cô đang đọc bài điếu văn.

“Là như vầy, MC Tập.” Vệ Tam chỉ vào Ứng Tinh Quyết, “Người này miễn cưỡng coi như là nhân tài ưu tú của Liên bang chúng ta. Lỡ mà có người xuống tay thành công với anh ấy, đối với Liên bang mà nói lại là một tai nạn thảm khốc đau đớn. Tất cả chúng cháu đề nghị chúng ta phải tăng cường bảo vệ anh ta trước khi chỉ huy Ứng Nguyện Dung đến.”

“Điểm này không cần cháu nhắc nhở.” Tập Hạo Thiên nói, “Chúng tôi hiển nhiên sẽ nhìn cháu ấy thật kỹ.”

“MC Tập chuẩn bị để ai nhìn thế?” Tầm mắt Vệ Tam lia từ trường Đế Quốc rồi xẹt qua viện Bình Thông, rồi lại đến trường Damocles, “Mấy người chúng cháu đang có sẵn đây, nhưng cho một mình một trường

quân sự thì chẳng không tốt lắm. Ngộ nhỡ người của trường Đế Quốc muốn mang người này chạy đi, hoặc người của viện Bình Thông muốn báo thù cho thành viên của bọn họ thì sao. Cháu đề nghị mỗi ngày, mấy trường quân sự cùng nhau trông coi Ứng Tinh Quyết."

Tập Hạo Thiên liếc về phía Vệ Tam, nếu ông nghe không hiểu ý của cô thì quá là uổng phí nhiều năm sống như vậy rồi.

Bây giờ Vệ Tam cứ như cái gì cũng nói ra ngoài hết, nhưng mà…

"Theo lời em nói, đi thông báo một chút. Bắt đầu từ hôm nay, mỗi trường quân sự cử một chiến sĩ độc lập tới để canh giữ Ứng Tinh Quyết." Tập Hạo Thiên đồng ý.

Các giáo viên rời đi, trường Damocles để lại Vệ Tam vì có lý do chính đáng.

Liêu Như Ninh: "Hôm qua tôi không ngủ ngon, hôm nay cậu canh giữ Ứng Tinh Quyết đi."

Hoắc Tuyên Sơn: "Tôi nhớ giường trong phòng mình ghê."

Vệ Tam vẫy tay với bọn họ, ý bảo mấy người đi được rồi.

Chưa đầy vài phút, bên ngoài phòng thẩm vấn chỉ còn người trông coi tòa nhà, Cơ Sơ Vũ của trường Đế Quốc, Tông Chính Việt Nhân của viện Bình Thông và Vệ Tam.

Trước khi Lộ Chính Tân rời đi, ông ấy lướt qua Vệ Tam và nói nhỏ một câu.

"Tình cảm của cháu và Ứng Tinh Quyết không tệ."

Vệ Tam quay đầu nhìn Lộ Chính Tân sắp đi ra ngoài: "MC Lộ, cháu là một sinh viên giỏi đoàn kết và vì bạn bè."

Bước chân Lộ Chính Tân vẫn chưa dừng lại, khóe miệng ông hơi nhếch lên tạo thành độ cong.

…

Lần này Ứng Tinh Quyết không còn bị nhốt trong tù như phạm nhân ngày hôm qua, mà là ở chỗ khác trong tòa nhà, không khác nhiều lắm so với phòng bình thường.

Ngoài ra còn có bốn chiến sĩ độc lập trong phòng, người tới bên Samuel là Tập Ô Thông, người của South Pasadena là Quinley Eli.

Theo lý thuyết, Tông Chính Việt Nhân có lẽ sẽ nảy sinh tức giận với Ứng Tinh Quyết, ít nhất chất vấn anh. Nhưng anh ta không mở miệng kể từ khi bước vào phòng, cứ im lặng bất thường.

Đứng ở cửa sổ, phòng thủ mãi ở đó.

Ứng Tinh Quyết cầm quần áo vào phòng tắm, Cơ Sơ Vũ đứng ở bên ngoài canh giữ.

Căn phòng yên tĩnh hoàn toàn, nhóm chiến sĩ độc lập chả có ai mở lời. Đây là lần đầu tiên họ đối mặt với cái chết của sinh viên quân sự bên ngoài cuộc đua, còn do con người gây ra, nên không ai vui vẻ nổi.

Vệ Tam một mình chiếm toàn bộ ghế sô-pha, nằm thẳng cẳng trên đó. Cô bấm quang não chơi, cũng trả lời câu hỏi trên diễn đàn Khối Rubik.

[Cá Nhỏ Bơi xin thêm bạn bè]

Một thông báo đột nhiên bật lên ở góc trên bên phải.

Vệ Tam tiện tay trượt nó đi, tiếp tục trả lời câu hỏi. Người này kiên trì xin ngay lúc cô đang trả lời câu hỏi khiến cô thấy phiền, thế là chặn người ta luôn.

Chặn xong, cô tiếp tục yên tâm thoải mái trả lời câu hỏi, còn thiếu chút nữa là lên được cấp L4.

Đến bây giờ đã dính tới kiến thức cơ giáp cấp 3S. Từ sau khi Vệ Tam vào được chip giảng dạy, sự tiến bộ của cô có thể nói là một ngày đi ngàn dặm, hơn nữa cô còn học được cơ giáp cấp 3S trong khoảng thời gian này nên vô cùng quen thuộc, tốc độ trả lời câu hỏi của cô rất nhanh.

Nhưng mà muốn tăng cấp thì còn phải công khai công bố kết cấu cơ giáp trên diễn đàn. Vệ Tam do dự một hồi rồi lấy bản thảo do cô vẽ tay ra.

Trước khi vào Xưởng Đen South Pasadena, bản thân cô cứ nghiên

cứu cơ giáp cấp S do chiến sĩ độc lập cấp A lái, cơ mà cô nhưng vẫn bị mắc kẹt ở một số nơi. Sau đó, đến khi nhìn thấy những cơ giáp của Xưởng Đen, cô đã giải quyết được một vấn đề trong đó.

Vệ Tam gửi lên hết toàn bộ số liệu kết cấu xây dựng cơ giáp này.

Nghiêm túc mà nói, đầu tiên chiếc cơ giáp này có cấp bậc không phù hợp, thứ hai là vấn đề vẫn chưa được giải quyết hoàn toàn nên theo quy định, có gửi lên cũng không có tác dụng gì.

Nhưng mà trong tay Vệ Tam không có số liệu xây dựng cơ giáp khác, thiết kế duy nhất chỉ có Vô Thường. Mấy ngày nay cô cũng không có tâm tư xây dựng lại cơ giáp khác, cứ thế tiện tay gửi lên.

Nhân tiện, cô cũng ở khu vực hỏi đáp đặt câu hỏi của mình. Cô nghĩ có lẽ có ông trùm nào đấu thấy câu hỏi của cô rồi trả lời.

Khu vực hỏi đáp này có một số người đặt câu hỏi rất đặc sắc nhưng cũng tráo trở, đôi khi Vệ Tam cũng lấy được cảm hứng.

Khi cô mò mẫm và vui vẻ lên diễn đàn, Ứng Tinh Quyết đã ra.

Rõ ràng tình cảnh hiện tại của Ứng Tinh Quyết cũng coi như chật vật. Bốn trường quân sự ở trong một gian phòng giám thị anh đàng hoàng và được công nhận, nhưng anh lại chả có sơ giất tí gì.

Ứng Tinh Quyết ngồi bên giường, lấy ra một cái hộp từ hành lý mà anh mang tới lúc dọn dẹp ban sáng hôm nay.

Anh lấy một khối bùn đất sét từ bên trong hộp, cúi đầu và từ từ nhào nặn.

Những người khác: "..."

Vệ Tam lập tức chụp một tấm ảnh rồi gửi đến nhóm năm người, hơn nữa còn tag @Ứng Thành Hà.

Lén Lút Ăn Xin: [@Bậc Thầy Thành Hà, anh họ của cậu đang chơi bùn đất này!]

Hoắc Tây Tây: [Có thể chiếu trực tiếp không? Tôi muốn xem.]

Nhà Kim Phát Tài: [+1]

Ứng Thành Hà nhăn nhó tỏ vẻ cũng muốn xem livestream.

Vệ Tam lúc này mở livestream trong nhóm, quang minh chính đại quay Ứng Tinh Quyết.

Bỏ qua những người khác trong phòng, hai người này dường như hoàn toàn không có ý tự giác nào.

Trong khi Vệ Tam đang livestream, quang não cô lại gửi tới một thông báo khác, vẫn là từ diễn đàn Khối Rubik.

Lần này không còn là hệ thống thông báo ai đó muốn xin làm bạn bè nữa, mà lại: [Cá Nhỏ Bơi trở thành bạn bè của bạn.]

Vệ Tam: “?”

Diễn đàn rách nát này còn cưỡng ép thêm bạn bè được?

- -----oOo------

Chương 212

“Quân Độc Lập chưa hề rời đi”

Chặn người ta rồi mà người này còn cưỡng ép thêm bạn bè với cô được?

Vệ Tam sợ hãi bấm mở lại diễn đàn Khối Rubik. Cô nhìn Cá Nhỏ Bơi đã là bạn tốt của mình và gửi tới một tin nhắn, còn không quên thân phận lúc trước của mình.

Nghèo Quá Không Có Tiền Làm Cơ Giáp: [Xin chào, làm cơ giáp à? Tôi có thể giảm giá. Trong nhà tôi có già trẻ lớn bé để chăm sóc, gặp khó khăn tài chính, tôi rất cần đơn đặt hàng.]

Cá Nhỏ Bơi: [... Cháu lấy đâu ra từ già trẻ lớn bé? Không phải là trẻ mồ côi à?]

Người này biết thân phận thật của cô?

Vệ Tam nhìn chằm chằm vào khung chat, cố gắng đấu tranh: [Không hiểu quý khách đang nói cái gì? Đặt hàng chưa? Tôi rất quen thuộc với cơ giáp cấp A, cũng làm được cơ giáp cấp S. Toàn bộ rất rẻ mà còn dễ sử dụng.]

Cá Nhỏ Bơi: [Đừng giả vờ, tôi là Ngư Thiên Hà.]

“...”

Nghèo Quá Không Có Tiền Làm Cơ Giáp: [ID của cô độc đáo quá.]

Cá Nhỏ Bơi: [ID của cháu cũng rất phù hợp.]

Vệ Tam dành thời gian liếc mắt nhìn Ứng Tinh Quyết đang chơi đất sét bên kia. Ngón tay anh thon dài, xương thịt phát triển đồng đều, ngay cả chuyện nặn đất sét mà cũng làm người ta thấy vui tai vui mắt tới tột cùng.

Cô nhìn sửng sốt một giây, vẫn là tin nhắn rung lên trong quang não khiến cô hoàn hồn.

Cá Nhỏ Bơi: [Cân nhắc chuyện tham gia với chúng tôi tới đâu rồi?]

Nghèo Quá Không Có Tiền Làm Cơ Giáp: [Chuyện của Kosai Musashi là do Quân Độc Lập các cô làm?]

Cá Nhỏ Bơi: [... Cháu phải nói chuyện thẳng tuột thế à? Không phải chúng tôi.]

Vệ Tam nhìn tin từ phía bên kia như có điều suy nghĩ. Quân Độc Lập biết chuyện của sương bọ đen và người bị nhiễm bệnh, rất khó không liên tưởng chuyện này dính tới bọn họ.

Cá Nhỏ Bơi: [Tại sao lại cảm thấy là chúng tôi?]

Nghèo Quá Không Có Tiền Làm Cơ Giáp: [Trước đây cô đã nói cấp siêu 3S có thể nhìn thấy sương mù bọ đen, cháu cảm thấy Kosai Musashi bị nhiễm bệnh. Nếu cậu ta là người lây bệnh và không phải do Quân Độc Lập làm, còn có một thế lực khác?]

Cá Nhỏ Bơi: [Cháu biết Kosai Musashi là người lây bệnh?]

Nghèo Quá Không Có Tiền Làm Cơ Giáp: [Biết, cháu cũng biết Jill Gil Wood có vấn đề.]

Những lời này của Vệ Tam rất thú vị, cô không nói Jill Gil Wood là một người bị nhiễm bệnh mà chỉ là "có vấn đề". Chuyện này phụ thuộc vào mức độ mà người nghe biết gì về Jill Gil Wood.

Quả nhiên sau một phút, Ngư Thiên Hà tự mình làm lộ.

Cá Nhỏ Bơi: [Cháu ấy thực sự là người của chúng tôi, đã chuârn bị loại bỏ Kosai Musashi ở đấu trường tiếp theo. Cuối cùng lại có Ứng Tinh Quyết ra tay trước.]

Nghèo Quá Không Có Tiền Làm Cơ Giáp: [Việc này không phải do Ứng Tinh Quyết làm, anh ấy không phát bệnh.]

Trong chuyện này, Vệ Tam tin tưởng Ứng Tinh Quyết vô điều kiện. Không chỉ bởi vì anh ấy là anh họ của Ứng Thành Hà, mà còn bởi vì lúc ấy cô nhìn Ứng Tinh Quyết trong vũng máu và biết rõ người ta đang ngỡ ngàng, rõ ràng mới tỉnh táo lại.

Mặc dù trong mắt người ngoài, tay anh nắm dao găm là vừa mới đâm trúng ngực sinh viên trường Damocles. Nhưng trong mắt cô, chuyện này lại giống như Ứng Tinh Quyết đưa tay muốn thay sinh viên che lại vết thương chảy máu chẳng ngừng.

Cá Nhỏ Bơi: [Cháu ấy cũng là cấp siêu 3S như cháu, và là một chỉ huy có cảm giác còn nhạy bén hơn. Tôi biết cháu ấy không bị bệnh, nhưng có lẽ cháu ấy đã cố tình loại bỏ những người lây bệnh. Ngoại trừ Kosai Musashi, mấy sinh viên trường quân sự kia cũng bị nghi là người nhiễm bệnh, chỉ có điều lần trước lại không kiểm tra được có vấn đề gì trong lần kiểm tra sức khỏe chung.]

Vệ Tam nhìn nửa phần sau tin tức này của bà ấy thì bỗng nhớ tới lần đó có người đến tòa nhà y tế. Người này mở tất cả tủ đông chứa mẫu máu ra xem một lần ở phòng lưu trữ mẫu, chả lẽ khi đó người nọ đã tráo máu rồi?

Ngư Thiên Hà nhận định Ứng Tinh Quyết ra tay như thế, xem ra người làm chuyện này không phải là người bên phía bà ấy.

Vệ Tam nhíu mày trầm tư, chuyện này có thể mang lại lợi ích cho ai?

Tất cả các trường quân sự đều có tổn thất, nhưng không thể loại trừ có người điên cuồng lấy mạng sinh viên trường quân sự để kéo Ứng Tinh Quyết. Cái chết của những người bị nhiễm bệnh, cũng là mục tiêu của Quân Độc Lập, họ cũng được coi là được hưởng lợi.

Nghèo Quá Không Có Tiền Làm Cơ Giáp: [Khi nào và làm sao cô Ngư biết cháu có cấp siêu 3S? Cháu nhớ chính xác đây là bí mật của trường Damocles của chúng cháu. Quân Độc Lập đã thâm nhập vào các trường quân sự?]

Cá Nhỏ Bơi: [Vệ Tam, có một điều cháu có thể tính sai. Quân Độc Lập chưa bao giờ rời đi.]

Nghèo Quá Không Có Tiền Làm Cơ Giáp: [Ấy, tại sao cô ép cháu thêm bạn bè được, diễn đàn này có liên quan gì tới cô?]

Trước quang não, Ngư Thiên nghẹn một hơi ngay cổ họng, không dằng nó được: "..." Nói đến giờ mới đột nhiên phản ứng?

Cá Nhỏ Bơi: [Người sáng lập diễn đàn này là tôi, cháu nghĩ tôi có thể ép cháu kết bạn với tôi không?! Trước đây đạo tu di và Vô Thường có có phong cách chế tạo khác với phong cách Ứng Thành Hà lúc trước, nhưng những người khác lại càng không phù hợp với điều kiện. Ban đầu tôi còn tưởng cháu ấy cố ý thay đổi phong cách xây dựng cơ giáp, cho đến khi cháu lộ chuyện vừa thợ vừa chiến sĩ.]

Diễn đàn Khối Rubik được thành lập để sàng lọc một số cơ giáp sư sẵn sàng chia sẻ mã nguồn mở, loại cơ giáp sư này thường có nhiều ý thiện trong lòng. Dạng cơ giáp sư như thế rất dễ phát hiện ra con đường tăng cấp trên diễn đàn. Nhờ đó diễn đàn có thể từng bước từng bước sàng lọc ra cơ giáp sư có thiện ý và nhiều tài năng.

Đến cấp L4 sẽ có cơ giáp sư của Quân Độc Lập mời chào. Cơ giáp sư lợi hại thì do Ngư Thiên Hà tự mình ra mặt mời chào, nhưng nhiều năm như vậy, bà cũng chả tự mình mời mấy ai.

Sở dĩ tài khoản "Nghèo Quá Không Có Tiền Làm Cơ Giáp" được bà chú ý đương nhiên không phải vì đẳng cấp, dù sao đến bây giờ Vệ Tam vẫn chưa tăng lên cấp L4.

Mà là bởi vì tài khoản này trả lời các câu hỏi quá nhanh, phạm vi rất rộng, đã thu hút sự chú ý của người quản lý diễn đàn ngay từ lần lên cấp đầu tiên. Sau mỗi lần nâng cấp, thời gian "Nghèo Quá Không Có Tiền Làm Cơ Giáp" dùng đã phá vỡ kỷ lục hiện có.

Nhưng giữa mỗi lần nâng cấp, người này sẽ dừng lại trong một thời gian, thậm chí không online.

Quản trị viên diễn đàn thảo luận xong đã nhất trí cho rằng nên đẩy tài khoản kỳ lạ này cho Ngư Thiên Hà.

Ngư Thiên Hà vừa nhìn là biết người đằng sau tài khoản này là sinh viên cơ giáp sư của các trường quân sự lần này ngay. Cũng bởi vì thời gian mỗi một lần người này hoàn toàn biến mất không lên toàn là lúc đang tranh tài.

Diễn đàn Khối Rubik được cho là bảo vệ quyền riêng tư của người dùng, nhưng người phía sau có thể định vị được vị trí ban đầu mà người dùng đã đăng ký.

Ngư Thiên Hà dễ dàng tra được vị trí "Nghèo Quá Không Có Tiền Làm Cơ Giáp" ở Sao Sa Đô. Không nghi ngờ gì nữa, người đứng sau tài khoản này là cơ giáp sư của trường Damocles.

Lúc đầu Ngư Thiên Hà cho rằng trong đội ngũ trường Damocles đang giấu một cơ giáp sư lợi hại gì đó, nhưng sau vài lần quan sát trên đấu trường, bà không phát hiện bất kỳ cơ giáp sư nào phù hợp.

Bởi vì cơ giáp sư của tiểu đội tổng binh thuộc đội tuyển trường Damocles có mấy lần biểu hiện xuất sắc, từng bị Ngư Thiên Hà quan

sát một thời gian. Nhưng một thời gian sau, lần đó "Nghèo Quá Không Có Tiền Làm Cơ Giáp" lên mạng, phong cách của người này lại vô cùng vô cùng phù hợp với phong cách Ứng Thành Hà làm trước kia.

Vì vậy, Ngư Thiên Hà kết luận "Nghèo Quá Không Có Tiền Làm Cơ Giáp" này là Ứng Thành Hà. Cháu ấy đang một mực luyện tập để thay đổi phong cách cơ giáp của mình trên diễn đàn Khối Rubik, nhưng lần đó online lại vô ý phơi bày phong cách trước đây của mình.

Kết luận này được duy trì cho đến đấu trường rừng mưa nhiệt đới.

Trước đó, Ngư Thiên Hà vài lần do dự có nên tiếp xúc với Ứng Thành Hà hay không, có thể thay đổi phong cách xây dựng của mình hoàn toàn thì đủ thấy cháu ấy ưu tú thế nào với năng lực ấy.

Đêm đó, khi Vệ Tam lộ chuyện mình biết sửa cơ giáp cấp 3S, đầu óc Ngư Thiên Hà như đơ máy luôn.

Quá nhiều manh mối nhanh chóng xâu chuỗi như xe chỉ luồn kim. Kết luận cuối cùng khiến bà không thể chấp nhận được trong phút chốc, chỉ có thể tìm cớ xuống sân khấu trước.

Lúc ấy Ngư Thiên Hà ở trong góc lập tức mở diễn đàn Khối Rubik, xem tất cả các mô hình dữ liệu cơ giáp công khai của "Nghèo Quá Không Có Tiền Làm Cơ Giáp". Bà nhớ lại đao tu di và Vô Thường mà mình vẫn lấy làm vô cùng ngỡ ngàng.

Thật sự phong cách cá nhân mạnh mẽ này rất dễ nhận biết, các bộ phận quan trọng hoàn hảo như tác phẩm nghệ thuật, nhưng sự thay đổi này lại loại bỏ vẻ đẹp chỉ để tối đa hóa các cuộc tấn công.

Cũng chính vì vậy, Ngư Thiên Hà vô cùng tán thưởng Ứng Thành Hà. Không phải ai cũng có thể biến hóa phong cách triệt để như vậy.

Kết quả bây giờ xem ra, phong cách cực hạn này rõ ràng là của Vệ Tam.

Lúc đó giữa chừng có thể là Ứng Thành Hà dùng tài khoản của Vệ Tam. Lấy tình cảm của đội chủ lực trường Damocles, chuyện này hoàn toàn có thể.

Một chiến sĩ độc lập mà thiết kế ra Vô Thường và đao tu di kinh

diễm khiến cơ giáp sư ngỡ ngàng.

Là hậu duệ của bậc thầy vừa thợ vừa chiến sĩ, Ngư Thiên Hà không nên khiếp sợ như vậy.

Nhưng bà ấy như người ngủ mơ vào lúc đó.

Bởi vì Ngư Thiên Hà biết... Vệ Tam có cấp siêu 3S.

Từ thời điểm đó trở đi, Vệ Tam trở thành đối tượng tuyển dụng trọng điểm của Quân Độc Lập.

Cũng thật trùng hợp, nhóm người này trước đó đã chủ động đâm vào Xưởng Đen South Pasadena trong thời gian huấn luyện ngay lúc bà đang chuẩn bị mời chào họ. Thế cũng là bà cũng tiết kiệm được những động tác khác.

Ngư Thiên Hà ngồi trước quang não, chậm rãi đánh ra một hàng chữ: [Vệ Tam, Liên bang hiện tại đang tràn ngập nguy cơ, vô số người bị nhiễm bệnh không rõ đang ẩn nấp trong đó; tinh thú đang tiến hóa; sinh viên trường quân sự cấp 3S lần này cũng nhiều hơn các năm trước. Cháu với tư cách là cấp siêu 3S có thể đóng vai trò quyết định. Có lẽ chiến tranh sẽ kết thúc trong thời đại của chúng ta sẽ, có thể là chúng ta sống sót, hoặc chỉ có tinh thú sống sót.]

Vệ Tam nhìn một đoạn văn Ngư Thiên Hà gửi tới, giương mắt nhìn Ứng Tinh Quyết chuyên tâm nắn đất sét ở phía đối diện, sau đó cúi đầu trả lời bà: [Nếu cấp siêu 3S có thể đóng vai trò quyết định trong đó, thì Ứng Tinh Quyết cũng là một trong số đó, đầu óc anh ấy tốt hơn cháu. Bác không che chở sao? Phía cấp cao chắc cũng có Quân Độc Lập.]

Chừng hai phút sau, Ngư Thiên Hà mới gửi tin sang: [Cháu đồng ý gia nhập Quân Độc Lập, tôi sẽ bảo vệ Ứng Tinh Quyết.]

Vệ Tam chống cằm nhìn Ứng Tinh Quyết đối diện, qua một lúc lâu mới gửi tin nhắn cho Ngư Thiên Hà: [Cô Ngư, dường như cô hiểu nhầm một chuyện. Cháu chỉ xuất phát từ chủ nghĩa thực dụng, đề nghị cô bảo vệ Ứng Tinh Quyết, không nói tự đưa chính cháu ra giao dịch.]

Ngư Thiên Hà trước quang não: "..."

Cá Nhỏ Bơi: [Vậy làm thế nào cháu mới đồng ý gia nhập Quân Độc

Lập.]

Nghèo Quá Không Có Tiền Làm Cơ Giáp: [Để cháu suy nghĩ lại, cô Ngư cũng có thể nghĩ nên để cho cháu chỗ tốt gì.]

Vệ Tam đắc ý gõ xuống tin này. Coi như cô lanh lẹ, không nhổ chút lợi ích của Quân Độc Lập thì không thể khơi khơi đồng ý vậy được.

Cá Nhỏ Bơi: [... Cháu có biết xương vô tướng là do chúng tôi đặc biệt đưa đến trước mặt cháu hay không?]

Chương 213

“cơ giáp đất sét”

Xương vô tướng... do Quân Độc Lập tặng?

Vệ Tam nhìn tin nhắn của Ngư Thiên Hà rồi trả lời bà ấy: [Cô Ngư, làm người phải phúc hậu, chúng cháu tốn hơn phân nửa tài nguyên đổi lấy, làm sao mà do mấy cô tặng được?]

Cá Nhỏ Bơi: [Cháu nghĩ hệ thống là dễ sai như vậy à, vừa trùng hợp là xương vô tướng đi vào nhà kho đó?]

Nghèo Quá Không Có Tiền Làm Cơ Giáp: [Cô Ngư, thế là không ổn rồi. Cô muốn cho đàn cháu quà gặp mặt mà sao lại lén cho nó như thế? Ngày mai cháu sẽ nói với thầy cô rằng xương vô tướng do cô tặng. Chắc chắn tặng lại quà bồi thường!]

Ngư Thiên Hà: “...”

Nói với giáo viên? Chẳng phải chẳng khác nào bại lộ thân phận Quân Độc Lập của bà à?

Vừa nhìn thấy tin tức này của Vệ Tam, trong lòng Ngư Thiên Hà nghẹn đến mức luống cuống. Cháu ấy cố tình dựa vào chuyện đã cũ nên giả ngu.

Cá Nhỏ Bơi: [Không cần trả lại, miễn là cháu tham gia với chúng tôi thì sẽ có nhiều vật liệu tốt hơn.]

Vệ Tam: [Cô Ngư, cháu còn phải canh giữ Ứng Tinh Quyết, cháu out trước đây.]

Cô cũng không trả lời thẳng dù dù trước đó Ứng Tinh Quyết cho rằng bọn họ có thể gia nhập và xem tình huống. Nhưng mà Vệ Tam vẫn không muốn dễ dàng đồng ý sớm như vậy.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với Ngư Thiên Hà, Vệ Tam quay đầu chuyển tiếp lịch sử trò chuyện của hai người vào trong nhóm của bọn họ.

Vừa gửi tới, Kim Kha và Ứng Thành Hà ở trong nhóm đã nhắc @Vệ Tam, tin tức chấn động không ngừng.

Vệ Tam không nhìn bởi vì Ứng Tinh Quyết bóp đất sét xong là gọi cô một tiếng.

“Vệ Tam.” Ứng Tinh Quyết nắm lấy thứ đã làm trong tay, đi tới trước mặt cô và đưa qua, “Có thể giúp tôi đưa cái này cho Thành Hà không?”

“Rùa Bất Tử?” Vệ Tam liếc mắt nhìn thứ đã được làm tốt trong tay anh và nhướng mày hỏi.

Ứng Tinh Quyết khẽ gật đầu, anh nhớ rõ Ứng Thành Hà bị loại như thế nào trên đấu trường rừng mưa nhiệt đới, cũng nhớ rõ mình không kịp thời cứu em họ về, nên tính vò một cái cơ giáp bằng đất sét rồi đưa cho Ứng Thành Hà.

Rùa Bất Tử được Ứng Tinh Quyết dựa vào trí nhớ làm ra, về phần một số chi tiết khác thì anh cũng không rõ lắm.

“Sai rồi.” Vệ Tam chỉ vào một cánh tay cơ giáp đất sét trong tay anh, “Giáp bảo vệ chỗ này…”

Cảm giác mình sẽ nói không rõ trong phút chốc, Vệ Tam đứng dậy đi thẳng tới trước bàn nhỏ, lấy lấy một khối đất sét mà Ứng Tinh Quyết dùng xong còn dư. Cô nặn ra hoa văn giáp bảo vệ chính xác, đưa tới trước mặt anh: “Như vậy.”

Ứng Tinh Quyết nhìn một khối nhỏ trong tay cô rồi lại cúi đầu nhìn thứ mình làm, rốt cuộc tìm được khác biệt. Thế là anh cúi đầu cẩn thận sửa lại cơ giáp đất sét trong tay.

Anh đứng tại chỗ, Vệ Tam quay đầu nhìn đất sét trên bàn vừa rồi, cô đột nhiên cũng muốn bóp nặn giáp.

Là một cơ giáp sư, đã lâu cô không xây dựng cơ giáp trong bằng vật thật, bây giờ tay đã ngứa ngay.

“Anh còn muốn mấy khối đất sét này?” Vệ Tam chỉ vào cục đất sét trên bàn và hỏi.

Ứng Tinh Quyết ngẩng đầu, mắt đối mắt với mắt Vệ Tam, một lát sau anh chậm rãi nói: “Cô có thể lấy đi.”

Đúng ý cô, lúc này Vệ Tam cũng không quay lại ngồi trên ghế sô-pha

mà cứ thế nhìn lướt qua trong phòng. Cô đi tới bên cạnh Tông Chính Việt Nhân để kéo một cái ghế, rồi ngồi ngay ngắn đối diện với chỗ Ứng Tinh Quyết ngồi ban đầu.

“Anh sửa xong chưa?” Vệ Tam vén tay áo, nhớ tới cái gì, cô lại hỏi Ứng Tinh Quyết.

Ứng Tinh Quyết đi tới, ngồi đối diện Vệ Tam và đặt cơ giáp đất sét trước mặt cô: “Sửa xong rồi.”

“Được.” Vệ Tam mở máy ảnh ra, chụp một tấm về chiếc cơ giáp đất sét này của Ứng Tinh Quyết, đồng thời nhắn tin cho Ứng Thành Hà: [Anh họ cậu nặn cơ giáp tí ti bằng bùn cho cậu.]

Ứng Thành Hà: [!!!]

Ứng Thành Hà: [Cho tôi?!!]

Ứng Thành Hà: [Tôi đi lấy ngay bây giờ!!]

Ngay sau khi bức ảnh được gửi đi, tin của Ứng Thành Hà gửi tới như nả đạn pháo.

Vệ Tam nhìn thoáng qua nhưng không trả lời. Cô cảm thấy có nhắn lại cũng chả có ý nghĩa, hôm nay Ứng Thành Hà mà không lấy được cơ giáp do anh họ mình nặn thì tuyệt đối không ngủ được.

Cô bắt đầu nhào đất sét, so với Ứng Tinh Quyết, Vệ Tam làm cái này đúng là thuận buồm xuôi gió. Những cấu trúc cơ giáp này dường như vẫn tồn tại trong đầu cô, làm kiểu gì cũng sao chép ra được.

Ứng Tinh Quyết ngồi đối diện im lặng nhìn, về phần mấy chiến sĩ độc lập khác bên cạnh, họ có sắc mặt hơi quái dị.

Phải biết rằng hôm nay bọn họ tới canh giữ Ứng Tinh Quyết nhưng thật ra trong lòng mỗi người ít nhiều gì cũng có áp lực, họ đang suy đoán sau này sẽ phát triển như thế nào. Giải đấu chỉ mới trôi qua được một nửa, thế mà bọn họ lại phải ở đây trông coi chỉ huy mạnh nhất trong đội chủ lực.

Kết quả là bây giờ lại thành một chiến sĩ độc lập trông coi và và người bị trông coi mặt đối mặt, nặn đất sét?

“Vì sao phải làm chiến sĩ độc lập?”

Ứng Tinh Quyết nhìn từng chiếc cơ giáp sống động như thật xuất hiện trong tay Vệ Tam thì giương mắt hỏi.

Một, hai...

Vệ Tam đang đếm cơ giáp đất sét trên bàn trong lòng, còn có mấy mảnh đất sét vừa đủ làm thêm mấy cái cơ giáp nữa.

Lúc này nghe thấy Ứng Tinh Quyết nói, cô túm lấy một cục đất sét và thuận miệng nói: "Tôi chưa từng nói à? Năm đó báo nhầm chuyên ngành. Cơ mà báo danh chiến sĩ độc lập dự bị ở Sao 3212 chỉ cần 1,000 tinh tệ, bị thương còn có trợ cấp, tương đối thiết thực, thế là đăng ký làm chiến sĩ độc lập."

Tất cả mọi người trong phòng: "..."

Bởi vì như vậy mới đến cướp bát cơm chiến sĩ độc lập của bọn họ?

"Báo danh cơ giáp sư dự bị cần bao nhiêu tinh tệ?" Tông Chính Việt Nhân bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Vệ Tam xoay người, tay tựa vào ghế, nhìn về phía Tông Chính Việt Nhân: "Một học kỳ là 5,000 tinh tệ."

Tông Chính Việt Nhân rất khó hình dung cảm thụ trong lòng mình. Học phí 5,000 tinh tệ mà Vệ Tam chịu không nổi, phải chuyển sang chuyên ngành chiến sĩ độc lập dự bị có 1,000 tinh tệ.

Bữa cơm bình thường của anh ta cũng tầm đấy mà thôi.

Hết lần này tới lần khác Vệ Tam lại dùng 1,000 tinh tệ cho một học kỳ, đến bây giờ cô ấy có thực lực chiến sĩ độc lập không kém bất kỳ ai, thậm chí còn xây dựng cơ giáp được nữa.

"Tôi làm đẹp hơn anh." Vệ Tam đặt Rùa Bất Tử đất sét mình vừa làm ở bên cạnh cơ giáp Ứng Tinh Quyết vừa làm xong, có vẻ đắc ý.

Đây là nghệ thuật của cơ giáp sư.

Ứng Tinh Quyết nhìn hai cơ giáp được họ làm tốt và đặt song song với nhau bèn gật đầu: "Ừ, cô đẹp hơn."

Vệ Tam cúi đầu tiếp tục làm cơ giáp, chỉ chốc lát sau bỗng nhiên từ

bên cửa sổ truyền đến một trận xôn xao.

Tập Ô Thông cau mày đi tới trước cửa sổ, đẩy cửa sổ ra nhìn xuống. Cậu ta trầm mặc một hồi và nói với Vệ Tam trong phòng: "… Người của đội chủ lực trường Damocles các cậu ở phía dưới."

"Nhanh như vậy?" Vệ Tam đi tới bên cửa sổ, nửa người trên thò tay ra phất tay với người bên dưới.

"Cho tôi cơ giáp bùn mà anh họ làm cho tôi đi!" Ứng Thành Hà hô ở phía dưới, bên cạnh anh còn có mấy người Hoắc Tuyên Sơ và Kim Kha.

Một đội tuần tra ngăn cản họ với vẻ mặt nghiêm túc. Không biết cả đám thương lượng cái gì mà Ứng Thành Hà bị hai người kéo một cánh tay, kéo ra ngoài. Kim Kha, Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn thì đi theo xa.

Một lúc lâu sau, Kim Kha mới gọi tới.

"Cậu có thể ném cái cơ giáp đất sét đó xuống không? Cậu ấy nhất định phải có được hôm nay." Kim Kha nhắm ống kính vào Ứng Thành Hà đang liều mạng giãy dụa, "Người bên ngoài không cho chúng tớ vào, vừa rồi Ứng Thành Hà cố gắng trèo tường cũng bị bắt."

Vệ Tam: "… Lúc này mà trèo tường?"

Trong quá khứ thì vẫn bò đại lên được, nhưng mấy ngày này rõ là sân diễn tập đang bị giới nghiêm, không bị bắt mới là lạ.

"Được, chờ tí."

Vệ Tam dán cái đầu cuối cùng vào thân cơ giáp, cô cởi áo khoác ra và bọc đại lại: "Cậu bảo Tuyên Sơn tới lấy đi."

Chỉ chốc lát sau, Hoắc Tuyên Sơn lại đứng ở dưới lầu, nhận lấy được gói đồ Vệ Tam ném xuống.

"Mỗi người các cậu một cái, của Ứng Thành Hà là do anh họ cậu ấy nặn, còn của những người khác là tôi nặn."

Hoắc Tuyên Sơn giơ tay lên tỏ vẻ đã biết.

Vệ Tam lui vào ngồi xuống, tiếp tục công việc của mình.

Rõ ràng ngay từ đầu là Ứng Tinh Quyết ra tay trước, hiện tại biến thành cô hăng hái nặn đất sét ở chỗ này.

Ngoại trừ không nặng Vô Thường, tất cả những người trong đội chủ lực trường Damocles đã được nặn cho một cái hết. Vệ Tam ngẩng đầu nhìn lướt qua tất cả mọi người trong phòng, cuối cùng quyết định cho mỗi người một cái.

Bắt đầu từ cơ giáp của Ứng Tinh Quyết trước.

Vệ Tam cúi đầu nhanh chóng nặn ra cơ giáp Hoàng Kim Khải, cô cũng quen thuộc với cái này. Dù sao hồi trước cô cũng vào trong khoang cơ giáp của anh rồi.

“Cái này cho anh.” Sau khi Vệ Tam bóp nắn, cô đẩy cơ giáp đến trước mặt Ứng Tinh Quyết.

“Cám ơn.” Ứng Tinh Quyết ngạc nhiên rồi lập tức đưa tay cầm lấy mô hình đất sét cơ giáp nho nhỏ trước mặt. Anh cụp mắt đánh giá.

Rõ ràng chỉ làm bằng đất sét, nhưng mỗi nơi đều lộ ra những đường nét lưu loát, tinh xảo nhưng cũng không mất đi sự sắc bén của cơ giáp.

Thậm chí... khoang cơ giáp còn mở ra được.

Vệ Tam lại làm bốn cơ giáp đất sét, nhưng mà các cơ giáp phía sau đều chỉ có bề ngoài, không có khoang cơ giáp mở ra được.

“Các cậu có muốn hay không?” Vệ Tam quơ lấy cơ giáp đất sét đã làm xong. Cô ném từ Cơ Sơ Vũ bên cạnh rồi cứ ném mãi thế cho đến Tông Chính Việt Nhân ở xa nhất. Trong tay mỗi người đều nhận được mô hình cơ giáp của mình.

Bốn người cúi đầu nhìn cơ giáp đất sét trên tay mình, trong lòng có một loại cảm giác quái dị.

Họ chưa bao giờ nhìn vào cơ giáp của mình từ góc độ này, nhìn… đáng yêu kỳ lạ.

“Cốc cốc cốc…”

Có tiếng gõ cửa bên ngoài.

Quinley Eli bước qua và mở cửa.

Là lực lượng Quân khu 9 phụ trách tuần tra toàn bộ tòa nhà.

“Vừa rồi em ấy có tự tiện đưa thứ gì đó cho người dưới lầu không?” Đối phương chỉ vào Vệ Tam không khách sáo tí nào và hỏi những chiến sĩ độc lập khác trong phòng.

“Thưa anh, em không thấy.” Quinley Eli thu tay lại, giấu tay sau lưng và trả lời.

Nghe Quinley Eli nói, người nọ lại hỏi ba chiến sĩ độc lập khác một lần nữa: “Phải không?”

“Vâng.” Cơ Sơ Vũ là người thứ hai mở miệng.

Vệ Tam đứng bên cánh cửa nhíu mày với Cơ Sơ Vũ. Cậu ta sẽ vì mình mà nói chuyện, đây là chuyện cô không ngờ tới.

“... Tôi không muốn thấy ai lơ là nhiệm vụ. Nếu không nhiệm vụ trông coi Ứng Tinh Quyết vẫn giao cho chúng tôi.” Sĩ quan Quân khu 9 nói xong câu này mới đóng cửa lại.

Chờ người vừa đi, Vệ Tam huýt sáo và nói một câu cảm ơn mấy người trong phòng.

“Xác định thời gian canh đêm một chút.” Tông Chính Việt Nhân trực tiếp khơi đề tài.

Mọi người chia gời gian canh gác đêm rồi tắt đèn để nghỉ ngơi, chỉ có hai người gác đêm vẫn còn thức đấy.

Vệ Tam trông coi sau nửa đêm, lần này cô không nằm trên ghế sô-pha mà nằm thẳng trên sàn nhà bên giường ngủ rồi nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cũng không hoàn toàn ngủ sâu, hễ có bất cứ động tĩnh gì, cô có thể đứng dậy ngay lập tức và đứng bên cạnh giường.

...

Đêm càng ngày càng khuya.

Trong bóng tối, Ứng Tinh Quyết chậm rãi mở mắt ra và nhìn Vệ Tam

nhắm mắt ngủ trên sàn nhà. Thật ra anh chẳng rõ thời gian mình mất tích đã xảy ra chuyện gì.

Khi tỉnh dậy, anh thấy mình ngâm trong một vũng máu, cánh tay gãy nằm rải rác xung quanh. Cùng lúc đó anh cầm dao găm và đâm vào ngực của một sinh viên trường quân sự ở Damocles.

Khoảnh khắc đó, ngay cả chính anh cũng đang dao động, liệu mình có thực sự mất kiểm soát hay không.

Mãi đến khi Vệ Tam tìm tới.

Khi đó anh không tỉnh táo, khi Vệ Tam tới gần cũng không dựng lên lòng cảnh giác.

Không biết vì sao trong khoảnh khắc bị Vệ Tam đánh ngất xỉu, Ứng Tinh Quyết thầm nghĩ may mắn làm sao vì người đến là cô.

Ứng Tinh Quyết nghiêng người dán mặt vào gối. Anh nhẹ nhàng nhắm mắt lại, bàn tay dưới chăn mỏng cầm hờ mô hình cơ giáp đất sét nọ.

Trước khi đi ngủ, anh chỉ có suy nghĩ mơ hồ.

... Làm nóng và nướng mô hình cơ giáp đất sét trong một thời gian là giữ gìn được nó tốt hơn.

Chương 214

“anh ấy chỉ cần cơ giáp tôi làm”

Ứng Tinh Quyết được trông coi hai ngày, Ứng Nguyệt Dung rốt cục cũng chạy tới Sao South Pasadena.

Ứng Nguyệt Dung vừa đến thì người canh gác rút lui trước. Bà đích thân tới mang Ứng Tinh Quyết đi, cứng rắn yêu cầu tất cả giáo viên và độ ngũ đại diện quân khu lúc đó cùng nhau họp bàn cách xử lý tiếp theo.

Những người quan trọng đã đi, mấy sinh viên quân sự còn lại chỉ đành trở về các phòng ngủ và tìm kiếm các đồng đội.

Vệ Tam cũng không ngoại lệ, cô vừa trở về ký túc xá đã nhìn thấy Ứng Thành Hà ngồi trong phòng khách như người mất hồn, có gọi anh thì anh vẫn không để ý tới người khác.

“Tình huống gì thế này?” Vệ Tam chỉ vào Ứng Thành Hà và hỏi Liêu Như Ninh vừa đi ra khỏi phòng.

Liêu Như Ninh hất cằm về cái cơ giáp đất sét trên bàn trà trong phòng. Cậu tiến đến bên cạnh Vệ Tam, nói nhỏ: “Bị đồ đất sét của anh họ làm cảm động, từ tối hôm đó đã như vậy rồi. Cậu không nhìn thấy đâu, cậu ấy vừa nhìn thấy cơ giáp đất sét kia là tròng mắt đã đỏ au ngay.”

Nghe vậy, Vệ Tam lắc đầu: “Tôi đi ngủ một giấc trước, ăn cơm tối thì nhớ gọi tôi một tiếng.”

“Ứng Nguyệt Dung tới rồi?” Kim Kha mở cửa phòng, cậu ấy nhìn thấy Vệ Tam là hỏi luôn.

“Đến rồi, chuyện này đại khái qua vài ngày là có kết quả.”

Kim Kha dựa vào khung cửa: “Bà ấy tới thì kết quả tốt nhất cũng chỉ là tạm thời cấm Ứng Tinh Quyết thi đấu.”

Bây giờ tất cả các bằng chứng mâu thuẫn và lập lờ, Ứng Nguyệt Dung có thể thay đổi đề nghị cấm thi đấu vĩnh viễn mà Lộ Chính Tân đề xuất. Nhưng ngay cả như vậy, các trường quân sự mất sinh viên vẫn sẽ không bỏ qua một cơ hội tốt thế này, ít nhất Ứng Tinh Quyết

sẽ nhận trừng phạt.

Liêu Như Ninh bĩu môi: “Một đám người trưởng thành suốt ngày lục đục với nhau, giờ còn bày tâm tư ra mặt nữa. Đúng là thủ đoạn cấp thấp.”

Vệ Tam đóng cửa nghe được lời này của cậu ta bèn khựng một chút rồi cho hay: “Có đôi khi thủ đoạn càng thấp thì càng dùng ngon.”

Giống như chuyện này, rõ ràng là có chuyện quái dị, chả lẽ những người trong các trường quân sự không nhìn thấy?

Họ nhìn thấy thì cũng làm như không nhìn thấy, chỉ như vậy mới có thể kéo Ứng Tinh Quyết xuống.

...

Sau khi Ứng Nguyệt Dung đến và mở cuộc họp cả ngày, cuối cùng vẫn giống như Kim Kha dự đoán, Ứng Tinh Quyết bị cấm thi đấu một trận tạm thời.

Đây vẫn là kết quả từ chuyện dựa vào lí lẽ của Ứng Nguyệt Dung.

Sự ra đi của Kosai Musashi đúng thật đã giáng một cú đầu tiên cho viện Bình Thông, bọn họ là bên hy vọng Ứng Tinh Quyết bị cấm thi đấu vĩnh viễn nhất.

Đi ra khỏi phòng họp, Ứng Nguyệt Dung và Ứng Tinh Quyết đứng ở một góc, xung quanh có quân đội đến từ Sao Huyễn Dạ.

“Đội hộ tống có nhiều cao thủ như vậy, ai có thể tránh được bọn họ mà cướp cháu đi?” Ứng Nguyệt Dung hỏi với khuôn mặt chả có biểu cảm gì.

Ứng Tinh Quyết hạ mắt: “Không rõ lắm, đêm đó cháu đã mất đi ý thức.”

Ứng Nguyệt Dung nhắm mắt lại rồi mở ra: “Bác sĩ Hứa kiểm tra dấu vết phát bệnh của cháu, Tinh Quyết... Nếu cơ thể không ổn lắm thì sau này cháu cũng không cần phải tiếp tục tranh tài.”

“Dạ.”

Ứng Nguyệt Dung nhìn chằm chằm anh một lúc lâu, cuối cùng chỉ

nghiêng đầu xoay người rời đi.

Nhiều năm như vậy, người ngoài chỉ thấy được ánh sáng quanh nhà họ Ứng. Nhưng trên thực tế kể từ khi Ứng Du Tân phản bội chạy đi, nhà họ Ứng bọn họ đã đứng trên lưỡi dao.

Cũng may Ứng Thanh Đạo mang theo nhà họ Ứng ổn định cục diện, ban đầu ông ấy muốn dòng tộc bọn họ dần dần trượt dốc và ẩn giấu. Đáng tiếc thay Ứng Tinh Quyết đã bay vút ra với cấp siêu 3S, một lần nữa hấp dẫn ánh mắt của công chúng lại lần nữa.

Mỗi một người trong nhà họ Ứng chỉ có thể tiếp tục liều mạng duy trì trạng thái hiện tại. Bà vẫn một mực canh giữ Sao Huyễn Dạ đứt quãng nhiều năm như vậy cũng chỉ vì để cho mình có chút quyền nói chuyện, đối phó với tình huống như hôm nay.

Bảo vệ người nhà họn họ.

Đi được một nửa, Ứng Nguyệt Dung vừa lúc nhìn năm người trong đội chủ lực của trường Damocles, mấy người này cứ hi hi ha ha đùa giỡn.

Bà đột nhiên híp mắt nở nụ cười: Ngược lại có một người nhà nhà họ Ứng sống coi tự do thoải mái lúc này.

...

Ra khỏi căng tin, Liêu Như Ninh hỏi: “Khi nào Kosai Musashi được chôn cất?”

“Hôm nay kết thúc bàn chuyện, chắc mai cậu ta sẽ được chôn cất.” Kim Kha trả lời, “Bác sĩ đã giúp họ khâu cơ thể lại.”

“Khi họ được chôn cất thì chúng ta hãy đi xem.” Liêu Như Ninh gãi mặt, “Bị nhiễm bệnh cũng không phải lỗi của họ.”

“Ngoại trừ Kosai Musashi, không chắc lắm về mấy sinh viên kia.” Hoắc Tuyên Sơn lắc đầu.

“Sinh viên quân sự bị thương của trường chúng ta không phải vậy.” Vệ Tam nói chắc.

Nếu có, lúc đó Ứng Tinh Quyết sẽ không chỉ ở trong trạng thái mờ mịt, mà phải là “phát bệnh” tấn công người.

...

Tin tức được thông báo rất nhanh, ngày hôm sau tất cả mọi người đã biết Ứng Tinh Quyết sẽ bị cấm thi đấu một trận.

Ngoại trừ sinh viên viện Bình Thông vô cùng không phục ngoài mặt, tâm trạng sinh viên mấy trường khác thì coi như ổn định. Các thành viên chủ lực của bọn họ không bị thương, thi đấu nữa thì vẫn còn trạng thái ổn định; mà nay trường Đế Quốc thì thiếu đi người có thể trông cậy chính là một tin tốt tuyệt đối.

Khi thông báo tin tức, một số sinh viên đã chết sẽ được chôn cất ở Sao South Pasadena vĩnh viễn.

Đây là truyền thống của các trường quân sự. Những người chết sẽ không trở về quê hương của họ, họ chết ở đâu thì được chôn ở đó.

Các trường quân sự tự mình làm lễ tưởng niệm, chỉ có ít người biết có lẽ những sinh viên này đã chết từ lâu.

Bọn Vệ Tam mang hoa đi tới, nhìn bọn Kosai Musashi nằm bên trong quan tài. Mặc dù kỹ thuật khâu cao siêu, nhưng khi họ nhìn kỹ vẫn có thể phát hiện nơi không được cân đối trong đó.

Có thể thấy được cái chết lúc ấy của bọn họ đã thảm khốc như thế nào.

Trường Damocles đến để tưởng nhớ chẳng gây ra nhiều sự xáo trộn, cho dù đó là khách sáo hay thể diện thì họ có thể tới, không ai dị nghị.

Mãi đến khi đội chủ lực của trường Đế Quốc mang hoa đến để tưởng nhớ, mấy người ở viện Bình Thông nhìn Ứng Tinh Quyết đứng ở phía trước bèn nổi giận.

“Cậu còn dám đến?”

“Nhà họ Ứng có thể tùy tiện giết người rồi bị cấm thi đấu một trận đơn giản thế đấy.”

“Rời khỏi chỗ này đi!”

Các thành viên của đội tuyển trường viện Bình Thông cảm thấy phẫn

nộ, nhìn tới lúc Ứng Tinh Quyết khom lưng tặng hoa qua thì tâm trạng càng khó mà bình tĩnh được.

Cho đến khi Tông Chính Việt Nhân la bảo sinh viên viện Bình Thông phía sau ngừng lại, ép bọn họ yên tĩnh: "Kosai Musashi không thích ồn ào."

Lúc này mọi người mới lặng thinh.

Ứng Tinh Quyết dâng hoa xong, anh đứng bên cạnh và nhìn chăm chú vào mấy sinh viên trường quân sự đã chết này thật lâu.

"Đi thôi." Vệ Tam đi theo mấy người Kim Kha đi rời đi phía trước. Trước khi rời đi, cô còn quay đầu nói với Ứng Tinh Quyết một câu này.

Ứng Tinh Quyết nghiêng mặt đối diện với ánh mắt Vệ Tam, cuối cùng anh gật nhẹ đầu về hướng Tông Chính Việt Nhân ở viện Bình Thông bên kia, kế đó rời đi ngay.

"Cấm so tài thật rồi. Vậy trận đấu tiếp theo, trường Đế Quốc có chỉ huy chính không?" Liêu Như Ninh tò mò hỏi.

"Có, chỉ huy cấp 3S trước đó." Kim Kha gật đầu, "Cùng cấp bậc với mấy chỉ huy như tụi tôi."

"Trận đấu tiếp theo giữa các chỉ huy chính xem như là cạnh tranh công bằng." Thiếu gia Liêu như có điều suy nghĩ.

Kim Kha lắc đầu: "Bây giờ sức mạnh của các trường quân sự phải được đánh giá lại. Chỉ huy chính thì có một cấp độ thôi, nhưng chiến sĩ độc lập... Bên Phía South Pasadena có thêm hai cấp siêu 3S. Ưu thế duy nhất của chúng ta là chỉ có Vệ Tam nửa thợ nửa chiến sĩ."

"Cuối cùng chỉ huy có trình độ ngang nhau, chiến sĩ độc lập có siêu cấp, mục tiêu của các trường quân sự chỉ có thể đặt trên cơ giáp sư chính. Loại bỏ được cơ giáp sư chính cũng như làm đội đó tan rã." Hoắc Tuyên Sơn cho hay.

Cậu ta vừa nói xong, mấy người đồng loạt nhìn về phía Vệ Tam ở phía sau – cô tuyệt đối là một trong những mục tiêu, cơ mà hết lần này tới lần khác, cô vẫn là chiến sĩ độc lập cường hãn.

Các trường quân sự khác muốn ra tay với Vệ Tam còn phải suy nghĩ

xem có đánh nổi hay không.

“Anh không đánh trận tiếp theo.” Vệ Tam tụt lại phía sau vài bước, cùng đi song song với Ứng Tinh Quyết.

“Ừ.” Ứng Tinh Quyết chậm rãi gật đầu, dường như cái này chẳng có ảnh hưởng quá lớn đối với anh.

Ngược lại Vệ Tam nói trong sự chân thành: “Rất tốt, dù sao anh cũng không thích thi đấu, vừa lúc nghỉ ngơi một thời gian.”

Đại khái lập tức hiểu được ý tứ của Vệ Tam, Ứng Tinh Quyết có tí khốn cùng, lông mi dài buông xuống run rẩy: Cô ấy đã xem đoạn chiếu lúc ở đấu trường rừng mưa nhiệt đới.

Ứng Tinh Quyết đưa mắt sang vừa định nói cái gì đó thì Ứng Thành Hà đã nhảy đến trước mặt anh.

“Anh.” Ứng Thành Hà nhăn nhó nhìn Ứng Tinh Quyết, trong mắt có tí sùng bái lại lộ ra hạnh phúc ngượng ngùng, “Em nhận được cơ giáp bùn anh nặn rồi, nhìn thật đẹp.”

Vệ Tam bên cạnh quay đầu nhìn phương xa, cố nén không bật cười thành tiếng. Nhưng cô đã lén mở máy ảnh và chụp Ứng Thành Hà mấy tấm. Lúc về phải cho cậu ta tận mắt nhìn thấy bộ dáng hiện tại mới được.

“Đất sét.” Ứng Tinh Quyết sửa chữa cách dùng từ của anh, “Đó là đất sét, không phải bùn.”

“Được, anh họ.” Ứng Thành Hà lập tức sửa, “Cơ giáp đất sét, em đã đặt nó ngay đầu giường mình. Sau này mỗi ngày rời giường mở mắt thì em nhìn thấy được ngay.”

Ứng Tinh Quyết nhìn em họ, cuối cùng gật đầu tỏ vẻ mình đã biết.

“Anh, anh làm vô cùng sống động ấy! Thoạt nhìn còn tưởng rằng nó xuất phát từ tay cơ giáp sư.” Ứng Thành Hà ước gì có thể khen anh họ mình tới tận trời, “Nhất là giáp bảo vệ trên cánh tay trái, giống y như đúc Rùa Bất Tử của em!”

Ứng Tinh Quyết vô thức nhìn về phía Vệ Tam: “Giáp bảo vệ cánh tay trái là do cô ấy dạy.”

Ứng Thành Hà cũng không thèm nhìn Vệ Tam, cứ thế nhắm mắt khen anh họ mình: “Cậu ấy là cơ giáp sư, làm tốt không có gì lạ cả. Vẫn là anh xịn xò.”

Vệ Tam liếc mắt nhìn Ứng Thành Hà một cái, đưa tay kéo mái tóc khô thắt nút của anh cảnh cáo: “Cẩn thận gió lớn thổi đơ lưỡi đấy.”

Không biết có phải nấm ham muốn phóng đại suy nghĩ trong đầu Ứng Thành Hà hay thế nào mà tới giờ anh bình phục được, song, cảm giác sùng bái anh họ càng ngày càng rõ ràng.

Rõ ràng trước đây anh vẫn còn giữ bình tĩnh rất ổn.

Ứng Thành Hà vỗ vào tay Vệ Tam, nói lời chính nghĩa: “Nghiêm túc một chút đi, tôi đang khen anh mình đấy.”

“Cậu cứ tiếp tục khen, tôi sẽ đi trước một bước.” Vệ Tam chuồn mất, chuyển sang chia sẻ với bọn Kim Kha về đại sư Thành Hà “ngượng ngùng” hiện tại.

Nhìn bóng lưng Vệ Tam rời đi, Ứng Tinh Quyết lấy ra mô hình cơ giáp đất sét Hoàng Kim Khải từ trong túi: “Cái này làm tốt hơn cái anh làm.”

“Đẹp hơn cái của em.” Ứng Thành Hà nhắm mắt lại khen, hoàn toàn không hiểu ý của Ứng Tinh Quyết.

“Là do Vệ Tam làm.” Ứng Tinh Quyết nói xong thì cẩn thận cất cơ giáp đất sét lại. Anh còn chưa kịp hâm nóng ổn định nó, “Đồng đội của em đi mất rồi.”

“Cảm ơn anh đã nhắc nhở.” Ứng Thành Hà nhăn nhó nói, luôn cảm thấy anh họ rất quan tâm đến mình.

Sau khi bắt kịp với mấy người Vệ Tam, Ứng Thành Hà mới dần tỉnh táo lại. Anh đi đến bên cạnh Vệ Tam: “Tại sao cậu lại làm cơ giáp bùn… đất sét cho anh họ tôi?”

“Đêm đó tiện tay làm.” Vệ Tam cho hay, “Vừa đúng lúc có dư đất sét nên làm luôn cho mỗi người một cái.”

Ứng Thành Hà có tí ghen tị: “Anh họ tôi tặng tôi một cái, tôi còn định làm một cái khác đưa qua như đáp lễ. Giờ cậu làm rồi thì tôi tặng cái gì giờ?”

Anh họ còn cất giữ mô hình cơ giáp đất sét do Vệ Tam làm mãi thế.

Mình ghen tị đấy!

Mặt Vệ Tam không chút thay đổi liếc mắt nhìn Ứng Thành Hà một cái: “Ha ha, sau này có cơ hội tôi sẽ trả lại cho anh họ cậu một cái cơ giáp thật. Cho cậu ghen tới chết.”

Ứng Thành Hà: “!!!”

“Không được, cơ giáp của anh họ tôi phải do tôi làm.”

“Cậu chắc chưa? Ứng Tinh Quyết dùng cơ giáp cấp 3S thì có Hoàng Kim Khải là được, vì sao cần cậu làm nữa?” Vệ Tam chỉ vào chính mình, giơ ngón tay cái lên, “Anh ấy chỉ cần cơ giáp tôi làm thôi.”

Ứng Thành Hà ghen ơi là ghen, cuối cùng nói: “Cậu làm cũng được, nhớ phải làm một cái cho anh ấy đấy.”

Sau này anh họ có cơ giáp cấp siêu 3S, lực phòng ngự đại khái lại có thể mạnh lên một bậc nữa.

Chương 215

“chủ động viếng thăm“

Chuyện mấy sinh viên mất tích chết thảm hại tạm thời chấm dứt, Ứng Tinh Quyết là nghi phạm trọng đại nên bị cấm thi đấu một trận. Trong trận đấu tiếp theo, trường Quân sự Đế Quốc sẽ dùng chỉ huy dự bị.

Hiện tại tình huống của đội chủ lực năm trường quân sự lớn đã thay đổi, bảng xếp hạng thực lực bên ngoài của bọn họ đã được bắt đầu đánh giá lại. Trường Đế Quốc mất đi con át chủ bài lớn nhất của bọn họ; đội chủ lực viện Bình Thông vất vả lắm mới có được Kosai Musashi, thế mà bị giết ở bên ngoài đấu trường. Hai trường quân sự ban đầu được coi trọng trước cuộc thi thì nay nhếch nhác hơn cả.

Ngược lại ba trường quân sự khác, trường Damocles đã lật ngược thế cờ, điểm số đã nhanh chóng đuổi kịp với trường Đế Quốc đang xếp hạng ở vị trí đầu tiên. Thành viên cấp SS trong đội chủ lực Samuel là Jill Gil Wood thì tiến hóa thành cấp 3S. Về phần trường South Pasadena, họ càng khiến người ta khiếp sợ, cơ giáp của Sơn Cung Ba Nhận là cơ giáp cấp 3S.

Hiện nay truyền thông bên ngoài đều đang suy đoán Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam đột nhiên tiến hóa hay là đã giấu giếm từ trước. Song, nội bộ các trường đều biết là họ thuộc vế thứ hai.

Năm đó vẫn luôn nói cơ giáp của hai người này là cơ giáp đặc thù được Sơn Cung Dương Linh ra mặt mời Ngư Thiên Hà thiết kế xây dựng. Chỉ cần hai anh em liên thủ là có thể chống lại được cấp 3S. Hiện tại nhìn lại lời đồn này thì thấy nó có vấn đề rõ ràng.

Liên bang có cơ giáp sư 3S bằng lòng làm cơ giáp dưới cấp 3S, nhưng phần lớn cơ giáp sư có cấp bậc cảm giác càng mạnh thì càng không làm cơ giáp ở cấp bậc thấp.

Giới cơ giáp sư luôn lưu truyền một nhận thức truyền thống, cơ giáp sư cấp cao làm cơ giáp cấp thấp sẽ lãng phí cảm giác và thời gian, không có lợi cho sự phát triển tiếp theo.

Ngoại trừ Thanh Tụ và Lục Tương, Ngư Thiên Hà chưa bao giờ thiết kế xây dựng bất kỳ cơ giáp cấp SS nào.

“Đây là sự so sánh lúc ra tay của Sơn Cung Ba Nhận ở đấu trường rừng mưa nhiệt đới và các đấu trường khác.” Thầy giáo chỉ huy của trường Damocles đứng ở trong phòng họp, mở video thi đấu mà mình đã sắp xếp để so sánh, “Nhìn vào năm đấu trường đầu tiên, em ấy và Sơn Cung Dũng Nam không có vấn đề gì, phần lớn thời gian đều là liên thủ đối phó tinh thú, đúng thật bù đắp chỗ thiếu của cấp 3S.”

Trong phòng họp có mấy thầy cô và năm người trong đội chủ lực, họ yên lặng nhìn Sơn Cung Ba Nhận trên video.

“Chúng ta hãy phân tích Sơn Cung Ba Nhận trước, sau đó mới xem Sơn Cung Dũng Nam.” Giáo viên phóng to hình ảnh trận đấu giữa Sơn Cung Ba Nhận và Tập Ô Thông, “Đây là lúc em ấy đánh bại Jill Gil Wood và Shaω Eli và đã tiêu hao thể lực nhưng vẫn đánh bại Tập Ô Thông.”

Tập Ô Thông là chiến sĩ độc lập mạnh nhất trong đội chủ lực của trường Samuel, bất kể là Hoắc Tuyên Sơn hay Liêu Như Ninh, nếu hai người đối đầu với cậu ta cũng chỉ có tỉ lệ lắng thua là 1-1.

“Trình độ này của em ấy không phải đơn giản như đổi cơ giáp trở lại.” Thầy giáo quay đầu nhìn chằm chằm vào đoạn video phát lại trên màn ảnh, “Trận đánh này của Sơn Cung Ba Nhận ở đấu trường rừng mưa nhiệt đới làm cho tôi nhớ tới một người.”

Ngay sau khi lời này xuất hiện, tất cả mọi người trong phòng hội nghị quay đầu nhìn chằm chằm vào người ngồi ở bàn dựa vào cửa.

Vệ Tam đang cúi đầu say sưa nhìn móng tay của mình còn bên tai thì nghe giáo viên giảng giải. Hồi lâu không nghe thấy tiếng nói nữa của thầy giáo, cô không khỏi ngẩng đầu nhìn lại thì thấy tất cả mọi người đều đang nhìn mình.

“…”

Vệ Tam chậm rãi giơ tay vẫy vẫy: “Xin chào.”

“Xin chào cái gì mà xin chào, chăm chú nghe đi!” Hạng Minh Hóa phỉ nhổ một câu.”

“Tóm lại, tôi cho rằng thực lực của Sơn Cung Ba Nhận có thể xếp vào top 3 chiến sĩ độc lập của năm trường quân sự lớn.” Giáo viên tiếp tục tung video, “Đây là hình ảnh Sơn Cung Dũng Nam đang chặt đứt nấm ham m/uốn, trước sau chưa đầy năm giây.”

Trong video, Sơn Cung Dũng Nam đột nhiên vượt qua đám người Cơ Sơ Vũ và Hoắc Kiếm, đao bản rộng trong tay chém xuống đáy nấm ha/m muốn. Khi đao xẹt qua không trung, những sợi nấm biến dị cố gắng ngăn cản bị chặt đứt hết, nhưng tốc độ của cô ấy chẳng những không chậm lại mà còn tiếp tục tăng nhanh.

Phải biết rằng sở dĩ có phân chia cơ giáp hạng nặng trung nhẹ, một nguyên nhân quan trọng nhất chính là trọng lượng của ba loại cơ giáp này khác nhau, năng lực và sự linh hoạt sẽ có sự khác biệt. Cơ giáp hạng nặng có sức tấn công lớn, nhưng tốc độ chậm hơn so với cơ giáp hạng trung.

Mà trong một màn này, Sơn Cung Dũng Nam là một chiến sĩ độc lập cơ giáp hạng nặng nhưng lại có tốc độ vượt qua Cơ Sơ Vũ.

Điều này cũng đủ cho thấy rõ thực lực của Sơn Cung Dũng Nam không bình thường như biểu hiện khi trước.

“Sơn Cung Dũng Nam lập tức bị loại sau đó, cho nên chúng ta cũng không thể dự đoán thực lực của em ấy. Nhưng em ấy và Sơn Cung Ba Nhận là anh em song sinh cùng trứng, rất khó không suy đoán trình độ của hai người bọn họ tương đối gần nhau.” Thầy giáo thở dài, “Cục diện trước mắt đối cũng không tính là tốt được bao nhiêu cho chúng ta. Trường Đế Quốc và viện Bình Thông xảy ra chuyện, trường South Pasadena lại xông lên.”

Chờ phân tích xong mọi phương diện, mấy thầy cô đi ra ngoài, chỉ còn lại Giải Ngữ Mạn, Hạng Minh Hóa cùng với người của đội chủ lực.

“Vậy kết quả kiểm tra hiện tại của hai anh em ấy thì sao?” Hạng Minh Hóa vẫn luôn chờ cấp bậc cảm giác của bọn họ được phơi bày.

“Không có.” Giải Ngữ Mạn nói, “Trường Quân Sự South Pasadena bên kia chỉ nói Sơn Cung Dũng Nam và Sơn Cung Ba Nhận không có tiến hóa. Ban tổ chức hiện tại cũng không yêu cầu các trường quân sự làm rõ đẳng cấp cảm giác của đội chủ lực.”

“Đây là ý gì thế?” Hạng Minh hóa khó hiểu, “Hai cấp 3S có gì không thể...”

Ông còn chưa dứt lời, lại quay đầu nhìn thoáng qua Vệ Tam: “Tôi thừa nhận Sơn Cung Ba Nhận trong chận chiến ở đấu trường rừng

mưa nhiệt đới đúng là mạnh thật, nhưng đôi anh em nó không thể nào cùng có cấp siêu 3S."

Trước bàn, năm thành viên đội chủ lực đều có đôi mắt lơ đễnh.

Đôi anh em Sơn Cung kia thật đúng là…

Đây chính là Ứng Tinh Quyết tự mình đóng dấu cho họ.

"Đừng có nghĩ tới có hay không mấy chuyện đó." Giải Ngữ Mạn mở lời, "Cho dù bọn họ có như thế nào thì vẫn bị cơ giáp cấp 3S hạn chế."

"Cô Giải, nếu như cơ giáp cấp SS của bọn họ liên thủ là ngăn cản được cấp 3S..." Kim Kha ngẩng đầu nói, "Nói không chừng hai cơ giáp cấp 3S kia chồng lên nhau thì phát huy ra cơ giáp cấp siêu 3S đấy."

Chưa kể hai người kia có thần giao cách cảm, đây là điều mà quá nhiều đồng đội không thể có được sau nhiều năm tập luyện.

Sức chiến đấu càng mạnh thì càng cần rút ngắn thời gian phản ứng.

Giải Ngữ Mạn: "Ván đã đóng thuyền, tiếp theo các em huấn luyện cho tốt. Cơ mà… có phải mấy người các em đang giấu giếm chúng tôi chuyện gì hay không?"

Phòng họp ngay lập tức có tiếng ho khan, tiếng di chuyển ghế.

"Có vẻ như hơi cảm, chóng mặt quá ta."

"Thầy cô ơi, giữa trưa rồi, tụi em muốn đi ăn."

"Tạm biệt, cô thầy."

Nhìn mấy sinh viên chuồn đi mất, Giải Ngữ Mạn khoanh tay ôm ngực: "Đúng là có việc giấu giếm."

"Đoán chừng lại làm chuyện xấu gì rồi." Bây giờ Hạng Minh Hóa có loại cảnh giới tâm bình lặng như nước.

...

Trở lại ký túc xá, Vệ Tam và Liêu Như Ninh, mỗi người chiếm một

cái ghế sô-pha, Kim Kha chỉ có thể ngồi trên tay vịn ghế, bấm quang não để thu thập thông tin khắp nơi. Hoắc Tuyên Sơn thì ngồi thẳng ngay ở giữa sô-pha của Liêu Như Ninh, đặt mông ủn cậu ta vào bên trong.

Về phần Ứng Thành Hà, giờ phút này anh đang ôm lấy mô hình cơ giáp đất sét do anh họ anh làm, yêu thích không buông, cứ sờ s/oạng.

“Lát nữa tôi sẽ đi gặp anh họ.” Ứng Thành Hà cẩn thận nhét mô hình cơ giáp đất sét vào trong hộp, sau khi cất xong thì nói với Vệ Tam, “Cậu đi cùng với tôi.”

Vệ Tam nằm trên sô pha: “Buổi chiều tôi còn phải lên lớp của Ngư Thanh Phi, để Tây hoặc thiếu gia đi cùng cậu đi.”

“Không đi, tôi muốn ở trong phòng ngủ coi Kim Kha.” Thiếu gia Liêu một mực từ chối, cậu ta chỉ muốn nằm liệt trên ghế sô-pha.

“Tôi hẹn Hoắc Kiếm rồi.” Hoắc Tuyên Sơn cũng từ chối.

Hiện tại tuy rằng sân diễn tập bị kiểm soát nghiêm ngặt, hơn nữa Ứng Tinh Quyết thường xuyên bị thầy cô giám sát và luân phiên canh gác, nhưng năm người trường Damocles mấy ngày nay vẫn không cho chỉ huy và cơ giáp sư rời đi nửa bước. Bây giờ bọn không ngủ trong phòng riêng, mỗi tối ngủ hết ở trong phòng khách.

“Đi nửa tiếng thôi.” Ứng Thành Hà chắp hai tay trước ngực nói với Vệ Tam. Anh hơi lo lắng Ứng Nguyệt Dung sẽ mắng anh họ. Từ lúc anh còn bé, Ứng Nguyệt Dung chính là nhân vật thứ hai không dễ chọc nhà họ Ứng, vô cùng nghiêm khắc.

“Có lợi ích gì.”

“Tôi có một mô hình máy phát điện cũ còn tốt, cậu muốn không?”

Vệ Tam lúc này nhảy bật lên như cá chép, xoay người: “Thời đại nào, loại nào?”

Ứng Thành Hà tải lên dữ liệu về cấu trúc của nó cho cô trong quang não: “Trước kia thu mua được ở chợ cũ, đại khái là mấy trăm năm sau thời đại Ngư Thanh Phi, động cơ cơ giáp hạng nặng.”

Vệ Tam nhìn lướt qua cấu trúc và thấy mình chả hiểu mô tê gì, chứng tỏ nó là một loại cấu trúc mới. Cô nói ngay và luôn: “Đồng ý.”

Trong vài trăm năm sau thời đại đó, mấy trường phái hỗn loạn, tất cả các loại cấu trúc được đổi mới chẳng ngừng. Đáng tiếc không có gì xịn xò truyền lại cho đời sau, chỉ mới nhưng lại chả có vật có giá trị cao. Tuy nhiên, Vệ Tam thích cấu trúc mới như vậy, có thể cho cô nhìn thấy suy nghĩ của người làm ra.

Đôi khi mạch suy nghĩ của người ta đi ngõ khác mới làm ra chuyện các bộ phận phía sau không có tác dụng, nó không có nghĩa là không đáng học hỏi.

...

Buổi chiều hai người nghênh ngang đi về phía trường Đế Quốc. Dọc theo đường đi, nếu họ gặp được con người thì cũng đa số là dạng tạo thành đội. Hiển nhiên sự kiện chiến sĩ độc lập mất tích và chết thảm vẫn còn ảnh hưởng tới tất cả mọi người.

Có lính canh giữ ở cửa ký túc xá của trường Đế Quốc. Nhìn thấy Vệ Tam và Ứng Thành Hà, người này hỏi ý định đến của bọn họ.

“Chúng tôi đi thăm Ứng Tinh Quyết.” Trong lúc Ứng Thành Hà còn đang rối rắm không biết dùng cái cớ gì, Vệ Tam đã nói ra trước.

Lính canh ngay lập tức liên lạc với bên phòng ngủ đội chủ lực của trường Đế Quốc: “Vệ Tam trường Damocles nói họ muốn đến thăm anh.”

Ứng Tinh Quyết nhận được tin nhắn của người lính canh thì ngẩn người, một lát sau mới trả lời: “Để cho cô ấy lên.”

Ứng Thành Hà, người em họ chả được nhắc tới trong toàn bộ quá trình: “...”

Hai người lên lầu cùng nhau.

“Tại sao tòa nhà dừng chân của bọn họ còn tốt hơn tụi mình nữa?” Vệ Tam đi lên và cảm thấy ghen tị. Hình như trong các địa điểm sân diễn tập khác trước đây, chỗ của bọn họ cũng cũng tốt hơn so với chỗ của trường Damocles.

“Giải trước đã được cải tạo ít nhiều rồi.” Ứng Thành Hà nhìn hành lang, ngay cả sàn nhà cũng sáng hơn ký túc xá của trường Damocles, “Các trường quân sự khác cũng tốt hơn chúng ta rất nhiều.”

Vệ Tam: "..." Hóa ra là như vậy, cũng do trường Damocles của họ nghèo quá.

Hai người đi tới trước cửa phòng ngủ của đội chủ lực Đế Quốc, Ứng Thành Hà đi về phía trước với tí ngại, anh bỗng nhiên muốn đi về.

"Thật ra anh ấy và tôi không thân lắm." Ứng Thành Hà đã bắt đầu lui về phía sau, "Hay là vài ngày nữa tụi mình hãy tới."

"Ngày mai rút thăm chọn đấu trường, mấy ngày nữa là ở trên tàu vũ trụ rồi." Vệ Tam giơ tay gõ cửa ngay.

Người đến mở cửa là Ứng Tinh Quyết. Anh mở cửa, nhìn Vệ Tam ở cửa: "Sao cô lại tới đây?"

Vệ Tam ngước mắt lên, cảm giác thần sắc Ứng Tinh Quyết đã tốt hơn nhiều, hơn hẳn mấy ngày trước. Cô tránh sang bên cạnh một bước: "Em họ anh nói muốn đến thăm anh."

Ứng Thành Hà đứng đằng sau bỗng đối mặt được với anh họ mình rồi thì biểu diễn ngay trò mặt đỏ như quả táo tại chỗ, mái tóc vàng khô xác như có thể dựng thẳng lên trong sự khẩn trương.

Ánh mắt Ứng Tinh Quyết dừng trên người em họ, nghiêng người tránh ra và nói với hai người: "Vào đi."

Hai người vừa đi vào mới phát hiện Ứng Nguyệt Dung cũng ở trong phòng khách. Giờ phút này Ứng Thành Hà ước gì có thể xây một cái lỗ để giấu mình.

Trước khi đến thì mang theo một lòng nhiệt huyết muốn an ủi anh họ, đến khi đến rồi, anh không chỉ phát hiện quan hệ giữa anh và anh họ cũng không thân thiết lắm, mà ma đầu thứ hai của nhà họ Ứng cũng ở đây.

Ngay khi anh vùi đầu muốn tìm cớ chạy về, Vệ Tam đã ngồi bệ vệ trên ghế sô-pha duy nhất đối diện Ứng Nguyệt Dung.

Ứng Thành Hà: "…" Cứu tôi!

Chương 216

“có thể giữ bí mật không?”

Đại khái là trước khi bọn họ đến, Ứng Tinh Quyết và Ứng Nguyệt Dung đang nói chuyện, cho nên trong phòng khách không có ai khác, những người kia đã về phòng.

Trong khi Ứng Thành Hà còn đang nhăn nhó, Vệ Tam đã ngồi đối diện Ứng Nguyệt Dung, hoàn toàn không có bất kỳ thứ gì gọi là không được tự nhiên. Thậm chí cô còn giơ tay chào hỏi Ứng Nguyệt Dung, trình độ tùy tiện làm cho Ứng Thành Hà bên cạnh ước gì có thể lôi kéo cô đi ra ngoài.

“Các cháu đến đây có chuyện gì?” Ứng Nguyệt Dung ngẩng đầu nhìn đảo qua Vệ Tam và Ứng Thành Hà, trong mắt mang theo uy thế hệt như một giây sau bà sẽ bắt đầu thẩm vấn phạm nhân.

“Lo lắng cho Ứng Tinh Quyết cho nên lại đây xem một chút.” Vệ Tam nói xong thì cảm thấy thiếu chủ ngữ, dễ sinh ra hiểu lầm, thế là cô liền giơ ngón tay chỉ Ứng Thành Hà để bổ sung, “Cậu ấy.”

Tầm mắt Ứng Nguyệt Dung chuyển đến trên người Ứng Thành Hà: “Không biết tình cảm của cháu và anh họ đã tốt như vậy từ nào? Lúc trước ở trường đấu Tháp Tây, không phải cháu chê anh kéo chân mình sao?”

Sân đua rừng mưa nhiệt đới đã kết thúc, bây giờ còn phải đối mặt với chuyện ở một trường đua trước?

Ứng Thành Hà không kịp phản ứng trong thời gian ngắn, cứ thế sững người tại chỗ.

“Lúc ấy đang thi đấu, em ấy có nhiệm vụ của mình.” Ứng Tinh Quyết chủ động mở miệng nói đỡ.

Người của trường Damocles không trực tiếp để cho anh bị loại là đã đủ nghĩa khí rồi, Ứng Nguyệt Dung tất nhiên biết lý lẽ này nhưng mà bà ấy vẫn hỏi ra. Thế rồi lại chẳng ngờ được Ứng Tinh Quyết sẽ chủ động mở miệng thay cháu ấy nói chuyện.

Ứng Nguyệt Dung bỗng cười thành tiếng, nói với Ứng Thành Hà: “Ngồi đi.”

Ứng Thành Hà cúi đầu đi vòng qua ngồi bên cạnh Vệ Tam, sống lưng anh thẳng tắp, hai tay đặt lên đầu gối: “Anh, bây giờ cơ thể anh đã khá hơn chưa?”

“Bác sĩ Hứa nói không có vấn đề gì.” Ứng Tinh Quyết kéo một cái ghế ngồi bên cạnh, chỗ Vệ Tam ngồi bây giờ là chỗ ngồi trước đó của anh.

“Lúc trước phát hiện Ứng Tinh Quyết là hai người các cháu? Nghe nói Vệ Tam vẫn luôn ở bên cạnh cháu ấy đợi đến khi bác sĩ Hứa Chân đi tới.” Cho dù Ứng Nguyệt Dung đang nói lời cảm ơn nhưng bà vẫn mang theo giọng điệu lạnh như băng, “Nếu Vệ Tam cũng là cơ giáp sư, thế để tôi sai người lấy ra một danh sách tài liệu rồi các cháu tự mình chọn 10 món. Nhưng mà không được dùng trong giải đấu lần này.”

Tham phú phụ bần, bà ấy vừa nói ra lời này là Vệ Tam thiếu điều muốn xông lên nắm hai tay Ứng Nguyệt Dung. Lúc này cô nói ngay: “Cám ơn chỉ huy Ứng, vậy giờ cô có thể cho cháu luôn danh sách đó được không?”

Ứng Nguyệt Dung: “…”

Ứng Thành Hà: “…”

“Chỉ huy Ứng, ý Vệ Tam là chúng cháu chỉ tiện tay làm mà thôi, không cần...” Ứng Thành Hà cố gắng cứu vãn hình tượng của mình trong lòng Ứng Nguyệt Dung và anh họ.

“Không cần cảm ơn nhiều gì đâu cô, cứ cho mỗi người chúng cháu 10 vật liệu là được.” Vệ Tam lập tức ngắt lời, “Đúng rồi, ngày đó cháu giúp bác sĩ Hứa Chân các cô sửa chữa máy bay, còn có tạm thời trưng dụng máy bay cỡ ở trung tâm thương mại nữa… Cô chờ một chút.”

Vệ Tam gọi điện cho Kim Kha trước mặt ba người, có chút vui mừng nói: “Kim Kha, cậu mau lôi hóa đơn ra, chỉ huy Ứng sẽ bồi thường tổn thất của chúng ta. Cô ấy thật đúng là một người tốt!”

Kim Kha lập tức gửi báo cáo ùn ùn: “Phá vỡ cửa kính chống trộm là 324 vạn tinh tệ; máy bay lớn 6,300 vạn; vượt đèn đỏ trên đường đi bị phạt 2,000 tinh tệ.” Tổng cộng là 6624 vạn lẻ 2,000 tinh tệ. Nay lấy may, chi bằng bồi thường cho chúng cháu 6660 vạn tinh tệ?”

Vệ Tam quay đầu hỏi Ứng Nguyệt Dung: “Chỉ huy Ứng, cô xem... được không?”

Ứng Nguyệt Dung: “... Có thể.”

Số tiền này đối với bà ấy thực sự không nhiều, nhưng tại sao trong lòng mình lại khó chịu như vậy?

Ứng Thành Hà còn mong có thể tông cửa xông ra. Tay anh không ngừng chọc chọc sau lưng Vệ Tam, anh đến thăm anh mình, mắc gì bây giờ giống như tới cửa đòi nợ vậy?!

Vệ Tam đẩy tay anh ở sau lưng ra, bắt đầu xem bảng tài liệu tại chỗ và liên tiếp chọn 10 vật liệu, sau đó truyền danh sách cho Ứng Thành Hà.

Dù Ứng Thành Hà ngại nhưng tay lại nhận lấy chẳng có tí do dự gì. Phỏng chừng những vật liệu này do chỉ huy Ứng tàng trữ, cả thảy toàn là thứ tốt. Ứng Thành Hà thấy kích thích đáng xấu hổ, chưa đầy một phút đã chọn 10 kiện.

Nhìn cách làm của hai người này, tâm tư Ứng Nguyệt Dung trước đó cũng nhạt đi.

Nói thật chuyện đưa tài liệu là thật lòng, nếu bọn họ nhận, như vậy chuyện trước đó cứ thế xóa bỏ; nếu họ không nhận, như vậy Vệ Tam còn có thể liên quan tới trường Đế Quốc, hoặc nói là nhà họ Ứng đằng sau Ứng Tinh Quyết, thuận lợi việc phát triển trong tương lai.

“Đáng tiếc.” Ứng Nguyệt Dung nói nhỏ một câu rồi ngẩng đầu nhìn Vệ Tam, “Như vậy Tinh Quyết cũng không nợ các cháu cái gì.”

Vệ Tam hiểu nhưng cô không quan tâm.

“Cô muốn uống gì?” Ứng Tinh Quyết đứng dậy hỏi Vệ Tam.

“Gì cũng được.” Vệ Tam tựa người vào sô-pha, bắt chéo vểnh chân ngay trước mặt Ứng Nguyệt Dung. Vừa mới lấy được 10 vật liệu khiến trong lòng cô vui vẻ.

Bên cạnh, Ứng Thành Hà có tí ganh tị. Anh họ anh không hỏi anh muốn uống cái gì, thậm chí cũng không liếc mắt nhìn anh một cái.

Càng nghĩ càng tức, Ứng Thành Hà quay đầu nhìn chằm chằm Vệ Tam với ánh mắt tựa như đao.

Thừa dịp Ứng Nguyệt Dung phía đối diện cúi đầu gửi tin tức, Vệ Tam giơ tay che mặt Ứng Thành Hà lại, ngăn trở ánh mắt ghen tị này, còn cứ thế xoay đầu anh sang một bên.

Vệ Tam nhìn thoáng qua Ứng Tinh Quyết bên kia, không khỏi chậc chậc một tiếng, đồ uống trong tủ lạnh của bọn họ trông hơi nhiều đấy.

Hộ gia đình giàu có tốt thật.

Ứng Tinh Quyết đứng trước quầy bar mở đồ uống và đổ vào trong ly, bưng khay đựng nước tới, đặt một ly nước cam trước mặt Vệ Tam, lại đưa ly nước lê đường phèn cho Ứng Thành Hà.

Ngoại trừ dịch dinh dưỡng vị dâu tây, Vệ Tam không kiêng thứ gì, thế là cô nhận lấy ngửa đầu uống hết.

Uống xong mới phát hiện ra bên trong không chỉ đơn giản là nước cam mà còn thêm một ít dịch dinh dưỡng, uống vào là có cảm giác tràn đầy sức mạnh.

“Cô muốn uống thêm không?” Ứng Tinh Quyết thấy Vệ Tam uống hết một ngụm rồi nhìn chằm chằm ly trầm tư nên tiện thể hỏi luôn.

Vệ Tam lúc này đưa ly cho Ứng Tinh Quyết, anh trực tiếp lấy một chai nước giải khát lớn từ quầy bar và đi tới, rót đầy cho cô một ly. Vệ Tam uống xong lại đưa ly sang, Ứng Tinh Quyết yên lặng tiếp tục rót tới.

Nhìn hành động của hai người, Ứng Nguyệt Dung không khỏi nhíu mày, Vệ Tam có da mặt trông dày đấy, người bình thường ai sẽ làm như vậy?

Nhìn lại Ứng Thành Hà...

Anh cúi đầu ôm cái ly chứa nước ép lê đường phèn, chỉ thiếu mỗi nước mắt.

Quá cảm động, anh rất cảm động.

Bao nhiêu năm trôi qua, anh họ anh vẫn còn nhớ đồ uống anh yêu

thích.

Trong lòng Ứng Thành Hà âm thầm cảm động đến rơi lệ, đã tự say mê đến mức nghĩ thật ra anh họ anh quý trọng mình, nhưng mà ngại chuyện phải duy trì hình tượng cấp siêu 3S lạnh lùng nên mới hững hờ với mình. Giống như bản thân anh… Lúc trước vì không muốn làm mất mặt nhà họ Ứng, luôn bảo trì phong phạm thái độ của con cháu thế gia.

Nhưng mà… giờ anh đã chả cần mặt mũi rồi.

Ứng Thành Hà chỉ lo quý trọng nâng ly, hoàn toàn không thấy anh họ đang bưng chai nước bên cạnh và đã rót cho Vệ Tam ly thứ năm.

“Một hai ngày này, có thể sẽ có truyền thông tới phỏng vấn. Tôi hy vọng tốt nhất các cháu giữ mình cho chặt.” Ứng Nguyệt Dung mang theo phân nửa uy thế, “Tinh Quyết phát bệnh hai lần, chưa từng làm tổn thương người khác. Lần này rõ ràng là có người vu oan hãm hại.”

Vệ Tam ngửa đầu uống hết nước cam trong ly: “Cô nói với chúng cháu lời này cũng không có tác dụng gì.”

Ứng Nguyệt Dung chưa giãn thông mày, bà vừa định nói chuyện đã thấy Vệ Tam chỉ vào đồ uống trong tay Ứng Tinh Quyết và nói: “Đưa chai nước giải khát này cho tôi, tôi sẽ ở trước mặt truyền thông...”

Vệ Tam nhướng mày nhìn Ứng Tinh Quyết, giơ tay đặt bên miệng mình rồi kéo từ trái sang phải.

Ứng Tinh Quyết rũ mắt, bên môi lộ ra độ cong cực nhẹ. Anh cúi đầu đậy nắp lại, đưa chai trong tay cho Vệ Tam: “Bây giờ đã có thể giữ bí mật được không?”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Trong phòng của đội chủ lực Đế Quốc

Ứng Nguyệt Dung: Tại sao da mặt Vệ Tam lại dày như vậy?

Ứng Thành Hà: Hu hu hu, cảm động quá hu hu hu!

Vệ Tam: Nước cam rất ngon

Chương 217

“chắc chắn do Quân Độc Lập làm”

Vệ Tam nhận lấy nửa chai nước cam còn sót lại và nhướng mày đồng ý.

“Vậy chúng cháu đi trước.” Cô túm lấy Ứng Thành Hà bên cạnh rồi rời đi.

Ứng Thành Hà cầm cái ly nhỏ kia cứ tiếc mãi chả buông xuống, bên trong còn có nước lê đường phèn do anh họ anh rót đấy!

“Cộng thêm cái ly này nữa.” Vệ Tam nhìn bộ dáng không có tương lai của Ứng Thành Hà thì ngẩng đầu nói với Ứng Tinh Quyết.

“Được.” Ứng Tinh Quyết đồng ý.

Chờ sau khi hai người đi ra ngoài, Ứng Nguyệt Dung mới cất khí thế uy áp trên người: “Bọn họ tới tìm hiểu tin tức?”

“Ngày mai phải rút chọn sân thi đấu, chỉ huy chính đã chọn xong rồi.” Ứng Tinh Quyết mở đề tài, “Là chỉ huy cấp 3S trước, cũng là nhà họ Ứng.”

“Trận này cháu không đi thì cũng không tính là gì, vừa lúc làm cho đám người trường Đế Quốc tỉnh táo lên.” Ứng Nguyệt Dung vẫn mãi canh cánh trong lòng chuyện ở đấu trường Tháp Tây.

...

Vệ Tam và Ứng Thành Hà đi ra khỏi ký túc xá của trường Đế Quốc. Ứng Thành Hà quý trọng cầm cái ly nhỏ, chuẩn bị cầm về để cùng với mô hình cơ giáp đất sét thế mà vừa quay đầu đã thấy trong tay Vệ Tam cầm một chai nước giải khát lớn.

“Cậu lấy đâu ra?”

“Ứng Tinh Quyết cho.”

“Tại sao lại cho cậu?!” Ứng Thành Hà nhìn cái ly nhỏ của mình, lại nhìn một bình lớn trong tay Vệ Tam, cảm giác mình chịu thiệt thòi lớn.

“Phí bịt miệng.” Vệ Tam liếc anh một cái, “Vừa rồi chính cậu ngẩn người còn trách ai?”

Ứng Thành Hà lầm bầm mấy câu nhỏ, Vệ Tam nghe chả rõ được.

“Thoạt trông Ứng Nguyệt Dung cũng không đối xử tệ lắm với anh họ của cậu.” Vệ Tam nhớ tới danh sách tài liệu vừa rồi lấy được, toàn là thứ tốt, cũng không phỉ là dạng dùng tiền là mua được.

Cô vừa nói đến chuyện này, Ứng Thành Hà rốt cục khôi phục sự tỉnh táo: “Tôi cũng hơi bất ngờ, những tài liệu đó không phải trong kho của nhà họ Ứng. Có không ít nhìn như lấy từ Sao Huyễn Dạ, là bộ sưu tập riêng của chỉ huy Ứng.”

Ứng Nguyệt Dung từ trước đến nay kiên cường và vô tình, đặc biệt là lúc đối xử với người nhà họ Ứng thì bà ấy càn không nhẹ tay. Cho nên Ứng Thành Hà mới nóng cả đầu, muốn tới thăm anh họ.

Nhưng bây giờ có vẻ như bà ấy đối xử với Ứng Tinh Quyết không tệ, sẵn sàng ra mặt để thay anh ấy trả món nhân tình này.

Ban đầu chỉ muốn đi thăm anh họ của mình, kết quả bây giờ phát triển thành dạng đến tận nhà để đòi nợ, còn thó luôn cái ly của người ta.

“Nước cam của bọn họ rất ngon.” Vệ Tam cúi đầu nhìn đồ uống trong tay với vẻ hối hận một tẹo, cô nên lấy cả thùng mới đúng, thế mà chỉ cầm có một chai.

“Là một loại đồ uống mới nhất của công ty Thông Tuyển. Bên trong có thêm thành phần đặc biệt, có thể nhanh chóng bổ sung thể lực. Thứ này được nhà họ Ứng thiết kế cho sinh viên Đế Quốc, chỉ cho bọn họ, cho nên chúng ta không uống được.” Ứng Thành Hà tương đối hiểu rõ trường Đế Quốc bên kia. Lúc trước khi báo danh, 90% người của học viện sẽ đến trường Đế Quốc, thế nên bọn họ thường xuyên đi tham quan.

Thành thật mà nói, sau nhiều năm phát triển, trường Đế Quốc gần như nghiền nát các trường quân sự khác trong tất cả các khía cạnh.

Hai người vừa trở về là đã được Kim Kha nhiệt liệt chào đón.

“Tiền bồi thường đã đến tay chưa?”

“Đến rồi, chỉ huy Ứng chuyển ngay tại chỗ.” Vệ Tam mở quang não ra, cho cậu ấy xem hồ sơ chuyển khoản.

“Chìa khóa máy bay cỡ lớn đó vẫn còn trong tay tớ, chờ đến khi tụi mình mang nó tới trung tâm mua sắm bán đi thì có thêm một khoản tiền nữa.” Kim Kha tính toán rất nhanh, “Đến lúc đó năm người chúng ta đi ra ngoài ăn một bữa to, không lo không có tiền!”

Trong khi năm người trong đội chủ lực của trường Damocles rơi vào ảo tưởng tuyệt vời của một bữa tiệc, Ứng Tinh Quyết đã gọi tới.

“Anh còn có chuyện gì à?” Vệ Tam sau khi nghe máy thì hỏi dứt khoát.

“Ừm.” Ứng Tinh Quyết đại khái vừa nói chuyện với Ứng Nguyệt Dung xong nên còn ngồi ở chỗ cũ. Anh nói với vẻ thản nhiên, “Vừa rồi tiền bồi thường đã đưa cho các cô rồi, cho nên chiếc máy bay cỡ lớn kia cũng xem như là của chúng tôi. Cô có thể trả lại không?”

Vệ Tam: “...”

“Đừng có keo như thế chứ. Ngay cả một chiếc máy bay mà nhà họ Ứng các anh cũng muốn lấy lại?” Liêu Như Ninh là người đầu tiên nhảy dựng lên phản đối!

“Nếu tính sổ, thì phải tính rõ ràng.” Ứng Tinh Quyết nói chậm rãi.

Vệ Tam giơ tay lên, màn ánh sáng liền chuyển đến giữa phòng khách, năm người nhìn thấy anh được hết.

“Được, cho anh.” Vệ Tam ngồi xuống, “Trước đây tôi đi sửa máy bay của bác sĩ Hứa các anh thì phát hiện ra một chuyện. Anh có muốn nghe không?”

“Máy bay của bác sĩ Hứa Chân bị người nào đó phá.” Ứng Tinh Quyết nói chắc chắn.

Vệ Tam: “...” Cho nên mới nói đối phó với người có đầu óc tốt rất là phiền.

“Đây cũng coi như là một trong những chứng cứ gián tiếp có người muốn hãm hại anh. Vệ Tam để lại chứng cứ, anh muốn lấy đi, thế phải trả thù lao cho chúng tôi.” Kim Kha lên tiếng.

Hai chỉ huy chính đánh nhau qua lại túi bụi, đến cuối cùng Ứng Tinh Quyết không chỉ không lấy được chiếc máy bay cỡ lớn này mà còn cần phải trả tiền thù lao với điều kiện là Vệ Tam giao cho anh chứng cứ cô phát hiện.

Vừa cúp máy, Liêu Như Ninh đã nói vui vẻ: "Anh ta muốn thu hồi máy bay, kết quả lại xuất ra một khoản xiền."

Kim Kha phủi bụi bặm không tồn tại trước ngực, không có nhiều vui mừng: "Ứng Tinh Quyết cố ý, chắc chắn anh ta đoán được Vệ Tam lưu lại chứng cứ."

Vừa mở miệng là đòi lấy lại máy bay chính vì muốn dụ ra câu nói tiếp theo. Ứng Tinh Quyết hiểu tính cách của bọn họ.

"Cậu giao chứng cứ chiếc máy bay kia bị người ta động tay động chân cho Ứng Tinh Quyết." Vệ Tam vừa không quan tâm vừa không muốn đi làm mấy chuyện này, giao tiếp với chỉ huy chính phiền phức lắm.

"Được."

...

Sáng sớm hôm sau, năm trường quân sự tập trung tại quảng trường, xem chọn đấu trường tiếp theo.

Ngay từ đầu, đại diện của Sao South Pasadena đã tưởng nhớ một số sinh viên trường quân sự đã chết, bày tỏ sự hối tiếc của Sao South Pasadena trước khi bắt đầu rút chọn địa điểm thi đấu.

"Tụi mình còn chưa trả lời chuyện cô Ngư nói." Vệ Tam nhìn lên sân khấu và nói với Kim Kha bên cạnh.

"Có thể kéo dài vài ngày là thêm vài ngày." Kim Kha đứng thẳng, hai tay chắp sau lưng.

Ngư Thiên Hà cũng đứng trên sân khấu, bên cạnh còn có Ứng Nguyệt Dung, nhưng ba người giải thích chính vẫn là người ban đầu, Ứng Nguyệt Dung không còn đảm nhiệm chức người giải thích chính nữa.

"Dừng lại!" Đại diện sao South Pasadena quay đầu nhìn màn ánh sáng và đọc địa điểm thi đấu tiếp theo, "Sao Bạch Ải."

- --Sao Bạch Ải, đại bản doanh của trường Quân sự Samuel.

“Vận may quái gì, liên tiếp hai lần đều trúng là ngôi sao của trường quân sự.” Liêu Như Ninh nói thầm.

“Sao Bạch Ải nhiều gió, rất dễ ảnh hưởng đến hành động của cơ giáp. Mặt khác, lúc cơ giáp sư sửa chữa cũng tương đối phiền phức.” Kim Kha nói, “Cho nên huấn luyện tiếp theo sẽ tăng cường ở phương diện này, cơ giáp sư cũng phải huấn luyện chống gió.”

“Đội chủ lực của chúng ta vẫn là dạng hợp tác huấn luyện?” Hoắc Tuyên Sơn hỏi.

Kim Kha gật đầu: “Không nói gì thì vẫn là hợp tác huấn luyện.”

Các trường quân sự nhìn thấy ngôi sao được chọn để tới thi đấu tiếp theo rồi là bàn luận hết ở dưới, quét đi bầu không khí ảm đạm trước đó. Các giáo viên cũng cho đủ thời gian để cho họ nói chuyện.

Trong số này, chỉ huy chính hiện tại của trường Đế Quốc đã thay đổi. Ứng Tinh Quyết không ở trong mà đứng giữa đội ngũ và bục chủ tịch, ở cùng một chỗ với mấy thầy cô.

Sau đó, đại diện South Pasadena đi xuống, các phương tiện truyền thông từ khắp nơi đổ xô đến các đội chủ lực của các trường quân sự. Trước đó, Ứng Tinh Quyết đã bị Ứng Nguyệt Dung mang đi ra ngoài, bên cạnh còn có người của quân khu che chở, nên chả có phóng viên truyền thông nào tới gần được.

Các phóng viên chỉ có thể phỏng vấn các đội chủ lực vẫn còn ở trường Đế Quốc và các thành viên của các trường quân sự khác.

“Xin hỏi các bạn thấy thế nào trước chuyện Kosai Musashi chết thảm?”

“Ứng Tinh Quyết phát bệnh gây ra hậu quả nghiêm trọng như vậy, chỉ cấm thi đấu một lần là đủ sao?”

“Viện Bình Thông nghĩ gì về trường Quân sự Đế Quốc?”

...

Các vấn đề khác nhau liên tục được ném ra, năm người trong trường

Damocles cũng bị bao vây, micro và ống kính chủ yếu bao quanh Vệ Tam.

Truyền thông hiện chỉ biết được tin Vệ Tam là người đầu tiên phát hiện ra sinh viên trường quân sự mất tích vào thời điểm đó.

“Xin hỏi lúc ấy bạn mở container và nhìn thấy cảnh đó thì thấy như thế nào?”

“Không cảm thấy gì hết, bên trong là một mảng màu đen, không thể nhìn thấy rõ ràng.”

“Không phải các bạn mang theo đèn pin chiếu xa à? Như vậy mà chỉ thấy mảng màu đen?”

Vệ Tam nghiêng đầu, mở mắt nói dối: “Đó cũng vì mắt tôi không tốt, nhìn không rõ.”

Phóng viên: “...” Cô có thể tạo ra một cái cớ thực tế hơn không?

“Hiện tại công chúng đều cho rằng thảm án này được gây ra do Ứng Tinh Quyết phát bệnh. Vệ Tam, bạn nghĩ sao?”

“Tôi cho rằng có người đang tìm trăm phương ngàn kế mưu hại sinh viên trường quân sự cấp siêu 3S.” Vệ Tam mỉm cười.

Lời của cô vừa thốt ra, phóng viên đối diện xôn xao hết vì tiếng Vệ Tam nói chẳng nhỏ. Ngay cả phóng viên bên cạnh phỏng đang vấn người khác cũng quên mất vấn đề ban đầu của mình, đồng loạt nhìn qua.

Mấy phóng viên xôn xao xong nhanh chóng bắt đầu hỏi Vệ Tam câu này có ý gì.

“Vệ Tam, bạn nói là có bẫy nhắm vào Ứng Tinh Quyết?”

“Cấp siêu 3S là đòn mạnh nhất đánh tới các trường quân sự khác. Có phải chuyện này chứng minh bên trong có bút tích của các trường khác không? Hy sinh mấy sinh viên quân sự để kéo Ứng Tinh Quyết?”

“Tôi chưa từng nói ý này.” Vệ Tam có ý riêng, “Ngoại trừ năm trường quân sự lớn, không phải còn có một tổ chức khác à.”

Chưa đầy một giây, ngay lập tức một phóng viên phản ứng lại: “Bạn

nói tới Quân Độc Lập?”

Hoắc Tuyên Sơn đứng sau lưng Vệ Tam, hạ thấp giọng cho hay: “Mặt cô Ngư đen rồi.”

Cô muốn quang minh chính đại chọc cho sự tình bung bét ra.

Vệ Tam buông tay: “Trước đây ở Sao Phàm Hàn, Quân Độc Lập đã gây sự, nói không chừng bây giờ cũng do bọn họ giở trò mờ ám. Nếu như Liên bang chế tài cấp siêu 3S duy nhất, bên hưởng lợi nhiều nhất không phải là bọn họ à?”

Lực sát thương của Quân Độc Lập quá lớn, chuyện thảm sát cả sao năm đó vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Huống chi nói như vậy, tình huống mấy sinh viên trường quân sự chết thảm này càng giống như Quân Độc Lập ra tay.

“Đi thôi.” Ứng Nguyệt Dung nói với Ứng Tinh Quyết quay đầu nhìn trường Damocles phỏng vấn bên kia.

...

Mấy người vừa trở lại ký túc xá thu dọn hành lý, kênh tin liên lạc của Ngư Thiên Hà đã gọi tới quang não Vệ Tam.

Vừa kết nối, đập vào mặt cô là Ngư Thiên Hà đang đè nén tức giận: “Cháu có ý gì? Sao đẩy chuyện này vào Quân Độc Lập của chúng tôi? Các cháu đã quyết định có gia nhập hay chưa?”

“Không đâu.” Vệ Tam nói chậm rì rì, “Cháu chống lại Quân Độc Lập rõ rành thế kia, không ai đoán được chúng cháu sẽ gia nhập phía các cô, đây là sách lược. Tuy nhiên... Thật sự không phải mấy cô ra tay với mấy sinh viên này?”

Ngư Thiên Hà: “Một khi chúng tôi ra tay là chỉ mong dùng một chiêu gi.ết chết người bị nhiễm bệnh, sẽ không làm chuyện này.”

Vệ Tam ngước mắt lên nhìn Ngư Thiên Hà, một lúc lâu sau bảo: “Cô Ngư, buổi chiều chúng cháu đi, cô có tới tàu chiến Damocles hay không?”

“Có.” Ngư Thiên Hà thu liễm cảm xúc của mình, “Tôi hy vọng các cháu có thể cân nhắc càng sớm càng tốt.”

“Dạ.”

Trước khi họ rời đi vào buổi chiều, các phương tiện truyền thông lớn đã đưa ra một thông cáo báo chí.

Bây giờ có hơn một nửa hướng gió đang bàn chuyện về Quân Độc Lập, nghĩ rằng người ra tay là họ. Chỉ có Quân Độc Lập mới có thể làm được loại chuyện này, chưa kể còn dùng một mũi tên trúng hai đích, giá họa cho cấp siêu 3S.

Về phần Truyền thông Lam Phạt, họ nhân cơ hội đánh ra một khẩu hiệu gọi là: Bảo vệ cấp siêu 3S, tất cả mọi người phải có trách nhiệm.

Chuyện này nhận được sự ủng hộ của không ít người dân!

“Cái gì!” Lãnh đạo phía Truyền thông Sequoia tức giận lật bàn, “Bây giờ lập tức viết bài, bởi vì có cấp siêu 3S nên làm ra chuyện ghê tởm thế này mà còn tha thứ được?”

“Tổng biên tập, minh tinh có đội ngũ fan hâm mộ hùng hậu của chúng ta đã bị Lam Phạt cướp sạch rồi.”

Gửi đi cũng không có mấy ai xem.

Tổng biên tập: “...”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Cô Ngư: Chưa gia nhập vào mà tô đen Quân Độc Lập một đợt trước rồi. Bây giờ không thể hiểu được mấy người trẻ tuổi.

Chương 218

“bản báo cáo“

Sau khi đấu trường tiếp theo được chọn, các trường quân sự về cơ bản bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi. Trường Damocles đã chỉnh đốn tối lúc 4 giờ chiều và bắt đầu chạy đến cảng.

Đến cảng lại tình cờ gặp trường Samuel.

“Thiếu gia Eli, đến Sao Bạch Ải nhớ dẫn tụi này ra ngoài chơi một vòng nha.” Vệ Tam hét lên với Shaω Eli.

Shaω Eli nhìn chằm chằm Vệ Tam với vẻ mặt vô cảm. Gần đây gã trầm tính hẳn. Từ khi nhìn thấy “hành động vĩ đại” trong đoạn livestream phát lại, thấy cái quầ,n lót màu hồng của mình viết “Người Thừa Kế Nhà Họ Eli” trong màn hình, cả người gã rơi vào chứng tự kỷ.

Bây giờ trên mạng đang gọi gã là “Người Thừa Kế Nhà Họ Eli”, cơ mà Shaω Eli chẳng hạnh phúc một chút nào.

“Mày không có quang não à? Đi đâu mà không biết dò bản đồ?” Shaω Eli vừa mở miệng là giọng điệu vẫn đầy sự gây hấn thế này.

“Tất cả mọi người đều là bạn học, các cậu lại là người ở địa phương đó, chắc chắn biết rõ chỗ nào chơi vui hơn.” Vệ Tam hoàn toàn không để ý đến giọng điệu của gã, giống như cô chưa bao giờ đánh Shaω Eli vậy.

Shaω Eli: “Không dẫn theo! Tụi bây là một khối u ác tính! Ai chịu là người đó xui!”

“Không dẫn theo thì thôi.” Vệ Tam quay đầu lên tàu vũ trụ, tốc độ quyết đoán của cô đã khiến Shaω Eli đang chuẩn bị đốp chát ngỡ ngàng tại chỗ.

“…”

Sau khi mọi người lên tàu tàu vũ trụ, lại có hai máy bay tới là Ngư Thiên Hà và Lộ Chính Tân, bọn họ đi thẳng về phía tàu vũ trụ của trường Damocles.

“Tại sao Lộ Chính Tân cũng tới tàu vũ trụ của bọn mình?” Liêu Như Ninh bám vào cửa sổ nhìn ra ngoài, và nói trong ngạc nhiên.

Vệ Tam vừa mới lấy ra quyển sổ của mình, cô nghe vậy thì đứng dậy và tới bên cửa sổ: “Đâu?”

“Đã lên rồi.” Liêu Như Ninh ngồi xuống, “Vừa rồi tôi thấy bọn họ đi tới một trước một sau.”

Vệ Tam đặt lại quyển sổ: “Tôi đi phòng ăn ăn tí gì đây.”

“Tôi cũng đi nữa.” Liêu Như Ninh giơ tay đi theo.

Muốn đi tới phòng ăn thì phải đi qua cửa khoang, nhất định sẽ đụng trúng hai người Ngư Thiên Hà và Lộ Chính Tân.

“Tôi cũng đói.” Hoắc Tuyên Sơn theo sát phía sau.

…

Đợi đến lúc ra cửa, đã thành năm người xếp hàng đi cùng nhau tới phía phòng ăn.

Quả nhiên, năm người mới đi được một nửa đường là đụng phải Lộ Chính Tân và Ngư Thiên Hà, bên cạnh còn Giải Ngữ Mạn đi cùng.

“Các em đi đâu đây?” Giải Ngữ Mạn nhìn mấy người, “Tàu vũ trụ sắp khởi hành rồi.”

“Đói bụng, tụi em tính đi phòng ăn ăn cái gì đó.” Liêu Như Ninh ôm bụng trả lời.

Giải Ngữ Mạn: “… Bây giờ phòng ăn chưa mở.”

Tàu vũ trụ vẫn chưa khởi hành, bên phòng ăn cũng chưa nổi lửa.

Năm người nhìn nhau, Vệ Tam “chợt sực tỉnh”: “Vậy tụi em đi về uống dịch dinh dưỡng đây.”

“Chờ một chút.” Giải Ngữ Mạn gọi lại năm người đang quay đầu bỏ đi, “Lần này chỉ huy Lộ và cô Ngư sẽ ở trên tàu vũ trụ của chúng ta, ở phòng trước mặt các em, đừng tùy tiện đi lại quấy rầy bọn họ.”

“Dạ biết.” Vệ Tam gật đầu, lúc cô gặp ánh mắt của Ngư Thiên Hà thì

chỉ nhìn thoáng qua rồi dời tầm mắt.

“Không sao đâu, bình thường tôi ngủ ít, các cháu tùy ý một chút cũng không sao.” Lộ Chính Tân nói dịu dàng.

Nhưng ai cũng biết sự dịu dàng của chú ấy chỉ ở mặt ngoài thôi.

“Đúng rồi, Vệ Tam, vừa rồi bác sĩ Tỉnh tìm em đó.” Giải Ngữ Mạn chỉ vào một đầu khác và cho hay, “Vừa rồi bác sĩ Tỉnh nói em đã bỏ sót hai lần kiểm tra sức khỏe.”

“Gần đây bận rộn nên em quên mất.”

“Lần sau chú ý một chút.” Giải Ngữ Mạn mang theo Lộ Chính Tân và Ngư Thiên Hà đi về phía trước.

“Trước đó cô Ngư cũng từng tới chiếc tàu vũ trụ này một lần.” Lộ Chính Tân quay đầu nhìn về phía Ngư Thiên Hà, “Lại nói tiếp đây cũng là lần thứ hai tôi tới, 10 năm rồi, tàu vũ trụ của trường Damocles vẫn dùng cùng một chiếc.”

Ngư Thiên Hà không để ý tới người này.

“Tàu vũ trụ chúng tôi chưa từng gặp qua tấn công gì, vẫn còn dùng được.” Giải Ngữ Mạn cười nói, “Cũng không cần mỗi năm mỗi đổi tàu vũ trụ.”

“Như thế.” Lộ Chính Tân giơ tay sờ vào vách trong tàu vũ trụ, “Cũng rất tốt.”

Hai người đứng đối diện, miễn là một bên kéo cửa ra là người bên kia biết chắc.

Dù Ngư Thiên Hà có ý nghĩ khác, bà cũng chỉ có thể tạm thời kiềm nén trước.

Bà đóng cửa lại và đi thẳng đến bên giường, lấy một chiếc chăn mền ra khỏi tủ bên dưới, cẩn thận trải nó ra và dùng tay kéo khóa. Khi bà đang chuẩn bị chạm vào, cánh cửa đã bị kéo ra.

“Trải chăn nhanh như vậy, chuẩn bị nghỉ ngơi?” Lộ Chính Tân đứng ở cửa và hỏi.

Ngư Thiên Hà quay đầu, rút tay ra khỏi chăn: “Không ai dạy anh gõ

cửa à?”

“Tạm thời quên mất.” Ban đầu Lộ Chính Tân đã cho một chân vào, nay thì rụt chân lại và giơ tay gõ gõ cửa bên cạnh, “Như vậy có được không?”

“Có việc?” Ngư Thiên Hà hỏi lạnh căm.

“Không có gì. Tôi chỉ muốn hỏi một chút. Cô cảm thấy Vệ Tam là một cơ giáp sư có trình độ như thế nào?” Lộ Chính Tân nói có lý có căn cứ, “Với tư cách là người giải thích chính, tôi muốn hiểu rõ quan điểm của MC Ngư đối với em ấy.”

“Không rõ ràng.”

“Cô Ngư là một trong những cơ giáp sư ưu tú nhất Liên bang mà nhìn không ra?”

Ngư Thiên Hà nói lạnh lùng: “Trong đấu trường rừng mưa nhiệt đới, em ấy chẳng qua chỉ sửa chữa cơ giáp cấp 3S, không có tác phẩm tiêu biểu thì có thể nhìn ra được cái gì?”

“Không phải nói Vô Thường là do em ấy thiết kế xây dựng?” Lộ Chính Tân tựa vào cửa, hỏi từ từ.

“Có phải em ấy thiết kế hay không, anh có thể đi hỏi Vệ Tam. Tôi không rõ ràng.” Ngư Thiên Hà rõ ràng không muốn nói chuyện với Lộ Chính Tân.

Lộ Chính Tân đại khái là cảm nhận được cảm giác chán ghét mãnh liệt của đối phương, ông đứng thẳng dậy lui về phía sau một bước: “Vậy tôi không quấy rầy cô Ngư nghỉ ngơi.”

Ông nói xong và kéo cửa lại.

Ngư Thiên Hà đứng dậy, khóa cửa lại, đứng sau cửa và nghe được tiếng bên đó đã đi vào chỗ nào đó. Bà lại đợi hồi lâu, lúc này mới xoay người trở lại và lấy một tờ giấy bên trong chăn ra.

...

“Cháu cảm thấy bây giờ sức khỏe mình đã tốt.”

Lúc này Vệ Tam đang ngồi trong phòng y tế của bác sĩ Tỉnh Thê, bên

cạnh còn có bốn người đi cùng.

“Tốt cái gì mà tốt, số liệu cơ thể của chính cháu vẫn rối tinh rối mù.” Tỉnh Thê nói rồi cau mày nhìn bốn người còn lại có tí phiền chán, “Năm người các cháu là mấy đứa nhỏ sinh đôi dính liền người à? Làm gì cũng ở cùng một chỗ.”

“Không có cách mà, tình cảm quá tốt.” Vệ Tam nói thật nghiêm túc.

Bác sĩ Tỉnh Thê: “...”

“Đúng rồi, bác sĩ Tỉnh.” Vệ Tam nhìn bác ấy lại hút một ống máu của mình, “Lúc trước phát hiện trong máu cháu có một loại thành phần không xác định, hiện tại tìm ra là cái gì không?”

Tỉnh Thê cúi đầu bảo quản máu vừa rút ra: “Không, tôi nghi ngờ có thể là thứ đặc biệt của cấp siêu 3S.”

“Không bằng cháu tìm tí máu của Ứng Tinh Quyết, để cho bác so sánh.” Vệ Tam cảm thấy Ứng Tinh Quyết sẽ bằng lòng cho.

Tỉnh Thê từ chối: “Không, thành phần không xác định trong máu của cháu bây giờ không ảnh hưởng đến cơ thể của cháu. Bây giờ tâm tư vẫn nên đặt trên cảm giác cháu là chủ yếu.”

“Không sao á?” Vệ Tam lại hỏi lại một lần nữa.

Từ sau khi biết sương bọ đen, Vệ Tam vẫn hoài nghi thành phần không rõ mà bác sĩ Tỉnh Thê nói chính là khí đen mà Ứng Tinh Quyết nhìn thấy.

“Không sao đâu.” Tỉnh Thê cười, “Nói cho cháu biết một tin tốt.”

Sau khi Vệ Tam nhìn qua, bác ấy mới nói: “Dựa theo số liệu hiện tại, cơ thể cháu đã bắt đầu vận hành một cách chủ động, hấp thu dinh dưỡng, mức độ suy dinh dưỡng đã giảm dần.”

“Muốn thay dịch dinh dưỡng mới?”

“Không, trước mắt cháu cứ uống cái này đỡ.” Tỉnh Thê đẩy ra một cái hộp dịch dinh dưỡng ở dưới chân như bình thường.

Vệ Tam chán chường nhìn cái hộp kia: “Bác sĩ Tỉnh, dịch dinh dưỡng có mùi dâu tây không ngon…”

Cô mở ra và thấy rằng màu dịch dinh dưỡng đã thay đổi.

“Thay đổi rồi, lần này không thêm nước ép dâu tây.” Tỉnh Thê nhìn vào loạt các dịch dinh dưỡng màu trắng bên trong hộp một, “Là hương vị ban đầu, hương vị khó uống.”

“Hương vị gốc cũng được ạ, chỉ cần không phải mùi dâu tây.” Vệ Tam đóng hộp lại, bây giờ chỉ cần uống đến dịch dinh dưỡng có mùi dâu tây là cô nhớ ngay tới những thứ rác rưởi mình đã ăn lúc trước ở bãi rác, xem như nó đã để lại bóng ma tâm lý.

“Trở về đi.” Bác sĩ Tỉnh Thê đứng dậy bỏ ống máu Vệ Tam vào trong một cái hộp, “Chờ thời điểm hợp tác huấn luyện thì lại đến kiểm tra sức khỏe một lần.”

Năm người đi ra khỏi phòng y tế một đoạn đường, Kim Kha mới mở miệng cho hay: “Nếu thành phần máu của Ứng Tinh Quyết khác với những người khác, bác sĩ Hứa đã phát hiện ra rồi.”

“Vừa rồi bác sĩ Tỉnh nói có thể do nguyên nhân của cấp siêu 3S. Như vậy, bác sĩ Hứa cũng sẽ không nói chuyện này khắp nơi.” Vệ Tam lấy ra một ống dịch dinh dưỡng từ trong hộp, ngửa đầu đổ nó và miệng. Cô bị mùi vị cay đắng lúc tanh lúc không xông cay cả mũi, không nhịn được mà rùng cả mình.

“Đại khái.” Kim Kha luôn cảm thấy nơi nào có vấn đề.

...

Nửa đêm, Ngư Thiên Hà ngồi trong phòng cúi đầu nhìn tờ giấy trong tay, đây là một tờ báo cáo kiểm tra sức khỏe tiêu chuẩn hoàn thiện.

Bà nhìn qua từng câu từng chữ, cuối cùng ánh mắt rơi vào dòng kết luận.

- --Tạm thời chưa có lực tấn công, không thể xác định xem ý thức có bị chiếm đoạt hay không.

Chương 219

“gia nhập Quân Độc Lập”

Tàu vũ trụ di chuyển về phía trước, mọi người hiếm khi có thời gian để nghỉ ngơi, không phải lo lắng về cuộc đua, cũng không cần đi huấn luyện. Sinh viên trường quân sự về cơ bản được nghỉ ngơi trong phòng riêng của họ.

Tuy nhiên, Vệ Tam thì lại không.

Kể từ khi hoàn toàn phơi bày chuyện cô là vừa thợ vừa chiến sĩ trên đấu trường rừng mưa nhiệt đới, Hạng Minh Hóa và Giải Ngữ Mạn, còn có mấy quân khu, cũng không cho người đến hỏi tình huống của cô, giống như tập thể mất trí nhớ về chuyện này.

Theo lời Kim Kha nói thì bởi vì bọn quá khiếp sợ cho nên nhất thời không có biện pháp tiếp nhận, đành phải giả vờ giống như bình thường. Dù sao những người này cũng biết cấp bậc chân thật của Vệ Tam.

Nhưng đám cơ giáp sư của đội tuyển trường một không biết Vệ Tam là cấp siêu 3S, hai là trước đây Vệ Tam ở đấu trường cực hàn đã biểu hiện ra một chút manh mối. Cho nên chờ sau khi bọn họ biết được chuyện này thì tâm tình chỉ là thì ra là vậy.

Vì vậy lên tàu vũ trụ rồi, nhiều người vì tò mò nên tới tìm Vệ Tam để hỏi mấy vấn đề.

Vệ Tam nhàn rỗi nhàm chán, hơn nữa người tìm tới quá nhiều nên dứt khoát tập hợp các cơ giáp sư, mang theo Ứng Thành Hà, bắt đầu buổi trao đổi trả lời.

Bàn trong phòng họp được sử dụng như một gian hàng, các cơ giáp sư đặt các bộ phận được thiết kế và xây dựng của họ trên đó để trưng bày, đặt câu hỏi.

Toàn bộ những cơ giáp sư này có cấp A, vấn đề nghiên cứu hiển nhiên cũng là cơ giáp cấp A, vừa lúc Vệ Tam thực hành cơ giáp cấp bậc này nhiều nhất.

Phải biết rằng lúc trước ở Xưởng Đen, Vệ Tam tìm mọi cách để nhét hết vật liệu vơ vét được trên sân đấu vào cơ giáp của mình. Cô gặp

phải đủ loại vấn đề vì để cho rất nhiều kết cấu kỳ lạ cổ quái ổn định lại, ngay cả các loại sách lộn xộn trong thư viện, cô cũng xem hết một lượt.

Nhiều cơ giáp sư như vậy với những ý tưởng kỳ dị trong đầu, lúc họ nói ra, Vệ Tam đa phần đưa ra được đề nghị. Có vấn đề cá biệt cô cũng không hiểu rõ lắm, nhưng Ứng Thành Hà bên cạnh hiểu biết càng toàn diện về kiến thức cơ giáp cấp 3S, nên anh trả lời được ngay.

Đây không chỉ là quá trình hai cơ giáp sư cấp cao hướng dẫn các cơ giáp sư cấp thấp, mà giống như là trao đổi với nhau. Vệ Tam và Ứng Thành Hà cũng có thể học được không ít thứ từ những cơ giáp sư cấp A này.

“Vệ Tam, những thứ này là do cậu tự học hết?” Cơ giáp sư của tiểu đội tổng binh hỏi cô khi sắp giải tán.

“Đại khái kiếp trước đã học được một phần.” Vệ Tam nói thao thao chuyện thần tiên xong, lại nói với cậu ta, “Cậu cũng không tệ, trẻ như vậy mà có mấy ý tưởng thiết kế rất xuất sắc.”

Cơ giáp sư của tiểu đội tổng binh thiếu chút nữa là khóc òa lên, người ta tự học thành tài, còn mình khổ học nhiều năm vẫn là cái bộ dạng quái quỷ này.

Nhưng mà mình thật sự không tệ á?

Đợi đến sân diễn tập ở Sao Bạch Ải, anh muốn lấy chiến sĩ độc lập của tiểu đội luyện tay ngay lập tức.

Các cơ giáp sư trong phòng họp dần rời đi, Vệ Tam ngồi ở bàn họp, lấy ra sổ sách và bút từ trong túi và bắt đầu tô tô vẽ vẽ trên đó.

“Vừa rồi kết cấu mà cơ giáp sư của tiểu đội tổng binh nói ấy, áp dụng động cơ của cơ giáp cấp A lên cơ giáp cấp B, là có thể tăng lên 20% tính năng cơ động của cơ giáp cấp B.” Vệ Tam vừa viết vừa nói với Ứng Thành Hà bên cạnh, “Tôi thấy khả thi đấy. Lại tiến hành hoàn thiện, chắc là có thể đề cao càng nhiều.”

“Loại kết cấu này sau khi hoàn thiện thì không tệ thật nhưng cũng chỉ sử dụng cho cơ giáp dưới cấp A. Những cơ giáp này vốn chỉ chiếm một nửa cảm giác điều khiển, cơ giáp cấp S trở lên thì có yêu cầu cảm giác càng cao hơn.” Ứng Thành Hà cảm thấy cái này không

có ý nghĩa lớn đối với bọn họ.

“Đây là một loại xu hướng.” Vệ Tam ngẩng đầu nói, “Không phải bên cô Ngư đã nghiên cứu ra rồi sao?”

Nói đến chuyện này, Ứng Thành Hà sáng mắt: “Sau khi chúng ta gia nhập, bọn họ có nói phương pháp cải tạo cơ giáp không?”

“Đại khái?” Vệ Tam lật qua một trang, “Hai ngày nay cô Ngư chưa từng tới tìm chúng ta.”

“Cô ấy, MC Lộ và các thầy cô khác ở trên tàu vũ trụ nói lại chuyện cũ.” Ứng Thành Hà nhìn thấy sắc mặt của Ngư Thiên Hà sáng ấy có vẻ như chả hoài niệm nhiều, “Có vẻ bị MC Lộ kéo lại.”

...

Đài quan sát tàu vũ trụ.

Ngư Thiên Hà đứng giữa mấy thầy cô đi cùng, nghe Lộ Chính Tân ở chỗ này nhớ lại quá khứ. Khuôn mặt trước giờ nhã nhặn luôn mang nụ cười của bà giờ đây đã hiện vẻ thiếu kiên nhẫn.

Vốn định lên tàu vũ trụ tìm cơ hội nói chuyện với Vệ Tam, lôi kéo năm người, hết lần này tới lần khác lại bị Lộ Chính Tân chen vào.

“Tôi nhớ lúc trước tàu vũ trụ của viện Bình Thông chúng tôi xảy ra vấn đề, cho nên tạm thời phân phối sang tàu vũ trụ của các trường khác.” Lộ Chính Tân có chút hoài niệm nhìn thiết bị xung quanh, “Tôi đã là được phân phối đến đây.”

“Vệ Tam đang trao đổi với cơ giáp sư? Tôi đi qua xem.” Ngư Thiên Hà hoàn toàn không tiếp lời Chính Tân, dù sao toàn Liên bang đều biết bọn họ đối đầu nhau.

“Cô Ngư, dù sao cô cũng là cơ giáp sư, tự mình trao đổi với những sinh viên này không tốt lắm đâu.” Lộ Chính Tân không ngại đề tài hồi ức vừa rồi bị cắt đứt, nhưng lời nói trong miệng lại ngăn cản bà ấy đi qua.

“Cùng lắm chỉ làm người đi trước hướng dẫn mà thôi.” Ngư Thiên Hà đối mặt với ánh mắt Hạng Minh Hóa, “Thầy Hạng, được không?”

Hạng Minh Hóa còn ước gì Ngư Thiên Hà bằng lòng hướng dẫn đám

sinh viên này. Thế nên ông ấy nói được ngay rồi tự mình giữ chặt Lộ Chính Tân tiếp tục nhớ lại quá khứ.

Lộ Chính Tân: "..."

Sau khi thoát khỏi những người này, Ngư Thiên Hà đi về phía phòng họp, trên đường gặp sinh viên thì bà hỏi thăm Vệ Tam ở phòng họp nào.

Bà đi đến cửa phòng họp và gõ cửa.

"Vào đi." Là âm thanh của Ứng Thành Hà.

Ngư Thiên Hà vừa đi vào đã thấy Vệ Tam ngồi ở bàn họp vùi đầu vẽ vời, Ứng Thành Hà bên cạnh thì dùng quang não để tiến hành xây mô hình dựa trên số liệu.

"Cô Ngư?" Ứng Thành Hà nghiêng đầu nhìn về phía cửa rồi ngạc nhiên hô lên. Trước đó họ vừa nhắc tới Ngư Thiên Hà đấy.

"Nghe nói các cháu đang trao đổi với cơ giáp sư của đội tuyển trường, kết thúc rồi à?" Ngư Thiên Hà đi vào, đóng cửa lại.

"Hôm nay đã kết thúc." Ứng Thành Hà đưa tay tắt quang não.

Vệ Tam vẫn không ngẩng đầu lên, cô đang giúp cơ giáp sư của tiểu đội tổng binh cải biến kết cấu. Ngư Thiên Hà đi tới bên cạnh cô, cúi đầu nhìn bản đồ các bộ phận được phân chia trên quyển sổ, bà ấy chỉ liếc mắt một cái là dừng lại.

Đầu tiên dù cấu tạo thực tế có như thế nào, chỉ từ bản đồ vẽ của cháu mà xem thì có thể thấy cháu ấy mạnh hơn phần lớn cơ giáp sư cấp cao của Liên bang.

Bản thân Ngư Thiên Hà cũng không chắc vẽ ra tốt hơn cô.

Lại nhìn bản đồ các bộ phận được phân chia do cô vẽ, Ngư Thiên Hà chỉ cần liếc mắt một cái đã phát hiện manh mối: "Đây là kết cấu động cơ dùng trên cơ giáp cấp B?"

Vệ Tam vẽ xong nét cuối cùng mới ngẩng đầu lên: "Đúng rồi ạ."

Ngư Thiên Hà ngồi xuống, đè nén cảm xúc phức tạp trong lòng: "Chuyện trước, các cháu đã thương lượng xong chưa?"

Vệ Tam khép sổ lại: “Cô Ngư, cô yên tâm, đương nhiên chúng cháu sẽ gia nhập các cô. Nhưng mà vấn đề cụ thể còn phải để Kim Kha đến nói chuyện với cô.”

Ngư Thiên Hà không yên tâm phần nào. Đám nhóc này đứa nào đứa nấy xảo trá, trơn trượt chả nắm được.

Nhớ năm đó, khi biết Liên bang gặp kiếp nạn lớn này, có bao nhiêu người tình nguyện mang theo tiếng bêu rếu một đời để gia nhập Quân Độc Lập.

“Kim Kha sắp tới rồi, cô Ngư ở đây chờ một chút.” Ứng Thành Hà nhìn quang não và nói.

“Được, tôi ở đây.” Ngư Thiên Hà chậm rãi đáp lời. Rõ ràng lúc trước bà nắm giữ quyền chủ động, hiện tại bị mấy người Damocles dắt mũi đi trong vô thức.

Khoảng 10 phút sau, Kim Kha, Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh đi và cùng nhau. Vệ Tam ôm quyển sổ đi ra ngoài, chuyện đàm phán hoàn toàn giao cho Kim Kha đã tới.

Vệ Tam đứng ở cửa, chờ tiểu đội tổng binh cơ giáp sư tới thì đưa mấy bộ phận được phân chia đã được cải tiến trên quyển sổ cho cậu ta.

“Sửa, sửa xong rồi?” Cơ giáp sư tiểu đội tổng binh nhận lấy mấy tờ giấy kia bắt đầu lắp ba lắp bắp hỏi.

“Cậu xem thử trước một chút. Đến Sao Bạch Ải thì thử xem, nếu thất bại thì tìm tới tôi lần nữa.” Vệ Tam chỉ vào các bộ phận được phân chia và giải thích thêm một lần.

Cơ giáp sư này cất sự ngỡ ngàng của mình, chăm chú lắng nghe lời cô. Cậu ta càng nghe càng hưng phấn, ước gì có thể lập tức rơi xuống đất, đến phòng làm việc làm ra một bộ thử.

“Đại khái chính là như vậy, đây chỉ là một khâu. Cậu muốn cơ giáp cấp B hoàn toàn phát huy ra thực lực của cơ giáp cấp A thì còn có rất nhiều thứ cần sửa.” Vệ Tam nói trong chân thành.

“Tôi biết rồi.” Cơ giáp sư tiểu đội tổng binh gật đầu, “Tôi cũng đang suy nghĩ sẽ làm những bộ phận khác làm sao.”

Nhìn cậu ta đi xa, Vệ Tam cúi đầu mở ra hơn 10 trang trước quyển sổ của mình. Giống như cơ giáp sư tiểu đội này, cô cũng muốn thiết kế cơ giáp tương tự, chẳng qua còn thiếu chút nữa.

Trong phòng họp, Kim Kha đang đối đầu với Ngư Thiên Hà.

“Các cháu với tư cách là đại diện quân khu tương lai, cần phải gánh vác trách nhiệm bảo vệ Liên bang.” Ngư Thiên Hà nhíu mày, “Đây không phải là thứ có thể giao dịch.”

“Cô Ngư, mặc ngoài chúng cháu nhìn như giao dịch, nhưng tất cả chỉ là vì tăng cường thực lực thôi.” Kim Kha nói chân thành, “Chúng cháu mạnh mẽ mới dễ dàng đối phó với những người bị nhiễm bệnh ẩn nấp khắp Liên bang.”

“... Nói một chút điều kiện của mấy cháu đi.”

“Sau khi gia nhập Quân Độc Lập, đầu tiên chúng cháu cần phải biết người nhà mình trong các trường quân sự. Tiếp theo là cô Ngư đang nghiên cứu chiến sĩ độc lập cấp SS sử dụng cơ giáp cấp 3S, chúng cháu hy vọng Vệ Tam và Ứng Thành Hà có thể cùng nhau gia nhập kế hoạch nghiên cứu này. Cuối cùng trong tay Quân Độc Lập chắc có không ít tài liệu tốt, hy vọng các cô có thể cung cấp những tài liệu này khi chúng cháu cần.”

Ngư Thiên Hà nhìn chằm chằm vào Kim Kha một lúc lâu: “Không thể cho mấy cháu danh sách Quân Độc Lập được. Chỉ khi nào hành động, các cháu mới có thể liên lạc với người tương ứng.”

Kim Kha không ngạc nhiên chút nào: “Hai điều kiện sau, cô Ngư nghĩ sao?”

“Tôi chỉ có thể để cho một người gia nhập vào kế hoạch nghiên cứu cơ giáp vượt cấp.”

“Vậy chọn Vệ Tam.” Ứng Thành Hà nói thẳng.

Ngư Thiên Hà quay đầu nhìn thoáng qua Ứng Thành Hà: “Có thể.”

“Về chuyện tài liệu...” Ngư Thiên Hà nói với vẻ thản nhiên, “Có điều kiện, chỉ có các cháu hành động làm hỏng cơ giáp, chúng tôi mới có thể cung cấp tài liệu tương ứng.”

“Còn có một vấn đề nữa.” Kim Kha cho hai tay nắm chặt để lên mặt bàn, “Chuyện của Ứng Tinh Quyết có phải là bút tích của Quân Độc Lập hay không?”

“Không phải.” Ngư Thiên Hà trả lời không nao núng, “Kosai Musashi là mục tiêu của chúng tôi thật, ban đầu chúng tôi chuẩn bị ra tay ở đấu trường rừng mưa nhiệt đới. Ứng Tinh Quyết là cấp siêu 3S, chúng tôi không thể hãm hại cháu ấy.”

Vừa nói xong, Ngư Thiên Hà đã phát hiện không đúng nhưng đã quá muộn.

“Cho nên...” Kim Kha hơi nhướng mày, “Trong đội ngũ trường quân sự khác đúng thật còn có Quân Độc Lập? Có thể xuống tay với các thành viên của đội chủ lực chỉ có thể cũng thuộc đội chủ lực. Đội chủ lực South Pasadena phải không?”

Ngư Thiên Hà: “... Còn có vấn đề nào khác muốn hỏi không?”

Bà chuyển đề tài một cách cứng nhắc, nhưng Kim Kha cũng không tiếp tục truy hỏi thêm, hầu như cậu đã biết những điều muốn biết.

...

Trước khi ra khỏi cửa, Kim Kha gọi Ngư Thiên Hà: “Cô Ngư, lần sau nên là tìm chỉ huy tới để lôi kéo người thì tốt hơn ấy.”

Ngư Thiên Hà: “... Bây giờ cháu cũng là một phần của Quân Độc Lập, lần sau cháu đi mà lôi kéo.”

Khi bà ấy rời đi, Vệ Tam bước vào từ ngoài.

“Hai người bên South Pasadena quả thật là cấp siêu 3S không thể nghi ngờ gì, đại khái từ nhỏ đã giấu giếm đẳng cấp.” Kim Kha nói với Vệ Tam, “Hai người Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam là người của Quân Độc Lập. Mặt khác căn cứ vào trạng thái Ngư Phó Tín trước đó mà phán đoán, tớ nghi cậu ta cũng biết chuyện của Quân Độc Lập và người bị nhiễm bệnh.”

Hoắc Tuyên Sơn đứng dựa vào tường: “Sơn Cung Dũng Nam và Sơn Cung Ba Nhận muốn giấu từ tấm bé thì chắc chắn phải có một người có quyền lực trong dòng họ nhà Sơn Cung, giúp họ ẩn giấu tốt được như vậy.”

Mấy người họ nhìn nhau, ngay lập tức nghĩ tới một người.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Ngư Thiên Hà: Một đám oắt con trơn tuột!

Chương 220

“IQ âm vô cực”

Sơn Cung Dương Linh là chiến sĩ độc lập cấp 3S xuất sắc, vừa xuất thân từ nhánh gia chủ, không cần nói cũng biết quyền nói chuyện trong nhà họ Sơn Cung.

Chỉ có bà ấy mới phù hợp với tất cả các điều kiện.

“Nói như vậy, Sơn Cung Dương Linh cũng là người của Quân Độc Lập.” Hoắc Tuyên Sơn nói.

“Vì sao cô Ngư không khuyên Ứng Tinh Quyết gia nhập Quân Độc Lập?” Vệ Tam hỏi Kim Kha, “Anh ta là chỉ huy cấp siêu 3S.”

“Đơn giản, anh ta là bia ngắm.” Kim Kha chả lấy làm lạ, “Lúc trước Ứng Du Tân đột nhiên phản bội, tương đương ánh mắt một bộ phận đã tập trung ở nhà họ Ứng, ai cũng không ngờ được nhà họ Ứng còn có thể xuất hiện một Ứng Tinh Quyết mạnh mẽ hơn. Những lãnh đạo cấp cao Quân khu 1 tuyệt đối không cho phép xảy ra chuyện tương tự nữa nên cài cắm vô số người bên cạnh anh ta. Một khi Quân Độc Lập đi lôi kéo Ứng Tinh Quyết, họ sẽ bại lộ chính mình không thể nghi ngờ gì.”

Mấu chốt nhất chính là Sơn Cung Dương Linh là người thuộc Quân Độc Lập ẩn núp, bà ấy biết được cấp siêu 3S sẽ dẫn tới cái gì từ đầu. Người nhà họ Ứng đã sớm cắt đứt hết thảy dính liếu tới Ứng Du Tân. Từ ngày cảm giác siêu cao của Ứng Tinh Quyết bị phát hiện và báo cáo, anh ta chính là một mục tiêu sống động.

“Vậy ai cố ý hãm hại anh họ tôi?” Ứng Thành Hà hỏi, “Cũng không thể là mấy trường quân sự cùng nhau kéo cấp siêu 3S xuống nước thật.”

“Không rõ lắm, chuyện này dù có nhìn từ mặt nào cũng không thông.” Kim Kha cũng không hiểu được, vì sao lại cứ mãi là Ứng Tinh Quyết, cứ mãi là Kosai Musashi bị nhiễm bệnh. Chuyện này từ đầu đến cuối vẫn lộ ra cảm giác quái dị làm sao.

“Lần này Ứng Tinh Quyết không dự thi, vừa lúc có thời gian điều tra.” Vệ Tam tựa vào ghế, xoay bút trên ngón tay, “Với năng lực của anh ấy, chắc là điều tra được thôi.”

Nhắc đến điều tra, Kim Kha nhớ lại một điều. Cậu ấy mở quang não, ngón tay trượt về phía trước, bức màn ánh sáng ngay lập tức dựng lên ở bàn họp.

“Trước đây đã có một cuộc điều tra về những người đã uống dịch dinh dưỡng gần bãi rác Sao 3212” Kim Kha ra hiệu cho họ nhìn về phía bức màn ánh sáng, “Tổng cộng 83 người. Dựa theo độ tuổi của Vệ Tam để chia ra, 69 người lớn, 14 trẻ vị thành niên, cho đến nay chỉ còn lại 17 người còn sống.”

“17 người?” Hoắc Tuyên Sơn nghe vậy thì đứng thẳng.

“Trong số 17 người này có tính cả Vệ Tam.” Kim Kha tiếp tục trượt trên và dừng lại trên một bảng thống kê, “Đây là những người sống gần bãi rác trong những năm qua. Với các yếu tố môi trường, tỷ lệ sống sót của những người gần đấy không cao. Tôi đã thống kê dữ liệu của thập kỷ này, biến động tỷ lệ tử vong vẫn trong khoảng hợp lý.”

“Nguyên nhân cái chết là gì?” Vệ Tam hỏi cậu ấy.

“Hầu hết là vì không đủ hất dinh dưỡng nên gây ra các bệnh khác nhau.” Kim Kha nhìn vào dữ liệu trên màn hình ánh sáng, “Một số ít là do nhiễm trùng vết thương khi do ẩu đả và chết.”

“Cho nên nhóm dịch dinh dưỡng bị vứt bỏ kia đã được xác định là không có vấn đề?” Ứng Thành Hà hỏi.

Kim Kha lắc đầu, vuốt ra một bảng thống kê khác: “Đây là tỷ lệ tử vong trong một năm dịch dinh dưỡng bị vứt bỏ, đã tăng gấp đôi trực tiếp. Những năm tiếp theo không có những dịch dinh dưỡng này thì dữ liệu trở lại bình thường, cũng là một biến động bình thường.”

“Tất cả đều vì suy dinh dưỡng?” Vệ Tam nhìn nguyên nhân tử vong thống kê phía dưới thì nhíu mày, “Lúc tớ uống không thấy có cảm giác gì.”

“Tớ càng nghiêng về chuyện nhóm dịch dinh dưỡng kia có vấn đề, khi đó nhà họ Ứng chả phát hiện được.” Kim Kha nhìn màn ánh sáng nói, “Nhưng mà không có chứng cớ.”

“Thật ra…” Vệ Tam do dự hồi lâu, “Tớ còn giữ lại một ống dịch dinh dưỡng.”

Kim Kha: “?”

Vệ Tam kéo kéo quần áo, nói với vẻ hợp tình hợp lý: “Lúc trước để đề phòng lỡ mà trở về lại trạng thái nghèo rớt mùng tơi, tớ đã chôn một ống dịch dinh dưỡng ở dưới gốc cây ở cửa sau trường.”

Vào thời điểm đó, cô lấy ra một ống dịch dinh dưỡng ngậm ngay răng mình và bí mật chôn nó dưới đó.

“Đợi lát nữa tớ gọi điện thoại cho vợ thầy, bảo bà ấy giúp tớ gửi qua đường bưu điện.” Vệ Tam bảo.

“Thứ quan trọng vậy mà để gửi qua đường bưu điện?” Kim Kha có vẻ khó tin về cách làm của cô.

“Quá quý trọng lại làm người ta phát hiện manh mối.” Vệ Tam không sao cả, “Dù sao tụi mình thường xuyên đặt đồ trên Tinh Võng, chả có ai nghi ngờ đâu.”

“... Cũng được.”

Vừa ra khỏi phòng họp, Vệ Tam bắt đầu gọi điện thoại cho vợ thầy nói chuyện này, đặc biệt còn bảo với bà ấy đừng nói cho Lý Bì, tránh cho thầy ấy lại bắt đầu phê phán cô.

Giang Văn Anh ở đầu dây bên kia đồng ý: “Được, cô không nói cho ông Lý đâu. Tiểu Vệ, em có ăn cơm đầy đủ không đấy?”

“Có chứ.” Vệ Tam tiến đến trước ống kính, “Cô à, cô kiểm tra xem.”

Giang Văn Anh nhìn Vệ Tam thì không nhịn được bật cười: “Biết rồi, Tiểu Vệ, em thi đấu cho tốt đấy.”

...

Khi tàu vũ trụ của các trường quân sự đến Sao Bạch Ải, người hạnh phúc nhất là sinh viên trường Samuel, những người đã rời đi hơn nửa năm.

Shaω Eli là người đầu tiên lao ra, gia đình gã nói sẽ kéo biểu ngữ lớn ở cảng để cổ vũ cho gã.

Quả nhiên, khi họ đi ra là đã nghe thấy đủ các loại âm thanh la lên,

tất cả đều hét tên của Shaω Eli.

Thậm chí giữa không trung còn có một số chiếc máy bay treo biểu ngữ siêu to khổng lồ với nội dung trường Quân sự Samuel tất thắng, còn có kèm cả hình của Shaω Eli.

“Nhà Eli giàu thế á?” Vệ Tam vừa đi ra vừa nhìn những biểu ngữ khổng lồ lập lòe tỏa sáng giữa không trung, có vẻ như đã được dùng vật liệu đặc thù.

“Thế gia hạng nhất của Sao Bạch Ải, hiển nhiên là có tiền.” Kim Kha ngẩng đầu nhìn biểu ngữ siêu to khổng lồ giữa trời, “Người nhà Eli không có mấy người có đầu óc linh hoạt, chẳng qua có vận may cao thôi."

Vệ Tam nhìn về phía Kim Kha với vẻ ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên cô thấy biểu hiện cảm xúc của cậu ấy như vậy.

“Gia đình Eli không có người xử lý tài sản, nhưng mà hễ họ mua gì là món đó sẽ tăng giá.” Hoắc Tuyên Sơn giải thích, “Mua một mảnh đất xong, phía dưới có toàn là xác tinh thú, giá trị lập tức tăng gấp mấy chục lần.”

Năm người của trường Damocles đồng loạt theo dõi theo Shaω Eli.

Không khí ngay lập tức tràn ngập một mùi ganh tị.

Cái gì gọi là thổ hào địa phương, hôm nay người của trường Damocles được rửa mắt một phen. Hàng chục hàng trăm máy bay xa hoa liên tục xoay quanh gần bến cảng chỉ để cổ vũ cho Shaω Eli.

Shaω Eli nhìn đắc ý về phía trường Damocles: “Sao Sa Đô tụi bây tuyệt đối không thấy cảnh tượng này đâu, dù sao cũng quá nghèo.”

Vệ Tam dùng mấy bước chân là nhảy tới được chỗ của gã, khiến Shaω Eli giật mình.

“Làm gì vậy? mày dám ra tay ở chỗ này sao?” Shaω Eli theo bản năng lùi lại, muốn né Vệ Tam.

Gã còn nhớ rõ một cái tát kia ở bến cảnh ở Sao Đế Đô lúc trước!

“Cậu Eli, lời này của cậu khách sáo quá.” Vệ Tam cho một tay khoác lên vai gã, nói vô cùng “thân thiết”, “So tài được hơn phân nửa giải

đấu rồi, tụi mình là bạn tốt cả, sao mà ra tay được đây?”

“Ai là bạn tốt với mày?”, Shaω Eli hất vai, cố gắng thoát gông cùm xiềng xích là Vệ Tam.

“Hiển nhiên là cậu Eli rồi.”

Hoắc Tuyên Sơn cùng bọn Liêu Như Ninh chen chúc tới, thân thiết hô lên “Cậu Eli”.

Mọi người: “...”

“Cậu Eli, nhà cậu giàu thật đấy.”

“Cậu Eli, cha mẹ cậu thật tuyệt vời.”

“Cậu Eli, nhà cậu có rất nhiều thức ăn ngon hen.”

Đội chủ lực Damocles vây quanh Shaω Eli cứ khen rồi lại khen. Cuối cùng Vệ Tam vỗ tay: “Cậu Eli, cậu muốn mời tất cả mọi người trong trường Damocles của chúng tôi ăn tối? Sao mà có ý tốt như vậy chứ?”

Shaω Eli: “Tao...” Nói như thế khi nào?!

Chữ đầu vừa thốt ra là vai của gã đã bị ấn đau đớn.

Shaω Eli vừa phân tâm, Hoắc Tuyên Sơn lập tức chêm một câu: “Nếu cậu Eli đã nhiệt tình mời thế này, vậy tụi này cũng chỉ có thể cố đồng ý.”

Lúc này Liêu Như Ninh hướng về phía đội tuyển trường hô một tiếng, nói Shaω Eli sẽ mời họ đến nhà Eli ăn tối.

Đội tuyển trường Damocles dừng lại ở đó và hét lên tuyệt quá.

Năm người lập tức tản ra, Vệ Tam vỗ vỗ vai Shaω Eli: “Các phương tiện truyền thông đang theo dõi đấy.”

Shaω Eli đứng ở lối ra bến cảng, trong lòng đột nhiên sinh ra một cảm giác bi thương: Vừa rồi gã ở Sao Bạch Ải, là địa bàn của mình, thế mà giữa ban mặt ban mặt lại bị phường cướp lưu manh trường Damocles tống tiền.

Vấn đề là họ đã đi ra, các phương tiện truyền thông đang quay và chụp, ghi lại tất cả những gì họ vừa nói.

Shaω Eli một lần nữa ngẩng đầu nhìn vào những biểu ngữ giữa không trung, chỉ cảm thấy trên đó viết đầy hai chữ "ăn cướp".

"Được rồi, đừng đùa nữa, trước tiên đi sân diễn tập đã." Hạng Minh Hóa nói với năm người.

Thành công thay trường Damocles lừa được một bữa cơm, tâm tình mấy người Vệ Tam tốt hơn không ít và ngoan ngoãn lên máy bay.

Vệ Tam ngồi bên cạnh cửa sổ nhìn xuống, tình cờ nhìn thấy trường Đế Quốc bước ra từ lối ra.

Ứng Tinh Quyết phía dưới quyết như cảm giác được bèn ngửa đầu nhìn về phía cô.

Vệ Tam không dời ánh mắt cứ thế nhìn thẳng anh, cảm giác Ứng Tinh Quyết có phần quá nhạy bén.

Cuối cùng trước khi máy bay của trường Damocles rời đi, Ứng Tinh Quyết rời mắt, rũ mắt đi về phía một chiếc máy bay khác.

...

Dù là thiết bị hay cao ốc của sân diễn tập ở Sao Bạch Ải cũng chẳng tệ, trước mắt xem ra chỉ có sân diễn tập của Sao Sa Đô và Sao Cốc Vũ là tương đối cũ kỹ.

"Toàn bộ sân diễn tập đã đóng cửa, có lưới laser bao phủ. Nếu các em muốn đi ra ngoài thì cần phải xin phép trước." Hạng Minh Hóa nhấn mạnh nhắc nhở, "Đừng nghĩ đến chuyện lén ra ngoài."

"Thầy à, ra ngoài lấy đồ chuyển phát nhanh được không?" Vệ Tam giơ tay lên, "Em có mua đồ."

Hạng Minh Hóa: "... Đến lúc chuyển phát nhanh đến thì em xin ra ngoài lấy."

"Ngày mai sẽ bắt đầu hợp tác huấn luyện, nhưng nếu rảnh rỗi thì mấy em cũng tới khoang mô phỏng được." Giải Ngữ Mạn bảo, "Về sau tôi sẽ phát thời khóa biểu cho mấy em. Từ giờ tới đó mấy em tự sắp xếp thời gian một chút. Và... Ứng Thành Hà, em cần huấn luyện

chống gió, cũng là ở cùng với cơ giáp sư chủ lực của trường khác. Chuẩn bị tâm lý thật tốt đấy."

Ứng Thành Hà gật đầu: "Dạ hiểu."

Tất cả công việc đã được phân chia xong, cả thảy mọi người trở lại ký túc xá để nghỉ ngơi.

Vệ Tam vừa ngồi xuống đã nhận được cuộc gọi của Shaω Eli. Cô sững sờ, sau đó mở ra.

Shaω Eli xuất hiện trên màn ánh sáng với gương mặt như bị táo bón. Gã nhìn Vệ Tam vừa khó chịu vừa không cam lòng: "10 ngày hợp tác huấn luyện xong thì tụi bây đến nhà tao ăn cơm."

Toàn bộ đội ngũ trường Damocles hơn 1,000 người mà gã đồng ý thật kìa.

Vệ Tam nhướng mày nở nụ cười: "Cậu Eli, cậu không tiếc à."

"Ha ha, khi nhà Eli của tao là quỷ nghèo à? Chẳng qua là mời tụi bây ăn một bữa cơm mà thôi." Không biết đột nhiên Shaω Eli lấy được cảm giác tự hào kỳ quái từ đâu, "Đừng nói một bữa, mà mời tụi bây ăn cho tới trận đấu kết thúc cũng không sao."

"Tôi đã quay lại những gì cậu nói rồi." Vệ Tam nói ngay, "Cũng không cần cơm đâu, cậu phụ trách món tráng miệng mỗi ngày là được."

Shaω Eli: "..." Có thể quay lại một phút trước được không? Gã hối hận đấy.

Sợ mình lại bị lừa, Shaω Eli cúp máy luôn, không nói chuyện với Vệ Tam nữa.

Vệ Tam đóng quang não, không khỏi lắc đầu, chỉ sợ Shaω Eli này là tên có trí thông minh âm vô cực của trường Samuel.

"Ngày mai hợp tác huấn luyện chung, không biết Sơn Cung Dũng Nam và Sơn Cung Ba Nhận có biểu hiện như thế nào." Kim Kha nhìn Vệ Tam, "Cậu chú ý bọn họ một chút."

"Biết."

Sáng sớm hôm sau, đội chủ lực tập trung trên sân tập riêng, Shaω Eli thì cứ trốn tránh năm người trong trường Damocles, sợ họ lại tới nói "cậu Eli" không ngừng rồi cố gắng chiếm món hời từ gã.

Các thành viên trong đội của Samuel, đã hoàn toàn bỏ lơ tất cả các loại hành vi của gã, chỉ ngồi vào mấy cái ghế riêng biệt.

Chương 221

“leo tường”

Sân huấn luyện.

“Các em sắp tiến vào đấu trường Huyền Phong, nơi đó có gió quá mức không thể đoán trước. Cho nên kế tiếp tất cả mọi người sẽ tiến hành đặc huấn liên hợp do tôi dẫn dắt.” Một người đàn ông đứng trước đội ngũ chủ lực của các trường quân sự nói từ tốn, “Tự giới thiệu một chút, tôi là Hoắc Sở.”

Vừa nghe đến họ này, Liêu Như Ninh lập tức đụng vào Hoắc Tuyên Sơn bên cạnh: “Người nhà cậu?”

“Là sĩ quan huấn luyện xuất thân từ trường Samuel.” Hoắc Tuyên Sơn đứng thẳng.

Người nhà họ Hoắc ở bên ngoài chỉ phân chia theo trường quân sự, không phân chia theo họ.

“Trước khi đặc huấn, để tôi nói mấy chuyện đã.” Tầm mắt Hoắc Sở đảo qua tất cả mọi người, “Thứ nhất, đặc huấn chia làm đánh nhau không có cơ giáp và đánh nhau với cơ giáp. Hễ mà không chiến đấu bằng cơ giáp, mọi người được đối xử bình đẳng như nhau, dù có thân phận gì. Thứ hai, trong quá trình huấn luyện đặc biệt, tất cả những người cùng một trường quân sự không được liên thủ với nhau. Thứ ba, lần hợp tác huấn luyện trước trận đấu này chỉ có một sĩ quan huấn luyện, vì vậy tôi sẽ quyết định tất cả mọi chuyện.”

“Sĩ quan huấn luyện, điều thứ hai có nghĩa là gì?” Vệ Tam giơ tay lên hỏi.

Ánh mắt Hoắc Sở dừng trên cánh tay Vệ Tam, ông đi tới giơ tay kéo huy chương trường quân sự trên cánh tay cô xuống: “Ý thế này.”

Vệ Tam một lần nữa giơ tay lên: “Sĩ quan huấn luyện, em không hiểu.”

Hoắc Sở nâng huy chương trong tay lên trước mắt Vệ Tam, sau đó buông tay.

Giây tiếp theo thì bị Vệ Tam đưa tay bắt được.

“Sinh viên trường quân sự này, buông tay ném đi.” Hoắc Sở mang theo âm thanh ép buộc truyền đến.

Vệ Tam nhìn huy hiệu trường quân sự trong lòng bàn tay và không buông.

Chỉ trong nháy mắt đó, Ứng Thành Hà bên cạnh Vệ Tam đã bị đá ra ngoài.

Vệ Tam quay đầu nhìn Ứng Thành Hà nằm cách đó hai thước: “Cậu!”

“Cạch…”

Huy hiệu trường quân sự trên tay cô bị Kim Kha đánh rớt.

“Vứt đi, dạy...” Kim Kha còn chưa dứt lời thì cũng bị đá ra ngoài.

Hai người nằm trên mặt đất, hồi lâu không thể đứng dậy.

Ánh mắt Hoắc Sở nhìn thẳng vào Vệ Tam: “Từ giờ trở đi, mọi người đừng nghĩ đến chuyện mạnh mẽ ra mặt, có năng lực thì che chở chính mình trước đã.”

Bầu không khí trên sân huấn luyện như đông lại trong phút chốc, ngay khi mọi người cho rằng Vệ Tam sẽ đối đầu với Hoắc Sở, cô chủ động lui ra phía sau.

“Được thưa sĩ quan huấn luyện.”

“Hứ, còn tưởng có nghĩa khí như thế nào” Shaω Eli nhìn Vệ Tam dẫn lòng thì không hiểu sao lại nổi giận, “Chả có gan.”

“Quên nói một câu.” Hoắc Sở đột nhiên quay đầu nhìn thẳng Shaω Eli rồi dùng một bàn tay vả vào mặt gã. Ông ấy rút tay lại, “Tôi không thích ai lẩm bẩm trong lớp, bắt đầu từ khi mấy em bước chân vào sân huấn luyện này, lớp học đã bắt đầu.”

Shaω Eli bị tát cho tỉnh và đang che mặt mình: … Mắc gì cứ muốn đánh vào mặt gã?

Gã chỉ là một cậu bé như hoa như ngọc thôi.

Hoắc Sở giơ tay lên tựa như bạo quân, các thành viên đội chủ lực

của trường South Pasadena ban đầu còn đứng ở giữa sân huấn luyện cúi đầu nhìn mặt đất, thì nay trong nháy mắt tản ra bốn phía. Chỗ bọn họ đứng có vách tường bóng loáng thẳng đứng có độ cao khác nhau dựng lên, có cả thảy bảy vách tường sắt màu đen mọc dựng lên.

Mặt tường vô cùng bóng loáng, thậm chí soi sáng được cả bóng người tới. Mỗi bức tường cao ít nhất 15 mét, cao nhất là 25 mét, choáng gần như gần một nửa chiều cao tới đỉnh sân tập. Chiều rộng tường giảm khi chiều cao tăng lên, được sắp xếp lớp lang.

Những bức tường này được tạo bởi các hình chữ nhật khác nhau, nơi duy nhất không trơn tru là đinh tròn ở nơi kết nối. Chẳng qua cái đinh tròn này chỉ nhô ra có 1mm, gần như không có. Hơn nữa, mỗi một chỗ kết nối dài ít nhất 3m, một mặt tường chỉ có mấy cây đinh tròn, dùng một bàn tay chưa chắc đã đụng tới được.

“Nửa tiếng, không được sử dụng bất kỳ vũ khí nào, leo xong bảy bức tường này.” Hoắc Sở cúi đầu nhìn thoáng qua thời gian nói, “Leo không xong thì treo trên tường hai tiếng đồng hồ.”

Trong thời gian hợp tác huấn luyện, sĩ quan huấn luyện ra nhiệm vụ gì là sinh viên phải chịu lấy. Đám người chờ Hoắc Sở nói bắt đầu.

Một phút im lặng, hai phút trôi qua, sĩ quan huấn luyện và sinh viên quân sự cứ “nhìn nhau”.

Không ai lên tiếng hỏi thăm, sợ vừa lên tiếng là bị Hoắc Sở đánh.

Trên sân huấn luyện, ngoại trừ người năm trường quân sự lớn và Hoắc Sở, còn có thầy cô dẫn dắt bọn họ ở trận trước và Ứng Tinh Quyết.

Trong khoảng thời gian yên tĩnh này, Vệ Tam nhìn vào những người đang xem, vừa vặn đối diện với ánh mắt của Ứng Tinh Quyết.

Sau khi anh và cô nhìn nhau, tầm mắt anh di chuyển về phía vách tường bên kia, rồi lập tức vươn ngón tay chạm vào cổ tay mình.

Vệ Tam nhìn chằm chằm ngón tay thon dài xinh đẹp của anh một lúc lâu, mới đột nhiên phản ứng lại ý tứ của Ứng Tinh Quyết.

Cô nhìn về phía Hoắc Sở, mặc kệ, cùng lắm thì bị đánh một lần nữa.

Vệ Tam đột nhiên lao về phía vách tường đầu tiên.

Những người khác vẫn còn kinh ngạc, cho đến khi Vệ Tam bắt đầu leo lên và Hoắc Sở không ngăn cản, mọi người mới hiểu rằng trận đấu đã bắt đầu từ khi nào rồi.

Mẹ kiếp, Hoắc Sở đã bắt đầu đếm giờ từ nảo từ nao mà chả nói bắt đầu.

Sĩ quan huấn luyện lừa gạt người quỷ yêu gì thế này.

Mọi người nhao nhao chạy về phía bức tường đầu tiên, Vệ Tam là người chạy tới trước nhất. Từ xa cô đã lấy đà, nhảy bật cao, đưa tay nắm lên cái đinh tròn trên vách tường này, mượn một chút lực ma sát từ điểm nhô ít ỏi đó mà muốn tiếp tục leo lên cao.

Lúc này Sơn Cung Ba Nhận là người thứ hai đi tới vách tường, cậu ta xoay người giẫm ngang trên vách tường bóng loáng, đạt được lực chống đỡ, đưa tay ra còn cao hơn cả Vệ Tam.

Tuy nhiên giây tiếp theo, không biết từ đâu có một cơn gió mạnh thổi thông thốc qua các bức tường. Hai người vừa dựa vào tốc độ và ma sát nhỏ để leo lên một chỗ cao hơn tí thì thất bại luôn trong gang tấc.

- --Hai người bị thổi bay xuống.

Vệ Tam và Sơn Cung Ba Nhận một lần nữa rơi xuống đất, những người khác cũng chạy tới tường, nhưng lúc này tất cả mọi người đã bị gió thổi đến mức nào có mở mắt được.

Thậm chí phải mất toàn bộ hơi sức để di chuyển về phía trước, chỉ cần lơ là một tí là bị gió thổi đi ngay.

“Má nó, khó trách lúc trước vào cảm thấy sân huấn luyện trống rỗng quái lạ.” Kim Kha hiếm khi nói một câu thô lỗ. Cậu ấy là một chỉ huy tao nhã, thế mà chả ngờ có một ngày bị gió thổi đến mức hoàn toàn thay đổi, ngay cả miệng cũng chả khép lại được.

Vệ Tam nhìn thoáng qua người của trường Damocles phía sau, cắn răng không quan tâm đến bọn họ.

Hoắc Sở vẫn đang nhìn chằm chằm ở gần đó.

Vệ Tam ngửa đầu nhìn bức tường bóng loáng trước mặt rồi nhảy

thẳng lên tại chỗ, xương ngón tay dùng sức bám lấy đinh tròn phía trên. Cô dùng sức đến độ đầu ngón tay trắng bệch mới miễn cưỡng điều khiển thân mình trong gió lớn, không để cho mình rơi xuống.

Vệ Tam bấu bào đinh tròn bên trên, đỡ người mình bằng một tay, khó khăn mở mắt trong gió. Cô muốn tiếp tục bám lấy một cái đinh tròn khác, nhưng lúc này đinh tròn đột nhiên rút lại, chỗ đó phẳng lì.

Mẹ kiếp! Thứ này còn thay đổi được!

Vệ Tam trơ mắt nhìn vách tường trở nên trơn tuột, mà chính mình không ngừng trượt xuống, một lần nữa trở về điểm lúc đầu.

"..."

Các trường quân sự khác cũng gần như phải đối mặt với tình huống như vậy, chỉ có những người của trường Samuel vẫn duy trì được hành động của mình trong gió lớn. Shaω Eli đã leo lên một nửa, thời gian gã trèo bấu vào đinh tròn rất ngắn, gần như chỉ chạm một giây thì mượn lực rồi ngay lập tức tiếp tục tiến về phía trước. Đối với gã, gió mạnh xung quanh cũng chả khuếch đại lắm như vậy.

Vệ Tam ngửa đầu nhìn cách đi của gã, cố gắng tìm ra bí quyết trong đó.

Sau khi trường Samuel lần lượt trèo qua bức tường đầu tiên, người của các trường khác đã cố gắng nhiều lần, kế đó những chiến sĩ độc lập hạng nhẹ bắt đầu leo lên trong khó khăn. Nhưng nếu họ không cẩn thận một chút là lại bị gió thổi xuống.

Với những nỗ lực của mình, những người khác cũng bắt đầu dần quen với gió và biết rằng một khi chạm vào đinh tròn quá lâu, nó sẽ tự động thụt vào.

Vệ Tam đã ghi nhớ tất cả các vị trí của đinh tròn trên tường, nhắm mắt cũng có thể kể lại. Cô rút ra được bài học trước đó, leo lên chiếc đinh tròn đầu tiên rồi là cô ngay lập tức đạp vào tường bằng chân và nhảy về phía cái đinh tròn thứ hai.

"!"

Hai tay Vệ Tam đột nhiên buông đinh tròn ra để mình cứ thế tuột xuống.

Cô quỳ một nửa trước tường, cúi đầu nhìn 10 ngón tay mình, mỗi nơi trên đó đã bị đâm thủng.

Bây giờ đinh tròn sẽ nhô ra và đâm, hoàn toàn khác với lúc nãy.

Vệ Tam ngửa đầu nhìn những người khác, bọn họ không bị đâm trong lúc đinh tròn thụt vào.

Chỉ có một mình cô?

“Mẹ kiếp!” Liêu Như Ninh cũng gặp phải chuyện tương tự, khoảng cách leo trước đó đã bị rút lại, trở về điểm xuất phát.

Không phải bị ngay chỗ vừa rồi của cô, mà là có một cái đinh tròn khác.

Cái này là ngẫu nhiên hay là có mục tiêu để nhắm?

Vệ Tam và Liêu Như Ninh liếc nhau một cái, lại đứng dậy, làm thêm lần nữa.

Khi leo lên giữa và một lần nữa gặp phải một cái đinh tròn đột ngột bung ra, Vệ Tam rút ngón tay với khuôn mặt không biểu cảm, tiếp tục chụp lên một cái đinh tròn khác, cứng rắn chống lại vách tường đầu tiên.

Trong thời gian này, Liêu Như Ninh không gặp lại cái đinh tròn đâm tay đó.

Khi đến bức tường thứ hai, trường Samuel chỉ có Shaω Eli ở giữa, những người khác dường như cứ trèo lên là trượt xuống.

Vệ Tam sờ hai tay trên trang phục huấn luyện, lau máu trên 10 ngón tay, vọt về bức tường thứ hai.

Bức tường thứ hai không giống như bức tường đầu tiên. Đầu tiên là vị trí của đinh tròn thưa thớt hơn; thứ hai là biên độ nhô ra gần như vô hình; cuối cùng là gió.

Hướng gió luôn thay đổi, không thể nắm bắt được hướng rõ ràng.

Vì vậy, ngay cả chiến sĩ độc lập hạng nhẹ của trường Samuel là Shaω Eli cũng chẳng thể leo nhanh lên được. Gã đã kiên trì ở giữa bức tường trong một thời gian dài, cuối cùng bị thổi xuống bởi một cơn

gió ở hướng ngược lại.

Vệ Tam mới vừa đu lên vượt lên chính mình, vách tường bỗng nhiên phẳng phiu hết, ngay cả gió cũng ngừng.

“Thời gian kết thúc, tất cả ra ngoài đi!”

Đó là giọng nói của Hoắc Sở.

Trong khi la lên kêu dừng lại, một loạt các cơ giáp sư vẫn còn đu trên bức tường đầu tiên, chuẩn bị đi xuống.

Mọi người đi ra ngoài với vẻ mặt xám mày tro. Tóc tai ai mà không rối bù thì cổ áo quần áo cũng bị thổi lệch, tóm lại chẳng có ai có hình tượng tốt.

“Nửa tiếng đến rồi, tất cả mọi người không hoàn thành nhiệm vụ thì treo tường trong hai tiếng.” Hoắc Sở nhìn về phía giữa sân huấn luyện, chỉ vào bức tường đầu tiên, “Tất cả mọi người treo trên đó.”

“Sĩ quan huấn luyện.” Tư Đồ Gia nói, “Chúng em dùng chưa tới nửa tiếng.”

Hoắc Sở giơ tay lên, để cho bọn họ xem thời gian: “Nửa tiếng, tôi đã tính thời gian.”

“Thầy không nói bắt đầu.” Tư Đồ Gia có vẻ không phục.

Hoắc Sở tung một cước đá vào xương đầu gối của y: “Tôi cho các em một tiếng, có nhắm trèo qua được 7 bức tường không?”

“Treo tường, 2 tiếng.”

Tất cả mọi người chỉ có thể đi qua, hứng chịu cơn cuồng phong, vặn vẹo bám lên trên đó tựa như gió thổi vào thịt khô. Tỉnh thoảng có người rơi xuống từ trên thì người ấy lại phải tự leo lên tiếp.

“Huấn luyện cái gì, nửa tiếng là bắt đầu phạt rồi.” Công Nghi Giác thấy mình là một cơ giáp sư, đúng là chịu ấm ức lớn lao.

Vừa vặn người treo đối diện anh là Ứng Thành Hà, hai bạn học cũ mặt đối mặt có vẻ hơi lúng túng.

Đặc biệt là Công Nghi Giác vô thức oán trách.

Về phần Ứng Thành Hà, anh đã không còn bất kỳ tâm tư và sức lực nào để suy nghĩ thứ khác. Với một mái tóc dài vàng héo giống như bị sét đánh ngay tại chỗ, anh dùng hai tay bám chặt vào đinh tròn, sợ sẽ ngã xuống.

“Đúng rồi.” Hoắc Sở đi tới nhìn đám sinh viên quân sự trên tường này, “Đinh tròn sẽ có gai nhọn ngẫu nhiên vươn ra và đâm. Các em cẩn thận, một khi rơi xuống là tính thời gian lại từ đầu.”

Mọi người: “...”

Vệ Tam bám vào đinh tròn nhìn về phía Ứng Tinh Quyết ở xa xa có chút hâm mộ: “Sớm biết thế, tôi làm cho mình bị tạm thời cấm thi đấu là ngon rồi.”

Sau lưng cô đột nhiên truyền đến một giọng nói khinh thường: “Á à.”

Sau đó, Vệ Tam bị Shaω Eli đạp xuống.

Vệ Tam rơi xuống đất ngẩng đầu: “Cậu muốn chết?”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Shaω Eli: Đạp ngay!

Chương 222

“chuẩn bị tạo cái hố”

“Sĩ quan huấn luyện không quy định không thể nhúc nhích trên tường.” Shaω Eli nói trong đắc ý. Gã cảm thấy khá hài lòng với sự khéo léo của mình, gã đã trưởng thành rồi!

Vệ Tam ban đầu bị gió thổi đến đau đầu, lần này tung hết hỏa lực nhắm vào Shaω Eli. Cô leo lên một lần nữa, nhưng lần này đổi sang tay khác và treo trên tường đối mặt với Shaω Eli.

“Tao cảnh báo mày.” Shaω Eli vẫn có chút chột dạ lúc đối đầu với Vệ Tam, “Mày ở chỗ này chơi không lại tao đâu.”

Vệ Tam cũng lười mở miệng, cứ thế đá thẳng qua một cú. Shaω Eli ngay lập tức trốn về phía sau, ngón tay của gã bám chặt vào đinh tròn, người dán vào tường, linh hoạt cứ như con thằn lằn.

“Đã nói trước rồi.” Shaω Eli không bị cô đá trúng bèn lập tức yên lòng, nói hống hách, “Người đáng gờm nhất ở đây chính là tao.”

Không bận tâm đến gã nói cái gì, Vệ Tam phát hiện cái đinh tròn mình đang nắm có chuyện khác thường, không phải nó co rút lại mà là cái gai đâm trên đó muốn trồi lên.

Lúc này, đinh tròn xung quanh có thể nắm được đã bị người của các trường quân sự nắm hết. Vốn dĩ đinh tròn không nhiều lắm, nhiều người như vậy mà muốn đu hết ở trên tường, có thể tưởng tượng được chật chội làm sao.

Nếu không rời đi thì gai đâm ra thì sẽ làm lủng ngón tay, Vệ Tam không còn cách nào khác trong khi Shaω Eli đối diện thì cứ hậm họe léo nhéo.

Cô buông thẳng đinh tròn, nhào về phía gã.

Shaω Eli còn tưởng rằng Vệ Tam muốn đánh mình nên bắt đầu quơ quàng hai chân, chuẩn bị đánh trả, kết quả là cô nhao cả người tới, ôm lấy hai chân gã.

“!”

Shaω Eli hét lên: “Mày buông ra!”

Gã có mạnh mẽ đến đâu cũng không thể chịu đựng được trọng lượng của thêm một người nữa.

Đương nhiên Vệ Tam sẽ không buông ra. Hồi nãy Hoắc Sở đã nói rồi, rơi xuống đất sẽ phải tính thời gian lại lần nữa, cô không muốn tính thêm lần nữa đâu.

“Buông ra!” Shaω Eli đong đưa hai chân điên cuồng nhằm cố gắng thoát khỏi Vệ Tam, “Mẹ kiếp, quần của tao sắp tuột rồi!”

Vệ Tam kiên định ôm Shaω Chân của Eli, chỗ đâm ra ở đỉnh tròn vẫn chưa thụt vào: “Ai ai cũng biết cậu mặc quầ.n lót màu hồng mà, không cần kích động.”

“Nói xằng gì thế!” Shaω Eli dùng tay bám lấy đỉnh tròn, không để mình rơi xuống, “Hôm nay tao mặc quầ.n lót màu vàng!”

Đám người trên tường: “...” Ủa rồi tự phun ra màu qu.ần lót của mình luôn.

“... Được rồi, tôi biết rồi.” Vệ Tam ôm chân gã và nói với vẻ nghiêm túc, “Cậu có thể đừng kích động nữa được không? Cứ làm tiếp là hai đứa mình ngã xuống hết giờ.”

Shaω Eli ngay lập tức không dám động đậy nữa. Nhưng ngón tay gã bấu vào đỉnh tròn đã đạt đến giới hạn, cứ tiếp tục như vậy vẫn sẽ rơi xuống thôi.

Vệ Tam ngửa đầu nhìn cái chỗ đâm trên đỉnh tròn dần dần thụt lại, lúc này mới nói với Shaω Eli, “Cậu ném tôi lên lại đi.”

“Mày kêu tao ném là tao ném chắc.” Shaω Eli vẫn còn mạnh miệng.

“Không tung cũng được, chúng ta ngã xuống cùng nhau.” Vệ Tam nói với vẻ chả là chuyện quan trọng gì cho cam.

“Mày! Mặt dày! Không biết xấu hổ!” Shaω Eli hét lên, nhưng gã nào chống đỡ được nữa, hai chân ráng sức vung lên trên.

Vệ Tam nhân cơ hội trèo lên, nửa đường còn mượn lực túm lấy quần áo của gã, lúc này mới trở lại vị trí ban đầu trong cơn gió dữ.

Nhưng Shaω Eli dính một loạt hành động như thế thì cũng chẳng gắng gượng được tới cuối, ngón tay gã trượt khỏi đinh tròn. Ngay giữa lúc ngàn cân treo sợi khi tóc sắp rơi xuống, Vệ Tam đưa tay nắm tóc gã.

Giây tiếp theo, sân tập vang tiếng la hét thê thảm của Shaω Eli.

“Đừng kêu nữa.” Vệ Tam nhìn Shaω Eli đang moi bám leo về, “Ồn ào chết mất.”

Shaω Eli bám vào đinh tròn bằng hay tay để treo toàn bộ cơ thể mình trên tường. Gã chẳng tuột luốt nữa nhưng gã lại không hài lòng, cắn răng đu trên tường, gã chửi thầm con mụ Vệ Tam chó chết!

Treo trên tường 2 tiếng trong gió lớn, chỉ huy và cơ giáp sư hoàn toàn chả kiên trì được, trong khi người cùng đội thì không nhúng tay vào. Thế là sau vài lần trượt xuống tại chỗ, mấy cơ giáp sư và chỉ huy này lần lượt điều chỉnh vị trí, xếp xen kẽ giữa các chiến sĩ độc lập trường khác, làm sao để không đến gần người của trường mình.

Giống như Kim Kha và Ứng Thành Hà, họ lần lượt xếp giữa trường South Pasadena và trường Đế Quốc, một khi họ sắp trượt xuống, hai trường này sẽ sẽ chủ động ra tay hoặc ra chân để giúp bọn họ chống đỡ một tí.

Chiến sĩ độc lập cũng không thể cứ mãi ở trong gió dữ lâu như vậy, thời gian dài nhất cũng không quá một tiếng. Còn sau đó thì họ vẫn tuột, lúc này lại phải dựa vào chỉ huy hoặc là cơ giáp sư bên cạnh hỗ trợ.

Nhưng một khi không chú ý, bọn họ cũng trượt chung theo xuống rất dễ dàng, tất cả các thời gian được tính lại một lần nữa, trở về không.

Rõ ràng chỉ là hai tiếng trừng phạt nhưng lại kéo dài cả ngày thì cả thảy mọi người mới hoàn thành hết. Khi xuống tới nơi, người nào người nấy run cả tay, không có ngoại lệ.

Điều này không giống như trước đây, bây giờ là duy trì một tư thế trong gió lớn và tất cả các lực lượng được tập trung vào ngón tay. Đám sinh viên trường quân sự xuống tới nơi là nằm co quắp trên đất ngay.

Ngay cả các sinh viên Đế Quốc luôn luôn quan tâm đến hình ảnh của mình mà cũng ngồi bệch xuống sàn, dù tóc rối bời cũng chả quan

tâm.

Càng không phải nói đến trường Damocles, năm người nằm thẳng cẳng trên sàn nhà, ngón tay vẫn còn co rút.

“Sĩ quan huấn luyện quá độc ác.” Kim Kha nằm trên mặt đất, ngón tay không thể di chuyển nữa, cậu ấy nói trong sự suy yếu, “Nói là trừng phạt 2 tiếng, mà tụi mình treo trên tường gần 6 tiếng.”

“Tôi đói quá.” Vệ Tam hoàn thành nhiệm vụ trước bọn Kim Kha, đã được nằm trên mặt đất nghỉ ngơi một khoảng thời gian.

Người hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên trong đám người là Shaω Eli, gã vừa quen với hoàn cảnh này vừa là chiến sĩ độc lập hạng nhẹ. Ngoại trừ trước đó bị Vệ Tam suýt kéo xuống, về sau chỉ trượt xuống một lần vì gã bị Lộ Thời Bạch bên viện Bình Thông làm liên lụy.

Kể từ khi bắt đầu dính phạt, những người này đã chưa ăn bất cứ cái gì, thể chất cũng tiêu hao rất nhiều.

Tại thời điểm này Shaω Eli còn đi ngang cửa, ợ một cách phóng đại, hiển nhiên là đã ăn xong và trên đường đi về.

Gã hứng chịu ánh mắt hâm mộ ghen tị thảnh thơi đi qua. Nghe Vệ Tam nói đói bụng, gã “hảo tâm” cho hay: “Căng tin đã đóng cửa, cơ mà món thịt bò xào của bọn họ làm cũng ngon lắm.”

“Cho nên cậu trở về đưa đồ ăn cho đội viên Samuel?” Ánh mắt Vệ Tam dừng trên hai tay trống rỗng của gã và hỏi.

Sự khoe khoang của Shaω Eli nghẹn ứ lại trong miệng, tầm mắt gã dời thật chậm về phía các thành viên của trường Samuel đang nằm liệt trên mặt đất. Bọn họ đang nhìn hết vào gã, dễ thấy rằng họ đang ôm hy vọng gã sẽ mang đồ ăn cho mình.

“…”

Thực tế là gã chỉ muốn quay lại để khoe khoang một phen, thuận tiện xem dáng vẻ tuềnh tàng của mấy người trong trường Damocles.

“Xem ra không có rồi.” Vệ Tam tay chống sàn nhà đứng lên, đi tới trước mặt Shaω Eli và vỗ vai gã, “Lần sau đừng ăn một mình. Đù sao cũng là bạn học, cậu không cho tụi này thì thôi, nhưng ít nhất vẫn nên mang cho đội viên của Samuel chứ, đúng không?”

Shaω Eli vội vàng lùi lại một bước: “Mày đừng có mà ly gián! Tao, tao quên mất, thịt bò xào đó cũng thường thôi, không ngon lắm.”

Mặc dù những người của trường Samuel biết Vệ Tam đang thêm mắm dặm muối, nhưng vẫn sinh ra bất mãn trước hành động Shaω Eli quên mất đồng đội mà đi ăn no, họ chẳng có cái nhìn tốt về gã.

Ngay khi mọi người chuẩn bị trở về, Hoắc Sở đi đến một góc mở mấy cái thùng ra, bên trong chứa đầy đủ thức ăn, còn dùng cả hộp giữ nhiệt.

“Ăn xong đã rồi hãy về.” Hoắc Sở nhìn những sinh viên trường quân sự này, “Buổi tối là thời gian tự do hoạt động, các em có thể đi tới khoang mô phỏng.”

Giờ mà còn muốn tới khoang mô phỏng cái gì, nay họ chỉ muốn đi về và đánh một giấc thật ngon.

Mọi người đang ăn, Shaω Eli lén mở máy ảnh chụp lại bộ dạng chật vật của nhóm người này. Hễ là người có mái tóc dài hơn một chút là nó bị thổi tới mức dựng trái ngã phải.

Đặc biệt là mấy người ở trường Damocles, Shaω Eli tìm đủ góc chụp lén, nhưng gã không dám để những kẻ gian trá như Vệ Tam biết, bằng không lại bị lừa mất thêm một khoản tiền.

Đến lúc đó lén lút phát tán ra ngoài diễn đàn, ngay cả tên bài viết cũng được Shaω Eli nghĩ kỹ, cứ gọi là “818 ảnh xấu xí của các sinh viên quân sự!”

“Cậu đang chụp cái gì thế?” Một giọng nói véo von đột nhiên vang lên sau lưng gã.

Shaω Eli bị giật mình, gã quay đầu nhìn thì ra là Ứng Tinh Quyết.

“Anh quan tâm tôi làm gì.” Shaω Eli ngẩng đầu lên, thể hiện thái độ bất khuất của mình.

Ánh mắt Ứng Tinh Quyết chỉ dừng lại trên người gã trong một cái chớp mắt, một giây sau, anh đã nói với Vệ Tam: “Cậu ta đang chụp lén các cô.”

Shaω Eli: “?”

Đường đường là chỉ huy của trường Quân sự Đế Quốc mà lại đi méc mới trường quân sự khác? Quá bất hợp lý!

“Đừng nói bậy nha! Tôi chỉ chụp ảnh lưu niệm cho đội viên chúng tôi thôi.” Trong tình huống khẩn cấp, đầu Shaω Eli nhảy số, phóng to công khai những bức ảnh xấu xí của đội Samuel mà gã vừa chụp được.

Cao Học Lâm, người bị chụp tới nỗi mắt lác miệng méo, đã dừng ăn, Jill Gil Wood có có khuôn mặt dữ tợn đang gãi đầu trong ảnh cũng đặt bánh mì xuống và nhìn chằm chằm vào Shaω Eli với khuôn mặt chả có biểu cảm gì.

Shaω Eli nói với vẻ cây ngay không sợ chết đứng: “Ai mà đi chụp người của trường Damocles chứ.” Dù sao cũng là đồng đội, sau này còn hợp tác, họ sẽ không thực sự ra tay với chính mình đâu.

Đám người Vệ Tam kia tàn nhẫn độc ác, không chừng âm thầm ngáng chân gã. Nên thôi, gây chuyện với đồng đội vẫn tốt hơn.

Vệ Tam và mấy người Kim Kha liếc nhau một cái, quên đi, chỉ số IQ ở tận dưới đáy đúng là danh bất hư truyền.

Thấy họ không truy cứu, Shaω Eli thêm hăng hái, gã còn chỉa thẳng mũi nhọn vào Ứng Tinh Quyết: “Anh đã bị cấm thi đấu rồi mà còn xen vào việc của người khác?”

Gã vừa nói, Hoắc Kiếm và Cơ Sơ Vũ đang ngồi dựa vào tường đã lập tức đứng dậy, nhìn lom lom vào gã.

Shaω Eli ưỡn ngực: “Các cậu còn muốn đánh nhau à?”

“Đủ rồi.” Tập Ô Thông quát bảo Shaω Eli ngừng hành vi khiêu khích lại, “Cậu yên tĩnh tí đi.”

Shaω Eli bĩu môi, rốt cuộc vẫn không mở miệng gây hấn nữa.

...

Một ngày huấn luyện treo trên tường, tới tối, bọn Vệ Tam cuối cùng vẫn quyết định đi khoang mô phỏng để huấn luyện.

Không riêng gì họ, những người trong các trường khác cũng đang

kìm kén một hơi, tất cả đi đến tòa nhà mô phỏng hết.

Khoang mô phỏng lần này ở cùng một chỗ, ba khoang mô phỏng đặt song song, bên cạnh có chỉ huy và cơ giáp sư quan sát.

Đây mới thật sự là mô hình chủ đạo của khoang mô phỏng hiện nay, chiến sĩ độc lập huấn luyện bên trong, chỉ huy và cơ giáp sư quan sát dữ liệu; nào có giống như Sao Cốc Vũ khi toàn bộ toàn là phòng đơn.

“Hôm nay Ứng Tinh Quyết cứ ở mãi sân diễn tập là có ý gì?” Vào phòng, Hoắc Tuyên Sơn mới hỏi.

“Quan sát chúng ta.” Kim Kha đứng trong khoang mô phỏng bắt đầu điều chỉnh số liệu, “Anh ấy không tham gia cuộc đua nhưng có thể xem. Ứng Tinh QUyết không thể tham gia loại huấn luyện trong khoang mô phỏng này được.”

“Khoang mô phỏng phòng bên cạnh là của trường quân sự nào?” Vệ Tam đột nhiên hỏi.

“Là người của trường Đế Quốc.” Kim Kha suy nghĩ một chút thì trả lời.

Họ đang ở trong căn phòng trong cùng, và chỉ có một phòng bên cạnh.

Vệ Tam đi tới bên vách tường gõ gõ, phía bên kia không nghe thấy. Cô quay đầu nói với Ứng Thành Hà: “Tụi mình tạo cái hang ở chỗ này đi, thấy thế nào?”

Bọn người: “?”

“Vừa lúc tìm bọn họ nói chuyện chơi.” Vệ Tam lại gõ gõ vách tường.

“Các cậu mở hang đi, đừng để người bên ngoài phát hiện.” Kim Kha kéo ghế ngồi xuống, móc ra một cái dụng cụ che đậy đặt bên cạnh rồi bảo.

Liêu Như Ninh nhìn Vệ Tam, lại nhìn Kim Kha: “Không phải chứ, đang yên đang tự nhiên tạo cái hang làm gì? Có cái gì không thể liên lạc à?”

“Nói chuyện mặt đối mặt càng thân thiết hơn.” Vệ Tam lải nhải như không được bình thường.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Mấy người trường Đế Quốc đang huấn luyện ngay trong khoang mô phỏng:???

- -----oOo------

Chương 223

“kênh liên lạc bị giám thị”

Mỗi bức tường trong phòng được sử dụng vật liệu kim loại đặc biệt, cứng bất thường, muốn phá vỡ bằng bạo lực và không tạo ra âm thanh lớn là điều không thể.

Tuy nhiên chiến sĩ độc lập không thể làm điều đó, không có nghĩa là cơ giáp sư không làm được.

Cơ giáp sư đụng qua quá nhiều vật liệu cứng rắn, cho nên trong tay bọn họ có không ít công cụ cắt. Họ muốn mở một cái lỗ trên tường này vẫn là chuyện đơn giản.

“Có thể dùng cảm giác điều khiển cây đao này để cắt hầu hết vật liệu cứng rắn.” Ứng Thành Hà lấy ra một thanh đao nhỏ, giơ tới trước mặt Vệ Tam.

Liêu Như Ninh: “…” Ủa làm thật luôn?

Vệ Tam nhận lấy, đánh giá con dao này xong, cô đi tới vách tường và dùng cảm giác bao lấy cây đao dao này. Cô cho cảm giác bao trùm trên lưỡi đao rồi lại chậm rãi dùng sức đâm vào tường. Đúng thật là chả có mấy tiếng động, cứ thể như dùng đao cắt vào đậu hũ, cứ thế lặng lẽ cắt từ đầu này xuyên qua đầu kia.

Xuất phát từ chuyện thưởng thức cái đẹp, Vệ Tam tỉ mỉ khoét thành hình dạng của một cánh cửa bán nguyệt.

Bởi vì tình trạng cách âm của tường đã bị phá, âm thanh của phòng bên cạnh cũng truyền tới bên này.

“Mấy người đang làm gì thế?” Một giọng nói giận dữ và chả hiểu chuyện gì vang lên ở phòng bên cạnh.

Động tác mấy người Vệ Tam trong phòng ngừng lại, hai mặt nhìn nhau, nhanh như vậy đã bị phát hiện?

…

Thời gian quay trở lại 15 phút trước.

Bởi vì Ứng Tinh Quyết bị cấm thi đấu, trường Đế Quốc để cho chỉ huy dự bị cấp 3S trước đó đến tham gia. Vừa kết thúc huấn luyện ở sân huấn luyện, mấy người nghỉ ngơi hồi phục một chút rồi đi tới tòa nhà mô phỏng.

Tòa nhà mô phỏng chỉ có người dự thi mới vào được, Ứng Tinh Quyết chỉ có thể trở về trước. Hiện tại anh chả ở chung một chỗ với đội chủ lực trường Đế Quốc, mà là ở cùng một chỗ với người của quân khu,

Giống như ý tưởng của các trường quân sự khác, họ đương nhiên cũng muốn có được dữ liệu từ ba chiến sĩ độc lập thông qua khoang mô phỏng.

Sau khi chỉ huy điều chỉnh số liệu khoang mô phỏng, Cơ Sơ Vũ, Hoắc Kiếm cùng Tư Đồ Gia bắt đầu nằm vào khoang. Ngay lúc bệ đỡ sắp được đậy, Cơ Sơ Vũ ngồi dậy, cậu ta quay đầu nhìn chằm chằm tường bên cạnh.

Những người khác cũng theo bản năng nhìn theo ánh mắt của cậu ta, kết quả chỉ thấy một lưỡi dao nhỏ không giải thích được xuyên qua tường.

“Chuyện gì đây?” Tư Đồ Gia chỉ vào lưỡi đao biến mất rồi lại xuất hiện trước mắt, “Bên cạnh đang xảy ra chuyện gì?”

Trắng trợn như vậy.

Là một cơ giáp sư, Công Nghi Giác biết loại đao này, là một trong những công cụ thường được sử dụng trong giới bọn họ.

Những người của trường Đế Quốc nhìn vào cảnh này với mấy suy nghĩ khác nhau, nhưng tất cả đều sững sờ tại chỗ, trơ mắt nhìn một đao bên cạnh cứ cắt đâm chẳng ngừng, cuối cùng nó tạo thành hình dạng của một cánh cửa.

Không thể không nói rằng tiêu chuẩn hình dạng của cánh cửa này hệt như được vẽ bằng thước, khiến người ta nhìn mà than thở.

Ngay khi cánh cửa này bắt đầu đổ về phía căn phòng trường Đế Quốc, Cơ Sơ Vũ đưa tay chống lại, chặn lại nó và nhìn về phía đối diện: “Các cậu đang làm gì vậy?”

Vệ Tam dán đầu vào khe hở kia, chào hỏi Cơ Sơ Vũ đối diện một

tiếng: “Chào buổi tối.”

Cơ Sơ Vũ đáp lại bằng cách dùng sức đẩy cánh cửa này trở về.

“Còn thiếu tay nắm cửa nữa.” Ứng Thành Hà không biết đã lấy ra một cái tay cầm từ lúc nào và đưa cho Vệ Tam.

Vệ Tam nhận lấy, bắt đầu lắp tay cầm lên vách tường: “Sao hơi cong vầy nè?”

“Phải không?” Ứng Thành Hà tiến lại gần, “Tôi vừa mới làm, cong thì cậu lại bẻ thẳng một chút.”

“Làm chuyện này phải chú ý từng chi tiết.” Vệ Tam ngồi xổm nhanh chóng lắp tay nắm cửa.

Những người từ trường Quân sự Đế Quốc bên cạnh còn cho rằng cứ đẩy qua lại là coi như xong. Họ chuẩn bị đi ra ngoài gõ cửa phòng trường Damocles, cảnh báo họ đừng có làm chuyện bừa phứa.

Nhưng ngay sau đó, cánh cửa đã mở thẳng ra từ phía đối diện.

Người của trường Đế Quốc: “...”

Cái quỷ yêu gì vậy?

“Biến thành cửa thật kìa.” Liêu Như Ninh nắm tay nắm cửa đẩy qua kéo lại thử vài lần, “Dùng ngon đấy.”

Dù Cơ Sơ Vũ hạ thấp giọng cũng không che giấu được sự tức giận trong tiếng mình: “Mấy người muốn làm gì?”

Vệ Tam đi vào từ phía đối diện, cô nhìn quét một vòng quả nhiên không thấy Ứng Tinh Quyết. Cô nói: “Tôi đến xem các cậu huấn luyện một tí.”

Lời này của cô khiến người ta không hiểu thấy. Cơ Sơ Vũ nghĩ tới chuyện lúc trước Vệ Tam cũng coi như giúp Ứng Tinh Quyết nên lúc này mới nhịn không ra tay.

“Bạn học này, việc đào tạo của các trường quân sự trong khoang mô phỏng là bí mật.” Chỉ huy chính cấp 3S được thay thế của trường Đế Quốc cười nhạt, “Một khi các giáo viên phát hiện ra, trường Damocles sẽ bị trừng phạt như thế nào… Huống chi các cậu còn làm

hư của công nữa.”

Người chỉ huy chính này cũng là người nhà họ Ứng, lúc nào cũng trên mặt mang theo nụ cười, nhưng trong nụ cười giấu đao, không lúc nào là không tính kế.

Vệ Tam chỉ nhìn thoáng qua thì mất đi hứng thú, quả nhiên tóc Ứng Tinh Quyết nhà họ Ứng vẫn đẹp nhất, mang lại cho người ta xúc cảm tốt nhất ngay cả khi nhìn.

“Có chút chuyện muốn thương lượng cùng các cậu.” Vệ Tam nói gọn gàng dứt khoát

Chỉ huy chính của trường Đế Quốc hơi híp mắt lại, đang suy nghĩ về việc trường Damocles đến đây để thương lượng. Nhưng anh ta chưa kịp phỏng đoán thì đột nhiên đau cả cổ, cả người rơi vào bóng tối vô biên.

Hoắc Tuyên Sơn chậm rãi thu tay lại, nhìn chỉ huy Đế Quốc ngã xuống đất, tay chân cậu thuần thục đặt nút bịt tai vào tai anh chàng kia.

Đánh ngất chỉ huy chính của bọn họ nữa, Hoắc Kiếm nhíu mày tiến lên, muốn ra tay với Hoắc Tuyên Sơn.

“Trước tiên đừng vội ra tay.” Vệ Tam tìm một chỗ ngồi xuống, “Ứng Tinh Quyết bị giám thị, chuyện này các cậu chắc biết chứ hả.”

Nghe cô nói vậy, lúc này bốn người trong trường Đế Quốc mới bình tĩnh lại đôi chút.

Ứng Tinh Quyết bị cấm thi đấu tạm thời, cũng bị giám sát toàn diện, bao gồm cả thông tin liên lạc trong quang não.

“Anh ấy gửi tin nhắn nói các cậu không có vấn đề gì.” Vệ Tam cúi đầu nhìn quang não và nói, “Tôi miễn cưỡng tin tưởng.”

“Không phải nói bị giám thị sao? Làm sao mà gửi tin nhắn được?” Liêu Như Ninh đến gần Vệ Tam, hỏi nhỏ.

Vệ Tam giơ tay lên, lộ ra cái quang não trên cổ tay mình: “Anh ấy dùng quang não được tặng hồi trước ở nhà cũ Quý Từ.”

Lúc đó Ứng Tinh Quyết nhận lấy rồi cũng chả dùng cho tới sau này.

Không biết anh làm sao mà không chỉ dùng thân phận giả đăng ký tài khoản quang não được mà còn gửi tin nhắn cho cô cả khi chính mình đang bị giám sát.

Lúc anh dùng tài khoản của quang não này thêm bạn với Vệ Tam là lúc cô còn ở trên tàu vũ trụ. Khi ấy cô chả đồng ý, Vệ Tam không thích thêm người lộn xộn.

Mãi đến khi người nọ ghi chú mình là Ứng Tinh Quyết, Vệ Tam mới đồng ý thêm bạn với người ta. Câu đầu tiên cô nói là: “Chứng minh.”

Sau câu này, đêm đầu tiên đến Sao Bạch Ải, Vệ Tam đột nhiên nhận được một cuộc gọi.

Cô mở ra mà không lên tiếng, người bên kia cũng không lên tiếng. Cô chẳng nhìn thấy khuôn mặt, có lẽ vị trí của quang não nằm trong túi nên đen hù một mảng, chỉ có một tí ánh sáng từ khoảng trống phía trên.

Từ chỗ lộ ra tí ánh sáng này, Vệ Tam loáng thoáng nhìn thấy mái tóc dài màu đen cùng nửa khuôn mặt dưới khi anh cố ý cúi xuống.

Cũng không lâu lắm là cuộc gọi của hai người đã bị anh chủ động cúp máy. Mãi đến tận đêm khuya, anh mới gửi tới một tin nhắn: [Tôi đã xác định không có người bị nhiễm bệnh trong bốn người trong đội chủ lực của trường Đế Quốc. Tôi hy vọng các cô có thể thay tôi nói cho bọn họ biết chuyện người bị nhiễm bệnh.]

Lúc này mới có hành động mở tường của Vệ Tam.

Cơ Sơ Vũ nhìn Vệ Tam, gằn từng chữ: “Cô muốn nói cái gì?”

Sau khi năm người của trường Damocles nhìn nhau, Hoắc Tuyên Sơn hỏi Vệ Tam: “Có chắc là muốn nói cho bọn họ biết?”

Trong số bọn họ, trên thực tế, người thận trọng và đa nghi nhất không phải là Kim Kha với tư cách là chỉ huy mà chính là Hoắc Tuyên Sơn.

Vệ Tam gật đầu, nhìn đảo qua bốn người của trường Quân Đế Quốc: “Kosai Musashi là người bị nhiễm bệnh.”

Lời này vừa được nói ra, Cơ Sơ Vũ nhanh chóng hỏi ngược lại: “Bị nhiễm bệnh là sao?”

Kim Kha ở bên cạnh giải thích một phen, bắt đầu từ ống sương mù màu đen mà Ứng Tinh Quyết mang theo, đến chuyện thành viên đội chủ lực bị nhiễm bệnh.

Đương nhiên giấu đi vai trò của mấy người bọn họ ở đó, chỉ nói là Ứng Tinh Quyết chủ động nói cho, đẩy tất cả mọi chuyện về phía Ứng Tinh Quyết, dù sao cũng không khác nhau lắm.

Đại khái mấy cậu chiêu của trường Đế Quốc có tố chất tâm lý còn chưa đủ mạnh, không triệt để rèn luyện được hết nên lần lượt rơi vào tình huống thế giới quan bị đảo lộn.

Khoang mô phỏng yên tĩnh đáng sợ.

Một lúc lâu sau, Cơ Sơ Vũ hỏi chậm rãi: "Trước kia Tinh Quyết biết rồi nói cho mấy cậu biết?"

Vệ Tam nhíu mày nhìn về phía Cơ Sơ Vũ: "Người lớn thế này rồi, đừng phân biệt được chính và thứ. Hiện tại thứ cậu nên hỏi nhất chính là người bị nhiễm bệnh."

Vị này xem ra vẫn còn thiếu chuyện bị xã hội vả cho, tầm nhìn hạn hẹp, không biết suốt ngày so đo cái gì.

"Ý của các cậu là chỉ huy chính chúng tôi ra tay với Kosai Musashi?" Hoắc Kiếm tỉnh táo lại trước và dùng giọng điệu sắc bén hỏi lại.

"Rốt cuộc có ra tay hay không, các cậu không rõ lắm sao?" Vệ Tam khoanh hai tay, có vẻ không kiên nhẫn, "Với tính cách của anh ấy, có thể làm ra loại chuyện này với người khác?"

"Chúng tôi chỉ thông báo chuyện mấy người bị nhiễm bệnh, mấy cậu phải cẩn thận." Kim Kha nói, "Bây giờ chúng tôi không biết rốt cuộc thứ này sao mà lây nhiễm cho con người được, chẳng qua khả năng lây qua máu cũng không cao. Bằng không Ứng Tinh Quyết và sinh viên bị thương của chúng tôi sẽ không bình yên vô sự lúc có chuyện ở trong container ở cảng vận tải hàng hóa khi trước."

Hoắc Kiếm không nhìn về phía Kim Kha, ánh mắt lại đối đầu với Vệ Tam, hắn cảm thấy rất kỳ quái.

Ứng Tinh Quyết là chỉ huy cấp siêu 3S, hơn nữa đã đi qua chiến trường chân chính, thủ đoạn hành động từ trước đến nay quả quyết,

sẽ không có bất kỳ hiểm khích nào.

Vệ Tam là một người dính dáng tới trường Đế Quốc dưới dạng đối thủ, thời gian ở chung của cô và Ứng Tinh Quyết không tính là nhiều. Mà hễ ở chung là đối chọi gay gắt, vì sao cô lại chắc chắn không phải do Ứng Tinh Quyết làm?

Trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, cô ấy nghĩ rằng mình hoàn toàn hiểu được tính cách của một người?

Vệ Tam cúi đầu nhìn lên người mình xem thử thấy được thứ gì chẳng ổn. Cô ngẩng đầu nói với Hoắc Kiếm: "Nhìn tôi làm gì?" Còn tưởng trên quần áo dính phải thứ gì dơ.

Hoắc Kiếm: "..."

"Còn ai biết tình huống của người bị nhiễm bệnh?" Cơ Sơ Vũ bình phục tâm tình rồi hỏi.

Kim Kha chỉ một vòng: "Hiện tại trong nhóm sinh viên chỉ có Ứng Tinh Quyết và chúng tôi biết. Bây giờ có thêm bốn người các cậu, bên thầy cô thì không rõ lắm. Những người bị nhiễm bệnh chỉ được phát hiện bởi người có cấp siêu 3S, vì vậy chúng ta không thể nói trực tiếp ra ngoài."

"Chờ một chút." Đầu óc Công Nghi Giác xoay hồi lâu, rốt cục phản ứng lại, "Chỉ có cấp siêu 3S phát hiện được người bị nhiễm bệnh? Vậy chỉ huy chính chúng tôi phát bệnh… cũng là dạng này?"

"Không phải là bệnh tật, cả hai đều bị nhiễm bệnh." Ứng Thành Hà nói trong bất mãn.

Anh không thích nghe ai đó nói anh họ của mình bị bệnh, rõ ràng không phải.

Cơ Sơ Vũ hoàn toàn sững sờ, Tinh Quyết không phát bệnh, hai người kia là… là người được gọi là nhiễm bệnh?

"Tóm lại, Ứng Tinh Quyết không bị bệnh, có người ở phía cao tầng bị nhiễm bệnh, nhưng không thể xác định được là ai." Kim Kha kết luận, "Hiện tại không chắc có bao nhiêu người bị nhiễm bệnh ở Liên bang, cũng không biết thứ này đến từ đâu. Bây giờ tất cả những gì chúng ta phải làm là tập hợp những người không bị nhiễm bệnh từng chút một. Bắt đầu từ đội chủ lực của chúng ta."

“Tôi muốn nói chuyện này cho bác hai tôi biết.” Lặng thinh một lúc lâu, kế đó Cơ Sơ Vũ muốn gửi tin nhắn cho Cơ Nguyên Đức.

Vệ Tam nhanh chóng tiến lên đè tay cậu ta lại, Cơ Sơ Vũ cố gắng vung ra thì bị cô ném thẳng qua vai và ngã xuống đất.

“Buông ra.” Cơ Sơ Vũ dùng sức muốn giãy dụa.

“Bình tĩnh một chút.” Vệ Tam dùng đầu gối đè lên lưng cậu ta, tay cô giữ chặt tay Cơ Sơ Vũ, “Đã nói chuyện này tạm thời không nói cho ai biết.”

Chương 224

“cậu muốn mạnh lên không”

Cơ Sơ Vũ còn muốn cố gắng giãy nãy nhưng cậu ta đã mất lợi thế ra tay trước, bị Vệ Tam đè trên mặt đất và mãi chẳng thoát được.

“Khuyên cậu bình tĩnh một chút.” Vệ Tam đưa một bàn tay đặt lên đầu cậu ta, “Cơ Sơ Vũ, tôi nhịn cậu thật lâu rồi.”

Kim Kha cảm thấy một đấm của Vệ Tam chuẩn bị lao xuống là vội vàng tới đây: “Bây giờ không ai biết ai ở lớp lãnh đạo bị nhiễm bệnh, ngay cả chúng tôi còn không nói với thầy cô mình. Cơ Sơ Vũ, cậu nói đại cho đại tướng Cơ chỉ làm cho sự việc tồi tệ hơn.”

“Bởi vì Ứng Tinh Quyết không có bệnh, cho nên cậu thẹn quá hóa giận?” Vệ Tam đột nhiên hỏi.

“Nói quàng xiên gì đó!” Cơ Sơ Vũ đột nhiên giãy dụa, “Buông ra!”

Vệ Tam chậc một tiếng rồi buông tay đứng dậy. Cô hơi ghét một chút: “Không nhìn thấy trên người cậu phân nửa dáng vẻ của một trong Đôi Sao Đế Quốc, chỉ là tên thô lỗ tự phụ.”

Cơ Sơ Vũ xoay người đứng lên, đứng đối diện Vệ Tam. Ánh mắt cậu ta đỏ cả: “Hiện tại không phải ai cũng nói cô và cậu ấy là Đôi Sao Liên bang à?”

“Đang ghen tị?” Vệ Tam nhịn không được cười ra tiếng, cô híp mắt nhìn Cơ Sơ Vũ, “Trong nhiều người thế này, thì ra cậu là người ngây thơ nhất.”

Cơ Sơ Vũ thở hổn hển nhìn lăm lăm cô, ánh mắt hung ác dị thường, giống như tùy thời có thể nhào tới.

“Tôi nói này.” Vệ Tam dựa vào khoang mô phỏng, nói bâng quơ, “Nhớ rõ cậu rất nghe lời Ứng Tinh Quyết ở sân thi đấu Cốc Vũ. Làm sao, giờ không muốn nghe? Cũng đúng, bác của cậu vẫn để cho cậu canh giữ bên cạnh Ứng Tinh Quyết mãi là vì muốn giết anh ấy.”

Cơ Sơ Vũ lên tiếng khàn khàn: “Tôi chưa từng muốn giết cậu ấy.”

Vệ Tam cúi đầu nhìn 10 ngón tay mình đang xòe ra, trên đó còn có

mấy chỗ máu vì chuyện huấn luyện đã để lại hôm nay. Cô ngước mắt nói từ từ: “Nếu anh ấy đã bằng lòng nói chuyện bị nhiễm bệnh cho các cậu biết, chứng tỏ anh ấy còn tin tưởng các cậu. Cơ Sơ Vũ, cậu muốn phụ lòng sự tin tưởng của anh ấy?”

Trong phòng, Hoắc Kiếm nhìn Vệ Tam và Cơ Sơ Vũ giằng co thì bỗng nhiên sinh ra một cảm giác kỳ quái: Nếu nhiều người đứng bên cạnh Ứng Tinh Quyết năm như vậy là Vệ Tam mà không phải Cơ Sơ Vũ, có lẽ hắn đã chẳng không phục.

“... Không muốn.” Cơ Sơ Vũ nói khàn khàn, “Chuyện này có quan hệ trọng đại, chỉ dựa vào chúng ta thì không có biện pháp giải quyết.”

“Nào có nhiều chuyện như vậy.” Thiếu gia Liêu có vẻ không kiên nhẫn, “Dựa vào bác của cậu là có thể giải quyết? Lỡ mà đại tướng Cơ chính là người bị nhiễm bệnh thì chúng ta chả có một cơ hội nào.”

Hoắc Tuyên Sơn ho một tiếng, nhắc nhở Liêu Như Ninh đừng nói lung tung.

“Lấy ví dụ thôi, dù sao cậu cũng đừng hòng liên lạc với người phía trên.” Liêu Như Ninh nhăn mặt nhìn Cơ Sơ Vũ, “Hiện tại người có thể giúp Ứng Tinh Quyết chỉ có chúng ta, cậu còn là anh em của anh ta, cũng đừng gây thêm chuyện nữa.”

“Anh em với anh ấy là tôi.” Ứng Thành Hà bảo trong bất mãn, “Đó là anh họ tôi, có quan hệ gì với Cơ Sơ Vũ.”

Lúc trước Cơ Sơ Vũ mới bị Ứng Tinh Quyết phủ định quan hệ anh em, nay nghe được lời nói của hai người thì trong lòng cậu ta lại bị đâm thêm một đao.

Thì ra trong lòng tất cả mọi người, họ cảm thấy quan hệ giữa mình và Ứng Tinh Quyết không đủ để lên được tầng anh em này.

“Nói chính sự, đừng nói sang chỗ khác.” Kim Kha kéo đề tài trở lại.

Sao mà trình độ hai người này nói tới nói lui làm người ta giận càng ngày càng mạnh thế này?

“... Tôi sẽ không nói cho đại tướng Cơ.” Rốt cuộc Cơ Sơ Vũ cũng nói.

“Coi như được đi.” Vệ Tam đứng thẳng dậy, phất tay, “Việc này đến đây thôi, chúng tôi trở về huấn luyện.”

Hoắc Tuyên Sơn khom lưng lấy nút bịt tai gắn trong tai chỉ huy chính trên mặt đất xuống rồi mới đi theo phía sau Kim Kha, đi về phía cửa tường đối diện.

Khi những người của trường Damocles đóng cửa bằng tường lại rồi, bốn người của trường Đế Quốc rơi vào im lặng.

Vừa rồi chỉ có Cơ Sơ Vũ và Hoắc Kiếm nói chuyện, giữa chừng cũng có Công Nghi Giác chen vào một câu; về phần Tư Đồ Gia, giờ phút này trong đầu y đã rối như tơ vò.

Nhưng bốn người, không có ngoại lệ, đều có cùng một ý nghĩ trong lòng: Liên bang hỗn loạn rồi.

...

“Tôi bị sao thế này?” Chỉ huy chính của trường Đế Quốc lảo đảo đứng lên, sờ cổ mình. Anh ta thấy đau.

Chờ đến khi đứng lên chậm lại hồi lâu, anh ta mới nhớ chính người của trường Damocles ra tay lúc trước.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Sao bọn họ dám làm thế!” Chỉ huy trường Đế Quốc nói trong tức giận.

“Bọn họ đã về rồi.” Công Nghi Cảm giác quay đầu, “Anh, anh đến quan sát số liệu của hiến sĩ độc lập chúng em đi.”

Chỉ huy chính của trường Đế Quốc đành phải đứng trước khoang mô phỏng và nhìn số liệu của ba chiến sĩ độc lập. Anh ta vẫn tò mò về những chuyện xảy ra sau khi mình ngất xỉu: “Người của trường Damocles tới đây làm gì?”

“Không có gì, lại đây kiếm chuyện mà thôi.” Công Nghi Giác thuận miệng trả lời, “Bọn họ đã chịu thiệt rồi.”

“Phải không?” Chỉ huy mới của trường Đế Quốc cũng chả nghi ngờ, “Tôi phải suy nghĩ về phản ứng của ban tổ chức và giáo viên. Đám này vừa chủ động khiêu khích vừa phá hư căn phòng.”

“Anh à, hay là anh đừng nói nữa, chúng ta cũng ra tay với người ta đó.” Công Nghi Giác cúi đầu nhìn quang não.

Ra tay?

Chỉ huy mới của trường Đế Quốc im lặng, ra tay thì chỉ phải giấu đi. Nếu không một khi bị phát hiện, cả hai trường quân sự sẽ bị loại khỏi cuộc thi.

...

Huấn luyện đến đêm khuya, đội chủ lực trường Damocles mới trở lại ký túc xá. Vệ Tam rửa mặt xong nằm trên giường, một lát sau cô mở mắt ra rồi mở quang não, gửi tin nhắn cho quang não mới của Ứng Tinh Quyết: [Nói cho bọn họ biết rồi.]

Cô cũng không chờ để nhận được phản hồi của Ứng Tinh Quyết, dù sao người ta vẫn luôn ở trong trạng thái bị theo dõi, mỗi lần toàn phải chờ thật lâu mới trả lời tin nhắn được.

Nhưng không ngờ, vừa mới gửi qua thì bên kia gửi lại một tin: [Cảm ơn.]

Lén Lút Ăn Xin: [Anh không bị theo dõi?]

Ứng Tinh Quyết: [Ừ, tôi đang ở trong chăn bây giờ.]

Vệ Tam: "..."

Không thể tưởng tượng được cảnh Ứng Tinh Quyết, Ngôi Sao Đế Quốc, trốn trong chăn để gửi tin nhắn là như thế nào.

Lén Lút Ăn Xin: [Bái bai, chúc ngủ ngon.]

Ứng Tinh Quyết: [Chúc ngủ ngon.]

Ngày huấn luyện hôm sau vẫn là chuyện leo lên tường, nhưng mọi người đứng lên bức tường đầu tiên cũng chả còn khó khăn khôn cùng như thế.

Người có biểu hiện tốt nhất vẫn là Shaω Eli của trường Samuel; trường Đế Quốc nói chung là có biểu hiện kém hết hôm nay; các trường quân sự khác đã tiến bộ, chỉ tiếc là phải mất quá nhiều thời gian cho bức tường thứ ba, họ chả có cách nào đi lên được.

Nửa tiếng sau, vẫn là dạng toàn bộ sinh viên bị phạt đu tường. Cơ mà lần này không còn phải treo trên bức tường đầu tiên, mà lại là

dừng ở bức tường nào thì treo ở bức tường đó.

Mọi người trong các trường quân sự đã phân tán, Vệ Tam treo trên bức tường thứ ba, Shaω Eli treo một mình trên bức tường thứ tư.

Gã rất tự hào.

Lúc bị phạt là gã đã treo trên đỉnh của bức tường thứ tư, cứ thế bám vào nó và khoe khoang với Vệ Tam đang đu trên bức tường thứ ba: "Damocles tụi bay chỉ may thôi, nhìn vào người thừa kế này. Đây là thực lực chân chính."

Vệ Tam: "Hứ!"

Shaω Eli nghe cô học câu thần chú của mình, đầu tiên là sửng sốt, sau đó hét lên để cho cô ngậm miệng!

"HỨ!"

"HỨ!"

...

Ngay sau đó, toàn bộ thành viên của trường Damocles đều hướng về phía Shaω Eli kêu "hứ", khiến tên này tức giận tột cùng.

Ngày hôm sau, một nhóm sinh viên quân sự đã chả có chuyển biến tốt đẹp, một số người vì dùng ngón tay quá sức mà móng tay bị nứt, chỉ đành đến phòng khám để tìm bác sĩ kê toa.

Shaω Eli cũng chả tốt hơn là bao, trước đây gã huấn luyện ở Sao Bạch Ải không gặp cường độ lớn như vậy, hơn nữa còn huấn luyện không có cơ giáp.

Gã cầm thuốc ngồi một mình trên bậc thềm đầu hành lang và bôi từ từ. Dù sao trở về ký túc xá rồi thì đội chủ lực Samuel vẫn phớt lờ gã, họ vẫn còn nhớ chuyện gây hấn ngày hôm qua.

"Shaω Eli." Nam Phi Trúc cũng mang theo thuốc, cậu ta đẩy cửa ngay hành lang ra và đi xuống ngồi bên cạnh gã.

"Sao cậu lại đến đây?" Shaω Eli nhìn cậu ta và hỏi.

Phòng y tế của trường Samuel nằm trên tầng 16, thường có thang

máy để đi xuống, không đi cầu thang bộ.

“Hơi mệt nên muốn tìm người nói chuyện.” Nam Phi Trúc thả thuốc xuống và nói với gã, “Tôi giúp cậu lau trước.”

Shaω Eli không ngại cứ đưa thuốc của mình cho Nam Phi Trúc, trong miệng thì phàn nàn chả dứt: “Sao Jill Gil Wood và chỉ huy vẫn còn tức giận chứ. Tôi đã nói là muốn chụp ảnh xấu xí của trường Damocles, bây giờ tất cả đã được gửi lên mạng rồi, chứ có gửi hình của đội mình đâu.”

“Chỉ huy chính chỉ không hy vọng cậu gây chuyện.” Nam Phi Trúc cúi đầu vừa giúp gã bôi thuốc vừa nói.

“Hứ, người của trường Damocles gây rối mỗi ngày cũng không sao.” Shaω Eli rất khó chịu, “Nếu tôi có thể mạnh mẽ hơn một chút thì đánh ngã hết bọn họ, đánh tới khóc luôn!”

“Cậu muốn mạnh hơn?” Nam Phi Trúc hỏi nhỏ.

“Tất nhiên nghĩ, ai mà không muốn?” Shaω Eli hừ lạnh, “Chả phải Vệ Tam ỷ vào thực lực mạnh mới ngông cuồng như vậy sao?”

“Sẽ luôn có biện pháp trở nên mạnh mẽ.” Nam Phi Trúc nhìn thuốc mỡ tan ra trên móng tay của gã, nói từ từ, “Chỉ cần cậu muốn.”

Shaω Eli nhìn chằm chằm vào cậu ta, rồi bày khuôn mặt trang trọng lúc mở miệng: “Đương nhiên là có rồi! Cho nên cậu cũng đừng chịu thua kém, nghĩ cách đổi cơ giáp của chúng ta tốt hơn. Chỉ dựa vào một mình tôi thì vô dụng, cậu phải cố lên.”

Nam Phi Trúc: “...”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Shaω Eli: Mấy người nói tôi may mắn? Là do tôi đổi đầu óc mình đấy (￣？￣)

Chương 225

“xin lỗi”

“Để tôi giúp cậu bôi thuốc.” Shaω Eli khi nhìn Nam Phi Trúc giúp mình lau thuốc xong thì bảo nhiệt tình, đúng là làm đồng đội vẫn phải giúp đỡ lẫn nhau!

“Không cần, tôi còn có việc.” Nam Phi Trúc đứng dậy, quay đầu đi về phía cửa hành lang.

Shaω Eli quay đầu nhìn bóng lưng của cậu ta và khá bối rối: Tại sao đột nhiên đi thế? Còn thấy lạnh tí nữa. Chẳng lẽ chỉ tới vì muốn bôi thuốc cho mình?

Càng nghĩ càng cảm thấy có thể, trong lòng Shaω Eli không hiểu sao lại thấy cảm động. Đừng nhìn đội viên chủ lực của trường Samuel bình thường không thích gã chứ thật ra còn giúp gã tới bôi thuốc đấy.

Shaω Eli đứng dậy đuổi theo, mắt thấy thang máy sắp đóng, gã đưa tay chặn cửa: “Chờ tôi.”

Trong thang máy chỉ có một mình Nam Phi Trúc, trên tay cậu ta còn mang theo túi, bên trong đó có đựng thuốc.

“Để tôi bôi thuốc cho cậu, một người làm bất tiện lắm.” Shaω Eli phải thể hiện sự quan tâm đến đồng đội, đặc biệt là khi người đồng đội này vẫn âm thầm quan tâm đến mình.

“Tôi nói rồi, tôi còn có việc.” Nam Phi Trúc nói chuyện giọng điệu nặng nề.

“Biết, nhưng tôi thì không sao. Tôi rảnh mà.” Shaω Eli nói nhiệt tình, “Đi theo cậu được.”

Nói xong, gã đưa một tay đoạt lấy túi trong tay Nam Phi Trúc, lấy thuốc mỡ từ đó.

Nam Phi Trúc dùng sức nhắm mắt lại, cố gắng áp sự xúc động trong lòng mình.

“Cậu yên tâm, chỉ cần tôi giúp cậu bôi thuốc trên đường, thuốc bôi

này khô nhanh thôi.” Shaω Eli vừa mở thuốc vừa bảo.

“Đám người của trường Damocles ỷ vào thực lực mạnh thì muốn làm gì thì làm.” Nam Phi Trúc quay đầu nhìn Shaω Eli, “Cậu không thấy tức à? Con nhỏ Vệ Tam kia tát nhiều lần vào mặt cậu như vậy.”

“Sao mà không tức được?” Shaω Eli nắm thuốc bôi với lửa giận bốc lên đầu, “Vệ Tam không biết ngại là gì, còn muốn mang theo một đám quỷ đói của trường Damocles đến nhà tôi nữa.”

“Cùng lắm là do nó ỷ vào chuyện có thực lực mạnh hơn cậu mà thôi.” Nam Phi Trúc nhìn Shaω Eli đang tức quá hóa giận. “Chỉ cần cậu mạnh hơn nó, Vệ Tam tuyệt đối không dám kiêu ngạo như vậy.”

“Không phải, Vệ Tam đã ỷ vào chuyện nó mạnh hơn tôi.” Shaω Eli nhìn về phía Nam Phi Trúc như thể tìm được tri kỷ, một tay gã nắm lấy tay Nam Phi Trúc, “Trước kia tôi còn tưởng rằng cậu rất ngốc, không giỏi như cơ giáp sư trường quân sự khác, giờ thì biết mình lầm rồi. Tuy rằng trình độ của cơ giáp sư của cậu bình thường, nhưng lại nhìn rõ ràng.”

Nam Phi Trúc: “...”

“Nhưng mà, cậu còn phải cố gắng làm tốt cơ giáp.” Shaω Eli cúi đầu bôi một lớp thuốc lên tay Nam Phi Trúc, “Cơ giáp của đội chủ lực Samuel chúng ta phải dựa vào sự bảo vệ của cậu đó.”

Nam Phi Trúc miễn cưỡng cười cười: “… Tôi cảm thấy thực lực của cậu không chỉ dừng lại ở đó,. Cậu có muốn mạnh mẽ hơn không?”

Shaω Eli nghiêm túc bôi thuốc cho Nam Phi Trúc: “Vẫn là cậu có ánh mắt, không giống Cao Học Lâm và Jill Gil Wood, toàn coi thường tôi và cảm thấy tôi ngu ngốc.”

“Cậu có muốn trở nên mạnh mẽ hay không?”

“Ai không muốn mạnh lên.” Shaω Eli nắm lấy tay Nam Phi Trúc, lại cúi đầu híp mắt nhìn kỹ và nói trong sự kỳ quái, “Tay cậu... mềm thế này.”

Cửa thang máy mở ra, Nam Phi Trúc rút tay và sải bước đi ra ngoài, hoàn toàn không có ý chờ Shaω Eli.

“Hầy.” Mỗi bên trên hai cổ tay của Shaω Eli treo một túi thuốc, gã cố

gắng kêu Nam Phi Trúc để mình bôi tay còn lại, “Đi nhanh như vậy làm gì?”

Cũng không phải là đám quỷ chết đói của trường Damocles đầu thai.

Hứ.

Shaω Eli đút cả hai tay vào túi, từ từ đi về phía ký túc xá.

Trong đầu gã không ngừng hiện lên bàn tay của Nam Phi Trúc vừa rồi, là bàn tay của một cơ giáp sư mà sao lại trơn láng như vậy.

Mấy cơ giáp sư như Ứng Thành Hà và Công Nghi Giác kia ấy, trên tay họ đều có đủ loại vết thương nhỏ, đây là những vết thương khi mấy cơ giáp sư tiếp xúc và cắt các loại vật liệu nhiều năm có được khi bất cẩn. Có đôi khi không kịp trị liệu, chờ lành hẳn thì bị thương tiếp, cứ thế trong một thời gian lâu dài, trên tay họ sẽ có dấu vết.

Ai dà, Nam Phi Trúc quả nhiên thường xuyên lười biếng, khó trách trình độ cũng như vậy.

Shaω Eli tự cho là đã phát hiện ra chân tướng cho chuyện tay Nam Phi Trúc bóng loáng. Nhưng một người quan tâm đến đồng đội, gã nhất định sẽ không nói thẳng cậu ấy lười biếng, mà phải nói vòng vèo nhẹ nhàng mới được!

...

“Shaω Eli lại đi dạo ở đó làm gì thế?” Liêu Như Ninh liêu Vệ Tam bên cạnh, ra hiệu cho cô nhìn về phía tòa nhà đối diện.

Vệ Tam giương mắt đã nhìn thấy Shaω Eli cho hai tay đút túi lắc lư đi. Cô liền hô một tiếng: “Cậu Eli.”

Đối diện, Shaω Eli nghe thấy âm thanh này đã giật nảy mình, theo bản năng muốn chạy.

“Này, cậu Eli, cậu đi đâu vậy?” Liêu Như Ninh chặn đường Shaω Eli, “Về phòng ngủ thì sao?” Không phải là hướng phía sau cậu à?”

Sao mà gã không biết hướng đằng sau chứ, gã chỉ cố ý quay đầu và cố gắng chạy thôi.

Shaω Eli nhĩ thầm trong lòng rồi ngẩng đầu nhìn bốn phía. Gã không

phát hiện ra bóng dáng Vệ Tam bèn đột nhiên quay đầu tính định hướng phòng ngủ rồi xông về phía đó.

“Đây không phải là cậu Eli chúng mình à?” Vệ Tam đột nhiên xuất hiện ở phía trước Shaω Eli, mỉm cười vẫy tay chào gã.

Shaω Eli nhìn một chút, phát hiện trước sau đã bị Vệ Tam và Liêu Như Ninh chặn đường.

Gã đứng tại chỗ, ngẩng đầu ưỡn ngực: “Là tao, có chuyện gì?”

Vệ Tam giơ tay vỗ ngực Shaω Eli: “Không có gì, lại đây chào hỏi cậu Eli thân thiện thôi.”

Tầm mắt Shaω Eli rơi vào tay Vệ Tam, không né tránh. Ngoại trừ đỉnh đầu ngón tay bị tổn thương vì hai ngày này treo tường tạo ra vết thương, ngón tay của cô cũng có vết thương ở những nơi khác.

Hứ, không ngờ được con nhỏ vày vẫn còn rất siêng năng, huấn luyện lâu như vậy mà vẫn còn tâm tư đi làm cơ giáp.

Đúng là Nam Phi Trúc là cơ giáp sư lười biếng nhất.

Ánh mắt Shaω Eli rõ rành như thế thì Vệ Tam có muốn lơ đi cũng khó. Cô cúi đầu nhìn tay mình rồi nhướng mày nhìn gã: “Tay tôi có vấn đề gì hả?”

“Tay mày có chuyện hay gì mà đi hỏi tao?”?” Shaω Eli đứng sang một bên, hai tay đan chéo, trông lạnh lùng cùng cực.

Điều duy nhất làm người ta thấy gai mắt là hai túi thuốc trên cổ tay gã.

Vệ Tam đảo qua hai tuýp thuốc bôi đã được sử dụng bên trong: “Đồng đội của cậu đâu?”

“Mắc mớ gì tới mày.” Shaω Eli hứ một tiếng.

“Thật ra tôi vẫn luôn cảm thấy áy náy vì khi tát cậu một cái ở bến cảng Sao Đế Đô.” Vệ Tam nói làm người ta thấy vẻ chân tình, “Chúng ta là là bạn học, không chừng tương lai còn cùng nhau đi ra chiến trường. Sao mà tôi lại ra tay với cậu được cơ chứ?”

“Mày cũng biết.” Shaω Eli ngẩng đầu lên cao hơn, trong lòng nghĩ

lương tâm Vệ Tam đã bị triệu hồi bởi tác phong lạnh lẽo của gã là cái chắc.

Vệ Tam cố ý đến gần gã: “Tôi vẫn luôn hối hận, muốn nói với cậu một câu…”

Nó sẽ xin lỗi mình á?!

Shaω Eli càng ngẩng đầu lên, không nhìn Vệ Tam.

Coi như xin lỗi thì gã sẽ không tha thứ! Tát gã trước mặt nhiều người như vậy, một câu xin lỗi là quên được à?

Tối thiểu nhất… cũng cần tới hai câu.

Thực ra gã nghĩ rằng trường Damocles cũng không đáng ghét như vậy.

Vệ Tam đến gần Shaω Eli, cô quay lưng lại với camera của tòa nhà, còn camera ở đối diện đã bị chặn bởi Liêu Như Ninh.

Shaω Eli vẫn còn nhìn trời, đang suy nghĩ chờ Vệ Tam nói xong xin lỗi thì gã nên bày ra biểu hiện hoàn mỹ hào phóng như thế nào.

Ngón tay Vệ Tam kẹp lưỡi dao nhỏ, nhanh chóng vẽ một đường trên tay Shaω Eli. Trước khi gã kịp phản ứng, cô nhanh chóng lấy ra một chiếc khăn giấy từ túi mình để lau máu cho gã.

“Mày làm gì vậy?” Shaω Eli chỉ cảm thấy cổ tay của mình hơi nhoi nhói.

“Tôi đã nợ cậu một câu xin lỗi trong thời gian dài như vậy.” Vệ Tam đã bỏ tất cả mọi thứ vào túi mình, hai tay nắm chặt bàn tay Shaω Eli, “Tôi tin rằng sau này chúng ta sẽ có thể trở thành bạn tốt.”

“Đi ra.” Shaω Eli rút tay về, gã cúi đầu nhìn cổ tay mình một cái rồi nhìn Vệ Tam với vẻ chê trách, “Con mẹ nó, trên tay mày có mọc gai à?”

“Xin lỗi xin lỗi, hơi kích động quá.” Vệ Tam chân thành nói, “Lúc trước là tôi không đúng. Hơn nữa hai ngày huấn luyện này, tôi hấy cậu thật sự giỏi giang, càng muốn tới đây cởi bỏ hiểu lầm với cậu.”

Vệ Tam nói mình đáng gờm kìa!

Thiếu chút nữa là trên mặt Shaω Eli không còn kéo căng tỏ vẻ ác liệt được nữa, gã vội hứ một tiếng: “Quên đi, chuyện trước kia đã qua rồi. Mày biết tao giỏi thế đó, lúc vào đấu trường thi đấu tao cũng không nhường đâu.”

“Đương nhiên chúng tôi biết mà, không cản đường cậu về nữa.” Vệ Tam nhường đường, “Cậu Eli, mời.”

Shaω Eli tưởng chừng toàn thân thư thái, trong đầu vui vẻ muốn ngu, chỉ nhớ Vệ Tam không chỉ xin lỗi vì chuyện trước kia mà còn nói gã lợi hại. Gã cứ như vậy, choáng váng đi vào phòng ngủ.

...

“Cá nhân tôi nghĩ rằng cậu ta chả có dáng vẻ của người bị nhiễm bệnh.” Liêu Như Ninh nhìn bóng lưng Shaω Eli biến mất thì lắc đầu, xem não của cậu ta không ổn lắm.

Vệ Tam sờ lấy khăn giấy trong túi: “Chúng ta đi.”

Hai người cười nói trên đường, cứ thế đi thẳng đến tòa nhà y tế của trường Quân sự Đế Quốc ở phía bên kia.

Thời gian cũng vừa khéo, đội chủ lực của trường Đế Quốc vừa mới đi ra từ bên trong, bên cạnh còn có đám người Ứng Tinh Quyết.

“Đừng quá phí công, lần này cháu không thi đấu thì coi như nghỉ ngơi.” Cả người Hứa Chân mặc đồ blouse trắng, bác ấy đang nói với Ứng Tinh Quyết.

Đội chủ lực của trường Đế Quốc đến bôi thuốc, Ứng Tinh Quyết thì đến kiểm tra hàng ngày, vừa lúc cùng nhau đi ra.

“Bác sĩ Hứa, bây giờ máy bay của các bác có dùng được không?” Vệ Tam chủ động tới chào hỏi.

Hứa Chân ngẩn người kế đó mới nhớ tới Vệ Tam là ai. Người có tính tình như vậy quả thật rất hiếm thấy trong năm trường quân sự lớn.

Bác ấy mỉm cười và gật đầu: “Nhờ phúc của cháu nên giờ máy bay không có vấn đề gì, mà tốc độ có vẻ còn nhanh hơn một chút.”

“Dùng tốt là được.” Vệ Tam vừa chào hỏi những người này, một bên

nhanh chóng lấy từ trong túi ra một góc khăn giấy có vết máu rồi nhét trở lại với tốc độ thật nhanh.

Toàn bộ hành vi đó chỉ có Ứng Tinh Quyết thấy được.

Cô cũng chỉ muốn cho Ứng Tinh Quyết xem.

“Kim Kha kêu tụi mình sớm đi về tập luyện đấy.” Liêu Như Ninh ở bên cạnh cố ý nhìn thoáng qua quang não.

“Vậy chúng tôi đi trước.” Vệ Tam vẫy tay với các thành viên đội chủ lực của trường Đế Quốc, tầm mắt nương theo đó đảo qua tất cả mọi người, cuối cùng nhìn vào ánh mắt Ứng Tinh Quyết, “Ngày mai gặp.”

Ứng Tinh Quyết nhìn Vệ Tam và lắc đầu cực kỳ nhẹ, không để ai phát hiện.

Lần này hai người đi thẳng đến tòa nhà mô phỏng, đi được một nửa, Liêu Như Ninh mới hỏi: “Thế nào?”

Vệ Tam nhướng mày: “Không có chuyện gì.”

Shaω Eli không bị nhiễm bệnh.

“Có muốn lôi kéo không?” Liêu Như Ninh hỏi.

Vệ Tam lắc đầu: “Bây giờ không cần thiết. Bị gã biết có khi lại là chuyện xấu.”

Liêu Như Ninh nghiêm túc suy nghĩ một chút, cảm thấy Vệ Tam nói rất đúng. Shaω Eli, một người thường xuyên vô thức đào hố cho đồng đội, đúng là dễ mang lại rắc rối thật.

…

Shaω Eli bị xét nghiệm nhưng hoàn toàn chả biết chuyện gì đã xảy ra.

Shaω Eli vui vẻ thấu trời trở lại ký túc xá và gặp Jill Gil Wood ngay khi bước vào. Cô nàng lướt qua gã với khuôn mặt không có biểu hiện rồi ngồi trên ghế sô-pha và nói chuyện với Cao Học Lâm, người cũng giả vờ không nhìn thấy gã.

“…”

Shaω Eli hơi tức giận, đứng giữa hai người, không cho phép hai người nhìn nhau.

Kết quả là hai người trực tiếp dời chỗ, tiếp tục nói chuyện.

Shaω Eli hít sâu một hơi: “Vừa rồi Vệ Tam xin lỗi tôi!”

Phòng khách yên tĩnh.

Nhất định là bị gã ném sấm sét làm ngỡ ngàng rồi!

“Nói như vậy, tôi đứng dưới gió lớn thì cơ giáp không thể gắng gượng đứng vững?” Jill Gil Wood trầm tư một lúc lâu mới nói.

“Đúng.”

Shaω Eli: “...” Cho nên vừa rồi hai người này đang suy nghĩ?

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Shaω Eli: Vệ Tam xin lỗi tôi! Nghe thấy không! Nghe thấy không!!!

Chương 226

“cậu đừng có mà lười biếng”

Sân diễn tập Sao Bạch Ải, ngày huấn luyện chung thứ ba.

Vẫn là trèo tường không có cơ giáp, lúc có sinh viên quân sự oán giận vì sao không dùng cơ giáp, Hoắc Sở chỉ nói một câu.

“Leo không xong bảy bức tường này, các em đừng mong dùng cơ giáp.”

Để không còn phải trèo tường nữa, đám người dồn sức để leo lên, đặc biệt là Shaω Eli, người đã mạnh hơn những người khác trong lĩnh vực này. Sau hai ngày huấn luyện bị phạt, ngón tay gã đã dần quen với việc chèo chống sức mạnh của cơ thể mình, nên khi vừa bắt đầu tính thời gian là gã đã xông về phía trước.

Cấu trúc của bảy bức tường này khác nhau, càng về sau càng trơn và khó khăn hơn. Có tường còn có đồ đâm ra để tấn công bọn họ.

Shaω Eli xông lên phía trước, bị đánh xuống cũng cắn răng bò lên trên. Từng cái, từng cái,… cuối cùng gã cũng vượt qua bức tường thứ bảy.

Tại thời điểm này những người khác vẫn còn ở phía bên bức tường bốn, năm và sáu.

Gã đắc ý vọt tới trước mặt sĩ quan huấn luyện Hoắc Sở: “Em hoàn thành rồi!”

Hoắc Sở liếc nhìn Shaω Eli một cái: “Đứng bên cạnh.”

Shaω Eli không suy nghĩ nhiều, đứng bên cạnh theo lời sĩ quan huấn luyện và nhìn các sinh viên quân sự khác vẫn còn đang leo lên trong đau khổ.

Chậc chậc, bình thường cũng là chiến sĩ độc lập hạng nhẹ nên nhìn không ra, giờ thì đã biết sự lợi hại của Shaω Eli này rồi.

Chờ đợi hồi lâu, ngày càng có nhiều người trèo qua bức tường thứ bảy. Cuối cùng Shaω Eli đã phát hiện ra điều gì đó không đúng, gã chỉ vào đám người nói: “Sĩ quan huấn luyện, tại sao thầy không la

ngừng?”

Hoắc Sở quay đầu với khuôn mặt không có biểu cảm gì và nhìn Shaω Eli: “Đã nửa tiếng trôi qua kể từ khi em đứng tại đây. Giờ em mới hỏi?”

Shaω El ngạc nhiên, sau đó cúi đầu nhìn thời gian bên trên quang não, đúng thật đã trôi qua nửa tiếng rồi.

Chuyện này còn chưa tính xong, Hoắc Sở lại sát muối vào tim: “Em trèo tường lố 5 phút.”

“Sĩ quan huấn luyện, em...” Shaω Eli cố gắng giãy giụa, “Chỉ 5 phút thôi mà, tất cả bọn họ toàn trễ nửa tiếng.”

Sau khi tất cả mọi người leo lại, Hoắc Sở gọi bọn họ tập hợp.

“Treo tường trong hai tiếng.” Hoắc Sở chỉ ra bức tường mà mọi người đang ở khi kết thúc bộ đếm thời gian 30 phút, và tất cả mọi người đều treo trên bức tường đó.

Shaω Eli treo một mình trên bức tường thứ bảy, cũng là bức tường khó khăn nhất, và, lúc nào cũng có vật hình trụ đánh vào bức tường.

Bức tường thứ sáu đông đúc nhất, một đám chiến sĩ độc lập hạng nhẹ, có Vệ Tam, Cơ Sơ Vũ, Tông Chính Việt Nhân.

“Thực lực của cậu không tệ.” Sơn Cung Ba Nhận nói với Vệ Tam.

Giọng điệu của cậu ta giống như lời khen ngợi của người cấp trên bảo người cấp dưới.

Rõ ràng ngay cả Tông Chính Việt Nhân bên cạnh cũng không khỏi nhìn qua, ai mà nghe được loại ngữ điệu này thì cũng chả thể thoải mái được.

Vệ Tam ngửa đầu nhìn thoáng qua cái đinh tròn mình đang bám và trả lời trong hững hờ: “Cám ơn lời khen ngợi.”

Cô không quan tâm chút nào.

Tông Chính Việt Nhân nhìn chằm chằm Vệ Tam, hoàn toàn chẳng nghĩ ra vì sao cô có thể nói ra mấy chữ này như không có chuyện gì xảy ra, người ta rõ ràng đang xem thường cô.

Sơn Cung Ba Nhận giống như yến dán lên vách tường thật nhẹ, thoạt trông chẳng cố hết sức là mấy. Cậu ta nghe vậy thì khóe miệng vừa nhếch lên một nụ cười, Vệ Tam lại mở miệng.

“Nhưng cậu thì hơi kém, ngay cả Shaω Eli cũng không sánh bằng.”

Nụ cười trên khóe miệng Sơn Cung Ba Nhận đơ lại, độ cong chậm rãi rơi xuống, cậu ta giương mắt nhìn Vệ Tam.

Nhìn thấy bầu không khí của bức tường thứ sáu ngày càng nặng nề, bức tường bên cạnh đột nhiên phát ra một tiếng.

“Tao nghe được tên mình đó. Vệ Tam, mày có nói xấu tao không?”

Vệ Tam ngửa đầu: “Sao thế được, tôi đang khen cậu Eli có thực lực cao cường, là người đầu tiên trèo xong bức tường cuối cùng.”

Đúng thật làm tiêu tan hiềm khích hồi trước đã làm mấy lời Vệ Tam này nói dễ nghe không ít. Shaω Eli nghe thế thì trong lòng thoải mái, lại nghĩ Vệ Tam lần này khen ngợi gã ở trước mặt mọi người. Ngay cả các đội viên chủ lực của trường Samuel cũng nghe thấy, chuyện này làm gã vui mừng quá đỗi.

Shaω Eli quyết định bày tỏ một chút: “Leo lên bức tường này vẫn nên chú ý đến một chút kỹ năng, phải thế này…”

Toàn bộ sân tập đã đầy tiếng giải thích đầy nhiệt huyết của Shaω Eli, phấn khởi cùng cực.

Mọi người: “...”

“Có thể gọi cậu ta dừng lại không?” Kim Kha treo trên bức tường thứ tư nhìn Cao Học Lâm, nói với giọng ỉu xìu, “Thật sự rất ồn ào.”

Cao Học Lâm bám tường ha hả một tiếng: “Tôi không quản lý được.” Cũng nên để cho người của các trường quân sự khác cảm nhận được “uy lực” của Shaω Eli.

“Câm miệng lại!”

Người đầu tiên không chịu nổi chính là Sơn Cung Dũng Nam, cô ấy cách hai bức tường mà còn bị Shaω Eli ảnh hưởng.

“Mày lại là cái rễ hành nào?” Đầu tiên Shaω Eli dừng lại, kế đó đã chửi, “Đừng nghĩ rằng bây giờ anh trai mày đã trở thành cấp 3S thì tao sợ South Pasadena tụi bây. Có bản lĩnh, mày, mày đánh thắng Vệ Tam đi.”

Vệ Tam không hiểu đầu đuôi đã dính chưởng: “...”

Jill Gil Wood treo trên bức tường thứ năm ngoài cười nhưng trong không cười: Đồ đần này, thế mà học được chiêu gắp lửa bỏ tay người.

Cuối cùng là Hoắc Sở bên cạnh chịu không nổi khiến mọi người yên lặng, bằng không thì tính thêm giờ. Đến lúc này mọi người mới được sống trong yên ổn.

Hai tiếng phạt, tất cả mọi người vẫn rơi xuống rồi lại phải trèo lên. May mắn thay, ai nấy cũng tốt hơn so với ngày đầu tiên, thế nên khi kết thúc hoàn toàn thì khi đó chỉ mới năm giờ chiều.

Kẻ nào kẻ nấy choáng váng lúc rời khỏi tường.

“Vệ Tam.” Sơn Cung Ba Nhận đi xuống đã gọi cô, “Chúng ta gặp nhau trên đấu trường Huyền Phong.”

“Không gặp ở đấu trường Huyền Phong thì chúng ta gặp ở đâu? Cậu còn muốn hẹn hò với tôi à?” Vệ Tam theo thói quen nghiện cà khịa.

Sơn Cung Ba Nhận cười cười không nói và rời khỏi sân huấn luyện với Sơn Cung Dũng Nam.

“Tên này không ăn vô bộ dạng này của mày đâu.”

Không biết Shaω Eli xuất hiện từ đâu. Gã nhìn bóng lưng của hai anh em kia thì một hồi cảm thấy Vệ Tam ăn quả đắng là đáng đời, một hồi lại cảm thấy vẻ giả vờ tinh tướng trong vô hình của Sơn Cung Ba Nhận đúng là muốn ăn đòn.

Vệ Tam liếc gã một cái: “Chúng ta rất thân quen?”

Shaω Eli: “?”

“Hôm qua mày mới xin lỗi và hòa giải với tao.” Shaω Eli đi theo cô, “Làm thế nào thì tụi mình cũng là bạn bè. Tao ủng hộ mày đánh bại Sơn Cung Ba Nhận.”

“Nhường tí coi.” Liêu Như Ninh đi qua giữa và gạt Shaω Eli sang một bên, “Người trường Samuel của cậu ở ở đằng kia kìa, chạy đi đâu đây?”

Shaω Eli nhìn Vệ Tam phía trước, lại quay đầu nhìn người của trường Samuel phía sau bên trái, cuối cùng vẫn đi về phía trường quân sự của mình.

“Sao cậu không theo người ta về ký túc xá luôn?” Cao Học Lâm cúi đầu ấn cổ tay cứng đờ của mình, giễu cợt.

“Tại sao lại theo người khác trở về ký túc xá?” Shaω Eli không kịp phản ứng.

Cao Học Lâm: “...” Là anh ta ngây thơ rồi, cứ mong Shaω Eli hiểu được chuyện chế giễu.

“Đi.” Tập Ô Thông đứng dậy nói.

Năm người trong đội chủ lực của trường Samuel đã rời khỏi sân huấn luyện.

Hôm nay, Shaω Eli đi đến bên cạnh Nam Phi Trúc và hạ giọng khuyên nhủ: “Tôi thấy Vệ Tam đang cố gắng huấn luyện tu sửa cơ giáp, cậu có muốn cố gắng một chút hay không? Đừng có lười biếng.”

Nam Phi Trúc không biết ý của Shaω Eli là gì khi nói thế này, nhưng cậu ta không muốn tiếp tục dây dưa không ngừng với người này, “Tôi biết, tôi sẽ không lười biếng.”

Shaω Eli nhìn thoáng qua tay cậu ta, bán tín bán nghi nói: “Đừng lừa tôi, tay cậu mềm đến nỗi chả giống tay của cơ giáp sư.”

Jill Gil Wood ở phía trước có lẽ đã nghe được những gì gã nói, thế là cô nàng quay lại: “Nhà họ Nam có một bí quyết đặc biệt để loại bỏ vết sẹo.”

“Còn có loại chuyện này? Tại sao tôi không nghe nói về nó chứ.” Shaω Eli đi đến bên cạnh Jill Gil Wood. Nhà họ Nam luôn ở Sao Bạch Ải, nhà Eli lại là thế gia mạnh nhất bản địa Sao Bạch Ải, không có lý do gì mà gã không biết.

Jill Gil Wood: "... Có lẽ do cậu tập trung vào huấn luyện cho nên mới không biết."

Shaω Eli liếc nhìn Jill Gil Wood, trước đây không nhận ra, thì ra cậu ấy nói chuyện êm tai đến thế.

"Vợ của Nam Kiến Trực là bác sĩ, nghe đồn bà ấy đau lòng trước chuyện bàn tay của chồng mình bị thương quanh năm, vì vậy bà ấy đã phát triển một loại thuốc bí mật có thể chữa lành tất cả các vết sẹo cũ." Jill Gil Wood giải thích, "Về sau, trên tay cơ giáp sư nhà họ Nam đã không còn vết thương nữa."

Sở dĩ loại thuốc bí mật này chỉ có ở nhà họ Nam mà không lưu truyền, có nguyên nhân lớn nhất là mấy cơ giáp sư kia càng si mê vật liệu và thiết kế cơ giáp hơn, chứ chả ham mấy thứ thuốc này.

"Hóa ra là như vậy." Shaω Eli như được khai sáng. Gã quay đầu nhìn về phía Nam Phi Trúc, "Vậy cậu không lười biếng, chẳng qua tư chất không mạnh bằng cơ giáp sư của trường quân sự khác."

Nam Phi Trúc đang mỉm cười: "..."

Căng tin.

"Sao cậu còn có món chân thỏ?" Liêu Như Ninh gọi xong đồ ăn rồi lại đây, cậu ta nhìn mâm của Vệ Tam thì cả thèm.

"Ngay cửa xoay còn lại một con cuối cùng này này."Lúc Vệ Tam đứng ở giữa căng tin đã có rất nhiều sinh viên quân sự khác đi tới đi lui. Ban đầu cô đang kiếm bóng dáng của bọn Kim Kha thì lại nhìn thấy Ứng Tinh Quyết ngồi ở một góc.

"Để tôi nếm thử vị coi" Liêu Như Ninh dùng đũa thuận lợi gắp thẳng chân thỏ từ trong đĩa Vệ Tam, thế mà gắp được không gặp trở ngại.

Chẳng kịp suy nghĩ nhiều, Liêu Như Ninh cứ ăn trước cái đã.

Vệ Tam chả chú ý đến chân thỏ ít đã ít đi trong mâm mình, cô kéo Liêu Như Ninh đi vào góc: "Bên kia có chỗ ngồi."

Chương 227

“không được trao đổi riêng”

Liêu Như Ninh cắn đùi thỏ và đi theo sau lưng Vệ Tam. Cậu ta nghĩ thầm hôm nay cô chả ra tay với mình, đây là một cái chân thỏ còn sót lại đấy.

“Sao hôm nay anh không đến sân huấn luyện?” Vệ Tam ngồi đối diện Ứng Tinh Quyết và hỏi anh.

“Sinh viên quân sự, không được giao tiếp riêng tư..” Người đứng sau Ứng Tinh Quyết cảnh cáo.

“Cấp trên chắc không cho sinh viên Đế Quốc nói chuyện với anh ấy.” Vệ Tam buông mâm xuống, một tay đặt trên lưng ghế phía sau và ngẩng đầu nhướng mày, “Tôi không phải người của Đế Quốc.”

Hôm qua Ứng Tinh Quyết đứng chung một chỗ với đội chủ lực của trường Đế Quốc ở cửa tòa nhà y tế, là mấy trường quân sự lập tức yêu cầu cấp trên không cho Ứng Tinh Quyết trao đổi với sinh viên trường Đế Quốc, đề phòng anh hướng dẫn đội mình.

Người nọ nhìn hai người trước bàn, quả thật không phải là cùng một trường quân sự mà chính là đối thủ cạnh tranh.

Tuy nhiên...

“Sinh viên trường quân sự và Ứng Tinh Quyết không được trao đổi với nhau, đây là mệnh lệnh.”

Vệ Tam chậc một tiếng, cầm đũa lên: “Vậy tôi không nói chuyện với anh ấy, ngồi ở đây ăn cơm được không? Không có quy định rằng chúng tôi không thể ngồi cùng một bàn.”

Người giám sát Ứng Tinh Quyết do dự một hồi, cuối cùng không lên tiếng phủ nhận. Đúng là mệnh lệnh không có nói như vật thật.

Ứng Tinh Quyết giương mắt lẳng lặng nhìn Vệ Tam, anh đại khái đến tương đối sớm nhưng cũng chả đụng vào đồ ăn trước mặt nhiều.

“Trước đây tôi chưa từng ăn gì tốt ở Sao 3212 ở.” Vệ Tam ngồi đối diện, lúc ăn lại bắt đầu nhớ lại những đau khổ của quá khứ.

“Trước kia cậu khổ như vậy? Thật đáng thương.” Liêu Như Ninh vừa gặm chân thỏ vừa thông cảm.

“Lúc trước ăn không đủ no mặc không ấm.” Vệ Tam đưa đũa chọn thức ăn trên đĩa, nói kỹ về những chuyện năm đó.

Câu chuyện của cô rất dài dòng và phức tạp, những người chịu trách nhiệm giám sát nghe thấy thì chả kiên nhẫn. Nhưng hai người của trường Damocles cứ mãi không di chuyển, Ứng Tinh Quyết phía trước cũng không có phản ứng khác, hoàn toàn không cảm thấy người đối diện ồn ào.

“Thật sao? Chết nhiều người như vậy?” Liêu Như Ninh “khiếp sợ” hỏi, nhưng đũa của cậu ta còn kẹp một nửa đùi thỏ, hoàn toàn không phù hợp với tình huống lúc này.

Vệ Tam giẫm lên cậu ta dưới gầm bàn, lúc này Liêu Như Ninh phía đối diện mới nỡ buông chân thỏ xuống.

“Trong hoàn cảnh đó tôi ăn rác không phải là ít, người cũng chết quá nhiều, đặc biệt là vào mấy năm đó của tôi.” Vệ Tam lắc đầu, “Ngay cả dịch dinh dưỡng của mình mà tôi còn không nỡ uống, đến bây giờ còn để lại một chai.”

“Để lại đến bây giờ thì cũng hết hạn rồi.”

“Tôi giữ làm kỷ niệm cũng được.”

...

Dưới ánh mắt chăm chú của người giám thị, Ứng Tinh Quyết từ đầu đến cuối không mở miệng nói một câu, chỉ có Vệ Tam và Liêu Như Ninh đối diện đang nói chuyện.

Nói một đống chuyện không có được tí béo bổ, nói vào tai trái người giám sát là nó chạy ra tai phải, chả hề để ý gì, miễn là họ không nói chuyện với Ứng Tinh Quyết.

“Bọn Kim Kha ngồi đó, chúng ta đi qua đi.” Vệ Tam quay đầu nhìn thoáng qua rồi đứng dậy muốn rời đi, trước khi đi còn chào Ứng Tinh Quyết, “Đi trước đi, hẹn gặp lại.”

Ứng Tinh Quyết khẽ gật đầu.

Trước sau chỉ chào hỏi, người giám sát không để ý, cứ thế đứng sau lưng Ứng Tinh Quyết tiếp tục chờ anh dùng xong bữa.

Vệ Tam rời đi không quá vài phút là Ứng Tinh Quyết đã buông đũa xuống, đứng dậy rời đi.

...

Ở giữa căng tin, mấy người ở Kim Kha đã ăn gần xong, Vệ Tam nói quá nhiều, chả đụng đồ ăn trong mâm

Cô vừa ngồi xuống là thuận tay lấy luôn đồ uống mà Ứng Thành Hà vừa mua, uống liền mấy ngụm.

“Nói cho anh ta biết rồi?” Kim Kha hỏi.

Vệ Tam gật đầu: “Tớ chưa từng nói nhiều như vậy đâu.”

“Bây giờ chỉ chờ dịch dinh dưỡng đến.” Hoắc Tuyên Sơn bảo.

Vệ Tam nhìn thoáng qua quang não: “Đại khái trưa mai là dịch dinh dưỡng đến.”

Kim Kha nhíu mày: “Nhưng giao cho ai đi kiểm tra mới là vấn đề.”

Dịch dinh dưỡng năm đó Vệ Tam chôn ở bên Sao 3212 được gửi qua đường bưu điện rồi mà giao cho bác sĩ Tỉnh kiểm tra cũng không an toàn, vì sợ sẽ bị người bên Damocles biết; còn bác sĩ bình thường thì càng chả có kỹ thuật này phát hiện ra.

Chắc hẳn người hiểu rõ sương bọ đen hơn vẫn là bác sĩ bên phía Quân Độc Lập. Họ có thể điều tra xem dịch dinh dưỡng này rốt cuộc có vấn đề hay không.

Vừa rồi Vệ Tam đi qua đã nói cho Ứng Tinh Quyết, bọn họ điều tra dịch dinh dưỡng năm đó và nó vẫn có thể có vấn đề. Kế tiếp phải xem anh dự định làm như thế nào.

Năm người bước ra khỏi phòng mô phỏng vào ban đêm, trở về ký túc xá.

“Chúng ta gia nhập Quân Độc Lập thật?” Liêu Như Ninh có một cảm giác không đúng sự thật, “Cô Ngư không tìm mà cũng chả phân chia

nhiệm vụ cho tụi mình."

"Đại khái là hiện tại không có nhiệm vụ." Ứng Thành Hà cầm ly nước lấy từ bên phía anh họ mình và nói từ từ.

Kim Kha nhìn Vệ Tam nửa nằm trên ghế sô-pha: "Cô ấy không tìm tụi mình nhưng tụi mình tìm cô ấy được mà. Cậu gọi cho cô Ngư đi."

Vệ Tam đứng dậy, mở quang não, tìm được thông tin liên lạc của cô Ngư và gọi sang.

Tiếng chuông vang vang lên hồi lâu thì bên kia mới kết nối.

"Thế nào? Mấy em cio chuyện thắc mắc về trận đấu à?" Ngư Thiên Hà hỏi dịu dàng, giống như một người dẫn chương trình bình thường không thể bình thường hơn.

"Cô Ngư, đúng là chúng em có mấy vấn đề muốn hỏi, nhưng mà không phải là về trận đấu." Vệ Tam vừa nói là Ngư Thiên Hà bên kia đã thu lại ý cười.

"Vấn đề là gì?"

"Làm thế nào để cô phân biệt được những người bị nhiễm bệnh?"

Ngư Thiên Hà nhìn Vệ Tam trong màn ánh sáng, thật lâu sau mới trả lời: "Cảm giác."

"Cảm giác?" Kim Kha ở bên cạnh nghe được từ này thì phản ứng đầu tiên là không tin.

"Chờ các cháu thấy nhiều là biết người bị nhiễm dưới cấp 3S dễ bị nhận ra bằng cảm giác. Ánh mắt của những người đó sẽ làm cho cháu rất khó chịu." Ngư Thiên Hà nói từ tốn, "Về phần người bị nhiễm bệnh cấp 3S, thời gian nhiễm trùng ngắn thì có lẽ có thể phát hiện manh mối. Nếu thời gian đã hơn nửa năm, trên cơ bản chỉ có xác định máu mới nhìn ra vấn đề được."

"Bằng cách này, các cô muốn biết ai bị nhiễm bệnh trên phía cao tầng thì phải lấy được máu của họ. Cách dễ nhất là cho người trà trộn vào các bác sĩ." Kim Kha nói.

Ngư Thiên Hà bật cười: "Trà trộn vào đội ngũ bác sĩ môn dụng cấp cao cũng không đơn giản như vậy. Chưa kể... Tựa hồ đến bây giờ

mấy cháu vẫn chưa hoàn toàn hiểu được sự tồn tại của sương mù bọ đen rốt cuộc là cái gì."

"Cho nên chúng cháu mới đến hỏi cô Ngư." Vệ Tam nói, "Mong cô Ngư giải thích."

"Sương bọ đen không chỉ đơn giản là lây nhiễm cho người khác, một khi chấp nhận nó, con người sẽ dần dần bị nó nuốt chửng." Khuôn mặt Ngư Thiên Hà chả có tí biểu cảm gì, "Nó sẽ nuốt chửng con người trong lúc dung hợp, dần dà biết hết tất cả những gì vật chủ đã trải qua, học hỏi tất cả kiến thức của vật chủ trong nhiều năm. Cuối cùng nó sẽ hoàn toàn thay thế vật chủ."

"Nó trở thành vật chủ rồi sẽ làm gì?" Vệ Tam hỏi.

Ngư Thiên Hà nhìn chằm chằm vào Vệ Tam: "Sống trong thế giới này như chúng ta. Bất kỳ sinh vật nào cũng có ham muốn sinh sản, chúng cũng không có ngoại lệ. Một khi sương bọ đen thay thế hoàn toàn vật chủ, nó bắt đầu làm cho nhiều người bị nhiễm bệnh hơn. Đây là một cuộc đối đầu giữa hai sinh vật, tranh đoạt thế giới này."

"Cháu còn tưởng rằng chúng ta đang tranh đoạt không gian thế giới với tinh thú." Hoắc Tuyên Sơn nói nhỏ.

"Cháu nói như vậy cũng không sai." Ngư Thiên Hà dời ánh mắt, "Ai có thể nói sương bọ đen không phải là một loại tinh thú. Chẳng qua nó không chỉ muốn thế giới này, mà còn muốn da và trí nhớ của chúng ta."

"Chỉ có thể dựa vào cấp siêu 3S để phát hiện người bị nhiễm bệnh? Cháu nghĩ rằng trong nhiều năm như vậy, có lẽ phía cô Ngư đã tìm thấy cách nào đó." Kim Kha lắng nghe rất nhiều và quay trở lại vấn đề, " Jill Gil Wood đã xảy ra ra chuyện gì, vì sao cô nàng còn như là phát hiện ra Kosai Musashi không đúng từ sớm?"

Ngư Thiên Hà quay đầu nhìn về phía nơi khác, không nhịn được bậc cười: "Các cháu đúng là không chịu buông tha. Bây giờ tôi không thể nói hoàn toàn nói cho các cháu biết, nhưng mà nói được một chút. Chúng tôi đang chống lại chúng khi sương bọ đen liên tục lây nhiễm cho con người; đồng thời cũng tìm thấy công dụng của chúng. Về phần Jill Gil Wood, cháu ấy chỉ nghe lệnh của chúng tôi và biết trước danh sách những người bị nhiễm bệnh mà thôi."

"Quân Độc Lập đúng thật ở khắp mọi nơi." Kim Kha thì thầm một

câu.

“Lúc trước cô nói sương mù bọ đen giống như những tinh thú khác.” Vệ Tam hỏi, “Cho nên các cô lấy nó làm cái gì, tăng cơ giáp lên?”

Ngư Thiên Hà quay đầu nhìn thoáng qua cửa, nói: “Được rồi, bên tôi còn có việc, trả lời đến đây thôi. Các cháu cứ yên tâm thi đấu, có chuyện gì thì tôi sẽ thông báo cho các cháu.”

Sau khi cúp máy, Ngư Thiên Hà thở phào nhẹ nhõm, đám oắt con nén tới bây giờ mới hỏi, cũng đủ kiên nhẫn, nhưng vừa hỏi thì toàn hỏi chuyện quan trọng.

Mưa gió nổi lên, họ nên được chuẩn bị thật đầy đủ.

...

“Nói lâu ơi là lâu cũng không nói rốt cuộc có cách nào khác để xác định người bị nhiễm bệnh hay không.” Liêu Như Ninh dựa vào Hoắc Tuyên Sơn, “Cái gọi là cảm giác cái này quá huyền bí, lỡ mà cảm giác sai rồi chẳng phải là giết nhầm người sao?”

“Kể từ lúc Quân Độc Lập bỗng ra tay ban đầu ở Sao Phàm Hàn, đặc biệt là nhằm vào sinh viên trường quân sự viện Bình Thông từ đấu trường lạnh lẽo, chuyện này chứng tỏ trong đội y tế là có không ít người của Quân Độc Lập.” Kim Kha phân tích, “Nói không chừng đội y tế của chúng ta cũng có Quân Độc Lập.”

“Vậy thứ trong máu Vệ Tam...” Ứng Thành Hà đột nhiên nói, “Quân Độc Lập có thể phát hiện ra hay không?”

“Hai cái không giống nhau, chắc là không phát hiện được. Hơn nữa không phải chỉ có một mình bác sĩ Tỉnh biết à?” Kim Kha nhìn Vệ Tam, “Chúng ta lấy ống dịch dinh dưỡng của cậu trước.”

Quang não Vệ Tam đột nhiên rung một chút, cô giơ tay lên nhìn thì thấy Ứng Tinh Quyết gửi tới tin nhắn.

“Anh ấy bảo chúng ta đưa dịch dinh dưỡng cho bác sĩ Tỉnh để kiểm tra.” Vệ Tam nói trong ngạc nhiên.

Hôm nay ở căng tin, cô chỉ tiết lộ số người chết bất thường và mình vẫn còn giữ một ống dịch dinh dưỡng, chứ không có gợi ý Ứng Tinh Quyết chuyện mình sẽ đưa cho ai để kiểm tra.

“Cho bác sĩ Tỉnh?” Kim Kha suy nghĩ một chút, “Bác sĩ Tỉnh có thể phát hiện vấn đề trong máu của cậu thì trình độ cũng không thua kém bác sĩ Hứa Chân. Đưa cho bác ấy cũng không phải là không thể, chỉ cần để bác ấy giữ bí mật và không nói cho giáo viên trường Damocles và những người khác.”

Vệ Tam bỗng nhiên nhớ tới cái gì nói: “Hình như thầy Hạng không biết máu của tớ có vấn đề.”

Theo lý thuyết, bình thường phải báo cáo tình huống của cô cho Hạng Minh Hóa.

“Có thể là muốn chờ nghiên cứu ra rồi mới nói cho giáo viên biết. Tóm lại chúng ta phải tìm một tí nhược điểm của bác sĩ Tỉnh mới được.” Kim Kha đăm chiêu.

Bác sĩ Tỉnh, bác đừng trách tụi cháu không ngay thẳng.

Vệ Tam cúi đầu nhìn tin tức mới trên quang não và ngẩng đầu nói: “Thích bác sĩ Hứa Chân có tính là nhược điểm không?”

Kim Kha: “Làm sao cậu biết?”

Vệ Tam giơ quang não lên: “Ứng Tinh Quyết nói.”

“... Đại khái cũng coi như thế đi.”

Một tòa nhà khác.

Ứng Tinh Quyết đứng bên cửa sổ nhìn về phía bầu trời đêm bên ngoài, một bàn tay không có mang quang não nhét vào trong túi và nhanh chóng gửi xong một tin nhắn.

Có bốn hoặc năm người giám sát đứng trong phòng khách phía sau, và thêm hai giáo viên ngồi ở bàn. Mấy ngày nay anh cứ ở trong môi trường thế này.

“Tinh Quyết.” Bác sĩ Hứa Chân mang theo một cái rương tới, “Đây là dịch dinh dưỡng mới.”

“Trong nửa năm này, dịch dinh dưỡng đã được thay đổi rất thường xuyên.” Ứng Tinh Quyết đi tới, nhìn cái rương mở ra và nói.

Hứa Chân cười: “Đúng thật vậy. Nhờ đàn em gia nhập, em ấy nhắc nhở tôi rất nhiều thứ, cho nên việc nghiên cứu chế tạo dịch dinh dưỡng đã tiến bộ rất nhiều. Cơ thể cháu không ổn định nửa năm nay, nếu điều trị đúng cách có lẽ có thể tốt hơn phân nửa.”

Ứng Tinh Quyết khép lại cái rương đã được kiểm tra xong, cảm ơn Hứa Chân một tiếng.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam hôm nay: Blah blah blah blahhh

Chương 228

“để tôi đi giải quyết đồng đội trước”

Ngày thứ tư.

Bảy bức tường trong sân huấn luyện đã biến mất, chỉ có Hoắc Sở đứng ở giữa chờ thành viên đội chủ lực của năm trường quân sự.

“Hôm nay không trèo tường nữa?” Liêu Như Ninh theo bản năng hỏi, cậu ta nghĩ bọn họ phải leo lên ít nhất năm ngày.

“Xem ra có kế hoạch huấn luyện mới.” Ứng Thành Hà thở dài, đây là lần đầu tiên cơ giáp sư và chỉ huy bọn họ huấn luyện giống như chiến sĩ độc lập.

Hoắc Sở đứng ở giữa không nhúc nhích, cả người giống như tượng đá, cũng không để ý tới sinh viên xung quanh. Chờ sau khi mọi người đến lục tục đông đủ, ông ấy mới giơ tay mở quang não.

“Chiến sĩ độc lập chiến đấu có cơ giáp. Ba người một đội, hai đội PK, tổng cộng năm nhóm. Còn lại một nhóm trống ở ván đầu tiên sẽ rút thăm pk với hai nhóm thắng.”

Ông nói như vậy làm các chiến sĩ độc lập của mấy trường lập tức phấn khích, nghĩ rằng để làm việc theo nhóm, quang minh chính đại tranh với mấy trường khác một trận. Mỗi lần ra khỏi sân thi đấu là trong lòng bọn họ ít nhiều gì cũng tích góp tức giận đối với các trường khác, cơ mà mãi trong quá trình huấn luyện lại không thể lén ra tay. Họ nghẹn tới mức muốn tắt cả máy.

Không ngờ lần này lại có thể đánh nhau thành nhóm, trên mặt nóm chiến sĩ độc lập không lộ ra gì nhưng họ đã xoa lòng bàn tay với nhau.

“Đây là danh sách các đội.” Hoắc Sở phóng đại màn ánh sáng gấp mấy lần để mọi người có thể nhìn rõ.

Sau khi đọc, tất cả mọi người: “???”

Các đội trong danh sách không được chia theo các trường quân sự, thậm chí tuyệt vời hơn là ngay cả các loại chiến sĩ độc lập chũng bị phân chia bừa bãi. Có một đội có đến tận ba chiến sĩ độc lập hạng

nhẹ.

“Sĩ quan huấn luyện, danh sách này có chia sai không?” Quinley Eli giơ tay lên và hỏi.

“Không, đây chính là danh sách đội của các em hôm nay. Các cơ giáp sư và chỉ huy khác đi tới chỗ đối diện huấn luyện.” Hoắc Sở chỉ vào phía bên kia sân huấn luyện cho hay.

“Hôm nay? Ngày mai danh sách của nhóm của mấy cậu có thể sẽ thay đổi.” Kim Kha đi về phía đối diện, nhưng vẫn còn bảo cho ba chiến sĩ độc lập của trường Damocles.

Chỉ huy và cơ giáp sư rời đi hết, sân huấn luyện bên này chỉ còn lại 15 chiến sĩ độc lập.

“Dựa theo danh sách, chia đội đứng vững.” Hoắc Sở không biết lấy từ đâu ra một cái thùng rút thăm, “Cho một người tới đây rút.”

Mọi người nhìn nhau rồi chỉ có thể bắt đầu chia đội theo lời nói.

Vệ Tam, Hoắc Tử An và Jill Gil Wood là một đội; một hạng trung hai hạng nặng. Đội của Sơn Cung Ba Nhận toàn là chiến sĩ độc lập hạng nhẹ khi có Tư Đồ Gia, cùng với tân binh dự bị của viện Bình Thông. Đội hình hoàn hảo nhất là đội của Tông Chính Việt Nhân, Shaω Eli, Liêu Như Ninh và đội Cơ Sơ Vũ, Hoắc Tuyên Sơn cùng với Sơn Cung Dũng Nam. Còn lại thì Tập Ô Thông, Hoắc Kiếm, Quinley Eli là một đội với một hạng trung và hai hạng nặng.

Các chiến sĩ độc lập mấy trường quân sự xen lẫn với nhau. Đầu tiên đã tranh cãi lúc rút thăm, có đội chả có ai đi lên, có đội thì ai ai cũng muốn lên rút hết.

“Cho các em một phút, nếu không rút được thì tính là tự động nhận thua.” Hoắc Sở ôm thùng rút thăm nói.

Ngay sau khi ông vừa dứt lời, các đội ngay lập tức chọn người để đi lên bốc thăm.

Đội của Vệ Tam chọn Jill Gil Wood đi rút và rút trúng đội của Tập Ô Thông.

“Tông Chính Việt Nhân, Shaω Eli và Liêu Như Ninh được phiếu trắng.” Hoắc Sở xem xong thăm bọn họ rút được.

Đội này do Shaω Eli đi lên rút.

Vệ Tam nhìn Shaω Eli đang nắm thăm và rất hoài nghi về lập trường của Cao Học Lâm ở mấy trận trước. Nếu trước đó để Shaω Eli bốc thăm cho, chẳng phải là lần nào cũng rút trúng đồ ngon à?

Cô không biết rằng trong mấy giải đấu trước, họ có truyền thống quen thuộc khi người rút thăm sẽ là người có tiếng nói nhất trong đội. Cái dạng thay phiên nhau bốc thăm như trường Damocles ở giải này đúng là lần đầu tiên mới có.

“Đội lấy thẻ số 1 tiến lên đánh, những người khác lui về phía sau.” Hoắc Sở nói.

Là đội Cơ Sơ Vũ và đội Sơn Cung Ba Nhận, đội hình hoàn mỹ chống lại đội có ba chiến sĩ độc lập hạng nhẹ.

Lần này đánh nhau với cơ giáp, khi mọi người đi lên rồi và trong nháy mắt sĩ quan huấn luyện nói bắt đầu, họ lập tức tiến vào trong cơ giáp.

Bởi vì có Sơn Cung Ba Nhận gia nhập, mấy người vây xem vô cùng nghiêm túc, muốn biết sau khi đi ra khỏi đấu trường rừng mưa nhiệt đới, thực lực của cậu ta sẽ có gì thay đổi.

Sơn Cung Ba Nhận đối đầu với Cơ Sơ Vũ.

Là một chiến sĩ độc lập lái cơ giáp hạng trung, tốc độ của Cơ Sơ Vũ không thể nói là không nhanh. Song, Sơn Cung Ba Nhận là chiến sĩ độc lập hạng nhẹ, hơn nữa hiện tại đã dùng cơ giáp 3S.

Lần này có cái đáng xem rồi.

“Tốc độ của cậu ta đang tăng lên.” Tông Chính Việt Nhân hạ giọng.

Vệ Tam nghe vậy bèn nhìn về phía Sơn Cung Ba Nhận trong sân. Đột nhiên cô mở quang não nói với mấy người xung quanh: “Đặt cược không?”

Đám người đang vây xem: “...”

“Mày nghĩ ai sẽ giành chiến thắng?” Shaω Eli muốn đặt cược nên do dự hỏi Vệ Tam.

“Tôi đặt cho Cơ Sơ Vũ thắng.” Vệ Tam đáp.

Trong lúc bọn người Shaω Eli đặt cược, xung quanh đã chọn những người mà họ nghĩ rằng họ có thể giành chiến thắng.

Toàn bộ chiến sĩ độc lập hạng nhẹ sẽ chịu thiệt thòi nhiều hơn. Dưới tình huống bản thân Cơ Sơ Vũ là một người đứng đầu ba người, tỷ lệ cược cuối cùng lại là Sơn Cung Ba Nhận hơn một bậc.

Rõ ràng không ít người có kỳ vọng vào thực lực của Sơn Cung Ba Nhận. Cũng không có gì đáng trách, dù sao có ví dụ sống động ở đây. Không phải Vệ Tam cũng đi từ từ lên với thực lực mạnh bao nhiêu thì thấy rõ được như ban ngày.

“Cơ Sơ Vũ thắng chắc!” Vệ Tam khẳng định.

“Thực lực Sơn Cung Ba Nhận không kém, tôi đánh cuộc cậu ta thắng.” Tông Chính Việt Nhân đứng ở bên cạnh cho hay.

“Cơ Sơ Vũ thắng.”

“Sơn Cung Ba Nhận Thắng.”

Hai người không ai nhường ai, cuối cùng những người xem bắt đầu chia thành hai nhóm và la hét.

Cơ Sơ Vũ nhìn Vệ Tam dẫn đầu gọi tên mình: “...”

Hoắc Tuyên Sơn dành thời gian hét lên với Vệ Tam bên ngoài: “Còn tôi thì sao?”

“Không có tính cậu, chúng tôi chỉ đặt cược hai người bọn họ thôi.” Vệ Tam nói vô cùng vô tình, chả có một chút tình bạn gì ở đây.

Trong trận chiến, quả thật so với trước kia thì thực lực của Sơn Cung Ba Nhận tăng lên rất nhiều, không còn cần liên thủ với em gái mới có thể đối phó cấp 3S. Và góc độ vung roi của cậu ta khá tàn nhẫn và xảo trá chính là dấu hiệu của sự bùng nổ đột ngột qua thời quan kiềm nén quá lâu. Cơ Sơ Vũ là người ban đầu được tất cả mọi người coi là cường địch, bị người ta nghiên cứu hết các loại chiêu thức từ sớm, hiện tại cậu ta bị Sơn Cung Ba Nhận đè lên đánh.

Tốc độ của cậu ta nhanh, song tốc độ của Sơn Cung Ba Nhận nhanh

hơn, lại còn có ưu thế về hình thể. Một khi khoảng cách giữa hai người hơi kéo dài một chút, Cơ Sơ Vũ lập tức bị Sơn Cung Ba Nhận quất trúng.

Lập tức cứ tiếp tục thế này thì Cơ Sơ Vũ tất thua chắc, không còn gì băn khoăn.

“Sớm biết thế thì cược cho Sơn Cung Ba Nhận rồi.” Shaω Eli ngồi xổm xuống nói. Nhưng chẳng bao lâu gã lại vui vẻ trở lại và đứng lên nói với Vệ Tam, “Chúc mừng, sau này mày lại có thêm một đối thủ nữa.”

Vệ Tam thờ ơ, hỏi ngược lại: “Cậu thật sự cho rằng Cơ Sơ Vũ sẽ thua?”

Shaω Eli sững sờ rồi quay đầu nhìn trong sân, hồi lâu gã nói một tiếng: “Đừng phô trương tỏ ra có tài, chắc chắn Sơn Cung Ba Nhận thắng.”

Cơ Sơ Vũ bị đánh tới mức không còn sức đánh trả.

Vệ Tam không nói nữa, im lặng nhìn hai người trong sân chiến đấu.

Một lát sau, Tông Chính Việt Nhân bỗng nhiên mở miệng: “Sơn Cung Ba Nhận sắp thua.”

Shaω Eli: “?” Chuyện gì xảy ra vậy? Vừa rồi Tông Chính Việt Nhân rõ ràng cược Sơn Cung Ba Nhận thắng.

Gã banh to mắt, nhìn chằm chằm vào hai người trong sân. Đúng thật, gã nhìn ra được chỗ rồi.

Bề ngoài Cơ Sơ Vũ liên tiếp bại lui, nhưng thật ra cậu ta đang giữ sức. Ngược lại, không biết lý do gì mà Sơn Cung Ba Nhận ra tay quá nhanh, thu thế không đủ tốt nên vấn đề tồn đọng lại càng nhiều.

Hiện tại Cơ Sơ Vũ mơ hồ có dấu hiệu phản kích trở lại.

Những người khác có thể không rõ ràng, nhưng Vệ Tam lại quá tinh tường. Sơn Cung Ba Nhận có cấp siêu 3S, nếu không che giấu thực lực của mình thì cậu ta mạnh thật. Nhưng có lẽ trước đây phải triệt để giấu giếm tất cả mọi người, cho nên Sơn Cung Ba Nhận vẫn luôn áp chế thực lực khi huấn luyện, bây giờ đột nhiên bộc phát thì có vẻ lạng quạng. Cơ Sơ Vũ đã nhận ra sự khác biệt rất nhỏ này ngay từ

đầu, cho nên cậu ta vẫn yếu thế, không để cho mình trở thành đá mài đao của người kia.

Và bây giờ, cơ hội tới rồi!

Khi Sơn Cung Ba Nhận cho một roi ném về phía cậu ta, Cơ Sơ Vũ nghiêng người, đưa tay nắm thẳng vào roi của cậu ta và dùng sức kéo. Trong nháy mắt, hai người đã kéo gần lại, Cơ Sơ Vũ vung đao đột nhiên chém vào vai Sơn Cung Ba Nhận.

Người vây xem lập tức ồ một tiếng, đây chính là thương tổn thực sự. Mặt đao đã chém vào hơn phân nửa, cơ giáp Sơn Cung Ba Nhận tuyệt đối bị thương nghiêm trọng, nhất là tình huống hoạt động cánh tay bên kia sẽ bị cản trở rất nhiều.

Có tiến bộ.

Tông Chính Việt Nhân nhìn Cơ Sơ Vũ giữa sân, so với sự kiêu ngạo bày rõ trước kia, cậu ta đã học được cách kiềm chế.

“Chậc.” Vệ Tam đứng mệt quá nên cũng ngồi xổm xuống.

Shaω Eli đang ngồi xổm bên cạnh quay đầu thấy cô bèn lặng lẽ dời sang bên khác. Mặc dù ban đầu bọn họ cùng nhau hô Cơ Sơ Vũ thắng, nhưng gã vẫn rất ghét Vệ Tam!

“Cậu làm gì thế?” Liêu Như Ninh ngồi xổm ở bên kia quay đầu nhìn chằm chằm Shaω Eli sắp đụng phải mình.

Shaω Eli: “...” Nguy rồi, cả hai bên toàn là người đáng ghét của trường Damocles.

“Rầm...”

Tiếng đập lớn của cơ giáp khi rơi xuống đất đã hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Là Sơn Cung Ba Nhận ngã xuống, cậu ta rơi ra khỏi vòng giới hạn tranh tài, thua rồi.

Cơ giáp của Cơ Sơ Vũ cũng không khá hơn là bao, nơi nơi toàn là vết roi, trên giáp bảo vệ có không ít vết nứt, nhưng cậu ta vẫn còn ở trong vòng.

Tầm mắt Vệ Tam di chuyển về phía cơ giáp trên mặt đất, đây là giai đoạn đầu thôi. Chờ đến khi Sơn Cung Ba Nhận quen rồi thì về sau tuyệt đối sẽ mạnh hơn.

“Cậu ấy thua, Cơ Sơ Vũ thắng.” Shaω Eli ở bên cạnh bấm ngón tay tính toán, “Đấu trường rừng mưa nhiệt đới thì chúng mình thua Sơn Cung Ba Nhận, cho nên Cơ Sơ Vũ có thể thắng chúng mình. Vệ Tam lại thắng Cơ Sơ Vũ...”

Chết mẹ rồi, Vệ Tam ghê gớm như vậy sao? Chẳng phải là có thể đánh được mấy người ở Samuel luôn à?

Shaω Eli không khỏi lén nhìn chằm chằm Vệ Tam.

Một đội chỉ còn lại hai người, còn cả ba người bên đối thủ vẫn còn sức chiến đấu. Không có gì ngạc nhiên khi đội kia giành được chiến thắng ở trận này.

Sơn Cung Ba Nhận đi ra khỏi khoang cơ giáp, nhidn trước hết không phải là nhìn sang Cơ Sơ Vũ, mà là nhìn về phía Vệ Tam. Từ chỗ Sơn Cung Dương Linh bên kia biết được Vệ Tam là cấp siêu 3S, anh em bọn họ vẫn luôn chọn Vệ Tam là mục tiêu. Chả ngờ được lần này không che dấu thực lực mà còn bị Cơ Sơ Vũ đánh bại.

Mất mặt, đây là ý nghĩ duy nhất của Sơn Cung Ba Nhận.

Sau đó cậu ta cúi đầu nắm chặt cơ giáp của mình, còn chưa đủ, chiếc cơ giáp này còn chưa đủ để mình phát huy thực lực hoàn toàn.

“Không sao, Phó Tín nói chúng ta đã không huấn luyện cơ giáp cấp 3S quá lâu rồi. Đối mặt với Cơ Sơ Vũ mà xuất hiện loại tình huống này cũng là bình thường.” Sơn Cung Dũng Nam đứng bên cạnh cậu ta an ủi.

“Vệ Tam cũng không dùng cơ giáp được bao lâu.” Sơn Cung Ba Nhận nói nhỏ.

“Cậu ấy và chúng ta không giống nhau. Anh đã quên rồi à, cậu ấy biết tạo dựng cơ giáp.” Sơn Cung Dũng Nam nói không biết làm sao, “Cơ giáp sư và chiến sĩ độc lập có mức độ hiểu biết khác nhau về cơ giáp.”

Vệ Tam như vậy đúng thực là tồn tại vô địch.

Mọi người cần phải mất nhiều năm mới có thể đạt được sự phù hợp tốt nhất với cơ giáp. Nhưng Vệ Tam lại có thể vượt qua đoạn thời gian này, dựa vào sự hiểu biết của cơ giáp sư về cơ giáp mà nhanh chóng nắm giữ cơ giáp.

“Anh biết.” Sơn Cung Ba Nhận híp mắt lại, còn có thời gian huấn luyện. Là nhóm chiến sĩ độc lập cấp siêu 3S đầu tiên trong tổ chức, cậu ta tuyệt đối sẽ không thua Vệ Tam.

Hoắc Sở đi tới tuyên bố đội thắng và lập tức để cho đội thứ hai đi lên.

Nhóm này có Vệ Tam, theo lý thuyết thì phải có thắng lợi áp đảo. Nhưng khi đội đối thủ tấn công cô hết thì hai đồng đội của cô không hợp tác.

Hoắc Tử An kết thù với Vệ Tam ở đấu trường sa mạc, đến bây giờ còn được phân vào cùng một đội nên cậu ta không muốn chú ý tới Vệ Tam. Về phần Jill Gil Wood, không biết tại sao mà cô nàng cũng không thích Vệ Tam.

“Chờ một chút.” Vệ Tam nói với Tập Ô Thông, “Cho tôi nói mấy câu với đồng đội đã rồi lại đánh có được không?”

Tập Ô Thông và Hoắc Kiếm cũng không phải là người nhiều lời, chỉ có mỗi Quinley Eli lương thiện một chút nên nói với giọng nhã nhặn: “Không được, bạn Vệ này, chúng ta đang thi đấu đó.”

Vệ Tam: “...” Từng có lúc cái “đó” này được cô dùng để nói mé người khác!

“Chúng ta là một đội, các cậu không tới hỗ trợ à?” Vệ Tam tránh được tấn công của Hoắc Kiếm, nhân cơ hội hỏi hai người đồng đội.

“Không quan trọng thắng thua.” Hoắc Tử An cười lạnh lùng, “Tôi chỉ muốn nhìn thấy cậu gặp xui xẻo.”

“...” Mẹ mày!

Vệ Tam nhìn ba người vây quanh, hai đồng đội đã hoàn toàn không nhúc nhích. Thế là cô dứt khoát hô một tiếng: “Vậy trận thua này tôi nhận thua, mấy cậu thả thôi ra để đi giải quyết đồng đội.”

“Không tin.” Tập Ô Thông không dao động tí nào.

“Sĩ quan huấn luyện làm chứng.” Vệ Tam chỉ vào Hoắc Sở nói bên ngoài sân.

Ba người đối diện do dự, cuối cùng gật đầu đồng ý và thả Vệ Tam đi về.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Mỗi ngày làm con thiêu thân! Mấy cậu chờ đó cho tôi!

Chương 229

không làm người cậu ấy bị thương”

“Vệ Tam, cậu có ý gì?” Hoắc Tử An tuyệt đối không ngờ được cô nhận thua luôn.

“Ý là bây giờ tôi muốn đánh các cậu.” Vệ Tam dứt lời là xông thẳng về hướng Hoắc Tử An và Jill Gil Wood.

Lần này đến lượt Hoắc Tử An và Jill Gil Wood cuống lên. Ban đầu họ chỉ muốn nhìn thấy Vệ Tam xấu mặt rồi ra tay sau, ai ngờ được cậu ta có bộ dáng này.

Bây giờ trong sân, một đội thì tranh đấu nội bộ, một đội đứng bên cạnh xem kịch, đúng là thấy lần đầu tiên.

“Cậu thật sự không sợ thua?” Hoắc Tử An vừa né tránh đòn tấn công của Vệ Tam vừa chất vấn.

“Thua thì thua.” Vệ Tam học theo giọng điệu vừa rồi của bọn họ, không sao cả.

Bị ép mà không có cách nào khác, Hoắc Tử An và Jill Gil Wood chỉ có thể liên thủ để đánh Vệ Tam, hai đánh một nhưng không chiếm được ưu thế.

Vệ Tam ra tay vừa tàn nhẫn vừa gian ngoan. Chiêu thức của cô đã loạn nay còn nhặng xị lên, đúng là như một trời một vực với lần đó ở đấu trường sa mạc.

Cùng lúc, cơ giáp cũng thay đổi.

Hoắc Tử An gian nan né tránh tấn công, song lại bị gông cùm xiềng xích đè nặng bủa vây tứ phía, không thở được.

Cậu ấy quá mạnh.

Cái loại cảm giác vô lực này chợt dâng lên đầu Hoắc Tử An Tâm. Hết lần này tới lần khác Vệ Tam không cầu thắng cho nhanh, không có dùng chiêu thức tháo cơ giáp như lúc trước đối phó Cơ Sơ Vũ, mà lại ra chiêu đối chiêu thật sự.

Đám người trong sân huấn luyện ban đầu cảm thấy buồn cười vì trò hề này thì nay dần thu lại cảm xúc này, xung quanh im lặng hẳn.

Thực lực Vệ Tam mạnh và được công nhận vì dù sao cũng có thể đánh bại Tông Chính Việt Nhân và Cơ Sơ Vũ nên thực lực của cô cũng đủ để chứng minh. Nhưng thứ nhất, cơ giáp của cô có gia tăng nấm dịch tím, tình huống thứ hai là Vệ Tam thắng nhờ động tay động chân với cơ giáp của bọn họ.

Quan sát nhiều trận đấu như vậy, họ có thể phát hiện rõ ràng một chuyện, Vệ Tam không thích chủ động tấn công mà là quan sát. Hiện giờ thân phận cơ giáp sư Vệ Tam đã lộ ra, mọi người lại liên tưởng đến trận đấu trước của cô, hiển nhiên là cô ăn tiền nhờ chính bản thân là cơ giáp sư, hiểu rõ điểm yếu của cơ giáp, tháo dỡ năng lượng thành công nên mới đánh bại Cơ Sơ Vũ.

Trong mắt mọi người hiện nay, thật ra lực chiến đấu của cô còn trộn lẫn một ít trình độ.

Bây giờ nhìn lại cảnh Vệ Tam đánh nhau Hoắc Tử An và Jill Gil Wood thì thấy. Thường ngày cô chỉ cà lơ phất phơ, chả thấy được ngón nghề nào ngoài có mãi một cây đao tu di.

Chỉ dựa vào cây đao này đã đè nặng hai người tới độ ngay cả thời gian thở dốc mà họ cũng không có.

“Vệ Tam!” Khi đầu Hoắc Tử An bị cô giẫm dưới chân, cậu ta không khỏi nổi giận gào lên một tiếng, “Cậu đừng có quá đáng!”

Vệ Tam cười nhạo một tiếng, khom lưng nhấc chân lên.

Hoắc Tử An lập tức muốn đứng lên thì bị Vệ Tam đưa tay đè thẳng đầu gã xuống mặt đất lần nữa, cứ thế tiếng va đập cứ vang lên liên hồi.

“Tôi còn có thể quá đáng một chút đấy.” Vệ Tam vỗ đầu Hoắc Tử An giống như vỗ bóng da, “Tôi dùng cơ giáp cấp A mà còn để cho cậu nói. Nay tôi dùng cơ giáp cấp 3S, cậu còn dám đối đầu với tôi?”

Hoắc Tử An không ngừng dộng đầu xuống đất, đầu choáng váng, nói cũng chả nên lời.

Jill Gil Wood nhân cơ hội muốn tấn công cô, Vệ Tam đá Hoắc Tử An một cước ra khỏi vòng tròn, vừa lúc lưu lại một câu hướng về phía

Tông Chính Việt Nhân: “Người viện Bình Thông các anh mang thù thế này hết à?”

Thất hiếm thấy, Tông Chính Việt Nhân có thần sắc bình tĩnh, không có bất kỳ biến động nào.

Đứng trong vòng tròn, Vệ Tam nhìn chằm chằm vào Jill Gil Wood, đây mới là mục tiêu của cô.

Sau khi tiến hóa thành chiến sĩ độc lập cấp 3S, cô rất muốn thực sự nhìn thấy sức mạnh của đối phương, xem cùng ở cấp 3S thì cô nàng khác người ta ở chỗ nào.

Hai người đột nhiên tấn công lẫn nhau, Vệ Tam hạ người né tránh bất rìu Bất Động của cô nàng và dịch chuyển đến sau lưng, vung đao tu di chém về phía cô nàng.

Cây đao xẹt qua không trung, phát ra tiếng phá không trung cực kỳ sắc bén, nó cứ thế gào thét lao qua.

Lỗ tai Jill Gil Wood nhận được thì bước chân khẽ chuyển, cánh tay vung lên với góc độ không thể tưởng tượng được, rìu bất động rìu đao tu di của Vệ Tam.

Ngăn chả được!

Trong khoảnh khắc tiếp xúc với đao tu di đó, phản ứng đầu tiên của Jill Gil Wood là điều này. Cô nàng nheo mắt lại làm ra bộ dáng muốn toàn lực ngăn cản, giây tiếp theo lại đột nhiên né người về phía sau, tránh một đao của Vệ Tam.

Vệ Tam không đuổi theo mà nhìn động tác của cô nàng. Cô nàng dù điều khiển cơ giáp dịch chuyển hay đột ngột dừng lại cũng rất xuất sắc, không chênh lệch là bao với 3S khác sao?

Có vẻ như cô nàng đã tiến hóa khá tốt.

Vệ Tam nắm chuôi đao và hơi chuyển động, trong nháy mắt phóng nó về phía Jill Gil Wood.

Cả hai toàn sử dụng vũ khí cận chiến, một khi kéo gần, đao và rìu gặp nhau, không có chiêu nào trật.

Là một chiến sĩ độc lập hạng nặng, mỗi một lần Jill Gil Wood giơ rìu

lên toàn mạnh bạo khiến gan bàn tay của Vệ Tam bị ảnh hưởng đến tê dại.

Nhưng mà… cũng chỉ vẻn vẹn như thế.

Vệ Tam đột nhiên tăng tốc, Jill Gil Wood hoàn toàn chả thấy rõ động tác của cô. Rõ ràng trước đó Vệ Tam còn ở đối diện, vừa quay đầu lại chỉ nhìn thấy cậu ta đứng bên cạnh mình.

... Sao cậu ấy không đánh?

Jill Gil Wood thầm nghĩ trong ngạc nhiên, Vệ Tam đứng bên cạnh mình làm gì?

“Vệ Tam, đủ rồi!” Hoắc Sở đột nhiên lên tiếng ngăn lại.

Sĩ quan huấn luyện đang nói cái gì thế?

Jill Gil Wood có tí mơ hồ, cô nàng quay đầu nhìn về phía Hoắc Sở thì nhận ra ánh mắt mọi người xung quanh đều cùng nhìn vào một chỗ. Thế là cô nàng không khỏi theo bản năng cúi đầu nhìn lại.

Cây đao của Vệ Tam đã đâm vào từ khi nào...

“Điên rồi.” Shaω Eli ngước lên nhìn khoang cơ giáp Jill Gil Wood bị cắm xuyên qua mà lấy làm sợ hãi.

Hợp tác huấn luyện mà thôi, cậu ta dám ra tay thế này.

Chờ một chút, hợp tác huấn luyện không bàn chuyện sống chết. Vệ Tam dám thừa cơ làm luôn á?!

Không riêng gì Shaω Eli, những người xung quanh cũng bị sốc.

“Không làm người cậu ấy bị thương.” Vệ Tam đột nhiên rút đao tu di ra, nói với vẻ thản nhiên.

Mặc dù bị đâm thủng trong khoang cơ giáp nhưng Jill Gil Wood thực sự không bị thương.

Chẳng qua cảm giác của chiến sĩ độc lập một mực vẫn nối liền với cơ giáp, nay một đao của Vệ Tam cứ đi vào như vậy cũng tương đương với găm một đao lên người Jill Gil Wood. Đó là chưa kể khoang cơ giáp tương đương với trái tim của chiến sĩ độc lập, thế là Jill Gil

Wood đã ngất xỉu luôn.

Hoắc Sở sai người đưa Jill Gil Wood ra rồi liếc nhìn Vệ Tam một cái, kế đó tuyên bố đội của Tập Ô Thông đã thắng.

Vệ Tam làm như không có chuyện gì xảy ra đi ra, hoàn toàn không giống người vừa mới đâm thủng khoang cơ giáp của người khác.

Bên cạnh, Shaω Eli cũng hiếm khi ngậm chặt miệng mình lại, không đi chọc giận Vệ Tam. Không biết vì sao gã cảm thấy Vệ Tam muốn giết Jill Gil Wood.

“Góc này nắm bắt không tệ.” Giáo viên vây xem ở rìa nhìn Jill Gil Wood không bị thương lông tóc gì ra khỏi cơ giáp bèn khen ngợi.

“Vệ Tam hôm nay xuống tay quá đáng một chút.”

“Lúc trước không phải đã nói hợp tác huấn luyện không bàn sống chết à?” Tuy rằng Giải Ngữ Mạn giật mình trước chuyện hôm nay Vệ Tam đột nhiên hung ác, nhưng mà vẫn phải che chở cho học trò của mình.

Ứng Tinh Quyết đứng ở góc hẻo lánh nhất, yên lặng nhìn Vệ Tam đang nói đùa với Liêu Như Ninh nơi xa, ngón tay anh khẽ cong.

Cảm xúc của cô ấy không đúng.

...

“Kế tiếp, nhóm phiếu trắng đi lên rút thăm.” Hoắc Sở lấy lại hai thẻ của nhóm thắng và để cho Shaω Eli rút.

Tổ cuối cùng đội Tông Chính Việt Nhân đối kháng với đội Cơ Sơ Vũ.

Đây là lần đầu tiên Tông Chính Việt Nhân chống lại Cơ Sơ Vũ, hai người đối đầu trực tiếp.

Hai chiến sĩ độc lập của trường Damocles đều có mặt trên sân, Vệ Tam cũng không đặt cược mà chỉ đứng một bên nhìn.

Hai đội có sức mạnh ngang nhau về mọi mặt, có vẻ căng thẳng hơn một chút so với hai nhóm đầu tiên.

Vệ Tam cúi đầu nhìn thoáng qua quang não vừa rung, là tin nhắn của

Ứng Tinh Quyết gửi tới. Cũng may mà quang não cô có trạng thái riêng tư, không ai biết cô đang nhìn cái gì.

Ứng Tinh Quyết: [Lúc đâm Jill Gil Wood, cô đang suy nghĩ cái gì?]

Anh đang ở chỗ nghỉ nơi trong sân huấn luyện, đứng cùng một chỗ với mấy thầy cô đang vây xem. Vệ Tam biết chuyện này vì cô đã thấy anh hồi nãy khi mình đi vào lúc sáng.

Cô không quay đầu nhìn lại, chỉ hạ mắt để trả lời tin nhắn của anh: [Hiển nhiên là đánh bại cô ấy.]

Ứng Tinh Quyết không trả lời, dễ nhận thấy rằng bấy giờ anh không cách nào đọc được tin nhắn của Vệ Tam.

Trong sân, Tông Chính Việt Nhân và Cơ Sơ Vũ đánh nhau dài dằng dặc và kịch liệt hết sức, hai người xuất ra trạng thái tốt nhất của mình.

Kim Kha bên đối diện đang huấn luyện cũng dành tí ý nghĩ muốn xem một lúc. Cậu ấy nói với Ứng Thành Hà bên cạnh: “Có vẻ Tông Chính Việt Nhân và Cơ Sơ Vũ có tiến bộ hết.”

Đến cùng cũng là con cưng của trời, một khi họ sẵn sàng buông bỏ tính kiêu ngạo và đối mặt thẳng với vấn đề của riêng mình, sức mạnh của họ có thể nâng cao thêm một bước nữa.

Hai người này đánh nhau khó phân biệt được; bên kia, Hoắc Tuyên Sơn ra khoảng cách với Shaω Eli để để đến giúp Cơ Sơ Vũ.

Có cậu ta gia nhập, đương nhiên Cơ Sơ Vũ được giúp sức và đè ép Tông Chính Việt Nhân một đầu.

Không còn cách nào khác, Shaω Eli đành chủ động hợp tác với Liêu Như Ninh để đối phó với Sơn Cung Dũng Nam. Gã nghĩ bên mình thắng trước thì lập tức đi giúp Tông Chính Việt Nhân.

Chẳng qua gã không ngờ được bọn họ hai chọi một mà Sơn Cung Dũng Nam lại chịu đựng nổi.

“Thứ gì vậy bà. Anh của cậu mạnh lên thì cậu cũng mạnh theo luôn?” Shaω Eli hỏi trong sự không tin nổi.

Liêu Như Ninh giơ đao ngăn cản chiêu thức của Sơn Cung Dũng Nam:

“... Chỉ huy của cậu không nói cho cậu biết à?”

Shaω Eli không rõ chuyện trong đó: “Nói gì với tao?”

Quên đi, Liêu Như Ninh cũng không rảnh để nói chuyện với gã. Cậu ta chuyên chú đối phó Sơn Cung Dũng Nam.

Cuối cùng là Tông Chính Việt Nhân không chịu nổi trước, Cơ Sơ Vũ và Hoắc Tuyên Sơn hợp sức đúng là đủ mạnh.

Đội này đã thua.

Cơ Sơ Vũ nửa quỳ trên mặt đất thở dốc. Nếu chả có Hoắc Tuyên Sơn gia nhập mà cậu ta lại muốn đánh bại Tông Chính Việt Nhân, cơ hội đúng là chỉ còn phân nửa.

Tất cả mọi người đang tiến bộ...

Cậu ta quay đầu nhìn về phía Sơn Cung Ba Nhận bên ngoài vòng tròn. Trận hôm nay là tự mình tính toán nhược điểm của đối phương, gặp người ta vào lần tới, chưa biết chắc được kết quả.

“Huấn luyện sáng nay đến đây là kết thúc.” Hoắc Sở vẫn có bộ dáng như cũ, không hề dao động. Nếu không phải lúc trước ông gọi Vệ Tam dừng lại, mọi người đã thật sự cho rằng ông không có bất kỳ cảm xúc nào.

Mặc dù huấn luyện đã kết thúc tuy nhiên mọi người không rời đi trong vội vã. Họ đang chờ cơ giáp sư đến sửa chữa chỗ bị hư hỏng của cơ giáp.

Vệ Tam không tự mình ra tay mà để cho Ứng Thành Hà sửa chữa Vô Thường, còn bản thân thì muốn ngồi gần đó nghỉ ngơi.

Vừa đúng lúc cô đi ngang qua Jill Gil Wood, cô giơ tay lên chào hỏi.

Jill Gil Wood lùi lại một bước, tránh ánh mắt của Vệ Tam.

Vệ Tam cũng chẳng thèm để ý, cứ thế đi về phía Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh rồi ngồi xuống nghỉ mệt.

“Tình huống của cậu ấy thế nào rồi?” Ứng Thành Hà nhìn ba chiếc cơ giáp với sự hoang mang. Ngoại trừ trong đấu trường, bình thường lần nào mà Vệ Tam chả tranh giành muốn làm cơ giáp. Ấy thế mà lần

này lại quăng Vô Thường cho anh sửa.

“Có lẽ là mệt mỏi, tớ đi giúp cậu ấy lấy chuyển phát nhanh trước.” Kim Kha nói xong thì đi ra ngoài.

Ứng Thành Hà nhíu mày vì cảm thấy Kim Kha nói sai. Cậu ta không biết niềm tin của một cơ giáp sư, họ quyết không nói mệt mỏi khi thấy cơ giáp trước mắt.

Huống chi nếu thấy mệt mỏi, vậy trước kia Vệ Tam sẽ không bán mạng thức đêm để học kiến thức cơ giáp cho bằng được. Trước đây vị này chỉ muốn thiết kế vũ khí giá rẻ sao cho tốt mà đã đọc hết các loại sách trong thư viện đấy.

Ứng Thành Hà nhìn về phía Vệ Tam, phát hiện cô đã nhắm mắt lại và dựa vào tường ngủ thiếp đi.

Mệt thật sao?

Ứng Thành Hà đành phải vùi đầu đi sửa cơ giáp, vừa lúc anh cũng thích Vô Thường. Thường thì anh chỉ có cơ hội được đụng ở đấu trường, hôm nay lại được nhìn nhiều thêm mấy lần.

...

Buổi tối lúc nghỉ ngơi tắm rửa, Ứng Tinh Quyết mới có cơ hội lấy ra một bộ quang não khác và mở ra xem tin nhắn của Vệ Tam.

Sau khi anh đọc xong thì cứ nhìn vào nó một lúc, kế đó là tiếp tục gửi một tin nhắn.

Ứng Tinh Quyết: [Tôi từng nhìn thấy dữ liệu của Jill Gil Wood. Cậu ấy là cấp SS rất bình thường, không tìn thấy cơ sở cho sự tiến hóa của cậu ấy. Có lẽ cô có thể bắt đầu từ chỗ Quân Độc Lập, tìm hiểu tình hình rõ ràng của cậu ấy.]

Anh không bóc trần lời nói của Vệ Tam.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh: Cô ấy đang nói dối tôi

Chương 230

“kiểm tra dịch dinh dưỡng”

Buổi trưa, sau khi Kim Kha giúp cô lấy được dịch dinh dưỡng mà vợ thầy gửi tới, bọn họ huấn luyện đến 10 giờ tối mới hoàn toàn rảnh rỗi.

Vừa lúc mượn cái cớ đi kiểm tra cơ thể để đi tìm bác sĩ Tỉnh.

Tỉnh Thê đã quen với chuyện mỗi lần Vệ Tam tới là phía sau có một hàng người đi theo.

“Ngồi trước đã.” Bác sĩ Tỉnh dành thời gian quay đầu bảo, trong tay bấc ấy còn có chút việc phải xử lý.

Mấy người chen chúc ngồi xuống trên một cái ghế dài, Liêu Như Ninh ngồi thẳng lên đùi Ứng Thành Hà và Hoắc Tuyên Sơn, dịch dinh dưỡng thì truyền từ phía Kim Kha sang Vệ Tam.

Bác sĩ Tỉnh vừa lúc quay đầu lại nhìn Vệ Tam: “Cầm cái gì trong tay mà cứ bí mật như vậy?”

Vệ Tam đứng dậy, đi tới trước bàn bác ấy: “Bác sĩ Tỉnh, tụi cháu có chuyện muốn xin bác giúp đỡ.”

Tỉnh Thê ngồi xuống và hỏi trong ngạc nhiên: “Có chuyện gì mà thần bí như thế?”

“Kiểm tra cái này.” Vệ Tam đặt dịch dinh dưỡng trong tay ở trước mặt bác ấy, “Nhưng mà bác sĩ Tỉnh không thể nói cho bất kỳ ai kết quả mình kiểm tra được.”

Tỉnh Thê nhìn dịch dinh dưỡng này trên mặt bàn, một lát sau mới ngước mắt lên: “Tôi là một bác sĩ, tại sao rãnh rỗi lại đi rêu rao kết quả xét nghiệm ở khắp mọi nơi?”

“Chúng cháu chỉ không hy vọng có ai biết hết, bao gồm mấy thầy cô.” Kim Kha đi tới, “Bác sĩ Tỉnh biết ống dịch dinh dưỡng này?”

“Lô dịch dinh dưỡng F-1376 của công ty Thông Tuyển.” Tỉnh Thê cầm ống dịch dinh dưỡng, “Các cháu lấy nó ở đâu?”

Lô dịch dinh dưỡng này chính xác là lô năm đó bị tiêu hủy, theo lý thuyết đã sớm được xử lý xong.

Tỉnh Thê nhìn quét qua năm người, loại trừ Vệ Tam ra thì còn lại bốn người. Bốn người này bình thường sẽ không tiếp xúc với dịch dinh dưỡng phổ thông thế này.

“Cháu lấy đâu ra?” Tỉnh Thê biết Vệ Tam trước kia đã uống đợt dịch dinh dưỡng này, nhưng đã qua bao nhiêu năm rồi.

Vệ Tam tiện miệng nói luôn: “Trước kia sợ đói, vẫn giữ lại một ống nhưng cuối cùng lại không dùng đến.”

Giọng điệu của cô nhẹ nhàng, như thể mình vừa nói ra một điều không thể bình thường hơn, không có gì thăng trầm, hệt cứ đơn giản là thời tấm bé đi giấu cái bánh cây kẹo mà thôi.

Đôi mắt của Tỉnh Thê lóe lên, cuối cùng bác ấy đồng ý: “Được rồi, tôi sẽ kiểm tra dịch dinh dưỡng này. Nhưng mà sao các cháu đột nhiên nhớ tới chuyện muốn kiểm tra cái này?”

“Không phải trước kia có tin là nhóm dịch dinh dưỡng này thiếu thành phần dinh dưỡng sao? Sau đó Ứng Tinh Quyết lại nói nhóm dịch dinh dưỡng này chả thiếu thứ gì, chẳng qua lúc ấy để cùng một chỗ và hủy luôn thôi.” Vệ Tam trả lời, “Nhưng bác sĩ kiểm tra số liệu cơ thể của cháu và vẫn phát hiện vụ suy dinh dưỡng, cho nên tụi cháu muốn xem rốt cuộc dịch dinh dưỡng này có vấn đề hay không.”

“Được rồi, tôi sẽ giúp mấy cháu kiểm tra.” Tỉnh Thê đặt dịch dinh dưỡng vào hộp bên cạnh, “Đầu tiên nhìn vào dữ liệu cơ thể gần đây nhất của cháu đi.”

Khoảng một tiếng trôi qua, Tỉnh Thê nhìn vào dữ liệu kiểm tra cơ thể mới nhất trong tay và hỏi Vệ Tam: “Đúng rồi, buổi sáng cháu đã làm gì? Tôi thấy tâm trạng cháu dao động hơi lớn.”

“Tâm trạng dao động lớn?” Kim Kha dẫn đầu chen tới, “Cậu ấy đang huấn luyện, so với khi trước thì như thế nào hả bác?”

“Không phải là một đường thẳng tắp như hồi trước.” Tỉnh Thê lật bản đồ dữ liệu cho bọn họ xem. Khoảng 9:30 sáng, cảm giác và cảm xúc của Vệ Tam tăng lên hết, biên độ không lớn, nhưng đúng là có dao động thật.

Người bình thường luôn có cảm xúc luôn lên xuống trong một ngày, thế nên sự gia tăng biên độ này là bình thường không thể bình thường hơn. Tuy nhiên Vệ Tam lại không phải vậy.

Theo quan sát của Tỉnh Thê trong vài tháng, cảm giác và cảm xúc hàng ngày của Vệ Tam về cơ bản là một đường thẳng tắp hoặc là một sự bùng nổ lớn. Cái loại khi lên lúc xuống như người bình thường này đúng thật là rất hiếm.

Tỉnh Thê đóng quang não, "Dựa trên kết quả xét nghiệm máu, cơ thể của cháu đang được cải thiện. Có thể lý do nằm ở đây."

Kiểm tra thường xuyên kết thúc, năm người mới rời đi.

Tỉnh Thê thì dành một thời gian dài trong phòng y tế để tổng hợp tất cả các dữ liệu của Vệ Tam. Cho đến tận đêm khuya, cuối cùng bác ấy mới đứng dậy và mở hộp, lấy ống dịch dinh dưỡng nọ ra.

Sau nhiều năm, nhãn trên của dịch dinh dưỡng đã sớm bị ố vàng.

Tỉnh Thê lắc lắc ống dịch dinh dưỡng này rồi nhìn màu sắc bên trong. Kế đó bác ấy hạ giọng cười cười: Thì ra đây là lý do tại sao Vệ Tam ghét dịch dinh dưỡng vị dâu tây?

Cười xong, sắc mặt của Tỉnh Thê một lần nữa nghiêm túc. Nếu cháu ấy đã muốn kiểm tra dịch dinh dưỡng, thế thì mình sẽ giúp cháu nó kiểm tra.

Sống trong môi trường như vậy rồi khó khăn lắm mới đi đến được bây giờ, bác ấy sẵn sàng đưa tay giúp đỡ.

...

Trở lại ký túc xá, Vệ Tam nhìn thấy tin nhắn Ứng Tinh Quyết gửi tới. Khi cô còn suy nghĩ nên trả lời làm sao thì bên ngoài có người gõ cửa.

"Là tớ." Kim Kha gõ cửa xong nói luôn, "Vào luôn rồi."

"Có đồ ăn?" Vệ Tam buông tay xuống và quay đầu hỏi Kim Kha.

"Đã qua 12 giờ, ăn cái gì nữa." Nói xong Kim Kha đóng cửa lại và hỏi trong nghiêm túc, "Khoảng 9:30 sáng nay, cậu đang đánh nhau với Jill Gil Wood?"

“Đại khái, không nhớ rõ.” Vệ Tam nhìn Kim Kha, “Không phải cậu đang huấn luyện chống gió, sao còn có tâm trạng chú ý đến tớ?”

“Đừng đánh trống lãng. Vệ Tam, bình thường cậu như thế nào thì còn giấu được người khác, nhưng không thể gạt được mấy người bọn tớ.” Kim Kha trừng mắt nhìn cô một cái.

“Được rồi được rồi, là đánh nhau với cậu ấy.” Vệ Tam nhận thua.

Tại sao cũng là hai người nhìn ra nhưng Ứng Tinh Quyết không tiếp tục hỏi, còn Kim Kha lại tìm thẳng tới cửa để chất vấn.

“Buổi sáng có chuyện gì?” Kim Kha nhìn chằm chằm Vệ Tam, không buông tha bất kỳ vẻ mặt nào trên mặt cô, “Lúc cậu đâm thẳng vào khoang cơ giáp là tớ đã thấy không thích hợp.”

Lúc Vệ Tam đánh nhau với người ta, thường thì cô thích kéo dài một lúc trước, quan sát chiêu thức của đối phương và tình huống sử dụng cơ giáp; về sau mới lười biếng phá hư bộ phận cơ giáp. Đối với một cơ giáp sư là cô mà nói, thế này vừa có thể kiểm chứng mức độ quen thuộc với cơ giáp, vừa có thể nhanh chóng giành được thắng lợi.

Mà không phải đi lên rồi chân ướt chân ráo ra tay, đến cuối còn đâm thủng ngay cả khoang cơ giáp của đối thủ.

Hơn nữa vừa rồi, với bằng chứng là số liệu trong phòng y tế phát hiện có biến động, Kim Kha mới tới đây hỏi thẳng.

Vệ Tam dựa vào bàn và trả lời: “Không thích cậu ấy lắm.”

Kim Kha sững sờ, sau đó hỏi: “Giống như thằng cha bác sĩ xấu hồi trước á?”

“Không phải.” Vệ Tam lắc đầu, “Nói không rõ được, phức tạp lắm.”

Ban đầu khi đánh với Jill Gil Wood, Vệ Tam chỉ muốn xem chiến sĩ độc lập tiến hóa và chiến sĩ độc lập dùng cơ giáp vượt cấp thì khác nhau chỗ nào. Kết quả vừa đánh, cô bắt đầu thiếu kiên nhẫn, trong lòng không ngừng xuất hiện cảm xúc bực bội.

“Theo lý mà nói thì Jill Gil Wood là người của bên kia, không thể nào là người bị nhiễm bệnh.” Kim Kha cau mày.

“Vừa rồi Ứng Tinh Quyết gửi tin nhắn cho tớ nói không tìm được khả

năng tiến hóa của Jill Gil Wood, kêu chúng mình bắt đầu từ phía Quân Độc Lập.” Vệ Tam giơ tay lên mở quang não và để Kim Kha xem tin nhắn.

“Dựa theo lý luận, sự tiến hóa thường xảy ra với nhóm người hàng đầu. Jill Gil Wood là lạ thật.” Kim Kha suy nghĩ, “Có lẽ tiến hóa có vấn đề, khiến cậu khó chịu với cô ấy. Cấp siêu 3S nhạy bén hơn những người khác.”

“Cậu quên mất một chuyện.” Vệ Tam nhắc nhở, “Khí đen trong máu tớ.”

“Nói bậy bạ cái gì.” Kim Kha ngắt lời không nghe, “Đi ngủ sớm một chút.”

“Không phải cậu muốn tớ...” Vệ Tam theo bản năng đi theo phía sau và nói với cậu ấy. Rốt cuộc lại thành Kim Kha mở thẳng cửa ra ngoài rồi rầm một tiếng, đóng cửa lại. Thiếu điều muốn quật ngay mũi cô.

Vệ Tam ngồi xuống, một lát sau mới nói biết rồi khi trả lời Ứng Tinh Quyết.

...

Mấy ngày huấn luyện nay, chiến sĩ độc lập nếu không trèo tường thì chính là đánh nhau với cơ giáp, Hoắc Sở vẫn không vươn được ngón tay ra chỉ dạy. đánh nhau bằng cơ giáp với nhóm ngẫu nhiên kéo dài ba ngày, phần lớn chiến sĩ độc lập đã hợp tác hết với mấy người của các trường quân sự khác nhau, ngoại trừ trận Vệ Tam ngày đầu tiên là đồng đội đánh đồng đội, những người khác coi như phối hợp.

Ngày thứ ba đánh nhau bằng cơ giáp, Vệ Tam lại đánh với Jill Gil Wood. Cô vẫn nhanh chóng giải quyết đối phương, thậm chí lần này còn cắt thẳng đầu cơ giáp người ta luôn.

Vệ Tam cầm đao tu di với vẻ ngạc nhiên, hiển nhiên tiềm thức của cô rất thiếu kiên nhẫn với Jill Gil Wood.

“Vệ Tam, cậu ấy sắp thua rồi mà mày còn xuống tay tàn nhẫn như vậy?” Shaω Eli đứng ra nói, vô cùng không quen với hành vi của Vệ Tam.

“Kỹ năng không bằng người khác, trách ai?” Hoắc Tuyên Sơn đứng ở bên cạnh bảo thẳng.

Mấy người nhà họ Hoắc ở đây, bao gồm cả sĩ quan huấn luyện Hoắc Sở: "…" Rốt cuộc trường Damocles là cái khu lây bệnh gì đây. Trước kia Hoắc Tuyên Sơn rõ ràng là một đứa con cháu thế gia khiêm tốn, nay sao ra được dạng này.

"Ban đầu hợp tác huấn luyện đã bảo không màng sống chết. Jill Gil Wood vẫn chưa chết cơ mà. Ngay cả khi cô ấy chết thật thì cũng do cô ấy không ổn." Liêu Như Ninh chen tới bảo.

Shaω Eli bị hai người chặn đến nỗi chẳng nói thành lời. Đương nhiên gã biết quy tắc, nhưng mà trước đó Vệ Tam cũng sẽ không xuống tay ác như vậy, giờ thì cô đánh với Jill Gil Wood hai lần thì cả hai lần tàn nhẫn. Chuyện này như phá tan hình tượng cố định, khiến gã không nhịn được nữa mà nói ra.

Vệ Tam đi ra khỏi khoang cơ giáp, nói lạnh lùng: "Đánh xong sớm, ăn cơm sớm."

Shaω Eli: "... Suốt ngày chỉ biết ăn.".

"Cậu Eli, tôi nghe thấy đấy." Vệ Tam chỉ vào tai mình.

Rõ ràng là ngữ điệu dùng từ không kém gì trước đây, nhưng đã Shaω Eli câm miệng. Chẳng biết tại sao, gã cảm thấy bây giờ Vệ Tam vô cùng hung dữ.

"Được rồi, đợi chút nữa cho cơ giáp sư các em chỉnh sửa, tập hợp trước đã." Hoắc Sở hô.

Sau khi tất cả mọi người xếp hàng đứng nghiêm, Hoắc Sở mới mở miệng: "Huấn luyện của các em kết thúc ở đây."

Mọi người ngạc nhiên cả, thời gian đào tạo 10 ngày thì chỉ trôi qua 6 ngày, còn 4 ngày nữa mà.

"Bốn ngày tới, tôi và một nhóm các giáo viên sẽ đọ sức với với nhóm của mấy em. Vẫn là đội được tạo ngẫu nhiên." Hoắc Sở bảo, "Ok, giải tán."

Nói là giải tán cơ mà các cơ giáp sư ở lại hết để chỉnh cơ giáp cho chiến sĩ độc lập.

Jill Gil Wood được vịn và ngồi sang một bên, cô nàng vẫn chưa hoàn

toàn hồi phục sau tình huống vừa rồi. Cô nàng dựa vào ghế, cúi đầu và đưa tay sờ cổ mình.

Rõ ràng các thành viên trường Samuel đứng bên cạnh đang an ủi Jill Gil Wood.

“Nước.” Hoắc Tuyên Sơn từ xa ném một chai nước cho Vệ Tam rồi mới đi tới ngồi xuống cùng với cô.

Vệ Tam vặn nắp chai và uống nước như không có việc gì.

Trường Quân sự Damocles, ngoại trừ Ứng Thành Hà đang kiểm tra cơ giáp thì những người khác đều ngồi dựa vào tường. Vệ Tam lấy ra một ống dịch dinh dưỡng từ trong túi và đổ vào miệng, xem như lấp bụng một tí.

“Còn 4 ngày huấn luyện, sĩ quan huấn luyện cũng không chỉ đạo tụi mình mà để tụi mình đối đầu với thầy cô luôn. Không khỏi cẩu thả một chút.” Liêu Như Ninh chống cằm nói.

“Khóa huấn luyện này không còn là uốn nắn ý thức chiến đấu của chiến sĩ độc lập, mà là gầy dựng làm việc theo nhóm.” Kim Kha ngửa đầu lên, cậu nhìn mấy ngày rồi nên cũng nhìn được thứ sâu xa trong đó.

Huấn luyện hợp tác với đội ngũ này không phải làm việc cùng với người cùng trường của mình, mà chính là nhanh chóng đạt được sự ăn ý với các chiến sĩ độc lập của mấy trường khác.

Kim Kha lần này chẳng hỏi tiếp tình huống của Vệ Tam, chỉ thảo luận những điểm quan trọng của trận chiến với thầy cô tiếp theo cùng bọn họ.

...

Phòng y tế, Tỉnh Thê vừa nhận được một phiếu kiểm tra dịch dinh dưỡng đầy đủ, các trang đầu tiên là các thành phần nguyên tố của dịch dinh dưỡng được kiểm tra.

Hiển nhiên thành phần của dịch dinh dưỡng này không ít, hoàn toàn phù hợp với các tiêu chuẩn của dịch dinh dưỡng.

Thành phần dinh dưỡng không thiếu, gặp Vệ Tam uống vào, thì sao mà suy dinh dưỡng được?

Tỉnh Thê quay lại và mở hộp lưu trữ, có còm một nửa dịch dinh dưỡng bên trong. Bác ấy đặt tay trên hộp, có lẽ… các dụng cụ ở đây không phát hiện ra.

Chương 231

“người không có ý chí chiến đấu”

Ngày thứ bảy.

Cuộc đọ sức nhóm giữa sinh viên trường quân sự và sĩ quan huấn luyện.

Sĩ quan huấn luyện đứng đầu hiển nhiên là Hoắc Sở, bọn họ muốn so tài với năm đội chiến sĩ độc lập được chia ngẫu nhiên.

Những chiến sĩ độc lập này không phải chưa từng đối đầu với các sĩ quan huấn luyện, đôi khi mấy thầy cô còn ăn thiệt thòi. Nhưng bây giờ với họ mà nói, cuộc đối đầu nhóm kiểu này này vẫn là lần đầu tiên.

Đội ngũ đầu tiên chính là Vệ Tam, Cơ Sơ Vũ cùng với Tập Ô Thông, toàn bộ thành viên đội là chiến sĩ độc lập lái cơ giáp hạng trung.

Đội có loại cơ giáp thế này tốt hơn một chút so với đội đủ cơ giáp các hạng, ít nhất là điểm yếu cũng không rõ ràng, dù đánh xa hay gần cũng chơi hết được.

Hoắc Sở quay đầu gọi hai thầy cô lái cơ giáp hạng nặng tới.

Bởi vì các giáo viên phải ra sân, cơ giáp sư và chỉ huy không cần huấn luyện và có thể đến xem.

Giải đấu đã diễn ra xong một nửa, thực lực tất cả các chiến sĩ độc lập có mức độ tiến bộ khác nhau. Theo lý mà nói thì chống lại giáo viên tại thời điểm này sẽ không còn gặp khó khăn như trước đây. Nhưng sau khi trận đấu đối đầu diễn ra, bọn Vệ Tam lại dần rơi vào thế yếu.

“Ba người không hợp tác quen, toàn là chiến sĩ độc lập cỡ trung hết nên phối hợp không thuận tiện như trước.” Kim Kha ngồi xổm ở bên cạnh vừa ghi hình vừa phân tích, “Sĩ quan huấn luyện ở trong đội ngũ không quá nổi bật, nhưng vẫn theo tiết tấu của hai người kia.”

Thời gian hợp tác này quá ngắn, chỉ cần lơ là một tí là sẽ có lỗ hổng. Một khi sinh viên trường quân sự quen thuộc với cách đấu của sĩ quan huấn luyện, người đối diện sẽ đổi sang người khác ngay lập

tức.

Về sau trong trận so tài, Tập Ô Thông bị gạt ra ngoài, Cơ Sơ Vũ cũng sắp bị đẩy ra khỏi vòng tròn; về phần Vệ Tam, cô bị Hoắc Sở đè trên mặt đất, không thể nhúc nhích.

Cơ giáp Vô Thường kiên cố, Hoắc Sở lại không dùng vũ khí, chưa kể đây chỉ là tranh tài nên ông chỉ dùng chiêu thức và cường độ để áp chế Vệ Tam.

Mặt cơ giáp dán trên mặt đất, Vệ Tam trong khoang cơ giáp cảm nhận được sự lạnh lẽo của sàn nhà trong nháy mắt. Cô thông qua cửa sổ nhìn Ứng Tinh Quyết đang đứng xem từ xa.

Là một cấp siêu 3S mà bị sĩ quan huấn luyện đè ép như vậy, đúng là thật hiếm hoi khi cô cảm thấy hơi tí mất mặt tại thời điểm này.

“Có nhận thua hay không?” Hoắc Sở hỏi, bên cạnh ông có thêm một người, là thầy vừa rồi đối phó Với Tập Ô Thông.

Vệ Tam còn chưa kịp trả lời là đã bị Hoắc Sở nắm lên rồi lại quẳng xuống đất.

“...”

Cô còn chưa nói gì đấy, mắc cái gì lại bắt đầu ra tay.

Vệ Tam đang muốn vùng lên phản kháng như con cá chép vượt nước, một chân Cơ Sơ Vũ đã ra khỏi vòng biên, cô giáo đã quay đầu và vây lấy cô.

Ba giáo viên đánh với một mình cô.

“... Em nhận thua có được không?” Vệ Tam không muốn đánh nữa.

Cô vừa nói xong, Hoắc Sở đã đưa tới một đá. Ngay khi Vệ Tam cho rằng mình sẽ bay ra khỏi vòng tròn, một thầy giáo khác đã chặn cô lại.

“Em đối mặt với địch nhân chính bằng thái độ này? Tôi nghe nói lúc trước em còn đánh thắng Tập Hạo Thiên.” Hoắc Sở chậm rãi đứng ở trước mặt Vệ Tam và hỏi.

Trong khoang cơ giáp, Vệ Tam ôm bụng hồi lâu mới hồi phục được

từ một cú đá kia. Không thể không nói, mỗi lần sĩ quan huấn luyện Hoắc ra tay còn tàn nhẫn hơn mấy thầy cô trước kia nhiều.

“Thầy à, em có thắng đâu. Em và MC Tập chỉ đánh vài chiêu thôi.”

“Nhìn bộ dáng này của em cũng đoán được hơn phân nửa là dùng mưu trí để thắng được anh ấy mấy chiêu.” Hoắc Sở đứng ở trước mặt Vệ Tam, “Đứng lên đi.”

Vệ Tam nghe lời bèn đứng lên. Cô vừa mới đứng vững một chân, Hoắc Sở lại đạp tới làm cô chỉ có thể quỳ xuống, phải dùng hai tay chống đất mới không đến mức ngã về phía trước.

Nhưng một giây sau, chân Hoắc Sở nhấc lên, ngang nhiên giẫm lên vai cô, khiến Vệ Tam lại chật vật ngã sấp trên mặt đất.

Vệ Tam nằm sấp trên mặt đất nhưng lòng tự trọng ngược lại không bị mất. Cô chỉ nghĩ làm sao vừa rồi Tập Ô Thông và Cơ Sơ Vũ bị đưa ra khỏi vòng.

Nhưng rơi vào mắt Hoắc Sở thì cô đã không còn phản kháng, không có một chút ý chí chiến đấu.

Khó chịu.

Hiện tại trong lòng Hoắc Sở khó chịu với chiến sĩ độc lập này tận cùng. Rõ ràng có thực lực mà sao con bé cứ như một con cá ướp muối, mặc cho người ta cắt xén.

“Đứng lên.” Hoắc Sở lại nói một lần nữa.

“Không nổi.” Vệ Tam dù có sai nhưng vẫn nói hùng hồn.

Hoắc Sở nháy mắt với hai thầy cô bên cạnh, kế tiếp Vệ Tam bị hai thầy cô, mỗi người nâng một cánh tay cô lên.

Mắt thấy sĩ quan huấn luyện còn muốn đạp thêm một cước vào mình, Vệ Tam không thể ngồi chờ chết nữa, hai tay bị kéo ra đột nhiên rung lên và hất hai giáo viên bên cạnh ra.

Lăn sang trái tại chỗ, cô né tránh cuộc tấn công của ba người.

“Mày đã bị loại!” Shaω Eli bên ngoài vòng tròn hét lên với Vệ Tam.

"..." Vệ Tam chậm rãi cúi đầu nhìn dưới chân mình, gót chân cơ giáp giẫm lên một nửa đường đỏ.

Vừa rồi cô thật sự chuẩn bị phản kháng, không có nửa điểm ý muốn bị loại.

Một lúc lâu sau, Hoắc Sở đè nén giọng nói: "Lăn ra ngoài, đội tiếp theo đi thẳng lên luôn đi."

Vệ Tam chỉ có thể cất cơ giáp và đi ra, vừa mới đi ra đã bị Giải Ngữ Mạn gọi tới.

"Vừa rồi bị sĩ quan huấn luyện đè ép và đánh thì có cảm giác gì?" Giải Ngữ Mạn hỏi cô.

"Đáng để học hỏi." Vệ Tam nói lời rộng rãi mang vinh quang.

Giải Ngữ Mạn lắc đầu: "Ba người bọn họ không phải đội hình tiêu chuẩn, nhưng phối hợp tốt hơn các em rất nhiều, cho nên mới có thể đè đánh mấy em. Đây toàn là kinh nghiệm trước kia có người dùng mạng đổi lấy trên chiến trường. Vừa rồi Nếu Cơ Sơ Vũ tìm cơ hội giúp Tập Ô Thông gần em ấy nhất, hai người còn có thể chống đỡ một thời gian. Nhưng em... vừa rồi xem như gây chuyện triệt để với Hoắc Sở, anh ta ghét nhất người không có ý chí chiến đấu."

Vệ Tam: "..." Vừa rồi mình thất thần, không nhận thấy vị trí của đường màu đỏ.

"Mấy ngày trước có thầy cô nói biểu hiện của em không tệ, xuống tay lưu loát." Giải Ngữ Mạn nhìn Vệ Tam, "Tôi lại cảm thấy em làm rất ổn vào mấy hôm trước. Vệ Tam, tung ra trạng thái trước kia đi."

Bất kể là thành viên đội tuyển trường cấp A trước đây, hay là đi lên làm thành viên đội chủ lực, Vệ Tam vẫn luôn có một loại trạng thái thư giãn tự nhiên. Nào có giống như bây giờ, nhất thời xuống tay chuẩn xác, nhất thời lại mất đi ý chí chiến đấu.

"Đi qua xem trận đấu đi." Giải Ngữ Mạn thở dài trong lòng, "Em xem kế tiếp Hoắc Sở đối phó với những người khác, chú ý quan sát khi thầy ấy thu thế."

Vệ Tam nghe lời xoay người đi ra bên ngoài vòng tròn, Hoắc Tuyên Sơn đứng bên cạnh vỗ vỗ bả vai cô, không nói nhiều.

Trận đấu đầu tiên kéo dài hơn hai tiếng, Hoắc Sở và hai thầy cô chả có lấy thời gian thở hổn hển, cứ thế đối đầu với đội thứ hai ngay.

Lúc đầu Vệ Tam quan sát lúc ông ấy thu thế nhưng còn chưa phát hiện ra nhiều vấn đề, đợi đến khi đội thứ ba ra sân, cô mới phát hiện ra một số thứ.

Cường độ lúc đánh của sinh viên trường quân sự không thể thu lại, có quá nhiều nơi có thể tiết kiệm được lực lượng. Mà Hoắc Sở và hai giáo viên sau khi ra mỗi chiêu thức lại có thể thu lại sức vừa đánh được.

Khó trách bọn họ vẫn đánh không nghỉ ngơi tới bây giờ, vẫn duy trì phong độ đỉnh cao.

Vệ Tam dần dần nghiêm mặt theo dõi trận đấu trên sân. Đội quân khu từ trước đến nay được gọi là cỗ máy chiến tranh, rõ ràng là cùng một cấp bậc nhưng chiến sĩ độc lập giữa trường quân sự và quân khu có sự khác biệt một trời một vực.

Có lẽ đây là một trong những lý do quan trọng.

Năm đội đọ sức ròng rã một ngày, đối với các sĩ quan huấn luyện thì một ngày này cứ đánh luân phiên. Tuy nhiên chả có đội nào phá vỡ hàng phòng ngự của họ được.

Cá nhân mỗi sinh viên m mạnh mẽ, nhưng một đội không chỉ có một chiến sĩ độc lập mà còn có những người khác. Một khi những người khác bị đuổi ra ngoài, tiếp theo mấy người còn lại sẽ đối mặt với sự chém giết của ba sĩ quan huấn luyện.

Không phải là không biết hợp tác để giành chiến thắng, nhưng sự ăn ý của mọi người không đủ, luôn bị mấy sĩ quan tìm ra được nhược điểm.

“Kém cỏi.”

Sau khi trận đối đầu kết thúc, Hoắc Sở đi ra khỏi khoang cơ giáp và câu đầu tiên chính là câu này.

Kế đó tầm mắt của ông dừng lại trên người Vệ Tam: “Có một số người đại khái đến đây kiếm ăn, ỷ vào có chút thực lực thì cho rằng vẫn tiếp tục lăn qua lộn lại. Ngày mai cũng đánh dạng đồng đội nữa, đừng để cho tôi thấy có người nào đó không chú ý…”

Hoắc Sở cười lạnh một tiếng, để mỗi người tự hiểu.

...

Khi giải tán rồi, Vệ Tam đi theo Bọn Kim Kha đi ra ngoài. Cô vừa đi tới cửa đã nghe thấy giọng của Ứng Tinh Quyết.

“Thói quen thích quan sát lúc đầu của cô nên thay đổi.”

Vệ Tam quay đầu đối mặt với ánh mắt của anh, chả có tí ngạc nhiên trước chuyện Ứng Tinh Quyết biết thói quen của mình. Cơ mà cô lại thấy lạ vì sao anh lại muốn nói ra trước mặt.

Những người phụ trách giám sát phía sau đã tiến lên nhằm ngăn chặn hai người giao lưu bằng ánh mắt.

“Tôi không có nói chuyện với người của trường Đế Quốc.” Ứng Tinh Quyết lui về phía sau một bước, nói với vẻ thản nhiên.

“Người của trường Damocles cũng không được.” Người phụ trách giám sát liếc mắt một cái, “Tôi đã hỏi cấp trên.”

“Vậy chúng tôi không nói.” Vệ Tam vẫy tay chào Ứng Tinh Quyết và quay đầu đi ra ngoài.

Người chịu trách nhiệm giám sát: “...” Lần sau phải hỏi nếu em ấy nói chuyện với người của trường Damocles thì bị phạt thế nào.

Luôn luôn cảm thấy không thể để cho Ứng Tinh Quyết tiếp xúc với những người của trường Damocles, đặc biệt là chiến sĩ độc lập này.

...

Ngày so tài hôm sau, ban đầu Hoắc Sở đã chuẩn kỹ càng để dạy cho Vệ Tam một trận, kết quả khi chia ngẫu nhiên thì lại đưa ba chiến sĩ độc lập của trường Damocles ở cùng một đội.

“Sự ăn ý của đội bọn họ trước giờ luôn luôn tốt.” Một giáo viên nói.

“Ăn ý đến đâu cũng chỉ là sinh viên năm đầu tiên.” Hoắc Sở đã xem qua trận so tài của bọn họ nên đương nhiên biết. Cơ mà điều này không ngăn ông dạy dỗ người không có ý chí chiến đấu.

Chắc một khi gặp thất bại, người kia sẽ từ bỏ như ngày hôm qua.

Nói cho cùng, chẳng qua là Vệ Tam chưa từng gặp phải thất bại gì trong trận đấu mà thôi.

Chương 232

“phản ứng bài xích”

Đánh nhau với đội 2 xong là đến phiên đội Vệ Tam, Hoắc Sở cố ý thay đổi thầy cô giáo khác thành các chiến sĩ độc lập hạng nhẹ và hạng trung hoàn chỉnh.

Hiển nhiên, Hoắc Sở biết sự ăn ý của ba người trường Damocles khi họ tụ tập cùng một chỗ. Những người khác không muốn phối hợp với thói quen của Vệ Tam hồi trước, nhưng hai người Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh này tuyệt đối sẽ vì Vệ Tam mà tranh thủ tất cả cơ hội.

Cho nên trận đấu này, Hoắc Sở không muốn cho Vệ Tam bất kỳ cơ hội nào.

Mục đích quan trọng nhất của huấn luyện chung là để cho các sinh viên quân sự biết cách hợp tác, và để đạt được kết quả hợp tác tốt nhất, các cá nhân phải học cách hy sinh. Loại tật xấu như Vệ Tam không chữa được thì tương lai sẽ chỉ liên lụy đến người khác.

Đúng thật vừa lên sân đấu là Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh đã bị hai người thầy khác ngăn cản sít sao, hoàn toàn chả cho bọn họ cơ hội đi giúp Vệ Tam.

“Chiến sĩ độc lập ưu tú không chỉ có thực lực cá nhân mạnh mẽ.” Hoắc Sở và Vệ Tam đối đầu, hai lưỡi đao ở giữa không trung chống lại nhau. Lời nói của ông cũng theo đó mà thoi thóp, “Còn phải học cách phối hợp với đồng đội.”

“Sĩ quan huấn luyện, cho em một cơ hội.” Giọng điệu Vệ Tam rời rạc. Nếu có thể bỏ qua lúc này cô đang cong đầu gối nâng lên và thúc hết sức tới thì cô cứ y như đang tán dóc, “Để em phối hợp với đồng đội.”

Hoắc Sở không né tránh, cũng nhấc đầu gối chống trực diện lại với cô. Vòng tròn trong sân huấn luyện trong nháy mắt phát ra tiếng cơ giáp va chạm.

Đầu gối và đầu gối va chạm cũng không cần phải nói, không ai ở đây không biết cảm giác chua chát này, chỉ cần nhìn vào là thấy đồng cảm ngay.

Nhưng hai người trong cuộc chiến, đang trong lúc đánh nhanh, thì không thể cảm nhận được nỗi đau này. Họ đang nghĩ chiêu tiếp theo nên dùng thế nào.

Hoắc Sở và Vệ Tam đánh vào đầu gối lẫn nhau rồi thu đao lui về phía sau. Thanh đao của Hoắc Sở găm trên mặt đất, chân kia đột nhiên quét về phía đầu Vệ Tam đối diện.

Nếu bị đá trúng, cô sẽ rơi vào hôn mê ngắn ngủi. Vệ Tam vô thức nghiêng nửa người trên, đồng thời nâng đao ngăn một đá của thầy ấy. Kế đo cô duỗi chân tấn công hạ bàn của đối phương.

Hoắc Sở trong khoang cơ giáp cười lạnh một tiếng, quá non nớt, chỉ có chuyển thủ thành công mà chưa đủ. Đao của ông chém Vệ Tam từ dưới lên trên, ngay khi cô cố gắng chống cự thì tay kia của ông còn nhanh hơn cả đao, đánh trúng ngay người cô.

Một đấm toàn lực của sĩ quan huấn luyện làm Vệ Tam không khỏi lảo đảo lui lại. Cô cố gắng vung đao tu di trong tay lên, muốn chống lại một đao theo sát phía sau đang chém tới của ông.

Bằng tốc độ ánh sáng đồng tử Hoắc Sở phóng đại, tư thế vung đao của em ấy không đúng!

“Mẹ kiếp!” Shaω Eli ngồi xổm trên mặt đất nhìn tình hình giữa sân thì không khỏi bật ra một câu.

Cây đao của Vệ Tam bay đi. Từ đầu mọi người còn chờ cô chống một đao của sĩ quan huấn luyện, cuối cùng cô lại ném ném đao về phía sau, đao tu di biến thành đao hình quạt và chém trúng giáo viên sau lưng đang đánh nhau với Hoắc Tuyên Sơn.

Hoắc Tuyên Sơn chuyên dùng mũi tên băng tấn công tầm xa, cho nên người thầy này vẫn kéo gần khoảng cách giữa hai người, không cho cậu ta phát huy một bộ phận sở trường nhất của mình. Hai sinh viên khác trong sân, một người bị sĩ quan huấn luyện Hoắc giáo huấn, một người là chiến sĩ độc lập hạng nặng, tuyệt nhiên không cần lo lắng.

Người thầy này chuyên tâm đối phó một mình Hoắc Tuyên Sơn, ai có thể ngờ được trong sân còn có người ném đao thẳng tới. Cái này không phải tương đương với nửa tấn công tầm xa sao?!

Vệ Tam ném đao xem vào đã tạo cơ hội cho Hoắc Tuyên Sơn, cậu ta

phản công sát người làm người thầy liên tiếp bại lui.

Nhưng mà cái này cũng cần trả giá đắt, Vệ Tam ráng chịu một đao bị Hoắc Sở chém. Cơ mà cô đoán đúng khi sĩ quan huấn luyện không xuống tay hết sức, Vô Thường chịu đựng một cú này thì cùng lắm là người cô bị thương.

“Vệ Tam, cầm lấy!” Hoắc Tuyên Sơn lấy ra hai cây đao hình quạt từ trên người giáo viên kia và ném về phía cô.

Vệ Tam cúi người lăn tại chỗ, nhận lấy đao của mình. Cô ngẩng đầu nhìn Hoắc Sở: “Thầy à, phối hợp của các thầy cũng chẳng được hoàn hảo đâu.”

“Ngược lại đi tính kế.” Hoắc Sở cầm đao dựng thẳng trước mắt, khí thế bắt đầu không ngừng nâng cao lên, uy áp giữa sân càng ngày càng nặng, “Nhưng mà cũng dừng lại ở đây.”

Hai người cách nhau không xa, rõ ràng bên cạnh còn có bốn người đang chiến đấu. Nhưng hơn phân nửa ánh mắt mọi người lại bị Vệ Tam và Hoắc Sở thu hút.

Ngoài cửa sổ sân tập có một con chim bay qua, dường như nó giật mình bởi tiếng nổ lớn trong sân bèn giương cánh bay đi.

Giữa sân, Vệ Tam và Hoắc Sở đã giao thủ mấy chiêu, đao đao đánh nhau, nào có bất kỳ cơ hội nào để dùng tiểu xảo.

Sức của thầy ấy mạnh quá.

Vệ Tam tỉnh bơ buông lỏng tay để giảm đau vì bị chấn động.

...

“Một người bị loại.” Cơ Sơ Vũ nhìn thầy giáo bị Hoắc Tuyên Sơn đẩy ra khỏi cái vòng thì hiểu được tính toán của Vệ Tam ở giữa sân.

Ngay từ đầu cô không muốn chống lại sĩ quan huấn luyện Hoắc đến cùng, sau khi Hoắc Tuyên Sơn thắng thì hai người có thể liên thủ đối phó ông ấy.

“Lần này không phải biểu diễn cá nhân, chỉ phối hợp mới có khả năng giành chiến thắng.” Cao Đường Ngân nói với những người chưa thi đấu còn lại.

Dưới tình huống bình thường có hai chọi một trong sân thì bên ít hơn cuối cùng sẽ thua, chỉ sớm hay muộn mà thôi. Nhưng sĩ quan huấn luyện rốt cuộc vẫn là sĩ quan huấn luyện, các loại thủ đoạn chiêu thức xuất hiện vô tận. Mỗi một lần ông nhìn thấy Vệ Tam và Hoắc Tuyên Sơn nhanh chóng liên hợp để giành thắng lợi, Hoắc Sở lại có thể từ đó mà phá chiêu.

“Tại sao các cậu còn chưa xong nữa?” Liêu Như Ninh mệt đến ngất ngư. Cậu ta còn tưởng rằng Vệ Tam và Hoắc Tuyên Sơn có thể đến giúp mình rất nhanh, ai dè lại giằng co không dứt.

“Chờ một chút.” Vệ Tam càng đánh càng hưng phấn, trên người sĩ quan huấn luyện có quá nhiều thứ có thể học được.

Không biết ông ấy làm thế nào để cho cơ giáp phát huy đến 101% nhưng chả làm hỏng cơ giáp.

“Đúng là có chút bản lĩnh thật.” Hoắc Sở giơ tay lau máu bên miệng, ông nhìn Vệ Tam và Hoắc Tuyên Sơn.

Đúng là xứng với danh đội ngũ trường quân sự ăn ý tốt nhất được quân khu công nhận. Cũng bởi xuất thân đủ tốt, thực lực mạnh mẽ, những sinh viên trẻ của các trường mấy năm qua nhìn bề ngoài thì như là một đội nhưng chẳng ai phục ai; hợp tác thì hợp tác đấy cơ mà chả đủ ăn ý. Phải trải qua sự sống và cái chết, họ mới có thể hiểu được. Nhiều người phải tới quân khu, đối mặt với chiến trường thực sự để tìm thấy sự ăn ý này.

Dưới tình huống của giải đấu này, tất cả các quân khu đang chú ý. Không có nghi ngờ gì, nếu bàn về tập thể thì trường Damocles hoàn toàn đủ điều kiện.

Hiện tại xem ra... họ không chỉ là đủ điều kiện.

Hoắc Sở càng ngày càng kiệt lực. Ông dốc hết sức để tránh mũi tên băng của Hoắc Tuyên Sơn, đồng thời tránh đòn tấn công của Vệ Tam. Đến cuối ông chả ngờ được Vệ Tam lại dùng đao đánh vào cung tên băng của Hoắc Tuyên Sơn đang lao tới.

Mũi tên băng kia bay tới lại có thêm lực gia tăng của Vệ Tam đã làm lực lượng tăng gấp đôi trong phút chốc. Nó bắn xuyên qua bả vai Hoắc Sở.

Mục đích không phải là để làm tổn thương ông ta, mà là… để Hoắc Sở đi ra khỏi vòng tròn.

Trường Quân sự Damocles giành chiến thắng.

Kim Kha nhìn thấy Hoắc Sở bị mũi tên băng đánh lui về phía sau vài bước. Đến khi nửa cái gót ông đi ra khỏi vòng, cậy ấy lập tức vỗ hai tay.

“Hứ, không phải do may mắn nên rút trúng đồng đội mình.” Shaω Eli khinh thường bảo.

“Cậu Eli.” Kim Kha quay đầu, “Nhớ kỹ chuyện cậu muốn mời toàn đội chúng tôi ăn cơm, hợp tác huấn luyện sắp kết thúc rồi.”

Shaω Eli: “…”

Một đám thối nát xin ăn!

Sau trận này, Hoắc Sở không vội vàng đánh trận nữa mà tuyên bố tạm thời nghỉ ngơi.

“Vệ Tam, em theo tôi tới đây một chuyến.” Hoắc Sở trực tiếp chỉ đích danh.

“Thầy ấy sẽ không nhân cơ hội này trả thù chứ.” Liêu Như Ninh ở bên cạnh hạ giọng mở miệng.

“Không đến mức đó.” Vệ Tam đi theo.

Hai người đi đến góc xa nhất của sân tập, đảm bảo rằng những người khác không thể nghe thấy.

“Nghe nói em là nửa thợ nửa chiến sĩ.” Hoắc Sở quay đầu nói với Vệ Tam.

“… Dạ.” Vệ Tam không hiểu sĩ quan huấn luyện Hoắc có ý gì.

“Đêm qua có người nói cho tôi biết, em thích quan sát cơ giáp, cho nên ngay từ đầu luôn không vào được trạng thái chiến đấu.” Lúc trước Hoắc Sở tưởng rằng ý chí chiến đấu của Vệ Tam không mạnh mới mãi không vào được trạng thái. Bây giờ xem ra không phải, mà là con bé này theo tiềm thức đặt nặng cơ giáp sư hơn chiến sĩ độc lập.

Vệ Tam im lặng, trên thực tế cô vẫn không cảm thấy đây là một vấn đề.

“Sĩ quan huấn luyện, em sẽ sửa chữa tốt.” Một lát sau, Vệ Tam nói chân thành, thiếu chút nữa không giơ tay thề.

Hoắc Sở cười lạnh một tiếng, rõ ràng không tin: “Người ấy còn nói đây là tật xấu cũ của em.”

“Người đó?” Vệ Tam ngẩn người, đang suy nghĩ sĩ quan huấn luyện Hoắc nói tới người nào.

“Em đừng để ý cái này.” Hoắc Sở liếc cô một cái, “Vệ Tam, em phải suy nghĩ rõ ràng một chút. Từ lúc tiến vào cơ giáp chiến đấu, em chính là chiến sĩ độc lập mà không phải cơ giáp sư. Không bằng sớm buông tha làm chiến sĩ độc lập mà đi làm cơ giáp sư thôi. Tin rằng cũng có quân khu sẽ muốn nhận.”

Vệ Tam suy nghĩ cảnh mình chỉ làm cơ giáp sư mà không cần chiến đấu với cơ giáp là đã nói ngay: “Thưa thầy, em làm chiến sĩ độc lập. Em sẽ từ từ sửa chữa bệnh phản ứng chậm lúc ban đầu. Lúc đối đầu với tinh thú, sẽ không còn có chuyện này nữa.”

Dù sao tinh thú cũng không dùng cơ giáp.

Hoắc Sở nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, cuối cùng hạ thấp giọng: “Có lẽ em còn chưa hiểu chiến trường tương lai của chúng ta sẽ ở đâu.”

Vệ Tam ngẩn ra, quay đầu nhìn về phía sĩ quan huấn luyện thì đã thấy Hoắc Sở đã cất bước rời đi.

Lời thầy ấy nói… có ý gì đây?

Họ đang nghỉ ngơi thì trận đấu bắt đầu một lần nữa, Vệ Tam đứng bên ngoài vòng tròn, dù đôi mắt cô rơi vào giữa sân nhưng chả nhập tâm.

Thời gian trôi qua, Kim Kha đứng bên cạnh cô chọt chọt và nhắc nhở: “Ngẩn người cái gì?”

Vệ Tam quay đầu nhìn về phía những thầy cô đang xem bên cạnh: “Hôm nay Ứng Tinh Quyết lại không tới.”

“Bị bệnh.” Kim Kha thuận miệng cho hay, “Đang cấp cứu.”

Vệ Tam đột nhiên nhìn về phía cậu ấy: “Khi nào? Vì sao lại bị bệnh?”

“Buổi sáng khi tụi mình mới đến sân huấn luyện. Hình như là phản ứng không chịu được dịch dinh dưỡng mới.” Kim Kha nhìn trận đấu trên sân, vừa nhanh chóng phân tích điểm mạnh của những người khác trong lòng vừa nói, “Bây giờ không biết đã ổn định chưa.”

Vệ Tam không tiện hỏi thẳng chỉ đành nhắn tin hỏi Kim Kha: [Lại có người xuống tay với anh ấy?]

Nhà Kim Phát Tài: [Không, tớ đoán là Ứng Tinh Quyết mượn cơ hội này để điều tra cái gì. Cậu tìm anh ta có việc à?]

Vệ Tam giơ tay lên lơ đãng che nửa khuôn mặt dưới, cô nói nhỏ: “Không có.”

…

Tòa nhà y tế.

Ứng Tinh Quyết được bác sĩ Hứa đẩy vào phòng phẫu thuật, trên người để đầy các loại dụng cụ.

“Cháu ấy tạm thời ổn định, các cậu ra ngoài trước đi.” Hứa Chân nói với tất cả mọi người trong phòng phẫu thuật.

“Vâng.” Tất cả các trợ lý đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại.

Hứa Chân đứng ở bên giường Ứng Tinh Quyết một lúc lâu, cuối cùng mới chậm rãi đi tới cửa và nghiêng tai nghe thanh âm bên ngoài. Sau khi xác định không có động tĩnh, bác ấy mới quay đầu nhìn về phía người đã thức dậy trên giường.

Sắc mặt Ứng Tinh Quyết tái nhợt, anh đưa tay rút dây giám sát trên mu bàn tay mình rồi đứng dậy đi đến thùng rác y tế, lấy tư liệu giấu ở bên trong ra.

Anh dựa vào tường, tóc dài hơi lộn xộn, ngón tay thon dài tái nhợt nắm lấy trang tư liệu. Mắt Ứng Tinh Quyết đảo qua tất cả tư liệu, cuối cùng tầm mắt rơi vào một trang.

“Có người tới.” Hứa Chân đột nhiên nói.

Ứng Tinh Quyết giương mắt lên, lập tức bỏ những tư liệu này vào thùng rác y tế rồi đi trở lại giường và nằm xuống.

Bác sĩ Hứa lanh lẹ giúp anh đeo mấy dây nhợ giám sát dữ liệu.

“Chị, em nghe nói dịch dinh dưỡng mới có vấn đề.” Tỉnh Thê vội vàng chạy tới. Bác ấy đẩy cửa ra, ánh mắt rơi xuống người Ứng Tinh Quyết nhắm mắt ở trên giường, “Sao lại có phản ứng chống lại lớn như vậy?”

Hứa Chân mượn động tác giúp Ứng Tinh Quyết kéo chăn để lắp sợi dây cuối cùng: “Tôi cũng không rõ lắm, có thể là cơ thể cháy ấy vẫn chưa tốt đến trình độ đó, năng lượng dịch dinh dưỡng mới dư thừa, dẫn đến chuyện không hấp thu được.”

“Như vậy... Tình huống hiện tại của cháu ấy thế nào?” Tỉnh Thê tới gần nhìn sắc mặt Ứng Tinh Quyết, quả nhiên không tốt, ngay cả màu môi cháu ấy cũng có vẻ tái nhợt.

“Đã ổn định lại.” Hứa Chân nói, “Sao em đột nhiên lại tới?”

“Dù sao thì dịch dinh dưỡng mới cũng có một phần tham dự của em.” Tỉnh Thê thở dài.

Chương 233

“các cháu vất vả rồi”

Việc phát triển dịch dinh dưỡng cấp siêu 3S là một lĩnh vực mới. Hứa Chân không có bất kỳ tài liệu tham khảo nào trong lĩnh vực này, chỉ có thể dựa trên tình hình thể chất của Ứng Tinh Quyết để nghiên cứu. Thế nên là người đầu tiên phát hiện ra dịch dinh dưỡng có vấn đề, Tỉnh Thê được bà ấy mời cùng tham gia nhóm.

Hiện tại lại đây hỏi tình huống Ứng Tinh Quyết cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Hứa Chân nhìn người nằm trên giường, trong lòng xoay vài cái cớ chuẩn bị đối phó với Tỉnh Thê.

Tỉnh Thê đứng bên cạnh và nói, “Đã xem như dịch dinh dưỡng mới này xấu, vậy phải tìm được công thức liều lượng thích hợp sớm.”

“Tôi biết, đến lúc đó còn phải mời em cùng giúp đỡ.” Hứa Chân gật đầu.

“Cơ mà dịch dinh dưỡng mới đã được dùng mấy ngày rồi, sao lại đột nhiên có chuyện?” Tỉnh Thê hỏi, “Trước đây không tìm thấy manh mối?”

“... Mấy ngày nay không có uống, cậu cũng biết tình huống hiện tại của em ấy như thế nào.” Hứa Chân nói từ từ, “Cũng không cần đi tham gia thi đấu.”

“Chị, đến lúc đó truyền một phần số liệu cho em. Để em xem chỗ nào có chuyện.”

“Được.”

Tỉnh Thê không ở lại lâu, xác định rằng dịch dinh dưỡng mới có vấn đề rồi là nhanh chóng rời đi.

Bác ấy vừa rời đi, Ứng Tinh Quyết nằm trên giường đã mở mắt ra và đứng dậy.

“Lần sau đừng đùa giỡn với cơ thể của mình.” Hứa Chân đưa tay đỡ anh, “Hôm nay cháu đến đây, tôi thật sự nghĩ... “

“Bác sĩ Hứa, cháu biết rồi.” Ứng Tinh Quyết ngắt lời bác ấy. Anh đặc biệt đến đây không chỉ xem tài liệu vừa rồi mà vì cần cho người đi điều tra một số thứ.

Tay Ứng Tinh Quyết chống ở mép giường, hạ mắt nhìn tấm ga trải giường màu trắng. Hôm nay Vệ Tam và Hoắc Sở đối đầu một lần nữa, không biết cô có sửa chữa thói quen trước kia hay không.

“Vậy tôi đi canh ở cửa.” Hứa Chân nói.

Hôm nay khi Ứng Tinh Quyết được đưa tới, bác ấy bỗng nhớ tới tình hình năm đó.

Lúc đó, Hứa Chân còn là bác sĩ trẻ tuổi và đầy triển vọng nhất của Quân khu 1 ở Liên bang. Nhưng rồi bác ấy không phát hiện ra vấn đề ở dịch dinh dưỡng, còn tưởng rằng chỉ do con cháu thế gia yếu đuối. Lúc sau xảy ra chuyện lớn, ảnh hưởng bác gấy gánh chịu không thể nói là không lớn.

Sau nhiều lần trằn trọc, Hứa Chân quyết định rời khỏi Quân khu 1 và gia nhập nhà họ Ứng, trở thành bác sĩ tư nhân của Ứng Tinh Quyết. Trong đó không tránh khỏi áy náy chuyện năm đó, đồng thời nhà họ Ứng vô cùng tin tưởng bác.

...

Ra khỏi tòa nhà y tế của trường Đế Quốc, Tỉnh Thê vội vã trở lại phòng y tế của mình và lấy dịch dinh dưỡng trước đó cho Vệ Tam.

Mặc dù tình trạng thể chất của cả hai không giống nhau nhưng hai người đều có chuyện. Cho nên Tỉnh Thê đồng ý tham gia nhóm Hứa Chân có một phần là muốn đồng bộ hóa thông tin nhanh hơn, giúp Vệ Tam phát triển dịch dinh dưỡng thích hợp.

Hiện tại Ứng Tinh Quyết xảy ra chuyện làm bác ấy rất khó không nghĩ đến chuyện dịch dinh dưỡng của Vệ Tam cũng chẳng ổn.

Tỉnh Thê nhìn vào dịch dinh dưỡng mẫu được mình giữ lại, bác ấy nhanh chóng gọi cho Vệ Tam.

“Bác sĩ Tỉnh? Hôm nay còn chưa đến thời gian kiểm tra định kỳ mà.” Vệ Tam bên kia ngạc nhiên hỏi.

“Cháu đã uống dịch dinh dưỡng mới mà tôi đưa cho chưa?” Tỉnh Thê hỏi nghiêm túc.

“Uống rồi, hương vị rất tốt.” Vệ Tam giơ ngón tay cái lên với bác sĩ Tỉnh, “Uống toàn bộ là lên tinh thần cả người ngay.”

Tỉnh Thê không có tâm tư cùng cô lắm miệng: “Có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không? Hôm nay Ứng Tinh Quyết xảy ra chuyện, dịch dinh dưỡng mới không được phối ổn lắm.”

Chuyện này Vệ Tam đã nghe Kim Kha nói khi nãy. Cô lắc đầu: “Cháu không sao, đại khái là cơ thể anh ta không được tốt. Cháu là chiến sĩ độc lập thì không cần lo lắng.”

Nghe Vệ Tam nói mình không cảm thấy không ổn chỗ nào, Tỉnh Thê thở phào nhẹ nhõm: “Có gì không đúng nhớ lập tức nói cho tôi biết, đừng ngại phiền phức.”

“Biết ạ, bác sĩ Tỉnh.” Vệ Tam đi vào góc, “Đã có kết quả cho ống dịch dinh dưỡng kia của cháu chưa?”

Các ngón tay Tỉnh Thê đặt trên cặp văn kiện trên bàn: “Chưa, cháu chờ một chút đã. Tuy nhiên mặc dù bên trong dịch dinh dưỡng này có mấy thành phần dinh dưỡng trôi đi mất, nhưng trong một thời gian dài như vậy thì đó cũng là tiêu hao bình thường. Tôi có thể khẳng định rằng lúc nó được làm ra đã không thiếu dịch dinh dưỡng.”

Thật sự y như Ứng Tinh Quyết nói trước đây, nhóm dịch dinh dưỡng này chỉ là do người nhà anh tìm cớ xử lý, thật ra không có chuyện thiếu thành phần dinh dưỡng.

Nhưng những người uống dịch dinh dưỡng ở Sao 3212 có tỷ lệ tử vong cao.

“Chờ kiểm tra ra cái gì thì tôi sẽ liên lạc với cháu.” Tỉnh Thê nói xong là đã cúp máy liên lạc ngay.

Màn ánh sáng lập tức tối đen, Vệ Tam chậm rãi quay đầu, nhìn Liêu Như Ninh không biết từ đâu xuất hiện: “Làm gì thế?”

“Tôi còn tưởng rằng cậu sẽ liên lạc với Ứng Tinh Quyết.” Liêu Như Ninh cầm hai trái cây trong tay và đưa cho Vệ Tam một quả, “Té ra là bác sĩ Tỉnh.”

“Quang não của Ứng Tinh Quyết bị giám sát, sao mà tôi gọi cho anh ấy được?” Vệ Tam nhận trái cây và thuận miệng cho hay.

Liêu Như Ninh cúi đầu gửi cho Vệ Tam một danh sách: “Vừa rồi Shaω Eli đưa cho tụi mình, kêu tụi mình tự chọn. Thích cái gì chọn cái đó.”

Vệ Tam nhìn lướt qua: “Không có gì là không thích.”

“Đã như vậy.” Liêu Như Ninh giật giật quần áo, nói với vẻ đứng đắn, “Vậy thì chọn hết, dù sao nhà Eli thoạt trông giàu lắm.”

...

Vài ngày tới, mọi người vẫn phải đối đầu với nhóm sĩ quan huấn luyện cơ giáp. Ai ai cũng thấy mình bị chỉa mũi nhọn vào nhưng tìm không ra bằng chứng.

Cuối cùng chiến sĩ độc lập năm trường quân sự lớn đã đạt được sự ăn ý, khiến sĩ quan huấn luyện ăn thiệt thòi; đầu tiên họ đặt xuống định kiến và chủ động hợp tác.

Tất nhiên trí tưởng tượng tốt đấy cơ mà chỉ trong mấy ngày thì không đủ để họ ăn ý hoàn toàn, cũng dễ bị thầy cô dạy cho một trận.

Trong số đông đảo mấy nhóm, màn trình diễn của Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam chói sáng tột cùng. Có lẽ hai người đã quen với việc hợp tác quanh năm nên khi sẵn sàng hợp tác với người khác, sức mạnh tiến bộ nhanh chóng.

Không, phải nói rằng hai người đang dần khôi phục lại sức mạnh chân chính.

Các trường quân sự ra khỏi đấu trường rừng mưa nhiệt đới xong, họ đã suy đoán về hai anh em này, và nay, rõ là suy đoán đã được xác nhận.

Mười ngày huấn luyện chung kết thúc giống như một ngọn núi lớn đè nặng lên hầu hết mọi người.

Tuy nhiên, toàn bộ người của trường Damocles lại tập trung vào việc làm thế nào để giựt mấy cọng lông trên người Shaω Eli của trường Samuel.

Đi tới Sao Bạch Ải ngày thứ 11, toàn bộ đội ngũ trường Damocles thức dậy sớm với một dải băng màu đen nền đỏ được buộc trên đầu.

Bên trên có đủ loại khẩu hiệu: Tự do ăn uống! Ăn cho cậu ta nghèo! Vì báo thù cho người đi trước mà ăn!

So với chuyện đội tuyển trường buộc băng trên đầu, đội chủ lực có bút pháp lớn hơn. Họ mang thẳng biểu ngữ và hai cái muỗng khổng lồ, phía trên chi chít là chữ.

Biểu ngữ: Dũng sĩ diệt mồi, linh hồn diệt mồi, hôm nay ăn cạn đồ người nhà Eli!

Vệ Tam và Liêu Như Ninh, mỗi người khiêng một cái muỗng dài chừng 2m, trên mỗi tay cầm có viết một câu: Ăn một miếng.

Sáu giờ sáng, toàn bộ đội đội ngũ của trường Damocles khởi hành đi đến ký túc xá Samuel, Vệ Tam lấy ra cái loa lớn.

“Cậu Eli trên lầu, trời sáng rồi. Cậu nên đưa chúng tôi đến nhà mình ăn cơm đi.”

Có người trong đội tuyển trường bị loa lớn đánh thức, mơ mơ màng màng nhìn ra là đã thấy dưới lầu đen nghịt một đám người. Người này cho rằng có người tới khiêu khích, vội vàng xoay người trở lại phòng ngủ để gọi mấy người ở trong.

Kết quả người này tỉnh lại mới phát hiện là người của trường Damocles tới tìm Shaω Eli.

Shaω Eli bị Cao Học Lâm tóm lấy và đạp ra khỏi cửa, buộc gã mang theo người của trường Damocles rời đi.

“... Bây giờ mới 6 giờ 10 phút, bọn họ là sói đói ra đời à?” Shaω Eli mặc quần áo ngay ngắn rồi đi ra. Đến khi gã nhìn xuống tầng dưới thấy một đống người như thể đến trả thù thì bị dọa tới mức tỉnh cả người.

Khi tập trung nhìn xem, gã mới thấy mỗi người trong đám đều buộc dây ngay đầu, còn có biểu ngữ nữa.

“Thứ quỷ gì kia, gì mà cái muỗng lớn như vậy.” Shaω Eli giật mình bám vào tay vịn ban công.

Dù có còn ngái ngủ dữ dội hơn nữa thì nó cũng biến mất, Shaω Eli chỉ có thể đi xuống cầu thang.

“Tụi mày điên rồi, làm gì có ai đến nhà người khác ăn cơm từ sáng sớm? Còn có hiểu lễ nghi không?”

“Cậu Eli, lời này của cậu khách sáo quá.” Vệ Tam tiến lên nhiệt tình vỗ vai Shaω Eli, “Tất cả chúng ta đều coi cậu như là bạn cùng lớn. Đã có mối quan hệ tốt thì cần gì lễ nghi? Đó là sự thiếu tôn trọng cậu rồi. Cậu nên lắng nghe tiếng lòng của tụi này.”

Shaω Eli còn chưa kịp phản ứng trước ý tứ câu nói cuối cùng của Vệ Tam là đã thấy cô nhẹ nhàng giơ tay về phía sau. Lập tức, thanh âm của mọi người ở trường Damocles vang vọng cả tòa nhà: “Đói đói!”

Mẹ mày, còn nhắc lại nhiều lần nữa!

Shaω Eli có ngu ngốc đến đâu cũng biết hai chữ mất mặt viết như thế nào, mặt gã đỏ lên ngay.

“Đừng ồn nữa, để tao dẫn tụi mày đi!” Shaω Eli trực tiếp bảo nhà Eli lái máy bay cỡ lớn tới đón người.

“Nhớ kỹ, trên máy bay cần chuẩn bị đồ ăn nhẹ để lót dạ dày, là món đắt nhất, à không, là loại ngon nhất nha.” Kim Kha ở bên cạnh nhắc nhở.

Shaω Eli: “...”

Kinh qua lần này, cuối cùng gã đã hiểu tại sao các giáo viên trước đây nhắc nhở, bảo gã ra ngoài không nên để lộ chuyện mình giàu.

Chắc chắn là sợ đám cướp vô lại như trường Damocles sẽ dán sát.

Bảo hôm nay chuẩn bị chiêu đãi các bạn sinh viên trường quân sự nên nhà Eli đã bỏ ra không ít công sức thật, tất cả nguyên liệu nấu ăn dùng thứ tốt nhất hết.

Bởi vì lúc đó Shaω Eli nói chuyện mơ hồ chả rõ trong cuộc gọi, chỉ nói rằng gã sẽ mời các bạn cũng là sinh viên quân sự ăn tối mà không nói là trường quân sự nào. Thế nên người nhà họ Eli hiển hiên cho rằng gã mời sinh viên trường Samuel tới đây.

Tối hôm trước người nhà Eli vẫn đang thảo luận về chuyện Shaω Eli chuẩn bị mời tất cả các sinh viên của trường Samuel đến ăn cơm để vả vào mặt của các trường quân sự khác, khiến họ ghen tị.

Để tạo khí thế, nhà họ Eli cũng mời tất cả các phương tiện truyền thông địa phương đến, chuẩn bị phát sóng trực tiếp toàn bộ quá trình để đảm bảo rằng nhiều người biết hơn, để cho sinh viên của các trường khác nhìn thấy. Họ cũng đã dành một số tiền lớn để mời các ký giả truyền thông nổi tiếng trên Tinh Võng.

Chờ Shaω Eli gọi cho về và nói rằng đám người sẽ đến lúc sáng sớm, người nhà Eli hạnh phúc dữ dội hơn nữa. Đang lo lắng không thể hiện được tiền tài của gia đình mình, nay nhiều người thế này mà chơi cả ngày ở nhà Eli thì tốt hơn nhiều!

Người nhà Eli ngay lập tức liên lạc với các phóng viên truyền thông lớn đang ở trong nhà của họ, để cho mấy người này chuẩn bị làm việc.

Bảo đảm máy bay vừa đến cửa là tất cả các ống kính mấy kênh truyền thông phải nhắm ngay mục tiêu, quay chụp ảnh các sinh viên quân sự Samuel. Phải bày ra đủ khí thế.

“Dáng điệu người nhà các cậu ghê thật.” Vệ Tam nhìn xuyên qua cửa sổ máy bay, nhìn từ xa đã không khỏi cảm thán.

Shaω Eli cúi đầu nhìn và giật mình, tại sao có nhiều phóng viên truyền thông thế này?

Những người trong gia đình Eli phía dưới ăn mặc hoa lệ, đủ đầy phong thái. Họ đang xoa tay chờ sự xuất hiện của tất cả các sinh viên trường Quân sự Samuel.

Tất cả các biểu ngữ của họ đã sẵn sàng rồi!

Máy bay lớn từ từ hạ cánh, dừng lại, cửa sắp mở ra!

Người nhà Eli nhanh chóng quay đầu ra hiệu cho những người kéo biểu ngữ chuẩn bị.

Cửa khoang của máy bay nhẹ nhàng trượt sang trái, cửa mở.

Biểu ngữ chuẩn bị của gia đình Eli cũng được kéo ra ngay lập tức, một dòng chữ lớn lấp lánh vàng: Chác cháu vất vả rồi!

Hai bên cửa khoang còn có hai người phụ trách tung pháo hoa. Người đầu tiên bước ra khỏi cửa khoang là có người thả pháo hoa cùng lúc. Mấy sợi dây đầy màu sắc từ giữa không trung lần lượt tung bay.

Vệ Tam vác cái muỗng khổng lồ cao 2m đứng ở ngoài cửa khoang. Cô ngửa đầu nhìn những dải màu này, rồi lại nhìn biểu ngữ lấp lánh ánh vàng trước cửa nhà Eli. Cô không khỏi cúi đầu nhìn câu "ăn một miếng" vừa vặn dừng ngay bả vai.

"..."

Người nhà Eli thân thiết quá chừng, sợ bọn họ ăn vất vả đấy?

Mà ống kính đã sớm nhắm ngay cửa khoang, và lập tức phát sóng trực tiếp cảnh tượng "cảm động" này ra ngoài.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Cảm độn,g tình bạn cùng thế hệ!

Chương 234

“một hiệp nghị với hai bản”

Cha mẹ Shaω Eli nhìn thấy Vệ Tam mặc đồng phục huấn luyện của trường Damocles thì sững sờ, dụi mắt vài lần. Những người đứng ở cửa khoang máy bay đều là những người đánh con trai họ ở mấy trận đấu trước.

“Dừng lại, dừng lại trước đã!” Cha Shaω Eli muốn những người phóng pháo hoa và trình diễn ở phía trước dừng lại. Song âm thanh gần đó quá ồn ào, những tưởng rằng ông ra hiệu bằng tay ý là để bọn họ càng phải sôi động hơn.

Thế là trong phút chốc, xung quanh đã náo nhiệt hơn hẳn.

Các sinh viên của trường Damocles đi xuống. Họ nhìn vào các biểu ngữ ít nhiều gì cũng thấy “cảm động”, vội vã đến để bắt tay với ông ấy.

Ngay từ đầu, cha Shaω Eli còn chưa kịp phản ứng, cứ đứng đưa tay trong ngỡ ngàng để bắt tay đám người, cơ mà về sau ông đã thấy có gì không đúng. Lực tay nhóm thanh niên này lớn lắm, chọn đại một người nắm vào tay ông là đã bóp tay ông đến mức đau đớn.

Đến về sau ông muốn rút tay lại nhưng đã muộn. Từng sinh viên trường Damocles chủ động kéo tay ông, người nào người nấy nắm miết tay ông ba lần, trông thân thiết hết sức.

Nếu như có thể bỏ qua lực tay tụi này sử dụng.

Chờ người cuối cùng bắt xong, bàn tay của cha Shaω Eli đã sưng lên.

Nhưng lại có rất nhiều ống kính trực tiếp đang quay thẳng mặt, ông vẫn không thể tức giận, chỉ đành nén giận để chào đón tất cả mọi người vào.

Cha Shaω Eli rơi vào chỗ cuối cùng và trừng mắt nhìn thằng con bất hiếu: “Không phải là mời tất cả các bạn cùng trường quân sự của con ăn tối à? Sao lại biến thành đám người này?”

“... Là tụi nó mà. Cha, con có nói là bạn học cùng trường mình đâu.” Shaω Eli chột dạ, lúc ấy cố ý nói quoa loa vì chỉ muốn lừa gia đình

chuẩn bị. Ban đầu gã còn nghĩ bọn Vệ Tam ở chỗ này ăn xong một bữa là đi, không có gì to tát.

Ai biết được mọi thứ sẽ thành dạng như thế này.

“Cha, tại sao lại có nhiều phóng viên như vậy?” Shaω Eli cúi đầu che mặt hỏi, chó cắn áo rách cùng lắm chỉ là như thế.

Cha Shaω Eli chột dạ nhìn trời: “Làm sao cha biết được, có lẽ là đến xem chuyện vui đó.”

Tất cả đã đến rồi, cũng không thể đuổi người ta đi; những đồ cần thiết cho buổi tiệc cũng được chuẩn bị xong, không thể lãng phí được.

Người nhà Eli trực tiếp nằm ngửa nhận thua, bắt đầu chào hỏi mọi người ở trường Damocles bằng sự nhạt nhẽo.

Không thể không nói, đúng là người nhà Eli ra tay hào phóng. Các sinh viên trường Damocles thực sự buông tay và bắt đầu ăn. Để làm hao được mấy sợi lông của bọn họ, cả đám đã bắt đầu ngừng uống dịch dinh dưỡng từ ngày hôm qua, sáng nay vừa thức dậy đã đói.

Tất cả các loại điểm tâm hoa quả được đưa tới chả ngừng, đám sinh viên trường Damocles ăn sạch sành sanh.

Người trong gia đình Eli nhìn vào tụi sinh viên trường quân sự:... Đói bụng bao lâu rồi?

Phóng viên truyền thông rất tò mò về việc gia đình Eli mời sinh viên trường Damocles ăn tối. Phải biết rằng mấy giải đấu trước, trường Samuel và trường Damocles vẫn là kẻ thù mày chết tao sống, ngay cả khi hai nhóm đi đến quân khu thì cũng kết thù.

Bây giờ lại có thể đến ăn cùng với nhau?

Các phóng viên mang lòng hóng chuyện cầm ống kính, đi theo đội chủ lực của trường Damocles và Shaω Eli và thẳng tay mà chụp.

Cha Shaω Eli lo lắng đề phòng, luôn cảm thấy lần này xong đời. Nay bị người xem livestream trên mạng nhìn thấy, nhất là cả dân chúng Sao Bạch Ải cũng nhìn thấy, chẳng phải sẽ mắng nhà Eli là phản đồ sao?

Vì lý do này, cha Shaω Eli lén lút vào góc hẻo lánh, che một con mắt, leo lên mạng Tinh Võng và mạng địa phương để xem phản ứng của người dân.

Kết quả...

[Sống lâu mới thấy đó. Đây là cơ hội cho trường Samuel hòa giải với trường Damocles?]

[Woω, họ hòa thuận rồi thì kế đó tôi có thể quang minh chính đại làm fan trường Quân sự Damocles!]

[Shaω Eli nhìn ngu xuẩn thế mà không ngờ lại là người biết trước sau nhất bên phía trường Samuel. Tình hình bây giờ thực sự không hợp để đối đầu nữa.]

[Tôi muốn nói ghê. Ban đầu năm trường quân sự lớn không nên đối chọi gay gắt như vậy, có chí khí này thì đi đối phó tinh thú không được à?]

[Nhà Eli cũng coi như là nhà đầu tiên phá băng, hy vọng sau này sẽ tốt hơn.]

... Những bình luận tương tự liên tục xuất hiện, cha Shaω Eli ôm một con mắt xem xong bèn không khỏi ồ một tiếng.

Tại sao thanh danh có vẻ tốt hơn?

Ở một bên khác, các sinh viên trường Damocles cố tình ăn bằng sạch điểm tâm được nhà Eli chuẩn bị.

Những người trong gia đình Eli đã ra tay tàn nhẫn với bọn người ở trường Damocles trong mấy giải trước, bây giờ chỉ là mấy cọng lông của họ đã làm khán giả Tinh Võng chấp nhận trong tốt đẹp.

“Cậu Eli, nghe nói trong nhà cậu có phòng làm việc cỡ lớn, bên trong là cơ giáp sư hàng đầu hết.” Vệ Tam giật dây, “Tụi này ăn no rồi, hay là cậu dẫn chúng tôi đi tham quan?”

Mày nói tham quan là tham quan à? Shaω Eli ngay lập tức muốn từ chối.

Kết quả là cha gã chen lại, lắc tay đồng ý: “Tất nhiên là được rồi. Bây giờ để Shaω Eli của bác đưa các cháu đi tham quan!”

Shaω Eli chọt vào bụng cha mình, nói nhỏ: “Họ là người của trường Quân sự Damocles!”

“Người trường Damocles thì có làm sao. Con không nên phân biệt đối xử với xuất thân của họ.” Cha Shaω Eli nói lời chính nghĩa, “Lập tức dẫn các bạn đi tham quan!”

Shaω Eli còn muốn nói gì nữa thì cha gã đã bày mặt nghiêm nhìn sang.

Cả ngày, những người ở trường Damocles ăn ba bữa tại nhà Eli; còn đi bộ một vòng quanh nhà của họ, ghé thăm khắp nơi; và cuối cùng hài lòng lên máy bay rời đi.

Cha Shaω Eli tiễn nhóm sinh viên trường quân sự này rồi nhìn lại nhà mình, ông luôn cảm thấy không ổn.

Lúc trước khi đến thăm phòng làm việc, hình như cơ giáp sư của trường Damocles đã lấy đi không ít thứ tốt. Cơm trưa qua đi, lúc đi đến sân huấn luyện cơ giáp, người tên Vệ Tam kia còn lột đi bảy tám chiếc cơ giáp cấp A.

Mặc dù ông đã đồng ý hết.

Cha Shaω Eli ôm ngực, tay kia vịn cây cột, trong phút chốc thấy thở không nổi. Có phải ông bị lừa rồi không?

Ông sờ lên cây cột dưới tay, bỗng nhiên cảm giác có gì sai sai. Ông xích lại gần cây cột để xem xét, lớp du kim bọc bên ngoài đã biến mất.

“Cột du kim của tôi sao lại biến thành như vậy?”

“Vừa rồi chỉ huy chính của trường Damocles nói hoa văn trên đó nhìn rất đẹp, ngài đã để cho bọn họ cạo thẳng.” Quản gia ở sau lưng nói nhỏ. Trong lòng ông thầm nghĩ, chính ngài là người ước gì bàn tay vung lên chặt đứt được luôn cây đột rồi đưa cho người bên Damocles đấy.

Thiếu gia đưa ánh mắt sang cũng không ngăn được, vẫn là sinh viên trường Damocles người ta lui một bước, nói chỉ cần du kim phía trên.

Cha Shaω Eli hít một hơi thật sâu, cảm thấy mình bị hạ gục hôm nay.

Cuối cùng, ông đổ lỗi cho Shaω Eli về mọi chuyện: Tất cả toàn là chuyện do thằng con bất hiếu này gây ra!

...

“Cậu Eli, cám ơn đã chiêu đãi nồng hậu hôm nay.” Vệ Tam cầm lấy các loại nhẫn và vòng cổ cơ giáp từ sân huấn luyện, “Trước tiên tôi thay Học viện của Sao 3212 mình cám ơn nhà cậu.”

Không biết xấu hổ! Vô lại! Da mặt dày!

Shaω Eli mắng qua lại trong lòng nhiều lần, cuối cùng do dự và không cưỡng lại được sự tò mò của mình: “Sao 3212 tụi bay nghèo như thế thật?” Gã chưa từng đến ngôi sao vô danh, chỉ nghe nói thôi.

“Không phải nghèo mà là quá nghèo, cần một người hào phóng như cậu Eli.” Vệ Tam khó khăn giơ ngón cái lên trong một đống dây chuyền.

Trong lòng Shaω Eli hài lòng, nhưng trên mặt vẫn giữ bình tĩnh: “Tụi bây hơi thảm rồi. Nhà Eli tao cũng không phải không thể tài trợ một ít cơ giáp.”

Lúc này Vệ Tam cất toàn bộ vòng cổ và nhẫn cơ giáp trên tay. Cô lấy ra quyển sổ và bút từ trong túi, viết ra một tờ hiệp ước tặng cơ giáp, chi tiết đến độ ghi tặng bao nhiêu chiếc cơ giáp với cấp bậc nào: “Cậu Eli, đến đây, ký tên ở đây.”

Shaω Eli sững sờ nhận lấy, lại một lần nữa bị chuyện Vệ Tam không biết xấu hổ làm mới cảm giác.

Gã nhìn một chút, những cơ giáp này tập trung nhiều ở cấp A và S, thậm chí còn có cơ giáp cấp B.

Cơ giáp cấp B mà cũng có người dùng, đây chính là chuyện người thừa kế nhà họ Eli không thể tưởng tượng được.

Shaω Eli rụt rè cho hay: “Kỹ thế này cũng không phải là không thể, nhưng mày phải thêm một chuyện.”

“Thêm cái gì?”

“Sau cuộc thi, mày đưa tao đến Sao 3212.”

Vệ Tam không ngờ yêu cầu của Shaω Eli là điều này. Cô đồng ý ngay lập tức: “Tất nhiên là được rồi.”

“Vậy, vậy mày thêm nó vào chỗ sau cùng đi.” Shaω Eli nói xong bèn quay đầu không nhìn thành viên đội chủ lực của trường Damocles.

Dù sao cũng không cần mặt mũi.

“Thêm ngay.” Vệ Tam viết xong lại viết một lần nữa, “Một nội dung chia làm hai bản.”

Shaω Eli nhận lấy lại nhìn kỹ một lần nữa, lúc này mới ký vào phần thỏa thuận này. Oán khí trong lòng gã đối với đám ăn cướp này thoáng tan đi một chút.

...

Sau huấn luyện chung là năm ngày huấn luyện tự do. Ngoại trừ mọi người trường Damocles ra quân đi ăn cướp ở nhà Shaω Eli, tất cả mọi người phía sau vẫn đang tập luyện ngoan ngoãn.

Trong thời gian này, Vệ Tam không nhận được bất kỳ tin tức nào từ Ứng Tinh Quyết nữa, cho đến ngày trận đấu bắt đầu.

Vệ Tam cúi đầu nhìn quang não của mình, ngoại trừ Lý Bì và vợ thầy thỉnh thoảng gửi tin thăm hỏi, không có ai gửi tin nhắn cho cô cả.

Nếu không phải Kim Kha thỉnh thoảng nhắc tới Ứng Tinh Quyết ở đâu và làm cái gì, cô còn tưởng rằng anh ấy đã hoàn toàn biến mất.

“Đấu trường Huyền Phong lần này chính thức bắt đầu, các trường quân sự chuẩn bị bốc thăm.”

Âm thanh thông báo đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Chương 235

“rừng quái liễu”

“Đội chủ lực viện Bình Thông đổi một chiến sĩ độc lập 3S của giải đấu trước; trường Quân sự Đế Quốc đổi chỉ huy chủ lực cấp siêu 3S.” Tập Hạo Thiên nhìn năm trường quân sự bên ngoài sân đấu, “Tình huống hiện tại như là đảo ngược với trận đấu trước.”

Hai trường quân sự được đánh giá cao nhất đã suy yếu, và hai trường quân sự xếp cuối cùng thì được thăng chức, đây chắc chắn là lần đầu tiên diễn ra thế này kể từ những giải đấu trước.

“Tôi rất tò mò về thành tích lần này của trường Quân Sự South Pasadena. Nghe nói nửa sau lần hợp tác huấn luyện này, Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam có biểu hiện tốt nhất.” Lộ Chính Tân đặt ngón tay lên môi, tựa cười nhưng lại không, “Phân tích của đám người trong bộ chỉ huy về trận lần này xem như ngã chỏng gọng.”

“Nhớ không lầm thì anh cũng là một thành viên trong bộ chỉ huy.” Ngư Thiên Hà nhìn ống kính trực tiếp và nói, giống như chả có châm chọc Lộ Chính Tân.

Lộ Chính Tân không khỏi nhớ tới chuyện MC bị vả mặt trong lặng câm mấy lần trước: “…”

Bầu không khí trên sân khấu của những người giải thích chính cứng nhắc, các trường quân sự bên ngoài đấu trường đã bắt đầu đi vào.

Trường Quân sự Damocles là trường giành được hạng nhất nên hiển nhiên là đội được đi vào đầu tiên. Vừa bước vào đấu trường Huyền Phong, mọi người cảm nhận được làn gió mạnh thổi thốc qua ngay, mặt họ bị thổi đến mức biến dạng.

Nhóm sinh viên trường quân sự lần lượt lấy ra chiếc mũ lông khỏi túi rồi đội lên đầu, từng chiếc mũ đơn sơ cô liêu như đang so nhau xem cái nào xấu hơn.

“Bọn họ lấy mũ ở đâu ra?” Tập Hạo Thiên nhìn đám người ở trường Damocles và hỏi với vẻ thắc mắc. Ông nhớ rõ trong túi chuẩn bị chiến đấu cũng không có thứ như vậy.

Những năm trước ở đấu trường này, ai cũng nhìn thấy hình tượng

của sinh viên trẻ bị hao tổn nhiều, từng người một bị gió thổi đến nỗi mặt cũng méo mó. Nhưng đó là cảnh tượng mà các bậc đi trước thích nhất, cũng là chuyện vui chả dứt trên Tinh Võng. Thường xuyên có fan chửi bới trên mạng, một khi có lời không hợp là ném ảnh meme xấu xí của ngôi sao người ta ra, đấu trường Huyền Phong là nguồn quan trọng cho mấy tấm mấy ảnh xấu ẻ.

Mặc dù mũ trên đầu của sinh viên trường Damocles cũng xấu nhưng khuôn mặt của họ đã bị che hơn một nửa bởi lông xung quanh mũ, chả thể nhìn thấy rõ được.

Lộ Chính Tân suy nghĩ một chút, rốt cuộc sực nhớ lại một chuyện mà Kim Kha đã làm trước đó. Lúc đó trường bọn họ gặp phải một đám tinh thú lông dài cấp A nhưng sau đó chả đi đổi, còn bị phòng đổi đồ chửi cho một trận, bảo chả biết bây giờ mấy đứa sinh viên quân sự cứ nghĩ đâu đâu.

Hóa ra nó được dùng ở đây.

Xem ra những chiếc mũ này được các tiểu đội cơ giáp sư làm bằng tay, xấu xí đủ loại, xấu xí đủ kiểu.

Mũ của đội chủ lực được Ứng Thành Hà làm. Có lẽ anh lấy nguồn cảm hứng từ cái áo bông, chiếc mũ được làm ra như thể được cắt từ áo khoác, anh còn tỉ mẩn làm thêm hai cái dây mỏng ở mỗi bên mũ.

Những thứ này lấy hết từ đám tinh thú lông dài cấp A trước đó, lúc ấy nghĩ dù sao cũng không đổi được bao nhiêu tài liệu quan trọng thôn dứt khoát không đổi nữa.

“Ngon, đấy, không, lạnh, nhưng, mà, gió lớn, quá.” Thiếu gia Liêu muốn nói chuyện nhưng gió quá lớn, cứ há miệng là táp phải gió, làm cậu ta nói chuyện chậm hơn hẳn.

Mọi người chịu cuồng phong đi về phía trước, Kim Kha chọn một chỗ có nhiều tinh thú nhưng đường ngắn để mang theo đội ngũ chậm rãi tiến lên.

Đường sạch sẽ bất thường, không có cành khô và đá vụn gì. Có thể thấy vì gió quá lớn, những thứ này đã bị thổi bay biến.

Chiến sĩ độc lập còn tốt, một số cơ giáp sư và chỉ huy không làm đúng vị trí như lúc huấn luyện chống gió nên họ thường xuyên trượt đi. Có đôi khi gió lạ quẩn tới là người đi theo gió hoặc là cứ xoay

mòng tại chỗ, chiến sĩ độc lập cùng đội chỉ có thể nhìn ở bên cạnh.

Kim Kha nhìn về phía sau và đại khái biết tình huống bèn cho lộ tuyến hơi chệch một chút, tận lực tìm chỗ chắn gió.

“Tiếp theo đại khái chúng ta sẽ đi qua một mảnh rừng liễu quái dị. Nơi này rất nhiều cây liễu kỳ lạ, độ dẻo dai cực cao, cho nên mới có thể sinh tồn ở đấu trường Huyền Phong. Nhưng chính vì mấy cành cây dài của chúng sẽ quất qua lại trong gió lớn, cho nên chúng ta chắc chắn lọt vào trận tấn công khi đi ngang. Mọi người cần cẩn thận.” Kim Kha cảnh báo trước, “Ở chỗ này không nên dùng cơ giáp, rất dễ xuất hiện tình huống cơ giáp bị kẹt.”

“Bên trong có tinh thú không?” Vệ Tam hỏi.

“Có.” Kim Kha trả lời, “Nhưng thể tích không quá lớn, chỉ có thể dựa vào chính chúng ta.”

Nghe vậy, những chiến sĩ độc lập trong đội đồng loạt lôi ra vũ khí riêng của mình.

Ứng Thành Hà quay đầu nhìn chằm chằm lưỡi liềm trong tay Vệ Tam: “Cậu lại thay đổi tạo hình khi nào?” Trước đó còn dùng dao găm.

“Gần đây cảm thấy liềm không tệ.” Vệ Tam xoay lưỡi liềm hỏi, “Quái liễu dẻo dai như vậy, làm vật liệu được không?”

“... Có thể, nhưng chả dễ xử lý đâu.”

Vệ Tam giơ liềm trong tay lên: “Vật liệu miễn phí, đừng có phí.”

Mọi người gian nan tiến lên, đúng thật đã thấy một mảnh quái liệu múa loạn trong cuồng phong từ xa. Những cây liễu kia theo gió lay động, quất tới lui trên mặt đất tạo ra tiếng “chát”; nếu nhìn xuống đất, họ sẽ thấy vô số khe rãnh, hiển nhiên là kiệt tác của những cây liễu này.

“Tất cả cẩn thận.” Kim Kha nhắc nhở.

Vệ Tam xung trận lên trước, bước chân linh hoạt nhanh chóng nhảy vào rừng quái liễu, lưỡi liềm trong tay dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng lạnh lẽo.

Những cành liễu kỳ quái này có kết cấu thô ráp, ngay cả thân thể hay cành cũng đang phiêu đãng theo gió. Vệ Tam vừa đi vào là bắt đầu không ngừng né tránh những cây liễu quái múa đủ kiểu này. Cô xông vào quan sát một lúc lâu, cuối cùng lựa chọn một cây liễu thô rồi ôm cứng lấy nó.

Đám người Kim Kha vừa vào là thấy ngay có cái đống gì trên ngọn cây, là Vệ Tam ôm liễu đang bị gió quật lên quật xuống.

"..."

Tay chân Vệ Tam nhanh nhẹn, dùng liềm cắt liễu. Nó quá cứng, cũng may lưỡi liềm được làm bằng vật liệu cấp 3S, cô mất một chút thời gian cuối cùng cũng cắt được một cành liễu.

Cô né tránh các cuộc tấn công vật lý của các cây liễu khác vừa quan sát chất liệu của cành liễu. Cuối cùng cô nhận định rằng chỉ có vỏ liễu mới hữu ích.

Không cần phải cắt đứt liễu hoàn toàn, chỉ cần lột lớp vỏ ngoài là ổn.

"Có thứ gì đó tới đây." Hoắc Tuyên Sơn nhắc nhở, "Là khỉ đầu trọc."

Khỉ đầu trọc có chiều cao cỡ nửa con người, vóc người chẳng cao, nhưng lại là một loại tinh thú biến dị cỡ nhỏ. Chúng hoạt động vô cùng linh hoạt, tứ chi phát triển, móng vuốt sắc bén, đi vào đá như là vào bùn, do đó chúng có thể sống sót trên đấu trường Huyền Phong.

Ngay sau khi cậu vừa dứt lời, hàng chục con khỉ đầu trọc bay vào đội ngũ trường Damocles. Mọi người chỉ nhìn thấy cái bóng lóe lên, chứ chẳng nhìn thấy bộ mặt thật của khỉ đầu trọc.

Chúng quá nhanh, đã có người không phản ứng kịp và bị thương.

Vệ Tam nghe thấy tiếng đau đớn phát ra từ trong đội tuyển trường bèn bỏ lớp vỏ liễu đã lột vào túi chuẩn bị chiến đấu, quay đầu trở lại đội ngũ.

"Tôi bảo vệ họ, mấy cậu đi vào đội tuyển trường." Hoắc Tuyên Sơn nói.

Vệ Tam lập tức chạy về phía đội tuyển trường, sinh viên của đội vẫn đang cố gắng duy trì đội hình không lộn xộn, nhưng đợt tấn công của khỉ đầu trọc đã làm có người bị thương.

Khóe mắt cô liếc thấy bóng của mấy con khỉ đầu trọc lóe lên thì liềm trong tay đột nhiên ném về phía một hướng. Chỉ nghe thấy một tiếng "éc" sắc bén, quả nhiên đánh trúng khỉ đầu trọc.

Vệ Tam tránh được cây liễu quái dị quất tới rồi mượn lực nhảy lên, nhanh chóng chạy về phía con khỉ đầu trọc bị thương kia.

Lưỡi liềm chém vào gáy nó. Mặc dù vậy, con khỉ đầu trọc này cũng chỉ di chuyển chậm hơn một chút, nó đột nhiên nắm lấy Vệ Tam, móng vuốt nhọn lộ ra ngoài trông còn sắc bén hơn cây liềm.

Vệ Tam ngửa ra sau nhằm tránh khỏi đòn tấn công của khỉ đầu trọc, đá một cú trúng đầu nó, làm nó ngã ngay dưới chỗ có một cành liễu đang quất xuống.

Khỉ đầu trọc bị đá trúng, đầu óc không tỉnh táo trong nháy mắt. Đến khi nó rơi xuống đất và chờ phản ứng lại, cây liễu quái dị kia đã đến gần, con khỉ muốn trốn cũng chả trốn được, thế là nó bị cây liễu quất trúng và kêu rên một tiếng.

Mà giờ phút này Vệ Tam lại tiếp cận nó, rút lưỡi liêm ở sau gáy và chém thẳng xuống.

Con khỉ đầu trọc này thậm chí còn không có cơ hội để tru thêm lần nữa.

Vệ Tam không rảnh chú ý đến con khỉ đã được giải quyết, cô xoay người đi đối phó với những con khỉ đầu trọc còn lại.

Chương 236

“cô ấy không đau sao?”

Khá khó giải quyết rừng liễu kỳ lạ, các sinh viên phải đi ngang qua khu rừng này mà không thể dùng cơ giáp, rồi phải đối mặt với sự tấn công của cành liễu và khỉ đầu trọc trong cuồng phong.

Đến bây giờ đã có không ít người bị thương, có người tránh được tấn công của khỉ đầu trọc nhưng không cẩn thận bị liễu quất trúng; còn có người tránh thoát được cả hai thứ nhưng vừa rơi xuống đất đứng chưa vững là bị gió thổi bay. Tóm lại, đội ngũ miễn cưỡng lắm mới duy trì được đội hình.

Vệ Tam là thành viên của đội chủ lực, chịu trách nhiệm chính là xử những con khỉ đầu trọc này, đồng thời còn liên thủ với chiến sĩ độc lập hạng nhẹ trong đội tuyển trường.

Chiến sĩ độc lập lái cơ giáp hạng nhẹ giỏi hơn về sự linh hoạt thể chất, vì vậy khả năng nương theo gió sẽ mạnh mẽ hơn. Họ xuyên qua gió, ngăn chặn sự tấn công của khỉ đầu trọc thay cho đồng đội.

“Phía sau bên trái!” Vệ Tam đang đánh dây dưa với hai con khỉ nhưng khi nhìn thoáng qua chiến sĩ độc lập bên cạnh, cô không khỏi nhắc nhở.

Chiến sĩ độc lập bên cạnh nghe vậy lập tức nghiêng người hạ eo, tránh được con khỉ ập đến ở phía sau. Móng vuốt của nó lao từ trên xuống dưới trong tình hình chả kịp thu lại, đã làm mặt đất bị đào thành bốn đường cào mạnh mẽ. Có thể tưởng tượng được móng vuốt này mà rơi vào người thì sẽ nghiêm trọng như thế nào.

Những con khỉ đầu trọc này không hành động một mình, tụi nó có mô hình nhất định khi đánh với con người. Chúng nhận thấy Vệ Tam mạnh hơn những người khác nên muốn ráng sức trốn đi và tấn công những người khác.

Vệ Tam nhìn hai con khỉ đầu trọc chạy trốn chỉ đành xoay người đuổi theo. Thành thật mà nói, khán giả nhìn thấy cảnh này trên hiện trường trực tiếp giờ phút này cũng không kích động nhiều, mà lại cảm thấy mắc cười không nói thành lời.

Mũ của cô quá xấu xí rồi còn cầm cái lưỡi liềm trong tay, lưỡi liềm

không có lớp sơn phủ, không đẹp và sắc bén chút nào. Cũng vì dùng vật liệu thô có màu xám nguyên gốc, trông cô cứ như mấy bác nông dân đi gặt lúa.

Còn tại sao không làm lớp sơn phủ, điều này phải hỏi Kim Kha và Ứng Thành Hà.

Từ khi chứng kiến chiếc cơ giáp vô cùng thảm thương mà Vệ Tam dùng ở Xưởng Đen, Ứng Thành Hà và Kim Kha tổng hợp lại tính toán và thấy rằng dù chả có lớp phủ, cũng chẳng ảnh hưởng đến tính năng của cơ giáp và vũ khí. Thế là bọn họ đổi lớp phủ càng ít càng tốt. Đặc biệt là đội chủ lực bên này còn cho biết, cấp 3S sử dụng lớp phủ đắt hơn nhiều so với cấp A, chi bằng tiết kiệm để đổi lấy mấy thứ khác.

Xung quanh có quá nhiều loài liễu kỳ lạ, những cây liễu dài và nhiều như sợi tóc cứ bốp chát quật xuống đất. Khỉ đầu trọc mượn liễu che chở đi xuyên qua, thỉnh thoảng vươn móng vuốt làm tổn thương những người xung quanh. Vệ Tam đuổi theo đến cuối cùng, cả người cô càng ngày càng giống khỉ đầu trọc, dù có ai thấy đi chăng nữa cũng không hỏi bật cười thành tiếng.

Một chiêu này khiến ba người giải thích chính trong hiện trường trực tiếp choáng váng. Bọn họ đều biết Vệ Tam biết cách học chiêu tạm thời, nhưng tuyệt đối không ngờ em ấy còn học theo khỉ đầu trọc.

Cơ mà nó lại hiệu quả. Vệ Tam học cách di chuyển ngoắt ngoéo như rắn của con khỉ, thế mà hoàn mỹ tránh được tấn công của liễu xung quanh thật. Cô gọi sinh viên xung quanh để cho bọn họ học theo.

Khỉ đầu trọc di chuyển quá nhanh nên nào có dễ học, nhưng Vệ Tam là mục tiêu lớn thế là mọi người nhao nhao học theo động tác của cô.

Trong một khoảnh gian chốc lát, khỉ đầu trọc ngược lại trở thành một mắt xích quan trọng để họ thoát khỏi rừng liễu.

Trí thông minh của khỉ đầu trọc cũng không thấp, nhìn đám người này học được từ chúng thì nổi giận không kìm nén được, chúng la hét trong lửa giận và ra tay điên cuồng với những người này.

Mà giờ phút này Vệ Tam đã tiếp cận một con khỉ đầu trọc. Cô cầm liềm, cùi chỏ kéo ngang, lưu loát chặt đứt một móng vuốt nó đang duỗi ra.

Khỉ đầu trọc rít lên tiếng sắc nhọn, nó đột nhiên nhảy cao, một móng vuốt khác chộp về phía Vệ Tam thật dữ tợn.

Khi nó nhảy lên, Vệ Tam cũng nhảy theo cùng một lúc, thậm chí độ cao hai bên cũng như nhau, cô bắt chước khỉ đầu trọc tới chín phần, chỉ có điều lưỡi liềm của cô đến để thu hoạch mạng sống của nó.

Hiện trường trực tiếp.

“Khỉ đầu trọc không bị giết cũng bị tức tới chết” Giải Ngữ Mạn nói với vẻ hài lòng. Bình thường chỉ nghe nói khỉ bắt chước người, âu những con khỉ đầu trọc biến dị này tuyệt đối không thể tưởng tượng được có một ngày sẽ có người đi bắt chước bọn chúng.

Nói đơn giản là đi theo con đường của khỉ đầu trọc để cho khỉ đầu trọc không có đường nào để đi.

Hạng Minh Hóa lắc đầu, “May là cũng cơ trí nên làm mũ. Bằng không ở trong đấu trường Huyền Phong một thời gian như vậy thì bọn họ sẽ biến thành người trọc đầu hết.”

Thật ra phòng trao đổi có mũ chuyên dụng, nhưng phải mất tài nguyên để đổi; đôi khi tài nguyên trao đổi của mấy trường cũng eo hẹp, nên họ cũng chẳng bỡ.

Năm đó Hạng Minh Hóa không đổi mũ, ông đi ra khỏi đấu trường Huyền Phong là da đầu đau kinh do bị gió thổi, phải chờ bốn năm ngày mới tính là khôi phục.

...

“Che chở họ đi trước.” Vệ Tam và một nhóm chiến sĩ độc lập hạng nhẹ ở lại để ngăn chặn khỉ đầu trọc, cố gắng ngăn chúng ở cùng nhau, để cho những người khác rời đi trước.

Hoắc Tuyên Sơn dẫn đầu mở đường, những người khác đi theo cậu ta. Mọi người đi giống hệt con khỉ đầu trọc ban đầu, khi thì nhảy nhót, khi thì mượn lực cây liễu.

Nhắm chừng rừng liễu kỳ lạ dài mấy chục cây số, không riêng gì có mỗi vùng này có khỉ đầu trọc. Đám người đi trong đó, càng đi vào trong thì khỉ đầu trọc chả có giảm mấy, cứ thường cách một đoạn đường đã tập trung tấn công bọn họ.

Cũng may là cuối cùng đội ngũ trường Damocles có thể cố gắng đối phó sau một trận hoảng loạn không thích khi trước đó.

Vệ Tam canh giữ ở phía sau và cứ không ngừng đi về phía trước. Cô đi bộ một lúc thì bỗng ngừng lại.

Giữa đường có bốn con khỉ đầu trọc có kích thước nhỏ và đám khỉ đầu trọc phổ thông đứng đó giữa ban ngày ban mặt.

“Là khỉ đầu trọc biến dị cấp 3S.” Kim Kha nhìn bốn con khỉ ở giữa đường và hạ giọng.

Vệ Tam đi lặng lẽ từ phía sau tới trước: “Tớ và Tuyên Sơn liên thủ đối phó ba con, còn lại một con cho thiếu gia.”

Kim Kha gật đầu: “Cẩn thận, khoảng cách giữa hai bên quái liễu đã nhỏ hơn gấp đôi.”

“Sao mà tôi cứ thấy bốn con khỉ này, càng, trọcccc.” Liêu Như Ninh vừa mở miệng nói nửa câu, một cơn gió mạnh thổi từ khắp hướng tới, thổi đến mức nửa khuôn mặt của cậu ta trong nháy mắt biến dạng, âm điệu nửa câu đã bị bóp méo.

“Có lẽ lý do là vì đây.” Khi Hoắc Tuyên Sơn nói chuyện thì gió đã ngừng.

Gió này đúng là ảo diệu khó hiểu.

Đội tuyển trường chịu trách nhiệm đối phó với khỉ đầu trọc thông thường, ba chiến sĩ độc lập của đội chủ lực thì đi đánh đầu bốn con khỉ đầu trọc.

Mặc dù kích thước của bốn con này nhỏ hơn, cơ mà móng vuốt sắc nhọn vươn ra lại dài gần gấp đôi so với mấy con khỉ phổ thông; chưa kể vuốt còn tự do vươn ra thụt vào. Vệ Tam dùng liềm cản lại nhưng vẫn chịu thiệt thòi, bị một trong những móng vuốt sắc bén cứa trầy tay.

Không có cơ giáp che chắn, khán giả nhìn thấy khuôn mặt của sinh viên rõ ràng. Khi chiến đấu, biểu hiện của họ được chụp bởi ống kính vô cùng rõ nét.

Cánh tay phải của Vệ Tam bị trầy, trang phục huấn luyện bị rách tại chỗ, máu chảy ngay, hiển nhiên vết thương cũng sâu. Tuy nhiên thần

sắc của cô chả đổi gì, ngay cả ánh mắt của cô cũng chưa từng đổi, như thể cô đã mất cảm giác đau đớn từ lâu.

Lưỡi liềm được quăng từ tay trái sang tay phải, cô chẳng ngần ngại giơ tay chém vào con khỉ đầu trọc. Chỉ nghe thấy một tiếng "leng keng", con khỉ đầu trọc này hoàn toàn không bị thương.

Ngược lại, bởi vì tay trái mất đi vật chống cự, cứ thế cô bị móng vuốt của khỉ đầu trọc đâm xuyên qua toàn bộ lòng bàn tay.

"Hítttt..."

Khán giả trực tiếp nhìn thấy cảnh này theo bản năng hít một hơi thật sâu, cảm thấy đau thay cho Vệ Tam trong màn hình.

Hết lần này tới lần khác, Vệ Tam còn tiến thêm một bước làm chỗ đâm càng xuyên vào sâu hơn. Hiển nhiên khỉ đầu trọc cũng không ngờ được có người điên cuồng như vậy, chủ động đưa bàn tay về phía trước.

Trong khoảnh khắc đó, Vệ Tam cầm chặt lưỡi liền và dùng móc nhọn đâm vào mắt con khỉ này. Kế đó cô dùng sức kéo một cái, móc một mắt ra!

Thằng què thằng bị thương.

Hiện trường trực tiếp, Tập Hạo Thiên nhìn cảnh bên trong ống kính: "Tại sao em ấy không làm hai lưỡi liềm? Tôi nhớ rõ Vệ Tam dùng được cả hai tay mà."

"Đại khái là tài liệu không đủ." Ngư Thiên Hà nhìn chằm chằm tay Vệ Tam và nói.

Bên cạnh sân khấu phát sóng trực tiếp, Ứng Tinh Quyết đứng ở một góc, ngửa đầu nhìn ống kính trực tiếp của trường Damocles với mi tâm khẽ nhíu lại: Cô ấy không đau sao?

Chương 237

“dưới sự sợ hãi”

So với chuyện dùng cơ giáp đánh nhau, loại đánh không cơ giáp này càng làm cho trong lòng người ta thót một cái.

Đối diện với những chiến sĩ độc lập vẫn là tinh thú biến dị, nhưng họ không thể sử dụng cơ giáp, chỉ có thể dựa vào cơ thể để chiến đấu, không có bất kỳ chỗ đệm nào.

Bởi vậy giờ phút này khán giả không còn nhìn thấy cơ giáp bị hao tổn nữa, cũng không hời hợt cảm thán về chiến sĩ độc lập. Thứ họ nhìn thấy làm bàn tay đẫm máu của Vệ Tam, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể tưởng tượng được đau đớn đến nhường nào.

Con khỉ đầu trọc biến dị bị Vệ Tam chém trúng một cú thì tức giận giương nanh rít về phía cô, ra sức đay nghiến bằng móng vuốt dài đâm trúng cô, muốn nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi đau đớn của con người này.

Tuy nhiên, khi nhìn vào mắt tên này, nó không khỏi sững sờ, khoảnh khắc đó nó có cảm giác mãnh liệt rằng mình sẽ chết.

“Cậu điên rồi?”

Hoắc Tuyên Sơn đưa hai chân đá bay con khỉ đầu trọc đối diện rồi giơ cung tên bắn trúng cánh tay con khỉ bên Vệ Tam. Nó đau đớn nên phải thu tay lại, máu trong lòng bàn tay Vệ Tam đã phun ra khắp nơi.

Cậu ta hỏi với sự tức giận, “Không muốn bàn tay nữa?!”

Vệ Tam giữ chặt chỗ máu chảy trên tay, hơi xoay chuyển: “Không, hai con khỉ nọ xông về phía cậu kìa.”

Đại khái là Hoắc Tuyên Sơn cũng không cách nào tiếp thu được hành vi giết địch một ngàn mà tự bị thương tới tám trăm, đột nhiên động tác cậu sắc bén hẳn, đã ngăn được hai con thú.

Hiện trường trực tiếp.

“Con khỉ đầu trọc đó...” Tập Hạo Thiên nhìn con khỉ làm tay Vệ Tam bị thương như có điều suy nghĩ. Sao ông cảm thấy khí thế của con

khỉ này chợt giảm xuống.

“Làm sao vậy?” Ngư Thiên Hà quay đầu hỏi ông.

“Vệ Tam thắng được.” Tập Hạo Thiên nói chắc chắn.

Trong cuộc chiến, một khi một bên mất ý chí chiến đấu thì bên đó thua là cái chắc; cho dù đó là người đánh người hay tinh thú đánh với người, cả thảy hệt như nhau.

Đúng như dự đoán, trong đấu trường, Vệ Tam dùng tay bị đâm xuyên nắm liềm, buộc con khỉ đầu trọc kia phải cố sức trốn vào khoảng trống giữa thân cây quái liễu. Đáng tiếc, đương nhiên Vệ Tam không có khả năng để cho nó chạy trốn rồi quay trở lại tấn công bọn họ. Lưỡi liềm giống như một đạo cụ đòi mệnh, nó đến gần con khỉ.

Trước đó nó đã bị thương một con mắt, bây giờ theo bản năng bảo vệ một con mắt còn lại trước. Nhưng, Vệ Tam đã vặn người lao sang.

Trước khi hoàn toàn mất ý thức, cuối cùng con khỉ này chỉ còn lại một câu hỏi: Làm sao mà tên con người này bỗng biến cao như thế?

Khán đài ở hiện trường trực tiếp có tiếng vỗ tay lẻ tẻ, rồi bỗng bùng lên thành một trận vỗ tay kịch liệt. Vệ Tam chém thẳng đầu con khỉ đầu trọc biến dị này chỉ bằng một đao.

Cái Liềm vẫn còn nhỏ máu, máu hòa với máu còn sót lại theo đầu ngón tay từ lòng bàn tay Vệ Tam, từ từ nhỏ xuống đất.

Rõ ràng khán giả ở bên ngoài sân, nhưng dường như họ ngửi thấy mùi máu rất nặng, sát khí ngút trời.

Một bên khác, Liêu Như Ninh đang dây dưa chả rõ với một con khỉ đầu trọc biến dị, xem ra tạm thời không cần hỗ trợ. Trước tiên Vệ Tam đi giúp Hoắc Tuyên Sơn ngăn cản một con biến dị.

Không biết có phải bị con khỉ vừa chết kíc.h thích hay không, ba con khỉ biến dị này đã nóng nảy hẳn, ước gì có thể lập tức g.iết chết ba tên nhân loại đối diện.

“Tôi còn chống đỡ được.” Hoắc Tuyên Sơn nâng cung bắn tên, quay đầu, tầm mắt cậu ta dừng ở lòng bàn tay Vệ Tam, “Đi băng bó tay trước.”

Vệ Tam không tránh khỏi con khỉ đầu trọc biến dị đối diện: “Bị thương thì cũng bị rồi, kết thúc sớm một chút.”

Thay vì dừng lại, đội ngũ trường Damocles tiếp tục di chuyển về phía trước trong cuộc chiến. Mặc dù tốc độ không nhanh, nhưng họ vẫn đi về phía trước được.

Thấy cô khăng khăng như vậy, Hoắc Tuyên Sơn không nói nữa, cậu ta chuyên tâm đối phó với khỉ đầu trọc.

Ba người ngăn cản khỉ biến dị cấp cao, đội tuyển trường bên kia đã bắt đầu dần giành được thắng lợi áp đảo.

Không có cơ giáp cũng không phải là chuyện xấu hoàn toàn vì nó giúp cấp siêu 3S như Vệ Tam không bị giới hạn cảm giác. Con khỉ đầu trọc biến dị thứ hai chết dưới lưỡi liềm của cô, hai chiến sĩ độc lập khác cũng vừa giành được vài chiêu thắng lợi.

Có cô ra tay đối phó, rất nhanh, bốn con thú biến dị cấp cao này đã bị xử lý xong.

Vệ Tam cúi đầu, khuỷu tay kẹp mặt liềm, dùng sức rút một cái. Cô dùng quần áo lau máu trên mặt lưỡi liềm được bảy tám phần.

Cô vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Kim Kha cầm rương trị liệu đi về phía này. Vệ Tam nhanh chóng chạy tới bên cậu ấy: “Ra khỏi rừng liễu kỳ lạ thì xử lý vết thương, cậu muốn dừng lại ở đây?”

“...” Kim Kha lấy gạc và bình xịt cầm máu từ trong hộp y tế ra ném cho Vệ Tam, “Cầm máu trước đi.”

Vệ Tam đi theo bọn họ về phía trước, đồng thời phun thuốc vào lòng bàn tay và dùng sức quấn băng gạc xong mới giựt mạnh làm đứt băng gạc còn thừa.

Mấy người trong đội chủ lực đã không cho cô khuôn mặt tốt gì cả.

“Bị thương trong trận chiến không phải là chuyện bình thường sao?” Vệ Tam trả lại thuốc và băng gạc còn dư cho Kim Kha và thì thầm.

Kim Kha đoạt lại bình xịt và gạc một phen rồi ha ha vài tiếng. Bị thương là chuyện bình thường, nhưng Vệ Tam loại chủ động đụng vào, thiếu chút nữa bỏ luôn tay mình là chuyện lần đầu mọi người thấy.

Bọn họ dọn dẹp những con khỉ đầu trọc này xong thì tiếp tục di chuyển về phía trước. Trên đoạn đường tiếp theo, họ chẳng gặp lại bọn chúng nữa.

“Trên người Vệ Tam toàn là máu của con khỉ đầu trọc biến dị cấp cao. Cái loài này xảo trá nhất trước giờ, chắc chắn ngửi thấy mùi máu của đầu lĩnh thì chả dám ra nữa.” Lộ Chính Tân nói từ từ, “Bọn họ có thể đi ra khỏi rừng liễu kỳ lạ bình an.”

Như lời Lộ Chính Tân nói, đội ngũ trường Damocles đi ra yên ổn. Chỉ có điều các lối đi được của cánh rừng này ngày càng hẹp, thêm gió kỳ lạ ngày càng thổi thường xuyên, đã làm họ đi bộ khó nhằn vô cùng.

Mở miệng muốn nói chuyện thì miệng đầy gió, rồi cũng phải cẩn thận xung quanh vì liễu múa điên cuồng và dày đặc hơn. Bây giờ cả đội đã thành dạng hai người đi cạnh nhau để tiến bước thật nhanh.

Vệ Tam rơi vào phía sau, một là để bọc hậu, phòng ngừa phía sau có tinh thú tấn công; hai là cô còn chưa buông tha ý muốn lột vỏ cây liễu. Có cơ hội bắt được cành liễu quất tới là cô sẽ dùng liềm chặn ngay vỏ ngoài, kế đó kéo một phát và lột lớp vỏ ra hoàn chỉnh.

Đừng nói, chỉ phải tách ra thôi, chẳng qua hơi tốn sức.

Lúc này bốn trường quân sự khác cũng đã đi vào trong đấu trường thi đấu. Vì trường Quân sự Đế Quốc được Ứng Tinh Quyết dẫn dắt ở trận trước nên họ luôn đổi vật tư như gặp trúng thời. Này thì trang bị phòng gió hoàn mỹ, mũ của mỗi người thì đẹp mắt thực dụng, còn có kính chống gió nữa.

Trong số đó, thảm nhất thì phải kể đến trường Quân sự Samuel. Lúc đó chiến sĩ độc lập đội chủ lực bị loại hết, về sau họ cũng chả có tài nguyên để đổi. Dẫn đến chuyện bây giờ bọn họ không có bất kỳ trang bị phòng gió nào, nhưng cũng may đây là sân nhà của bọn họ, chỉ cần hơi nhẫn nại một chút.

Khi đoàn người trường Damocles hoàn toàn ra khỏi rừng liễu kỳ lạ, trong đấu trường thi đấu vang lên tiếng phát thanh của trường Quân Sự South Pasadena về chuyện chém giết tinh thú cấp cao.

Còn nhanh hơn cả trường Đế Quốc.

Kim Kha ngẩng đầu nhìn chùm ánh sáng dù có là ban ngày cũng nhìn thấy rõ được. Trong lòng cậu ấy biết ở trận đấu này, mỗi một người toadn là kẻ địch mạnh.

Hai trường quân sự ban đầu xếp hạng phía sau, thì nay một trường ở trên sân nhà địa phương, một trường thì có chiến sĩ độc lập chủ lực làm tăng thực lực. Bấy giờ lợi thế lớn nhất của trường Damocles nằm ở chuyện là trường đầu tiên bước vào cuộc đua.

...

“Cháu cảm thấy lần này trường quân sự nào chiếm được vị trí thứ nhất?” Không biết Ứng Nguyệt Dung đi tới từ nơi nào, bà đứng bên cạnh Ứng Tinh Quyết và hỏi.

Dù người phụ trách giám thị xung quanh ngăn cản đám người Vệ Tam nói chuyện với Ứng Tinh Quyết, nhưng không dám ngăn Ứng Nguyệt Dung, chỉ cố gắng nhớ kỹ nội dung cuộc nói chuyện của hai người, để sau này còn thuật lại cho cấp trên.

Tầm mắt Ứng Tinh Quyết đảo qua hàng chục màn hình ánh sáng được phân chia trên hiện trường trực tiếp, trong đó năm tấm màn ánh sáng lớn nhất chiếu các thành viên đội chủ lực của các trường quân sự lớn. Cuối cùng ánh mắt của anh dừng lại trên màn ánh sáng mang theo quân kỳ màu vàng cát: “Không biết.”

Ứng Nguyệt Dung hơi nhíu mày, đây là lần đầu tiên bà nghe được anh nói thẳng không biết. Là một chỉ huy cấp siêu 3S, câu nói được sử dụng phổ biến nhất khi Ứng Tinh Quyết phán đoán chính là câu trần thuật, cho dù không xác định được thì cũng suy đoán được trúng tám phần.

Không biết sao?

“Cháu không nghĩ rằng trường Quân sự Đế Quốc có thể giành được vị trí đầu tiên.” Ứng Nguyệt Dung ngửa đầu nhìn vào màn hình ánh sáng khổng lồ, “Trường Quân sự South Pasadena hay là… trường Quân sự Damocles?”

“Có lẽ là trường South Pasadena.” Ứng Tinh Quyết nói với vẻ thản nhiên.

Trong lòng Ứng Nguyệt Dung kinh ngạc, bà hơi hoài nghi những gì mình vừa nghe được. Bà quay đầu đối mặt với ánh mắt Ứng Tinh

Quyết, nhân tiện nhìn thoáng qua nhân viên giám thị đứng bên cạnh.

Một lát sau, Ứng Nguyệt Dung chắp tay xem màn ánh sáng với anh: "Vậy thì xem rốt cuộc trường quân sự nào có thể lấy được vị trí thứ nhất."

Đại khái là lúc trước trường Đế Quốc có Ứng Tinh Quyết mà cũng làm mất mấy lần vị trí thứ nhất, nay Ứng Nguyệt Dung lại bình tĩnh và nói ra câu này được, xem như tiếp nhận hiện thực. So với lời nói lần đầu tiên ở giải đấu khi bà phát biểu trên sân khấu của người dẫn chương trình thì đúng là khác hẳn.

Con ngươi đen và sắc bén của Ứng Tinh Quyết nhìn chằm chằm vào một người trong màn ánh sáng, không nói gì.

Những người giám sát bên cạnh cũng phân tích chả ra sự trao đổi ẩn giấu giữa hai chỉ huy, chỉ đành đơn giản là nhớ lại những gì họ nói.

Đơn giản chỉ thảo luận về trường quân sự nào có thể giành chức vô địch.

Bên trong đấu trường.

"Trước tiên dừng lại nghỉ ngơi hồi phục ở đây. Mọi người xử lý vết thương cho nhau." Kim Kha giơ tay ra hiệu cho mọi người dừng lại ở một chỗ trống trải, "Tuyên Sơn, cậu đi trinh sát tình huống xung quanh."

Hoắc Tuyên Sơn gật đầu, đi thẳng vào cơ giáp và giương cánh bay lên bầu trời.

Ở đây không có những cây liễu nhảy múa theo gió và đòn tấn công linh hoạt của khỉ đầu trọc, chỉ có mặt đất sạch sẽ, không có một viên đá vụn.

Kim Kha khom lưng đưa tay sờ một nắm mặt đất, tay đầy bụi vàng. Kế đó cậu ấy đứng thẳng lưng nhắc nhở mọi người: "Cố gắng làm động tác nhanh hơn, nơi này có khả năng sẽ biến thành bão cát."

Không giống như cơn bão cát trong trường đua sa mạc khi cát được vẩn bởi gió vẫn phủi cho sạch được, chứ bụi này là dạng các bụi nhỏ màu vàng, rất dễ lọt vào đường hô hấp.

Đoán chừng lại thêm một chuyện khó giải quyết.

Kim Kha giơ tay lên ngăn nắng, nhìn quanh quất bốn phía một chút. Mặt đất mênh mông bao phủ toàn bộ một lớp bụi vàng nhạt, điều này cho thấy ở đây thường có gió lạ thổi bụi đi, bụi không tích lũy quá dày nhưng vẫn luôn mang tới một lớp.

“Nhẹ một chút!” Ứng Thành Hà vỗ tay Liêu Như Ninh, “Cậu tránh ra đi, để tôi làm.”

Vệ Tam ngồi một chỗ, tay đặt lên đùi mình hướng ra ngoài, hai người này đang tranh cãi chuyện ai sẽ bôi thuốc cho cô: “Các cậu mà dềnh dàng tí nữa thì vết thương của tôi muốn khép lại luôn.”

Lời này vừa nói ra, Liêu Như Ninh và Ứng Thành Hà nhao nhao ngẩng đầu trừng mắt nhìn Vệ Tam.

Thiếu gia Liêu cười ha hả một tiếng: “Giờ cậu khỏi hẳn cho tôi xem coi.”

Vệ Tam: “...”

Chỉ chốc lát sau, Hoắc Tuyên Sơn đi trinh sát trở về: “Cảnh vật xung quanh giống nhau hệt, trống trải không có vật che chắn, tạm thời không nhìn thấy tinh thú. Có vẻ hôm nay không đi ra ngoài được.”

Chờ mọi người nghỉ ngơi hồi phục xong, đội ngũ trường Damocles tiếp tục tiến lên. Quả đúng như Hoắc Tuyên Sơn nói, chỗ nào cũng y như nhau, không có bất kỳ vật cản nào, mọi người đi thẳng đến khi bầu trời sắp tối.

“Tất cả mọi người đóng quân nghỉ ngơi ở đây.” Kim Kha ngẩng đầu lên nhìn trời tối, bọn họ chả tìm được thứ gì che chắn. Nếu đóng lều ở đây chỉ e là có gió lớn quét qua thì lều trại sụp luôn. Nói không chừng người cũng bị thổi bay theo.

“Không bằng liên kết tất cả lều trại này làm thành lều lớn.” Vệ Tam lấy vỏ liễu đã lột trong túi chuẩn bị chiến đấu, “Cái này làm dây thừng cố định cũng không tệ.”

Kim Kha: “... Triệu tập tất cả cơ giáp sư.”

Khán giả ở hiện trường trực tiếp ngồi ở chỗ mình, nhìn rõ cơ giáp sư của trường Damocles biểu diễn nghệ thuật may. Trong lòng họ có một loại cảm giác thì ra là thế.

Chương 238

“vượt qua giá trị cũ”

Để làm lều lớn, trước tiên cần phải khâu tất cả các lều lại. Đừng nói trường Damocles không có kim khâu, ngay cả chỗ trao đổi cũng chả có.

Bởi vậy, Vệ Tam phân ra mấy nhánh liễu, từng chút từng chút tách vỏ liễu ra thành 5mm làm “chỉ” rồi chia ra. Về phần kim, chỉ có thể để cơ giáp sư giữa đồ ở hiện trường, cũng may bọn họ có công cụ hết nên làm cũng nhanh.

Kim và chỉ đã có, sau đó khán giả toàn Tinh Võng đã chứng kiến một cảnh ngoạn mục của hàng trăm thợ may nghệ thuật, không nói sau này không có ai làm, ít nhất là chưa từng có người làm trước đây.

Từng người ngồi trên mặt đất với một tấm vải lều để khâu trên đùi, tư thế cầm kim rất kỳ lạ, song họ không quan tâm, bây giờ điều quan trọng nhất là khâu mấy cái lều này lại.

Nhưng mà các cơ giáp sư thích tranh cường hiếu thắng về mặt kỹ thuật, làm sao có thể đơn giản bỏ qua một cơ hội biểu hiện như vậy?

Họ thống nhất hạ quyết tâm trong lòng, chắc chắn phải làm cho lều mình may tỏa sáng trong đám đông, một mình thống trị một cõi!

Mỗi cơ giáp sư của trường Damocles may thật thành thạo, một số người thậm chí còn dựa vào chuyện khâu vết thương mà hiểu thông cả kỹ xảo và tư thế may vá. Hai chân họ co lại khâu một hồi, rồi chà xát kim vào da đầu hoặc là cố gắng dùng răng cắn cọng chỉ bằng liễu.

Tất nhiên cắn bằng răng là dạng cắn liên tục.

Vệ Tam phụ trách làm chuyện này, giúp tất cả các cơ giáp sư cắt đứt chỉ liễu.

Mặc dù khán giả thích xem cơ giáp đánh nhau, hay là đối phó với những tinh thú nhỏ bằng tay trần giống như trường Damocles trước đây trong một môi trường cụ thể, nhưng không thể chịu được chuyện khác người hiện tại của trường Damocle. Nó luôn luôn thu hút được sự chú ý của khán giả ở hiện trường trực tiếp.

Rõ ràng ánh mắt đang nhìn các trường quân sự khác đối phó với tinh thú, nhưng trong lòng họ lại không khỏi suy nghĩ trường Damocles sẽ may cái lều khổng lồ làm sao.

Về phần các khán giả Tinh Võng khác trên các phòng phát sóng trực tiếp đã đặt mua kênh, họ bận rộn quay lại và chụp màn hình, họ chắc chắn đã chứng kiến lịch sử, mặc dù lịch sử này hơi buồn cười tẹo.

Chờ mình già thì khoe với con cái mình là: Con nói trường quân sự may vá ở đấu trường đó à? Lúc ấy ba mẹ còn xem được người làm trực tiếp đấy!

Cơ giáp sư đúng với danh xuất thân từ nhóm kỹ thuật, ngay cả công việc tinh tế này mà bọn họ đã làm xong rất nhanh. Một tiếng sau, một cái lều trại khổng lồ đã được khâu xong.

Các chiến sĩ độc lập đến kéo lều trại lớn này ra, "kiệt tác" của mấy trăm cơ giáp sư lập tức xuất hiện trong mắt khán giả toàn Tinh Võng.

Phản ứng đầu tiên của khán giả: Xứng đáng là người trường Quân sự Damocles!

Một cái lều da lớn có bao nhiêu chỗ khâu lại là có bấy nhiêu phong cách khâu.

Người may theo quy tắc thì chỉ cần dùng chỉ khâu tên của họ; người không theo quy tắc còn ỷ vào tài năng may vá của riêng mình thì khâu cờ của trường Damocles thẳng trên đó. Một số người khâu xong thì thôi, ai dè đâu còn khâu thành cái dạng một ngôi nhà sang trọng chỉ bằng kim chỉ, ngụ ý rằng họ không sống trong lều mà ở trong nhà.

May cả tiếng đồng hồ mới ra hoa hòe, thợ thêu thời xưa cũng chả ưu tú bằng bọn họ.

Vệ Tam từ đầu đến cuối nghiệm thu một lần nữa, cuối cùng mọi người bắt đầu dựng lều lớn. Vỏ cây liễu được dùng để buộc cố định toàn bộ giá đỡ, đến cuối còn vài miếng vỏ cây sót lại thì cố định một lần nữa ở bốn góc, buộc thật chặt vào giá đỡ đang cắm sâu trên mặt đất. Thế này sẽ đảm bảo gió lớn thổi tới cũng chả thổi nổi lều, ít nhất có thể chống đỡ cả đêm không hư hao.

"Bị thương nặng thì nghỉ ngơi trước, sau nửa đêm lại luân phiên bảo

vệ.” Kim Kha nhìn tất cả mọi người trong đội và cho hay.

Hầu hết mọi người vào lều lớn, dùng áo khoác và quần áo đệm là ngủ luôn được; chủ yếu là bên trong không có gió, mọi người cũng nói chuyện bình thường và để lại một đội nhỏ canh giữ bên ngoài.

Vệ Tam là thành viên bị quan sát trọng điểm, Kim Kha ép cô phải nghỉ ngơi trước thế nên cô ngủ luôn tại chỗ.

Bên ngoài, ngoại trừ tiếng gió gào thét thì nào còn âm thanh gì khác, sự yên tĩnh bên trong lều to dường như không cùng một thế giới với bên ngoài.

Cũng vào ban đêm, các trường quân sự khác cần nghỉ ngơi, nhưng lều của họ không hoạt động, không có cành liễu dẻo dai để làm dây như trường Damocles. Nhưng ngay cả khi họ bước vào rừng liễu kỳ lạ đầu tiên, họ cũng không nghĩ tới chuyện dùng vỏ cây liễu để may lều.

Các trường quân sự khác không có những thứ này đành phải híp mắt chống chọi với gió trong một thời gian. Thỉnh thoảng họ sẽ mở to mắt để xem mình đang ở đâu, có bị gió thổi bay hay không.

Không phải là không có trường quân sự dựng lều, nhưng loại lều này chỉ trụ được trong một tiếng là đã bị gió thổi đứt dây thừng rồi sụp luôn.

Ngủ không ngon, không có mũ, bị cuồng phong thổi vào đầu cả ngày lẫn đêm, dù con người không bị gió thổi cho ngu đi nhưng ra ngoài rồi thì da đầu tất sẽ đau mấy ngày.

“Chờ cuộc thi này kết thúc rồi, e là các cơ giáp sư của các trường sẽ học chiêu may vá của trường Damocles.” Lộ Chính Tân nói với vẻ thú vị.

Tập Hạo Thiên lắc đầu, có chút đồng tình: “Muốn làm cái này thì phải vào rừng liễu kỳ lạ, mà vào đó rồi thì chỉ sợ là bị lột da.

...

Trải qua một đêm nghỉ ngơi, tất cả mọi người trong trường Damocles phấn chấn, hoàn toàn khác với các trường bị thổi đến đau đầu và đau mắt.

“Hôm nay chúng ta sẽ đi về hướng đông nam. Đấu trường Huyền Phong nhỏ hơn không ít so với mấy địa điểm thi đấu trước đó, nếu như gặp thêm vài tinh thú trên đường khiến trễ nãi thời gian, rất có thể chúng ta sẽ gặp phải đội ngũ trường khác.” Kim Kha nói, “Căn cứ vào mật độ tinh thú ở đây, chúng ta vượt qua rất dễ. Mọi người lấy lại tinh thần, tranh thủ tốc chiến tốc thắng.”

Tay Vệ Tam đã tốt hơn không ít, buổi sáng đã đổi sang một thứ thuốc nữa. Nếu như sau đó chiến đấu bằng cơ giáp hết thì trên cơ bản không có chuyện gì.

“Tốc độ của trường Samuel luôn tăng nhanh.” Hoắc Tuyên Sơn nhìn về phía sau, “Viện Bình Thông cũng chả chậm.”

Khoảng cách giữa năm trường quân sự lớn nay đã gần vô cùng dù chỉ mới qua một đêm.

Mọi người tăng tốc đi đường và chống chọi với gió, phía sau có chùm sáng dâng lên vài lần.

...

Trường Quân sự South Pasadena.

“Chết rồi.” Sơn Cung Ba Nhận lái cơ giáp rơi xuống vững vàng từ giữa không trung, ở trong gió lớn như thế mà roi trong tay cũng chả bay mất, hiển nhiên cảm giác của chủ nhân cây roi vẫn đang rót vào trong đó.

Cậu ta đi ra khỏi khoang cơ giáp, thoáng nhìn về phía một đám tinh thú cấp cao đang chết trên mặt đất bên cạnh: “Cánh phải cơ giáp bị hao tổn, Phó Tín giúp tôi sửa đi.”

Ngư Phó Tín tiến lên kiểm tra cơ giáp của Sơn Cung Ba Nhận, cúi đầu nhìn số liệu trên quang não và theo bản năng nhíu mày: “Tỷ lệ tổn hại cao tới 52%, cậu đã vượt qua rồi.”

Tỷ lệ hao tổn của cơ giáp duy trì dưới 50% thì cơ giáp sư sửa chữa sẽ thuận tiện hơn rất nhiều. Một khi vượt qua ngưỡng này, sửa chữa cơ giáp không chỉ tốn thời gian mà còn tốn vật liệu.

“Không cẩn thận, không điều khiển được.” Sơn Cung Ba Nhận nhìn cơ giáp của mình, “Tỷ lệ cơ động của nó không theo kịp tôi, lần sau sẽ chú ý.”

Ngư Phó Tín đương nhiên biết cấp cảm giác của Sơn Cung Ba Nhận. Từ lần Ngư Thiên Hà đoạt quyền đó, cậu ta đã đi hỏi ngay sau trận đấy và mới biết được bí mật kinh thiên.

Ngư Thiên Hà là người Quân Độc Lập. Không chỉ vậy, ngay cả đội chủ lực của trường South Pasadena hiện nay cũng có hai người thuộc Quân Độc Lập.

Khi đó cậu ta bị chuyện này giáng vào đầu quá nhiều, thế giới quan cơ bản sụp đổ nên theo đội ngũ ngơ ngác vượt qua mấy trận. Mãi cho đến trận đấu trước đó, Ngư Phó Tín cuối cùng đã quyết định ở cùng một chỗ với Ngư Thiên Hà, gia nhập Quân Độc Lập.

Về sau hiển nhiên cũng biết Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam là cấp siêu 3S. Thuở nhỏ, Ngư Thiên Hà bồi dưỡng mình chính vì muốn anh làm cơ giáp sư cho hai người này.

Cho nên trước đấu trường trước, Ngư Phó Tín dựa theo lời dạy của Ngư Thiên Hà trước kia, cải tạo cơ giáp hai người cho nó về lại ban đầu, trở thành cơ giáp cấp 3S.

Nhưng hai người này là cấp siêu 3S, sử dụng cơ giáp cấp thấp hơn vẫn gặp hạn chế.

Nghĩ đến đây, Ngư Tôi Tín không khỏi nhớ tới một người: Vệ Tam.

Cũng khó trách Ngư Thiên Hà nhất định phải lôi kéo cậu ấy đi vào. Một người vừa thợ vừa chiến sĩ cấp siêu 3S còn trân quý hơn cả Ứng Tinh Quyết.

Chương 239

“rừng đá nổi”

Trong đấu trường, gió quỷ quái hoành hành, mọi người kéo bước chân nặng nề chạy về phía mục tiêu chung.

Gió quá lớn, ngày thường chỉ cần một tiếng đi bộ thì bây giờ mất hơn hai tiếng, mà là dạng không có tinh thú nào xuất hiện.

Khu đất trống này không có bất kỳ sự che chắn nào chả giống như rừng liễu kỳ lạ. Dù mấy cành liễu cứ tấn công chả phân biệt, nhưng cây liễu ngăn chặn hầu hết gió nên họ cũng chẳng bị gió thổi đi, về cơ bản là các sinh viên quân sự tay trong tay đi về phía trước.

Bên trong đội ngũ hiếm khi im lặng thế này, nếu không cần thiết thì không ai nói chuyện, bởi vì một khi mở miệng là tất bị gió thổi bụi đầy miệng.

Quá bình tĩnh.

Kim Kha nhìn vào bản đồ, bây giờ họ vẫn còn hơn phân nửa chặng đường đến đích. Ngoại trừ rừng rậm kỳ lạ thì họ vẫn luôn đi bộ trong môi trường này, rồi cũng chả mở miệng nói chuyện được. Đi bộ hai ngày, đội ngũ càng thấy ngột ngạt.

Các trường quân sự khác có lẽ rơi vào tình huống tương tự. Ngoại trừ ngày đầu tiên và ngày hôm sau có chùm tia sáng và tiếng phát thanh xuất hiện, đến ngày thứ ba, mọi thứ như thể đứng yên, chỉ có gió lớn và tro bụi mới có thể chứng minh rằng thời gian vẫn đang trôi đi.

Hoàn cảnh của đấu trường Huyền Phong nói nhiêu khê thì không nhiêu khê, tuy bên trong có nhiều dạng hoàn cảnh nhưng tình trạng vẫn được cố định.

Nếu có người nhìn vào bản đồ trong thời gian thực từ trên cao, họ sẽ thấy rằng mặt đất bằng phẳng không có thứ gì che chắn như bây giờ trải dài toàn bộ đấu trường. Tất cả các trường quân sự muốn gấp rút đuổi tới bục ở điểm đích thì chắc chắn phải đi một chặng đường như vậy.

“Còn cóoo bbbao lâuuu mới đii ra đượcccc?” Thiếu gia Liêu không

nhịn được đã hỏi, cậu ta vừa há miệng là uống đầy một ngụm gió. Cậu ta là người nói nhiều, mấy ngày nay phải nhịn làm cậu ta nghẹn muốn chết.

Kim Kha không trả lời cậu ta ngay mà chờ gió thoáng dừng lại mới nói: “Rất nhanh là đi tới rừng đá nổi rồi.”

Tại thời điểm này, người của trường Damocles vẫn chưa hoàn toàn hiểu hết về rừng đá nổi, chỉ nghe thấy một từ “rừng” thì nghĩ là đi vào đó là gió sẽ bị ngán lại không ít.

Nửa tiếng sau, đám người ngửa đầu nhìn vào cảnh tượng phía trước: “…”

“Làm cái này chết người chắc” Liêu Như Ninh hoảng sợ.

“Để tới được điểm cuối phải đi qua rừng đá nổi.” Kim Kha cho hay.

Bục ở điểm cuối mỗi giải đấu không cố định. Ban tổ chức sẽ dựa trên sức mạnh tổng thể của các trường quân sự tại thời điểm đó để chọn vị trí của bục đích. Sinh viên tham gia giải này gần như là những người mạnh nhất so với các giải trước, độ khó tự nhiên tăng lên tương ứng.

Rừng đá nổi này y như nghĩa đen, có vô số đá khổng lồ trôi nổi trong không khí, tạo thành một khu rừng đá.

Những viên đá nổi này không có lực hấp dẫn đặc biệt mà chúng bị gió thổi mạnh lên, có thể tưởng tượng được gió phía trước mạnh nhường nào. Nếu gió luôn luôn ở đó thì cũng còn tốt, quan trọng là những cơn gió đôi khi dừng lại.

Một khi gió dừng lại, tất cả các hòn đá được thổi sẽ ngay lập tức rơi xuống đất, nếu không tránh vội thì con người sẽ bị nện tới mức tổn thương.

“Khoảng cách lớn, chắc cơ giáp đi vào được.” Hoắc Tuyên Sơn quan sát rừng đá nổi một hồi mới bảo.

Kim Kha gật đầu: “Cơ giáp đi vào được, nhưng mà cơ giáp hạng nặng phải cẩn thận. Cơ giáp các cậu có thể tích lớn nhất, cũng thiếu sự linh hoạt. Nếu gió ngừng đá rơi xuống, các cậu cần chú ý lúc đứng trên mặt đất. Lúc này các chiến sĩ độc lập hạng nhẹ của tiểu đội phải quan sát chiến sĩ độc lập hạng nặng cùng đội.”

Phổ biến cho tốt rồi, trường Damocles bắt đầu vào rừng đá nổi, tất cả mọi người ở trong cơ giáp.

Đá trong rừng không phải lúc nào cũng lơ lửng cố định, những tảng đá nhỏ hơn một chút luôn di chuyển theo gió, những tảng đá lớn hơn cũng không ngừng nhấp nhô. Chỉ vì số lượng lớn nên nhìn vào toàn bộ những tảng đá đang di chuyển lại có vẻ giống như một khu rừng đá.

Trông khu rừng đá nổi này cứ như thể toàn bộ đá trong đấu trường đã được chuyển đến đây.

Đội chủ lực xung phòng, dẫn đầu lái cơ giáp tiến vào rừng đá nổi. Sau khi đi vào, họ phát hiện khoảng cách chung quanh lớn hơn một chút so với lúc nhìn từ xa.

Tốc độ tiến lên của mọi người rề rà vì chả quen với môi trường này.

Vệ Tam nghiêng đầu tránh một viên đá vụn bị gió thổi bay. Hai chân cô không dừng lại mà đi phía trước, đứng bên cạnh cô là Ứng Thành Hà. Có rất nhiều đá vụn trong rừng đá nổi, cô nâng đao chặn một vài viên đá nhỏ, nói với Ứng Thành Hà và Kim Kha: “Nâng lá chắn của Rùa lên đi.”

Ứng Thành Hà và Kim Kha làm theo, hai đầu cơ giáp đột nhiên có tấm chắn như là mai rùa dựng lên, đầu rùa rụt ngay vào, chỉ để lại một đôi chân ở bên ngoài. Nhìn từ xa, cơ giáp này giống như con rùa đen khổng lồ rụt dựng cả thân lên, bên ngoài chỉ có hai chân ngoài chống đỡ và xoay lòng vòng.

Đây cũng là lần đầu tiên khán giả xen phát sóng ở hiện trường trực tiếp nhìn thấy Rùa Bất Tử giơ lá chắn rùa, nhất thời bị tạo hình này làm cho cho choáng váng.

Hóa ra Rùa Bất Tử thực sự là một con rùa, trước đây khán giả còn nghĩ đây chỉ mang ý ám chỉ thôi.

Sau khi Rùa Bất Tử vào trạng thái rùa, một khi nó gặp phải nguy hiểm thì chỉ cần nằm sấp rụt chân, sức mạnh phòng thủ tăng lên đến 100%. Với trạng thái này, cơ giáp bị ném đá một vài lần cũng không gây ra nhiều thiệt hại.

Vệ Tam chuyên tâm quan sát tình hình di chuyển phía trước. Những

viên đá này không chỉ có hình dạng khác nhau mà ngay cả thành phần cũng khác nhau; một số tảng đá có độ dày ít và trọng lượng nhẹ thì ở hết trên cùng, có một số bay quá cao, cô chỉ có thể nhìn thấy một chấm đen.

Mọi người đi chưa đầy 20 phút thì đã bị bị Kim Kha hô dừng lại: "Phía trước có tinh thú."

Liêu Như Ninh nhìn xung quanh song chỉ nhìn thấy một tảng đá bay chứ có vật gì đâu. Cậu ta không thể không hỏi: "Đâu?"

"Trên tảng đá." Cảm giác của Kim Kha bao trùm xung quanh, "Là con ếch đá biến dị. Chú ý đến những tảng đá nổi lớn, chúng rất giỏi hòa làm một thể với đá."

Tất cả mọi người ngay lập tức nâng cao cảnh giác, nhưng không ai có thể phân biệt được tảng đá nào có mấy con ếch đá biến dị. Dù đá ở đây có độ dày và vật liệu bên trong khác nhau, nhưng màu sắc bên ngoài y như nhau vì quanh năm được mài giũa. Và đá nổi quá nhiều, còn tiếp tục di chuyển theo gió, làm họ chả thấy rõ gì cả.

Hai tay Vệ Tam cầm đao hình quạt, đột nhiên cô giơ tay cao và ném một thanh đao hình quạt trong tay ra ngoài với tốc độ cực nhanh vào một tảng đá màu xám tro. Khác với suy nghĩ của mọi người rằng đao nháng lửa khi đụng tảng đá, đao hình quạt chém tới lại đâm trúng thứ gì mềm mềm, chất nhầy màu xanh sẫm trong nháy mắt phun ra ngoài.

Đao hình quạt cắt trúng con ếch đá biến dị rồi thì bay trở lại vào tay Vệ Tam. Cô cúi đầu nhìn chất nhầy trên cây đao hình quạt, vừa rồi cô chém trúng đầu lưỡi của nó.

Lúc này, tất cả mọi người mới có một sự hiểu biết thực chất về con thú.

"Cẩn thận với lưỡi của con ếch đá biến dị, chúng thường chỉ có thể tích từ 2-3m, nhưng lưỡi có thể dài đến 10m. Chất nhầy trên đầu lưỡi có độc, ăn mòn được bề mặt cơ giáp. Nếu dính phải chất nhầy, điều quan trọng là phải tránh bị đụng phải lần nữa ở cùng một vị trí, bằng không sẽ làm tổn thương lớp bên trong cơ giáp." Kim Kha nói nhanh.

Mọi người nghe những gì cậu ấy nói xong thì lòng cảnh giác đã dâng lên đến điểm cao nhất.

Loại tinh thú biến dị thể tích nhỏ này còn phiền hơn loại tinh thú thể tích lớn nhiều lắm.

Vừa rồi một đòn của Vệ Tam cứ như là một tín hiệu, có mấy con không chịu nổi đã bắt đầu tấn công đội ngũ phía dưới.

Lưỡi dài quăng ra từ mọi hướng mang theo chất nhầy màu xanh đậm có độc rõ rành. Các chiến sĩ độc lập tự đối phó với lưỡi tấn công tới, lúc sơ ý dính phải chất nhầy quăng trúng đúng thật là làm bề mặt cơ giáp bị ăn mòn.

Vệ Tam và Hoắc Tuyên Sơn nhảy cao giẫm thẳng lên tảng đá, những tảng đá này không thể chịu được trọng lượng của cơ giáp bọn họ bởi vậy hai người không thể ở trên đó hơn 5 giây, cứ phải thay sang một tảng đá khác.

Nhảy cao sẽ dễ phát hiện con ếch đá lẩn quất trên đá nổi. Vệ Tam dùng đao hình quạt chống lại những tinh thú này chứ chẳng dùng đao để đánh áp sát.

Những chất nhầy này không phá hủy được cây đao tạo bằng tu di kim, Vệ Tam nhanh chóng đổi đá, ở phía trước mở đường cho người bên dưới.

Mấy con ếch không phát ra âm thanh, chúng chỉ bám vào đá, da màu xám bên ngoài gần như hòa vào đá, thậm chí cả lưỡi vươn ra cũng có màu xám tro.

Vệ Tam vừa mới chặt đứt đầu lưỡi của một con con ếch đá biến dị, còn chưa thu hồi cây đao hình quạt, thì trong miệng nó đã phun ra một khối chất nhầy màu xanh đậm.

Mặc dù thứ này không gây hại cho lớp vỏ Vô Thường, nhưng Vệ Tam lại ghét dính vào thứ chất nhầy tanh hôi mang theo axit sulfuric này. Cô trực tiếp thuận thế ngã xuống, tránh được khối nhầy màu xanh sẫm. Trong quá trình ngã xuống phía sau bỗng cô xoay người, giơ tay bám lấy đá nổi, mượn chút lực cản này để đứng trên một tảng đá nổi khác một lần nữa.

Hiện trường trực tiếp.

“Tính linh hoạt và lực lượng của chiếc cơ giáp Vô Thường này tựa hồ mạnh hơn hết các cơ giáp cấp 3S khác.” Tập Hạo Thiên quay đầu

hỏi Ngư Thiên Hà, “Tôi nhớ rõ nấm dịch tím chỉ có hiệu quả nhất với vật liệu vỏ ngoài cơ giáp.”

“Chắc là cấu trúc bên trong Vô Thường đã được thay đổi. Ngoài ra với vỏ cơ giáp trộn nấm dịch tím thì cùng một mức hiệu suất cơ động, đúng là giảm được trọng lượng khoảng 20%. So ra, trọng lượng tổng thể của Vô Thường cũng nhẹ hơn so với cơ giáp cỡ trung bình thường, chắc chắn sẽ linh hoạt hơn.” Ngư Thiên Hà giải thích.

“Thì ra là như thế.” Tập Hạo Thiên gật gật đầu, cũng coi như hoàn thành chuyện đặt vấn đề thay khán giả.

...

Trong rừng đá nổi, rất nhiều chiến sĩ độc lập hạng nhẹ đang nhảy trên đá, những chiến sĩ độc lập hạng trung có độ linh hoạt cao cũng đánh dằng dai với con ếch trên đá.

Đương nhiên hoàn toàn không có cách nào so sánh với tốc độ của hai vị phía trước. Hoắc Tuyên Sơn và Vệ Tam phụ trách giải quyết con ếch đá biến dị cấp cao, về phần con ếch đá cấp thấp thì giao cho thành viên đội tuyển trường phía sau.

“Ếch đá biến dị cấp 3S.” Hoắc Tuyên Sơn đứng trên một tảng đá nổi và nhìn chằm chằm con ếch cũng đang trông bọn họ lăm lăm.

Đến cùng cũng là chiến sĩ độc lập hạng nhẹ 3S, ngay cả khi không mở hai cánh thì thời gian cậu ta ở trên đá cũng lâu hơn Vệ Tam một nửa.

“Hai con, chúng ta mỗi người một con.” Hai tay Vệ Tam nắm lấy lưỡi đao hình quạt phủ đầy chất nhầy màu xanh đậm.

“Là ba con.” Hoắc Tuyên Sơn cúi đầu ý bảo cô nhìn phía dưới, có một con ếch cấp 3S biến dị ở trên mặt đất và bắt đầu đánh nhau với Liêu Như Ninh.

Không cần nhiều lời, hai người đã chọn được con ếch đá biến dị mà mình muốn ra tay.

Nhìn từ bề ngoài thì con ếch cấp 3S biến dị không khác gì so với mấy con ếch phổ thông ngoài tinh thần lực. Nhưng chờ cho đến khi chúng vươn lưỡi, là thấy được sự khác biệt hoàn toàn giữa bọn chúng.

Lưỡi của chúng phân nhánh rất sâu, gần như là có hai cái lưỡi, và, bất cứ lúc nào và bất cứ nơi nào chúng cũng phun được chất nhày mà không cần thu lưỡi lại.

Lúc cây đao hình quạt của Vệ Tam ném về phía con ếch cấp 3S này, nó sẽ lập tức phun ra một khối chất nhầy nhớt cực kỳ trơn, vừa lúc đánh trúng cây đao hình quạt làm đao rớt xuống.

"..."

Vệ Tam phi người vọt lên, chỉ có thể đưa tay rút ra đao từ trong chất nhầy. Khi này hai đầu lưỡi của con ếch 3S ngăn trái ngăn phải con đường của cô, muốn kéo Vô Thường lại gần.

Tinh thú lấy vật liệu cơ giáp làm thức ăn được, từ đầu vỏ cơ giáp là vật liệu trên người tinh thú, rồi có thêm năng lượng, nên đối với tụi nó mà nói thì đây chính là thứ đại bổ.

Con con ếch đá biến dị cấp 3S này muốn dựa vào chất nhầy ăn mòn cơ giáp, sau đó từ từ nuốt chửng.

Sao Vệ Tam để cho nó như ý được, cô rút đao hình quạt, hai tay khép lại để biến bó thành đao tu di. Mặt bản đao rộng nên ngăn ngay được khối nhầy, còn có mấy khối nhầy bị bắn lại vào chỗ tảng đá, trong nháy mắt ăn mòn toàn bộ tảng đá.

Con ếch đá biến dị này thấy chuyện không đúng thì lưu luyến thu hồi đầu lưỡi.

Vệ Tam đang chuẩn bị thừa thắng xông lên nhằm chặt đứt lưỡi con ếch cơ mà gió lại ngừng ngay lúc này!

Khi gió dừng lại, rừng đá nổi không còn đá bay nữa, toàn bộ rơi thẳng xuống, biến thành đá rơi, cứ thế ầm ầm nện xuống đất.

Chương 240

“Vệ Tam bị loại”

Vô số đá nổi rơi trong nháy mắt, chúng đập nặng xuống đất liên tiếp, một cơn mưa đá lớn xảy ra trong cuộc đua.

Từ đầu sinh viên quân sự phía dưới chỉ đánh với mấy con ếch đá biến dị, nhưng giờ thì lại né những tảng đá rơi xuống giữa không trung. Đá nổi rơi từ trên cao và chả nhẹ, chúng nện vào cơ giáp đúng là chẳng thua gì một đòn thật mạnh, đó là chưa kể trên không trung còn có nhiều tảng đá như vậy.

Tất cả mọi người sử dụng đủ loại thủ đoạn, cố gắng tránh những tảng đá rơi từ cao. Còn bọn ếch đá biến dị đã quen với tình huống này, chúng thừa dịp con người hỗn loạn để tấn công.

Hoắc Tuyên Sơn không hạ xuống mà mở rộng thẳng hai cánh và bay vút lên. Cánh cơ giáp của cậu ta nào có nhỏ, lúc bung hai cánh là chúng dài hơn hơn mười mấy mét. Lúc lên cao, đôi cánh tạo thành hình như số 1 thẳng tắp, né tránh vô số đá rơi xuống; có khi cậu ta lại khép một bên cánh nhằm đi qua không gian hẹp.

Mấy chiến sĩ độc lập hạng nhẹ tiếp tục đi lên, trong khi những người khác không thể cứ ở mãi giữa không trung một lúc lâu với độ cao nhảy bị hạn chế.

Vệ Tam rơi xuống đất cùng tảng đá mình giẫm dưới chân rơi. Cô vừa đứng vững thì nhìn thấy ngay gần đó có một chiến sĩ độc lập đội tuyển trường bị đá đập một chân, tốc độ né tránh bị ảnh hưởng nghiêm trọng, đồng thời hàng chục tảng đá phía trên vẫn còn rơi xuống.

Vệ Tam đột nhiên chạy tới, đưa tay kéo người ta lại gần. Mà giờ phút này giữa không trung vẫn còn rất nhiều tảng đá nện xuống, cô chả né tảng đá trên đầu mà cầm đao hình quạt, giơ cao đao rồi nhanh chóng chém nát tảng đá.

Đá nhiều và dày đặc, khiến không ít sinh viên trường quân sự bị thương, Vệ Tam muốn tất cả những người bị thương tập hợp về chỗ mình. Một số cơ giáp bị hư hại nặng, hành động bị ảnh hưởng bởi trận đá, đã được mấy người ở gần đó cùng nhau kéo qua đây.

“Bày khiên.” Vệ Tam nói với các sinh viên bên cạnh.

Họ di chuyển chả tiện nhưng nâng khiên trên cánh tay vẫn được. Vệ Tam mượn khiên làm điểm dừng chân, giẫm lên trên đó và đá văng những hòn đá trông văng ra được. Nếu lúc đó đá không bay ra thì hai tay cô hất lên, đao hình quạt biến ngay thành hợp đao, kế đó cô nhảy lên giữa không trung và cắt đá lớn.

Ngày càng có nhiều người tụ tập về phía cô, sau khi chiến sĩ độc lập hạng nhẹ ổn định thì họ cũng đá những viên đá này ra xung quanh như cách Vệ Tam làm.

Vòng tròn này gần như tạo thành một “vành đai chân không”.

Nửa tiếng sau, toàn bộ tảng đá đã rơi xuống đất, rừng đá nổi không còn, nó biến thành chỗ đá rơi.

Vệ Tam thu đao nhảy xuống đất, cô nhìn thoáng qua thành viên đội tuyển trường phía sau rồi lại nhìn bốn phía cơ mà chả thấy Kim Kha và Ứng Thành Hà. Cô nhíu mày hỏi Liêu Như Ninh đứng gần hai người nọ trước đó.

Liêu Như Ninh quay đầu chỉ vào hai đống núi đá cao bất thường sau lưng: “… Họ ở trong đây này.”

Vệ Tam đi qua đá núi đá: “Còn sống không?”

“... Còn sống.” Tiếng nói của Kim Kha truyền ra từ bên trong.

Sau đó hai đống núi đá bắt đầu từ từ lăn xuống xung quanh, Kim Kha và Ứng Thành Hà trèo ra khỏi đống đá.

Hai người am hiểu sâu sắc tập tính của giống rùa bất tử, dù sao họ cũng không cần chạy nên cứ thế nằm sấp xuống luôn mặc cho đá nện, dù đá đụng trái phải cũng chả bị thương.

Vệ Tam và Liêu Như Ninh vươn một tay ra và kéo hai người lên.

“Thời gian ngừng gió bình thường sẽ không vượt quá 20 phút. Trong 20 phút này, chúng ta phải tăng tốc đi tới.” Kim Kha đứng dậy và rung gạt mấy miếng đá nhỏ còn sót trên người.

“Chỉ sợ giờ tụi mình không đi được nữa.” Vệ Tam nhìn về phương hướng lúc trước và nói từ tốn.

Mấy người nhìn theo ánh mắt của cô, lúc này mới phát hiện xa xa có trường quân sự chạy tới.

- --Đó là trường Quân sự South Pasadena.

Hiện trường trực tiếp.

“Hai trường quân sự này lại là hai đội đụng nhau đầu tiên. Tôi nghe nói Sơn Cung Ba Nhận nói rất hy vọng đối đầu với Vệ Tam trước trận đấu.” Tập Hạo Thiên nhìn hai màn hình ánh sáng chiếu như nhau, “Không biết bọn họ sẽ chống lại nhau ngay bây giờ, hay là chạy tới đích trước.”

“Các trường quân sự khác đang trên đường đuổi tới. Bây giờ hai trường quân sự đánh nhau thì sợ là không có lợi.” Ngư Thiên Hà cho ý kiến.

“Cũng đúng.”

Trong thực tế, vĩnh viễn chả biết được chuyện sẽ xảy ra vào giây tiếp theo trong đấu trường.

Cặp anh em South Pasadena trực tiếp rời khỏi đội của mình và chạy thẳng về phía Vệ Tam, hai người cùng nhau tấn công cô.

Đừng nói đám người ở trường Damocles chửi một tiếng thứ khùng điên gì đây, ngay cả chỉ huy chính của South Pasadena là Cao Đường Ngân cũng ngây cả người. Cô biết Sơn Cung Ba Nhận muốn đánh với Vệ Tam, dù sao cậu ấy đã tỏ vẻ ra bên ngoài vô số lần lúc hợp tác huấn luyện.

Nhưng đây là lần đầu tiên anh em họ hoàn toàn không nghe theo mệnh lệnh của chỉ huy chính.

Trực tiếp thoát khỏi đội ngũ là hành động gì thế kia?

Tính tình Cao Đường Ngân tốt đến đâu cũng không khỏi mắng một câu trong lòng. Nhưng vì bảo vệ uy nghiêm trong chức chỉ huy chính của mình, cô ta chỉ đành gắng gượng giữ bình tĩnh, giả vờ hết thảy vẫn còn trong tầm kiểm soát.

Nhưng mà đã quá muộn, bên kia, Sơn Cung Ba Nhận rút luôn roi ra và chống lại Vệ Tam.

“Hai đánh một không đúng lắm.” Liêu Như Ninh chặn đường Sơn Cung Dũng Nam.

Sơn Cung Dũng Nam tỏ vẻ trào phúng: “Cậu không phải là đối thủ của tôi.”

Thiếu gia Liêu sốt ruột nói luôn: “Trước kia không nhận ra là miệng cậu thối thế.” Cấp siêu 3S rất giỏi à?

Cậu ta chỉ thừa nhận một mình Vệ Tam, có lẽ… Ứng Tinh Quyết của trường Đế Quốc cũng được đi ha? Chí ít thì đảm đương được cấp siêu 3S của mình.

Không giống như hai người này, bên ngoài chỉ cần tăng lên cấp 3S là bắt đầu khiếu chiến hết thảy, khoe khoang thực lực.

Ở phía bên kia, Hoắc Tuyên Sơn rơi xuống đất rồi muốn đi lên để cùng chống lại hai người này, song, cậu ta bị chỉ huy chính South Pasadena đuổi tới và ngăn cản.

“Chỉ huy Kim, chi bằng để cho bọn họ đánh giao lưu một chút. Ai nấy cũng đánh nhau thì hơi phí tài nguyên quá. Chúng ta còn chưa đến điểm đích.” Cao Đường Ngân khách sáo.

“Nếu cảm thấy lãng phí tài nguyên, tại sao không để cho hai người kia dừng lại?” Kim Kha giận tái cả mặt. Cậu thấy bây giờ mà đánh nhau là không khôn ngoan.

Trong lòng Cao Đường Ngân đuối lý, nhưng hiện tại cô ta chả sai khiến được anh em Sơn Cung, chỉ có thể phùng má giả làm người mập: “Bọn họ đã bắt đầu.”

Đến cuối cùng Hoắc Tuyên Sơn vẫn bị Kim Kha chặn lại, phía đối diện còn có một Quinley Eli. Giờ toàn bộ thành viên của đội chủ lực đối đầu đúng là không có não, chưa kể ở phía dưới còn có ếch đá biến dị rình như hổ rình mồi.

Hai trường quân sự không thể tiến về phía trước, chỉ có thể ở đây để xem bốn người chiến đấu.

Sơn Cung Ba Nhận đã không còn cảm giác trúc trắc khi hợp tác huấn luyện chung, roi cứ như là một bộ phận thân thể sinh ra của cậu ta. Vệ Tam cùng lắm là đứng trong phạm vi roi của cậu ta mà cô đã cảm

nhận được một loại cảm giác giam cầm phô thiên cái địa, tựa hồ vĩnh viễn không cách nào thoát ra khỏi đó.

Loại cảm giác này còn khủng bố hơn so với lúc đối mặt với Sơn Cung Dương Linh trước đó.

Chiêu thức roi của Sơn Cung Dương Linh làm cho Vệ Tam cảm thấy đấy một thanh kiếm sắc bén, mỗi một roi mang theo bén nhọn và cay độc; chẳng qua "kiếm sắc bén" này mềm mại, hơn nữa dài và linh hoạt hơn cả kiếm thường

Và Sơn Cung Ba Nhận... giống như một cái lưới dày đặc khổng lồ, dường như không thể né ra dù cô đang ở chỗ nào.

Vệ Tam giơ tay xoa xoa mặt, cơ giáp không có máu, nhưng cô rõ ràng nhận thấy vỏ ngoài cơ giáp đã bị tổn thương.

Với trình độ này, cô hơi nghi ngờ chuyện Sơn Cung Ba Nhận có bày ra trình độ thật hay không ở lúc huấn luyện chung trước trận đấu.

Lại nhìn Liêu Như Ninh và Sơn Cung Dũng Nam đánh nhau bên cạnh, hai người bọn họ đều là cơ giáp hạng nặng. Chỉ có điều vì nguyên nhân cấp cảm giác mà Sơn Cung Dũng Nam phát huy đến trình độ 100% trong một thời gian dài liên tục, song, Liêu Như Ninh lại không thể.

Hầu như chẳng có gì đáng ngạc nhiên chuyện cuối cùng ai sẽ thua trong hai người này.

Mặc dù vậy, Liêu Như Ninh vẫn không nhường bất kỳ bước nào.

Chỉ có điều khán giả ở hiện trường trực tiếp thì hơi giật mình trước sức mạnh của hai anh em South Pasadena.

Về phần nói chỉ hơi giật mình cũng vì giải đấu có quá nhiều bất ngờ cho đến bây giờ. Từ sự quật khởi của trường Quân sự Damocles, viện Bình Thông và trường Quân sự Đế Quốc thì giành chức vô địch trước rồi dần bị tụt thứ hạng; gián giả đã có kinh nghiệm, vẫn giữ được bình tĩnh tới giờ.

"Cậu còn dám phân tâm?" Sơn Cung Ba Nhận chú ý tới ánh mắt của Vệ Tam, tốc độ roi trong tay càng thêm nhanh, hầu như không thấy được mà chỉ còn một cái bóng mờ.

Vệ Tam né roi một lần, nghiêng người tránh ra, rồi lại đụng trúng cây roi của Sơn Cung Ba Nhận. Có thể tưởng tượng được tốc độ của cậu ta nhanh như thế nào.

Cô nắm chặt hai thanh hợp đao và nhìn lăm lăm vào Sơn Cung Ba Nhận đối diện. Cô nghiêng đầu rồi chịu trận roi để vọt tới trước mặt cậu ta, vung dao đâm vào ngực Sơn Cung Ba Nhận.

Sơn Cung Ba Nhận theo bản năng lui ra, cậu ta cần duy trì một khoảng cách nhất định với Vệ Tam mới phát huy roi đến cực hạn được.

Ngay bây giờ!

Từ đầu Vệ Tam không hướng về phía Sơn Cung Ba Nhận, mục tiêu của cô là Sơn Cung Dũng Nam!

Cô chợt xoay người, một cước đạp về phía Sơn Cung Dũng Nam. Người nọ nhận ra đợt tấn công ở giây cuối cùng bèn giơ tay lên chặn lại.

Lúc này Liêu Như Ninh bị áp chế trên mặt đất có được khoảng trống, thế là chặn ngang và ném Sơn Cung Dũng Nam, hai chân cậu ta dùng sức đạp vào bụng và đá văng cô ấy ra.

Vệ Tam nhân cơ hội vung đao chém về phía Sơn Cung Dũng Nam. Kế đó cô bị Sơn Cung Ba Nhận chạy tới vung roi ngăn lại cơ mà lúc này Liêu Như Ninh đã đứng vững.

Khi mọi người còn đang ở vừa quan sát vừa đối phó với ếch đá biến dị, gió đã nổi lên...

Đấu trường Huyền Phong chả có gì ngoài gió nhiều và mạnh. Gió thổi trong phút chốc đó đã làm đá trên mặt đất rung chuyển.

Trong vòng chưa đầy 2 phút, đã có những tảng đá nhỏ bị gió thổi lên, tầm nhìn và không gian của mọi người một lần nữa bị cản trở. Sau khi gió thổi, chỉ trong 10 phút ngắn ngủi, cả thảy tảng đá trong sân nổi lên một lần nữa.

Rừng đá nổi lại xuất hiện trước mặt mọi người.

Điều này đã cho Sơn Cung Ba Nhận tiện vô cùng. Thể tích cơ giáp của cậu ta thường nhỏ hơn so với cơ giáp cỡ trung nên thân hình linh

hoạt hơn, đồng thời roi cũng uốn hay rẽ được, đây toàn là ưu thế mà Vệ Tam không có.

Vệ Tam ở trên mặt đất, cậu ta bay lên, cầm roi quất cô trừ trên xuống dưới.

Gió quá mạnh, tiếng roi phá không gần như bị che mất hoàn toàn, đặc biệt là Sơn Cung Ba Nhận còn nương theo gió để quất roi. Vệ Tam né không kịp thì bị quất trúng, nếu mà né được thì cô cũng thấy đối thủ đã quất trúng vào đá luôn và cứ thế quất roi về phía cô.

Hợp đao chém nát những tảng đá này, Vệ Tam nhảy giẫm lên đá nổi và liên tục mượn lực di chuyển. Cô cố gắng duy trì cùng một vị trí ngang với Sơn Cung Ba Nhận.

Vận may hôm nay của Vệ Tam dường như chả tốt là bao. Không riêng gì chỉ có đá bay cản trở, đôi khi ếch đá biến dị xung quanh lại tới ám hại cô, ngay cả giáp bảo vệ năng lượng cũng dính một đống chất nhầy màu xanh đậm.

“Vệ Tam, cậu ở chỗ này bị yếu thế kinh lắm.” Sơn Cung Ba Nhận không nhanh không chậm nói.

Hai người giao đấu qua lại giữa đá bay. Ở phía dưới, Liêu Như Ninh lại một lần nữa bị Sơn Cung Dũng Nam áp chế, cơ hồ hoàn toàn thất bại, chiêu chiêu của đối thủ quá tàn nhẫn. Cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ Liêu Như Ninh sẽ bị loại.

Vệ Tam dùng sức nắm chặt hợp đao trong tay và ném nó về phía Sơn Cung Ba Nhận. Hợp đao biến thành đao hình quạt trên không trung ngay, nó bay vòng qua tảng đá trước mặt rồi chém về phía cậu ta.

Sơn Cung Ba Nhận vung roi đánh rơi thanh đao này. Cậu ta nhìn kỹ lại thì Vệ Tam đã đi xuống, chặn trước mặt Liêu Như Ninh để đối đầu với Sơn Cung Dũng Nam.

Khi Sơn Cung Ba Nhận rơi xuống đất, bốn người ở trên mặt đất hết và đánh nhau loạn trong đó. Một khi Liêu Như Ninh không chịu nổi, Vệ Tam sẽ lấy một chọi hai.

Hiện trường trực tiếp.

“Lần này hỏng rồi.” Lộ Chính Tân nói chậm, “Vệ Tam lựa sai hướng hoàn toàn. Liêu Như Ninh đối đầu Sơn Cung Dũng Nam chính vì

muốn tách hai anh em này ra. Hiện tại anh em họ hợp sức, trình độ tăng trên mảng lớn, Vệ Tam và Liêu Như Ninh càng không phải đối thủ của bọn họ."

Đúng thật, mấy chiêu na ná của Vệ Tam đã bị anh em Sơn Cung nhìn thấy từ sớm.

Anh em họ liên thủ gần như hoàn toàn áp chế Vệ Tam và Liêu Như Ninh.

"Vệ Tam, chúng ta tách ra đi." Nay Liêu Như Ninh đã biết thực lực của anh em Sơn Cung khác với lúc hợp tác huấn luyện, nhưng bọn họ gặp phải rồi thì chỉ đành gắng gượng chống đỡ.

Chỉ có điều anh em Sơn Cung lại không cho bọn họ cơ hội tách ra, gắt gao nhốt hai người trong phạm vi tấn công của bọn họ.

Vệ Tam nhìn chằm chằm vào Sơn Cung Ba Nhận vì đang suy nghĩ ý đồ của bọn họ. Hai người thuộc Quân Độc Lập, nói vậy bên Ngư Thiên Hà chắc cũng nói cho anh em Sơn Cung là bọn cô đã gia nhập Quân Độc Lập.

Vì tất cả đều là người của Quân Độc Lập, bây giờ đánh nhau thì có nghĩa gì?

"Vệ Tam!" Liêu Như Ninh nhìn sau lưng Sơn Cung Dũng Nam đã lộ về phía mình hết thì đầu tiên là kinh ngạc, sau là hết hồn.

Hai người này muốn xử Vệ Tam, để cậu ấy bị loại!

Hai cấp siêu 3S liên thủ thì dù cho họ dùng cơ giáp cấp 3S, Vệ Tam cũng chịu thiệt.

So với chuyện Liêu Như Ninh kinh ngạc ở phía sau, Vệ Tam lại không thể lý giải được.

Bởi vì cô đã đụng được tới giáp bảo vệ năng lượng của Sơn Cung Ba Nhận, chỉ cần cô dùng sức phá nó là cậu ta bị loại ngay.

Mà đúng lúc này, Sơn Cung Ba Nhận lao thẳng vào, dùng roi quấn lấy tay Vệ Tam.

Đúng thế, đơn giản thô bạo chặn Vệ Tam như vậy.

Sơn Cung Dũng Nam thì theo sát phía sau. Khi Vệ Tam rút ra năng lượng của Sơn Cung Ba Nhận, đao lớn của cô ấy phá vỡ giáp bảo vệ năng lượng của Vệ Tam cùng lúc.

Vệ Tam ngã xuống đất chỉ có đúng một ý tưởng: Ahahaha! Bất cẩn rồi!

Mà giờ phút này đao ba vòng của Liêu Như Ninh cũng đã chém trúng Sơn Cung Dũng Nam, trong lòng cậu ta chỉ có một ý nghĩ là muốn làm cô ả bị loại.

Trên thực tế, từ lúc Sơn Cung Dũng Nam để lộ phần sau lưng là cô ấy chẳng còn cách nào cứu vãn được nữa.

Liêu Như Ninh nhìn đèn năng lượng của Sơn Cung Dũng Nam tắt, trong lòng cũng cười ahahaha giống như Vệ Tam.

Hai người chả ngờ được Sơn Cung Dũng Nam lại tự sát bằng cú đánh úp này.

Bọn họ có biết mình vẫn còn trong lúc thi đấu không!!!

Giờ phút này, có ba kênh phát thanh vang lên trong sân.

[Sơn Cung Ba Nhận, chiến sĩ độc lập chủ lực trường Quân sự South Pasadena, bị loại.]

[Vệ Tam, chiến sĩ độc lập chủ lực trường Quân sự Damocles, bị loại.]

[Sơn Cung Dũng Nam, chiến sĩ độc lập chủ lực trường Quân sự South Pasadena, bị loại.]

...

Chỉ cần nghe kênh phát thanh là biết các nhân viên xem cuộc chiến trên cao ngạc nhiên như thế nào, họ thậm chí quên cả lặp lại thông báo của chương trình.

Lâu thật lâu mới nhớ ra sai lầm, họ bèn lặp lại thông báo một lần nữa.

Đừng nói họ, cả hai chỉ huy chính của hai trường quân sự cũng ngu tại chỗ, tâm trí trống rỗng.

Trong đầu Kim Kha đầy ắp nội dung thông báo vừa rồi, cho tới bây giờ cậu ấy chưa từng nghĩ tới vấn đề Vệ Tam sẽ bị loại.

Cao Đường Ngân đã cúi đầu nắm lấy quần áo trên ngực mình, tim cô đau quá.

Trước khi vào đấu trường lần này, bên ngoài đang xem màn trình diễn tiếp theo của South Pasadena, nghĩ rằng họ là một con ngựa chiến khác.

Mẹ kiếp, bây giờ ngựa mất hai cái vó câu rồi, còn đen hơn cả ngựa, trèo xuống hố đen cha nó cho rồi!

...

Các trường quân sự khác trong cuộc đua ngựa đầu nghe thông báo. Lần đầu tiên, ai nấy không tin vào những gì tai mình nghe được.

Đợi đến lần thứ hai, nội bộ các trường quân sự đã sôi sục.

Shaω Eli: "Ha ha ha ha ha, cuối cùng Vệ Tam cũng ngã rồi! South Pasadena cũng chơi xong luôn, chẳng lẽ lần này chính là lần thi đấu mà ông trời tạo cho Samuel chúng ta?"

Đối với viện Bình Thông và trường Đế Quốc, mặc dù không ai đưa ra ý kiến về điều này nhưng tốc độ di chuyển dưới chân họ nhanh hơn nhiều.

Trình độ của các trường quân sự trong cuộc thi này sẽ bị xáo trộn.

Hiện trường trực tiếp.

"Tình huống vừa rồi là gì?" Hạng Minh Hóa không nhịn được đứng lên, Vệ Tam bị loại như thế.

Trên sân khấu, Lộ Chính Tân chậm rãi giảng giải: "Sơn Cung Ba Nhận biết mình bị Vệ Tam bắt được điểm trí mạng thì dứt khoát bị loại cùng em ấy luôn. Mà Sơn Cung Dũng Nam thì theo ý của anh trai mình, buông tha chuyện phòng thủ sau lưng chỉ vì để cho Vệ Tam bị loại. Hai anh em này đúng là người hung ác."

Khóe miệng Ngư Thiên Hà hạ xuống: "Ngu xuẩn!"

"Đúng là quá mức." Tập Hạo Thiên lắc đầu, "Có muốn 'chết chùm' thì

cũng phải chú ý đến thời điểm này. Hiện tại các trường không có tổn thất ngoài ý muốn, hai người bọn họ làm như vậy là trực tiếp khiến South Pasadena mất đi cơ hội cạnh tranh, trong khi trường Damocles chỉ mất đi một chiến sĩ độc lập."

Bàn tán sôi nổi tại hiện trường, ba người bị loại trong trận đấu vẫn phải ngồi máy bay đi ra.

Sinh viên quân sự bị loại một mình sẽ đi ra bằng máy bay nhỏ, hai anh em Sơn Cung và Vệ Tam gần như đến lối ra cùng lúc.

Các phương tiện truyền thông đổ xô đến để phỏng vấn ba người, đặc biệt là Vệ Tam.

"Vệ Tam, đây là lần đầu tiên bạn bị loại, xin hỏi bạn có cảm giác gì không?"

"Sơn Cung Ba Nhận, thực lực của bạn đột nhiên tăng lên nhiều như vậy, là có bí quyết gì à? Chỉ dựa vào chuyện cho cơ giáp tăng cấp là có thể đối đầu với Vệ Tam?"

"Sơn Cung Dũng Nam, bạn và anh trai bị loại ngay thế chỉ vì muốn Vệ Tam cũng bị loại. Bạn có nghĩ tới chuyện về sau, trường Quân Sự South Pasadena phải làm sao không?"

Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam liếc nhau, trong lòng họ hơi bất mãn. Bọn họ cũng bị loại lần đầu tiên, mắc gì đám truyền thông này không hỏi cảm nghĩ của bọn họ.

Vệ Tam đứng trước micro nhưng cũng không trả lời, chỉ xoay người giơ ngón tay cái lên với Sơn Cung Ba Nhận rồi lập tức xoay đi 180 độ.

Các kênh truyền thông đã điên cuồng chụp ảnh, tất cả các loại tiêu đề nóng hổi đã được họ suy nghĩ kỹ.

Vất vả lắm mới có thể chen ra khỏi đám truyền thông, Vệ Tam tránh được sự an ủi của mấy thầy cô bằng cách nói muốn đi rửa mặt.

Cô trở lại nơi nghỉ ngơi, rửa mặt xong thì tiện tay rút khăn lau tóc. Cô không lau khô đã ra khỏi phòng, né được toàn bộ mọi người và camera, kế đó trèo vào chỗ nghỉ ngơi của đội chủ lực trường South Pasadena.

“Đi ra.” Vệ Tam duỗi chân đạp về phía một cánh cửa.

Cửa dừng lại, một vài phút sau đó, Sơn Cung Ba Nhận đi ra từ bên trong: “Cậu muốn tất cả mọi người biết mình đang ở đây à?”

Vệ Tam khoanh hai tay, cười nhạo: “Không phải em gái cậu đẩy người bên ngoài ra hết rồi à?”

Vừa rồi ở trong đấu trường thi đấu, sở dĩ Vệ Tam không có phản ứng và để cho Sơn Cung Dũng Nam làm được chuyện đó đương nhiên không chỉ là đánh giá sai, mà còn bởi vì cậu ta dựa vào tai mình nói một câu.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh: Sủi mất (.

.)

Chương 241

“Ứng Tinh Quyết gặp chuyện”

Trong đấu trường Huyền Phong có tiếng gió rất lớn mà khi đó hai người dựa vào rất gần. Đó là chưa kể Sơn Cung Ba Nhận thì thầm vào tai cô khi cậu ta tắt bộ khuếch đại âm thanh bên trong cơ giáp. Vì những chuyện này mà ống kính tuyệt nhiên không thu được gì, dù sao miệng cơ giáp cũng chả nhúc nhích lúc nói chuyện, có ai mà nhìn ra được.

“Đội chủ lực còn có người bị nhiễm bệnh.”

Một câu nói của Sơn Cung Ba Nhận đã khiến Vệ Tam đơ người thành công, lúc này mới tạo cơ hội cho hai anh em đắc thủ.

“Người bị nhiễm bệnh là ai?” Nếu gỗ đã đóng thuyền, bị loại, Vệ Tam cũng không còn rối rắm nữa. So với việc lấy vị trí thứ nhất thì chuyện có người bị nhiễm bệnh vẫn quan trọng hơn, dù sao cũng liên quan đến toàn bộ Liên bang.

“Chúng tôi không biết những người bị nhiễm bệnh là ai, hoặc những vị nào.”

Vệ Tam: “... Không biết mà mấy cậu đá tôi ra khỏi cuộc thi?”

Cánh cửa đột nhiên mở ra, Sơn Cung Dũng Nam đi tới từ bên ngoài.

Ánh mắt Vệ Tam dừng trên người Sơn Cung Dũng Nam đi vào từ sau, hai người này bị khuyết tật trí tuệ à? Chỉ vì lý do này mà dùng trò lấy hai chọi một nhằm loại cô luôn?

Hiện giờ không một ai trong hai trường Damocles và South Pasadena hưởng được lợi.

“Đừng nhìn tôi như vậy.” Sơn Cung Dũng Nam còn chưa rửa mặt, trên người dính máu và chất nhầy tinh thú, “Hai chúng tôi đi ra khỏi cuộc đấu với cậu là có nguyên nhân hết.

Vệ Tam dựa vào tường, ra hiệu cho bọn họ nói tiếp.

“Lãnh đạo Quân Độc Lập gửi tin nhắn, nói trong đội chủ lực của trường quân sự còn có người bị nhiễm bệnh. Ngay lúc tranh tài sẽ có

những người bị nhiễm bệnh thừa dịp mọi sự chú ý đặt hết ở trong đấu trường mà hành động ngay ở bên ngoài đấu trừing.” Sơn Cung Ba Nhận nhìn Vệ Tam, “Cho nên chúng ta phải ra ngoài trước tiên, đề phòng tai nạn xảy ra.”

Đầu lưỡi Vệ Tam đặt giữa răng, bỗng nhiên bật cười một tiếng: “Kênh liên lạc trên quang não của chúng ta đã bị che mất trong đấu trường, sao mấy cậu biết được tin này? Hay là biết trước trận đấu, cho nên từ lúc hợp tác huấn liện nên cố ý chống lại tôi?”

“Cũng không phải là thế, tôi thực sự muốn đánh một trận với cậu. Nhưng đúng là chúng tôi vào đấu trường rồi mới nhận được tin nhắn phía cao tầng gửi.” Sơn Cung Ba Nhận giơ tay lên để lộ quang não của mình, “Quang não của chúng tôi có thể nhận được tin từ Quân Độc Lập.”

Nghe vậy, Vệ Tam nhướng mày nhìn Sơn Cung Dũng Nam: “Lúc trước ở đấu trường rừng mưa nhiệt đới, cậu cũng nhận được tin nên phải chặt đứt nấm ham m.uốn và chấp nhận có thêr mình sẽ bị loại?”

Sơn Cung Dũng Nam gật đầu: “Cậu cũng biết Kosai Musashi là người bị nhiễm bệnh rồi. Nấm ham m.uốn dường như cũng bị nhiễm bệnh, cho nên mới biến dị thành nấm ham m.uốn khổng lồ được. Theo tư liệu cho thấy, nấm ham mu.ốn lớn nhất chỉ bằng một phần năm quy mô của đấu trường rừng mưa nhiệt đới lần trước. Đây là những gì chúng tôi biết sau này. Khi đó tôi chỉ nhận được mệnh lệnh là chặt đứt gốc rễ của nấm ham m.uốn và không để cho Kosai Musashi tiếp cận nó.”

“Mấy người bị nhiễm bệnh bên ngoài sân muốn làm gì?” Vệ Tam lướt qua chủ đề này, tiếp tục hỏi.

Hai anh em Sơn Cung lắc đầu, nói không biết.

“Không biết? Lãnh đạo các cậu không gửi tin chi tiết nói cho mấy cậu biết à?”

“Đầu tiên, không phải là của các cậu mà là lãnh đạo của chúng ta.” Sơn Cung Ba Nhận chỉ vào chính mình, sau đó chỉ vào Vệ Tam sửa. Kế đó cậu ấy đứng dậy, “Bởi vì cách tổ chức vận hành, rất nhiều người không biết danh tính của nhau Quân Độc Lập. Chúng tôi cũng không biết có bao nhiêu người thuộc Quân Độc Lập, chỉ dựa vào thông tin liên lạc trênh kênh mã hóa. Lần này chúng tôi nhận được thông tin bí mật nhất, không có nguồn gốc, không có ký tên, bên kia

cũng chỉ biết cái này nên để cho tụi mình điều tra trước, đề phòng có chuyện gì.”

Lời này thì Vệ Tam là tin.

Dù Quân Độc Lập đang gánh vác tất cả mọi thứ vì Liên bang, nhưng những người bên trong không phải ai cũng là dạng tốt bụng.

Lấy Ngư Thiên Hà mà nói, bất kể nhìn từ phương diện nào thì bà ấy cũng là người tốt. Cơ mà lúc đó bà ấy bắn chết Quân Độc Lập tại bến cảng Sao Phàm Hàn thì chả có tí nương tay là mấy.

Làm như vậy đơn giản chỉ vì hai điều, một là thoát khỏi nghi ngờ, để cho mình và Quân Độc Lập thoát được; hai là lo lắng rằng mấy người thuộc Quân Độc Lập này không chịu nổi thẩm vấn.

Năm người trong đội chủ lực của trường Damocles đã thảo luận riêng, hiển nhiên bọn họ thấy Quân Độc Lập như có một ý tưởng sẵn sàng hy sinh hết thảy mọi thứ cũng phải giành chiến thắng trong cuộc chiến bí mật này.

Thấy Vệ Tam trầm tư, Sơn Cung Ba Nhận cũng không quấy rầy mà chỉ nói: “Tôi đi ra hiện trường trực tiếp trước. Thêm bạn bè đi, khi nào có tin tức sẽ báo cho cậu.”

“Thông tin được mã hóa?”

“... Cũng được.” Sơn Cung Ba Nhận mất một thời gian giúp Vệ Tam cài lại bảng mã hóa thông tin liên lạc rồi mới đi ra ngoài.

Hai anh em này, một người đi xem trận đấu, một người vào phòng vệ sinh rửa mặt. Vệ Tam đứng một hồi rồi trèo tường trở về, chuẩn bị đi về phòng ngủ của sân diễn tập. Cơ mà trước tiên cô phải bỏ dịch dinh dưỡng vào túi, để ngừa chuyện không có dịch dinh dưỡng uống.

Bây giờ cô sống bằng cách uống dịch dinh dưỡng nên đã lâu không có chuyện chảy máu cam khi mình kích động trong một thời gian dài.

Trên đường đi, cô cũng không mở quang não xem trực tiếp. Không cần nghĩ cũng biết chắc chắn hiện tại trường South Pasadena và trường Damocles đang trong tình trạng bối rối, thôi thì cô cứ không xem, mắc công lại nhồi máu cơ tim.

...

Trong phòng ngủ không có ai, chỉ có một mình cô, trách sao mà thấy quạnh quẻ. Vệ Tam lắc đầu trở về phòng, lấy ra dịch dinh dưỡng trong thùng rồi nhét hết vào túi đựng đồ.

Vệ Tam còn để lại một ống trong tay, hơi dùng sức vặn một cái rồi đi ra khỏi phòng, cùng lúc đó cũng ngửa đầu đổ dịch dinh dưỡng vào miệng.

Cô nhìn thoáng qua cơ giáp đất sét được Ứng Thành Hà đặt trong phòng khách, bỗng nhiên vô nhớ tới cái gì nên nhanh chóng mở quang não và gửi tin nhắn cho Sơn Cung Ba Nhận: [Cậu đang xem livestream? Ứng Tinh Quyết không có ở đó sao?]

Đại khái Sơn Cung Ba Nhận đang tìm bóng dáng của Ứng Tinh Quyết, hồi lâu sau cậu ta mới trả lời Vệ Tam: [Ứng Tinh Quyết không có ở đây, tôi hỏi thăm thì hôm nay anh ta không tới.]

Không có ở đó à?

Vệ Tam ngồi xuống, lia qua mấy phân đoạn của truyền thông vài ngày trước trận đấu, đúng thật rất dễ dàng tìm được bóng dáng Ứng Tinh Quyết. Dẫu gì cũng là Ngôi Sao Đế Quốc, mặc dù không tham gia thi đấu thì vẫn được chú ý rất nhiều; anh mà có đứng ở góc thì vẫn có truyền thông chụp ảnh.

Sau khi tìm xong, Vệ Tam phát hiện mấy hôm nay Ứng Tinh Quyết toàn ở hiện trường trực tiếp, sáng nay anh cũng ở đây.

Lam Phạt có một kênh hóng chuyện, ngoại trừ người dẫn chương trình hay tán dóc về các trường quân sự, ống kính còn thỉnh thoảng lia qua và nhắm ngay Ứng Tinh Quyết, hiển nhiên họ biết sở thích của khán giả.

Vệ Tam nhanh chóng vào xem và thấy Ứng Tinh Quyết cúi đầu nhìn quang não, sau đó xoay người rời đi lúc hơn 10 giờ sáng.

Khi đó các trường quân sự còn đi trên con đường trống trải, không có hứng thú xem tiếp thì cũng coi như là chuyện thường.

Tầm mắt Vệ Tam dừng lại ở mô hình cơ giáp đất sét được Ứng Thành Hà tôn thờ. Thật lâu sau cô mới đứng dậy, quyết định đến chỗ ở của Ứng Tinh Quyết một chuyến.

Ngay cả khi những người giám xát không cho bọn họ tiếp xúc thì chỉ cần nhìn một cái là được.

Toàn bộ sân tập không có đội ngũ sinh viên của mấy trường quân sự, ngay cả đội thành viên dự bị và đội y tế trường đã tới hiện trường rực tiếp. Trong lúc tranh tài thì bọn họ ăn ở ngay đó, nơi này có vẻ hơi trống rỗng, về cơ bản chả gặp được mấy ai.

Mặc dù không có ai, Vệ Tam vẫn theo bản năng trốn tránh, cô lặng lẽ lẻn vào địa phương gần như đang giam lỏng Ứng Tinh Quyết.

Chả có người bảo vệ tầng tầng lớp lớp khác nhau như trong tưởng tượng, không có ai trong tòa nhà.

Không biết vì sao, trong lòng Vệ Tam bỗng nhiên nặng nề hẳn, quá lơ là.

Cô tăng tốc đi theo thang để leo lên tầng của Ứng Tinh Quyết, tai cô dán vào phía sau cửa hành lang, chả có ai.

Vệ Tam nhanh chóng kéo cửa hành lang ra rồi đi vào tầng này. Toàn bộ lối đi được lót bằng thảm lông thật dày, cô không đi thẳng đến cửa phòng Ứng Tinh Quyết ngay mà mà mở khóa vào một căn phòng khác, rồi mở của sổ ở phòng này ra và lặng lẽ nhảy đến bên cửa sổ phòng Ứng Tinh Quyết.

Cô lấy một cái gương nhỏ khỏi túi của mình, đặt nó ở góc dưới cùng của cửa sổ, từ đó thông qua gương để nhìn vào cảnh trong phòng.

Vừa nhìn, Vệ Tam biết tin tức Sơn Cung Ba Nhận được là có ý gì.

- --Những người bị nhiễm bệnh ngoài sân muốn ra tay với Ứng Tinh Quyết.

Trong phòng, Ứng Tinh Quyết ngã trên giường không còn ý thức gì, kế đó còn mấy người, một trong số đó là giáo viên trường Đế Quốc đã dạy bọn họ trong lúc huấn luyện chung.

Đôi mắt của những người này được phủ một lớp màu xám, hiển nhiên chẳng có người bình thường nào trong tòa nhà, và họ chả biết kiêng dè gì.

Thấy những người này muốn tiến lên kéo Ứng Tinh Quyết ra ngoài, Vệ Tam phá tung của sổ vào ngay.

Cô nhảy qua cửa sổ để vào đã khiến mấy người trong phòng sợ hãi. Họ hoàn toàn không nghĩ rằng có ai vào đây, rõ ràng là toàn bộ người trong tòa nhà đã được chuyển đi rồi.

“Các người đối xử thô bạo với Ngôi Sao Đế Quốc như vậy, e không tốt lắm đâu.” Vệ Tam nói từ từ rồi đưa tay nhấc Ứng Tinh Quyết lên. Một chỉ huy mạnh mẽ như vậy mà lại có ngày té trên mặt đất hôn mê bất tỉnh, cũng không biết đám người bị nhiễm bệnh này đã làm gì với anh ấy nữa.

Ứng Tinh Quyết mất đi ý thức, tuyệt nhiên không có khả năng đứng vững, nay bị Vệ Tam nhấc lên thì dù có vịn thắt lưng cũng vô ích, thế là anh ngã ngay vào trong ngực cô.

Và tại thời điểm này, những người bị nhiễm bệnh trong phòng cuối cùng đã phản ứng lại, toàn bộ bọ họ vây lấy xung quanh.

Vệ Tam ngược lại có lòng khi đặt Ứng Tinh Quyết ở trên giường, nhưng nhiều người bị nhiễm bệnh như vậy thì hễ mà cô chẳng để ý là anh bị kéo ra ngoài ngay. Thế là suy nghĩ một tí, cô vẫn ôm lấy anh luôn cho xong.

Cũng may là cả tầng lầu không cao, không có cách nào dùng cơ giáp.

Vệ Tam cứ như vậy nửa ôm Ứng Tinh Quyết, nửa ra tay với những người bị nhiễm bệnh đối diện. Nhân số nhiều cũng không tính là chuyện gì, trong đó trình độ của người bị nhiễm bệnh phần lớn không cao. Cơ mà chỉ có người thầy chỉ đạo của trường Đế Quốc kia là có thực lực mạnh, là chiến sĩ độc lập hạng trung cấp 3S.

Cô vì bảo vệ Ứng Tinh Quyết trước chuyện bị người ta cướp mang đi, đã không ít lần ăn nắm đấm của giáo viên hướng dẫn này.

Vệ Tam xoay người dùng lưng ngăn cản một đá của thầy hướng dẫn nọ, cố chịu bị đá tới cửa sổ và nhân cơ hội này nhảy xuống với anh.

“Ứng Tinh Quyết, tỉnh.” Vệ Tam quay đầu nhìn người bị nhiễm bệnh cũng đi theo, “Nếu không tỉnh, tôi sẽ đốt tóc anh đi đấy.”

Người hôn mê hoàn toàn không có bất kỳ ý thức nào, chỉ ngã vào cái người nào đó đang cố gắng đe dọa bằng lời nói. Anh nhắm mắt lại như thể chỉ ngủ thiếp đi.

Cơ giáp Vô Thường không lách vào giữa hai người được, Vệ Tam không thể dùng cơ giáp, chỉ đành cứ thế khiêng người bỏ chạy. Đồng thời cô còn gửi tin nhắn cho Sơn Cung Ba Nhận: "Má, các cậu mau tới đi. Ở sân tập thể dục, đám người bị nhiễm bệnh này hãm hại Ứng Tinh Quyết!"

Đúng là xui quá, chuyện gì cũng bị cô đụng trúng.

Sơn Cung Ba Nhận đứng lên chỗ hiện trường trực tiếp và liếc mắt với Sơn Cung Dũng Nam. Kế đó họ lập chạy tới sân diễn tập.

Trên sân khấu giải thích, Lộ Chính Tân nhìn thoáng qua anh em Sơn Cung rời khỏi cửa đường hầm đi ra. Ông thu hồi tầm mắt, yên lặng nhìn màn hình phát sóng trực tiếp.

...

Vệ Tam điên cuồng chạy đến một địa điểm đậu máy bay dùng chung. Cô đập vỡ một cánh cửa phía sau máy bay rồi nhét Ứng Tinh Quyết vào.

May mắn thay, trên đường trở về từ đấu trường là cô đã sửa xong Vô Thường, bằng không lần này cô rồi đời chắc.

Vệ Tam tiến vào cơ giáp đối đầu với đám người này.

Sân tập không có ai từ đầu chợt có rất nhiều người túa ra không ngừng. Không cần phải đoán, tất cả những người này là những người bị nhiễm bệnh.

Vệ Tam nhìn người xuất hiện càng ngày càng nhiều, đột nhiên có chút hiểu được quyết định của Quân Độc Lập năm đó. Bình thường ai nấy ở đây có lộ ra cái gì đâu, ai mà biết được thật ra bọn họ chẳng còn là người bình thường nữa.

Người mạnh nhất trong này còn là thầy chỉ đạo nọ của trường Đế Quốc, Vệ Tam chỉ cần kéo anh em Sơn Cung tới đây là được.

Dường như những người bị nhiễm bệnh cũng nhìn ý định của cô, bọ bắt đầu tấn công trong nôn nóng và bất thường.

Chỉ là một chiến sĩ độc lập cấp 3S thì Vệ Tam còn chưa sợ, cô có năng lực ngăn trở.

Chẳng qua những người bị nhiễm bệnh này đột nhiên dừng lại giống như nhận mệnh lệnh gì đó, Vệ Tam còn chưa kịp nghĩ chuyện gì xảy ra thì bọn họ lại bắt đầu động đậy.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Mỹ nhân Tinh Tinh ngủ trong rừng: Không nói gì

Chương 242

“cô… tranh tài xong rồi?”

Người bình thường của toàn bộ sân tập dường như đã được điều đi, chỉ còn lại những người bị nhiễm bệnh. Có thể làm được chuyện dẫn người ra khỏi sân diễn tập, chắc chắn người này là người cấp cao nào đó của Sao Bạch Ải. Chả ngờ gan người đó to thế, muốn ra tay giữa ban ngày ban mặt.

Vệ Tam quay đầu nhìn về phía máy bay sau lưng, Ứng Tinh Quyết nằm ở bên trong thì ít nhất sẽ làm mục tiêu lớn hơn một chút. Nếu có người bị nhiễm bệnh muốn vòng qua cướp anh thì cô cũng thấy trước tiên. Cơ mà… không biết đám người bị nhiễm bệnh này đã làm cái gì với Ứng Tinh Quyết mà năm lần bảy lượt khiến anh hôn mê.

Tới gần chỉ huy cấp siêu 3S rất dễ thế à?

Cô còn nhớ rõ phạm vi thăm dò mênh mông của cảm giác Ứng Tinh Quyết hồi ấy, toàn bộ sân đấu nằm hết trong tầm kiểm soát của anh, chả có ai có trốn thoát được.

Vệ Tam nhiều lần quay đầu trở lại nhìn những người bị nhiễm bệnh nọ, người tiến vào cơ giáp chỉ có chiến sĩ độc lập, mấy người còn lại thì chỉ là ngẩng đầu nhìn chằm chằm cô, không có động tác nào khác.

Hù dọa người ta à?

Vệ Tam không để ý, tâm tư đặt hết ở trên người thầy giáo chỉ đạo cấp 3S bên phía đối diện. Cô nắm lấy đao tu di không xông lên, chỉ hoạt động trong một phạm vi nhất định nhằm bảo vệ hoàn toàn chiếc máy bay phía sau.

Giáo viên hướng dẫn bị lây nhiễm này mạnh thật, chẳng qua Vệ Tam bây giờ hoàn toàn không còn là chiến sĩ độc lập lúc mới bắt đầu giải đấu. Thế nên khi cô đối đầu với cấp 3S, cho dù là thầy cô giàu kinh nghiệm, cũng có lực đánh trả.

Nhưng người này khó chơi vô cùng mà lại nhào lên như không cần mạng, Vệ Tam hoàn toàn chả tránh được. Cô chỉ có thể tiêu hao năng lực với bọn họ như thế, đợi đến khi anh em Sơn Cung tới hỗ trợ.

Cảm giác của cô không có cách nào nhìn thấy sự thay đổi xung

quanh, nếu Ứng Tinh Quyết lúc này tỉnh lại là phát hiện được bất thường ngay.

Những người bị nhiễm bệnh đứng bên cạnh nhìn lom lom đang phóng các cảm giác bị ô nhiễm ra bên ngoài, chúng liên kết với nhau, quấn quanh và bao lấy Vệ Tam.

Vệ Tam đang đánh nhau với giáo viên hướng dẫn bị nhiễm bệnh, tuyệt nhiên không nhận ra điểm bất thường này.

Cũng may là chỗ hiện trường trực tiếp lần này và sân tập cách nhau không xa, anh em Sơn Cung đã nhanh chạy tới.

Họ nhảy ra từ giữa không trung giữa chỗ máy bay, lúc rơi xuống đất là đã vào cơ giáp rồi.

“Nơi này giao cho các cậu, tôi dẫn anh ấy đi trước.” Vệ Tam vừa nhìn thấy hai người tới là thu ngay cơ giáp lại. Cô chạy về phía máy bay, phất tay, “Các cậu chắc chắn làm được.”

“Hầy…” Sơn Cung Ba Nhận vừa quay đầu đã nhìn máy bay cất cánh từ hồi nào, động tác này cũng quá nhanh đó trời.

Tuy nói như vậy, anh em Sơn Cung vẫn tận lực giúp Vệ Tam tranh thủ được một con đường rời đi.

Vệ Tam mang theo Ứng Tinh Quyết đi là chỉ còn Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam ở chỗ này đối phó với những người bị nhiễm bệnh.

Trên máy bay.

Vệ Tam lấy ra dịch dinh dưỡng từ trong túi, chuẩn bị đút cho Ứng Tinh Quyết.

Anh ta vẫn còn hôn mê, dịch dinh dưỡng phải được đổ từng chút một, không thể quá nhanh, bằng không nó sẽ chảy ra ngoài. Ngón tay Vệ Tam đặt gần cổ họng anh, thỉnh thoảng đưa tay đè xuống tí để Ứng Tinh Quyết nuốt xuống.

Cô một lòng muốn cho anh uống dịch dinh dưỡng mà lại hoàn toàn không chú ý chuyên tay thường xuyên lướt qua yết hầu Ứng Tinh Quyết. Qua mấy lần là anh có tí cục cựa, mặt mày hơi nhăn lại, hiển nhiên chả thoải mái lắm.

“Ứng Tinh Quyết?” Vệ Tam buông ống dịch dinh dưỡng trống rỗng xuống, nhìn người nằm trên ghế. Cô đưa tay quơ quơ trước mắt anh, người ta chả phản ứng tí gì, “Tóc anh cháy rồi kìa.”

Vệ Tam vươn tay sờ lên mái tóc dài của Ứng Tinh Quyết, không kiêng nể gì mà nắm lấy nó trong lòng bàn tay vò vò; lạnh lẽo mượt mà, nó cực kỳ giống một chiếc khăn thượng hạng nhất. Cô dùng tay kia lấy ra bật lửa, chuẩn bị đốt tóc anh.

Lửa đã thắp lên, Ứng Tinh Quyết vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại. Nhưng nhìn vào đặc điểm sự sống của anh thì thấy nó rất bình ổn, không có bộ dáng bị thương nào cả.

Cô tắt lửa, tay vẫn vô thức nắm lấy sợi tóc của anh từ từ cọ xát, cứ thế làm ấm nó trong một thời gian dài.

“Quên đi, trước tiên dẫn anh đi cho người ta xem sao.” Vệ Tam điều chỉnh ghế ngồi thành cho nó ngửa thẳng ra để cho anh ngủ ở đây, còn cô tự đứng dậy đi tới phía trước máy bay.

Điểm đến được cô thiết lập là tòa nhà phía sau chỗ hiện trường trực tiếp. Cô đến đó để tìm bác sĩ điều trị chính của Ứng Tinh Quyết là Hứa Chân.

Khi đến gần tòa nhà phía sau, có rất nhiều máy bay qua lại nên máy bay của cô chẳng thu hút sự chú ý là bao. Vệ Tam vì muốn đảm bảo an toàn bèn ném máy bay vào chỗ hẻo lánh, nửa ôm Ứng Tinh Quyết đi vào chỗ lầu sau.

Để không cho Ứng Tinh Quyết thu hút sự chú ý của người khác, trước khi hạ máy bay, Vệ Tam còn cố ý giúp anh thắt hai cái bím tóc rồi cuốn nó, dùng mũ che lại, che đi hơn phân nửa dung mạo anh.

Hành lang lầu năm, Hứa Chân kẹp lấy cặp tài liệu và cúi đầu nhìn quang não. Trước đó bác ấy cố gắng gọi cho vào kênh liên lạc của Ứng Tinh Quyết, vì vừa rồi bác ấy thấy số liệu giám sát vừa bùng nổ và tăng cao, điều này có nghĩa là Ứng Tinh Quyết lại phát bệnh.

Kênh liên lạc cứ mãi không kết nối được.

Hứa Chân vội vàng đi ra khỏi phòng thí nghiệm, chuẩn bị đi báo cáo. Khi đi ra, bác ấy còn kiểm tra vị trí của Ứng Tinh Quyết.

Hả?

Hứa Chân nhìn những chấm đỏ định vị trên quang não, Ứng Tinh Quyết... ở trong tòa nhà này?

Còn chưa đợi bác suy nghĩ kỹ xong, một cánh cửa bác ấy vừa đi ngang bỗng nhiên mở ra, kéo Hứa Chân vào. Ngay lúc bác ấy muốn giãy dụa, chợt có một tiếng nói vang lên: “Đừng nhúc nhích, Ứng Tinh Quyết ở đây.”

Hứa Chân sững sờ, người này buông bác ấy ra. Bác ấy quay đầu mới phát hiện người phía sau: “Vệ Tam?”

Vệ Tam tránh ra một bước, lộ ra giường bệnh phía sau bên trái: “Anh ấy ở đây.”

“Chuyện gì xảy ra?” Hứa Chân lập tức tiến lên kiểm tra tình huống của Ứng Tinh Quyết, “Tôi vừa mới phát hiện số liệu thân thể cháu ấy rất dữ dội, có phải lại phát bệnh hay không. Xem ra may là gặp được cháu.”

May mắn thay, Vệ Tam chiến sĩ độc lập, gặp phải những người khác, chỉ sợ…

“Nói bậy gì thế bác?” Vệ Tam khoanh hai tay đứng ở bên cạnh, “Người ta đã ngất rồi. Bác có gặp ai hôn mê mà còn ra tay giết người được không?”

Hứa Chân sửng sốt: “Vậy...”

“Việc này có chút kỳ lạ. Bác có thể tìm ra nguyên nhân anh ấy hôn mê hay không?” Vệ Tam không nói quá nhiều với Hứa Chân. Mấy chuyện làm mình nhọc lòng thì cứ để Ứng Tinh Quyết tỉnh lại rồi nói sau.

“Cháu chờ một chút, tôi sẽ ra ngoài một chuyến. Kế đó đưa các cháu đến khoang máy trong phòng thí nghiệm hoạt động của tôi.” Hứa Chân sửa sang lại một phen biểu cảm, lúc này mới kéo cửa như không có chuyện gì xảy ra rồi đẩy một cái băng ca từ bên ngoài vào.

Bác ấy và Vệ Tam hợp sức đặt Ứng Tinh Quyết lên trên, phủ khăn trải băng ca lên, đoạn, nhanh chóng chạy tới khoang máy trong phòng thí nghiệm.

Hứa Chân bắt đầu kiểm tra thân thể Ứng Tinh Quyết. Trong lúc này, anh em Sơn Cung gửi tin nhắn cho Vệ Tam, nói người bị nhiễm bệnh không dây dưa với bọn họ được bao lâu là tan rã, nhưng mà họ cũng nhớ kỹ mặt của mấy người đó, sau này sẽ có hành động đối phó.

Không ai muốn làm lộ mấy người bị nhiễm bệnh vào thời điểm này, nếu không người bị nhiễm ở cấp cao sẽ co lại và không tìm ra được nữa.

“Kỳ lạ.” Hứa Chân nhìn vào một loạt các dữ liệu thu được trên cơ thể với vẻ bối rối.

“Sao thế bác?” Vệ Tam hỏi.

Hứa Chân nhìn chằm chằm Vệ Tam do dự một hồi, nếu người này là người Tinh Quyết tin tưởng thì nói ra cũng không sao.

“Dữ liệu kiểm tra cho thấy cháu ấy phát bệnh thật, y như lúc trước ở Sao South Pasadena.” Hứa Chân cau mày, “Nhưng cháu lại nói Ứng Tinh Quyết đang trong tình trạng ngất xỉu.”

“Vậy chính là có chỗ nào bị người ta đụng tới lui rồi.” Vệ Tam suy nghĩ một chút mới mở lời.

“Không thể.” Hứa Chân lập tức phủ nhận, “Bởi vì chuyện dịch dinh dưỡng năm đó, về cơ bản tất cả mọi thứ đều do một mình tôi xử lý. Cho dù là mấy người trong đội đụng qua thì tôi cũng sẽ kiểm tra lại một lần nữa.”

Vệ Tam ngước mắt lên nhìn bác sĩ Hứa Chân một cái: “Luôn luôn có thứ bác kiểm tra không đủ. Ngoại trừ thuốc và dịch dinh dưỡng là không thể làm gì qua mắt bác được, thế mấy dụng cụ đo lường thì sao?”

“Dụng cụ kiểm tra có một chuyên gia kiểm tra định kỳ, không…” Hứa Chân đột nhiên khựng lại, người được nhà họ Ứng phái tới đương nhiên là đáng tin cậy, giống như bác khi được chọn vậy. Song, còn có một thứ chưa từng được kiểm tra…

Vệ Tam thấy bác sĩ Hứa Chân như vậy là hỏi ngay: “Bác sĩ Hứa nhớ tới cái gì?”

“Cháu nói không sai, có một thứ tôi không hoàn toàn hiểu, chẳng qua chỉ ở bên cạnh hỗ trợ nghiên cứu và phát triển.” Tầm mắt bác sĩ Hứa

Chân dừng lại trên người Ứng Tinh Quyết. Bác ấy đi qua, đưa tay sờ vào gáy anh, "Máy giám sát dữ liệu theo dõi thời gian thực mini, thứ này đặt trong cơ thể cháu ấy đến 10 năm, không có ai tới đụng vào."

Vệ Tam nghe vậy nhíu mày, cô đưa tay sờ sờ xương cổ tay mình, nơi này của cô cũng có một thứ tương tự.

"Thứ này có thể khiến anh ấy rơi vào hôn mê hay không?" Vệ Tam hỏi, "Không cần tấn công, chỉ cần điều khiển loại máy móc mini này."

"Tôi không biết, theo lý thuyết nó chỉ là một máy dữ liệu giám sát thu nhỏ mà thôi. Nhưng nếu ai đó đã làm gì đấy máy mini này năm đó, tôi… không phát hiện ra được." Hứa Chân nói có chút áp lực. Người năm đó giúp bác ấy và cùng nhau thiết kế máy dữ liệu giám sát thu nhỏ này là bạn tốt làm trong phòng cơ khí Quân khu 1, bác ấy hoàn toàn không có phòng bị.

Vệ Tam nhìn Ứng Tinh Quyết nằm trên giường bệnh, hỏi Hứa Chân: "Vì sao nhất định phải đặt ở sau gáy?"

"Số liệu thu được ở gáy là chính xác nhất. Lúc đó không được để phạm sai lầm dù là một chút với cơ thể Ứng Tinh Quyết."

Bao nhiêu năm đã quen với nó, ai mà nghĩ được một cái đồ nhỏ xíu vậy lại có thể chứa một âm mưu nào đó.

"Tôi sẽ làm một cuộc tiểu phẫu, lấy thứ này ra đưa đến nhà họ Ứng bên kia kiểm tra." Hứa Chân quyết định.

Trong khi phẫu thuật, Vệ Tam không rời đi, cô còn quay video.

Lỡ mà thứ này có vấn đề mà lại chả có ai thừa nhận, chẳng phải mãi chả rửa sạch được thùng nước bẩn giột lên người Ứng Tinh Quyết à?

Đúng là tiểu phẫu, bác sĩ Hứa Chân lại có kỹ thuật cao siêu, chưa đầy 20 phút đã lấy máy dữ liệu giám sát mini ra. Bác ấy bỏ thứ này vào trong một cái hộp trong nháy mắt.

Hứa Chân không giúp Ứng Tinh Quyết khâu lại, mà cầm một lọ thuốc mỡ nhỏ tương tự như thuốc mỡ hơi trong suốt ở bên cạnh và bôi lên gáy anh. Gần như trong tích tắc, vết thương đã khép lại.

"Thuốc bôi gì thế này? Nhìn tốt hơn rất nhiều so với chất lỏng trong

khoang trị liệu.” Vệ Tam chưa từng thấy loại thuốc có hiệu quả tốt nhường này. Mỗi lần nằm trong khoang trị liệu đối với cô mà nói toàn là thêm một lần tra tấn, chiến sĩ độc lập ghét nhất cái mùi của chất lỏng kia.

“Lọ này tặng cho cháu.” Hứa Chân đưa cho Vệ Tam.

“Một cái lọ nhỏ như vậy, đoán chừng cháu bôi một cái tay là hết sạch.” Vệ Tam cúi đầu nhìn một chút.

“Thuốc này rất trân quý, cho dù là nhà họ Ứng cũng chỉ cung cấp cho Tinh Quyết dùng, mà lại là dạng 1 năm cũng chỉ có 10 lọ nhỏ.” Hứa Chân giải thích, “Nhưng mà cũng kém hơn một tí với thuốc đặc trị bên nhà họ Nam.”

Vệ Tam thu thuốc bôi lại, thuận tiện giúp Ứng Tinh Quyết xoay người. Cô vỗ mặt anh nhằm xác định người làm phẫu thuật là Ứng Tinh Quyết rồi mới thôi.

“Tôi muốn giao thứ này cho người nhà họ Ứng.” Hứa Chân nói với Vệ Tam, “Có thể phiền cháu ở lại chờ Tinh Quyết tỉnh hay không?”

Vệ Tam nói tùy ý: “Được ạ.” Dù sao làm việc tốt thì phải làm tới cùng.

Tuy nhiên cô hỏi Hứa Chân rằng bác ấy có nên tiếp tục quay video hay không, trong trường hợp ai đó nghi ngờ bọn họ đánh tráo.

“Cũng tốt.” Hứa Chân mở máy ghi hình của mình nhưng không thu âm, chỉ quay chỗ tay bác ấy và máy trong lòng bàn tay, bác ấy cứ thế đi ra ngoài.

Sau khi Hứa Chân rời đi, Vệ Tam mở quang não. Cô làm việc hay có thói quen là thường xuyên bật camera ghi hình, nhất là khi xảy ra chuyện quan trọng.

Cô cúi đầu lướt lướt, mở một đoạn video chỉ chưa đầy 10 giây được quay bằng máy ảnh khi Vệ Tam chỉa nó nào cái gương để quay.

Vệ Tam quay rất điệu nghệ, chỉ quay từ con mắt của mấy người bị nhiễm bệnh và Ứng Tinh Quyết nằm bất tỉnh trên mặt đất.

Cái này sẽ không phơi bày bộ mặt thật của người bị nhiễm bệnh, nhưng cũng để lại được bằng chứng cho Ứng Tinh Quyết.

Đoạn video này và thêm thiết bị dữ liệu giám sát thu nhỏ kia có vấn đề thật sự, đúng là gần như có thể rửa sạch hiềm nghi trên người Ứng Tinh Quyết.

Vệ Tam ngồi một mình bên cạnh, hơi thở trên người cô dần dần thay đổi nhưng cô không phát hiện ra.

Lúc này Ứng Tinh Quyết trên giường mở mắt ra, anh cảm giác tương tự lúc trong container hồi trước, chẳng qua thiếu mùi máu tươi đầy trời. Anh giơ tay che mặt, chậm rãi đứng dậy, còn không rõ tình huống hiện tại cho lắm.

“Tỉnh rồi?” Vệ Tam nghe được động tĩnh bèn đứng ở bên giường.

Ứng Tinh Quyết buông tay xuống, ngửa đầu nhìn Vệ Tam. Anh còn chưa nghĩ rõ vì sao cô không ở trên đấu trường mà xuất hiện trước mặt mình thì một giây sau đã chủ động ra tay, dùng cảm giác tấn công người đối diện.

“Điên à?” Vệ Tam vô cùng ghét bị người ta vô cớ tấn công tinh thần vào trong đầu mình. Thế là cô trực tiếp đưa tay bóp cổ Ứng Tinh Quyết, đè anh trở lại giường nặng nề.

Cô không giảm sức, xuống tay rất mạnh.

Ứng Tinh Quyết ngỡ ngàng với đôi mắt tràn ngập tàn bạo của Vệ Tam. Anh vươn ngón tay thon dài sạch sẽ nhẹ nhàng đặt lên cổ tay cô, không có ý giãy giụa: “Cô… tranh tài xong rồi?”

“Không có, là bị loại.” Vệ Tam buông cổ anh ra, lui về phía sau vài bước, “Xin lỗi, nhưng mà trước đó đã nói đừng cứ hở tí là dùng cảm giác tấn công tôi.”

Nếu là đặt vào tình trạng trước kia và Vệ Tam nói mình bị loại, thứ Ứng Tinh Quyết phân tích đầu tiên chắc chắn là về lý do tại sao. Cơ mà hiện tại anh chỉ nghĩ một chuyện.

Ứng Tinh Quyết lấy tay chống cho mình ngồi dậy một lần nữa, dùng chân trần đứng trên mặt đất, nhìn Vệ Tam trong im lặng.

Một lúc lâu sau, anh mới nói: “Cô có soi gương không?”

Vệ Tam: “Đang yên đang lành soi gương làm gì?”

Ứng Tinh Quyết rất quen thuộc với khoang thí nghiệm hoạt động của Hứa Chân. Thế là anh đi lên, kéo Vệ Tam đứng trước một tấm gương.

Vệ Tam nhìn mình trong gương bỗng nhiên giật cả mình: Sát khí trong mắt người trong gương vẫn chưa tiêu tan, có thể tưởng tượng cảnh khi đó ra tay với Ứng Tinh Quyết làm sao.

Cô rõ ràng chỉ thiếu kiên nhẫn mà thôi.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh: Lại là một ngày bị bóp cổ

Chương 243

“hiểu lầm”

Người có đầy sự tàn bạo trong ánh mắt ở trong gương khiến Vệ Tam cảm thấy lạ lẫm, cô không thích sự thay đổi này.

Vệ Tam cố ý chỉnh vẻ mặt, dời tầm mắt, mắt không khỏi rơi vào mũ của Ứng Tinh Quyết đằng sau gương.

Lúc trước giúp anh đội mũ, Vệ Tam còn cố định nón một lần nữa vì không muốn nó rơi xuống. Vừa rồi Hứa Chân vội vàng giúp Ứng Tinh Quyết kiểm tra thân thể, cũng không phát hiện trên đầu anh đội mũ, theo bản năng cho rằng đó là mũ phẫu thuật.

Mà lúc đứng trước gương, tinh thần Ứng Tinh Quyết đặt hết trên người Vệ Tam, tuyệt đối không chú ý mình có thay đổi gì. Cứ như vậy, anh đội nó đến bây giờ.

Nay anh theo ánh mắt của Vệ Tam mới nhìn thấy chiếc mũ mình đội trong gương.

Ứng Tinh Quyết do dự trong chớp mắt rồi giơ tay cởi mũ ra.

Vệ Tam muốn kéo anh ra khỏi gương nhưng đã muộn.

Người trong gương mặc dù có đôi môi tái nhợt nhưng cũng không che lấp được vẻ thanh tuấn, phần tóc mái lưa thưa trên trán hơi tán loạn, mặt mày bình tĩnh thong dong, cơ mà chỉ có hai cái đuôi tóc dài được thắt bím xuất hiện chả đúng lúc thì sai sai.

“…”

Trong một khoảnh khắc, toàn bộ không gian đã im ru.

Vệ Tam có lòng làm dịu tình huống, cô há miệng bảo: “Thật ra cũng đẹp lắm.”

Nói xong là cô bắt đầu hối hận, còn có ý muốn giải thích thêm.

“Ừ.” Ứng Tinh Quyết xoay người, “Bác sĩ tới rồi.”

Vệ Tam:... Quá xứng đáng làm chỉ huy, đủ bình tĩnh.

Hai người một trước một sau đi ra ngoài, đúng thật Hứa Chân đã trở lại.

Thấy Ứng Tinh Quyết tỉnh lại, Hứa Chân chuẩn bị nói với anh chuyện máy dữ liệu ghi chép mini. Cuối cùng đến khi bác ấy thấy hai cái bím tóc của anh thì nghẹn họng.

Vừa lúc hai người lại đi tới từ chỗ cái gương. Hứa Chân nói trong do dự: "Các cháu..." Mình chỉ vừa đi ra ngoài một cái mà sao thắt được cái bím tóc luôn vậy?

Người trong cuộc lại hoàn toàn không để ý đến chuyện tóc tai, anh ngồi lại trên giường bệnh và ngắt lời: "Bác sĩ Hứa, tại sao cháu lại ở đây?"

Ánh mắt Hứa Chân lia tới lui giữa hai người. Bác ấy nghe Ứng Tinh Quyết hỏi thì lúc này mới giải thích: "Bạn Vệ này đưa cháu tới, nói cháu ngất xỉu trong phòng. Tôi kiểm tra một lần, phát hiện trạng thái của cháu giống như lúc ở Sao South Pasadena trước đó. Nhưng lần này cháu lại đang hôn mê, cho nên chúng tôi nghi ngờ có thứ gì đó gây nhiễu kết quả xét nghiệm. Tôi đã lấy máy dữ liệu giám sát thu nhỏ trên gáy cháu và đưa cho nhà họ Ứng bên kia để kiểm tra."

"Tôi đã quay video lại rồi." Ngón tay Vệ Tam di chuyển lên quang não, cô ngẩng đầu nói, "Xử lý như thế nào, thì tự anh xem rồi tính đi."

Ứng Tinh Quyết xem hết từng cái video, rốt cục cũng từ trong mớ dây lùng bùng mà nắm được đầu dây, đại khái lần trước anh cũng rơi vào trong tay người khác như vậy.

Anh cúi đầu suy ngẫm, những người trong đội hộ tống cấp 3S trông coi mình đã được bỏ phiếu cho rời đi sau khi sự cố ở Sao South Pasadena.

Bởi vì có người nói rất có khả năng chính là đội hộ tống âm thầm hỗ trợ, mới để Ứng Tinh Quyết thành công xuống tay với mấy sinh viên trường quân sự nọ.

Vì thế Cơ Nguyên Đức từng gọi một lần sang, nói trách nhiệm của hộ tống là giám sát Ứng Tinh Quyết, phòng ngừa anh phát bệnh mà làm bậy, chứ không phải tồn tại giúp anh làm gì cả. Nhưng lúc bỏ phiếu chung, thì cuối cùng họ vẫn rút đội hộ tống cấp 3S này đi.

Nhưng lần trước, những người bị nhiễm bệnh này đã che đội hộ tống và đưa anh ra ngoài thế nào?

...

“Chỉ là hôn mê, không dùng khoang trị liệu.” Hứa Chân lấy ra mấy ống dịch dinh dưỡng từ trong rương, “Cháu uống cái này, ngoài ra tôi giúp cháu truyền một bình điều hòa tình trạng thể chất. Cháu nghỉ ngơi một chút là không có chuyện gì.”

Tuy Ứng Tinh Quyết tỉnh rồi nhưng rốt cuộc thì nguyên nhân gì khiến anh hôn mê vẫn chưa thể xác định, Vệ Tam dứt khoát không đi, cứ thế dựa vào băng ca phẫu thuật bên cạnh. Cô chờ anh hơi khôi phục rồi mới rời đi.

Chờ Hứa Chân giúp anh chuẩn bị xong bình truyền nước rồi tạm thời rời đi vì có việc, toàn bộ chỗ thí nghiệm chỉ còn Hai người Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết.

Yên tĩnh đến mức thậm chí còn nghe được tiếng trong bình truyền nước.

“Anh... “ Vệ Tam chỉ vào bím tóc của Ứng Tinh Quyết, “Không tháo tóc ra à?”

Cô vừa ngẩng đầu lên là nhìn thấy được hai bím tóc của anh buông xuống trước vai. Lúc ấy không cảm thấy gì, giờ thì nhìn vào khuôn mặt bình tĩnh của Ứng Tinh Quyết, cô luôn cảm thấy mình thừa dịp người ta gặp nguy hiểm lại đi ăn hiếp.

Nghe vậy, Ứng Tinh Quyết hạ mắt, giơ tay tháo dây buộc trên bím tóc.

Thấy hai tay anh nhấc hết cả lên, Vệ Tam trong nháy mắt đi đến bên giường, đè lại bàn tay truyền dịch của Ứng Tinh Quyết, “Máu sẽ chảy ngược, để tôi giúp anh.”

“Cảm ơn.” Ứng Tinh Quyết nghe lời buông tay, im lặng chờ cô giúp mình tháo tóc.

Một người nửa tựa vào giường bệnh, một người cúi đầu đưa tay lên giúp tháo dây buộc tóc.

Vệ Tam bỏ cọng dây buộc vào túi của mình, giơ tay nhân tiện giúp anh rũ hai cái bím tóc đó ra. Nếu là tóc của Thành Hà, cô chắc chắn sẽ kéo thẳng luôn một lèo từ ngọn tới đuổi tóc, tách bím tóc ra một cách đầy bạo lực. Dù sao thì tóc người kia rối nùi, ngay cả chính bản thân mình còn không quý trọng nó. Cơ mà nay trong lòng bàn tay cô đang nắm mái tóc được chăm sóc tỉ mỉ, cô cứ thế từng chút từng chút chậm rãi tách từ đuôi tóc ra.

Hai người áp sát quá gần, thậm chí còn ngửi được mùi cam quýt quen thuộc. Nó là mùi xà bông nước do trường Damocles cung cấp, từng được phân phát cho các trường quân sự tại sân diễn tập Sao Sa Đô.

Mi mắt đang hạ từ đầu, giờ phút này anh nâng mi mắt. Anh lặng im nhìn mặt người phía trước, ngón tay truyền dịch hơi giữ chặt ga giường.

Vệ Tam không hề cảm thấy gì, cô đang nghiêm túc giúp tháo tóc ra, quang minh chính đại sờ vào tóc của anh.

Ứng Nguyệt Dung nhận được máy dữ liệu giám sát mini do bác sĩ Hứa Chân cầm tới bèn nhanh chóng an bài người tin tưởng kiểm tra, nay mới tìm cơ hội tới đây.

Bà đẩy cửa ra, những tưởng rằng sẽ gặp lại Ứng Tinh Quyết nằm bất tỉnh nhân sự trên giường, té ra lại thấy hai người Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết tựa vào nhau.

Vừa nghe thấy tiếng động, Vệ Tam đã quay đầu ngay nhìn về phía cửa. Cùng lúc đó hai bím tóc đã được tháo xong, cô buông tóc trong tay, đứng thẳng dậy và lui ra vài bước.

“Sao cô lại tới đây?” Ứng Tinh Quyết hất mái tóc hơi xoăn nhẹ và hỏi.

Tổng chỉ huy Ứng từ trước đến nay luôn bình tĩnh giờ phút này bỗng chả nói nên lời. Dù bà không thấy rõ ràng cụ thể, chỉ nhìn thấy bóng Vệ Tam khom lưng, nhưng dựa động tác mập mờ vừa rồi của hai người, hơn nữa Vệ Tam còn đặt tay lên vai Ứng Tinh Quyết, rất khó để bà không đoán được bọn họ đang làm cái gì.

Tầm mắt Ứng Nguyệt Dung rơi vào trên người Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết, hai người sao lại…

Không, khó trách bác sĩ Hứa nói là Vệ Tam cứu Tinh Quyết. Hiển nhiên vừa bị loại là đi tìm Tinh Quyết ngay, cho nên mới có thể gặp và cứu được nó.

“Cô ba?” Ứng Tinh Quyết lại kêu thêm lần nữa.

Lúc này Ứng Nguyệt Dung mới hoàn hồn, bà điều khiển cơ mặt mình, cố gắng giữ bình tĩnh tuyệt đối: “Máy đã được lấy kiểm tra rồi, chậm nhất là chín giờ tối sẽ có kết quả. Chờ kết quả vừa có là cô triệu tập làm cuộc họp khẩn cấp.”

“Ngoài ra...” Ứng Nguyệt Dung nhìn về phía Vệ Tam, “Hy vọng cháu có thể làm chứng chuyện xảy ra hôm nay cùng với tôi.”

“Cũng được ạ.” Cứu người cứu đến cùng, Vệ Tam đồng ý ngay.

Nhưng lời đồng ý thẳng thắng của cô rơi vào tai Ứng Nguyệt Dung lại đại biểu cho một tầng nghĩa khác.

Vệ Tam nhìn sắc mặt Ứng Tinh Quyết tốt hơn không ít thì nói: “Cháu đi xem trận đấu trước, buổi tối cô cần người làm chứng thì cứ liên lạc với cháu.”

Cô vừa rời đi, Ứng Nguyệt Dung đã muốn hỏi chuyện vừa rồi. Nhưng lời nói đến bên miệng thì bà nhìn thấy Ứng Tinh Quyết tựa vào giường bệnh với bộ dáng truyền dịch quen thuộc, cuối cùng bà vẫn nuốt lời sắp nói lại.

Bà chỉ đứng bên cạnh và hỏi: “Cháu có muốn nói chuyện này cho cha không?”

Ứng Tinh Quyết lắc đầu: “Giải quyết xong thì hãy nói ạ.”

...

Đi đến hiện trường trực tiếp, Vệ Tam tìm một chỗ trống ngồi xuống trong khán đài. Chỉ chốc lát sau hai anh em Sơn Cung đi tới và ngồi phía sau cô.

“Người đó thế nào rồi?” Sơn Cung Ba Nhận ngửa đầu nhìn màn ánh sáng, hỏi Vệ Tam.

“Đã tỉnh lại rồi.”

“Từ sau khi chuyện Ứng Tinh Quyết có cấp siêu 3S lộ trong toàn bộ Liên bang, anh ta vẫn luôn là cái bia sống.” Người ngoài thấy Sơn Cung Ba Nhận như đang nói chuyện với Sơn Cung Dũng Nam, thật ra cậu ta đang nói chuyện với Vệ Tam.

Vệ Tam tựa lưng vào ghế: “Khi các cậu ẩn giấu không nghĩ tới chuyện cũng giấu anh ấy đi à?”

“Quá muộn.” Sơn Cung Ba Nhận nói chậm rãi, “Cảm giác của Ứng Tinh Quyết còn mạnh hơn chúng tôi nhiều. Ngay từ đầu anh ta đã khác hẳn với người thường, không che giấu được. Hơn nữa... từ sau khi Ứng Du Tân đào tẩu, mấy năm liền nhà họ Ứng vẫn luôn bị người ra giám sát với tần suất cao. Chỉ cần chúng tôi liên lạc là lộ ngay.”

Cảnh ba người ngồi trước và sau khi xem so tài đã nhanh chóng rơi vào mắt một số giáo viên tại trường Damocles.

“Sao Vệ Tam ngồi cùng một nơi với anh em Sơn Cung? Đừng có mà một hồi lại nháo nhào gây chuyện ở đây.” Hạng Minh Hóa nhíu mày nói.

Giải Ngữ Mạn nhìn qua, lắc đầu: “Vệ Tam không mất bình tĩnh như vậy, xem trận đấu trước.”

Một ngày còn chưa trôi qua, trận đấu đã bắt đầu thay đổi. Từ sau khi hai anh em Sơn Cung và Vệ Tam bị loại, các trường quân sự khác bắt đầu tăng tốc tiến lên, hiển nhiên muốn nhân cơ hội này vượt qua hai trường quân sự kia.

South Pasadena dính tổn thất nặng nề nhất, mất hai chiến sĩ độc lập chủ lực. Đừng nói là họ muốn tranh chức vô địch, ngay cả việc giành vị trí cũng là chuyện trần ai; chỉ cần gặp phải các trường quân sự khác là họ sẽ bị diệt sạch trong vài phút.

Cao Đường Ngân muốn cắn nát răng, kiểu gì thì người khởi xướng vẫn là chiến sĩ độc lập của đội họ. Cô ta hối hận vì lúc ấy cố giữ mặt mũi. Nếu làm lại lần nữa, cô nhất định phải ngăn cản Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam.

Về phần trường Damocles thì cũng chả cần nói. Khi nghe Vệ Tam bị loại, tất cả đều bị sốc, nhưng Kim Kha cố ý quan sát thần sắc của một người.

- --Ngư Phó Tín quá bình tĩnh.

Cũng là người Quân Độc Lập, anh em Sơn Cung đưa ra lựa chọn ngu ngốc này trong khi Ngư Phó Tín không có sự thay đổi về tâm trạng lớn là bao.

Thật khó để không nghĩ tới đây là một hành động đã được lên kế hoạch.

Bọn họ muốn loại Vệ Tam để làm gì?

Đã có suy đoán, tâm tình của Kim Kha cũng dễ chấp nhận hơn.

Ba người còn lại của đội chủ lực thấy Kim Kha không có phản ứng gì bèn nhanh chóng thu lại cảm xúc và chỉnh đốn để xuất phát. Bọn họ chẳng còn tiếp tục dây dưa với đội quân South Pasadena nữa.

Ngược lại, các thành viên của đội tuyển trường vẫn còn trong cơn đê mê nhưng bọn Kim Kha lại chả thể an ủi, chả thể nói anh em Sơn Cung là nhóm quân gì được.

Hai trường quân sự ăn ý, cố hết sức để vượt qua rừng đá nổi nhưng chả can thiệp lẫn nhau, rồi lập tức mỗi đội đi một ngả.

Vệ Tam ngồi xuống và xem là tới lúc đội ngũ trường Damocles leo lên vách đá chon von.

Không thể không nói, đào tạo leo tường ban đầu chả phải là phí công. Gió trong đấu trường thi đấu rất mạnh, đá vụn trên vách đá đã bị thổi bay từ lúc nảo lúc nào, chỉ còn lại vách đá trơn tru, thỉnh thoảng mới có một khe hở chút xíu.

Các sinh viên trường quân sự thu cơ giáp, từng người một nhanh chóng leo lên vách đá. Họ chẳng có bất kỳ sự bảo vệ nào, chỉ có đôi bàn tay ra sức bám vào các khe hở khác nhau trên vách đá dựng đứng, ngay cả khi đầu ngón tay bị mài đi mà bào có ai lùi bước.

Những cảnh này được phát sóng hết thông qua ống kính cho khán giả Tinh Võng.

Đó là một trong những lý do tại sao sinh viên quân sự chiếm phần lớn các nguồn lực của Liên bang mà không có người bình thường đi ra phản đối.

Sinh viên trường quân sự không kiên trì được thì lúc nào cũng có thể

mất mạng, một khi tốt nghiệp rồi họ sẽ đi đến chiến trường, nơi đó mới đúng là cửu tử nhất sinh.

Kim Kha hiểu rằng các trường quân sự khác đã biết họ mất Vệ Tam ắt sẽ có hành động, cho nên cậu ấy đã tạm thời chuyển hướng và đi theo con đường nguy hiểm nhất.

Từ đây đến cuối, tất cả đều là vách đá cheo leo.

South Pasadena đã chọn một con đường thuận tiện khác, sẵn sàng để đến điểm đích thật mau.

8 giờ 40 phút tối, các giáo viên nhận được một cuộc họp khẩn cấp do Ứng Nguyệt Dung thành lập, đồng thời Vệ Tam cũng bị gọi sang.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam thu tay lại: Cháu không phải, cháu không có, cháu vô tội (-

-)

- -----oOo------

Chương 244

“đây là cách thể hiện tình bạn giữa những người trẻ tuổi của chúng cháu”

Việc triệu tập cho một cuộc họp khẩn cấp làm cho nhiều người không thể hiểu được.

Ba MC giải thích chính cũng được gọi sang, các giáo viên hoặc ngồi hoặc đứng tại bàn hội nghị nhìn nhau, hiển nhiên không biết có chuyện gì.

Ứng Nguyệt Dung và Ứng Tinh Quyết còn chưa tới, còn Vệ Tam đã đến trước.

Ngay khi cô bước vào, mọi ánh mắt đều ở hết trên người cô.

“Vệ Tam? Cháu tới đây làm gì?” Tập Hạo Thiên là người đầu tiên hỏi. Kế đó ông ấy lập tức giơ tay ra hiệu cho cô đi ra ngoài, “Chúng tôi đợi lát nữa sẽ họp, cháu ra ngoài trước.”

“Cháu biết, cháu cũng đến tham dự.” Vệ Tam dứt lời bèn nhìn lướt qua xung quanh, phát hiện đã không còn chỗ nào để ngồi xuống thế là cô dứt khoát đi vào góc và ngồi thẳng xuống đất.

Chuyện mặt mũi hay hình tượng không quan trọng, cô chỉ muốn nghỉ ngơi nhiều hơn một hồi.

Tập Hạo Thiên bị một câu nói của cô chặn lại. Hạng Minh Hóa bên cạnh định gọi Vệ Tam dậy ngồi ở chỗ của ông thì lúc này Ứng Nguyệt Dung đi vào với khuôn mặt không chút thay đổi, Ứng Tinh Quyết đi theo phía sau bà ấy.

Ứng Nguyệt Dung đi từ ngoài vào là đã đứng ngay trước bàn hội nghị: “Tối nay triệu tập cuộc họp khẩn cấp này là có một số việc muốn thông báo cho các anh chị.”

Mọi người dựng tai nghe Ứng Nguyệt Dung nói, ánh mắt thì đổ xô nhìn Ứng Tinh Quyết, những chuyện này liên quan đến Ứng Tinh Quyết là cái chắc.

Ứng Nguyệt Dung cười lạnh một tiếng, ánh mắt như đao róc xương đảo qua mọi người: “Dù có thế nào thì nhà họ Ứng chúng tôi không

thể để các anh chị lấn lên đầu được.”

“Chỉ huy Ứng, đã xảy ra chuyện gì?” Ngư Thiên Hà hỏi.

Ứng Nguyệt Dung tung ra đoạn video do Vệ Tam quay ngay: “Chiều nay có người ở trong phòng tập kích Ứng Tinh Quyết. Lúc em ấy bị kéo ra ngoài thì đúng lúc bị Vệ Tam của trường Damocles phát hiện nên mới thoát khỏi nguy hiểm.”

Mọi người trong phòng họp xem video, hiển nhiên có sự bối rối.

Có người đặt câu hỏi đầu tiên: “Mặc dù không nhìn thấy khuôn mặt đầy đủ, nhưng người đứng ở giữa là giáo viên hướng dẫn từ trường Đế Quốc của cô. Cái này thì liên quan gì tới chúng tôi?”

Ứng Nguyệt Dung giơ tay lên đưa ra trang tư liệu tiếp theo, tư liệu về hình dạng của mấy người xuất hiện trước mặt mọi người hết, vừa lúc đối chiếu được những người vừa rồi chả nhìn đầy đủ mặt được.

Ngoại trừ giáo viên hướng dẫn của trường Đế Quốc, một vài người còn lại là mấy người từ các trường quân sự khác nhau.

“...”

Phòng họp im lặng, không ai ngờ được sẽ có chuyện thế này.

Giáo viên của trường Samuel là những người quy chụp đầu tiên: “Toàn là nhân viên tòa nhà, không có bản lĩnh gì, người cấp cao nhất cũng chỉ là cấp S. Tôi nghiêm túc nghi ngờ là cái anh dạy học của trường Đế Quốc cấu kết với bọn họ hại Ứng Tinh Quyết.”

Ứng Nguyệt Dung lạnh lùng nhìn ông ta giải thích: “Nói xong rồi? Chuyện của mấy người này tôi còn chưa tính toán.”

“Vậy cô muốn tính chuyện gì?” Có người hỏi.

“Tôi không truy vấn, chỉ mong mấy anh chị nên giải quyết chuyện trong sạch của Ứng Tinh Quyết.” Ứng Nguyệt Dung ném cỗ máy dữ liệu giám sát mini buổi chiều lấy được lên bàn hội nghị, “Thứ này chôn ở sau gáy em ấy 10 năm là vì muốn theo dõi số liệu thân thể em ấy, hiểu được sự thay đổi trong cơ thể Ứng Tinh Quyết. Nhưng hôm nay chúng tôi phát hiện trong này có thêm một thứ không nên có.”

Mọi người đứng thẳng dậy, nhìn vào thứ trên mặt bàn.

“Cái này có thêm một phần cài đặt, điều khiển được từ xa và khiến em ấy hôn mê ngay, đồng thời tạo dấu hiệu phát bệnh trên dữ liệu giám sát.” Trước khi đám người này đặt câu hỏi, Ứng Nguyệt Dung đã thả video Ứng Tinh Quyết làm phẫu thuật lấy thứ này cùng với video người ta tháo rời cái máy để kiểm tra. Đủ để làm cho họ nhìn thấy rõ ràng, không phải làm giả.

“Ý của Chỉ huy Ứng là?” Tập Hạo Thiên hỏi.

Ứng Nguyệt Dung tắt video: “Chuyện trên sao South Pasadena là một âm mưu chuyên hãm hại Ứng Tinh Quyết. Tôi muốn các ngay bây giờ mấy anh chị thu hồi tất cả giám sát đối với em ấy. Các vị ở đây bỏ phiếu khi đó đã giúp đỡ người trong bóng tối ra tay với hy vọng tương lai của Liên bang.”

“Chỉ bằng thứ này? Có thể rửa sạch nghi ngờ của em ấy?” Vẫn có người không đồng ý, “Mạng sống của sinh viên đã chết của trường chúng tôi không đáng giá à? Cứ nhẹ thổi bay cho nó qua đi.”

Ứng Nguyệt Dung đột nhiên đập bàn, nói với sự tức giận: “Các anh chị không muốn vì sinh viên trường quân sự đã chết của mình tìm ra hung thủ thật sự? Chỉ vì làm khó dễ được Ứng Tinh Quyết?”

“Chỉ huy Ứng, tính tình của chị bày ra lúc này hơi kỳ đấy. Nhìn thế nào cũng là nội bộ các chị xảy ra vấn đề, sao ngược lại đi trách chúng tôi?” Có người bất mãn.

Mắt thấy mọi người muốn ầm ã, Lộ Chính Tân lên tiếng hỏi: “Chỉ huy Ứng có tìm ra được người động tay động chân với cái máy dữ liệu giám sát mini này không?”

Ứng Nguyệt Dung cũng đang chờ tin tức từ Sao Đế Đô: “Đã có người đáng nghi.”

Máy chỉ qua tay hai người, Hứa Chân và trưởng phòng cơ khí Quân khu 1. Từ lúc kiểm tra cái máy này, Ứng Nguyệt Dung đã liên lạc với người đáng tin cậy của Sao Đế Đô để đến phòng cơ khí Quân khu 1 bắt người trước.

Nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa có ai trả lời.

Bà vừa dứt lời, bên Sao Đế Đô đã có người gọi tới.

Ứng Nguyệt Dung phóng to cuộc gọi để cho tất cả mọi người thấy: "Thế nào?"

"Chỉ huy, trưởng phòng cơ khí đã tự sát rồi." Người đối diện cúi đầu.

Tự sát? Rõ ràng là không cần điều tra cũng biết rằng người đàn ông này có vấn đề.

Phòng họp yên tĩnh, rất nhanh Hạng Minh Hóa của trường Damocles mở miệng: "Đã như vậy, camera giám sát bên cạnh Ứng Tinh Quyết có thể mang đi. Mong chỉ huy sớm điều tra người đứng sau màn."

"Bây giờ những người này không thể thoát khỏi dính líu với trường Đế Quốc, chả liên quan gì tới chúng tôi." Giáo viên của trường Samuel bĩu môi, "Chúng tôi cũng chỉ làm theo các quy tắc và quy định, tự dưng bị người trường Đế Quốc của chị xúi giục đi mất mấy người nữa."

"Nói không chừng là các chị tự làm đạo diễn mà thôi."

Ngay cả khi biết rõ là có người làm chuyện mờ ám, một số người vẫn muốn cãi cố.

"Nói như vậy, ý của cậu là Vệ Tam của trường Damocles và chúng tôi làm chứng giả?" Ứng Nguyệt Dung nhìn chằm chằm người đang nói chuyện, "Không bằng cậu hỏi em ấy một chút?"

"Em tận mắt nhìn thấy." Vệ Tam chủ động giơ tay lên.

Có dính dáng tới Vệ Tam, các giáo viên của trường Damocles chắc chắn sẽ hỗ trợ.

"Cảm giác Ứng Tinh Quyết có cấp bậc là siêu 3S, người bình thường tuyệt nhiên không cách nào tới gần. Nếu làm em ấy hôn mê, chỉ có thể làm gì đó với cái máy mini này. Huống hồ lần trước ở Sao South Pasadena, tôi và cậu đều biết rõ việc này rất kỳ lạ, rõ ràng nhắm vào em ấy. Giờ tìm được chứng cứ, tốt nhất mọi người nên chấp nhận, không nên vì mưu đồ của cá nhân mình mà đi vu khống một sinh viên trẻ tuổi."

Giáo viên của South Pasadena cũng gật đầu: "Đúng vậy, nếu có ai khác không tin, anh chị đó có thể lấy máy mini này để kiểm tra lại."

Đối phương chỉ có thể đổi giọng: "Vậy lần này đúng là nhờ Vệ Tam

nên Ứng Tinh Quyết mới có thể rửa sạch hiềm nghi. Bằng không chừng lại gặp phải một lần vu oan."

Đột nhiên có người giơ tay lên hỏi: "Tại sao Vệ Tam lại đến phòng Ứng Tinh Quyết?"

Ánh mắt của mọi người trong phòng họp rơi hết vào trên người Vệ Tam, người đang ngồi trên mặt đất.

Cô phủi phủi đầu gối và đứng dậy: "Bị loại, em đang chuẩn bị nghỉ ngơi bỗng sực nhớ ra bạn Ứng vẫn còn ở ngoài đấu trường thi đấu. Thế là em nhất thời nảy sinh tình cảm giữa người cùng cảnh ngộ, không ngăn được ý muốn đi qua an ủi, để biểu đạt tình bạn giữa những bạn học với nhau."

Ứng Nguyệt Dung liếc cả hai mắt sang Vệ Tam: Cái gì mà tình bạn giữa những bạn học với nhau, nói dối ngay trước mặt người lớn.

"Phải không?" Lộ Chính Tân nói với vẻ sâu xa: "Vì sao tôi cảm thấy góc quay video kia giống như là chụp lén ngoài cửa sổ. Tôi nhớ rõ phòng Ứng Tinh Quyết không ở tầng một, sao Vệ Tam đi lên được?"

Vệ Tam: "Chỉ huy Lộ, có lẽ là chú không hiểu cách thể hiện tình bạn giữa những người trẻ tuổi của chúng cháu rồi. Cháu trèo qua cửa sổ vì muốn cho bạn học Ứng một niềm vui bất ngờ."

Lộ Chính Tân bị mỉa mai về tuổi tác: "..." A ha ha.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh sau lưng cô ba: Cô ấy không nhìn tôi

Chương 245

“tự nổ”

Kể từ khi Vệ Tam nói xong, bầu không khí trong phòng họp có chút quái dị.

Dù sao trong ấn tượng của mọi người, chuyện Vệ Tam trèo qua cửa sổ thể hiện tình bạn rất khó xảy ra, thà nói đi hại người còn tin được.

Giải Ngữ Mạn ho một tiếng, chuyển đề tài trở lại: “Nếu em Ứng bị người ta hãm hại, trọng điểm của chúng ta vẫn là phải điều tra được ý đồ của người sau lưng.”

“Còn có một chuyện khác.” Ứng Nguyệt Dung chống hai tay lên bàn hội nghị, “Nhân viên giám sát vừa phải giám sát Ứng Tinh Quyết, nhưng cũng có nghĩa vụ bảo vệ em ấy. Thế mà chiều nay bọn họ lại biến mất hết cả đám.”

Phòng họp lại ầm ĩ, hiển nhiên trong đó có chỗ quái dị.

“Chỉ huy Ứng tìm ra được nguyên nhân?” Lộ Chính Tân hỏi.

“Nhân viên giám sát đã nhận được tờ giấy thông báo yêu cầu rời khỏi ca làm từ trước đó.” Ứng Nguyệt Dung lấy ra một tờ giấy đẩy vào giữa bàn với khuôn mặt không cảm xúc, “Các anh chị gửi tờ giấy này.”

“Lệnh điều động?” Ai đó hét lên, “Không thể có chuyện này được. Tất cả chúng tôi còn đang xem trực tiếp trận đấu ở hiện trường.”

Nhân viên giám sát có ba ca, biết nhau từ ngày đầu tiên, bàn giao ca thì càng biết về nhau nhiều hơn. Cơ mà hôm nay họ cùng lúc nhận được lệnh điều động được đóng dấu bởi năm trường quân sự lớn, kêu họ hãy mau rời đi, không bàn giao với người khác.

Con dấu luôn nằm trong tay các giáo viên dẫn đội của năm trường quân sự.

Hạng Minh Hóa lấy con dấu của mình ra khỏi túi “Tôi vẫn mang theo con dấu này bên người, chưa từng lấy ra.”

“Tôi cũng vậy.”

“Cái lệnh này tôi còn chưa từng thấy thì nói gì tới con dấu.”

...

Ánh mắt Ứng Nguyệt Dung dừng lại ở trên tờ giấy điều lệnh: “Đã kiểm tra dấu của con dấu, là thật.”

Các giáo viên hướng dẫn cuối cùng đã biết mình bị oan, có một nỗi đau không thể nói rõ được.

“Tuy nhiên, có lẽ nó là con dấu giả mạo hoặc ai đó đã từng ăn cắp con dấu của mấy anh chị.” Ứng Nguyệt Dung bày tỏ sự tin tưởng vào một số giáo viên hướng dẫn.

Ai ai trong phòng họp cũng rõ sự tinh tưởng ở đây có ý gì.

- --Phải trả sự công bằng cho Ứng Tinh Quyết.

Đám người nhao nhao đi tới hòa giải, đổ lỗi cho những người đằng sau bức màn và tỏ vẻ có tấm lòng tràn đầy căm phẫn muốn tìm ra hung thủ.

Vệ Tam dựa vào góc tường nhìn đám người này giằng co qua lại, rõ ràng trong lòng biết rõ thế mà còn muốn ra vẻ, dối trá vô vị.

Tầm mắt của cô dừng lại ngay Ứng Tinh Quyết lặng thinh đứng đối diện. Làm chỉ huy đúng thật chả thoải mái như làm chiến sĩ độc lập và cơ giáp sư. Hai dạng người sau còn có chỗ phát tiết, còn chỉ huy chính không chỉ không thể trút hết ra mà còn phải luôn duy trì bình tĩnh cực độ. Thế mới là một chỉ huy ưu tú.

Có lẽ là ánh mắt quá mức thẳng thắng nên Ứng Tinh Quyết quay đầu nhìn về phía cô. Ánh mắt hai người trong nháy mắt gặp nhau, Vệ Tam không khỏi ngẩn ra nhưng cô không dời tầm mắt.

Dù sao Vệ Tam cũng là người làm cái gì cũng không chột dạ.

“Tốt, chúng tôi về trước đây.” Ứng Nguyệt Dung quay nghiêng mặt nói với Ứng Tinh Quyết, ngữ điệu có chút tăng nặng. Thế mà do bà vừa lôi kéo đám người này hồi lâu, không ai chú ý điểm khác biệt này.

Ngược lại, Vệ Tam dựa vào góc tường nhìn hai người rời đi với cảm giác… Vừa rồi chỉ huy Ứng xoay người trừng trộ mình trước khi đi.

Ảo giác à?

Nói thế nào bản thân cô cũng cứu được cháu trai bà ấy đấy.

Người tốt Vệ Tam có một chút u mê.

Nhưng chẳng mấy chốc Vệ Tam chẳng nghĩ nhiều nữa bởi vì Hạng Minh Hóa kéo cô ra hỏi.

“Em bò qua cửa sổ người ta làm gì? Người bị loại là anh em Sơn Cung của South Pasadena, cuối cùng em đi tìm Ứng Tinh Quyết gây chuyện?” Hạng Minh Hóa điểm danh có đầu có đuôi khiến Vệ Tam cũng không biết nên trả lời từ đâu trong phút chốc.

“… Cái này, em thật sự chỉ đi thể hiện tình bạn mà thôi.” Vệ Tam giơ tay nói với vẻ chân thành.

Hạng Minh Hóa ha hả hai tiếng: “Thật sự cho rằng tôi không biết chuyện các em leo lầu vào ban đêm để đánh Shaω Eli và tổng binh đội tuyển trường ở Sao Đế Đô à?”

Vệ Tam đưa mắt nhìn chung quanh, cố gắng giải thích: “Đây là hai chuyện khác nhau, Ứng Tinh Quyết là cấp siêu 3S, sao mà em đi đánh lén được?”

“Thì ra chính là em!” Vừa rồi Hạng Minh Hóa chỉ đoán một chút, lập tức gạt cô chuyện trước trận đấu đầu tiên. Nay ông càng tin tưởng phỏng đoán vừa rồi của mình, Vệ Tam trèo cửa sổ chuẩn bị đi đánh Ứng Tinh Quyết!

Vệ Tam: “…”

“Đâu có thế được! Nếu như những người theo dõi kia không rút lui thì sao mà em đánh được em ấy?” Hạng Minh Hóa nhìn chằm chằm Vệ Tam, tức giận khôn cùng, “Bị phát hiện thì số phận của em là khỏi cần thi đấu luôn!”

Vệ Tam: “…” Rốt cuộc có nên bác bỏ hay không?

“Nhưng mà.” Hạng Minh Hóa thở dài, “Cũng may là em đi tới, nếu không chả biết lại phát sinh chuyện gì.”

“Được rồi, đi tới đấu trường đã.” Giải Ngữ Mạn nói với hai người, “Trường Samuel đã ra tay với trường South Pasadena rồi.”

Đấu trường Huyền Phong.

Kể từ khi trường South Pasadena và trường Damocles có chiến sĩ độc lập bị loại, các trường quân sự khác đã bắt đầu lên kế hoạch.

Có một số khán giả nghĩ rằng hai trường quân sự hợp tác là chuyện tốt nhất. Nhưng trên thực tế, miễn là họ hợp tác, đến lúc đó vô cùng có khả gặp trúng sự bắt tay của mấy trường khác để loại trường Damocles và trường South Pasadena. Loại họ rồi, hai trường còn lại vẫn chiếm được xếp hạng.

Thay vì như vậy, chi bằng tách nhau ra vì vẫn còn cơ hội.

Nhất là trường South Pasadena, hai trường quân sự bao gồm cả họ đi đầu trong rừng đá nổi là chuyện được Cao Đường Ngân đánh bạc hoàn toàn.

Đặt cược các trường quân sự khác muốn đưa trường Damocles ra khỏi trận đấu, đặt cược bọn cô có thể đến đích sớm.

Sự thật chứng minh, cô ta chỉ đặt cược đúng một nửa.

South Pasadena mất anh em Sơn Cung, rồi thêm luôn Vệ Tam của Damocles bị loại đã ngay lập tức làm cho các trường khác thở phào nhẹ nhõm.

Trường Đế Quốc và viện Bình Thông đã không đi theo con đường vách đá, trước sau chọn con đường của South Pasadena.

Cao Đường Ngân không ngờ động tác của bọn họ nhanh như vậy, nay cô ta không dám đối mặt trực tiếp, chỉ đành dẫn đội trốn đi.

Trường Đế Quốc và viện Bình Thông chắc phát hiện ra được, biết đội ngũ trường South Pasadena đang ẩn náu gần đó nhưng chẳng có ai dừng lại, cứ thế đi tiếp.

Nếu gặp trường Damocles, có lẽ họ sẽ dừng lại. Song, vì giờ đây South Pasadena quá yếu, chỉ huy chính của hai trường này nghĩ rằng không cần ra tay để tránh lãng phí thời gian.

Nhưng Samuel thì khác, đội chủ lực của họ có Shaω Eli, cái người thích nhất là ăn hiếp người yếu thế.

Thấy được chuyện họ đuổi kịp đội ngũ trường South Pasadena, Cao Học Lâm vẫn chưa lên tiếng. Anh ta chỉ tự mình bay qua, nhắm thẳng vào chỉ huy chính của trường South Pasadena.

Đương nhiên là Quinley Eli chặn anh ta lại.

Các thành viên của hai trường khác trong trận đấu vẫn còn nguyên vẹn, đương nhiên Cao Học Lâm không thể nào trơ mắt nhìn trường Samuel cũng có thể mất đi chiến sĩ độc lập đội chủ lực, nên đành phải dẫn cả đội đi qua đối đầu với South Pasadena.

Người dẫn chương trình và các giáo viên trở về đã thấy một cảnh như vậy.

Lộ Chính Tân lắc đầu: "Trường South Pasadena có được con bài tốt thế mà giờ bị thành ra vậy. Trừ phi Quinley Eli cũng bùng nổ được, cơ mà xem ra là chuyện chẳng thể."

Ngư Thiên Hà nghe chói tai, cười lạnh một tiếng không nói.

"Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam vẫn quá bộp chộp." Tập Hạo Thiên mở lời, "Nhất là Sơn Cung Dũng Nam. Cho dù nhìn thấy anh trai sắp bị loại cũng không thể lộ hết cả phần lưng mình ra như thế. Xem ra em ấy quên sạch những bài dạy của thầy cô trong thời gian dài rồi."

"Người trẻ tuổi khó tránh lúc nghĩ chưa kỹ." Lộ Chính Tân cười, "Sau này từ từ sẽ hiểu."

Trường South Pasadena và trường Samuel gặp nhau khi vào đêm. Cũng bởi Shaω Eli đột nhiên tấn công, hai trường quân sự cứ thế đánh nhau trực tiếp.

Chỉ cần trường South Pasadena không xuất hiện một chiến sĩ độc lập có trình độ giống Sơn Cung Ba Nhận như lần trước, không cần nhìn cũng có thể đoán được kết quả trận đấu lần này, đoan được trường quân sự nào sẽ thắng.

"Đúng là ác giả ác báo. Lần trước chiến sĩ độc lập của tụi bây đá trường tụi tao ra ngoài, lần này đến lượt chúng tao đá trường South Pasadena bay ra." Shaω Eli nói càn quấy.

Quinley Eli không có thời gian để nói chuyện với gã, cô ấy cố sức giãy giụa phản kháng nhưng lại phải đối mặt với ba đối thủ cùng cấp.

Khán giả không muốn xem cuộc đối đầu đơn phương này cho lắm, không ít người đặt ánh mắt sang ống kính của các trường quân sự khác.

Trước mắt, nhóm dẫn đầu là trường Đế Quốc, tiếp theo là viện Bình Thông, kế đó là hai trường quân sự đang đánh nhau, và cuối cùng là trường Damocles.

Trường Damocles đi vòng qua con đường nguy hiểm nhất, tốc độ tiến lên cũng chậm lại.

Bây giờ họ đã vượt qua vách đá, có thể đi bộ trên bề mặt của vách đá. Nhưng một khi tâm trí lơ là thì họ vẫn bị gió thổi xuống vách đá dễ dàng.

“Chúng ta dừng lại để nghỉ ngơi trước, ngày hôm sau đi sớm.” Kim Kha thấy có một nơi thích hợp để đóng quân nghỉ ngơi bèn để cho tất cả mọi người dừng lại.

“Bây giờ chắc hẳn có trường đi trước tụi mình.” Hoắc Tuyên Sơn đứng ở một bên nói.

Kim Kha ngẩng đầu nhìn lên bầu trời tối tăm, bây giờ không có bất kỳ chùm sáng nào bay lên, không thể biết tình hình hiện tại của các trường quân sự khác.

Nhưng tại thời điểm này tâm trí của cậu ấy không ở trong trận đấu hoàn toàn, mà lại nghĩ tốt nhất bên ngoài đấu trường đừng có chuyện gì.

...

“Trường Quân sự Samuel lần này đi sai một bước.” Lộ Chính Tân nhìn màn hình trực tiếp của trận chiến, bỗng nhiên nói.

Tập Hạo Thiên cũng gật đầu: “Ép người ta quá tàn nhẫn, rốt cuộc Quinley Eli vẫn là chiến sĩ độc lập lái cơ giáp hạng trung cấp 3S mà họ vẫn chưa bắt được em ấy tới giờ. Tiếp theo tôi e rằng… Trường Samuel sẽ có người bị loại chung với em ấy.”

“Có vẻ như hoặc là Shaω Eli hoặc là Jill Gil Wood.” Lộ Chính Tân phân tích, “Dù gì Jill Gil Wood tiến hóa không được lâu, có lẽ Quinley Eli sẽ muốn kéo em ấy ra ngoài.”

Hai MC chính vừa dứt lời, Quinley Eli liền ra tay, cô ấy ôm chặt Shaω Eli.

“Chị đang làm gì vậy?” Lông tơ Shaω Eli dựng lên cả, “Trận đấu mà thôi, mắc gì chị phải tự nổ chứ?! Chúng ta không phải là người thân à?”

Quinley Eli đột nhiên từ bỏ tấn công, cứ thế ôm cứng đối thủ của mình, giống như một người chuẩn bị cho mình tự nổ.

Làm chiến sĩ độc lập của trường Samuel hoảng sợ, Shaω Eli bắt đầu điên cuồng giãy giụa. Lúc này trong đầu gã không còn là đánh nhau mà là bộ dáng đám điên năm đó ở trường Damocles.

Đó là lần đầu tiên trong giải đấu có người xem cuộc thi quan trọng hơn cuộc sống. Về sau, cứ hễ là sinh viên quân sự đến tham dự cuộc thi, không ai không xem video của trận đó cả.

Đương nhiên Quinley Eli không muốn chết, chẳng qua cô ấy chỉ muốn mang theo một chiến sỉ độc lập đội chủ lực trường Samuel bị loại mà thôi.

Ngay tại lúc Shaω Eli đơ cả người, cô ấy ra tay tấn công khoang cơ giáp của gã, làm Shaω Eli trọng thương và loại gã luôn.

“Các cậu chỉ còn hai chiến sĩ độc lập đội chủ lực, có thể lấy được thứ hạng hay không...” Quinley Eli chưa dứt lời đã bị Tập Ô Thông chém một nhát vào thắt lưng, chém đứt vị trí nguồn năng lượng.

Nhưng lời nói của cô ấy đã đến tai tất cả mọi người trong trường Samuel.

Cả đội chủ lực trường Samuel và của trường Damocles chỉ còn lại hai chiến sĩ độc lập, bây giờ có lấy được vị trí thứ ba hay không cũng là chuyện khó khăn.

[Shaω Eli, chiến sĩ độc lập chủ lực của trường Quân sự Samuel, bị loại. Lặp lại...]

[Quinley Eli, chiến sĩ độc lập chủ lực của trường Quân sự South Pasadena, bị loại. Lặp lại...]

Đêm khuya, hai kênh phát thanh và chùm tia sáng xuất hiện trong đấu trường.

Kim Kha ngẩng đầu nhìn chùm ánh sáng, xác định được vị trí hiện tại của trường Samuel.

“Mọi người trong nhà Eli bị loại hết.” Ứng Thành Hà đi ra khỏi lều, “Có lẽ trận đấu này là trận có nhiều chiến sĩ độc lập của đội chủ lực bị loại nhất.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Shaω Eli: Ai cũng là người họ Eli cả, tha cho em một con đường được không? Em sai rồi.

Chương 246

“hai người đó thông đồng làm bậy”

Shaω Eli và Quinley Eli bị loại xong đã khiến các giáo viên trường Samuel phát điên.

Lúc ấy, trường Damocles và trường South Pasadena có ba chiến sĩ độc lập đội chủ lực bị loại đã khiến họ vui biết bao, giờ thì họ tức như thế đó.

Chỉ cần làm đâu chắc đấy, ít nhất họ chắc chắn cầm được vị trí thứ ba.

Trong giải đấu, một đội có đủ hết thành viên đội chủ lực chống lại một đội cũng có hoàn chỉnh như vậy, thì chỉ cần kéo dài đến khi các thành viên đội tuyển trường nhổ cờ đầu tiên là đội đó giành chiến thắng ngay.

Tất nhiên điều kiện tiên quyết là đối thủ không có chiến sĩ độc lập chủ lực có xếp hạng nằm trong top 3. Cơ mà Vệ Tam của trường Damocles đã bị loại rồi!

Không phải trường Samuel bọn họ ăn chắc tới được điểm đích à? Ba đánh hai! Ai biết được bây giờ South Pasadena bị loại mà còn muốn mang đi một chiến sĩ độc lập đội chủ lực của Samuel, đúng là… tức chết mất!

Shaω Eli vừa ra là thứ chờ đợi gã chính là tiếng mắng chửi của các thầy cô.

“Ai bảo em hống hách như thế? Bây giờ bị loại rồi đó, vui chưa?”

“Em thiếu ăn đòn! Sao Vệ Tam không đánh chết em đi!”

Shaω Eli: “...Vệ Tam thì liên quan gì chứ?”

“Cút về!” Thầy giáo dẫn đội của trường Samuel kéo Shaω Eli ra khỏi ký giả truyền thông, ông ấy gạt ra một con đường, “Hiện tại một đám chiến sĩ độc lập coi trời bằng vung, không nghe lời chỉ huy chính. Nhớ năm đó chỉ huy chính của tụi tôi đánh rắm thì tụi tôi còn phải lấy hộp mà đựng nó vào!”

Shaω Eli: "..." Đây là mắng gã hay mắng ai?

Bị kéo đến một nửa, gã bất ngờ gặp Quinley Eli cũng ra ngoài.

"Quinley Eli!" Shaω Eli lập tức giãy dụa gọi cô ấy lại, "Đừng tưởng rằng tôi không đánh bại được chị!"

"Em vẫn nên suy nghĩ về cách đối mặt với các đồng đội của mình sau khi trường Samuel giành được vị trí." Quinley Eli giơ tay lau vết máu trên miệng và nói lạnh căm.

Cô ấy không có tâm trạng tốt lắm.

Trước đó anh em Sơn Cung lấy được thứ hạng cho trường South Pasadena thì cũng thôi đi. Đến cuối bọn họ mang theo Vệ Tam bị loại, dẫn đến giờ đây, đừng nói trường South Pasadena tranh giành vị trí xếp hạng, ngay cả tư cách tiếp tục thi đấu cũng mất đi.

Từ sau khi cơ giáp của bọn họ tăng lên cấp 3S, thật ra đội chủ lực South Pasadena đã có sự ngăn cách.

Dường như có một bức tường vô hình kín mít cô lập cô và Cao Đường Ngân với anh em Sơn Cung và Ngư Phó Tín đứng ở phía bên kia. Lần này trong cuộc thi, anh em Sơn Cung đột nhiên tự ý hành động, càng cho thấy ba người này đang giấu giếm chuyện gì đó.

Người ngoài không biết, nhưng là người cảm nhận được khoảng cách, Cao Đường Ngân và Quinley Eli biết rằng không chỉ đơn giản vì bốc đồng mà họ thách thức như vậy.

Quinley Eli rũ mắt: Bây giờ bây giờ đã bị loại thì đi thẳng tới hỏi xem sao, mặc dù chắc gì mình đã biết được chân tướng.

...

Lần này có mấy chiến sĩ độc lập chủ lực được coi trọng chờ mong liên tiếp bị loại trong trận đấu Huyền Phong, ngược lại trường Đế QUốc và viện Bình Thông không mất đi bất kỳ một chiến sĩ độc lập chủ lực nào đến cuối. Cảnh kịch tính này làm cho các phóng viên truyền thông càng thêm phấn khích.

Shaω Eli và Quinley Eli bị loại thì trường Samuel không còn dây dưa nữa, họ thoát thân ngay. Toàn bộ chiến sĩ độc lập chủ lực của trường South Pasadena đã bị loại, bây giờ họ chẳng còn khả năng cạnh tranh

mà cứ tiếp tục dằng dai chỉ khiến Samuel có thành viên tổn thương vô ích.

Huống hồ còn cách điểm cuối có một đoạn, nói không chừng về sau còn gặp tinh thú gì đó. Dù cho chỉ huy chính điều khiển đội tuyển trường được nhưng sức lực có hạn. Thường thì chiến sĩ độc lập đội chủ lực đánh với tinh thú cấp cao, đội tuyển trường chuyên tâm đối phó tinh thú cấp thấp. Một khi họ gặp phải nhiều con tinh thú cấp cao, đặc biệt đám tinh thú cấp cao thường dẫn theo cả bầy tinh thú cấp thấp, đội tuyển trường rất dễ bị tiêu diệt toàn quân khi toàn bộ chiến sĩ độc lập đội chủ lực đã bị loại.

Tất nhiên không phải không có ngoại lệ, đã có vài trận các thành viên đội tuyển trường Damocles chống đỡ đến điểm đích rút cờ, nhưng số lần cũng chẳng nhiều nhặn gì.

Trong hai ngày tiếp theo, trên Tinh Võng đoán trường quân sự giành được vị trí đầu tiên và vị trí thứ ba không ngơi nghỉ.

Tình hình chiến đấu trong đấu trường cũng đã bước vào hồi cay cấn.

Mấy trường quân sự không muốn South Pasadena có cơ hội tới đích. Thế là dọc theo đường đi, trường Đế Quốc, viện Bình Thông và trường Samuel để lại 3S tinh thú chưa bị diệt. Miễn là trường South Pasadena đi ngang qua, chắc chắn họ sẽ bị loại trên diện rộng.

Trên thực tế, trường South Pasadena đúng thật đã bị loại mà không đi đến đích, chỉ còn bốn trường quân sự khác.

Trường Damocles đi khó khăn cô cùng. Xung quanh họ toàn là vách đá chon von, hở ra cái là gió kỳ lạ thổi qua, đặc biệt là khi đi bộ trên vách đá thì họ lại dễ gặp thứ có độc, một số ít là tinh thú biến dị khiến đội tuyển trường có những người bị loại. Đến cuối họ cũng lượn ra tới chỗ sau điểm đích.

Vừa đúng lúc gặp viện Bình Thông và Đế Quốc phía đối diện ngay chỗ thi thể tinh thú. Trước đó, hai trường quân sự mới cùng nhau ráng sức chém giết tinh thú gần đài kết thúc, ngay cả cơ hội thở dốc cũng không có là đã tiếp bắt đầu quay sang đánh nhau.

Hoắc Tuyên Sơn chuẩn bị lặng lẽ rút cờ từ phía sau. Ngay lúc này, trường Samuel cũng chạy tới rồi la lên ngay: “Các cậu lén nhổ cờ như vậy không ổn lắm.”

Ngay sau khi lời này được thốt lên, những người của viện Bình Thông và trường Đế Quốc đã đồng loạt dừng tay.

Bây giờ toàn bộ mọi người từ bốn trường quân sự đã đến đông đủ, họ đứng gần vạch đích để chuẩn bị tranh ba vị trí.

Bây giờ tình hình rất nhạy cảm, trường Đế Quốc và trường Damocles có điểm số lần lượt là 40 với 36. Nếu trường Damocles giành được vị trí đầu tiên, họ sẽ vượt qua trường Đế Quốc để trở thành trường quân sự số 1 với tổng số điểm hiện tại.

Trong suốt cuộc đua, chưa nói tới trường Damocles, viện Bình Thông và trường Samuel không muốn trường Đế Quốc giành được vị trí số 1.

Nếu trường Đế Quốc giành được vị trí đầu tiên, khoảng cách của họ với các trường quân sự khác ngày càng lớn. Như vậy các trường quân sự khác hoàn toàn chẳng có cơ hội đuổi kịp, nên là dù ai đạt được hạng nhất cũng tốt hơn so với trường Đế Quốc.

“Chỉ huy Lộ cho rằng mấy trường quân sự nào sẽ liên thủ?” Ở hiện trường trực tiếp, Tập Hạo Thiên hỏi.

“Xưa nay viện Bình Thông và trường Quân sự Samuel không có oán hận chất chứa, trước đây cũng đã từng hợp tác, khả năng hợp tác lần nữa lúc này rất cao. Nhưng trường Quân sự Damocles... khó mà nói được.” Lộ Chính Tân kinh qua nhiều chuyện rồi nên hoàn toàn hiểu được một điều.

Không có cách nào để dự đoán trường Damocles, đặc biệt là đội chủ lực, sẽ làm gì.

“Có thể trường Quân sự Đế Quốc và trường Quân sự Damocles hợp tác với nhau chăng?” Tập Hạo Thiên cảm thấy nếu hai bên hợp tác, trận đấu có thể kết thúc tương đối nhanh.

Bên ngoài đấu trường thi đấu thì có mấy MC đang phân tích giải thích, còn trong đấu trường thì mấy trường cũng bế tắc, đang suy nghĩ tiếp theo nên làm sao.

Ở khán đài, những chiến sĩ độc lập bị loại ngồi cùng nhau, tình thế và quy mô trận chiến lần này vô cùng ngoạn mục.

Toàn bộ thành viên của trường South Pasadena, chiến sĩ Shaω Eli từ

đội chủ lực Samuel, chiến sĩ Vệ Tam của đội chủ lực Damocles, và con át chủ bài từ đầu của trường Đế Quốc là chỉ huy Ứng Tinh Quyết, bọn họ ngồi hết cùng một khu.

Những người không biết thoạt nhìn còn nghĩ rằng họ chưa vào tranh tài.

Các phóng viên truyền thông xung quanh cũng rục rịch. Bắt đầu từ hai ngày trước, hễ có bất kỳ động tĩnh lớn gì trong sân thi đấu, họ sẽ cố ý ở bên cạnh hỏi một số thành viên của đội chủ lực từ mấy trường.

Nhưng rất ít người có tâm trạng để phỏng vấn, nhất là thời điểm quan trọng thế này.

Một phóng viên truyền thông cố gắng phỏng vấn ở hàng ghế sau, người này hỏi các thành viên đội chủ lực của trường South Pasadena đầu tiên.

“Xin hỏi các bạn nghĩ trường quân sự nào có thể giành được vị trí thứ nhất, trường quân sự nào đạt giải ba?”

“Chỉ cần trường Samuel giành được vị trí thứ tư là được.” Năm thành viên chủ chốt mà chỉ có Quinley Eli mở miệng.

Lời nói này của cô nàng bị Shaω Eli ở hàng ghế trước nghe thấy, gã bèn quay đầu nhìn Quinley Eli: “Ha ha, tụi tôi chắc chắn nắm được thứ hạng. Hạng thứ tư phải do Damo...”

Chưa dứt lời, Shaω Eli nhớ tới cái gì nên quay đầu nhìn về phía hàng đầu, quả nhiên... Vệ Tam đã nghiêng tai sang.

“Chắc chắn là Đế Quốc…” Shaω Eli lập tức đổi một cái khác, nhưng ánh mắt gã vẫn thấy Ứng Tinh Quyết đứng bên cạnh Vệ Tam.

Chết tiệt, muốn quên mất chỉ huy chính thực sự của trường Đế Quốc vẫn còn ở đây.

Shaω Eli một lần nữa thay đổi giọng nói: “Nhất định là viện Bình Thông!”

Dù sao viện Bình Thông chỉ có thành viên đội tuyển trường bị loại, gã không sợ!

Shaω-Eli-Mềm-Nắn-Rắn-Buông ngưỡng mộ sự khéo léo của mình.

Các phóng viên đã ghi lại tất cả những điều này, toàn bộ phát sóng dưới dạng tài liệu được hết. Người xem trên Tinh Võng thích xem mấy thứ drama gây bàn tán vầy đây.

“Shaω Eli, bạn nghĩ ai có thể giành được vị trí đầu tiên?” Phóng viên đi xuống một hàng, tiếp tục hỏi.

“Chắc chắn là chúng tôi!” Shaω Eli não tôm ủng hộ trường quân sự của mình, mặc dù chính vì sự bốc đồng của mình mà đội của gã thiếu một chiến sĩ độc lập.

Phóng viên: “Nhưng các bạn chỉ có hai chiến sĩ độc lập trong đội chủ lực.”

“Còn có nhiều thành viên đội tuyển trường thế mà, nói không chừng họ vọt tới phía trước.” Shaω Eli cố gắng chứng minh, “Năm đó cơ giáp sư của trường Quân sự Damocles còn đi nhổ cờ được.”

Phóng viên: “...” Cái này không tốt để tự hào đâu trời; năm đó hình như người buộc cơ giáp sư trường người ta lê cơ thể bị thương đi rút cờ chính là thành viên của trường Samuel cùng khóa.

Shaω Eli cứ như điệp viên của mấy trường khác nhét vào trường Quân sự Samuel.

Phóng viên tiếp tục đi về phía trước, đi tới hàng đầu nơi Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết đứng.

Bởi vì vấn đề vị trí, sau khi phóng viên đi xuống thì người đầu tiên chị ta gặp là Ứng Tinh Quyết, bên cạnh anh mới là Vệ Tam. Hai người đứng cạnh nhau, ngửa đầu nhìn màn hình ánh sáng, họ cách nhau có nửa mét.

Nếu mấy người không biết nhìn thấy thì sẽ tưởng hai người bọn họ là người cùng một trường quân sự.

Biểu hiện trên khuôn mặt của phóng viên cũng giảm đi không ít, muốn tỏ vẻ càng chững chạc càng tốt, dù sao trước mặt chị ta cũng là Ngôi Sao Đế Quốc.

“Ứng Tinh Quyết, bạn cho rằng trường Đế Quốc có thể đạt được thứ hạng gì trong cuộc thi này?”

Anh không quay lại, thậm chí không nhìn chị phóng viên, mà cứ mãi ngửa đầu nhìn vào trong đấu trường.

Đã có trường quân sự di chuyển trước.

Chỉ huy chính của Samuel, Cao Học Lâm, đã chọn Viện Bình Thông để đàm phán hợp tác.

Phóng viên giơ micro lên nhưng không nhận được phản hồi, cơ mà điều này cũng bình thường. Dù gì nhóm sinh viên đang xem tranh tài, bọn họ chạy tới đây phỏng vấn thật sự đã làm phiền người ta.

“Dự đoán sự tình chưa chắc chính xác. Không bao lâu nữa là trận đấu sẽ kết thúc, rất nhanh thôi là chị sẽ biết kết quả.” Vệ Tam quay đầu nhìn phóng viên nói.

Phóng viên mỉm cười: “À vâng.” Có vẻ như hai người này không có ý định cho hay.

Sau khi phóng viên rời đi, một lúc lâu sau, Ứng Tinh Quyết nghiêng mặt hỏi Vệ Tam: “Cô cảm thấy ai có thể lấy vị trí thứ nhất?”

“Không biết.” Vệ Tam cũng chẳng xác định được. Đương nhiên cô hy vọng trường Damocles đạt được vị trí đầu tiên, nhưng hiện tại nhìn tình huống này, chỉ cần họ lấy được hạng thứ ba là coi như đã hoàn thành nhiệm vụ.

Ứng Tinh Quyết quay mặt hạ mắt: “Lần này cám ơn cô.”

Vệ Tam nhìn màn ánh sáng khẽ nhíu mày, cô không nói gì.

Tiếng từ màn hình ánh sáng quá lớn, Shaω Eli ở hàng sau nghe không rõ lời của hai người phía trước. Chẳng qua trong lòng gã lại khinh bỉ nói: Hai người Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết này chả tử tế gì, quay lưng với đồng đội thông đồng làm bậy với nhau bên ngoài mà nói rù rì nữa. Đúng là chả cao ngạo đứng riêng một hàng như gã, kiên quyết không trộn lẫn với các trường quân sự khác!

Shaω Eli nhìn chằm chằm vào hai người ở hàng ghế đầu với sự tự hào trong lòng. Gã ngẩng đầu ưỡn ngực, ước gì đồng đội ở trường Samuel có thể nhìn thấy mặt kiêu ngạo vinh quang của mình lúc này!

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Shaω Eli: Hứ! (? l∧?)

Chương 247

“nện ngay cho xỉu luôn là tốt”

Từ khi Cao Học Lâm mở miệng, tất cả mọi người đều chờ viện Bình Thông đáp lại.

Theo lý thuyết, viện Bình Thông muốn tranh vị trí đầu tiên thì hợp tác với trường Samuel là thuận tiện nhất, sau tất cả, trường Samuel luôn sẵn sàng nhường hạng nhất.

Nếu như hợp tác với trường Damocles, về sau họ lại đảo ngược chưa biết chừng.

Dù Lộ Thời Bạch của viện Bình Thông là chỉ huy chính, nhưng ánh mắt anh ta liên tiếp nhìn về phía Tông Chính Việt Nhân bên cạnh, hiển nhiên đang chờ ý kiến của anh.

“Chúng ta có nên hợp tác chứ?” Tông Chính Việt Nhân không trả lời trường Samuel, ngược lại còn hỏi Kim Kha.

Ôi!

Ngay sau khi lời này xuất hiện, tất cả mọi người trong và ngoài sân ngạc nhiên hẳn.

Mặc dù viện Bình Thông không hợp tác với trường Đế Quốc vì sợ chênh lệch điểm số càng ngày càng lớn, đến cuối cùng không có cơ hội. Nhưng mọi người nhớ Tông Chính Việt Nhân vẫn luôn ăn quả đắng trong tay trường Damocles.

Với tính cách ban đầu của Tông Chính Việt Nhân, làm thế nào anh ta cũng chả hợp tác với trường Damocles được.

“Các anh hợp tác với bên tôi coi như thắng, trường Damocles bằng lòng nhường vị trí số một chắc?” Cao Học Lâm cảm thấy Tông Chính Việt Nhân mất trí rồi.

Chẳng lẽ gió trên sân đấu Huyền Phong thổi bay đầu óc đám người này? Ai nấy mê sảng hết!

Nhưng mà đây mới chỉ là khởi đầu, Cơ Sơ Vũ tiến lên một bước nói với Kim Kha: “Cùng nhau hợp tác đi, loại người ta đi rồi hãy tính

sau?”

Người của trường Samuel: “???”

Tình huống gì thế này. Bọn họ có một đội lớn thế này ở đây mà sao ai cũng chê, còn đi lôi kéo Damocles nữa.

Kim Kha nhìn hai trường quân sự đề nghị hợp tác rồi nói với Tông Chính Việt Nhân: “Sao rồi, có muốn hợp tác cùng nhau không?”

Hiện trường trực tiếp.

Shaω Eli đứng ở hàng ghế khán đài không hiểu được mấy người có quyền nói chuyện trong sân đang quăng ra câu đố gì. Hai mắt gã mờ mịt, chỉ có thể nhìn thấy khóe miệng của Vệ Tam đứng ở trước đột nhiên cong lên một đường.

Bỗng gã thấy lạnh sau lưng, mỗi lần Vệ Tam cười như vậy là người khác không có kết quả tốt đẹp.

“Sinh viên trường quân sự giải này thú vị thật.” Lộ Chính Tân đại khái hiểu được ý tứ của mấy người trong đấu trường thi đấu, ông như có điều suy nghĩ nên cười nói, “Đúng thật là thiếu niên có khí phách.”

Shaω Eli đang chờ MC giải thích, nay ông ấy nói như vậy thì gã càng chẳng hiểu.

Mãi cho đến khi Tông Chính Việt Nhân trong đấu trường đồng ý, trường Đế Quốc, trường Damocles và viện Bình Thông đồng loạt nhắm vào trường Samuel, mọi người mới hoàn toàn hiểu được ba người này vừa rồi đang nói cái gì.

Họ sẽ đuổi trường Samuel ra khỏi cuộc đua, rồi sau đó họ sẽ cạnh tranh một lần nữa.

“Các cậu điên rồi?” Cao Học Lâm tuyệt đối không nghĩ tới ba trường quân sự này lại muốn loại thẳng trường Samuel ra ngoài. Đầu óc anh ta bối rối trong phút chốc, anh ta cố gắng lay chuyển Cơ Sơ Vũ và Tông Chính Việt Nhân, “Muốn cho chúng tôi bị loại thì trường Samuel cũng phải kéo xuống ít nhất hai chiến sĩ độc lập đội chủ lực. Các cậu cứ bỗng dưng bị mất sức chiến đấu để cho trường Damocles có cơ hội?”

Một đám người điên hết cả rồi, đầu tiên là trường South Pasadena, và, bây giờ các trường quân sự khác cũng điên luôn.

Cao Học Lâm thậm chí còn nghĩ rằng đây là một giấc mơ.

Tông Chính Việt không có tí biểu cảm gì trên mặt, lời nói mơ hồ mang theo giọng điệu coi thường: "Nếu các cậu mà kéo được chúng tôi ra ngoài thì mấy cậu cũng chả phải là sinh viên trường Samuel."

Trường Quân sự Samuel nổi danh hèn nhát từ khi được thành lập. Hễ mà ai nhắc đến họ cũng chả để lại ấn tượng gì, thứ được nói nhiều nhất cũng là: trường quân sự nằm trong bảng xếp hạng.

Trái ngược hoàn toàn, từ ban đầu trường Damocles xứng đáng đứng số một, sau đó thứ hạng ngày càng tồi tệ hơn, thậm chí có một lần xuýt bị xóa tên. Nhưng mà họ vẫn để lại trong lòng công chúng một tinh thần kiên trì như tên điên, từ trên xuống dưới toàn là những kẻ liều mạng không sợ chết.

Nhìn ba trường quân sự từ từ vây quanh, Shaω Eli đứng trên khán đài chỉ vào màn ánh sáng: "... Ba đánh một? Một đám người không biết xấu hổ!"

Nghe vậy, Vệ Tam quay đầu nhìn Shaω Eli: "Trường Samuel lấy ba đánh một cũng không thấy cậu chửi mình mất mặt."

Shaω Eli nhất thời tức giận nên chẳng còn sợ Vệ Tam: "Tụi mày là ba trường quân sự đánh một trường của tụi tao, tám chiến sĩ độc lập đội chủ lực đó! Hơn nữa người của trường Damocles quả biết quê là gì, tụi mày thừa dịp trường Đế Quốc và viện Bình Thông không chú ý nên lén nhổ cờ!"

"Bọn họ bắt đầu rồi." Ứng Tinh Quyết nghiêng mặt nói với Vệ Tam.

Nghe thấy lời nói của anh, Vệ Tam quay đầu lại nhìn màn ánh sáng, không nói với Shaω Eli nữa.

Tông Chính Việt Nhân và Cơ Sơ Vũ liên thủ đối phó Tập Ô Thông, Hoắc Tuyên Sơn cùng với Hoắc Kiếm đánh Jill Gil Wood, rõ ràng là ba trường quân sự không muốn để lại một chút cơ hội nhỏ nhoi cho trường Samuel.

Các chiến sĩ độc lập chủ lực khác thì xông ngay vào đội tuyển trường, là cái dạng một bên nghiền giết. Về phần cơ giáp sư và chỉ

huy có năng lực phòng ngự cực tốt thì chỉ đứng ở bên cạnh từ ban đầu.

Dù sao chiến sĩ độc lập cũng phải mất một lúc nếu muốn phá bỏ phòng ngự của cơ giáp bọn họ.

Nhưng bây giờ ba trường quân sự đã hợp tác, các cơ giáp sư của trường Damocles dưới sự lãnh đạo của Ứng Thành Hà bắt đầu "tấn công".

Cái khác không nói, nếu chỉ bàn về năng lực tháo dỡ, không ai bì được cơ giáp sư của trường Damocles. Đương nhiên đối thủ cũng là cơ giáp sư, cũng biết dỡ cơ giáp, nhưng rồi sao mà họ chịu thấu sự hợp tác của ba trường quân sự. Trường Damocles đi gây sự, cơ giáp sư và chỉ huy hai trường quân sự khác phụ trách giữ chân cơ giáp sư bên trường Samuel.

Trong phút chốc, lực sát thương của chiến sĩ độc lập đội chủ lực còn chả lớn bằng cơ giáp sư đội tuyển trường Samuel.

"Tụi bây không muốn mặt mũi, hoàn toàn không cần!" Shaω Eli đứng ở trên khán đài nhìn số người bị loại từ trường của mình tăng vọt bèn mắng không kìm được: "Chỉ biết bắt nạt trường tụi tao thôi."

Ở hàng ghế sau, Quinley Eli: "Cái này gọi là nghiệp quật. Khi đó bên em bắt nạt tụi này vui vẻ thế nào, bây giờ báo ứng lại hết vào đội trường của mình."

Shaω Eli: "..."

Thật ra là... gã tức giận nhưng cũng thấy tí may mắn.

Trước trận đấu, gã đã khoe khoang khoác lác nói với cha là lần này mình chắc cú sẽ rút cờ của trường Samuel tại đấu trường Huyền Phong; thế rồi chưa tới điểm đích mà gã đã bị loại luôn.

Thật đáng xấu hổ.

Bây giờ gã thấy nhân số trường Samuel bị loại ngày càng nhiều, gần như tất cả các thành viên đã bị loại. Như vậy lúc về chắc gã cũng không mất mặt lắm, dù sao thì toàn bộ đội ngũ trường gã cũng bị đuổi ra khỏi đấu trường hết cơ mà.

Shaω Eli suy nghĩ như vậy, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

“Thực lực của Tập Ô Thông không tệ.” Ứng Tinh Quyết hơi ngửa đầu nhìn màn ánh sáng trong ống kính và nói.

“Có thể khiến Tông Chính Việt Nhân và Cơ Sơ Vũ liên thủ trong thời gian dài như vậy, đúng là không tệ.” Vệ Tam khoanh hai tay, nhưng cùng lúc cô cũng nhớ tới tình huống giữa Tập Ô Thông đánh với Sơn Cung Ba Nhận khi trước.

Đại khái là đoán được Vệ Tam đang suy nghĩ cái gì, Ứng Tinh Quyết nói từ tốn: “Lúc thi đấu rừng mưa nhiệt đới, Sơn Cung Ba Nhận đột nhiên tăng lên cấp 3S thì dù là thân pháp hay chiêu thức cũng đã thay đổi. Chuyện này làm Tập Ô Thông có lỗ hổng tâm lý.”

Lúc ấy Sơn Cung Ba Nhận chiếm cái lợi giành trước rất lớn, làm Tập Ô Thông thất bại cực nhanh.

Vệ Tam nhìn màn hình: “Lần này Tập Ô Thông vẫn thua.”

Tình hình trong đấu trường bây giờ đã trở nên rõ ràng vô cùng.

Jill Gil Wood đối đầu với Hoắc Tuyên Sơn và Hoắc Kiếm thì đã thua và bị loại; số lượng đội tuyển trường đã giảm một nửa và vẫn đang giảm; bây giờ chỉ còn lại Tập Ô Thông và mấy người khác đang đau khổ chống đỡ.

Đối với chỉ huy chính của trường Samuel là Cao Học Lâm, anh ta đang chạy trốn khắp nơi, đằng sau là Ứng Thành Hà đang đuổi theo với xu thế thế muốn phá hủy cơ giáp của anh ta, để cho anh ta bị loại.

Không biết Kim Kha nhảy ra từ đâu mà duỗi chân để Cao Học Lâm vấp ngã xuống đất.

Còn chưa đợi Cao Học Lâm đứng lên, Kim Kha đã lái cơ giáp đặt mông ngồi trên đầu anh ta.

Mọi người: “...”

Kim Kha dùng nắm đấm đấm vào lưng Cao Học Lâm, nhưng lực tấn công của Rùa Bất Tử gần như bằng không, cũng chả tạo ra được tổn thương gì.

Lúc này Ứng Thành Hà đã đuổi tới, anh lộ ra nụ cười “âm u”: “Tôi đã

thấy hứng thú với Giáp Ô Sơn của các anh từ lâu rồi, hôm nay mượn ngày tốt lành này để tôi xem cấu trúc bên trong cơ giáp các anh nào."

Ứng Thành Hà tháo dỡ với mục đích chưa làm Cao Học Lâm bị loại, nhân tiện muốn cho Vệ Tam bên ngoài ống kính nhìn được. Nhưng anh còn phải phòng ngừa Cao Học Lâm chủ động bị loại nên đã đưa ánh mắt sang nhìn Kim Kha.

Kim Kha không biết xuống tay, vừa lúc Hoắc Tử An đi ngang qua thế là cậu ấy đứng dậy đi qua vẫy vẫy tay: "Có thể để cho Cao Học Lâm ngất xỉu trước không?"

Mặc dù không thích những người của trường Damocles, nhưng bây giờ vẫn còn hợp tác nên Hoắc Tử An cũng không thể trở mặt phớt lờ.

Hoắc Tử An đi tới trước mặt Cao Học Lâm còn đang giãy dụa rồi nắm ngay đầu anh ta và cứ thế "bang bang bang bang", đập đầu anh ta liên tục xuống mặt đất vài lần. Sức lực cậu ta tung ra rất lớn, mặt đất đã được nện lõng xuống thành cái hố sâu, kế đó cậu ta nhìn xem phản ứng của Cao Học Lâm. Thấy anh ta bị loại chấn động bất thình lình này làm ngất xỉu, cậu ta mới thu tay lại.

"Tốt, xem chừng chống đỡ khoảng năm phút. Đến khi đó thì cậu có thể làm lại mấy lần đập đầu thế này trước khi anh ta tỉnh." Hoắc Tử An đứng thẳng dậy như không có việc gì và tiếp tục đi càn quét đội tuyển trường quân sự Samuel.

Kim Kha, Ứng Thành Hà: "..." Cho nên đây mới là bộ mặt thật của chiến sĩ độc lúc không để ý?

Hiện trường trực tiếp.

Shaω Eli ở hàng ghế thứ hai khán đài nhìn thấy thảm cảnh từ chỉ huy chính của mình bèn đau lòng, thiếu điều muốn rơi nước mắt như mưa: quá thảm, may là mình bị loại sớm tí… À không, tiếc thay mình bị loại từ sớm, bằng không mình chắc chắn mang theo chỉ huy chính chạy trốn.

Từ khi Ứng Thành Hà bắt đầu mò mẫm tháo dỡ Giáp Ô Sơn, Vệ Tam đã lấy ra quyển sổ và bút từ trong túi. Cũng không phải là cô không nhớ được kết cấu, chẳng qua cô có thói quen ghi chép vào sổ.

Vệ Tam thậm chí không cần cúi đầu, cứ thế nhìn thẳng vào màn ánh sáng với tay đưa tới lui chẳng ngừng, phác họa ra kết cấu Giáp Ô Sơn

bị dỡ bỏ.

Lúc cô vẽ, cô không chú ý Ứng Tinh Quyết quay mặt nhìn lại ở bên cạnh.

Ứng Tinh Quyết đứng bên cạnh Vệ Tam rất gần, rất dễ dàng nhìn thấy nội dung trong quyển sổ của cô. Không phải là cơ giáp sư nên có lẽ anh không hiểu rõ các loại cấu trúc chi tiết của cơ giáp, nhưng tốt xấu gì chỉ huy cũng có cảm giác đại khái với cơ giáp, nhất là nay cô vẽ vẽ ra thứ gần như đúc với cơ giáp trên màn ánh sáng. Rất khó phủ nhận trình độ cơ giáp sư của Vệ Tam.

Tầm mắt của anh từ quyển sổ chuyển đến đầu bút không ngừng đi tới lui, rồi lia đến ngón tay Vệ Tam và dừng lại. Anh ngạc nhiên.

Người chưa từng ngừng suy nghĩ ngay cả đến bây giờ như Ứng Tinh Quyết lại có lúc không rõ chuyện mình đang nghĩ là cái gì. Anh chỉ duỗi đầu ngón tay vào túi mình, bên trong cũng có một quyển sổ tương tự.

Từ trước tới tới nay anh luôn thích cảm giác mực thấm trên giấy, như thể thứ nó rơi ra là chân thật, chẳng mờ ảo giống mấy thứ trên màn hình ảo.

Cô ấy cũng thích điều đó sao?

Vệ Tam nhanh chóng phác thảo đại khái cấu trúc thú vị rồi tạm thời thu tay lại.

Phát hiện có gì đó khác thường, cô nghiêng mặt đối diện với ánh mắt Ứng Tinh Quyết: “Có vấn đề gì à?”

Ứng Tinh Quyết hạ mắt chậm rãi lắc đầu: “Chữ của cô rất đẹp.”

Vệ Tam cầm quyển sổ nhét vào túi, thuận miệng nói: “Tôi là người trường phái cũ ấy mà.”

Liên bang gọi những người đam mê các đồ vật trong quá khứ là trường phái cũ, Vệ Tam không thể nói mình không phải người này, hơn nữa cô cũng rất thích nên cứ thế nhận luôn.

“... Tôi cũng thích.” Đầu ngón tay Ứng Tinh Quyết hơi dùng sức, muốn rút sổ ghi chép của mình ra.

Lúc này hàng ghế sau truyền đến giọng nói của Shaω Eli, thành công át giọng nói của anh: “Nếu Vệ Tam là trường phái cũ, mà người trường phái cũ người ta chú ý lễ nghi chững chạc, mày có không?”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Shaω Eli: Vệ Tam còn là người của trường phái cũ cơ đấy, thế là thuộc môn phái da mặt dày rồi.

Tinh Tinh (lạnh băng): Người này… tên là Shaω Eli phải không?

Chương 248

“tới đi thiếu niên khí phách”

Vệ Tam quay đầu nhìn Shaω Eli nói sâu xa: “Trường phái cũ hay không cũng không sao cả, thật ra tôi thấy cơ giáp cậu hay hay đấy.”

Shaω Eli nghe vậy, theo bản năng che vòng cổ cơ giáp trên cổ mình: “Không phải mày có cơ giáp rồi à? Nhớ thương tao làm gì?”

Gã đã dự đoán được cảnh tượng bi tráng của mình khi bị Vệ Tam đè trên sàn thi đấu.

Sớm biết thì gã đã chả lắm miệng mà chỉ nhìn thôi, vừa rồi hoàn toàn là thuận miệng theo bản năng. Dù gì thì gã cũng quen cói thói ăn hiếp người ta chừng ấy năm, hành vi xuất phát từ thói quen này đã như khắc vào trong xương.

Shaω Eli rất hối hận, Vệ Tam nào có phải người tốt, giờ gây chuyện với cậu ấy chắc chắn là xui xẻo.

“Tao cũng thấy mày thuộc trường phái cũ kỹ.” Shaω Eli đổi giọng ngay tại chỗ, “... Kỹ thuật Nam Phi Trúc không ổn lắm, còn sửa hư cả cơ giáp tao nữa, mày đừng xem thì hơn.”

Dù sao Nam Phi Trúc không có ở đây, trước tiên gã phải làm Vệ Tam bỏ đi ý muốn dỡ cơ giáp của mình. Hơn nữa gã cũng không nói dối gì, kỹ thuật của Nam Phi Trúc không ổn lắm thật, là cơ giáp sư không có cảm giác tồn tại nhất của năm trường quân sự lớn trong giải đấu này.

Nhớ lại lần Nam Phi Trúc nói chuyện ở cửa hành lang của tòa nhà y tế, Shaω Eli có tí khinh bỉ. Tên này chỉ biết giật giây kêu gã mạnh lên, còn bản thân mình thì chả nghiêm túc một chút, suốt ngày nhìn chằm chằm cái này cái kia.

Hứ!

Shaω Eli cúi đầu quá cấp tốc làm Vệ Tam chẳng còn tính toán nữa. Cô đầu hỏi Ứng Tinh Quyết bên cạnh: “Vừa rồi anh nói cái gì?”

Ứng Tinh Quyết ngẩn ra, sau đó khẽ lắc đầu: “Người của trường Samuel sắp bị loại rồi.”

Vệ Tam theo bản năng nhìn về phía màn hình ánh sáng từ ống kính, đương nhiên chả cần phải bàn tới đội tuyển trường Samuel, mấy chiến sĩ độc lập chủ lực khác trong đó cứ như vũ khí hủy diệt hàng loạt, họ đụng trúng nhóm nào là nhóm đội tuyển trường đó bị loại.

Ai cũng thấy được cuối cùng Tập Ô Thông cũng không chống đỡ nổi, cậu ta đã cố gắng chống đỡ thời gian dài như vậy nên toàn bộ cơ giáp rách tả và chật vật tột cùng, thoạt trông thật thảm.

Nhưng thảm nhất trong toàn bộ thành viên trường Samuel là chỉ huy chính Cao Học Lâm. Kim Kha không phải chiến sĩ độc lập, không có cách phán đoán chính xác mức độ khiến người ta ngất xỉu.

Bởi vậy người trong và ngoài đấu trường thi đấu thấy cậu ấy cứ lái cơ giáp nắm lấy đầu cơ giáp Cao Học Lâm, cứ như vậy dọng đầu anh ta xuống đất không ngơi.

Nện một lần là hỏi Ứng Thành Hà bên cạnh một lần: “Ngất chưa?”

Ứng Thành Hà do dự: “Chắc có?”

Không chắc, thế thì dọng tiếp lần nữa.

Mọi người: “...”

Mặc dù sức mạnh không lớn, nhưng tính xúc phạm là vô cùng mạnh mẽ.

Cũng may Tập Ô Thông sắp bị loại, tốc độ của Ứng Thành Hà bắt đầu tăng nhanh. Dẫu sao thì cũng là cơ giáp của đối thủ cạnh tranh, không cần lo lắng mình sẽ làm hư cái gì, anh cứ làm theo sở thích của mình là được.

Bình thường cũng chả đụng tay chân vào lúc bên ngoài đấu trường thi đấu, giờ có cơ hội tốt vầy mà không cần thì không đáng làm người. Đám cơ giáp sư của Damocles thì chả khéo léo nổi, nên cứ thế lấy cơ giáp của trường quân sự cạnh tranh để luyện tập.

Đương nhiên từ sau lần này, chuyện mỗi khi các trường quân sự hỗn chiến thì mấy các cơ giáp sư của các trường xông pha lên phá cơ giáp người ta như hăng máu gà và tích lũy kinh nghiệm, lại là một chuyện khác.

[Tập Ô Thông, chiến sĩ độc lập đội chủ lực trường Samuel, bị loại.]

Ngay sau khi có tiếng thông báo, nó như một tín hiệu, cả đám sinh viên Samuel vẫn còn ở đây cũng bị loại luôn, chỉ còn lại một chỉ huy chính.

Ứng Thành Hà tháo rời cơ giáp thì kéo luôn Cao Học Lâm ra. Người ta vẫn hôn mê nhưng đèn năng lượng trong cơ giáp vẫn còn. Anh nhìn cấu trúc còn lại, cảm thấy cũng chả có gì đặc biệt lắm, kế đến mới nhấn nút thua cuộc thay cho chỉ huy trường Samuel.

“Cảnh này nhìn quen quen sao á?” Liêu Như Ninh dọn dẹp xong khu vực mình phụ trách, quay đầu nhìn thấy Cao Học Lâm bị lôi ra bèn đặt câu hỏi thật chân thành.

“Sở trường của Vệ Tam.” Hoắc Tuyên Sơn vừa nhìn là nhớ ngay, bình thường toàn là cô đem người ta ra.

Hai người tụ thành một chỗ nhìn nhân viên cứu hộ kéo Cao Học Lâm, trong lòng họ lại có một giây đồng tình.

Ai đang xem kết thúc của trường Samuel bây giờ mà không khỏi nói một tiếng đáng thương chứ? Đội ngũ hoàn chỉnh tốt thế này mà vẫn bị ba trường bao vây.

Tính ra ở một cái đấu trường mà trường này đánh hết với bốn trường khác.

Hiện trường trực tiếp, Shaω Eli nhìn cảnh này thì trên mặt như thấy bi thương, nhưng trong lòng gã lại nghĩ may mà mình đi ra từ sớm, bằng không cũng bị nhân viên cứu hộ kéo đi như kéo bao rác.

“Toàn bộ trường Samuel bị loại hết, chỉ còn lại ba trường. Giờ đây không biết bọn họ sẽ đánh nhau thế nào?” Tập Hạo Thiên nhìn màn hình ánh sáng và nói ý, “Tôi rất tò mò liệu bọn họ còn có hợp tác hay không.”

Người dẫn chương trình còn đang phân tích trên sân khấu, Vệ Tam nghiêng đầu hỏi Ứng Tinh Quyết: “Anh cho rằng kế tiếp sẽ phát triển như thế nào?”

Ánh mắt Ứng Tinh Quyết dời từ ống kính sang phía phía Vệ Tam, nói từ tốn: “Hỗn chiến.”

Nếu đã nói là thiếu niên có khí phách thì ắt thanh trừ trường Samue xong, ba trường sẽ dựa vào thực lực hỗn chiến chứ không phải hợp tác.

Tức là hễ không phải người trường mình thì người đó là đối thủ.

Đúng thật, sau khi đưa toàn bộ sinh viên Samuel ra ngoài khỏi chỗ gần bục đích, ba nhóm sinh viên gần như đồng loạt xông về đích trong giây tiếp theo, miễn là không phải là người của trường mình thì họ đụng ai là đánh người đó.

Muốn nói ai chịu thiệt cũng chả nhìn ra được trong phút chốc. Chiến sĩ độc lập đội chủ lực Damocles tiến lên một chút là có chiến sĩ độc lập chủ lực từ trường Đế Quốc ngăn cản; nếu như trường Đế Quốc tiến lên, bên chiến sĩ độc lập đội chủ lực viện Bình Thông lại nhúng tay vào. Tóm lại đừng có ai mơ tới chuyện tiến lên thêm được một bước.

Ba trường đánh nhau tứ tung, anh đánh tôi, tôi đánh anh ta, anh đánh cậu ấy. Nhóm chiến sĩ độc lập vùng lên hết khiến các chỉ huy và cơ giáp sư cũng không nhàn rỗi. Bây giờ không phải là đánh tinh thú, cũng chả cần bận tâm nhiều thế này, miễn họ đưa tay nhổ được cờ là ok.

Từ tình hình vừa rồi của trường Samuel, cơ giáp sư của trường Damocles bị chỉ huy và cơ giáp sư của hai trường quân sự khác dán nhãn là “nguy cơ cao”.

Khán giả ngoài sân chỉ nhìn thấy một mảng hỗn loạn trong đấu trường thi đấu, các chiến sĩ độc lập đánh nhau còn đáng xem tí, còn nhóm cơ giáp sư ở đó thì một bên toàn bộ cố gắng xông về phía trước, một bên cố sức phá cơ giáp người khác.

Đối với các chỉ huy, loại tình huống sử dụng sức mạnh vũ phu này không tốt với họ lắm, họ chỉ đành mở miệng sử dụng thủ thuật chửi thề, cố gắng để làm xáo trộn tâm trạng của kẻ thù.

“Gà rù dùng cơ giáp cải tạo thì vẫn là gà rù! Đao của cậu đánh được không? Dùng khắc hoa lé hẹ thì hơn.”

“Má nó, liều mạng với tụi bây!”

“Nông nội mày đây, dám đụng cơ giáp của ông à?!”

“&ohp;#@%...”

Khán giả: “...”

Đây mà gọi là thiếu niên có khí phách á, rõ ràng là thiếu nhiên khùng điên mới đúng.

Bọn họ muốn xem các chỉ huy bày mưu tính kế, các cơ giáp sư cải tạo cơ giáp tại chỗ, chứ không phải đánh nhau và chửi đổng như một đám lưu manh đường phố kết bè kết cánh!

Đám người trẻ tuổi này còn có biết xấu hổ hay không!!!

Tuy nhiên trước sự ngạc nhiên của tất cả mọi người, trường giành được hạng đầu tiên xuất hiện cực kỳ nhanh chóng, ngay cả người lấy được lá cờ cũng bối rối.

[Chúc mừng viện Bình Thông đã về đích thành công, hoàn thành nhiệm vụ. Lặp lại…]

Kênh phát thanh tạm dừng một lúc lâu mới vang lên, đầu tiên viện Bình Thông đơ người thật lâu, kế đó là điên cuồng hoan hô!

Quay lại chuyện đang diễn ra vào 15 phút trước.

Chiến sĩ độc lập đội chủ lực của ba trường có tổng cộng 8 người đang kiềm chế lẫn nhau, không ai nhường một bước; đội tuyển trường phía dưới thì bắt đầu hỗn chiến trên diện rộng; về phần chỉ huy chính và cơ giáp sư chủ lực thì cố gắng đi nhổ cờ, nhưng hiển nhiên đang cản trở lẫn nhau cả.

Khi mọi người không phát giác, Quý Giản nhân cơ hội sờ một cây súng súng ion của đội tuyển trường. Cái khác không nói chứ vũ khí nóng của thành viên đội tuyển trường từ trước đến nay luôn nhiều nhất.

Trải qua ấp ủ mưu đồ trong thời gian lâu, cuối cùng Quý Giản cũng tìm được cơ hội, đứng đối diện với cột cờ viện Bình Thông rồi bắng nới tới mạnh như vũ bão, làm gãy luôn phần đế cột cờ.

Dưới cùng của cột cờ được kết nối với cảm biến để phát thông báo, chỉ cần rút ra thì sẽ có tiếng vang lên ngay, nó được coi là một thiết lập rất đơn giản và thô bạo.

Trước hôm nay, au cũng dùng tay nhổ cờ, chưa môt ai nghĩ tới chuyện bắn gãy cả cột cờ.

Quan trọng hơn hết là người nghĩ ra cách này không phải là trường Damocles, mà là những người từ viện Bình Thông.

Toàn bộ Liên bang ai mà chả biết sinh viên viện Bình Thông là bọn làm màu giả bộ đứng đắn nhất. Họ đang phòng ngừa sinh viên trường Damocles làm gì bừa bãi, kết quả lại là người của viện Bình Thông làm trước một bước.

Cột cờ ngã xuống cái ầm, không ngã xuống đất mà ngã thẳng ngay đầu Tông Chính Việt Nhân.

Toàn bộ cửa sổ cơ giáp Tông Chính Việt Nhân tối đen, hoàn toàn chả thấy được ai, từ phần ngực trở xuống bị đập mấy lần. Anh ta ra sức kéo đồ trên đầu xuống, vừa định vứt đi thì mới phát hiện biểu hiện của Cơ Sơ Vũ và Hoắc Tuyên Sơn không đúng. Anh ta cúi đầu nhìn, thì ra là cờ của viện Bình Thông: "..."

Trong khi tất cả mọi người vẫn chưa kịp phản ứng, Đinh Hòa Mỹ bay lên rồi nả tiếp vào đế cột cờ của trường Damocles, giành được vị trí thứ hai.

[Chúc mừng trường Quân sự Damocles đã về đích thành công.]

Giờ phút này, dù ngoài hay bên trong đấu trường cũng lặng thinh y như nhau.

Cũng có vẻ khí phách của thanh niên đấy. Trận này không dùng đầu óc nhiều, mấy trường chả dùng mấy hành động phá phách là chả thắng được.

"Tốt nhất nên sửa lại chuyện nhổ cờ trong trận đấu tiếp theo." Tập Hạo Thiên nói cứng ngắc. Ông đang chờ ba trường quân sự uy tín lâu đời đối đầu lần nữa, nhiều năm như vậy cuối cùng ông cũng thấy được cảnh đó, để rồi có kết quả là thế này đây?

Ngư Thiên Hà cố thở ra một hơi sau thao tác lạ đời này, bà gật đầu đáp: "Đúng vậy, tất cả thiết lập trong trận đấu cần phải cẩn thận sửa đổi một lần, đừng để người ta lợi dụng sơ hở."

Cảm giác này giống như mấy người không liên quan đã được dọn hết, ai ai cũng chờ đợi một lần bùng nổ, ngay cả quần cũng cởi luôn,

rồi đột nhiên bạn nói xem xong rồi, một họng khí tức dâng lên sao mà nuốt trôi nổi.

Về phần Lộ Chính Tân, ông ta lắc đầu: “Sinh viên trường quân sự hiện tại chưa chắc học được gì hay, nhưng học cái xấu thì nhanh lắm.”

Ông vừa thốt ra lời này, không ít khán giả theo bản năng đưa ánh mắt đi tìm kiếm bóng dáng Vệ Tam.

Vệ Tam cảm nhận được không ít ánh mắt đảo quanh mình: “?”

Cô cũng không phá tới mức nghĩ tới cách này đâu trời. Rõ ràng Quý Giản có thiên phú dị bẩm, chỉ huy hay chiến sĩ độc lập cũng chả nghĩ ra được như cậu ta.

Đừng nói khán giả câm nhín, bất kể là đội chủ lực hay là đội tuyển trường quân sự trong đấu trường cũng có tí ấm ức trong lòng. Thật ra bọn họ cũng đã chuẩn bị cho một trận chiến khó khăn rồi, cuối cùng lại…

Nhưng dù có uất ức tới đấu, không ai khó chịu bằng trường trường Đế Quốc cả.

Hoàn toàn chả có ai phản ứng kịp.

Ai mà nghĩ được trường Đế Quốc chiếm vị trí số một trong cuộc thi nhiều năm, lại vẫn là bông hoa nhỏ bé và quá ngây thơ.

Kim Kha vuốt mồ hôi một phen, mặc dù không giành được vị trí thứ nhất nhưng cũng may Đinh Hòa Mỹ phản ứng nhanh, để cho trường Damocles đạt được vị trí thứ hai.

“Người anh em, cậu đủ khác người đó.” Trước khi đi, thiếu gia Liêu còn giơ ngón tay cái lên với Quý Giản, và nói lời thật lòng.

Đúng thật công dụng của cơ giáp sư vô cùng lớn, còn biết nghịch súng đùa giỡn tâm kế.

…

“Trường Đế Quốc và trường Damocles đã bằng điểm.” Hạng Minh Hóa cười cười, cũng không vội vàng, “41 với 41.”

Tầm mắt Giải Ngữ Mạn xẹt qua mấy người trong đội chủ lực của trường Đế Quốc, bà nhíu mày: “Mấy người của trường Đế Quốc quá bình tĩnh.”

Lúc trước họ lấy vị trí thứ hai là đã không phục, giờ đây còn rớt xuống tận hạng 3, cũng bị người ta đuổi kịp điểm thế nhưng bọn người Cơ Sơ Vũ vẫn còn chững chạc như lúc trước. Chuyển biến của họ hơi nhanh.

“Giải đấu đã diễn ra hơn nửa năm, tâm tình mà không tốt hơn thì chỉ sợ sau này cũng không phát triển được.” Ngược lại Hạng Minh Hóa thì cảm thấy mấy người của trường Đế Quốc không sai gì cả. Trường Damocles đã đoạt giải nhất vài lần, Ứng Tinh Quyết thì xảy ra chuyện liên miên, dù thế nào cũng phải học được cách chững chạc.

Mặc dù Giải Ngữ Mạn biết theo lý là thế, cơ mà sâu trong nội tâm mình, bà vẫn luôn cảm thấy nơi nào đã xảy ra biến hóa.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Quý Giản: À cái này sao, tôi chỉ suy nghĩ dựa vào mạch não của Vệ Tam thôi. Dù có khác người thì cũng đừng trách tôi.:D

... Vài năm sau, môn học phá phách xuất hiện lưng trời, trở thành một quyển bí kỹ bắt buộc phải học của các sinh viên trường quân sự lớn.

Chương 249

“nhìn thấy cậu là phiền”

Chỉ có ba trường quân sự trong đấu trường, hai trường quân sự đã giành được vị trí, hiển nhiên trường Đế Quốc còn lại sẽ có hạng thứ 3.

Mặc dù cuộc hỗn chiến kéo dài 15 phút nhưng chả có thương vong lớn trong ba trường. Họ lên máy bay liền kề nhau và đi tới lối ra.

Các phương tiện truyền thông đứng ở lối ra đang suy nghĩ mấy câu để hỏi. Lúc bọn họ xem đánh sáp lá cà là đã bắt đầu chuẩn bị câu hỏi, dự đoán tất cả các loại tình huống.

Rốt cuộc bây giờ đã có thứ hạng, nhưng thủ đoạn đạt được thứ hạng thì… Đúng là một lời khó nói hết, khiến tất cả các phương tiện truyền thông phải bỏ hết mấy câu đã chuẩn bị, suy nghĩ lại lần nữa.

“Có muốn đi ra chỗ lối ra không?” Tam Vệ ở trên khán đài hỏi Ứng Tinh Quyết.

Ứng Tinh Quyết gật đầu, hai người đã đi xuống từ khán đài và đi về phía lối ra.

Không chỉ họ mà các đội viên đội chủ lực đã bị loại cũng đi về phía đó y như vậy.

Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết đi cùng nhau, khoảng cách giữa hai người ít nhất là tầm năm cái nắm tay, cơ mà nếu ai đó ở xa nhìn tới thì khoảng cách này cũng không cách nhau là bao.

Ban đầu Giải Ngữ Mạn đứng lên chuẩn bị đi ra ngoài đón sinh viên cùng Hạng Minh Hóa, bà nhìn lơ đãng về phía khán giả là đã nhìn thấy cảnh hai người đi cùng nhau.

Dù Ứng Tinh Quyết có bệnh quấn thân triền miên nhiều năm, nhưng dung nhan của anh đúng là dạng tuyệt đỉnh, xương lông mày rõ rành. Nếu không phải anh có một đôi mắt sắc nét đen lay láy đè ép người ta, Tinh Võng đã sớm thảo luận về tướng mạo của anh tới mức lật trời.

Bây giờ bà nhìn từ chỗ xa, không thấy rõ khuôn mặt, chỉ thấy hai

người này đi cùng nhau và giữa các bước chân lại có một cảm giác hài hòa khó nói thành lời.

Giải Ngữ Mạn ngạc nhiên: Không biết từ lúc nào, mối quan hệ Giữa Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết lại gần như vậy.

Bà nhìn sang các trường quân sự khác vẫn còn phân biệt rõ tới bây giờ, Shaω Eli cứ như là một con virus lớn, xung quanh em ấy trống vắng một vòng tròn thật to.

Lần này có rất nhiều chiến sĩ độc lập chủ lực như vậy, ai nấy toàn là tuyển thủ hạng nặng bị loại, họ đứng lối ra chờ người của trường quân sự đi tới thì cũng là một dạng kỳ quan.

Trong khi chờ các trường đi ra, các kênh truyền thông đang chụp ảnh mấy thành viên của đội chủ lực đã bị loại.

Phóng viên Truyền thông Lam Phạt liều mạng chụp ảnh Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết, một người là cổ đông, một người là Ngôi Sao Đế Quốc. Hai người bị loại ở cùng khung hình thì bức ảnh này không cần viết tiêu đề cũng đủ lấy làn sóng lượt vieω.

Dù sao Lam Phạt của họ không làm những điều xấu, chỉ chia sẻ với khán giả Tinh Võng mà thôi.

Một đen một trắng đứng chung một chỗ, không bàn tới cái khác, đúng là đẹp mắt, rất là đẹp mắt.

“Bạn Vệ, bạn có thể dựa vào bên phải một chút được không?” Phóng viên Truyền thông Lam Phạt nhìn ống kính trên quang não của mình, “Bạn Ứng, bọn nhìn sang bên này này.”

Nhìn thấy là phóng viên Lam Phạt, Vệ Tam hiển nhiên phối hợp. Thế là cô nhích lại gần bên phải, mà Ứng Tinh Quyết cũng không từ chối nhìn, anh cứ thế nhìn về phía ống kính.

Lần này phóng viên chợt như quên hết cả, bản năng nghề nghiệp của phóng viên trước kia đã xuất hiện: “Tốt tốt. Bạn Vệ lại khẽ nghiêng thêm gần vào bạn Ứng đi, úi đúng rồi! Hai người cười một cái.”

Những ký giả này lần lượt giơ ống kính lên với tốc độ nhanh nhất rồi chụp được cảnh này, về sau bọn họ cũng có tài liệu để cắt xén chuyện.

Cái gì mà chuyện xưa của một cặp đối thủ, một kẻ là con cưng của trời, kẻ còn lại cọng cỏ không ngừng vươn lên trong nghịch cảnh… đúng là phù hợp nhất cho tấm hình này.

Shaω Eli đến đây để chờ đợi cho đội trường Samuel đi ra, kết quả nhìn thấy cảnh này thì gã không thể không chửi: "Làm gì thế, đang chụp ảnh thảm đỏ hay là…" ảnh cưới?

Gã còn chưa dứt lời đã bị người của trường South Pasadena là Sơn Cung Ba Nhận đụng phải, trơ mắt nhìn người của trường South Pasadena đi ngang qua mặt mình và đi tới trước.

Shaω Eli: "…" Đội chủ lực có nhiều chiến sĩ độc lập bị loại thì ghê gớm lắm à?

Ở lối ra, tiếng bấm chụp của phóng viên truyền quá lớn cơ mà lỗ tai Vệ Tam chính xác bắt được câu nói của Shaω Eli. Cô híp mắt nhìn về phía gã rồi lập tức nhích người sát vào Ứng Tinh Quyết bên này luôn.

Lần này ngay cả khoảng cách nửa cú đấm cũng không có.

Vệ Tam nâng một tay đặt trên vai Ứng Tinh Quyết, một tay còn lại thì giơ ngón cái lên bên cạnh, trên mặt lộ ra nụ cười thật lớn, có thể nói là vô cùng đắc chí.

Đầu tiên Ứng Tinh Quyết theo bản năng nghiêng mặt hạ mắt nhìn ngón tay đặt trên vai mình, kế đó lại quay đầu nhìn Vệ Tam, nhưng trước sau vẫn không từ chối chuyện cô tới gần.

Về phần phóng viên truyền thông, ai nấy giống hệt như điếng hết rồi, họ sống chết đè nút chụp, trong lòng hò hét: Đánh nhau đánh nhau đi!

Theo quan điểm của họ, Ứng Tinh Quyết sẽ không bao giờ cho phép ai đó choàng tay nhẹ lên vai mình như vậy. Song chờ thật là lâu, các phóng viên cũng không chụp được hình ảnh tranh chấp, cuối cùng họ đành an ủi mình bảo nếu các thành viên chủ lực của trường Đế Quốc đi ra, chắc chắn họ sẽ xử luôn Vệ Tam.

Chẳng bao lâu, có một trường quân sự ở lối ra, đó là trường Samuel.

Trường Samuel bị đuổi ra ngoài, chưa hoàn toàn ra khỏi sân là đã nghe thấy ba trường quân sự chia xong vị trí xếp hạng, nhất là còn biết họ chia thắng bại làm sao. Trong lúc nhất thời, toàn bộ sinh viên

quân sự trên máy bay đã uể oải suy sụp hẳn.

Quét tất cả tụi tôi ra ngoài rồi, còn tưởng ba trường mấy cậu sẽ đánh nhau dữ dội sao đó kế tiếp, ai dè đâu lại cứ nhẹ nhàng làm xong chuyện?

Không muốn ra tay thì để cho trường Samuel bọn họ tới đi!

Cả ba trường quân sự bị bệnh hết rồi! Tinh thần cứt chó! Tinh thần phá phách! Còn cái gì mà thiếu niên khí phách, cả người toàn khí phá banh mới đúng!

Nhìn thấy những người từ trường của mình đi ra, Shaω Eli như thấy đã trải qua bao cuộc bể dâu, hốc mắt đỏ lên như có như không: "Chỉ huy, cuối cùng các cậu cũng ra ngoài rồi, đám người trường South Pasadena bắt nạt tôi."

Cao Học Lâm cũng không muốn nói chuyện, toàn bộ trường Samuel bọn họ đã bị người ta bắt nạt hết, có mình Shaω Eli bị bắt nạt thì tính là cái gì. Anh ta còn muốn vỗ tay khen tốt đấy.

Mặc dù trong đầu có mấy cái suy nghĩ, Cao Học Lâm vẫn không biểu lộ ra. Dù gì Shaω Eli cũng là một thằng ngốc, anh ta cũng biết từ lâu rồi nhưng không chịu đựng được.

Tập Ô Thông tiến lên đấm thẳng vào mắt Shaω Eli, bình tĩnh nói: "Nhìn thấy cậu là thấy phiền." Rồi sau đó lách qua người gã và rời khỏi đấu trường.

Shaω Eli ôm một con mắt bầm tím: "???"

Không biết tại sao một cú đấm này của Tập Ô Thông đi tới đã làm đội chủ lực của trường Samuel thở phào một hơi, họ thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Cái cảnh như thế đúng là hiếm thấy.

Vệ Tam vỗ tay tại chỗ: "Ép bạn Tập đến mức này, cậu Eli, cậu có công lực thâm hậu ghê."

Shaω Eli rất ấm ức, gã cảm thấy mình không làm gì cả, thậm chí còn muốn cáo trạng với Cao Học Lâm nhưng người ta phớt lờ mình.

Cơ giáp sư chính của Samuel là Nam Phi Trúc có sự hài lòng trong

mắt, đánh tốt đấy, loại ngu xuẩn nghe không hiểu nói làm người ta bực này làm cậu ta thấy cũng phiền.

Phớt lờ gã à, Shaω Eli cảm thấy thế nhân thật hiểm ác, ngay tại lúc gã sắp mất hy vọng, có một người vươn tay ra giúp đỡ.

Jill Gil Wood nói với vẻ tốt bụng, “Để tôi xem mắt cậu coi.”

Shaω Eli buông tay: “Chắc chắn sưng rồi.” Hóa ra có người quan tâm đến gã, mặc dù là người gã xem thường.

“Sưng thật.” Jill Gil Wood cau mày, kế đó đấm luôn vào con mắt khác của gã, “Làm thế này là đối xứng này.”

Shaω Eli che mắt ngay và ngồi xổm trên mặt đất, gã thấy quá thê lương.

“Làm việc hấp tấp, bị đánh là đáng!” Giáo viên của trường Samuel đến, nhìn thấy thảm trạng của gã thì cũng lạnh tanh, thậm chí còn muốn tự mình ra tay, “Nếu không phải em bị loại khiến chỉ còn hai chiến sĩ độc lập đội chủ lực, sao mà đội chúng ta lại chật vật bị loại như vậy!”

“Chuyện này liên quan gì tới em.” Shaω Eli ấm ức, “Không phải trường Damocles cũng còn hai chiến sĩ độc lập đội chủ lực à. Hơn nữa có em thì cũng vô dụng, ba trường quân sự liên thủ còn không phải vì thanh danh trường Samuel kém hay sao.”

“Lúc trước nghe nói trường Đế Quốc mà thua trận thì sinh viên trường sẽ bị phạt?” Vệ Tam quay đầu nhìn về phía Ứng Tinh Quyết bên cạnh, hỏi.

“Trước kia thì có.” Ứng Tinh Quyết nhìn lối ra, “Nhận thức rõ tình hình hiện tại thì sẽ không.”

Vệ Tam há miệng đang định nói cái gì đó, lối ra lại có một trận xôn xao.

- --Ba trường quân sự đã lần lượt tới lối ra.

Chương 250

“thuốc nổ”

Ba đội trường quân sự lần lượt đi ra theo thứ tự xếp hạng. Bầu không khí viện Bình Thông có chút kỳ lạ, các thành viên trong đội tuyển thì khá hưng phấn, đây là lần đầu tiên bọn họ giành được chức vô địch trong giải đấu này, nhưng năm người của đội chủ lực đi trước thì có biểu hiện hơi hời hợt, dường như không vui vẻ như tưởng tượng.

Quý Giản đứng bên cạnh Tông Chính Việt Nhân, cúi đầu nhận sai: “Các chủ, tôi không cố ý.”

Lúc ấy chỉ muốn lấy xếp hạng trong khi mấy tên chiến sĩ độc lập chủ lực khác lại chả đề phòng cậu ta. Ai mà ngờ được cột cờ kia không biết thiên vị, cứ thế đổ về phía các chủ, hơn nữa lá cờ hết lần này tới lần khác còn bịt kín đầu cơ giáp.

Tay Tông Chính Việt Nhân cầm thương dài, không kìm được mà đi sờ eo mình. Cho tới bây giờ chỗ này vẫn còn nhoi nhói, Cơ Sơ Vũ và Hoắc Tuyên Sơn không nhẹ tay được một tí nào.

“Lấy được thứ hạng là quan trọng nhất.” Tông Chính Việt Nhân nói với vẻ thản nhiên, ngón tay nắm chặt thân thương, “Đừng có nhắc lại việc này.” Cứ coi như một giấc mộng đi.

“Anh Tông Chính này, kỹ thuật bắn súng của cơ giáp sư viện Bình Thông mấy anh chuẩn ghê.” Vệ Tam chen tới, nhìn thấy Tông Chính Việt Nhân bèn nhiệt tình chào hỏi, “Tôi thấy lúc ấy anh bị đấm hai cú, không có sao chứ.”

Tông Chính Việt Nhân: “...” Xem ra mình vĩnh viễn không tỉnh khỏi cơn ác mộng này.

“À, đúng rồi.” Vệ Tam xoay người chỉ chỉ Ứng Tinh Quyết đứng sau lưng, “Trong lúc các anh còn đang thi đấu, có người lại cố gắng bắt cóc để vưu oan cho anh ấy. Chuyện Kosai Musashi lần trước ở Sao South Pasadena không liên quan đến anh ấy và việc này đã được các trường chứng minh trong sạch rồi.”

Đầu tiên Tông Chính Việt Nhân sửng sốt, thật không ngờ chỉ có mấy ngày là Ứng Tinh Quyết đột nhiên rửa sạch hiềm nghi. Sau đó anh ta

nhìn Vệ Tam: “Anh ta không phải người của trường Damocles, vì sao cô lại giải thích?”

Vệ Tam mỉm cười: “Cho dù mọi người không học cùng trường nhưng cũng toàn là bạn bè tương trợ đoàn kết với nhau. Đương nhiên tôi muốn thay anh ấy giải thích chuyện này rồi.”

“Giải thích cái gì?” Mấy người Kim Kha đi ra từ phía sau.

“Trở về rồi nói cho các cậu biết.” Vệ Tam tiến lên đưa tay vỗ vào tay mấy người bọn họ. Kế đó cô nghiêng đầu nhìn Đinh Hòa Mỹ phía sau một chút, giơ ngón tay cái lên với chị ấy, “Chị à, lần này chị chính là người có công to nha.”

Đinh Hòa Mỹ cười: “Cũng là chuyện bên trong thôi.”

Đội chủ lực của trường Damocles tụ hợp và đứng sang một bên để trả lời phỏng vấn. Chỉ chốc lát sau người của trường Đế Quốc cũng đi ra, Cơ Sơ Vũ nhìn thấy Ứng Tinh Quyết thì ánh mắt lia tới trái tới phải của anh, cậu ta không phát hiện người giám thị trước kia.

“Chỉ huy chính.” Hoắc Kiếm đi ra la lên một tiếng với Ứng Tinh Quyết, “Xin lỗi, chúng tôi...”

Ứng Tinh Quyết giơ tay lên ngắt lời, lạnh lùng nói: “Còn có cơ hội xoay chuyển.”

“Những người đó không có ở đây?” Cơ Sơ Vũ vẫn không nhìn thấy những người giám sát, trước đó họ còn muốn theo dõi nhất cử nhất động của Ứng Tinh Quyết ở sân diễn tập.

“Rút lui.” Ứng Tinh Quyết xoay người nói trước, “Hiềm nghi của tôi đã bị bỏ rồi.”

Đội chủ lực của trường Đế Quốc muốn hỏi lý do tại sao, nhưng tất cả các phóng viên truyền thông ở gần đó, họ chỉ có thể trả lời các câu hỏi của các phóng viên đầu tiên.

...

Đợi đến khi trao giải xong, các trường quân sự trở về ký túc xá, cũng nghe xong chuyện xảy ra bên ngoài đấu trường thi đấu một lần nữa. Họ cũng biết còn có người dám bắt cóc sinh viên một lần nữa nhưng bị Vệ Tam, kẻ bị loại, phá hư.

“Nói như vậy, Kosai Musashi không phải do Ứng Tinh Quyết giết?” Lộ Thời Bạch hỏi cô giáo tới thông báo.

Cô giáo gật đầu: “Không chỉ không phải em ấy giết mà trong cơ thể em ấy còn có một máy ghi dữ liệu thu nhỏ nằm đấy 10 năm. Từ 10 năm trước đã có người tính toán em ấy rồi.”

“Vu oan hãm hại...” Lộ Thời Bạch nhíu mày, “Kosai Musashi bị liên lụy.”

“Nếu không phải Vệ Tam đột nhiên bị loại rồi đi trèo qua cửa sổ Ứng Tinh Quyết, chỉ sợ còn không biết chuyện gì sẽ xảy ra với em ấy.” Giáo viên cảm thán.

“Trèo lên cửa sổ Ứng Ứng Tinh Quyết?” Hoắc Tử An vừa nghe là cười nhạo một tiếng ngay, “Vệ Tam muốn âm thầm ra tay với anh ta thì có. Trước kia ở Sao Đế Đô còn biết phải chờ tới đêm khuya, còn giờ ra tay ngay giữa ban ngày à?”

Cô giáo ho một tiếng: “Dù sao cũng không có ra tay, ngược lại còn cứu Ứng Tinh Quyết. Trường Đế Quốc bên kia vẫn có ý định mở một con mắt nhắm một con mắt.”

“Không đúng.” Lộ Thời Bạch hoài nghi, “Bọn họ làm gì đó tại máy ghi dữ liệu của Ứng Tinh Quyết trong cơ thể chỉ vì muốn vu khống anh ta? Một ván cờ dài như vậy, không phải chỉ đơn giản thế này. Em thấy rõ ràng là người đứng sau muốn mượn tay Tinh Quyết sát hại sinh viên trường quân sự. Năm trường quân sự chỉ có trường Damocles là không có người chết, ngay cả thành viên đội tuyển trường đó cũng cứu lại được, có phải là bọn họ… đặt bẫy hay không. Nếu không thì làm sao bọn họ lại phát hiện hết lần này tới lần khác được.”

“Em nói như vậy cũng không hoàn toàn hợp lý. Dù Vệ Tam là người phát hiện Ứng Tinh Quyết hai lần nhưng lần này em ấy bị anh em Sơn Cung của trường South Pasadena lôi ra ngoài cùng nhau.” Mấy ngày nay, giáo viên mấy trường quân sự cũng đang phân tích, cơ mà cứ mãi chẳng thể hoàn toàn suy đoán ra mục đích của người đứng sau lưng.

Lộ Thời Bạch lật xem cảnh phát lại trong livestream, đúng thật là Vệ Tam và anh em Sơn Cung dùng phương thức ngoài dự liệu của mọi người để bị loại chung.

Sau một hồi nói chuyện, giáo viên của viện Bình Thông rời đi, Lộ Thời Bạch nhìn Tông Chính Việt Nhân đứng trước cửa sổ: “Các chủ, chuyện này tuyệt đối không đơn giản như vậy, chúng ta không thể không đề cao cảnh giác. Không phải do các trường quân sự khác âm thầm tính toán, vậy chuyện này chính là do Quân Độc Lập làm.”

Tông Chính Việt Nhân thuận miệng ừ một tiếng, tầm mắt của anh ta dừng ở mặt đường dưới cửa sổ vì đang suy nghĩ một chuyện: D.ục vọng chiến thắng trong mắt Cơ Sơ Vũ đã biến mất.

Trước trận đấu, đối thủ duy nhất mà Tông Chính Việt Nhân để vào mắt chỉ có một mình Cơ Sơ Vũ, hai trận đấu đầu tiên vẫn như thế. Địa vị của hai người tương tự nhau, anh khá hiểu tâm lý của Cơ Sơ Vũ.

Nhưng lần này nhìn thấy Cơ Sơ Vũ thì cậu ta lại chả giống trước kia lắm.

Bởi vì... Ứng Tinh Quyết không có ở đây, cho nên mất lòng tin vào thứ hạng ở đấu trường lần này?

Ký túc xá trường Damocles, phòng ngủ của đội chủ lực.

“Tôi cứ thấy trận này kỳ kỳ sao ấy.” Một mình Liêu Như Ninh chiếm toàn bộ ghế sô-pha trong phòng khách, bên miệng ngậm một ống hút siêu dài, nó kéo dài đến chai nước giải khát trên bàn trà thủy tinh, “Vệ Tam không có ở đây, tôi còn tưởng rằng bọn mình phải liều mạnh trọng thương mới lấy được thứ hạng đó.”

“Tôi còn chờ các cậu đánh sáp lá cà một ngày một đêm.” Vệ Tam cũng mất hứng như thế.

Kim Kha đi ra khỏi phòng mình rồi đẩy một chân Liêu Như Ninh xuống, cậu ấy chen vào ngồi xuống: “Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam là chuyện gì?”

“Họ nhận được tin nhắn mã hóa từ Quân Độc Lập, nói rằng những người bị nhiễm bệnh đã hành động bên ngoài cuộc đua.” Vệ Tam giải thích những gì đã xảy ra trước đó một lần.

Thiếu gia Liêu càng nghe càng không thoải mái, cậu ta dứt khoát ngồi dậy, chả thèm uống nước nữa: “10 năm trước đã bắt đầu ra tay bố trí với một đứa trẻ, hành vi điên rồ gì đây? Hoàn toàn không phải là con

người mà!”

“Người bị nhiễm bệnh theo một nghĩa nào đó đã không còn là con người nữa rồi.” Hoắc Tuyên Sơn nói, “Hơn nữa, không phải hơn 10 năm trước thì bọn họ đã ra tay với Ứng Tinh Quyết rồi à?”

Người ngoài cuộc nghe xong trong lòng đã không thoải mái, chứ đừng nói gì đến Ứng Thành Hà. Anh ngồi trên ghế với đôi mắt đỏ bừng: “Anh họ tôi đã làm gì sai?”

“Không làm gì sai cả, chẳng qua đẳng cấp của anh ấy quá cao.” Kim Kha gằn từng chữ, “Người bị nhiễm bệnh phía sau đang sợ anh ấy. Chẳng qua năm đó người đứng đầu nhà họ Ứng bảo vệ Ứng Tinh Quyết rất tốt, không để cho anh ấy gặp nguy hiểm đến tính mạng. Sau này thì Ứng Tinh Quyết tự mình dùng được cảm giác mạnh mẽ này, người bị nhiễm bệnh bình thường không đến gần được cho nên bọn họ mới lựa chọn ra tay trong giải đấu.”

“Máy ghi dữ liệu mini có quy trình kiểm tra an toàn, nên năm đó người ra tay chỉ sửa đổi chỉ được một chút là cho Ứng Tinh Quyết rơi vào hôn mê ba lần.” Hoắc Tuyên Sơn phân tích, “Có lẽ người bị nhiễm bệnh còn có âm mưu lớn hơn. Quân Độc Lập rất sốt ruột, thậm chí không tiếc chuyện bại lộ với tụi mình thì chắc là họ biết cái gì rồi.”

“Biết cũng sẽ không nói cho chúng ta biết.” Liêu Như Ninh một lần nữa cắn ống hút, “Anh em Sơn Cung nói từ tin nhắn mã hóa không nhìn thấy người gửi tin là ai, chứng tỏ nội bộ bọn họ cũng đang đề phòng.”

Kim Kha trầm tư một lúc lâu, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Vệ Tam: “Cậu có kiểm tra máy ghi dữ liệu thu nhỏ trong cổ tay mình chưa?”

Vệ Tam cúi đầu đưa tay, nhìn cổ tay mình: “Chưa.”

Nhất thời bốn người trong phòng khách đều quay đầu nhìn chằm chằm cô. Ánh mắt Ứng Thành Hà còn đỏ hơn, thanh âm có chút khàn khàn: “Thứ này của cậu cũng do người đó bên Quân khu 1 làm.”

“... Vậy tôi đi tìm người nhìn xem?” Vệ Tam quên mất bản thân mình.

Nhắc đến chuyện này, Kim Kha lại nhớ lại một điều: “Xét nghiệm máu trước đây ấy, bác sĩ Tỉnh có báo cáo cho cậu không?”

Vệ Tam lắc đầu: “Tớ không đi tìm bác sĩ Tỉnh, bác ấu cũng không liên lạc với tớ, chắc là chưa có rồi.”

Vừa dứt lời, cô đột nhiên quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài tối tăm chỉ có ánh trăng lu mờ, nhưng những đám mây đen thỉnh thoảng trôi dạt lại che đi một chút ánh sáng còn lại. Dưới lầu, cành cây lắc lư theo gió hai bên đường.

“Làm sao vậy?” Hoắc Tuyên Sơn quan sát vẻ mặt Vệ Tam, nhạy bén đứng dậy và hỏi trong cảnh giác.

Vệ Tam giơ tay lắc nhẹ: “Có người tới.”

Cô có thể cảm thấy một sự dao động cảm giác mạnh mẽ và quen thuộc, cô đã từng cảm nhận được ở tòa nhà mô phỏng đấu trường nào rồi.

- --Là Ứng Tinh Quyết?

“Tớ chả cảm giác được gì cả.” Kim Kha cau mày, theo lý thuyết cảm giác chỉ huy rộng lớn hơn so với cơ giáp sư và chiến sĩ độc lập.

Nhưng cũng là bình thường, Vệ Tam có cấp siêu 3S, giới hạn này dường như đã vượt qua một định nghĩa nào đó.

Trong phòng khách, năm người đứng dần dần khít lại nhau, tựa lưng đứng với nhau để đề phòng.

Cho đến khi tiếng gõ cửa vang lên.

Năm người: “????”

Thiếu gia Liêu chà xát cánh tay đã nổi da gà: “Chẳng lẽ là ma!?”

Vệ Tam nghe tiếng gõ cửa có tiết tấu thì đại khái xác định được là ai. Cô chuyển người đi thẳng về phía cửa rồi đưa tay mở cửa, bốn người chả có một cơ hội ngăn cản.

Khi cánh cửa mở ra, bên ngoài đúng thật có bóng người quen thuộc, bên cạnh đó còn có thêm một người đàn ông trung niên xa lạ mặc trang phục huấn luyện Damocles.

“Chú à, chú giả bộ non nớt như vậy không ổn lắm đâu.” Liêu Như Ninh đứng ở sau lưng Vệ Tam, nhìn người bên cạnh đánh giá từ trên xuống dưới.

“Anh!” Ứng Thành Hà vừa nhìn thấy người ở cửa là Ứng Tinh Quyết là la lên rồi lập tức che miệng lại, ám chỉ mình phải bình tĩnh ổn định, không nên biểu lộ ra bộ dáng vô cùng để ý.

Vệ Tam nhường vị trí: “Vào đi.”

Lúc này, Ứng Tinh Quyết và người bên cạnh mới tiến vào, cả hai mặc đồng phục huấn luyện của trường Damocles hết.

“Các anh cứ như vậy đi thẳng tới đây.” Vệ Tam nhìn lướt qua vài lần rồi hỏi, “Dùng cảm giác mê hoặc người của cả tòa nhà?”

Cảm giác của Ứng Tinh Quyết có thể ra ám thị cho người khác, chuyện này Vệ Tam đã biết sau lần đó đi cùng anh tới tòa nhà y tế. Từ bộ đồ huấn luyện của hai người, có lẽ anh ấy đã ám chỉ những người trên đường đi rằng hai người là sinh viên của trường Damocles.

“Ừ.” Ứng Tinh Quyết quay đầu nhìn về phía người đàn ông trung niên bên cạnh, “Đây là người của nhà họ Ứng, mời chú ấy tới giúp cô xem máy ghi dữ liệu thu nhỏ.”

Ứng Tinh Quyết là theo chuyện của mình điều tra tiếp mới biết trên người Vệ Tam cũng có cái này.

“Khi bác sĩ Tỉnh mượn cũng không nói dùng cho người nào. Chắc là không có vấn đề đâu.” Vệ Tam cho hay.

“Lấy ra xem trước đã.” Kim Kha đứng bên cạnh nói, cậu ấy cũng chẳng yên tâm.

Trước khi lấy máy ghi chép thu nhỏ này ra khỏi cổ tay của cô, Vệ Tam ngồi trong phòng khách còn mấy người còn lại kéo tất cả rèm cửa lại, chờ người này lấy đồ ra.

Người đàn ông trung niên cắt da của Vệ Tam, từ từ lấy máy ghi chép. Kế đó ông ấy đặt thứ này trong chất lỏng đặc biệt để rửa sạch, rồi lấy ra và đặt lên một chỗ như cái bồn nuôi cấy.

Ông ấy đeo một cặp kính gọng đen trông bình thường và bắt đầu

tách con chip trong máy ghi dữ liệu ra từng chút một.

...

“Như thế nào rồi?” Ứng Tinh Quyết thấy người đàn ông trung niên buông cái kẹp xuống thì hỏi nhỏ.

“Vâng, không giống như của cậu, không có nguồn điện bên ngoài khiến người ta hôn mê.” Người đàn ông trung niên trả lời.

Còn chưa đợi mấy người trong phòng khách thở phào nhẹ nhõm, ông ấy lại nói: “Nhưng máy giám sát âm mini này đã được tiến hành cải tạo lần thứ hai, phong cách và mánh khóe khác với máy giám sát mini của cậu, chắc là do một người khác đụng vào.”

“Thay cái gì?” Đầu ngón tay Ứng Tinh Quyết chậm rãi cầm lấy.

“Trên đó có một loại thuốc nổ được nén lại. Bởi vì thể tích siêu nhỏ, nhưng nếu lại đặt nó ngay sau gáy thì chỉ cần cho nổ sẽ thổi bay đầu người.” Trên nét mặt người đàn ông trung niên có một chút nghi ngờ, ông ấy ngẩng đầu nhìn Vệ Tam, “Chẳng qua con chip siêu nhỏ này được lắp đặt ở cổ tay, nhiều nhất cũng chỉ làm nổ tung một bàn tay, chứ không làm tổn thương tính mạng con người.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Có người hại tôi!

Chương 251

“thẳng thắn”

Người đàn ông trung niên vừa nói xong là Liêu Như Ninh cả giận ngay: “Cái gì mà gọi là không ảnh hưởng tới mạng người. Cậu ấy mất tay, sau này sao mà xây dựng cơ giáp được nữa?”

“So sánh cả hai chuyện, rõ ràng là tác hại của chuyện đặt ở cổ tay sẽ nhỏ hơn.” Người đàn ông trung niên giải thích, “Theo lý thuyết muốn làm tổn thương cô này thì đặt ở gáy là tốt nhất.”

Vệ Tam nhìn cổ tay mình bị rạch ra: “Máy ghi âm mini này là cái mới tới từ Quân khu 1, người trưởng phòng đó cũng muốn hại tôi?”

Người đàn ông lắc đầu, chỉ vào máy ghi chép thu nhỏ trên cái đế: “Nếu đó do trưởng phòng cơ khí Quân khu 1 động tay chân, sẽ không có dấu vết sửa đổi trên đó.”

Vệ Tam nhíu mày, lập tức hiểu được ý của ông ta.

Máy ghi dữ liệu mini này ban đầu được thiết kế và chế tạo bởi trưởng phòng cơ khí Quân khu 1, nếu ông ta muốn làm điều đó thì sẽ bỏ luôn thuốc nổ nén vào cái máy vào. Giờ đây có dấu vết sửa đổi, cho thấy máy ghi âm đã được cải tạo lần thứ hai, ắt có người khác ra tay.

“Máy ghi chép mini này chỉ có qua tay 3 người.” Ứng Tinh Quyết lấy ra một hũ thuốc mỡ lấy ra một khối nhỏ rồi hạ mắt cầm cổ tay Vệ Tam, dùng ngón tay nhẹ nhàng bôi lên vết thương của cô.

“Trưởng phòng, bác sĩ Hứa Chân, và...” Vệ Tam ngước mắt lên nhìn anh, gằn từng chữ, “Bác sĩ Tỉnh.”

Ứng Tinh Quyết nhìn vết thương trên cổ tay cô khép lại từ từ, tốc độ nhanh hơn hẳn thuốc bình thường, song nó cũng còn chưa đạt tới trình độ làm da liền ngay tức khắc, thế là anh giúp cô dán gạc cho tốt.

Hành vi và cử chỉ của hai người quá tự nhiên cơ mà mấy người trong phòng khách chả chú ý, ngược lại người đàn ông ngồi bên cạnh lại nhìn Ứng Tinh Quyết một cái.

“Cải tạo mất bao lâu?” Ứng Tinh Quyết giúp Vệ Tam dán băng gạc xong mới quay mặt sang hỏi.

Người đàn ông trung niên suy nghĩ một chút và trả lời: “Máy ghi chép này được thiết kế rất tinh vi, phải luôn luôn ghi lại tình hình cơ thể, cảm xúc cảm giác và những thay đổi khác của con người. Nên ngay cả những bậc thầy cơ khí muốn thêm thuốc nổ nén trong đó mà không phá hủy máy ghi chép này, phải mất ít nhất một hoặc hai ngày.”

Trưởng phòng cơ khí Quân khu 1 không có lý do gì để cải tạo, cũng không có thời gian làm lần hai. Bác sĩ Hứa Chân là người của phe nhà họ Ứng thật, có thể tin tưởng. Ngoại trừ bác ấy tốn tâm tư trong việc chữa trị cho Ứng Tinh Quyết, bác ấy tuyệt đối chả quan tâm tới những thứ khác nhiều.

Bây giờ chỉ còn lại một người bị nghi ngờ.

Ứng Tinh Quyết hỏi Vệ Tam có máy ghi dữ liệu vào lúc nào rồi đi đối chiếu ngày. Anh phát hiện bác sĩ Tỉnh không có thời gian để cải tạo.

“Lúc này là đầu tiên thôi.” Kim Kha đột nhiên lên tiếng, “Sau đó Vệ Tam lấy ra một lần, lần này chắc chắc có thời gian.”

Tiêu điểm một lần nữa quay trở lại người bác sĩ Tỉnh Thê.

Vệ Tam kéo ống tay áo xuống: “Nếu là bác sĩ Tỉnh, tại sao bác ấy lại làm như vậy?”

“Chẳng lẽ bác ấy là người bị nhiễm bệnh?” Liêu Như Ninh suy đoán.

“10 năm trước bác sĩ Tỉnh phát hiện ra vấn đề dịch dinh dưỡng mà công ty Thông Tuyển đưa cho Ứng Tinh Quyết, 10 năm sau lại là bác sĩ điều trị chính của Vệ Tam, trong khi hai người đều là cấp siêu 3S.” Hoắc Tuyên Sơn nhanh chóng tìm được điểm chung.

“Đây là trùng hợp thôi, trường y học hàng đầu Liên bang chỉ có một trường như thế. Bác sĩ Hứa Chân là đàn chị của bác sĩ Tỉnh Thê, lúc trước hai người là những bác sĩ ưu tú nhất. Lần đó là do bác sĩ Hứa Chân mời bác sĩ Tỉnh đi qua nên mới phát hiện vấn đề của dịch dinh dưỡng.” Ứng Thành Hà vẫn có ký ức khắc sâu về chuyện năm đó, “Hơn nữa, bác sĩ Tỉnh Thê đến Quân khu 13 chúng ta đã tám, chín năm rồi. Khi đó Vệ Tam còn ở Sao 3212, bác ấy không thể dự đoán trước được.”

“Quân Độc Lập.” Ứng Tinh Quyết chậm rãi mở miệng.

Ba chữ này thành công khiến mấy người trong phòng khách sững sờ, người đàn ông trung niên ngồi yên lặng bên cạnh coi như không nghe thấy. Ông chỉ phụ trách kiểm tra máy ghi dữ liệu thu nhỏ.

“Ý anh là sao?” Kim Kha đứng thẳng dậy nhìn Ứng Tinh Quyết, khi hỏi thì chính cậu ấy cũng đã đoán được bảy tám phần rồi.

“Cần một bác sĩ có trình độ rất cao để giúp anh em Sơn Cung che giấu đẳng cấp thành công.” Ứng Tinh Quyết nói lạnh nhạt, “Người này phải hiểu được sự thay đổi của cục y tế Liên bang mỗi năm, đồng thời làm cho cấp siêu 3S áp chế một cách ổn định. Mấy hiềm nghi của các bác sĩ tại trường South Pasadena đã được loại bỏ, bọn họ không rõ về tình hình của anh em Sơn Cung.”

“Dựa vào điều này chưa chắc phán đoán được bác sĩ Tỉnh có vấn đề.” Kim Kha cũng nghĩ tới điều này, nhưng trước khi bác sĩ Tỉnh được chọn làm trưởng phòng y tế của đội trường quân sự năm nay, bác ấy vẫn luôn ở Quân khu 13.

“Bác sĩ Tỉnh cứ ba năm sẽ nghỉ phép một lần, dùng ngày nghỉ tích góp đi du lịch khắp nơi.” Ứng Tinh Quyết cúi đầu bấm quang não, mở tài liệu điều tra, “Mấy lần nghỉ phép toàn đến nơi khác nhau, nhưng trùng hợp là luôn ở cùng chỗ với hai giáo viên có xuất thân từ South Pasadena.”

Dữ liệu cho thấy mỗi lần nghỉ phép, Tỉnh Thê đi ít nhất sáu nơi nhưng luôn trùng với Sơn Cung Dương Linh của bọn họ.

Sơn Cung Dương Linh là người lớn trong nhà của anh em Sơn Cung nên đưa bọn họ đi ra ngoài là chuyện bình thường. Mà bác sĩ Tỉnh nghỉ phép đi du lịch, mỗi lần tới sáu bảy điểm du lịch nên dù hai bên đụng phải cũng chả có ai chú ý.

Phòng khách yên tĩnh, đến bây giờ là ai đã làm gì đó trên máy ghi dữ liệu thu nhỏ cũng đã rõ ràng, chẳng qua không biết vì sao bác sĩ Tỉnh không đặt nó ở gáy mà là đặt ở trong cổ tay Vệ Tam.

“Không phải đã gia nhập Quân Độc Lập rồi à, tại sao họ lại muốn làm như vậy?” Liêu Như Ninh khó hiểu, “Tại sao luôn phải ra tay với cấp siêu 3S?”

Vệ Tam xoay cổ tay: “Chắc Quân Độc Lập đang e dè tôi.”

Thành phần không xác định trong máu của cô là do bác sĩ Tỉnh Thê tìm thấy.

“Tôi có thể tháo thuốc nổ nén ở trên và đặt máy trở lại.” Người đàn ông lên tiếng, “Nhưng chỉ có thể làm vào giấc khuya như bây giờ. Nếu không dữ liệu của cô bị gián đoạn trong một thời gian dài sẽ khiến bên kia phát hiện.”

“Không cần đâu.”

Người đàn ông lấy ra một cái hộp chống nổ nhỏ rồi bỏ máy ghi dữ liệu vào lắp ráp.

Vệ Tam quay đầu nhìn Ứng Tinh Quyết, “Thời gian đã trễ rồi, anh về trước đi.”

Ứng Tinh Quyết đứng dậy im lặng nhìn về phía cô.

Bị tất cả mọi người nghi ngờ nhưng đồng thời cũng bị người ta lợi dụng, anh hiểu hết sức rõ cảm giác này.

“Tính ra lần này tôi lại cứu anh một lần.” Vệ Tam bỗng nhiên nói và nhướng mày với Ứng Tinh Quyết.

“... Mời cô ăn cơm?” Ứng Tinh Quyết nói tiếp.

“Ăn cơm hoài cũng ngán, đổi cái khác đi.” Vệ Tam tay đặt trên lưng ghế, “Trước để tôi nghĩ đã.”

“Được.”

Nhìn Ứng Tinh Quyết và người đàn ông trung niên rời đi, Vệ Tam dựa vào lưng ghế và ngửa đầu nhìn đèn trên trần.

Kim Kha đóng cửa lại rồi quay lại và chỉ vào máy ghi dữ liệu đã được lắp: “Chúng ta có nên đi gặp bác sĩ Tỉnh không?”

Vệ Tam cầm lấy cái hộp: “Vừa đúng lúc bác ấy còn chưa đưa tớ báo cáo xét nghiệm dịch dinh dưỡng.”

Lúc này đã là 4 giờ sáng, năm người cứ thế bò thẳng lên lầu, ngựa quen đường cũ tìm tới cửa.

Ban đầu còn cho rằng bác sĩ Tỉnh Thê đang ngủ, nhưng không ngờ vừa trèo vào đã thấy ngay bác ấy đang ngồi một mình ở bàn.

“Tới rồi à?” Tỉnh Thê đưa tay ấn đèn bàn trên mặt bàn, xoay người nhìn năm người đang trèo vào, “Trong thời gian ngắn như vậy mà mấy cháu tìm được người xử lý máy móc ở chỗ nào thế?”

“Bác sĩ Tỉnh, bác có báo cáo xét nghiệm dịch dinh dưỡng không?” Vệ Tam kéo một cái ghế tới đối diện bàn Tỉnh Thê rồi cô ngồi xuống và hỏi, giống như mình chỉ tới trèo cửa sổ cho vui.

“Có rồi.” Tỉnh Thê không nhúc nhích, chỉ nhìn Vệ Tam phía đối diện, “Không hỏi chuyện máy ghi dữ liệu thu nhỏ trước?”

Vệ Tam không lên tiếng, lẳng lặng nhìn bác ấy.

“Vừa đúng lúc hôm nay tôi không ngủ, một mực lịu địu, chả ngờ được toàn bộ dữ liệu cơ thể của cháu đã dừng lại.” Tỉnh Thê nói một mình, “Cũng dễ hiểu, từ khi phát hiện máy ghi chép của Ứng Tinh Quyết có vấn đề, tôi đã biết sớm muộn gì cháu cũng phát hiện máy ghi chép của mình cũng có chuyện.”

Tỉnh Thê đột nhiên khom lưng nghiêng người, kéo ngăn kéo, Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh đứng bên cạnh Vệ Tam chợt chuyển người một cái, chuẩn bị xuất thủ ngay.

“Tôi lấy báo cáo của dịch dinh dưỡng, không cần phải lo lắng.” Tỉnh Thê lấy ra một chồng tài liệu từ ngăn kéo, đặt trên bàn làm việc và đứng đối diện với hai người.

Bác ấy đẩy tài liệu cho Vệ Tam: “Thành phần bên trong dịch dinh dưỡng không có vấn đề gì, không thiếu các nguyên tố vi lượng như tin tức năm đó đưa ra, nhưng mà trong đó có thêm… một biến thể của sương bọ đen.”

Lời này được thốt lên đã làm mấy người đứng đấy sững sờ và sợ hãi.

Vệ Tam hỏi trong bình tĩnh: “Biến thể?”

“Cháu biết người bình thường không thấy được sương bọ đen nhưng không có nghĩa là nó không tồn tại. Nó vẫn có cấu trúc, chẳng qua chỉ giỏi trong chuyện che giấu mà thôi, và, người cấp siêu 3S có thể nhìn thấy sự ngụy trang của chúng.” Khi Tỉnh Thê nói chuyện, bác ấy

cứ như đang đè nén cái gì, “Trong dịch dinh dưỡng đó có sương bọ đen có cùng cấu trúc, số lượng rất ít. Nếu tính theo tỷ lệ thì về cơ bản, chừng trăm ống mới có một centimét sương bọ đen.”

“Vì vậy dịch dinh dưỡng không thiếu thành phần, nhưng được thêm vào sương bọ đen?” Kim Kha hỏi ngay, “Là lý do cho tỷ lệ tử vong gia tăng ở những người đã uống dịch dinh dưỡng này?”

Tỉnh Thê cười chế giễu: “Không ai nói với cháu sương bọ đen kiếm sống như thế nào à? Bọn chúng sẽ dùng cảm giác để nuôi dưỡng sức mạnh. Sao 3212 có quá nhiều người bình thường, đặc biệt là hầu hết mấy người lưu lạc tới bãi rác lại chả có bất kỳ cảm giác gì, hiển nhiên bị nó nhanh chóng hút khô sinh mạng. Với những người có cảm giác, thì họ dùng cảm giác của riêng mình để nuôi những con bọ này, không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng một ngày nào đó họ sẽ bị sương bọ đen nuốt chửng và trở thành người bị nhiễm bệnh.”

Mấy người Kim Kha chợt nhìn về phía Vệ Tam, bọn họ vẫn biết trong cơ thể cô có khí đen nhưng lại chẳng muốn tin đó là sương bọ đen.

“Cháu đã uống nhiều dịch dinh dưỡng này rồi, cho nên trong cơ thể cháu có sương bọ đen... Không, phải là biến thể của nó mới đúng.” Tỉnh Thê nhìn Vệ Tam, “Bởi vì cảm giác của cháu cứ mãi lơ lửng ở cấp thấp, nên chúng nó cứ hấp thụ dinh dưỡng trong cơ thể của cháu trong nhiều năm. Tôi đã nghiên cứu nó thật lâu mới phát hiện ra rằng có lẽ cơ thể cháu cảm thấy nguy hiểm, vì vậy cơ thể đã che giấu cảm giác của cháu khiến mấy con bọ này cũng rơi vào trạng thái ngủ say. Nhưng nay cảm giác của cháu liên tục thức tỉnh, chúng nó cũng bắt đầu nuốt chửng cảm giác và lây nhiễm cho cháu.”

Vệ Tam lật tài liệu: “Ý bác là cuối cùng cháu cũng sẽ trở thành người bị nhiễm bệnh?”

“Nếu cảm giác của cháu cứ tiếp tục bị ép xuống cấp thấp thì hiển nhiên nó sẽ rơi vào thời gian ngủ đông.” Tỉnh Thê dừng lại, “Cảm xúc vẫn ổn định và không thay đổi thì sẽ tốt cho cháu. Một khi có chuyện làm tâm trạng thay đổi và dao động lớn, rất có thể sương bọ đen sẽ quay trở lại, làm cho cháu mất trí và trở thành một người bị nhiễm bệnh. Dựa trên những gì chúng tôi có bây giờ, sau khi cháu trở thành một người bị nhiễm bệnh thì sẽ hoàn toàn đánh mất chính mình, sương bọ đen sẽ điều khiển cơ thể cháu.”

Trước đây bác ấy vẫn cho rằng cảm xúch Vệ Tam cứ hiện một đường ngang không đổi là bởi vì sương bọ đen đang làm loạn, nhưng hiện

tại bác ấy mới hiểu được, đây là bản năng đè nén của cơ thể cô.

Có lẽ đây là sự khác biệt giữa cấp siêu 3S và các cấp khác.

“Máu của người bị nhiễm bệnh cũng sẽ thay đổi và cấp siêu 3S nhìn ra được, nhưng sao cháu lại không thấy gì?” Vệ Tam hỏi, “Là do cháu cũng bị nhiễm bệnh? Bác sĩ mà mấy bác giết ở trong bệnh viện thành phố Sao Phàm Hàn ấy, cháu đã thấy có gì đó không ổn.”

Tỉnh Thê cẩn thận suy nghĩ một chút mới nhớ ra bác sĩ của bệnh viện thành phố Sao Phàm Hàn là ai: “Bác sĩ kiểm tra sức khỏe cho Ứng Tinh Quyết? Cậu ta có đẳng cấp thấp, chỉ là cấp A nên dung hợp với đám bọ không hoàn chỉnh, rất dễ bị phát hiện. Sương bọ đen chỉ có thể dung hợp hoàn mỹ với người từ cấp S trở lên. Một khi những người này bị nhiễm bệnh, trừ phi lấy máu, bằng không thì ngay cả người có cấp siêu 3S cũng không nhìn ra được.”

“Jill Gil Wood.” Một lát sau, Vệ Tam lại ném ra một câu hỏi, “Cháu không thích cậu ấy, bác sĩ Tỉnh có biết nguyên nhân không?”

Ánh mắt của Tỉnh Thê hơi mông lung: “Sao lúc nào cũng hỏi chuyện người khác, tôi tưởng cháu tới đây là vì hỏi chuyện thuốc nổ nén.”

“Đơn giản là Quân Độc Lập các bác muốn điều khiển cục diện, một khi phát hiện cháu bị lây nhiễm hoàn toàn, hòa hợp với sương bọ đen thì sẽ dùng thuốc nổ để giết luôn.” Vệ Tam nói tiếp, ngữ điệu bình tĩnh bất thường, “Nhưng mà bác sĩ Tỉnh này, sao bác chỉ đặt ở trên cổ tay cháu?”

Bàn tay đặt trên mặt bàn của Tỉnh Thê đan vào nhau, bác ấy cúi đầu, không hiểu sao lại cười: “Chẳng phải là cháu còn chưa bị sương bọ đen lây nhiễn hoàn toàn à? Ngay cả khi bị nhiễm bệnh, mất tay, nó vẫn tạo được cho chúng tôi cơ hội để làm được gì đó.”

Một đứa trẻ không nơi nương tựa đã đi xa như vậy, cùng lắm uống dịch dinh dưỡng chỉ để sinh tồn, cháu ấy không làm gì sai.

Tỉnh Thê nhận được mệnh lệnh đặt máy ghi chép thu nhỏ sau gáy cô, nhưng sau khi bác ấy suy nghĩ, cuối cùng vẫn đặt máy ở trên cổ tay Vệ Tam.

Nếu Vệ Tam mất kiểm soát, máy ghi dữ liệu vẫn hoạt động được nhưng không đến mức làm cháu ấy chết ngay tại chỗ, có lẽ còn có một cơ hội tỉnh táo.

“Quân Độc Lập các bác bị bệnh gì à?” Liêu Như Ninh không kiềm được nên chửi, “Lén lút bỏ thuốc nổ nén vào máy ghi chép, cho dù là lo lắng chuyện Vệ Tam hoàn toàn bị nhiễm bệnh và mất điều khiển thì ít nhất phải thông báo chuyện này cho cậu ấy chứ. Cho thuốc nổ nén mà không có sự đồng ý của người ta thì mấy bác có khác người nhiễm bệnh chỗ nào đâu?”

Tỉnh Thê ngẩng đầu lên nhìn cậu ta: “Chúng tôi chỉ lo các cháu không chấp nhận nổi rồi làm gì đó lúc bị k1ch thích. Thuốc nổ này vô cùng ổn định và nếu không có mấy thủ tục nữa, nó sẽ không nổ được.”

“Nếu nhớ không lầm, người sáng lập Quân Độc Lập năm đó cũng chỉ mới 20 tuổi, chúng cháu không chênh lệch lắm với người đó.” Hoắc Tuyên Sơn nói lạnh căm căm, “Sợ bị kích động chẳng qua cũng chỉ là cái cớ của mấy bác mà thôi.”

Tỉnh Thê không muốn cứ xoắn xuýt chuyện này, bản thân bác ấy đã rất rối trong một thời gian dài. Thế là bác ấy tiết lộ luôn với Vệ Tam: “Cháu không thích Jill Gil Wood cũng bình thường, trong cơ thể cháu ấy cũng có sương bọ đen. Giữa những người bị nhiễm bệnh thường có cảm giác bài xích.”

Chương 252

“người được thí nghiệm”

“Jill Gil Wood cũng uống dịch dinh dưỡng?” Liêu Như Ninh là người không nhịn được hỏi ra trước tiên, nhưng lập tức lại cảm thấy không đúng, “Không phải cậu ấy đã tiến hóa rồi à?”

“Bản thân cháu ấy là cấp SS.” Tỉnh Thê hít sâu một hơi, “Dựa vào sương mù bọ đen mới tiến hóa thành cấp 3S.”

“Có ý gì?” Kim Kha nhíu mày, “Các bác dùng sương bọ đen để lây cho người bình thường?”

Biết rằng sau khi bị nhiễm bệnh là không trở lại bình thường, Quân Độc Lập rõ ràng làm chuyện này, đồng thời còn đặt thuốc nổ nén lên người Vệ Tam.

Hoắc Tuyên Sơn hơi di chuyển về phía sau một bước, canh trước mặt Kim Kha, ánh mắt nhìn về phía Vệ Tam ra hiệu cho cậu ấy đừng quá khích.

Kim Kha bình tĩnh lại và ngay lập tức hiểu ý bác ấy là gì. Kể từ khi Jill Gil Wood tiến hóa thành công, Quân Độc Lập đã có một cách để kiểm soát sương bọ đen trong tay.

Tỉnh Thê cúi đầu nhìn bàn tay trắng bệch vì làm thí nghiệm hôm nay của mình: “Như mấy cháu thấy đấu, tôi có một thân phận khác là bác sĩ Quân Độc Lập, chịu trách nhiệm nghiên cứu chuyện làm thế nào để cấp siêu 3S điều khiển cảm giác ở cấp 3S.

“Một bác sĩ nào đó từng nói là mình không có mẫu nghiên cứu.” Vệ Tam nhướng mày nói.

Tỉnh Thê ho một tiếng, nói với vẻ không được thoải mái: “Khi đó tôi không thể bại lộ thân phận. Quân Độc Lập được thành lập chỉ 20 năm, nhưng trong đó lại là nước sâu. Có hai phe phái lớn nhất hiện nay, một là do cô Ngư cầm đầu, trong những năm gần đây cô ấy chủ yếu nghiên cứu cách sử dụng sương bọ đen trên vật liệu cơ giáp. Người cầm đầu còn lại thì mấy cháu cũng từng gặp rồi, Sơn Cung Dương Linh, cô ấy kiên trì muốn giết tất cả người bị nhiễm bệnh.”

“Sương mù bọ đen dùng để làm vật liệu được?” Vệ Tam vừa nghe đã

nhớ tới những cơ giáp vượt cấp lúc trước mình nhìn thấy ở Xưởng Đen South Pasadena.

“Sương bọ đen theo một nghĩa nào đó cũng là một loại tinh thú, chẳng qua hình thái của bọn chúng khác nhau.” Tỉnh Thê không biết nhiều về phía cơ giáp nên cũng chả đi sâu vào, “Trong Quân Độc Lập có một nhóm bác sĩ, họ chịu trách nhiệm nghiên cứu cách sử dụng sương bọ đen trên con người. Jill Gil Wood là người thử nghiệm thứ 174, đã tiến hóa thành công. Nhưng gần đây họ phát hiện ra một điều rằng có sự khác biệt giữa các cá thể sương bọ đen, sự tiến hóa này chỉ là chuyện thỉnh thoảng ngoài ý muốn. Mặt khác người thí nghiệm cũng bị cấy ghép thuốc nổ nén trong cơ thể, cơ mà lại là đặt ngay kế tim. Theo các thí nghiệm, một khi họ hoàn toàn bị nhiễm bệnh thì chả thế nào có cơ hội tỉnh táo, đồng thời nhiều thủ đoạn của chúng tôi cũng thất bại, chỉ có thể dùng thuốc nổ nén để lập một tuyến phòng thủ từ trước.

Trong phút chốc, năm người không biết nên khiếp sợ chuyện Jill Gil Wood là người được thí nghiệm hay thủ đoạn của Quân Độc Lập.

“Xem ra hai phe phái của Quân Độc Lập mấy bác cũng không hòa thuận lắm.” Vệ Tam dựa vào ghế, có chút hứng thú.

“Đây chỉ là hai phe bên ngoài.” Tỉnh Thê nói tới cái này cũng thấy nhức đầu, “Quân Độc Lập được thành lập trong 20 năm, những người đi theo từ quân khu rất kiên định và trung thành, nhưng… bên trong đó còn có không ít thế gia.”

“Thế gia?” Kim Kha nghe thấy hai chữ này bèn không khỏi chấn động.

Tỉnh Thê biết cậu ấy đang nghĩ gì bèn lắc đầu: “Là những gia tộc ẩn thế không vào trường quân sự và quân khu, cụ thể thì chúng tôi cũng không biết. Nơi duy nhất Quân Độc Lập gặp mặt và liên lạc chỉ có Xưởng Đen.”

“Cháu vẫn rất tò mò một chuyện. Lúc trước Ứng Du Tân đột nhiên dẫn đội trốn đi, làm sao chú ấy phát hiện ra sương bọ đen và người bị nhiễm bệnh.” Vệ Tam nhìn Tỉnh Thê, “Bác sĩ Tỉnh có biết không?”

Tỉnh Thê lắc đầu: “Tôi không biết, tôi chưa bao giờ gặp bộ trưởng.”

Ứng Thành Hà nghe vậy thì trong lòng khẽ động, đến bây giờ Quân Độc Lập vẫn gọi Ứng Du Tân là bộ trưởng.

Năm đó Ứng Du Tân dẫn dắt Khu 3 đào tẩu rời đi, chức vụ chính của chú ấy là bộ trưởng bộ chỉ huy.

Tỉnh Thê do dự một lúc sau đó nói: “Những gì tôi cần nói cũng đã nói. Các cháu phát hiện vấn đề của máy ghi chép nhanh như vậy thì tháo thuốc nổ cũng dễ như trở bàn tay. Tuy nhiên, hy vọng rằng cháu vẫn mang theo máy ghi dữ liệu thu nhỏ đó, tôi cũng có thể luôn luôn phát hiện ra sự thay đổi của cháu, cũng không nói với Quân Độc Lập.”

“Cháu biết.” Vệ Tam luồn tay vào túi, đầu ngón tay chạm vào cái hộp chống nổ nhỏ kia. Cô đứng dậy, “Bác sĩ Tỉnh, nghỉ ngơi sớm một chút, chúng cháu đi đây.”

Tỉnh Thê cười khổ một tiếng, bây giờ sao mà ngủ được nữa.

Năm người ban đầu không mong đợi Tỉnh Thê sẽ thừa nhận thẳng thắng còn nói nhiều điều như vậy với họ. Nhận được nhiều tin tức như thế này, mấy người Vệ Tam chuẩn bị rời khỏi phòng.

Chờ bọn Kim Kha trèo ra cửa sổ hết, Vệ Tam đột nhiên quay đầu và nhìn bác sĩ trước bàn: “Bác sĩ Tỉnh, cái tên này là tên thật của bác sao?”

Tỉnh Thê khẽ giật mình, kế đó cười cười: “Cháu nghĩ thế thì nó là thế.”

Tỉnh Thê*, báo động, cứ thế mà họ hoàn toàn chả nghĩ tới.

*tỉnh thê còn có nghĩa là cái thang cấp cứu, dùng trong chuyện cứu cháy, chữa cháy.

...

Ngày hôm sau, đội chủ lực của trường Damocles không dậy. Họ trở lại vào ban sáng rồi nói nhau đi ngủ, cơ mà thật ra là đóng cửa lại nhưng cả có ai ngủ cả.

Đến bây giờ Vệ Tam vẫn nửa tựa vào đầu giường, trên tay cầm cái hộp chống nổ nhỏ và nhắm mắt trầm tư.

“Cốc cốc…”

Chín giờ, cửa phòng cô bị gõ, Hoắc Tuyên Sơn đứng ở cửa.

“Vệ Tam, ăn gì đi.”

Nghe thấy âm thanh, Vệ Tam nhấc mí mắt lên nhìn cửa một lúc lâu. Cuối cùng cô chuyển tay một cái cất cái hộp lại và đứng dậy mở cửa.

“Sao hôm nay cậu lại ra ngoài mua đồ ăn sáng thế?” Vệ Tam nhìn phòng khách trống rỗng và hỏi vì lấy làm lạ.

Hoắc Tuyên Sơn trong bọn họ có dáng dấp chính nhân quân tử nhất, lời nói và việc làm cũng giống. Cơ mà chỉ giống mà thôi, Vệ Tam ở từng bị cậu ta gạt ở Xưởng Đen, cho rằng vị này là con cháu thế gia chính thống.

Bây giờ xem ra có câu khá đúng: Những người nhập họp ở trường Damocles không có ai là người đứng đắn cả.

“Rèn luyện thân thể, thuận tay mua.” Hoắc Tuyên Sơn ném cho Vệ Tam một cái túi, sau đó xoay người đạp văng cửa ba người còn lại.

“Tôi đang thay quần!” Ứng Thành Hà kéo quần nổi giận.

“Màu đỏ chót.” Hoắc Tuyên Sơn nhướng mày.

Ứng Thành Hà: “…” Mình có nên thấy may vì trên qu@n lót không có chữ không.

Bọn họ đi ra khỏi phòng với tinh thần uể oải, năm người chen chúc trên ghế sô-pha ngồi thành một hàng, ăn sáng với khuôn mặt vô cảm.

Sắp ăn xong rồi, Vệ Tam nói: “Tôi đi ra ngoài một chuyến.”

“Cậu đi ra ngoài làm gì?” Bốn người đồng loạt quay đầu nhìn chằm chằm Vệ Tam.

“... Tôi đi nhờ Ứng Tinh Quyết hỗ trợ tháo thuốc nổ.” Vệ Tam lấy ra hộp chống nổ nhỏ, “Dù sao bác sĩ Tỉnh cũng biết thì đi ngay ban ngày luôn. Buổi tối tôi còn phải tới tòa nhà mô phỏng huấn luyện.”

“Về sớm một chút.” Kim Kha bảo.

Vệ Tam đứng dậy, xua tay về phía sau: “Biết.”

Nói là muốn tìm Ứng Tinh Quyết hỗ trợ tháo thuốc nổ, trên thực tế Vệ Tam đi ra khỏi ngoài sân diễn tập, một mình đi tản bộ ra ngoài.

Đến trung tâm thành phố náo nhiệt, có các loại phương tiện bay lóe lên giữa không trung; này thì người đi bộ vội vã dưới biển quảng cáo đầy màu sắc; thỉnh thoảng còn có người lớn hoặc dắt hoặc bế trẻ em đi ngang qua.

Trên thực tế, không có gì khác biệt nhiều so với cảnh ở Sao 3212 mà cô đã vào thành phố lần đầu tiên năm đó, chẳng qua là nhiều người hơn, đường rộng rãi hơn, nhà cao tầng cũng cao hơn.

Vệ Tam đứng ở trung tâm dòng người nhìn người qua lại có chút thất thần.

“Tại sao mày ở đây?” Một chiếc xe bay sà xuống từ giữa không trung rồi dừng lại trước mặt Vệ Tam. Kính xe hạ xuống.

Đó là Shaω Eli.

Gã đánh giá Vệ Tam từ trên xuống dưới, trong mắt còn mang theo cảnh giác không giấu được, song, gã vẫn dừng lại.

“Mấy người ở Damocles đâu?”

Vệ Tam hoàn hồn, nhìn xe bay của gã: “Cho tôi mượn xe một chút được không?”

Shaω Eli rất muốn từ chối, nhưng cuối cùng đấu tranh một phen xong thì vẫn đồng ý.

Chắc chắc là mình không muốn nịnh bợ Vệ Tam, Shaω Eli biện minh cho chính mình trong lòng.

Vệ Tam vừa lên đã đổi chế độ lái tự động thành chế độ lái thủ công, sau đó bắt đầu cho xe bay phóng đi đầy bão tố.

“Má nó!” Shaω Eli giật mình bởi cú giật nảy bất ngờ, gã nhìn tòa nhà đang đến gần hơn và gần hơn, “SẼ ĐỤNG NGAY ĐÓ!”

“Có tường bảo vệ, cậu hét lên cái gì?”

...

Vệ Tam chở Shaω Eli đi vòng quanh khắp nơi, cuối cùng trở lại sân diễn tập.

“Cảm ơn, tôi đi trước.” Vệ Tam xuống xe, chỉ để lại một bóng lưng.

Shaω Eli đứng tại chỗ hồi lâu, luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

“!!!”

Gã muốn về nhà mà! Mắc cái giống gì lại trở lại chỗ này!!!

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Shaω Eli: Vệ Tam không bao giờ làm chuyện tốt!

Chương 253

“dây chuyền”

Mấy ngày so tài xong nói chung là giai đoạn lỏng lẻo nhất, lúc này cũng còn cách rất lâu mới tới trận tranh tài tiếp theo. Tất cả mọi người đang nghỉ ngơi, về cơ bản là xem phát lại cảnh trực tiếp, từ đó tìm ra vấn đề và ưu thế của mình cũng như các trường khác.

Vệ Tam mượn xe bay của Shaω Eli đi một vòng trở về xong, cô cúi đầu gửi cho Ứng Tinh Quyết một tin nhắn, nói muốn loại bỏ thuốc thuốc nổ nén trên máy ghi dữ liệu thu nhỏ.

Ứng Tinh Quyết nhận được tin này bèn cúi đầu chuẩn bị gửi tin nhắn: Được, khi nào…

Anh còn chưa gửi xong câu này, ngoài cửa sổ liền truyền đến vài tiếng gõ.

Gần như trong nháy mắt, Ứng Tinh Quyết đã biết ngay người ngoài cửa sổ là ai. Anh tiến lên mở cửa sổ, quả nhiên Vệ Tam ở bên ngoài.

“Có thể đi vào được không?” Vệ Tam nắm hai tay ở mép cửa sổ và hỏi.

Cô hỏi rất kỳ lạ, đây không phải là lần đầu tiên Vệ Tam trèo cửa sổ. Trước đó cô toàn vào thẳng chứ có hỏi anh đâu.

Mi mắt trên dưới của Ứng Tinh Quyết giật giật, vươn tay ra chỗ Vệ Tam bên ngoài cửa sổ: “Vào đi.”

Vệ Tam nhìn chằm chằm ngón tay thon dài sạch sẽ của Ứng Tinh Quyết một lúc lâu, cuối cùng cầm lấy tay anh, nương theo lực của người ta để nhảy vào trong phòng. Tiến vào rồi, cô buông tay anh ra rất nhanh.

Tay Ứng Tinh Quyết rũ xuống bên ống quần, ngón áp út và ngón út hơi cong lại: “Để tôi gọi anh ta tới ngay.”

Vệ Tam gật đầu: “Tôi ở đây.”

Anh liên lạc với người đàn ông trung niên đêm qua đã đến. Vệ Tam đứng trong phòng im lặng chờ đợi, tầm mắt dừng lại trên vách tường

đối diện, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Bên kia, trong phòng khách, hai người Hoắc Kiếm và Cơ Sơ Vũ đi ra hết và lặng yên không một tiếng động đứng ở phía sau cửa phòng Ứng Tinh Quyết.

Kể từ khi Ứng Tinh Quyết gặp chuyện không may hai lần, bọn họ luôn chú ý động tĩnh trong phòng Ứng Tinh Quyết sau khi anh trở về để đề phòng tình huống tương tự lại phát sinh. Bởi vậy khi trong phòng Ứng Tinh Quyết có thêm một người, hai người lập tức xáp tới.

“Ngồi ở đây chờ một chút.” Ứng Tinh Quyết gửi tin xong rồi thì kéo một cái ghế trong phòng, bảo Vệ Tam ngồi xuống, sau đó xoay người đi về phía cửa phòng.

Anh kéo ra một nửa cửa là nhìn thấy Hoắc Kiếm và Cơ Sơ Vũ đứng ở bên ngoài: “Tôi không sao.”

Cơ Sơ Vũ đứng bên trái vừa đúng lúc có thể nhìn thấy bên trong cửa một chút, cậu ta thấy có một đôi chân.

Khe cửa không lớn, cậu ta cũng chả thấy là ai cơ mà nhìn đôi bốt chiến đấu thì biết đấy là giày của Damocles.

Trong đầu Cơ Sơ Vũ trong nháy mắt hiện ra một cái tên.

“Chúng tôi ở phòng khách.” Hoắc Kiếm nói một câu rồi lôi kéo Cơ Sơ Vũ rời đi.

Cửa được đóng lại, Tư Đồ Gia đứng ở phòng khách chờ: “Bên trong có ai?”

Vị trí của Hoắc Kiếm làm hắn chả thấy gì, hắn quay đầu nhìn về phía Cơ Sơ Vũ.

“Vệ Tam.” Cơ Sơ Vũ ngồi xuống trả lời.

Tư Đồ Gia thở phào nhẹ nhõm, vậy thì không phải là phường trộm cướp gì, nhưng mà: “Vì sao Vệ Tam luôn phải trèo cửa sổ? Xưa nay cậu ta không bao giờ đi cửa chính.”

“Tôi nghe nói cô ấy thích leo tường tại trường Damocles.” Hoắc Kiếm đột nhiên bảo, “Có thể là vì dở hơi.”

Trước kia Hoắc Kiếm cũng không có hiểu trường Damocles, kế đó gặp Hoắc Tuyên Sơn trong huấn luyện và thi đấu. Không biết xuất phát từ tâm lý gì, hắn âm thầm lên diễn đàn của trường Damocles lướt lướt và xem được cái tin này ở trong diễn đàn.

...

"Rạng sáng chúng tôi đi tìm bác sĩ Tỉnh." Vệ Tam nói, "Thuốc nổ nén này do bọn họ đặt vào thật."

"Vì muốn kiểm soát cô?" Ứng Tinh Quyết hỏi.

"Không khác lắm." Vệ Tam ngẩng đầu nhìn về phía anh, "Chính xác hơn là kiềm chế người bị sương bọ đen lây nhiễm."

Ứng Tinh Quyết nhíu mày: "Bọn họ có thể xác định tình huống của cô?"

"Kết quả xét nghiệm dịch dinh dưỡng đã được đưa ra, bên trong có biến thể của sương bọ đen, có người hoặc là người bị nhiễm làm gì đó trong dịch dinh dưỡng." Vệ Tam cúi đầu nhìn cổ tay mình, vết dao cắt đã tốt, nhìn không ra dấu vết, "Để phòng ngừa tai nạn, bọn họ thêm thuốc nổ nén vào máy ghi dữ liệu thu nhỏ."

Ứng Tinh Quyết đứng đối diện Vệ Tam, anh nhìn cô: "Trước đó bọn họ không nói cho cô biết."

Vệ Tam chống tay lên bàn làm việc: "Khí đen trong máu tôi anh đã thấy rồi đấy, tôi bị nhiễm bệnh, chỉ có điều tạm thời không bị sương bọ đen nuốt chửng."

"Ở Sao Huyễn Dạ, cảm giác của tôi diệt được sương mù bọ đen." Ứng Tinh Quyết nhìn mắt Vệ Tam, "Có lẽ thử xem."

Vệ Tam vươn một tay ra, không sao cả: "Vậy anh thử đi."

Ứng Tinh Quyết không nắm thẳng tay Vệ Tam mà lấy ra một con dao phẫu thuật ở trong hộp y tế bên cạnh bàn và một cái hộp nuôi cấy. Anh nhẹ nhàng đè chặt ngón trỏ của cô: "Tôi rạch lên trên đó…"

Anh còn chưa nói xong, Vệ Tam đã vươn tay kia nắm lấy tay Ứng Tinh Quyết rồi dùng sức rạch một đường, máu trên ngón tay trong nháy mắt nhỏ vào trong hộp nuôi cấy.

Thấy Ứng Tinh Quyết nhíu mày, Vệ Tam cười thấy chả làm sao cả: "Vết thương ngoài da mà thôi, bôi chút thuốc là được rồi."

Anh lặng thinh thật lâu rồi thì thầm: "Sẽ đau."

Vệ Tam hạ mắt nhìn ngón tay bị đang bị thương: "Chiến sĩ độc lập thường xuyên bị thương, tí này không tính là gì."

Ứng Tinh Quyết không vội thử, mà nâng tay Vệ Tam và im lặng bôi thuốc cho cô.

"Nếu để Cơ Sơ Vũ nhìn thấy chỉ huy trường Đế Quốc giúp tôi bôi thuốc, cậu ta tức chết mất." Vệ Tam nhìn động tác bôi thuốc của Ứng Tinh Quyết bỗng nhiên nói.

Ứng Tinh Quyết không tiếp lời cô, chỉ hạ mắt cẩn thận lau sạch thuốc dư tràn ra xung quanh vết thương chỗ ngón tay.

Sau đó, Ứng Tinh Quyết mới dùng cảm giác bao trùm máu trong hộp nuôi cấy. Như anh thấy, khí đen dần dần tiêu tán nhưng sức sống cũng đột nhiên theo đó biến mất.

"Thế nào?" Vệ Tam thấy anh thu cảm giác bèn hỏi.

Ứng Tinh Quyết nó nhỏ: "Khí đen và máu của cô đã hoàn toàn hòa lẫn với nhau."

Cả hai phụ thuộc lẫn nhau, nếu anh sử dụng cảm giác để tấn công khí đen, đó cũng tương đương với chuyện tấn công Vệ Tam.

"Thử lại lần nữa, không cần lấy máu." Vệ Tam đứng dậy lại vươn tay về phía anh.

Ứng Tinh Quyết cụp mắt nói tốt.

Lần này đây hai người nắm tay cùng nhau, cảm giác của Ứng Tinh Quyết theo lòng bàn tay thẩm thấu vào trong thân thể Vệ Tam.

Từ trước Vệ Tam vô cùng bài xích cảm giác Ứng Tinh Quyết khi nó tiến vào đầu cô, nên khi cảm giác của anh thẩm thấu vào, cô đã đè nén một sự xúc động không kiên nhẫn.

"Cô bắt đầu đi."

Ứng Tinh Quyết dùng cảm giác cố gắng bao trùm tiêu diệt khí đen, hiển nhiên Vệ Tam vô cùng khó chịu. Đồng tử màu đen của cô không ngừng đen hơn, thậm chí mơ hồ có sự kích động được khuếch tán bốn phía.

“Vệ Tam?” Ứng Tinh Quyết chú ý được nên anh dừng cảm giác đang tấn công cô.

Nhưng giờ phút này ánh mắt Vệ Tam nhìn về phía anh đã lạnh như băng, như người xa lạ.

“Cô... “

Vệ Tam dùng ngay một tay đẩy Ứng Tinh Quyết đến trước vách tường. Một tay của cô còn đang nắm lấy tay anh, tay còn lại thì siết chặt ở bả vai anh, làm cho anh không thể cục cựa.

Khoảnh khắc Ứng Tinh Quyết đụng vào tường, người trong phòng khách cũng nghe được tiếng. Cơ Sơ Vũ lập tức đứng dậy và đứng ở cửa hỏi: “Tinh Quyết?”

“... Tôi không sao.” Ứng Tinh Quyết nhắm mắt lại, “Đợi lát nữa sẽ có người tới, cậu bảo chú ấy đi thẳng vào.”

Nghe thấy ngữ điệu của Ứng Tinh Quyết bình thường, nói chuyện rõ ràng, Cơ Sơ Vũ cuối cùng vẫn trở lại phòng khách và ngồi xuống. Nếu bên trong là Vệ Tam, chắc cô ấy cũng không làm gì.

Nếu vừa rồi cậu ta đẩy cửa mà vào chắc chắn sẽ phát hiện Ứng Tinh Quyết và Vệ Tam giờ phút này đang đứng mặt kề mặt, tư thái vô cùng mờ ám.

Khi Ứng Tinh Quyết ngừng dùng cảm giác tấn công, Vệ Tam còn chưa hoàn toàn khôi phục tỉnh táo. Ngược lại, cô bị lực lượng cảm giác của anh hấp dẫn, đẩy người ta đến trước vách tường và dán vào bên tai anh, cọ tới cọ lui như có như không.

Cô vô thức khao khát sức mạnh từ cảm giác này trên người anh.

Chán ghét sợ hãi đan xen khát vọng đè nén đã làm Vệ Tam đưa một tay ráng đè chặt lên vai Ứng Tinh Quyết, đồng thời nghiêng đầu dán mặt vào cổ anh cực gần. Hô hấp của cô phả vào làn da trắng lạnh của anh, một miếng da chỗ đó dần hồng lên.

Ứng Tinh Quyết ngửa đầu nhìn đèn trên trần nhà, trái táo ở cổ họng giật giật, thu cảm giác lại rồi gọi nhỏ: “Vệ Tam, tỉnh dậy đi.”

Không có cảm giác cấp siêu 3S, mắt Vệ Tam dần dần trở lại bình thường, cả người cũng hoàn toàn tỉnh táo lại.

Cô chợt buông tay Ứng Tinh Quyết ra, lui ra sau một bước và nói trong chật vật: “Xin lỗi.”

Lưng Ứng Tinh Quyết đau nhức, vừa rồi Vệ Tam dùng ít nhất năm phần lực lượng khi ấn anh vào tường.

“Cảm giác của tôi không có cách nào giúp cô rồi.” Bàn tay buông thõng bên đùi nắm lại trong trống rỗng, thậm chí cảm giác của anh còn k1ch thích làm Vệ Tam tấn công, khiến cô chả còn tỉnh táo.

Vệ Tam giơ tay bóp gáy mình, cười cười: “Không sao, xem ra Quân Độc Lập muốn đề phòng thì cũng không sai.”

Hai người im lặng đứng đối diện, không ai lên tiếng nữa.

Khoảng nửa tiếng sau, người đàn ông trung niên đến và lấy hộp công cụ ra. Ông hỏi: “Chỉ tháo thuốc nổ nén, không làm hỏng máy ghi chép này?”

Tầm mắt Vệ Tam dừng lại trên máy ghi dữ liệu mini kia, hỏi: “Nếu như không tháo ra mà chỉ cần thay đổi công tắc điều khiển thuốc nổ nén thì có được không?”

Người đàn ông trung niên ngẩn người, theo bản năng nhìn Ứng Tinh Quyết.

Ứng Tinh Quyết không mở miệng, thậm chí anh chỉ im lặng hạ mắt nhìn sàn nhà.

“Tôi muốn tôi tự mình kiểm soát thuốc nổ nén.” Vệ Tam tiếp tục.

Người đàn ông trung niên quay đầu: “Làm được điều này, trước đây tôi đã nghiên cứu máy ghi dữ liệu thu nhỏ đó nên cũng không mất quá nhiều thời gian.”

“Vậy làm phiền chú.”

Người đàn ông tháo rời thuốc nổ nén, tháo hệ thống điều khiển bên

trong, sau đó lấy ra một cái gì đó có kích thước bằng một cái nút nhỏ từ hộp công cụ: “Sau khi bỏ thuốc nổ lại, chỉ cần nhấn nhẹ nút này là thuốc nổ nén trên máy này sẽ bắt đầu.”

Vệ Tam nhận lấy và đặt trong tay nhìn một chút: “Hơi nhỏ, dễ rơi.”

Người đàn ông cúi đầu cải tạo: “Có thể điều khiển bằng hệ thống kết nối quang não, nhưng tôi nghĩ rằng quang não có khả năng bị người ta xâm nhập. Cho nên nút điều khiển vật lý này sẽ an toàn hơn.”

Vệ Tam đứng ngay hộp công cụ do người đàn ông mang đến, cô nhìn và lên tiếng: “Mượn dụng cụ của chú dùng một chút.”

Cô ngồi xuống, tìm ra một chút vật liệu cơ giáp không sử dụng, dùng đầu kìm nhọn từ từ lắc lắc, thế là trên tay còn có mấy thứ khác.

Người đàn ông trung niên chợt ngẩng đầu nhìn thấy động tác của Vệ Tam: “Cô mà học máy móc thì nói không chừng sẽ là một người có tay nghề giỏi đó.”

Vệ Tam cười: “Sau này không làm cơ giáp nữa, chắc chắc đến học nghề của chú.”

Khi người đàn ông sửa máy ghi dữ liệu thu nhỏ, những thứ trên tay Vệ Tam cũng gần như đã hoàn thành.

Ban đầu chỉ là một thiết bị như cái nút với kích thước nút nhỏ, nay nó đã được Vệ Tam làm thành một món trông như dây chuyền.

Dây xích là dùng vật liệu cơ giáp vấn vít lại, mở nắp gập ở giữa là thấy được nút bấm, cái lớp ngoài hình hộp thế này để ngừa mình chạm nhầm.

“Làm xong rồi.” Người đàn ông trung niên đặt máy ghi dữ liệu mini xuống, cất công cụ và rời đi trước.

Sau khi rời đi, căn phòng lại chìm trong im lặng.

Cuối cùng là Vệ Tam phá vỡ sự im lặng, cô đứng dậy cười nói: “Người bị nhiễm bệnh vẫn còn quá nguy hiểm, đặc biệt là ở cấp độ cao như tôi. Đúng thật cần gông cùm một tí.”

Ứng Tinh Quyết không tiếp lời cô.

Vệ Tam cầm lấy “vòng cổ” trên mặt bàn và giơ ra đưa trước mặt Ứng Tinh Quyết: “Cái này cho anh, tôi hy vọng anh giữ đó.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh: Sẽ đau. (.

.)

Chương 254

“tôi muốn anh hơn cả”

“Vòng cổ” được làm rất tinh xảo, sợi xích mỏng được xoắn ra bằng vật liệu góc cạnh màu bạc lạnh lẽo, màu của nắp lật thì trầm và trông cổ xưa. Vệ Tam còn điêu khắc thêm hoa văn cây cỏ gai trên nắp lật, nếu nhìn gần, bốn hoa văn cỏ gai giao nhau giống như buộc cái nắp lại.

Ứng Tinh Quyết giương mắt nhìn cái “vòng cổ” này, chậm chạp không đưa tay nhận lấy.

“Tôi không tin Quân Độc Lập.” Vệ Tam vẫn cầm phần sợ xích, không thu tay lại, “Anh giúp tôi giữ.”

“... Còn có bọn Kim Kha.” Ứng Tinh Quyết nói nhẹ.

Vệ Tam đột nhiên đi về phía trước một bước, rất gần với anh.

Đầu ngón tay Ứng Tinh Quyết khẽ nhúc nhích, cuối cùng vẫn không lùi về phía sau. Kế đó anh nghe thấy Vệ Tam nói mang theo ý cười lạnh như băng trong mơ hồ: “Giữa bọn họ và anh, tôi càng muốn… cảm giác của anh hơn.”

Sự cám dỗ từ cảm giác cấp siêu 3S lớn hơn nhiều so với cấp 3S, bằng không thì Vệ Tam chẳng cứ mãi bị cảm giác của Ứng Tinh Quyết quấy nhiễu.

Vệ Tam một lần nữa tiến lên, hai người gần như tái hiện lại khoảng cách lúc trước. Cô tách cọng xích ra, giơ hai tay lên, chuẩn bị tự mình giúp Ứng Tinh Quyết mang “vòng cổ” này.

Ứng Tinh Quyết giơ tay muốn đẩy thì bị cô nắm chặt cổ tay, đ è xuống rồi buông ra.

“Tôi sẽ đặt máy ghi dữ liệu thu nhỏ ở gáy, phòng trường hợp sau này hoàn toàn trở thành người bị nhiễm bệnh và muốn giết anh.” Hai tay Vệ Tam đã quấn sau gáy anh, nhẹ nhàng lách cách một tiếng là cô đã cài xong cọng xích, “Anh có thể đ è xuống nút này.”

Ứng Tinh Quyết hạ mắt không nhìn cô, mi mắt run rẩy, cuối cùng anh hỏi nhỏ: “Nếu như không bị nhiễm bệnh triệt để nhưng tôi lại

muốn giết cô thì sao?”

Mang “dây chuyền” cho ổn thỏa, Vệ Tam lùi lại một bước, đưa tay vuốt “mặt dây chuyền” như có điều suy nghĩ: Anh ấy vẫn trông rất đẹp khi đeo trên cổ món kiểu dáng màu bạc cổ này.

Ứng Tinh Quyết vẫn đang chờ Vệ Tam trả lời, anh lặng thinh nhìn cô.

Vệ Tam hơi nhướng mày: “Được xưng là chỉ huy, Ngôi Sao Đế Quốc, chắc cũng chưa đến mức hành động theo cảm tính thế này. Tôi về trước đây, gặp lại anh lúc hợp tác huấn luyện.”

Cô đi đến cửa sổ chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên quay đầu nói với Tinh Quyết: “Chuyện này đừng nói với bọn Kim Kha, cứ coi như là bí mật giữa chúng ta, được không?”

Giọng điệu của Vệ Tam thoải mái, trên mặt còn mang theo nụ cười, phảng phất chỉ nhắc tới một chuyện nhỏ nhoi.

Ứng Tinh Quyết dùng con mắt đen nhìn Vệ Tam trong lặng im, một lúc lâu sau mới nói: “Tôi sẽ không ấn, cô đừng để bị nhiễm triệt để.”

“Tôi sẽ cố gắng tranh thủ.” Vệ Tam nói xong bèn nhảy ra khỏi cửa sổ và leo xuống.

Trong phòng một lần nữa lâm vào một mảng không gian yên tĩnh, Ứng Tinh Quyết đứng tại chỗ không nhúc nhích thật lâu. Tầm mắt anh rơi theo xuống ngoài cửa sổ trống trải, một lúc lâu sau giơ tay sờ “mặt dây chuyền”, phía trên như thể còn mang theo nhiệt độ sót lại trên đầu ngón tay cô.

...

Vệ Tam vừa mới rời khỏi phòng Ứng Tinh Quyết thì nụ cười ban đầu trên mặt cô cũng biến mất. Cô chẳng đi thẳng về chỗ mình mà tìm một chỗ nghỉ ngơi nơi huấn luyện. Cô đứng quay lưng trước một tấm gương, để lộ ra gáy mình.

Trước khi đi ra, cô đã mang theo một con dao nhỏ và thuốc Hứa Chân tặng lần trước.

Dùng dao rạch chỗ gáy, không có thuốc tê đúng là đau thật nhưng ngoại trừ sắc mặt Vệ Tam trắng bệch, tay cô vẫn rất ổn định. Cô tự mình đặt máy ghi dữ liệu ở gáy, cuối cùng bôi thuốc.

Vệ Tam lau sạch một ít vết máu còn sót lại ở gáy, cô đứng trước gương, chờ vết thương gần như khôi phục rồi mới xoay người đi ra ngoài.

“Vệ Tam, sao em lại ở đây?” Đinh Hòa Mỹ đổ mồ hôi cả người, quần áo huấn luyện trên người ướt đẫm cả, bên hông còn bị rách một vết thương, hiển nhiên chị ấy vừa huấn luyện xong.

“Đi ngang qua.”

“Đã lâu lắm rồi em không đến sân huấn luyện của đội tuyển tụi chị đấy.” Đinh Hòa Mỹ dùng khăn trên cổ lau mặt và bảo.

“Cho nên em mới lại đây xem một chút.” Vệ Tam mở đề tài ra “Chị, em giúp chị xem cơ giáp một chút. Lúc thi đấu em cảm thấy tính cơ động cơ giáp của chị có chút vấn đề.”

Đinh Hòa Mỹ nói được rồi kéo ngay Vệ Tam quay người trở lại sân huấn luyện.

Hiện giờ cơ giáp cấp A đối với Vệ Tam mà nói là quá đơn giản. Chỉ dùng nửa tiếng là cô đã giúp Đinh Hòa Mỹ điều chỉnh toàn bộ cơ giáp một lần.

Tiểu đội có cơ giáp sư, phương hướng cơ giáp Đinh Hòa Mỹ sẽ không có chuyện gì. Nhưng trải qua tay Vệ Tam điều chỉnh, Đinh Hòa Mỹ nói không nên lời được chỗ nào đã được thay đổi, dù sao cũng càng phù hợp hơn.

“Chị ơi, em về trước, buổi tối còn phải đi huấn luyện.” Vệ Tam chào hỏi và rời đi.

Khi trở lại ký túc xá, bốn người kia vẫn còn ở phòng khách, rõ ràng đều chờ trong lo lắng. Nhìn thấy Vệ Tam trở về là họ bày ra vẻ chả chú ý, cứ nói bắc nói nam với nhau.

Thấy Vệ Tam muốn trở về phòng, Kim Kha mới lên tiếng: “Phá cái đó chưa?”

Vệ Tam đứng ở cửa phòng mình, tay vẫn còn nắm tay nắm cửa, cô quay đầu: “Tháo ra rồi. Kế đó tớ bỏ lại vào trong cơ thể, sau này chỉ dùng để ghi lại số liệu cơ thể.”

Kim Kha và Hoắc Tuyên Sơn còn đỡ, Liêu Như Ninh và Ứng Thành Hà có biểu hiện rõ ràng nhất, thở phào nhẹ nhõm ngay.

Vệ Tam thật lòng cười: “Tôi hơi đói bụng, đợi lát nữa cùng đi ăn cơm rồi đi huấn luyện đi.”

“Vậy bọn này chờ cậu ở bên ngoài.” Hoắc Tuyên Sơn lên tiếng.

...

Theo thông lệ, sau khi trận đấu kết thúc thì sẽ có người chọn đấu trường kế tiếp. Lần này lại hơi trễ vì các trường học và ban tổ chức đang điều tra những người có lý lịch đáng ngờ.

“Toàn bộ Liên bang sắp biến thành cái rây rồi.” Hạng Minh Hóa bị gọi đi điều tra mấy lần liên tiếp, lúc ra ông còn phàn nàn với Giải Ngữ Mạn.

“Thật sự nên điều tra thật kỹ, ban ngày ban mặt dám ra tay với sinh viên trường quân sự. Chuyện lần trước ở Sao South Pasadena đã là một bài học kinh nghiệm rồi.” Giải Ngữ Mạn nhíu mày, “Nhưng mà cái loại nhượng bộ sau lưng còn đi thẩm vấn này làm tôi thấy tìm chả được bao nhiêu thứ. Giáo viên hướng dẫn của trường Quân sự Đế Quốc đã đi dạy mấy chục năm rồi, nếu chả có video quay lại, ai mà ngờ được anh ta có vấn đề.”

Video mà Vệ Tam quay dù không quay thẳng mặt nhưng người quen biết chỉ cần nhìn một tí là nhận ra đó là ai.

Hạng Minh Hóa thở dài một tiếng: “Quân Độc Lập đã thâm nhập vào tình trạng này? Rốt cuộc là vì cái gì, đoạt quyền sao?”

Nhưng 20 năm đã trôi qua, ngoại trừ trận thảm sát toàn bộ người ở ngôi sao làm ai nấy kinh hoàng năm đó, cũng không thấy động tĩnh lớn gì của cả đội quân Quân Độc Lập bên kia. Đôi khi họ xuất hiện giết người, cơ mà thình huống như thế rất ít.

Năm nay thì ngược lại, số lượng nhiều hơn và cứ tăng.

“Cũng không khác lắm, xế chiều nay sẽ rút chọn đấu trường nữa.” Giải Ngữ Mạn nói, “Ứng Tinh Quyết tham gia lần này, không biết tỷ số có bị kéo trở lại hay không.”

“Với tình huống bây giờ mà so tài xong một cách tốt đẹp là tôi đã

cảm ơn trời đất.” Giờ đây Hạng Minh Hóa chỉ cầu mong các sinh viên của trường Quân sự Damocles vượt qua cuộc thi này trong yên ổn. Ngày nào ngày nấy tim ông cứ như bị treo ngược, ăn không ngon ngủ không yên.

“Dù sao cũng nên trải qua tôi luyện.” Giải Ngữ Mạn đi ra cùng ông, “Lê Trạch muốn đi tới đây từ quân khu, hôm nay chọn xong đấu trường thì cậu ấy cũng qua sớm thôi.”

“Cậu ấy mà tới thì bên Quân khu 13 có đủ người không?” Hạng Minh Hóa còn chưa nhận được tin tức này.

“Bên Quân khu 13 không có tình huống nhiêm trọng như Quân khu 5. Lê Trạch tới đây, cũng coi như có thêm một người.” Giải Ngữ Mạn trả lời, “Cậu ta lại được lên chức rồi, phía trên bảo Lê Trạch tới canh giữ, không cần đi làm nhân viên cứu hộ nữa.”

Hạng Minh Hóa gật gật đầu, cũng không nói gì nhiều.

Ban tổ chức có ba người giải thích chính, Ngư Thiên Hà là người của trường South Pasadena; Lộ Chính Tân xuất thân từ viện Bình Thông; Tập Hạo Thiên thì đi ra từ trường Samuel. Lần này có thêm Ứng Nguyệt Dung lại trở về từ Sao Huyễn Dạ, hiện tại chỉ có mỗi trường Damocles bên này không có người trong ban tổ chức.

...

Buổi chiều sẽ bốc thăm chọn đấu trường tại quảng trường, lần này người đại diện địa phương lên phụ trách là cha của Shaω Eli.

Không giống như các đại diện từ mấy ngôi sao khác, gia đình Eli vừa tới đã thể hiện độ giàu có của mình. Ông tặng mỗi một trường quân sự một túi lớn các đặc sản địa phương, họ xách cái túi muốn tê cả tay, mà túi cũng nhìn rất tinh tế, còn dùng sợi vàng viền lên.

Cha Shaω Eli đến sớm, đích thân tặng quà cho các thành viên của đội chủ lực năm trường.

Bắt đầu từ trường Đế Quốc, ông vô cùng ân cần tặng quà cho Ứng Tinh Quyết, thậm chí muốn kéo tay Ứng Tinh Quyết nói chuyện nhưng mà bị anh né đi.

Cha Shaω Eli hoàn toàn không cảm thấy xấu hổ, tiếp tục vui vẻ tặng quà cho tất cả mọi người. Phải khen là tính cách của ông ấy và Shaω

Eli, cái người người cứ hở mở miệng là thành kẻ thù của người khác, hoàn toàn bất đồng.

“Bạn Vệ này, bác nhớ cháu rất thích ăn bánh ngọt nhà bác làm đấy.” Cha Shaω Eli mang thêm một cái hộp lớn cho Vệ Tam và nói nhỏ, “Vừa mới làm xong, còn nóng hổi.”

Quản gia đằng sau: “...”

Thì ra không phải làm cho thiếu gia Eli ăn mà là cho Vệ Tam. Cũng không biết lần trước là ai kêu Vệ Tam hạ thuốc mê cho mình, sao mới có qua mấy ngày thì cái thuốc mê này lại có hiệu quả rồi.

Vệ Tam cúi đầu nhìn một cái túi bên chân và một cái hộp cao nửa người, cô giương mắt nhìn cha Shaω Eli.

“Con trai bác ấy mà, mong cháu Vệ tha thứ cho nó. Nó là thằng đần.” Cha Shaω Eli cứ che che giấu giấu, đưa lưng quay về phía trường Samuel bên nọ, “Vậy nên sau này cháu có chuyện gì thì cứ tới tìm nhà họ Eli bác để hỗ trợ.”

Đây là muốn lấy lòng thật?

Kim Kha đứng bên cạnh híp mắt nhìn cha Shaω Eli.

Sau khi bác ấy rời đi, Ứng Thành Hà cúi đầu sờ lên cái túi rồi cảm thán: “Đây là vật liệu của tinh thú cấp A.”

“Tôi từng gặp điệu bộ thế này ở lúc mình vẫn còn ở Sao Đế Đô một lần.” Thiếu gia Liêu xé luôn bao bì tại chỗ, lục lọi tìm kiếm trong túi để tìm đồ ăn được rồi xé ăn.

Vệ Tam lấy đồ ăn nhẹ từ một cái hộp lớn khác và chia ra.

Lúc này cha Shaω Eli đã bước lên sân khấu, chuẩn bị rút chọn đấu trường tiếp.

Đầu tiên ông nói một đống về phong cảnh thế thái của Sao Bạch Ải, để cho các sinh viên quân sự tới chơi nhiều hơn khi không thi đấu sau này nữa. Cứ thế cưỡng ép một cuộc bốc thăm nghiêm túc thành bài phát biểu solo của riêng họ.

Mấy người trong ban tổ chức bên cạnh đã ho mấy lần cơ mà ông ấy chả để ý tới chút nào. Ông ấy vẫn còn nhiệt tình giới thiệu đặc sản

thứ 67 của Sao Bạch Ải.

Cuối cùng vẫn là quản gia tiến lên đụng vào lưng ông, thì ông ấy mới dừng quảng cáo lại và bắt đầu chọn sân đấu tiếp theo.

“Dừng lại.”

Màn hình ánh sáng nhấp nháy theo giọng nói của cha Shaω Eli, tên của một ngôi sao xuất hiện trước mặt mọi người.

- --Sao Willard.

Trong lòng cha Shaω Eli hít một hơi thật sâu, may là ít nhất vừa rồi ông cũng chào hỏi Vệ Tam.

Ngôi sao này không lớn nhưng rất nổi tiếng trong những năm qua, tỷ lệ xuất hiện của nó trong mỗi giải đấu được chiếu trên các phương tiện truyền thông không thấp hơn so với các trận đấu cổ điển.

Bởi vì trường Damocles và trường Samuel đã kết thù mày chết tao sống ở đây.

Ngay sau khi cái tên này xuất hiện, phía trường Samuel lập tức khẩn trương hẳn, bao gồm cả đội chủ lực của bọn họ cũng cảm xúc này. Cao Học Lâm liên tục nhìn về phía đội chủ lực của trường Damocles.

Trong những năm qua, trường Samuel đã không ít lần bắt nạt những người của trường Damocles trên ngôi sao này.

Phong thủy luân chuyển, ở giải đấu năm nay, người sáng suốt biết trường Samuel không thể đánh bại trường Damocles, e rằng trường Damocles sẽ lấy lại danh dự ở chỗ này một lần nữa.

Trên thực tế, đội chủ lực của trường Damocles không có nhiều biểu hiện khi nhìn thấy tên của địa điểm tiếp theo, tất cả bọn họ đang nghĩ về những chuyện khác.

Cha của Shaω Eli vẫn còn quảng cáo trên sân khấu, cứ mãi chả chịu đi xuống.

Dưới sân khấu trước đội ngũ trường Đế Quốc, Ứng Tinh Quyết hơi ghé mắt nhìn Vệ Tam bên kia, đầu ngón tay nhẹ nhàng đặt trên mặt dây chuyền trước ngực.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh: (.

.)

Chương 255

“nhận đồ ăn vặt chính là bạn bè”

Một ngày trước, tất cả năm trường quân sự lớn đã đến Sao Willard từ Sao Bạch Ải.

Lê Trạch đã tới từ sớm từ chỗ Quân khu 13, thành công hội tụ với đội ngũ của trường Damocles.

Anh mang theo một đội đi cùng phù hợp với yêu cầu của ban tổ chức, tương tự như đội Ứng Nguyệt Dung. Mặc dù bây giờ bà ấy không còn là MC chính, nhưng đến đây cũng được coi như là người của ban tổ chức, vị trí của bà ấy lại cao nên dẫn theo đội đi cùng được.

Dù Lê Trạch không có chức vị cao như Ứng Nguyệt Dung, cơ mà anh lại vừa được lên chức lần này, tương lai rộng mở. Thế nên khi anh muốn dẫn đội đi cùng, phía ban tổ chức dứt khoát làm bộ không thấy và cho qua.

“Lúc này dẫn đoàn tùy tùng tới đây thì người ở Quân khu 13 bọn họ có đủ không?”

“Có đủ hay không cũng tới bày mặt ra chứ. Trường Damocles của họ đã không có uy phong như vậy trong nhiều năm rồi, sao mà không nắm bắt thời gian?”

“Hiếm khi sinh viên có sức tranh giành trong giải đấu lần này thì phải khoe ra.” Có người nói với giọng điệu chua xót.

Mới qua có một ngày, chuyện Lê Trạch thăng chức và dẫn theo đoàn tùy tùng đã truyền khắp sân tập.

Bởi vì mỗi năm, 3 MC chính sẽ được chọn từ thành viên thuộc quân khu có xuất thân từ ba trường khác nhau, cho nên hai trường còn lại sẽ chọn ngồi ở dưới để được gọi đi bất cứ lúc nào, cũng chính là thành viên dự bị. Nếu có gì bất ngờ, người này sẽ đi lên thay thế luôn. Qua mấy năm gần đây, chuyện Lộ Chính Tân thay thế Ứng Nguyệt Dung vẫn là chuyện xảy ra lần đầu tiên.

Mấy năm nay năm trường quân sự lớn tranh đấu ở mọi phương diện, cho dù là loại tình huống này cũng không ngoại lệ. Trường quân sự

không có người giải thích chính sẽ phái người có chức vụ cao nhất đến đây, như vậy có tư cách dẫn theo đội tùy tùng. Cái này chả có ý gì khác ngoài chuyện bày ra bộ mặt của trường mình.

Nhưng trường Damocles không chú ý đến điều này, những người có đẳng cấp cao đã đi canh giữ Quân khu 13 và 12. Nếu mà dùng người có chức thấp sang để làm MC dự dự được thì cứ để người đó sang, dù sao cũng đi qua loa lấy có thôi.

Năm nay cũng tương tự, nhưng bây giờ Lê Trạch mang theo đoàn tùy tùng để thay vị trí cho người MC dự bị nọ.

Mấy người ở các trường quân sự khác tự mình bàn chuyện riêng, mấy thầy cô ở trường Damocles cũng chả nghĩ thông vì sao Lê Trạch lại mang theo đội tùy tùng.

“Trên đường trở về lúc làm xong nhiệm vụ nên mang thẳng bọn họ đến đây.” Lê Trạch giải thích.

“Bây giờ năm đội chủ lực đang hợp tác huấn luyện, người bên phía ban tổ chức có thể đi qua chỉ bảo cho sinh viên.” Giải Ngữ Mạn cho hay, “Có cơ hội thì cậu đi qua xem.”

Lê Trạch gật đầu: “Em đã xem phát lại trận bọn họ thi đấu, đúng là có tiến bộ rất lớn. Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh xuống tay cũng tàn nhẫn không ít, đủ dứt khoát. Vệ Tam... em ấy thật sự vừa là thợ vừa là chiến sĩ?”

Ngay cả khi tận mắt nhìn thấy trong buổi phát lại trực tiếp, Lê Trạch vẫn không thể tin được. Vừa thợ vừa chiến sĩ tựa như một truyền thuyết xa xôi không chạm vào được, cho dù có là người như thế thì là ai cũng được đừng nên là Vệ Tam.

Em ấy có xuất thân quá tệ, lấy đâu ra nguồn lực?

“Không cần hoài nghi, thật sự đấy.” Giải Ngữ Mạn nói, “Hai ngày trước ở trên tàu vũ trụ, tôi còn nhìn thấy Vệ Tam lên học khóa của Ngư Thanh Phi.”

Nhắc tới chuyện này, Giải Ngữ Mạn đã nhíu mày: Chẳng biết sao mà mấy ngày nay bà cảm thấy bọn Kim Kha lặng im không ít, ngược lại mấy giáo viên khác nói bọn họ đã trưởng thành.

“Hai chiến sĩ nửa thợ nửa chiến sĩ đều ở trường Damocles chúng ta.”

Lông mi nặng nề của Lê Trạch hơi buông lỏng như mang theo sự nhẹ nhõm.

Không nghi ngờ gì nữa, trong thời đại của Ngư Thanh Phi ở Damocles, trường Damocles xứng đáng đứng hạng nhất. Giờ đây người vừa thợ vừa chiến sĩ thứ hai cũng cho người ta nhìn thấy sự trỗi dậy của trường Damocles như thế.

...

Bắt đầu hợp tác huấn luyện, Lê Trạch đi theo Giải Ngữ Mạn đến sân huấn luyện để quan sát thật.

Trường Damocles hiếm khi không làm người cuối cùng và chạy vội tới. Họ tới sớm là đã đứng ngay trong sân huấn luyện, các đội chủ lực của các trường quân sự khác nhìn thấy bọn họ thì không ai không giật mình cả.

“Tụi mày hoàn lương?” Shaω Eli liếc mắt nhìn Vệ Tam một cái rồi đi lại gần hỏi.

Vệ Tam liếc nhìn gã: “Cậu Eli, dùng từ linh tinh dễ bị người ta đánh lắm.”

Shaω Eli lúc này kéo dài khoảng cách giữa mình và Vệ Tam: “Hứ.”

Thực ra thì dù đến sớm thì họ cũng chả thể che giấu phong cách cà lơ phất phơ của đội chủ lực Damocles, năm người biếng nhác, cứ thế hoặc tựa hoặc đứng ngay tường.

Khi Ứng Tinh Quyết tới, anh đã nhìn thấy Vệ Tam đứng bên cửa sổ, khuỷu tay đặt ở mép cửa, nói câu được câu không với Liêu Như Ninh bên cạnh.

Chẳng nhìn ra có bất kỳ điểm bất thường nào.

Bảy giờ vừa đến, sĩ quan huấn luyện đứng ở giữa và la lên một tiếng rồi tất cả các đội tập hợp.

Mọi người đứng nghiêm nhìn vào sĩ quan huấn luyện đối diện, lần này người huấn luyện là giáo viên hướng dẫn của viện Bình Thông.

Tâm tình của các sinh viên quân sự ít nhiều có chút phức tạp, có chút không điều khiển được ánh mắt của mình, tầm mắt rơi vào Ứng Tinh

Quyết của đội chủ lực trường Đế Quốc.

Kể từ lúc bọn họ ra ngoài từ đấu trường trước, họ biết hết chuyện thầy hướng dẫn của trường Đế Quốc hãm hại Ứng Tinh Quyết, đến bây giờ cũng không tìm được người đứng sau giáo viên này là ai.

Bây giờ mấy sinh viên nhìn thấy giáo viên hướng dẫn là thấy là lạ, luôn cảm thấy rằng họ là gián điệp của một tổ chức không rõ và đến đây để hại mình.

Giáo viên hướng dẫn của viện Bình Thông có vẻ mặt nghiêm trang, ông ta quét một vòng sinh viên quân sự rồi mở miệng trong sự chậm rãi: "Chư vị đừng có mà tự cao tự đại, chỉ có một Ứng Tinh Quyết mà thôi. Thực lực của mọi người cũng chỉ có như vậy, nếu dùng một giáo viên hướng dẫn đổi lấy một sinh viên trường quân sự đúng là không đáng giá."

Đám người: "..." Nên thấy vui hay là thấy buồn đây?

Đấu trường của Sao Willard có nhiều môi trường khác nhau, vì vậy lúc đào tạo sẽ mệt mỏi hơn bình thường, đồng thời cũng có nhiều cách hơn, sĩ quan huấn luyện không chỉ là có mỗi một thầy ở viện Bình Thông.

Sau khi xem huấn luyện gần một buổi sáng, Lê Trạch mới đi ra và nói muốn chọn một trường quân sự để đánh theo nhóm.

Không phải với chỉ một mình anh mà là đánh chung với cả đội tùy tùng ở Quân khu 13.

Họ đã thấy loại chiến đấu nhóm này ở đấu trường, mấy người trong trường cũng chả để tâm, chả có cảm giác căng thẳng gì.

"Mô hình bồi dưỡng của viện Bình Thông từ trước đến nay luôn rất gần với quân đội." Lê Trạch chỉ vào bọn người Tông Chính Việt Nhân và bảo, "Các em đi ra."

Những người đứng bên cạnh Lê Trạch đều là người từ chính đội của anh, vào sinh ra tử nhiều năm, hoàn toàn khác với đội huấn luyện của Hoắc Sở ở đấu trường trước đó.

Điểm này đã hoàn toàn thể hiện rõ sau khi ba chiến sĩ độc lập của viện Bình Thông chống lại bọn Lê Trạch.

Ba người Lê Trạch phảng phất như một chỉnh thể, dù có ra chiêu gì cũng ăn ý đến trình độ không thể tưởng tượng nổi. Ngay cả sau khi Tông Chính Việt Nhân phát hiện ra và cố ý muốn phá vỡ tình huống này thì cũng chả làm nên trò gì.

Bởi vì ba người này giống như một vũng nước, sau khi bị ngoại lực phá vỡ thì chỉ cần họ thu tay lại là khôi phục lần nữa, tuyệt nhiên không làm rối loạn tiết tấu của bọn họ được.

Trình độ này còn ăn ý hơn hẳn anh em Sơn Cung.

Các sinh viên trường quân đang xem ở đây ai ai cũng dâng lên cảm giác sợ hãi: Đây chính là chiến sĩ độc lập thực sự của quân khu?

Thầy giáo chỉ đạo của viện Bình Thông ôm tay đứng ở bên cạnh nói với giọng lạnh lùng: "Các em còn cần học nhiều nữa."

Rất nhanh, bọn Tông Chính Việt Nhân bị đánh bại, tất cả bị đè hết xuống đất chả di chuyển nổi.

"Cơ giáp Lê Trạch đã đổi mới rồi, thực lực đã giảm xuống một chút so với trước kia. Tông Chính Việt Nhân ở trong tay cậu ấy mà vẫn không đi được bao nhiêu chiêu."

"Bởi vì cậu ấy có đồng đội làm tăng sức mạnh. Nếu khi nãy Hoắc Tử An và Đỗ Dã có thể liên thủ và bảo vệ bầu trời và vị trí thấp thật tốt, Tông Chính Việt Nhân cũng phát huy ra thực lực được, ít nhất cũng không thua nhanh như vậy."

Mấy người trong các trường quân sự đứng tản ra, mấy chỉ huy nói về tình hình chiến đấu vừa rồi.

Vệ Tam đứng ở gần nhất để xem. Cô không biết trước kia Lê Trạch dùng cơ giáp trình độ như thế nào, nhưng hiện tại khả năng điều khiển của anh ấy với cơ giáp mới của mình đã đạt ít nhất tới 80%.

Đối với một người ra chiến trường chân chính mà nói, điều khiển cơ giáp đạt tới 80% có lẽ không quá mạnh, nhưng anh phối hợp với đồng đội thì vô hình trung kéo cao thực lực của mình một lần nữa.

"Hợp tác huấn luyện chung xong, các cô muốn đi ra ngoài một ngày?" Không biết Ứng Tinh Quyết tới hồi nào, anh đứng ngay bên cạnh Vệ Tam.

“Đúng.” Vệ Tam quay đầu nhìn về phía Ứng Tinh Quyết, tầm mắt bất giác rơi xuống dưới cổ anh.

“Mặt dây chuyền” không lộ ra ngoài, nó được đặt trước ngực của anh và bị chặn bởi lớp áo lót bên trong đồ huấn luyện.

“Sao Willard là ngôi sao về khoa học kỹ thuật, thứ nổi tiếng nhất là thế giới mô phỏng của bọn họ. Các khoang mô phỏng hiện có của Liên bang đều do bọn họ sản xuất.” Ứng Tinh Quyết coi như không nhìn thấy ánh mắt của cô, anh tỏ vẻ chả có gì xảy ra, “Môi trường thật của đấu trường Willard chỉ là bãi đất trống, các loại hoàn cảnh toàn là cảnh giả lập nhân tạo hết.”

Vệ Tam nghe vậy ngẩn ra: “Cảnh giả lập? Còn tinh thú thì sao?”

“Có thật có giả.” Ứng Tinh Quyết nói từ tốn, “Có đôi khi sau khi ra tay giết xong cũng chưa chắc xác định được nó là thật hay giả, đấu trường Willard là nơi có công nghệ kỹ thuật cao nhất của Sao Willard.”

Từ đầu Shaω Eli còn đang xem đánh nhau, lúc Tông Chính Việt Nhân bị đè lên mặt đất và các chỉ huy bên cạnh đang nghiêm túc thảo luận thì gã nghe tới đau cả đầu. Anh mắt gã bắt đầu đảo dáo dác bốn phía, kết quả lại nhìn thấy Ứng Tinh Quyết và Vệ Tam đứng cùng một chỗ đang nói chuyện lặng lẽ.

Shaω Eli lén lút chen ra, di chuyển ra phía sau cả hai rồi dựng tai lên và lắng nghe những gì hai người đang nói.

Sao có nhiêu đó nói mãi chả hết.

Lắng nghe hồi lâu mà họ toàn nói về Sao Willard.

Cuối cùng gã không thể không xen vào: “Vũ trụ ảo có vui không?”

Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết cùng nhau quay đầu lại và nhìn gã với khuôn mặt không có biểu cảm.

“Có vui không?” Nếu Shaω Eli biết nhìn sắc mặt người ta thì gã cũng không phải là Người Thừa Kế Nhà Họ Eli. Gã lại hỏi thêm một lần nữa, “Thật sự làm được thế giới rộng lớn mà năm giác quan cảm nhận được như thật luôn?”

Khoang mô phỏng cũng có thể làm được môi trường mà năm giác

quan vẫn cảm nhận được là thật này, nhưng phạm vi có hạn, chỉ có thể dùng để đánh nhau.

“Cậu có thể đi xem một lần.” Ứng Tinh Quyết nói với vẻ thản nhiên.

Shaω Eli không nghe ra sự lãnh đạm của Ứng Tinh Quyết. Dù sao gã thấy người này mà mở miệng nói chuyện là cứ có giọng điệu như thế. Gã nhìn sang Vệ Tam: “Vậy hai người dẫn tao đi xem đi.”

Vệ Tam: “... Cậu không thể đi cùng người của Samuel à?”

Nói về điều này, Shaω Eli không khỏi bĩu môi lẩm bẩm: “Bọn họ không để ý tới tao. Chả phải mày tính đi ra ngoài chơi cùng Ứng Tinh Quyết à? Mang theo tao đi nữa.”

Vệ Tam: “?” Cô nói sẽ đi ra ngoài cùng Ứng Tinh Quyết hồi nào.

“Thêm một cái cũng là nhiều, cứ mang theo hai cũng được mà.” Shaω Eli nghe lén hồi lâu mà gã vẫn cho rằng bọn họ đang thảo luận cùng nhau đi chơi. Gã nói từ chính nghĩa và nhìn Vệ Tam nghiêm túc, “Trước khi đến Sao Willard, mày cầm đồ ăn nhẹ của cha tao thì đó chính là bạn của tao. Là bạn hữu thì phải đi chơi cùng nhau chớ.”

Cha gã cứ dặn dò tới dặn dò lui trong cuộc gọi, muốn gã làm bạn với Vệ Tam, dù có mặt dày mày dạn cũng phải xem trọng chuyện này.

Vệ Tam: “...”

“Chờ hợp tác huấn luyện xong thì bàn.” Ứng Tinh Quyết nói.

“Được rồi, đừng quên đó. Tụi bây ăn hết cả một thùng đồ ăn nhẹ của cha tao.” Lúc này Shaω Eli mới đi về.

Thật ra gã đã tới thế giới giải lập, trước đây cha đã đưa gã đến chơi một lần. Nhưng bây giờ là chuyện đánh vào nội bộ của quân địch, kiên quyết không phải là dạng muốn đi chơi với mấy người khác.

Sau khi gã rời đi, Vệ Tam cúi đầu cười một tiếng: “... Thế mà tôi cũng có ngày bị người ta ỉ vào. Sớm biết thế thì không ăn hộp đồ ăn nhẹ đó rồi.”

Ứng Tinh Quyết nghiêng mặt nhìn cô, cuối cùng vẫn không lên tiếng mà cứ im lặng đứng bên cạnh cô.

Một ngày hợp tác huấn luyện kết thúc, Lê Trạch mới chính thức đến trước mặt năm người của trường Damocles: “Đã lâu không gặp.”

“Trung tá!”

Liêu Như Ninh vừa hô một tiếng đã bị Kim Kha chọt cho một cái. Cậu ta nhắc nhỏ: “Tăng cấp lên rồi, là trung tướng.”

Lần này Lê Trạch ở phòng tuyến Quân khu 13 có biểu hiện xuất sắc, thậm chí còn cứu được đại tướng Cơ đang bị thương cho nên mới thăng chức một lần nữa. Bây giờ anh đã vượt qua cấp thiếu tướng của Giải Ngữ Mạn và ở cùng cấp với Tập Hạo Thiên.

Lê Trạch nghe thấy thì cũng chả thấy sao cả: “Là cái xưng hô mà thôi, gọi là đàn anh hay là thầy cũng được.” Ngay cả chức thiếu tá anh còn chưa quen, bỗng được lên tới tận trung tướng thì lại càng không quen.

“Vừa rồi tôi nhìn phương thức chiến đấu của các em, Vệ Tam khác với trước kia.” Lê Trạch gật đầu, “Sửa rất nhanh, tôi nhớ trận đấu trước Hoắc Sở còn đề cập tới em, nói em chậm ít nhất 10 phút từ lúc mở màn.”

“Sĩ quan huấn luyện Hoắc còn nhắc em với anh á?” Vệ Tam ngồi xổm ở góc tường và hỏi.

“Lúc trao đổi thông tin công việc thì thuận miệng nói một câu.” Lê Trạch hồi tưởng lại những gì vừa rồi nhìn thấy, “Cứ duy trì phong cách hiện tại là được, phải nắm cơ hội ngay từ đầu.”

Vệ Tam: “Em biết, em đang sửa.”

Lê Trạch cũng không thể nói nhiều về cái khác, đã người của ban tổ chức thì hoặc là đối xử bình đẳng bằng cách chỉ dạy hết, hoặc là không nói gì cả.

Chờ anh đi xa, Liêu Như Ninh mới quay đầu lại hỏi: “Tại sao thiếu tá Lê đột nhiên lại tăng cấp lên trung tướng?”

“Cứu đại tướng Cơ ở Quân khu 13, xem như đã lập được công to.” Kim Kha trả lời.

Vệ Tam nhíu mày trong ngạc nhiên: “Không phải đại tướng Cơ ở Quân khu 1 sao?”

“Tuần tra cách vài năm.” Kim Kha biết nhiều nhất, “Vừa đúng lúc bắt gặp tinh thú bạo động ở phòng tuyến Quân khu 13, đại tướng Cơ đi cùng tới. Kết quả là cơ giáp của ông ấy bị tinh thú bao phủ dẫn đến chuyện cơ giáp đại tướng Cơ không được chữa trị, thiếu chút nữa bị tinh thú xé rách. Thiếu tá Lê chạy tới cứu họ, cho nên lập công thăng và chức.”

“Có phải tinh thú đã tiến hóa hết rồi không?” Hoắc Tuyên Sơn nhíu mày, từ một đoạn Kim Kha nói đã ngửi được mùi bất an.

Cơ Nguyên Đức chính là đại tướng, hiển nhiên không thể nghi ngờ thực lực của ổng ấy được, chưa kể tiểu đội của ống ấy đều là người trải qua cả trận chiến, thế mà thiếu điều gãy luôn ở Quân khu 13.

“Bên kia không nói, nhưng chắc là vậy. Song, bấy giờ đã ổn định tạm rồi.” Khi Kim Kha nói chuyện, cậu ấy có liếc nhau với nhau rồi nói nhỏ, “Cô Ngư... mà thành công, có lẽ còn đáng tin cậy bọn người tiến hóa.”

“Mục tiêu của tụi mình bây giờ là đánh cho xong trận đấu.” Vệ Tam đứng dậy xoay eo và nói trong thờ ơ, “Còn những thứ khác rồi sẽ có biện pháp giải quyết.”

Năm người cùng nhau ra khỏi sân huấn luyện, mấy trường quân sự xung quanh cũng một trước một sau đi ra ngoài, bóng dáng họ bị ánh hoàng hôn chiếu xuống mặt đất, kéo nó thành một đường thật dài.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Shaω Eli: Dù có mặt dày cũng phải đi ra ngoài chơi với người ta. Ứng Tinh Quyết đi được sao tôi không được đi chứ? (￣??￣)

Chương 256

“phía cuối con đường hoa”

10 ngày hợp tác huấn luyện diễn ra vô cùng bình yên, bình thản như thể đội ngũ chủ lực của năm trường quân sự chưa từng có mâu thuẫn, ngay cả những thầy cô chỉ đạo cũng có vẻ giật mình. Sau khi quan sát cẩn thận, họ phát hiện ra mấy sinh viên của trường Đế Quốc và viện Bình Thông cũng chả còn tức giận như trước đây, chả còn khiêu khích trường Damocles, có lẽ đã thật sự thừa nhận rằng Vệ Tam quá mạnh.

Đương nhiên mấy sinh vên làm sao rõ được suy nghĩ của giáo viên hướng dẫn, ít nhất là những người ở trường Damocles chả thèm quan tâm. Ngay sau khi khóa huấn luyện vừa kết thúc, họ sẽ đi tới vũ trụ ảo để chơi một ngày.

Sáng sớm mấy người Vệ Tam đi xuống lầu đã gặp Shaω Eli đứng dưới ký túc xá, chống nạnh chờ mọi người.

Shaω Eli nhìn thấy bọn Vệ Tam lập tức chỉ trích: “Tại sao thức dậy muộn như thế, đã bảy giờ rưỡi rồi đó!” Lần trước chưa đến 6 giờ là đám này đã tới canh ngay dưới ký túc xá Samuel, gã còn nhớ rõ ràng.

“Cậu có thể đi một mình trước.” Vệ Tam liếc gã một cái và cho hay.

“Cái đó... trước đó đã thỏa thuận xong rồi mà, tao cũng không thất hứa được.” Shaω Eli nói ngắc ngứ mới xong một câu. Nếu gã bằng lòng đi ra ngoài chơi một mình thì đã đi từ lâu rồi.

Còn không phải do hâm hộ chuyện đồng đội bọn họ chơi cùng nhau à. Cuối cùng là đội chủ lực Smuael chả chơi với gã, thế nên gả không thể làm gì khác hơn ngoài chuyện gia nhập thế lực thù địch.

Không đúng, đó chỉ là một cái cớ bề ngoài thế thôi, Shaω Eli tự an ủi mình trong lòng: Mình chỉ đơn giản là đánh vào nội bộ kẻ thù, chứ có phải thật sự muốn ra ngoài chơi đâu.

Vệ Tam nhìn bốn phía, không thấy Ứng Tinh Quyết.

“Anh họ không đến?” Ứng Thành Hà tiến lên hỏi.

Vệ Tam lắc đầu, cô đang muốn liên lạc với Ứng Tinh Quyết thì lại

nghe thấy một thanh âm trong trẻo gọi tên cô. Cô giương mắt nhìn lại, đó là Ứng Tinh Quyết, chẳng qua phía sau anh còn có người của đội chủ lực trường Đế Quốc.

“Gần đây luôn có người muốn ra tay với chỉ huy chính của chúng tôi nên bọn này mới đi theo cùng.” Công Nghi Giác đứng ở bên cạnh Ứng Tinh Quyết và nói.

“Có chúng tôi ở đây, Vệ Tam còn giúp chỉ huy mấy cậu vài lần, lo lắng cái gì.” Liêu Như Ninh kéo miệng bĩu môi đáp.

Ánh mắt Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết gặp nhau rồi ai người dời mắt ngay, nhìn người bên cạnh mình.

“Nếu đã đến rồi thì cùng nhau đi thôi.” Kim Kha lên tiếng.

Sao Willard là một ngôi sao công nghệ cao. Chuyện này được thể hiện trong tất cả các khía cạnh, lớn thì thành lập mấy khu thi đấu; nhỏ thì thấy rõ ở những khâu nhỏ nhặt trong cuộc sống. Ban đầu nơi đây cũng chỉ là một ngôi sao vô danh, sau đó khoang mô phỏng thịnh vượng, thế là ở đây dứt khoát dùng khoa học kỹ thuật để phát triển triệt để.

Ngay sau khi đoàn người bước ra khỏi cổng sân diễn tập, một chiếc xe bay tự động đã chờ bọn họ.

11 người đi lên và Kim Kha nói điểm đến, xe bay bắt đầu lái đến thế giới mô phỏng.

Thế giới mô phỏng là một tòa cao ốc chiếm một phần năm trung tâm thành phố. Ngay từ khi bước vào cửa là mọi người đã bước vào vũ trụ ảo.

“Vũ trụ ảo tưởng, chớ đắm chìm.” Hoắc Tuyên Sơn đứng ở cửa thế giới mô phỏng, cậu ta đọc thành tiếng dòng chữ trên tấm biển lớn ở cửa.

“Trước đây khi vũ trụ ảo vừa ra đời, một số người không phân biệt được đâu thật đâu ảo, cứ thế nghiện nó không kiềm lại được rồi xảy ra một số bi kịch. Cuối cùng ở đây đặt ra các quy tắc, mỗi người có thời gian cố định để vui chơi mỗi tháng.” Kim Kha chỉ vào thiết bị nhận diện khuôn mặt, “Lúc đầu có người trộm ID cho nên bây giờ ở đây dùng cái này.”

“Bên trong chơi vui như vậy?” Liêu Như Ninh chưa từng tới nên cố gắng thò đầu nhìn vào trong.

“Nhà họ Liêu mày nghèo như vậy à, ngay cả nơi này cũng chưa từng tới?” Shaω Eli có chút khinh bỉ.

Liêu Như Ninh ha hai tiếng: “Thiếu gia đây nhiều năm bận rộn huấn luyện, lấy đâu thời gian ra ngoài chơi. Không giống như người thừa kế nhà họ Eli, chắc chắn ngày nào cũng đi chơi được.”

Shaω Eli: “…” Hình như không ai quản lý gã thật. Cha thì chỉ nhét cho gã ăn, ngó lơ huấn luyện, mấy người khác thì không chơi đùa với gã.

“Mua vé đi vào trước.” Vệ Tam nói ở phía sau.

Mọi người bắt đầu xếp hàng để mua vé, trong tay mỗi người có một thứ trông giống điều khiển từ xa với các nút màu đỏ và đen ở trên.

“Màu đỏ là rời khỏi, màu đen là vào lại.” Ứng Tinh Quyết nhận đồ xong thì xoay người chìa ra điều khiển từ xa trong tay và nói với Vệ Tam.

“Chúng ta đi vào thì thấy được cái gì đây?” Vệ Tam hỏi anh.

“Bây giờ là thế giới thống nhất, tuần này sẽ có hoạt động hội chợ.” Ứng Tinh Quyết thì thầm, “Ban đầu thì cho tư nhân cài thế giới riêng, nhưng sau khi tai nạn xảy ra thì đã bị cấm.”

11 người đi vào theo tứ tự mua vé để vào cửa vũ trụ ảo, cửa này không phải là cánh cửa thực chất nếu dùng mắt thường nhìn, nó trông như một làn sóng nước trong suốt dựng cao.

Vệ Tam đứng trước cửa sóng nước, đưa tay vào trước. Cô thấy có tí lực cản nhưng lại chả sờ được cái chi, kế đó cô mới rảo bước đi qua cửa.

Bước vào cánh cửa vũ trụ ảo là trước mắt như được chuyển cảnh. Ánh mắt cô lia tới lui chỗ con có người, hai bên con đường toàn là mấy gánh hàng rong. Tất cả mọi người mặc đồ cổ phục hết, so ra thì cô cứ giống như một người đột nhiên xông vào thế giới khác.

Vệ Tam nghĩ như vậy rồi theo bản năng cúi đầu nhìn quần áo của mình, cô phát hiện vũ trụ ảo này tự động thay quần áo cho cô.

- --Áo choàng trắng, lớp áo lót trong có màu đen, vai trái được dùng chỉ vàng thêu hoa văn.

Cô đưa tay sờ sờ quần áo trên người, đầu ngón tay còn cảm nhận được cảm giác thô ráp truyền đến từ hoa văn thêu bởi chỉ vàng nhô lên.

Xung quanh toàn là âm thanh rao hàng gào to, còn có hương thơm của đồ ăn lan ra từ các quầy hàng bên đường. Tất cả như muốn nói với Vệ Tam rằng đây là một thế giới chân thật, thậm chí cô đã hoảng hốt trong nháy mắt khi nghĩ mình lại đi đến thế giới khác một lần nữa.

Vệ Tam nắm chặt điều khiển từ xa trong tay, đè mạnh nút thoát ra màu đỏ.

Khi tầm nhìn thay đổi, cả thảy mọi thứ cũng biến mất, chỉ còn các tòa cao ốc trống trải màu trắng, có vô vàn người đi bộ bên trong, trên mặt họ mang theo hoặc là ngạc nhiên hoặc là vui mừng.

Vũ trụ ảo đúng là… danh bất hư truyền.

Vệ Tam cúi đầu nhìn điều khiển từ xa trong tay, một lần nữa ấn đi vào màu đen, thế giới hội chợ lại hiện ra trước mặt.

“Vì sao quần áo của hai người lại tinh xảo như vậy?”

Khi Vệ Tam lại bước vào vũ trụ ảo là đã nghe được giọng nói tức giận không chịu của Shaω Eli. Cô quay đầu nhìn lại thì thấy mọi người đi vào sẽ có trang phục khác nhau. Cơ mà đồ của Shaω Eli lại là thứ bị cường điệu nhất. Không nói tới đủ loại màu sắc trên quần áo gã, một nửa vai còn lộ cả ra, ngay cả tóc cũng biến thành hai bím tóc thô quấn quanh cổ nhưng cái trán thì hói, chỉ có một khuôn mặt miễn cưỡng dễ nhìn.

“Bây giờ thế giới ảo này còn dựa vào xem thực lực cao thấp à?” Shaω Eli nhìn quần áo Ứng Tinh Quyết, lại nhìn áo khoác ngoài trên người Vệ Tam và nói với vẻ chua xót.

Vệ Tam ngước mắt nhìn về phía Ứng Tinh Quyết, kiểu tóc của anh cũng có chút thay đổi trong vũ trụ ảo này, tóc dài dùng trâm ngọc bích quấn lên, quần áo vừa đúng lúc chả khác mấy với Vệ Tam, cũng là bên ngoài là áo choàng màu trắng, quần dài màu đen, vai trái có

chỉ vàng viền phần rìa, chẳng qua họa tiết hới khang khác.

“Đổi đồ đi.” Thiếu gia Liêu nhìn Shaω Eli rồi bảo nghiêm túc, “Quá khác người.”

Shaω Eli: “... Ở đây không thay đổi trang phục được, chỉ có thể mua thôi.”

Thế giới ảo này vô cùng thực tế, vẫn dùng tinh tệ ở hiện thực nhằm giao dịch. Về cơ bản nhóm sinh viên quân sự này mới vào lần đầu nên cũng thấy có vẻ hay ho.

Shaω Eli muốn mua quần áo thế là kéo mọi người đi hết cùng với gã.

Ngoài mấy người bán hàng rong thì cũng còn những cửa hàng xung quanh. Shaω Eli tìm được một cửa hàng may mặc, đồng thời gã cũng cảm nhận được đãi ngộ cao nhất trong giải đấu Liên bang lần này: Cơ Sơ Vũ, Ứng Tinh Quyết và Vệ Tam đang cùng mình đi chọn quần áo hết!

Mong muốn mua sắm của Shaω Eli tăng vọt, gã mua ào ào một đống, cũng chả quan tâm tới chuyện sau này có còn tới đây hay là có cần nữa chăng.

“Quần áo thì mua được, nhưng đầu ói của cậu thì không có cách cứu rồi.” Liêu Như Ninh nhìn chằm chằm vào cái trán sáng bóng của gã.

Bàn tay đang thay đồ của Shaω Eli khưng lại, kế đó còn nói trong kiên cường: “Hói cho mát!”

Người Thừa Kế Nhà Họ Eli mua quần áo rồi, mọi người mới đi đến con phố của mấy người bán hàng rong.

Mặt đường không quá rộng, chỉ chứa được 4 người, cơ mà người ngợm nườm nượp, nếu bọn họ đi vào thì cùng lắm chỉ có thể cho hai người cùng đi song song.

Bất tri bất giác, Vệ Tam đã tụt lại phía sau và đứng cùng một hàng với Ứng Tinh Quyết.

Vệ Tam quay đầu nhìn quầy hàng ven đường, trên đó bày biện đầy đủ thức ăn hương vị, hoàn toàn chả nhìn được là thật hay giả.

“Cái này có ăn được không?” Cô dừng lại trước một quầy hàng bán

đồ ăn nhẹ rồi hỏi Ứng Tinh Quyết bên cạnh.

“Có thể.” Ứng Tinh Quyết cũng dừng lại, “Khác biệt duy nhất với thế giới thực là không thể cung cấp dinh dưỡng mà cơ thể thực sự cần.”

Vệ Tam hỏi người bán hàng cho mình một hộp thử trước. Cô bưng cái hộp, lấy một miếng ra rồi để cho anh nếm thử trước.

“Cám ơn.” Ứng Tinh Quyết hạ mắt đưa tay cầm một miếng đồ ăn vặt.

Vệ Tam nắm và vuốt hộp đồ ăn còn ấm, chả có cách nào tưởng tượng được thứ này là giả cả. Cô cắn xuống là càng cảm thấy vũ trụ ảo này chân thật, ngay cả cảm giác con người nuốt xuống cũng được mô phỏng giống nhau y như đúc.

Cô vừa mới ăn xong một miếng “đồ ăn vặt giả” đã nhìn thấy bên cạnh có người chen tới, cô theo bản năng kéo cánh tay Ứng Tinh Quyết, kéo anh về phía sau mình.

Quá nhiều người mà con đường lại hẹp, Vệ Tam chỉ làm theo bản năng, làm xong rồi cũng buông tay quên mất.

Chẳng qua Ứng Tinh Quyết hơi chậm ở phía sau lại nghiêng mặt rũ mắt nhìn chỗ mình vừa bị cầm.

Đi bộ qua con đường ẩm thực, đằng sau là chỗ đường lớn cho gánh xiếc. Nơi đây có đủ thứ đồ, thậm chí có cả người biểu diễn. Đến cùng ai nấy cũng là thanh thiếu niên, cho dù mấy sinh viên ngày thường đứng đắn thì ai ai cũng mang theo vẻ hưng phấn tò mò trong mắt.

Về phần Shaω Eli, gã càng không thèm để ý đến thể diện, dẫu gì cũng chả phải là lần một lần hai gã mất mặt. Gã lượn chỗ này ghé chỗ kia, trên tay thì cầm một đống đồ ăn ngon và chơi rất vui.

“Úi có so tài bắn cung nè.” Shaω Eli quay đầu và hét lên với tất cả mọi người, “Chúng ta tới tóm thứ đồ đó của ông chủ đi!”

“Sao lại có chúng ta?” Hoắc Tuyên Sơn và Kim Kha đi cùng một chỗ và hạ giọng chửi bới.

Hết lần này tới lần khác Shaω Eli xem trò vui không ngại chuyện lớn. Gã đứng ở trước mặt người bán hàng rong và quay đầu nói với Vệ Tam cùng Cơ Sơ Vũ: “Không phải hai người mấy cậu cứ mãi tranh tới

tranh lui à, hôm nay ở đây chia ra cao thấp! Bắn vào cái bia xa nhất sẽ lấy được cái đèn lồ ng khó lấy nhất. Ai trong hai người mấy cậu cầm tới đưa cho…"

Tầm mắt của gã chuyển tới lui rồi trong 10 người, cuối cùng chỉ vào Ứng Tinh Quyết: "Đưa cho chỉ huy chính mạnh nhất thì coi như là người chiến thắng."

"Thắng mà không được tự mình giữ lấy ài?" Thiếu gia Liêu cảm thấy như thế nào bọn họ ăn thiệt thòi.

"Hoạt động ở đây là nhận được đèn lồ ng rồi mang đi tặng người ta, ban đêm cầu nguyện rồi thắp nó lên và chạy một vòng trên đường hoa, nguyện vọng có thể thành hiện thực." Shaω Eli nói với vẻ phấn chấn, "Ở chỗ này chúng ta có chỉ huy mạnh nhất chính là Ứng Tinh Quyết, không ai tranh cãi chứ. Cứ quyết định xong vậy đi, mấy cậu so tài nhanh lên."

Gã muốn xem drama!

Rốt cuộc là ra ngoài chơi, hiện tại hai trường quân sự cũng chả tức giận gì, Vệ Tam và Cơ Sơ Vũ liền đứng lên, mỗi người cầm một cây cung.

"Trình độ này đối với hai người bọn họ mà nói có phải quá đơn giản không?" Ứng Thành Hà đứng bên cạnh hỏi.

Mặc dù Vệ Tam và Cơ Sơ Vũ không phải là chiến sĩ độc lập hạng nhẹ, nhưng cái dạng bắn vào bia đơn giản thế này vẫn là chuyện nhỏ.

Kim Kha nhìn một vòng chỗ mấy người khác bắn cung: "Bia ngắm có vấn đề, đầu mũi tên mềm đấy."

Đúng thật, Vệ Tam và Cơ Sơ Vũ lấy được cung tên thì mới thấy đầu mũi tên mềm, khó trách người bên cạnh bắn tới thì nó cứ rớt xuống.

Hai người cầm lấy cung tên, Cơ Sơ Vũ b ắn ra ngoài trước. Rõ ràng cây tên có là đầu mềm nhưng lại có tốc độ quá nhanh, cứ thế thật sự bắn ngay, cắm thẳng vào trên cái bia.

Vệ Tam nhíu mày, giơ tay kéo căng cung, cũng bắn trúng hồng tâm như thế.

"Có vẻ như quá đơn giản." Shaω Eli xé hai miếng vải ra khỏi quần áo

mới của mình, “Bắn trúng 10 mũi tên mới có lồ ng đèn tốt nhất. Ai trong hai cậu bắn thủng bia ngắm trước thì coi như là người chiến thắng.”

Vệ Tam cầm miếng vải và bịt kín mắt mình.

Hai người nhặt cung tên một lần nữa, 10 mũi tên b ắn ra ngoài cũng chả lâu là bao, quan trong là ai bắn xuyên qua được cái bia.

Shaω Eli nhìn ở bên cạnh, nếu do gã ra tay, gã sẽ bắn cái đầu tiên để thăm dò, lần bắn thứ hao là xuyên thủng bia được ngay.

“Phập, phập!”

Hai tiếng tiên tiếp, tên của Vệ Tam và Cơ Sơ Vũ đều xuyên qua mục tiêu, và cũng bắn thủng luôn hồng tâm.

Hai người tiếp tục, 10 mũi tên cứ thế đi xuyên qua hồng tâm.

“Úi trơi, cứ như vậu thì sao tính được ai thắng?” Shaω Eli rơi vào tình thế khó xử.

Vệ Tam cúi đầu, kéo vải trên mắt xuống, sửa sang lại cung tên trong tay. Cô im lặng không nói.

“Dời bia ngắm đi.” Ứng Tinh Quyết bỗng nhiên nói.

Shaω Eli ngẩn người, sau đó nhờ ông chủ dời giúp hai mục tiêu, phía sau có một tấm thép được dùng làm vách ngăn từ ban đầu.

Mười mũi tên của Cơ Sơ Vũ găm hết lên trên đó tạo thành một vòng lớn gần bằng đường kính của hồng tâm. Nhưng Vệ Tam bên kia lại chỉ có một mũi tên vẫn còn trên tấm thép, các mũi tên khác thì chia thành hai nửa nằm trên mặt đất hết; cây tên găm lại trên miếng thép duy nhất cũng bắn xuyên qua toàn bộ tấm thép, nhưng vì mũi tên quá mềm nên nó đã bị gãy một nửa.

Mũi tên của Vệ Tam từ đầu đến cuối chỉ bắn trung ngay một điểm.

Chủ quán cẩn thận từng li từng tí dùng sức lấy cung tên của Vệ Tam nằm trên tấm thép, chú ấy có vẻ hoảng sợ nhìn Vệ Tam.

“Cái này... Vệ Tam thắng.” Shaω Eli lập tức xoay người bảo chủ quán lấy lồ ng đèn tốt nhất tới, sau đó đưa cho Vệ Tam.

Gã nhìn Cơ Sơ Vũ, an ủi: “À bạn Cơ này, sớm chấp nhận hiện thực thôi, Vệ Tam hơi bi3n thái á.”

Cơ Sơ Vũ hạ mắt lườm sang một cái, cơ mà lại không biểu lộ cảm xúc, đúng là hiếm thấy.

Vệ Tam nhận lấy lồ ng đèn nhìn vài lần, rồi đưa luôn cho Ứng Tinh Quyết: “Của anh này.”

Ứng Tinh Quyết nhận lồ ng đèn, chiếc lồ ng đèn đúng thật là được chế tác vô cùng tinh xảo và phức tạp, không có chê chỗ nào được.

Mọi người chơi trong vũ trụ ảo một ngày, thời gian còn lại không nhiều, nếu họ không chủ động đi ra ngoài thì sẽ bị hệ thống tự động đá ra.

Trước đó, Shaω Eli còn muốn kéo họ đi bộ chỗ đường hoa.

“Đi đến đầu kia của con đường hoa, cầu nguyện xong rồi mới coi như đã trải nghiệm vũ trụ ảo hoàn chỉnh.”

“Chúng tôi không có lồ ng đèn.” Công Nghi Giác bảo.

“Lối vào đường hoa có bán.” Shaω Eli đi trước, gã đã đến một lần, cũng ngay dịp thế giới hội chợ, nên giờ nắm được nhiều chuyện hơn mấy người này. Trong lòng gã có giảm giác thành công kinh khủng.

Đoàn người mua lồ ng đèn, Vệ Tam không hứng thú lắm với thứ này, cũng chả có gì để ước, chỉ đi xách đèn với bọn họ.

Đường hoa được gọi là đường hoa thì hiển nhiên đường và hoa không thể thoát khỏi dính dáng với nhau. Xung quanh cả con đường được bày biện các loại hoa, cuối con đường lại là một bức tường hoa khổng lồ, trông hùng vĩ rộng lớn.

“Tới cuối cùng chỗ đây rồi thì ở đây cầu nguyện luôn.” Lúc Shaω Eli đến khi trước, gã chả có đủ thời gian, chưa kịp ước gì.

Gã cầm lồ ng đèn trong tay, bắt đầu nhắm mắt lại và bắt đầu cầu nguyện. Gã ước không có gì khác ngoại trừ hy vọng rằng sau này mình không mất mặt mũi lắm, gã còn muốn trở thành nhân vật có máu mặt trong Liên bang.

Cũng đã cùng nhau đi đến cuối đường hoa, cả nhóm cũng nhắm mắt lại và bắt đầu cầu nguyện.

Vệ Tam nhìn bức tường hoa đối diện, xoay lồ ng đèn trong tay, bên môi nở một nụ cười. Cũng không biết là đang cười mình hay là cười người khác.

Ánh mắt lơ đãng của cô rơi vào trên người Ứng Tinh Quyết thì không khỏi ngẩn ra, anh ấy cũng tin cái này?

Ở cuối đường hoa, người được Liên bang ca ngợi là hy vọng, người chỉ huy ấy cầm lồ ng đèn đứng đối diện với bức tường hoa, tóc dài nương theo gió bay nhẹ nhàng, lông mi che con ngươi đen, bờ môi khẽ rung nhẹ trên khuôn mặt điển trai. Anh đang ước nguyện, rất nghiêm túc và thành kính.

Vệ Tam cúi đầu nhìn chằm chằm lồ ng đèn còn sáng trong tay mình, cùng lắm cũng chỉ là vũ trụ ảo mà thôi.

Trước khi bị đẩy ra, Vệ Tam tự chủ động ấn nút thoát màu đỏ trong tay để ra trước.

Lúc Ứng Tinh Quyết cầu nguyện xong và mở mắt, anh thấy bức tường hoa đã bắt đầu tan rã, thế giới này đang biến mất.

Lồ ng đèn cũng bắt đầu tan ra, ngón tay thon dài của anh nắm chặt tay cầm lồ ng đèn, dường như thế này sẽ làm tốc độ tan ra chậm lại.

Khoảnh khắc đó lại dài đằng đẵng, dài đằng đẵng tới nỗi đủ để anh dùng đôi mắt của mình mô tả dáng vẻ lồ ng đèn, thậm chí ngay cả một vết vẽ nhỏ ở rìa của lồ ng đèn cũng được anh còn ghi tạc trong lòng.

...

Thế giới ảo biến mất, tất cả mọi người cũng đã rời đi.

“Trở về thôi.” Vệ Tam đi ra sớm nên tỉnh táo hơn tất cả mọi người, cô nói với bọn họ.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh: Lồ ng đèn cô ấy tặng tôi đã biến mất nhưng tôi nhớ kỹ rồi, thế sẽ không biến mất đâu (.

.)

ps: Giơ cao lá cờ HE, sao mấy bạn nghĩ BE được chứ?

Chương 257

“tinh thú giả”

Thời gian đào tạo 10 ngày và 5 ngày tự do trôi qua, kế đó là tranh trài chính thức.

Năm đội ngũ trường quân sự đã đến hiện trường phát sóng trực tiếp từ sân diễn tập vào đêm hôm trước. Thường thì hiện trường trực tiếp sẽ được xây dựng gần lối vào đấu trường thi đấu, nếu họ đến sớm thì sáng ngày hôm sau là vào được luôn.

Sinh viên trường quân sự có phòng chờ riêng, họ ngủ xong một giấc là sẵn sàng cho cuộc thi ngày hôm sau.

Tối đó Vệ Tam ngủ chả ngon, cũng là người đầu tiên thức dậy vào ban sớm. Cô ngồi xổm trước chỗ khán đài nào đó ở hiện trường trực tiếp và nhìn vào sân khấu của MC chính bên dưới.

Không biết có phải vẫn còn dây dưa trong vũ trụ ảo hay chăng mà bấy giờ cô luôn cảm thấy có một xíu ngẩn ngơ.

Cô đưa tay vẫy vẫy trong hư không, dường như vẫn cảm nhận được được lực cản của sóng nước, thứ cô đã đụng vào hôm đó.

“Vệ Tam, đi thôi.” Hoắc Tuyên Sơn tìm tới và ném đồ ăn sáng cho cô, “Ăn nhanh đi, chúng ta sẽ thi đấu ngay đấy.”

“Tới ngay.” Vệ Tam nhận đồ ăn, mở túi và vừa đi vừa ăn.

Năm đội ngũ bắt đầu tập hợp, một tiếng sau, dưới sự hướng dẫn của giáo viên, họ đi đến lối vào đấu trường Willard. Kế đó là rút ra túi chuẩn bị chiến đấu theo thông lệ, nhưng thứ tự vào trận cuối cùng đã thay đổi.

Nhóm đầu tiên vào là viện Bình Thông, thứ hai là trường Damocles, trường Đế Quốc rơi thẳng xuống vị trí thứ ba, đây là lần đầu tiên trong cuộc thi này.

Nhiệt huyết của khán giả trong buổi phát sóng trực tiếp tăng vọt, chủ yếu tập trung vào phía trường Đế Quốc, ai ai cũng chào đón sự trở lại của Ứng Tinh Quyết.

Hiện trường trực tiếp, khán giả cũng bắt đầu cùng nhau vào chỗ. Chờ đến khi khán giả vào đầy như đầy đủ, người dẫn chương trình chính trên sân khấu bắt đầu giải thích.

“Nhiều khán giả đã nghe nói trước về môi trường phức tạp của đấu trường Willard, nhưng có lẽ một số người không biết tại sao.” Lộ Chính Tân chỉ vào một bức tấm màn hình ánh sáng, “Mọi người biết Sao Willard là một ngôi sao công nghệ cao, tất cả các khoang mô phỏng được sản xuất ở đây. Willard của chúng ta còn có một trong những điểm tham quan check-in nổi tiếng nhất - vũ trụ ảo. Đấu trường Willard cũng áp dụng công nghệ này. Mỗi ngày trôi qua, hoành cảnh bên trong sẽ được thay đổi ngẫu nhiên, đến lúc đó các bạn sẽ thấy môi trường được lựa chọn ngẫu nhiên trên bức màn ánh sáng này.”

“Rất nhiều khán giả có thể hỏi, hoàn cảnh bên trong là mô phỏng thì tinh thú có phải cũng được mô phỏng hay không?” Tập Hạo Thiên tiếp lời, “Sự thật là bên trong cũng có tinh thú, chẳng qua là có thật có giả, sinh viên quân sự bên trong không phân biệt được. Thế nên họ phải dốc hết toàn lực mỗi một lần như trước đây.”

Khán đài có một đợt thổn thức, đã đến hiện trường ở Willard để xem trực tiếp thì hầu hết bọn họ đã ghé vũ trụ ảo, họ hoàn toàn không có cách nào để phân biệt đâu là thật đâu là giả trong đó.

...

“Bọn họ vào rồi.” Kim Kha hít một hơi, hiếm khi cậu ấy thấy căng thẳng thế này. Cậu ấy là chỉ huy chính, so với những người khác trong trường Damocles thì cậu ấy là người đã nghiên cứu tất cả các video chiếu lại ở những giải trước. Trong những năm gần đây, trường Damocles đã mất quá nhiều người trong cuộc đua Willard. Năm đó họ kết tử thù với Samuel xong thì kể từ đó, hai trường quân sự luôn so tài cao thấp ở đây. Đàn anh Thân Đồ Khôn khóa trước đã bại trận ở chính chỗ này.

Vệ Tam đưa tay khoác lên vai Kim Kha vỗ vỗ, cô không nói gì mà chỉ im lặng an ủi.

Trên thực tế không riêng gì họ, những người ở trường Samuel cũng căng thẳng không kém. Những năm trước, họ vô cùng phấn khích, sẽ dùng mọi ngón nghề để đối phó với trường Damocles ở đây. Cơ mà lần này thì khác, rõ ràng người của trường Damocles có thực lực cao hơn bọn họ một khoảng, sau khi họ vào rồi đoán chừng sẽ bị người

ta đè đầu mà đánh.

“Trường Damocles ra trận.”

Giáo viên đang gọi họ vào sân.

Đấu trường Willard có cơ chế tương tự như thế giới ảo, vì vậy lối vào cũng có cửa sóng nước.

Vệ Tam đi theo phía sau Kim Kha đi vào lối vào. Toàn bộ đội ngũ vào hết, tất cả mọi người của trường Damocles đã cau mày theo bản năng.

Nơi này quá giống với lối vào của đấu trường lạnh lẽo, khi đó họ vừa vào đã mất ngay một đội viên ngay dưới mắt đội chủ lực.

“Chẳng lẽ nơi này còn căn cứ vào ký ức khắc sâu nhất của tụi mình để thiết lập hoàn cảnh?” Ứng Thành Hà khó hiểu hỏi.

Kim Kha lắc đầu: “Là mấy môi trường được thiết lập thống nhất, chỉ có điều đổi ngẫu nhiên giữa các loại thôi.”

Dù có thế nào, sau khi vào trận rồi thì cảnh giác của tất cả mọi người được nâng lên đến mức tối đa, đặc biệt là trong môi trường này.

“Không biết tinh thú ở đây có dạng gì.” Liêu Như Ninh nhìn bốn phía rồi còn cố ý cúi đầu quan sát mặt đất, cậu ta cứ mãi cảm thấy có thứ gì đó chuẩn bị lao ra khỏi phía dưới.

“Không cần suy nghĩ quá nhiều. Tất cả mọi người nhìn thấy tinh thú thì cứ coi như tinh thú bình thường hết là được.” Kim Kha trả lời.

Mọi người tiếp tục đi tới, Vệ Tam đứng bên cạnh Kim Kha hỏi: “Cảm giác của cậu không có cách nào phân biệt được tinh thú thật hay giả?”

“Không thể.” Kim Kha lắc đầu, “Ngày đó cậu cũng vào vũ trụ ảo rồi đó. Mô hình này có tác hiệu quả trong chuyện cô lập và mê hoặc cảm giác của con người.”

Trong cảnh trời đông tuyết phủ, trường Damocles còn chưa có trang bị, họ còn thấy lạnh hơn so với đấu trường lạnh lẽo lúc trước.

Xuất phát từ lo lắng cho sự an toàn của đội ngũ, Kim Kha cho 100

chiến sĩ độc lập cơ giáp hạng nhẹ tiến vào cơ giáp và để Hoắc Tuyên Sơn dẫn đầu nhằm tiến hành quan sát dò đường trước sau bốn phía; 20 chiến sĩ độc lập hạng trung và 10 chiến sĩ độc lập hạng nặng chịu trách nhiệm phòng thủ ngay mặt đất và dần đi lên.

Trong khi họ tiếp tục di chuyển về phía trước, đội của trường Đế Quốc cũng tiến vào.

Ứng Tinh Quyết đứng ở phía trước chuẩn bị dùng vòng bảo vệ được thực thể thì bị Cơ Sơ Vũ và Hoắc Kiếm ngăn lại.

“Chỉ huy chính, chúng tôi có thể chống chịu được.” Hoắc Kiếm bảo.

Ứng Tinh Quyết thu cảm giác, anh ra tay là vì tối đa hóa tốc độ nhận lợi ích, nhưng mà Ứng Nguyệt Dung đã nhắc nhở anh ở mấy trận đấu trước, không thể dùng sức một người để mang theo những người này, cần cho bọn họ cơ hội rèn luyện.

Mặc dù không cần dùng cảm giác xây dựng lớp bảo vệ, Ứng Tinh Quyết vẫn bắt đầu cảm nhận tình trạng của toàn bộ đấu trường.

Kim Kha nói đúng, cơ chế riêng của đấu trường này sẽ gây nhầm và cô lập cảm giác, song đây lại chả phải là vũ trụ ảo, Ứng Tinh Quyết không bao giờ có ý định đắm chìm trong đó. Thế nên những giác quan bị che hay mê hoặc đã được anh khôi phục lại một chút.

Đợi đến sau khi thích ứng, có lẽ Ứng Tinh Quyết không bị cơ chế thi đấu che giấu hay làm mụ mị nữa.

“Tinh thú!” Tư Đồ Gia ở giữa không trung đột nhiên cảnh báo.

Người của trường Đế Quốc ngay lập tức cảnh giác, là một nhóm tinh thú nhỏ cấp A, đội tuyển trường dư sức giải quyết.

Các thành viên của đội chủ lực không ra tay, còn Thái Ngô Đức thì dẫn đầu đánh nhau.

Ứng Tinh Quyết nhíu mày, cảm giác của anh không thấy nhóm tinh thú này.

Những con tinh thú này... là giả.

Anh không lên tiếng mà lại quan sát tất cả mọi người trong trường Đế Quốc. Cho dù đó là bọn người Thái Ngô Đức đang ra tay hay đội

chủ lực đứng bên cạnh im lặng và xem đội chủ lực. Từ đôi mắt của họ, rõ ràng họ kiên định tin là đám tinh thú này có thật.

Đây đã là đấu trường thứ 8, tinh thú cấp A đối với các thành viên của đội tuyển trường mà nói, chỉ cần không phải biển tinh thú, bọn họ giải quyết được.

Chẳng bao lâu là Thái Ngô Đức lui về với vẻ đằng đằng sát khí, toàn bộ tinh thú đã bị bọn họ chém chết.

Một phút trôi qua, 5 phút trôi qua, cho đến 10 phút trôi qua, vẫn không nghe thấy âm thanh phát thông báo, cũng không nhìn thấy chùm ánh sáng.

“Tinh thú ảo.” Ứng Tinh Quyết nói lạnh nhạt.

Cái gì?

Tất cả mọi người trong trường Đế Quốc ngạc nhiên. Thái Ngô Đức cúi đầu nhìn máu trên cơ giáp của mình, đột nhiên gã phát hiện toàn bộ máu đã biến mất, chỗ bị hư hỏng của cơ giáp cũng khôi phục hoàn hảo, nhưng đau đớn vẫn còn trên người, chả thể tạo giả cái này được.

“Đây chính là chỗ đáng sợ của đấu trường Willard, ngoại trừ tự mình ra tay làm hư hỏng cơ giáp, tinh thú giả không có cách nào làm hư cơ giáp của cậu. Nhưng trước khi cậu nhận ra đó là tinh thú giả, cậu sẽ luôn cho rằng cơ giáp của mình bị hư hỏng, đồng thời cảm giác đau đớn mà tinh thú giả để lại cho cậu sẽ không biến mất.” Công Nghi Giác đã làm bài tập tìm hiểu trước nên không khỏi giải thích.

Ứng Tinh Quyết không phủ nhận lời nói của anh ta, đưa mắt nhẹ nhàng đảo xung quanh: “Tinh thú tới.”

Chương 258

“thật thật giả giả”

Đám người trường Đế Quốc nhìn lại, đôi mắt trợn to.

- --Giống hệt đám tinh thú cấp A mình vừa giải quyết.

“Vừa rồi... là hình chiếu?” Tư Đồ Gia hỏi trong khiếp sợ, anh ta còn nhớ rõ con tinh thú phía trước, trên bụng nó có một vết cào chưa khỏi hẳn.

Ứng Tinh Quyết không trả lời lời anh ta mà bảo toàn bộ người vừa ra tay lui ra, đổi thành một nhóm sinh viên quân sự khác.

Trong môi trường này mà cứ lặp đi lặp lại giết cùng một tinh thú ắt gặp ảnh hưởng tâm lý. Mặc dù cho đến bây giờ ngoại trừ Ứng Tinh Quyết phân biệt được thật giả ở cự ly gần, những người khác tuyệt nhiên không cách nào nhận biết đám tinh thú vừa xông ra này và cái đám hồi nãy khác nhau chỗ nào.

Thay một nhóm người khác, tinh thú cấp A đã được xử lý sạch sẽ y thế.

Đúng thật là lần này có chùm tia sáng và kênh phát thanh vang lên trong đấu trường.

“Người của ban tổ chức nhận ra được thật giả không?” Tư Đồ Gia ngửa đầu nhìn chùm ánh sáng và hỏi.

“Khi hình thức trường đua được bật là họ sẽ đeo kính đặc chế, và, những gì là ảo sẽ tự động biến mất.” Công Nghi Giác giải thích.

Mới vào không bao lâu đã gặp phải bầy tinh thú thật giả, các sinh viên Đế Quốc đều thấy lạnh cả sống lưng, bọn họ không sợ tinh thú, nhưng lại sợ cảm giác không phân biệt rõ giữa hiện thực và giả lập.

Ứng Tinh Quyết không gấp rút đi lên để ngừa chuyện tương tự phát sinh. Anh đã lên kế hoạch phân chia tiểu đội từ sớm, hễ cứ gặp phải tinh thú giống nhau là đổi người, người cùng một đội không ra tay hai lần. Sau khi chia đội ngũ, anh cúi đầu nhìn vào bản đồ.

Bản đồ đấu trường Willard cũng khác với bản đồ của mấy đấu

trường khác ở chỗ nó sẽ thay đổi, trước mắt bản đồ trong tay bọn họ không có điểm cuối và bục mốc; mỗi ngày thiết lập một môi trường mới là sẽ có một bản đồ mới xuất hiện. Bản đồ chỉ đưa ra các tuyến đường khác nhau, theo quy luật của những năm trước, cho đến sau ngày thứ bảy, điểm cuối và bục cắm cờ mới xuất hiện trên bản đồ đã được cập nhật.

Nói cách khác, trường đua này không giống như các trường đua khác khi chắc chắn đi ra sớm được, mà họ phải chờ cho đến khi bản đồ hiển thị bục cờ thì mới có thể tới điểm đích.

Trên cao, trong một chiếc máy bay lớn nào đó, nhân viên qua lại tới lui trong một căn phòng đầy màn hình ánh sáng, phân chia lao động rõ ràng.

[Trường Damocles chém bầy tinh thú cấp 3S có 4 con...]

[Viện Bình Thông chém giết 7 tinh thú cấp S...]

Tất cả các loại âm thanh thông báo sẽ được truyền đi từ đây trước rồi mới ngay lập tức vang vọng toàn bộ đấu trường bằng các điểm khuếch đại âm thanh. Ngoài ra còn có các nhân viên đứng trước một đấu trường 3D mô phỏng, họ sẽ đ è xuống các chỗ trên đất để cho tiếng thông báo phát ra và cho chùm tia sáng bắn lên cùng lúc.

Tất nhiên cũng có nhân viên tạm thời tới thay thế, thế nên họ đứng bên cạnh nghỉ ngơi và trò chuyện.

“Đụng cùng một con tinh thú nhiều lần thì tinh thần muốn điên luôn.”

“Tôi thấy trường Samuel và trường Damocles cứ tiếp tục như thế này thì sớm hay muộn cũng đụng nhau.”

“Ở đâu? Chẳng phải bọn họ đi hai con đường à?”

“Đợi lát nữa cậu đeo kính rồi nhìn đi.”

Cho dù là nhân viên bên này thì số lượng kính đặc chế cũng có hạn, chỉ có lúc làm việc thì mới được dùng.

“Hai trường quân sự này có nghiệt duyên đến mức nào mà vừa đến đấu trường Willard là dễ đụng nhau thế này.”

...

Trường Damocles đi theo lộ trình, môi trường cả ngày này tương tự như trường đua lạnh lẽo, cơ giáp sư chỉ có thể điều chỉnh cơ giáp trước để ngừa chuyện tới lúc cần. Khả năng cơ động giảm xuống nhưng họ cũng không thể hoàn toàn dựa theo số liệu của trường đua lạnh lẽo ban đầu, bởi vì ngày mai sẽ thay đổi hoàn cảnh khác.

“Đây là tinh thú giống nhau lần thứ mấy.” Vệ Tam cất đao tu di và giơ tay lau mặt, đến bây giờ bọn họ còn chưa có chém được tinh thú cấp cao thật, toàn là giả hết.

“Lần năm.” Hoắc Tuyên Sơn cho cơ giáp rơi xuống từ giữa không trung, “Lần này là sự kết hợp giữa đám tinh thú thứ nhất và thứ tư.”

Hôm nay trường Damocles gặp phải hoàn bộ hình chiếu tinh thú cấp cao, là mấy con giả, đúng là tiêu hao sức của các thành viên đội chủ lực.

Liêu Như Ninh có chút bất mãn: “Chế độ này do ai thiết lập mà bất công vậy. Tụi mình ra tay không chiếm được thứ trao đổi, còn không đánh thì bị thương.”

“Còn bao lâu nữa tụi mình mới tới cuối tuyến đường?” Vệ Tam đi ra khỏi khoang cơ giáp.

Kim Kha nhìn vào bản đồ: “Tại lúc 0 giờ có thể tới được cuối đường. Nếu không đến được mà gặp lúc đấu trường chuyển môi trường, chúng ta sẽ bị đưa đến một chỗ khác ngẫu nhiên.”

“Đi tiếp thôi.” Vệ Tam nói.

Bọn họ còn chưa chính thức so tài ở đấu trường lạnh lẽo, lần này chỉ trong một ngày ngắn ngủi tại đấu trường Willard đã trải nghiệm được triệt để.

Trường Damocles đội gió tuyết đi trong yên lặng về phía trước. Có một trận rung động trên mặt băng làm Vệ Tam cúi đầu nhìn chằm chằm vào mặt băng còn nguyên vẹn. Tai cô khẽ nhúc nhích dường như nghe thấy sâu bên dưới có âm thanh của tiếng nứt rạn, cô ngước mắt nhìn về phía trước rồi xác định: “Có tinh thú cỡ lớn đến đây.”

“Là gấu trắng biến dị cấp cao, ít nhất là cấp SS trở lên, không chỉ một con.” Kim Kha gật đầu, “Toàn thể chú ý, đề phòng, chuẩn bị tác

chiến!”

“Ùng, ùng…”

Mọi người dường như nghe thấy tiếng núi rung chuyển từ xa truyền tới, sâu trong băng cũng bắt đầu xuất hiện vết rạn chả ngừng, nhưng vì nhiệt độ quá thấp nên nó đã đông kết lại rất nhanh.

Đợi đến khi đám gấu trắng biến dị xuất hiện trước mặt, bọn họ mới thấy rõ những con gấu trắng này cao và tráng kiện bao nhiêu, còn cao hơn quá nửa so với cơ giáp hạng nặng.

“2 con gấu trắng biến dị cấp 3S, 3 con gấu trắng biến dị cấp S.” Kim Kha ngửa đầu nhìn tinh thú cách đó không xa, tay khẽ nhấc lên nhằm thiết lập hàng rào cảm giác, ngăn cản đòn tấn công tinh thần của tinh thú cấp cao, “Chắc là một cái hang luôn. Vệ Tam và Liêu Như Ninh, các cậu phụ trách hai con gấu trắng biến dị cấp 3S kia, còn lại giao cho Hoắc Tuyên Sơn và đội tuyển trường.”

Thể trọng gấu trắng cao hơn chả ít so với cơ giáp hạng nặng, nhưng hành động nào có chậm chạp, tứ chi đ è xuống mặt băng chạy tới, tốc độ lao lên nhanh kinh khủng.

Vệ Tam và Liêu Như Ninh liếc nhau một cái rồi tiến vào cơ giáp, đồng thời cũng vọt về phía hai con gấu đó.

Gấu trắng biến dị dường như cảm nhận được được sát khí, nó gầm nhẹ, thở ra hơi nóng tanh hôi từ miệng và mũi. Song, chúng không dừng lại, vẫn điên cuồng chạy về phía đám đông, móng vuốt sắc nhọn trên tay thỉnh thoảng lóe ánh sáng trắng lạnh lẽo dưới ánh mặt trời. Đa phần móng vuốt bấu chặt vào mặt băng, để lại những vết hằn xước thật sâu.

Vệ Tam nắm chặt đao tu di và lao thông thốc về phía gấu trắng biến dị cấp 3S, mũi đao hạ xuống trên mặt băng cũng lưu lại một vết trầy xước thẳng tắp tựa như thước đo.

Một người một gấu sắp đụng phải, thì ngay trước khi va chạm một tích tắc, Vệ Tam cho Vô Thường vung đao, còn gấu trắng thì đột nhiên nhấc nửa người lên, chân trước nhô ra, nhanh chóng chộp về phía cô.

Vệ Tam chỉ có thể đổi đao, ngăn chân trước của nó. Đao tu di chém trúng chân trước của gấu trắng biến dị mà chả có tí tổn thương, chỉ

lóe ra ánh sáng lạnh lẽo.

Con gấu trắng biến dị há to miệng gầm lên một tiếng và cắn về phía Vệ Tam, thậm chí cô nhìn thấy được thịt vụn giữa răng nó qua cửa sổ, mùi tanh hôi phả vào mặt.

Không thể nghi ngờ lực táp của nó được, chỉ cần nó cắn trúng thì dù không chết cũng bị thương là cái chắc.

“Muốn chết.” Ánh mắt Vệ Tam lạnh như băng, cô nói với giọng nặng nề xong lập tức mượn lực bật người lên, hai chân đá dữ dội vào đầu gấu trắng biến dị, gắng gượng đá nó lệch cả đầu.

Con gấu bị đá choáng váng trong chớp mắt, nó đột nhiên lắc lắc đầu làm toàn bộ vết bẩn và mảnh tuyết giấu trong lông b ắn ra ngoài. Nó đỏ cả mắt, nhào về phía Vệ Tam. Không chỉ có mỗi đưa chân trước sắc nhọn chộp vào đầu cơ giáp Vô Thường, miệng nó mở và táp thẳng vào nửa người trên của cô.

Vệ Tam trong khoang cơ giáp nhìn động tác của con gấu lạnh lùng. Một màn này phảng phất như bị ai ấn nút tua chậm, tất cả chiêu thức của nó, thậm chí ngay cả lông trắng nó rụng bởi vì động tác quá lớn cũng bị cô thấy rõ rành.

Nhưng trong đấu trường lại chả có ai thấy rõ động tác của Vệ Tam, chỉ loáng thoáng trông được cảnh một người một gấu ở chung một chỗ.

Cuối cùng, con gấu dường như đã bị định hình giữa không trung, trong khoảnh khắc Vệ Tam rơi xuống đất, cổ nó bỗng phọt ra cột máu cao 10m, sau đó nó đột nhiên bùm và tách ra.

Trên băng, đầu của nó trượt xuống hoàn hảo từ cơ thể, mặt cắt vô cùng mịn màng, cơ thể cũng bị chặt thành nhiều khối lớn.

Vệ Tam xoay người, thậm chí cô chả trông sang con gấu bị tách thành tám khối dẫu chỉ một chút. Cô chỉ giơ tay lên và nhìn đao tu di trong tay mình, bởi vì tốc độ quá nhanh nên thân dao chả dính bao nhiêu máu cả. Cô khẽ vẫy, máu tươi trượt xuống từ cây đao, nhỏ xuống mặt băng, ngay lập tức đóng băng và trộn lẫn vào băng.

“Giả.” Vệ Tam bỗng nhiên nói nhỏ.

Chỉ trong chớp mắt, cảnh đẫm máu vừa rồi đã biến mất, chỉ còn lại

mặt băng trống rỗng.

Và mấy chiến sĩ độc lập gần đó đang chiến đấu với những con gấu trắng biến dị khác thì vẫn còn đánh nhau chăm chỉ.

Vệ Tam kéo đao tu di, chậm rãi đi về phía Liêu Như Ninh và giúp cậu ta giải quyết gấu trắng biến dị.

...

Dù cho người đã cố gắng hết sức và lao lực để giết bằng hết đám gấu, cuối cùng chỉ trong chớp mắt là chúng nó đã biến mất, như thể chưa từng ào tới. Không có tiếng thông báo vang lên liên quan tới trường Damocles.

Liêu Như Ninh thu hồi đao ba vòng, cậu ta đã có chút nôn nóng: "Sao tất cả giả hết? Không có lấy một con cấp cao thật."

"Cậu cũng biết số tụi mình đen mà, đi trước đã, còn có chuyện phía sau nữa." Hoắc Tuyên Sơn vỗ vỗ bả vai cậu ta và mở miệng.

Vệ Tam đứng bên cạnh Kim Kha: "Mấy anh chị đàn trên cũng chả có vận may ở mấy giải đấu trước?"

Kim Kha cất bản đồ: "Thành phần được may mắn ở đây quá lớn, trường Damocles cũng chịu thiệt thòi mấy năm ở đây, nhưng sức mạnh mới là quan trọng nhất."

Trời tối, họ sẽ muốn tới điểm cuối bản đồ trong ngày hôm nay trước 0 giờ, kế đó sẽ chờ cho đến khi môi trường thay đổi xong.

...

"Sao tinh thú lại nhiều như vậy?" Tay Shaω Eli đã run lên vì thời gian chiến đấu quá lâu, gã phàn nàn, "Trời đã tối rồi, chúng ta chắc chắn không thể đến cuối tuyến đường được đâu."

Cao Học Lâm nhìn bản đồ, cố nén sự thiếu kiên nhẫn trong lòng: "Chẳng qua là được dịch chuyển lập tức mà thôi, dù sao lúc đầu chúng ta cũng vào xê xít lúc cuối cùng."

"Như thế à." Shaω Eli đồng ý gật gật đầu, "Nhưng mà lần này mới ngày đầu tiên vào mà chúng ta đã chém được nhiều tinh thú như vậy, đến điểm trao đổi cũng tích góp được không ít."

“Trường Damocles đã gi ết chết không ít tinh thú cấp cao.” Jill Gil Wood cho hay.

Cao Học Lâm nhíu mày: “Tinh thú cấp cao mà thôi. Ứng Tinh Quyết đã trở lại, trường Damocles không dễ dàng đạt được vị trí thứ nhất như vậy.”

Hôm nay trường Samuel vừa vào đấu trường thì không ngừng tiến lên, cũng gặp tinh thú chả ngớt, cơ mà họ chỉ gặp một lần tinh thú giả. Đến bây giờ họ không biết mình đã đi qua bao nhiêu nhóm tinh thú.

Họ tốn quá nhiều thời gian trên tinh thú và bị mắc kẹt giữa chừng, có thể thấy dù có tới 0 giờ cũng chả đến cuối tuyến đường trên bản đồ được, họ chỉ đành chờ đợi để được dịch chuyển vị trí ngay tức khắc.

Shaω Eli nhìn đồng hồ, có một chút tò mò và phấn khích: “Còn một phút nữa là môi trường trong đấu trường sẽ thay đổi, không biết là môi trường gì.”

“Chúng ta chưa tới điểm cuối thì sẽ bị dời vị trí tùy ý. Đã rơi vào thế bị động mà cậu còn ở đây đoán cho vui?” Nam Phi Trúc nói lạnh căm.

Đầu Shaω Eli đầy dấu chấm hỏi: “Tôi chỉ tò mò về môi trường thay đổi tiếp mà không được chắc?”

Gã cảm thấy rất tủi thân, Nam Phi Trúc là một cơ giáp sư có năng lực bình thường, có tư cách gì khiêu khích mình chứ!

“Shaω Eli, cậu yên tĩnh tí đi.” Cao Học Lâm cảnh cáo, ngay cả Nam Phi Trúc có tính tình tốt trước giờ cũng dằn lòng không nổi mà bật ra, có thể thấy được mức độ đáng ghét của Shaω Eli.

“…”

Shaω Eli im lặng, 0 giờ rồi!

Tất cả mọi người trong đấu trường chỉ cảm thấy tối tăm, bất kỳ ánh sáng gì cũng biến mất. Họ định thần lại đã thấy ngay.

Môi trường tương tự như đấu trường cực lạnh ban đầu đã biến mất, thay vào đó là rừng mưa nhiệt đới cao chót vót.

“Cái này cũng nhanh quá đi!” Shaω Eli cảm thán, nói xong gã lại cảm thấy không đúng, “Sao trời sáng được?”

“Không có đêm tối thực sự trong đấu trường Willard.” Jill Gil Wood liếc nhìn gã, “Đến 0:00, môi trường đấu trong trường đấu sẽ được thay đổi và đó cũng là ban ngày.”

Chính xác hơn là đêm kéo dài từ 0 giờ đến 6 giờ sáng, nhưng người trong đấu trường can thiệp vào nên sinh viên quân sự chỉ nhìn thấy nơi đây đã là ban ngày. Qua khỏi 6 giờ sáng đó, bầu trời lại trở về dạng bình thường.

Những người trong trường Samuel vẫn đang quan sát “ban ngày” này, đột nhiên phía sau truyền tới âm thanh huyên náo.

Tập Ô Thông quay đầu nhìn về phía sau trước rồi lại sững cả người.

Đằng sau chính là đội ngũ của trường Damocles và Vệ Tam là người dẫn đầu.

“Dời đi lập tức?” Kim Kha đi ra từ đằng sai, “Số các anh may thế?”

Vào đấu trường ở vị trí thứ hai từ dưới đếm lên, bây giờ thì đi tới trước bọn họ, chuyển thành vị trí thứ hai trừ trên đếm xuống.

Song, người trong trường Samuel chả thấy số mình tốt chỗ nào. Bây giờ gặp nhau rồi mà bọn họ chống lại, chỉ e người thua thiệt nhất vẫn là trường Samuel.

“Hình như vận may của trường Damocles các cậu lại kém một chút.” Cao Học Lâm nở nụ cười, “Dường như nhóm người tự nổ năm đó cũng ở trong môi trường rừng mưa nhiệt đới này. À, năm ngoái Thân Đồ Khôn còn mất đi hai chiến sĩ độc lập cùng đội ở đây nữa.”

Shaω Eli quay đầu nhìn Cao Học Lâm với vẻ khiếp sợ, gã thì thầm: “Cậu điên rồi.” Bây giờ còn chọc giận người của trường Damocles.

Đúng thật, sau khi anh ta thốt ra câu này, các thành viên của trường Damocles đã thể hiện sự tức giận mạnh mẽ, thậm chí còn có cả sát khí.

Không giống như các thành viên mới trong đội chủ lực, có một nhóm sinh viên đáng kể đã tham gia vào năm ngoái. Mấy người này đã

hứng chịu ô nhục mà nay bị người ta nhắc lại thì sao mà không thể không điên lên được.

Gần như ngay lập tức, họ nhớ lại cảm giác nhục nhã lúc bị bắt nạt lần trước.

Đó là một ngọn núi lớn đè nặng lên ngực họ, không chỉ là vấn đề sức mạnh mà đây còn là danh dự.

- -- Là sự vẻ vang của trường Damocles trong nhiều năm, họ cần phải bảo vệ nó nhưng bất lực.

“Xem ra các anh muốn ở đây giải quyết cừu oán nhiều năm chồng chất.” Kim Kha nhìn Cao Học Lâm thuộc Samuel ở phía đối diện.

“Không có!” Shaω Eli đột nhiên giơ tay lên đánh ngất Cao Học Lâm.

Tập Ô Thông từ trước đến nay hay im lìm cũng nhìn đòn của Shaω Eli với vẻ sợ hãi: “?”

“Thế này nè, mới ngày thứ hai mà chúng ta đánh nhau cũng không đúng lắm, hay là trước tiên chia tay một cách hòa bình?”

Trận trước trường Samuel rơi xuống hàng thứ tư cũng bởi vì gã nhiều chuyện, lần này nói cái gì thì gã cũng phải bảo vệ Samuel!

Shaω Eli tự hào trong lòng không thôi, gã cảm thấy rằng mấy lời nói của mình chính là mấy câu tiêu chuẩn mà chỉ huy Cao hay nói.

Đám người trường Damocles: “...”

Ngay khi cảnh tượng rơi vào trầm mặc quỷ dị lần nữa, Vệ Tam lên tiếng hỏi Shaω Eli: “Mấy cậu đã được dịch chuyển ngẫu nhiên, trên đường có gặp rất nhiều tinh thú không?”

Đã không kịp thời đến cuối bản đồ lại bị chuyển ngẫu nhiên, hiển nhiên trường Samuel đã bị tinh thú kéo lại.

Shaω Eli gật đầu thành thật.

“Rất nhiều tinh thú giả?”

Shaω Eli trả lời: “Sao có thể vậy chứ, tụi tao chém được rất nhiều tinh thú thật, chỉ đụng phải một bầy tinh thú giả.”

Kim Kha và Hoắc Tuyên Sơn bên cạnh liếc nhau, đều nhìn thấy vẻ ngạc nhiên trong mắt đối phương.

- -- Từ đầu đến cuối, họ chỉ nghe thấy một tiếng thông báo từ trường Samuel.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Shaω Eli: Kẻ phá hoại kế hoạch

Chương 259

“thế giới trong thế giới”

Trường Samuel bên này còn đắm chìm trong sự khiếp sợ khi chỉ huy chính bị người phe mình vỗ ngất, bên trường Damocles đã nhận được mệnh lệnh của Kim Kha và đồng loạt lui về phía sau, kéo dài khoảng cách với người của trường Samuel phía trước.

Shaω Eli hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt cảnh giác của bọn họ, còn tưởng rằng bọn Kim Kha dự định để cho người của trường Samuel đi trước, trong lòng gã vẫn còn bội phục sự thông minh của mình. Lúc này xoay người toan rời đi, thế mà Tập Ô Thông và một đám người khác cứ mãi đứng tại chỗ chả cục cựa.

“Đứng đây làm gì?” Shaω Eli đưa lưng về phía đám người Vệ Tam, không ngừng ngáy mắt và nói nhỏ với Tập Ô Thông, “Tụi nó đã để cho chúng ta đi trước!”

Ngoại trừ chỉ huy chính Cao Học Lâm, người có uy tín lớn nhất trong đội ngũ trường Samuel là Tập Ô Thông, mặc dù cậu ta hay im lìm.

Tập Ô Thông đã chả còn nhìn Shaω Eli, cậu nhìn lăm lăm vào bọn Kim Kha. Kể từ khi Vệ Tam hỏi xong câu đó, những người của trường Damocles đã cảnh giác hẳn, cậu ta chẳng biết khi nãy Shaω Eli nói xong thì có vấn đề gì mà lại lập tức khiến đám người Vệ Tam và Kim Kha cảnh giác như vậy.

“Ảnh chiếu trên đấu trường Willard hệt như thật, hành vi cử chỉ của Shaω Eli này ngu y như người thật đấy.” Liêu Như Ninh hạ giọng nói với Vệ Tam.

Vệ Tam nhìn Shaω Eli và Cao Học Lâm được dìu bèn cau mày, nếu người của trường Samuel ở bên đối diện là giả thì họ cần gì phải đánh ngất Cao Học Lâm, hành động này quá bất ngờ.

Cho dù đó là sự khiêu khích không giải thích được của Cao Học Lâm hay là chuyện Shaω Eli bỗng ra tay, tất cả đều có phần không phù hợp với hành vi của hai người này lúc thường. Cũng bởi vì không phù hợp, có lẽ phía đối diện... không nhất thiết phải là giả.

Nhưng lại có lẽ họ là đồ giả mạo, không hợp lẽ thường vì hình chiếu diễn không tốt.

“Bằng không ra tay thử trước?” Hoắc Tuyên Sơn nhìn chằm chằm người bên kia và đề nghị.

Vệ Tam lắc đầu, rồi là hô một tiếng Shaω Eli: “Cậu có biết chúng tôi đã giết bao nhiêu tinh thú không?”

Shaω Eli quay đầu, hứ một tiếng: “Biết trường Damocles tụi bây ghê rồi, trong vòng một ngày đã chém không ít tinh thú cấp cao. Tụi này đi trước được chưa?”

Đã lùi hết lại như rồi, họ sẽ không níu kéo không buông, Shaω Eli lặng lẽ chạm vào mặt của mình, gã luôn cảm thấy mình sẽ bị đánh. Sau tất cả thì đây cũng là đấu trường Willard, người của trường Damocles nhất định muốn lấy lại danh dự ở chỗ này.

Mấy người từ trường Damocles nghe được lời này của Shaω Eli thì càng thêm cảnh giác, bọn họ hoàn toàn chưa từng chém giết tinh thú cấp cao chân chính, cũng không có tiếng thông báo vang lên, sao trường Samuel biết được?

“Các cậu có ý gì?” Tập Ô Thông rốt cục nhìn ra ý thăm dò của Vệ Tam đối diện bèn không khỏi lên tiếng hỏi.

Kim Kha cau mày nhìn bọn họ, hoàn toàn không thể suy đoán được người bên kia có phải là trường Samuel thật hay không. Bất kể suy đoán ở những phương diện nào, chúng đều có lý do để kết luận hoặc là bọn họ chính là người thật, hoặc chính là người giả.

“Mấy giải đấu trước có xảy ra tình huống này không?” Vệ Tam nghiêng người hỏi Kim Kha.

Kim Kha lắc đầu: “Hình thức của hoàn cảnh trong đấu trường nhằm hết vào những người gia nhập. Giống như thế giới ảo, chúng ta cùng nhau vào chung một thế giới.”

“Tớ hy vọng họ là giả.” Vệ Tam nhìn người của trường Samuel đối diện và thì thầm.

Nếu họ là đội ngũ trường Samuel thật sự, đó mới là một vấn đề lớn.

“Tôi đi so sài với tổng binh của họ.” Đinh Hòa Mỹ đột nhiên đứng ra, “Chỉ huy chính, tôi có thể giành chiến thắng.”

Kim Kha và Vệ Tam liếc nhau, cuối cùng gật đầu.

“Cậu Eli, cậu nghe thấy rồi đấy. Tổng binh của chúng tôi sẽ khiêu chiến với tổng binh của các cậu. Nếu mấy cậu thắng thì tụi này sẽ để trường Samuel đi trước, thế nào?” Kim Kha nhìn Shaω Eli.

Shaω Eli nhìn về phía Tập Ô Thông, phát hiện Kim Kha bên kia hỏi thẳng ý kiến của gã chứ không phải Tập Ô Thông, thế là gã ưỡn ngực ngẩng đầu và vung tay lên ngay: “Không được!”

Mọi người: “...”

“Đến cùng thì cậu muốn làm gì?” Jill Gil Wood quay đầu hỏi Shaω Eli, chỉ huy chính bị đánh ngất xỉu rồi, giờ cũng từ chối luôn đề nghị của trường Damocles.

“Làm thế thì chắc chắn chúng ta sẽ thua.” Shaω Eli lấy làm chắc cú, “Cho dù thắng hay thua cũng phải để cho trường Samuel đi trước thì tao mới đồng ý.”

Trong lòng tất cả mọi người ở đây đều có một câu dâng lên: thái quá!

“Có thể, các cậu so tài với tôi một trận.” Vệ Tam nhường ra một chỗ ra hiệu cho Đinh Hòa Mỹ đi ra.

“Cái này… là đồng ý rồi?” Shaω Eli ngây ngẩn cả người, vừa mới nói cho đã để trải nghiệm cảm giác chỉ huy một chút, nhưng giờ nói xong thì gã cũng hối hận.

Chẳng lẽ mình có thiên phú làm chỉ huy thật?

Cái đầu không chứa được nhiều thứ của Shaω Eli có vẻ không nghĩ thông.

Trường Samuel và trường Damocles lùi lại hết, giành chỗ cho hai tổng binh.

“Họ có ý gì đây?” Jill Gil Wood nhìn vào đội chủ lực của trường Damocles và thì thầm với Tập Ô Thông bên cạnh.

Tập Ô Thông cũng không rõ ràng, nhưng cậu ta biết chắc một điều: “Người đối diện đang thăm dò chúng ta.”

Về phần thăm dò cái gì, phải có có liên quan đến mấy câu vừa rồi

được Vệ Tam hỏi.

“Lúc tranh tài thì tỉnh táo một chút, đừng có nghĩ đến chuyện trước kia.” Trước để Đinh Hòa Mỹ đi ra ngoài, Kim Kha nhắc nhở, “So tài xong mà có vấn đề thì lập tức lui về.”

Đinh Hòa Mỹ gật đầu, chị ấy tiến vào cơ giáp, tiến lên chống lại tổng binh của trường Samuel.

Có thể trở thành tổng binh thì trình độ cũng không khác nhau là mấy, được coi là sinh viên số một trong đội tuyển trường. Cơ giáp của Đinh Hòa Mỹ được Vệ Tam điều chỉnh một lần, hiện tại chị ấy dùng càng lưu loát hơn trước kia.

“Tổng binh của đội tuyển trường này... dường như tỷ lệ tấn đã được cải thiện.” Jill Gil Wood quay đầu hỏi cơ giáp sư tiểu đội tổng binh phía sau, “Giờ có thể phân tích tỷ lệ tấn công hiệu quả của chị ta được không?”

Người này gật đầu: “Đã tăng 1% so với trận đấu trước đó.”

Jill Gil Wood: “Mới nửa tháng đã cải thiện được nhiều như thế?”

“Vấn đề nằm ở cơ giáp.” Nam Phi Trúc cho hay, “Tính năng cơ động cơ giáp của tổng binh này đã đạt tới hoàn mỹ.”

Shaω Eli, người đã dựng tai lên bên cạnh lắng nghe họ nói chuyện, bĩu môi. Kể từ lúc Nam Phi Trúc để lại ấn tượng “tàn tàn không có tài năng làm cơ giáp sư” trong lòng gã, gã cảm thấy quái dị khi giờ đây nghe được cậu ta phân tích cơ giáp.

Mục đích của Đinh Hòa Mỹ là để cho đối phương bị loại. Nếu đối thủ bị loại và kênh phát thanh không xuất hiện trong khi đối thủ biến mất, thì ắt sẽ giống như những tinh thú giả. Cũng vì thế mà đội ngũ trường Samuel ở phía đối diện cũng là giả mạo.

...

Tóc tách…

Trong khoang cơ giáp, mồ hôi ở thái dương Đinh Hòa Mỹ chảy xuống theo khuôn mặt. Họng súng của chị ấy đang chỉa thẳng vào đèn năng lượng của tổng binh đối phương, ngón tay khẽ nhúc nhích, tiếng súng vang lên.

Đèn năng lượng tắt, phía bên kia bị loại.

Một phút trôi qua mà chả có âm thanh thông báo vang lên, Đinh Hòa Mỹ đứng dậy nhưng vẫn không nghe thấy tiếng phát thanh. Chị ấy cúi đầu nhìn tổng binh trường Samuel đã bị loại thì thấy người này biến mất ngay trước mắt mình.

Giả!

Đinh Hòa Mỹ cấp tốc lui về.

Lần này, ánh mắt của người của trường Damocles nhìn về phía trường Samuel bên kia đã thay đổi.

“Giả, vậy thì giết hết, nếu không họ chắc chắn sẽ chặn đường của chúng ta.” Có người nói.

Còn bên trường Samuel phía đối diện.

[Tổng binh của đội tuyển trường Quân sự Samuel bị loại.]

“Chỉ biết thua.” Shaω Eli lầm bầm, may mắn là gã đã cơ trí, bảo dù thắng hay thua cũng để trường Samuel đi trước.

“Người trường Damocles mấy người muốn đổi ý?” Nam Phi Trúc giận dữ kêu, “Bọn họ muốn ra tay!”

Shaω Eli khiếp sợ nhìn qua, quả nhiên người của trường Damocles có dáng vẻ muốn rục rịch.

“Vệ Tam, mày đừng có mặt dày thế chứ! Đã thống nhất rồi!” Shaω Eli cố gắng lý luận cho ra lẽ với Vệ Tam.

“Bọn họ không nhịn được?” Liêu Như Ninh muốn tiến lên ra tay trước bị Vệ Tam giữ lại.

“Chờ một chút đã.”

“Mày vừa nói dù có thắng hay thua cũng để cho tụi này đi trước. Giờ lại muốn ra tay à? Làm người không thể như vậy!” Shaω Eli xông tới, vừa nói vừa chỉ vào tổng binh nằm trên mặt đất đã bị loại, “Tổng binh tụi tao bị loại vô ích.”

Hoắc Tuyên Sơn híp mắt nhìn Shaω Eli giả đang chỉ vào một nơi trống không: “Cậu ta đang làm gì vậy?”

Kim Kha cau mày: “Có gì đó không đúng.”

Vệ Tam đã đi về phía Shaω Eli.

“Mày, mày đang làm gì thế?” Shaω Eli sợ bèn lùi lại vài bước, “Bây giờ chúng ta mà đánh nhau cũng không hợp lắm. Còn một trận tranh tài ở phía sau nữa, có thể thương thượng tí không?”

Cũng không thể lặp lại tình huống bị loại giống trận trước, bằng không gã sẽ bị thầy cô đánh tới chết?

Vệ Tam không để ý tới gã mà đi thẳng tới nơi tổng binh vừa biến mất, cô đưa tay sờ qua.

Giống như một cái công tắc, cơ giáp tổng binh ban đầu đã biến mất trên mặt đất lại lần nữa xuất hiện trước mắt cô, mà người của trường Samuel phía đối diện vẫn đứng y nguyên ở đó.

“Thì ra mày muốn tháo cơ giáp.” Shaω Eli thở phào nhẹ nhõm, “Nhân viên cứu hộ vẫn chưa đến, mày muốn tháo… thì cứ tháo đi.”

Vệ Tam đứng dậy nhìn về phía trường Damocles: “Bọn họ là thật, tổng binh vẫn còn đây.”

Kim Kha sửng sốt, cậu ấy cũng tiến lên và sờ thử như Vệ Tam, cơ mà cậu ấy lại chau mày: “Chỗ này… không có cái gì cả.”

Vệ Tam nhìn thấy cậu ấy sờ cơ giáp tổng binh rồi thu tay về, kế đó lại bảo không sờ thấy gì.

“Các cậu cần phải thoát khỏi chỗ kích hoạt.” Sắc mặt Vệ Tam sa sầm hẳn, “Ngay từ đầu chúng ta đã bước vào một thế giới mô phỏng khác rồi.”

Không ngờ gan lớn đến mức thiết lập thế giới trong thế giới ở trận đấu được phát sóng trực tiếp toàn Tinh Võng, che đi năm giác quan của tất cả mọi người trong trường Damocles.

Bây giờ hoàn cảnh đã thay đổi, không thể trở lại địa điểm ngày hôm qua. Thậm chí Vệ Tam còn hoài nghi đám tinh thú mà họ đã giết hôm qua cũng là tinh thú thật.

“Ý mày là sao?” Shaω Eli ở bên cạnh nghe với mặt dại cả ra.

Mặc dù Kim Kha không sờ được nhưng cậu ấy tin Vệ Tam: “Bây giờ cậu có thấy được không?”

Vệ Tam gật đầu, sau đó nói với Tập Ô Thông đạo: “Ngày hôm qua chúng tôi không nghe thấy có bất kỳ tiếng thông báo nào về việc Damocles chém giết tinh thú cấp cao; còn trường Samuel chém giết tinh thú thì cũng chỉ nghe thấy một lần.”

Tập Ô Thông ngạc nhiên: “Chúng tôi chỉ gặp tinh thú giả một lần và lần đó không có thông báo.”

“Vừa rồi tất cả chúng tôi đều thấy tổng binh của trường Samuel biến mất chẳng còn đâu, cũng chả nghe được kênh phát thanh.” Kim Kha lên tiếng, “Còn phải xin bạn Tập để cho Cao Học Lâm tỉnh lại trước đã.”

“Có thể họ đang lừa chúng ta đó.” Nam Phi Trúc đến gần hơn một bước, lặng lẽ nói với Tập Ô Thông, “Huống hồ bọn họ gặp chuyện cũng có dính dáng gì tới chúng ta đâu.”

“Có thể là đấu trường gặp sự cố, có hại hết cho mọi người.” Ngay từ đầu Tập Ô Thông đã thấy kỳ lúc Vệ Tam dò la, bây giờ nghe Vệ Tam và Kim Kha nói là đã giải thích được những câu hỏi trước đó, trường Damocles cho rằng bọn họ là hình chiếu.

“Nói không chừng người của trường Damocles mới là hình chiếu.” Nam Phi Trúc nhíu mày.

“Để chỉ huy chính tỉnh dậy trước đã.” Tập Ô Thông lấy ra một chai thuốc và đặt dưới mũi Cao Học Lâm. Một phút sau là anh ta đã tỉnh lại.

Cao Học Lâm vừa mở mắt ra đã giãy dụa đứng dậy: “Người của trường Samuel nghe lệnh, bây giờ giết hết tất cả người của trường Damocles.”

Anh ta thậm chí còn không đổ lỗi cho Shaω Eli đã đánh ngất mình trước đó. Vừa tỉnh dậy là anh ta muốn giải quyết người trường Damocles ngay.

Tập Ô Thông nhìn ánh mắt Cao Học Lâm rồi suy nghĩ một chút, cuối

cùng dùng tay làm thế đao, chém anh ta ngất xỉu rồi nói với Kim Kha: “Hình như chỉ huy chính của chúng tôi điên rồi.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Cao Học Lâm:???

Chương 260

“phản bội tập thể?”

Cao Học Lâm là một chỉ huy chính đủ điều kiện của trường Samuel, không chỉ vì trình độ chỉ huy của mình, mà anh ta còn có khả năng xem xét thời thế, co được dãn được. Nếu mà nói ngắn gọn thì có trình độ của gió thổi chiều nào theo chiều nấy.

Là một chỉ huy chính như vậy, anh ta đã bắt đầu không dám cứng rắn với trường Damocles từ các trận đấu trước đó, ngay cả thời gian hợp tác huấn luyện cũng có chút né tránh, một lòng chỉ muốn trốn ở phía sau nhặt vị trí thứ ba.

Bây giờ đột nhiên dám nói g iết chết hết người của trường Damocles thì nếu anh ta chả ngu người thì đã điên rồi; kết hợp với chuyện bây giờ, càng giống như anh ta thấy một thế giới chả giống với thứ mà trường Samuel thấy.

Thế nên Tập Ô Thông đã quyết định đánh người cho nhất thật nhanh.

“Là sự cố của đấu trường?” Tập Ô Thông kín đáo nhét Cao Học Lâm cho thành viên đội tuyển trường phía sau và hỏi Kim Kha.

“Không rõ lắm.” Kim Kha nhìn về phía sau, cậu chả còn thấy hoàn cảnh giá băng ban đầu nữa. Lúc trước họ chém mấy tinh thú cao cấp và chúng biến mất rồi, cũng chẳng thấy đám người ở chỗ trao đổi đồ đến thu dọn này nọ.

“Nếu tương tự như thế giới ảo, chúng ta cần chốt mở mới rời khỏi được.” Hoắc Tuyên Sơn cũng tới, giống như Kim Kha, cậu ta chả nhìn thấy chả sờ được tổng binh của trường Samuel.

“Chờ một chút, chờ nhân viên cứu hộ đến rồi chúng ta hỏi xem.” Vệ Tam đề nghị.

Thế là trường Damocles và trường Samuel một lần nữa đứng mặt đối mặt trong “hòa bình”, chờ cho các nhân viên cứu hộ đến.

...

“Có phải quá lâu rồi không?” Ứng Thành Hà không nhịn được hỏi Vệ Tam, “Sao còn chưa có nhân viên cứu hộ tới?”

Vệ Tam lắc đầu và hỏi Shaω Eli: “Cậu đã gặp nhân viên cứu lúc trước chưa?”

“Đã gặp rồi.” Shaω Eli gãi mặt, “Tụi tao chém không ít tinh thú thật đấy.”

Hai trường quân sự vẫn đang chờ nhóm các nhân viên cứu hộ đến.

Tại thời điểm này, các nhân viên phụ trách trên máy bay ở khu vực này trên cao đang nhìn chằm chằm vào màn hình.

“Đúng thật trường Damocles và trường Samuel phái đánh nhau ở đấu trường này rồi.”

“Thấy rõ là trường Damocleshiếm ưu thế, Shaω Eli sắp bị đánh chết rồi.”

“Mới là ngày thứ hai, xem ra hai trường quân sự sẽ hao tổn không ít người.

“Nhìn coi bộ tử thù của hai trường không kết nổi rồi.”

…

“Tại sao không có ai đến?” Shaω Eli đã kéo tổng binh tỉnh lại ra khỏi khoang cơ giáp mà nhân viên cứu hộ vẫn chưa tới.

Lâu như vậy chả thấy bóng dáng nhân viên cứu hộ, những người ở trường Samuel cũng biết có gì đó không ổn.

“Xem ra đấu trường có vấn đề thật.” Tập Ô Thông coi như bình tĩnh, cậu ta nhìn về phía Kim Kha, “Các cậu có kế hoạch gì không?”

Kim Kha vừa rồi đã tiến hành xem xét các mặt trong đầu ngay từ lúc khi hai trường quân sự mới gặp nhau, dựa vào mấy lời nói của Cao Học Lâm thì người của trường Damocles sẽ ra tay. Họ có sức mạnh, hận thù trường Samuel chả ít, chỉ cần chạm nhẹ một cái là bùng nổ đánh nhau ngay.

Chỉ có điều ngòi nổ này đã bị Shaω Eli chém một cú chặn diệt, toàn bộ sự việc bắt đầu đi theo hướng có gì đó không ổn. Sau đó Vệ Tam sinh nghi, hỏi bọn họ chuyện tiếng thông báo, Đinh Hòa Mỹ đi thăm dò, rồi đến tổng binh của trường Samuel biến mất trước mắt người

bên Damocles.

Tới đây thì gặp một nút thắt, những người của trường Damocles, bao gồm cả cậu ta, toàn cho rằng mấy người ở trường Samuel đối diện là giả mạo, là một hình chiếu trong đấu trường.

Thế thì cũng chả bận tâm khi ra tay, thậm chí có người nói g iết chết toàn bộ người của trường Samuel, dù sao cũng là giả mà còn cản đường bọn họ tiến lên phía trước.

Shaω Eli lúc ấy xông tới trong tức giận, thậm chí Liêu Như Ninh đã chuẩn bị ra tay, chẳng qua cậu ta bị Vệ Tam ngăn lại.

Lúc này mới có chuyện phát sinh về sau.

Không có Shaω Eli thần chưởng và Vệ Tam nhìn ra manh mối, tất nhiên hai trường quân sự sẽ đánh thành cái dạng mày chết tao sống.

Có người muốn hai trường quân sự của họ không thể giải quyết mối thù một mất một còn này.

“Hai trường chúng ta cùng nhau đi trước đi.” Kim Kha ngẩng đầu lên, “Tạm thời hợp tác, chờ gặp nhân viên cứu hộ rồi thì hỏi tình hình.”

Nam Phi Trúc theo bản năng phản đối, nhưng vẫn nuốt xuống lời này.

Tập Ô Thông và Jill Gil Wood nhìn nhau, cuối cùng họ gật đầu đồng ý.

Với sự hợp tác hiếm hoi giữa hai trường quân sự, họ đi cùng một chỗ mà cứ thấy là lạ làm sao. Nhất là những người ở trường Samuel, họ cứ thấy ngứa ở phía sau, chả thoải mái tí nào.

Trong đó có hai người an nhàn nhất, một là Cao Học Lâm đã ngất xỉu và một là Shaω Eli.

Là một người đã ra ngoài chơi với đội chủ lực của trường Damocles một lần, Shaω Eli đơn phương cho rằng bọn họ rất thân quen.

“Cho nên tụi bay chả nghe thấy được tiếng phát thanh về tinh thú cấp cao nào?” Shaω Eli đi bên cạnh Vệ Tam, “Tụi tao nghe được mấy lần. Hôm qua tụi mày chém được nhiều tinh thú lắm, viện Bình Thông cũng có một lần gặp tinh thú cấp S, các trường quân sự khác

thì hình như cũng chả có tiếng thông báo gì.”

Trên đường đi, cái miệng của gã cứ bô lô ba la, chưa từng có dấu hiệu khép lại.

...

“Tất cả là tinh thú giả hết.” Tập Ô Thông thu vũ khí của mình, nói với vẻ nghiêm nghị.

Bọn họ đã đi rất lâu mà không gặp được tinh thú thật, chỉ có mấy con ảo, và hoàn toàn chẳng chạm mặt được nhân viên cứu hộ.

Kim Kha giơ tay lên ra hiệu cho mọi người dừng lại trước: “Đóng quân nghỉ ngơi, nếu có chùm ánh sáng xuất hiện thì chúng ta sẽ đi theo hướng đó để đi tìm trường quân sự khác.”

“Không biết chúng ta nhìn thấy được chùm sáng không nữa.” Hoắc Tuyên Sơn lầm bầm.

“Chắc trường Samuel bên kia không có sao, vẫn thấy được bình thường.” Tầm mắt Kim Kha dừng trên người Vệ Tam, “Còn có Vệ Tam.”

Cả hai trường dừng lại, họ nghỉ ngơi trước.

Vệ Tam vẫn đứng trầm tư gần đó, Kim Kha đi qua đưa cho cô dịch dinh dưỡng: “Thế nào?”

“Luôn cảm thấy còn có chỗ nào không đúng.” Vệ Tam nhận dịch dinh dưỡng, “Không nhớ rõ.”

Kim Kha ngửa đầu nhìn lên bầu trời xuyên qua những cây cao chót vót: “Bây giờ chỉ hy vọng tìm thấy được các trường quân sự khác để xem tình hình.”

Họ cứ mãi chả gặp chùm tia sáng thì thôi, ngay cả tiếng thông báo cũng không.

Kim Kha chỉ có thể mang theo hai trường quân sự đi đến cuối bản đồ ngày hôm nay, để phòng chuyện hai trường bị tách nhau ra trong lúc bị dịch chuyển ngẫu nhiên. Trong lúc này, Cao Học Lâm có tỉnh lại vài lần, và cứ mãi phấn khởi muốn dẫn dắt trường Samuel diệt trường Damocles. Để duy trì môi trường hài hòa, chiến sĩ độc lập đội

chủ lực của trường Samuel thay phiên nhau cho anh ta một chưởng.

Ngày thứ ba.

Môi trường trong đấu trường đã chuyển sang sa mạc, trường Damocles và trường Samuel vẫn còn ở với nhau như cũ. Lần này họ vừa đi chả xa là thấy chùm ánh sáng cũng như tiếng loa phóng thanh.

[Viện Bình Thông chém giết 17 tinh thú cấp A.]

“Ở đó!” Shaω Eli chỉ vào chùm tia sáng và nói với vẻ hưng phấn.

Kim Kha giương mắt lên, sau đó nhìn thoáng qua bản đồ. Cậu ấy xác định được con đường viện Bình Thông bên kia bèn dẫn theo đội ngũ của hai trường đi về phía đấy.

Họ vẫn gặp tinh thú trong lúc lên đường, cơ mà cũng là giả hết.

Cuối cùng vào buổi trưa, họ thấy dấu chân còn để lại của viện Bình Thông.

“Còn chưa đi xa.” Hoắc Tuyên Sơn nói, “Tôi đuổi theo.”

Kim Kha ngăn cản: “Đi cùng nhau, không còn bao xa nữa.”

Vệ Tam nhìn về phía Ứng Thành Hà: “Có cái loa nào không?”

“Không có.” Ứng Thành Hà nói với vẻ vô cùng nhìn xa trông rộng, “Có thể tháo cơ giáp ra rồi lấy nó dùng.”

Ứng Thành Hà tháo rời các linh kiện nói chuyện trên cơ giáp của mình để làm loa đơn giản cho Vệ Tam.

“Cái này có thể la lên được? Để tao thử với.” Shaω Eli trông mong ngồi xổm trước mặt Vệ Tam.

Vệ Tam: “... La kêu viện Bình Thông dừng lại.”

Shaω Eli nhận lấy loa đơn giản, gã hắng giọng: “Này viện Bình Thông phía trước, chúng tôi sẽ nhanh chóng đuổi kịp mấy cậu, bây giờ dừng lại ngay lập tức! Nhắc lại, tốt nhất mấy cậu nên dừng lại ngay! Đầu hàng giao vũ khí, nếu không tôi sẽ thay mặt trường Samuel bắt giữ mấy cậu!”

“Cậu nói cái gì vậy?” Liêu Như Ninh đứng bên cạnh giật giật khóe miệng, “Xem lậm phim cảnh sát bắt cướp à?”

“Vậy thì mày làm mẫu một chút.” Shaω Eli đưa loa đơn giản cho Liêu Như Ninh.

Ở phía bên kia, viện Bình Thông thực sự đi chả xa so với bọn họ, nên cũng nghe thấy âm thanh này.

“Đó là... giọng của Shaω Eli?” Lộ Thời Bạch nhíu mày, “Chẳng phải bọn họ bị loại rồi sao?”

Ngay sau đó, một giọng nói khác xuất hiện.

“Tông Chính Việt Nhân, chúng tôi có việc muốn hỏi mấy anh.”

“Đây là tiếng của Liêu Như Ninh.” Quý Giản nghe ra được, cậu ta suy nghĩ một chút mới nói, “Chẳng lẽ là âm thanh đấu trường chuyển đổi đang mê hoặc chúng ta?”

Tông Chính Việt Nhân ra hiệu cho đội ngũ dừng lại, “Ở đây chờ một chút.”

“Các chủ...” Lộ Thời Bạch lo lắng chỗ này có gian trá.

“Cái giọng này không phải là giọng của kênh phát thanh.” Tông Chính Việt Nhân nhìn phương hướng âm thanh truyền đến, “Giống như cái loa nhỏ hơn.”

Họ đến để tranh tài, không thể nào có loa gì được, chỉ có thể là bên trường Damocles làm ra.

10 phút sau, người của viện Bình Thông nhìn thấy có đội ngũ trường quân sự đi về phía bọn họ thật.

“Thật đúng là bọn họ!” Lộ Thời Bạch khiếp sợ, “Ngày hôm qua trường Samuel rõ ràng đã bị loại.”

Họ nghe rõ rành được tiếng thông báo kêu bên Samuel đã tử thương thảm trọng, và nhiều người khác bị thương rồi bị loại luôn bên phía trường Damocles.

“Cuối cùng cũng tìm được một nhóm rồi.”

Liêu Như Ninh nhìn người của viện Bình Thông là tiến lên thì bị Hoắc Tuyên Sơn ngăn lại: “Còn không xác định được là thật hay giả.”

Trường Samuel và trường Damocles đứng cách đó không xa, không tới gần viện Bình Thông.

Ngược lại viện Bình Thông bên này không kiềm chế được, Quý Giản nhìn đội ngũ trường Samuel còn nguyên vẹn không tổn hao gì: “Không phải hôm qua mấy cậu đã bị loại rồi à?”

“Chúng tôi có một tổng binh bị loại.” Shaω Eli chỉ ra người tổng binh bị loại nhưng chả có ai tới đón, “Ở đây nè.”

Vệ Tam nhìn Tông Chính Việt Nhân: “Hôm qua mấy anh nghe thấy ai bị loại?”

“Toàn bộ đội chủ lực của trường Samuel bị loại hết, trường Damocles thì có Ứng Thành Hà, Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn bị loại.” Ánh mắt Tông Chính Việt Nhân đảo qua mấy người đối diện, “Các cậu không đánh nhau?”

“Mới ngày thứ hai thì đánh đấm cái gì? Để cho các cậu chiếm được món hời à?” Shaω Eli hứ một tiếng.

“Vừa rồi các anh chém giết xong tinh thú thì có làm trao đổi gì không?” Vệ Tam tiếp tục hỏi.

Mặc dù hỏi như vậy nhưng Vệ Tam đoán bọn họ không có đổi, 17 con tinh thú cấp A thật sự không đổi được bao nhiêu thứ. Đội ngũ trường quân sự bình thường đang gấp rút tiến lên thì chém xong phần lớn tinh thú cấp tiểu học sẽ chạy ngay đi, chỗ phòng trao đổi ở phía sau cũng ghi chép lại số lượng này và mang đi.

Chỉ khi đội ngũ thực sự thiếu một cái gì đó, họ sẽ ngay lập tức trao đổi. Cơ mà trải qua quá nhiều trận trong giải đấu thế này, các đội tuyển trường quân sự có nguồn lực khẩn cấp trong tay, về cơ bản sẽ không lãng phí thời gian trao đổi tại chỗ.

Tông Chính Việt Nhân nói như đã đoán: “Không có.”

“Tình huống bây giờ là gì?” Lộ Thời Bạch hỏi Kim Kha, ánh mắt rơi vào người Cao Học Lâm hôn mê bất tỉnh.

Kim Kha vừa định nói chuyện thì Cao Học Lâm lại tỉnh lại. Anh ta

vừa mở mắt ra là Tập Ô Thông đánh luôn cho ngất xỉu với vẻ tự nhiên vô cùng.

Lộ Thời Bạch: "…" Chuyện gì đang xảy ra vậy? Những người của trường Samuel phản bội tập thể?

"Tại sao người bị loại vẫn còn ở đây?" Tông Chính Việt Nhân hỏi Vệ Tam.

"Không có ai đến đón." Vệ Tam nhìn chằm chằm Tông Chính Việt Nhân, cô đang quan sát anh ta xem là thật hay giả.

"Người của trường Đế Quốc cũng tới!" Liêu Như Ninh vừa quay đầu đã thấy một đội quân xuất hiện trên cồn cát không xa.

Vệ Tam nhìn theo ánh mắt của cậu ta, tầm mắt vừa đúng lúc gặp trực diện người ở phía trước.

- -- Là Ứng Tinh Quyết.

Chương 261

“bên ngoài... đến cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Trường Damocles, trường Đế Quốc, lại thêm một trường Samuel, ba trường quân sự cứ thế bao quanh. Những người trong viện Bình Thông không biết tình hình thực sự bây giờ là gì, ai ai cũng cảnh giác quan sát xung quanh.

Trên thực tế, trường Samuel và trường Damocles cũng chả khá hơn là bao, bây giờ họ không thể phân biệt ai thật ai giả giữa viện Bình Thông và trường Đế Quốc.

“Cái này còn đáng sợ hơn nhiều so với sân rừng mưa nhiệt đới.” Shaω Eli thì thầm. Khi đó tốt xấu gì trong đội ngũ vẫn còn người tỉnh táo, bây giờ thì ai cũng tỉnh táo cả, mà họ lại chả biết ai thật ai giả.

À, không đúng, cũng không phải tất cả mọi người, chỉ huy chính của bọn họ giờ cũng chả tỉnh táo gì.

“Chẳng phải bọn họ bị loại rồi?” Tư Đồ Gia nhìn người của trường Samuel, tầm mắt lại rơi vào bên phía đội chủ lực trường Damocles còn nguyên vẹn và hỏi trong sững sờ, “Chỉ huy chính, chuyện gì thế này?”

Ứng Tinh Quyết không trả lời lời y mà tiến lại gần Vệ Tam, nhìn thẳng vào ánh mắt của cô và nói nhẹ: “Đấu trường có vấn đề, tinh thú trên đấu trường Willard đại khái là một con giả chọi một con thật, còn giờ thì tinh thú thật quá ít.”

Lúc đầu anh chỉ nghi ngờ thôi, nhưng từ ngày hôm qua nghe được tin tức về trường Damocles khi Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh bị loại, anh đã xác định ngay đấu trường có vấn đề. Vệ Tam ở đây mà đánh với mỗi trường Samuel, trường Damocles tuyệt đối không thể mất hai chiến sĩ độc lập đội chủ lực là Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh được.

Vệ Tam nhìn Ứng Tinh Quyết: “Vừa đúng lúc, tôi cũng cho rằng trận đấu có vấn đề.”

“Mày không thăm dò xem bọn họ là thật hay giả?” Shaω Eli che che giấu giấu hỏi Vệ Tam, ánh mắt còn đang đánh giá người của trường Đế Quốc, “Bọn họ đột nhiên xuất hiện như vậy, tao thấy hơn phân

nửa là giả. Hôm qua mày còn thăm dò tụi tao mà."

Vệ Tam liếc sang Shaω Eli, cái tên chả hiểu vì sao mãi chen chân được vào đội trường Damocles: "Tôi phân biệt được."

Shaω Eli: "Hứ!" Được rồi, chỉ không thể phân biệt được người của Samuel là thật hay giả.

Vệ Tam nói với Ứng Tinh Quyết: "Sau khi tổng binh của đội tuyển trường Samuel bị loại và biến mất trước mắt chúng tôi, chỗ này đã tạo ảo giác lừa, khiến chúng tôi cho rằng trường Quân sự Samuel là giả."

Ứng Tinh Quyết gần như phản ứng lại trong tích tắc: "Thế giới trong thế giới?"

Vệ Tam gật đầu: "Chỉ nhắm vào trường Damocles."

Trường Damocles rơi vào thế giới trong thế giới, nếu Vệ Tam không phát hiện ra mánh khóe thì khả năng cao nhất xảy ra là như mấy trường khác nghe thấy, người của trường Samuel bị loại, trường Damocles tổn thất nặng nề. Nếu như lại có chuyện giống như tự cho mình nổ xảy ra, thù hận của hai trường quân sự sẽ càng nặng sâu.

Tầm mắt Ứng Tinh Quyết dừng trên người Cao Học Lâm đang hôn mê: "Cậu ấy làm sao vậy?"

"Điên rồi." Vệ Tam nói lời ý mà ý nhiều.

"Không có nhân viên cứu hộ tới đây?" Ứng Tinh Quyết liếc mắt nhìn tổng binh đội Samuel còn đang ở đây.

"Trên đường đi toàn gặp tinh thú giả vì vậy chúng tôi thấy chùm ánh sáng từ viện Bình Thông nên đến thử, muốn gặp nhân viên cứu hộ để hỏi rõ có chuyện gì." Kim Kha đứng bên cạnh giải thích.

Nghe đến bây giờ, Lộ Thời Bạch của viện Bình Thông cuối cùng cũng lên tiếng: "Nếu những tiếng thông báo mà chúng tôi nghe được là giả, có nghĩa là chúng tôi cũng rơi vào thế giới trong thế giới?"

Hoặc có một khả năng khác, có tiếng phát thanh còn những người bên Vệ Tam là giả hết.

Ý tứ anh ta ám chỉ, người người xung quanh đều nghe thấy.

“Phòng phát sóng không có vấn đề.” Ứng Tinh Quyết nói từ tốn, “Chúng tôi cũng không phải là hình chiếu ảo.”

Vệ Tam cúi đầu nhìn mặt đất rồi lập tức khom lưng nắm lấy một nắm cát. Bề mặt cát còn có nhiệt độ, hạt cát thô ráp chà vào lòng bàn tay làm cho cô hầu như không phát hiện được đây là giả, chẳng qua nó thật sự là môi trường mà đấu trường thi đấu đã mô phỏng ra.

Tay từ từ buông lơi tay, cô nhìn cát chảy ra từ ngón tay: “Nếu như tất cả đều là sự thật...”

Vệ Tam đột nhiên nhấn thẳng vào nút bị loại, chủ động làm mình bị loại.

“Vệ Tam!”

Kim Kha và Hoắc Tuyên Sơn là người đầu tiên phát hiện ra động tác của cô, họ đồng thời hô to.

Mà đội chủ lực trường Đế Quốc cũng phát hiện Ứng Tinh Quyết theo sát phía sau làm chuyện chủ động bị loại.

“Chỉ huy chính!”

Shaω Eli ngỡ ngàng nhìn hai bên: “… Các người điên hết rồi?”

Vệ Tam ngước mắt lên nhìn mắt Ứng Tinh Quyết, ít nhiều có chút ngạc nhiên trước hành động của anh, nhưng cô đã thu lại cảm xúc rất nhanh và đứng tại chỗ chờ đợi.

Chẳng bao lâu sau, hai âm thanh phát thanh vang lên trong sân.

[Vệ Tam, chiến sĩ độc lập chủ lực trường Quân sự Damocles, bị loại.]

[Ứng Tinh Quyết, chỉ huy chính trường Quân sự Đế Quốc, bị loại.]

Vệ Tam quay đầu nói với một số người trong đội chủ lực của trường Damocles, “Cửa sóng nước để vào trận ấy, tôi không cảm nhận được lực cản của nó lúc đi vào.”

Nếu không cố tình quan sát loại lực cản của cử sóng nước thì chắc gì để chú ý được; hơn nữa thế giới ảo và trường đua Willard là hai nơi làm Vệ Tam cũng không so sánh gì, theo tiềm thức xem nhẹ nó,

chẳng qua lại thấy có chỗ nào không đúng.

Mãi cho đến khi cô xâu chuỗi tất cả các manh mối.

Kênh phát thanh có thật, đội ngũ mấy trường cũng là thật, thế thì chỉ có một khả năng là các nhân viên phụ trách thông báo trên cao nhìn thấy cảnh giả.

Ứng Tinh Quyết tính toán đến bước nào thì Vệ Tam không rõ lắm, nhưng cô nhớ tới lực cản nhỏ vô cùng mà mình cảm nhận được ở khán đài trước khi vào đấu trường.

Vào thời điểm đó cô còn cho rằng mình nhớ về cảm giác trong vũ trụ ảo, giờ xem ra…

“Có thể bên ngoài xảy ra chuyện rồi.” Vệ Tam mở miệng.

Thay vì tìm kiếm những tinh thú thật không biết khi nào xuất hiện và chờ nhân viên của phòng trao đổi, tốt hơn là cứ bị loại ngay, đi ra chỗ hiện trường trực tiếp và tận mắt xem những gì đã xảy ra.

Không có gì là tốt nhất, cùng lắm là thua một trận tranh tài chứ mà lỡ có chuyện thì lại là vấn đề lớn.

Nhân viên cứu hộ phụ trách trường Damocles và trường Đế Quốc đến rất nhanh. Bọn họ vừa tới, nhìn thấy bốn trường quân sự ở đây hết bèn không khỏi ngạc nhiên; đến khi họ thấy đám người trường Samuel, Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh thì như muốn đơ cả người.

“Sao các em lại ở đây?” Nhân viên cứu hộ phụ trách tiếp nhận trường Damocles khó có thể tin được nhất, người này chỉ vào Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh và lẩm bẩm, “Rõ ràng đã đón đi rồi mà.”

Liêu Như Ninh: “Đón chúng em? Chúng em không bị loại thì sao mấy anh đón được?”

“Hôm qua chả phải mấy em và trường Samuel cùng…” Nhân viên cứu hộ tháo kính ra rồi lại đeo vào, nhìn vào đội ngũ trường Samuel còn nguyên vẹn với vẻ hoàn toàn bối rối, “Tại sao toàn bộ vẫn còn ở đây?”

Các nhân viên cứu hộ như bọn anh chỉ nhìn thấy được mọi người sau

khi đeo kính lên, gở kính thì thấy sa mạc và người. Song không có ngoại lệ, trường Samuel và trường Damocles luôn ở đó.

“Mượn một chút.” Vệ Tam đi tới trước mặt một nhân viên cứu hộ rồi đưa tay mượn một cặp kính đeo lên, cô vẫn thấy sa mạc. Cô đưa cho Ứng Tinh Quyết để anh xem.

Kim Kha và Hoắc Tuyên Sơn cũng bắt đầu mượn kính nhìn đấu trường.

“Vẫn là sa mạc, không phải đeo kính này sẽ thấy được đấu trường thật à?” Liêu Như Ninh xem xong hỏi nhân viên cứu hộ.

Nhân viên cứu hộ lấy lại kính và nói một cách kỳ lạ: “Chúng tôi đeo thì có thấy được sa mạc nữa đâu.”

Ứng Tinh Quyết tháo kính xuống trả lại cho Vệ Tam, anh hạ mắt nói từ tốn: “Đấu trường thi đấu này không phải là thế giới thống nhất, nhân viên nhìn qua kính cũng chưa hoàn toàn thấy được đấu trường chân thật.”

Cảnh giới giả lập cao nhất là sự pha trộn giữa thật và giả.

Nếu như đây là sự cố của đấu trường, bên hiện trường trực tiếp nên gửi thông báo từ sớm, nhưng bây giờ nào có tí động tĩnh gì. Rất có thể là người ở hiện trường trực tiếp cũng không biết đấu trường có vấn đề.

Có một khả năng nghiêm trọng hơn: Hiện trường trực tiếp cũng xảy ra chuyện rồi.

Ngay lập tức đội chủ lực của trường Damocles dẫn đầu chủ động rời đi, các thành viên của đội tuyển đi theo để rời khỏi đây ngay.

Dạng này mới có các máy bay lớn chịu trách nhiệm đưa đón, thay vì một nhóm nhỏ các nhân viên cứu hộ lái máy bay nhỏ đến.

Tương tự như vậy, Ứng Tinh Quyết cũng nghiêng người nhìn về phía trường Đế Quốc, để cho tất cả mọi người chủ động bị loại.

Hoắc Kiếm đi theo trước, tiếp theo là Cơ Sơ Vũ, ngay sau đó là thành viên chủ lực của trường Đế Quốc, thành viên đội tuyển trường, toàn bộ bị loại.

Viện Bình Thông, người của trường Samuel và nhân viên cứu hộ: "..."

Cái cảnh thế này đúng là được thấy lần đầu kể thừ thi tổ chức giải đấu.

"Chúng ta cũng tự loại." Tập Ô Thông quan sát một lúc lâu và nói.

"Không thi đấu nữa?" Shaω Eli nhìn họ bị loại, gã còn muốn trường mình cầm được thứ hạng.

"Còn hơn là so tài mà có chuyện xảy ra." Jill Gil Wood là người đầu tiên nhấn nút đầu hàng, giọng điệu của cô nàng rất xấu.

Nhưng mấy người trường Samuel bị loại xong cũng chả có tiếng thông báo, cũng không có nhân viên cứu hộ xuất hiện, giống như trường hợp của Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh.

"Các chủ, chúng ta..." Lộ Thời Bạch nói trong do dự, ba trường quân sự bị loại đúng là chắp tay nhường chỗ rồi, cơ mà lỡ bên ngoài xảy ra chuyện thật...

"Bị loại đi." Tông Chính Việt Nhân nhìn Vệ Tam, cuối cùng nói.

Ai nấy trong các trường tự loại hết, và mấy nhân viên trên bầu trời thì ngạc nhiên vẫn hoài ngạc nhiên nhưng chỉ đành lái máy bay lớn đến, sẵn sàng để đưa họ ra khỏi lối ra.

Ba chiếc đã đến, chiếc máy bay cỡ lớn phụ trách trường Samuel thì không.

Trong quá trình máy bay cỡ lớn đến, Vệ Tam cúi đầu nhìn máy bay rất lâu, cô đang cố gắng liên lạc với anh em Sơn Cung. Theo cách nói trước đó, kênh liên lạc được mã hóa của họ có thể liên lạc được trong đấu trường, mặc kệ sự che chắn kênh liên lạc của đấu trường, nhưng bây giờ cô không thể kết nối được với Sơn Cung Ba Nhận.

Cô nhìn sang Jill Gil Wood đột nhiên nóng nảy và liên tục nhấn quang não, chẳng qua cô lại chả biết cậu ấy đang liên lạc với anh em Sơn Cung hay Quân Độc Lập khác, nhưng vẫn thấy rõ là cũng không thành công.

Cho đến bây giờ Vệ Tam gần như chắc chắn: Đấu trường có chuyện rồi.

Máy bay lớn đến đấu trường, khi nhân viên xuống gặp họ thì ai nấy cũng sốc không nói nên lời, hoàn toàn không chả rõ chuyện gì đang diễn ra trước mắt.

“Liên lạc với thế giới bên ngoài.” Vệ Tam bỏ lại một câu là đã đi vào một chiếc máy bay cỡ lớn trước.

Các trường quân sự khác cũng lao nhao đi theo, chỉ có mỗi trường Samuel giống như trẻ mồ côi, không có nơi nào để đi.

“Chúng ta sẽ đi đến máy bay của trường Damocles.” Cuối cùng Tập Ô Thông quyết định, cậu ta vừa quay đầu, “Shaω Eli đâu?”

Jill Gil Wood chỉ vào chiếc máy bay lớn đến đón trường Damocles: “Đã vào đó từ lâu rồi.”

Bên trong máy bay.

Vệ Tam đi vào phòng truyền tin là đã dùng kênh đặc biệt nhằm liên hệ với ban tổ chức ở hiện trường trực tiếp.

Cho đến bây giờ các nhân viên bên cạnh vẫn còn bối rối, không rõ có chuyện gì.

Một lúc sau, có người nhận máy, là người của ban tổ chức hỏi họ có chuyện gì?

Không ngờ lại liên lạc được, Vệ Tam hơi híp mắt, hỏi người này xem hiện trường chiếu trực tiếp có vấn đề gì không, người này bảo không có chuyện gì đáng ngạc nhiên, rồi còn hỏi ngược lại tại sao bọn họ tự bị loại hết.

Dựa vào mấy thông tin, dù là người hỏi hay là người trả lời cũng chả nhìn ra được vấn đề gì.

“Ở đây không có chuyện gì. Em bị loại rồi, đã thế em ra ngoài đây mà xem.” Bên người của ban tổ chức nói.

Shaω Eli đứng bên cạnh và nhìn họ nói chuyện thì lẩm bẩm: “Lần này thì ngon rồi, đưa thẳng chức quán quân cho South Pasadena luôn.”

Vệ Tam cụp mắt nhìn máy móc liên lạc, đột nhiên cười lạnh một tiếng.

Cô tắt kênh liên lạc, quay đầu mượn vài bộ dụng cụ từ Ứng Thành Hà rồi tháo dỡ cái máy này tại ngay tại chỗ.

Bên trong máy đã bị gỡ ra là đống dây nhợ đã bị cắt hết.

Mọi người: "???"

Vệ Tam đứng dậy, kéo găng tay, ném dụng cụ lên mặt bàn rồi nới với giọng lạnh căm: "Đường dây đứt hết rồi, chắc chắn không có tín hiệu. Làm sao vừa rồi lại liên lạc được với thế giới bên ngoài?"

"Người, người vừa rồi là giả?" Shaω Eli sốc.

"Tôi đi xem bên trong mấy cái máy bay khác." Vệ Tam bỏ lại một câu trong lúc thu lại dụng cụ, kế đó cô đi về phía máy bay của trường Đế Quốc.

Bên kia, dường như Ứng Tinh Quyết vừa cúp máy. Anh nhìn thấy Vệ Tam tới thì đứng dậy, bày ra vẻ mặt quái dị: "Liên lạc được." Trong dự đoán của anh, kênh liên lạc không xài được mới đúng.

Vệ Tam đưa tay giữ chặt cánh tay Ứng Tinh Quyết để kéo anh ra, đoạn, tự cô ngồi xổm xuống tháo cỗ máy liên lạc này.

Đúng như dự đoán, mấy dây nhợ bên trong cũng bị đứt. Cô ngồi xổm trước cái máy, kéo ra một sợi dây đứt đoạn và ngửa đầu nói với Ứng Tinh Quyết: "Không có tín hiệu bên trong máy bay, đừng buông lỏng cảnh giác."

Ứng Tinh Quyết khẽ giật mình.

Đấu trường này có cạm bẫy ở khắp nơi.

"Tôi đi qua chỗ viện Bình Thông bên kia xem một chút." Vệ Tam thả dây đứt, đứng dậy nhìn thẳng vào Ứng Tinh Quyết, "Anh đi cùng với tôi đi, mấy người khác thì tụ họp với bên Damocles trước, phòng ngừa xuất hiện tình huống phân tán khi bị dịch chuyển lập tức."

Hiện tại tình huống không rõ ràng, cho dù là Cơ Sơ Vũ cũng chả có tâm tư đi để ý chuyện có phải Vệ Tam đang ra lệnh cho mình hay không. Cậu ta mang theo trường Đế Quốc đến chiếc máy bay của trường Damocles.

Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết thì đi tới chỗ viện Bình Thông kiểm tra máy móc liên lạc, dây bên này cũng đứt.

“Dây đứt? Vừa rồi nhân viên liên lạc nói chúng tôi đi có thể ra ngoài.” Đột nhiên Lộ Thời Bạch thấy sau lưng lạnh toát, nếu bọn họ ra ngoài được theo lời của nhân viên liên lạc, nơi đi ra thật sự là rối ra sao? Còn mấy người mình thấy sau đó cũng là người thật sao?

Có lẽ đến cuối, bọn họ chưa từng đi ra ngoài thật sự.

Bốn trường tụ họp hết trong một cái máy bay cỡ lớn, nhân viên cáng đáng chuyện mở đường đi ra ngoài.

Ba máy bay xếp thành đường thẳng, cứ thế tiến lên chả ngừng.

“Cậu có thể liên lạc được Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam hay không?” Vệ Tam tìm một cơ hội đi đến bên cạnh Jill Gil Wood và hỏi.

Cô càng đến gần Jill Gil Wood thì trong lòng càng ghen ghét và bài xích người ta, hiển nhiên có liên quan đến đám sương bọ đen trong máu.

Jill Gil Wood ngẩn người trả lời: “Không liên lạc được, không liên lạc được với người bên ngoài.”

Vệ Tam cũng không ngạc nhiên, từ biểu hiện trước đây của Jill Gil Wood là cô đã đoán trước được.

“Đó có phải là máy bay tới đón chúng ta không?”, Shaω Eli bỗng chỉ vào một máy bay lớn lơ lửng trên bầu trời phía trước và hét lên.

Đám người rùng mình, máy bay từ từ dừng lại, nhân viên nhìn sang và không biết phải làm gì tiếp theo.

Vệ Tam xoay người: “Tôi dẫn vài người qua xem thử.”

Cô chọn Liêu Như Ninh, Tập Ô Thông, Hoắc Tử An, với Tư Đồ Gia ra khỏi máy bay, trực tiếp phá cửa khoang cái máy bay đó và đi vào.

“Đây là...” Tập Ô Thông nhìn những người bên trong máy bay với sắc mặt khó coi, “Tất cả họ đang rơi vào thế giới tưởng tượng hết.”

Khi vũ trụ ảo được tạo ra ban đầu, có mấy người không tỉnh táo nỗi

sẽ có tình trạng thế này; họ đứng tại chỗ, đôi mắt ngu ngơ, không có phản ứng với thế giới bên ngoài. Về sau vũ trụ ảo có cơ chế buộc rút lui, nếu họ không chủ động nhấn phím thoát màu đỏ thì một ngày trôi qua, họ sẽ bị ép rời đi.

“Bọn họ nhận được tin ‘người trường Samuel bị loại’. Dựa theo thời gian phát triển, chắc bây giờ họ đã tới hiện trường trực tiếp.” Vệ Tam nhìn những người đứng tại chỗ, không nhúc nhích bèn quay lại tình huống bên trong rồi nói, “Chúng ta đi ra ngoài trước.”

Hễ là môi trường giải lập của đấu trường này không đóng lại, họ sẽ không thức dậy.

...

Xem video được ghi lại bởi Vệ Tam, bên trong máy bay chỉ là một mảng im lặng.

“Nếu chúng ta tìm thấy lối ra và nó cũng là giả thì có giống như bọn họ, cũng rơi vào tình huống này?” Lộ Thời Bạch lên tiếng phá vỡ sự tĩnh lặng nhưng sắc mặt anh ta vô cùng khó coi.

Chuyện này vượt quá tính toán của anh ta, trong trận đấu xuất hiện vấn đề lớn như vậy mà hiện trường trực tiếp bên kia còn chưa phát hiện?

Đến cùng thì bên ngoài… đã xảy ra chuyện gì?

Dù là thế nhưng máy bay chỉ có thể đi theo con đường đã được thiết lập. Trên đường đi, họ cũng gặp phải chiếc máy bay trôi nổi không nhúc nhích, là một chiếc máy bay nhỏ chịu trách nhiệm đón bọn Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn của trường Damocles đi ra trước đây, cơ mà bọn họ cũng chả có dừng lại.

“Hiện tại không liên lạc được với Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam.” Vệ Tam đứng cùng một chỗ với Ứng Tinh Quyết, cô dựa vào tường, nghiêng đầu nhìn anh, “Không rõ bên phía trường South Pasadena đã xảy ra chuyện gì.”

Cấp siêu 3S ít nhất cũng tỉnh táo hơn những người khác, nhưng cũng dễ dàng dính chưởng. Chỉ cần không nhìn ra được trò mánh mung, họ sẽ cứ theo hoàn cảnh giả lập để phát triển những chuyện tiếp theo.

Vệ Tam không chắc bọn South Pasadena vẫn còn đang tranh tài hay đã hoàn toàn lạc lối.

“Chúng ta đóng cửa môi trường giả lập thì bọn họ sẽ tỉnh lại.” Ứng Tinh Quyết hạ mắt nói nhỏ.

Tầm mắt Vệ Tam dừng trên sợi xích nhỏ trên cổ anh và toan mở miệng.

Nhân viên điều khiển trong khoang lái đến vội vàng và la lên: “Lâu như thế thì chúng ta phải đi ra tới lối rồi, cơ mà bây giờ vẫn còn trong đấu trường.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh: Chúng ta cùng ở một nơi khép kính (chỉ cần cô và tôi) (.

.)

Chương 262

“d*c vọng”

Máy bay thường có khoảng thời gian đại khái để rời khỏi đấu trường, cũng không cần vượt quá phạm vi xa. Cơ mà giờ trời đã tối còn bọn họ cứ mãi đi vòng quanh trong đấu trường, dù cho họ cứ đi thẳng cũng chả ra tới nơi.

Nhân viên khoang lái đi tới với sắc mặt khó coi nói: “Dọc theo đường này không đi cùng một đường, nhưng chúng ta vẫn chưa thể đi ra ngoài.”

Bản thân đấu trường Willard nhỏ hơn các đấu trường khác, kết quả là họ đã bay quá lâu song cứ mãi chả thấy hoặc sờ được một chút dấu hiệu của lối ra.

“Các anh cũng ở trong thế giới mô phỏng, chưa chắc nhìn thấy đấu trường thật hoàn toàn.” Trong lòng Kim Kha thở dài một tiếng, hiện tại ai nấy ở hết bên trong thế giới hơn nữa còn chả có “nút thoát ra”. Bây giờ họ chỉ hy vọng rằng nơi có vấn đề nằm bên trong đấu trường và bên ngoài vẫn ổn, cơ mà chỉ sợ đó là hy vọng xa vời.

“Vậy chúng ta ra ngoài được không? Chứ nó sắp chuyển môi trường thi đấu rồi.” Shaω Eli nhìn bầu trời tối đen bên ngoài máy bay rồi quay đầu hỏi Vệ Tam, “Mày nghĩ ra cách gì chưa?”

“Không nghĩ ra.”

Shaω Eli lặng thinh một hồi, kế đó gã nói thành khẩn, “Vệ Tam, tao thật sự đánh giá cao mày.”

Vệ Tam: “...”

“Hủy bỏ tự động điều hướng, lái máy bay bằng tay.” Mắt Ứng Tinh Quyết đảo một ít, anh nói với Vệ Tam, “Tôi có thể thử dùng cảm giác bao trùm đấu trường và cho nó đi theo một hướng.”

Chỉ cần đi theo một hướng, ngay cả khi họ chả ra được lối ra ban đầu thì vẫn đến được ranh giới của đấu trường.

Shaω Eli vừa nghe đã nhớ ngay tới tình cảnh Vệ Tam lái xe bay đầy bão táp trước đó, gã nói theo bản năng: “Vệ Tam làm được cái này là

chắc, người này thích lái xe đầy bão tố lắm.”

“Làm sao cậu biết?” Ứng Thành Hà lấy làm lạ mà hỏi. Chuyện Vệ Tam thích tự lái xe bay cũng chỉ có bốn người người trong đội chủ lực biết, từ khi nào còn có thêm một Shaω Eli.

Shaω Eli đang định há miệng bỗng Vệ Tam đi về phía trước, vừa đúng lúc cắt ngang lời gã: “Tôi lái máy bay bằng tay, Ứng Tinh Quyết dùng cảm giác bao trùm đấu trường.”

“Được.” Ứng Tinh Quyết đồng ý.

Hai người quyết định quá nhanh thậm chí nhân viên khoang lái còn chưa nắm bắt kịp. Sao người phụ trách máy bay xe thủ công là Vệ Tam chứ không phải do anh ta.

Trong lúc nhất thời lực chú ý của mọi người đều bị Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết hấp dẫn. Họ lập tức bỏ ngoài tai câu Shaω Eli nói, ngay cả Ứng Thành Hà cũng trong nháy mắt quên mất những gì mình vừa hỏi.

Nhân viên đưa Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết đến khoang lái, tạm thời tắt chế độ lái tự động.

Lái máy bay cỡ lớn bằng tay không phải là khó, trước đây Vệ Tam thay Hứa Chân sửa máy bay nên có tạm thời nghiên cứu sự khác biệt giữa các phương tiện bay vừa, nhỏ và lớn, bao gồm cả cấu trúc khoang lái. Cô đã dành 10 phút ngồi ở ghế lái, và, cô hiểu rõ luôn các thao tác cơ bản của lái máy bay.

Ứng Tinh Quyết đứng sau Vệ Tam, anh nhắm hờ mắt, ngón tay khẽ nhếch. Cảm giác anh dần khuếch tán, từng chút từng chút bao trùm đấu trường thi đấu.

Một lát sau, anh ngước mắt và nói khẽ: “Được rồi.”

Vệ Tam nhìn thẳng về phía trước: “Kế tiếp anh chỉ phương hướng?”

“Tôi sẽ truyền hình ảnh mình cảm nhận được cho cô.” Tình huống trong đấu trường phức tạp, chỉ dựa vào lời nói thì biểu đạt không ra, Ứng Tinh Quyết có ý muốn dùng cảm giác truyền vào trong đầu Vệ Tam, chẳng qua anh bị người ta kháng cự.

Lúc trước Vệ Tam còn chưa học được cách thiết lập hàng rào chống

cảm giác trong đầu, cảm giác của Ứng Tinh Quyết còn hết được. Nhưng nay cô vừa tỉnh táo vừa biết anh sẽ điều khiển cảm giác, thế là theo bản năng thiết lập hàng rào chống cảm giác ngay lập tức.

Vệ Tam: "... Chờ một chút."

Chẳng qua bản thân cô là cấp siêu 3S hiển nhiên bài xích cảm giác của Ứng Tinh Quyết. Cô đè nó xuống thử vài lần nhưng hàng rào cảm giác luôn tự xuất hiện, không để cho cô điều khiển.

Ngay khi Vệ Tam chuẩn bị đứng dậy muốn nhân viên công tác thay thế mình, Ứng Tinh Quyết giơ tay khoác lên vai cô và nói nhỏ: "Thử như vậy xem."

Vệ Tam nghiêng mặt nhìn ngón tay thon dài sạch sẽ trên bả vai, rõ ràng cảm giác được cường độ cảm giác tiến vào lớn hơn không chỉ gấp đôi, chuyện bài xích tự nhiên dần bị áp chế; hàng rào cảm giác tự xuất hiện ban đầu nay bị cảm giác của Ứng Tinh Quyết phá vỡ, trong đầu cô hiện ra một bức tranh mặt phẳng màu đen.

Bản vẽ mặt phẳng không đủ chi tiết, chỉ là một địa hình lờ nhờ gần đúng nhưng cũng đủ rồi.

"Thứ cô nhìn thấy chính là bản đồ địa hình đấu trường Willard, nơi này hầu như không có tinh thú." Đầu ngón tay Ứng Tinh Quyết đặt trên vai Vệ Tam như có như không, anh cụp mắt là nhìn thấy được ngay gò má của cô.

Vệ Tam vừa bắt đầu điều khiển máy bay về phía trước vừa hỏi Ứng Tinh Quyết: "Anh có thể phát hiện dấu vết của trường South Pasadena không?"

Ứng Tinh Quyết khẽ lắc đầu: "Không thấy được bọn họ ở đâu." Dường như trường South Pasadena đã biến mất khỏi đấu trường.

Hai người ở trong khoang lái này không nói thêm nhiều, một người ngồi ở ghế lái, một người đứng sau lưng, tay người này đặt trên vai người trước, họ phối hợp với nhau.

Máy bay đại khái đi về phía trước được một tiếng, Vệ Tam bỗng nhiên giơ tay dùng sức hất tay Ứng Tinh Quyết.

Cô dùng sức quá lớn, khoảnh khắc đó gần như tát vào mu bàn tay của anh. Bàn tay của Ứng Tinh Quyết rớt xuống và đỏ ửng lên.

Không kịp quan sát tay, Ứng Tinh Quyết nhíu mày tiến lên một bước, anh thấy Vệ Tam dùng một tay chống lên trán và cúi đầu nhìn bàn điều khiển: “Vệ Tam?”

Trong mắt Vệ Tam hiện lên màu đen rồi từng bước co lại, con mắt bắt đầu khôi phục vẻ bình thường. Cô đè nén hơi thở tức giận, ấn nút cho máy bay tự động lơ lửng, đoạn, đứng dậy tránh ánh mắt Ứng Tinh Quyết: “Tôi mệt rồi, đổi cho người khác tới đi.”

Hai người sắp lướt qua nhau, Ứng Tinh Quyết vươn tay nắm lấy cổ tay Vệ Tam và nghếch mặt nhìn cô: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tay, buông ra.” Ngữ điệu Vệ Tam có chút lạnh, cô nhắm mắt lại, “Xin lỗi.”

Khoang lái không lớn, nhân viên đã đi ra ngoài, các đội chủ lực của mấy trường thì ngồi hết ở phòng ngoài, chỉ có hai người ở trong này.

Trước đây chỉ nghĩ rằng không có rào cản cảm giác dựng lên là có thể thuận lợi tiếp nhận cảm giác của Ứng Tinh Quyết, nhưng cô quên rằng mình chả phải là một cấp siêu 3S thuần túy.

Cấp siêu 3S có sự bài xích với cảm giác cùng đẳng cấp, mà trong máu Vệ Tam còn có thêm sương bọ đen, gặp lúc Ứng Tinh Quyết phóng thích cảm giác quá lâu làm thứ trong máu cô khát vọng lực lượng cảm giác của anh. Loại d*c vọng này phát ra từ linh hồn, không thể xóa nhòa, gần như ở tận cùng khiến người ta run rẩy.

Vệ Tam giơ tay đè vào thái dương, màu đen lan ra trong mắt biến mất hoàn toàn. Cô kéo tay Ứng Tinh Quyết xuống và giải thích: “Tôi không thể tiếp xúc với cảm giác của anh quá lâu.”

Cô khựng lại rồi mới bảo tiếp: “Cũng cách không xa ranh giới trường đua, để tôi gọi nhân viên phụ trách lái tiếp.”

“Ừ.” Ứng Tinh Quyết dời khỏi mắt cô, anh nói nhẹ khi nghiêng người đưa lưng về phía Vệ Tam đã rời đi.

“Cạch” một tiếng, cửa khoang lái bị đóng lại, tầm mắt Ứng Tinh Quyết dừng lại ở ghế lái vừa rồi, đầu ngón tay hơi cong.

...

“Thế nào, tìm được lối ra?” Vừa nhìn thấy Vệ Tam đi ra, Kim Kha đã đứng lên hỏi, những người khác cũng nhìn qua.

“Nhanh thôi, giờ đổi người khác vào lái.” Vệ Tam nói với nhân viên đi tra khỏi khoang lái hồi nãy, “Phiền anh đi qua một chuyến.”

Đám người không thể hiểu tại sao cô đột nhiên thay người, nhưng đây không phải là chuyện quan trọng. Bọn họ đều chờ máy bay bay tới được cửa nên nào có để ý đến lời nói của Vệ Tam.

Máy bay một lần nữa di chuyển về phía trước trong khoảng 40 phút, và, cuối cùng họ đã đến biên giới của đấu trường.

Mọi người bước xuống khỏi máy bay.

“Chỗ này là ranh giới của đấu trường?” Liêu Như Ninh nhìn xung quanh, nơi đây vẫn là hoàn cảnh bên trong đấu trường, cậu ta chả thấy lá chắn bảo vệ làm giấu chỗ giới hạn.

Vệ Tam đi thẳng vào cơ giáp, cầm đao tu di rồi dùng toàn lực bổ về phía trước.

Bản thân lớp bảo hộ biên giới được dùng để ngăn cản tinh thú ở trong nên kiên cố khôn cùng, cho dù một đao của Vệ Tam có bổ xuống cũng không nào tách nó ra được.

Toàn bộ đội chủ lực của các trường quân sự tiến hết vào trong cơ giáp, có một loại ăn ý thầm lặng, họ lần lượt xếp hàng rồi nhắm ngay chỗ Vệ Tam chém khi nãy mà ra tay.

Một lần lại một lần thay phiên nhau chém xuống, cuối cùng ai nấy cũng cảm thấy có cái gì đó vỡ ra, một làn gió không thuộc về đấu trường thổi tới từ vết nứt.

Vệ Tam đi trước, cô bước ra khỏi ranh giới của đấu trường và xoay người nhìn về trong đấu trường, hết thảy hư ảo đột nhiên biến mất.

“Chúng ta ra ngoài rồi?” Shaω Eli lao ra, hiển nhiên cũng có cùng cảm giác với Vệ Tam, “Đây là ở đâu?”

“Phía sau đấu trường Willard.” Kim Kha cúi đầu nhìn quang não, không ngờ chỗ này vẫn không có tín hiệu.

Lộ Thời Bạch nhìn xung quanh, nói không chắc lắm: “Tất cả chúng ta

thoát khỏi thế giới giả lập thật rồi?”

“Ít nhất rời khỏi môi trường mô phỏng của trường đua.” Kim Kha cho hay, “Dù thế giới mô phỏng chân thật là thế, nhưng chúng ta không hoàn toàn rơi vào tình trạng lạc lối. Phạm vi môi trường mô phỏng trong trường đua Willard là cố định, chỉ cần rời khỏi phạm vi là thoát được môi trường mô phỏng.”

Trong lòng mọi người thấy an tâm hơn một chút, nhưng vẫn còn sự cảnh giác.

“Kế tiếp, chúng ta đi như thế nào?” Kim Kha chủ động trưng cầu quan điểm của Ứng Tinh Quyết, hiện tại đang hợp tác, đương nhiên phải tìm người có thực lực mạnh nhất để đưa ý kiến.

Ứng Tinh Quyết chưa từng mở miệng từ lúc xuống máy bay. Mãi đến lúc Kim Kha hỏi, anh mới chậm rãi bảo: “Bỏ máy bay, mang toàn bộ trang bị rồi nhẹ nhàng chạy tới hiện trường trực tiếp, tránh người ngoài, đề phòng bị phát hiện.”

Khi Ứng Tinh Quyết nói chuyện, Vệ Tam cố ý không nhìn anh. Mới qua chưa đầy một tiếng, cô sợ không điều khiển được cảm xúc sôi trào trong cơ thể mình và muốn cảm giác của anh.

Cô không nhìn qua cơ mà mắt Ứng Tinh Quyết lại quét sang, dừng lại thêm một giây mới dời đi.

Hoắc Tuyên Sơn đứng khoanh hai tay bên cạnh Liêu Như Ninh, cậu ta nhạy bén chú ý đến manh mối giữa hai người.

“Xung quanh đấu trường thi đấu không có tín hiệu, tất nhiên đã có người làm gì để ngừa tín hiệu phát ra ngoài. Chỉ sợ hiện trường trực tiếp đã xảy ra chuyện.” Ứng Tinh Quyết vẫn đang phân tích tình huống, “Đồng thời cần một nhóm đi ra ngoài tìm được chỗ có tín hiệu và liên hệ với bên ngoài.”

Cuối cùng, mọi người để người của trường Samuel và viện Bình Thông đi ra ngoài nhằm tìm kiếm nguồn tín hiệu, bất kể bằng cách nào họ cũng phải liên lạc với thế giới bên ngoài cho người ta vào Sao Willard và đấu trường Willard, trong khi trường Đế Quốc và Damocles lặng lẽ quay trở lại hiện trường trực tiếp.

Bốn trường quân sự chia làm hai hướng, mỗi người rời đi mỗi ngả. Bởi vì trên ba máy bay cũng có nhân viên bình thường, vì vậy nhân

viên cứu hộ bị bỏ lại tại chỗ nhằm trông coi.

Trong bóng đêm, hai đội của trường Damocles và Đế Quốc tựa như dòng nước, lặng lẽ hòa nhập vào bóng tối.

Họ di chuyển dần từ phía sau đấu trường Willard về chỗ lối ra, không nhìn thấy bất cứ ai hoặc bất thường gì trên đường đi.

Rốt cuộc nơi này chỉ là vùng ngoài nào có thấy gì đâu, mà cũng chả có ai đi tới. Nhưng Vệ Tam càng đi về phía trước thì càng cảm thấy một sự bất an đang sinh sôi nảy nở, trong hoảng hốt, cô phảng phất ngửi thấy mùi máu tanh nồng rất nhiều.

Cảm giác của Ứng Tinh Quyết đang phóng đại, anh muốn dùng cảm giác đi tìm và bao trùm hiện trường trực tiếp ở xa, kế đó phát hiện vấn đề trước và chuẩn bị sớm hơn.

Nhưng mà cảm giác của anh phóng ra ngoài quá mức làm Vệ Tam cảm nhận được. Cô vùi đầu đi về phía trước cơ hồ càng ngày càng nhanh, như muốn tận lực thoát khỏi cảm giác Ứng Tinh Quyết. Cô không muốn mất điều khiển.

“Vệ Tam, Vệ Tam!” Khi sắp tới gần lối ra đấu trường thi đấu, Kim Kha ở bên cạnh liên tiếp hô tên cô vài lần, cuối cùng cậu ấy chỉ có thể kéo tay cô lại, “Chú ý một chút, phía trước dường như có tinh thú.”

Trên thực tế, khi tất cả mọi người đến gần và nhìn thấy được lối ra, ai nấy cũng sửng sốt cả.

Lối ra có tinh thú tuôn ra không ngừng, giống như tất cả tinh thú trên đấu trường Willard đã chạy hết ra ngoài đây.

Chương 263

“phòng điều khiển”

“Cho nên tinh thú thật trong đấu trường đã chạy ra ngoài?” Liêu Như Ninh nhìn bầy tinh thú ở lối ra bèn không khỏi nhíu mày.

Các trường đua nói chung sẽ có lá chắn bảo vệ, ngăn chặn được đám tinh thú bên trong đi ra. Trong thời gian thi đấu, lá chắn bảo vệ lối vào sẽ tạm thời đóng, chỉ cho sinh viên quân sự vào. Cùng lúc đó nó sẽ thường có người canh gác ngằm ngừa chuyện tinh thú trốn thoát. Đợi năm trường quân sự lớn tiến vào, lá chắn bảo vệ được bung ra cho đến khi có đội của trường nào bị loại hoặc lấy được vị trí, lá chắn bịt kín ngay cửa được thu lại. Cơ mà chẳng những lá chắn bảo vệ bị thu lại mà mấy người bảo vệ lối ra cũng chẳng thấy đâu, không biết là chạy đi hay là hy sinh rồi.

Vệ Tam bỗng nhiên nói: “Mùi máu tươi.”

Kim Kha nhìn thoáng qua cô với vẻ mặt có chút thay đổi. Hiện trường trực tiếp có quá nhiều người bình thường, lỡ mà xảy ra chuyện thật, chỉ sợ đó sẽ là cảnh máu chảy thành sông.

Tình huống khẩn cấp, người của hai trường quân sự không ở lại hết để đối mặt với đám tinh thú nọ. Hai người Hoắc Tuyên Sơn và Hoắc Kiếm dẫn đội ở lại, lao thẳng vào tụi nó từ chỗ ra, họ canh giữ ở đó nhằm ngăn chặn tinh thú tiếp tục túa khỏi đây. Những người khác thì chọn tránh đi, vòng qua lối ra này và đi tới chỗ hiện trường trực tiếp bên kia.

Mặc dù như thế nhưng tiến lên một đường này, trái tim bọn họ dần càng nặng nề hơn.

Hướng đi của những tinh thú này chính là hiện trường trực tiếp, xem từ dấu vết trên đường, đã có không ít con thú đi qua.

Vệ Tam nhìn thoáng qua Ứng Tinh Quyết phía trước không biết nghĩ cái gì, rồi cô thu lại ánh mắt, tiếp tục cắm đầu lên đường.

Cuối cùng đến khi mấy người của hai trường vây quanh hiện trường trực tiếp, cảnh tượng ở đó như muốn làm mắt mọi người muốn nứt ra cả.

- --Khán đài được đủ bộ phận con người không nguyên vẹn bao phủ, máu đã chuyển sang màu đen đặc quánh và lan khắp nơi thành những mảng lớn; ngay cả sân khấu của MC cũng là một mớ hỗn độn, mấy cái bàn đổ ập xuống đất, thậm chí còn có xác chết của tinh thú với một số lượng lớn.

Họ hoàn toàn có thể tưởng tượng chỗ này đã xảy ra chuyện khủng khiếp gì.

“Đây cũng là môi trường giả lập, trên thực tế, tụi mình chưa đi ra được nữa.” Liêu Như Ninh lẩm bẩm, cậu ta thà bị mắc kẹt trong môi trường giả lập còn hơn là thấy cái cảnh thế này.

Ứng Tinh Quyết nhìn thảm kịch chỗ hiện trường phát sóng trực tiếp, nghiêng đầu nói với vẻ bình tĩnh: “Chỗ này có thì có thế giới ảo, nhưng cũng không có hiệu quả với chúng ta.”

Một thế giới ảo có quy mô lớn như vậy thì thiết kế dạng thế giới trong thế giới tại đấu trường đã là cực hạn. Bọn họ phá biên giới của đấu trường để mà ra hiển nhiên đã loại bỏ cảnh giả. Hết thảy những thứ mà họ nhìn thấy ở đây là cảnh thật.

Tuy nhiên… chỉ sợ thứ mấy người ở hiện trường trực tiếp thấy được là cảnh ảo.

Chỉ cần nhìn vào vết máu trên khán đài là biết được bao nhiêu người xem gặp cảnh thương vong, thậm chí cả nơi các giáo viên ngồi khúc dưới còn có mảng máu lớn.

Dù cho hiện trường trực tiếp không có nhiều chiến sĩ độc lập cấp 3S như vậy, nhưng chỉ khi họ không có phòng bị mới bị đám tinh thú gây chết người với số lượng lớn thế này.

Mắt Kim Kha dừng trên người Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết: “Tụi này đi tìm người, mấy cậu đi tìm ‘công tắc’.”

Với một tác phẩm lớn thế này mà muốn một mẻ hốt họn hết bên trong và bên ngoài đấu trường, ắt có người canh giữ chỗ để “công tắc”.

Nếu đó là người bình thường thì Vệ Tam có thể giải quyết, còn nếu là người bị nhiễm bệnh, hai người có cấp siêu 3S đi sang cũng an toàn hơn mấy người khác.

Ứng Tinh Quyết không từ chối đề nghị của Kim Kha, anh nhìn về phía Vệ Tam va chờ ý kiến của cô.

“Chỉ có hai người bọn họ đi qua?” Cơ Sơ Vũ lại phản đối. Cậu ta hỏi Kim Kha, “Ít nhất phải mang theo cả tiểu đội.”

“Cả hai đều bọn là là những người thích hợp nhất, những người khác đi theo chỉ thêm vướng víu.” Kim Kha nói trong nghiêm túc, “Chuyện cấp bách cho mấy người chúng ta là tìm được người ở hiện trường này đây.”

“Đi.” Vệ Tam nói với Ứng Tinh Quyết.

...

Ứng Tinh Quyết biết nơi đặt“công tắc”, hai người đi qua hành lang gần chỗ nghỉ của trường Samuel.

Vẫn thấy được máu trên đường đi, thậm chí thấy được ở sàn nhà, cửa sổ, và cả trần nhà.

Khoảng cách giữa hai người không xa, nhưng từ đầu tới cuối vẫn cách nhau một chút.

“Phòng điều khiển nằm ở cuối lối rẽ trên hành lang phía trước.” Ứng Tinh Quyết nói nhỏ. Trong phòng điều khiển có chỗ khiểu khiển lá chắn bảo vệ ranh giới của đấu trường, còn có “công tắc” ép mọi người rời khỏi đấu trường.

Ngay sau lúc rẽ ngoặt, Vệ Tam đưa tay kéo Ứng Tinh Quyết: “Anh đứng sau lưng tôi.”

Ứng Tinh Quyết hạ mắt nhìn Vệ Tam kéo cánh tay anh thì yên lặng thuận theo và chậm lại một bước, kế đó anh đứng sau lưng cô.

Hai người còn chưa đến gần phòng điều khiển ở cuối, bên trong đã phát ra tiếng động thật lớn, cửa bay thẳng ra, còn đi kèm theo cái cửa rớt xuống và một bóng dáng ai đó ngã nhào.

Vệ Tam nheo mắt nhìn kỹ trong bóng tối thì mới phát hiện đó là Sơn Cung Dũng Nam. Khó trách không tìm được người của trường South Pasadena, thì ra bọn họ không ở trong đấu trường.

Sơn Cung Dũng Nam cũng nhanh chóng phát hiện Vệ Tam và Ứng

Tinh Quyết ở phía sau cô. Cô ấy do dự một chút, thay vì nhận mặt thì lại chọn xông thẳng vào phòng điều khiển.

“Bọn họ đã ra khỏi đấu trường từ sớm?” Vệ Tam bước nhanh muốn chạy tới phòng điều khiển rồi lại dừng lại trong nháy mắt, cô quay đầu nhìn Ứng Tinh Quyết, “Trước tiên anh dựng lên lớp bảo vệ được thực thể đã.”

Nhìn Ứng Tinh Quyết bảo vệ chính mình xong xuôi, lúc này Vệ Tam mới chạy tới phòng điều khiển.

Trong phòng điều khiển, 7 người bị nhiễm bệnh bị giữ bên trong với đôi mắt đầy màu xám đen. Mà anh em Sơn Cung thì lại thảm hơn, khắp chỗ trên người toàn là vết sẹo và vết máu.

“Vệ Tam?” Sơn Cung Ba Nhận nhìn thấy cô bèn ngẩn người.

“Không biết là thật hay giả.” Sơn Cung Dũng Nam nói với cảnh giác, “Nói không chừng là đám người bị nhiễm bệnh lại cài hình chiếu gì.”

Vệ-Tam-Hình-Chiếu: “...” Lời này lại bị người ta cướp trước.

“Bây giờ đang có chuyện gì?” Vệ Tam lập tức ra tay với người bị nhiễm bệnh gần cô nhất, theo lý thì người này là chiến sĩ độc lập cấp 3S, nhưng đánh nhau…

Vệ Tam lắc lắc tay, sức lực này không khỏi quá cường hãn rồi.

“Thật?” Sơn Cung Dũng Nam nhìn Vệ Tam ra tay với người bị nhiễm bệnh thì nói trong do dự.

“Đừng nói nhảm nữa, ngăn bọn họ đi.” Vệ Tam lấy đại một cây gậy sắt và coi nó như vũ khí; chứ cái chỗ thế này thì sao mà lấy cơ giáp ra được.

Về phần Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam, họ đang liều mạng ngăn cản hai người, những người khác thì bị Vệ Tam chặn hết.

Có thể tạo cơ hội cho Ứng Tinh Quyết, để anh làm người đầu tiên mở ra lá chắn bảo vệ ngay lối ra.

Chỗ lối ra, lá chắn dần bung rộng, Hoắc Tuyên Sơn và Hoắc Kiếm thì dẫn đội rời khỏi cửa ra và xoay người đối phó tinh thú đã ra ngoài được.

“Mấy người này cắn thuốc hay gì?” Vệ Tam đối phó với ba người bị nhiễm bệnh càng lúc càng trày trật. Bất kể là thân pháp hay là sức mạnh, thực lực của bọn họ quá mạnh.

Giờ đây Sơn Cung Dũng Nam miễn cưỡng tin Vệ Tam này là Vệ Tam thật: “Bọn họ là người bị nhiễm bệnh, hiển nhiên thực lực tăng lên rồi.”

Những người bị nhiễm bệnh biết ý định của họ, thế là một mực bao quanh “công tắc”, cứ ở lì phía trước chả cho bọ họ tới.

Phòng điều khiển cứ thế rơi vào cục diện bế tắc.

Ngón tay Ứng Tinh Quyết mở ra, cảm giác phóng rộng, hàng rào bảo vệ được thực thể hóa bao trùm Vệ Tam và anh em Sơn Cung bên cạnh.

“Đừng!” Sơn Cung Ba Nhận còn chưa nhắc nhở xong là mấy người bị nhiễm bệnh kia đã ra tay.

Tất cả phần trắng trong tròng mắt họ đã chuyển hết sang sắc xám đen, bọn họ dùng một lớp sương bọ đen lộ trong lòng bàn tay và chĩa về cùng một chỗ, có ý hút hàng rào được thực thể của Ứng Tinh Quyết.

Vệ Tam thấy không đúng thì lập tức lui ra sau và nắm lấy tay Ứng Tinh Quyết: “Thu lại!”

Ứng Tinh Quyết lắc đầu, anh không thu cảm giác.

Cấp siêu 3S và sương bọ đen đàn áp lẫn nhau, những sương bọ đen có thể hấp thụ năng lượng cảm giác của anh và chính anh cũng loại bỏ dần sương bọ đen.

Cảm giác trong tay Ứng Tinh Quyết càng phát ra mãnh liệt thì những người bị nhiễm bệnh này hiển nhiên càng tham lam hơn. Ở thời điểm này, anh điều khiển cảm giác của mình đánh tan đám bọ trong sương đen kia.

Chẳng qua cái giá phải trả quá lớn, sắc mặt Ứng Tinh Quyết bắt đầu nhợt nhạt.

Vệ Tam nhìn không nổi, cô rời khỏi lá chắn bảo vệ để chống lại

người bị nhiễm bệnh, chiêu sau còn tàn nhẫn hơn chiêu trước.

Người bị nhiễm bệnh nào có ngờ Vệ Tam phát điên thì lực sát thương còn lớn hơn so với anh em Sơn Cung, liên tiếp mấy người bị cô đóng đinh vào vách tường.

Vệ Tam không chừa lại chỗ chống nào, gần như trong chớp mắt, bốn người nhiễm bệnh đã chết trong tay cô.

Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam liếc nhau với sự khiếp sợ trong lòng: Cùng là cấp siêu 3S, vị này có phần làm hơi quá rồi.

“Ứng Tinh Quyết, tôi nhắc lại một lần nữa, thu lại cảm giác đi.” Vệ Tam quay đầu lại và gằn từng chữ với anh.

Những người bị nhiễm bệnh còn lại cũng chả dám tranh đấu với tên điên này nữa, họ nhân cơ hội đập vỡ bức tường của phòng điều khiển và trốn thoát.

Vệ Tam muốn đuổi theo thì bị Ứng Tinh Quyết tiến lên giữ chặt: “Công tắc.”

Cô nhìn vào khuôn mặt nhợt nhạt của người ta, cuối cùng nhắm mắt làm mình bình tĩnh: “Tôi đi tắt công tắc.”

Bấy giờ Ứng Tinh Quyết mới buông tay ra để cô tắt “công tắc” còn lại trong phòng điều khiển.

“Như vậy thì hoàn cảnh ảo sẽ biến mất?” Vệ Tam lau vết máu trên mặt và hỏi.

“Đây là ‘công tắc’ của đấu trường thi đấu.” Sơn Cung Ba Nhận cho hay, “Toàn bộ hiện trường trực tiếp đã rơi vào thế giới ảo, các giáo viên và khán giả thì không thấy hiện thực.”

“Vì sao các cậu lại ở bên ngoài đấu trường?” Ứng Tinh Quyết hỏi anh em Sơn Cung.

Nhắc tới chuyện này, Sơn Cung Ba Nhận dường như nhớ tới cái gì nên sắc mặt càng thêm khó coi: “Chúng tôi vừa mới vào sân không bao lâu thì hiện trường trực tiếp đã có chuyện, cho nên tất cả ra ngoài hết.”

“Quân Độc Lập liên lạc với các cậu, nói hiện trường xảy ra vấn đề?”

Ứng Tinh Quyết hỏi lạnh nhạt.

Thần sắc Sơn Cung Ba Nhận nghiêm túc, nhất thời nhìn về phía Vệ Tam và dùng ánh mắt dò hỏi: Sao anh ta biết chuyện Quân Độc Lập liên lạc?

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tam Tam: Không phải chứ, tôi còn chưa bỏ được chuyện muốn cảm giác của anh, còn anh cứ hào phóng cho người khác như vậy? (-

-)

Chương 264

“vì Liên bang”

Vệ Tam chỉ đành coi như không nhìn thấy ánh mắt của Sơn Cung Ba Nhận, cô hỏi hai người: “Mọi người trong hiện trường trực tiếp ở đâu rồi?”

“Trong hầm bảo vệ dưới lòng đất.” Sơn Cung Dũng Nam cho hay, “Mấy ngày trước, toàn bộ người ở hiện trường rơi hết vào trong thế giới ảo, chúng tôi thì đi ra trễ. Chờ đến khi dẫn theo bọn họ chạy ra khỏi biển tinh thú và trốn vào hầm bảo vệ dưới lòng đất, dân chúng bình thường đã chết thảm trọng, ban tổ chức cũng có không ít người…”

Thời gian quay trở lại ngày tranh tài đầu tiên.

Năm trường quân sự lớn tiến vào đấu trường Willard. Cũng bởi Ứng Tinh Quyết trở lại thi đấu, khán giả xem ở hiện trường trực tiếp hưng phấn chờ biểu hiện tiếp theo của các trường quân sự, nhao nhao suy đoán lần này trường nào lấy được vị trí đầu tiên.

Toàn bộ mấy sinh viên vào rồi, lá chắn bảo vệ cửa ra vào được bung ra, tất cả mọi người đang chờ đợi để xem biểu hiện của các trường quân sự trong đấu trường.

Tuy nhiên sự tình cứ đột nhiên phát sinh như vậy.

Lá chắn bảo vệ bị người ta tắt, đám tinh thú thật sự không ngừng túa ra khỏi đấu trường Willard. Hoàn toàn chả có ai trông coi lối ra vào ngày đầu tiên, thế là bầy tinh thú đi ra mà chả gặp phải trở ngại gì. Trong vô tri vô giác, ai ai cũng mãi nhìn vào màn hình ánh sáng.

Nếu chỉ đơn thuần là tinh thú bỏ trốn thì họ hoàn toàn ứng phó được chuyện tiếp theo khi ở đây có nhiều người trong ban tổ chức và đội bảo vệ của các trường.

Nhưng có người thiết lập ván cờ khổng lồ, thế giới mô phỏng bao lấy hết toàn bộ hiện trường trực tiếp, có ai mà nhìn thấy tinh thú đâu. Trong mắt bọn họ chỉ có màn hình chiếu cảnh sinh viên quân sự ở đấu trường, hoàn toàn chả phát giác được sự xuất hiện của tinh thú.

Cứ như vậy, tinh thú trên đấu trường Willard ào ra khỏi biên giới

không trở ngại gì. Chúng tới lối vào của hiện trường trực tiếp thì đầu tiên là cắn chết mấy nhân viên bên trong này, sau đó thuận đường đi tới hiện trường trực tiếp, chúng cắn xé người ở đây tựa như tiến vào một bữa tiệc phóng đãng.

Nhưng... Khán giả và những MC trên sân khấu chả nhận thấy sự bất thường, vẫn còn đắm mình trong buổi phát sóng trực tiếp hư cấu.

Ai nấy trong thế giới mô phỏng vẫn ngồi yên, thậm chí còn tâm trí để nói chuyện và cười đùa với những người khác. Họ nghĩ rằng những người biến mất chỉ tạm thời rời đi, đi đến nơi khác, nhưng không biết rằng vị trí của những người biến mất đã biến thành đám tinh thú nhìn lom lom như hổ rình mồi từ sớm.

MC Tập Hạo Thiên mờ mịt nhìn quét xung quanh trên sân khấu, ông bỗng cảm giác được nguy cơ sinh tử xuất hiện, rõ ràng trời xanh mây trắng, khán đài đầy tiếng người huyên náo, nhưng ông đội nhiên thấy da đầu tê dại.

Không chỉ có ông ấy, kể từ khi tinh thú bước vào hiện trường trực tiếp, tất cả những người từ cấp SS trở lên ở đây đã bắt đầu bất an mà chẳng hiểu vì sao.

Người phản ứng đầu tiên là Ứng Nguyệt Dung, sắc mặt bà lạnh lẽo, yêu cầu tất cả đội bảo vệ cảnh giác, dẫn toàn bộ khán giả trên khán đài xuống và tập hợp ở giữa sân khấu của MC.

Đội bảo vệ không thể nhìn thấy tinh thú, song tinh thú ra khỏi đấu trường thì lại thấy bọn họ, tiền thưởng tàng hình khiến đám tinh thú này thẳng tiến chả lùi. Bề ngoài mọi người chỉ nhìn thấy từng người trong đội bảo vệ lần lượt biến mất, trên thực tế thì khán đài đã có máu chảy thành sông, có chân gãy cơ thể không còn nguyên vẹn.

Ứng Nguyệt Dung hơi ngửa đầu đè nén cảm xúc rồi bình tĩnh đi tới sân khấu MC. Bà cầm micro: “Mọi người chuẩn bị chiến đấu, ở đây… đã bị cài chế độ thế giới ảo rồi, ở hiện trường có tinh thú cấp cao.”

Cảm giác của bà đã nhận ra có tinh thú cấp cao phát ra đòn tấn công bằng tinh thần.

Ba người MC giải thích chính bên cạnh đứng hết cả lên, Ngư Thiên Hà liên tưởng đến thân phận người bị nhiễm bệnh gần như trong nháy mắt. Bà ấy nhanh chóng dùng đường dây bí mật liên lạc với trường South Pasadena trong đấu trường thi đấu, muốn anh em Sơn

Cung mang theo đội South Pasadena đi ra. Họ vẫn chưa đi quá xa, có lẽ họ còn ra ngoài được.

Ở một bên khác, Lê Trạch đã đưa đội bảo vệ của mình đến khán đài nhằm đưa khán giả ra ngoài.

Chẳng qua tất cả mọi người không nhìn thấy tinh thú, chỉ có thể lấy người biến mất làm điểm mốc và ra tay với cái "không khí" ở phạm vi bên kia, cực kỳ khó giải quyết.

"Các cậu đi vào phòng điều khiển, mở lá chắn bảo vệ ra. Chắc chắn có người đóng lại lá chắn đó rồi." Ứng Nguyệt Dung quyết định nhanh chóng và ra lệnh cho các giáo viên của trường Đế Quốc đi vào phòng điều khiển.

Tuy nhiên tất cả mọi người bị mắc kẹt trong hoàn cảnh ảo này nên nào có tìm được phòng điều khiển thực sự. Giáo viên của trường Đế Quốc nhận chuyện đến phòng điều khiển để mở lá chắn bảo vệ lối vào, khi họ trở lại thì thấy người tử vong và bị thương ngày càng nhiều.

Toàn bộ chiến sĩ độc lập ở hiện trường trực tiếp đã tản hết ra bên ngoài, cố gắng hết sức để bảo vệ khán giả bình thường. Kế đó họ dần thu hẹp phạm vi, tụ tập phía dưới xung quanh sân khấu MC.

Vẻn vẹn có chuyện đơn giản thế này nhưng cũng bởi không nhìn thấy tinh thú, họ đã phải trả một cái giá rất nặng nề, các đội bảo vệ tử thương thê thảm.

Ứng Nguyệt Dung cố gắng liên lạc với thế giới bên ngoài thì liên lạc được; nhưng theo thời gian, bà không thấy có ai đến mới sực tỉnh ra, sợ rằng tín hiệu đã bị cắt đứt từ lâu, người bà gặp trên bản tin cũng là giả.

Các giáo viên ở đây đã từng đi qua hầm trú ẩn dưới lòng đất, nơi nó được xây dựng để tránh đám tinh thú, nhưng sau khi họ vào rồi thì vẫn còn những người "biến mất".

Tại thời điểm này, họ hoàn toàn hiểu rằng khi bước vào thế giới mô phỏng này, tất cả những gì họ nhìn thấy và cảm thấy là giả mạo hết.

Ứng Nguyệt Dung, Lộ Chính Tân... còn có mấy thầy cô chỉ huy ở đây, chả có một ai tìm được cách phá thế trận, nếu muốn phá nó thì phải tìm được "công tắc thoát ra".

Không có "công tắc thoát ra", họ chỉ có thể chống cự trong bị động khi bao khán giả bình thường ở trong và có đội bảo vệ bên ngoài. Họ nhìn lăm lăm mãi vào "không khí" và chả ngừng dù chỉ là một tích tắc.

Không thể nhìn thấy cơ thể thật của tinh thú, không biết đòn tấn công của chúng, số lượng đòn tấn công vô ích của mấy chiến sĩ độc lập tăng lên rất nhiều. Thể lực họ lãng phí đến mức tối đa và dễ bị thương.

"Nơi này của chúng ta có vấn đề, thế trong đấu trường thi đấu cũng có vấn đề hay không?" Hạng Minh Hóa bắn một trận hướng về phía "không khí" rồi dành thời gian hỏi Giải Ngữ Mạn bên cạnh.

"Nếu có thể để cho chúng ta gặp chuyện, hiển nhiên có bản lĩnh ra tay động chân với môi trường mô phỏng trong đấu trường." Trên mặt Giải Ngữ Mạn còn mang theo vẻ tàn bạo không xua đi được, "Thế này là muốn dùng một lưới bắt hết chúng ta. Hiện tại khẩu vị Quân Độc Lập đã lớn thế này à?"

Ngư Thiên Hà - Quân Độc Lập thực sự: "..."

Bản thân chiến sĩ độc lập có trình độ cao trong ban tổ chức thì đang làm nhân viên cứu hộ trong đấu trường thi đấu; bình thường thì đội bảo vệ chủ yếu chịu trách nhiệm duy trì kỷ luật của khán giả trên khán đài, sức chiến đấu chỉ có thể nói là bình thường. Nhưng với tình huống hiện tại, ngay cả một chiến sĩ độc lập có trình độ cao đến cũng muốn bó tay, toàn bộ đội bảo vệ bên ngoài được hỗ trợ hoàn toàn bởi sự chèo chống của đội ngũ do Ứng Nguyệt Dung và Lê Trạch mang đến cùng các giáo viên giảng dạy của các trường quân sự.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, không ai chịu đựng nổi mất.

...

Trường South Pasadena vừa vào trận, Cao Đường Ngân và Quinley Eli đứng ở phía trước, kéo dài một khoảng với anh em Sơn Cung và Ngư Phó Tín.

Người ngoài nhìn thì nghĩ đây chỉ là một hình thức phòng ngự. Nhưng chỉ có đội chủ lực South Pasadena biết vì lần trước đàm phán không thành nên trong lòng Cao Đường Ngân và Quinley Eli mới có khúc mắt như thế với ba người kia.

Năm trường quân sự lớn vào sân dựa theo thứ hạng của trận đấu trước đó, lúc ấy trường South Pasadena không lấy được thứ hạng nên bị loại. Lần này vào sân không chỉ xếp chót mà còn bị phạt bởi vì toàn bộ đội bị loại, cho nên khi họ vào đã là lúc gần như muốn hết một ngày.

Bọn họ vừa đi chưa đầy một tiếng là Sơn Cung Dũng Nam nhận được tin tức bí mật từ Ngư Thiên Hà.

[Mau dẫn đội về!]

Bốn chữ ngắn ngủi, không có bất kỳ lời giải thích nào, Sơn Cung Dũng Nam lặng lẽ đưa tin tức này cho Sơn Cung Ba Nhận và Ngư Phó Tín xem.

Ngư Phó Tín vừa nhìn đã thấy được Ngư Thiên Hà nôn nóng đến mức nào. Quyền nói chuyện trong hai anh em Sơn Cung là của anh trai, người thường liên lạc với Quân Độc Lập cũng là Sơn Cung Ba Nhận, mà tin tức này của Ngư Thiên Hà lại gửi cho Sơn Cung Dũng Nam.

Nếu là những người khác, Ngư Phó Tín sẽ không phát hiện ra manh mối, dù sao là Sơn Cung Dũng Nam hay Sơn Cung Ba Nhận cũng gần như là một thể.

Nhưng cậu ta đã thấy danh bạ của Ngư Thiên Hà, cũng bởi vì cách dùng biệt danh nên vị trí tên của Sơn Cung Dũng Nam ở phía trước. Như vậy chỉ có khi Ngư Thiên Hà chả có nổi thời gian lật danh bạ thì mới có chuyện gửi tin cho Sơn Cung Dũng Nam trước.

Sơn Cung Ba Nhận lại gửi tin sang hỏi Ngư Thiên Hà, nhưng không có tín hiệu.

Tín hiệu liên lạc bí mật bị cắt nói rõ bên ngoài cũng chả có tín hiệu.

Ba người nhìn nhau mặt đối mặt, Sơn Cung Ba Nhận thử gửi tin cho Jill Gil Wood và Vệ Tam trong đấu trường, vẫn chả gửi được, tất cả tín hệu đã bị cắt.

“Có phải do đấu trường tạo ra thứ giả hay không?” Sơn Cung Dũng Nam còn không nghĩ ra vì sao Ngư Thiên Hà lại gửi sang một tin nhắn như vậy.

“Tôi chỉ nhìn thấy môi trường và tinh thú hư cấu trên đấu trường.” Ngư Phó Tín.

“Có phải đấu trường xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?” Sơn Cung Dũng Nam vừa nói xong đã tự thấy không đúng ngay, tin tức này là dùng kênh bí mật để gửi, nếu trận đấu xảy ra vấn đề, cũng phải là do ban tổ chức thông báo cho nhân viên ở máy bay trên cao, cuối cùng trên đó mới thông báo cho mấy trường trong đấu trường.

Sơn Cung Ba Nhận trầm mặc một lúc lâu rồi tiến lên gọi Cao Đường Ngân và Quinley Eli: “Chúng ta cần phải đi ra ngoài.”

Đầu tiên Cao Đường Ngân đơ người: “Cậu nói cái quái gì vậy?”

“Toàn bộ chúng ta phải ra ngoài.” Sơn Cung Ba Nhận nhìn thoáng qua đội tuyển trường phía sau và kêu.

Cao Đường Ngân bị chọc cho tức nên bật cười: “Có thể đừng có muốn làm ba cái con thiêu thân ngày này qua ngày khác được không? Chúng ta vẫn đang thi đấu, dù cậu không muốn lấy được vị trí thì chúng tôi vẫn muốn.”

“Anh.” Sơn Cung Dũng Nam kêu Sơn Cung Ba Nhận, đột nhiên bảo như vậy thì có ai mà chấp nhận được, huống hồ bọn họ cũng không thể giải thích chuyện này trước mặt toàn Tinh Võng.

Sơn Cung Ba Nhận giơ tay ra hiệu cho cô ấy không nên lên tiếng, cậu ta nói với Cao Đường Ngân: “Tôi nhận được tin tức cô Ngư, cô ấy bảo hiện tại chúng ta nên dẫn đội trở về nhanh.”

Cao Đường Ngân: “...” Trong lúc nhất thời, cô ta không biết phải nói gì.

“Trong đấu trường có máy chặn tín hiệu, sao mấy cậu nhận tin tức được?” Quinley Eli cau mày, “Còn nữa, tự mình mang theo kênh liên lạc đã được cải tạo thì toàn đội bị phạt.”

Đương nhiên Sơn Cung Ba Nhận biết, nhưng hiện tại cậu ta đoán bên ngoài đã có chuyện rồi. Người bị nhiễm bệnh dám trắng trợn ra tay với Ứng Tinh Quyết ở trận đấu trước, nói không chừng bên ngoài bây giờ cũng có chuyện. Họ không đi quá xa, vẫn quay đầu tìm được lối vào để đi ra, họ không thể đi ra chậm thêm được nữa.

“Chúng ta đi ra ngoài trước, đi ra ngoài rồi giải thích sau.” Sơn Cung

Ba Nhận dừng một chút, cứng rắn nói, “Chỉ cần ba người chúng tôi bị loại ngay bây giờ thì các cậu sẽ không thắng được.”

Mặt Cao Đường Ngân trong nháy mắt sa sầm cả: “Uy hiếp tôi? Cậu vẫn còn là một người của trường South Pasadena, cậu có còn muốn tranh giành vinh quang thay cho South Pasadena không? Các cậu bị loại thì chúng tôi không thắng được. Nhưng chỉ cần chưa bị loại toàn bộ, trường South Pasadena sẽ không bị phạt.”

Mẹ kiếp, thằng điên, từ sau khi thay đổi cấp bậc thì Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam đã thay đổi.

“Tất nhiên chúng tôi muốn giành vinh quang cho trường South Pasadena.” Sơn Cung Dũng Nam nói với vẻ lo lắng, “Nhưng mục tiêu cuối cùng là vì Liên bang, hiện tại bên ngoài có thể xảy ra chuyện rồi.”

“Chỉ huy chính, chúng tôi đi ra ngoài trước. Nếu không có gì bên ngoài thì cũng chả sao cả, chờ trận sau lại tranh thứ hạng.” Ngư Phó Tín nói nghiêm túc, “Có cả hai người bọn họ, ít nhất vẫn cầm được điểm ở các trận đấu tiếp theo.”

“...”

Trong lúc hai bên vẫn còn tranh chấp, Sơn Cung Ba Nhận trực tiếp chủ động bị loại.

Cơn tức của Cao Đường Ngân tăng lên cực hạn nhưng nó nhanh chóng tiêu tán.

- -- Bởi vì không có kênh phát thanh xuất hiện.

Bọn họ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, từ đầu tới cuối chả có phản ứng gì.

Sơn Cung Dũng Nam chọn bị loại lập tức luôn, cơ mà vẫn không có tiếng thông báo xuất hiện.

Cao Đường Ngân: “...”

“Nhân viên công tác không thấy đèn của chúng ta tắt rồi?” Sơn Cung Dũng Nam nhìn Cao Đường Ngân, “Chỉ huy chính, nhất định là xảy ra chuyện.”

Giằng co một lúc lâu, rốt cuộc Cao Đường Ngân đồng ý quay đầu trở về. Trong lúc đó còn có người cố gắng bị loại để cho máy bay tới đón người, nhưng trước sau gì vẫn chả có người đến, ngay cả tiếng thong báo cũng không.

Bản thân trường South Pasadena vào đấu trường không lâu, nhưng vì đã bước vào môi trường giả lập của đấu trường, cho nên việc tìm kiếm lối vào không suôn sẻ.

“Không thể tìm thấy lối vào trước 0 giờ, lỡ mà chúng ta bị dời đi thì hoàn toàn mất cơ hội để đi ra ngoài.” Ngư Phó Tín nhắc nhở.

Mặt Cao Đường Ngân đen đi: “Tôi biết.”

Cô ta cố gắng hết sức để khuếch tán cảm giác của mình để tăng khả năng tìm được chỗ biên giới.

Họ gần lối vào, chỗ biên giới chắc chắn là chỗ lối vào.

Sử dụng cảm giác để phát hiện môi trường xung quanh đúng là quá tốn kém năng lượng chỉ huy, Cao Đường Ngân chỉ tìm kiếm lối vào gần đó mà phải dừng liên tiếp mấy lần để bổ sung dịch dinh dưỡng.

May mắn thay, cuối cùng Cao Đường Ngân đã mang theo bọn họ tìm thấy lối vào, nhưng ngay sau đó, trái tim cô ta nặng nề hẳn: lối vào không có lá chắn bảo vệ.

Theo quy định, sau khi tất cả các trường quân sự vào cửa, lá chắn bảo vệ lối vào sẽ phải mở ra mới đúng chứ không phải là trạng thái bị tắt như bây giờ. Có một lỗ hổng lớn ở đây mà chả có người bảo vệ, rất khó để ngăn người ta phỏng đoán có chuyện gì đã xảy ra ở phía bên kia hiện trường khiến không có ai trong ban tổ chức đến.

Nhìn lại tín hiệu kênh liên lạc, nó vẫn bị ngắt kết nối. Rõ ràng là họ đã đi ra ngoài nhưng lại chẳng thể liên lạc với bất cứ ai.

Phía sau lưng Cao Đường Ngân lạnh lẽo, thậm chí cô ta không dám suy đoán có chuyện gì bên ngoài mới cắt đứt tín hiệu bên ngoài đấu trường.

“Tôi và Quinley Eli mang theo một nửa người canh giữ ở lối vào, đề phòng tinh thú đi ra.” Sau khi đi ra, Cao Đường Ngân lập tức quyết định, “Các cậu đi tìm nhóm người cô Ngư, xem đã xảy ra chuyện gì.”

Sơn Cung Ba Nhận nghiêm túc nói một câu cảm ơn rồi nhanh chóng dẫn người chạy tới hiện trường trực tiếp.

Khi anh em Sơn Cung dẫn một nửa đội South Pasadena đến hiện trường phát sóng trực tiếp, ai nấy cũng đều kinh hãi. Bọn họ đã nhìn thấy cảnh một lượng lớn tinh thú chết đi, cũng chính là sinh viên trường quân sự của bọn họ tự ra tay giải quyết biển tinh thú ở đấu trường lúc trước. Nhưng họ không bao giờ nghĩ rằng một ngày nào đó sẽ nhìn thấy cảnh rất nhiều người dân bình thường gặp tai nạn, họ không nhìn thấy quá nhiều thi thể, khán đài chỉ có rất nhiều vết máu mà thôi.

"... Mấy thầy cô đang làm gì vậy?" Ngư Phó Tín nhìn bên sân khấu của MC và hỏi với giọng khàn khàn.

Chương 265

“cơ giáp hạng nhẹ bay như bão tố”

Toàn bộ sân khấu của MC có đầy đội bảo vệ và giáo viên của các trường quân sự. Không giống như những cảnh thành thạo điêu luyện mà mọi người được nhìn thấy trong quá khứ, họ bị tinh thú tấn công trực diện, liên tục bị thương, nhưng chỉ biết ra chiêu lung tung.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, Ngư Phó Tín đã nhìn thấy có tinh thú tập kích chiến sĩ độc lập đội bảo vệ trong khi rõ ràng chỉ cần hơi nghiêng người là người này sẽ tránh được.

“Bọn họ không nhìn thấy tinh thú.” Sắc mặt Sơn Cung Ba Nhận lạnh như băng, “Có người thiết lập thế giới mô phỏng ở bên ngoài.”

Bởi vì không thể nhìn thấy tinh thú nên chỉ có thể dựa vào cảm giác để ra chiêu càng nhiều càng tốt để cho tinh thú chung quanh sợ và lui ra. Nhưng họ cũng không thấy hành động của tụi nó nên thường bị tụi nó làm bị thương.

Sơn Cung Ba Nhận dẫn đội vọt xuống, cứng rắn giết tới từ phía sau tinh thú.

Biển tinh thú vây quanh bị xé ra một vết rách, đội ngũ trường South Pasadena dần tiếp cận đội bảo vệ hiện trường bên trong, kế đó bọn họ lại từ từ tản ra xung quanh, canh trước mặt người ở hiện trường.

Lê Trạch phản ứng trước: “Tấn công của tinh thú bên ngoài đang suy yếu.”

“Những tinh thú này rút lui?” Ứng Nguyệt Dung cũng không cho rằng biển tinh thú sẽ rời đi trong vô cớ.

Lúc này Sơn Cung Dương Linh gần đó cho một roi quất vào không khí, quất thẳng vào lưng cơ giáp của Sơn Cung Ba Nhận.

Sơn Cung Ba Nhận hít một hơi thật sâu: “...”

“Mấy thầy cô không nhìn thấy chúng ta.” Sơn Cung Dũng Nam quay đầu nhìn, “Chúng ta cần dẫn bọn họ đến hầm trú ẩn dưới lòng đất, không thể ở đây hao tổn trong thời gian dài.”

Cao Đường Ngân không đi theo, bọn họ không có chỉ huy chính mà gặp cảnh các thầy cô cũng không nhìn thấy bọn họ ngay cả khi mặt đối mặt, hiển nhiên họ sẽ không có biện pháp chống đỡ được đòn tấn công tinh thần của tinh thú cấp cao. Thành viên đội tuyển trường South Pasadena đã bắt đầu chịu không nổi, chỉ có thể dựa vào chỉ huy của các tiểu đội để chống đỡ đa truân.

Sơn Cung Ba Nhận vung roi quăng lên người một con tinh thú phía trước, cậu ta nói với Sơn Cung Dũng Nam: “Em giúp anh một chút trước đã.”

Rồi cậu ta xoay người đối mặt với Sơn Cung Dương Linh, cô giáo không nhìn thấy cậu ta nhưng đã quen thuộc với thân pháp chiêu thức của mình là chắc.

Đúng thật, trong vòng 10 chiêu, Sơn Cung Dương Linh đã phản ứng lại: “Sơn Cung Ba Nhận?”

“Cái gì?” Bản thân Ứng Nguyệt Dung đang chú ý hết thảy chung quanh, bà ấy nghe vậy không khỏi nhìn về phía Sơn Cung Dương Linh.

“Chắc đội ngũ của trường South Pasadena đã ra ngoài.” Ngư Thiên Hà lên tiếng, “Có lẽ bọn họ ở gần đây.”

Tầm mắt Ứng Nguyệt Dung đảo qua Ngư Thiên Hà rồi cũng chẳng hỏi vì sao, bà ấy lại tung cảm giác từ tay xuống ra nhằm bao trùm toàn sân khấu MC, thiết lập hàng rào.

Có chỉ huy thiết lập hàng rào ngăn được đòn tấn công tinh thần của tinh thú cấp cao, sinh viên trường South Pasadena bên ngoài nhất thời thở phào nhẹ nhõm, tốc độ cũng nhanh hơn không ít.

Lúc này các thầy cô giáo và đội bảo vệ ra tay lung tung ban đầu cũng dần thu tay lại. Bọn họ không nhìn thấy, chỉ có thể dựa vào cảm giác để nhận ra một nơi nào đó càng ngày càng trống và đoán là đội ngũ trường South Pasadena dọn sạch.

Rõ ràng là hầm trú ẩn dưới lòng đất không xa, nhưng để hướng dẫn những người trong thế giới mô phỏng đi đúng hướng thì vẫn còn cần bỏ ra một thời gian khá dài.

Đặc biệt là tinh thú vẫn đang tăng lên.

“Lối vào có Cao Đường Ngân và Quinley canh giữ, sẽ không có tinh thú ra thêm mới đúng.” Ngư Phó Tín nhìn số lượng tinh thú vẫn không giảm bớt, “Chắc chắn có người mở lá chắn bảo vệ rồi.”

“Trước tiên đưa bọn họ vào hầm trú ẩn đã.” Sơn Cung Ba Nhận nhìn những người bình thường bị thương nặng và nhóm chiến sĩ độc lập có cơ giáp tổn hao nghiêm trọng, cằm cậu ta bạnh ra đầy căng thẳng, “Chờ bọn họ an toàn rồi, tôi và Dũng Nam đi tìm công tắc. Ít nhất phải mở lớp bảo hộ lối ra trước, sau đó đóng lại thế giới ảo trong đấu trường thi đấu. Khi mấy trường khác thấy chuyện không đúng thì cũng ra được.”

Chẳng qua nghe nghe có vài bước đơn giản như vậy, cơ mà bởi vì sự tồn tại của thế giới mô phỏng nên họ hao phí sức lực ròng rã hơn một ngày.

Không dừng lại bất kỳ lúc nào, sinh viên trường South Pasadena hầu như chả th ở dốc nổi, họ chỉ có 500 người bảo vệ cả đám người đang tụm lại ở đằng sau. Chả ai dám thư giãn một giây, như thể không bao giờ cảm thấy mệt mỏi.

Tinh thú cấp cao về cơ bản được giao toàn bộ cho Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam.

Thật vất vả lắm mới đưa bọn họ vào hầm trú ẩn dưới lòng đất, Ngư Phó Tín dẫn người ở lại bảo vệ người ở hiện trường trực tiếp, anh em Sơn Cung thì đi tìm phòng điều khiển. Nhưng bọn họ hao phí sức lực để giết ra một con đường, lúc chạy tới phòng điều khiển thì đã thấy có người bị nhiễm bệnh canh giữ ở đây.

“Chuyện sau này thì mấy cậu cũng biết rồi.” Sơn Cung Ba Nhận nhìn Vệ Tam, “Nhưng mà làm sao mấy cậu đi ra được? Có vẻ Cô Ngư còn là chưa kịp liên lạc với cậu mà.”

“Phát hiện có thể trong đấu trường có chuyện nên đi ra.” Vệ Tam đá văng cục đá bên chân, “Hiện trường trực tiếp và trong đấu trường thi đấu đã lộn xộn thành một mảng mà Tinh Võng không có phản ứng?”

“Không, đến bây giờ cũng không có người tới.” Sơn Cung Dũng Nam trả lời, “Hơn nữa chúng tôi hoàn toàn không có thời gian rời đi, để ra ngoài xem tình hình.”

Ứng Tinh Quyết đi tới bên cạnh bảng điều khiển, anh ấn nút trên một cái máy ở mặt bàn, đột nhiên có vài cái màn hình ánh sáng xuất hiện.

Người trong phòng điều khiển theo bản năng nhìn về phía màn ánh sáng, Sơn Cung Ba Nhận không nhịn được mà cười: “Bản lĩnh thật lớn.”

Trên mấy cái màn ánh sáng đang chiếu cảnh của “năm trường quân sự lớn” đang ở đấu trường Willard trong khi rõ là năm trường đã đi ra ngoài rồi.

“Video livestream giả.” Vệ Tam đi tới bên cạnh Ứng Tinh Quyết và cúi đầu nhìn thiết bị này, “Ngay từ đầu đã thiết lập cục diện, trận đấu vừa bắt đầu là tải ngay trực tiếp giả lên cho khán giả ở Tinh Võng xem. Người ở hiện trường trực tiếp và đấu trường rơi hết vào thế giới ảo, nếu không có người phát hiện chuyện bất thường, chỉ sợ toàn bộ chết hết ở đây.”

Ứng Tinh Quyết tiếp tục điều chỉnh thời gian của màn ánh sáng chạy về phía trước, anh chỉ cần xem một hồi là phát hiện video livestream giả này được làm ra như thế nào: “Bọn họ dùng số liệu biểu hiện thi đấu trước đó của chúng ta, thậm chí còn dùng cả lời nói và biểu cảm trên mặt của người dẫn chương trình và khán giả.”

Cho nên thế giới bên ngoài hoàn toàn không phát hiện ra manh mối.

Anh tiếp tục đưa tay ra và kéo về phía sau, muốn xem cốt truyện giả phía sau.

“Dừng lại một chút.” Vệ Tam bỗng nhiên nói.

Ứng Tinh Quyết dừng đầu ngón tay đang kéo thanh tiến độ theo lời cô thì nhìn thấy hình ảnh trường Samuel và trường Damocles đối đầu.

“Lùi về sau một chút.”

Ứng Tinh Quyết nghiêng mặt nhìn cô, hỏi: “Ở đây?”

Vệ Tam gật đầu: “Giống như lúc đó.”

Sau 0 giờ, trường Damocles và trường Samuel được dịch chuyển ngay lập tức và gặp nhau, Cao Học Lâm nhảy ra khiêu khích, và hầu như không có sự khác biệt với những gì đã xảy ra vào thời điểm đó.

Vệ Tam chỉ vào hình ảnh hai trường quân sự đã bắt đầu đánh nhau

và bảo: “Ở đây bắt đầu không còn giống, Shaω Eli đánh ngất xỉu Cao Học Lâm, chúng tôi không cãi nhau.”

Chỉ e rằng người thiết kế video mô phỏng giả và tải nó lên này không thể tưởng tượng được Shaω Eli sẽ đánh ngất xỉu chỉ huy chính của mình vì lo sợ tới cái dạng này.

Hình ảnh tiếp tục, số lượng người bị loại cứ vậy mà y hệt như lúc viện Bình Thông và trường Đế Quốc nghe được.

“Chắc đây là hình ảnh ảo mà nhân viên công tác nhìn thấy.” Ứng Tinh Quyết nói khi nhìn thẳng vào Vệ Tam, “Người thiết lập ván cờ này không biết đẳng cấp thật sự của cô.”

Chiến sĩ độc lập đội chủ lực của hai trường đối đầu. Mặc dù trong cảnh tượng thì chiến sĩ độc lập của trường Samuel dường như bị đẩy đến tuyệt cảnh, nhưng có Vệ Tam cấp siêu 3S thì mất đi một chiến sĩ độc lập đã là cực hạn, tuyệt đối không thể khiến Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh bị loại cùng nhau.

“Cảnh ảo này nhìn có chút quen mắt.” Sơn Cung Dũng Nam bỗng nhiên nói, “Này, không phải là hình ảnh trường Damocles các cậu bị trường Samuel áp chế trước kia sao?”

Ứng Tinh Quyết tắt máy: “Chúng ta nên ra ngoài thông báo cho người của quân khu.”

“Mấy thầy cô…” Sơn Cung Ba Nhận nói trong do dự, “Chúng tôi còn chưa tìm được công tắc của thế giới giả lập nơi này.”

“Kim Kha dẫn đội đi tìm thầy cô và khán giả, rất nhanh sẽ tìm ra được được hầm trú ẩn dưới lòng đất.” Ứng Tinh Quyết nói lạnh nhạt, “Bây giờ cần liên lạc với thế giới bên ngoài.”

Anh em Sơn Cung theo bản năng đi cùng Ứng Tinh Quyết ra ngoài, Vệ Tam tụt lại phía sau, cô quay đầu nhìn máy móc trong phòng điều khiển. Cô suy nghĩ một chút rồi trước tiên phá hủy thẻ năng lượng để cho máy móc mất đi nguồn cung cấp năng lượng, sau đó đập vỡ tất cả các máy móc, ngay cả đường dây quan trọng cũng bị kéo đứt.

Đám người bị nhiễm bệnh kia trở lại cũng chả bật được “công tắc” và video livestream giả này.

Bốn người là cấp siêu 3S hết, hơn nữa có một con bug như Ứng Tinh

Quyết tồn tại, hầu như tinh thú chả tới gần người bọn họ được, cả đường đi này rất nhẹ nhõm.

Ở phía đầu bên kia, khán giả xem các buổi phát sóng trực tiếp của Tinh Võng với vẻ choáng váng.

Bởi vì phòng phát sóng trực tiếp mà họ đăng ký đột nhiên tối hù, hiển thị không có tín hiệu.

Trong lúc phát sóng trực tiếp không có cách nào lên sóng nữa, khán giả chỉ đành lên mạng chửi bới.

[Không phải chứ, đừng nói buổi phát sóng trực tiếp của trường Damocles bị chen tới nghẽn luôn nha?]

[Phòng phát sóng trực tiếp của trường Samuel cũng bị chen hư luôn, không có tín hiệu.]

[Mặc dù hai trường quân sự lại xảy ra chuyện bị loại với quy mô lớn, nhưng lúc đó livestream cũng không bị bóp. Sap giờ nổ luôn rồi?]

[Phòng phát sóng trực tiếp của trường Đế Quốc cũng tối tăm, hình ảnh.jpg]

[Tôi đăng ký phòng phát sóng trực tiếp của năm trường quân sự, đang tranh tài ngon thì sao tối thui hết rồi?]

[Đại gia, mua thẳng năm phòng phát sóng trực tiếp luôn?]

Khán giả vẫn chưa biết gì, bình luận trên Tinh Võng khắp mọi nơi.

Khán giả trên Sao Willard đã thiếu kiên nhẫn, tín hiệu của họ đã rất kém kể từ khi trận đấu bắt đầu. Để xem trận đấu, nhiều người đã gọi điện phàn nàn đến cửa hàng sửa chữa nhiều lần nhưng vẫn bị chập chờn thường xuyên, nghe đâu do đấu trường Willard gây nhiễu. Bây giờ tốt rồi, đen thùi hết.

“Trời đất, chuyện gì đang xảy ra vậy? Tín hiệu năm này qua năm khác càng tệ hơn.” Không thể xem trận đấu, người xem của Sao Willard chỉ có thể đứng trên ban công và nói chuyện với hàng xóm.

“Tiền trả rồi cũng vô ích, sang năm tôi không sống ở Sao Willard nữa mà đi đến các ngôi sao khác cho rồi. Ông đây cứ bị nhiễu tín hiệu miết.”

“Anh nói xem có phải đấu trường có chuyện, gì mà giống ở trường đua lạnh lẽo đó, một làn rét đậm ụp tới làm ống kính nổ hết.”

“Không thể nào, đấu trường Willard không có môi trường lạnh lẽo với đợt rét đậm như thế, chả phải toàn bộ là giả lập hết à?”

“Cũng đúng.”

Hai người đứng trên ban công vừa trò chuyện vừa lướt mạng Tinh Võng.

Bỗng nhiên người của một nhà chỉ vào bầu trời đêm: “Mẹ kiếp, người nào thực sự ở trong bộ cơ giáp bay bên ngoài?”

Khi hàng xóm bên cạnh ngẩng đầu lên nhìn lên, người này chỉ thấy bóng dáng của một chiếc cơ giáp hạng nhẹ xẹt qua bầu trời đêm.

“Đúng đó, đêm hôm khuya khoắt muốn thừa dịp người khác không chú ý để bay. Ghiền bay quá à?!” Hàng xóm nổi giận, trong tình huống bình thường, ngoại trừ phương tiện bay có thể bay trong không phận cố định, cơ giáp hạng nhẹ không được phép bay trong khu vực dân sự. “Tôi sẽ gọi báo cáo!”

“Vừa đúng lúc tôi đã chụp được ảnh! Hơi mờ nhưng gửi cho các cơ quan chức năng, chắc chắn bọn họ sẽ tìm ra được!” Tất cả mọi người đều là cư dân tốt, vô cùng không vừa mắt cái dạng làm màu tự lái cơ giáp hạng nhẹ bay vù vù đêm khuya thế này, không thể không báo cáo được.

Người của hai nhà liên lạc với bộ phận kiểm soát không phận ngay tại chỗ, cũng gửi bằng chứng sang.

Bộ phận kiểm soát không phận vừa nghe đến đây bèn lập tức nói muốn điều tra người lén lút lái cơ giáp hạng nhẹ phóng như bay.

“Chắc là tên thanh niên còn chưa vào lớp của trường quân sự.” Trên ban công, hai nhà bắt đầu chửi bới.

“Cũng không phải, hiện tại sinh viên của năm trường quân sự lớn nếu đang thi đấu thì cũng lên lớp, nhìn loại người lái cơ giáp hạng nhẹ đầy bão tố khi tối thế cũng chả giống sinh viên có tiềm lực gì.”

“Anh cho tôi xem bức ảnh kia đi, xem là lái cơ giáp gì.”

Trong khi nói chuyện, cả hai nhà trên ban công bắt đầu phóng to bức ảnh hơi mờ đó để nhìn kỹ lại.

“Sao mà thấy… cơ giáp này khá quen á?”

“Đúng, đúng không? Tôi cũng cảm thấy rất quen thuộc, có thể là loại cơ giáp cho đại chúng gì đó.”

“... Thấy giống cơ giáp của một trong cặp song sinh ở South Pasadena, gọi, gọi là gì ấy?”

“Lục Tụ.”

“Đúng vậy, đúng, Lục Tụ!”

Hai nhà liếc nhau, đồng loạt lắc đầu phủ nhận: “Không thể nào, họ vẫn còn đang thi đấu.”

...

Giờ phút này trong khoang cơ giáp Lục Tụ đang có bốn người chen chúc.

Cái này phải bắt đầu từ nửa tiếng trước, khi họ đi ra thì thấy tất cả các máy bay có sẵn tại hiện trường đã bị đám tinh thú phá hủy. Xung quanh hiện trường trực tiếp không có tín hiệu, nhưng bọn họ càng không làm cái chuyện đi bộ để tìm kiếm sự giúp đỡ từ bên ngoài.

Cuối cùng Vệ Tam lưu loát tháo dỡ chỗ nào tháo được trong khoang cơ giáp của Sơn Cung Ba Nhận tại chỗ, để cho cậu ta đưa bọn họ rời đi.

Sơn Cung Ba Nhận: “...”

“Trường hợp khẩn cấp, hy vọng cậu thông cảm.” Vệ Tam nhướng mày, “Hai trường quân sự khác đi ra ngoài mà tới giờ cũng không có tin tức thì ắt là gặp phải cái gì rồi. Chúng ta phải đi ra ngoài, ít nhất phải truyền tin tức ra được bên ngoài.”

Chương 266

“mạng sinh viên trường quân sự mà tụi bây cũng dám muốn?”

“Đây là thứ gì?”

Nhân viên phụ trách nhận báo cáo của bộ phận kiểm soát không phận đi nhận ca đêm như thường lệ, trong lòng cậu ta ngứa ngáy không thể chịu đựng được trận đấu hôm nay trên đấu trường Willard, nên cứ ghi chép lại câu được câu mất chứng cứ trên kênh liên lạc.

Cậu ta cúp máy thông báo, đang toan tải hình ảnh vào chỗ tìm kiếm dữ liệu trên mạng thì ngẩn cả người lúc phóng to hình ảnh.

Đây không phải là Lục Tụ à?

Chẳng lẽ là quá nhớ trận đấu cho nên hoa mắt rồi?

Nhân viên cố sức dụi mắt rồi nhìn lại, vẫn thấy cơ giáp trong ảnh vẫn có dáng như cũ: “...”

Sơn Cung Ba Nhận lại bị loại à? Không, chỉ mới một đêm thôi mà, sao bị loại được?

Nhân viên này nhanh chóng mở phòng phát sóng trực tiếp mà mình đăng ký, muốn xem xem Sơn Cung Ba Nhận của trường South Pasadena trong livestream có còn ở trong đấu trường hay không, kết quả là giữa livestream chỉ là mảng tối đen và có bốn chữ to nhấp nháy--- không có tín hiệu.

Cậu chàng đột nhiên đứng dậy, ngay cả ghế cũng xô ngã khiến đồng nghiệp thiu thiu buồn ngủ bên cạnh bị đánh thức theo: “Cậu đang làm gì vậy?”

“Có vẻ như có chuyện đã xảy ra rồi!” Nhân viên lập tức gọi điện thoại cho trưởng phòng giám sát, khẩn trương báo cáo chuyện này.

Người giám sát cũng đang xem livestream, vừa nghe tin tức này thì lập tức tiếp tục báo cáo.

“Lục Tụ ra ngoài làm gì?” Đồng nghiệp cũng nghe được lời của nhân viên bèn nhìn lại bức ảnh, dù có buồn ngủ thì giờ cũng đã tỉnh,

“Chuyện gì đang xảy ra vậy? Sơn Cung Ba Nhận bị loại?”

Phía họ vẫn đang điên cuồng báo cáo còn bức ảnh này đã lan truyền khắp Tinh Võng, người ở nhà hồi nãy chụp được ảnh đã đăng hình lên với tiêu đề là “Thật giả chuyện Lục Tụ xuất hiện bên ngoài đấu trường.”

Trời đất con mẹ nó quỷ thần ơi, Lục Tụ, rõ ràng là Lục Tụ!

Tin tức lan truyền quá nhanh, thậm chí một số người bên Sao Willard còn chưa kịp nghĩ biện pháp che giấu là kênh liên lạc của các quân khu liên tục gọi tới, ngay cả quân đội tuần tra trên sao ở gần đó cũng được điều động sang.

“Cái gì gọi là bên quân khu không liên lạc được với người ta? Không phải là trận đấu đột nhiên bị gián đoạn một hồi sao? Mới có một tiếng mà?” Người phụ trách Sao Willard đứng dậy rời giường, ông chắp tay sau lưng đi khắp nơi, “Môi trường thế giới mô phỏng trên đấu trường Willard lớn như vậy nên có chuyện chả phải cũng là bình thường à? Cũng không phải chưa từng xuất hiện, chỉ vì một tấm ảnh không thấy rõ mà kinh động đến cả người trong quân khu.”

“Thống đốc, đại, đại tướng gọi tới.”

Người đứng đầu Sao Willard: “...”

Ông vội vàng mặc áo khoác của mình rồi chạy đến bàn làm việc và bấm nút nhận cuộc gọi.

“Cho đến bây giờ còn không liên lạc được với người ở hiện trường trực tiếp, Lục Tụ thì xuất hiện ở bên ngoài. Hiện tại anh dẫn đội quân đi xem đã xảy ra chuyện gì.” Cơ Nguyên Đức nói lạnh căm, “Nếu như bên kia xảy ra chuyện, chỉ có mỗi chức thống đốc của anh là hỏi được!”

“Rõ!” Thống đốc Sao Willard thẳng lưng, đưa tay chào và trả lời.

...

“Bên ngoài nhìn rất bình thường.” Sơn Cung Ba Nhận lái Lục Tụ nhìn xuống dưới, khu dân cư không có gì khác lạ.

“Liên lạc được với người ta?” Vệ Tam giương mắt hỏi Ứng Tinh Quyết bên cạnh.

Hai người bọn họ cách rất gần, dù sao Lục Tụ cũng là cơ giáp chiến đấu, không gian bên trong ban đầu được thiết kế cho một người dùng. Ngay cả khi tháo đồ trong đó ra rồi thì bốn người vẫn phải chen chúc ở đây y thế.

Ứng Tinh Quyết "ừ" một tiếng: "Sao Willard có người nhà họ Ứng, tôi bảo bọn họ tập hợp ở phố Đông, các quân khu bên kia cũng nhận được tin rồi, có quân đội chạy đến từ hành tinh gần bên cạnh."

"Vậy chúng ta đi phố Đông?" Sơn Cung Ba Nhận hỏi.

"Đi thôi." Ứng Tinh Quyết rũ mắt nhìn khoảng cách không đến một nắm đắm giữa anh và Vệ Tam, "Chúng ta phải đi tìm người của viện Bình Thông và trường Samuel."

Rõ ràng hai đội ngũ này đi ra trước nhưng vẫn không liên lạc được với thế giới bên ngoài, vẫn chờ đến khi bọn anh đi ra thì Ứng Tinh Quyết mới gửi tin tức khẩn đến các quân khu.

Mấy người nhà họ Ứng là do Ứng Thanh Đạo để lại cho Ứng Tinh Quyết, từ lần Ứng Nguyệt Dung giao lệnh bạc cho anh, thế lực nhà họ Ứng ẩn giấu trên các hành tinh sẽ do Ứng Tinh Quyết chỉ huy.

Trên thực tế, lệnh bạc là một cái usb chứa danh sách phân phối thế lực với tất cả các cách liên lạc và mật khẩu.

Bốn người đến phố Đông, đúng thật có một nhóm người ở đó chờ Ứng Tinh Quyết.

Số lượng không nhiều, chỉ có 50, nhưng tất cả đều có cấp SS trở lên.

Họ mang theo máy bay đến, Ứng Tinh Quyết không nói nhiều, anh đưa những người này quay đầu lại bay tới hiện trường trực tiếp từ hướng khác.

...

Bên ngoài hiện trường trực tiếo, trường Samuel và viện Bình Thông vừa ra khỏi đấu trường là ra ngoài ngay, họ muốn tìm nơi có tín hiệu nhằm gọi người tới giúp đỡ nhưng còn chưa đi được bao xa thì họ gặp ngay đội bảo vệ.

"Đội bảo vệ của Sao Willard?" Lộ Thời Bạch nhìn một đám người đối

diện thì có loại cảm giác hoang đường dở khóc dở cười, anh ta cười nhạo một tiếng, “Làm sao, thống đốc Sao Willard muốn phản bội?”

Sao Willard quá nhỏ, mặc dù tất cả các khoang mô phỏng của Liên bang đến từ đây nhưng chả mấy ai coi trọng hành tinh này. Nói cho cùng đây chỉ là một ngôi sao nhỏ mạnh về thương mại hóa khoa học và kỹ thuật mà thôi.

“Các anh xuống tay với sinh viên năm trường quân sự lớn, có nghĩ tới quân khu phía sau trường quân sự không?” Lộ Thời Bạch nhìn người dẫn đầu, “Nếu nhớ không lầm, anh là đại đội trưởng đội bảo vệ Sao Willard, trước kia cũng từng đi ra chiến trường. Chẳng lẽ không biết chọn đại một quân khu nào thì họ cũng nghiền nát được Sao Willard của các anh? Cho dù là hiện tại, các anh có cản được liên thủ của hai trường quân sự chúng tôi?”

Anh ta nói tới lời cuối cùng, giọng điệu đã mang theo một sự cảnh báo mạnh mẽ.

Tuy nhiên, đại đội trưởng đội bảo vệ phía đối diện cứ thờ ơ, chả có để ý tới những lời Lộ Thời Bạch nói. Ánh mắt hắn ta nhìn lăm lăm vào vào những sinh viên trường quân sự này một cách máy móc rồi vẫy tay ra hiệu hành động.

Những người ở cả hai trường quân sự còn cho rằng họ sẽ sớm đánh bại nhóm bảo vệ, kế đó đi ra ngoài liên lạc với quân khu và trường học.

Dù sao cũng chỉ là đội bảo vệ trên một ngôi sao nhỏ mà thôi, cũng không phải là đội bảo vệ của Sao Đế Đô. Phần lớn bọn họ là chiến sĩ độc lập cấp A và S, người mạnh nhất chỉ có đại đội trưởng đội bảo vệ này với cấp 3S.

Ngoài dự liệu của mọi người, thực lực của đội bảo vệ này mạnh đến đáng sợ, nhân số cấp 3S không ít hơn 6 người, còn có chiến sĩ độc lập cấp SS khác. Trong lúc nhất thời, viện Bình Thông liên thủ với trường Samuel vẫn bị người ta đè ép.

“Họ cũng tiến hóa?!” Shaω Eli khiếp sợ, “Toàn bộ đội bảo vệ tiến hóa được hết? Tại sao trên người tôi lại không có chuyện tốt xảy ra như vậy.”

“Không phải tiến hóa.” Jill Gil Wood lạnh lùng cảnh cáo, “Lộ Thời Bạch, anh đừng có vào cơ giáp, đừng dùng cảm giác.”

Lộ Thời Bạch nhíu mày, anh ta không hiểu: “Có ý gì?”

Jill Gil Wood nhìn ánh mắt đại đội trưởng đội bảo vệ chuyển sang màu đen bèn không khỏi ngửa đầu cười một tiếng: “Điên rồi?”

Những người bị nhiễm bệnh này lại dám trắng trợn hiện hình tức nắm chắc sẽ giết hết toàn bộ bọn họ ở chỗ này?

Đúng thật như đã nói ở trên, vì sao người bị nhiễm bệnh bạo động, không chờ đợi nổi nữa?

Nhóm bảo vệ này có lực mạnh, cứ thế nghiền ép hai trường quân sự, hơn nữa lúc Lộ Thời Bạch chỉ huy thì thấy có gì đó sai lệch, anh ta luôn cảm thấy trong cơ thể có cái gì đang mất đi.

“Thu lại sạch toàn bộ cảm giác!” Jill Gil Wood nổi giận đá văng một chiến sĩ độc lập đội bảo vệ, kế đó cô nàng quay đầu quát với chỉ huy của hai trường quân sự, “Họ có thể hấp thụ cảm giác của mấy cậu!”

“Cái gì?”

Các sinh viên quân sự nghe vậy thì hoảng lên, nhất là các chỉ huy, những người đã quen với việc giải phóng cảm giác trong trận chiến ngay cả khi họ không phụ trách chuyện đánh nhau.

Tông Chính Việt Nhân nhìn sâu vào Jill Gil Wood, rồi quay lại và ra lệnh cho tất cả các chỉ huy của viện Bình Thông thu cảm giác, rút lui đến đằng sau.

Tập Ô Thông cũng làm theo.

Chẳng qua số lượng chiến sĩ độc lập cấp 3S của đội bảo vệ chiếm ưu thế, thậm chí thực lực của đại đội trưởng nọ mơ hồ trên cả Tông Chính Việt Nhân. Nếu tiếp tục đánh, e là sinh viên trường quân sự chỉ có nước thua.

Lộ Thời Bạch đứng phía sau với khuôn mặt ngày càng nhợt nhạt, anh ta thấy rõ ràng hơn những người khác.

“Quý Giản.” Lộ Thời Bạch nói khẽ với Quý Giản, “Chúng tôi chặn người ở đây, cậu dẫn theo mấy người chạy đi, nhất định phải liên lạc với quân khu.”

“Bây giờ?” Quý Giản nắm chặt tay.

“Ngay bây giờ, thừa dịp bọn tôi còn chống được một chút.” Lộ Thời Bạch nghiến răng, “Chỉ cần cậu có thể liên lạc với quân khu, bọn Vệ Tam, Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết chắc chắn sẽ giải quyết vấn đề bên đấu trường trực tiếp. Có lẽ… sự tình còn có chỗ để vãn hồi.”

“Được.” Quý Giản đồng ý, cậu ta mang theo mấy chỉ huy muốn lặng lẽ vòng qua phía sau.

“Các cậu muốn đi đâu?” Nam Phi Trúc nhìn thấy động tĩnh của Quý Giản bên này thì lập tức đi tới hỏi.

Quý Giản dừng lại, nói nhỏ: “Các cậu quay lại đi!”

Quá nhiều người rất dễ thu hút sự chú ý của đội bảo vệ.

Tuy nhiên họ dừng lại như vậy đã mất luôn cơ hội tốt nhất, và, họ bị đội bảo vệ phát hiện.

Một chiến sĩ độc lập đội bảo vệ cơ hồ chặn ngang chặt đứt cơ giáp của sinh viên quân sự, phi thân tới và chém thẳng về phía Quý Giản.

Bởi vì khi nãy Quý Giản rời đi trong lặng lẽ nên hoàn toàn không có vào cơ giáp, cậu ta vừa quay đầu liền nhìn thấy đao của đối phương chém tới.

“QUÝ GIẢN!” Lộ Thời Bạch la lên trong sợ hãi.

Giờ phút này đao chiến sĩ độc lập nọ đã tới gần mặt Quý Giản.

“Keng…”

Bỗng một cây đao bay xéo tới, chém gãy cây đao của chiến sĩ độc lập đội bảo vệ.

Chiến sĩ độc lập này cúi đầu nhìn cây đao bị gãy trong tay mình với vẻ sững sờ, còn chưa phản ứng kịp.

Cơ giáp với hai màu trắng đen rơi xuống đất, lấy lại đao của mình rồi dịch chuyển đến chính diện chiến sĩ độc lập bảo vệ này, đâm thẳng và làm thủng luôn khoang cơ giáp, khi cơ giáp đâm đao vào là thấy ngay máu ở thân đao.

Ánh mắt chiến sĩ độc lập đội bảo vệ chuyển từ ngoài cửa sổ sang trong khoang cơ giáp, anh ta cúi đầu nhìn xuống mũi đao đã ngập một nửa vào phần trên ngực mình. Anh ta chỉ thấy trái tim lạnh thấu xương, tựa hồ bị băng lạnh đông cứng.

Đã xảy ra chuyện gì? Không phải mình muốn giết sinh viên trường quân sự nọ sao? Sao lại thành dạng này?

“Xoẹt…”

Mũi đao đột nhiên được ai đó rút về.

Thế nhưng mà… trái tim vẫn còn lạnh quá! Chả phải mình sẽ tự chữa lành vết thương được à? Mình, mình sẽ được chữa khỏi hẳn, mà sao còn đổ máu thế này.

Người trong khoang cơ giáp liều mạng lấy tay che ngực mình nhưng máu vẫn chảy đầy tay anh ta.

Cơ giáp của chiến sĩ độc lập này ngã ầm ầm ngã xuống đất, ngửa mặt lên trời, dần dần có máu chảy ra từ trong khoang cơ giáp.

Lúc này một giọng nói lạnh căm căm truyền ra từ trong cơ giáp kia: “Tụi bây cũng dám lấy mạng của sinh viên quân sự à?”

Chương 267

“áp chế”

“Vô Thường...” Quý Giản nhìn chiếc cơ giáp màu đen trắng kia và lẩm bẩm.

Trong đêm tối mờ mịt, lẽ ra chiếc cơ giáp màu đen trắng này sẽ không có chói mắt là bao, nhưng chỉ dựa vào ánh lửa và ánh đao phản xạ lóe lên thỉnh thoảng ở xung quanh, thân cơ giáp Vô Thường lại lấp lánh đáng sợ. Vỏ màu đen lạnh lùng hấp thụ được cả thảy hắc ám, phần vỏ trắng trong suốt cũng lộ... Tất cả điều này không thể so sánh với cây đao trong tay nó, sát khí lạnh thậm chí đã tràn ra khỏi lưỡi đao.

Rõ ràng lúc này phía trước vẫn đang chiến đấu thì nay các sinh viên quân sự phía sau lại phẳng phất như rơi vào trong yên tĩnh cực độ. Bọn họ nhìn chăm chú vào chiếc cơ giáp đen trắng với đường cong chỉnh tề kia, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày bọn họ thấy vui mừng lúc gặp được nó.

Giống như Chúa cứu thế giáng lâm, cơ giáp chậm rãi xoay đao trong tay mình, chiến sĩ độc lập đội bảo vệ gần đó đã bắt đầu khiếp đảm và muốn lui về phía sau nhưng đã muộn.

Vô Thường cũng không ra tay, mà chính là Lục Tụ!

Sơn Cung Ba Nhận điều khiển Lục Tụ chợt xuất hiện phía sau những chiến sĩ độc lập đội bảo vệ muốn chém giết Quý Giản này, roi dài vung lên, roi kêu giáp nát.

Cậu ta dùng hết toàn bộ sức mạnh, không giữ lại cái gì.

“Đội bảo vệ Willard?” Sơn Cung Ba Nhận cười lạnh một tiếng, “Đã dám khiêu chiến uy nghiêm của năm trường quân sự lớn, hy vọng các anh đã sớm chuẩn bị chuyện bị giết.”

Lúc cậu ta ra tay giết hết mấy tên bảo vệ này, Ứng Tinh Quyết cho quân cứu viện xuống đất, đứng ở phía sau và bảo vệ cơ giáp sư và chỉ huy của hai trường quân sự.

Đội bảo vệ phía trước thấy không đúng thì lúc này muốn chạy trốn.

Tầm mắt Vệ Tam dừng trên người đại đội trưởng, thậm chí lúc nói còn mang theo vẻ khách sáo: “Đến thì cũng đến rồi, cứ đi như vậy không tốt lắm đâu.”

Đại đội trưởng nhìn bốn phía, phát hiện bọn họ không thoát thân nổi bèn dùng tay đẩy chiến sĩ độc lập đội bảo vệ bên cạnh về phía Tông Chính Việt Nhân, còn mình thì tranh thủ một cơ hội thể thoát hiểm.

Nhưng mà hắn ta chỉ đi ra một đoạn đường ngắn, Vệ Tam đã lái Vô Thường bay lên, kéo ra đao tu di từ giữa không trung rồi cho nó biến thành đao hình quạt ném về phía đại đội trưởng, nhằm chặn đường đi của anh ta.

Đại đội trưởng nhận thấy không đúng thì nghiêng người né sang bên cạnh, đao hình quạt quay lại rồi được Vệ Tam nắm chặt lúc chạy tới, cô biến nó sang hợp đao tại chỗ và chém thẳng về phía hắn ta.

“Muốn chết!” Cơn tức giận của đại đội trưởng đội bảo vệ bị k1ch thích, hắn ta xoay người đối mặt với Vệ Tam và tự tin rằng mình đánh bại được cô.

Trong khoang cơ giáp, ánh mắt Vệ Tam lạnh như băng, so với chán ghét của Jill Gil Wood, cô cảm nhận được một cảm giác vô cùng buồn bực thậm chí là mắc ói và bài xích người đàn ông này.

Người bị nhiễm bệnh.

Gần như trong nháy mắt cô phán đoán được người này là một người bị nhiễm bệnh hoàn toàn.

Theo lời Quân Độc Lập nói, một chiến sĩ độc lập có đẳng cấp thế này thì khi bị lây nhiễm hoàn toàn, họ chả thể nào nhìn ra có vấn đề gì ở ngoài mặt.

Ánh mắt Vệ Tam dừng trên cơ giáp của hắn ta, cô vung đao đâm vào cửa sổ đối phương cơ mà đại đội trưởng đã né sang. Lúc này Tông Chính Việt Nhân cũng đã chạy tới.

Cô không từ chối chuyện nhận giúp đỡ, hai người hợp tác với nhau để chống lại đội trưởng bảo vệ.

Nếu các giáo viên hướng dẫn ở đây tại thời điểm này, chỉ e là phải than thở rằng cuối cùng đám sinh viên đã có một chút tiến bộ, cuối cùng hiểu được chuyện phối hợp.

Hai người một trước một sau giáp công đại đội trưởng, nhưng động tác hắn ta quá nhanh, ngay cả trong tình huống này mà hắn ta còn né tránh tấn công rồi phản kích được.

Vũ khí mà đại đội trưởng đội bảo vệ dùng là móc lửa, mũi móc sắc bén móc thẳng vào vai Tông Chính Việt Nhân.

Tông Chính Việt Nhân chỉ cần dùng thương dài chặn được ngay, nhưng một khi chặn lại thì chả còn cách làm tổn thương đại đội trưởng; còn nếu anh ta dời đi thì lại để đối phương thoát khỏi phạm vi tấn công của Vệ Tam.

Tay anh ta nắm chặt thương dài rồi đâm thẳng vào đại đội trưởng và không có dịch chuyển, cứ thế muốn dùng bả vai ráng sức chịu đòn này.

Mũi móc đâm vào lưỡi đao cứng rắn phát ra âm thanh chói tai, Tông Chính Việt Nhân nghiêng đầu hạ mắt nhìn cây đao đang chặn ngay trên vai mình thì khẽ giật mình.

Vệ Tam dùng sức đẩy đại đội trưởng và lướt qua Tông Chính Việt Nhân: "Xử lý được hắn chẳng qua tốn chút thời gian, không cần phải dùng thân cơ mình ngăn cản."

Ánh mắt của đại đội trưởng trong khoang cơ giáp chuyển sang màu đen hoàn toàn; từ miệng mũi hắn ta có cả chất nhầy màu đen trào ra; tỷ lệ chuyển hóa điều khiển cơ giáp của hắn ta cũng tăng lên trong nháy mắt, tốc độ nhanh đến bất thường.

Từ thời điểm hắn bắt đầu thay đổi, Vệ Tam cũng chả tránh được trận ảnh hưởng, cái dạng xao động trong máu đang dần cháy bỏng.

Cô nhìn thoáng qua phía sau, Ứng Tinh Quyết được người của nhà họ Ứng bảo vệ ở giữa, đội bảo vệ xung quanh cứ một mực xông về phía anh.

Giọng nói của Vệ Tam có một tí khàn khàn không dễ phát hiện: "Anh đi dọn mấy người khác trước đi, tôi sẽ đối phó với đại đội trưởng này."

Tông Chính Việt Nhân nhíu mày: "Một mình cô chống lại hắn?"

Rõ ràng đại đội trưởng đội bảo vệ này đã có biến hóa gì rồi, hiện tại

Tông Chính Việt Nhân cũng cảm nhận được được phần nguy hiểm đến từ trên người hắn. Vừa rồi hai người hợp lực cũng không làm cho hắn bị thương.

Vệ Tam giơ tay lau vết máu dưới mũi mình: "Một mình tôi đánh với hắn, anh rời đi đi, đi bảo vệ Ứng Tinh Quyết."

Đặt trong quá khứ, Tông Chính Việt Nhân sẽ không bao giờ để ý đến lời nói của Vệ Tam. Nhưng hiện tại không hiểu sao anh ta lại lui ra sau, để phạm vi chiến đấu lại cho cô, còn mình thì chạy tới bên Ứng Tinh Quyết.

"Người ta đi rồi." Vệ Tam cầm đao tu di, bẻ cổ, dời bước chân và nói từ tốn, "Có thể đọ sức cho thật tốt, để cho tao xem… sự lợi hại của những người bị nhiễm bệnh như mày."

Đại đội trưởng trong khoang cơ giáp nghe vậy thì con ngươi chỉ toàn là màu đen như co lại, hắn nhe răng cười: "Mày là cái thứ gì vậy?"

Vệ Tam nhướng mày, mắt có thứ ánh sáng lạnh lẽo như chất vô cơ, ngữ điệu lại mang theo thờ ơ: "Chẳng bao lâu là mày sẽ biết tao là cái gì."

Đại đội trưởng duỗi tay trái ném móc lửa về phía Vệ Tam, mũi móc hướng về phía bụng cô, muốn phá hủy năng lượng Vô Thường.

Vệ Tam lùi lại một bước, ngay khi đối phương nghĩ rằng cô muốn lùi lại để tránh móc lửa của mình, cô bay lên và cho một chân đá thẳng vào cổ hắn ta, đá hắn ngã xuống đất.

Một tay đại đội trưởng dùng sức chống đất, chân bỗng quét mạnh một vòng, muốn quét ngã hạ bàn của cô. Nhưng mà trong tình huống hắn không hề phát hiện, đột nhiên Vệ Tam đưa tay khom lưng bóp cổ hắn, dùng một tay nhấc hắn lên.

Phản kháng…

Trong lòng đại đội trưởng cực lực muốn điều khiển cơ giáp của mình, để cho nó ra tay với Vệ Tam, nhưng cơ giáp tuyệt nhiên không nhúc nhích nổi.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Hắn hạ mắt nhìn chân mình, rõ ràng hắn đã quét qua rồi mà, sao

người này còn đứng lành lặn tại chỗ?

Hai chân đại đội trưởng mềm oặt đong đưa cách đất, trong đầu hắn chả biết làm sao.

“Dựa vào mày… cũng xứng để áp chế tao?” Giọng nói của người này tựa như ác mộng truyền vào trong đầu hắn.

Không, không thể nào, làm sao mà nó đàn áp được mình? Rõ ràng chỉ là một sinh viên quân sự bình thường.

Có lẽ là h@m muốn sống sót đã để cho đại đội trưởng động đậy được và muốn phản công.

Nhưng Vệ Tam chỉ để mặc cho mũi móc của hắn găm vào lưng mình, tay cô dùng sức theo thói quen rồi quăng người này xuống đất. Kế đó cô nửa quỳ xuống rồi dùng tay đấm thủng khoang cơ giáp, nắm lấy người hắn.

Cho đến khi chết, đại đội trưởng đội bảo vệ này vẫn chả hiểu mười mươi thế nào.

Trong khoang cơ giáp, xương cơ thể của người đại đội trưởng này vỡ vụn, máu không ngừng trào ra, chỉ có một chỗ là có màu đen. Sau khi cái thứ màu đen rời đi, máu của hắn lại chuyển sang màu đỏ.

…

Tông Chính Việt nắm thương dài nhìn sang bên Vệ Tam trong lúc vô tình, vừa rồi mới có người nói không cần phải dùng thân thể ngăn cản thì nay đã cố chịu đòn tấn công.

Xung quanh còn có mấy chiến sĩ độc lập đội bảo vệ chưa xử lý xong, anh ta cũng chả còn đoái hoài đến Vệ Tam bên kia, anh xoay người đi đối phó những người này.

Ứng Tinh Quyết cất bước đi về phía Vệ Tam vừa lúc cô rút tay xuống.

Anh nhìn vào bàn tay của Vô Thường, phía trên có một vệt màu đen, là sương bọ đen.

Ứng Tinh Quyết theo bản năng đưa tay cầm cái thứ đen đen đó rồi dùng cảm giác thanh trừ.

Shaω Eli vừa cùng Tập Ô Thông và Jill Gil Wood đối phó xong đội bảo vệ xung quanh, gã vừa quay đầu lại đã thấy Ứng Tinh Quyết nửa quỳ nửa ngồi giơ tay cầm ngón tay Vô Thường. Gã hứ một tiếng, cứ thấy chỗ nào quái quái.

Vừa đúng lúc Jill Gil Wood gọi gã, Shaω Eli nhìn cô nàng và thay đổi thử xem. Nếu mình bị Jill Gil Wood nắm tay, hoặc tự mình nắm tay cậu ấy, nghĩ tới thôi mà nổi cả da gà.

Không hiểu thấu! Không biết mùi vị! Người kéo tay người thì thôi đi, chứ người kéo tay cơ giáp làm gì?

Bỗng nhiên Shaω Eli ngẩng đầu nhìn trời với vẻ mặt khiếp sợ: Chẳng lẽ Ứng Tinh Quyết là cơ giáp sư? Bây giờ người kiêm luôn hai chức rất phổ biến hả trời?

...

Cảm giác chán ghét của Vệ Tam đối với đại đội trưởng này vượt qua cả lý trí, từ thời điểm sức mạnh của hắn bùng nổ, cô đã bị đưa vào loại cảm giác mất kiên nhẫn, trong đầu luôn có một giọng nói bảo cho cô biết đằng sau đó có cám dỗ lớn nhất.

Cô dùng hết lý trí mới chuyển dời hết toàn bộ cảm xúc lên người đại đội trưởng. Chẳng qua càng đánh với hắn, lí trí lạnh lùng và cảm giác d*c vọng đứng ngồi không yên càng đan xen với nhau.

Không thích hơi thở trên người đại đội trưởng này, muốn lực lượng đến từ cảm giác của Ứng Tinh Quyết...

Khi đại đội trưởng đội bảo vệ cố gắng sử dụng sức mạnh của sương mù màu đen để ngăn chặn cảm giác của cô, cảm xúc ẩn nhẫn này cuối cùng đã bùng nổ. Vệ Tam tiến vào một loại hư ảo, cả thế giới chỉ còn lại mình và đại đội trưởng phía đối diện.

— thần phục.

Vệ Tam muốn hắn thần phục.

Sau đó ngay cả Vệ Tam cũng không hiểu mình đã ra tay như thế nào, đối thủ cứ thế bỏ mạng trong tay cô.

Cô quỳ trên mặt đất, rút bàn tay Vô Thường và buông nó trên đất; cô

gần như bị mắc kẹt trong cảm xúc của mình, chẳng có cách nào tự kiềm chế.

Lúc này, dường như bàn tay được ai đó nắm lấy.

Trong khoag cơ giáp, Vệ Tam theo bản năng cúi đầu nhìn về phía bàn tay trống không của mình, lúc này cô mới phản ứng lại. Là bàn tay Vô Thường được ai đó cầm lấy bên ngoài, nhưng người này truyền cảm nhận tới thông qua chuyện truyền cảm giác cho cô.

Vệ Tam nhìn xuyên qua cửa sổ Vô Thường muốn thấy được người nắm tay cô là ai thì thấy Ứng Tinh Quyết, người nên đứng ở phía sau từ lúc ban đầu.

Ứng Tinh Quyết đang dùng cảm giác dọn sạch sương bọ đen. Đám sương bọ đen này cứ như là chất lỏng, khác với cái dạng biến hình tứ tán mà anh thấy ở Sao Huyễn Dạ. Loại này mà đặt kế cái cái loại sương bọ đen như Sao Huyễn Dạ một lần nữa thì sẽ chả khớp nhau.

Có lẽ là do đã dung hợp với con người khiến sương bọ đen có biến dị.

Ban đầu Vệ Tam đang áp chế khát vọng của cô đối với anh, lại không ngờ người ta chẳng chỉ đi tới trước mặt mình mà còn phóng thích cảm giác.

Cô gần như ở trong trạng thái mất kiểm soát, màu đen đã bắt đầu tan tới bên cả khóe mắt.

Trong khoang cơ giáp, hai tay Vệ Tam nắm chặt, cô cố sức nhắm mắt lại rồi hồi lâu mới mở mắt ra, rốt cuộc cô đã đ è xuống cảm giác táo bạo không yên trong máu triệt để.

Ứng Tinh Quyết vừa mới loại bỏ sương bọ đen, anh nhìn bàn tay Vô Thường nắm chặt bèn thu lại cảm giác của mình nhưng không lập tức rút tay ra mà cứ đứng tại chỗ im lặng chờ đợi.

Cho đến khi Vệ Tam buông tay anh.

Vệ Tam nhảy ra khỏi khoang cơ giáp và cất Vô Thường: “Đi.”

Không ai trong hai người đề cập đến hành động vừa rồi, họ đi song song với nhau tới phía sinh viên quân sự. Tất cả chiến sĩ độc lập đội bảo vệ đã bị loại bỏ nhưng vẫn chưa kết thúc, Ứng Tinh Quyết cần

phải loại bỏ từng đám sương bọ đen chạy ra.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Shaω Eli: Sao mấy người mạnh mẽ toàn ôm luôn hai nghề vậy?:-(

Chương 268

“Quân khu 13 tới”

Bởi vì sự xuất hiện của đám Vệ Tam, đội bảo vệ này đã được dọn sạch, trường Samuel và viện Bình Thông có thể thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ có điều không ai có vẻ vui mừng như vậy, đặc biệt là các thành viên trong đội chủ lực khi họ cứ trầm lặng. Ai cũng thấy những chiến sĩ độc lập bảo vệ này bất thường, hơn nữa biểu hiện của Jill Gil Wood trước đó cũng rất lạ, sao cô ấy biết những người này cắn nuốt cảm giác của chỉ huy được?

Lộ Thời Bạch muốn hỏi Jill Gil Wood nhưng Tập Ô Thông đã đứng trước mặt cô nàng, rõ ràng là không muốn anh ta chất vấn ở chỗ này.

“Không phải mấy cô tới hiện trường trực tiếp à?” Tông Chính Việt Nhân nhìn Vệ Tam, hỏi.

“Đã đi qua rồi.” Vệ Tam ngồi thẳng lên cái cơ giáp của một chiến sĩ độc lập đội bảo vệ đã ngã trên đất, “Môi trường mô phỏng trong đấu trường đã đóng, lá chắn bảo vệ cũng đã mở ra. Tuy nhiên... hiện trường trực tiếp còn có môi trường ảo, chúng tôi không tìm được công tắc.”

Lộ Thời Bạch bị cuộc đối thoại của bọn họ thu hút, anh ta nhìn quét một vòng những người nhà họ Ứng: “Những người này là viện binh? Chắc không phải người của quân khu rồi?”

Vệ Tam ngước mắt lên nhìn anh ta: “Viện binh còn đang trên đường tới, chúng ta đi ra ngoài một chuyến và tìm được mấy người.”

“Khán giả và thầy cô thế nào rồi?” Tập Ô Thông đi tới và hỏi.

Vệ Tam trầm mặc trong nháy mắt, kế đó cô mới cho hay: “Người còn sống thì ở hết trong hầm trú ẩn dưới lòng đất, Kim Kha dẫn đội đi tìm.”

Sự im lặng của cô có thể nói lên một số điều, một số sinh viên trường quân sự có mặt cũng tỏ chuyện này.

Tinh thú tấn công, dân chúng bình thường ở trong giới ảo sẽ tuyệt đối ở trong trạng thái nguy hiểm nhất.

“Nếu hiện trường trực tiếp đã được bỏ trong thế giới ảo, sao mà thầy cô đi tới được hầm trú ẩn dưới lòng đất?” Lộ Thời Bạch nhìn anh em Sơn Cung đi tới, “Các cậu lại đi ra từ trong đấu trường từ khi nào?”

Sơn Cung Ba Nhận và Jill Gil Wood ở phía sau liếc nhìn nhau, kế đó cậu ta nhìn về phía Lộ Thời Bạch: “Chúng tôi ra sân trước, dẫn các giáo viên tìm thấy hầm trú ẩn dưới lòng đất. Bây giờ hầm trú ẩn có sinh viên của trường South Pasadena trông coi.”

Lộ Thời Bạch nghe vậy nhíu mày: Lại là trường South Pasadena phát hiện có vấn đề trước? Nếu không có người từ các trường quân sự khác nhắc nhở, e là cả viện Bình Thông mình bị giam luôn trong đấu trường Willard.

“Xử lý xong rồi?” Vệ Tam quay đầu nhìn Ứng Tinh Quyết đang đi tới từ xa xa, cô nhảy xuống khỏi cơ giáp, “Chúng ta nên tới hiện trường trực tiếp.”

Mọi người quay đầu chạy tới hiện trường trực tiếp. Vừa đến nơi là họ thấy có sinh viên quân sự đang đánh dây dưa với tinh thú.

Là những người trước đây ở lại canh giữ lối vào. Lá chắn bảo vệ vừa mở ra thì bọn họ cũng không cần phải canh giữ ở đó nữa, thế là cả đám chạy tới hiện trường, muốn đến giúp đỡ, thế mà lại gặp phải biển tinh thú.

“Các sinh viên khác đâu?” Cao Đường Ngân nhìn thấy Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam bèn quan sát phía sau bọn họ hồi lâu. Cô ta chả thấy người của đội tuyển trường South Pasadena, ngay cả Ngư Phó Tín cũng không thấy đâu.

Sơn Cung Dũng Nam thấy vậy thì biết ngay cô ta đã hiểu nhầm: “Tất cả đều ở trong hầm trú ẩn để bảo vệ giáo viên và khán giả. Tín hiệu ở đây đã bị chặn, chúng tôi vừa trở về sau lúc đi ra ngoài cầu cứu.”

Thì ra là như thế, Cao Đường Ngân thở phào hơi nghẹn, cô ta nhìn đội chủ lực của mấy trường quân sự với rất nhiều nghi vấn trong lòng, nhưng giờ phút này không phải là thời điểm tốt để đặt câu hỏi, chỉ đành nén nó lại trong lòng.

Các sinh viên quân sự tập hợp, đội chủ lực xông lên phía trước, trực tiếp giết ra một con đường từ làn sóng tinh thú.

Có lẽ trước đây kiềm nén quá lâu, là đội chủ lực hay là đội tuyển trường, ai nấy cũng mang theo một cơn thịnh nộ và tàn nhẫn hơn lúc trước ở trong đấu trường nhiều.

...

“Phía dưới sao rồi?” Thống đốc Sao Willard đứng trước của máy bay, ông dùng kính viễn vọng nhìn xuống hiện trường phát sóng trực tiếp, kế đó mồ hôi lạnh đã túa ra toàn thân, “Tại sao những sinh viên quân sự này lại chạy ra khỏi đấu trường? Không phải, tại sao có quá nhiều tinh thú trong hiện trường chứ? Mau mau! Người đâu rồi? Mau xuống giúp đỡ!!!”

Trên mặt thống đốc Sao Willard cũng đầm đìa mồ hôi, ông lo lắng đi tới đi lui trong lúc tay đang run rẩy gọi cho đại tướng Cơ Nguyên Đức.

Rõ ràng chỉ qua vài giây, nhưng ông lại cảm thấy như thể đã qua hết một đời dài.

“Có tình huống thế nào?” Kênh liên lạc được kết nối nhanh chóng, đại tướng Cơ Nguyên Đức xuất hiện trên màn ảnh, từ bối cảnh trong cuộc gọi, có thể thấy ông ấy vẫn còn ở trên chiến trường quân khu nào đó.

“Hiện, hiện trường có rất nhiều tinh thú, sinh, sinh viên quân sự đi ra khỏi đấu trường hết rồi.” Thống đốc Sao Willard lau mồ hôi, run rẩy tới mức nhìn chả ra thể thống gì. Thấy cảnh hiện trường trực tiếp biến thành cái dạng vậy, toàn bộ khán đài và sân khấu MC đã bị tinh thú nhấn chìm, ông cũng không dám tưởng tượng người ngồi ở chỗ đó đi đâu rồi.

Cùng lắm thì ông ta chỉ là một cơ giáp sư cấp S, bởi vì bối cảnh gia tộc nên mới làm được tới chức thống đốc Sao Willard. Bình thường chỉ cần phụ trách ký kết đơn này nọ là được rồi, giờ gặp ngay cảnh này, nó dọa cho ông muốn chết luôn.

Năm đó, người trong nhà hợp tác với một số nhà khác đến Sao Willard nhằm nghiên cứu khoang mô phỏng. Kế đó tất cả các đơn đặt hàng khoang mô phỏng đều do Sao Willard làm hết và trở thành một hành tinh nhà máy đáng mặt. Sau đó, mấy nhà trong Sao Willard đã cùng nhau xây dựng một vũ trụ ảo. Nhưng vì chuyện con người nghiện vũ trụ ảo này và gặp tai nạn thương vong, mấy nhà đã chạy trốn khỏi Sao Willard, để lại một mớ hỗn độn. Cũng chính gia đình

của ông đã dành một thời gian khá dài để biến đổi vũ trụ ảo cho tốt, làm cho nó trở thành một điểm tham quan nổi tiếng khắp Liên bang. Cuối cùng bởi vì quân khu Liên bang đề nghị, gia đình ông đã thiết lập luôn cho đấu trường Willard, kể từ đó Sao Willard ngày càng trở nên nổi tiếng ở Liên bang, trở thành ngôi sao nhỏ duy nhất được tổ chức giải đấu Hephaestus.

Khi thống đốc Sao Willard đang lắp ba lắp bắp giải thích, Cơ Nguyên Đức cúp luôn kênh liên lạc của ông và lập tức liên lạc với lãnh đạo các đại quân khu thông báo chuyện này, yêu cầu quân khu cách Sao Willard gần nhất phái người giải cứu sinh viên quân sự ngay tức thì.

“Những người trong quân khu gần đó đã đi một phần, bây giờ để họ đi hết qua đi.”

Từ khi Tinh Võng xuất hiện bức ảnh về cơ giáp Lục Tụ kia, các quân khu cũng sốt ruột và bắt đầu hành động. Nhưng để tránh gây ra cảnh bạo động rối ren, chỗ nào cũng giấu giếm lẫn nhau và âm thầm cho người đi tìm hiểu.

“Đi xuống, toàn bộ chiến sĩ độc lập đi xuống!” Thống đốc Sao Willard ra lệnh cho toàn bộ người của đội bảo vệ đi xuống hỗ trợ. Ông vừa run tay liên lạc với một đội bảo vệ giỏi giang nhất của Sao Willard, vừa tự nói cho mình trong lo lắng, “Lập tức tới được đây, đại đội trưởng có cấp 3S, chắc chắn sẽ cứu được người.”

Kết quả là đại đội trưởng đội bảo vệ mãi không nghe máy.

Theo đà máy bay đến gần, tín hiệu liên lạc của thống đốc Sao Willard cũng đứt luôn.

“…”

Thống đốc đột nhiên giơ tay và để cho những chiến sĩ độc lập muốn nhảy xuống dừng lại: “Quay đầu, bây giờ quay trở về, đi tới dinh thống đốc.”

Nhân viên khoang lái sửng sốt: “Thống đốc… Các sinh viên trường quân sự bị biển tinh thú vây quanh.”

“Bây giờ đi ngay!” Thống đốc Sao Willard giận dữ la.

Máy bay lớn đành phải quay đầu rời đi, vội vã đến dinh thống đốc Sao Willard.

Thống đốc Sao Willard bình tĩnh lại một cách kỳ lạ, ngồi ở chỗ không nhúc nhích.

Khi rời khỏi hiện trường trực tiếp, tín hiệu liên lạc dần dần được khôi phục, thống đốc Sao Willard cúi đầu dùng kênh liên lạc của mình phát ra mấy tin tức, kế đó mới yêu cầu để tự mình lái máy bay nhỏ rời đi.

“Thống đốc!”

“Các cậu đi dinh thống đốc trước.” Thống đốc Sao Willard ra lệnh, nhưng ánh mắt lại chột dạ xoay chuyển, thoạt nhìn rõ ràng là muốn chạy trốn.

Trước kia Sao Willard cũng không có một công ty duy nhất, mà do mấy hãng hợp tác. Sau đó gặp tai nạn thì ai nấy cũng tán đi, mấy người của gia đình khác trốn cả, cho đến bây giờ người dân của Sao Willard thường xuyên mang chuyện này ra để chế giễu.

Bây giờ có vẻ như thống đốc cũng muốn chạy trốn, nhưng họ là cấp dưới, không có cách nào chống lại mệnh lệnh.

“Thống đốc, chúng ta có thể tới hiện trường không, có rất nhiều người dân bình thường, sợ là sinh viên quân sự không ngăn được.” Có người muốn đi đến hiện trường.

“Không được, mấy cậu phải tới dinh thống đốc, đậu máy bay bên ngoài.” Thống đốc Sao Willard không cho phép họ đi tới.

Ông ta lái một chiếc máy bay nhỏ bay ra khỏi khoang, tự mình chạy đi và để lại đám người nhận lệnh lái máy bay đi về phía dinh thống đốc.

...

Mới bay ra ngoài chưa đầy 20 phút, đội bảo vệ Sao Willard trên máy bay cỡ lớn đã nhìn thấy một đám cơ giáp phi hành hạng nhẹ đen lướt nhẹ qua bọn họ, cứ thế đi ngược lại.

“Đó là...” Có người dán trên cửa sổ máy bay híp mắt nhìn số hiệu trên thân những cơ giáp bay hạng nhẹ này. Số “13” màu vàng đậm phát sáng in trên cánh tay cơ giáp, không có màu sắc quá nổi bật, nhưng giờ phút này nhìn thấy nó trong bóng tối lại khiến người ta

rất kích động, phảng phất như một tia sáng vạch phá hắc ám.

“Quân khu 13! Là quân đội của Quân khu 13!”

“Được cứu rồi, bọn họ được cứu rồi!”

Bầu không khí nặng nề ban đầu của máy bay đã bị quét sạch, nhìn cơ giáp hạng nhẹ lướt qua đã khiến ai nấy hưng phấn.

Nếu là người hiểu rõ quân khu, nhất định có thể nhìn ra nhóm cơ giáp hạng nhẹ của Quân khu 13 này không phải là một đội ngũ hoàn chỉnh. Bọn họ chỉ là tạm thời dừng tại bến cảng ở trên ngôi sao khác gần đây để điều tra sự tình mà thôi, hiện tại lại bị cấp trên điều tới xem xét tình huống.

Tàu vũ trụ cần phải làm thủ tục trước mới cho máy bay cỡ lớn đi vào, Quân khu 13 này chờ không kịp bèn để cho chiến sĩ độc lập lái cơ giáp hạng nhẹ bay một mình tới trước.

Cơ giáp bay hạng nhẹ đen nghìn nghịt nhanh chóng đến hiện trường trực tiếp. Bọn họ ở giữa không trung nhìn thấy sinh viên quân sự thì chả nhớn nhác như thống đốc Sao Willard, mà phát hiện sinh viên bèn bay thẳng tới.

Không cần liên lạc, trong nháy mắt, tất cả các chiến sĩ độc lập hạng nhẹ của Quân khu 13 đồng loạt giơ tay lên bắn từ trên cao, ra tay với tinh thú.

Phút chốc ấy, đám tinh thú xung quanh mấy sinh viên đột nhiên ngã xuống, tạo ra cho họ một khoảng trống để di chuyển về phía trước.

Các sinh viên quân sự trên mặt đất ngẩng đầu lên, và nhìn thấy cơ giáp hạng nhẹ điển hình của quân khu bay trên không trung.

— Quân cứu viện đến rồi!

Ngay lập tức trong lòng mấy sinh viên như được xốc dậy tinh thần, nọ nắm lấy thời cơ và tiếp tục đi về phía trước.

Quân đội Quân khu 13 đã đến, theo lý thuyết thì phải để người của trường Damocles tới nói chuyện, nhưng nơi này chỉ có một người Vệ Tam. Cô ở phía trước nhất, chuyên môn nhìn chằm chằm tinh thú cấp 3S tấn công, tuyệt nhiên không đi ra.

May mắn là viện quân Quân khu 13 đã không đi xuống ngay lập tức mà cứ ở trên không trung, và mở đường thay cho họ.

Với sự giúp đỡ của quân đội, mọi người nhanh chóng đến tòa nhà có hầm trú ẩn dưới lòng đất.

Tòa nhà đã sụp đổ, bị sập bởi đám tinh thú, Kim Kha mang theo một đội ngũ để di chuyển đá, còn mấy người khác thì đang bọc hết bên ngoài thành vòng tròn và trông coi.

Không bao lâu sau, cuối cùng người của năm trường quân sự lớn cũng hoàn toàn hội tụ, mà chiến sĩ độc lập lái cơ giáp hạng nhẹ Quân khu 13 chưa xuống, họ cứ chiếm cứ vị trí trên cao từ đầu tới cuối, thay bọn họ ngăn tinh thú chạy đến ở đằng sau.

“Cuối cùng cũng liên lạc được với thế giới bên ngoài.” Ứng Thành Hà ngửa đầu nhìn người ở Quân khu 13, rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Những mảnh đá vỡ lớn trên mặt đất cũng được dọn sạch nhanh chóng, nhưng họ chả có cách nào để vào được ầm trú ẩn dưới lòng đất, chỉ có những người bên trong mới tự mở ra được.

Lúc này cần Sơn Cung Ba Nhận đến gõ ám hiệu, thì Ngư Phó Tín bên trong mới chịu mở cửa.

Ngay cả khi có được ám hiệu chính xác, rất lau sau người bên trong mới mở cửa, đồng thời cũng vào ngay tình trạng đề phòng. Cho đến khi nhìn vào năm trường quân sự lớn bên ngoài, Ngư Phó Tín khẽ giật mình: “Tất cả bọn họ ra khỏi đấu trường hết rồi?”

Các đội chủ lực của mấy trường đi vào, phát hiện ra những người bên trong. Ngoại trừ sinh viên trường South Pasadena nhìn thấy được họ, khán giả và giáo viên hoàn toàn không nhận ra sự tồn tại của phía này, chỉ đứng đó và cảnh giác nhìn xung quanh với vẻ mờ mịt, họ sợ bị tinh thú tấn công.

Chương 269

“các cậu không sao”

“Bọn họ không thấy chúng ta à?” Shaω Eli lặng lẽ đứng trước mặt Tập Ô Thông quơ quàng tay thăm dò, đúng thật người này chả nhận ra được bất thường.

“Không tìm thấy công tắc thế giới ảo của hiện trường trực tiếp.” Sơn Cung Ba Nhận nói xong thì quay đầu hỏi những người khác, “Bây giờ chúng ta làm sao đưa bọn họ ra khỏi hầm trú ẩn dưới lòng đất?”

Khán giả và giáo viên ở hiện trường trực tiếp không thể phân biệt được môi trường xung quanh, đặc biệt là ở đây chả có một lá chắn bảo vệ biên giới giống như đấu trường thi đấu, không thể tìm thấy chỗ làm dấu để dựa vào.

“Hay là...” Liêu Như Ninh nhìn những người trong hầm trú ẩn, “Khiêng họ ra ngoài.”

Hoắc Tuyên Sơn dùng khuỷu tay huýt cậu ta, ra hiệu cậu ta ngậm miệng đi. Kế đó cậu quay đầu hỏi Vệ Tam: “Đội bảo vệ Sao Willard không tới?” Theo lý mà nói, người đến trước nhất hẳn là đội bảo vệ.

“Chúng tôi không đi qua đó. Quá lâu không có tin tức của trường Samuel và viện Bình Thông nên Ứng Tinh Quyết liên lạc với quân khu bên kia, chúng tôi quay đầu đi về thẳng luôn.” Vệ Tam cho hay.

“Người bên quân khu còn bao lâu nữa?” Kim Kha hỏi Vệ Tam, hiện tại bên ngoài là tinh thú hết, nếu như vẫn không tắt được hoàn cảnh mô phỏng, chỉ có thể diệt trừ tinh thú trước.

“Trong một ngày, chắc chắn sẽ có quân cứu viện đến.” Vệ Tam nhìn về phía cửa hầm trú ẩn, “Đằng sau còn có người của Quân khu 13 tới nữa.”

Quá tốn thời gian để dẫn dắt tất cả các giáo viên và khán giả ra ngoài, mọi người nhất trí cho rằng tốt nhất là chờ cho quân viện trợ đến rồi loại bỏ đám tinh thú, sau đó mới để cho họ đi ra ngoài.

Mọi người thương lượng toan thay phiên nhau nghỉ ngơi trong hầm trú ẩn dưới lòng đất, thời gian khác thì đi lên chém tinh thú, nhưng sự thật không hài hòa như vậy.

Lộ Thời Bạch chặn trước mặt Jill Gil Wood: “Bây giờ cô có thể cho lời giải thích chưa?”

Mọi người nhìn qua với vẻ mặt ngỡ ngàng, không biết tình huống gì, chỉ có người của Samuel và viện Bình Thông biết lời nói của Jill Gil Wood trước đó.

Thấy cô nàng vẫn im lặng không nói, Lộ Thời Bạch chọc thủng luôn: “Con mắt của những người đó đột nhiên chuyển sang màu đen, thực lực tăng lên rất nhiều và có thể so sánh với đội tinh nhuệ của quân khu. Là người cũng có cập bậc tiến hóa và biết bọn họ có khả năng hấp thu cảm giác của chỉ huy, Jill Gil Woo, cô có cần giải thích gì không?”

Càng nói, giọng điệu Lộ Thời Bạch càng nặng: “E rằng cô tiến hóa cũng không chỉ đơn giản như thế? Đội bảo vệ có liên quan gì đến cô? Bây giờ cô biết bao hiêu chuyện xảy ra trong và ngoài đấu trường?”

Anh ta liên tiếp đặt câu hỏi khiến mọi người xung quanh ngơ ngác và nhìn phía Jill Gil Wood theo vô thức.

“...” Jill Gil Wood nói ra câu đó là hối hận ngay, cơ mà cô nàng không thể trơ mắt nhìn những người bị nhiễm bệnh ở phía đối diện cứ hấp thụ cảm giác chỉ huy; mấy người nhiễm bệnh đó sợ có ai không thấy được hay sao mà làm mắt biến sang màu đen hết.

“Có chuyện gì thì chờ ra ngoài rồi nói sau.” Jill Gil Wood cứng rắn, “Nếu tôi cùng một giuột với bọn họ, tôi sẽ không lên tiếng nhắc nhở mấy anh.”

Tông Chính Việt Nhân đứng bên cạnh nhìn qua các thành viên của đội chủ lực trong lúc nắm thương dài trong tay và xoay chuyển. Chỉ huy từ trước đến nay luôn có thể che dấu cảm xúc của mình nên tạm thời không nói, còn đám Vệ Tam bình thường cứ cà lơ phất phơ, cười toe toét, gặp lúc quan trọng cũng chả có cách nào nhìn ra cái gì khác thường.

“Sao mấy cô ra được?”?” Tông Chính Việt Nhân bỗng nhiên nhìn về phía Cao Đường Ngân và hỏi.

Cao Đường Ngân không ngờ Tông Chính Việt Nhân lại mở miệng hỏi mình nhưng vẫn nói với vẻ bình tĩnh: “Chúng tôi vừa mới vào đấu trường thi đấu không bao lâu thì nhận thấy có gì đó không ổn, cho

nên xoay người trở lại lối vào.”

Nhảm nhí.

Ngay khi các trường quân sự có tâm tư khác nhau, động tĩnh phía trên đột nhiên lớn hẳn.

“Đó là người của Quân khu 13.” Các sinh viên trường quân sự ở trên thông báo, “Họ quét sạch tinh thú trên đó.”

Rõ ràng là quân đội Quân khu 13 phía sau đã đến.

“Tôi đi lên đây.” Vệ Tam nói.

Tất cả mọi người ở trường Damocles đi theo sau Vệ Tam để hỗ trợ người của Quân khu 13.

Trên mặt đất, chiến sĩ độc lập hạng nặng trong Quân khu 13 đang giết tới, mấy chiến sĩ độc lập hạng nhẹ ở giữa không trung thì kiểm soát phòng tuyến gần hầm trú ẩn dưới lòng đất ở bên này.

Bây giờ xác định được rằng giáo viên và khán giả ở hiện trường còn sống, đám người cũng chả bận tâm nữa rồi.

Đội ngũ trường Damocles đi lên, trường Đế Quốc cũng đi theo sát. Kim Kha và Ứng Tinh Quyết liếc nhau rồi dẫn trường Damocles dời sang một bên, nhường trường Đế Quốc tới bên khác. Hai trường quân sự tấn công từ phía bên này của hàng phòng thủ.

Hai chiều giáp công trên mặt đất gặp sự đè áp từ không trung, tinh thú giảm từng chút một.

“Nhiều tinh thú như vậy, đáng tiếc không ở trong đấu trường.” Liêu Như Ninh vùng lên chặn ngang và chém đứt một con tinh thú. Cậu ta rơi xuống đất, giơ cánh tay mình lên nói, “Bằng không tụi mình đã đổi được không ít tài nguyên rồi.”

Hoắc Tuyên Sơn giẫm lên cánh tay cậu ta nhằm mượn lực nhảy lên một đầu tinh thú khác, cậu kéo cung bắn về phía tinh thú phía sau Liêu Như Ninh và nói nhỏ: “Có thể tiếp tục thi đấu đã là tốt rồi.”

Bây giờ mưa gió thốc tới, Sao Willard phá ra chuyện lớn thế này. Nếu sinh viên quân sự sống chết trên đấu trường thì âu cũng là do số cả, nhưng nếu dân chúng bình thường gặp chuyện, Liên bang phải điều

tra.

So sánh giữa quân nhân ở Quân khu 13 và sinh viên trường quân sự, sự khác biệt rõ ràng nhất là trình độ tác chiến. Quân khu 13 phảng phất như một cây đao hoàn chỉnh, tất cả các chiêu thức cũng rất đơn giản khi đánh tinh thú, nhìn chung sẽ thấy họ đang trải thảm cho đồng đội.

Khi hai nhóm này càng gần nhau, ai cũng thấy rõ ràng.

“Người ở Quân khu 13 đúng thật là…” Liêu Như Ninh dành thời gian nhìn sang chỗ đối diện rồi lắc đầu cảm thán, “Giống hệt như trên diễn đàn nói vậy.”

“Giống cái gì?” Vệ Tam hỏi cậu ta.

Liêu Như Ninh phun ra từ thật vang: “Đẹp trai!”

Vệ Tam nhìn thoáng qua bên kia, đúng là đẹp trai thật, cái loại khí thế thẳng tiến không lùi, nghiêm nghị và kiên cường.

“Xét cho cùng đó cũng là quân khu nhận được nhiều báo cáo chuyển nhượng nhất trong năm đó.” Kim Kha hoàn toàn không kinh ngạc, cậu ấy xem như là người hiểu rõ Quân khu 13 trong năm người nhất.

Trong khi họ chưa tập họp đầy đủ, trên bầu trời đã có người trong quân đội lướt đến, là những người từ các quân khu khác.

Tất cả đều được điều động tạm thời, điểm chung duy nhất là trên cánh tay toàn bộ các cơ giáp đều có con số đại diện cho quân khu của bọn họ, còn màu là màu sắc đại diện của năm trường quân sự lớn.

“Đây là người của quân khu đằng sau trường quân sự nào?” Vệ Tam ngửa đầu nhìn tới nhóm chiến sĩ độc lập hạ xuống và hỏi.

Trường Quân sự Damocles nằm ở Sao Sa Đô, màu đại diện là vàng, cho nên Quân khu 12, 13 sử dụng số màu vàng. Trường Quân sự Đế Quốc có chọn màu tím làm đại diện nên Quân khu 1, 2 và 5 sử dụng màu tím hết. Viện Bình Thông có Quân khu 6 và 7, họ sử dụng màu trắng, là màu của băng và tuyết. Màu sắc đại diện của trường Quân sự South Pasadena là màu xanh lá cây, cho dù cờ hay Quân khu 9 và 10 thì đều dùng màu xanh lá cây cả. Đối với trường Quân sự Samuel, màu của họ là màu xám, tượng trưng cho gió và sương mù, cho nên Quân khu 4 và 8 sử dụng số màu xám.

“Trước kia trường Đế Quốc có 4 quân khu mà hả?” Trước đây Vệ Tam tuyệt nhiên không có thời gian tìm hiểu về những thế lực này, lúc này nghe được bèn hỏi.

“Nói chính xác hơn là trường hồi trước có 3 quân khu là trường Damocles chúng mình và trường Đế Quốc. Nhưng kể từ khi Khu 3 và 11 đào tẩu, năm trường quân sự lớn chỉ còn lại hai quân khu cho mỗi trường.” Kim Kha ngửa đầu nhìn lên bầu trời, “Quân khu 1 thuộc quân khu chính trị, quân đội ở đây sẽ không bảo vệ chiến trường. Tuy nhiên... mấy năm gần đây trường Đế Quốc chiếm đa số trong toàn bộ lãnh đạo Quân khu 1.”

“Họ có cùng màu sắc.” Vệ Tam nói.

“Không giống nhau.” Kim Kha thu tầm mắt, chẳng phải tất cả quân khu đến hết trên trời, “Màu sắc của Quân khu 1 đại diện cho chỉ huy, Quân khu 2 và Quân khu 5 có màu tím hơi nhạt một chút.”

Với sự giúp đỡ của nhiều quân viện trợ, đám tinh thú tại hiện trường biến mất với tốc độ ngày càng nhanh hơn.

Đợi đến khi trời sáng tỏ, hiện trường chỉ còn lại thi thể của tinh thú ở khắp nơi.

Trong lúc nhất thời không có người lên tiếng, dù sao nhiều người của mấy quân khu tụ lại thành một chỗ cứ thấy kỳ quái, mặc dù đội ngũ cũng không khổng lồ, họ là người tạm thời được điều động của các quân khu.

“Là máy bay phụ trách của trường Samuel.” Hoắc Tuyên Sơn ngẩng đầu nhìn máy bay bay ra từ một bên khác đấu trường.

“Đúng lúc đấy, để họ đưa khán giả và thầy cô ra ngoài trước.” Kim Kha quay lại nói.

Người ở các quân khu canh giữ trên đó, các nhóm từ trường quân sự đã phải mất một phen hơi sức mới dẫn khán giả và giáo viên không nhìn thấy họ ra ngoài, đưa lên máy bay.

“Rời khỏi đây thì có tỉnh lại được không?” Liêu Như Ninh đứng bên cạnh nhìn mấy người đang đi lên, “Dường như hoàn cảnh ở thế giới ảo tại hiện trường không giống tụi mình.”

Họ vừa ra khỏi đấu trường là đã trở lại bình thường, có tiến vào hiện trường trực tiếp cũng chả gặp chuyện. Theo lý thuyết thì môi trường thế giới mô phỏng nằm trong một phạm vi, một khi vào sẽ rơi vào ảo cảnh ngay.

“Công nghệ ảo nhiều tầng chưa đủ hoàn thiện.” Kim Kha cho hay, “Lúc ấy chúng mình tiến vào thế giới trong thế giới. Dựa theo logic để suy tính thì chúng ta sẽ xung đột với trường Samuel, nhưng chúng ta không có, thay vào đó lại tạo ra một cuộc xung đột logic trong môi trường mô phỏng, tạo ra lỗ hổng và phát hiện ra vấn đề.”

“... Có ý gì?” Liêu Như Ninh nghe lùng bùng lỗ tai, điều Kim Kha nói có liên quan gì đến vấn đề của cậu đâu.

“Ý là tôi cũng không rõ lắm.” Kim Kha nhìn Cao Học Lâm được nâng lên, “Hiện tại chỉ biết thế giới trong thế giới không dựa theo logic suy đoán, nên dễ phát hiện manh mối.”

Liêu Như Ninh: “...” Nói màu mè thế làm mình còn tưởng Kim Kha hiểu, đúng là chỉ huy thích nói sâu xa khó hiểu.

“Anh ta còn điên à?” Vệ Tam nhìn Tập Ô Thông nâng Cao Học Lâm lên máy bay và hỏi.

“Không tỉnh táo.” Tập Ô Thông gật đầu, cậu ta vừa đánh người ta xỉu thêm lần nữa.

Nhân viên phòng trao đổi chạy tới và dọn dẹp sạch sẽ thi thể tinh thú bên này, chẳng qua lúc này chả có ai vui mừng. Ở hiện trường, một số chân tay dân chúng nằm rải rác khắp nơi trên khán đài, một số thì bị chiến sĩ độc lập chặt đứt trong bụng tinh thú, bất cứ ai nhìn thấy cũng chả vui vẻ gì.

Bọn họ lại chưa từng tới chiến trường, càng chưa từng trải qua loại tâm tình đau đớn khi kéo đồng đội mình ra khỏi bụng tinh thú. Chỉ nhìn thấy những thứ này mà đã có nhân viên nôn mửa vài lần, thậm chí tâm lý suy sụp cũng không phải là ít.

Cả ngày, từ khi xế chiều tới tối như hũ nút, cuối cùng tất cả mọi người mới rời khỏi chỗ này, toàn bộ hiện trường trực tiếp đã bị kéo căng dây cảnh giới.

“Vì sao đội bảo vệ Sao Willard đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện?” Cao Đường Ngân hỏi mấy chỉ huy chính, dây cảnh giới treo bên dưới vẫn

do người của quân khu dựng lên.

“Trường Samuel và viện Bình Thông gặp phải một đội bảo vệ.” Sơn Cung Ba Nhận cho hay.

“Đội đó đây?” Cao Đường Ngân nhìn sắc mặt bọn họ thì có một loại dự cảm không tốt.

“Chết rồi.” Lộ Thời Bạch trả lời lạnh lùng.

“Cho nên... chuyện lần này là cạm bẫy của Sao Willard?” Cao Đường Ngân mạnh mẽ nhép lòng bàn tay mình khi hỏi: “Bọn họ muốn làm gì?”

“Không biết.”

“Người ở hiện trường thế nào?” Vệ Tam đứng bên cạnh hỏi Ứng Tinh Quyết.

Ứng Tinh Quyết nhìn thông tin quang não trong tay, anh lắc đầu: “Còn chưa tỉnh lại.”

“Người của quân khu che chở cho khán giả và các thầy cô ở hiện trường đến dinh thống đốc Sao Willard, có thể tạm thời để cho bọn họ ở lại bên đó.” Kim Kha nhìn lại, “Ra khỏi thế giới ảo còn chưa tỉnh táo lại, có thể cơ chế của thế giới ảo này khác với môi trường thi đấu.”

...

Máy bay di chuyển đến một nửa bèn quay đầu đến hành dinh Sao Willard.

Khi đến dinh thống đốc, họ thấy một chiếc máy bay cỡ lớn đậu ở đó, có người tới lui chẳng ngừng. Nhìn thấy rất nhiều sinh viên quân sự, có người vui mừng nói: “Các cậu không sao!”

Chương 270

“máy bay nổ tung”

Người trong dinh thống đốc nghe thấy các sinh viên quân sự muốn tới tìm thống đốc Sao Willard chợt có ánh mắt chột dạ nhìn chung quanh, không biết nên nói như thế nào.

“Người đó đâu?” Lộ Thời Bạch lặp đi lặp lại hỏi lại một lần nữa, giọng điệu vô cùng không tốt.

“Chạy, chạy.” Người ở dinh thống đốc nói lắp bắp.

Lộ Thời Bạch nghe vậy thì tức quá hóa cười: “Hiện trường trực tiếp có nhiều khán giả như vậy, ông ta không chỉ cho người đi qua che chở mà giờ cũng dong mất? Sợ là đội bảo vệ được phái đi giết chúng tôi cũng nhận mệnh lệnh từ thống đốc các cậu.

“Cái… cái gì?” Người này chính là người đi cùng với thống đốc Sao Willard được một nửa lại trở về. Anh ta nghe vậy thì hỏi, “Đội bảo vệ của chúng tôi?”

“Đại đội trưởng đội bảo vệ các cậu ngăn cản sinh viên quân sự đi ra ngoài báo tin, cơ hồ muốn chém chúng tôi tại chỗ, các cậu không biết?” Lộ Thời Bạch nhìn chằm chằm đối phương.

“A?” Đối phương nói trong ngơ ngác, “Nhưng lúc ấy thống đốc chúng tôi cũng đang tìm đại đội trưởng đội bảo vệ, muốn đi cứu các cậu.”

Mặc dù lâm trận đã trốn thoát.

“Nơi này của mấy cậu có chuyện gì? Thống đốc Sao Willard chạy đi đâu?” Kim Kha tiến lên hỏi, đưa tay khoác lên vai Lộ Thời Bạch, để cho anh ta lui ra phía sau.

Lộ Thời Bạch hất tay của cậu ấy ra, rốt cuộc áp chế tức giận và lui về phía sau một bước.

“Sau khi tín hiệu phát sóng trực tiếp bị gián đoạn, thì nó đã tốt lại, kế đó đột nhiên có một bức ảnh lan truyền trên Tinh Võng và nói đó là Lục Tụ...” Người này chậm rãi giải thích.

“Lục Tụ?”

“Tiêu đề được viết như vậy, thật ra là có người chụp được Lục Tụ bay thấp trong khu dân cư vào buổi tối.” Người của dinh thống đốc, “Thống đốc Sao Willard chúng tôi và đại tướng Cơ liên lạc rồi dẫn chúng tôi tới hiện trường trực tiếp, muốn xem đã xảy ra chuyện gì. Khi sắp tới, thống đốc phát hiện các cậu ở phía dưới bị biển tinh thú vây quanh bèn gọi lại cho đại tướng Cơ. Lần này đại tướng Cơ hình như rất tức giận nên cúp máy thẳng luôn.”

Lúc ấy thống đốc tuyệt nhiên chưa có nói hết mà màn ánh sáng đã biến mất, chứng tỏ đại tướng Cơ cúp luôn cuộc gọi.

“Sau đó thì sao?” Kim Kha tiếp tục hỏi.

“Sau đó thống đốc đột nhiên yêu cầu chúng tôi quay đầu trở về, đi được một nửa thì ông ấy tự mình lái máy bay nhỏ rời đi, muốn chúng tôi đậu chiếc máy bay này ở trước cửa dinh thống đốc.” Người của dinh thống đốc liếc mắt nhìn các sinh viên quân sự đối diện vài cái rồi nói nhỏ, “Thật ra chúng tôi muốn quay đầu trở lại nhưng đã thấy ngay đội ngũ Quân khu 13 thì yên tâm.”

Kim Kha quay đầu nhìn người của đội chủ lực: “Có nên đến nhà của thống đốc Sao Willard không?”

Dinh thống đốc là văn phòng chính của thống đốc Sao Willard, ông ta có căn nhà riêng khác.

“Hiện tại đi luôn.” Ứng Tinh Quyết trực tiếp xoay người trở lại trên máy bay.

Vệ Tam nhìn thoáng qua bóng lưng anh, cô chờ Kim Kha đi lên cùng nhau: “Có phải có vấn đề gì khác không?”

Kim Kha lắc đầu: “Bây giờ còn chưa biết, quân đội chân chính muốn đến Sao Willard thì ít nhất phải cần hai ngày, cơ mà đó là đối với người của Quân khu 8. Các quân khu khác muốn đến thì tối thiểu phải ba ngày trở lên.”

Các đội quân đến từ quân khu trước đây đều là những người làm nhiệm vụ ở phụ cận, cộng tất cả lại chỉ có hơn 3,000 người.

Mọi người vội vã đến nhà của thống đốc thì phát hiện ra rằng những người bên trong hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra, cũng không thấy thống đốc trở về.

“Không phải các cháu đang thi đấu à? Tại sao lại ra ngoài rồi?” Người đi ra tiếp đón là vợ của thống đốc, trong tay bà ấy còn ôm đứa nhóc đang khóc lóc. Bà ấy vừa dỗ con vừa hỏi đội chủ lực, “Có phải có vấn đề gì xảy ra trên đấu trường không?”

“Đúng là trận đấu có chút vấn đề nhỏ, thống đốc còn chưa trở về ạ?” Kim Kha cười hỏi.

“Mắt cu cậu này muốn sưng lên cả rồi, cháu ôm em nó được không ạ?” Quinley Eli đứng bên cạnh đưa tay ra và muốn bế đứa bé.

Vợ của thống đốc thở dài, đưa đứa bé qua.

Quinley Eli đưa tay ôm lấy đứa trẻ, còn tay kia thì làm mặt quỷ.

Đứa bé rất ngoan ngoãn, đưa hai tay ra ôm lấy cô, tiếng khóc cũng dần nhỏ đi.

“Không có, gần đây các cháu thi đấu thì anh ấy toàn ở trong dinh thống đốc để đề phòng có vấn đề.” Vợ của thống đốc ôm lại con từ trong tay Quinley Eli rồi đưa đứa bé cho bảo mẫu. Bà sửa sang lại quần áo trên người, lúc này mới nói với vẻ ái ngại, “Tính tình thằng nhóc này ồn ào thế đấy, chả bao giờ chịu ngủ, cơ mà bị người ta đánh thức thì khóc ngay.”

“Bây giờ đấu trường có tí vấn đề cần thống đốc giải quyết, chẳng qua không tìm thấy ông ấy trong dinh thống đốc.” Kim Kha nói với khuôn mặt không biểu cảm.

“Sao mà thế được? Trước đó thống đốc còn nói dù có 80 hay 100 năm nữa thì đấu trường sẽ không có vấn đề gì. Anh ấy luôn rất yên tâm.” Vợ thống đốc lập tức dùng quang não để liên lạc với chồng mình nhưng lại không được. Bà hỏi với vẻ lo âu, “Sao lại không bắt máy?”

Vợ thống đốc ngẩng đầu nhìn các sinh viên quân sự chủ lực không được sạch sẽ lắm: “Các cháu có muốn nghỉ ngơi ở đây một chút không?”

“Chúng cháu nhìn xung quanh được không ạ?” Kim Kha cười hỏi, “Nhân tiện chờ thống đốc ở đây luôn, nói không chừng đợi chút là ông ấy sẽ về.”

Vợ của thống đốc sửng sốt rồi lập tức gật đầu: “Được, nhưng không mấy cháu làm tiếng động hơi… nhỏ một tí được không, thằng nhóc sợ ồn ào.” Bà chỉ vào đội tuyển trường bên ngoài.

Bọn người Kim Kha quay lại và bắt đầu đi bộ xung quanh nhà của thống đốc Sao Willard. Nơi này không lớn như dinh thống đốc, nhưng ngôi nhà được xây dựng tinh tế, có diện tích lớn, không thua kém bất kỳ thế gia nào.

“Không trở về, ông ấy muốn bỏ con tự mình đi à?” Liêu Như Ninh hỏi.

“Cũng không phải không có khả năng. Năm đó mấy nhà cùng nhau đến Sao Willard rồi trốn đi mấy nhà, chỉ vì muốn trốn tránh trách nhiệm.” Cao Đường Ngân nói.

“Nhưng mấy nhà kia không bỏ lại vợ con chả màng thế này, bọn họ là dạng mang cả nhà đi hết.” Lộ Thời Bạch cau mày, “Tình trạng hiện tại của tinh chủ Sao Willard vừa đúng lúc chứng tỏ trong lòng ông ta có điều trá.”

“Vậy ông ấy trốn được đi đâu? Có phải bây giờ đã chạy tới bến cảng rồi không?” Cao Đường Ngân bảo, “Nếu ông ấy muốn chạy trốn, tất sẽ không ở lại Sao Willard nữa.”

“Lúc này rồi thì làm sao còn kịp, nói không chừng người ta đã sớm rời khỏi Sao Willard.” Shaω Eli lầm bầm.

Các thành viên chủ lực của mấy trường vừa đi bộ xung quanh trong nhà của thống đốc, vừa thảo luận về lý do ông ấy rời đi.

“Cho người ở lại đây trông coi, mấy người khác thì đến cảng tìm người.” Ứng Tinh Quyết dừng bước và nói.

Viện Bình Thông và trường South Pasadena bị để lại để trông coi nhà của thống đốc, còn các trường quân sự khác thì vội vã đến bến cảng Sao Willard.

…

Đến cảng Sao Willard rồi, mọi người mới phát hiện ra rằng mọi đã thứ trở nên tồi tệ hơn.

Cư dân Sao Willard đang nghỉ ngơi vào ban đêm thì nơi đông người

nhất là bến cảng, bất cứ lúc nào cũng có người tới kẻ đi.

Tuy nhiên sau khi họ đến bến cảng, họ phát hiện ra rằng tất cả các tàu vũ trụ của cảng đã dừng lại, nghiêm trọng hơn là thay vì nên rời đi từ sớm, toàn bộ hành khách đang chen chúc trong sảnh chính của bến cảng. Nghe thấy động tĩnh, ai nấy quay lại, nhìn chằm chằm vào các sinh viên quân sự ngoại lai rồi chạy ù về phía bọn họ.

Shaω Eli bất giác lùi lại một bước: "Không phải chớ, họ đang ở trong ảo ảnh? Hoàn cảnh thế giới mô phỏng của Sao Willard còn tới được mức thế này?"

Sinh viên mấy trường không dám vào cơ giáp, đây toàn là dân chúng bình thường, bọn họ chỉ có thể rời khỏi sảnh chính toan lui về máy bay.

"Máy bay đâu rồi?" Cao Đường Ngân quay đầu nhìn các hành khách đã đuổi theo với nỗi kinh hãi.

"Phía trên." Hoắc Tuyên Sơn chỉ chỉ trên cao với khuôn mặt chả có biểu cảm gì.

Chiếc máy bay tự dưng lại bay lên.

"Có chuyện gì vậy?" Shaω Eli cảm thấy chuyện này không bao giờ dứt được.

Các sinh viên không kịp phàn nàn nhiều thì máy bay cỡ lớn đột nhiên nổ tung trên không trung.

"Má!"

"Chiến sĩ độc lập hạng nhẹ tiến vào cơ giáp và bay lên, tạo mạng lưới ở độ cao thấp." Giọng Ứng Tinh Quyết truyền đến rõ rành trong đầu mọi người.

Mọi người tiến vào cơ giáp chả chút do dự. Cơ giáp hạng nhẹ tự mình bay lên trời, duy trì tư thế nằm ngang, tay nắm chân, dựa chặt vào nhau, tạo thành một lớp lưới thấp nhằm chặn mảnh vỡ trên bầu trời, bảo vệ hành khách đang chạy ra.

Các mảnh vỡ trải qua quá trình nổ bung thì rơi xuống với ở tốc độ cao, chúng đập nặng nề vào mấy chiến sĩ độc lập lái cơ giáp hạng nhẹ, lực va vào chẳng nhẹ hơn mấy đòn của chiến sĩ độc lập. Chẳng

qua bọn họ không thể né đi, một khi tránh ra, các mảnh vỡ sẽ rớt vào hành khách bên dưới.

Ngay cả khi bản năng gào thét nhường đường, họ nhất định đàn áp nó, cuối cùng nhắm mắt chịu đựng nỗi đau.

“Khuếch trương.” Ứng Tinh Quyết đứng ở phía dưới, cảm giác anh gần như đi vào trong đầu mọi người và truyền mệnh lệnh ra ngoài.

Lưới tạo thành từ độ cao thấp đột nhiên mở ra một lỗ hổng, chiến sĩ độc lập cơ giáp hạng trung nhảy lên người chiến sĩ độc lập hạng nặng, đồng thời cơ giáp hạng nặng còn đẩy lên một đoạn nên cơ giáp hạng trung nhảy cao hơn. Họ nhảy qua cơ giáp hạng nhẹ ở độ cao thấp rồi dùng vũ khí đẩy những mảnh vỡ cỡ lớn kia về hướng khác.

“Lưới” theo hướng đó ngay lập tức mở rộng, nhường chỗ để cho các mảnh vỡ rơi vào bãi đất trống.

Dưới lưới thấp còn có người không tiến vào cơ giáp.

“Sao lúc nào cũng là chúng mình đi đánh người?” Shaω Eli đưa một tay chặn một hành khách và phàn nàn.

Tập Ô Thông đổi chém hành khách ngất xỉu với vẻ mặt vô cảm: “Do chúng ta quen với chuyện này.”

Shaω Eli: “...”

Có nhiều hành khách lắm, ngoại trừ chiến sĩ hạng nhẹ, mấy người trong trường Samuel đã ở dưới quất người ta xỉu. Lúc đầu có người không thành thạo, dù sao cũng chưa từng làm chuyện này, cơ mà càng về sau thì họ càng quen tay.

Thật vất vả lắm mới gõ người ta xỉu được bảy tám phần, mảnh vỡ của máy bay phía trên cũng được xử lý gần hết.

Mọi người mới thu tay lại.

“Bây giờ thì sao? Cái sạp hàng này càng lúc càng lớn.” Liêu Như Ninh hỏi khi nhìn người bị gõ cho ngất xỉu.

“Trói người ta lại trước, đừng để họ chạy tùm lum nữa.” Kim Kha lắc đầu, “Bây giờ phải tìm được thống đốc Sao Willard.”

Sao Willard có gì đó không ổn.

“Còn mấy người khác đâu?” Tư Đồ Gia đau cả đầu, y chả tin chỉ có cảng bên này sẽ xảy ra chuyện. Y tức quá mà bật cười, “Quân Độc Lập có bệnh à? Muốn đoạt quyền thì lên quân khu đánh đi chứ, mỗi ngày toàn làm ba cái trò con nít này, lấy dân chúng bình thường làm lá chắn bảo vệ.”

“…”

Có người trong đội chủ lực của trường Damocles nhìn trời, có người thì cúi đầu, chỉ coi như không nghe thấy, trong lòng họ thì nghĩ may mà mấy người ở South Pasadena không có ở đây.

Nghĩ đến chuyện này, Liêu Như Ninh nhìn qua phía Jill Gil Wood nhưng chả có gì bất thường trên khuôn mặt của cô nàng.

“Đi khu dân cư.” Bỗng Ứng Tinh Quyết đề nghị.

Chương 271

“không phải ông mới chính là người phản bội đó à?”

Khi câu nói của Ứng Tinh Quyết vừa dứt, toàn bộ cảng lại liên tiếp vang lên tiếng nổ.

“Là con đường nối cho tàu vũ trụ.” Kim Kha ngẩng đầu nhìn phương hướng vụ nổ, “Tàu vũ trụ bên ngoài không cách nào dừng lại rồi.”

Ban đầu quân khu mất vài ngày để đến, bây giờ con đường nối của tàu vũ trụ đã bị thổi bay, thời gian cần thiết để đi vào tăng lên gấp đôi.

“Muốn cho tàu vũ trụ quân khu tiến vào, trước tiên cần phải sửa chữa con đường nối cho tàu vũ trụ, ít nhất phải mất một tuần.” Ứng Thành Hà nhìn ánh lửa ngút trời trong bầu trời đêm, lẩm bẩm nói, “Tôi sẽ không sửa cái này đâu đấy.”

Ứng Tinh Quyết nhìn lướt qua rồi dời tầm mắt: “Đi khu dân cư thôi.”

Kể từ khi họ dừng lại ở đây, con đường nối cho tàu vũ trụ đã bị thổi bay luôn biên giới, hễ mà đi vào là coi như chết chùm.

Các sinh viên quân sự rời khỏi bến cảng, ven đường còn kiểm tra tình hình của người dân.

Động tĩnh các máy bay lớn phát nổ ở không trung trong bến cảng không nhỏ, theo lý thuyết cư dân gần đó có thể bị đánh thức và sẽ chạy ra để xem chuyện gì xảy ra; nhưng tới giờ chả có ai đi ra, thậm chí chả có bao nhiêu cái đèn sáng lên.

“Không thể nào ngủ sâu như vậy được.” Liêu Như Ninh nhìn về phía mấy tòa nhà dân cư tối tăm bốn phía và nói với vẻ ngạc nhiên. Những cư dân bình thường không còn nhận thức được nữa, một trận ồn ào thế thì họ phải nghe chứ, ít nhất còn mở đèn sáng lên xem sao.

Cậu ta vừa nghĩ như vậy xong thì có một hộ gia đình trong tòa nhà chung cư đột nhiên bật đèn, cùng lúc đó có tiếng con nít la hét đau cả tai từ gia đình đó.

Mọi người bất chợt ngẩng đầu nhìn về phía gia đình nọ, ngay khi bọn họ chuẩn bị lên lầu thì có một người dẫn đầu nhảy ra ngoài. Người

này chỉ nhảy mấy cái đã vọt lên lầu, tốc độ cực nhanh, chỉ nhìn thấy được bóng đen không ngừng trèo tới.

Là Vệ Tam.

Cô là người đầu tiên leo lên tòa nhà và trèo tường vào cửa sổ nhà người ta.

Hoắc Tuyên Sơn là người thứ hai đi theo phía sau, đi vào cùng với cô.

“Nhóc con?” Khi Hoắc Tuyên Sơn tiến vào chỉ nhìn thấy một đứa trẻ mặc đồ ngủ co rúm trong góc, ước chừng chỉ có bốn năm tuổi, đứa nhóc tự ôm mình khóc, trên mặt đất chỉ có một con dao dính máu và vết máu đầy đất, còn Vệ Tam thì đã đi đâu mất.

Hoắc Tuyên Sơn cũng không lo lắng cho Vệ Tam, cậu ấy đi về phía đứa nhỏ rồi ngồi xổm xuống: “Không sao đâu, anh dẫn em ra ngoài nha.”

Cơ thể đứa trẻ vẫn còn co giật, có lẽ vì sợ hãi, nó cúi thấp đầu cứ mãi run. Hoắc Tuyên Sơn ôm đứa trẻ đi đến cửa sổ, một tay kéo cửa sổ và chuẩn bị xuống.

Lúc này đứa bé được bế đang dựa vào vai Hoắc Tuyên Sơn bỗng nhiên cắn về phía cậu ta, mục tiêu là động mạch cổ của cậu.

Không có bất kỳ vũ khí gì, đứa trẻ chỉ có một cái răng như thể chỉ cắn một món ăn gì đó, thậm chí còn chả có sát khí trên cơ thể. Hoắc Tuyên Sơn hoàn toàn không phát hiện ra, cậu ta một lòng muốn bế đứa bé xuống.

“A!”

Đứa trẻ hét lên bên tai Hoắc Tuyên Sơn làm cậu ta giật mình, thế là cậu ta bất chấp không bám vào tòa nhà mà đã nhảy thẳng từ trên cao xuống. Cậu ta quay đầu và thấy đứa trẻ đang đau đớn lắc đầu mình.

Dạng này...

Hoắc Tuyên Sơn rơi xuống đất rồi nhìn về phía chỉ huy của mấy đội chủ lực, rõ ràng đứa bé bị chỉ huy dùng cảm giác tấn công.

Kim Kha nhìn Ứng Tinh Quyết, cậu ấy không nhìn ra đứa nhỏ Hoắc Tuyên Sơn ôm có vấn đề, chỉ nhận thấy vừa rồi Ứng Tinh Quyết ra

tay nên nó mới hét ầm lên.

“Chỉ huy Ứng?” Hoắc Tuyên Sơn nhìn đứa bé, muốn anh ngừng tấn công bằng cảm giác.

Ứng Tinh Quyết ngước mắt lên, thu cảm giác lại.

Ngay sau khi cảm giác rời đi, tiếng la hét của đứa trẻ dừng lại, nhưng hành động của nó ngay sau đó là cắn Hoắc Tuyên Sơn ở gần nhất.

Hoắc Tuyên Sơn khẽ giật mình rồi đưa tay nắm lấy miệng đứa nhỏ, né chuyện nó cắn tới. Cậu ta ngẩng đầu nói một tiếng cảm ơn với Ứng Tinh Quyết.

Kim Kha đến gần, quan sát đồng tử của đứa trẻ, “Bọn họ cũng rơi vào thế giới mô phỏng?”

“Thế giới mô phỏng sẽ làm cho người ta tấn công người một cách chính xác như vậy?” Công Nghi Giác cũng đi tới, anh ta luôn cảm thấy sự tình càng ngày càng không đúng.

Trong khi họ vẫn đang suy nghĩ về chuyện đã xảy ra, Vệ Tam xách thẳng hai người và nhảy xuống khỏi lầu.

“Sao rồi?”

“Chết một người, một người còn sống, là vợ chồng.” Vệ Tam buông hai người xuống, “Người chồng cầm dao bếp giết vợ lúc nửa đêm, thần trí không rõ.”

“Các tiểu đội tiến hành dọn lầu.” Ứng Tinh Quyết rũ mắt trầm tư một lát và nói.

Đội tuyển trường bắt đầu dọn căn hộ trong khu dân cư dưới hình thức một đội nhỏ, ba thành viên của đội chủ lực thì ở lại bên dưới.

“Đừng nói là Sao Willard cũng bị người ta cài giới ảo chứ?” Công Nghi Giác cố gắng chống đỡ, nở nụ cười, “Làm sao mà được.”

Như thể nói như vậy thì chuyện vừa rồi xảy ra vì một lý do khác.

Những người từ trường Đế Quốc và trường Damocles không lên tiếng, tự mỗi người suy ngẫm.

“Toàn bộ Sao Willard bị cài thế giới ảo hết, chuyện này không có khả năng được.” Dự cảm xấu trong lòng Công Nghi Giác càng ngày càng mạnh, anh ta nghiến răng, “Chẳng lẽ thống đốc Sao Willard hợp tác với Quân Độc Lập, muốn lấy cư dân của sao mình thiết lập cục diện? Để cho bọn họ tự giết lẫn nhau? Đám Quân Độc Lập này điên rồi.”

Mắt Jill Gil Wood lóe lên, cô nàng đứng lặng lẽ đứng sang một bên, chả nói lời nào.

Ba trường quân sự cùng nhau quét tòa nhà nên tốc độ cực nhanh. Đúng thật mỗi hộ gia đình có chuyện tương tự phát sinh, sinh viên trường quân sự không có cách nào để làm cho họ tỉnh táo, chỉ có thể lấy vật dụng ở tại chỗ, tìm dây thừng để trói những người còn sống.

“Nếu toàn bộ Sao Willard rơi vào tình huống này, hoàn toàn chả đủ nếu chỉ dựa vào những người chúng ta.” Công Nghi Giác nhìn sang Ứng Tinh Quyết, “Cảng cũng bị phá hủy rồi, người của quân khu mà đến được thì nhanh lắm cũng phải một tuần sau.”

Đúng như Công Nghi Giác nói, nếu toàn bộ Sao Willard trở thành như vậy, họ không có đủ nhân lực.

Ngay khi mọi người chờ Ứng Tinh Quyết nói kế tiếp nên làm cái gì, Lộ Thời Bạch gọi tới, là cuộc gọi nhóm.

“Cậu đang ở đâu?” Bên cạnh có màn ánh sáng quảng cáo hay không?” Vấn đề của Lộ Thời Bạch có vẻ kỳ quái.

“Không có.” Kim Kha hỏi anh ta có chuyện gì xảy ra.

“Tất cả các màn hình quảng cáo trên đường đang chiếu cảnh các cư dân của Sao Willard giết người.” Lộ Thời Bạch, “Chúng tôi đã đưa một đội ra, nhưng tạm thời bên này chưa có vấn đề này xuất hiện.”

“Đó là phía bến cảng bên này.” Kim Kha, “Con đường nối ở bến cảng đã bị phá hủy, khu dân cư đã xảy ra tình trạng người dân bình thường tự giết lẫn nhau.”

Đang nói chuyện, mấy người trong đội chủ lực đi về phía mấy con đường ở đằng trước, cuối cùng họ cũng tìm thấy một màn hình ánh sáng quảng cáo đang phát sóng. Nhưng, nó không còn là nội dung quảng cáo mà chính là hình ảnh giết người của người dân.

Hình ảnh này gây ra một cú sốc cho sinh viên trường quân sự, còn nghiêm trọng hơn nhiều so với tinh thú. Tất cả dân chúng người bình thường đột nhiên rơi vào cảnh giết lẫn nhau thế này với thủ pháp thô bạo và đơn giản, đã làm cho ai thấy được cũng sinh ra tâm lý khó chịu.

Các thành viên của đội tuyển trường dọn sạch tòa nhà và trở lại rồi thấy những hình ảnh này, khuôn mặt họ ngày càng khó coi.

Những người này là những người mà họ muốn bảo vệ trong tương lai, nhưng bây giờ họ đang tàn sát lẫn nhau, còn bọn họ thì cứ trơ mắt nhìn.

“Cái này…” Shaω Eli có chút không thể nhìn tiếp nổi, “Trước kia Quân Độc Lập đối xử với cư dân trên sao khác cũng vậy?”

“Không phải.” Jill Gil Wood đột nhiên lên tiếng.

“Cái gì không phải?” Shaω Eli quay đầu hỏi.

“... Các tòa nhà dân cư trên hình ảnh này không phải là chỗ của chúng ta, chắc là còn phải xa hơn một chút.” Jill Gil Wood nhìn Ứng Tinh Quyết rồi hỏi, “Chúng ta có cần đi nhanh qua đó không?”

Shaω Eli hứ một tiếng trầm thấp, suýt chút nữa gã còn nghĩ rằng Jill Gil Wood nói Quân Độc Lập không ra tay với cư dân của các ngôi sao nhỏ như thế.

Lộ Thời Bạch nhìn vào hình ảnh trên màn hình quảng cáo thì có một cảm giác lạnh trong lòng. Dù rằng những cư dân này bị mê hoặc hay là có nguyên nhân riêng và ngay cả khi pháp luật không truy cứu, không biết họ sẽ nghĩ gì khi họ tỉnh táo và biết rằng bàn tay của họ dính đầy máu.

“Có cần chúng ta qua giúp đỡ không?” Lộ Thời Bạch hỏi, “Bên nhà thống đốc Sao Willard có người của trường South Pasadena canh giữ.”

“Không cần.” Ứng Tinh Quyết bình tĩnh hơn tất cả mọi người, ánh mắt anh rơi vào hình ảnh trên màn ánh sáng quảng cáo, “Nếu cậu mang theo người của viện Bình Thông đi ra rồi thì bây giờ đi tìm đài phát tín hiệu, bảo vệ nơi đó.”

Kể từ khi màn hình phát sóng đã bị thay đổi, như vậy có khả năng

cao là đã có người đi ngang qua đài phát tín hiệu. Bọn chúng cũng cần tín hiệu để kết nối với thế giới bên ngoài.

“Thống đốc Sao Willard là người hiểu rõ thế giới ảo nhất trong Liên bang, phải tìm được ông ấy.” Lộ Thời Bạch nhìn thoáng qua Tông Chính Việt Nhân bên cạnh mình, nói với sự chính trực, “Nếu các anh cần giúp đỡ, nhớ liên lạc.”

Sau khi cúp máy, ba trường quân sự chủ lực đứng chung với nhau.

“Tốc độ dọn lầu không đủ nhanh.” Ứng Tinh Quyết ấm mở bản đồ trên quang não, “Gần đây có hai bệnh viện, trường Samuel và trường Damocles đi lấy thuốc gây mê thần kinh rồi thả thẳng lên không trung, trường Đế Quốc thì dọn mấy tòa nhà trên đường đi.”

Thuốc gây mê thần kinh trong bệnh viện phổ thông này chỉ có tác dụng với người bình thường.

Các sinh viên tản ra ngay, mỗi người chia nhau hành động.

Ứng Tinh Quyết đứng tại chỗ, một tay hơi mở, cảm giác bùng nổ và nhanh chóng lan ra ngoài.

Bước chân Vệ Tam khựng lại, cô hơi nghiêng mặt, cuối cùng vẫn đi theo sau lưng mấy người Hoắc Tuyên Sơn để rời khỏi nơi này.

“Tinh Quyết?” Cơ Sơ Vũ đứng bên cạnh Ứng Tinh Quyết muốn nói lại thôi, cậu ta đã từng gặp loại cường độ cảm giác này ở Sao Huyễn Dạ.

Cảm giác cấp siêu 3S đột nhiên lan rộng, lần này không còn là toàn bộ đấu trường mà là bao trọn Sao Willard.

Ngay cả khi Sao Willard là một ngôi sao nhỏ thì cuối cùng nó cũng là một ngôi sao, để sử dụng cảm giác của một người bao trùm hết nó, mới nói thôi đã thấy khó, nhưng Ứng Tinh Quyết lại muốn làm cái này.

Trường Samuel và trường Damocles chia nhau hành động, họ chạy vào bệnh viện.

Những người trong bệnh viện cũng rơi vào hỗn loạn y thế, xảy ra thường xuyên cảnh có người bị thương. Đội tuyển trường chịu trách nhiệm xử lý những người này, đội chủ lực thì đi tìm thuốc gây mê thần kinh.

Liêu Như Ninh lật một cái tủ lên: “Có ‘nhiều’ như vậy đúng là không đủ để vẩy.”

Kim Kha lấy ra cái túi: “Trong phòng đựng thuốc còn có đó, Tuyên Sơn đi lấy xe đẩy rồi.”

Để không cho dân chúng tiếp tục tàn sát lẫn nhau, động tác của bọn họ càng nhanh hơn. Vệ Tam và Ứng Thành Hà thì mang theo cơ giáp sư đi cải tạo máy bay nhỏ.

“Cần đầu phun nước.” Ứng Thành Hà ngồi xổm dưới máy bay và hét lên.

Cơ giáp sư tiểu đội tổng binh đột nhiên đưa tới hai cái: “Tôi đã làm xong rồi.”

Ứng Thành Hà cầm lấy hai đầu phun: “... Cái này dùng cái gì để làm?”

“Vật liệu cơ giáp.” Cơ giáp sư tiểu đội tổng binh nói với lẽ đương nhiên, “Đây là bệnh viện, không có chỗ nào khác có tài liệu.”

“Đến lúc đó lại tháo gắn lại là được.” Vệ Tam đi ra dưới một chiếc máy bay nhỏ, “Động tác nhanh lên, máy bay cải tạo xong rồi thì trước tiên lắp thuốc gây mê thần kinh lên trên nóc.”

Bên trường Damocles có Vệ Tam và Ứng Thành Hà ở đây nên không có vấn đề gì, ngược lại bên phía trường Samuel, chỉ huy chính không có ở đây mà còn nằm ở bên phía dinh thống đốc, Nam Phi Trúc thì chả cải tạo loại đầu phun này.

Shaω Eli hoàn toàn không ngượng ngùng, gọi thẳng cho Vệ Tam hỏi xem trường Damocles tới đâu. Đến khi gã biết bọn họ đã cải tạo máy bay thì mời cô qua tới chỉ quá trình cải tạo, chỉ đạo cơ giáp sư của trường Samuel.

“Phi Trúc, cậu nên học theo Ứng Thành Hà cho tốt kìa.” Shaω Eli nói lời thành khẩn, “Cũng là cơ giáp sư 3S, mà hình như cậu cả có lý tưởng gì cả.”

Nam Phi Trúc: “...”

Jill Gil Wood an ủi cậu ta: “Không phải tất cả cơ giáp sư đều là dạng

như Ứng Thành Hà và Vệ Tam.”

Nhưng với lời an ủi này, bất kỳ cơ giáp sư nào nghe được cũng thấy còn nặng hơn cả sự xúc phạm.

Sắc mặt Nam Phi Trúc thay đổi liên tục, cuối cùng vẫn không lên tiếng.

Ngay khi hai trường quân sự lắp thuốc gây mê thần kinh gần như hoàn chỉnh rồi bay lên bầu trời và bắt đầu phun, cảm giác của Ứng Tinh Quyết đã gần như bao trùm toàn bộ Sao Willard. Chỉ có điều sắc mặt anh trở nên tái nhợt bất thường, ngón tay và ống tay áo còn có vết máu do anh vừa lau môi.

Đội chủ lực của trường Đế Quốc vây quanh anh, cảnh giác tuần tra xung quanh.

Ứng Tinh Quyết khẽ nhắm mắt lại, hơi thu tay, cảm giác bao trùm Sao Willard giống như mạng lưới sống động, truyền cho anh tất cả thông tin dưới “lưới”.

Bởi vì thuốc gây mê thần kinh được phun, cư dân bên bến cảng cứ ngã xuống từng lớp từng lớp, thậm chí thay đổi trong cống rãnh cũng không thể gạt được cảm giác của anh.

...

Ứng Tinh Quyết mở mắt ra, trên mặt đã tái nhợt, nhìn chả ra bất kỳ hồng hào nào. Anh nói từ tốn: “Thống đốc Sao Willard đang ở trong vũ trụ ảo.” Nói xong một câu như vậy, thân thể anh lắc lư, muốn ngã về phía sau.

“Chỉ huy chính!” Hoắc Kiếm đứng phía sau Ứng Tinh Quyết, hắn tiến về phía trước một bước và đỡ lấy anh.

Ứng Tinh Quyết khựng lại rồi giương mắt: “Đi tìm trường Damocles, đi với bọn họ.”

Trường Đế Quốc ngay lập tức lên đường để tìm người của trường Damocles.

“Đội tuyển trường ở lại đây tiếp tục dọn lầu, kiểm tra có cái gì ngoại lệ hay không. Sau khi làm xong thì cùng Samuel hội hợp ở dinh thống đốc.” Kim Kha nhìn thoáng qua Ứng Tinh Quyết còn đang cố gắng

chống đỡ, “Đi tìm thống đốc Sao Willard, đội chủ lực của chúng ta đi thôi.”

Đội chủ lực của hai trường quân sự bay trên một máy bay nhỏ đến vũ trụ ảo.

Vệ Tam ngồi đối diện Ứng Tinh Quyết, cô cúi đầu dùng gạc quấn lấy lòng bàn tay mình, vừa rồi cái đầu phun chuyển động quá nhanh trong lúc cải tạo máy bay, khó tránh khỏi chuyện bị trầy. Cô giơ tay cắn gạc để tại cái nút thắt, sau đó ngửa đầu tựa vào vách khoang. Một lát sau, cô lấy ra hai ống dịch dinh dưỡng từ túi của mình, mở nó ra và đưa cho Ứng Tinh Quyết một ống.

“Cậu ấy không uống dịch dinh dưỡng không rõ nguồn gốc.” Cơ Sơ Vũ nhíu mày muốn đưa tay đẩy dịch dinh dưỡng của Vệ Tam ra.

Ứng Tinh Quyết lại đưa tay nhận lấy trước: “Cám ơn.”

Thấy anh ngửa đầu uống sạch sẽ, Vệ Tam nhướng mày cười cười với Cơ Sơ Vũ rồi cũng lập tức uống hết một ống dịch dinh dưỡng khác trong tay mình.

Cơ Sơ Vũ nghẹn muốn hoảng hốt, từ đầu đến cuối cậu ta vẫn không quen nhìn bộ dáng phách lối của Vệ Tam, nhưng tình huống bấy giờ đặc thù, không thể không hợp tác với bọn họ.

“Rốt cuộc là Quân Độc Lập hay là người bị nhiễm bệnh?” Tư Đồ Gia không nhịn được bèn hỏi.

Đối với chuyện những người bị nhiễm bệnh, tất cả mọi người trên máy bay này đã biết hết.

“Không phải Quân Độc Lập.” Kim Kha nhìn qua cửa sổ, “Sắp tới vũ trụ ảo rồi.”

So với lúc trước họ đến, vũ trụ ảo bây giờ là đêm tối, thiếu cảnh người vui đùa, những cái khác gì chả thay đổi mấy.

“Thống đốc Sao Willard ở chỗ này?” Liêu Như Ninh ngửa đầu nhìn cánh cửa sóng nước.

“Vào ban đêm, vũ trụ ảo không có ai.” Ứng Tinh Quyết đi xuống. Vũ trụ ảo là sự nghiệp gia tộc của thống đốc Sao Willard, có lẽ nó là một điểm khởi đầu mới cho bọn họ. Cảm giác của anh phát hiện ra có

một người ở bên dưới, và anh cũng cảm nhận được tâm trí của người đó.

“Vậy bây giờ chúng ta đi vào.” Tư Đồ Gia nhấc chân muốn đi.

“Không cần.” Ứng Tinh Quyết đứng trước cửa sóng nước, một lần nữa phóng thích cảm giác, “Thống đốc sẽ tự mình đi ra.”

Bên cạnh, Kim Kha biết anh đang làm gì. Ứng Tinh Quyết truyền tải thông điệp vào đầu đối phương, đây là một trong những kỹ thuật được sử dụng phổ biến nhất của chỉ huy.

Cánh cửa sóng nước của vũ trụ ảo đột nhiên mờ dần, một bóng người từ từ đi ra từ bên trong.

“Thống đốc Sao Willard?” Hoắc Tuyên Sơn cau mày nhìn người kia, tướng mạo không sai, chỉ là...

“Tay ông sao vậy?” Công Nghi Giác hỏi.

Thống đốc Sao Willard, kẻ vào trận thì chạy trốn, nhìn thấy đội chủ lực của hai trường quân sự bèn che một cánh tay đã đứt rồi đột nhiên nở nụ cười, tiếng cười càng lớn dần, cười đến nỗi nước mắt ứa ra.

Ứng Tinh Quyết lẳng lặng nhìn ông, chờ sau khi thống đốc ngừng cười mới nghiêng mặt nói với Hoắc Kiếm: “Giúp thống đốc băng bó.”

“Tôi biết cháu sẽ không chết.” Thống đốc Sao Willard nâng một bàn tay còn nguyên vẹn lên lau nước mắt, “Cháu đã đi đến nhà tôi?”

Ứng Tinh Quyết gật đầu.

“Vợ con tôi sao rồi?” Sao Willard lại hỏi.

“Họ sống tốt.” Liêu Như Ninh nhìn ông, “Trường South Pasadena đang canh gác ở đó.”

Thống đốc Sao Willard lẩm bẩm: “Vậy thì tốt, vậy thì tốt rồi.”

“Bây giờ cư dân Sao Willard đang tàn sát lẫn nhau.” Kim Kha nhắc nhở.

“Chỉ có một nửa, khi tôi ngăn cản thì đã quá muộn.” Thống đốc nhìn

cánh tay đã đứt của mình, nghiến răng nói, “Có kẻ phản bội trong dinh thống đốc Sao Willard!”

“Không phải ông mới chính là người phản bội đó à?” Tư Đồ Gia bên cạnh không cầm lòng được mà nói luôn.

Thống đốc nghe vậy bỗng nhiên lại cười một tiếng.

Chương 272

“một nửa máy mô phỏng”

Trước giờ thống đốc Sao Willard chả màng thế sự, ngay cả Liêu Như Ninh chỉ quan tâm đ ến chiến đấu và cơ giáp cũng đã nghe nói tới tin tức này. Bấy giờ Sao Willard có vấn đề, hơn nữa không hiểu sao lại bị vây khốn trong giới ảo, càng chưa nói tới chuyện đột nhiên vị này bỏ lại đám người trong đội bảo vệ và tự mình chạy đi, ai cũng sẽ cho rằng ông ấy là người phản bội.

Cho nên sau khi Tư Đồ Gia hỏi ra câu này, thống đốc cúi đầu cười khổ: “Tính ra thì nói như vậy cũng không sai, nếu không phải do tôi, Sao Willard cũng sẽ không gặp nạn lớn như vậy.”

Tư Đồ Gia giễu cợt: “Năm đó khi ở các nhà khác chạy trốn khỏi Sao Willard trong đêm, là gia tộc ông gánh vác trách nhiệm, các đời sau cũng từng bước từng bước mang theo Sao Willard đi tới bây giờ, trở thành một trong những địa điểm tổ chức giải đấu chính. Ông lại trực tiếp hủy hoại tất cả tâm huyết của bọn họ.”

Thống đốc Sao Willard từ từ ngẩng đầu lên, nghĩ rằng mình sẽ nhìn thấy vẻ mặt ghê tởm của những sinh viên trường quân sự đối diện. Nhưng ngoại trừ một hai người có sự tức giận trên mặt, những người còn lại chỉ im lặng nhìn ông.

Hoắc Kiếm giúp thống đốc băng bó xong, lui về phía sau Ứng Tinh Quyết rồi nói: “Thời gian quá trễ, dù có cho cánh tay nằm khoang trị liệu cũng không cách nào khôi phục.”

Ánh mắt Ứng Tinh Quyết vừa chuyển, dời sang nhìn về phía thống đốc “Vũ trụ ảo có khoang trị liệu, vì sao không dùng?”

“Tôi cần phải ngăn Sao Willard rơi vào thế giới mô phỏng nhưng mà chả kịp nữa rồi, vẫn còn một nửa thế giới mô phỏng bị mở ra.” Thống đốc Sao Willard đưa tay túm cánh tay đã đứt đã được băng bó và nói nhỏ, “Nếu không phải tôi đã nghiên cứu ra một mô hình mới của thế giới mô phỏng…. Thì chuyện này cũng không xảy ra.”

“Mô hình mới?” Kim Kha nhanh chóng rút ra được những từ có vẻ bất thường từ lời nói của ông ấy.

Thống đốc Sao Willard gật đầu: “Khoang mô phỏng cũng chỉ có thể

mô phỏng được hoàn cảnh và tinh thú vào thời điểm đó. Mặc dù được đào tạo kỹ năng, nhưng cảm giác thực tế của sinh viên trường quân sự thì không được đào tạo, cũng tức là thứ mấy cháu gọi là giác quan thứ 6, phản ứng tiềm thức giữa sự sống và cái chết. Và thế giới mô phỏng hiện đang được sử dụng luôn luôn là một môi trường giả lập thống nhất, tương tự như thế vũ trụ ảo, tất cả mọi người bước vào cùng một môi trường, tất cả mọi người nhìn thấy và cảm nhận như nhau. Chúng tôi đã một mực nghiên cứu một môi trường cho thế giới mô phỏng mới. Mục tiêu cuối cùng là cho phép sinh viên quân sự trong các môi trường khác nhau, có thể là cá nhân hoặc cả nhóm cùng nhau cảm nhận được và tiếp xúc với các loài tinh thú ở một khoảng cách gần, nâng cao trình độ, nhưng không gây hại thực sự cho cơ thể con người, đồn thời còn huấn luyện phản ứng tiềm thức nữa."

Nói đến chuyện này, ngay cả sống lưng của ông cũng thẳng tắp không ít, chả giống như trong lời đồn là thống đống chỉ biết ăn sung mặc sướng dù là nửa phần.

"Quân khu chưa bao giờ nhận được tin tức nghiên cứu thế giới mô phỏng." Ứng Tinh Quyết nâng đôi mắt màu đen lên, nhìn chằm chằm thống đốc Sao Willard.

"... Phía trên không biết." Thống đốc Sao Willard lại trở nên chột dạ, "Gia tộc chúng tôi chỉ ngầm nghiên cứu đến thế hệ của tôi đã có đột phá lớn, nhưng vẫn còn rất nhiều vấn đề. Ban đầu định sau khi nghiên cứu thành công thì tôi sẽ mang nó ra gây chấn động Liên bang. Các cháu cũng biết... mấy nhà rời khỏi Sao Willard ấy luôn nhìn chằm chằm vào chúng tôi, muốn được chia một chén canh trong chuyện mấy cái đặt hàng khoang mô phỏng."

Cho nên chuyện này cứ một mực được làm bí mật.

"Quy định của gia đình chúng tôi là chỉ làm trong phòng thí nghiệm, ngoại trừ một mình tôi biết toàn bộ quá trình nghiên cứu dự án, người bình thường chỉ biết vài khâu trong đó thôi." Ông nhìn mấy sinh viên quân sự này thì trong lòng cũng có áy náy. Rõ ràng ông đã tự mình kiểm qua đấu trường Willard cho nên mới yên tâm nghỉ ngơi, không ngờ được vẫn xảy ra chuyện. "Từ khi tôi đến gần hiện trường trực tiếp là biết ngay dự án bị lộ, có người đang dùng kỹ thuật của chúng tôi."

"Sau đó, ông vào trận rồi bỏ chạy luôn." Liêu Như Ninh khoanh hai tay nhìn ông ấy và nói với giọng lạnh lẽo.

“... Ai nấy đều biết thống đốc Sao Willard chỉ biết hưởng lạc thú, nên tôi bỏ lại tất cả mọi người để chạy trốn thì cũng là chuyện bình thường, không ai nghi ngờ.” Thống đốc dùng sức bóp chỗ tay đã cụt, mặc dù được băng bó kỹ, ông vẫn có một cảm giác mạnh mẽ về sự tồn tại của cánh tay, “Hầu hết cấp dưới trên máy bay là người mà tôi tin tưởng, ban đầu tôi nghi có kẻ phản bội trong đó cho nên mới đẩy họ ra, ngừa có người trên máy bay làm chuyện mờ ám gì đó. Chẳng qua chả ngờ được có người khác cứ nhìn chằm chằm vào tôi, tên đó lén theo tôi thẳng một đường đến phòng thí nghiệm ngầm dưới vũ trụ ảo. Tôi không phải là chiến sĩ độc lập, không thể đánh bại tên đó, tên đó đã lấy đi một nửa máy thí nghiệm của tôi.”

Cánh tay của ông đã bị chém đứt vào thời điểm đó, ông chống đỡ và trốn vào trong khoang bảo vệ, cuối cùng lịm đi vì đau, lúc tỉnh lại thì chả thấy máy móc thí nghiệm.

Ứng Tinh Quyết: “Một nửa?”

Thống đốc Sao Willard cười đắc ý: “Mục tiêu của hồ thử nghiệm chúng tôi là toàn bộ phạm vi của Sao Willard, nên các máy cài chế độ thế giới mô phỏng mới luôn dựa trên mục tiêu này. Tên phản bội đó chắc cho là đám máy tôi phá hủy vào lúc đó là toàn bộ máy, nhưng thật ra là tôi đã tách nó ra, còn có một nửa nữa.”

“Bây giờ đã có một nửa khu vực trên Sao Willard rơi vào phạm vi của thế giới mô phỏng mới, người dân bình thường đang tàn sát lẫn nhau.” Kim Kha nói, “Làm thế nào để loại bỏ môi trường thế giới mô phỏng này?”

Nụ cười trên khuôn mặt thống đốc đột nhiên phai nhạt, nghiến răng: “Họ đã lấy máy kiểm soát thế giới mô phỏng mới, có thể kiểm soát những người bên trong trong phạm vi máy, cài bất kỳ môi trường nào cho họ mà trong khi các đối tượng hoàn toàn không nhận ra.”

“Làm sao để lấy được một nửa của máy nọ?” Kim Kha hỏi.

“Tôi đi lấy con chip chính của một nửa máy còn lại là định vị được ngay.” Trán thống đốc Sao Willard đầy mồ hôi vì đau đớn mà ông cũng không lau, chỉ hỏi, “Có bao nhiêu khán giả ở hiện trường đi ra được?”

“Chưa đến một nửa.” Ứng Tinh Quyết ngước mắt lên, “Khán giả và ban tổ chức tạo hiện trường còn chưa tỉnh lại khỏi môi trường giả

lập.”

“Là do chương trình.” Thống đốc dùng một tay còn lành lặn để nắm tóc, ông nói trong lo lắng: “Làm sao mà xảy ra được? Những người toàn là mấy nhân viên nghiên cứu tôi tin tưởng nhất, đừng… Chương trình này là một trong những chương trình quan trọng nhất để thiết lập một môi trường trong thế giới mô phỏng mới. Chỉ cần c ắm vào quang não và thêm trang bị là làm mấy người xung quanh bị ảnh hưởng ở một mức độ nào đó thông qua tia phát xạ. Những người sử dụng chương trình phải trộn lẫn với những người ở hiện trường, chắc chắn không chỉ có một người, mới khiến cho nhiều nhân tài cứ mãi chả tỉnh lại được như thế.”

“Kể từ khi chương trình có tia phát xạ ảnh hưởng đến con người, tại sao vẫn cần máy móc của ông?” Vệ Tam đột nhiên lên tiếng.

“Chương trình đó chỉ được sử dụng để kéo dài thời gian của môi trường giả lập nguyên bản, quan trọng là muốn dùng được, họ phải cài môi trường trong thế giới mô phỏng từ trước.”

Ứng Tinh Quyết lập tức gửi tin cho đại diện quân khu, yêu cầu bọn họ hủy hết quang não của mọi người tại hiện trường.

“Cao Học Lâm đi ra cũng không tỉnh lại, có phải có người trong trường Samuel làm gì đó rồi không?” Liêu Như Ninh ngửa ra sau, dựa vào bên tai Hoắc Tuyên Sơn và thì thầm.

“Đại khái.” Hoắc Tuyên Sơn trả lời đại.

“Vậy thì phiền rồi, tớ thấy ngoại trừ Tập Ô Thông hơi bình thường một chút, không có ai trong trường Samuel nhìn có dáng của người tốt cả.” Liêu Như Ninh lắc đầu lấy làm đáng tiếc, “Không tìm ra được người phản bội.”

“Có thể tỉnh là được.”

“Bây giờ ông đưa chúng cháu đi lấy con chip chính của nửa phần máy còn lại đi.” Tư Đồ Gia nói, “Tìm thấy một nửa máy rồi phá nó, giải trừ môi trường thế giới giả lập trên Sao Willard.”

“Tôi có thể quay lại thăm vợ con mình trước không?” Thống đốc nói trong khổ sở, “Bây giờ tôi muốn gặp một lần và tận mắt đảm bảo an toàn cho họ.”

“Bây giờ trong lúc nguy cấp...” Tư Đồ Gia còn muốn nói cái gì thì bị Ứng Tinh Quyết giơ tay lên ngăn, anh đồng ý dẫn thống đốc Sao Willard đi về.

Mấy người trong đội chủ lực của trường Damocles không phản đối quyết định của Ứng Tinh Quyết, về phần trường Đế Quốc thì càng không có khả năng chống lại chỉ huy chính của mình.

Đoàn người bước lên máy bay.

...

Trên đường đi, Ứng Tinh Quyết nhận được mấy cuộc gọi, một cuộc đến từ bên dinh thống đốc thông báo người ở hiện trường đã tỉnh táo lại, cuộc gọi thứ hai thì do Lộ Thời Bạch gọi tới.

“Những người này...” Lộ Thời Bạch xoay ngược ống kính và chiếu tới chỗ Tông Chính Việt Nhân đang đánh nhau gần đó với cả tá người, “Chiến sĩ độc lập đội bảo vệ, người bình thường, binh lính tự do. Thứ duy nhất không giống người bình thường là con mắt họ toàn là màu đen, giống như đội bảo vệ chúng ta gặp trước đó. Bọn họ tiến hóa sẽ biến thành như vậy?”

Ngữ điệu bất ổn, đủ để thấy nỗi lòng Lộ Thời Bạch chẳng bình tĩnh là bao.

Ứng Tinh Quyết nhìn mấy người bình thường đằng sau trên màn ánh sáng cuộc gọi, nói chính xác hơn thì đôi mắt của bọn họ không có màu đen thuần túy, là trộn lẫn không ít vật màu xám. Mấy người này dựa vào vật lộn để cản trở hành động của sinh viên quân sự và cố gắng phá hủy tháp tín hiệu.

Lộ Thời Bạch luôn ghi nhớ biểu hiện của cô nàng kia lúc đó: “Nhất định Jill Gil Wood phải biết cái gì.”

“Cậu có thể đi hỏi cô ấy.”

Lộ Thời Bạch: “…” Cần hỏi thì đã hỏi Jill Gil Wood rồi, anh ra muốn moi được tin tức từ trong miệng Ứng Tinh Quyết.

Ứng Tinh Quyết làm như không nhìn ra suy tính của anh ta, anh nói ngắn gọn: “Có thể xuống tay thì giết luôn mấy người này, đừng có nhẹ tay.”

Thống đốc Sao Willard chỉ nhìn thấy ánh sáng lóa lên nhưng không nhìn thấy nội dung. Ứng Tinh Quyết cúp máy thì ông hỏi: “Cuối cùng thì Quân Độc Lập có ý gì? Vì sao bọn họ lại phát điên như vậy?”

Mấy “Quân Độc Lập đang hoạt động” nào đó tự mình nhìn về chỗ khác, tỏ vẻ không nghe thấy gì.

Ứng Tinh Quyết nhác trông qua Vệ Tam đang ngửa đầu tựa vào vách khoang, cũng không trả lời câu hỏi của thống đốc Sao Willard.

...

Đoàn người đến nhà của thống đốc, những người của trường South Pasadena vẫn đang canh gác ở cổng.

Thống đốc Sao Willard chạy thẳng vào và ôm lấy vợ mình.

Người kia phấn khích quay lại nhưng nhanh chóng phát hiện ra ông đã mất một cánh tay: “Anh… làm sao vậy?”

“Không sao đâu.” Thống đốc Sao Willard an ủi vợ mình, “Tất cả đã qua rồi, con đâu?”

“Vẫn còn ngủ trong phòng, để em ẵm nó ra.”

“Anh đi với em.”

Đám người Ứng Tinh Quyết đi theo phía sau bọn họ và cũng vào chung.

“Mấy này nay nó không thấy anh là cứ khóc, dù em có dỗ cũng chả dỗ được, cánh tay của anh vẫn còn...” Vợ của thống đốc vừa đi vào vừa dụi mắt.

Bà bế đứa trẻ đang nằm trên giường ngủ, nhưng vừa đưa tay ôm là đứa bé bắt đầu khóc và cố gắng thoát khỏi vòng tay của bà.

“Để cho anh ôm.” Dường như thống đốc đã quen với cảnh này, ông vươn ra một cánh tay để ôm lấy đứa trẻ, lắc lư dỗ dành, “Sao cứ không cho mẹ ôm thế? Làm khó cho mẹ con rồi.”

Đứa trẻ nhanh chóng nín khóc và mỉm cười với ông. Trông nó thật sáng sửa, không hề giống đứa bé có tính cách hay quấy.

Thống đốc Sao Willard chỉ có một tay nên chả làm gì được, ông đành phải quay đầu nói với Ứng Tinh Quyết: “Có thể giúp tôi cầm vòng tay của đứa nhỏ ra được không?”

Đứa nhóc có vòng đeo bằng bạc ở cả ở tay và chân, cái vòng trên chân còn gắn cả chiếc chuông, chỉ cần di chuyển một chút là sẽ phát ra âm thanh.

Ứng Tinh Quyết hạ mắt tiến lên: “Bên nào?”

“Tay phải.” Thống đốc Sao Willard nhìn Ứng Tinh Quyết tháo vòng trên tay con mình ra rồi ôm đứa nhỏ dỗ dành, “Ba mượn xong thì trả lại cho cục cưng nha.”

Đứa trẻ tò mò nhìn chằm chằm vào Ứng Tinh Quyết, dù vòng tay cậu nhóc bị lấy đi thì nó cũng chả khóc, thậm chí còn cười với anh.

Thống đốc đưa đứa con lại cho vợ mình: “Em chăm con một lúc.”

Đứa trẻ vừa được vợ thống đốc ôm lấy là đã bắt đầu giãy dụa và khóc rống.

Thống đốc đã quen với cảnh tượng này từ lâu, ông quay lại và muốn mấy sinh viên trường quân sự đi cùng mình.

“Để tôi tới bế.”

Trong phòng đột nhiên vang lên tiếng Vệ Tam.

Ứng Tinh Quyết quay đầu nhìn sang, anh thấy Vệ Tam đứng trước mặt vợ thống đốc, đưa tay muốn ôm đứa nhỏ.

“Tí nữa đứa trẻ sẽ ngủ thiếp trên giường, không cần phải để ý.” Thống đốc quay đầu lại và cho hay.

Vệ Tam vẫn không thu tay lại, vợ thống đốc đành phải đưa đứa bé cho cô.

Đứa trẻ vẫn còn khóc, thậm chí khóc còn dữ dội hơn, nó giãy giụa đến mức cường điệu.

Vệ Tam nhướng mày, nói với vợ của thống đốc: “Lần trước Quinley Eli cũng ôm như vậy.”

Vợ thống đốc bất lực: “Cục cưng cứ như vậy, không thích cái này chán cái kia, nhưng đôi khi lại để cho người lạ chưa gặp bao giờ bế.”

“Mang đứa bé đi cùng đi.” Bỗng nhiên Kim Kha nói.

Thống đốc Sao Willard sửng sốt, ông đang định tiến lên nhưng có người bước ra trước cả ông.

Ứng Tinh Quyết đi tới trước mặt Vệ Tam, hạ mắt: “Để tôi ôm thử xem.”

Vệ Tam đưa đứa bé cho anh, Ứng Tinh Quyết cẩn thận ôm lấy, đứa bé nằm sấp trên anh, hít mũi rồi nín ngay.

“Thằng nhóc phá phách.” Thống đốc lắc đầu.

“Đi thôi.” Kim Kha tới ôm vai Vệ Tam, dẫn cô đi ra ngoài.

Chương 273

“máu không có vấn đề”

Mấy sinh viên trường quân sự nói hai ba câu là đã ôm đứa nhỏ rời đi khiến thống đốc Sao Willard ngỡ ngàng một hồi, ông nhìn vợ muốn tiến lên rồi rốt cuộc bảo: “Không sao đâu, để nó cho anh trông.”

Đứa bé im lặng nằm sấp trên vai Ứng Tinh Quyết, cu cậu nhìn thấy Vệ Tam đi ra phía sau bèn nhắm tịt mắt lại, không nhìn cô.

Kim Kha ôm Vệ Tam đi qua bên cạnh vài bước, đi thành một hàng với Ứng Thành Hà, lúc này Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh chen tới, đi trước hai người bọn họ, chặn Ứng Tinh Quyết và đứa bé.

Đội chủ lực của trường Damocles đã thay đổi vị trí thế này, không thu hút sự chú ý của bất cứ ai.

“Đứa trẻ nhìn thấy đôi mắt của tớ thay đổi trước khi khóc.” Vệ Tam thì thầm.

Vừa rồi ngay lúc đứa nhỏ đang khóc, hầu như không ai phát hiện ngay tại lúc Vệ Tam đưa tay muốn ôm thì đứa trẻ chợt khựng lại trong nháy mắt.

Cảm giác Vệ Tam bộc phát thì rất dễ mất điều khiển, biểu hiện cụ thể đầu tiên chính là đồng tử màu đen dần dần lan ra. Khoảnh khắc ôm đứa bé, cô đã cho cảm giác của mình tăng lên cao. Bởi vì thời gian quá ngắn và Ứng Tinh Quyết ra tay cùng lúc, lặng lẽ dùng cảm giác của anh áp chế, cho nên vừa rồi cô chẳng mất kiểm soát. Song, khi cúi đầu nhìn về phía đứa nhỏ, đồng tử tuyệt đối đã thay đổi, ít nhất là cu cậu thấy được cho nên khóc càng dữ dội.

Trước kia Quinley Khi Eli tốt bụng bèn đi bế đứa bé, Vệ Tam đã thấy đứa bé thích nhìn chằm chằm vào mắt người khác, đứa nhỏ xem xong đôi mắt của Quinley Eli thì mới lặng yên để cô ấy bế.

“Vợ thống đốc?” Dù Ứng Thành Hà không phát hiện ra sự thay đổi vi diệu trong cảm giác vừa rồi của Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết, nhưng anh nhìn thấy hành động của Vệ Tam và Kim Kha thì hiểu được chắc chắn bọn họ đã làm gì rồi. Lúc này anh nghe Vệ Tam nó thì trong lòng liền có suy đoán, anh quay đầu hỏi để xác nhận.

Vệ Tam gật đầu.

“Phu nhân thống đốc cũng là chiến sĩ độc lập?” Hoắc Tuyên Sơn ở phía trước bỗng nhiên lên tiếng với giọng rất cao để hỏi thống đốc Sao Willard.

Từ đầu trong lòng thống đốc thật sự muốn lấy được chip máy chủ, nay nghe Hoắc Tuyên Sơn nói bèn quay đầu lại trả lời: “Là chiến sĩ độc lập, nhưng vợ tôi chưa từng học ở trường quân sự. Cũng vì chuyện ngoài ý muốn mà cảm giác của cô ấy bị tổn thương, sau đó gia đình cho cô đi học ở trường bình thường.”

“Tư thái của phu nhân rất giống với người xuất thân từ quân khu.” Hoắc Tuyên Sơn nói.

“Cô ấy vẫn luôn khao khát trở thành một quân nhân, trong nhà chúng tôi có vài bộ cơ giáp đa số là cơ giáp trang trí. Cảm giác của cô ấy thấp, không có cách nào điều khiển cơ giáp.” Thống đốc Sao Willard giải thích.

Ứng Tinh Quyết ôm đứa nhỏ, quay đầu nói: “Thống đốc và phu nhân có tình cảm rất tốt.”

Nhắc đến chuyện này, thống đốc còn có chút ngượng ngùng, “Nhà tôi không có hứng thú với việc gia nhập quân đội, chỉ muốn nghiên cứu thế giới giả lập cho nên ai cũng học ở trường bình thường. Gặp cô ấy ở đó, hẹn hò, kết hôn… Thoáng cái đã nhiều năm như vậy.”

“Nói vậy thống đốc có chuyện gì thì phu nhân sẽ biết một chút.” Ứng Tinh Quyết nói từ tốn.

“Tất nhiên.” thống đốc Sao Willard nói xong mới hiểu được hàm ý của Ứng Tinh Quyết, ông nói ngay, “Tôi chưa từng nói với cô ấy chuyện của thế giới giả lập, ngay cả vòng tay trên tay đứa nhỏ mà cô ấy cũng không biết nó có vấn đề.”

“Hai vị ở chung sớm chiều, thống đốc nhất định xác định được phu nhân không có cách nào biết chuyện của thế giới giả lập?” Ứng Tinh Quyết cúi đầu cẩn thận vỗ lưng đứa bé trong lúc hỏi.

Tay thống đốc Sao Willard run run, ông chả trả lời câu hỏi của anh mà nói lái sang chuyện khác: “Bây giờ chúng ta đi tìm chip chính và một nửa còn lại của máy.”

Ứng Tinh Quyết rũ mắt ôm đứa nhỏ, không truy vấn nữa.

Ông ấy đưa họ vòng qua hành lang phòng khách trong nhà và đi về phía khu vườn phía sau. Lúc trước bọn họ đã đi qua đây nhưng chẳng tìm thấy bất cứ điều gì bất thường. Nó tương tự như khu vườn thông thường, bãi cỏ hòn giả sơn, hồ nhân tạo và một nơi vui chơi cho trẻ em. Chờ đến lúc đi tới bên hồ nhân tạo, lúc này thống đốc Sao Willard lúc lấy vòng tay ra và ấn lên.

Vòng đeo tay bắt đầu biến dạng, nhìn từ xa thì vẫn thấy nó là vòng tròn, nhưng nhìn gần thì thấy một nơi có hình dạng như chìa khóa.

Thống đốc hơi dùng sức ấn một cái là đã lấy được một miếng ra khỏi vòng tay, vòng tay lập tức thiếu một miếng nhưng chả được bao lâu là nó đã nối lại vào tạo thành hình dạng chìa khóa.

“Kim loại có tính dẻo.” Công Nghi Giác nhìn chìa khóa trong tay ông và nói theo bản năng.

Thống đốc gật đầu: “Chúng tôi nghĩ rằng khóa cửa càng thông minh thì càng dễ bị phá vỡ, cho nên chỉ sử dụng chìa khóa.”

Ông nói xong bèn cầm chìa khóa đi đến cái đình trong hồ nhân tạo, bên trong có một cái bàn đá, ông ngồi xổm xuống, nắm chặt chân bàn rồi xoay sang trái, chính giữa mặt bàn lập tức lộ ra một lỗ cắm chìa khóa.

Thống đốc đứng dậy, đoạn cầm chìa khóa c ắm vào lỗ và xoay mạnh.

Khi ông ấy lấy chìa khóa ra, mấy người trong trường Damocles nhìn nhau rất nhanh rồi lập tức nhìn ngay xuống chỗ khác thường của hồ nhân tạo như bao người khác.

Cái hồ đang yên tĩnh bắt đầu quay cuồng, nước hồ bị đẩy sang hai bên, dần dần lộ ra khoảng đất trống ở giữa.

Thống đốc rút chìa khóa ra rồi đi xuống đầu tiên. Nước ở giữa hồ đã cạn, chỉ có một phiến đá vuông vắn. Ông dừng lại ở giữa, một nửa quỳ xuống và dùng một tay gõ lên phiến đá, và chẳng bao lâu sau, nó đã lộ một dãy khóa bằng mật mã.

Thống đốc nhập mật mã thật nhanh, phiến đá phía trước đột nhiên hạ xuống và biến thành thềm đá: “Con chip chính cho nửa còn lại máy móc ở bên trong.”

Đám người đi xuống cầu thang, phía dưới có rất nhiều cơ quan. Nhưng nhờ có thống đốc Sao Willard dẫn đường, họ đã đến trước một nửa máy móc thuận lợi.

Toàn bộ tầng hầm bị lấp đầy bởi một cái máy lớn, giống như là bộ não chính.

“Để thiết lập một môi trường mô phỏng một cách ngẫu nhiên trong một thế giới ảo, cần rất nhiều thứ để xem xét. Các nhà nghiên cứu ở đằng kia luôn nghĩ rằng máy móc nằm hết dưới phòng thí nghiệm ngầm dưới vũ trụ ảo. Trên thực tế, một nửa được đặt ở đây, chẳng qua tín hiệu ở bên kia sẽ truyền không ngừng tới bên này. Đối phương chỉ cho rằng tôi đi lấy con chip, lại không biết tôi đi cắt đứt tín hiệu trước.” Thống đốc Sao Willard đi tới trước mặt một cỗ máy, lấy ra con chip chính to bằng lòng bàn tay bên trong rồi đưa cho Ứng Tinh Quyết, “Cầm cái này, chỉ cần ở trong phạm vi nhất định thì sẽ cảm ứng được con chip trên nửa máy còn lại.”

Thống đốc ôm lấy con mình, cuối cùng nhìn thoáng qua máy móc trong phòng thí nghiệm và nói, “Mấy cháu có thể phá nó.”

“Nghiên cứu máy móc có lợi cho sinh viên trường quân sự, tại sao lại phá đi?” Kim Kha nói, “Uổng công nhiều đời nhà ông nhiên cứu công nghệ thế này.”

“Nhưng bây giờ...” Thống đốc cúi đầu. Trên màn hình quảng cáo dọc đường, ông thấy những người hôn mê bắt đầu ra tay với các thành viên trong nhà mình; khoan nói chuyện khi họ tỉnh lại thì đối mặt với những gì, ông là người ngoài cuộc mà còn chả dám tưởng tượng nổi. Tất cả đều là vì dính dáng tới thế giới giả lập mới.

“Kỹ thuật không có tốt xấu.” Ứng Tinh Quyết xoay người đi ra ngoài, “Thiện ác nằm ở người.”

Đám người đi qua những bậc thang dài, Ứng Tinh Quyết vừa mới đi ra là đã có người lướt ngang qua từ ben cạnh, muốn ra tay cướp con chip trong tay anh.

Vệ Tam đưa tay kéo Ứng Tinh Quyết ra phía sau và nhìn Cơ Sơ Vũ bắt được đối phương.

Liêu Như Ninh nhìn người bị đè trên mặt đất thì lắc đầu, “Nhiều đội viên chủ lực như vậy ở cùng một chỗ mà dám manh động thế à.”

Thông đốc ôm con đi đến trước mặt người này, ông rất sốc, “Cậu đang làm gì vậy?”

Người đàn ông này là quản gia của ông, được coi là người lớn lên cùng ông, giúp ông tôi chăm sóc gia đình.

“Là người bị nhiễm bệnh.” Ứng Tinh Quyết đứng ở phía sau Vệ Tam, hai người cách rất gần, Vệ Tam canh trước mặt anh với một tay kéo cánh tay anh.

Vệ Tam hơi nghiêng tai, nghe anh nói chuyện.

Hiển nhiên người này chả có cảm giác gì, cấp siêu 3S liếc mắt một cái liền nhận ra được. Trước đó ông ta vẫn chưa từng xuất hiện mới làm anh em Sơn Cung không nhận ra.

Cơ Sơ Vũ bắt được người này lại, mắt đối phương có mày xám đen loang lổ đã làm thống đốc hoảng sợ: “Có chuyện gì với cậu vậy?”

“Là cậu đã phản bội tôi?” Thống đốc từ từ hồi phục tinh thần à chất vấn đối phương, “Cậu biết chuyện thí nghiệm của tôi từ chỗ nào? Tại sao lại làm như vậy?”

“Ông ta không còn là người ban đầu nữa, huống hồ… Ông ta thật sự lấy được tư liệu của ông?” Kim Kha đứng bên cạnh cho hay, vừa nhìn đã biết ngay người này không phải là người bị nhiễm bệnh mạnh mẽ gì.

Thống đốc Sao Willard ôm đứa bé và lặng im.

Ứng Tinh Quyết: “Trước khi đi tìm một nửa máy móc, xử lý một chuyện trước đã.”

Thống đốc Sao Willard nhìn họ trở về theo đường cũ thì sắc mặt ngày càng nhợt nhạt, ông ôm chặt đứa con trong lồ ng ngực của mình.

…

“Các cháu đã trở lại?” Phu nhân thống đốc nghe thấy tiếng bèn đi ra và hỏi thống đốc, “Đã xử lý mọi chuyện xong chưa?”

“Chúng cháu có một chuyện muốn nhờ phu nhân hỗ trợ.” Ứng Tinh Quyết nhìn phu nhân thống đốc.

“Chuyện gì?”

“Có thể cho chúng cháu một giọt máu không?”

“Chỉ huy nhỏ họ Ứng!” Thống đốc Sao Willard chặn trước người vợ mình, mặt mang theo vẻ cầu xin, “Đừng động đến cô ấy.”

Ông cho rằng Ứng Tinh Quyết muốn giết vợ mình.

Hoắc Tuyên Sơn đã nhảy qua thống đốc và bắt được tay bà, trong tay cậu ta cầm một câu dao găm.

“Các cháu muốn làm gì?” Phu nhân thống đốc để cho cậu ta nắm lấy với vẻ mặt hoảng sợ.

Thống đốc quay đầu, sắc mặt thay đổi dữ dội. Ngay khi ông cho rằng Hoắc Tuyên Sơn giơ tay giết người, Hoắc Tuyên Sơn chỉ nắm lấy ngón tay vợ ông và cắt một lần rồi lui ngay về.

“…”

Thống đốc hơi bối rối nhưng vẫn đứng trước mặt vợ mình chặn Hoắc Tuyên Sơn, đột nhiên đứa bé cũng bật khóc lúc này.

Ứng Tinh Quyết nhìn chằm chằm máu của phu nhân thống đốc rồi dần nhíu mày, anh chậm rãi lắc đầu về phía Kim Kha.

“Bà ấy không có?” Kim Kha ngạc nhiên, cậu không cho rằng Vệ Tam sẽ đoán sai.

“Máu không sao cả.”

“Em không sao.” Phu nhân thống đốc trấn an thống đốc, sau đó mỉm cười dịu dàng, “Có gì cần giúp đỡ thì tôi cũng làm được, chẳng qua… nên giải thích trước thì tốt hơn.”

Vệ Tam đột nhiên sải bước đi về phía phu nhân thống đốc.

“Rốt cuộc các người muốn làm gì?” Thống đốc lập tức chắn cho vợ và lùi lại, vừa sợ vừa ngỡ ngàng, “Có chuyện gì thì chúng ta ra tòa án quân sự.”

Vệ Tam dừng bước, nghiêng mặt nhìn Ứng Tinh Quyết.

Những người khác không hiểu ý, chỉ có mỗi Ứng Tinh Quyết hiểu được. Đầu ngón tay anh khẽ nhấc lên, cảm giác tràn ra ngoài và đột nhiên vọt tới phu nhân thống đốc.

Người bị nhiễm bệnh vô cùng khao khác và ngấp nghé sức mạnh từ cảm giác của chỉ huy, nhưng không phải tất cả mọi người đều giống như Vệ Tam khi không sợ cảm giác của Ứng Tinh Quyết.

Lực lượng cảm giác khổng lồ và sung túc mạnh mẽ như vậy xuất hiện khiến phu nhân thống đốc hoàn toàn không điều khiển được sự thay đổi trong cơ thể mình, trong mắt bà ta vừa có h@m muốn vừa có nỗi sợ hãi sâu sắc.

Thấy tất cả mọi người đang nhìn vợ mình, thống đốc Sao Willard theo bản năng quay đầu nhìn qua, nhưng ông chỉ thấy một đôi mắt chuyển sang màu đen lòm của vợ.

Ông thậm chí không kịp hỏi là đứa trẻ trong vòng tay đã khóc rống kinh khủng, nó cố gắng trồi ra ngoài, muốn rời xa khỏi mẹ mình.

Thống đốc ôm đứa con với khuôn mặt xanh lét, ông từ từ buông tay vợ ra.

“Bị nhiễm bệnh.” Vệ Tam hơi nghiêng đầu nhếch môi nói.

Ứng Tinh Quyết thu cảm giác lại và tiến lên giữ chặt Vệ Tam.

Vệ Tam quay đầu nhìn về phía anh, ánh mắt hai người giao nhau, giọng của Ứng Tinh Quyết vang lên trong đầu cô:

...[Tỉnh táo.]

Tầm mắt Kim Kha và Hoắc Tuyên Sơn dừng lại trên người Ứng Tinh Quyết và Vệ Tam, họ luôn cảm thấy giữa hai người này có cái gì đó.

“Xoảng...”

Cảm giác của Ứng Tinh Quyết vừa thu lại là phu nhân thống đốc phá vỡ cửa sổ, chạy ra ngoài.

Hoắc Kiếm đuổi theo trước, sau đó Liêu Như Ninh cũng đi theo phía sau.

“** má, giống ôn gì!”

Shaω Eli vừa bước vào cổng và đâm ngay vào một người phụ nữ có đôi mắt đen, gã thoạt nhìn đã bị người này hù cho sợ và bay thẳng tới bên Jill Gil Wood ở đằng kia.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Shaω Eli: ** má, có ma!

Chương 274

“tôi muốn lái cơ giáp”

“Ngăn bà ấy lại!” Hoắc Kiếm đuổi theo và la lên với Shaω Eli.

Chỗ Shaω Eli đứng quá ngon, chỉ cần đưa tay một chút là chặn được đường của phu nhân thống đốc. Cơ mà gã bị đôi mắt đen của phu nhân làm giật cả mình, thế là vọt tới đồng đội bên cạnh là Jill Gil Wood trong vô thức để trốn đi, thậm chí còn nắm lấy tay cô nàng.

Ban đầu Jill Gil Wood cúi đầu nhìn cánh tay bị nắm lấy, khi nghe thấy thanh âm Hoắc Kiếm bèn ngẩng đầu và thấy được con mắt phu nhân thống đốc. Thế là cô nàng lập tức giãy dụa muốn đi cản đường bà ấy.

Nhưng chỉ một giây như vậy, phu nhân thống đốc đã chạy ra khỏi cổng.

Hoắc Kiếm, Liêu Như Ninh và Jill Gil Wood ngay lập tức đuổi theo, nhưng có người tiếp ứng ở cửa, ngay tại lúc bọn họ xông ra thì người nào đó ném bom vào.

“Mẹ kiếp!”

Trong nháy mắt bom nổ tung, ba người đồng loạt tiến vào trong cơ giáp, còn Shaω Eli đang ngỡ ngàng đứng trong dinh thì bị sức ép vụ nổ thổi bay thẳng, “phịch” một cái, gã ngã xuống trước mặt người đang đuổi ra ngoài.

Ứng Tinh Quyết hạ mắt nhìn người dưới chân mình rồi nhấc chân bước qua gã, người phía sau theo sát anh.

Shaω Eli cố gắng đưa tay lên và nghĩ có người kéo mình lên, cơ mà chỉ có từng đôi chân dài tàn nhẫn vượt qua người mình: “...” Cần gì tuyệt tình như vậy.

“Trốn thoát rồi?” Kim Kha cau mày nhìn một mảng hỗn loạn ngay cửa, kế đó nói với Ứng Tinh Quyết, “Nếu con đường nối bến cảng bị phá hủy thì bọn họ cũng không ra được, chỉ có thể ở trên Sao Willard.”

“Vợ, vợ tôi, cô ấy...” Thống đốc Sao Willard ôm đứa trẻ chạy ra và

nhìn vào mấy cái ổ gà trước cổng, trái tim ông như chìm xuống đáy thung lũng.

“Xem ra kẻ phản bội chân chính là phu nhân thống đốc.” Kim Kha quay đầu, “Nhiều năm như vậy, cứ ở chung sớm chiều, thống đốc cũng không đề phòng phu nhân, rất nhiều bí mật cũng lộ ra trong lúc vô tình.”

Thống đốc Sao Willard ôm con mình với một khuôn mặt buồn bã, cả thảy trong đôi mắt ông chỉ là sự mịt mờ. ông không biết tại sao mọi thứ sẽ trở thành thế này, không rõ tại sao vợ lại... biến thành dạng kia.

“Bị nhiễm bệnh, người bị nhiễm bệnh là gì?” Thống đốc bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi Ứng Tinh Quyết. Rõ ràng khi nãy ông đã nghe được ba chữ này ở bên trong, ông nói với vẻ kích động, “Có phải cô ấy bị bệnh hay không? Chắc chắn cô ấy không cố ý làm thế.”

“Chỉ có người tình nguyện trở thành người bị nhiễm bệnh mới đạt được mức độ như thế này.” Sơn Cung Ba Nhận đi ra khỏi cánh cửa bị đập vỡ, “Không thể dựa vào cảm giác mà phán đoán, chỉ có những người có cấp siêu 3S nhìn vào vết máu mà đoán được người bị nhiễm bệnh. Họ thường bị lây nhiễm trong thời gian dài, có cảm giác cao và tự nguyện hợp nhất với sương bọ đen.”

“Máu không có vấn đề gì.” Vệ Tam lên tiếng.

Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam đứng trước cửa chính tả tơi cung với Gill Jil Wood ra khỏi cơ giáp, ai nấy đều ngỡ ngàng.

“Là sao?” Sơn Cung Ba Nhận hỏi.

“Không phát hiện có gì lạ trong máu của phu nhân thống đốc.” Vệ Tam Nghiên liếc mắt nhìn Ứng Tinh Quyết rồi dời đi rất nhanh, “Bà ấy ham cảm giác cấp siêu 3S mới bị lộ.”

Là mấy người ở trong Quân Độc Lập đã lâu, cũng biết chuyện những người bị nhiễm bệnh hơn hẳn so với những người khác ở đây, nhưng phán đoán trước giờ của bọn họ là dựa vào sương bọ đen trong máu, chưa bao giờ có ngoại lệ.

Bụi mù trên mặt đất bắt đầu tan biến, mọi người đứng trước cửa chính, lặng thinh chả nói. Thống đốc Sao Willard muốn hỏi nhưng không dám hỏi vì sợ nghe phải tin xấu hơn.

Ứng Tinh Quyết cúi đầu nhìn con chip trong tay, sau đó nói: “Chúng ta đi tìm một nửa máy móc kia, những người khác dẫn đội đến hội hợp với viện Bình Thông.”

Mọi người làm theo lời.

Chờ Shaω Eli chật vật và vịn nửa cái cửa chưa ngã, gã thấy ngay chả còn ai trong đội chủ lực, còn đội tuyển trường canh giữ ở đây cũng bắt đầu rút lui: “...” Có ai để ý đến mình được không? Làm sao mà ngay cả Jill Gil Wood cũng biến mất.

Một chiếc máy bay lớn bay tới giữ không trung, là Tập Ô Thông chạy tới phía sau. Cậu ta đứng trước cửa khoang và nói vọng xuống cho Shaω Eli bên dưới: “Đi thôi, chúng ta sẽ đi tìm viện Bình Thông.”

Shaω Eli vừa lên đã nhìn thấy Jill Gil Wood biến mất khi nãy: “Tại sao cậu lại ở chỗ này nữa? Vừa rồi tôi bị bom thổi bay đấy, sao cậu không tìm tôi?”

Jill Gil Wood không trả lời câu hỏi của gã: “... Bây giờ chúng ta sẽ đi bảo vệ tháp tín hiệu.”

“Bọn Vệ Tam đâu?”

“Đi rồi.”

“Đi đâu?”

“Không biết.”

...

“Đấu trường, hiện trường trực tiếp, cả thảy rơi vào môi trường của thế giới ảo. Con đường nối của bến cảng cũng bị phá hư, quân viện trợ không thể vào được. Có người còn muốn điều khiển tháp tín hiệu, đồng thời một nửa cư dân của Sao Willard đang tự giết lẫn nhau.” Ứng Nguyệt Dung bình tĩnh đứng ở sảnh chính dinh thống đốc và nhìn đại biểu quân khu, “Còn gì nữa?”

“Bên phía tháp tín hiệu có người của viện Bình Thông canh gác, một số đội tuyển trường quân sự rắc thuốc gây mê thần kinh lên không trung khiến phần lớn cư dân đã ôn mê.” Đại diện quân khu nhìn về phía trước, “Các thành viên của đội chủ lực của một số trường quân

sự khác đang tìm kiếm máy chế tạo thế giới mô phỏng mới ở Sao Willard."

"Thế giới mô phỏng mới?" Ứng Nguyệt Dung híp mắt hỏi.

"Thống đốc Sao Willard lén nghiên cứu thế giới ảo mới, một khi con người bị nó bao phủ, nó sẽ điều khiển con người trong phạm vi thiết lập với hoàn cảnh riêng biệt."

Một giáo viên tức giận nói: "Tốt cho tên thống đốc Sao Willard."

Sau khi hỏi thăm, các giáo viên tỉnh táo cuối cùng đã hiểu rõ đại để về những gì đã xảy ra, nhưng Ứng Nguyệt Dung không vội vã đi ra ngoài mà đứng ở sảnh chính, nhìn quét một vòng tất cả mọi người ở đây.

"Tôi vẫn luôn có một nghi vấn, tại sao trường South Pasadena đột nhiên đi kha khỏi đấu trường." Ứng Nguyệt Dung nói xong thì tầm mắt đảo qua mấy thầy cô ở đây, cuối cùng mắt bà dừng lại trên người Ngư Thiên Hà, "MC Ngư, cô nói xem có khi nào có người ở ngoài liên lạc với sinh viên quân sự trong đấu trường hay không?"

Ngư Thiên Hà: "..."

Ánh mắt Ứng Nguyệt Dung di chuyển xuống và nhìn cổ tay trống rỗng của bà ấy: "Thiếu chút nữa quên mất, tất cả bộ quang não của chúng ta bị hủy, giờ cũng không tìm được chứng cớ."

Ngư Thiên Hà im lặng không nói, bấy giờ bà chẳng biết rốt cuộc tình huống bên ngoài là gì, Quân Độc Lập và người bị nhiễm bệnh đã lộ ra được bao nhiêu.

"Dù có thế nào thì cũng nhờ trường South Pasadena, những nhân tài trong hiện trường trực tiếp như chúng ta mới may mắn sống được." Tập Hạo Thiên lên tiếng, "Bây giờ không phải là lúc truy cứu chuyện tự mình liên lạc. Có thể Quân Độc Lập vẫn còn ở bên ngoài, chúng ta cần phải ra ngoài giúp đội chủ lực."

Ánh mắt Ứng Nguyệt Dung lạnh như băng, bà truy cứu chuyện này là bởi vì dựa theo tính cách của Ngư Thiên Hà, cô ấy không cần lén lút liên lạc với trường South Pasadena chỉ vì thắng thua của trận đấu, nhất định còn có nguyên nhân gì khác.

"Viện Bình Thông gọi đến!" Đại diện quân khu nhìn quang não của

mình và lập tức tiến lên nói với Ứng Nguyệt Dung.

“Nhận.”

Kênh liên lạc được kết nối, đại diện quân khu tắt chế độ riêng tư, hình ảnh trên màn hình ánh sáng xuất hiện trước mắt tất cả mọi người.

Ống kính lắc lư rất nhiều, có lẽ là người mang quang não đang đung đưa kinh khủng vì mãi chạy chẳng ngừng.

Sảnh chính dinh thống đốc yên tĩnh, họ đang chờ người trước màn ánh sáng, cuối cùng người này cũng dừng lại và mặt Lộ Thời Bạch xuất hiện trước ống kính.

Đầu anh ta đầy mồ hôi, nửa khom lưng chống đầu gối mình. Anh ta nhìn thấy Ứng Nguyệt Dung thì trong lòng buông lỏng: “Trước đó bên kia truyền đến tin tức nói các thầy cô tỉnh rồi.”

“Xảy ra chuyện gì?” Lộ Chính Tân tiến lên hỏi.

“Có quá nhiều người như thế này.” Lộ Thời Bạch đứng dậy lau mặt, anh nhắm ống kính về phía sau mình, “Bọn họ không giống như Quân Độc Lập mà giống như dân chúng bình thường của Sao Willard hơn. Sinh viên quân sự ra tay trong lưỡng lự và bị động, không rõ bọn họ có rơi vào thế giới giả lập hay không.”

Màn ánh sáng quay lại và quay ngay mấy người đang dây dưa với sinh viên trường quân sự, đôi mắt của tất cả mọi người loang lổ màu xám và đen, trông chẳng giống như người bình thường.

Bởi vì những người này mà nhóm sinh viên bị hạn chế lúc chiến đấu, thậm chí họ không dám sử dụng cơ giáp và ngày càng có nhiều người đến tấn công.

Đứng ở phía sau, Sơn Cung Dương Linh nhìn màn sáng, bà dùng sức nhắm mắt lại.

“Lúc chúng em đi ra cầu cứu thì có gặp một đội bảo vệ, đôi mắt của họ cũng y như vậy nhưng ít loang lổ hơn.” Lộ Thời Bạch bày vẻ mặt nghiêm túc, “Lúc đó em cho rằng họ chính là Quân Độc Lập.”

Nhưng bây giờ có rất nhiều người bình thường, họ cứ như mất trí hoàn toàn và chỉ biết tấn công bọn anh, nào có trông như Quân Độc

Lập.

Viện Bình Thông có rất nhiều sinh viên quân sự như vậy, nhưng theo đà dân chúng nhiều lên, họ đã ở trong thế bất lợi.

Lộ Thời Bạch gọi tới chính vì muốn nhờ Ứng Nguyệt Dung và Lộ Chính Tân, anh muốn biết kế tiếp nên xử lý như thế nào.

Tuy nhiên chưa đợi hai vị chỉ huy đưa ra đề nghị, bỗng trên tháp tín hiệu xuất hiện máy bay cỡ lớn, bọn người Tập Ô Thông dẫn theo đội tuyển trường nhảy từ trên cao xuống, trực tiếp ra tay vây giết.

Lộ Thời Bạch quay đầu và chất vấn Jill Gil Wood đứng gần mình nhất với vẻ ngỡ ngàng: “Cậu đang làm gì vậy?”

Jill Gil Wood: “Không cứu nổi những người này rồi, cậu mà không giết thì cuối cùng bọn họ vẫn chết.”

“Ý cô là sao?” Trước đó Lộ Thời Bạch vẫn canh cánh trong lòng những lời cô nói, thế nên anh ta xông tới túm lấy cổ áo cô chất vấn.

Jill Gil Wood đá một cú vào người muốn chém Lộ Thời Bạch rồi kéo tay anh ta ra: “Bây giờ không phải là lúc để đặt câu hỏi.” Nói xong, cô tắt quang não của Lộ Thời Bạch.

...

“Có động tĩnh gì không?” Vệ Tam hỏi Ứng Tinh Quyết đang cầm chip chính.

Họ đang bay nhanh ở độ cao thấp vì muốn tìm thấy một nửa máy còn lại.

“Nguyên chỗ này không có.” Ứng Tinh Quyết nhìn về phía thống đốc Sao Willard, “Còn có chỗ nào có thể đặt máy móc không?”

Ban đầu Thống đốc Sao Willard đã mất tay, mất máu rất nhiều. Đến khi cầm máu rồi ông lại hoàn toàn không tiến hành điều trị và nghỉ ngơi, thế là chả thể giữ nổi đứa bé.

“Để cháu ôm.” Kim Kha nhận đứa bé từ trong ngực ông.

“Để thiết lập thế giới ảo, vị trí để máy cần có một phạm vi nhất định, không có ở đây...” Thống đốc dựa vào ghế trong bất lực, tầm nhìn

của ông xuyên qua cửa sổ, nói thất thần, “thì còn có một nơi.”

Ứng Tinh Quyết không hỏi tiếp mà lặng im chờ ông nói ra.

“... Đi đến đường Hoa Trăm Mẫu.” Thống đốc Sao Willard mỉm cười, “Đó là nơi chúng tôi kết hôn.”

Đường Hoa Trăm Mẫu được coi là cảnh quan thực sự của Sao Willard. Không giống như thế giới mô phỏng, tất cả các bông hoa ở đây là có thật, do đó sẽ có hoa lụi tàn. Chỗ này cũng không có khách du lịch tới hết bốn mùa trong năm, và, bây giờ đúng là lúc hoa héo tàn.

Máy bay quay đầu, ngay lập tức bay đến đường Hoa Trăm Mẫu. Phía dưới có vô số cành hoa khô héo; so với ngay mùa hoa, hoa thời điểm này xấu xí đến nỗi mọi người không thể tưởng tượng được sự lộng lẫy của chúng lúc nở rộ thuở trước.

Chip trong tay Ứng Tinh Quyết bắt đầu nhấp nháy, khi khoảng cách càng ngày càng gần, ánh sáng trên chip càng lúc càng nhanh.

Mọi người đi xuống khỏi máy bay và đi hết một đường Hoa Trăm Mẫu.

Khi đến cuối đường, ánh sáng trên chip đã sáng lóa.

“Các người đến trễ.” Phu nhân thống đốc xoay người nhìn những sinh viên quân sự này và cười bảo.

“Tại sao?” Thống đốc hỏi với khuôn mặt nhợt nhạt. Xưa nay ông không cài phòng bị với vợ trong phòng nghiên cứu, cô ấy thường xuyên ra vào, đôi khi còn đăng nhập vào quang não của ông để mua sắm. Cho nên miễn là cô ấy muốn, thì cô ấy sẽ tìm ra được những bí mật đó, song ông nghĩ mãi mà chả hiểu vì sao.

Phu nhân thống đốc mỉm cười: “Tôi không muốn làm một người bình thường, tôi muốn điều khiển cơ giáp.”

“Cảm giác của em bị tổn thương thì sao mà vào trường quân sự được?” Thống đốc Sao Willard lắc đầu, “Chắc chắn em có nỗi khổ tâm gì đúng không?”

“Phải không? Bây giờ tôi đã có thể điều khiển cơ giáp rồi.” Bà ta vừa dứt lời, hai mắt trong nháy mắt đã đen thùi. Bà ta đi vào cơ giáp và

mang theo người bị nhiễm bệnh hai bên xông về phía bọn họ.

“Phiền toái rồi.” Vệ Tam khẽ chậc một tiếng, cô đưa tay kéo Ứng Tinh Quyết ra phía sau trước mới lập tức nghênh đón.

Chương 275

“gia nhập với chúng tôi”

“Cơ giáp cấp 3S.” Ứng Thành Hà ngửa đầu nhìn chiếc cơ giáp của phu nhân thống đốc và cho hay.

“Cấp 3S?” Kim Kha nhíu mày, cậu ấy nhớ rõ lúc trước thống đốc Sao Willard nói cảm giác của vợ ông đã bị tổn thương, ngay cả trường quân sự mà cũng không vào học được; còn bây giờ bà ấy lái thẳng luôn cơ giáp cấp 3S, chả lẽ cảm giác bị tổn thương của bà ấy đã tốt lên?

Thống đốc ở bên cạnh nhìn người vợ xa lạ ngày hôm nay, không thể hiểu thông được vì sao bà ấy lại biến thành bộ dáng như bây giờ?

Số lượng người bị nhiễm bệnh gấp nhiều lần họ, nhưng các sinh viên quân sự đến đây là những chiến sĩ độc lập giỏi nhất trong thế hệ mới của Liên bang, lấy 1 địch 10 cũng chưa rơi vào thế yếu.

Vệ Tam đối mặt với phu nhân, không thể không nói, đối với một người chưa từng trải qua sự huấn luyện của trường quân sự thì chẳng thể coi thường thực lực của bà ấy, ít nhất là so với mấy chiến sĩ độc lập cấp 3S. Chẳng qua người bà ấy đối đầu là Vệ Tam.

Cánh tay, đầu gối, bụng... mỗi lần Vệ Tam tới gần, trên cơ giáp phu nhân đã để lại một vết thương.

Thống đốc xem mà kinh hồn khiếp vía, ngay cả khi biết rằng vợ ông đã biến thành dáng vẻ thế này thì ông vẫn lo lắng cho bà, muốn bà đừng tiếp tục nữa.

Nhưng những tổn thương cơ giáp này gặp phải đã khiến ý chí chiến đấu của phu nhân thống đốc càng tăng vọt. Hiển nhiên bà vô cùng thích cơ giáp của mình, không tiếp nhận được chuyện Vệ Tam để lại vết thương trên cơ giáp, chiêu thức bà đánh ra càng ngày càng tàn nhẫn.

“Đánh cũng đánh đủ rồi, nên kết thúc thôi.” Vệ Tam thì chẳng muốn tiếp tục dây dưa với bà ta.

Phu nhân thống đốc ôm bụng, cười một tiếng: “Đã đến lúc kết thúc.”

Vệ Tam và bà sượt qua người nhau, tay cô cầm đao xoay một vòng ở phía sau lưng rồi đổi sang tay kia, mũi đao đâm vào lưng phu nhân thống đốc.

Thực lực bà ta chênh lệch quá nhiều so với Vệ Tam, kiếm của bà ta muốn chống lại nhưng cuối cùng cũng chỉ đành bị bị đánh ngã nhào.

Trong khoảnh khắc đó, ánh mắt bà ta đảo qua Ứng Tinh Quyết bên đối diện, trong mắt hiện lên sự tham lam, chính là bây giờ, chỉ cần mang tên này đi, hấp thụ cảm giác của nó...

Bà ta dùng sức tránh thoát đòn tấn công của Vệ Tam, đột nhiên nhào về phía Ứng Tinh Quyết, bằng mắt cũng thấy thấy tay mình sắp bắt được nó rồi.

Thống đốc Sao Willard há hốc miệng, ông muốn gọi tên vợ để cho bà dừng lại, đừng phạm sai lầm một lần nữa.

“Phụp...”

Phu nhân thống đốc hoảng hốt cúi đầu thì trông thấy khoang cơ giáp của mình bị đao tu di đâm thủng. Mũi đao đâm xuyên ngực bà, bà ta cố ức quay đầu nhìn Vệ Tam thì thấy ngay cả quay đầu, Vệ Tam cũng chả quay lại.

Ngay lập tức cả người bà ta mang theo cơ giáp ầm ầm ngã xuống đất, cuối cùng tay phu nhân thống đốc vẫn không đụng được Ứng Tinh Quyết như cũ.

Cơ Sơ Vũ nghe thấy động tĩnh thì nhìn về phía Vệ Tam và không khỏi nắm chặt đao trong tay:... Cô ấy lại mạnh lên.

Cho đến bây giờ các thành viên của đội chủ lực đang tiến bộ, Cơ Sơ Vũ thậm chí cảm thấy trình độ nửa năm nay của mình tăng lên nhanh hơn những năm trước, nhưng dù có nhanh… vẫn chả nhanh bằng Vệ Tam.

Lúc này Vệ Tam mới xoay người, khom lưng rút đao tu di của mình ra.

Bên trong khoang cơ giáp, máu của phu nhân thống đốc bắt đầu chảy ra từ chỗ thủng trên cơ giáp.

“Anh sẽ cứu em ra, cứu em ra.” Thống đốc Sao Willard giao đứa bé

cho Kim Kha bên cạnh rồi xông tới dùng một tay còn lại liều mạng mở cửa khoang cơ giáp với vẻ mặt bi thương.

Tay ông run run, cố gắng mở cửa, kéo vợ ra ngoài.

Thống đốc Sao Willard hiểu rằng tất cả điều này là sự lựa chọn của vợ, nhưng về mặt tình cảm, cô ấy mãi là vợ của mình.

“Chúng ta cứ như vậy không tốt sao? Tại sao?” Ông dùng sức ấn vào vết thương của vợ, chẳng qua máu trên ngực chả ngừng chảy, cứ ào ra chả ngừng.

Kim Kha đưa tay che mắt thằng nhóc, mắt cậu ấy dừng trên ngực phu nhân thống đốc. Theo cậu thấy, chỗ máu có màu đỏ, cậu và và Ứng Tinh Quyết liếc nhau một cái và nhìn được cái khẽ lắc đầu của người ta, hiển nhiên máu không có bóng dáng của sương bọ đen.

“Tại sao à?” Phu nhân thống đốc đột nhiên mở mắt ra, tròng mắt dần khôi phục lại mày trắng như bình thường. Bà ta nôn ra máu, nói với vẻ hơi dữ tợn, “Tôi không muốn mỗi ngày cứ sống giống như một người bình thường, khụ, khụ… Rõ ràng cảm giác của anh không thấp, nhưng sao cứ muốn làm một người bình thường chứ. Mỗi ngày trôi qua nhìn thấy anh lãng phí cảm giác của mình là tôi hận! Vì lẽ gì mà người có cảm giác bị tổn thương không phải là anh!”

Thống đốc sững sờ, khi mình quen biết vợ thì cảm giác của cô ấy đã bị hao tổn, cho nên… cô ấy ghen tị với mình vì mình có cảm giác?

Liêu Như Ninh mới xử lý xong nhóm người bị nhiễm bệnh kia, cậu ta vừa đi ra đã nghe thấy lời của phu nhân thống đốc bèn không kìm được mà nói luôn: “Chỉ cần không đi huấn luyện thì cảm giác sẽ không có khả năng tổn thương. Tương tự như vậy, trước khi vào trường quân sự mà cảm giác của bà dễ gặp chuyện thế này, có nghĩa là bản thân bà không thích hợp với cường độ huấn luyện của trường quân sự.”

Bà ta bị lời nói của cậu ta làm tức giận đến mức nôn thốc ra từng bụm máu. Trông thấy hơi thở sắp đứt, bỗng bà ta lại nở nụ cười quá lạ: “Không sao, về sau hễ có người muốn lực lượng thì tự mình lựa chọn được.”

Thống đốc Sao Willard cúi đầu nhìn vợ mình, ông sợ hãi bởi nụ cười của bà nhưng giây tiếp theo, phu nhân thống đốc không còn thở nữa.

Nhóm người bị nhiễm bệnh này bị thanh trừ xong xuôi, các chiến sĩ độc lập nhao nhao ra khỏi cơ giáp, Hoắc Tuyên Sơn đi tới hỏi: “Lời này của bà ta có ý gì?”

Đám người không tài nào biết được.

Đầu ngón tay Ứng Tinh Quyết khẽ cong, cảm giác bao trùm thân thể phu nhân thống đốc, cuối cùng anh cũng cảm thấy được hơi thở của sương bọ đen trong đầu bà ta, và hơi thở ngưng tụ này còn mãnh liệt hơn so với tất cả sương bọ đen anh từng thấy. Anh dùng cảm giác làm đám sương bọ đen trong đầu phu nhân tiêu tan rồi bèn lập tức vòng qua thống đốc Sao Willard và vợ để đi về phía giấu máy móc.

Ở cuối đường Hoa Trăm Mẫu có một phòng lưu trữ lồ ng đèn rất lớn, nghe nói trong này được người ta đặt làm những chiếc đèn lồ ng vào mùa hoa rụng hàng năm, chờ đến mùa hoa nở năm sau sẽ cũng cấp cho du khách. Trên thực tế, chỗ cuối đường lúc kết thúc đường hoa trong vũ trụ ảo là một sản phẩm có nguồn gốc từ đây.

Ứng Tinh Quyết muốn đẩy cửa phòng đựng đồ làm lồ ng đèn khổng lồ thì bị Vệ Tam giữ lại.

“Tôi sẽ mở.”

Vệ Tam tiến lên phía trước, đẩy cửa phòng, trong nháy mắt đó có một người, nói chính xác hơn là người bị nhiễm bệnh, đột nhiên tấn công trừ trong đó.

Đang tiếc thay người mở cửa là Vệ Tam, thậm chí người bị nhiễm bệnh chả chịu được hai chiêu dưới tay cô.

Ứng Tinh Quyết tiến lên phía trước và đứng trước cái máy. So với cái máy anh nhìn thấy dưới hồ nhân tạo trước đây, rõ ràng cái máy này lớn hơn rất nhiều, khó trách những người bị nhiễm bệnh này cho rằng đây là toàn bộ máy.

Anh cắt nguồn cung cấp năng lượng, lấy chip ra, mức độ tinh tế của chip này rõ là kém hơn so với chip chính, đó có lẽ là lý do tại sao lại cần máy có kích thước lớn.

Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn lên toàn bộ nguồn ánh sáng đã tắt, cùng lúc đó, một nửa thế giới ảo đang bao lấy Sao Willard cũng biến mất. Ai nấy biết rằng nỗi đau mà người dân chính thực sự phải đối mặt chỉ mới bắt đầu.

“Bây giờ tôi đã biết ý tứ của phu nhân thống đốc rồi.” Kim Kha đứng ở vị trí phía sau bỗng nhiên có sắc mặt khó coi nói, “Các cậu mở kênh của Truyền thông Sequoia đi.”

Kênh Truyền thông Sequoia, tại thời điểm này, đang được phát sóng trên toàn Liên bang, người bên trong rõ ràng là phu nhân của thống đốc Sao Willard.

“Thế giới này luôn bị người có cảm giác cao điều khiển, bọn họ chiếm hơn phân nửa tài nguyên, có thể tùy ý điều khiển cơ giáp.” Trong video, phu nhân thống đốc Sao Willard có vẻ mặt phấn khởi, “Dựa vào đâu mà chúng ta không thể điều khiển cơ giáp, dựa đâu mà chúng ta bị người có cảm giác cao sai khiến? Dựa vào đâu mà cảm giác của chúng ta thấp hơn người khác?”

Đến đây, bà đột nhiên dừng lại để giới thiệu bản thân, nói rằng vì cảm giác bị tổn thương nên bà ta hoàn toàn trở thành một người bình thường; mà cũng vì từ bỏ lái cơ giáp, bà ta bị buộc phải sống như những người bình thường. Kế đó trước mặt toàn bộ Liên bang, bà ta trở thành một người bị nhiễm bệnh.

“Nhưng bây giờ... Cảm giác của tôi đã trở về, cấp 3S! Tôi có thể điều khiển cơ giáp cấp 3S!” Hình ảnh vừa chuyển, phu nhân thống đốc Sao Willard đã tiến vào trong cơ giáp, thậm chí bà ta còn đánh thử với một người bị nhiễm bệnh khác nhằm chứng minh thực lực của mình.

“Nếu các bạn cũng muốn cải thiện cảm giác của mình, không bị kiểm soát bởi những người khác, hãy gia nhập với chúng tôi.” Phu nhân thống đốc bước ra khỏi khoang cơ giáp, mở rộng hai tay, đi kèm với khuôn mặt say mê.

“...”

Trong lúc nhất thời, đám người không biết nói gì cho phải. Bọn họ giữ bí mật, không cho thế giới bên ngoài và những người phía trên biết, lo lắng rằng những người bị nhiễm bệnh sẽ càng ẩn sâu hơn, thế rồi bây giờ người bị nhiễm bệnh tự cho mình lộ luôn?

“Có thể chặn tín hiệu kênh này được không?” Hoắc Tuyên Sơn hỏi.

“Đã phát sóng một thời gian dài, truyền khắp Tinh Võng luôn rồi. Không có gì bất ngờ thì các cấp lãnh đạo cũng thấy cả.” Kim Kha giơ

tay lên che nửa dưới khuôn mặt nhằm ngăn chặn cảm xúc của chính mình, Liên bang muốn loạn cào cào triệt để rồi.

Cho dù có dân chúng muốn nâng cao cảm giác của mình hay là phía cao tầng bắt đầu điều tra sự tồn tại của những người bị nhiễm bệnh, chắc chắn sẽ xảy ra lớp lớp sự khiện đổ máu, thậm chí có thể xuất hiện chuyện mấy thế lực đấu đá và ném đá giấu tay.

Hai chỉ huy chính ở đây gần như ngay lập tức nghĩ về những gì có thể xảy ra sau này.

Không thể không nói, một chiêu này của phu nhân thống đốc Sao Willard chả khém gì chuyện ném một quả bom vào Liên bang.

Ứng Tinh Quyết nhìn thoáng qua, sau đó dời ánh mắt: “Về dinh thống đốc trước.”

...

Như Kim Kha đã nói, cả Liên bang đã nhìn thấy video này, hiển nhiên mấy thầy cô tỉnh táo lại ở của dinh thống đốc cũng nhận được tin và xem hết video này.

“Cái thứ này là cái gì?” Hạng Minh Hóa nhìn ánh mắt của phu nhân thống đốc trong video, “Kỹ thuật gì mà còn giúp người ta tăng cấp cảm giác lên?

“Đây chắc chắn là chuyện do Quân Độc Lập làm ra!” Có người hô to, “Đã nói trước đó nên san bằng ngay Khu 3 và Khu 11, chứ không phải để lại đến bây giờ!”

Sơn Cung Dương Linh nắm tay, lặng lẽ liếc mắt một cái.

Năm đó hai khu nổi loạn đã làm liên lụy quá nhiều thế gia, đặc biệt là Khu 3, bởi vậy các thế gia lớn mới ngầm quên chuyện “san bằng” này.

Ứng Nguyệt Dung giơ tay ra hiệu cho tất cả mọi người im lặng: “Việc bức thiết trước mắt là xử lý tốt chuyện trên Sao Willard đã.”

Tuy nhiên, ngay sau khi video này được tung ra, nó đã gieo một hạt giống nghi ngờ trong lòng mấy người có tâm sư sâu sắc, họ sẽ vô thức nghi ngờ liệu những người xung quanh mình có phải là người bị nhiễm bệnh hay không.

...

Những người bị nhiễm bệnh trên Sao Willard, nói cho rõ chính là những người bị nhiễm bệnh trên khuôn mặt, đã được dọn gần như sạch sẽ. Đội ngũ của năm trường quân sự lớn bắt đầu hội tụ về phía dinh thống đốc.

“Jill Gil Wood, cô chính là loại người này.” Vừa đến cửa dinh thống đốc và xuống đất, Lộ Thời Bạch đã chặn Jill Gil Wood lại, “Cô còn biết gì nữa?”

“Mặc kệ tôi biết cái gì, là dạng gì, những gì anh cần biết là tôi vẫn đứng bề phía của Liên bang.” Jill Gil Wood chả ngờ được có người bị nhiễm bệnh mói thẳng hết mọi chuyện, cô ấy hất tay Lộ Thời Bạch rồi nhanh chân sải bước vào trong.

Giải Ngữ Mạn và Hạng Minh Hóa đã đứng ở cửa chờ sinh viên trường Damocles. Đợi hồi lâu, ngay cả đội của viện Bình Thông và đội tuyển trường của các trường khác đã đi vào hết, thì họ mới nhìn thấy sinh viên trường của mình. Tuy rằng mấy đứa này chật vật, nhưng vẫn còn đấy, trong lòng thầy cô bất giác thở phào nhẹ nhõm.

“Thầy cô à, mọi người tỉnh lại rồi?” Lại một chiếc máy bay khác chạy tới, Liêu Như Ninh ở trên đó vẫy tay với mấy người Giải Ngữ Mạn.

Máy bay vừa hạ xuống là bọn họ đã tới chào đón ngay.

Vệ Tam tụt lại phía sau và cúi đầu nhìn quang não, cô nhận được một tin bí mật từ Quân Độc Lập.

Cô khều Kim Kha: “Có người muốn mượn kênh Truyền thông Lam Phạt để lên tiếng.”

“Quân Độc Lập?”

Vệ Tam gật đầu.

“Vậy đồng ý đi, có thể bọn họ muốn trả lời vụ người bị nhiễm bệnh.” Kim Kha nói, có lẽ một cái video của phu nhân thống đốc Sao Willard đã phá vỡ kế hoạch của tất cả mọi người.

Vệ Tam cúi đầu liên lạc với Truyền thông Lam Phạt, muốn bọn họ chuẩn bị phát sóng trực tiếp. Cô vừa ngẩng đầu thì đã thấy mấy thầy

cô đi tới ôm.

“Các em không bị gì hết là tốt rồi.”

Chương 276

“mở ra thời kỳ hỗn loạn”

Giờ phút này Truyền thông Lam Phạt đang luống cuống tay chân kết nối và kiểm tra tín hiệu giữa các hành tinh. Đến khi xác nhận đã ổn, đạo diễn, người ngồi đối diện với người dẫn chương trình đang ngồi trên bục, ra đấu tay để ra hiệu bắt đầu.

“Chào buổi chiều tất cả các khán giả, chúng tôi sẽ truyền một tin khẩn cấp. Quân Độc Lập sẽ phát ngôn thông qua đài này trong một tiếng. Được biết đây cũng là lần đầu tiên Quân Độc Lập xuất hiện trước công chúng, xin vui lòng chú ý đến đài chúng tôi, hẹn gặp lại sau một tiếng.”

...

Ngay sau khi tin tức này xuất hiện là toàn bộ Liên bang chấn động, vô số người đang tự hỏi liệu Quân Độc Lập có đưa ra một lời giải thích chi tiết hơn về những gì phu nhân thống đốc Sao Willard nói hay không. Quân Độc Lập ẩn núp trong nhiều năm, có phải đã được nghiên cứu cái thứ nâng cao được cảm giác này chăng. Tuy nhiên, một số người suy nghĩ sâu hơn thì đã tìm thấy một số chi tiết, ban đầu phu nhân dùng kênh Truyền thông Sequoia để lên tiếng, còn bây giờ Quân Độc Lập thì phát thông báo trực tiếp trên kênh Truyền thông Lam Phạt.

Trước giờ mọi người đều biết, hai kênh Sequoia và Lam Phạt luôn đối đầu nhau.

Cho nên, ý chừng lập trường của Quân Độc Lập và phu nhân thống đốc Sao Willard sẽ tương phản nhau, phải chăng Quân Độc Lập đã bị chia thành hai phe?

Nhưng mà dù có nghĩ kiểu gì thì toàn bộ người phía cấp cao đã canh trước kênh Lam Phạt, chờ đợi bọn người bên kia phát biểu trự tiếp vào một tiếng sau.

Đám người Ứng Nguyệt Dung trên Sao Willard cũng nhận được tin tức, giờ phút này có một tấm màn sáng khổng lồ đang lơ lửng ở sảnh chính dinh thống đốc, tất cả mọi người đứng chờ ở sảnh chính.

“Cuối cùng Quân Độc Lập đã tuyên chiến.” Shaω Eli, giống như các

đội chủ lực trường quân sự khác, đứng ở góc và nói với vẻ tự tin, "Họ đến bao nhiêu người thì tôi đánh bấy nhiêu."

"Cậu chắc chắn Quân Độc Lập sẽ tuyên chiến như vậy?" Jill Gil Wood lạnh lùng nhìn gã.

"Nếu không, Quân Độc Lập có thể làm gì?" Shaω Eli tự nhận mình có đầu óc thông minh khôn cùng, "Chắc chắn chuỗi chuyện liên tiếp ở trên Sao Willard do bọn họ làm ra hết."

Cao Học Lâm đứng bên cạnh giơ tay sờ gáy mình, đến bây giờ đầu vẫn quay cuồng. Anh ta bỏ lỡ quá nhiều chuyện, hiểu nhiên không rõ Sao Willard đã xảy ra chuyện gì. Anh ta hỏi Tập Ô Thông: "Chúng ta tranh tài xong rồi? Sao tôi chả nhớ bất kỳ cái gì vậy?"

Tập Ô Thông: "..."

Đội chủ lực Samuel lập tức im lặng, không ai mở miệng nữa, dù sao thì chả có tay ai sạch sẽ trong chuyện của Cao Học Lâm cả.

Cao Học Lâm cảm thấy biểu hiện của đồng đội thì tim đập dồn, trường Samuel lại không lấy được thứ hạng?

"Hạng đầu tiên và thứ hai là của hai trường quân sự nào?" Cao Học Lâm thì thầm hỏi Tập Ô Thông, bây giờ anh ta tò mò không biết trường Damocles hay trường Đế Quốc mới có điểm số cao.

Tập Ô Thông: "... Trận đấu đã bị đình chỉ."

Cao Học Lâm: "Cái gì?"

Sau khi Tập Ô Thông giải thích tất cả mọi thứ, kênh Lam Phạt cuối cùng đã bắt đầu phát sóng trực tiếp.

"Thưa quý vị khán giả, chỉ còn 5 phút nữa là đến 1 giờ, bên đài đã liên lạc với Quân Độc Lập, chúng tôi sẽ sớm phát sóng trực tiếp, xin đừng bỏ đi."

...

Thời gian trôi qua từng phút một, cuối cùng người dẫn chương trình tự mình đếm ngược 10 giây, đếm xong thì màn hình lấp lóe, kế đó có một người đàn ông xuất hiện trong mắt tất cả những người chờ đợi ở phía trước của màn hình ánh sáng.

“Đã lâu không gặp.” Một người đàn ông có mái tóc bạc và dài, ngồi ngay ngắn tại bàn làm việc của mình với một nụ cười nhẹ nhàng trên khuôn mặt, như thể chào đón những người bạn cũ.

Vệ Tam ngửa đầu nhìn người đàn ông trên màn ánh sáng, cô không biết người ta nhưng Kim Kha bên cạnh lại có chút kích động, cậu ấy nói nhỏ: “Là Ứng Du Tân!”

Là Ứng Du Tân, người được ca ngợi là chỉ huy mạnh nhất Liên bang trước Ứng Tinh Quyết, sau đó dẫn Khu 3 đào tẩu.

Ngay cả Ứng Nguyệt Dung, đồng từ bà co rụt lại khi nhìn thấy hình ảnh trên màn ánh sáng. Bà cũng không ngờ người đi ra sẽ là Ứng Du Tân.

“Tôi là tổng chỉ huy Quân Độc Lập, Ứng Du Tân.” Người đàn ông tóc trắng nắm hai bàn tay vào nhau và đặt trên bàn làm việc, chú ấy nhìn vào ống kính, “Về video mà kênh Truyền thông Sequoia lan truyền trước đây, cái gọi là có thể nâng cao và sửa chữa cảm giác chỉ là một lời nói dối của người bị nhiễm bệnh. Một khi cấp 3S sẵn sàng cho sương bọ đen lây nhiễm, họ sẽ sống cộng sinh với bọn chúng cho đến khi bị nó nuốt chửng. Những người cấp SS trở xuống bị nhiễm bệnh sẽ mất tất cả khả năng suy nghĩ độc lập, trở thành dịch dinh dưỡng của sương bọ đen. 20 năm trước, đã có những người bị nhiễm bệnh thâm nhập vào vị trí mấy nhà lãnh đạo Liên bang, để giữ cho đội ngũ trong sạch, chúng tôi thành lập Quân Độc Lập. Hôm nay ở đây thông báo cho tất cả mọi người, trở thành một người bị nhiễm bệnh chỉ có hai hậu quả. Một, trở thành dịch dinh dưỡng và cơ thể của sương bọ đen; và hai, chết dưới bàn tay của Quân Độc Lập.”

Ngay cả khi nói những lời như vậy, người đàn ông trước ống kính vẫn giữ phong độ chỉ huy nhẹ nhàng và tỉnh táo năm đó.

Trong khi mọi người đang suy nghĩ sương bọ đen là gì, những người bị nhiễm bệnh là gì, màn hình ánh sáng đột nhiên tối đi, Ứng Du Tân biến mất trước ống kính, sau đó một dòng chữ xuất hiện ở trên đó.

[Thời gian xuất hiện của sương bọ đen bất thường, căn cứ vào thông tin xuất hiện sớm nhất để điều tra ra được ban đầu chúng chỉ ra tay với cấp siêu 3S, trong lịch sử từng có nhiều người bị hại là người có tiềm năng sở hữu cấp siêu 3S. Sau đó chúng không chỉ ra tay với cấp siêu 3S tiềm năng mà bắt đầu dung hợp điều khiển các thành viên cấp 3S trở xuống, những người này được gọi là người bị nhiễm

bệnh. Hơn hai thập kỷ trước, đội ngũ của chúng đã lớn mạnh, thậm chí phát triển đến dạng lây nhiễm cho cả người bình thường toàn bộ hành tinh. Bởi vì cấp siêu 3S nhận ra được những người bị nhiễm bệnh dưới cấp 3S, phát hiện ra chuyện họ khác hẳn với người bình thường, nên 20 năm trước đây, Khu 3 và 11 cùng nhau thành lập Quân Độc Lập, bắt đầu làm sạch những người bị nhiễm bệnh.]

Mỗi một câu trên đó để lộ ra những thông tin đủ đầy để làm cho những người trước màn hình ánh sáng trầm tư.

Thì ra người đầu tiên có cấp siêu 3S không phải là Ứng Tinh Quyết, trong lịch sử còn có nhiều người cấp siêu 3S tiềm năng; thì ra Quân Độc Lập đang thanh trừ người bị nhiễm bệnh...

“Cái này chỉ sợ là lời một phía của Quân Độc Lập.” Có người nói lảnh lói ở sảnh chính dinh thống đốc, “Không đáng tin!”

“Vậy làm sao để giải thích những người tấn công ở tháp tín hiệu? Hoặc là nói tại sao năm đó Quân Độc Lập muốn tàn sát toàn bộ một ngôi sao, rõ ràng chỉ cần xua đuổi hoặc trấn áp là giành được quyền điều khiển hành tinh đó rồi.”

Toàn bộ sảnh chính bắt đầu cãi nhau, giống hệt như cảnh ở cuộc họp cấp cao tại quân khu.

Nhưng dù có là gì, trong lòng mấy người lãnh đạo đã bắt đầu suy đoán: Ai là người bị nhiễm bệnh?

...

Đội chủ lực của năm trường quân sự đứng ở một bên, một lát sau, Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết đi ra ngoài, kế đó anh em Sơn Cung, Jill Gil Wood cũng đi theo sau.

Lộ Thời Bạch nhìn thoáng qua các giáo viên rơi vào cuộc cãi vã và thảo luận rồi cũng lặng lẽ đi ra ngoài.

Mấy người đi tới hòn non bộ phía sau dinh thống đốc thì ngừng lại, còn chưa mở miệng, Vệ Tam bỗng nhiên nói tới hướng cô vừa đi: “Đi ra.”

Lộ Thời Bạch khựng lại một chút rồi bước ra từ một hòn non bộ khác. Anh ta nhìn Jill Gil Wood và anh em Sơn Cung: “Mấy người là Quân Độc Lập?”

“Anh cảm thấy thế nào?” Sơn Cung Dũng Nam hỏi ngược lại anh ta.

Dựa vào chuyện Jill Gil Wood biết rất nhiều về đội bảo vệ và đứng về phía bọn họ, Lộ Thời Bạch cho rằng họ là Quân Độc Lập, nhưng sự tiến hóa của Jill Gil Wood và chuyện tăng cấp đột ngột của anh em Sơn Cung làm cho anh ta nghi ngờ rằng họ là những người bị nhiễm bệnh mà Ứng Du Tân vừa nói.

“Các cậu là Quân Độc Lập.” Thật lâu sau, Lộ Thời Bạch nói.

Khi nói lời này, ánh mắt anh ta rơi vào trên người Ứng Tinh Quyết. Ít nhất cấp siêu 3S cũng không phải là người bị nhiễm bệnh, nếu Ứng Tinh Quyết đã đi ra cùng bọn họ, chứng tỏ họ không phải là người nhiễm bệnh.

Thấy họ không phủ nhận, Lộ Thời Bạch lại hỏi: “Tại sao phải giết những người đó?” Anh ta vẫn còn canh cánh trong lòng về những gì đã xảy ra ở tháp tín hiệu.

Jill Gil Wood trả lời: “Những người bình thường ở Sao Willard là những người bị nhiễm bệnh, nhưng họ không tự nguyện mà là bị cưỡng ép kiểm soát, ngay tại lúc bọn họ bị kiểm soát kia, họ đã chết rồi. Anh có giết hay không thì bọn họ cũng là người đã chết.”

“Sương mù bọ đen có thể cưỡng ép điều khiển con người?” Vệ Tam hỏi.

“Cần một cơ hội.” Jill Gil Wood nhìn về phía Ứng Tinh Quyết, “Năm đó nhà họ Ứng các anh tiêu hủy một nhóm dịch dinh dưỡng kia, chắc là có một bộ phận lưu lạc đến trên Sao Willar. Bên trong đó bị thêm vào sương mù bọ đen, sau khi uống xong, nếu dinh dưỡng được bổ sung đầy đủ thì con người có thể sinh hoạt bình thường; nhưng một khi sương bọ đen muốn cưỡng chế điều khiển người, chúng sẽ chiếm não bộ trong nháy mắt, khi đó thì người đó sẽ chết.”

“Nói như vậy, miễn là người bình thường uống thứ gì đó có trộn sương bọ đen, hoặc trở thành một người bị nhiễm bệnh, hoặc là bị kiểm soát rồi sau đó sẽ chết?” Lộ Thời Bạch cau mày, ngay lập tức rút ra được trọng điểm.

Jill Gil Wood lắc đầu: “Nếu thực sự đơn giản như vậy thì Liên bang đã là của sương bọ đen từ lâu. Theo phỏng đoán, sương mù bọ đen thường xuất hiện thành từng mảng, một khi hợp nhất với con người,

chúng sẽ trở thành từng cá thể có được nhận thức riêng, còn trước đó sương bọ đen không thể chịu đựng được một đòn. Tất nhiên đó chỉ là tương đối cho cấp siêu 3S, cho nên đó là lý do tại sao ban sơ sương mù đen sẽ nhắm mục tiêu vào cấp siêu 3S tiềm năng. Ngoài ra, trong nhóm dịch dinh dưỡng của công ty Thông Tuyển được trộn sương bọ đen đó, chúng phải chứa thành phần phân biệt với các cá thể sương bọ đen cấp cao nhất, ẩn chứa lực lượng quá mạnh, mới có thể điều khiển được người bình thường. Những sương bọ đen khác không thể cưỡng chế điều khiển con người, mà chỉ có tác dụng khi nào con người tự mình dâng hiến; bằng không sau khi tiến vào thân thể con người, chúng sẽ bị bài trừ lặng lẽ không một tiếng động."

"Cá thể sương bọ đen có cấp bậc cao nhất?" Đây là lần đầu tiên Vệ Tam nghe được từ này.

"Mặc dù thời gian tiêu hủy của dịch dinh dưỡng đã lâu, nhưng vẫn còn một phần nhỏ lưu lạc ra bên ngoài. Quân Độc Lập âm thầm điều tra hồ sơ mua hàng và kiểm tra không ít người. Phòng thí nghiệm phát hiện bên trong cơ thể của họ luôn luôn có sương bọ đen, không có cách nào cho chúng đi ra khỏi cơ thể. Cho nên suy ra rằng năm đó thành phần sương bọ đen được bỏ thêm vào dịch dinh dưỡng có đẳng cấp cao, vượt ra ngoài bất kỳ cá thể sương bọ đen nào khác."

Jill Gil Wood che giấu thời gian phát hiện của Quân Độc Lập, trên thực tế, trước đó Quân Độc Lập cũng không điều tra vấn đề này. Đến khi Vệ Tam tiếp xúc với Quân Độc Lập, tổng chỉ huy mới bắt đầu để cho phòng thí nghiệm điều tra.

"Tất cả những người uống đợt dịch dinh dưỡng kia sẽ bị điều khiển hết?" Ứng Tinh Quyết đột nhiên lên tiếng hỏi.

Jill Gil Wood sửng sốt: "Có thể nói như vậy."

Mấy người không ở quá lâu chỗ này, đã có người ra khỏi sảnh chính dinh thống đốc, anh em Sơn Cung rời đi đầu tiên, tiếp theo là Jill Gil Wood và Lộ Thời Bạch.

"Đi thôi." Vệ Tam nói với Ứng Tinh Quyết bên cạnh xong là dẫn đầu đi về phía trước một bước.

"Vệ Tam." Ứng Tinh Quyết theo bản năng đưa tay giữ chặt tay cô.

Vệ Tam nghiêng đầu: "Cái gì?"

“Cô là cấp siêu 3S.” Ứng Tinh Quyết định nói rằng cô ấy sẽ không bị kiểm soát, nhưng sau nhiều lần suy nghĩ, cuối cùng anh chỉ lên tiếng bảo, “Đừng bị kiểm soát.”

Vệ Tam cười một tiếng, chậm rãi kéo tay anh xuống: “Tôi sẽ cố gắng.”

...

Thế giới mô phỏng mới đã bị đóng cửa, Sao Willard xào xáo, toàn bộ ngôi sao rơi vào một mớ thê lương, các sinh viên quân sự chỉ có thể cố gắng hết sức giúp họ khôi phục lại môi trường sống của mình, nhưng lại không có cách nào làm những người chết sống lại. Nhóm cơ giáp sư được gọi đến bến cảng để giúp sửa chữa con đường nối, các giáo viên thì chẳng có tâm trí để huấn luyện sinh viên quân sự, ngày nào họ cũng phải họp.

Các cuộc họp cấp cao Liên bang vẫn tiếp tục, bởi vì hai video thể hiện nội dung quá đáng sợ, họ thậm chí đã bắt đầu tiếp xúc với Quân Độc Lập để tìm hiểu những gì đang xảy ra.

Tổng chỉ huy Quân Độc Lập Ứng Du Tân không muốn hợp tác trực diện với Liên bang, chỉ thông báo sơ lược phương pháp phát hiện người bị nhiễm bệnh ban đầu, nhưng hiện tại đã xuất hiện chuyện cấp siêu 3S không thể chỉ đơn giản nhìn máu có vấn đề để nhận ra được người nhiễm bệnh.

Mà ở Liên bang, dân chúng bắt đầu tạo ra một làn sóng muốn trở thành người bị nhiễm bệnh, nâng cao sức mạnh.

Toàn bộ Liên bang ngay lập tức rơi vào một mớ hỗn độn.

Chương 277

“trưởng thành mà thôi”

Sao Willard đang được xây dựng lại, trường Damocles và trường Samuel hỗ trợ tại bến cảng, sinh viên các trường quân sự cứ đến và đi, hiếm khi không có bất ý muốn tranh đấu gì; các gia đình trên Sao Willard đã mất mát quá nhiều, đi bộ trên đường là bất cứ lúc nào cũng nhìn thấy cảnh người kêu khóc.

Trường South Pasadena chịu trách nhiệm tìm kiếm trẻ em bị mất cha mẹ, đưa chúng ra khỏi nơi cư trú và sẽ được nuôi dưỡng theo luật Liên bang trong tương lai.

Trong khi đó, Ứng Tinh Quyết phụ trách kiểm tra xem trên Sao Willard còn có người bị nhiễm bệnh hay không, tất nhiên bắt đầu trước từ chỗ mấy thầy cô và đội ngũ đến từ quân khu. Tất cả mọi người ở lại với nhau, không được rời đi, chiến sĩ độc lập của trường Đế Quốc và viện Bình Thông canh giữ bên ngoài nhằm ngăn chặn người nào đó chạy trốn.

Trên thực tế là Ứng Tinh Quyết còn chưa đi xong hàng thứ hai thì đã có người muốn chạy, thậm chí còn có người bị nhiễm bệnh dứt khoát muốn chết chùm với Ứng Tinh Quyết, nhưng đã có Hoắc Kiếm và Cơ Sơ Vũ canh giữ bên cạnh anh. Hai người liên thủ thì chiến sĩ độc lập tầm thường tuyệt nhiên không thành công được.

Những người ở đây có giáo viên trường quân sự, có quân đội tuong quân khu, toàn là đại diện cốt lõi nhất của Liên bang. Song, trong vòng một ngày, số lượng người kiểm tra thậm chí còn chưa tới một nửa mà đã đã có 17 người bị nhiễm bệnh tự sát, muốn trốn thoát hoặc là bị giết ngay tại chỗ.

Toàn bộ khu vực xét nghiệm được thắp sáng trưng, không ai được phép rời đi. Bác sĩ Hứa Chân ở bên cạnh chịu trách nhiệm lấy máu, Ứng Tinh Quyết kiểm tra ngay tại chỗ, không cho bất cứ ai có cơ hội trốn thoát, tuy nhiên điều này cũng chỉ có hiệu quả đối với những người bị nhiễm bệnh bình thường. Nếu có người giống như phu nhân thống đốc, có thể dời sương bọ đen trong cơ thể, Ứng Tinh Quyết cũng không cách nào chỉ liếc mắt một cái là thấy được.

Ngày đó Ứng Tinh Quyết cho cảm giác bao trùm toàn bộ Sao Willard, đến bây giờ cũng không hoàn toàn khôi phục, không thể sử dụng cảm

giác trong thời gian dài nữa. Lúc này anh chỉ có thể tạm thời kiểm tra người bị nhiễm bệnh mà anh phát hiện được dễ dàng trước.

Hết ba ngày, rốt cuộc anh cũng kiểm tra xong người ở quân khu và giáo viên, tổng cộng 41 người bị nhiễm bệnh, trong đó có quân nhân cấp 3S.

Tất cả những người không có vấn đề thấy thế thì giật cả mình, bọn họ mới ở chung như thế mà đã có tỷ lệ nhiễm bệnh cao như vậy, nếu mở rộng ra toàn bộ trường quân sự, quân khu và Liên bang, đúng thật là chả thể nào tưởng tượng nổi số lượng người bị nhiễm bệnh.

Chỉ e là 20 năm trước đây, Liên bang đã là một cái rây, khó trách… Khó trách Khu 3 và 11 đã tách khỏi Liên bang, thành lập Quân Độc Lập.

Bộ đội quân khu được kiểm tra xong mới đi ra ngoài trợ giúp Sao Willard tiến hành xây dựng lại, đồng thời đám người Ứng Nguyệt Dung bắt đầu liên lạc với lãnh đạo Liên bang và biết được một chuyện.

Bên phía Quân Độc Lập, Ứng Du Tân cho người chuẩn bị và gửi tới 11 bộ máy, máy này có thể lưu trữ cảm giác của cấp siêu 3S và kiểm tra ra người nhiễm bệnh.

“11 bộ máy?” Ứng Nguyệt Dung vừa nghe con số này đã biết ngay ý đồ thật sự của Ứng Du Tân, ưm ấy muốn tặng cho 11 quân khu ở Liên bang, bảo hộ phòng tuyến cuối cùng của Liên bang.

“Còn năm trường quân sự lớn thì sao?” Có giáo viên hỏi, “Sinh viên quân sự cũng muốn kiểm tra nữa.”

“Nói là máy móc chỉ có như vậy thôi, không có vật liệu dư thừa.” Ứng Nguyệt Dung cho hay trong lạnh nhạt.

Bà không biết mình nên có cảm xúc gì, Ứng Du Tân dẫn theo Khu 3 trốn đi đã 20 năm, nhà họ Ứng mất bao nhiêu tâm huyết mới đứng lên được một lần nữa trong thời gian này. Mà bây giờ họ được cho biết là vì muốn giữ vững sự trong sạch trong đội ngũ mà Ứng Du Tân mới bất đắc dĩ rời đi. Ứng Nguyệt Dung chẳng vui mừng là bao, em ấy chưa từng liên lạc với bất kỳ người nào trong nhà họ Ứng, không nói cho họ sự tồn tại của người bị nhiễm bệnh.

Nhà họ Ứng trải qua nhiều năm truân chuyên như vậy, có thể nói là

do một mình Ứng Du Tân tạo ra. Nếu không phải anh hai Ứng Thanh Đạo ngăn cơn sóng dữ, nhà họ Ứng đã ngã xuống từ lâu. Hết lần này tới lần khác, con trai của anh hai, cháu trai của bà, lại có cấp siêu 3S. Cháu ấy là một người có thể phát hiện ra người bị nhiễm bệnh nhưng lại bị người ta cho là người có cấp siêu 3S dễ mất kiểm soát, nhiều năm qua bị Quân khu 1 "quản thúc tại gia" quan sát.

Không có chuyện Ứng Du Tân chẳng biết tình huống của Ứng Tinh Quyết, nhưng em ấy chưa bao giờ liên lạc hay thông báo cho người họ Ứng.

...

"Còn có loại máy móc này?" Vệ Tam ngồi xổm dưới một cái giá đỡ tàu vũ trụ mới làm và quay đầu hỏi Ứng Thành Hà.

"Đại khái do Quân Độc Lập nghiên cứu ra đó, 20 năm mà làm được máy móc như vậy cũng rất lợi hại." Ứng Thành Hà, "Tôi nghe nói chỉ riêng mỗi bên dinh thống đốc đã tìm ra không ít người bị nhiễm bệnh, không biết bên quân khu có bao nhiêu. Chính là không biết có thể phát hiện ra người bị nhiễm bệnh giống như phu nhân thống đốc hay không."

"Không thể." Jill Gil Wood cúi xuống đưa cho họ hai chai nước, "Ngay cả máu mà cũng chả nhận ra được mấy người bị nhiễm bệnh, chắc chắn là nhiễm phải sương bọ đen cấp cao hơn rồi. Số lượng người bị nhiễm bệnh này sẽ không quá nhiều."

Vệ Tam và Ứng Thành Hà nhận chai nước, hai người ngửa đầu uống một ngụm lớn. Trước khi Jill Gil Wood rời đi, Vệ Tam vặn nắp chai lại và gọi cô nàng: "Bóng người lúc trước phát hiện trong lúc tuần tra ở Sao Phàm Hàn là Quân Độc Lập hay là người bị nhiễm bệnh?"

Jill Gil Wood sửng sốt, hoàn toàn không ngờ được tới Vệ Tam còn nhớ rõ chuyện lâu như vậy.

"... Quân Độc Lập."

"Khi đó các cậu muốn làm gì?" Vệ Tam đặt chai nước sang bên cạnh, giương mắt nhìn cô nàng.

Jill Gil Wood im lặng trong một thời gian dài: "Bắt cậu."

Là một người đột nhiên xuất hiện từ trong đội tuyển trường, trong

lúc mấy trường trong Liên bang còn nghĩ rằng trường Damocles đang giả ngu, một phe trong Quân Độc Lập cho rằng Vệ Tam có thể bị nhiễm bệnh cho nên cảm giác được nâng cao, họ muốn bắt Vệ Tam để mang tới nghiên cứu.

Dường như Vệ Tam chẳng ngạc nhiên chút nào, chỉ "ồ" một tiếng rồi tiếp tục công việc trong tay mình.

Ứng Thành Hà nhìn hai bên, cuối cùng cũng vùi đầu vào công việc.

Chờ người ta đi rồi, Ứng Thành Hà mới chuyển tới chỗ Vệ Tam: "Vừa rồi sao đột nhiên nhớ tới mà hỏi Jill Gil Wood chuyện này?"

"Xác nhận một sự kiện."Một tay Vệ Tam xoay cờ lê, "Có sự khác biệt trong nội bộ Quân Độc Lập, Jill Gil Wood không phải là người của bên Ngư Thiên Hà."

Bên Phía Ngư Thiên Hà cùng lắm chỉ là lôi kéo, ngay cả bác sĩ Tỉnh vẫn quan sát là chính, thậm chí nói cho cô biết chuyện thuốc nổ, cũng không phải dạng vừa đụng tới đã có sát ý. Nhưng lúc trước khi cô thấy bóng người ở Sao Phàm Hàn, cô thật sự cảm nhận được một sự ác ý nhằm vào mình.

"Còn vài ngày nữa đi ra ngoài được rồi." Ứng Thành Hà có chút lo lắng, "Chúng ta có nên hỏi thăm ai đó chuyện máy móc không, lỡ mà sinh viên quân sự tụi này cũng bị máy móc kiểm tra thì có tìm ra chuyện của cậu không?"

"11 máy thì tính toán kiểu gì cũng đặt trong quân khu, trừ phi chúng ta tiến vào quân khu." Vệ Tam nói, "Không biết bên trong máy có lưu trữ cảm giác hay không, có bao nhiêu người là chỉ huy cấp siêu 3S?"

Trước mắt chỉ có hai người mà họ biết, là Ứng Du Tân và Ứng Tinh Quyết.

Hai người cũng không thảo luận bao nhiêu là đi ra từ dưới tàu vũ trụ.

Hai ngày nay, mấy thợ chế tạo tàu vũ trụ nhìn thấy nhóm cơ giáp sư thì hơi hoảng hốt, bởi vì bọn họ phát hiện đám cơ giáp sư này muốn cướp bát cơm của bọn họ. Chỉ bỏ ra vài phút mà đám người này đã học xong quá nhanh, nhất là cơ giáp sư của trường Damocles, tốc độ tay nhanh tới mức…

Về phần các cơ giáp sư, họ hoàn toàn chả có cảm giác gì. Bọn họ là người muốn ra chiến trường trong tương lai, thứ cần liều mạng chính là tốc độ tay, muốn sửa chữa cơ giáp của chiến sĩ độc lập trong thời gian ngắn nhất, đồng thời còn phải đối mặt với sự uy hiếp của tinh thú phụ cận.

Trong môi trường này mà học kiến thức tàu vũ trụ thì quá an nhàn.

...

10 ngày sau, đường nối của bến cảng Sao Willard đã được xây xong, một số tàu vũ trụ được thiết kế lại. Thống đốc Sao Willard cuối cùng vẫn là thống đốc, không bị phế truất, ông ấy ở lại đây để tiếp tục xây dựng. Mười một cái máy do Quân Độc Lập gửi sang đang được vận chuyển đến các quân khu khác nhau, trong đó có chứa một phần cảm giác của Ứng Du Tân. Cùng lúc đó, đại tướng Cơ Nguyên Đức của Quân khu 1 ra lệnh:

Ngay lúc mưa gió quần vũ thế này, các trường quân sự đừng hy sinh vô nghĩa, nhanh chóng trở lại trường quân sự.

Đến thời điểm này, trận đấu thứ chín của giải đấu Hephaestus đã bị tạm dừng, năm trường quân sự quân sự và nhóm quân đội trong quân khu đã sẵn sàng rời khỏi bến cảng, trở về trường quân sự và quân khu của mình.

Cổng cảng Sao Willard.

“Cô Giải, cô cũng muốn trở về quân khu?” Liêu Như Ninh nhìn Giải Ngữ Mạn muốn rời đi với Lê Trạch bèn không nhịn được mà hỏi.

“Đúng, ban đầu định dẫn em một năm, hiện tại xem ra phải tạm dừng trước.” Ánh mắt Giải Ngữ Mạn đảo qua năm người trong đội chủ lực, cuối cùng rơi vào trên người Vệ Tam, “Gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, đừng tạo áp lực quá lớn cho mình, con đường của các em vẫn còn dài.”

“Mặc dù giải đấu đã bị tạm dừng, nhưng sau khi các em trở về vẫn có điểm học tập. Vệ Tam, em đừng nghĩ đến việc lười biếng khắp nơi, thầy Hạng sẽ luôn nhìn vào em đấy.” Lê Trạch cho hay.

Vệ Tam: “... Chúng em so tài hơn nửa năm mà còn chưa có tín chỉ sao?”

“Bây giờ em lên năm hai rồi.” Lê Trạch nhướng mày, “Còn chưa tranh tài xong trận thứ 8, tính ra chỉ có một lần tín chỉ của trận thứ 7, phỏng chừng có thể được 20 điểm.”

“Đại tướng cũng nói ngay lúc mưa gió quần vũ…”

Hạng Minh Hóa làm mặt dữ dằn ngay: “Ngay cả khi thế giới hủy diệt, em vẫn phải tiếp tục học tập.”

Vệ Tam thở dài: “Dạ.”

Rất nhanh, bên Quân khu 13 phải khởi hành rời đi, Giải Ngữ Mạn và Lê Trạch lên tàu vũ trụ Quân khu 13 và trở về quân khu cùng đội ngũ cứu viện lúc trước.

Dưới sự hướng dẫn của Hạng Minh Hóa, mấy người trường Damocles lần lượt bước lên tàu vũ trụ.

Vệ Tam đi tới cửa khoang rồi dừng một chút, cô quay đầu nhìn xuống phía dưới, Ứng Tinh Quyết đứng ở bên phía trường Đế Quốc còn chưa lên tàu vũ trụ, anh đang nói chuyện với Ứng Nguyệt Dung.

Một lát sau, cô quay lại và đi vào tàu vũ trụ.

Tại thời điểm này, Ứng Tinh Quyết ở bến cảng ngẩng đầu nhìn về phía tàu vũ trụ Damocles, chỉ nhìn thấy được cảnh các thành viên của đội tuyển trường đang xếp hàng vào cửa khoang.

…

“Vậy mà sắp trở về rồi.” Ứng Thành Hà đứng trước cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, nói với vẻ xúc động.

“Nửa năm không trở lại trường học, cảm thấy có chút kích động xa lạ.” Liêu Như Ninh cũng bám qua cửa sổ, “Đã lâu lắm rồi tôi không gặp cha mẹ.”

Vệ Tam nằm trên giường, hai tay chắp lại đặt sau gáy: “Nếu vậy thì tại sao hai người lại đứng trong phòng tôi?”

Liêu Như Ninh chỉ vào Kim Kha đang ngồi trên mặt đất: “… Tôi thấy cậu ta bước vào nên ghé vào theo.”

Kim Kha cũng không ngẩng đầu lên, chỉ vào Hoắc Tuyên Sơn: “Tôi đi

theo cậu ta vào đây.”

Vệ Tam nhắm mắt lại, cũng lười chú ý: “Sau khi trở về, tôi sẽ tiếp tục học xây dựng cơ giáp.”

Ứng Thành Hà xoay người: “Cùng nhau học.”

“Đúng rồi.” Chợt Vệ Tam đột nhiên xoay người ngồi dậy, lấy một cái chìa khóa từ trong túi ra, “Tôi hỏi lấy nó từ thống đốc Sao Willard.” Lúc đó thống đốc muốn niêm phong hồ nhân tạo, Vệ Tam đã hỏi ông chìa khóa.

Mấy người nhao nhao vây quanh, Liêu Như Ninh hỏi cô: “Cậu muốn chìa khóa người ta làm gì?”

Vệ Tam ngước mắt lên, lấy một cái chìa khóa khác ra: “Các cậu tự mình xem đi.”

Vật liệu và màu sắc của hai cái chìa khóa không giống nhau, cho nên khi thống đốc Sao Willard lấy nó ra thì những người khác hoàn toàn chả phát hiện. Bây giờ nhìn lại, hoa văn của nó vô cùng giống chìa khóa mà Vệ Tam tìm thấy ở nhà cũ của Quý Từ.

“Đây là một bộ chìa khóa?” Kim Kha nhíu mày, “Cậu cất trước đã.”

Vệ Tam cất chìa khóa và quay về giường.

...

Trong mấy đội sinh viên phải trở lại trường quân sự, nhóm người vui mừng nhất là sinh viên trường Damocles. Mặc dù cuộc thi đã bị đình chỉ, nhưng cuộc thi này là lần bọn họ đến gần nhất với chức vô địch trong mấy năm qua, ngay cả trường Đế Quốc cũng gần như bị áp đảo.

Sau khi nhận được tin tức và biết rằng bọ Vệ Tam sẽ trở về, các sinh viên trong trường Damocles đã bắt đầu chuẩn bị ăn mừng sự trở lại của họ.

Về phần những người bị nhiễm bệnh... Mấy thầy cô đã nói, những người bị nhiễm bệnh là những người bị nhiễm bệnh, bọn họ nên ăn mừng thì cứ phải ăn mừng đã!

Cho nên khi bọn Vệ Tam đến bến cảng Sao Sa Đô, trở lại trường

Damocles, họ thấy tất cả các loại biểu ngữ có câu bắt đầu và kết thúc bằng “quá dữ luôn”.

Bao gồm và không chỉ giới hạn ở câu “Vệ Tam, quá dữ luôn!”, “trường Damocles, quá dữ!”, cũng như các biểu ngữ bắt đầu bằng tên của các thành viên khác trong nhóm và kết thúc bằng “quá dữ”.

Mấu chốt nhất chính là ở ngay cổng trường có một cái màn ánh sáng nhấp nháy theo thời gian thực và cứ tuần hoàn phát lại câu “quá dữ luôn!”, tẩy não cực kỳ.

“Mấy thứ này đúng là muốn ép tôi bỏ học.” Vệ Tam ngửa đầu nhìn người trên màn ánh sáng, da mặt có dày đến đâu thì cũng có chút không chịu nổi.

Liêu Như Ninh nhìn Vệ Tam phía trên rồi lại nhìn Vệ Tam hiện tại, bỗng nhiên nói: “Tôi cảm thấy cậu thay đổi rất nhiều so với nửa năm trước.”

Vệ Tam cười một tiếng và đi vào trong trường: “Tôi lại cao lên, hơn nữa bây giờ sẽ không bị suy dinh dưỡng.”

Liêu Như Ninh đứng tại chỗ, thấp giọng nói: “Hình như cũng không hoàn toàn là ở mặt này.”

“Tất cả mọi người trưởng thành hết mà thôi.” Hoắc Tuyên Sơn quay đầu nói cho Liêu Như Ninh.

Chương 278

“một lần nữa lập nhóm”

Hơn nửa năm không trở lại trường học, khi trở về đã được lên chức đàn anh đàn chị năm thứ hai làm mấy người Vệ Tam và Kim Kha không thích ứng được, càng không thích ứng hơn là bọn họ vô công rồi nghề ở trong trường.

Mấy thầy cô trong trường dạy đội tuyển trường vẫn được, đến khi dạy đội chủ lực đã không đủ sức, thầy cô dày được bọn họ thì trở về quân khu hết, chỉ còn lại mỗi mình Hạng Minh Hóa ở lại đây quản lý công việc trong trường.

Cho nên năm người trong đội chủ lực chỉ đành tự mình học thêm, về phần thu được tín chỉ thì đối với họ mà nói, cũng không phải là quá khó khăn.

Kể từ khi 11 máy được gửi đến các quân khu, tất cả các tin tức quân khu đã bị bịt kín, toàn bộ Liên bang rơi vào một sự bình tĩnh kỳ lạ, sinh viên trường quân sự thì học tập như thường ở trường. Nếu không phải giải đấu Hephaestus bị tạm dừng, hoàn toàn không thể nhìn thấy bất kỳ thay đổi gì khác với thường ngày.

“Thật nhàm chán.” Liêu Như Ninh nằm trên sân huấn luyện và nhìn lên trần nhà.

Hoắc Tuyên Sơn nằm bên cạnh không nói lời nào, cũng nhìn trần nhà xuất thần như cậu ta.

“Vệ Tam và Thành Hà đi học xây dựng cơ giáp hết rồi, Kim Kha thì ngày nào cũng núp trong phòng, chả biết đang suy tính cái gì, chỉ có hai chúng ta đến sân huấn luyện mỗi ngày.” Liêu Như Ninh xoay người ngồi dậy, “Đánh tới đánh lui với cậu làm tớ chán muốn chết từ lâu.”

Hoắc Tuyên Sơn giơ hai tay lên, lót dưới gáy: “Tớ cũng ngán.”

“Nghe nói năm nay trong đám sinh viên mới có mấy chiến sĩ độc lập cấp 3S, có muốn đi thử bọn họ hay không?” Liêu Như Ninh đập vào cánh tay cậu ta, “Làm đàn anh thì vào thời khắc này, chúng ta nên hướng dẫn nhóm đàn em chớ.”

Hoắc Tuyên Sơn ngồi dậy: “Được, đi thôi.”

Hai người vừa đi ra đã đụng phải Vệ Tam đang tìm tới.

“Hôm nay sao lại đến sân huấn luyện?” Liêu Như Ninh đã không gặp cô ở đây mấy ngày rồi.

“Tìm các cậu.” Vệ Tam nói, “Cho tôi mượn cơ giáp của các cậu đi.”

Liêu Như Ninh cởi vòng cổ cơ giáp ra và đưa cho Vệ Tam: “Cậu muốn cơ giáp làm gì, chẳng lẽ muốn giúp tụi này cải tạo à?”

“Trước tiên nhìn xem đã.” Vệ Tam suy nghĩ một chút rồi hỏi, “Hai người các cậu có rảnh không, rảnh thì đi qua đó với tôi.”

“Có!” Liêu Như Ninh lập tức giơ tay lên, “Tụi này nhàn rỗi đến mức sắp mốc meo luôn rồi.”

Vệ Tam trả lại vòng cổ cơ giáp cho bọn họ và xoay người đi về phía phòng làm việc của cơ giáp sư.

Hai người muốn hướng dẫn đàn em hồi nãy giờ đã đi theo Vệ Tam ngay.

Phòng làm việc trong trường quân sự cũng không nhỏ, phía sau còn có sân bãi để kiểm tra tính năng của cơ giáp. Vệ Tam và Ứng Thành Hà chào hỏi nhau rồi để Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn thả cơ giáp ra.

Hai người điều khiển cơ giáp tại địa điểm thử nghiệm, Vệ Tam đứng ở phía trên quan sát và ghi lại số liệu.

Mấy ngày nay Vệ Tam vẫn luôn tham gia lớp học của Ngư Thanh Phi, người này có quá nhiều thứ đáng để cô học tập, bất kể là xử lý và vận dụng vật liệu cơ giáp, hay là kết cấu cơ giáp. Cô muốn thử tối ưu hóa cơ giáp của Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh.

“Tôi có số liệu trước giải đấu của bọn họ.” Ứng Thành Hà đi tới đứng bên cạnh Vệ Tam và nói.

“Để tôi xem.”

“Tính năng cơ động của cơ giáp thiếu gia đã được đề cao ít nhất 5%, theo lời của Tuyên Sơn thì tỷ lệ chuyển hóa đòn tấn công tăng lên

trong phạm vi từ 5% đến 7%.” Tay Ứng Thành Hà gác lên lan can, anh nhìn hai chiếc cơ giáp phía dưới, “Đây là do năng lực điều khiển cơ giáp của chính bọn họ tăng lên, không phải vấn đề của cơ giáp.”

“Có thể đề cao sức chịu trọng lực ở khớp nối Thái Sơn một chút.” Vệ Tam nhìn cơ giáp Liêu Như Ninh.

“Có thể thử thay trục khớp, nhưng vật liệu của Thái Sơn đã đủ tốt rồi.” Ứng Thành Hà cho hay. Là đứa nhỏ duy nhất của nhà họ Liêu, vật liệu mà cơ giáp Liêu Như Ninh sử dụng không phải là thứ kém.

“Cái này để tôi nghĩ biện pháp.”

Ứng Thành Hà nghiêng mặt nhìn Vệ Tam: “Vì sao không cải tạo cơ giáp của cậu?”

“Cơ giáp Vô Thường đã tốt rồi.” Vệ Tam cười cười, “Cũng không có vật liệu nào thích hợp cấp siêu 3S.”

“Là không có thứ thích hợp, hay là cậu không muốn tìm?” Trên mặt Ứng Thành Hà mang theo sự tức giận hiếm thấy, “Vệ Tam, trong đầu cậu đang suy nghĩ cái gì, chúng tôi không phải là kẻ ngốc. Cậu sợ mất kiểm soát cho nên không đề cao năng lực của mình nữa?”

Hai tay Vệ Tam nắm lan can, lùi lại một bước và muốn giải thích: “Tôi không có...”

“Tụi này biết trong đầu cậu đang suy nghĩ cái gì, chỉ là một mực tỏ vẻ không biết thôi.” Ứng Thành Hà ngắt lời, anh dùng sức đập vào lan can, khóe mắt có có chút ửng đỏ. Một lúc lâu sau anh mới bình tĩnh lại, giọng điệu cũng chầm chậm, “Nếu có người bị nhiễm bệnh mạnh hơn xuất hiện, chúng tôi cần chiến sĩ độc lập cấp siêu 3S.”

Động tĩnh của hai người phía trên khiến Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh chú ý. Hoắc Tuyên Sơn đi ra khỏi khoang cơ giáp và ngửa đầu hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không sao.” Vệ Tam vẫy tay ra hiệu, “Các cậu tiếp tục đi.”

“Xin lỗi.” Ứng Thành Hà lau mặt một cái rồi nói nhỏ.

...

Sau khi kiểm tra tính năng cơ giáp của Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như

Ninh, Vệ Tam và Ứng Thành Hà cùng nhau xây dựng kế hoạch sửa đổi cơ giáp. Vừa thảo luận xong, quang não của Vệ Tam đã vang lên, cô cúi đầu nhìn thì lại phát hiện đây là kênh liên lạc riêng tư từ Quân Độc Lập.

Vệ Tam bỏ chế độ riêng tư của màn ánh sáng và bắt máy.

Ngay sau khi người trên màn hình ánh sáng xuất hiện, cả bốn người ngơ cả người bởi vì người ở trên đó là người mà họ đã nhìn thấy trên kênh trực tiếp lúc ấy - Ứng Du Tân.

Người đàn ông có mái tóc dài màu trắng vẫn mang theo một nụ cười nhẹ nhàng trên khuôn mặt của mình, như thể chỉ là bậc cha chú bình thường, chứ nào có phải là tổng chỉ huy của hai khu vực đào tẩu.

Mắt của chú ấy đảo qua bốn người, dường như không ngạc nhiên chút nào trước chuyện Vệ Tam sẽ tắt chế độ riêng tư của màn ánh sáng, thậm chí chú ấy còn hỏi: “Sao lại không gặp được bạn Kim Kha?”

“Ở ký túc xá rồi ạ.” Vệ Tam nói.

Ứng Du Tân khẽ gật đầu và nói nhã nhặn: “Hiện giờ chắc đội chủ lực ở trường quân sự không có gì để làm, cho nên có tin tức muốn nói cho các cháu biết.”

Vệ Tam nhìn người đàn ông trên màn ảnh, chờ chú ấy nói tiếp.

“Trước đây các cháu đã đi qua đấu trường Tháp Tây, cũng từng chứng kiến tinh thú trong biển.” Ứng Du Tân giơ tay chạm một chút, trên màn hình đã xuất hiện hình ảnh bọn họ thi đấu ở đấu trường Tháp Tây lúc trước, chính là khoảnh khắc tàu biển vũ trụ bị tinh thú không biết đập nát.

Vừa nhìn thấy hình ảnh này, Liêu Như Ninh không nhịn được cười thành tiếng, cậu ta nhớ tới chuyện chỉ huy trường Đế Quốc bị Vệ Tam vớt lên ngoài ý muốn hồi trước.

“Khụ.” Hoắc Tuyên Sơn đứng bên cạnh cúi đầu ho một tiếng, nhắc nhở cậu ta im lặng.

“Tổng chỉ huy Ứng muốn nói cho chúng cháu biết cái gì?” Vệ Tam giương mắt nhìn Ứng Du Tân trên màn ánh sáng và hỏi.

Ứng Du Tân tạm dừng hình ảnh ở một chỗ, ngón tay chỉ vào cơn sóng lớn trước khi tàu biển vũ trụ phá vỡ: “Tôi suy đoán trong biển đấu trường Tháp Tây có một con tinh thú không biết, cấp bậc cao hơn cấp 3S.”

Chú ấy chỉ nói một câu như vậy, Vệ Tam và Ứng Thành Hà đã hiểu ngay được ý.

Vật liệu mà cơ giáp sử dụng có liên quan đến cấp bậc tinh thú, đẳng cấp càng cao, vật liệu có thể dùng trên cơ giáp có đẳng cấp cao hơn. Nếu con tinh thú không rõ này cao hơn cấp 3S, như vậy sẽ dùng được trên cơ giáp cấp siêu 3S.

“Chú muốn chúng cháu đi đến đấu trường đó?” Vệ Tam nhìn và hỏi Ứng Du Tân.

“Con tinh thú này ở trong biển hơn ngàn năm, thực lực vượt xa tinh thú xúc tu biến dị mà các cháu gặp phải lúc trước. Cháu đi một mình chỉ sợ tốn công quay về.” Ứng Du Tân cười nói, “Đương nhiên, chỉ vì tôi nghe nói cháu còn là cơ giáp sư nên muốn nói cho cháu tin này.”

Nhìn Ứng Du Tân cúp máy, Liêu Như Ninh không khỏi nói: “Rõ ràng chú ấy muốn dụ chúng mình đi qua đó.”

“Không phải chúng mình, là tôi.” Vệ Tam cúi đầu, “Không đánh lại thực lực của con tinh thú cấp 3S này đâu, mấy cậu đừng đi.”

“Có ý gì?” Liêu Như Ninh nhíu mày, “Cậu muốn đi một mình?”

“Tôi còn chưa tài giỏi đến trình độ này.” Vệ Tam ngước mắt cười, “Chúng mình còn phải lấy tín chỉ, nếu mà đi hết thì quá dễ thấy. Các cậu ở lại đây, tôi sẽ hẹn người của các trường quân sự khác cùng đi.”

Hoắc Tuyên Sơn trầm tư: “Ứng Tinh Quyết, anh em Sơn Cung, bốn người các cậu đi cũng coi như phù hợp. Ứng Du Tân đã nói cho chúng ta biết tin tức này, hẳn Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam sẽ đồng ý, chỉ là không biết Ứng Tinh Quyết có bằng lòng đi cùng hay không.”

“Buổi tối tôi sẽ hỏi lại.” Vệ Tam bảo, “Hiện tại, trước tiên phải làm tốt phương án cải tạo cơ giáp của hai người này đã.”

...

Buổi tối sau trở về ký túc xá rồi, Kim Kha cũng biết được chuyện này. Cậu ấy và Hoắc Tuyên Sơn có chung suy nghĩ, chỉ khi ba người khác bằng lòng đi thì Vệ Tam mới có thể rời đi.

Bây giờ nơi năm người sống vẫn là một căn hộ, vẫn là cái dạng như chỗ sân diễn tập khi trước. Vệ Tam trở về phòng của mình, dựa vào bàn phòng ngủ và liên hệ với anh em Sơn Cung để nói chuyện này.

“Có thể là tinh thú cấp siêu 3S?” Sơn Cung Ba Nhận suy nghĩ một chút thì hỏi, “Thật sự do tổng chỉ huy nói cho cậu biết?”

Vệ Tam gật đầu: “Các cậu có muốn đến hay không?”

“Có thể đi với cậu thì đi, nhưng cậu phải hứa với chúng tôi một điều.” Sơn Cung Ba Nhận cho hay.

“Cậu nói đi.”

“Nếu chém giết tinh thú thành công, cậu chiếm phần lớn vật liệu nhưng cậu phải giúp chúng tôi cải tạo cơ giáp.” Sơn Cung Ba Nhận nhìn chằm chằm Vệ Tam nói, chỉ có một mình cô là cơ giáp sư cấp siêu 3S, ngay cả trong nội bộ Quân Độc Lập cũng không có.

Thì ra đang có chủ ý này, Vệ Tam cúi đầu cười một tiếng, sau đó đồng ý: “Được.”

Hai người đã đồng ý, chỉ còn lại một người.

Sau khi Vệ Tam cúp liên lạc, cô lướt danh bạ, cuối cùng dừng lại ở ba chữ “Ứng Tinh Quyết”.

Thay vì gọi ngay lập tức, cô quay lại và nhìn vào màn đêm tối tăm bên ngoài cửa sổ, không biết liệu nó có liên quan đến môi trường khô ráo của Sao Sa Đô hay không mà đêm này cũng vậy, các ngôi sao trên bầu trời đêm của trường Damocles chiếu sáng khôn cùng.

Nhìn chằm chằm bầu trời đêm một lúc lâu, rốt cuộc Vệ Tam mới ấn nút quay số.

Quang não vang lên một hồi, người ta vẫn không nghe máy, mãi cho đến khi Vệ Tam cho rằng cuộc gọi tự động kết thúc thì Ứng Tinh Quyết mới bắt máy.

“... Vệ Tam?” Ứng Tinh Quyết nhìn người trên màn ánh sáng với ngữ

điệu có chút do dự, hiển nhiên không ngờ cô lại gọi tới.

“Anh không ở trường quân sự?” Vệ Tam nhìn lướt qua mái tóc dài ướt đẫm của Ứng Tinh Quyết và bộ đồ ngủ trên người anh, sau đó nhìn bối cảnh phía sau anh.

Ứng Tinh Quyết theo bản năng nhìn về phía sau, là một giá sách lớn như lấp kín: “Ở nhà, đây là phòng sách.”

“Các anh không cần ở lại trường học?” Vệ Tam kinh ngạc nói.

“Sinh viên quân sự tham gia giải đấu thì không cần, cũng có thể tự nguyện ở lại trường.” Ứng Tinh Quyết thì thầm giải thích, “Tín chỉ của trường Đế Quốc không tính theo giờ học, có chút khác với trường Damocles.”

Sinh viên của trường Đế Quốc luôn có một nền tảng của mấy thế gia rất tốt từ trước tới nay, dù ở nhà cũng có một môi trường đào tạo tốt, cho nên không cần phải ở lại trường mọi lúc. Muốn có được tín chỉ, chỉ cần khiêu chiến trong bảng xếp hạng của trường là xong.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, một lát cùng lúc dời đi, Vệ Tam mở miệng trước: “Anh có rảnh trong khoảng thời gian này không?”

Ứng Tinh Quyết ngẩn mặt ra, đầu ngón tay thả xuống bên ống quần giật giật, hỏi: “Sao vậy?”

“Ứng Du Tân nói cho tôi biết trên đấu trường Tháp Tây có một con tinh thú không biết cấp siêu 3S, tôi muốn lập nhóm đi sang đấy.” Vệ Tam nhìn Ứng Tinh Quyết và nói kỹ từng chữ, “Anh có muốn gia nhập không?”

Ứng Du Tân?

Anh hạ mắt nhìn “sợi dây chuyền” trong tay mình, nhẹ nhàng vuốt đi giọt nước trên nắp che rồi ngước mắt lên nói: “Được, tôi tham gia.”

“Vậy tôi sẽ chọn rõ ngày rồi liên lạc với anh.” Vệ Tam nói.

Cúp máy, Ứng Tinh Quyết đứng tại chỗ một lúc lâu, cuối cùng mới đi tới trước gương và cẩn thận đeo sợi dây chuyền trong tay lên cổ.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh: Không thể nói thêm vài câu sao? (.

.)

Chương 279

“chúng ta luôn thắng mà”

Xác định rõ được thành viên trong đội sẽ đi đến Sao Tây Tháp, chẳng qua Vệ Tam vẫn còn phải lên lớp học, cô đi học mỗi ngày trong khoảng thời gian này, nếu không phải học buổi sáng thì sẽ học buổi chiều. Tóm lại, cô làm hết thảy vì tín chỉ, đồng thời cũng xin nghỉ nửa tháng trước với giáo viên.

Hạng Minh Hóa vừa tới hỏi thì cô nói đại là đã lâu mình không trở về sao 3212, muốn về thầy và vợ.

Vệ Tam nói như vậy làm Hạng Minh Hóa cũng không tiện từ chối chuyện cô xin nghỉ phép, ông chỉ đành đồng ý.

Trừ thời gian đi học, Vệ Tam sẽ ngâm mình trong phòng làm việc và thương lượng chuyện cải tạo cơ giáp Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh cùng Ứng Thành Hà, đến buổi tối thì cô mới bắt đầu học chương trình của Ngư Thanh Phi.

Chip kết nối não được đặt trở lại vị trí ban đầu, Vệ Tam còn phải đến phòng tư liệu ban đêm mới có thể học được. Về cơ bản mỗi ngày cô cứ phải chạy khắp nơi giữa tòa nhà giảng dạy, phòng làm việc và phòng tư liệu.

“Cơ giáp nhẹ, trung, nặng, không có phân biệt tốt xấu gì cả, cơ giáp thích hợp cho chiến sĩ độc lập mới là cơ giáp tốt nhất.” Ngư Thanh Phi đứng trước mặt Vệ Tam nói, “Đồng dạng như vậy, em hiểu làm cơ giáp gì thì đó mới là cơ giáp tốt nhất.”

“Em cảm thấy tôi rành cơ giáp nào nhất?” Ngư Thanh Phi ngồi xổm tháo cơ giáp ở một bên và hỏi.

Toàn Liên bang đều biết, Ngư Thanh Phi là người tiên phong trong cơ giáp hạng nhẹ, hễ là người từng học bài học đầu tiên của cơ giáp sư trong trường quân sự sẽ biết. Bất kỳ một cơ giáp sư nào nghe được Ngư Thanh Phi hỏi như vậy thì phản ứng đầu tiên tuyệt đối là: cơ giáp hạng nhẹ.

Nhưng mà Vệ Tam đã xem qua nhật ký của Ngư Thanh Phi, cô nghiêm túc hoài nghi sở dĩ ông ấy đi tiên phong trong cơ giáp hạng nhẹ bởi vì xử lý chúng sẽ dễ dàng hơn, cũng tiết kiệm được một chút

sức lực khi xử lý vật liệu.

Trong lòng nghĩ như thế nên Vệ Tam cũng nói như vậy: “Thứ ông hiểu nhất chính là lười biếng.” Cơ mà trước sau gì Ngư Thanh Phi cũng chả nghe được.

Nhưng mà Vệ Tam xem thường con chip kết nối não này, nó chẳng đơn thuần là ghi lại hành động ngôn ngữ của Ngư Thanh Phi, dường như nó còn phát hiện được lời nói của cô.

Môi trường bên trong chip đột nhiên chuyển dời, Ngư Thanh Phi lại thay đổi bộ dáng, từ trung niên biến thành thanh niên.

Cũng là làm cơ giáp, nhưng thanh niên Ngư Thanh Phi rõ ràng là có chí hướng hơn, tuy nhiên...

Tầm mắt Vệ Tam rơi vào sau lưng Ngư Thanh Phi, là trường Damocles còn chưa phát triển?

Sau hơn một tiếng học, Vệ Tam xác định đây là Sao Sa Đô chưa phát triển đầy đủ, không có gì cả ngoài một cái cổng trường Quân sự Damocles, và Thanh Kiếm Damocles vẫn còn ở trường lúc này.

Vệ Tam cũng coi như chứng kiến Thanh Kiếm Damocles này được xây dựng như thế nào. Phòng làm việc của Ngư Thanh Phi có quá nhiều vật liệu cơ giáp, toàn bộ đều là vật liệu cap cấp, cơ hồ mỗi lần hình ảnh chuyển một lần thì tinh thú trong phòng làm việc của ông đã được đổi sang chủng loại khác.

Ngư Thanh Phi không dùng hết, cũng không muốn sửa sang lại; đôi khi thật sự không dùng được thì ông cứ tiện tay ném vào hồ nước ngoài phòng làm việc, cứ thế hồ nước đã đầy sau một thời gian dài.

“Phiền chết đi được, không gọi mấy sinh viên tới cho mình mà còn thúc giục mình thu dọn mỗi ngày.” Ngư Thanh Phi ngồi xổm trên mặt đất, vừa lắp đặt động cơ cơ giáp vừa chửi bới.

Đã đọc nhiều nhật ký, gần như trong nháy mắt Vệ Tam biết ông ấy đang nói tới hiệu trưởng đầu tiên của trường Damocles.

Ngư Thanh Phi cầm vài cái động cơ đã được sắp xếp gọn trong tay và tự nhủ: “Mình đặt ở chỗ ao nước đó mà mắc gì mất mỹ quan?”

Hình ảnh vừa chuyển dời, đó là những vật liệu bỏ đi mà Ngư Thanh

Phi vứt bỏ trong hồ nước. Vớt lên rồi, ông nhìn vào ống kính và mỉm cười: “Hiệu trưởng cho rằng đám vật liệu này là thứ cản người ta thưởng thức cái đẹp, cho nên tôi quyết định kết hợp những thứ này lại với nhau và đặt ở cổng chính cho sinh viên nhìn thấy được ngay khi họ bước vào.”

Hóa ra cái giọi là Thanh Kiếm Damocles có ý nghĩa sâu sắc với Sao Sa Đô đã được tạo như thế.

Một đêm nọ, Vệ Tam bị buộc phải nhìn ông dùng liệu bị vứt bỏ thế nào để tạo ra Thanh Kiếm Damocles được dựng lên ở cổng trường quân sự.

Bên trong thanh kiếm khổng lồ này còn có một không gian lưu trữ, dùng để thả vật liệu rác rưởi mà Ngư Thanh Phi không cần. Lúc ông ra vào thì chẳng còn ném đồ vào hồ bơi nữa, mà là dời trận địa, ném vào trong kiếm khổng lồ.

Vệ Tam: “...”

Khi cô miễn cưỡng tích góp được tín chỉ đến mức hơn 60, Vệ Tam rốt cuộc liên lạc lại cho Ứng Tinh Quyết và anh em Sơn Cung liên lạc để xác định địa điểm xuất phát và hội hợp.

Họ quyết định đến và gặp nhau ở một hành tinh nhỏ trước, kế đó mới chạy đến Sao Tây Tháp với nhau.

Trước khi rời trường, Kim Kha và Ứng Thành Hà, còn có Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh đang chờ cô ở phòng chính ký túc xá.

“Trở về sớm một chút.” Kim Kha nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra bèn đứng dậy nói với Vệ Tam, “Đừng cậy mình mạnh.”

“Biết, đánh không lại là về ngay.” Vệ Tam cười cười, “Tớ sẽ không để cho mình chịu thiệt.”

Liêu Như Ninh thì lấy ra một đống đồ ăn nhét cho Vệ Tam: “Hôm trước tôi đi mua đấy, toàn là đồ ăn vặt ngon nhất của Sao Sa Đô chúng ta, hơn nữa còn có dinh dưỡng.”

Hoắc Tuyên Sơn thì thẳng thắng hơn rất nhiều, cậu ra gởi cho Vệ Tam một đống tinh tệ: “Dùng ở Sao Tây Tháp bên kia.”

Vệ Tam nhìn tiền trong tài khoản bèn bật cười: “Tôi có phải là không

quay lại đâu, chẳng qua ra ngoài một chuyến, lấy được tài liệu thì trở lại."

"Coi như chi phí sau này cậu giúp chúng tôi sửa chữa." Hoắc Tuyên Sơn cho hay.

"Chuyện sửa chữa cho các cậu là do Thành Hà phụ trách." Vệ Tam nhướng mày, "Nhiều nhất thì đến lúc đó có dư tài liệu, sẽ chia cho các cậu."

"Một lời đã quyết, cậu nhớ mang theo tài liệu về với tụi này đấy." Ứng Thành Hà.

"Có dư mới cho." Vệ Tam cười đi tới cửa, vẫy tay với Ứng Thành Hà, "Đến rồi thì liên lạc cho các cậu, đến lúc đó cậu cũng có thể gặp anh họ của mình."

Vệ Tam đến cảng dân sự một mình, tiện tay đội mũ nhằm che nửa khuôn mặt, cô bước lên tàu vũ trụ đi về phía ngôi sao nhỏ.

...

Ở phía bên kia, vì sự xuất hiện của những người bị nhiễm bệnh, Ứng Tinh Quyết đã đạt được tự do chưa từng có trong khoảng thời gian này.

Chuyện Quân khu 1 phán đoán rằng cảm giác của anh dễ mất điều khiển, sẽ làm người ta bị thương trước đây đã bị coi là sai lầm, những người canh giữ bên cạnh anh những năm qua đã rút lui toàn bộ, bao gồm cả người lẻn vào bên trong nội bộ nhà họ Ứng, họ cũng bị Ứng Thanh Đạo nhổ bỏ từng cái một.

Lần này Ứng Tinh Quyết muốn rời đi, không mang theo bất kỳ người nào bên cạnh, ngay cả Cơ Sơ Vũ cũng không biết.

10 phút trước khi tàu vũ trụ khởi hành thì tín hiệu không tốt, chờ chuyến đi ổn định, bấy giờ Ứng Tinh Quyết mới gửi tin nhắn cho Vệ Tam và nói mình đã khởi hành.

Vệ Tam: [Tôi cũng bắt đầu đi rồi, có lẽ tối mai sẽ tới nơi.]

Ứng Tinh Quyết: [Tôi sẽ đợi cô.]

Sao Sa Đô nằm ở vùng sâu vùng xa, không thể so sánh với Sao Đế Đô

và South Pasadena, Ứng Tinh Quyết và anh em Sơn Cung gần như sẽ đến vào tối nay.

Khoang phổ thông tàu vũ trụ dân sự chẳng thể nào so sánh với tàu vũ trụ của trường quân sự khi mỗi người sẽ có một căn phòng riêng biệt. Vệ Tam tắt quang não, tựa lưng vào ghế và cho mũ che mặt mình.

“Ôi trời, tự nhiên giải đấu bị đình chỉ, nếu tiếp tục so tài thì tốt hơn biết bao.” Hành khách bên cạnh Vệ Tam và người bên nói chuyện.

“Cô đã xem hai video đó chưa? Cái gì mà người bị nhiễm bệnh, Quân Độc Lập... sợ là Liên bang muốn rối loạn rồi.”

“Xem chứ sao lại không, cái đó được lan truyền điên cuồng khắp nơi hồi trước.” Hành khách bên cạnh dựa mạnh vào phía sau, thở dài một tiếng nói, “Những người bình thường của Sao Willard thật đáng thương.”

“Quan trọng là trận đấu mới kéo dài được nửa năm, đợt sinh viên quân sự này vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành. Nếu có thể trưởng thành, e rằng tương lai bọn họ chính là lực lượng trụ cột vững vàng của Liên bang.”

“Vẫn tốt mà, tôi thấy mấy đội chủ lực của các trường quân sự cũng chả tệ. So với giải đấu trước thì họ đã trưởng thành rất nhiều, chúng ta không thể mất hy vọng vào bọn họ được.”

“Đâu, ý tôi là mưa gió trong Liên bang kéo dài nhiều năm như vậy, nhóm sinh viên trường quân sự lần này cũng coi như là nhóm ưu tú nhất trong mấy trăm năm, chúng ta luôn có thể thắng.”

Nghe cuộc trò chuyện giữa hai hành khách bên cạnh, Vệ Tam giơ tay lên đè mũ xuống, khóe miệng lộ ra một nụ cười thật lòng thật hiếm thấy.

Chương 280

“đêm nay hành động”

[Thưa quý vị hành khách, chào mừng quý vị đã đến Sao Thái Dương, nhiệt độ ngoài trời hôm nay là 28...]

Kênh phát thanh bến cảng đang vang lên đắp đổi, Vệ Tam xuống khỏi tàu vũ trụ, cô ngửa đầu nhìn bầu trời bên ngoài mái vòm trong suốt và rồi không khỏi đưa tay che ánh mặt trời.

Ban đầu đêm qua là cô đã tới nhưng gặp phải dòng thiên thạch lúc chiều, tàu vũ trụ tạm thời thay đổi đường nên ban sáng mới tới.

Trên tàu vũ trụ, Vệ Tam có nói với Ứng Tinh Quyết rằng không rõ khi nào mình đến, để cho anh cứ chờ ở khách sạn là được.

Vệ Tam giơ tay đè mũ rồi cúi đầu đi ra khỏi cảng, đồng thời cô còn mở quang não, chuẩn bị gọi xe bay.

Giây tiếp theo, cô như cảm thấy được cái gì đó bèn ngước mắt nhìn về phía trước bên phải và không khỏi ngẩn ra.

Ứng Tinh Quyết đứng bên lan can khu chờ đợi, cũng đội một chiếc mũ giống như cô, dường như muốn che mặt mình. Dưới ánh sáng là thấy vóc dáng thon dài gầy gò nằm đâu đó trong độ tuổi thiếu niên và thanh niên, cái vóc dáng chỉ nhìn một cái thôi là đập vào mắt rõ mồn một, mái tóc dài đen như mực của anh quá nổi bật.

May thay chỗ này là sao nhỏ, lưu lượng hành khách không lớn từ trước tới giò, vừa rồi cũng chỉ có một chiếc tàu vũ trụ đưa cô tới cập cảng. Cơ mà cô vừa quay đầu đã nhìn thấy được rất nhiều hành khách mới xuống, càng không cần đề cập đến chuyện đã có người nhìn chằm chằm dò xét Ứng Tinh Quyết ở xung quanh, hiển nhiên đang suy đoán anh có phải Ứng Tinh Quyết hay không.

Vệ Tam bước nhanh tới, đi đến bên cạnh Ứng Tinh Quyết rồi khoác tay lên vai anh, muốn dẫn anh đi.

Ứng Tinh Quyết khựng cả người lại ở thời khắc này, thân thể lập tức căng thẳng, ngón tay cũng hơi nâng lên, anh muốn dùng cảm giác tấn công người đụng vào người mình.

“Là tôi, đừng quay đầu lại.” Vệ Tam nâng mũ lên, lộ ra khuôn mặt của mình.

Ứng Tinh Quyết sửng sốt, đầu ngón tay nâng lên rồi lại buông xuống, để mặc cho Vệ Tam nửa ôm mình rời đi.

“Xe bay dừng ở phía trước.” Sau khi hai người đi ra ngoài, Ứng Tinh Quyết mang Vệ Tam đi lên.

Không có ai nhìn thấy, khi này Vệ Tam mới tách hai chân ngồi xuống, cởi mũ, khuỷu tay chống vào đầu gối, tay chậm rãi xoay vành mũ. Cô ngước lên hỏi Ứng Tinh Quyết: “Chẳng phải hôm qua tôi đã gửi tin nhắn cho anh, nói không cần chờ sao. Anh chờ bao lâu rồi?”

“Nửa tiếng.” Ứng Tinh Quyết cài đích đến rồi cũng cởi mũ ra, tóc dài như thác nước, “Tôi tính toán, nghĩ cô sẽ tới vào trong khung thời gian này.”

Chỉ huy muốn làm thì cô cũng chẳng ngăn được, Vệ Tam cười một tiếng và ngửa đầu tựa vào vách khoang: “Lần sau nhớ xoay xở tóc thật tốt, anh cứ đi ra thế này thì ai cũng nhận ra anh chính là Ứng Tinh Quyết.”

Giải đấu thi đã diễn ra một nửa, rất hiếm người ở Liên bang không biết thành viên đội chủ lực.

“Ừm.”

Ánh mặt trời của Sao Thái Dương sẽ kéo dài khá lâu, dù cho bây giờ còn chưa tới 7 giờ sáng nhưng ánh nắng mặt trời đã lấp đầy đường phố. Vệ Tam đến khách sạn, anh em Sơn Cung cũng chỉ mới thức dậy ăn sáng mà thôi.

“Buổi chiều đi đi.” Vệ Tam chào hỏi xong thì nói ngay, “Tôi xin nghỉ ở trường không nhiều lắm, 15 ngày, thời gian lên được có tiết kiệm được thì tiết kiệm.”

“Được.” Sơn Cung Ba Nhận gật đầu, “Cậu có muốn thuê phòng nghỉ ngơi trước hay không? Chúng tôi sẽ gọi cho cậu vào buổi chiều.”

Vệ Tam toan đi tới chỗ đi lễ tân, Ứng Tinh Quyết đứng ở phía sau đã đưa cho cô một tấm thẻ phòng, cô không khỏi nhướng mày.

“Còn tưởng hôm qua cô sẽ tới cho nên đã đặt phòng từ trước.” Ứng

Tinh Quyết nói từ từ.

Ở trên tàu vũ trụ lâu như vậy, đúng thật Vệ Tam muốn tìm một cái giường ngủ, cô nhận lấy thẻ phòng trong tay anh: “Anh ở đâu?”

“Đối diện với cô.”

“Cùng nhau đi lên đi.”

Hai người vào thang máy lên để lại anh em Sơn Cung ở sảnh chính tầng 1 nhìn lẫn nhau.

Sơn Cung Dũng Nam: “Anh, anh nói nói Ứng Tinh Quyết đi đón Vệ Tam sao? Có mỗi một mình chỉ huy là anh ta thôi á?”

Sơn Cung Ba Nhận nhìn vào những con số không ngừng nhảy trên cửa thang máy: “Có vẻ như... Từ khi nào mà quan hệ của hai người này tốt như vậy?”

Sơn Cung Dũng Nam lắc đầu: “Trái phải gì cũng chẳng quan đến chúng ta, mục đích lần này chỉ là đi bắt được con tinh thú kia.”

...

Người đầu tiên đến gõ cửa buổi chiều là Ứng Tinh Quyết, phòng của anh nằm đối diện Vệ Tam, chỉ cần mở cửa và đi hai bước là đến trước cửa phòng cô.

Lần đầu tiên nhấn chuông cửa, người bên trong vẫn chưa đi ra, Ứng Tinh Quyết đứng trước cửa phòng, rũ mắt nhìn thảm vàng đồng rồi đưa tay ấn thêm lần nữa.

“Lạch cạch…”

Cửa phòng mở từ bên trong, kế đó lộ ra mái tóc hơi dài nhưng chả ngắn rối một ít của Vệ Tam. Cô mở cửa và nhìn Ứng Tinh Quyết, hiển nhiên vừa mới tỉnh, giọng nói còn nghèn nghẹt: “Mấy giờ rồi?”

“Chúng ta còn một tiếng nữa là phải xuất phát.” Ứng Tinh Quyết giương mắt nhìn cô trong lúc trả lời.

“Vào đi.” Vệ Tam buông tay nắm cửa và xoay người đi vào trong.

Ứng Tinh Quyết do dự trong chớp mắt, cuối cùng vẫn đi vào, cũng

khép lại cửa phòng.

“Không có tư liệu về con tinh thú kia, chỉ biết thực lực vượt xa tinh thú xúc tu.” Vệ Tam lấy áo khoác lên người, tiện tay buộc tóc lại. Cô quay đầu hỏi Ứng Tinh Quyết, “Thân thể anh có khá hơn không?”

“Tôi không sao.” Sau khi trở về Sao Đế Đô từ Sao Willard, cảm giác của anh đã được khôi phục với sự điều dưỡng của bác sĩ Hứa,.

Vệ Tam đã xoay người đi đến khi bếp mở và rót cho mình một ly nước. Nghĩ một tí rồi cô lại rót thêm một ly, đẩy nó về phía Ứng Tinh Quyết. Ngón trỏ khẽ nhếch lên, ngón cái và các ngón tay khác thì cầm ly của mình, cười nói: “Mời anh uống nước.”

Ứng Tinh Quyết cất bước đi qua, cầm lấy cái ly trên mặt bàn và ngửa đầu nhấp một ngụm nước.

Vệ Tam uống nước nhanh nên đã để ly xuống xong từ lâu, cô ngước mắt một chút là nhìn thấy được dáng vẻ ngẩng cổ của anh, sợi dây chuyền màu bạc lóe ra ánh sáng lạnh dưới ánh sáng.

Ma xui quỷ khiến làm sao mà Vệ Tam tiến lại gần đưa tay kéo “vòng cổ” của anh, mà lúc này Ứng Tinh Quyết vừa định buông ly nước xuống, anh nhận ra ngay ngón tay cô vô tình chạm vào làn da của mình.

Thân thể Ứng Tinh Quyết cứng đờ, không nhúc nhích, nhìn Vệ Tam đưa tay nắm lấy “vòng cổ” trên cổ. Khoảng cách giữa hai người rất gần, thậm chí anh chỉ cần hơi cúi đầu là môi là có thể chạm qua thái dương của cô.

“Tài liệu này làm có vẻ qua quýt.” Vệ Tam cúi đầu nhìn sợi dây chuyền mình làm, “Không thích hợp với anh.”

Vừa rồi lúc Ứng Tinh Quyết ngửa đầu uống nước, Vệ Tam đã nghĩ cọng xích này treo trên cổ anh, có vẻ hơi không tôn anh lên lắm.

Tay Vệ Tam đưa xuống, thuận thế lôi những thứ trên sợi dây chuyền ra. Vỏ kim loại lạnh lẽo đại khái vì do dán vào ngực anh quá lâu nên cũng lây được sự ấm áp.

Ứng Tinh Quyết đè nén nhắm mắt lại, sau đó đưa tay phủ lấy tay Vệ Tam, nhẹ nhàng gỡ gón tay cô ra và lấy lại sợi dây chuyền: “Như vậy là đủ rồi.”

Từ đầu anh đã không thích sợi dây chuyền này, có làm tốt và tinh tế hơn thì anh cũng chẳng thích được. Nó nhắc nhở anh mọi lúc rằng trên đó mang theo mạng sống của Vệ Tam, không chỉ là một món đồ trang trí.

Vệ Tam đứng thẳng dậy và nhìn anh và đang định nói gì đó thì chuông cửa đã reo lên.

“Vệ Tam, cậu tỉnh chưa?” Chúng ta nên đi thôi.” Sơn Cung Dũng Nam kêu từ phía bên ngoài.

Hai người ngầm hiểu ý rồi đi về phía cửa.

“Còn đang ngủ à?” Sơn Cung Dũng Nam đang định bấm chuông cửa thì cửa phòng đã mở. Vừa nhìn thấy Vệ Tam, cô ấy nói ngay, “Còn nửa tiếng nữa tàu vũ trụ mở rồi.”

“Vệ Tam ra rồi? Ứng Tinh Quyết sao còn...” Sơn Cung Ba Nhận ở bên đối diện quay đầu, cậu ta còn chưa nói xong là đã nhìn thấy Ứng Tinh Quyết đi ra từ trong phòng Vệ Tam, “?”

“Đi thôi.” Vệ Tam nhìn lướt qua anh em Sơn Cung đang sững sờ tại chỗ và bảo.

...

Bầu không khí có chút quái dị trên đường đến bến cảng, Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam không đoán được quan hệ giữa Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết.

Mãi cho đến khi nhanh chóng xuống xe bay, Vệ Tam thật sự thấy phiền ánh mắt dò xét của hai người bọn họ nên nói luôn: “Các cậu có cái gì muốn hỏi?”

Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam liếc nhau, cuối cùng Sơn Cung Ba Nhận cẩn thận hỏi: “… Có phải cậu và Ứng Tinh Quyết bí mật mưu tính chuyện gì mà chúng tôi không biết hay không.”

Vệ Tam: “... Ha ha.”

Một nhóm bốn người lần này ngồi tàu vũ trụ lại là khoang hạng nhất, có phòng riêng biệt. Ngoại trừ Vệ Tam, dù sao tất cả mọi người có xuất thân từ các thế gia nên chưa bao giờ ngồi trong các dạng

khoang khác.

“Đại khái phải ba bốn ngày nữa mới đến Sao Tây Tháp, đến lúc đó làm sao mở được lá chắn bảo vệ để vào đấu trường?” Trước khi bốn người tách ra, Sơn Cung Dũng Nam hỏi.

“Tôi sẽ xử lý tốt.” Ứng Tinh Quyết nói.

...

Nửa đêm, Vệ Tam nằm trên giường ngủ nửa ngủ nửa tỉnh, chỉ cảm thấy rất đói. Cô xoay người, bật đèn phòng rồi lấy dịch dinh dưỡng ra khỏi túi áo và ngửa đầu uống hết.

Vệ Tam ngồi bên giường một lúc lâu mà cảm giác đói khát cứ mãi chẳng tiêu tan, cô chậm chạp hiểu ra không phải trong dạ dày đói, mà là toàn thân, mỗi nơi đều đang kêu gào khát vọng lực lượng.

Ứng Tinh Quyết ở ngay bên cạnh, một chỉ huy cấp siêu 3S.

Tay Vệ Tam chống lên trán, cười nhạo mình một tiếng: Cô thật sự điên rồi.

Một lúc lâu sau, Vệ Tam mở quang não để thử liên lạc với Ứng Du Tân.

Ứng Du Tân liên lạc với cô hai lần, lần nào số liên lạc cũng khác. Vệ Tam gửi tin nhắn cho số thứ hai, cũng không mong đợi đối phương trả lời.

Nhưng hết lần này tới lần khác người ta lại gọi tới.

“Vệ Tam, cháu muốn hỏi tôi cái gì?” Ứng Du Tân xuất hiện trên màn ảnh, nhìn hoàn cảnh hiện tại của Vệ Tam thì chú ấy hơi ngạc nhiên, “Cháu… muốn đi Sao Tây Tháp?”

“Trong 20 năm của Quân Độc Lập, mấy chủ chỉ nghiên cứu ra máy móc để phát hiện những người bị nhiễm bệnh?” Vệ Tam chỉ vờ coi như không nghe thấy câu nói giả dối phía sau.

“Cỗ máy này đã là thứ thu được thủ đoạn phản kháng lớn nhất ở Liên bang cho đến bây giờ.” Ứng Du Tân không ngại chuyện Vệ Tam xúc phạm, chú ấy vẫn nói với vẻ nhã nhặn, “Chúng tôi không phải là nhóm người đầu tiên phát hiện bị nhiễm bệnh. Rất lâu trước đây thì

người bị nhiễm bệnh đã xuất hiện, và cũng có người phát hiện được."

"Có ai trong Quân Độc Lập trở thành người bị nhiễm bệnh không?"

"Tất nhiên là có, trước Jill Gil Wood, hầu như mấy Quân Độc Lập tình nguyện làm thí nghiệm đã trở thành những người bị nhiễm bệnh trong vô thức." Ứng Du Tân chỉ vào mũi của Vệ Tam, "Cháu chảy máu cam."

Vệ Tam giơ tay lên lau một cái, đúng thật là lại chảy máu cam. Cô nhíu mày rút một tờ giấy lau sạch sẽ, không hiểu sao cô chảy máu cam khi chẳng bộc phát cảm giác, đây đúng là lần đầu tiên.

"Cháu, Ứng Tinh Quyết, năm xưa thân thể hai người bị tổn thương." Ứng Du Tân, "Cho nên hiện tại cơ thể không chịu nổi cảm giác cấp siêu 3S."

"Chảy máu cam mà thôi." Vệ Tam nhìn chằm chằm chú ấy để hỏi, "Có người bị nhiễm bệnh nào khôi phục được thần trí không? Cháu biết chú đã làm rất nhiều thí nghiệm."

Ứng Du Tân suy ngẫm một lúc, sau đó nhẹ nhàng bảo: "Tạm thời thì không, hiện tại vẫn chưa tìm thấy có ai trong tất cả người bị nhiễm bệnh tỉnh táo. Sau khi sương bọ đen chiếm cơ thể con người, nó sẽ có bộ nhớ và tất cả các kỹ năng của vật chủ, đôi khi rất khó để xác định xem họ có còn ở đó hay không."

"Cháu đã biết, cảm ơn chú." Vệ Tam muốn cúp máy.

"Không hỏi thêm thêm cái gì khác à?"

"Không cần thiết đâu."

Trong ánh mắt hơi kinh ngạc của Ứng Du Tân, Vệ Tam tắt quang não cô giơ tay lót dưới gáy, ánh mắt rơi ra ngoài cửa sổ, ngoài đó là một mảng trời đen.

...

Cuối cùng bốn người đã đến Sao Tây Tháp, lần này không giống như lần trước, không có đồng đội sớm chiều bên cạnh.

"Tối nay lá chắn bảo vệ sẽ được mở ra và chúng ta đi vào được. Năm

ngày sau, lá chắn bảo vệ lối ra khỏi đấu trường sẽ được mở lại.” Ứng Tinh Quyết nói, “Trước khi ra ngoài, sẽ không có ai khác biết chúng ta đã từng đến.”

Trong thời gian không thi đấu, camera trong đấu sẽ không mở cho công chúng; về phần người chịu trách nhiệm giám sát, Ứng Tinh Quyết đã sắp xếp người của nhà họ Ứng thay phiên nhau canh.

“Vậy thì hành động tối nay.” Sơn Cung Ba Nhận bảo.

Chương 281

“còn có rất nhiều người em không biết”

Đoàn người đến Sao Tây Tháp không vào khách sạn, được Ứng Tinh Quyết chuẩn bị, họ thành công ở lại sân diễn tập.

Nhưng trước khi vào đấu trường Tháp Tây, bọn họ cần chuẩn bị các vật dụng cần thiết cho kỹ càng, cũng may lần này không phải là trận tranh tài nên không bị hạn chế vật phẩm, họ có thể mang theo bất cứ cái gì.

Vệ Tam mang theo dịch dinh dưỡng và năng lượng, anh em Sơn Cung thì chuẩn bị không ít vật liệu cơ giáp, phòng ngừa cần sửa chữa cơ giáp trong đấu trường thi đấu.

“Muốn tôi giúp các cậu sửa cơ giáp thì phải có phí lao động.” Vệ Tam nhìn túi chiến đấu của hai người bọn họ thì cho hay.

Anh em Sơn Cung còn chưa hiểu rõ lắm về bản tính Vệ Tam, dù sao cũng không thường xuyên tiếp xúc nên hỏi thành thật: “Cậu muốn bao nhiêu?”

Vệ Tam nhìn danh sách của bọn họ rồi chọn từ trong đó, cô lấy một cái vật liệu làm lồng chắn bảo vệ: “Cái này.”

“Đây là vật liệu chắn bảo vệ tốt nhất của chúng tôi.” Sơn Cung Dũng Nam nói.

“Với thực lực của hai người các cậu thì dùng tấm chắn phòng hộ không có hiệu quả lớn như vậy.” Vệ Tam mượn chuyện này phân tích, “Tôi tin tưởng năng lực của hai người có thể giải quyết đại đa số tinh thú, hoàn toàn không thua tụi nó.”

Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam liếc nhau một cái thì có chút buông lỏng, người khác khen bọn họ thì khen xong là quên đi, hai người cũng chẳng để ý nhiều, nhưng lời này nói ra từ miệng Vệ Tam thì sao lại dễ nghe như vậy?

“Thật sự gặp phải tinh thú có thể làm tổn thương các cậu, vật liệu lồng bảo vệ này cũng chả dùng được, không đỡ nổi nó.” Vệ Tam tiếp tục vận động hành lang, “Chi bằng làm phí lao động cho tôi.”

Do dự một hồi, Sơn Cung Ba Nhận tỉnh táo lại: “Nếu hai chúng tôi không dùng được, cậu muốn nó làm gì?”

Vệ Tam thở dài: “Con người tôi nghèo túng, chưa từng thấy qua vật liệu tốt gì, các cậu cũng biết một năm cơ giáp sư phải dùng bao nhiêu vật liệu, rồi tiêu bao nhiêu tiền, cho nên...”

Sơn Cung Dũng Nam thật sự có chút đồng tình với Vệ Tam, cô ấy lặng lẽ kều anh mình rồi nói nhỏ: “Hay là cho cậu ấy đi. Thật sự thì chúng ta cũng không dùng nhiều.” Chiến sĩ độc lập chỉ dựa vào lồng bảo hộ thì sẽ chỉ rói buộc tay chân mình.

Sơn Cung Ba Nhận: “... Được.”

“Vậy bây giờ tôi giúp các cậu thay đổi cơ giáp một chút.” Vệ Tam lập tức đứng dậy nói, muốn đối phó với con tinh thú không biết nọ ở đấu trường Tháp Tây thì tất phải xuống biển, cần phải điều chỉnh cơ giáp một chút.

Chuyện thay đổi cũng chẳng phải là khó, cũng chẳng tốn thời gian là bao, chủ yếu là thay thế các bộ phận là xong.

Toàn bộ sân diễn tập chẳng có ai, người phụ trách tuần tra ban đầu cũng bị Ứng Tinh Quyết điều đi. Sau khi Vệ Tam giúp hai người đổi xong, anh em Sơn Cung đã đi sân huấn luyện khởi động thử luyện; còn cô đổi cơ giáp của mình rồi thì chả rời đi mà lại chờ Ứng Tinh Quyết tới.

Vệ Tam ở phòng làm việc xem vật liệu làm lồng bảo hộ mà anh em Sơn Cung đưa cho. Nó là vỏ ngoài tinh thú đặc thù Sao South Pasadena, vừa cứng rắn lại nhẹ nhàng, thích hợp làm lồng bảo hộ.

“Đổi cơ giáp của các cô xong rồi?” Ứng Tinh Quyết xử lý chi tiết đấu trường xong mới chạy tới phòng làm việc, anh chỉ nhìn thấy một mình Vệ Tam ở bên trong.

Vệ Tam quay đầu: “Đưa cơ giáp của anh cho tôi.”

Ứng Tinh Quyết lấy nhẫn cơ giáp từ ngón trỏ tay phải đưa cho Vệ Tam, sau đó lại lấy linh kiện thay thế.

“Trước tôi đã xem qua cơ giáp của anh.” Vệ Tam nhận lấy rồi thả cơ giáp ra, “Không thích hợp với anh lắm.”

Đối với một chỉ huy cấp 3S mà nói, Hoàng Kim Khải xem như là đủ tư cách, nhưng Ứng Tinh Quyết không phải chỉ huy bình thường. Trong mắt Vệ Tam, năng lực phòng hộ của Hoàng Kim Khải vẫn còn yếu.

Vệ Tam bắt đầu thay thế linh kiện cho Hoàng Kim Khải, cô đứng ở trước mặt cơ giáp rồi lại nói một câu: "Nhưng mà trước mắt trong Liên bang hẳn là không có cơ giáp thích hợp với anh."

Liên bang không có cơ giáp cấp siêu 3S, ngay cả Vô Thường cũng chỉ miễn cưỡng ở rìa, nó thiếu vật liệu cấp cao.

"Chờ lần này qua đi, có lẽ xem vật liệu trên người tinh thú kia có thích hợp cho anh dùng hay không." Vệ Tam cầm lấy vật liệu làm lồng bảo vệ vừa mới lấy được.

Ứng Tinh Quyết đứng ở bên cạnh, tóc đen đồng tử cũng đen, màu da như ngọc lạnh, dưới ánh đèn sợi đốt, đường nét tuấn tú rõ tới có chút quá mức. Ánh mắt anh lẳng lặng rơi vào người bên cạnh cơ giáp kia, tựa như nói trong lơ đãng: "Công Nghi Giác không dùng được vật liệu cấp siêu 3S."

Vệ Tam đang suy nghĩ làm sao đặt vật liệu này lên trên cơ giáp Ứng Tinh Quyết bỗng nghe thấy thế bèn thuận miệng nói: "Tôi giúp anh."

Ứng Tinh Quyết thu ánh mắt rồi hạ mắt đồng ý: "Được."

"Tôi giúp anh tháo lồng phòng hộ gần khoang cơ giáp, thay cái này vào." Vệ Tam quay đầu, chỉ vào một khối vật liệu trong tay mình và nói, "Mặt khác lực tấn công của Hoàng Kim Khải sẽ giảm xuống, anh chỉ cần bảo vệ chính mình là được."

"Tốt." Ứng Tinh Quyết không từ chối bất kỳ thay đổi nào của Vệ Tam.

Khi Vệ Tam sửa xong cơ giáp rồi là tới đêm tối, hầu như không có thời gian nghỉ ngơi gì. Lá chắn bảo vệ sắp được mở ra, bọn họ muốn chạy tới.

...

"Cho nên, ngay cả tàu biển mà anh cũng lấy được vào tay?" Sơn Cung Ba Nhận ngửa đầu nhìn tàu biển vũ trụ bên bờ biển rồi nhìn sang Ứng Tinh Quyết với sự khiếp sợ.

Không phải họ lén lút vào à? Sao mình cứ cảm thấy toàn bộ đấu trường Tháp Tây mở cửa cho bọn mình vào? Không chỉ một đường tiến lên không trở ngại mà giờ đây còn lấy được tàu luôn.

“Lên đi.” Ứng Tinh Quyết cũng không cho rằng chuyện này có khó khăn bao nhiêu.

Bốn người lên tàu, lên đường ra biển.

Chỉ có mấy người trong một con tàu lớn, cảm giác này ít nhiều gì cũng kỳ lạ. Thậm chí Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam có chút lo lắng, phải đi qua tuần tra một lần mới tính là xong.

“Anh có thể phát hiện con tinh thú đó ở đâu không?” Vệ Tam đứng ở trên boong tàu, hỏi Ứng Tinh Quyết.

“Đây là toàn cảnh đấu trường Tháp Tây.” Ứng Tinh Quyết bấm mở quang não, cho cô xem một tấm bản đồ. Anh chỉ vào một chỗ được khoanh tròn ở trên đó, “Năm xưa cái vùng này sẽ không mở ra, nhưng trước đó chúng ta đến thì điểm đích ở ngay chỗ này. Con thú đó chắc ở gần đó.”

“Tàu biển đi tới cũng mất hai ngày.” Vệ Tam cúi đầu nhìn bản đồ, tính toán khoảng cách.

“Trên đường không cần phải quan tâm đ ến các tinh thú khác, chúng ta cứ đi thẳng qua sẽ nhanh hơn.”

Đã thỏa thuận xong kế hoạch, bốn người chuẩn bị luân phiên nghỉ ngơi, anh em Sơn Cung phụ trách quá nửa đêm, Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết phụ trách từ nửa đêm về sáng.

Có tàu biển vũ trụ ở đây, chẳng có tinh thú đuổi theo, nửa đêm cũng yên tĩnh.

Sơn Cung Dũng Nam đi một vòng trở về thì đụng phải Sơn Cung Ba Nhận.

“Anh, cô Ngư muốn chúng ta tới đây vì muốn tụi mình tạo quan hệ tối với Vệ Tam, để cho cậu ấy giúp tụi mình làm cơ giáp?”

Sơn Cung Ba Nhận lắc đầu: “Không chỉ thế, cô Ngư và cô giáo hai đứa mình từ trước tới nay chả được hòa thuận. Lần này họ lại đang

tranh cãi, và quyết định nhất trí của hai người là để tụi mình ra mặt, tránh xa tranh chấp. "

“Cô giáo hai đứa mình” là chỉ Sơn Cung Dương Linh, bà ấy luôn dẫn theo anh em Sơn Cung và đích thân hướng dẫn.

Trong những năm gần đây, sự quan tâm của cô Ngư và Sơn Cung Dương Linh không hợp nhau, hai người được coi là đại diện của hai phe trong Quân Độc Lập. Ban đầu hai người thuộc phái điển hình của giết sạch, chỉ cần là người bị nhiễm bệnh thì sẽ g iết chết, đề phòng những người khác bị thương và chết theo. Nhưng sau đó cô Ngư bắt đầu lợi dụng sương bọ đen và cố gắng áp dụng vào cơ giáp, quan hệ giữa hai người đã sinh ra vết nứt.

“Trong nội bộ còn có không ít người cấp tiến hơn cô Ngư.” Sơn Cung Dũng Nam nói, “Chẳng phải phái của Jill Gil Wood cũng chỉ được tiến hành sau khi tổng chỉ huy đồng ý à? Cô giáo cứ mãi tranh cãi với cô Ngư đúng là không cần thiết.”

“Đây chỉ là người bề ngoài, có người cấp tiến hơn nhưng vẫn giữ bí mật kìa. Lệ Tước của Xưởng Đen nọ đã chết rồi.” Sơn Cung Ba Nhận xùy cười một tiếng.

“Người được bác sĩ Tỉnh cứu?” Sơn Cung Dũng Nam cau mày, lúc trước cô nghe Lệ Tước có chuyện ở Xưởng Đen Sao Sa Đô xảy ra chuyện, được người ta đưa đến chỗ bác sĩ Tỉnh Thê. Cuối cùng cũng cứu được ả ta rồi giao cho Xưởng Đen South Pasadena điều khiển.

“Lén lút dùng sương mù bọ đen trên cả cơ giáp và cơ thể con người. Sống đến bây giờ đã xem như là kỳ tích rồi.” Sơn Cung Ba Nhận nói, “Hiện tại nội bộ Quân Độc Lập đang truy nã A Phu Nhĩ.”

“Ai?”

“Cơ giáp sư cải tạo cơ giáp và cơ thể con người, trước kia trà trộn vào các Xưởng Đen lớn. Chính ả Lệ Tước cấu kết với hắn ta mới có kết cục này.” Sơn Cung Ba Nhận cũng chẳng hiểu rõ tình huống cụ thể, chỉ là trước khi tới thì cậu ta từng nghe Sơn Cung Dương Linh nói chuyện với người ta.

Giải đấu hiện đang bị đình chỉ, các quân khu đóng cửa, tựa như Quân Độc Lập đang lên kế hoạch cho những thứ khác, toàn bộ Liên bang cho thấy một sự yên tĩnh trước cơn bão.

Hai người nói chuyện không lâu đã đi tới trước boong tàu, thay ca với Ứng Tinh Quyết và Vệ Tam.

Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết vẫn tựa vào boong tàu nghỉ ngơi. Ban đầu cô không ngủ sâu nên vừa nghe thấy tiếng bước chân của hai người bọn họ là đã mở ngay mắt ra, Ứng Tinh Quyết bên cạnh đang dựa vào vách tàu biển cũng đứng dậy.

“Chúng tôi đi nghỉ ngơi trước.” Sơn Cung Ba Nhận nói chuyện với hai người bên Vệ Tam, rồi đi thẳng vào trong khoang tàu.

“Đi thôi.” Vệ Tam gật đầu.

“Đại khái chiều mai là đến được chỗ đó.” Ứng Tinh Quyết nhìn vị trí hiện tại của tàu biển vũ trụ.

Vệ Tam đứng trước boong tàu, nhìn mặt biển bình tĩnh. Cô hỏi Ứng Tinh Quyết: “Anh nghĩ sao về Ứng Du Tân?”

Ứng Tinh Quyết tiến lên một bước, cùng cô đứng cấp song song với hai tay đặt ở lan can tàu: “Tổng chỉ huy Quân Độc Lập.”

Vệ Tam cúi đầu cười thành tiếng: “Chỉ huy các anh rất thích dán nhãn mác cho người khác.”

Gió biển thổi qua rồi phất lên mặt một chút cảm giác lười biếng, thật khó để tưởng tượng được dưới mặt biển toàn là quái vật tinh thú ăn thịt người.

Ứng Tinh Quyết quay đầu nhìn cô, mái tóc dài xõa vai gió thổi hơi tán loạn nhưng không hề ảnh hưởng đến dáng vẻ và phong cách của anh, anh nói nhỏ: “Vệ Tam, dù có chuyện gì cũng sẽ có phương pháp xử lý.”

Vệ Tam nhướng mày, đi tới gần Ứng Tinh Quyết. Hai người nghiêng người, mặt đối mặt, cô giơ tay lên giúp anh tháo mái tóc dài phiêu tán phía sau tai, đầu ngón tay nhẹ nhàng trượt xuống vành tai.

Hầu kết Ứng Tinh Quyết giật giật, không nghiêng đầu và con ngươi đen vẫn nhìn người trước mặt trong yên tĩnh.

Tầm mắt Vệ Tam đi xuống, đầu ngón tay mang theo chút ấm áp chậm rãi lướt qua vành tai anh, theo đó vuốt v e cổ anh, cuối cùng còn kéo sợi dây chuyền kia và cười nói: “Phương pháp xử lý ấy hả,

tôi đã cho anh rồi.”

Ứng Tinh Quyết rũ mí mắt, một lát sau anh giơ tay cầm lấy tay cô, lấy lại “vòng cổ”: “Em biết tôi không có ý này.”

“Cứ tự nhiên đi, mấy năm nay tôi sống cũng coi như vui vẻ.” Vệ Tam quay đầu lại nhìn mặt biển, “Quen biết nhiều bạn bè như vậy đúng là không lỗ.”

“... Em chỉ biết mấy người ở Damocles.” Ứng Tinh Quyết bỗng nhiên nói.

“Cái gì?” Vệ Tam ngạc nhiên, có chút chẳng hiểu ý tứ của Ứng Tinh Quyết.

“Còn có rất nhiều người.” Ứng Tinh Quyết giương mắt nhìn thẳng vào Vệ Tam, nói từng chữ một, “Mà em không biết.”

Trên boong tàu thoáng lặng thinh, một lát Vệ Tam mượn chuyện này gật đầu, còn nói với vẻ mới lạ: “Anh nói có lý, còn có rất nhiều người tôi chưa biết.”

Ít nhất là giống như anh, tôi chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng anh như hôm nay.

...

Tàu biển vũ trụ di chuyển với tốc độ không chậm, thậm chí đến đích trước vài giờ họ muốn tới. Vào buổi trưa, mấy người dừng lại trong phạm vi biển có thể có con tinh thú đó.

“Tôi đi xuống phía dưới xem con tinh thú xúc tu kia còn ở đây hay không đã.” Vệ Tam nhìn hải đảo phía trước.

Ứng Tinh Quyết muốn đi cùng cô, Vệ Tam suy nghĩ một chút thì đồng ý.

Hai người trên boong tàu thả cơ giáp ra, sau khi nhanh chóng vào khoang cơ giáp thì họ nhảy xuống biển.

Hai anh em thì đứng trên tàu biển chờ bọn họ. Một lát sau, Sơn Cung Dũng Nam hỏi Sơn Cung Ba Nhận: “Anh, có phải em bị hóa mắt không, sao em lại thấy cái miếng vật liệu làm lồng chắn bảo vệ của chúng ta ở trên cơ giáp Ứng Tinh Quyết.”

Sơn Cung Ba Nhận: “... Đại khái là do nhà họ Ứng bỏ ra giá cao mua.”

Sơn Cung Dũng Nam như có điều suy nghĩ, cô ấy gật đầu: “Cũng đúng, nhà họ Ứng có tiền.” Có loại vật liệu thưa thớt này cũng không có gì kỳ quái, cũng không thể nào do Vệ Tam cho được, cậu ấy keo thế mà.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh: Em chưa hoàn toàn biết tôi (.

.)

Chương 282

“miệng tinh thú”

Xuống nước cũng không hoàn toàn vì để điều tra con tinh thú xúc tu biến dị kia, mà là chuẩn bị cho việc tìm con tinh thú không biết nọ về sau. Nếu con thú xúc tu này vô tình đụng trúng con kia, có thể họ cũng chẳng cần ra tay, cho nên mới phải bảo đảm tình huống trước mắt của nó.

Sau khi Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết xuống dưới biển, hai người tìm lộ tuyến đi về phía hải đảo lần trước, nhưng lại không nhìn thấy con tinh thú đã từng chặn đường đi.

“Có phải nó rời đi rồi hay không?” Vệ Tam hỏi, lần trước bọn họ chặt đứt một nửa xúc tu của con thú đó, ý chừng nó đã chuyển đến nơi khác.

Ứng Tinh Quyết phóng cảm giác nhằm điều tra xung quanh nhưng không có phát hiện gì, thậm chí khi anh mở rộng phạm vi cảm giác, anh vẫn không cảm nhận được sự tồn tại của tinh thú.

Vệ Tam nhíu mày nhìn xuyên qua cửa sổ về phía Hoàng Kim Khải, vừa rồi tựa như anh xiểng niểng. Cô vội tới gần và đưa tay đỡ lấy anh: “Ứng Tinh Quyết?”

Cảm giác của Ứng Tinh Quyết khuếch tán càng nhiều ra bên ngoài nhưng không tìm được sự tồn tại của tinh thú, thế nhưng anh lại bị một đòn lực lượng tinh thần mãnh liệt khác tấn công. Đây là lần đầu tiên anh chẳng có cách nào hoàn toàn ngăn được lực lượng tinh thần của tinh thú, thậm chí trong nháy mắt đó cũng quên điều khiển cơ giáp.

“Tôi không sao.” Ứng Tinh Quyết lái cơ giáp một lần nữa và nói với Vệ Tam, “Tinh thú xúc tu biến dị không còn nữa, con tinh thú không biết kia thì ở bên trái 90 hải lý.”

Cách khoảng cách xa như vậy mà con thú vẫn gây ra đòn tấn công đối với chỉ huy cấp siêu 3S, có thể tưởng tượng sau khi bọn họ tới gần, họ cần phải chịu đựng lực lượng tinh thần mạnh như thế nào.

Hai người lên tàu một lần nữa rồi thông báo cho anh em Sơn Cung về tình hình hiện tại.

“Nói như vậy, con tinh thú không biết nọ đúng là tinh thú cấp siêu 3S.” Sơn Cung Ba Nhận hỏi Ứng Tinh Quyết, “Có thể chống lại tinh thần tấn công của nó không?”

Ứng Tinh Quyết nhìn xuống biển mà không trả lời, anh phóng cảm giác một lần nữa. Chắc hẳn trước đó cảm giác của anh đã hấp dẫn con tinh thú không xác định nọ nên nó mới tấn công sang. Anh chỉ có thể đặt toàn bộ tàu biển vũ trụ vào trong lồng bảo hộ bằng cảm giác nhằm chống lại đòn tấn công tinh thần của tinh thú không biết.

Mấy người ngay lập tức cảnh giác, nhìn về nơi mặt biển từ xa.

“Đi về phía nó.” Ứng Tinh Quyết đứng trên boong tàu, nghiêng mặt nói với Vệ Tam.

“Anh... “ Vệ Tam muốn biết anh có thể ngăn cản được đòn tấn công công tinh thần của con thú đó không, huống chi bọn họ càng ngày gần con tinh thú kia, cường độ tấn công tinh thần sẽ mạnh hơn một chút. Song, đến cuối cùng cô vẫn không hỏi mà đi điều khiển tàu biển quay đầu, chạy tới chỗ con thú đó.

Như Vệ Tam dự đoán, tàu biển vũ trụ càng tới gần con tinh thú kia, Ứng Tinh Quyết phải chịu đựng tinh thần tấn công càng mạnh, anh phóng cảm giác càng nhiều.

Sắc mặt anh hơi trắng bệch, đầu ngón tay lại không bao giờ ngừng phóng cảm giác. Lớp bảo vệ cấp siêu 3S vẫn chèo chống được thế là Ứng Tinh Quyết lại bắt đầu dùng tay kia để phóng cảm giác, cho cảm giác vượt qua mặt biển, đánh thẳng vào tinh thú không rõ bên dưới.

Con thú này cuối cùng đã hoàn toàn tức giận, lao ầm ầm đâm ra khỏi biển và gầm rú một tiếng.

Nó rời khỏi biển, vây đuôi khổng lồ vỗ vào mặt nước; rõ ràng họ vẫn còn cách xa cơ mà tàu biển vũ trụ bắt đầu lắc lư, từ xa đã có một sơn sóng dữ lao tới điên cuồng.

Sơn Cung Dũng Nam ngửa đầu nhìn tầng sóng kia, không khỏi há to miệng: “Sóng này không khỏi... quá cao rồi.”

“Còn có chút quen mắt.” Sơn Cung Ba Nhận bổ sung.

Vệ Tam: “... Thì ra con sóng đánh vỡ tàu biển vũ trụ lần trước chính

là đến từ đầu tinh thú này.

Ứng Tinh Quyết ngước mắt lên: “Không thể dùng tiếp được con tàu nữa, toàn bộ xuống biển.”

Anh em Sơn Cung nhảy xuống biển, Vệ Tam điều khiển cơ giáp bắt được Ứng Tinh Quyết và nhảy xuống trong nháy mắt, đồng thời thu tàu biển vũ trụ lại. Ứng Tinh Quyết thì thu nhỏ lớp bảo hộ, cứ dùng dạng này thì chả cần phí sức thế nữa.

Bốn người vừa xuống biển và thu tàu là trận sóng nọ đã đánh tới, ngay cả khi nó đổ rầm trên mặt biển thì bọn họ vẫn cảm nhận được được sức mạnh chấn động đó.

“Có phải động tĩnh con tinh thú này tạo ra quá lớn không?” Sơn Cung Ba Nhận tránh thoát một luồng sóng vỗ rồi nói trong lúc vùng vẫy. Cậu ta cũng không biết nên tưởng tượng cảnh tí nữa gặp mặt chính diện nó thì sẽ thế nào.

Vệ Tam nhìn thoáng qua Ứng Tinh Quyết, dường như anh đã hoàn toàn thích ứng với chuyện tấn công tinh thần của con tinh thú.

“Nó đang bơi về phía chúng ta.” Ứng Tinh Quyết nói, “Sơn Cung Ba Nhận đi lên, Vệ Tam cùng Sơn Cung Dũng Nam ở lại dưới mặt biển.”

Sơn Cung Ba Nhận bay lên không trung, ở trên cao đúng thật là thoáng trông được có quái vật khổng lồ đi về phía bọn họ, còn lớn hon bội phần so với tinh thú xúc tu dưới hải đảo lần trước. Thậm chí ngay cả tốc độ cũng nhanh hơn, nhanh đến mức tuyệt nhiên không hợp với tốc độ đáng lẽ nó nên có với thể tích thế này.

Đây chính là tinh thú cấp siêu 3S sao?

“Những năm qua, phạm vi thi đấu của chúng ta không ở vị trí của con tinh thú này. Đến trận đấu lần trước thì chúng ta lại quấy nhiễu nó, lần này nó đang ở trạng thái hoàn toàn thanh tỉnh.” Ứng Tinh Quyết lấy được tin tức từ lực lượng tinh thần đang hoạt động của con tinh thú không biết này.

Khi Vệ Tam đi về phía trước nhằm kiểm tra tình huống trước mắt của Vô Thường, cô nhìn sóng nhấp nhô: “Đã như vậy, đi xem thử coi là tinh thú cấp siêu 3S mạnh hay là nhân loại cấp siêu 3S mạnh.”

Tốc độ của hai bên chẳng chậm và gặp nhau nhanh hơn dự kiến.

Con tinh thú này có thể tích lớn gấp đôi con thú xúc tu, song vóc dáng nào có vẻ cồng kềnh, ngược lại nó vô cùng nhanh nhẹn.

“Hình như có vẻ cũng tiện lúc đánh nhau.” Sơn Cung Dũng Nam nhìn con quái vật khổng lồ phía trước, toàn bộ mặt biển hầu như bị thân thể nó chặn lại.

“Hy vọng không có xúc tu gì.” Vệ Tam nhìn sang phía Ứng Tinh Quyết, thấy anh gật đầu, cô đã dẫn đầu vọt tới chỗ con thú đó.

Tinh thú này không có xúc tu thật, nó chỉ có một cơ thể khổng lồ và trơn tru, nhìn có vẻ giống như hình dạng của cá voi, nhưng tốc độ nó quá nhanh.

Vệ Tam và Sơn Cung Dũng Nam đánh giá thấp lực lượng tinh thần của tinh thú cấp siêu 3S. Không chỉ tấn công con người được, nó còn dò xét cả động tĩnh xung quanh, một khi các cô tới gần thì trong nháy mắt nó đã đong đưa thân thể. Nó chẳng có móng vuốt sắc bén, chẳng có xúc tu, chỉ có mỗi thân thể động đậy, nhưng đụng vào cơ giáp của hai người rồi thì mang lại thương tích va chạm cực lớn.

“... Tinh thú này mạnh đến mức quá đáng.” Trong khoang cơ giáp, Sơn Cung Dũng Nam nói lúc phun ra một ngụm máu rồi lùi ra.

Vệ Tam lui về sau, tay giơ lên, hai cây đao hình quạt ném vào cơ thể của nó. Cô nghĩ rằng ít nhất có thể làm tổn thương bên ngoài da nó nhưng đến khi cây đao hình quạt chém vào da của tinh thú, nó liền bật trở lại, thậm chí còn có chỗ muốn nứt.

Vệ Tam: “?”

Cô dùng tu di để làm đao, từ lúc tranh tài cho đến nay, cây đao chưa bao giờ bị tổn thương, bây giờ chỉ cần chém vào con thú này mà lưỡi đao nứt luôn.

Sơn Cung Dũng Nam nhìn cây đao hình quạt trong tay Vệ Tam: “... Xem làn da của nó rất cứng.”

Mà lúc này Sơn Cung Ba Nhận lao xuống từ giữa không trung, cây roi của cậu ta cố gắng quất vào mắt con thú này. Trúng thì cũng trúng đó nhưng con thú chả bị thương gì, thậm chí vì bị cậu ta chọc giận mà nó còn há miệng muốn táp cậu ta.

Sơn Cung Ba Nhận thấy không tốt, lập tức bung cánh bay lên không trung, lúc này tinh thú đuổi sát phía sau.

“Má!” Ban đầu Sơn Cung Ba Nhận tưởng rằng bay lên trời là an toàn, kết quả vừa quay đầu là cậu ta đã thấy ngay cái miệng chậu máu to ở phía sau mông. Cạu ta chửi một câu rồi lập tức tăng cường lực lượng để bay lên trên, thế mà con thú này cũng rời khỏi mặt biển hoàn chỉnh được.

Vệ Tam nổi lên mặt nước, lúc này mới thấy rõ bộ mặt thật của con tinh thú này.

Tinh thú có thân hình giống như cá voi, đầu to, đường nét cơ thể trơn tru; trước đây không thể nhìn thấy nhưng đến khi toàn bộ cơ thể bại lộ bấy giờ, bụng nó càng có cảm giác cồng kềnh kỳ lạ, có lẽ vì liên quan tới chỗ bụng nhô bên kia.

Trong suy nghĩ của cô, Sơn Cung Ba Nhận đã bay cao hơn và cao hơn trong khi con tinh thú này đã bắt đầu rơi trở lại; nó chỉ cần cho một cú đập vào mặt biển bằng đuôi đã tạo được một làn sóng lớn như vậy, bây giờ toàn bộ cơ thể nhảy ra khỏi biển và rơi xuống một lần nữa, có thể tưởng tượng được lực tác động được nó tạo thành.

Vệ Tam lập tức chìm xuống vì muốn nhắc nhở Sơn Cung Dũng Nam chú ý và chống cự cơn sóng. Mà lúc này tinh thú đã nặng nề nện xuống, không kịp suy nghĩ quá nhiều, cô chạy tới trước về chỗ con thú, cho Vô Thường ôm lấy Hoàng Kim Khải, tự mình cô dùng lưng ngăn đợt sống ập tới.

Tinh thú lao xuống nước tạo một dòng chảy cuồn cuộn dưới đáy biển, Sơn Cung Dũng Nam bị đánh thẳng vào và bay ra ngoài té ngã, nhờ vậy cũng vượt qua Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết.

Trời đất quay cuồng, Sơn Cung Dũng Nam trong khoang cơ giáp kiên cường nhìn thấy một màn này bèn không khỏi dâng lên nghi vấn trong lòng. Đến khi ổn định thân hình, cô ấy mới đi về hỏi Vệ Tam: “Anh ta là một chỉ huy nên vẫn còn lớp bảo vệ được thực thể hóa, vì sao cậu còn muốn chắn ở phía trước? Vệ Tam, tôi cảm thấy cậu xem thường Ứng Tinh Quyết đấy.”

“...”

Vệ Tam ngẩn người, trong lúc nhất thời lại không biết nên nói cái gì cho phải.

“Cô ấy chỉ lo lắng cảm giác của tôi gặp chuyện.” Ứng Tinh Quyết lên tiếng.

Sơn Cung Dũng Nam nhìn hai người, cuối cùng giật mình: “Đúng vậy, cơ thể của anh không tốt lắm, thật sự cần chú ý.”

Anh em Sơn Cung được Sơn Cung Dương Linh và Ngư Thiên Hà che chở, từ nhỏ đã che giấu đẳng cấp, chưa từng bị thương tổn, sao mà giống Ứng Tinh Quyết khi cứ mãi lộ mặt trước mắt công chúng.

“Nó lại tới đấy.” Vệ Tam xoay người nói.

Ứng Tinh Quyết cúi đầu nhìn đao trong tay cô, mặc dù đã biến trở về đao tu di nhưng lỗ hổng vẫn còn như cũ.

Anh đang đứng sau lưng Vệ Tam bỗng nhiên tiến lên nắm lấy tay cô, cảm giác hoàn toàn bao trùm trên đao tu di, bao bọc toàn bộ thân đao và với chỗ nứt: “Tôi sẽ dùng cảm giác tấn công nhằm điều khiển nó, em phá sự bảo vệ của nó từ trong miệng.”

Vệ Tam nghiên mặt: “Được.”

Về phần Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam, họ phụ trách dụ dỗ con tinh thú này há miệng.

Con tinh thú này hoàn toàn không há miệng ở dưới nước, chỉ cứ đong đưa thân thể tấn công. Sơn Cung Dũng Nam tuyệt nhiên không cách nào gần, cuối cùng đành giao cho Sơn Cung Ba Nhận, để cho cậu ta chọc giận nó thêm lần nữa.

Sơn Cung Dũng Nam hấp dẫn tinh thú tấn công mình còn Sơn Cung Ba Nhận thì bơi vòng quanh đầu nó, một lần nữa quăng roi qua và quất vào ngay chính giữa mắt.

Mấy chỗ gai ngược trên roi cứ thế mà đứt hết.

Sơn Cung Ba Nhận: “...”

Cậu ta bất chấp chuyện roi vọt, nhất thời máu liều mạng dâng lên, cậu ta còn nhớ rõ chậu máu uy hiếp trước đó đấy!

Đúng thật, con tinh thú này bị chọc giận và muốn cắn đứt Sơn Cung Ba Nhận.

Vệ Tam đồng thời nhảy ra khỏi mặt nước, cô nhảy thẳng vào trong miệng con tinh thú này, đao tu di có cảm giác bao trùm đâm vào hàm dưới trong miệng nó.

Sơn Cung Ba Nhận vừa bơi vừa nghĩ thầm: Vệ Tam này không khỏi quá tin Ứng Tinh Quyết rồi, tinh thú kia há to miệng y như cái vực sâu mà cậu ấy cũng dám vào.

Cậu ta nhịn không được quay đầu lại nhìn sang, hình ảnh trước mắt làm cho Sơn Cung Ba Nhận sợ hãi cả kinh.

“Đao của cậu ấy vô dụng!” Sơn Cung Ba Nhận nổi lên trên mặt biển và la to cho Ứng Tinh Quyết, “Đâm không thủng!”

Ứng Tinh Quyết nổi lên cách đó không xa, cảm giác bày hết toàn bộ và nhằm vào bộ não của con tinh thú này. Khi tinh thú tấn công tinh thần của bọn họ thì anh cũng đang học tập, dùng dao động tương tự để điều khiển cảm giác tấn công tinh thú.

Đồng thời anh cũng cần phải trả giá đắt, ngoại trừ cảm giác căng thẳng truyền từ thái dương, anh còn có cảm giác hư thoái và bất lực.

Mơ hồ nghe thấy lời của Sơn Cung Ba Nhận, Ứng Tinh Quyết trong khoang cơ giáp chớp chớp mắt mơ màng, như thể còn nhìn thấy được bóng dáng đen trắng kia, anh lại một lần nữa toàn lực tung ra cảm giác.

Lần này không phải để tấn công mà để kiểm soát nó.

Anh muốn điều khiển được con tinh thú này để Vệ Tam có thể đi ra.

Ngay cả đòn đánh cũng ngang nhau, hiện tại Ứng Tinh Quyết muốn điều khiển con tinh thú này thì có thể thấy được độ khó cực cao.

Máu tràn ra cả bên môi nhưng Ứng Tinh Quyết không hề hay biết, anh nhìn chằm chằm vào tinh thú ngậm chặt kín miệng rơi xuống biển với chỉ có một ý nghĩ trong đầu: Mở ra...

Chương 283

“chất nhầy do người tạo ra”

Tinh thú nặng nề rơi xuống từ giữa không trung, mặt biển nhấc lên sóng lớn, Sơn Cung Ba Nhận lượn lờ trên cao nhìn tinh thú chìm xuống biển với lo lắng trong lòng. Cậu ta không ngờ được ngay cả đao tu di của Vệ Tam cũng không đâm thủng đượcnó.

Rốt cuộc thì tinh thú cấp siêu 3S là tồn tại đáng sợ gì?

Bây giờ không phải là có đánh được nó hay không, mà là bọn họ không có cách nào gây tổn thương cho nó.

Sơn Cung Ba Nhận lao xuống hỏi Ứng Tinh Quyết: “Bây giờ phải làm sao? Vệ Tam...”

“Cô ấy sẽ không sao.” Ứng Tinh Quyết ngắt lời cậu ta, cả người anh đã lung lay sắp đổ, chẳng qua giờ phút này sóng biển mãnh liệt, mặt biển nhấp nhô, anh em Sơn Cung cũng không phát hiện ra sự bất thường của anh.

Cảm giác bao trùm con tinh thú dưới biển, Ứng Tinh Quyết mạnh mẽ vượt qua cực hạn của cảm giác, rốt cuộc có một dấu hiệu điều khiển được nó.

Sát ý khổng lồ thông qua cảm giác truyền cho Ứng Tinh Quyết gần như muốn làm đắm chìm và tê liệt tất cả suy nghĩ của anh. Bên trong khoang cơ giáp, một tay Ứng Tinh Quyết đặt trên màn hình ánh sáng, cảm giác liên tục truyền ra ngoài, tay kia của anh thì vuốt v e “vòng cổ”, phục hồi ý thức từ biển giết chóc.

Tinh thú đột nhiên phát ra một tiếng ti mỏng và thé giống như tiếng kêu chói tai của con nít, cái miệng khổng lồ từ từ hé ra một chút, rồi lại giống như đang chống lại cái gì, miệng đóng lại lần nữa.

“Miệng nó mở ra một chút!” Con tinh thú này không hoàn toàn chìm xuống, Sơn Cung Ba Nhận bay lên trời quan sát nên la lên ngay cho Ứng Tinh Quyết phía dưới.

“Khụ khụ, khụ.” Trong khoang cơ giáp, Ứng Tinh Quyết đè nén ho vài tiếng, lau đi máu bên môi và tiếp tục điều khiển cảm giác. Nhưng anh cũng chả thấy rõ tình huống phía trước, chỉ dựa vào bản năng để

cảm giác.

Những con sóng lớn trên biển đã lắng xuống, chỉ còn lại con tinh thú không ngừng quay cuồng, tạo ra những gợn sóng ngầm dưới biển.

Sơn Cung Dũng Nam vẫn nổi lên gần tinh thú, thậm chí cô ấy chẳng dám tấn công tùy tiện. Vệ Tam đang ở bên trong, cô lo mình chọc giận con tinh thú này sẽ tạo thành thương tổn lớn hơn.

Theo thời gian trôi, con thú bỗng mở miệng, phát ra một tiếng kêu sắc bén hơn tiếng trước. Tinh thần của nó chống lại cảm giác của Ứng Tinh Quyết nhưng đã thất bại, chỉ có thể phát ra tiếng gào thét trong khi mở miệng theo ý anh.

“Vệ Tam!” Sơn Cung Dũng Nam thừa dịp tiếp cận, cô ấy nhìn tinh thú há to miệng rồi la về phía bên trong.

Không ai trả lời.

Sơn Cung Dũng Nam quay đầu lại nhìn thoáng qua Ứng Tinh Quyết đang cố gắng chống đỡ rồi cô ấy nghiến răng muốn vọt vào, nhưng rồi cô nàng đã thấy Vô Thường nhảy ra từ đầu khác trong miệng con tinh thú.

“Vệ Tam?” Sơn Cung Dũng Nam kêu lên trong do dự, thật sự là bộ dáng Vô Thường quá rách nát, ngay cả vỏ ngoài cũng rách tung tóe, thiếu một khối bên trái, thủng một khối bên phải.

“Tôi ra rồi.” Vệ Tam không kịp để ý tới Sơn Cung Dũng Nam mà đi thẳng về phía Ứng Tinh Quyết. Cô còn mẫn cảm hơn hai người đối với trạng thái cảm giác của anh.

Cô đến gần Ứng Tinh Quyết, đè chặt tay anh: “Tôi đi ra rồi, thu cảm giác đi, chúng ta đi.”

Ý thức Ứng Tinh Quyết đã không còn tỉnh táo, nhưng chỉ cần anh thu lại cảm giác thì ắt sẽ bị con tinh thú này điên cuồng phản kích.

Vệ Tam điều khiển Vô Thường nửa ôm Hoàng Kim Khải rồi mang theo Ứng Tinh Quyết rời đi.

“Dũng Nam, đi thôi!” Sơn Cung Ba Nhận xẹt qua mặt biển, Sơn Cung Dũng Nam bị kêu thì lập tức vươn một tay lên trên cho anh trai nắm lấy, mang theo cô nàng bay lên không trung.

Bốn người tuyệt nhiên không có cách nào thả ra tàu biển vũ trụ, chỉ đành dựa vào cơ giáp để rời xa mặt biển, cứ mãi ra khỏi phạm vi trú ẩn của con tinh thú này, cuối cùng cũng tìm được một mảnh đất và lên bờ.

Đến lúc này, rốt cuộc Ứng Tinh Quyết thu cảm giác nhưng cũng rơi vào hôn mê.

Cũng may con tinh thú kia không đuổi theo nữa.

Ngược lại anh em Sơn Cung không bị thương, họ nhìn một người hôn mê và một cơ giáp rách tả cả thân thì nhất thời khiếp sợ, không biết nên nói cái gì cho phải.

Vệ Tam đi ra khỏi khoang cơ giáp, lại mang theo Ứng Tinh Quyết ra. Cô nhìn vết máu bên môi anh bỗng nhiên khựng lại rồi nâng tay giúp anh lau sạch sẽ mớ đúti cho anh một ống dịch dinh dưỡng, để anh dựa vào Hoàng Kim Khải nghỉ ngơi.

“Tôi sửa cơ giáp mình trước đã.” Vệ Tam nói xong câu đó liền xoay người đi sửa Vô Thường.

“Bị ăn mòn?” Sơn Cung Ba Nhận đứng ở phía sau cô, nhìn dấu vết hư hỏng trên vỏ ngoài Vô Thường, cô ấy không khỏi hỏi.

Vệ Tam gật đầu.

Trong năm trường quân sự, phải kể đến lớp vỏ cơ giáp của Vệ Tam có chất lượng tốt nhất. Rất nhiều lúc cơ giáp của những người khác đã bị hư hỏng mà cơ giáp của cô vẫn còn nguyên vẹn, nhưng bây giờ lại biến thành dạng này.

Thế là vào tới dạ dày rồi?

Sơn Cung Ba Nhận hít thầm sâu một hơi, hoàn toàn không tìm được biện pháp đối phó với con tinh thú.

Vệ Tam đeo găng tay cầm dụng cụ, cạo từng chút một chất nhầy trên vỏ cơ giáp, dao công cụ bị ăn mòn mấy cái, cô cứ dùng tiếp, thế là dụng cụ của cô cũng biến mất.

“…”

Vệ Tam đứng dậy nhìn quang não, lá che thông tin được sử dụng trong trận đấu đã bị đóng nên nơi này có tín hiệu.

Cô gọi cho Ứng Thành Hà, bên đó bắt máy rất nhanh.

“Vệ Tam?” Ứng Thành Hà còn ở phòng làm việc, anh không nghĩ Vệ Tam lại gọi tới đây. Tính thời gian thì cậu ấy đã vào đấu trường Tháp Tây.

“Cậu giúp tôi xem một thứ.” Vệ Tam tránh người cho anh thấy Vô Thường sau lung mình.

Ứng Thành Hà nhìn thấy Vô Thường rách nát thì chẳng nhận ra trong phút chốc: “Đây là cơ giáp của ai?”

Vệ Tam: “... Của tôi.”

Ứng Thành Hà trầm mặc thật lâu, nhìn chằm chằm Vệ Tam một hồi, xác định cô không bị thương, lúc này anh mới hỏi: “Muốn tôi xem cái gì?”

Vệ Tam lấy một cục đá dẹp có đầu nhọn từ bên cạnh: “Cậu nhìn kỹ.”

Đá cạo ở chỗ lưng cơ giáp bị hư hại nhằm lấy chất nhầy dính trên đó xuống, không bao lâu sau, cục đá như muốn tan thành nước, cứ thế tan chảy.

Nói chính xác là bị ăn mòn, chẳng qua chỉ không có bong bóng khí hoặc tiếng được tạo ra bởi sự ăn mòn thông thường.

“Có vật liệu có tính ăn mòn tương tự không?” Vệ Tam hỏi.

Ứng Thành Hà nhíu mày nhìn một nửa cục đá còn sót lại trong tay Vệ Tam: “Lấy đâu ra chất nhầy này thế? Cơ giáp của cậu cũng bị ăn mòn?”

“Chất nhầy trong miệng con tinh thú kia.” Vệ Tam ném đá trong tay xuống, “Tôi vừa thử rồi, vật liệu trong tay bị ăn mòn hoàn toàn.”

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy chất nhầy ăn mòn đáng gờm thế này, Ứng Thành Hà hiểu rõ vật liệu từ tinh thú này hơn cô, cho nên Vệ Tam mới muốn hỏi cậu ta.

“Con tinh thú này có thể phun ra loại chất nhầy này?” Ứng Thành Hà

hỏi.

Vệ Tam lắc đầu: “Không, chỉ có thành bên trong miệng mới có chất nhầy.”

Ứng Thành Hà cầm một cái kìm dụng cụ trong tay, cầm lên rồi lại buông xuống, buông xuống lại cầm lên, cuối cùng anh hỏi: “Vậy tại sao cậu lại dính phải chất nhầy nằm bên trong khoang miệng của nó?”

Vệ Tam: “Da bên ngoài con thú quá cứng, tôi thấy hình như bên trong miệng nó yếu hơn một chút nên vào.”

“... Xem ra cậu đã thất bại.” Ứng Thành Hà ném kìm dụng cụ lên mặt bàn cái “cạch”, cảm giác đã tìm lại trái tim vừa nhảy đầm liên hồi khi nãy.

“Thành bên trong nó cũng cứng, tìm không được sơ hở, đao tu di chả không đâm xuyên được.” Vệ Tam đưa tay túm lấy một nắm tóc, “Đao của tôi bị chất nhầy làm biến mất luôn.”

Lời này vừa thốt ra, không riêng gì Ứng Thành Hà bên cuộc gọi lặng thinh mà ngay cả Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam bên cạnh cũng nhìn sang.

Cái gì gọi là đao mất rồi?

“Bằng không chúng ta nên quay lại thôi.” Sơn Cung Dũng Nam ngửa đầu nhìn lên bầu trời, cô ấy thấy bọn họ ở lại nữa chỉ tổ trở thành khẩu phần ăn của con tinh thú này.

Ứng Thành Hà lật qua lật lại tư liệu, xoay người nói với Vệ Tam: “Chất nhầy của nó hủy hoại đao và cơ giáp của cậu được, thì cho dù là vật liệu ăn mòn lợi mạnh nhất cũng không có cách nào làm được như thế.”

Vệ Tam: “Dù là khoang miệng hay lớp da bên ngoài của con tinh thú này vừa dẻo dai vừa mạnh, có thể bao bọc chất nhầy mà không bị chất nhầy gây hại.”

“Nhưng vẫn không hợp thói thường.” Ứng Thành Hà cảm thấy loại chất nhầy này cường hãn quá mức. Tự nhiên có sự cân bằng, cho dù là tinh thú cũng ở trong một loại cân bằng; lùi lại một ngàn bước thì nếu tinh thú có khả năng lật trời ngày, chính nó sẽ tiến hóa để sử

dụng được, chứ không phải giấu trong khoang miệng. Chẳng lẽ chỉ vì nuốt chửng con mồi?

Ứng Thành Hà ở sao Sa Đô xa xôi chỉ có thể nhìn bằng mắt, anh muốn Vệ Tam quan sát cẩn thận hương vị, màu sắc, mật độ và tốc độ ăn mòn của chất nhầy này.

Vệ Tam Làm theo, về cơ bản vật liệu trong tay cô đã được sử dụng, không có bất kỳ thứ gì chống lại sự ăn mòn của chất nhầy.

Nó có màu xám, ban đầu Vệ Tam nghĩ rằng nó giống như cái thứ màu xám cô đã thấy trong trường đua lạnh lẽo. Nhưng sau khi quan sát cẩn thận, cô thấy chất nhầy chỉ là chất nhầy, không dính dáng gì đến cái thứ sương bọ đen.

“Tốc độ ăn mòn của các vật liệu khác thì khác thật.” Ứng Thành Hà ghi lại thời gian Vệ Tam nói, cau mày nhìn tất cả số liệu, “Vệ Tam, hơi kỳ này.”

“Kỳ cái gì?”

Ứng Thành Hà nhìn chằm chằm vào số liệu mình vừa ghi: “Dữ liệu về tốc độ ăn mòn này hơi quen mắt... Cậu chờ một chút.”

Anh quay lại để tìm tài liệu, lật hồi lâu rồi cuối cùng đứng dậy: “Tìm thấy rồi.”

“Vệ Tam, chất nhầy này không phải là thứ tự nhiên.” Ứng Thành Hà gửi thứ mình tìm được cho cô, “Chất nhầy của thú ăn mòn huyền bí, chất nhầy của dây leo biến dị,… Tốc độ ăn mòn của cái thứ nhầy ăn mòn nhầy này giống hệt với tốc độ của mấy chất vật liệu này.”

Nói chung, bất kể chất nhầy của vật liệu nào cũng có các đối tượng ăn mòn hoặc nhanh hoặc chậm của riêng mình, sau khi cơ giáp sư thí nghiệm xong sẽ ghi chép lại. Và chất nhầy mà Vệ Tam dính vào thoạt trông có thể ăn mòn tất cả mọi thứ; cơ mà đến khi tách ra riêng kiểm tra, anh thấy rằng tốc độ ăn mòn của một số thứ đặc biệt lại y hệt với vật liệu chất nhầy nổi tiếng khác.

“Nhiều màu sắc trộn lẫn với nhau, cuối cùng rất dễ dàng để chuyển sang màu xám.” Ứng Thành Hà nhìn chằm chằm vào chất nhầy trên Vô Thường, “Muốn biết đầy đủ thì cần phải mang nó đến phòng thí nghiệm để kiểm tra.”

Nhân tạo...

Lúc đó Vệ Tam ở trong khoang miệng tinh thú, vì đao tu di thất bại nên cô cũng trượt khỏi vách khoang miệng rồi lăn lông lốc và dính đầy chất nhầy màu xám này. Vỏ ngoài Vô Thường bắt đầu bị ăn mòn với tốc độ nhìn thấy được bằng mắt thường, cô vội vàng lăn đến nơi không có chất nhầy, dùng đao cạo sạch chất nhầy trên người.

Cuối cùng chất nhầy đã được loại bỏ 7 8 tám phần, đao tu di thì bị phá hủy. Lúc đi ra, cô để luôn cả cán đao trong đó vì mình phải mượn lực.

“Tôi cần phải đi vào xem một chút.” Vệ Tam nói.

“Vệ Tam, bây giờ cậu không thể đi vào!” Ứng Thành Hà lập tức nói với sự khẩn trương, “Ngay cả Vô Thường cũng không ngăn được loại chất nhầy nhân tạo này, cậu đi vào một lần nữa thì chỉ có bị thương thôi.”

Bị thương thì cũng không sao, nhưng rất có khả năng cậu không ra được.

“Yên tâm, tôi sẽ không đi ngay bây giờ. Ít nhất trước tiên phải chờ anh ấy tỉnh lại đã.” Vệ Tam cười một tiếng rồi quay đầu nhìn Ứng Tinh Quyết.

“Anh họ tôi bị thương?!” Trái tim Ứng Thành Hà vừa mới thả lỏng nay lại nhảy lên.

“Tiêu hao cảm giác, anh ấy điều khiển con tinh thú cấp siêu 3S kia nên tôi mới đi ra được từ trong đó.” Vệ Tam giải thích.

Ứng Thành Hà nhíu trán rất chặt, “Vì sao nhất định phải đi đối phó con tinh thú này?”

“Không có vật liệu cấp siêu 3S làm cơ giáp, những chiến sĩ độc lập chúng tôi cũng chỉ phát huy ra được thực lực cấp 3S.” Vệ Tam nhìn Ứng Thành Hà, “Chúng tôi cần con tinh thú này.”

Ứng Thành Hà khuyên không được, chỉ có thể nói: “Các cậu nhớ cẩn thận.”

...

Ba người đợi đến khi Ứng Tinh Quyết tỉnh lại, Vệ Tam nói với anh suy đoán của Ứng Thành Hà.

“Chất nhầy nhân tạo?” Ứng Tinh Quyết được Vệ Tam đỡ đứng lên, huyệt thái dương vẫn châm chích tạo cảm giác áp bách căng thẳng, anh nhẫn nhịn, “Chúng ta đi ra ngoài trước.”

Chương 284

“lớp sơn phủ tổng hợp”

“Bây giờ ra ngoài?” Sơn Cung Ba Nhận khó hiểu, “Không phải Vệ Tam chỉ có 15 ngày nghỉ?”

Lăn qua lăn lại đi đi về về thì hoàn toàn chẳng đủ thời gian.

“Tôi sẽ tìm lấy cớ thêm rồi xin nghỉ phép với thầy cô.” Vệ Tam cho hay.

“Sáu tháng cuối năm có nhiều bão sao.” Ứng Tinh Quyết giương mắt nhìn Vệ Tam, “Dự báo nói tháng này gần Sao 3212 sẽ có mấy trận bão sao.”

Mọi người đều biết một khi có cơn bão sao xảy ra, bến cảng tàu vũ trụ sẽ ngừng.

Ngay cả lý do cũng đã nghĩ ra, Sơn Cung Ba Nhận cũng không có cách nào ngoài việc đồng ý rời đi.

Bốn người đi về không công, chẳng những không tạo thành thương tổn cho con tinh thú mà còn tổn hại đến cơ giáp và vũ khí của Vệ Tam.

Khi trở lại lối ra của đấu trường, Ứng Tinh Quyết thông báo cho người bên ngoài đóng lại lá chắn bảo vệ lối ra, để cho bọn họ ra ngoài. Mấy người không nghỉ ngơi, cứ đi thẳng đến phòng thí nghiệm của Sao Tây Tháp vì muốn cho các nghiên cứu viên kiểm tra chất nhầy của tinh thú kia. Chẳng qua đến khi tới thì họ mới phát hiện không có thiết bị.

“Phòng thí nghiệm của chúng tôi ở đây chỉ chịu trách nhiệm nghiên cứu xương của tinh thú, không có thiết bị chuyên nghiệp như vậy.” Nhà nghiên cứu giải thích, “Nếu kiểm tra những thứ trong cơ thể của tinh thú thì tốt nhất là đi đến Sao Đế Đô, nói đó có thiết bị đầy đủ nhất, hoặc đi đến Sao South Pasadena gần nhất cũng được.”

Cho dù đó là Sao South Pasadena hay Sao Đế Đô thì cũng quá xa, họ đi qua đó phải mất một vài ngày, chưa kể đến việc chờ đợi kết quả thử nghiệm.

Rời khỏi phòng thí nghiệm rồi, Vệ Tam nhìn Sơn Cung Ba Nhận và hỏi: “Nếu Xưởng Đen là nơi tụ tập của các cậu thì trong Xưởng Đen Sao Tây Tháp có nhà nghiên cứu nào làm được dạng thử nghiệm này không?”

Cô vừa hỏi thì Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam đồng loạt nhìn về phía Ứng Tinh Quyết. Mặc dù chuyện bọn họ là Quân Độc Lập bị Cao Đường Ngân đoán được, nhưng cho tới bây giờ họ cũng chưa từng nói cho người khác biết.

“Không cần nhìn.” Vệ Tam giơ tay lên vẫy vẫy trước mặt hai người, “Anh ấy biết.”

Anh em Sơn Cung: “...”

Sơn Cung Ba Nhận cố gắng giả ngu: “Biết gì?”

“Biết các cậu là Quân Độc Lập, biết Xưởng Đen là nơi tập trung của Quân Độc Lập.” Vệ Tam cậy quyền nói thẳng.

“...”

“Xưởng Đen Sao Tây Tháp có phòng thí nghiệm như vậy hay không?” Vệ Tam tiếp tục hỏi.

Sơn Cung Ba Nhận hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh lại: “Có.”

Xưởng Đen là cứ điểm của Quân Độc Lập. Vì sự hiện diện của những người bị nhiễm bệnh, mỗi Xưởng Đen đều thành lập phòng thí nghiệm và phòng quan sát, cơ mà chỉ có mấy người biết chuyện này. Và, anh em Sơn Cung, chiến sĩ độc lập cấp siêu 3S, chính là một trong số ít người đó.

Đoàn người quay đầu chuẩn bị đi Xưởng Đen Sao Tây Tháp, Vệ Tam đi bên cạnh Ứng Tinh Quyết: “Tốt hơn chưa?”

Từ khi ra khỏi sân đến bây giờ, dù Ứng Tinh Quyết vẫn sắp xếp đâu vào đấy nhưng nhưng sắc cứ mặt tái nhợt, anh không nói và Vệ Tam đã không hỏi.

“Chỉ do cảm giác tiêu hao quá lớn.” Ứng Tinh Quyết nói nhẹ, “Nghỉ ngơi một lúc là tốt rồi.”

Vệ Tam gật đầu, trên quang não cô không ngừng có tin tức tiến vào,

tất cả toàn là của bọn Kim Kha gửi sang. Họ hỏi cô bây giờ có chuyện gì, cô chỉ có thể nói một tiếng không sao trong nhóm nhưng Kim Kha chẳng tin.

Nhà Kim Phát Tài: [Cậu mở video call đi.]

Vệ Tam: "..."

Cuối cùng cô chọn video và bắt đầu kết nối, bốn người đồng loạt đứng trước ống kính nhìn Vệ Tam.

"Tôi đã nói không sao rồi, giờ đã ra khỏi đấu trường." Vệ Tam đóng chế độ riêng tư để bọn họ nhìn xung quanh, nhân tiện giơ tay di chuyển về phía Ứng Tinh Quyết, "Ầy, anh họ cũng không sao."

Ứng Thành Hà không hiểu sao lại ghen tuông, gạt Kim Kha ra và thay Vệ Tam thêm từ chỉ sở hữu: "Là anh họ của tôi."

Vệ Tam: "... Được."

Ứng Tinh Quyết bên cạnh nghe bọn họ nói chuyện thì đột nhiên nhếch môi cười khẽ một tiếng.

Ứng Thành Hà trước ống kính bị nụ cười anh họ làm mơ màng, tạm thời cứ đứng ở chả mở miệng, đến cuối lại bị Liêu Như Ninh chen mông vào: "Vệ Tam, các cậu có cần giúp đỡ không? Tôi đã nghĩ ra lý do xin nghỉ rồi."

Vệ Tam lắc đầu: "Tạm thời không cần, con tinh thú kia có chút kỳ quái, chờ đến lúc cần các cậu thì sẽ liên lạc lại."

"Dây giày sổ rồi." Hoắc Tuyên Sơn bảo với Liêu Như Ninh rồi đứng trước ống kính không dấu vết, "Vật liệu cơ giáp cho Vô Thường có đủ không? Tôi đã gửi hai bộ vật liệu vỏ ngoài cơ giáp cấp 3S tới, để cậu làm đồ dự phòng."

Vệ Tam còn chưa kịp nói chuyện, Liêu Như Ninh đang cúi người đột nhiên đứng thẳng dậy: "Cậu gửi từ khi nào vậy? Sao cậu không nói tớ biết? Cùng nhau gửi không được à?"

Hoắc Tuyên Sơn: "Tớ liên lạc với Sao Đế Đô bên kia, bản thân cũng chả gửi cùng nơi với cậu."

Nhìn bọn họ chen chúc trước ống kính nói không ngừng, Vệ Tam

cười cười rồi ra hiệu bọn họ tạm dừng: “Cần vật liệu cơ giáp, nấm dịch tím cũng không thể dùng tiếp, đối phó với con tinh thú này quá lãng phí. Bây giờ chúng tớ đi tới phòng thí nghiệm của Xưởng Đen Tây Tháp để kiểm tra chất nhầy, xem thành phần bên trong, sau đó lại nghĩ xem cách đối phó với con tinh thú kia.”

“Tớ nghe nói chuyện của tinh thú rồi, có thể một hai lần này các cậu vẫn không thành công.” Kim Kha nói với khuôn mặt nghiêm nghị nói, “Có cần thì kịp thời liên hệ với chúng tớ.”

“Biết.” Vệ Tam nhìn Ứng Tinh Quyết bên cạnh, “Cúp máy trước đây.”

“Được.”

Trước khi video call bị tắt, nó còn lờ mờ truyền đến giọng nói ngăn cản của Ứng Thành Hà, đáng tiếc tín hiệu bị tắt, màn sáng cũng tối đen.

“Tình cảm của các cậu rất tốt.” Sơn Cung Dũng Nam ở phía trước quay đầu lại nói.

Vệ Tam buông tay, gật đầu với vẻ đương nhiên.

Không ai trong đội chủ lực biết hai anh em Sơn Cung đến đây, ngay cả Ngư Phó Tín cũng đơn thuần cho rằng bọn họ chỉ về nhà huấn luyện. Nếu có ai biết được thì người đó chỉ hay chuyện bên Cao Đường Ngân mắng, lần trước trở lại trường là họ đã trở mặt ngay.

Nghĩ đến đây, trong lòng Sơn Cung Dũng Nam không khỏi thở dài, dù cho ai biết chuyện mình bị người ta giấu giếm trong thời gian dài như vậy thì phỏng chừng cũng chả vui là bao hết.

Bốn người không dừng lại ở tầng 1 của Xưởng Đen Sao Tây Tháp, cứ thế đi thẳng xuống tầng 5.

“Tôi nhớ ở Xưởng Đen mấy cậu cũng có quyền hạn dựa theo cấp bậc.” Sau khi Sơn Cung Ba Nhận quẹt thẻ trong thang máy xong bèn hỏi Vệ Tam.

“Chỉ có thể đi xuống tầng 4.” Vệ Tam nói, “Tầng 5 dưới lòng đất có cái gì?”

“Tầng 5 chỉ có một sân đấu, khác... cậu nhìn là biết.”

Thang máy đến, bốn người đi ra ngoài, ở đây và tầng trên khác hoàn toàn nhau, lối đi là màu trắng tinh dẫn tới từng phòng thí nghiệm khác nhau.

“Người ở đây không nhiều lắm, chỉ có nghiên cứu viên tinh nhuệ mới được ở lại đây. Bình thường họ chẳng chủ động đi ra ngoài, chỉ khi các Xưởng Đen trao đổi với nhau thì mới mở cửa ra vào.” Sơn Cung Ba Nhận giải thích một đường, rất nhanh đã người tìm tới và muốn bọn họ xuất trình thân phận.

Khi anh em Sơn Cung xuất trình quyền hạn của mình, họ hỏi phòng thí nghiệm nghiên cứu tinh thú ở đâu,

“Rẽ trái phòng thứ 6.” Người phụ trách tầng 5 dưới lòng đất cho hay, hai người này có quyền hạn rất cao, khiến người phụ trách biết gì thì nói nấy.

Anh em Sơn Cung dẫn hai người rẽ trái, mắt Ứng Tinh Quyết đảo qua mấy phòng thí nghiệm xung quanh, hỏi: “Đây là phòng thí nghiệm nghiên cứu người bị nhiễm bệnh?”

Anh em Sơn Cung đồng loạt dừng bước, sau đó Sơn Cung Ba Nhận lên tiếng: “Một nửa là phải, một số người bị phát hiện bị nhiễm bệnh sẽ bị nhốt ở đây để làm nghiên cứu. Rất nhiều thông tin về những người bị nhiễm bệnh của Quân Độc Lập của chúng tôi đến từ phòng thí nghiệm tầng 5 dưới lòng đất Xưởng Đen.”

Đi đến phòng thí nghiệm thứ 6, Sơn Cung Ba Nhận tìm được nhà nghiên cứu giải thích ý định.

“Còn có loại chất nhầy này?” Nghiên cứu viên vừa nghe đã nói, “Không phù hợp với lẽ thường, có thể cho tôi xem trước không?”

Vệ Tam lấy ra hộp chứa chất nhầy, không có gì bất ngờ, bên trong hộp lại bị ăn mòn một lớp.

“Ngay cả hộp thu thập cũng ăn mòn được?” Nhà nghiên cứu ngay lập tức thấy hứng thú.

Vệ Tam nói cẩn thận về đặc tính của chất nhầy: “Mất bao lâu để có được kết quả?”

“Nếu dựa trên suy đoán của cô, chiều mai có thể có kết quả.” Nhà nghiên cứu tìm thấy một loạt các vật liệu chống ăn mòn, đúng thật là

nó chẳng còn ăn mòn nữa.

“Tầng 5 có chỗ nghỉ ngơi hay không?” Vệ Tam quay đầu hỏi Sơn Cung Ba Nhận.

“Có.”

“Đã như vậy, chúng ta ở lại đây.”

Sau khi thảo luận, tất cả bốn người ở lại tầng 5 dưới lòng đất của nhà máy Xưởng Đen Sao Tây Tháp.

...

Chưa nói tới phòng nghỉ ngơi xa hoa như thế nào, nó có đủ những thứ nên có. Vệ Tam rửa mặt xong thì nằm trên giường một lúc lâu không ngủ, cuối cùng cô trở mình và đi tìm Ứng Tinh Quyết, muốn xem sức khỏe của anh như thế nào.

Vệ Tam gõ cửa và cửa mở, cô nhìn đôi môi hơi có màu máu của anh thì bỗng không biết nên hỏi cái gì.

“Vào đi.” Ứng Tinh Quyết mở cửa phòng, lui ra sau một bước.

Vệ Tam đi vào, xoay người nhìn anh: “Lại điều khiển con tinh thú kia lần nữa thì anh có thể chống đỡ được không?”

Kim Kha nói có thể bọn họ cần tiếp xúc vài lần với con tinh thú nọ, cô thấy không sao cả, chỉ cần vật liệu đủ là được; nhưng đồng thời còn cần Ứng Tinh Quyết điều khiển nó vài lần. Chỉ sợ làm hao hết cảm giác của anh.

Ứng Tinh Quyết giương mắt nhìn Vệ Tam: “Tuy lực lượng tinh thần tinh thần của tinh thú siêu 3S mạnh, nhưng không phải không thể vượt qua.”

Lần đầu tiên anh tiếp xúc với tinh thú chống lại cảm giác của mình thì đúng là khó thật, nhưng lần tiếp theo, anh càng có thể làm tốt hơn.

Vệ Tam đứng đối diện Ứng Tinh Quyết, thật lâu sau cô mới nói: “Đừng có ráng chống đỡ.”

Hai người đứng trong phòng, rõ ràng chỗ này chẳng tính là nhỏ, song

hết lần này tới lần khác họ cảm thấy không gian bên trong hơi chật chội.

“Tôi trở về trước, chúc ngủ ngon.” Vệ Tam chào hỏi và vội vã rời đi.

Thậm chí Ứng Tinh Quyết còn chưa kịp nói lại một câu chúc ngủ ngon.

Anh đứng tại chỗ một lúc lâu trước khi quay lại và đóng cửa lại, dựa vào nó, anh thì thầm: “Chúc ngủ ngon.”

...

Giấc trua, nhà nghiên cứu nhận được kết quả thử nghiệm là hứng thú bừng bừng, ông ta hô hào chạy tới chỗ bọn họ.

“Cô đoán đúng rồi, chất nhầy này được sức người tổng hợp.” Ngữ điệu của ông ta cho thấy sự tuyệt vời, “Tôi không biết làm sao được thế này, tóm lại, chất nhầy tổng hợp này có thể ăn mòn hầu hết các vật liệu chống ăn mòn trên thị trường.”

Vệ Tam chả muốn nghe cái này lắm, cô hỏi: “Có cách nào không để cho cơ giáp bị chất nhày này ăn mòn không?”

“Cô hỏi đúng người!” Nhà nghiên cứu hung phấn, “Kể từ khi cô nói xong chuyện đó hôm qua, tôi đã nghĩ nếu chất nhầy đúng thật như thứ cô nói, tôi nên làm gì để giải quyết.”

“Cho nên có giải pháp không?” Sơn Cung Ba Nhận hỏi.

Nhà nghiên cứu gật đầu: “Có, nếu nó đã không phải là thứ tự nhiên, bên trong toàn chất nhầy ăn mòn quen thuộc, nó không khó để giải quyết lắm. Tôi cũng có thể tổng hợp một vật liệu sơn phủ để chống ăn mòn chất nhầy này.”

“Mất bao lâu?” Vệ Tam hỏi.

“Cái này...” Nhà nghiên cứu tính toán, “Chất nhầy nhân tạo này mạnh thật nhưng các thành phần riêng biệt bên trong có vật liệu giải quyết. Chẳng qua dạng sơn phủ tổng hợp cần có thời gian vì tôi phải tìm chất kết dính thích hợp. Có lẽ... Hai ngày, hai ngày là tôi làm được.”

Hai ngày...

Vệ Tam suy nghĩ một chút: “Có thể, xin hãy làm ra được lớp sơn phủ bảo vệ, chống được chất nhày này vào hai ngày sau.”

“Cứ tin ở tôi.” Nhà nghiên cứu nói trong vui mừng.

...

Mấy người đều không hiểu rõ lắm loại chuyện cần chuyên môn này, họ chỉ có thể ở đây chờ đợi. Trong lúc đó, Vệ Tam mang theo Ứng Tinh Quyết đi dạo mấy tầng trên.

Hai ngày sau, nhà nghiên cứu gọi họ tới với đôi mắt thâm quầng, nói rằng ông đã tìm thấy chất kết dính thích hợp, miễn là trộn vào các vật liệu chống ăn mòn khác nhau là có thể tạo ra lớp sơn phủ cơ giáp thích hợp.

Vệ Tam tiếp nhận công việc phía sau, mượn phòng thí nghiệm tầng 5, cô phủ thêm lớp sơn phủ cho cơ giáp của bọn họ, đồng thời sửa chữa Vô Thường.

Ngày kế, bốn người một lần nữa vào đấu trường Tháp Tây, đi tìm tinh thú.

Chương 285

“cửa”

Một lần nữa tiến vào phạm vi biển của con tinh thú kia, bốn người càng thêm cảnh giác so với trước.

Thực lực cơ giáp của Vệ Tam giảm xuống, ngay cả vũ khí cũng chỉ kịp đổi sang một thanh đao cấp 3S bình thường. Song, mục đích của bọn họ đã từ chém giết con tinh thú này biến thành tìm hiểu trong cơ thể nó có vấn đề gì.

Kế hoạch lần này vẫn là Sơn Cung Ba Nhận dẫn tinh thú há miệng, nhưng người đi vào lại biến thành Vệ Tam và Sơn Cung Dũng Nam, Ứng Tinh Quyết phụ trách phòng tuyến cuối cùng, điều khiển tinh thú há miệng để thả hai người ra ngoài.

“Ở phía trước.” Ứng Tinh Quyết nói với ba người, lúc này đây anh không mù quáng phóng cảm giác mà điều tra được vị trí tinh thú kia ở đâu, anh lập tức thu cảm giác lại.

Sơn Cung Ba Nhận bay qua đầu tiên, cậu ta ở trên trời nhìn xuống mặt biển rồi chợt quay đầu bay trở lại.

“Anh, làm sao vậy?” Sơn Cung Dũng Nam hỏi.

“Con tinh thú kia đang đi săn.” Sơn Cung Ba Nhận trả lời, “Những tinh thú khác bị nó táp một miếng là hoàn toàn chả có cơ hội phản kháng. Anh nghi là tinh thú xúc tu lúc trước đã bị nó ăn.”

“Loại tinh thú với thể tích này nếu cứ hoạt động nhất định cần săn bắt một lượng lớn tinh thú, nhưng số lượng tinh thú xung quanh coi như vẫn ở trạng thái cân bằng.” Vệ Tam suy nghĩ một chút, “Có lẽ con tinh thú này có thời gian ngủ đông.”

“Động tĩnh lớn như vậy, tôi thấy hiện tại khẳng định nó không ở trong thời kỳ ngủ đông.” Sơn Cung Ba Nhận nhìn chuyển động xa xa, “Chúng ta còn muốn tiếp tục không?”

“Tiếp tục.” Vệ Tam Nhìn sang Ứng Tinh Quyết, “Sau khi chúng tôi đi vào 1 tiếng, anh lại điều khiển con tinh thú kia.”

Mặc dù họ mang theo tín hiệu di động trong người và giao tiếp được,

nhưng nói không chừng vào bên trong con thú là bị hỏng luôn; cho nên chuyện quan trọng là cần xác định thời gian trước.

Ứng Tinh Quyết nói được.

Bốn người bố trí một lần nữa, Sơn Cung Ba Nhận lao xuống, cho nửa người chìm xuống biển và quất roi vào tinh thú. Có lẽ con thú này đang săn bắt nên nào có chú ý đến cuộc tấn công này, nó cứ mau chóng nuốt chửng tinh thú xung quanh.

Vệ Tam nhìn xem ở gần đó, tinh thú há miệng quá nhanh, nếu các các cô muốn còn nguyên vẹn đi vào thì còn phải tìm dạng cơ hội như lần trước.

Dưới sự nỗ lực không ngừng của Sơn Cung Ba Nhận, cuối cùng cậu ta cũng thu hút sự chú ý của con tinh thú này, đổi thành dạng nó đuổi theo cậu ta.

Sơn Cung Ba Nhận cố ý làm chậm tốc độ bay lên không trung, chính là vì để cho nó sinh ra ảo tưởng nó táp được cậu ta.

Tinh thú mắc câu thật, theo đà cậu ta nổi lên mặt nước, nó há miệng muốn cắn cậu.

Ngay bây giờ!

Vệ Tam và Sơn Cung Dũng Nam tăng tốc rơi vào miệng con tinh thú này, Sơn Cung Ba Nhận bay tứ tung ở phía trước còn tinh thú thì khép miệng lại và ngã xuống biển.

Vừa tiến vào trong miệng tinh thú là Sơn Cung Dũng Nam thấy có chút khác biệt với suy nghĩ trước của mình, bọn cô cũng không vừa vào là rơi vào chất nhầy ăn mòn ngay.

Sơn Cung Dũng Nam chỉ vào hai khoang miệng và hỏi: “Lần trước cậu đi vào cũng thấy như vậy?”

“Không có.” Vệ Tam nắm lấy thành bên trong tinh thú, cố định vị trí của mình, “Lần trước chỉ có một khoang bị chất nhầy bao phủ, có thể là vì nguyên nhân ăn uống.”

Hai người đứng bên trong miệng tinh thú nhìn một cái khoang miệng, một trong số đó còn thấy được cả tí mảnh thịt vụn, còn một cái khác thì vẫn bị chất nhầy màu xám bao phủ.

“Đây là thực quản của nó, còn cái khác thì sao?” Sơn Cung Dũng Nam hoàn hồn rồi hỏi.

“Nếu là chất nhầy nhân tạo thì hiển nhiên là có người bỏ vào.” Vệ Tam dừng một chút lại nói, “Đương nhiên, cũng có thể là nó tự mình ăn hết ngoài ý muốn.”

“Chúng ta đi vào xem một chút.” Sơn Cung Dũng Nam cúi đầu nhìn lớp sơn phủ mới được thêm vào trên cơ giáp của mình.

Khi tinh thú này bơi, miệng nó ổn định đáng kinh ngạc, hai người cảm thấy xóc nảy dữ dội chỉ mỗi khi nó rơi xuống nước.

Vệ Tam không vội vã đi qua, biết Ứng Tinh Quyết ở bên ngoài nên cô cũng chẳng lo chuyện ra ngoài làm sao. Cô ngồi xổm xuống, quan sát thành trong khoang miệng tinh thú.

Lần trước cô không kịp quan sát kỹ tình huống bên trong, lần này có chuẩn bị bèn có thời gian quan sát nó.

Cây đao cắt lên trên rồi kéo ngang nhưng chả có vết trầy xước gì.

Vệ Tam cúi đầu nhìn vách trong khôi phục hoàn hảo thì nhíu mày. Có chất nhầy nhân tạo ở phía trước, cô rất nghi chỗ khác trong người nó cũng có vấn đề.

“Lớp sơn phủ hữu ích.” Sơn Cung Dũng Nam quay đầu nói với Vệ Tam, một tay cô ấy đã đụng phải chất nhầy mà nào có bị ăn mòn.

Vệ Tam đứng dậy đi qua, hai người cố gắng đẩy chất nhầy ra thì mới phát hiện chất nhầy có quá nhiều.

“Tôi đi trước.” Vệ Tam nói dứt khoát, “Cậu chờ ở bên ngoài, mở kênh liên lạc đừng có đóng.”

“Biết rồi.”

Ngay sau khi họ bước vào và miệng nó khép lại, tín hiệu bên ngoài bị gián đoạn cho đến khi họ bị ngắt kết nối.

Tín hiệu của hai người bên trong ngược lại có thể kết nối với nhau, cũng nhìn thấy nhau trên quang não.

Vệ Tam lái cơ giáp vào trong chất nhầy tựa như tiến vào một loại "biển" sền sệt khác. Cô từ từ chen về phía trước, tạm thời vẫn bình an.

Cơ giáp đã được xử lý chống thấm, chất nhầy không thể tràn vào khoang cơ giáp được, tốc độ di chuyển về phía trước của Vệ Tam càng ngày càng nhanh, cô luôn có cảm giác không có điểm cuối.

...

"Vệ Tam, chúng ta còn 30 phút nữa!" Trong kênh liên lạc, Sơn Cung Dũng Nam vội la lên, "Cậu còn chưa phát hiện ra cái gì?"

Bởi vì dùng quang não bảo mật nên cô ấy chỉ nhìn thấy được Vệ Tam trong khoang cơ giáp, không nhìn thấy tình huống bên ngoài cơ giáp.

"Tôi biết." Vệ Tam tiếp tục di chuyển về phía trước, tốc độ tăng lên một lần nữa, nhưng cô bị hạn chế bởi chất nhầy nên hành động chẳng thể nào thoải mái.

"Cậu làm vậy là không có thời gian trở về."

"Nhất định phải có điểm cuối." Chẳng biết Vệ Tam lấy làm chắc chắn từ đâu, cô nhìn Sơn Cung Dũng Nam và nói với cô ấy trên quang não.

Vừa dứt lời, Vệ Tam nhìn cách đó không xa rồi bước nhanh ra chỗ này.

"Làm sao vậy?" Sơn Cung Dũng Nam thấy sắc mặt Vệ Tam khác thường bèn hỏi.

"Nơi này có một cánh cửa." Vệ Tam đã đi ra khỏi "biển chất nhầy", nhìn một cánh cửa đá đối diện, cô sững sờ.

"Cửa?"

Vệ Tam nhìn thoáng qua thời gian trên quang não rồi đóng kênh liên lạc, chụp một tấm ảnh của phía cửa, sau đó nhanh chóng xoay người và tiến vào "biển chất nhầy."

Khi Vệ Tam đi ra, trong lòng Sơn Cung Dũng Nam đã giống như bị lửa thiêu đốt, cô ấy hỏi cô: "Đó là cửa gì, mở ra bên trong sẽ có cái gì?"

“Tôi không mở nó.”

Sơn Cung Dũng Nam: “?”

“Thời gian đã đến rồi.” Vệ Tam nhìn cái miệng tinh thú chậm rãi mở ra. Cô chẳng đợi nó hoàn toàn mở ra là đã lôi kéo Sơn Cung Dũng Nam nhảy ra ngoài.

Sơn Cung Dũng Nam: “???”

Hai người vừa đi ra ngoài, Vệ Tam đã đi thẳng đến Ứng Tinh Quyết bên kia và cầm tay anh: “Không cần điều khiển nó nữa, chúng tôi né thoát được.”

Thoát thì chắc chắn có thể trốn thoát thật, nhưng phải mất một chút nỗ lực, chứ chẳng trốn thoát vào đất liền dễ dàng như lần trước.

Sơn Cung Dũng Nam chạy trong chật vật, thậm chí không có biện pháp mở miệng hỏi chuyện cánh cửa, mãi cho đến khi cô ấy thở hồng hộc chạy vào đất liền.

Cô ấy đi ra khỏi khoang cơ giáp, vịn thắt lưng thở hổn hển hồi lâu rồi cuối cùng chỉ vào Vệ Tam, xong lại chỉ sang Ứng Tinh Quyết: “Tôi cậu... Cho nên, vì không để anh ta sử dụng cảm giác quá mức, cậu không mở cửa? Dù sao cũng tới nơi rồi.”

“Cửa gì?” Ứng Tinh Quyết giương mắt đảo qua Sơn Cung Dũng Nam và hỏi.

Bị Ứng Tinh Quyết nhìn, Sơn Cung Dũng Nam có chút chột dạ thu ngón tay đang chỉ anh: “Vệ Tam đi xuyên qua chất nhầy, phát hiện bên trong có một cánh cửa, cậu ấy chưa mở cửa là đã đi ra rồi.”

“Có thể lần sau chúng ta lại tới.” Vệ Tam lấy quang não ra, “Tôi đã chụp lại bộ dáng của cánh cửa rồi.”

Ban đầu không có ý định chỉ đi một lần, Vệ Tam không có gánh nặng tâm lý gì.

“Tôi nói còn 30 phút nữa mà cậu vẫn còn kéo dài, muốn tiếp tục đi; đến khi nhìn thấy cửa thì tự cậu chạy ra ngoài.” Sơn Cung Dũng Nam hoàn toàn không thể lý giải nổi, đổi lại là cô, thế nào cũng phải đẩy cửa ra rồi nói sau.

“Tôi biết thời gian, cánh cửa không mở được trong thời gian ngắn.” Vệ Tam tung ra vài tấm ảnh, “Cần chìa khóa mới mở được.”

Những người khác nhìn qua, chỉ để phát hiện ra rằng có lỗ khóa trên cửa.

Ứng Tinh Quyết đứng bên cạnh lướt qua một bức ảnh khác, trên đó không thấy lỗ khóa mà chỉ có một hoa văn tròn nhô lên ở giữa.

“Giống như cơ quan lần trước thống đốc Sao Willard mở ra ở nhà chính.” Vệ Tam kéo lại, “Sau khi tôi kéo ra thì mới lộ ra lỗ khóa.”

“Vậy cần bốn cái chìa khóa?” Sơn Cung Ba Nhận nhìn lỗ chìa khóa trên cửa và nói, “Bên trong tinh thú này có chuyện gì, có người làm gì trong người nó?”

Việc này càng ngày càng thái quá, ban đầu bọn họ chỉ muốn chém tinh thú nhằm lấy được vật liệu từ tinh thú siêu 3S, kết quả biến thành tình huống hiện tại.

Vệ Tam trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên nói: “Có thể tôi có chìa khóa.”

Anh em Sơn Cung: “???”

“Chìa khóa của thống đốc Sao Willard?” Ứng Tinh Quyết hỏi cô, khi thống đốc mở cửa, anh nhìn thấy nó khắc số “2” rất nhỏ, hầu như không dễ phát hiện.

Lúc ấy Ứng Tinh Quyết tưởng rằng hai đó là phòng thí nghiệm thứ hai, nhưng phòng thí nghiệm trong nhà của thống đốc Sao Willard rõ ràng là làm ra còn trước cả cái phòng thí nghiệm ở vũ trụ ảo. Bây giờ xem ra đại khái nó dùng để chỉ đến cánh cửa thứ hai mở được.

Vệ Tam gật đầu: “Chìa khóa của thống đốc ở chỗ tôi, nhưng tôi còn có một cái khác nữa.”

Anh em Sơn Cung đã nín thinh, tâm tình có chút phức tạp: Tại sao trong bụng tinh thú lại có một cánh cửa? Sao vừa đúng lúc trong tay Vệ Tam còn có hai cái chìa khóa?

Ứng Tinh Quyết nói: “Chúng ta còn thiếu hai cái.”

“Có lẽ có thể hỏi Công Nghi Giác một chút.” Vệ Tam nhìn chằm chằm

vào bức ảnh rồi cho hay, “Tôi cũng từng thấy hoa văn trên cánh cửa này rồi.

Ứng Tinh Quyết im lặng chờ câu nói tiếp theo của cô.

“Khi tôi phát hiện ra nấm dịch tím ở Sao Cốc Vũ, trên cửa văn phòng Công Nghi Liễu có hoa văn.” Vệ Tam suy nghĩ một chút, “Y hệt hoa văn trên cái cửa này. Mặt khác chìa khóa trong tay tôi là tìm thấy được ở trong nhà cũ Quý Từ, ban đầu chỗ đó thứ được Quý Từ giấu ở bên trong rồi bị Công Nghi Liễu tráo đổi, bỏ chìa khóa vào.”

Trong lòng Sơn Cung Ba Nhận có vô số dấu chấm hỏi, cậu ta nhìn Vệ Tam: “Các cậu thấy được chìa khóa khi nào ở nhà cũ Quý Từ?”

Chả phải lúc ấy bọn họ cùng đến tham quan à? Tại sao cậu ấy tìm thấy chìa khóa mà họ không biết gì cả.

Trong mắt Ứng Tinh Quyết bỗng nhiên mang theo ý cười: “Người bịt mặt cướp bóc ở nhà cũ Quý Từ tối hôm đó là bọn em?”

Sơn Cung Ba Nhận nghe thấy Ứng Tinh Quyết nói bèn lập tức nhớ tới tiêu đề của Sao Tây Tháp lúc đó: “Cho nên ban ngày các cậu đi tới để nghiên cứu địa hình một chút?”

Vệ Tam nắm chặt tay ho một tiếng: “Làm sao có thể chứ, ban ngày chỉ thuần túy là mang tâm tình kính ngưỡng đi tham quan nhà cũ của bậc thầy Quý Từ thôi.”

Sơn Cung Ba Nhận “Ừ” một tiếng: “Sau khi tham quan xong thì tạm thời nảy sinh ý định cướp bóc.”

Nghe bọn họ nói chuyện, Sơn Cung Dũng Nam chậm hạp hiểu ra và tổng kết ra nghi vấn lớn nhất trong lòng: “Vì sao thứ của Công Nghi Liễu và Quý Từ lại bị trường Damocles các cậu tóm được hết?”

Theo lý thuyết, người nên phát hiện ra mấy thứ này cũng phải là Công Nghi Giác cùng Quý Giản, tại sao nấm dịch tím và chìa khóa toàn bị Vệ Tam cầm được?

Vệ Tam giả bộ cao thâm khó lường nói: “Đại khái chính là vì duyên phận.”

Mấy người xuất hiện trên đấu trường một lần nữa, lần này không còn là vấn đề của một tinh thú hoặc chất nhầy, mà chính là suy nghĩ

về nơi ở của hai chìa khóa khác.

Anh em Sơn Cung hoàn toàn không có đầu mối, sau khi trở về, Ứng Tinh Quyết hỏi rõ ràng Vệ Tam về quá trình lấy được chìa khóa ở nhà cũ Quý Từ và lúc lấy được nấm dịch tím.

“Hai lần đều nhắc tới tiền bối Ngư Thanh Phi?” Ứng Tinh Quyết trầm tư một lát, “Nếu Công Nghi Liễu đặt chìa khóa ở nhà cũ Quý Từ, có lẽ sẽ có chìa khóa đặt ở chỗ nào đó của bậc thầy Ngư Thanh Phi.”

Nhưng có quá nhiều đài tưởng niệm cho Ngư Thanh Phi trên khắp Liên bang.

“... Tôi biết một cái.” Vệ Tam bỗng nhiên nhớ tới một chỗ.

Chương 286

“một phong thư”

“Thanh kiếm của Damocles?” Ứng Tinh Quyết hỏi.

Ngoại trừ cơ giáp, chỗ nổi tiếng nhất của Quý Từ là ngôi nhà cũ ở Sao Tây Tháp, bởi vì nó được chính tay bà xây dựng khi còn sống. Và mặc dù đài tưởng niệm Ngư Thanh Phi nhiều thật, nhưng tất cả đều do người dời sau xây dựng, có chỗ quan trọng có chỗ không.

Chỉ có một thứ mà hễ nhắc đến nó là ai nấy vĩnh viễn nghĩ về Ngư Thanh Phi, đó là Thanh Kiếm Damocles.

“Trên thực tế bên trong Thanh Kiếm Damocles có một không gian, bên trong chứa phế liệu cơ giáp mà Ngư Thanh Phi không cần.” Vệ Tam cho hay.

Nếu mà là người thường nghe được câu này, phản ứng đầu tiên họ nên hỏi Vệ Tam là vì sao cô lại biết bên trong Thanh Kiếm Damocles có phế liệu hay là thứ Ngư Thanh Phi không cần; nhưng Ứng Tinh Quyết lại hỏi thẳng: “Em phát hiện ra cái gì trên chip não của bậc thầy Ngư?”

“Có thể là nguyên nhân cấp bậc, sau khi tôi kết nối với mũ kết nối não thì chả giống như các khóa học mà Ứng Thành Hà nhìn thấy.” Vệ Tam giải thích, “Thanh Kiếm Damocles là thùng rác của Ngư Thanh Phi.”

Ai mà ngờ được thanh kiếm được trao trong thời khắc nguy hiểm lơ lửng trên đỉnh đầu, thanh kiếm đại biểu cho trường Quân sự với sức mạnh mạnh mẽ, thực sự là một cái thùng rác của Ngư Thanh Phi, được ông dùng để chứa phế liệu.

Cho dù Ứng Tinh Quyết trước giờ bình tĩnh cũng phải lặng câm một lát mới lên tiếng: “Có khả năng Công Nghi Liễu sẽ đặt chìa khóa ở bên trong đó, chìa khóa cuối cùng có lẽ ở bên Samuel.”

Ngoài Ngư Thanh Phi, Quý Từ, còn có một bậc thầy nữa là Nam Kiến Trực.

“Chưa chắc.” Vệ Tam lấy ra một tờ giấy, “Ngoại trừ chìa khóa, Công Nghi Liễu còn để lại một tờ giấy ở nhà cũ Quý Từ.”

Ứng Tinh Quyết nhận tờ giấy có viết một câu, anh nhìn một hồi rồi bắt đầu tìm từ hoa văn trên giấy giống như Kim Kha.

“Kim Kha đã kiểm tra, thời đại Công Nghi Liễu đó ở Sao Đế Đô có một quán bar gọi là Quán Rượu Gió. Thứ ông ấy dùng chính là giấy ghi chú bên trong chỗ đó, nhưng sau đó nó bị lửa thiêu rụi, hiện tại Xưởng Đen mọc lên tại địa điểm ban đầu.” Vệ Tam cho hay.

“Xưởng Đen của Sao Đế Đô?” Ứng Tinh Quyết khẽ nhíu mày, “Chỗ đó đóng cửa ngay từ sau khi giải đấu bắt đầu.”

Vệ Tam ngạc nhiên: “Còn chưa sửa xong?” Lúc trước bọn họ ra khỏi đấu trường đồi núi rồi muốn đi dạo một chút Xưởng Đen Sao Đế Đô, nhưng nó đóng cửa và nói là đang sửa chữa, chả ngờ được tới bây giờ mà vẫn còn sửa.

“Không phải sửa chữa.” Ứng Tinh Quyết biết một chút nội tình, “Quân khu 1 có người bị thương nghiêm trọng ở bên trong lúc thi đấu, cha người ta có hút bối cảnh nên tìm cớ đóng cửa Xưởng Đen.”

Chỉ sợ tuyên bố sửa chữa là lý do được Xưởng Đen nói ra cho đẹp và xuôi chuyện.

Sau khi hai người thảo luận, cuối cùng họ quyết định liên lạc với những người trên các ngôi sao và để họ đi tìm chìa khóa.

Vệ Tam liên hệ trực tiếp với mấy người Kim Kha, bảo bọn họ đi tìm chìa khóa bên trong Thanh Kiếm Damocles; mà Ứng Tinh Quyết thì liên hệ với đám người Cơ Sơ Vũ và Hoắc Kiếm, bảo bọn họ đi Xưởng Đen Sao Đế Đô điều tra tình huống; đồng thời anh em Sơn Cung sẽ cấp quyền cho Xưởng Đen cho bọn họ.

Về phần Nam Kiến Trực...

“Ngoại trừ cơ giáp, ông ấy còn có thứ gì tiêu biểu nữa?” Vệ Tam suy nghĩ hồi lâu mà vẫn không rõ lắm.

Nam Kiến Trực là bậc thầy hoàn thiện cơ giáp hạng nặng nổi danh trong lịch sử Liên bang, ngoại trừ cơ giáp, dường như ông ấy chẳng có nhiều thứ tiêu biểu khác. Có tin đồn duy nhất lưu truyền rộng rãi là vì vợ ông đau lòng cho vết thương trên tay ông mà nghiên cứu ra bí dược.

Vệ Tam còn nhớ rõ, bác sĩ Hứa nói thuốc trị thương tốt nhất nhà họ Ứng cũng không sánh bằng thuốc nhà họ Nam, đáng tiếc thuốc của nhà họ Nam chỉ dành cho cơ giáp sư dòng chính.

“Có thể cần phải đến nhà họ Nam xem sao.” Vệ Tam suy nghĩ một hồi rồi bảo, “Tôi có thể liên lạc với Shaω Eli, để cậu ta đi xem tình hình.”

Ban đầu Ứng Tinh Quyết nghĩ đến việc nhờ Tập Ô Thông giúp đỡ, nhưng nếu cô đã nói như vậy, anh không mở miệng nữa.

Khi Vệ Tam gọi tới, Shaω Eli đang nằm ở nhà, lướt ωeb, ăn đồ vặt uống nước trái cây, vô cùng hưởng thụ.

Shaω Eli đang uống nước trái cây, mắt thì nhìn vào một màn hình ánh sáng khác nên chẳng thấy ai gọi tới; tóm lại không thể nào là người của trường Samuel, gã còn tưởng là nhân viên tiếp thị. Tâm tình gã rất tốt, trước khi bắt mấy gã còn nghĩ đến những lời nói ngọt ngào của nhân viên tiếp thị rồi gã sẽ đặt mua một cái. Đến khi gã bắt máy rồi nhìn thấy mặt Vệ Tam xuất hiện trên màn ánh sáng, gã phun thẳng ngụm nước trái cây ra.

“Vệ Tam?!” Shaω Eli sốc khi nhìn người trước ống kính, “Mày gọi tao làm gì? Quan hệ của chúng ta rất tốt sao?”

Ai nấy cũng rời trường, những người có thể giao tiếp với nhau là mấy người bạn tốt, thật không may, Người Thừa Kế Nhà Họ Eli không có bạn tốt, chẳng có ai chơi với gã.

“Có chút việc muốn mời cậu hỗ trợ.” Vệ Tam nói gọn gàng dứt khoát.

Shaω Eli vừa nghe thì lên tinh thần ngay, trăm triệu lần chả ngờ được có một ngày Vệ Tam cũng muốn mời mình giúp đỡ.

“Nói đi, có chuyện gì?” Shaω Eli vui vẻ nói, “Không có chuyện gì mà tao không làm được.”

Vệ Tam: “...”

Ngay cả nhân lúc hỏa hoạn đi hôi của mà cũng chả biết, Vệ Tam rất hoài nghi đến khi cái vị Người Thừa Kế Nhà Họ Eli này kế thừa nhà mình trong tương lai, chuyện làm ăn của gia tộc phải tính làm sao.

“Chúng tôi cần tìm một cái chìa khóa giống như vậy, cậu có thể giúp

đi tụi này sang nhà họ Nam xem một chút được không?" Vệ Tam lấy ra một cái chìa khóa, "Có thể được che giấu ở một nơi tượng trưng cho nhà họ Nam."

"Chìa khóa này?" Shaω Eli nheo mắt lại một lúc và hứa, "Có thể, nhưng nếu tao mà bị bắt, tao sẽ khai ra mày."

Vệ Tam: "... Được."

"Cậu cứ đồng ý, cứ như vậy?" Sơn Cung Ba Nhận thấy Vệ Tam cúp máy, không khỏi hỏi.

"Đồng ý."

...

Sao Sa Đô.

"Bọn họ còn chưa xong à?" Ứng Thành Hà ẩn nấp ở một góc quảng trường trung tâm thành phố nhìn xung quanh rồi hỏi Hoắc Tuyên Sơn bên cạnh.

"Phỏng chừng còn một thời gian nữa." Hoắc Tuyên Sơn trả lời.

Quảng trường trung tâm thành phố có giám sát, đặc biệt là sau khi sự kiện tinh thú trước đó xuất hiện, thế là bên này thậm chí còn được bố trí nhiều lớp hơn nhằm ngăn chặn xảy ra tai nạn làm thương người dân bình thường, cũng vì vậy mà Kim Kha và Liêu Như Ninh đã đi giám sát tòa nhà.

Liêu Như Ninh có gốc gác là người nhà họ Liêu nên đi giám sát tòa nhà vẫn không có chuyện gì. Cậu ta chỉ cần mang theo Kim Kha đi qua, để Kim Kha thay máy giám sát của trung tâm thành phố, kế đó Ứng Thành Hà có thể đi mở bên trong Thanh Kiếm Damocles để tìm chìa khóa.

"Được rồi." Hoắc Tuyên Sơn nhìn quang não, cậu ta nhận được tin thì nói ngay.

Lúc nào Ứng Thành Hà nhao ra ngoài, ngay đêm hôm khuya khoắt, quảng trường trung tâm thành phố không có người, anh cứ đi lòng vòng quanh Thanh Kiếm Damocles rồi gõ gõ, cố gắng tìm chốt mở.

Toàn bộ bề mặt của thanh kiếm được làm bằng phế liệu bỏ đi, nhìn

từ xa là một thanh kiếm khổng lồ, cơ mà nhìn gần là thấy toàn thân kiếm được tạo thành từ đủ loại các loại phế liệu xanh vàng tím đỏ.

Mọi người còn cho rằng thanh kiếm này là thứ đặc ruột, rõ ràng nó đã được di chuyển một lần trước đây và có thể thấy rằng bên trong đã có các biện pháp cách âm và chống sốc tuyệt vời, cho nên chẳng có ai nhận ra bên trong là rỗng.

Ứng Thành Hà đi mấy vòng và chẳng phát hiện chốt mở trên thân kiếm, dựa theo lời Vệ Tam nói thì cậu ấy rõ ràng nhìn thấy Ngư Thanh Phi ấn chỗ nào đó trên thân kiếm. Hiện tại xem ra có khả năng nó đã bị người nào đó cải tạo rất lớn rồi, và chỉ sợ người này chính là Công Nghi Liễu. Càng như vậy, khả năng chìa khóa ở bên trong rất cao.

Cuối cùng Ứng Thành Hà ngửa đầu trèo lên chuôi kiếm của Thanh Kiếm Damocles, anh kiểm tra một lúc lâu, cuối cùng phát hiện chốt mở ở chuôi kiếm thật.

Đó là một cái nắp phế liệu màu vàng, Ứng Thành Hà mở ra và nhìn thấy được nút rồi nhấn xuống, chuôi kiếm mở một cái lỗ cho con người đi vào được dễ dàng, đương nhiên ném rác cũng dư dả.

Hoắc Tuyên Sơn nhanh chóng bò lên đoạn đứng cùng với Ứng Thành Hà, hai người cùng nhau thò đầu nhìn xuống.

"..."

Một lúc lâu sau, Hoắc Tuyên Sơn mới lên tiếng: "Đây chính là cái gọi là phế liệu mà Ngư Thanh Phi ném xuống?"

Nhìn đám phế liệu dưới đây, cho dù đó là về độ bóng hay độ hoàn hảo mà nói thì đúng là quá tốt đấy.

Ứng Thành Hà đã kích động nói không nên lời, hai mắt phát sáng, ước gì mình nhảy ngay xuống được. Mẹ nó chứ, trong này toàn bộ là vật liệu hiếm, có rất nhiều vật liệu anh thấy chưa từng thấy bao giờ, nhiều lắm cũng mới nghe nói tới thôi.

Mãi cho đến khi phía Kim Kha liên tục nhắn tin hỏi tình hình thế nào, Ứng Thành Hà mới hít sâu một hơi, bình tĩnh lại: "Không phải vật liệu do Ngư Thanh Phi để lại, trong đó có không ít tài liệu sau thời đại của ông ấy mới xuất hiện, nhưng về sau chúng nó lại biến mất."

“Công Nghi Liễu để lại?” Hoắc Tuyên Sơn hỏi.

Ứng Thành Hà gật đầu: “Công Nghi Liễu gần như là người giàu nhất Liên bang thời đó, chỉ có ông ấy nhét nhiều vật liệu hiếm như vậy vào Thanh Kiếm cũng không làm người ta phát hiện.”

Hai người nhảy cẩn thận xuống, Ứng Thành Hà nhịn sự xúc động lúc nhìn những vật liệu hiếm này, anh lục lọi tìm chìa khóa với Hoắc Tuyên Sơn.

“Chìa khóa là thứ nhỏ như vậy, chắc ông ấy không ném bừa bãi đâu.” Ứng Thành Hà, “Chắc chắn được đặt ở đâu đó.”

“... Có phải là cái này hay không?” Hoắc Tuyên Sơn chỉ vào vách tường bên trong thanh kiếm của Damocles.

Ứng Thành Hà quay đầu nhìn lại, anh thấy bên trong khắc một câu: Có lẽ anh mạnh nhất, nhưng tôi là người giàu nhất.

“...”

Thật ra giống lời Công Nghi Liễu nói ghê.

Ứng Thành Hà gõ vào câu nói kia, nghe được là thanh âm rỗng ruột.

Hai người nghiên cứu khuấy động hồi lâu, cuối cùng dựa theo chữ “mạnh” ở phía trên mà kéo ra được một ngăn kéo được khảm trong đó, nó dài vừa đúng lúc bằng độ dài của câu này.

Bên trong có một cái chìa khóa và một lá thư.

Ứng Thành Hà và Hoắc Tuyên Sơn liếc nhau, mỗi người cầm một thứ.

Hoắc Tuyên Sơn mở bức thư ra, đúng thật là do Công Nghi Liễu viết.

[Gửi bạn thân mến... Nếu người bị nhiễm bệnh nhìn thấy lá thư này, nguyền rủa mày chết đi (gạch xóa) tuyệt chủng, ngay cả một người tài ba của Liên bang mà cũng chả có? Thế rồi để cho người bị nhiễm bệnh giành trước một bước? Mấy người làm gì suốt ngày này qua ngày khác? Quên đi, không mắng rác rưởi. Nếu có một người nào đó ở Liên bang tìm thấy lá thư này, xin chúc mừng bạn khi bạn tìm thấy một bất ngờ lớn ngoài các tài liệu bên ngoài. Chắc chắc các bạn không thể tưởng tượng được ở Liên bang có người bị nhiễm bệnh

như vậy? Tôi không phải là chỉ huy, cảm giác không thể phân biệt những người bị nhiễm bệnh cấp cao, nhiều nhất có thể phát hiện ra những người có vấn đề ở cấp SS trở xuống; chắc chắn bên trong phía cao tầng có người bị nhiễm bệnh nhưng tiềm ẩn rất sâu. Để tránh đánh rắn động cỏ, tôi quyết định tỏ vẻ không biết cùng với những người đi trước, âm thầm loại bỏ những người bị nhiễm bệnh được biết đến, nhưng cũng có những người bị nhiễm bệnh đã loại bỏ chúng tôi. Hy vọng rằng người nhìn thấy lá thư này là chỉ huy cấp 3S trở lên, cơ giáp sư cũng được, những tài liệu đằng sau bạn cũng không tính là bị chôn vùi. Vật liệu toàn là những thứ hàng đầu, hoàn toàn có thể được sử dụng để làm cơ giáp cấp 3S trở lên. À, về chuyện cấp 3S trở lên, gần đây tôi biết rằng phân chia cấp 3S ban đầu quá tuyệt đối, trên thế giới này ngoài cấp 3S thì còn có một sự tồn tại của cảm giác cấp cao hơn, tôi hy vọng những thứ ở đây được các bạn, những người cấp thế này, phát hiện, toàn là những thứ để cho các bạn loại bỏ người bị nhiễm bệnh. Tất nhiên, nếu mày là một người bị nhiễm bệnh, mấy lời trên toàn do tao *** ra thôi. Nói tóm lại, hy vọng vận số của Liên bang sẽ chẳng tệ đến mức này... Suýt nữa thì quên, tác dụng của chìa khóa đó ấy mà, không nói cho bạn đâu ^

^]

Hai người nhìn bức thư này trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng Hoắc Tuyên Sơn mở miệng: “Bậc cha chú Công Nghi không nói tác dụng của chìa khóa, chỉ sợ ông ấy lo chuyện người nhiễm bệnh phát hiện được.”

“May mắn là tụi mình đã tìm ra.” Ứng Thành Hà.

“Những thứ tài liệu này thì sao?” Hoắc Tuyên Sơn hỏi.

“Lấy, cùng nhau đưa qua cho Vệ Tam luôn.” Ứng Thành Hà.

“Được.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Công Nghi Liễu: Nói kháy nói kháy (□□;)

Chương 287

“mùi hôi thối bay thẳng tới”

Sao Đế Đô.

Hai người Hoắc Kiếm và Cơ Sơ Vũ đi tới cửa Xưởng Đen, cửa chính đóng chặt, phía trên vẫn dán biển báo đang sửa chữa và chỉ có một công nhân vệ sinh ở phụ cận.

Họ đi qua và hỏi công nhân vệ sinh về chuyện có bất kỳ trận so tài gì ở sàn đấu của Sao Đế Đô.

“Cái gì mà thi đấu trên sàn đấu?” Không rõ lắm.” Công nhân dọn dẹp chỉ nói rằng mình không biết.

Hai người liếc nhau một cái, cuối cùng Cơ Sơ Vũ cố ý hạ thấp giọng nói: “Chúng tôi muốn đánh trên sàn đấu của Xưởng Đen, mấy chỗ khác của cậu có loại tranh tài thế này không?

Công nhân vệ sinh nhìn lên và nhìn kỹ họ, sau đó gật đầu: “Có chứ.”

Đúng thật, Xưởng Đen Sao Đế Đô đóng cửa một năm, trước kia Cơ Sơ Vũ đã đoán được bọn họ nhất định còn có cứ điểm khác.

“Sao Sa Đô, Sao South Pasadena có Xưởng Đen hết, cậu hoàn toàn có thể đến đó để thi đấu.” Công nhân vệ sinh nói từng chữ một.

Cơ Sơ Vũ, Hoắc Kiếm: “...”

Công nhân vệ sinh xì một tiếng: “Tuổi còn trẻ, chắc hồi xưa xem phim cảnh sát bắt cướp quá nhiều rồi.”

Hai người ăn ngay món đuổi khách không cho vào thế nên đành quay đầu rời đi.

Người công nhân vệ sinh nhìn bóng lưng họ rời đi bèn chậc chậc.

Hai người này có tướng tá đàng hoàng, dù là quần áo trên người hay là giày dưới chân thì giá cả chả hề rẻ, vừa nhìn đã biết là sinh viên trường quân sự có xuất thân thế gia. Loại người này mà đến Xưởng Đen kiếm chút phí từ sàn đấu á? Vật liệu cơ giáp có khan hiếm đến đâu cũng có thể mua được mà còn muốn nói chuyện với mình?

“Thế nào?” Công Nghi Giác thấy hai người trở về bèn vội vàng hỏi.

“Ngoài một công nhân vệ sinh ở cửa ra vào, trong bóng tối còn có 6 người canh giữ, bên trong có thể còn có người đang hoạt động.” Hoắc Kiếm cho hay.

Vừa rồi hai người đi qua chính vì muốn tìm hiểu tình huống xung quanh, ban đầu kế hoạch là lấy được quyền hạn của anh em Sơn Cung thì hai người bọn họ sẽ đi vào được. Nhưng mà từ ngày hôm đó nhận gửi tin tức sang thì bọn họ vẫn không nhận được quyền hạn ra vào Xưởng Đen, cho nên họ mới tới trước tìm hiểu tình huống, xem có thể lén lút đi vào không.

“Chúng ta trực tiếp đánh ngất xỉu mấy người bên ngoài rồi đi vào?” Tư Đồ Gia nói, “Có mấy người mà thôi.”

“Mục tiêu là tìm được cái chìa khóa kia, không phải đi vào là xong.” Cơ Sơ Vũ nói.

Trong lúc bọn họ thương thảo, anh em Sơn Cung phát bốn thẻ ID cho Cơ Sơ Vũ, nói là có thể ra vào Xưởng Đen Sao Đế Đô.

Trên thực tế, bốn thẻ ID này không phải do anh em Sơn Cung đi xin. Trước đó họ muốn sử dụng quyền hạn của mình để xin hai thẻ ID cho khách du lịch, nhưng không ngờ được động thái lực của họ đã được truyền cho tổng chỉ huy.

Ứng Du Tân biết kế hoạch chém giết tinh thú ở Sao Tây Tháp của anh em Sơn Cung, bởi vậy hôm đó chú ấy gọi ngay tới và hỏi bây giờ bọn họ hiện tại đang làm cái gì.

Hai anh em không dám giấu giếm, nói cho Ứng Du Tân biết những gì đã xảy ra ở địa điểm thi đấu Sao Tây Tháp.

“Bên trong tinh thú chẳng những có chất nhầy nhân tạo còn có một cánh cửa?” Ứng Du Tân nghe xong lời của bọn họ, cơ hồ một giây sau đã có suy đoán, “Cho nên bước đi này do Công Nghi Liễu để lại.”

Sơn Cung Ba Nhận cẩn thận nói: “Chúng cháu cũng chỉ suy đoán.”

“Không có gì đáng ngại, tôi sẽ duyệt chuyện ID cho các cháu, bốn người trong đội chủ lực của trường Quân sự Đế Quốc? Tôi sẽ nhờ người phụ trách nhà máy Xưởng Đen Sao Đế Đô dẫn bọn họ đi điều

tra.” Ứng Du Tân nói thẳng, “Nhưng mà Quán Rượu Gió đã bị hủy, mặc dù năm đó giấu chìa khóa ở đó nhưng đoán chừng đã không thấy từ trước hoặc bị người trước mang đi.”

“Ứng Tinh Quyết và Vệ Tam cho rằng có thể ở bên trong thứ gì hay chỗ nào có tính biểu tượng.” Sơn Cung Dũng Nam nói, “Nếu có bản vẽ mặt phẳng kế hoạch Quán Rượu Gió trước đó, có lẽ phát hiện nhanh hơn.”

“Tôi sẽ liên lạc với người phụ trách bên kia về chuyện này.” Ứng Du Tân đồng ý.

...

Chờ đội chủ lực của trường Đế Quốc lấy được thẻ ID và đi tới cổng Xưởng Đen, người công nhân vệ sinh cau mày: “Sao còn mang theo hai người tới đây, muốn gây sự à?”

Sau khi mấy người để lộ thẻ ID, người kia sững sờ rồi ngay lập tức quay đầu để thông báo cho những người ở trong bóng tối. Lúc này có một người ra, người này muốn dẫn bọn họ đi vào một chỗ khác, không phải đi qua cái cửa này.

“Tôi là người phụ trách tầng 1 của Xưởng Đen. Giấy phép kinh doanh của Xưởng Đen bây giờ vẫn còn ở phía Quân khu 1, không có cách nào để mở cửa, xin vui lòng thông cảm.”

Đoàn người đi theo người này vào một nơi, mặt đất đột nhiên nứt ra lộ một lối đi.

“Tôi chịu trách nhiệm mang theo các cậu tới tầng thứ nhất, ngoài ra đây là bản thiết kế của Quán Rượu Gió trước đây và một số hình ảnh cũ còn lại, mấy cậu có thể xem. Nhưng khi đó Quán Rượu Gió chỉ có hai tầng hầm và trệt; trong khi Xưởng Đen tổng cộng có tầng 5 dưới lòng đất, 3 tầng phía sau được xây dựng thêm.” Người này vừa đi vừa giới thiệu.

Hoắc Kiếm tiếp nhận bản thiết kế giấy, có hai tầng dưới mặt đất cộng với một trệt một lầu là tổng cộng có bốn tầng, hai tầng trên mặt đất đã bị ngọn lửa thiêu rụi từ lâu. Ban đầu hai tầng dưới lòng đất là nơi lưu trữ rượu trong quán bar, sau đó được chuyển đổi thành tầng 1 và 2 của Xưởng Đen.

“Nếu chìa khóa vẫn còn thì chỉ có thể ở tầng 1 và tầng 2 dưới lòng

đất.” Cơ Sơ Vũ nói.

“Cậu cho rằng ở đâu?” Hoắc Kiếm nhìn về phía Công Nghi Giác bên cạnh.

Công Nghi Giác: “... Tôi cũng không phải Công Nghi Liễu, không biết tâm tư của ông ấy.”

“Chẳng phải ông ấy là tổ tiên của cậu à? Theo lý thuyết, có lẽ cậu suy đoán được tí tâm tư của Công Nghi Liễu.” Tư Đồ Gia suy nghĩ một hồi rồi bảo, “Nhưng mà lần trước nấm dịch tím do Công Nghi Liễu để lại đã bị đám người của trường Damocles tìm được, hình như bọn họ cũng rất hiểu tổ tiên của cậu.”

Công Nghi Giác: “...”

Mấy người tìm kiếm một lần nữa ở tầng 1 và tầng 2 dưới lòng đất, cũng nhìn hình ảnh vô số lần mà vẫn không có bất kỳ đầu mối nào. Cuối cùng họ chỉ có thể gọi cho kênh liên lạc của Ứng Tinh Quyết.

Vệ Tam vừa đúng lúc đứng bên cạnh, cô vừa mới nói chuyện với bọn Kim Kha trường Damocles qua điện thoại.

Cô vừa nhận được tin nhắn từ Kim Kha, nói rằng họ không chỉ tìm thấy chìa khóa mà còn có một đống vật liệu hiếm. Nhưng mấy người cứ nhất định muốn tới cùng một chỗ, thậm chí xin nghỉ với lý do giả và cũng đã nói xong luôn trong cùng một ngày.

Vệ Tam có thể tưởng tượng bộ dáng thầy Hạng vừa ha ha, vừa chấp chuyện bọn họ xin nghỉ.

“Không tìm thấy bất cứ điều gì đặc biệt.” Hoắc Kiếm bảo, “Chúng tôi đã tìm kiếm ở tầng 1 và tầng 2 dưới lòng đất, nơi này hồi trước đã được cải tạo, hầu như không có gì còn lại.”

“Em đến xem.” Ứng Tinh Quyết chủ động nghiêng người nói với Vệ Tam.

Vệ Tam nhìn vào bản vẽ mặt phẳng của họ và hình ảnh trong tay. Từ bản vẽ, đúng là thực sự có một sự khác biệt đáng kể so với cấu trúc của Xưởng Đen bây giờ. Còn phần ảnh chụp là một số hình ảnh của những vị khách uống rượu đã tổ chức sự kiện tại Quán Rượu Gió vào thời điểm đó.

Hầu hết khách uống rượu là những người bình thường, có thêm mấy người nhìn giống như sinh viên trường quân sự, còn lại không có gì đặc biệt.

“Bức ảnh thứ hai, để tôi nhìn lần nữa đi.” Vệ Tam nói.

Hoắc Kiếm giơ bức ảnh thứ 2 lên sát ống kính, bức ảnh trên cho thấy bọn họ đang tổ chức bữa tiệc tối gì đó. Tất cả mọi người cầm mấy bình rượu trong tay, đằng sau đó là kho rượu, có vẻ như bữa tiệc được tổ chức dưới lòng đất. Những người trẻ tuổi chiếm đa số, trên khuôn mặt ít nhiều mang sự phí khách tuổi trẻ và căm tức chuyện thế thường.

Thứ thu hút Vệ Tam không phải là cái này, mà là bức tranh vẽ trên tường phía sau bọn họ, trên đó có một bức tranh vẽ ngón giữa dựng thẳng.

Trên bức tranh này có vẽ ngón giữa to và nhỏ làm Vệ Tam không khỏi nhớ tới bức thư Hoắc Tuyên Sơn và Ứng Thành Hà tìm được, Công Nghi Liễu rất chăm chỉ mắng người.

“Có bức tranh này trong Xưởng Đen không? Cứ tìm thử, chìa khóa sử dụng vật liệu biến dạng được, độ dẻo dai rất cao.” Vệ Tam chỉ vào khung tranh được lồng kính và nói.

Bên cạnh, người phụ trách nghe Hoắc Kiếm muốn tìm bức tranh này thì nói ngay: “Bức tranh này lúc trước đặt ở tầng dưới đất nên không bị lửa thiêu rụi. Bởi vì rất nhiều người của Xưởng Đen thích, cảm thấy có ý nghĩa châm chọc cực mạnh nên chúng tôi treo ngay cửa chính chỗ sảnh chính. Vừa rồi các cậu bước vào từ một lối đi khác nên không thấy.

Mấy người: “...”

Cái gì gọi là tìm được không tốn tí công sức gì.

Họ ngay lập tức vội vã đến cửa chính của sảnh chính tầng 1, người phụ trách cũng muốn tìm một người nào đó để đi lên lấy bức tranh xuống thì Cơ Sơ Vũ nhảy thẳng lên lấy nó xuống luôn.

Người phụ trách: “...”

Cơ Sơ Vũ đã gặp qua bộ dáng thống đốc Sao Willard lấy chìa khóa, sau khi cậu ta lấy được khung tranh bèn đưa tay sờ sờ xung quanh

khung. Không có gì bất ngờ, dùng sức đè lên một chút chỗ khung tranh đối diện với với ngón giữa là đã thấy cái gì đó lỏng ra.

Cậu ta tách mạnh nó thì bẻ được một mảnh nhỏ, bên trong đúng thật là có nhét chìa khóa.

Mấy người nhất thời thở phào nhẹ nhõm không hiểu làm sao, Cơ Sơ Vũ nói với Ứng Tinh trong cuộc gọi: “Tìm được rồi.”

“Nếu bốn chìa khóa đã được tìm thấy, nhà họ Nam chắc sẽ không có chìa khóa.” Vệ Tam nói, “Để tôi gọi Shaω Eli đi ra.”

Tính toán thời gian, Shaω Eli đã vào đó được một lúc rồi.

Vệ Tam gọi sang nhưng chẳng ai nghe máy, cô không khỏi nhíu mày và tiếp tục nhắn tin cho gã: [Chúng tôi đã tìm được chìa khóa, nhà họ Nam không có.]

Mà ngay lúc này ở Sao Bạch Ải, nhà họ Nam.

Shaω Eli đang quang minh chính đại tưới “phân” cho vườn rau nhà họ Nam.

Từ sau khi nhận được tin nhắn bên Vệ Tam, Shaω Eli đã bắt đầu ra tay. Gã bỏ ra giá cao mua một cái thân phận công nhân phụ rách vườn rau nhà họ Nam, nghênh ngang đi thẳng vào.

Vừa vào đã bị người quản lý yêu cầu tưới thức ăn dinh dưỡng, với Shaω Eli mà nói thì đây rõ ràng chính là tưới phân trong truyền thuyết!

Mùi hôi thối kéo dài, không biết trong thùng có cái gì mà dinh dính và bẩn thỉu.

Để không cho người ta phát hiện ra bất thường, Shaω Eli chỉ đành bóp mũi lúc cần cù tưới dinh dưỡng cho vườn rau.

Nhưng loại thức ăn phát triển xấu xí như vậy mà ăn được à? Trong lòng Shaω Eli vô cùng nghi hoặc, đồ ăn nhà gã thì trong như nước, ngay cả lúc ăn sống cũng ngọt ơi là ngọt!

Shaω Eli không khỏi đồng tình lắc đầu, nhà họ Nam thoạt nhìn rất nghèo, ngay cả đồ ăn cũng chỉ có thể ăn loại này.

“Người mới?” Công nhân bên cạnh nhìn Shaω Eli bóp mũi thì hỏi.

“Đúng, vừa mới tới.” Shaω Eli gật đầu.

“Tôi đã ở đây nửa tháng, bây giờ đã quen với nó rồi. Chú em tưới vài ngày cũng sẽ quen thôi.”

Shaω Eli vừa siêng năng tưới dinh dưỡng vừa hỏi thăm: “Anh đến lâu như vậy có thấy nhà họ Nam có kiến trúc hay thứ gì có tính biểu tượng không?”

“Cái gì mà kiến trúc, thứ gì?” Đối phương bày ra vẻ mặt mơ hồ.

“Thì... Nhà họ Nam có gì đặc biệt?” Shaω Eli tổ chức lại ngôn ngữ mình một phen rồi nói.

“Cái này à, không có. Bình thường mấy anh đây ở trong vườn rau và chỗ ở bên kia, không đi vào trong nhà họ Nam.”

Shaω Eli: “...” Gã cảm thấy mình bị công nhân kia lừa gạt, rõ ràng tên đó nói sau khi vào là đi khắp nhà họ Nam cũng chả sao.

Thật vất vả lắm mới hoàn thành công việc, Shaω Eli thừa dịp ăn cơm mà đi thẳng vào bên trong nhà.

Tránh những người xung quanh, Shaω Eli nhón chân đi tản bộ lòng vòng, muốn xem nhà họ Nam có gì đặc biệt.

Nhưng đi một vòng, gã cảm thấy nhà này chả có nhiều tiền, số người trong nhà còn ít hơn nhà gã nhiều lắm. Ai nấy im lặng làm việc của mình, ngay cả bước đi cũng cứng nhắc như thước đo.

Shaω Eli là chiến sĩ độc lập hạng nhẹ, nếu gã ẩn nấp người mình cho kỹ và không để ai phát hiện thì vẫn làm được. Lẻn ra ngoài sảnh chính, gã lấy kính viễn vọng một mắt ra và nhìn vào những người bên trong.

Tìm thấy Nam Phi Trúc và cha cậu ta, ừm… Chắc là cha cậu ta, đang nói chuyện.

Shaω Eli chỉ có thể loáng thoáng nghe thấy một chút.

“Năm nay... số lượng không đủ.”

“... Nguy hiểm.”

Cuối cùng gã chỉ nghe xong một câu nói của Nam Phi Trúc.

“Phân trong vườn nên tránh xa nhà trong một chút, mùi hôi thối bay thẳng tới.”

Tác giả có lời muốn nói:

Shaω Eli: “…”

Chương 288

“ thất bại lần nữa”

Thối?

Shaω Eli cúi đầu ngửi ngửi mùi trên người mình, đúng thật là ngửi thấy một mùi hôi thối như có như không.

Ọe!

Shaω Eli thiếu điều phun ra trong con buồn nôn, may mắn sao mà gã đã ngăn được vào phút cuối cùng.

Nam Phi Trúc không ở bên trong bao lâu đã đi ra về phía nơi khác, Shaω Eli suy nghĩ một chút và quyết định quay lại. Mặc dù gã đồng ý giúp Vệ Tam tìm chìa khóa, nhưng hiện tại xem ra cũng không giống như sẽ tìm ra được chìa khóa.

Đã không thể tìm thấy nó, gã chỉ có thể trở về.

Nếu muốn đi ra ngoài giữa ban ngày ban mặt, Shaω Eli phải quay lại khu vườn và đi chung với họ. Nhưng ngay sau khi gã vừa trở lại chỗ này thì bị người ta nắm chặt, bắt tiếp tục tưới rau.

“Không phải buổi sáng vừa tưới xong à?” Bây giờ Shaω Eli chỉ muốn về nhà tắm và thay quần áo sạch sẽ, rồi còn xịt nước hoa nữa.

“Chú em không nghe người quản lý nói gì vào sáng sớm sao?” Người tưới rau nói chuyện với gã vào buổi sáng, “Vườn rau đặc biệt, cần nhiều dịch dinh dưỡng, cho nên phải tưới hai lần một ngày.”

Shaω Eli: “Món ăn quý báu gì mà cần nhiều dịch dinh dưỡng như vậy?”

“Cái này chú em không hiểu rồi, nhà họ Nam đời đời là cơ giáp sư. Chi phí ăn mặc của bọn họ khẳng định không giống với người bình thường chúng ta.” Người tưới rau nghiêm túc, “Món ăn này chắc chắn có năng lượng dinh dưỡng phong phú, chuyên cho cơ giáp sư ăn và có lợi cho cảm giác. Nói không chừng còn đề cao cảm giác được.”

“Làm sao mà có chuyện tốt như vậy, ăn một món là nâng cao cảm giác luôn.” Shaω Eli bĩu môi, thì thầm, “Có chuyện tốt như vậy mà

đến lượt nhà họ Nam à, nhà tôi đã mua từ sớm nảo nào rồi.”

“Cái gì?”

“Không có gì.” Shaω Eli nhét hai cục giấy vào mũi mình, nói ồm ồm, “Món này nhìn không ngon lắm, anh chưa từng ăn thức ăn ngon?”

“Có đồ ăn thì ăn thôi.” Người tưới rau sờ sờ gáy, “Nhưng anh cảm thấy thức ăn của những sinh viên trường quân sự kia không giống chúng ta.”

“Giống nhau, chẳng qua nhìn trông ngon chút thế thôi.” Shaω Eli không hiểu tư duy của người tưới rau, gã cảm thấy mình có trách nhiệm phá vỡ ảo tưởng cho nên gã nói, “Tôi nói cho anh biết, thật ra tôi còn trồng rau ở nhà Eli. Vườn rau của gia đình họ không tưới đồ chơi này, rau trong veo luôn, ăn ngọt và không giúp ích gì cho cảm giác.”

“Thật sao?” Người tưới rau nửa tin nửa ngờ.

“Anh không tin á? Tôi sẽ cho anh một xe luôn.” Shaω Eli vỗ ngực.

“Một xe?”

“... Một bó.” Shaω Eli nhìn ánh mắt hoài nghi của người tưới rau mới đổi giọng. Hôm nay gã cố ý để mẹ trang điểm cho mình trông thật xanh xao vàng vọt, không thể bại lộ thân phận của mình, “Anh cho tôi nick đi, hai ngày nữa tôi nhường cho, người nhà tôi sẽ tặng cho anh.”

Được không chỗ tốt, hiển nhiên người tưới đồng ý, nhưng anh ta chạm vào cổ tay trống vắng: “Quang não vẫn còn trong tủ, sau khi làm việc xong thì anh đưa cho.”

Khi họ bước vào đây là mọi người phải giao quang não cho người quản lý và tất cả được đặt trong tủ. Nghe nói bởi vì trước kia có người học trộm kỹ thuật của cơ giáp sư nhà họ Nam, cho nên người tưới rau bên ngoài tiến vào sẽ bị giữ quang não tạm thời.

Lúc này Shaω Eli mới nhớ tới quang não của mình cũng đưa cho người ta rồi.

“Được rồi, tưới xong lại cho tôi kênh liên lạc.”

Sau một ngày làm việc vất vả mua được với giá cao, tắm rửa và thay quần áo cho mình xong, cuối cùng Shaω Eli đã lấy lại quang não của mình và thêm kênh liên lạc của người tưới rau.

Người tưới rau thì thầm với Shaω Eli: "Nhìn nhân phẩm chú em không tệ, thật ra tôi dự định ngày mai lén mang quang não đi vào rồi chụp ảnh gửi đến chợ đen. Đến lúc đó chúng ta hợp tác mang đi bán một chút, thế nào?"

Shaω Eli sững sờ: "Không tốt lắm đâu, đây là vườn rau của người ta, hơn nữa ngày mai tôi không làm nữa mà sang nhà Eli trồng rau thì tốt hơn, nơi này quá hôi thối."

"Vườn rau xanh của họ lớn như vậy, lén mang theo một chút cũng không sao." Người tưới rau nhỏ giọng cảnh giác, "Anh đây có duyên với chú em nên mới nói cho biết, đừng nói với người khác."

"..."Lần đầu tiên Shaω Eli nhìn thấy loại người này nên tận tình khuyên nhủ, "Thật sự không có món ăn nào có thể nâng cao cảm giác, ngay cả dịch dinh dưỡng cũng không có. Thứ đồ chơi này đã được xác định bằng gen phân hóa ban đầu rồi; nếu muốn có cảm giác cao, trừ phi nó là dạng đột biến gen. Anh muốn trộm món ăn thối kia làm gì? Hơn nữa tôi hoài nghi nhà họ Nam ăn nhiều loại thức ăn này nên đầu óc không ổn lắm."

"Đầu óc không ổn?"

"Anh không xem giải đấu à?" Shaω Eli và người tưới rau tụ lại một chỗ nói thầm.

"Tôi xem ké thừ kênh đăng ký của người khác."

"Anh không phát hiện Nam Phi Trúc ở bên trong trong nhóm cơ giáp sư có biểu hiện kém nhất?"

"Có không? Không phải toàn trường Samuel biểu hiện kém nhất cả đám à?"

Shaω Eli: "... Tôi không có cách nào nói với anh, tóm lại đồ ăn nhà cậu ta chả tốt để trộm đâu."

Khi hai người tách ra rồi, Shaω Eli đứng trên đường phố mà vẫn cảm thấy toàn thân bốc mùi thối hoắc. Gã mang quang não mình lên, vừa định gọi cho Vệ Tam thì mới phát hiện cô đã gọi tới, còn gửi thêm

mấy tin nhắn.

Shaω Eli hơi chột dạ một chút, cũng may Vệ Tam nói chìa khóa không ở nhà họ Nam. Gã do dự một hồi, cuối cùng vẫn gọi cho Vệ Tam và người bên kia bắt máy rất nhanh.

“Tao không thấy bất cứ điều gì đặc biệt, nhà của họ không phải là nhà cho người bình thường, vườn rau thúi muốn chết.” Shaω Eli chửi bới.

Vệ Tam ngỡ ngàng, xác định mình không nghe lầm, là “vườn rau” chứ không phải “vườn hoa” thì một lát sau hỏi: “Tại sao cậu lại tới vườn rau nhà họ Nam.”

“... Dù sao mày cũng đã tìm thấy chìa khóa rồi.” Shaω Eli quyết định che giấu sự thật chuyện mình phải tưới cho vườn rau nguyên một ngày.

“Cảm ơn.”

“Không cần cảm ơn.” Shaω Eli bỗng nhiên có chút ngượng ngùng, gã nhăn nhó, “Nghe nói kỹ thuật làm cơ giáp của mày cũng không tệ lắm.”

“Cậu muốn tôi làm gì?” Vệ Tam hỏi thẳng.

“Cái đó… Tao thấy kỹ thuật của Nam Phi Trúc bình thường, mày có thể giúp tao xem cơ giáp của mình không? Dù sao bây giờ giải đấu cũng bị tạm dừng rồi.”

Vệ Tam cười một tiếng: “Được rồi, chờ tôi xử lý xong chuyện trong tay rồi thuận đường đến chỗ các cậu, giúp cậu xem cơ giáp.”

“Vậy thì chắc chắn nhá.” Shaω Eli khẽ nhếch cái cằm, “Mày thích ăn cái gì, nhà tao chuẩn bị giúp mày.”

“Có.”

...

Tìm được hai cái chìa khóa khác, mấy người Vệ Tam đã chờ người của đội chủ lực trường Đế Quốc và trường Damocles chạy tới.

Trong lúc đó Vệ Tam còn nhận được tin nhắn của Hạng Minh Hóa:

[Bọn Kim Kha đi tìm em? Tôi đã giúp em kéo dài kỳ nghỉ đến cuối tháng, đừng chơi tới điên, bây giờ bên ngoài không được yên ổn. Chuyện kiểm tra ở quân khu đã được tiến hành một nửa và chắc chắn hỗn loạn lúc kết thúc, mấy em nhớ về sớm một chút.]

Lý do mà Ứng Tinh Quyết giúp cô tìm lúc trước đã vô dụng.

Vài ngày sau, cả hai đội đến Sao Tây Tháp và hội họp với bọn họ. Cơ Sơ Vũ và Hoắc Kiếm của trường Đế Quốc bắt đầu chỉ biết Ứng Tinh Quyết có việc xử lý ở Sao Tây Tháp, kế đó mới được thông báo Vệ Tam và anh em Sơn Cung cũng là cấp siêu 3S.

Mấy người trầm mặc một lúc lâu, người đầu tiên lên tiếng chính là Công Nghi Giác. Dù rằng anh ta khiếp sợ nhưng cũng chả phải chiến sĩ độc lập, hơi bình tĩnh hơn ba người kia một chút.

“Cho nên bọn họ là cấp siêu 3S hết nhưng vẫn đối phó với cấp 3S chúng ta?” Trong lòng Công Nghi Giác có chút an ủi, “Khó trách trường Damocles cứ thắng.”

“Lời nói thế này.” Liêu Như Ninh bĩu môi, “Sao cậu không đề cập đến trường Đế Quốc còn có chỉ huy cấp 3S? Cho phép bên mình có cấp siêu 3S, còn tụi này thì không?”

Công Nghi Giác: “...” Có vẻ như vậy.

Cơ Sơ Vũ bên cạnh ngay từ đầu chỉ nghe thấy Vệ Tam là cấp siêu 3S đã cúi đầu thật lâu, trong lòng tự giễu: Thì ra mình coi đối phương là đối thủ cạnh tranh trong thời gian dài như vậy, nhưng cô ấy và mình tuyệt nhiên không phải là người cùng đẳng cấp.

“Được rồi, vật liệu cơ giáp mang đến ở đâu? Để tôi xem.” Vệ Tam ngắt lời bọn họ.

“Cái này.” Ứng Thành Hà lấy ra sợi dây chuyền giữ đồ.

Vệ Tam đưa chìa khóa cho Ứng Tinh Quyết, cô đi xem vật liệu cơ giáp do Ứng Thành Hà mang đến, rất nhiều món cô chưa từng nghe nói qua.

“Trên đường đến, tôi đã sắp xếp tất cả các tài liệu của họ và đã gửi cho cậu một bản sao.” Ứng Thành Hà, “Cậu xem tí thấy có thứ gì hữu ích không.”

Thanh Kiếm Damocles có kích thước lớn, Công Nghi Liễu cứ thế mang ra hết đống chất thải mà Ngư Thanh Phi đã vứt trước đó và lấp đầy nó bằng các loại vật liệu quý hiếm. Theo lời Ứng Thành Hà, gần như muốn lấp đầy thân kiếm.

Vệ Tam đã hiểu rõ công dụng và tính năng của tất cả vật liệu, lúc này mới chọn vật liệu từ bên trong đó. Thật ra có thể xưng là vật liệu cấp siêu 3S vẫn còn ít, chọn ra hết cũng chả có cách nào làm thành một chiếc cơ giáp hoàn chỉnh.

“Những vật liệu này dùng trên cơ giáp các cậu không tệ, có thể so với tính năng Vô Thường trước kia.” Những cái Vệ Tam không muốn thì để lại toàn bộ cho Ứng Thành Hà.

Chọn ra vật liệu cấp siêu 3S, Vệ Tam không dùng cho mình mà dùng trên cơ giáp của Sơn Cung Dũng Nam.

Những vật liệu này không phù hợp với sự Vô Thường.

Nếu Ứng Thành Hà và Công Nghi Giác đã đến, vật liệu còn lại do bọn họ tiến hành thay thế cho mấy món trên người cơ giáp chiến sĩ độc lập khác, tính năng cơ giáp của tất cả mọi người được nâng cao hơn nữa.

Sau khi chuẩn bị đầy đủ, tất cả mọi người cùng nhau khởi hành vào đấu trường Tháp Tây.

Lần này chẳng biết có phải vì tinh thú phát hiện ra kế hoạch của bọn họ hay không, cho nên nó chẳng còn bị lừa, vẫn không chịu mở miệng.

Ứng Tinh Quyết muốn dùng cảm giác điều khiển tinh thú nhưng bị Vệ Tam can ngăn.

“Rất nhiều chiến sĩ độc lập như vậy, chỉ cần để cho nó mở miệng mà thôi. Giữ lại cảm giác của anh đã.”

Tất cả các chiến sĩ độc lập đi hết xuống biển và tấn công vào đầu con tinh thú này, Vệ Tam và anh em Sơn Cung xung phong, những người còn lại bổ sung chiêu thức sang trái sang phải.

Da tinh thú mạnh mẽ thật đấy nhưng nó đã khó chịu với nhóm người này, cuối cùng cố gắng xua bọn họ tới cùng một chỗ.

Đám chiến sĩ độc lập giả vờ chật vật bị đuổi tụm lại một chỗ, con thú bị lừa nên táp một cú về phía bọn họ, muốn giải quyết đám người này.

Lần này tất cả các chiến sĩ độc lập của trường Damocles và trường Đế Quốc đi vào cùng nhau, chỉ có anh em Sơn Cung ở lại bên ngoài chờ đợi.

Vừa đi vào, ngoại trừ Vệ Tam, những người khác đúng thật là bị tình huống bên trong làm cho khiếp sợ.

“Đi vào.” Vệ Tam mang theo người chen vào biển chất nhầy, rốt cuộc cũng tới cánh cửa.

“Rõ ràng con thú này là thật. Bản lĩnh của Công Nghi Liễu kinh hồn ghê, tạo luôn cái cửa ở bên trong này.” Liêu Như Ninh nhìn quanh quất và nói lời cảm thán.

Vệ Tam lấy ra bốn chìa khóa và quay đầu nhìn sang những người khác, cô ra hiệu cho họ tránh xa một chút để ngừa tai nạn xảy ra. Cô vặn một vòng làm hình tròn nhỏ ra, sau đó cắm bốn chìa khóa vào lỗ khóa và vặn từng cái một.

Lúc này cánh cửa mới mở ra ầm vang.

...

Thời gian đã hẹn vừa đến, Ứng Tinh Quyết làm con tinh thú mở miệng, người bên trong thoát ra.

Tất cả mọi người cùng nhau trốn thoát.

“Cánh cửa có mở không?” Phát hiện cái gì?” Sơn Cung Dũng Nam tiến lên hỏi.

Vệ Tam: “... Cánh cửa mở rồi, nhưng thiếu một người.”

Lúc đó khi cửa mở, bên trong còn có các cửa ải khác. Đầu tiên là khoang mô phỏng chiến đấu, lúc Vệ Tam đi vào mới phát hiện cần chiến sĩ độc lập cấp siêu 3S mới mở được, nhưng cái thứ hai thì cần cảm giác của chỉ huy mới mở được. Vệ Tam cho rằng cũng phải là chỉ huy có cấp siêu 3S thì may ra.

“Lần tiếp tôi cũng vào luôn.” Ứng Tinh Quyết nói.

“Cảm giác của anh thế nào?” Vệ Tam hỏi, giày vò nhiều lần như vậy.

“Không sao.” Hai người dựa rất gần, Ứng Tinh Quyết nói nhẹ, “Mấy lần này đã làm cảm giác của tôi tăng lên một chút.”

Giống như chiến sĩ độc lập, họ chiến đấu với cường giả sẽ tăng lên thực lực, Ứng Tinh Quyết đối phó vài lần với lực lượng tinh thần của con thú cấp siêu 3S đã khiến cường độ cảm giác được tăng lên rất lớn.

...

“Mỗi lần các cậu toàn chạy trốn như vậy?” Sau khi đi ra ngoài, Liêu Như Ninh ngồi bên cạnh Vệ Tam và hỏi.

“Không khác lắm, lần đầu tiên hơi chật vật một chút.” Vệ Tam nhìn bốn cái chìa khóa trong tay, “Lần sau các cậu ở lại bên ngoài, đừng đi vào.”

Lỡ mà xảy ra chuyện bên trong cũng không đến mức toàn quân bị diệt.

Liêu Như Ninh biết ý của cô nên cũng chẳng nói nhiều.

Kim Kha và Ứng Tinh Quyết ở một bên thảo luận về chốt mở.

“Nếu Công Nghi Liễu không muốn để cho người bị nhiễm bệnh lấy được, chắc chắn sẽ đặt trở ngại tầng tầng.” Kim Kha lấy ra phong thư nọ rồi đẩy cho Ứng Tinh Quyết, “Hiện tại đã biết cần chiến sĩ độc lập và chỉ huy cấp siêu 3S, có lẽ phía sau còn có một cửa để cho cơ giáp sư cấp siêu 3S mở được. Nếu người bị nhiễm bệnh có bản lĩnh lây nhiễm cho ba loại người này, Liên bang cách hủy diệt cũng không xa. Tương tự như vậy, nếu có ba loại người này đến với nhau, Liên bang có sức mạnh kháng cự. Tôi đoán bên trong là những gì các bậc đi trước để lại cho cấp siêu 3S.”

Ứng Tinh Quyết không phủ nhận.

Chương 289

“chip kết nối não cấp siêu 3S”

Mấy bận ra vào ba phen, con tinh thú kia có ngu đến đâu cũng phát hiện không đúng, nhưng cho dù nó có phẫn nộ nhường nào thì lực lượng tinh thần tấn công Ứng Tinh Quyết đã không còn hiệu quả.

Sơn Cung Ba Nhận đứng ở trên mặt biển không khỏi nhớ tới tình huống ban đầu. Khi đó Ứng Tinh Quyết ngay cả muốn ngăn cản tinh thần tấn công của con tinh thú này cũng cố hết sức, mà hiện tại anh ta đã có thể điều khiển tinh thú há miệng với mặt không đổi sắc.

Con tinh thú này quả thực là công cụ sắc bén dùng để mài giũa cảm giác của Ứng Tinh Quyết.

Miệng tinh thú há ra, Vệ Tam, Ứng Tinh Quyết và anh em Sơn Cung lập tức đi vào, những người khác chờ ở bên ngoài.

“Anh thấy thế nào?” Sau khi đi vào, Vệ Tam đứng bên cạnh Ứng Tinh Quyết và hỏi thầm.

Vừa rồi con tinh thú kia vừa nhận ra hơi thở của bọn họ đã bắt đầu điên cuồng tấn công, Ứng Tinh Quyết ngăn cản tất cả chiến sĩ độc lập, cứ thế dùng sức một người điều khiển đại não tinh thú bằng cảm giác.

Ứng Tinh Quyết lắc đầu: “Bây giờ quen rồi, sẽ không sao đâu.”

Tốc độ tiến bộ chỉ huy cấp siêu 3S cực nhanh, từ lần đầu tiên đến bây giờ, Ứng Tinh Quyết đã học được cách xử lý cảm giác và đối phó với tinh thú cấp siêu 3S thật thành thạo.

Bốn người đi vào biển chất nhầy, ngoài Vệ Tam, ba người khác chưa từng đi vào nhưng tốc độ của bọn họ cũng không chậm lại.

“Cửa ở đây.” Vệ Tam đi ra khỏi khoang cơ giáp và nhanh chóng mở cửa.

Bốn chìa khóa được c ắm vào khóa cửa, cánh cửa mở ra, đến khi họ bước vào trong rồi thì cửa đã đóng lại.

“Rốt cuộc làm sao xây được ở đây?” Sơn Cung Dũng Nam nhìn xung

quanh, trong mắt toàn là vẻ kinh ngạc. Dù rằng bên trong cửa trống rỗng, nhưng chỉ nhìn vào cấu trúc bên trong, thể nào cũng chẳng tưởng tượng nổi bên ngoài lại là một con tinh thú, hơn nữa con thú này còn sống ở trong biển.

Cửa đầu tiên đã được mở ra lúc trước, bây giờ họ đi thẳng vào bên trong đến cửa thứ hai. Cửa này chỉ có một dấu lòng bàn tay lõm vào để người ta đặt tay lên, bên trong dấu tay là mấy cái lỗ nhỏ. Lần trước Vệ Tam chờ mấy chiến sĩ độc lập thử hết một lần thì không có bất kỳ phản ứng gì. Bởi vì Vệ Tam cũng là cơ giáp sư rồi lại liên tưởng đến tình huống cửa thứ nhất bên ngoài, cô mới xác định cần chỉ huy cấp siêu 3S mới được.

Ứng Tinh Quyết đứng trước cánh cửa thứ hai, đặt tay lên cái dấu đó và phóng cảm giác đi vào.

Một lát sau, Ứng Tinh Quyết nói với Vệ Tam đang đứng bên cạnh và nhìn anh: “Bên trong cửa có cơ quan, cần cảm giác điều khiển kích hoạt.”

Loại chốt mở này cần có chỉ huy với tài năng thực thể hóa làm ra, nhưng về độ phức tạp thì một chỉ huy cấp 3S hàng đầu không thể nào làm được, thêm chuyện toàn bộ cánh cửa được làm bằng vật liệu cách ly cảm giác và chỉ có một lỗ dấu tay trên cửa. Nói chung, chỉ có chỉ huy cấp siêu 3S mới làm ra.

Đầu tiên Ứng Tinh Quyết dùng cảm giác đi dạo một vòng trong lớp cửa, sau khi nhớ kỹ cấu trúc bên trong, anh cho thực thể cảm giác hóa thành các loại hình thức khác nhau để đẩy cơ quan.

Anh đứng trước cửa trong khoảng một tiếng, cuối cùng đã mở cánh cửa thứ hai với cảm giác tiêu thụ rất lớn.

Cửa vừa mở ra, Vệ Tam không vội vàng đi vào mà đưa cho Ứng Tinh Quyết dịch dinh dưỡng. Cô nhìn anh uống hết và chờ anh hơi ổn định lại, cô mới đi vào trong.

Lúc này anh em Sơn Cung đã đi tới trước cửa thứ ba, trước cửa có một cái rương cao nửa người, bên trong là các loại vật liệu.

“Vệ Tam, cậu có biết những thứ này là tài liệu gì không?” Sơn Cung Ba Nhận hỏi.

“Không biết.” Vệ Tam khom lưng cầm lấy một khối vật liệu, “Nhưng

đây là những vật liệu chất lượng tốt nhất mà tôi từng thấy, cấp siêu 3S."

"Ngần ấy tài liệu." Sơn Cung Dũng Nam nhìn đống đồ bên trong rương, "Còn chưa đủ một cánh tay của cơ giáp."

"Mô hình." Vệ Tam đứng thẳng dậy chỉ vào cái tủ hình chữ nhật lõm xuống giữa cánh cửa thứ ba.

Đúng thật, thiết lập ba cửa ải này chính là vì muốn vượt chiến sĩ độc lập, chỉ huy và cơ giáp sư siêu 3S cùng nhau mở mới ra được.

Cái rương được cố định trên sàn nhà, Vệ Tam lấy tất cả vật liệu ra rồi mở bộ dụng cụ, ngồi xếp bằng trên mặt đất và bắt đầu chế tạo một mô hình cơ giáp.

Chuyện này cô quá quen thuộc, trước kia ở Sao 3212 không có tiền mua vật liệu thì cô toàn nhặt chút rác để luyện tập từ trong bãi rác. Vất vả mới tiết kiệm được tiền mua chút nguyên liệu và làm ra một chiếc cơ giáp chiến đấu mini, kết quả ngày đầu tiên bị tổn hại luôn.

Loại cơ giáp mô hình sẽ không ổn định được, nhưng mà Vệ Tam phỏng chừng chỉ cần mô hình cơ giáp cấp siêu 3S là được.

Đây cũng là lần đầu tiên Vệ Tam dùng vật liệu cấp siêu 3S thiết kế một chiếc cơ giáp hoàn chỉnh, tuy rằng chỉ là cơ giáp mô hình, song lúc cô dùng vật liệu lại tăng thêm vài phần thận trọng, ba người còn lại im lặng đứng ở một bên nhìn.

...

"Được rồi." Vệ Tam chẳng lãng phí vật liệu bên trong rương chút nào, dùng hết toàn bộ làm một chiếc cơ giáp phòng hộ, cô đứng dậy đặt cơ giáp đặt vào trong cái tủ dài.

Vách tủ dài đột nhiên có vài tia laser quét qua, chắc là máy kiểm tra số liệu sơ bộ của cơ giáp. Đợi khoảng 10 phút, đáy tủ bỗng nhiên chìm xuống, cơ giáp biến mất trong tầm mắt của mấy người, nhưng chỉ chưa tới 20 giây, cửa phía dưới cùng mở và cơ giáp bị đẩy ra ngoài.

"... Là không hợp cách?" Sơn Cung Ba Nhận do dự hỏi.

Tại thời điểm này, một giọng nói của người đàn ông vang lên trong

hành lang: “Không ngờ bốn cánh cửa đã được mở ra, cuối cùng Liên bang đã được cứu? Nếu như là người bị nhiễm bệnh... Không thể, thế thì Liên bang sắp hủy diệt tới nơi rồi. Quên đi, làm hết sức mình để lắng nghe số phận. Bên trong có rất nhiều vật liệu hiếm, là do bậc thầy Quý Từ chuyên môn chuẩn bị cho cấp siêu 3S; đương nhiên, tôi cũng cho thêm chút vào bên trong, không cần cảm ơn.”

Vệ Tam ngửa đầu nghe xong, chỉ từ nội dung ông ấy nói thì biết ngay người đàn ông này là Công Nghi Liễu, không chừng những cánh cửa này do chính là Công Nghi Liễu thêm lúc sau.

Sau khi Công Nghi Liễu nói xong, cửa đột nhiên tự động mở ra.

Ứng Tinh Quyết tiến lên cầm lấy mô hình cơ giáp và quay đầu nhìn về phía Vệ Tam. Vệ Tam tiến lên nhìn bên trong thì hơi nhướng mày.

Chỉ có một cái hộp ở đây và được đặt ở giữa.

Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết đi vào trước rồi mở hộp ra, bên trong toàn bộ là dây chuyền và nhẫn lưu trữ, không có mật mã, chỉ cần chạm vào là nhìn thấy được danh sách trong đó.

“Mấy thứ này nghe chưa từng nghe nói.” Sơn Cung Dũng Nam tiến lên nhìn danh sách rồi bảo, “Bên cơ giáp sư kia có ghi chép không?”

“Không biết, có thể lấy ra hỏi Công Nghi Giác và Ứng Thành Hà.” Cái hộp đã được cố định, Vệ Tam chỉ có thể lấy dây chuyền và nhẫn lưu trữ.

Trong quá trình lấy, Vệ Tam phát hiện có một bộ phận vòng cổ và nhẫn lưu trữ có tay nghề chế tác càng gần thời đại của bọn họ, rõ ràng là do Công Nghi Liễu để lại.

Lấy đi đồ đạc trong rương rồi, mấy người bèn quay trở lại. Ứng Tinh Quyết mấy lần muốn mở miệng hỏi Vệ Tam tính sao với mô hình cơ giáp, song, cô cứ đi ở phía trước, cuối cùng anh chỉ đành cất kỹ cái cơ giáp này trước.

...

“Thời gian dài như vậy mà còn chưa ra, có thể xảy ra chuyện gì không?” Liêu Như Ninh nói trong lo lắng, bọn họ vẫn luôn len lén đi theo con tinh thú nọ.

Mặc dù bọn Vệ Tam đi vào nhưng con tinh thú này vẫn còn đang lang thang bên ngoài, bọn họ không thể trực tiếp đối đầu với nó.

“Bên trong có ba cửa ải, lần trước Vệ Tam mở cửa đã mất rất nhiều thời gian, lần này nhất định còn tốn nhiều thời gian hơn.” Kim Kha nói, “Chắc chắn bọn họ sẽ ra ngoài được.”

“Tôi hơi lo lắng về việc liệu nó có thể là một cái bẫy hay không.” Liêu Như Ninh cảm thấy mỗi phút trôi qua là hơi thở nặng nề hơn một chút.

“Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết ở hết đây, cộng thêm hai anh em Sơn Cung, sẽ không sao.” Hoắc Tuyên Sơn an ủi.

“Anh họ tôi là chỉ huy cấp siêu 3S, họ chắc chắn đi ra được.” Ứng Thành Hà bảo, nhưng lo lắng trong mắt không thể giấu khỏi.

Ngược lại, bốn người trong trường Đế Quốc im lặng hơn nhiều, chỉ mãi nhìn chằm chằm vào tinh thú, chờ đợi những người bên trong đi ra.

“Có phải cái miệng nó đang mở ra không?” Hoắc Kiếm bỗng nhiên hỏi Cơ Sơ Vũ bên cạnh.

Cơ Sơ Vũ nhìn lại, thân thể căng thẳng và bày ra tư thế chiến đấu: “Đang mở ra.”

Chỉ chốc lát sau, tinh thú há to miệng, bốn người bên trong đang đi ra.

Đám người Cơ Sơ Vũ và Hoắc Kiếm thở phào nhẹ nhõm trong nháy mắt; kế đó Kim Kha nhìn thấy thủ thế của Vệ Tam liền lập tức yêu cầu bọn họ đừng chạy về phía Vệ Tam mà xoay người chạy trốn.

Đoàn người nhanh chóng chạy tới lối ra, cảm giác Ứng Tinh Quyết phải chờ thật lâu mới thu hồi.

“Ở đây.” Kim Kha chạy đến bờ biển, thở hổn hển, cậu ta xoay người kéo Vệ Tam, “Thế nào rồi?”

“Lấy được rồi, là tài liệu cơ giáp.” Vệ Tam nói, “Trở về hẵng nói sau.”

Cuối cùng họ vẫn quyết định không đụng con thú đó nữa.

Khi tất cả mọi người đến đông đủ, cả đám bật máy bay rồi bay đến lối ra.

...

Tất cả danh sách bên trong vòng cổ và nhẫn thu nạp đã được Kim Kha tổng hợp, vật liệu cơ giáp thì phân biệt giao cho Ứng Thành Hà và Công Nghi Giác.

Kim Kha hét lên với Vệ Tam rồi lấy ra một con chip não: "Thấy được ở một trong những sợi dây chuyền lưu trữ, cậu nhìn xem."

Vệ Tam nhận lấy rồi tìm Ứng Thành Hà muốn mũ kết nối não và c ắm vào.

Ngay khi bước vào là cô đã ngây dại, một lúc lâu sau mới hoàn hồn, ổn định tâm trí và mới đi ra.

"Là truyền thừa của Ngư Thanh Phi, Quý Từ, còn có của Công Nghi Liễu nữa." Vệ Tam nắm mũ kết nối não, nói từ tốn, "Về nội dung liên quan tới cơ giáp sư cấp siêu 3S."

Mọi người cả kinh, truyền thừa cơ giáp sư cấp siêu 3S? Chẳng phải có nghĩa là ba vị cơ giáp sư này đều có cấp siêu 3S hết.

"Cái này cũng chỉ có cậu mới dùng được." Công Nghi Giác nói trong chua xót.

Ai bảo người ta là cơ giáp sư cấp siêu 3S chứ.

"Nếu là nội dung của cơ giáp sư cấp siêu 3S, bây giờ cậu có thể học được rồi." Cơ Sơ Vũ lên tiếng.

Nói cậu ta không cam lòng sao? Đương nhiên không cam lòng rồi, Vệ Tam cơ hồ cướp đi tất cả danh tiếng của cậu ta, nhưng chênh lệch giữa hai người càng lúc càng lớn, thậm chí không phải cùng là một đẳng cấp. Cơ Sơ Vũ đã không cam lòng trong bất lực, chi bằng cứ giống như Tông Chính Việt Nhân ở viện Bình Thông, cũng buông tha chuyện so tài với Vệ Tam, chỉ chuyên chú tăng cường thực lực của mình.

Không ai phản đối, nhìn khắp Liên bang thì người thích hợp nhất để giữ con chip này cũng chỉ có Vệ Tam.

Cô mang lại mũ kết nối não một lần nữa, tiếp tục đi vào bên trong.

Có ba lựa chọn, cụ thể là nội dung giảng dạy của ba người. Vệ Tam cho rằng từ đầu con chip này chỉ có nội dung của Ngư Thanh Phi, nhưng sau đó Quý Từ thêm vào, cuối cùng Công Nghi Liễu đặt tất cả kiến thức của mình ở trong này.

Vệ Tam chọn tên Ngư Thanh Phi, lúc này không còn là chân dung mô phỏng của ông ấy xuất hiện nữa mà là một danh sách nhỏ khác, nó ghi chép cơ giáp, cấu trúc cơ giáp, v.v., và trong danh sách nhỏ hơn mới có video.

Tuy nhiên...

Vệ Tam quay đầu nhìn một vị khác đã nhìn chằm chằm vào cô rất lâu.

Bóng người thấy Vệ Tam quay đầu bèn chậc chậc một tiếng: "Ngư Thanh Phi mạnh nhỉnh hơn một tí thôi chứ tôi vừa chả kém mà cũng có tiền, chẳng lẽ không nên chọn tôi trước à? Ánh mắt không được."

Vệ Tam: "..."

Đây là Công Nghi Liễu, đại khái khoảng 30 tuổi, thì ra ông ấy đã bắt đầu chuẩn bị từ lâu. Nếu ai nấy có thể bỏ qua cách ông ấy nói chuyện, thì với ngoại hình đẹp trai thế này, ông ấy đi ra ngoài sẽ là một người đàn ông rất quyến rũ.

"Trước tiên xem ghi chép của Ngư Thanh Phi về tài liệu cơ giáp đã.", "Công Nghi Liễu" nhắc nhở, "Rất nhiều kiến thức tài liệu của mạng lưới cơ giáp sư Liên bang biết mất không một tiếng động, tốt nhất là nhớ cái miếng kia đã."

Vệ Tam đột nhiên cười cười, không chỉ có thêm nội dung của hai người, mà còn có ghi chép của những người đi trước.

Cô nghe lời tiến vào ghi chép tài liệu cơ giáp, đại khái nhìn lướt qua vài lần là cô đã hiểu được những thứ vật liệu mình tìm được trong dây chuyền và nhẫn, thứ mà mình hoàn toàn không biết lúc trước.

Vệ Tam giống như một miếng bọt biển, nhanh chóng hấp thụ kiến thức bên trong, một lần xem xét này là cả đêm.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Một tập hợp trong một thân thể cấp siêu 3S, vừa cơ giáp sư, vừa chiến sĩ độc lập và vừa là người bị nhiễm bệnh

Chương 290

“dừng lại ở Sao Bạch Oải”

Suốt cả đêm, Vệ Tam cảm thấy mình như lại trở về lúc còn ở trường Damocles. Việc đầu tiên cô đi làm chính là đi xem tài liệu thu được, từng cái một, cô so sánh nó với các tài liệu cơ giáp mà mình đã nhớ kỹ ngày hôm qua.

“Làm sao vậy?” Ứng Thành Hà đi cùng thì phát hiện Vệ Tam cứ ở đó cầm tài liệu lật qua lật lại nhìn.

Vệ Tam gõ một khối vật liệu bằng kim loại, ngẩng đầu lên: “Hôm qua tôi thấy ghi chép của Ngư Thanh Phi về vật liệu cấp siêu 3S trong chip não, còn có ghi chép bổ sung của Quý Từ và Công Nghi Liễu. Có phải giữa các cơ giáp sư đã mất rất nhiều tư liệu hay không?”

Ứng Thành Hà suy nghĩ một chút rồi lắc đầu cho hay: “Chưa từng nghe nói tới, truyền thừa của chúng ta vẫn luôn còn đấy. Có lẽ là bởi vì quá lâu không có cơ giáp sư cấp siêu 3S, cho nên những tư liệu này vẫn bị niêm phong.”

Vừa lúc những người khác cũng đi lên, cô nói tình huống cho Kim Kha và Ứng Tinh Quyết nghe.

Kim Kha cau mày: “Mặc dù không có cơ giáp sư cấp siêu 3S thì vẫn chắc chắn có tin tức truyền ra ngoài. Nhưng ngoại trừ lý thuyết cấp siêu 3S mới nổi lên trong những năm gần đây, chúng tớ chưa từng nghe nói ngoại trừ cấp 3S còn có cấp bậc cao hơn. Mà trong thư rõ ràng Công Nghi Liễu đã nhắc tới cấp 3S trở lên.”

“Có người bị nhiễm bệnh đang âm thầm cắt đứt truyền thừa.” Ứng Tinh Quyết như có điều suy nghĩ.

Suy đoán này cũng tiếp tục chứng minh rằng những người bị nhiễm bệnh không chỉ ở cấp cao mà còn trãi rộng trên các lĩnh vực khác, mới có thể lặng lẽ cắt đứt lịch sử Liên bang, không một tiếng động.

Trong tay bọn họ có chẳng ít vật liệu hiếm, cơ hồ cung cấp đủ vũ trang cho quân nhân cấp 3S trở lên của các quân khu hiện nay, cũng không cần phải chém giết con tinh thú nọ.

Bây giờ đã có thể rời khỏi Sao Tây Tháp nhưng Vệ Tam vẫn còn nhớ

truyện đã hứa với Shaω Eli rằng cô sẽ giúp cậu ta cải tiến cơ giáp.

Nguyên đám chiến sĩ độc lập trường Quân sự Đế Quốc toàn là cấp 3S, Công Nghi Giác cầm vật liệu thích hợp rồi là sửa đổi thay thế cho bọn họ lúc về, không cần Vệ Tam ra tay. Nhưng anh em Sơn Cung thì khác, bọn họ là cấp siêu 3S, bấy giờ trong tay Vệ Tam còn có chip não mới, cho nên cô còn cần một thời gian mới có thể đưa tay làm ra cơ giáp cấp siêu 3S tốt hơn.

Bởi vậy anh em Sơn Cung đi cùng với đội chủ lực của trường Damocles tới Sao Sa Đô, trên đường sẽ dừng lại giữa chừng ở Sao Bạch Ải, trong khi trường Đế Quốc thì đi thẳng về Sao Đế Đô.

Trước khi tách ra, Ứng Tinh Quyết lấy ra mô hình cơ giáp nọ và muốn trả lại cho Vệ Tam.

“Tôi tưởng anh thích chứ.” Vệ Tam nói với vẻ ngạc nhiên.

Ứng Tinh Quyết đang ôm mô hình cơ giáp khẽ ngẩn ra: “Không phải là không thích.”

Vệ Tam nhướng mày: “Anh giúp tôi giữ lại trước, sau này tôi muốn lấy lại thì đưa lại cho tôi.”

Đầu ngón tay Ứng Tinh Quyết chạm vào vỏ ngoài lạnh như băng của cái mô hình cơ giáp, song chẳng hiểu vì sao anh lại cảm thấy nó âm ấm, anh nói nhỏ: “Được.”

Hai người đứng cùng một chỗ, người của đội chủ lực thì nhìn nhau từ xa, hồi lâu không nói được một câu. Dù mấy người trường Đế Quốc cầm mũ che mặt hết, nhưng thân cao ráo, tư thế đứng thẳng tắp vẫn thu hút sự chú ý của hành khách qua lại. Về phần đội chủ lực Damocles, một đám ở bên ngoài tuyệt đối chả làm người ta liên tưởng đến sinh viên trường quân sự, chưa nói tới tư thế dặt dẹo uốn éo, Liêu Như Ninh còn khoác tay Hoắc Tuyên Sơn, nửa người muốn dựa hết vào người cậu ta.

Ai mà từng thấy sinh viên quân sự kéo tay nhau?

Người tới lui qua lại chỉ cần liếc nhìn là ngay lập tức mất hứng thú.

Chưa kể đến chiếc mũ bọn Damocles đang mang, mỗi cái càng lòe loẹt hơn so cái trước; có đôi khi ăn mặc phô trương lại làm cho những người xung quanh mất hứng thú dò xét. Cho dù có dò xét đi

chăng nữa thì sự chú ý cũng tập trung nhiều hơn vào trang phục dị hợm.

“Hình như Shaω Eli rất bất mãn đối với cơ giáp sư của đội ngũ họ.” Liêu Như Ninh nói, “Lúc trước có phải đã chửi bới Nam Phi Trúc không?”

“Bắt đầu từ đấu trường rừng mưa nhiệt đới.” Ứng Thành Hà cũng là một cơ giáp sư, nên có ấn tượng thật sâu sắc về lời nói và thái độ của Shaω Eli.

“Chẳng phải trường Samuel trước giờ nổi tiếng với chuyện tranh chấp nội bộ à?” Sơn Cung Dũng Nam giễu cợt.

Dù đến bây giờ thì trường quân sự đoàn kết nhất từ đầu đến cuối vẫn là trường Damocles, lần này đến Sao Sa Đô, Sơn Cung Dũng Nam cũng muốn xem tại sao.

Kênh phát thanh bay tới Sao Đế Đô đã bắt đầu nhắc nhở, Ứng Tinh Quyết và Vệ Tam đi tới, mọi người tách ra và nhìn người của trường Đế Quốc lên tàu vũ trụ.

Sau một tiếng, các tàu vũ trụ đi đến Sao Bạch Ải cũng đã sẵn sàng để khởi hành, Vệ Tam và những người khác đi lên để đến Sao Bạch Ải.

Trên đường đi, Kim Kha nhận được tin báo rằng đợt kiểm tra phía quân khu đã đi đến hồi kết nhưng nhiều quân khu đã xuất hiện tận mấy cuộc bạo loạn.

“Bạo loạn?” Hoắc Tuyên Sơn nghe được thì có chút sợ hãi trước từ này.

“Hầu hết có phạm vi không quá lớn.” Kim Kha giải thích, “Ngay từ đầu, ngày máy đến đã được âm thầm giấu giếm và kiểm tra một nhóm chiến sĩ độc lập cấp cao trước tiên. Có bọn họ trấn thủ, tình huống sẽ tốt hơn một chút.”

“Làm thế nào để xác định chiến sĩ độc lập cấp cao hoặc những người khác đã biết trước tin tức không phải là người bị nhiễm bệnh?” Hoắc Tuyên Sơn hỏi.

“Không xác định được, chỉ dựa vào may mắn thôi.” Kim Kha bất lực, “Có một quân khu bị rò rỉ tin tức ra ngoài, thương vong… Nhưng sau đó có một quân khu khác tạm thời ngừng kiểm tra và đến bên kia

trấn áp và chấm dứt.”

Vệ Tam nghe bọn họ thảo luận chợt cho hay: “Thứ cần lo lắng nhất không phải là cái này.”

Kim Kha gật đầu: “Đúng vậy, đây chỉ là những người bị nhiễm bệnh bên ngoài, máy móc đó không thể phát hiện ra người bị nhiễm bệnh cấp 3S giống như phu nhân ở Sao Willard.”

Lần trước do phu nhân Sao Willard lộ ra chân tướng, thêm chuyện có Ứng Tinh Quyết dùng rất nhiều cảm giác cấp siêu 3S dụ dỗ, những cái này máy móc không làm được.

“Chúng ta nên vội vàng trở về trước khi quân khu dỡ bỏ lệnh cấm, các trường quân sự cũng sẽ bắt đầu sàng lọc.” Kim Kha thở dài một tiếng, “Hiện tại sợ có người bình yên vượt qua kiểm tra và vẫn giả vờ đứng về phía chúng ta.”

“Sợ nhất không nên là chuyện này.” Sơn Cung Ba Nhận mở lời, “Mà là không biết người bình thường sau khi được kiểm tra xong thì mới biến thành người bị nhiễm bệnh lúc nào. Một khi bị sương bọ đen tìm được, mà người đó lại cố ý trở thành người bị nhiễm bệnh, thì cũng hệt như bom, chẳng ai biết khi nào sẽ nổ tung.”

Nếu được kiểm tra thường xuyên đúng là vẫn còn tất cả các loại vấn đề, cách tốt nhất là loại bỏ sương bọ đen, nhưng hiện nay họ có thông tin ít đến đáng thương trong tay. Bao nhiêu năm qua, cấp siêu 3S cứ một mực bị dọn sạch trong bóng tối, được những người tiền nhiệm cẩn thận suy đoán xác minh từng li từng tí. Cho đến 20 năm trước, Ứng Du Tân trốn khỏi Liên bang đồng thời bắt đầu tàn sát. Khi video hình ảnh về trận tàn sát được lưu hành ở khắp mọi nơi, toàn bộ Liên bang và thậm chí những người bị nhiễm bệnh đã nghĩ rằng đám người này điên hết rồi... Đồng thời bởi vì nó liên quan đến quá nhiều con cháu thế gia nên dưới sự mập mờ của lãnh đạo Liên bang, Quân Độc Lập có được 20 năm nguyên vẹn.

Tuy nhiên họ chỉ có thể làm được tình trạng tới như hiện tại, hoàn toàn không thể tìm ra rốt cuộc làm sao thuở ban sơ lại có sương bọ đen và người bị nhiễm bệnh.

...

Bảy người đến Sao Bạch Ải, từ đầu họ tính đi thẳng đến nhà Eli nhưng Kim Kha đột nhiên khựng lại, ngửa đầu nhìn vào màn hình

khởi hành với thời gian thực của sảnh chính trong bến cảng, những người khác cũng nhao nhao nhìn theo cậu ấy.

“Bão sao.”, Kim Kha chỉ vào hai chuyến bay, “Con tàu vũ trụ của trường Đế Quốc nằm trên một trong những tuyến đường của nó... Phỏng chừng qua một hồi nữa họ sẽ hạ cánh xuống Sao Bạch Ải, mấy ngày này cũng không đi về được. Có muốn ở đây chờ bọn họ hay không?”

“Tôi đã nghe dự báo, họ nói rằng năm nay bão sao rất thường xuyên.” Hoắc Tuyên Sơn cau mày, bão sao thường xuất hiện ngẫu nhiên vào không đều, rất dễ khiến bến cảng dừng lại.

“Trước tiên ở đây chờ một chút.” Vệ Tam tìm một chỗ ngồi xuống.

Đúng thật, đại khái 20 phút sau, sảnh chính đã thông báo rằng chiếc tàu vũ trụ của bọn Ứng Tinh Quyết chuẩn bị cập cảng.

Khi mấy người trường Đế Quốc đi ra và nhìn thấy nhóm Vệ Tam đang chờ ở sảnh chính thì cũng không tính là vô cùng ngạc nhiên. Ứng Tinh Quyết đã thông báo từ trước rằng có thể bọn họ sẽ gặp nhau.

“Nếu vậy thì cùng nhau đi tìm Shaω Eli.” Liêu Như Ninh nhìn đám người còn chưa tách ra được hai ngày rồi bảo. Cậu ta giơ tay vẫy cờ nhỏ không biết lấy ở đâu, cứ như là hướng dẫn viên du lịch dẫn đoàn.

“Đi thôi.” Vệ Tam cười một tiếng, dẫn đầu đi phía trước.

...

Nhà Eli.

“Không xong! Không xong rồi!” Quản gia đột nhiên chạy về phía hồ bơi, thở hổn hển và la lên với Shaω Eli trong hồ bơi, “Cửa, cửa … Có người đánh tới cửa rồi!”

Shaω Eli chui ra khỏi nước và lau mặt một cái: “Ai đánh tới? Trên Sao Bạch Ải này, người thừa kế là ông đây chưa bao giờ sợ đánh nhau.”

Gã dừng lại một chút và hơi chột dạ lúc hỏi: “Không phải là Tập Ô Thông chứ? Tôi cũng không có chọc giận cậu ta mà?”

Quản gia điên cuồng lắc đầu, bẻ ngón tay tính: “Năm người ở trường Đế Quốc, năm người từ trường Damocles, và cặp cặp song sinh ở South Pasadena! Nếu không ngài mang theo lão gia và phu nhân đi trốn cùng nhau đi!”

Shaω Eli nghe được người của trường Damocles thì lấy lại được tinh thần ngay. Gã xoay người lại, quấn khăn lớn rồi có vẻ đắc ý: “Cái gì trốn không trốn, chắc chắn Vệ Tam tới trả lại nhân tình của tôi.”

Quản gia bĩu môi: “Không thể, không phải ngài đã gây chuyện với năm trường quân sự sao?” Tổng cộng có năm trường quân sự, mà cậu chủ còn dám gây hấn luôn với người của trường mình, cũng coi như là một loại bản lĩnh khác.

Shaω Eli đi được một nửa rồi quay đầu lại nhìn quản gia: “Tại sao tôi lại gây chuyện với người của năm trường quân sự? Nói thật ra, Vệ Tam và tôi là bạn bè, cậy ấy đặc biệt tới đây để cải tạo cơ giáp cho tôi.”

Quản gia rõ ràng không tin.

“Không phải tôi đã để cho nhà bếp chuẩn bị một đống thức ăn à? Đó là mấy thứ chuẩn bị cho họ.” Shaω Eli suy nghĩ một chút lại cảm thấy không đúng, “Chú nói người của trường Đế Quốc và trường South Pasadena cũng ở đây?”

Quản gia dùng sức gật đầu: “Ở đây hết!”

Shaω Eli lại chột dạ, ngẫm lại, gã cũng không làm chuyện gì khiến người người oán tránh mà hả, gã đã cải tà quy chính rồi. Lại nói, chả phải Vệ Tam cũng là người hay trả thù tại chỗ à? Không lẽ Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam đi tới trả thù chuyện ở đấu trường Huyền Phong? Mặc dù vậy, gã cũng có gây chuyện với bất cứ ai trong trường Đế Quốc đâu trời.

Ngay tại lúc Shaω Eli do dự, cha của gã vừa trở về nhà và nhìn thấy đội chủ lực ở cửa thì ngay lập tức rất hạnh phúc, ông đích thân chào đón mọi người vào.

Shaω Eli còn chưa đi đến làm người chủ trì thì đã nghe thấy giọng nói phấn khích của cha mình.

“Thằng nhóc nhà bác không hiểu chuyện, đôi khi bác còn muốn đánh

chết nó.”

“Bác đã biết bạn Vệ sẽ tới từ lâu, cho nên đã để cho nhà bếp làm tốt những món cháu thích rồi.”

“Bạn Ứng thích ăn gì? Bác sẽ để cho nhà bếp làm món đó ngay luôn.”

...

Cái gì mà bác đã biết và để cho nhà bếp chuẩn bị, Shaω Eli hứ lên một tiếng, cha gã đúng thật không biết xấu hổ là chi.

“Con đang làm gì vậy!” Cha Shaω Eli chỉ vào gã đang quấn khăn trắng và đi ra, “Quấn thành cái kiểu gì thế!”

Cha Shaω Eli tiến lên, muốn gã mặc đồ cho đàng hoàng vào nhưng nhưng cảm xúc của ông quá phấn khích, nhân tiện kéo khăn trắng trên gã xuống.

“...”

“...”

Toàn bộ yên tĩnh.

Người bình thường mặc quần bơi cũng không có gì xấu hổ, nhưng người thừa kế nào đó lại thích đủ kiểu quần, ngay cả quần bơi cũng không bỏ qua, không chỉ màu phá cách mà phía trước còn có gắn một cái đầu chó.

Đầu tiên Shaω Eli che ngực mình, sau đó che nửa người dưới, luống cuống tay chân.

“Bằng không cậu vẫn nên nhặt khăn trên mặt đất rồi quấn lại?” Vệ Tam hảo tâm nhắc nhở.

Shaω Eli: “...”

Chương 291

“dự cảm không tốt”

Sảnh chính, Liêu Như Ninh có ý tốt an ủi Shaω Eli: “Đừng có thẹn thùng nữa, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên. Nhưng đầu con chó đó… rất sống động.”

Tại thời điểm này, Shaω Eli đã thay quần áo, gã ngồi ở bàn giữa sảnh chính với nội tâm phức tạp.

Từ đầu Vệ Tam muốn tới giúp gã sửa đổi cơ giáp làm Shaω Eli mừng thật, gã cảm thấy rất có mặt mũi. Nhưng bây giờ mấy người của trường quân sự đứng hết ở đây và tận mắt nhìn thấy quần bơi rực rỡ của mình.

“Chỉ là sửa chữa cơ giáp mà thôi, tụi bây cần gì phải cùng tụ tập cùng một chỗ thế này.” Shaω Eli nhanh trí bèn chuyển chủ đề, “Tao sợ lắm đấy.”

Người bình thường lúc này có lẽ đã liên tưởng đến bọn họ ở bên nhau vì cái gì từ lúc nào rồi, còn Shaω Eli thì nghĩ tới cái khác.

“Chúng tôi đã gặp phải một cơn bão sao giữa chừng, cho nên tạm thời dừng lại ở Sao Bạch Ải và tình cờ gặp bọn Vệ Tam trong sảnh chính.” Công Nghi Giác giải thích.

“Đừng chỉ nói chuyện, ăn nhiều thức ăn vào.” Cha Shaω Eli nhiệt tình chia đồ ăn cho những sinh viên các trường quân sự này. Đây là lần đầu tiên rất nhiều sinh viên đội chủ lực đến nhà họ như vậy, còn có người của trường Đế Quốc nữa!

Nghe tới đồ ăn, Shaω Eli nhớ tới chuyện lúc trước ở nhà Nam Phi Trúc, gã bắt đầu phàn nàn: “Vệ Tam, mày phải sửa chữa cơ giáp giúp tao đi, vật liệu nhà tao mặc cho mày chọn luôn. Lần trước đi nhà họ Nam, tao phải bỏ một ngày đi tưới…”

Gã vừa làm khẩu hình chữu “phân” trên miệng, nhưng rồi vẫn đổi giọng nói sang đồ ăn.

“Tóm lại, mặc dù tao không tìm thấy chìa khóa, nhưng tao đã làm việc chăm chỉ trong một ngày.”

Cha Shaω Eli muốn đá chân con trai mình dưới gầm bàn, nháy mắt ra hiệu cho gã đừng có nói mấy thứ này.

Hoắc Tuyên Sơn đối diện ngẩng đầu, nói khách sáo: “Bác trai, bác gọi con?”

“Hả?” Đầu tiên cha Shaω Eli bối rối, sau đó bắt được ánh mắt bối rối theo của con trai mình thì bác ấy thu chân mình lại trong nháy mắt.”

“Thật đó, vườn rau của nhà họ Nam quá hôi thối.” Shaω Eli bịt mũi nói, “Tao nghi ngờ họ đang trồng rau theo phương pháp truyền thống cổ xưa, chứ bây giờ đã có dịch dinh dưỡng đặc biệt, gia đình họ đừng có cứng nhắc thế chứ.”

Vệ Tam cầm đũa cho hay: “Không cần vật liệu của cậu, chúng tôi mang theo vật liệu rồi.”

“Bao nhiêu tiền?” Shaω Eli hiểu chuyện bất thường.

Vệ Tam: “... Tài liệu này miễn phí.”

Tài liệu của mấy bậc thầy đi trước dùng để đối phó với những người bị nhiễm bệnh, Vệ Tam không có lập trường thu tiền được.

“Tốt bụng như vậy?” Shaω Eli nghi ngờ một chút.

“Cậu cũng có thể không dùng.”

“Được thôi, vẫn dùng mà.” Shaω Eli nói trong do dự.

Muốn cải tạo cơ giáp, thế tất cần số liệu huấn luyện của chiến sĩ độc lập trong thời gian gần đây, cũng may sân tập trong nhà của Shaω Eli đã tự ghi chép lại nên rất tiện để điều chỉnh.

Dùng xong bữa ăn, Vệ Tam mất cả buổi chiều chỉnh lý dữ liệu và bắt đầu cải tạo cơ giáp Shaω Eli. Lúc này những người khác đang ở bên ngoài, không có gì để làm bèn nghe Shaω Eli biểu diễn một mình.

“Cho nên cậu chỉ ở nhà họ Nam dạo một vòng rồi trở về?” Liêu Như Ninh ngồi ở bậc thang hỏi gã.

Shaω Eli hứ một câu: “Là do Vệ Tam nói xem có chỗ nào có tính biểu tượng không mà tao lại không thấy. Nếu nói tiêu biểu nhất chính là vườn rau nhà cậu ta.” Hơn nữa gã ở trong đó chả thoải mái chút nào,

nửa điểm cũng không muốn ở lại quá lâu nhưng vẫn kiên trì tưới nước trong vườn rau một ngày, quả thực làm cảm động trời đất.

“Mà một công nhân tưới rau tao quen lại nghĩ rằng đồ ăn nhà cậu ta là thứ gì quý hiếm lắm, bán ra còn được giá…” Shaω Eli còn chưa dứt lời, Ứng Tinh Quyết và Kim Kha lần lượt nhận được cuộc gọi.

Sự chú ý của những người khác đã chuyển từ Shaω Eli lên phía Ứng Tinh Quyết và Kim Kha.

Ứng Tinh Quyết cúp máy trước, anh nhìn quét qua một vòng tất cả mọi người: “Các quân khu đã được dỡ bỏ lệnh cấm, nhưng có quân khu cho rằng cả thảy là âm mưu của Quân Độc Lập, bắt đầu ra tay chống lại Khu 3 và Khu 11.”

Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam đột nhiên đứng dậy: “Quân khu nào?”

“Quân khu 6 và Quân khu 7.” Kim Kha cúp điện thoại vànói thêm.

6, 7?

“Nói như vậy, toàn thể viện Bình Thông cho rằng toàn bộ do Quân Độc Lập làm hết?” Sơn Cung Ba Nhận tức giận mà bật cười.

Cậu ta không lo lắng về sự an toàn của hai khu vực của Quân Độc Lập, nhưng bây giờ Liên bang đã ở tình trạng thủng trăm ngàn lỗ, hoàn toàn chẳng chịu đựng sự tiêu hao.

“Kết quả xét nghiệm ở Quân khu 6 và 7 như thế nào?” Hoắc Tuyên Sơn hỏi.

“Ngày máy kiểm tra bị lộ ở Quân khu 6 hồi trước khiến một số người lãnh đạno bị thương hoặc là chết, Quân khu 7 đi qua trấn áp và cũng xuất hiện không ít thương vong.” Ứng Tinh Quyết nói từ tốn, “Hiện tại các quân khu khác đang có ý kiến khác nhau.”

“Ý anh là sao? Là tìm biện pháp xử lý hai khu của Quân Độc Lập?” Tư Đồ Gia không hoàn toàn phản ứng kịp.

“Có quân khu cho rằng ý kiến của bên viện Bình Thông không tính là thái quá, có lẽ chuyện bắt đầu từ chỗ phu nhân của thống đốc Sao Willard do chính Quân Độc Lập đang tự biên tự diễn.” Kim Kha nói.

“Hiển nhiên là vu khống.” Sơn Cung Dũng Nam đứng lên từ bậc thang, “Chúng ta thấy hết vào mấy ngày đó mà, sẽ không có giả. Vật liệu, chip não còn có thư của Công Nghi Liễu nữa.”

“Cũng có quân khu cho rằng Quân khu 6 và Quân khu 7 bị người nhiễm bệnh nắm quyền, Sao Phàm Hàn có người bị nhiễm bệnh nhiều nhất.” Ứng Tinh Quyết một lần nữa đảo qua thần sắc của mọi người, mới nói thêm, “Quan điểm trước mắt này chiếm chủ đạo.”

Shaω Eli ở bên cạnh nghe mơ hồ, gã hoàn toàn không biết ý chính thảo luận ở đâu. Nhưng là người nói toạc móng heo, gã không biết là hỏi ra luôn, gã nói với anh em Sơn Cung: “Tại sao Quân Độc Lập bị người ta dọn dẹp mà các cậu kích động như vậy?”

Tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía Shaω Eli, lúc này mới nhớ tới gã không biết anh em Sơn Cung là Quân Độc Lập. Vệ Tam tìm được tài liệu làm cơ giáp cho gã khiến một đám người đều quên mất anh chàng nàyhông biết.

“Bởi vì chúng tôi chính là Quân Độc Lập.” Sơn Cung Ba Nhận nói thẳng.

Shaω Eli sững sờ “a” một tiếng.

“Quân khu 6 và khu 7 đã khai chiến chống lại Quân Độc Lập.” Kim Kha nhìn anh em Sơn Cung, “Các cậu không qua được đâu, bão sao đã tới Sao Bạch Ải.”

Sơn Cung Ba Nhận cố gắng liên lạc với Ngư Thiên Hà và Sơn Cung Dương Linh bên Phía South Pasadena, và rồi không ai bắt máy.

...

Mãi cho đến chiều hôm sau, Vệ Tam đi ra mới biết chuyện này.

“Viện Bình Thông?” Vệ Tam hỏi trong ngạc nhiên, “Các cậu có liên hệ với đội chủ lực của viện Bình Thông không?”

“Không thể liên lạc với họ được.” Ứng Tinh Quyết nói, “Mặt khác, có một đợt bão sao lớn đang đến gần Sao Bạch Ải, vài ngày sau sẽ ảnh hưởng đến tín hiệu của kênh liên lạc.”

Nguyên bản bọn họ tới nơi này trốn bão sao, lại không ngờ còn có một nhóm lớn bão sao trực tiếp bao vây chỗ này.

“Vậy chỉ có thể ở lại đây tránh cơn bão thôi.” Vệ Tam trả vòng cổ cơ giáp lại cho Shaω Eli, “Cậu thử xem, tôi sẽ xem nơi cần điều chỉnh.”

Shaω Eli vừa nhận được nó thì kênh liên lạc vang lên.

Gã nhìn vào thông tin liên lạc trông hơi quen thuộc dù chả có tên ghi chú.

Shaω Eli bấm kết nối, ngay lập tức trên màn hình xuất hiện một khuôn mặt đẫm máu làm gã giật mình.

“Cậu là ai?”

Sau khi đối phương nhìn thấy khuôn mặt của gã, không biết nhớ ra cái gì mà trong đôi mắt dâng lên nỗi niền càng tuyệt vọng hơn. Người này muốn đưa tay để cúp máy nhưng không có sức, chỉ có thể khàn khàn và lẩm bẩm một vài từ đứt đoạn từ cổ họng: “Cùng một bọn.. đồ ăn, người đâu.”

Vừa nghe đến đồ ăn, cuối cùng Shaω Eli đã nhớ ra: “Là anh, anh trai tưới rau! Lúc này anh đang ở đâu?”

Bên trong ống kính đối diện chỉ có cảnh mù mờ.

“Em… giết cái này, bản tin... người anh em.”

Shaω Eli: “?”

“Anh gì ơi, là tôi đây.” Shaω Eli đưa tay lau mặt, “Lần trước mặt bị bôi đen, giọng nói của tôi cũng giống như trước đây, anh nghe kỹ đi. Tôi còn bảo người mang thức ăn đến nhà anh, nhớ không?”

Nghe lời nói của Shaω Eli, tất cả mọi người bên cạnh theo bản năng nhìn qua. Vừa lúc Vệ Tam vẫn còn ở bên cạnh, Shaω Eli chuyển màn hình ánh sáng sang chế độ công khai.

Người tưới rau cũng nhìn thấy được tất cả mọi người. Ban đầu anh ta gần ngất xỉu nhưng thấy được trường Damocles và những người khác, không biết sao mà thấy hy vọng dâng lên: “Cứu! Cứu tôi! Nơi này có thứ đáng sợ!”

“Anh đang ở đâu?” Ứng Tinh Quyết lên tiếng.

Người tưới rau đột nhiên đấu tranh, nhấn nút công khai của quang não, muốn làm cho họ nhìn rõ ràng xung quanh: “Tôi chỉ lén hái một chiếc lá, bọn họ, bọn họ…. Aaaa.”

Tiếng la hét của người đàn ông ngay lập tức xuyên qua quang não lan rộng khắp sảnh chính, ống kính lắc lư, dường như có người đến.

Vệ Tam bên cạnh quyết định thật nhanh, cô đưa tay đè lại sự riêng tư của màn ánh sáng. Cô đứng đối diện với Shaω Eli, ngón trỏ dựng thẳng dán lên môi ra hiệu bí mật.

Shaω Eli nhìn chằm chằm vào màn hình ánh sáng, người nào đó đi đến càng ngày càng gần, một đôi chân xuất hiện trước ống kính đầu tiên.

Ngay lập tức, đối phương cúi xuống rồi tháo quang não của người tưới rau, khuôn mặt hoàn toàn xuất hiện trước mặt Shaω Eli.

— Nam Phi Trúc!

“Nam Phi Trúc, cậu đang làm gì vậy?” Shaω Eli giả vờ bình tĩnh và hỏi.

“Là cậu à.” Nam Phi Trúc nói thờ ơ, “Kỳ quái, vì sao một công nhân tưới rau nhà chúng tôi có số liên lạc của cậu. Anh bạn nhỏ? Cậu có quan hệ với loại người này?”

“Đúng, chúng tôi là anh em bạn nhậu!” Shaω Eli ưỡng ngực, “Anh ấy làm hư cái gì của cậu, để tôi bồi thường cho. Thả người đó ra trước.”

“Thả người? Tên ngày không chỉ vi phạm hợp đồng, còn trộm đồ của nhà tôi, làm sao cũng phải để cho hắn ăn tí trừng phạt.” Nam Phi Trúc khép lại sự công khai của quang não, “Hay là thế này, tôi thiếu mấy cái động cơ.”

Nam Phi Trúc nhìn chằm chằm Shaω Eli khi báo cáo mấy thứ vật liệu.

“Cậu cho rằng tôi coi tiền như rác à?” Shaω Eli hoàn toàn không đồng ý, “Nam Phi Trúc, trước kia tôi còn tưởng rằng cậu là một cơ giáp sư trầm ổn, hiện tại xem ra tâm lý cậu đúng là bi3n thái!”

Nam Phi Trúc bỗng nhiên cười: “Đùa một chút mà thôi, vừa rồi là người quản lý nhà tôi dọa hắn một trận. Đợi lát nữa tôi sẽ cho người

đưa tên này đến bệnh viện.”

“Tốt nhất là cậu nên làm thế, nếu tôi không thấy anh em bạn nhậu của mình là tôi sẽ nói cho người khác biết lúc quay về trường đấy.” Shaω Eli nói lời thề son sắt.

“Cứ nói như vậy đi.” Nam Phi Trúc cúp máy liên lạc.

Trong phòng tối, cha của Nam Phi Trúc đứng đối diện: “Muốn trả lại người này? Có phải Shaω Eli phát hiện ra cái gì không?”

“Yên tâm.” Nam Phi Trúc cười nhạo, giơ ngón tay chỉ vào đầu óc, “Tên ngu Shaω Eli kia có thể phát hiện được cái gì chứ, còn dùng bộ dáng tố cáo này. Ba nó chưa từng dạy nó nhưng thủ đoạn này đâu. Mấy đứa con nít con nôi thì biết làm gì.”

Nhắc đến cha Shaω Eli, cha Nam Phi Trúc gật đầu: “Đúng thật, cả nhà đều ngu xuẩn.”

...

Shaω Eli, người được người khác tin là ngu ngốc, giờ phút này đang thở hổn hển, gã nói lắp bắp: “Nam Phi Trúc thoạt trông dọa người ghê.”

“Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?” Kim Kha hỏi.

Shaω Eli kể lại tình huống vừa rồi: “Một món ăn rau dưa đồ thôi mà, Nam Phi Trúc tuyệt nhiên là tên bi3n thái!”

Mọi người: “...”

Ứng Tinh Quyết và Vệ Tam liếc nhau một cái, lập tức hỏi Shaω Eli: “Cậu đã tới khu vườn đó rồi, có nhớ nó trông như thế nào không?”

“Nhớ kỹ chớ.” Shaω Eli gật đầu, “Cả đời này cũng sẽ không quên.”

“Cậu chính miệng nói lại một lần hoặc là vẽ xuống.” Vệ Tam nói.

Shaω Eli lắc đầu: “Tôi không thể vẽ đâu, chỉ có thể nói dáng dấp của mấy thứ đó thôi.”

“Mấy thứ đó? Vườn rau có rất nhiều loại rau?” Ứng Tinh Quyết hỏi.

“Đúng, rất lớn.”

Giờ phút này, không hiểu vì sao mà mọi người lại có dự cảm không tốt.

Chương 292

“cây biến dị ở trạng thái con non”

Shaω Eli không đến bệnh viện, lại để quản gia đến thăm người tưới rau thay cho gã.

Khi quản gia đi tới, Nam Phi Trúc tự mình chờ ở cửa phòng bệnh.

“Shaω Eli không đến?” Nam Phi Trúc nhìn thấy quản gia nhà Eli tới thì không nhìn ra được cậu ta thất vọng hay là đã sớm dự đoán được, “Chúng tôi thuê công nhân vào làm việc, nhưng tay chân bọn họ lại không sạch sẽ, tùy tiện hù dọa vài cái là không ổn ngay.”

Quản gia gật đầu, nói hùa theo: “Dù sao cũng là người bình thường, không chịu nổi mấy lần bị dọa.”

“Nếu Shaω Eli đã không đến, phiền quản gia thay tôi nói với cậu ta một tiếng xin lỗi, lúc trước không biết người này là anh em chí cốt của cậu ta.” Nam Phi Trúc đi vài bước bỗng nhiên quay đầu lại nói với quản gia, “Nhưng mà các ông tốt nhất vẫn nên để cậu ta chú ý thân phận một chút.”

“Tôi sẽ truyền đạt từng cái một về những lời nói của cậu.” Quản gia luôn mỉm cười.

Nam Phi Trúc xoay người rời đi, mặt không chút thay đổi ngồi trên máy bay.

Cả nhà Eli ngu ngốc, ngược lại người quản gia này có chút bản lĩnh.

Nam Phi Trúc đan chéo hai tay, khuỷu tay đặt trên đầu gối, sự ác độc chợt nảy ra từ trong mắt: “Cũng gần lúc nên ra tay rồi.”

...

“Đây là thứ mà gia đình họ trồng?” Kim Kha chỉ vào món ăn vừa được vẽ xong hỏi Shaω Eli.

“Không kém là bao đâu.” Shaω Eli chỉ vào rễ rau, “Gân ở đây còn dày hơn một chút nữa.”

Mọi người nhìn mấy bức tranh bèn lặng thinh một lúc lâu, cuối cùng

Liêu Như Ninh nói: “Đây là món ăn á? Ai trong các cậu đã ăn chưa? Món ăn của Sao Sa Đô cũng không dài như vậy.”

“Các cậu đã từng gặp chưa?” Vệ Tam ngẩng đầu hỏi anh em Sơn Cung, bọn họ lớn lên ở Sao South Pasadena, thực vật đa dạng, gần như tập hợp đầu đủ chủng loại ở Liên bang.

Sơn Cung Dũng Nam lắc đầu: “Tôi chưa thấy bao giờ, dạng thức ăn này trông... không giống như là thứ ăn được. Nếu tiếp tục lớn lên thì cả rễ và lá đều quá già.”

“Sao South Pasadena có một giáo sư nghiên cứu thực vật.” Sơn Cung Ba Nhận cho hay, “Có lẽ tôi có thể thử hỏi cô ấy một chút.”

Bởi vì bão sao đang đến rất gần, tín hiệu của họ bị gián đoạn, sau một vài phút thì mới gọi được sang cho cô giáo sư nọ.”

“Món ăn?” Giáo sư tiến lại gần quan sát kỹ bức tranh trước ống kính và cau mày, “Em có chắc là không vẽ sai không?”

Sơn Cung Ba Nhận nhìn về phía Shaω Eli.

“Không sao đâu ạ, trông y như thế này.” Shaω Eli chắc chắn.

“Tôi chưa bao giờ thấy món ăn này.” Giáo sư nhìn một lúc và khẳng định, “Tuy nhiên… Nếu mấy em không vẽ sai thì những thứ này hoàn toàn không giống món ăn. Càng giống như là… trạng thái còn non.”

Danh từ quan trọng không nghe được rõ ràng, kênh liên lạc bị gián đoạn trong một giây vì bị ảnh hưởng bởi bão sao. Giao tiếp ở Sao Bạch Ải dù không có trở ngại, nhưng tín hiệu ngoài hành tinh sẽ bị xáo trộn trong thời gian này.

“Giáo sư, giáo sư.” Sơn Cung Ba Nhận hỏi lại một lần nữa, “Cái gì mà non?”

“... Dựa vào những hình thái chính này, nó giống như...” Hình ảnh cứ chớp tắt, tín hiệu cực kỳ không ổn định, giáo sư cũng phát hiện bèn tăng tốc độ nói, “Giống như thực vật biến dị ở trạng thái cây non. Từ sau khi ngôi sao đầy thực vật biến dị bị thổi bay, tư liệu về thực vật biến dị bên trong Liên bang mất đi rất nhiều, chỉ còn lại một chút. Hơn nữa đối với loại thực vật biến dị này thì họ chủ yếu chỉ có hình ảnh tư liệu lúc chúng ở trạng thái trưởng thành. Bà nội tôi đã từng thấy qua một ít thực vật biến dị trạng thái còn non, mấy bức tranh

trong tay cậu rất giống thứ bà nói.”

Giáo sư nói xong câu cuối cùng là tín hiệu liền hoàn toàn đứt đoạn, Sơn Cung Ba Nhận chờ hồi lâu cũng không nhận được tư liệu song,chỉ dựa vào câu nói vừa rồi của giáo sư cũng đủ để cho sinh viên quân sự ở đây cảnh tỉnh.

“Vừa rồi giáo sư nói thực vật biến dị?” Tư Đồ Gia hỏi trong khiếp sợ, “Sao còn có thứ như vậy?”

“Không phải Sao Cốc Vũ có cây đột biến, chẳng qua là nó ở trạng thái trưởng thành thôi.” Liêu Như Ninh hỏi vặn lại.

“Chúng ta cần phải đến nhà họ Nam xem thử xem.” Kim Kha nói, “Bão sao mất ít nhất 6 tiếng để hoàn toàn đến gần, tín hiệu kênh liên lạc ngoài hành tinh có đôi khi dùng được, ít nhiều gì tụi mình phải lấy được hình ảnh. Nếu như là hiểm lầm thì thôi, còn không…”

Ẩn ý phía sau không cần nói cũng biết.

“Nhà họ Nam còn không biết chúng ta ở đây, cơn bão sao gần nhất khiến trên Sao Bạch Ải có thêm không ít du khách tạm dừng ngay bến cảng. Chúng ta có thể lẻn vào xem trước.” Kim Kha nhìn về phía Shaω Eli, “Cậu đã đến nhà họ Nam, biết cấu trúc bên trong, cậu cũng phải đi cùng luôn.”

Shaω Eli: “… Được rồi.” Luôn luôn cảm thấy có chuyện xấu sắp xảy ra.

Khi họ thảo luận về bước kế tiếp trong kế hoạch, quản gia đã trở lại.

Tin mang theo là người tưới rau chẳng bị tổn thương, nhưng tinh thần bị k1ch thích, ngay cả nói chuyện cũng không rõ ràng.

“Kênh liên lạc của Nam Phi Trúc.” Shaω Eli đột nhiên giơ quang não lên và nói.

Ứng Tinh Quyết làm một cái cử chỉ, những người khác toàn bộ đứng ở phía sau anh và đối diện với Shaω Eli: “Nhận.”

Shaω Eli hắng giọng một cái, đặt mông ngồi trên ghế, cầm lấy ly nước trái cây, lúc này mới kết nối với kênh liên lạc của Nam Phi Trúc.

“Không phải nhờ giản gia truyền lời cho tôi rồi à?” Shaω Eli hứ một tiếng, “Lại gọi tới làm gì? Trước kia tôi không phát hiện thủ đoạn của cậu rất tàn nhẫn như vậy.”

Nam Phi Trúc cười nhẹ một hồi mới nói: “Không phải cậu ở trường quân sự cũng ăn nói ngang ngược à? Bây giờ bắt đầu học có được lòng tốt rồi?”

Shaω Eli bị cậu ta làm cho nghẹn họng, gã tức giận đến nỗi hút một họng đầu nước trái cây: “Không có gì thì cúp máy, tôi sắp đi tập luyện.”

“Khoan cúp đã, tôi có chính sự.” Nam Phi Trúc vội vàng nói, “Gần đây tôi lấy được không ít tài liệu tốt, còn có một kết cấu cơ giáp mới có thể đề cao hiệu suất tấn công, cho nên muốn mời mấy người các cậu cùng nhau tới đây để giúp các cậu cải tạo cơ giáp.”

“Mấy người?”

“Tôi là cơ giáp sư của đội chủ lực, đương nhiên là phải phụ trách cho tất cả chiến sĩ độc lập của đội chủ lực.” Nam Phi Trúc nói với khuôn mặt nghiêm nghị, “Chỉ là cải biến kết cấu xung quanh động cơ, nhưng mà sau khi cải tạo cần các cậu thử xem cho dễ dò số liệu.”

“Khi nào?” Shaω Eli cúi đầu chơi ngón tay của mình, “Đi đâu?”

“Ở trường, 8 giờ tối, tôi sẽ chờ mấy cậu.”

Chờ Nam Phi Trúc cúp máy, Shaω Eli ngay lập tức bật dậy và hỏi Ứng Tinh Quyết: “Cậu ta muốn tôi đi tới trường vào ban đêm, tôi có nên đi không?”

“Đi.” Ứng Tinh Quyết hạ mắt xuống, “Cậu nói về cấu trúc nhà họ Nam, chúng tôi tự mình đi qua.”

Cũng không phải để Shaω Eli đi một mình, người của trường Đế Quốc và trường Damocles sẽ âm thầm đi theo; mà Ứng Tinh Quyết, Vệ Tam cùng với anh em Sơn Cung thì đi vườn rau nhà họ Nam kiểm tra đồ bên trong xem nó có phải là thực vật biến dị hay không.

“Đồng phục sinh viên, đồng phục đào tạo...” Shaω Eli lấy ra một đống quần áo của mình cho những người đi theo, “Mấy cậu vẽ một tí cho mặt mình là có thể đi lại bên trong Samuel.”

Mặc dù các đội thi đấu được hoạt động tự do, nhưng hầu hết các sinh viên quân sự trong khuôn viên trường là sinh viên của từng lớp một; nên sau khi thay quần áo, bọn họ có thể ngay lập tức hòa mình vào trong đó.

...

Bọn họ chia làm hai đầu hành động, bốn người nhóm Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết đi tới nhà họ Nam.

“Dưới tường rào có người.” Ứng Tinh Quyết dùng cảm giác dò xét xong thì cho biết, “Mỗi gian phòng cách nhau 400m là có một người lính canh.”

Vệ Tam ngửa đầu nhìn tường rào và đưa tay ngăn cản Sơn Cung Ba Nhận chuẩn bị tiến lên: “Nơi này có lá chắn bảo vệ phòng hộ.” Hơn nữa còn không phải là dạng phòng hộ bình thường, theo cô thấy nếu bọn họ tùy tiện trèo qua thì chỉ nhận được đòn tấn công.

“Các cậu chờ một chút.” Vệ Tam đi một vòng quanh khu vực lân cận rồi đứng ở góc tường bắt đầu khuấy động.

Sơn Cung Dũng Nam không nhịn được hỏi: “Cậu đang làm gì vậy?”

“Trên thực tế lá chắn bảo vệ là một loại năng lượng.” Vệ Tam cúi đầu vòng quanh vòng kim loại đặc biệt, “Đợi lát nữa thứ này sẽ hấp thụ năng lượng trên lá chắn bảo vệ và vẽ ra một lỗ hổng, bốn người chúng ta phải đi vào trong 10 giây mà không bị bảo vệ dưới tường phát hiện. “

Sơn Cung Dũng Nam: “... Khoa cơ giáp sư của trường Damocles các cậu còn dạy cái này?”

Đầu Vệ Tam cũng chả ngẩng lên: “Không có dạy.” Lá chắn phòng hộ trong mắt cô cũng là một loại khóa, trước đó sau chuyện lá chắn bảo vệ của Sao Willard, cô đã nghiên cứu cách mở lá chắn bảo vệ liền.

Ứng Tinh Quyết đứng ở chỗ bóng tối im lặng nhìn Vệ Tam, ánh mắt bình tĩnh nhìn ngón tay cô linh hoạt chỗ cái vòng tròn kim loại.

“Được rồi.” Vệ Tam mở lòng bàn tay ra và để lộ một vòng kim loại thuôn nhọn ở chỏm, “Phạm vi vô hiệu hóa của lồng phòng hộ có thể cho một người đi qua, động tác của mọi người càng nhanh càng tốt. Sơn Cung Ba Nhận đi cuối cùng nhớ lấy lại.”

Không ai phản đối, nhưng họ sẽ phải chờ cho lính canh rời khỏi khu vườn.

“Bây giờ.” Ứng Tinh Quyết nói nhỏ.

Vệ Tam trong nháy mắt nhảy dựng lên, nắm vòng kim loại hình nón dán vào hư không, trong nháy mắt đó có đường vân màu xanh le lói hiện ra. Vệ Tam lập tức xoay người đi qua rồi rơi xuống đất, Sơn Cung Dũng Nam đã nhảy lên tiếp, dẫn đầu xoay người tiến vào nhà họ Nam.

Ngay sau đó là Ứng Tinh Quyết, cuối cùng Sơn Cung Ba Nhận nhảy vào. Trong nháy mắt xoay người vượt qua lá chắn phòng hộ, cậu ta vươn một tay lấy vòng kim loại hình nón. Trong phút chốc năng lượng lại mở rộng một lần nữa và lấp đầy lá chắn phòng hộ.

Toàn bộ hành trình chỉ có 7 giây, ngắn hơn dự kiến, người bảo vệ nhà họ Nam không phát hiện bất kỳ sự bất thường nào. Bất cứ ai cũng không thể tưởng tượng được rằng có người có thể vào mà không cần công tắc, chẳng phá hủy lá chắn.

Bốn người là cấp siêu 3S, sự nhạy cảm với môi trường bên ngoài mạnh hơn những người khác. Mặc dù có nhiều lính canh dưới bức tường nhưng họ tìm thấy một nơi để ẩn náu trong nháy mắt khi mình vừa rơi xuống đất.

“Mùi ở đây...” Vệ Tam dán sát vào cái cột, cô bài xích nơi này.

“Kênh liên lạc của giáo sư đã được kết nối rồi.” Sơn Cung Ba Nhận chợt cho hay, cậu ta hạ giọng nói với giáo sư một vài từ để cho bà ấy không cúp máy, đợi lát nữa sẽ xem hình dạng chân chính bên trong vườn rau.

“Đi!”

Một tổ lính canh rời đi ở phía trước, bốn người lập tức lặng lẽ hướng về phía Shaω Eli nói là vườn rau.

...

Trong đêm, trong vườn rau là một mảng màu xanh lá cây đậm, nếu nhìn kỹ hơn thì thấy có dáng dấp giống thứ rau ăn được, chứng tứ được trồng trong đất theo từng hàng từng hàng.

Sơn Cung Ba Nhận đi đến một vườn rau gần nhất, nhắm ống kính vào một cây rau còn giáo sư mở to mắt nhìn kỹ. Kế đó sắc mặt bà trở nên trắng bệch, hạ thấp giọng nói: “Tuyệt đối là mầm non của cây đột biến, đây là ở đâu? Ai đó đang trồng thứ này nhân tạo? Sao có thể…”

“Giáo sư, có cách nào để đối phó với những cây đột biến ở trạng thái non này.” Sơn Cung Ba Nhận ngắt lời bà ấy và hỏi.

“Tính hiếu chiến của cây non không mạnh như cây trưởng thành, nhưng khả năng sinh sản của chúng cao hơn nhiều cho nên muốn xử lý cũng rắc rối hơn. Cách tốt nhất tập hợp chỉ huy, sử dụng cảm giác để g iết chết triệt để cây đột biến còn non.” Giáo sư lo lắng, “Em tìm thấy nó ở đâu, bây giờ báo cáo ngay lập tức, tôi gửi người của quân khu đi xử lý.”

“Giáo sư, em cảm ơn, chúng em có việc phải làm.”

Vệ Tam nhìn từng hàng cây biến dị còn non như không thấy điểm cuối, kế đó cô nghiêng mặt nhìn Ứng Tinh Quyết: “Cảm thấy không chỉ là trồng cây biến dị còn non.”

Ứng Tinh Quyết giơ tay che mắt Vệ Tam nhưng không đụng vào cô, chỉ ngăn lại như có như không. Anh dùng cảm giác phủ lên mắt cô rồi lập tức buông tay, hai người cùng nhau nhìn về phía vườn rau này.

Từ một mảng lớn các cây đột biến màu xanh đậm ban đầu, bấy giờ rễ chúng đã chuyển sang màu xám, và liên tục tăng lên, ngay cả mạch lá cũng được bao phủ bởi màu xám.

“Không phải sương mù bọ đen?” Vệ Tam nhíu mày nhìn những thứ màu xám này, nó làm cho cô nhớ tới vật chất màu xám nhìn thấy ở Sao Phàm Hàn lúc thi đấu. “Chúng ta đi chỗ khác nhà họ Nam xem một chút.”

“Được.” Ứng Tinh Quyết đồng ý, nhưng trước khi đi, cảm giác của anh bao trùm toàn bộ vườn rau, bao bọc những cây đột biến trạng thái non này.

Chương 293

“trận địa chế biến”

Từ khi phát hiện nhà họ Nam trồng cây đột biến, mấy người Vệ Tam không thể không suy nghĩ sâu xa, vườn rau chỗ ngoài có vật chất màu xám, bên trong…. Bọn họ có vấn đề hay không?

Bởi vậy Sơn Cung Dũng Nam phụ trách liên lạc với Ngư Thiên Hà và Sơn Cung Dương Linh bên kia, cố gắng gửi tin nhắn ra ngoài, nhưng vẫn thất bại. Xem ra bão sao càng ngày càng gần.

…

Cảm giác cấp siêu 3S bao trùm toàn bộ vườn rau, Ứng Tinh Quyết điều khiển cảm giác bắt đầu từ đáy cây biến dị non, trong nháy mắt giết sạch vật chất màu xám trong đó. So với những vật màu xám có khả năng sát thương ẩn trong gió lốc ở trong đấu trường lạnh lẽo thì thứ trong đám cây ở vườn rau quá nhỏ, chúng không phát triển, không có khả năng chống cự.

Khi vật chất màu xám được loại bỏ, những cây đột biến ở trạng thái cây non dường như mất đi sức sống, ngay lập tức héo queo.

Vệ Tam đứng ở bên cạnh cũng không dễ chịu, cô một mặt bài xích những vật chất màu xám này, mặt khác nhận thấy cảm giác của Ứng Tinh Quyết, nên cũng chả chớp mắt và vô ý thức nhìn chằm chằm anh.

Là một chỉ huy cấp siêu 3S, Ứng Tinh Quyết gần như phát hiện ra ngay từ cái nhìn đầu tiên của Vệ Tam, nhưng anh không có động tác nào khác mà chỉ dọn xong vật chất màu xám rồi quay đầu nói: “Được rồi.”

Lúc này Vệ Tam dường như mới hoàn hồn: “Chúng ta đi.”

Mấy người đi theo tuyến đường Shaω Eli đã cho và cũng giống hệt gã khi không tìm thấy bất cứ điều gì bất thường. Nhưng tại thời điểm có người đi tới gần đây, bốn người nhìn thấy thì biết ngay là người bị nhiễm bệnh, mức độ cảm giác quá thấp, chỉ có cấp A.

Cây đột biến ở trạng thái cây non thêm những người bị nhiễm bệnh, rất khó để nghĩ rằng người nhà họ Nam bình thường.

Ứng Tinh Quyết đứng tại chỗ, cảm giác nhất thời lặng lẽ bao trùm toàn bộ nhà họ Nam, anh đang điều tra tình huống bên trong nhà.

Không thể kiểm tra cấu trúc của nhà họ Nam, nhưng lại tìm được nơi mọi người tụ tập với trạng thái kỳ lạ.

Lúc cảm giác Ứng Tinh Quyết tìm được một nơi nào đó, anh còn chưa nói ra miệng thì Vệ Tam đã nhìn về phía một khu vực: "Nơi đó có cái gì."

Bốn người nhanh chóng đến gần căn phòng kia, từ bên ngoài nhìn vào thì chẳng có gì bất thường. Vệ Tam lặng lẽ tới gần, cửa không khóa, cô đẩy cửa mang theo người khác đi vào và thấy bên trong là phòng làm việc của cơ giáp sư.

Không khác gì phòng làm việc bình thường, tầng 1 là một sân bãi thử nghiệm trống rỗng và một số máy được đặt ở góc tường, tầng 2 là nơi làm việc của cơ giáp sư.

Sơn Cung Ba Nhận đi rón rén lên tầng 2 tìm kiếm, một lát sau cậu ta đứng ở trên lắc đầu với bọn họ, tỏ vẻ không thấy bất thường.

Chẳng qua… Bước vào ngôi nhà này, người cảm thấy không thoải mái không chỉ có Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết, hai anh em Sơn Cung cũng cảm thấy có gì sai sai, song, nơi này chỉ là phòng làm việc bình thường.

Ứng Tinh Quyết nghiêng mặt đối đầu với mắt Vệ Tam rồi vươn tay chỉ một chỗ dưới chân.

[Có người ở dưới đó.]

Ngay vào lúc này, Vệ Tam làm một thủ thế với anh em Sơn Cung ra hiệu, ra hiệu bọn họ né đi, còn mình thì mang theo Ứng Tinh Quyết trốn sau lưng dụng cụ kiểm tra tầng 1.

Sàn nhà của phòng thử nghiệm tầng 1 đột nhiên mở ra từ dưới, và một nhóm người bước ra từ trong đó, hay nói đúng hơn là những người bị nhiễm bệnh bước ra. Cấp độ cao hơn so với những người bên ngoài hồi nãy, nhưng toàn bộ đều là cấp 3S trở xuống.

Một chiếc áo choàng màu đen bao bọc thân mình, không nhìn thấy rõ khuôn mặt, chỉ có một đôi mắt màu xám đen lộ ra bên ngoài.

Thiết bị kiểm tra có kích thước lớn, đằng sau có kết nối năng lượng với các bức tường cho nên để lại một khoảng cách nhất định. Ngay từ đầu Ứng Tinh Quyết đã bị Vệ Tam đẩy sát vách tường, nhưng bản thân cô lại chưa kịp xoay người trốn song song cho ổn thì người dưới đất đã đi ra.

Vệ Tam không di chuyển lung tung, cứ đứng theo tư thế này, cô không chú ý tới cảnh hiện tại hai người gần như mặt đối mặt dán cùng một chỗ, cô chỉ hơi nghiêng đầu, cho mắt nhìn vào giữa sân bãi thử nghiệm.

Nhóm người bị nhiễm bệnh giơ theo một cái tủ dài màu đen đi ra, chầm chậm ra ngoài và đóng cửa lại.

Mà Ứng Tinh Quyết rũ mắt xuống nhìn gò má cô có chút thất thần, nhưng rất nhanh anh đã tập trung tinh thần. Thông qua cảm giác, anh chỉ huy hai người anh em Sơn Cung để cho bọn họ đi theo đội người này, xem bọn họ đang làm cái gì.

Sơn Cung Ba Nhận ở trên cao lặng lẽ lật đầu rồi cùng đi ra ngoài với Sơn Cung Dũng Nam ở một chỗ.

Một lúc lâu sau, trong phòng làm việc không có bất kỳ động tĩnh gì, cùng lúc đó Vệ Tam đi ra từ phía sau máy móc. Cô đi vài bước chậm lại, nghiêng đầu chờ Ứng Tinh Quyết và hai người cùng nhau đi qua.

Vệ Tam nhìn mặt đất trên sân thử nghiệm đã khôi phục nguyên hiện trạng ban đầu: “Chúng ta ở đây chờ một chút.”

Tùy tiện mở đường vào, chả ai biết phía dưới có cái gì.

Hai người một lần nữa trốn trở lại, nhưng lần này là dạng mỗi người một bên.

Đợi gần nửa tiếng, rốt cuộc lại có một đội người bị nhiễm bệnh mang theo tủ dài màu đen đi ra, Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết phối hợp ra tay, sau đó cô nhét người bị nhiễm bệnh lên tầng 2.

Ứng Tinh Quyết đứng trước tủ dài màu đen, trầm mặc nhìn đống máu màu đen xuyên qua cái nắp tủ trong suốt.

“Máu của người bị nhiễm bệnh?” Vệ Tam nhảy xuống, đứng trước tủ dài nhíu mày và hỏi.

Bỗng Ứng Tinh Quyết đưa tay nắm lấy cổ tay Vệ Tam, một lát sau anh mới buông tay ra: “Chúng ta đi xuống.”

Vệ Tam cầm lấy hai chiếc áo choàng màu đen ở khuỷu tay: “Mặc vào đã.”

Cô vừa sờ được chìa khóa công tắc địa đạo trên người một trong số họ. Vừa ấn vào là miệng địa đạo đã mở ra từ bên trong.

Hai người nhanh chóng đi vào thì phát hiện bên trong là một hành lang dài, ngay cả khi ánh đèn sáng trưng như ban ngày thì vẫn cảm thấy tù mù.

Ở phía bên kia, hai anh em Sơn Cung đi theo nhóm người bị nhiễm bệnh, muốn biết bọn họ đang làm gì lại phát hiện ra cảnh tượng đời này họ khó mà quên được.

Nhóm người bị nhiễm bệnh đặt tủ dài màu đen xuống, mở nắp tủ, sau đó hai người bị nhiễm bệnh khác cầm cái chén tới và múc đầy thứ trong đó cho những người bị khóa trên bàn làm việc uống.

Từng hàng từng hàng người bình thường mặc trang phục của người tưới rau nhà họ Nam như Shaω Eli mô tả đang nằm trên bàn làm việc, bị người ta không ngừng đổ máu của người bị nhiễm bệnh vào. Có người bị nhiễm bệnh khác đi tới đi lui và lật qua lật lại mấy cái nhãn treo ở cuối bàn, giống như đang chọn đồ gì đó có chất lượng tốt. Dường như cuối cùng tìm được thứ hắn muốn, người này mở thẳng xiềng xích ra và ra sức kéo người trên đó, kéo cho rớt thẳng xuống đất.

Tại thời điểm này một số người bị nhiễm bệnh khác đến lột quần áo của người bình thường nọ. Sau đó, họ kéo người này sang phía bên kia của dây chuyền lắp ráp, nơi người bình thường không mặc quần áo sẽ nằm lên và từ từ di chuyển. Người này muốn vùng vẫy, nhưng đúng lúc này, người bị nhiễm bệnh đang đứng bên dây chuyền lắp ráp bèn duỗi tay ra, kéo máy móc trên đó và đặt nó vào ngay người bình thường. Theo đó là một tiếng khàn khàn kêu r3n chả giống con người vang lên, máy móc được kéo lên đặt lại vị trí cũ, lúc này chân tay của người bình thường đã bị đóng đinh.

Cái máy này giống như một cái máy dập người cỡ lớn, nó đóng đinh mọi người trên bàn nước, theo đà bánh xích chuyển động, thứ chào đón bọn họ là vòng cắt chém tiếp theo.

Những người có tay chân đầy đủ bị đặt lên đó trong mắt anh em Sơn Cung, cuối cùng lại biến thành một đống thịt vụn. Kế đó đống thịt này được đổ vào thùng lớn, còn có những người khác đổ thêm mấy thứ gì vào thùng nữa và khuấy đều.

Đây chính là thứ Shaω Eli nói, thứ bọn họ dùng để tưới vườn rau.

Sơn Cung Dũng Nam cúi đầu nhìn xuống đất, cô biết người thường bị ép và rót một lượng lớn máu của người bị nhiễm bệnh, hoặc có thể nói là sương bọ đen, thì cuối cùng chỉ có một con đường chết; cơ mà không phải là kiểu chết thế này.

Ngay khi cô ấy bước về phía trước, Sơn Cung Ba Nhận ngăn cản cô ấy.

Sơn Cung Dũng Nam ngước mắt nhìn Sơn Cung Ba Nhận, con mắt vẫn không nhúc nhích.

Cuối cùng, Sơn Cung Ba Nhận thu tay và làm một cử chỉ: chúng ta cùng đi.

Người ở trong này có cấp cao nhất cũng chỉ là cấp SS, mặc dù thực lực được sương mù bọ đen tăng lên thì cũng chả ngăn được hai vị chiến sĩ độc lập cấp siêu 3S tức giận, càng không phải nói đến mấy người này hầu như chưa từng đánh thực chiến.

Toàn bộ "trang trại gia công" là một chỗ cô lập, ngoại trừ một cánh cửa thì chẳng còn lối đi nào cả, cửa đóng lại là bên ngoài sẽ không nghe thấy tiếng cắt chém bên trong.

Sơn Cung Dũng Nam đi từ từ khỏi chỗ ẩn nấp, Sơn Cung Ba Nhận khóa cửa lại, đám người bị nhiễm bệnh kia còn chưa kịp phản ứng.

"Những chuyện này, tụi bây làm bao nhiêu năm rồi?" Sơn Cung Dũng Nam cho từng đao vào từng người bị nhiễm bệnh, mỗi lần cô ấy giết một người là hỏi một câu.

Cuối cùng có người bị nhiễm bệnh phản ứng lại, tiến vào cơ giáp và lao về phía cô ấy.

Sơn Cung Dũng Nam đi thẳng về phía dây chuyền sản xuất, có hai người bị nhiễm bệnh nắm lấy cơ hội bèn lần lượt chém vào lưng và chân của cô.

Cô nghiến răng đứng thẳng tắp, cầm đao quay người chém hai nhát, chém đứt người bị nhiễm bệnh ngay cả họ ở trong cơ giáp.

Sơn Cung Dũng Nam không nhìn bọn họ thêm một chút, cô ấy vẫn đi về phía trước, đi tới trước cái máy dập khổng lồ kia và dùng một đao chặt đứt nó, đao thứ hai chém vào trên bàn có dòng nước chảy, làm cho nó không có cách nào tiếp tục vận hành.

Sơn Cung Ba Nhận chuyên tâm xử lý người bị nhiễm bệnh đi về phía em gái. Rất nhanh Sơn Cung Dũng Nam xoay người, cô cho cơ giáp hạng nặng nhảy dựng lên và rơi xuống đất, người bị nhiễm bệnh xung quanh cứ thế chết dưới đao của cô.

...

Cuối cùng, toàn bộ người bị nhiễm bệnh ở khu chế biến đã chết hết bên trong, Sơn Cung Dũng Nam bước ra lau máu trên khuôn mặt, khoang cơ giáp của cô bị hư hại, mảnh vỡ làm mặt trầy xước.

Sơn Cung Dũng Nam nhìn những người bình thường giãy dụa trên bàn làm việc với khuôn mặt không cảm xúc, bọn họ không thể làm gì được, chỉ có thể nhìn sương bọ đen nuốt chửng sinh mệnh của những người này.

“Những người này... xử lý như thế nào?” Sơn Cung Ba Nhận hỏi.

“Em muốn đưa họ đến phòng quan sát.” Sơn Cung Dũng Nam nói nhỏ.

“Chờ chúng ta xử lý xong chuyện khác trước đã?” Sơn Cung Ba Nhận không quên Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết vẫn còn ở trong phòng làm việc.

Chương 294

“chế tạo người nhiễm bệnh”

Hành lang dưới lòng đất.

Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết mặc áo choàng đen gặp một đội ngũ và trà trộn vào trong đó, đi theo bọn họ vào trong.

Thông qua áo choàng đen chỉ nhìn thấy được đôi mắt, và cách dễ nhất để xác định người bị nhiễm bệnh là nhìn vào mắt. Cũng may tất cả những người bị nhiễm bệnh đang làm công việc của mình. Họ cứ như thể không có suy nghĩ, chỉ có bản năng sinh vật mà làm lặp đi lặp lại rồi cứ làm một vòng tuần hoàn như thế. Chả ai chú ý đến hai người cúi đầu cuối cùng.

Càng đến gần bên trong thì mùi càng khó chịu. Đối với Tinh Quyết mà nói thì dù tiềm thức cấp siêu 3S đối địch với sương bọ đen nhưng anh vẫn có thể kiểm soát bản thân. Chẳng qua Vệ Tam lại không dễ dàng điều khiển bản thân như vậy, từ trước đến nay cô bài xích những người bị nhiễm bệnh khác, không thích sương bọ đen, cơ mà hiện tại lại mơ hồ như bị hấp dẫn, làm cho bước chân của cô càng ngày càng chậm.

Khác với sự ham lam về cảm giác cấp siêu 3S, cô cảm thấy giống như mình đã tìm thấy đồng loại.

Chợt Ứng Tinh Quyết vươn tay nắm lấy tay Vệ Tam từ dưới áo choàng đen, anh khẽ lắc đầu với Vệ Tam.

Hai người đi cạnh nhau từ đầu và áo choàng đen rộng rãi, chẳng có người bị nhiễm bệnh phát hiện ra sự khác biệt.

Vệ Tam hoàn hồn, đuổi kịp bước chân phía trước, Ứng Tinh Quyết cũng thuận thế buông tay ra.

Họ càng đi thì con đường phía trước càng rộng, cuối cùng đến đích và đó là một khu vực lấy máu khổng lồ.

Toàn bộ khu vực lấy máu được dựng lên một hàng khoang lạnh trong suốt. Mỗi khoang đều có một người bị nhiễm bệnh và ứng với nó, bên ngoài khoang được kết nối với một ống trong suốt, đầu kia miệng ống nối thì với một trong những đường ống dày nhất, và

những cái lỗ của đường ống này thông tới một hồ máu. Máu bên trong ống được gắn ngoài khoang không chảy nhanh, thậm chí còn thong thả, chúng chảy từng chút một vào đường ống dày nhất, máu của người bị nhiễm bệnh chảy vào hồ máu như một dòng suối nhỏ.

Những người bị nhiễm mặc áo choàng đen đang chờ để lấy bên cạnh. Hồ máu được chia thành hai phần, máu chảy đến chỗ nối của đường ống đặt trong một nửa hồ máu rồi từ từ thấm vào nửa hồ máu còn lại. Có một máy bấm giờ bên cái hồ, mỗi sau nửa tiếng, một người bị nhiễm bệnh sẽ quỳ xuống trước hồ máu cuối cùng, đổ máu vào tủ dài và mang nó ra ngoài.

Toàn bộ quá trình như thể đã được thực hiện vô số lần.

Mắt thấy đến phiên người phía trước đi qua và tiếp theo là Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết, chợt nửa phần trước trong hồ máu có một người đẫm máu bước ra.

Ông ta đứng vậy với toàn thân máu không là máu, bước ra từng bước, ngay lập tức có một người bị nhiễm bệnh lấy khăn lau cho ông.

Ứng Tinh Quyết nhanh chóng giương mắt nhìn người đứng lên từ trong hồ máu, anh nhận ra đó là cha của Nam Phi Trúc.

- -- Nam Thiên Sĩ.

Người này năm đó cũng là sinh viên trường Quân sự Samuel, cũng từng một lần tiến vào quân khu rồi sau đó bị thương rút lui, vẫn mãi tĩnh dưỡng ở Sao Bạch Ải.

Lúc trước chuyện này hoàn toàn không thu hút sự chú ý của bất kỳ kể kẻ nào. Sự hao hụ trong nội bộ quân khu đã lớn từ đầu, dù cho lúc ở trường quân sự có ưu tú đến đâu thì chỉ khi chịu đựng và vượt qua quân khu mới có thể chân chính đứng trước mặt dân chúng Liên bang.

Từ sau lúc Nam Thiên Sĩ ra khỏi hồ máu, Vệ Tam đã áp chế loại hấp dẫn mãnh liệt đó, cô cúi đầu nhìn chằm chằm mặt đất, không nhìn ông ta.

Tại thời điểm này, ở một hành lang khác có một người bình thường, theo sau là người bị nhiễm bệnh.

Nam Thiên Sĩ lau sạch mặt, ông ta cầm một con dao rồi rạch tay mình. Ông ta đi tới trước mặt người này, giơ tay dùng sức siết tay và cho người này uống máu, ông ta muốn tạo ra người bị nhiễm bệnh.

Đột nhiên Nam Thiên Sĩ dừng tay, nhìn về phía người bị nhiễm mặc áo choàng đen, híp mắt híp lại, đoạn, sải bước đi về phía Vệ Tam.

“Ngẩng đầu.” Nam Thiên Sĩ cương quyết.

Thường những người bị nhiễm mặc áo choàng đen có đôi mắt khác với người bình thường, nhưng cũng chẳng phải là con mắt đen hoàn toàn, không thuộc về những người bị nhiễm bệnh cấp cao.

Vệ Tam chỉ cần ngẩng đầu lên sẽ bị phát hiện.

Thấy cô không có động tĩnh gì, Nam Thiên Sĩ đưa tay kéo thẳng áo choàng đen. Vệ Tam để cho ông ta kéo lấy, một giây sau khi áo choàng đen bị kéo, tay cô cầm dao gâm và sáp gần Nam Thiên Sĩ, muốn đâm vào ngực ông ta.

Những người bị nhiễm bệnh khác lần lượt lui ra, Ứng Tinh Quyết cũng kẹp ở trong đó. Từ giây phút Nam Thiên Sĩ phát hiện ra, Vệ Tam biết ngay mình bị phát hiện nên cô lặng lẽ vỗ vỗ tay anh, muốn anh tránh ra.

“Là mày?” Nam Thiên Sĩ lui ra rồi nhận ra đó là Vệ Tam, ông ta bảo người bị nhiễm bệnh khác chạy tới không cần ra tay và nhìn lom lom Vệ Tam như có điều suy nghĩ, “Mày... mày cũng là người bị nhiễm bệnh?”

Một số ít các tình huống cảm ứng lẫn nhau như vậy rất có thể cho thấy rằng họ là những người bị nhiễm bệnh trong cùng một dòng.

Chả biết Nam Thiên Sĩ nhớ tới cái gì mà cười đến điên cuồng: “Vệ Tam là người bị nhiễm bệnh? Ha ha ha ha, chả phải mày chính là chiến sĩ độc lập có thực lực nhất Liên bang lần này sao?”

Rõ ràng chuyện Vệ Tam là người bị nhiễm bệnh đã khiến ông ta vô cùng mừng rỡ.

“Mày tìm tới nơi này như thế nào?” Nam Thiên Sĩ đột nhiên nâng cao ở cảnh giác, nhìn chằm chằm Vệ Tam, “Có muốn gia nhập với chúng tao không?”

Vệ Tam nghiêng đầu, màu đen trong đồng tử như ẩn như hiện khuếch tán, người đối diện tựa hồ có thể hấp dẫn khí đen trong cơ thể cô.

“Đừng có háng cự.” Nam Thiên Sĩ đi chậm rãi tới gần Vệ Tam, trên mặt lộ ra nụ cười nhưng trông rất kỳ dị, “Đây là lực lượng của mày.”

Ứng Tinh Quyết đứng ở xa nhìn hai người càng lúc càng gần thì dự cảm xấu càng ngày càng mãnh liệt. Anh không giả vờ bị nhiễm bệnh nữa, mà trực tiếp vén áo đen choàng lên, phơi bày bản thân, giải phóng cảm giác và loại bỏ những người bị nhiễm bệnh xung quanh.

“Ứng Tinh Quyết?!” Nam Thiên Sĩ nhìn thấy anh mới bắt đầu luống cuống. Ông ta do dự nhìn sang Vệ Tam, xác định cô là người bị nhiễm bệnh, rồi lại nhìn Ứng Tinh Quyết ra tay, trong lúc nhất thời không nghĩ rõ hai người này có phải cùng một nhóm hay chăng.

Mà Vệ Tam không có Nam Thiên Sĩ tới gần thì lý trí cô cũng đã trở lại. Cô xoay người đi giết những người bị nhiễm bệnh kia, đồng thời cắt đứt mạch máu cung cấp.

Cảm giác của chỉ huy cấp siêu 3S đối với người bị nhiễm bệnh là một đòn chí mạng. Nam Thiên Sĩ nhìn hai người này, đoạn, vẫy tay để cho nhiều người bị nhiễm bệnh đi vây quanh, còn mình thì muốn chạy trốn nơi này.

“Ông định đi đâu?” Sơn Cung Dũng Nam đứng ở trước mặt ông ta và hỏi.

Hai anh em Sơn Cung vừa đúng lúc đụng phải giai đoạn đấu tranh lẫn nhau, phát hiện Nam Thiên Sĩ muốn chạy trốn bèn lập tức tiến lên ngăn.

Nói về thực lực chiến đấu, Nam Thiên Sĩ là một cơ giáp sư, hiển nhiên không thể so sánh với hai vị chiến sĩ độc lập cấp 3S. Cơ mà ông ta lại đưa tay về phía hai người, máu chảy ra từ lòng bàn tay dưới sự điều khiển của ông ta đã hóa thành một đoàn sương bọ đen, tấn công anh em Sơn Cung.

“Tiến vào cơ giáp!” Sơn Cung Ba Nhận la lên cho Sơn Cung Dũng Nam.

Trước mắt mà nói thì những người không có ý định bị nhiễm bệnh sẽ không bị nhiễm sương bọ đen, nhưng cái loại sương bọ đen từ máu

hóa thành này có thể nuốt chửng máu thịt của con người.

Song trong nháy mắt bọn họ tiến vào cơ giáp, không biết Nam Thiên Sĩ ấn cơ quan gì mà đã biến mất khỏi hành lang.

Vệ Tam bị một đám người bị nhiễm bệnh quấn lấy, chờ cô và Ứng Tinh Quyết chạy tới thì chỉ nhìn thấy hai anh em Sơn Cung, còn Nam Thiên Sĩ đã chạy trốn.

Sơn Cung Ba Nhận đại khái nói với hai người chuyện xảy ra bên ngoài, sau đó bảo: "Nam Thiên Sĩ đang nuốt lấy lực lượng của người bị nhiễm bệnh."

Sương bọn đen có thể cắn nuốt lẫn nhau, hiển nhiên Nam Thiên Sĩ đang nuốt chửng một hàng sương bọ đen trong máu của người bị nhiễm bệnh nằm trong khoang lạnh nọ; còn thành phần không hấp thụ được và đã hoàn toàn dung hợp với máu, thì ông ta dùng để đổ cho người bình thường. Đến khi họ nhiễm bệnh thì nhém nát bọn họ làm phân bón cho cây biến dị còn non.

"Xem ra toàn bộ nhà họ Nam toàn là người bị nhiễm bệnh hết." Sơn Cung Ba Nhận cúi đầu cố gắng liên lạc với Quân Độc Lập, cậu ta thậm chí hoài nghi người bị nhiễm bệnh khắp Liên bang là do nhà họ Nam an bài. Cậu ta chưa từng qua tổ chức người bị nhiễm bệnh lớn như vậy. Nhưng bây giờ kênh liên lạc cứ không liên lạc ra ngoài được, bão sao đã đến gần Sao Bạch Ải.

"Đi tới trường Samuel." Ứng Tinh Quyết nói, về tình huống xảy ra ở đây, anh đã gửi tin nhắn cho Kim Kha và những người khác.

...

Trường Quân sự Samuel, 8 giờ tối.

Shaω Eli đến trường đúng giờ, những người khác thì trước sau cũng vào cổng trường, không xa không gần.

Đợt tuyển sinh của trường Samuel năm nay, nói chung nguồn sinh viên đột nhiên đứng cuối cùng trong năm trường quân sự quân sự lớn. Cơ mà có rất nhiều sinh viên quân sự qua lại trong khuôn viên trường, cũng không ai chú ý đến người của trường Đế Quốc và trường Damocles trà trộn vào trong.

"Cậu đang làm gì vậy?" Jill Gil Wood vừa đến và tình cờ gặp Shaω

Eli, không biết tại sao cô nàng cảm thấy chột dạ khác thường ngày hôm nay.

“Cái gì mà làm gì, không phải Nam Phi Trúc bảo tao tới đây để cải tạo cơ giáp à?” Thật ra cơ giáp của gã đã được Vệ Tam sửa xong rồi, cho nên bọn họ muốn đến lúc đó gã ngẫu nhiên ứng biến.

Jill Gil Wood: “... Có chuyện gì đã xảy ra với cậu à?”

Shaω Eli hứ một tiếng: “Tao thì có chuyện gì được.”

Lúc này Tập Ô Thông và Cao Học Lâm cũng đến gần, nhìn thấy hai người bọn họ thì đi tới chào hỏi ngay.

Không có cuộc thi và đã lâu chẳng gặp, bỗng mấy người sinh ra một cảm giác xa lạ.

“Nam Phi Trúc nói muốn giúp chúng ta sửa đổi cơ giáp, tôi cảm thấy sửa xong cũng chỉ như vậy, trình độ của cậu ta có được đâu mà cứ thích lười biếng.” Còn chưa đi vào phòng làm việc của cơ giáp sư tại trường, Shaω Eli đã thêm mắm thêm muối.

“Cậu ta không sửa được thì cậu tới sửa ha?” Cao Học Lâm nói lạnh căm.

Sau khi anh ta trở về, không biết nghe được tức từ ai mà biết rằng người đầu tiên quất mình ngất xỉu chính là Shaω Eli, nhưng vì tất cả mọi người đã tan rã nên anh ta mãi chả có cơ hội để chửi Shaω Eli.

Mấy người đi vào phòng làm việc, Nam Phi Trúc đang cắt kim loại vật liệu cơ giáp. Cậu ta tháo mặt nạ ra: “Cơ giáp của các cậu cứ giao cho tôi, đợi lát nữa các cậu từng người một đi thử cơ giáp.”

“Nếu từng người một thử, tại sao lại đưa hết cho cậu?” Shaω Eli đặt câu hỏi.

Jill Gil Wood nghe vậy thì nhíu mày, không biết từ khi nào mà Shaω Eli bắt đầu nhắm vào Nam Phi Trúc. Trước kia cậu ta thích nhất là nhắm vào mình, bởi vì mình là cấp SS duy nhất trong đội, cảm thấy năng lực tác chiến của mình quá kém. Giờ thì cậu ta lại bắt đầu nghi ngờ năng lực nghiệp vụ của Nam Phi Trúc.

“Tôi còn phải kiểm tra số liệu hiện có của cơ giáp các cậu trước, sau đó mới đổi cơ giáp. Thế nên muốn thu hết cơ giáp cùng một lượt”

Nam Phi Trúc cười cười, “Cậu còn đang ghi hận chuyện của người thợ tưới rau kia?”

Shaω Eli phách lối riết rồi quen, những người khác nhìn về phía gã và thất thời tự suy diễn ra cảnh gã ức hiếp Nam Phi Trúc.

Cao Học Lâm lấy vòng cổ cơ giáp của mình xuống và giao cho Nam Phi Trúc: “Không cần để ý tới cậu ta.”

Shaω Eli một phen đoạt lấy rồi ném nó lại cho Cao Học Lâm, kế đó nhét vòng cổ cơ giáp của mình cho Nam Phi Trúc: “Một mình cậu thì sửa hết bốn cái cơ giáp tới chừng nào. Trước tiên cải tại cái của tôi đã, sau đó lại sửa cơ giáp của bọn họ.”

Gã bày ra dáng vẻ muôn có được món hời trước.

“Thay đổi cơ giáp của cậu ta trước cho rồi.” Tập Ô Thông vô tình dây dưa vào loại chuyện này, thế rồi xoay người ngồi ở chỗ nghỉ ngơi bên cạnh.

Jill Gil Wood cũng không vội vàng, sắc mặt Cao Học Lâm thì không đẹp lắm, trong lòng tức muốn chết, nhưng hai chiến sĩ độc lập đã đồng ý rồi, anh cũng đành nghe theo.

Nam Phi Trúc: “...”

Cậu ta nắm vòng cổ cơ giáp của Shaω Eli ngoài cười nhưng trong không cười: “Được, tôi sẽ thay đổi cơ giáp của cậu trước.”

Nhưng Nam Phi Trúc không đi ngay mà bưng mấy ly nước qua cho mấy người Tập Ô Thông: “Bão sao sắp tới gần Sao Bạch Ải, tín hiệu liên lạc của chúng ta ra bên ngoài gần như bị cắt đứt.”

“Nhiều nhất là vài ngày thì bão sao sẽ dời đi thôi.” Cao Học Lâm cho hay, “Sao Bạch Ải có nguồn tài nguyên dồi dào, không có gì phải lo lắng, nhiều nhất là hành khách ở bến cảng rắc rối một chút vì phải ở lại đây trong vài ngày.”

Nam Phi Trúc gật đầu: “Tôi đi cải tạo cơ giáp trước, các cậu ở đây chờ một chút.”

Không thể tùy ý lái máy bay trong khuôn viên trường, cũng không thể vô cớ lái cơ giáp đi trên đường, họ đi từ cổng đến phòng làm việc chỗ này đúng là xa xôi lắm.

Nay có nước ở phía trước, dù bất cứ ai cũng vô thức muốn uống.

Shaω Eli nhớ kỹ lời dặn dò của Ứng Tinh Quyết rằng cảnh giác với tất cả hành động của Nam Phi Trúc. Thế là gã đặt mông chen chúc ở giữa Jill Gil Wood và Tập Ô Thông, vểnh chân bắt chéo. Tốc độ quá nhanh đã làm ly nước đặt trong cái mâm đổ hết. Tập Ô Thông ở khoảng cách gần nhất linh hoạt nhấc chân né được thảm họa này nhưng Cao Học Lâm thì không.

“Shaω Eli!” Ống quần Cao Học Lâm đã ướt đẫm hết.

Shaω Eli không nói gì, gã nhận được tin nhắn của Kim Kha gửi tới: [Văn phòng giáo viên xuất hiện tình trạng nhiều người hôn mê, tôi nghi ngờ có thể Nam Phi Trúc muốn ra tay tại trường Samuel. Jill Gil Wood ở bên cạnh cậu à? Nói với cô ấy là nhà họ Nam đang tạo ra những người bị nhiễm bệnh.]

“Nhà họ Nam đang tạo ra mấy người bị nhiễm bệnh.” Shaω Eli bất ngờ quay đầu nói thẳng với Jill Gil Wood.

Mấy người: “...”

“Cậu nói bậy gì?” Cao Học Lâm nhíu mày hỏi.

Tập Ô Thông nói với gã: “Cậu biết tin tức ở đâu?”

Jill Gil Wood không lên tiếng, trên thực tế, cô không hiểu tại sao Shaω Eli sẽ quay đầu lại và nói với mình.

Shaω Eli lại nhận được tin nhắn của Kim Kha: [Ra mau! Có những cây đột biến trưởng thành trong khuôn viên trường Samuel.]

“Chúng ta nên đi thôi, có cây đột biến bên ngoài.” Sau khi Shaω Eli đọc được tin nhắn, gã nào có tâm tư nói nhiều mà đã lao ra khỏi phòng làm việc, nhưng phát hiện cửa tự động không tự động mở ra.

Mấy người còn lại không biết tình hình, nhưng cánh cửa không mở được đúng là có chuyện sai sai.

Ngay tại lúc bọn họ đi tới, bên ngoài đã có một vòng mấy thầy cô trông coi với thần thái kỳ lạ.

“Thầy cô?” Cao Học Lâm kinh ngạc nhìn người bên ngoài, không hiểu

chuyện gì đã xảy ra.

“Là người bị nhiễm bệnh.” Jill Gil Wood kiềm chế.

Từ lời nói của Shaω Eli vừa rồi, đám người cuối cùng đã hiểu được một chút tại thời điểm này.

Cửa tự động là cửa xử lý đặc biệt, làm bằng vật liệu cứng rắn, bình thường được cơ giáp sư đặt chế độ tự động nhưng thực tế nó có thể khóa lại. Khi nãy Nam Phi Trúc đã khóa cửa nơi này.

Shaω Eli lấy ra một sợi dây chuyền cơ giáp từ túi của mình.

“Chả phải cậu đưa cho Nam Phi Trúc rồi à?” Cao Học Lâm kinh ngạc hỏi.

“Vòng cổ cơ giáp hồi trước thôi.” Shaω Eli nói với vẻ đắc ý, “Nếu không phải có tụi này, cơ giáp của mấy cậu đã giao nộp cho người ta từ sớm rồi.”

Khi gã vào cơ giáp là gã bắt đầu đập cửa. Thấy vậy, Jill Gil Wood và Tập Ô Thông cũng bắt đầu điều khiển cơ giáp phá cửa cùng trong khi những người bị nhiễm bệnh canh giữ ở cửa cứ nhìn chằm chằm vào họ mà không có biểu hiện gì, dường như đang chờ họ đi ra.

...

Nam Phi Trúc đang sải bước về phía phòng họp, cậu ta bị thằng Shaω Eli ngu xuẩn chọc tức gần chết. Ban đầu cậu ta dự định mang toàn bộ cơ giáp trong tay đội chủ lực ra ngoài, hiện tại cũng chỉ mang theo một cái, nhưng cũng may cậu ta đã bọ thuốc trong nước, bọn họ uống vào thì rơi vào hôn mê, sẽ không quấy nhiễu kế hoạch.

Bên trong phòng họp là một số giáo viên cấp 3S trong trường, hoặc là nói những người bị nhiễm bệnh, giờ phút này họ đang xem video trong khuôn viên trường. Nó chiếu cảnh sinh viên đang đi bộ trên đường, vô tri vô giác lại bị cây đột biến vươn ra dây leo từ những bông hoa bên cạnh. Chúng quấn lấy sinh viên và bắt đầu hút máu.

Nhưng cũng chỉ làm được lúc đầu bởi vì có một vài sinh viên nhanh chóng tiến vào cơ giáp, đối phó với những cây đột biến này.

“Những sinh viên này xuất hiện từ đâu thế?”

“Trường Samuel lấy đâu ra loại sinh viên quân sự có thực lực này?”

Nam Phi Trúc vừa tiến vào là thấy ngay mấy chiếc cơ giáp trong màn sáng. Người khác không nhận ra là vì vỏ ngoài cơ giáp có biến hóa, nhưng cậu ta chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra những người này đến từ đội chủ lực của trường Đế Quốc và trường Damocles!

Gã che lấy miệng không thể tin được, không hiểu mấy người này đi ra từ chỗ nào.

Tại sao lại có thể như vậy.

Chương 295

“nổ trường học”

Trường Samuel, nhóm sinh viên quân sự đi thẳng qua sân trường như thường lệ, ai mà có ngờ được trong luống hoa trước kia, cái thứ cây vô hại của người và vật nuôi ven đường, lại đột nhiên tấn công mọi người.

Phần lớn người ở đây chẳng có thực lực và trình độ cao cho nên cần phải học tập trong trường với thời gian lâu hơn. Nếu tinh thú đến, bọn họ còn có thể tiến vào cơ giáp trước, ít nhất còn có thời gian chống đỡ, nhưng đây là những cây đột biến, ngay cả thành viên đội chủ lực với sự cảnh giác cũng bị đánh đến bất ngờ trong giải đấu khi trước.

Bây giờ tất cả tâm lý mọi người đang ở trong trạng thái an toàn nên lúc bị tấn công đột ngột, tất cả các giáo viên bình thường thì ngất xỉu, chỉ còn lại sinh viên, nếu cứ theo đà này thì xuất hiện một lượng lớn thương vong.

Cả thảy do nhà họ Nam tính toán kỹ lưỡng, bọn họ muốn hoàn toàn chiếm cứ trường Quân sự Samuel.

Tuy nhiên sau khi cây đột biến hành động bất thường, chỉ vài phút sau là bỗng chốc có người vùng lên đối phó với những cây đột biến đồng thời chỉ huy sinh viên quân sự đi vào cơ giáp, cái gọi là thương vong diện rộng đã thất bại hoàn toàn.

Nam Phi Trúc nhận ra những người này là ai, cậu ta hít sâu một hơi chuẩn bị liên lạc với cha, muốn ông ấy kêu chiến sĩ độc lập tới đối phó những người này. Thế mà cậu ta lại nhận được tin tức của Nam Thiên Sĩ trước, nói bọn Ứng Tinh Quyết đã tìm được nhà bọn họ.

“Nhưng mà Vệ Tam là người bị nhiễm bệnh.” Nam Thiên Sĩ cho hay.

“Vệ Tam là người bị nhiễm bệnh?” Nam Phi Trúc kinh hãi, cậu ta hoàn toàn không nhận ra.

Nam Thiên Sĩ mỉm cười quái dị: “Ba không biết làm sao mà nó thành một người bị nhiễm bệnh, nhưng rõ ràng nó và chúng ta là cùng một dòng. Có lẽ có người bị nhiễm bệnh rời khỏi Sao Samuel và lây nhiễm cho Vệ Tam.”

Trong mắt Nam Phi Trúc hiện lên một tia tham lam: “Ba, nếu con nuốt chửng sức mạnh của nó, có phải con sẽ mạnh như ba không?”

“Sao lại mạnh như ba được.” Nam Thiên Sĩ hài lòng nhìn Nam Phi Trúc, đây là huyết mạch Nam Thiên Sĩ, đồng thời cũng kéo dài huyết mạch của sương bọ đen, nói, “Vừa rồi ba cách nó rất gần, cơ hồ cảm nhận được được lực lượng áp chế cuồn cuộn trong cơ thể nó. Con mà cắn nuốt được nó rồi thì chắc chắn mạnh hơn ba.”

Nhà họ Nam bị phát hiện, trong trường Samuel còn có đám người Cơ Sơ Vũ nhúng tay vào, theo lý thuyết thì kế hoạch của Nam Phi Trúc đã bị phá hơn phân nửa, nhưng bọn họ lại hoàn toàn không vội.

“Đây là cơ hội trời ban.” Nụ cười trên mặt Nam Thiên Sĩ vẫn không rơi mất, “Bão sao ngăn chặn kênh liên lạc giữa Sao Bạch Ải và thế giới bên ngoài, lại đột nhiên đưa lên nhiều sinh viên quân sự cấp 3S như vậy còn có Ứng Tinh Quyết và Vệ Tam. Trực tiếp khởi động kế hoạch cuối cùng đi.”

Nghe vậy, khóe miệng Nam Phi Trúc cũng cong lên một dạng khoa trương: “Không uổng công nhà họ Nam mất nhiều năm bố trí như vậy.”

...

“Vẫn không có tín hiệu à?” Lê Trạch hỏi.

Hạng Minh Hóa lắc đầu: “Không liên lạc được toàn bộ kênh liên lạc của năm người, tôi liên lạc với học viện bên Sao 3212, muốn thông tin liên lạc của giáo viên dạy Vệ Tam lúc trước. Kế đó anh ấy cho hay là Vệ Tam không có tới mà chỉ gửi không ít đặc sản qua thôi, còn tặng cho học viện 3212 rất nhiều cơ giáp cấp A. Nhưng trước đó bọn họ cũng bảo sẽ đi sang, có lẽ gần đây đã có nhiều bão sao nên có khả năng là kênh liên lạc cũng tạm dừng.

“Không chỉ họ, đội chủ lực của trường Đế Quốc cũng không có ở Sao Đế Đô, và bây giờ kênh liên lạc của họ không kết nối được.” Lê Trạch nói.

Hạng Minh Hóa nghe vậy bèn nhíu mày: “Cậu đến vì bọn họ?”

“Không phải.” Lê Trạch lắc đầu, “Ngư Thiên Hà liên lạc với lãnh đạo Quân khu 13, nói trước đó Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng

Nam chuẩn bị đến Sao Sa Đô, nhưng đột nhiên không liên lạc được nữa."

"Hai anh em Sơn Cung tới đó làm gì?" Hạng Minh Hóa nhất thời liên tưởng đến các phương diện khác, "Loại thời khắc quan trọng thế này, có phải trường South Pasadena bọn họ muốn vu oan giá họa cho trường Damocles chúng ta hay không?"

"Không, bên kia không có ý truy cứu trách nhiệm." Lê Trạch cho hay, "Em đã điều tra hồ sơ ra vào bến cảng của Sao Sa Đô trong tuần này, không có ghi chép của anh em Sơn Cung. Hơn nữa… nghe ý tứ của cô Ngư, dường như trước giờ hai anh em Sơn Cung vẫn luôn ở cùng Vệ Tam, cho nên cấp trên gọi em tới để điều tra bọn họ ở đâu. Chẳng qua không ngờ được là cũng không liên lạc được với đội chủ lực bên phía trường Đế Quốc."

Vệ Tam cảm thấy nhiều nhất chỉ ngóc mỏ ở nhà Shaω Eli hai ngày, mấy người tuyệt nhiên không nói với bất cứ ai sẽ tạm thời dừng chân ở Sao Bạch Ải.

"Đi kiểm tra hồ sơ mua vé của họ?" Hạng Minh Hóa gợi ý.

Lê Trạch nhìn thoáng qua quang não rung lắc: "Tìm được rồi, ở Sao Bạch Ải."

Anh ấy nói Sao Bạch Ải khiến Hạng Minh Hóa nhớ lại: "Khu vực xung quanh đó là bão sao, khó trách không gọi qua kênh kiên lạc được. Nhưng mà, bọn họ chạy tới Sao Bạch Ải làm gì?"

"Em đi đến khu vực Sao Bạch Ải để chờ." Lê Trạch nói.

"Mang theo quân đội?" Hạng Minh Hóa biết Lê Trạch mang theo một đội quân tới.

"Cô Ngư bên kia không hy vọng hai anh em Sơn Cung có vấn đề dù là một chút." Lê Trạch nói với Hạng Minh Hóa, "Thời gian tiếp theo, thiếu tướng Giải sẽ mang theo máy móc tới đây."

"Đến lượt trường kiểm tra rồi?" Hạng Minh Hóa hỏi.

Lê Trạch lắc đầu: "Cảm giác cấp siêu 3S lưu trong máy không đủ, cần bổ sung cấp siêu 3S. Cơ mà Ứng Du Tân sẽ không ra mặt nữa, hiện tại chỉ có cảm giác Ứng Tinh Quyết mới nhập vào được. Tạm thời thiếu tướng Giải mang máy móc tới đây và đặt ở trong trường."

Hiện tại lãnh đạo các quân khu đều đang bàn bạc với Quân khu 1 về nơi của Ứng Tinh Quyết, mà Quân khu 6 và 7 đột nhiên gây khó dễ cho hai khu của Quân Độc Lập, khiến các quân khu khác rơi vào trạng thái tranh chấp. Có người đồng ý trấn áp Quân Độc Lập trước, còn có người phản đối viện Bình Thông ra tay tùy tiện, vô cùng bất lợi cho tình cảnh tiếp theo của Liên bang.

Đại chiến quân khu, bây giờ chỉ cần cuốn vào thì dù là người bình thường cũng là tổn thất của Liên bang. Nhưng Quân khu 13 và Quân khu 5 không thể quản lý được những thứ này, sau khi họ phát hiện loại trừ những người bị nhiễm bệnh là họ đã đi vào phòng tuyến tinh thú ngay. Quân khu 13 chỉ có Lê Trạch di chuyển được cho nên anh được gọi sang; Quân khu 4 và Quân khu 8 trực thuộc trường Samuel đã quyết định cử mội đội ngũ liên lạc với viện Bình Thông để chèn ép Quân Độc Lập; trong khi Quân khu 12 thuộc trường Damocles được gửi đến để tiếp viện Quân Độc Lập.

Các quân khu khác thì sống chết mặc bây, chỉ tập trung vào việc điều tra những người bị nhiễm bệnh.

Không thể không nói rằng tình hình bây giờ rất phù hợp với quy luật và phong cách của các trường quân sự. Trường Samuel theo thói quen làm rối ren, South Pasadena thì chỉ lo thân mình, có lẽ có sự tồn tại của Khu 11, Quân khu 12 quyết định giúp đỡ Quân Độc Lập.

Quân khu 1 không can thiệp gì, vì chuyện người nhiễm bệnh nên Cơ Nguyên Đức đề nghị lãnh đạo chính trị Quân khu 1 cấm biểu quyết ý kiến tạm thời, đề phòng người bị nhiễm bệnh ẩn nấp trong đó và đục nước béo cò. Ai nấy đã bị quản thúc tại chỗ, kể cả ông.

Sau khi ra lệnh này, Quân khu 6 và 7 tự quyết định tấn công Quân Độc Lập, và sau đó một loạt chuyện các quân khu xuất quân.

...

Hầu như các loại cây đột biến trải rộng khắp trường Samuel, và tất cả đều ở trạng thái trưởng thành, có tính tấn công mạnh mẽ và sức chiến đấu cao bất thường. Kim Kha nghi ngờ những cây đột biến này là do nhà họ Nam lén cấy ghép, nên toàn bộ đã bị nhiễm bệnh, giống như nấm h@m muốn khi trước.

Trường quân sự quá lớn, trình độ sinh viên thì có hạn trong khi bọn cậu có chưa tới 20 người.

Cuối cùng Kim Kha tìm được kênh phát thanh, chỉ đạo tất cả sinh viên quân sự tụ tập ở một chỗ rồi bọn họ chủ động diệt trừ cây đột biến, đồng thời chờ bọn Vệ Tam tới sau khi dẹp xong mấy người bị nhiễm bệnh nhà họ Nam.

“Lần này chém giết cây đột biến không có phần thưởng.” Chân Liêu Như Ninh giẫm lên một cây dây leo không biết từ đâu xuất hiện, cậu ta vung đao chặt đứt.

Hoắc Tuyên Sơn rơi xuống từ chỗ cao: “Có thể bình an đi ra ngoài là được.”

...

Mấy người Vệ Tam ra khỏi lối đi dưới lòng đất, họ diệt sạch tất cả những người bị nhiễm bệnh và cho nổ tung cả nhà họ Nam để đề phòng lỡ có gì xảy ra.

Diện tích nhà họ Nam không nhỏ, cũng tốn thời gian để đặt thuốc nổ.

Khoảnh khắc nổ tung, gần một phần ba Sao Bạch Ải cảm thấy chấn động, những người gần đó chạy ra để xem có chuyện gì xảy ra.

Những người bình thường bị nhiễm bệnh được anh em Sơn Cung đưa đến nhà Shaω Eli, họ mượn một chỗ rồi tạm thời khóa lại.

Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết chạy tới trường Samuel trước. Khi bọn họ đến nơi thì phát hiện bọn Hoắc Tuyên Sơn không chỉ phải đối phó với những cây đột biến mà còn phải đề phòng sinh viên quân sự gần đó, trong đó có người bị nhiễm bệnh.

Ban đầu ai mà dưới cấp 3S thì Jill Gil Wood còn nhận ra được, nhưng một khi những người bị nhiễm bệnh đi vào cơ giáp, cô nàng chả nhìn thấy gì.

Cuối cùng Jill Gil Wood chỉ có thể dừng chuyện chiến đấu để sàng lọc các sinh viên quân sự nhằm tới giúp đỡ.

Với sự xuất hiện của Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết, bọn họ đã lược đi được bước này.

Có lẽ do giao chiến quá nhiều lần với con tinh thú nọ ở Sao Tây Tháp làm cảm giác anh tăng lên, hoặc cũng có lẽ là gặp người bị nhiễm

bệnh quá nhiều trong khoảng thời gian này, hiện tại Ứng Tinh Quyết không cần quan sát máu mà vẫn nhìn ra ngay được người bị nhiễm bệnh cấp 3S.

Anh phụ trách điều tra người bị nhiễm bệnh, Vệ Tam thì đi chém cây đột biến.

Đội chủ lực một lần nữa hội tụ, liên thủ đối phó với cây đột biến, mặc dù cách cuộc thi chưa đầy một tháng nhưng cứ như đã qua một thời gian dài dằng dặc. Tới bây giờ tâm tính mỗi người cũng có chỗ khác biệt.

“Tư Đồ Gia, Hoắc Tuyên Sơn, Shaω Eli các cậu đi ra ngoài trường, phòng ngừa cây đột biến ra khỏi trường làm tổn thương người bình thường.” Ứng Tinh Quyết phân công nhiệm vụ, “Những người còn lại dùng hình chữ Z tiến về phía trước, quét sạch cây đột biến.”

...

Những cây đột biến này phải được loại bỏ sạch sẽ, bằng không một khi nó lan rộng, nó sẽ sinh sản toàn bộ hành tinh.

Các sinh viên trường quân sự đã dành 2 ngày ròng rã để loại bỏ hoàn toàn những cây đột biến trưởng thành, nhưng tất cả mọi người không thể tiếp tục ở lại trường Samuel, nơi này sẽ bị phá đi đề phòng trường hợp có những cây đột biến được tái sinh.

“Nếu không, hãy cho nổ tung trường học luôn đi.” Shaω Eli.

Tập Ô Thông quay đầu nhìn gã, trong mắt mang vẻ lên án hiếm thấy. Dù như thế nào thì đây chính là trường học của họ.

Shaω Eli chỉ coi như không phát hiện, hơn nữa nói lý có lý: “Bọn Vệ Tam cũng cho nổ tung nhà họ Nam rồi. Hơn nữa chả phải trước kia hủy ngôi sao có cây biến dị cũng dùng cách nổ à?”

Tập Ô Thông: “...”

“Cây ở nhà họ Nam bên kia bị nhiễm bệnh hết, Ứng Tinh Quyết có thể dùng cảm giác giải quyết.” Vệ Tam nói, “Cây biến dị ở đây có một phần được bọn họ trồng nhiều năm trước nên chả bị nhiễm bệnh, năng lực sinh sản vẫn còn, nếu cho nổ không thì cũng không ổn.”

“Có thể sử dụng chất lỏng ăn mòn đặc biệt.” Ứng Thành Hà, “Tưới nó xong lại cho nổ.”

Tập Ô Thông lặng lẽ đi sang một bên, không muốn nghe nữa.

Ngay khi bọn họ thương lượng, Cơ Sơ Vũ và Sơn Cung Dũng Nam trở về, bọn họ phụ trách tìm bọn người kiếm Nam Phi Trúc ở trường học.

“Không tìm được Nam Phi Trúc, chỉ có một số người bị nhiễm bệnh.” Cơ Sơ Vũ cho hay, từ cách ăn mặc của những người bị nhiễm bệnh mà xem, tất cả đều là giáo viên và lãnh đạo trong trường.

Chỉ có một số ít giáo viên không bị nhiễm bệnh trong nguyên ngôi trường Samuel, còn sinh viên quân sự có tuổi càng cao thì số người mắc bệnh càng nhiều.

“Nổ” Jill Gil Wood nói, bây giờ thổi bay trường học thì các sinh viên quân sự khác vẫn nhận được sự cảm thông, còn mà không nổ rồi đi ra ngoài, họ sẽ phải đối mặt với ánh mắt bất thường của Liên bang.

Cuối cùng Ứng Thành Hà làm được chất lỏng ăn mòn đặc biệt; trong ba ngày tiếp theo, toàn bộ trường Samuel bị đốt cháy cho đến khi ngọn lửa cuối cùng được dập tắt.

Một số giáo viên được giải cứu đứng ở cổng trường Samuel, thậm chí chả kịp phản ứng, cũng chả hiểu tất cả mọi thứ xảy ra như thế nào.

Chương 296

“cắn nuốt lực lượng”

Trường Samuel đã bị đốt cháy ròng rã trong ba ngày, và, trong ba ngày này, Tập Ô Thông cùng những người khác đã đi đến cổng trường nhiều lần, tất nhiên những người này không bao gồm Shaω Eli.

“Nam Thiên Sĩ và Nam Phi Trúc cứ biến mất như vậy?” Hoắc Tuyên Sơn hỏi.

“Hiện tại không tìm thấy dấu vết của họ cùng với một nửa số người đã biến mất bên phía dinh thống đốc của Sao Bạch Ải.” Kim Kha nói.

Mấy ngày nay cậu ấy và Ứng Tinh Quyết đang thống kê sức chiến đấu trước mắt của Sao Bạch Ải, nơi đầu tiên đi chính là dinh thống đốc. Bọn cậu muốn liên hợp với bọn họ để tuần tra nhưng lại phát hiện đội bảo vệ nơi đó đã biến mất một nửa.

Trải qua chuyện của Sao Willard, trái tim của tất cả mọi người như chìm xuống đáy, có lẽ đội bảo vệ đã bị nhiễm bệnh từ trước và bị nhà họ Nam mang đi.

“Bão sao đã bắt đầu di chuyển đến nơi khác. Nhanh nhất một ngày, Sao Bạch Ải có thể khôi phục tín hiệu liên lạc với thế giới bên ngoài.” Kim Kha suy nghĩ một chút, “Chỉ cần tình hình trên Sao Bạch Ải ổn định, có thể tìm được người nhà họ Nam về sau.”

Ứng Tinh Quyết ngay từ đầu đã lặng im, anh đã thấy ánh mắt của Nam Thiên Sĩ nhìn Vệ Tam khi đó. Anh chẳng tin nhà họ Nam dễ dàng chạy trốn như vậy, cứ bỏ mặc chả làm cái gì.

“Anh có ý kiến gì?” Vệ Tam khoanh tay dựa vào tường, ngẩng đầu hỏi Ứng Tinh Quyết.

Mấy ngày nay cô vẫn luôn cải tiến cơ giáp cho mình và anh em Sơn Cung. Ban đầu cô muốn chậm rãi học kiến thức bên trong chip não rồi mới thiết kế cơ giáp, nhưng hiện tại đã không còn kịp nữa, Vệ Tam chỉ có thể chọn đại khái trong chip não mấy thứ quan trọng để học. Cũng may có Quý Từ và Công Nghi Liễu lúc trước, bọn họ có để lại ghi chú ở bên trong nên Vệ Tam học cũng không tính là cố hết sức. Thức khuya học xong vào ban đêm, tới ban ngày cô lại cầm vật

liệu cải tạo.

Dùng vật liệu cấp siêu 3S thế tất phải dùng cảm giác cấp siêu cấp 3S, Vệ Tam cảm thấy được rõ cấp bậc cảm giác của mình đang khôi phục từng chút, không biết là chuyện tốt hay xấu.

“Nhà họ Nam đời đời ở Sao Bạch Oải, nếu chỉ có hai đời là Nam Thiên Sĩ và Nam Phi Trúc bị nhiễm bệnh, cùng lắm cứ diệt trừ bọn họ là được.” Ứng Tinh Quyết nhìn Vệ Tam nói từ tốn, “Nhưng truyền thừa giữa cơ giáp sư đã bị người ta phá đi.”

Liên quan tới chuyện này, họ phát hiện ở Sao Tây Tháp có một số thông tin biến mất không tiếng động, không ai tìm thấy nó.

Mấy người còn lại trong đội chủ lực của trường Samuel không cùng đi tới Sao Tây Tháp, đến mấy ngày nay Vệ Tam cứ lấy ra vật liệu cơ giáp khiến Cao Học Lâm hỏi bóng gió, thế là Kim Kha đã nói thẳng cho anh ta biết luôn.

Cho nên, Cao Học Lâm sau một thời gian phản ứng lại: “Ý anh là... nhà họ Nam vẫn luôn là người nhiễm bệnh? Không thể, trường chúng tôi được thành lập do Nam Kiến Trực đấy.”

“Vì sao không có khả năng?” Liêu Như Ninh nói thẳng như ruột ngựa, “Trường Samuel các cậu có giống cái sân nuôi sâu độc không? Thu hút sinh viên có phẩm chất kém, những người này dễ bị mê hoặc và bị nhiễm bệnh nhất.”

“Cậu!” Cao Học Lâm thế mà không thể tìm thấy một điểm phản bác, bởi vì từ những người bị nhiễm bệnh được phát hiện lần này mà thấy được, cứ hễ những người ở lại trường Samuel càng lâu thì số lượng người bị nhiễm trong đó càng nhiều.

“Chỉ là suy đoán, tốt nhất chỉ có hai thế hệ nhà họ Nam xảy ra vấn đề.” Kim Kha bảo.

Cho đến nay, tất cả các giáo viên và sinh viên còn lại của trường Samuel vẫn còn trong tình trạng chờ đợi mệnh lệnh, không thể đưa ra quyết định, đặc biệt là giáo viên. Họ đã bị người ta đánh một cú quá lớn, hoàn toàn không thể hiểu được làm sao mọi thứ biến thành dạng này. Ngay cả Tập Ô Thông hay bình tĩnh là thế mà mấy ngày qua đã mất phong độ, cũng chỉ có Shaω Eli hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Khi thảo luận tạm thời xong, những người khác đi trước, Ứng Tinh Quyết tụt lại phía sau chờ Vệ Tam.

Anh vừa mô phỏng trong đầu một số phương án mà gia đình họ Nam có thể sử dụng.

“Có thể có không ít người bị nhiễm bệnh trong dân chúng Sao Bạch Ải. Có Sao Willard làm gương ở phía trước, tôi nghĩ rằng Nam Thiên Sĩ sẽ thao túng những người dân thường bị nhiễm bệnh để làm tổn thương những người gần gũi với chính họ.”

Vệ Tam dừng bước, đứng trước mặt anh: “Cần tôi làm gì?”

“Tôi sẽ để cho Shaω Eli tìm đất trống ở khắp nơi.” Ứng Tinh Quyết phát hiện ánh mắt của cô rơi vào cổ mình bèn có chút không được tự nhiên, nghiêng đầu nói, “Bão sao sẽ sớm rời đi, Nam Thiên Sĩ không có nhiều thời gian, chắc chắn ông ta sẽ ra tay trong thời gian này. Chúng ta cần phải tách những người dân bình thường bị nhiễm bệnh với người bình thường.”

“Rất dễ phân biệt những người bình thường bị nhiễm bệnh.”

“Sao Bạch Ải có nhân khẩu quá nhiều, nhân thủ chúng ta chẳng đủ, chắc chắn sẽ phát sinh thương vong.” Ứng Tinh Quyết rũ mắt nói, một lát lại giương mắt nhìn Vệ Tam, “Thân thể em thế nào?”

Vệ Tam không lập tức trả lời Ứng Tinh Quyết, cô thờ ơ đưa tay nhấc lên một sợi tóc dài trên vai anh, đặt trong tay chơi đùa và nhếch môi: “Vẫn ổn.”

Đầu ngón tay Ứng Tinh Quyết hơi cong lên, nhưng cuối cùng chỉ nói, “Mục tiêu của bọn Nam Thiên Sĩ là em.”

“Chát...”

Chợt Kim Kha từ phía sau tới dùng sức đẩy tay Vệ Tam ra, nhìn chằm chằm cô và hỏi: “Cậu đang làm gì vậy?”

Sức cậu dùng chả nhỏ, gần như trong nháy mắt đã thấy trên mu bàn tay Vệ Tam đỏ lên một mảng lớn. Hơn nữa tiếng lớn đến nỗi làm mấy người Hoắc Tuyên Sơn và Ứng Thành Hà phía sau nghe thấy, ngạc nhiên nhìn lại.

Vệ Tam buông tay, hỏi ngược lại như không có chuyện gì xảy ra:

“Cậu đang làm gì vậy?”

“Vừa rồi cậu tỉnh táo không?” Kim Kha gằn từng chữ khi hỏi.

Ngay trước đó Kim Kha còn đang nói với Liêu Như Ninh thời gian tiếp theo phải làm như thế nào rồi vô tình nhìn thấy nụ cười kéo tận má của Vệ Tam. Cho tới bây giờ cậu ấy chưa từng thấy cô có biểu hiện như vậy, đã không thể dùng chữ người xa lạ để lý giải được.

Cậu ấy rất hiểu Vệ Tam, từ trước đến nay nhiều nhất thì cô ấy chỉ biết ở ngoài miệng đòi món hời, tuyệt đối sẽ không lộ ra loại biểu hiện này lúc ra tay.

“Thời điểm quan trọng mà còn muốn cãi nhau?” Hoắc Tuyên Sơn lại đây rồi ôm Vệ Tam đi còn nói với Kim Kha, “Vừa rồi không phải cậu còn có việc thương lượng với Ứng Tinh Quyết à. Tụi này đi nghỉ ngơi trước, mấy ngày nay Vệ Tam cũng không nghỉ ngơi cho tốt. Đi trước đây.”

Liêu Như Ninh và Ứng Thành Hà đi theo phía sau, họ đi cùng nhau, chỉ còn lại Kim Kha và Ứng Tinh Quyết.

...

Một lúc lâu sau, Kim Kha mới xoay người đối diện với Ứng Tinh Quyết: “Ở đây chỉ có một chỉ huy cấp siêu 3S là anh, anh biết rõ hơn bất cứ ai về sự thay đổi của người bị nhiễm bệnh.”

Ứng Tinh Quyết nghiêng đầu, yên tĩnh hạ mắt nhìn một sợi tóc dài trên vai, một lát sau anh mới nói: “Cậu muốn nói cái gì?”

“Trong cơ thể Vệ Tam có cái gì, anh và tôi đều rõ ràng.” Bấy giờ tay Kim Kha còn hơi run rẩy. Trước kia cậu ấy vẫn theo bản năng xem nhẹ chuyện này, một màn hôm nay làm cho cậu ấy hoàn toàn hiểu được khi cảm giác Vệ Tam khôi phục, rất có thể cô sẽ trở thành người bị nhiễm bệnh, “Cậu ấy có cái gì không đúng, tôi hy vọng anh sẽ nói ra từ sớm.”

Ứng Ứng Tinh Quyết không nói.

Kim Kha hít một hơi thật sâu, cuối cùng bình tĩnh lại: “Chờ chuyện ở Sao Bạch Ải chấm dứt, anh đừng đến gần Vệ Tam nữa. Cảm giác của anh đối với người bị nhiễm bệnh mà nói đúng là có sức hấp dẫn quá mạnh.”

“Chuyện này không phải do tôi quyết định.” Ứng Tinh Quyết ngước mắt lên, nói với vẻ thản nhiên, “Chỉ cần người bị nhiễm bệnh tồn tại một ngày, ắt hẳn cấp siêu 3S sẽ liên thủ.”

Kim Kha: “...”

“Ngày tiếp theo chú ý xử lý dân chúng bình thường bên kia.” Ứng Tinh Quyết nói xong bèn xoay người rời đi.

Có gì không đúng, Kim Kha đứng tại chỗ hồi lâu mà chẳng nghĩ ra nguyên nhân Ứng Tinh Quyết lãnh đạm.

Tuy rằng mình vì Vệ Tam, không muốn để Ứng Tinh Quyết tới gần, nhưng đồng thời chả phải cũng giúp anh ta an toàn sao?

Theo quan điểm của chỉ huy Kim, đây rõ ràng là chuyện vẹn toàn cả đôi bên mà!

...

Trong một thời gian ngắn, xác thật y như Ứng Tinh Quyết dự đoán, dân chúng bình thường ở Sao Bạch Ải xảy ra chuyện.

Sao Willard có một số người bình thường dính sương bọ đen trong người, khi người bị nhiễm bệnh cần, họ sẽ bị điều khiển để đối phó với sinh viên trường quân sự. Còn nhà họ Nam thì thậm chí tạo ra những người bị nhiễm bệnh, Sao Bạch Ải không có khả năng không có người bình thường dính chưởng.

Khi những người dân thường bị nhiễm bệnh tấn công mấy người xung quanh, người trong đội chủ lực đang sàng lọc người bị nhiễm bệnh. Trong nháy mắt, những người xung quanh dường như bị cái gì đó thao túng, và bắt đầu tấn công người bình thường và sinh viên trường quân sự gần mình.

Các sinh viên làm theo hướng dẫn, bắt những người dân thường bị nhiễm bệnh rồi ném họ vào những nơi đã được mở ra.

Ngay cả khi biết rằng họ sẽ chết sau khi bị thao túng, hầu hết các sinh viên không thể xuống tay, đặc biệt là trước mặt gia đình của mình. Cho nên Ứng Tinh Quyết quyết định thiết lập một bãi đất trống, tạm thời kiểm soát những người dân thường bị nhiễm bệnh ở đó.

“Làm thế thật lãng phí thời gian.” Jill Gil Wood cảm thấy cứ thẳng tay giết còn dễ dàng hơn.

“Những người dân bị nhiễm bệnh một giây trước vẫn là người bình thường.” Hoắc Tuyên Sơn liếc nhìn cô nàng, lần trước mấy sinh viên ra tay giết người dân thường bị nhiễm bệnh ở Sao Willard, kế đó có một bộ phận không nhỏ sinh viên đó trở về nhà không đi huấn luyện ngay mà phải tới chỗ tư vấn tâm lý.

So ra mà nói, tạm thời đánh người dân ngất xỉu và kéo đi thì tốt hơn.

Liêu Như Ninh hỏi Sơn Cung Ba Nhận bên cạnh: “Quân Độc Lập có cách nào chữa khỏi những người dân thường bị nhiễm bệnh này không?”

“Đã bị điều khiển là không thể cứu được.” Sơn Cung Ba Nhận cho hay, “Cô Ngư nói, một khi người dân thường nhiễm bệnh bị điều khiển, cuối cùng đầu óc của bọn họ sẽ bị sương bọ đen ăn sạch.”

“Vậy không bị kiểm soát mà chỉ bị nhiễm thôi thì sao?” Liêu Như Ninh hỏi.

“Không rõ ràng lắm.” Sơn Cung Ba Nhận cũng hy vọng tổng chỉ huy bên kia có biện pháp giải quyết.

Sao Bạch Ải có dân số lớn, như những gì Ứng Tinh Quyết nói, nhà họ Nam đã cắm rễ ở đây trong nhiều năm, âm thầm làm không ít chuyện. Theo thời gian chuyển dời, ngày càng có nhiều người dân thường bị nhiễm bệnh và thao túng.

Vệ Tam đi vào một nhà, phát hiện người dân bị nhiễm bệnh bên trong đã ra tay giết người, chỉ còn lại mỗi mình mình.

Đây không phải là lần đầu tiên cô thấy cảnh này, Vệ Tam đứng tại chỗ, đánh ngất xỉu người dân này rồi không tiếp tục đi, chỉ đứng ngoài cửa sổ và nhìn xuống.

Ngày đó trong tầng hầm, cô có thể cảm thấy khí đen trong cơ thể mình bắt đầu cuộn trào, và tạo ra một loại liên kết nông nào đó với Nam Thiên Sĩ.

Vệ Tam vịn cửa sổ, khí đen trong đồng tử khuếch tán xung quanh rồi lại co rút. Sau vài lần như thế, cuối cùng khí đen cố định một vòng

quanh đồng tử.

Từ thời điểm này trở đi, cảm giác của cô về môi trường xung quanh đã thay đổi.

Nam Thiên Sĩ...

Vệ Tam nhảy ra khỏi cửa sổ, đi thẳng về một hướng.

...

Tiếng đứt quãng, giống như có một thanh âm đang nói cho Vệ Tam biết Nam Thiên Sĩ ở nơi nào.

Vệ Tam chạy một đường tới, cuối cùng dừng lại ở một cửa hàng bán cơ giáp làm cảnh; cửa mở, chẳng qua trên mặt đất là nhân viên bán hàng đã ngã.

“Thế mà mày cũng chủ động tìm tới?” Khoang cơ giáp của một chiếc cơ giáp bỗng nhiên bật mở, Nam Thiên Sĩ và Nam Phi Trúc ngồi ở phía trên.

“Ba, sức mạnh của nó...” Nam Phi Trúc có vẻ tham lam nhìn Vệ Tam, cậu ta được Nam Thiên Sĩ đút máu lớn lên, nhưng lực lượng xa xa không bằng Nam Thiên Sĩ.

Nam Thiên Sĩ nhìn vào mắt Vệ Tam, nói tiếng kỳ quái: “Mày còn chưa bị điều khiển?”

Dựa theo sức mạnh dồi dào truyền đến từ Vệ Tam, ánh mắt của cô kiểu gì cũng phải là màu đen hết. Thế mà giời đây hỉ vẻn vẹn chỉ có một vòng xung quanh đồng tử.

“Những người dân thường bị nhiễm bệnh đó là do ông điều khiển?” Vệ Tam ngửa đầu hỏi Nam Thiên Sĩ, “Nếu ông chết, có phải bọn họ sẽ không chết không?”

“Không bị điều khiển, sương bọ đen không ăn óc bọn họ thì sẽ không chết.” Nam Thiên Sĩ nhảy xuống, cười đến quỷ dị, trên người đột nhiên bốc lên một lớp sương bọ đen. Nó hóa thành một bàn tay, bỗng kéo Vệ Tam qua.

Vệ Tam không chống cự, cứ nương theo sương bọ đen để tới đó.

Nam Phi Trúc thấy thế bèn lập tức nhảy xuống theo, muốn hút sức mạnh trong cơ thể Vệ Tam.

“Không cần gấp gáp, trước tiên để ba rút nó ra đã.” Hai mắt Nam Thiên Sĩ đen kịp toàn bộ, hiển nhiên là một người bị nhiễm bệnh cấp cao. Ông ta nắm lấy tay Vệ Tam, trên mặt còn mang theo nụ cười.

Vệ Tam chỉ cảm thấy cánh tay tê dại, giống như có thứ gì đó đi vào máu, mắt cô dần dần thay đổi.

Lúc này, Nam Thiên Sĩ còn chưa phát hiện bất thường, ông ta đang mừng rỡ kinh ngạc trước sức mạnh mãnh liệt trong cơ thể Vệ Tam.

Nhiều năm trôi qua, ông ta đã tạo ra bao người bị nhiễm bệnh nhưng quá thiếu những người bị nhiễm bệnh cấp 3S. Ông ta cần phải hút sức mạnh của những người bị nhiễm bệnh ở cấp độ này để tiếp tục mạnh mẽ.

Không ngờ được đột nhiên xuất hiện một Vệ Tam, còn nhiễm bệnh y như ông ta nữa. Nam Thiên Sĩ dường như đã xác định nguồn lây nhiễm trên người cô chính là của ông ta. Nếu đã như vậy, lấy lực lượng của Vệ Tam quá là dễ dàng.

“Ba!” Nam Phi Trúc bỗng nhiên cảm thấy có chút không thích hợp, “Ánh mắt của nó?”

Mắt của người bị nhiễm bệnh có thể đại diện cho sức mạnh, càng tối toàn bộ thì sức mạnh càng lớn. Bây giờ mắt Vệ Tam đột nhiên chuyển sang đen hết như hũ nút, thậm chí uy áp trên người còn cao hơn Nam Thiên Sĩ.

Tại thời điểm này, Nam Thiên Sĩ cuối cùng nhận thấy có gì đó chẳng đúng, ông ta đang hút sức mạnh nhưng sao sức mạnh ông ta lại vơi đi hết thế này. Ông ta nói trong hoảng sợ: “Mày… mày không phải có cấp 3S.”

Vệ Tam nghiêng đầu, đưa tay bóp cổ Nam Thiên Sĩ, khó biết buồn hay vui: “Vì sao mày cảm thấy có thể áp chế được tao?”

Vừa dứt lời, cô nuốt luôn sức mạnh của Nam Thiên Sĩ.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

ps: Hi, tôi thực sự muốn viết về sau này, hì hì. Gửi một chút vở kịch nhỏ đây.

Vệ Tam đè Tinh Tinh lên tường hôn, nhưng Tinh Tinh lại cảm thấy thật ra cô h@m muốn cảm giác của anh mới đúng. Nhưng anh nào nỡ từ chối, thế là anh vừa như kiểu muốn từ chối nhưng lại ra vẻ mời chào, vừa dùng cảm giác dụ dỗ Vệ Tam. Chờ cô buông lỏng cảnh giác, anh đã tiến vào trong đầu cô ngay, muốn xem suy nghĩ thật của cô, kết quả nhìn thấy đủ loại hình ảnh không thích hợp cho thiếu nhi. (//▽///)

Chương 297

“lây nhiễm”

Sinh viên trường quân sự liên tục đánh ngất xỉu những người dân thường bị nhiễm bệnh và mang họ đi, bảo vệ người bình thường. Cơ mà họ có quá ít người trong khi người bị nhiễm bệnh nhiều lắm, theo tốc độ này, ngay cả kế đó họ có liên lạc với thế giới bên ngoài thì cũng đã quá muộn.

Kim Kha một mực liên lạc với bên ngoài, nhưng mãi mà chẳng có tín hiệu. Bão sao đã bắt đầu dời đi, cậu ấy chờ hồi lâu rốt cuộc nhìn thấy có vạch sóng, còn tính liên lạc với Ngư Thiên Hà, hỏi xem có tình huống nào để đối phó với người bị nhiễm bệnh thông thường này không, chẳng qua tín hiệu cũng chỉ xuất hiện một giây, tuyệt nhiên không ổn định.

Cậu ấy đi đến bên cạnh Ứng Tinh Quyết và hỏi: “Cảm giác của anh có thể làm sạch những người dân thường bị nhiễm bệnh?”

“Có thể thử.” Ứng Tinh Quyết không biết loại bỏ sương bọ đen trong cơ thể người dân thường bị nhiễm rồi thì bọn họ sẽ xảy ra chuyện gì. Có lẽ họ tỉnh táo lại, cũng có thể giống như những cây biến dị còn non nọ, mất đi sức sống sau khi sương bọ đen chẳng còn.

Ngay khi Kim Kha còn muốn nói gì, Ứng Tinh Quyết bỗng nhiên hơi ngửa đầu nhìn về một hướng nào đó, hỏi: “Vệ Tam đâu?”

“Cậu ấy và Hoắc Kiếm đi đến khu phía nam thành phố rồi.” Kim Kha trả lời.

Ứng Tinh Quyết xoay người đi vào một chiếc máy bay nhỏ, chuẩn bị rời đi.

Kim Kha ngạc nhiên bèn muốn theo, nhưng cậu ấy đi được hai bước bèn dừng lại không đi nữa.

Nơi này nhất định phải có một chỉ huy ở lại, còn phải liên lạc với thế giới bên ngoài. Cậu ấy tin tưởng năng lực của Ứng Tinh Quyết và Vệ Tam.

Ứng Tinh Quyết đứng ở phía trước máy bay, ngay trước đó anh nhận ra một sức mạnh bất thường. Ngoại trừ Vệ Tam, anh không nghĩ

được ra còn ai khác nữa.

Anh vô thức cầm mặt dây chuyền, cô chỉ đi phía nam thành phố phụ trách đánh ngất người dân thường bị nhiễm bệnh, làm sao có thể tới phía bắc được. Hoắc Kiếm cũng không thông báo có bất thường.

Ứng Tinh Quyết nhiều phen do dự, cuối cùng anh đặt điểm đến là phía bắc thành phố.

...

“Mày không phải tao… là…” Làm sao mà Nam Thiên Sĩ tưởng tượng được sức mạnh của mình sẽ bị Vệ Tam cắn nuốt. Ông ta chỉ cảm nhận được lực lượng không ngừng trôi đi, ngay cả nói cũng không nói nên lời.

Nam Phi Trúc ở bên cạnh nhất thời sợ tới mức không dám nhúc nhích, sững sờ đứng ở nơi đó. Cậu ta nhìn hơi thở của Nam Thiên Làm càng ngày càng yếu thì rốt cuộc nhịn không được nữa mà xoay người chạy trốn.

Khi sức mạnh của Nam Thiên Sĩ càng ít dần, Vệ Tam trực tiếp đưa tay bẻ gãy cổ ông ta và tùy ý ném nó xuống đất. Cô cúi đầu nhìn tay mình và có cảm giác khác biệt, đây là một loại cảm giác cho sức mạnh dồi dào khác.

Vệ Tam chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Nam Phi Trúc chạy ra khỏi cửa cửa hàng tổng hợp. Cô cảm nhận được lực lượng trong cơ thể người này chả mạnh bằng Nam Thiên Sĩ, nhưng cũng không muốn buông tha cho cậu ta.

Cô đi từ từ ra khỏi cổng cửa hàng và nhìn Nam Phi Trúc đang chạy trốn trong chật vật. Cô cứ không nhanh không chậm đi theo phía sau, giống như thợ săn hàng đầu trêu chọc con mồi.

Bấy giờ Nam Phi Trúc đã hoàn toàn không nhớ tới sức mạnh của Vệ Tam mà mình muốn lúc trước. Đây là lần đầu tiên cậu ta đối mặt với Vệ Tam, trước kia trong giải đấu, Vệ Tam làm chiến sĩ độc lập toàn hút hỏa lực của Tập Ô Thông và Shaω Eli.

Không biết vì sao, con đường phía trước đột nhiên trở nên gập ghềnh, Nam Phi Trúc thậm chí còn ngã xuống mặt đất phẳng vài lần. Cậu ta sợ hơi thở trên người Vệ Tam, chẳng hiểu vì gì, có lẽ là cô cắn nuốt sức mạnh của cha cậu ta nên lập tức cực kỳ kinh khủng.

Vệ Tam vẫn một mực đi theo không xa không gần ở phía sau, khí tứ tà ác trên mặt càng ngày càng nặng.

...

Sau khi Ứng Tinh Quyết đến khu phía bắc thành phố, anh xuống máy bay và đi theo cảm giác, đi thẳng đến một cửa hàng tổng hợp.

Anh bước nhanh vào, không nhìn thấy bóng dáng Vệ Tam, toàn bộ khu cửa hàng này chả có lấy bất kỳ âm thanh nào.

Ứng Tinh Quyết đi vòng qua một chiếc cơ giáp thì phát hiện Nam Thiên Sĩ đang ẩn nấp khi trước, giờ phút này ông ta nằm trên mặt đất, chả còn hơi thở.

Anh đứng trước thi thể Nam Thiên Sĩ, trong lòng ngược lại có thêm một sự lo lắng: Có thể làm cho Nam Thiên Sĩ biến thành như vậy, chỉ có thể là Vệ Tam, em ấy đã làm cái gì rồi.

Đúng lúc này, Cơ Sơ Vũ gọi tới: “Tinh Quyết, người dân thường bị nhiễm bệnh đột nhiên dừng lại.”

Ban đầu theo thời gian trôi, số lượng người dân thường nhiễm bệnh bị thao túng ngày càng nhiều, nhưng bây giờ họ bỗng dừng lại.

“Thông báo cho bọn họ rằng Nam Thiên Sĩ đã chết.” Ứng Tinh Quyết đảo ngược ống kính, cho thi thể Nam Thiên Sĩ xuất hiện trước mặt Cơ Sơ Vũ.

Cơ Sơ Vũ ngẩn ra: “Ông ta chết rồi à?”

Ngoại trừ bốn người có cấp siêu 3S, những người khác đến Sao Bạch Ải chưa có một ai nhìn thấy Nam Thiên Sĩ. Ban đầu họ còn cho rằng ông ta chuẩn bị làm một cú lớn, chứ sao mà ngờ được ông ta chết mau thế này.

Cơ Sơ Vũ khựng lại rồi hỏi tiếp: “Nam Phi Trúc ở đâu?”

Thần sắc Ứng Tinh Quyết hơi thu lại: “Không rõ ràng lắm, tôi đi tìm cậu ta xem.”

Sau đó anh cúp máy với Cơ Sơ Vũ rồi xoay người đi ra cửa cửa hàng. Anh đứng ở cửa một lát, cuối cùng lựa chọn phương hướng chính là

con đường Vệ Tam rời đi.

Bên kia, những người bị điều khiển dừng lại, đầu tiên mấy sinh viên ngạc nhiên. Có được thời gian th ở dốc nhưng họ vẫn còn lo lắng về những gì kế hoạch tiếp theo của người bị nhiễm bệnh. Thế rồi Cơ Sơ Vũ thông báo cho tất cả mọi người rằng Nam Thiên Sĩ đã chết.

Và cơn bão sao gần Sao Bạch Ải cũng đã di chuyển, song Kim Kha không liên lạc được với Ngư Thiên Hà, không ai trả lời. Kế đó có người gọi ngay tới.

- --- Là Lê Trạch.

Anh đã chờ đợi trong các hành tinh xung quanh Sao Bạch Ải, một khi trinh sát thấy bão sao rời đi là anh ngay lập tức bấm gọi kênh liên lạc của Kim Kha.

“Trung tướng Lê?” Kim Kha nghe được giọng của người đàn ông đầu bên kia thì phản ứng lại.

“Bây giờ các em đang ở đâu? Có phải anh em Sơn Cung đi chung với mấy em không?”

“Có đó anh.” Kim Kha.

“Các em có gặp người của trường Đế Quốc không?” Lê Trạch đứng phía trước tàu vũ trụ, quay đầu nhìn một chiếc tàu vũ trụ khác ở bên ngoài, “Quân khu 1 cho người đến đón nhóm người trường Đế Quốc.”

“Tất cả họ ở đây hết, trung tướng Lê, có những người bị nhiễm bệnh trên Sao Bạch Ải, trường Samuel đã bị san bằng, bây giờ…” Kim Kha nhìn thấy một dòng tin tức tới quang não bèn đổi giọng, “Nam Thiên Sĩ chết rồi.”

Lê Trạch: “?”

Mới có một cơn bão sao đi qua thôi, bọn họ đã làm gì trên Sao Bạch Ải?

“Mấy người được Quân khu 1 cử đến đã kiểm tra xong chưa? Bên trong có bị nhiễm bệnh hay không?” Kim Kha biết Nam Thiên Sĩ đã chết thì trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm. Thấy sắc mặt Lê Trạch không đúng, cậu ấy vội vàng giải thích, “Nhà họ Nam đang chế tạo

người bị nhiễm bệnh, chúng em cho nổ tung nhà họ Nam. Cơ mà trường Samuel không chỉ có người bị nhiễm bệnh, còn có rất nhiều cây đột biến trưởng thành, không còn cách nào nên tụi em mới cho nổ."

Lê Trạch im lặng một lúc lâu: "... Tôi đang ở gần Sao Bạch Ải và đang chạy tới ngay. Những người đến từ Quân khu 1 chính là những người đã được quân khu kiểm tra, không phải lo lắng về những người bị nhiễm bệnh."

Kim Kha thăm dò lý do tại sao họ ở gần Sao Bạch Ải, cậu ấy vẫn còn một số lo lắng.

"Cô Ngư bên kia lo lắng hai anh em Sơn Cung xảy ra chuyện cho nên mới liên lạc với Quân khu 13. Chúng tôi tìm ra được các em dừng lại ở Sao Bạch Ải nên sáng sớm đã tới rồi." Lê Trạch giải thích, "Quân khu 1 cần Ứng Tinh Quyết đi qua."

"Ứng Tinh Quyết đi tới Quân khu 1?" Kim Kha nhíu mày, trong đầu xoay chuyển vài vòng suy tính, "Phụ trách công việc giữ gìn hay là kiểm tra máy móc tìm người bị nhiễm bệnh?"

Lê Trạch cũng không rõ ràng chuyện ở Quân khu 1, anh chỉ phụ trách truyện tới mang học trò của mình và hai anh em Sơn Cung về.

"Chúng tôi đang tiến vào cổng bến cảng." Lê Trạch nói, bão sao di chuyển hơn một nửa là tàu của họ đang dần tiếp cận Sao Bạch Ải.

...

Tìm theo cảm giác, Ứng Tinh Quyết cách cửa hàng tổng hợp trước đó càng ngày càng xa, nhưng anh còn chưa nhìn thấy Vệ Tam. Trên quang não cứ b ắn ra tin tức tấp nập, không chỉ mỗi bọn Kim Kha gửi sang mà còn có kênh liên lạc của Quân khu 1, anh dập máy hết.

Chẳng qua chỉ gửi một tin nhắn sang cho Kim Kha, gửi cho cậu ấy vị trí thời gian định vị của anh.

Anh gửi xong thì đi bộ trăm mét về phía trước, chợt nghe thấy một tiếng gầm, thảm khốc không giống như tiếng người.

Ứng Tinh Quyết bước nhanh lên, lúc này anh chỉ nhìn thấy Nam Phi Trúc quỳ gối trước mặt Vệ Tam, mà tay Vệ Tam thì đặt trên đỉnh đầu cậu ta.

“Vệ Tam.” Ứng Tinh Quyết đứng ở xa xa, theo bản năng gọi cô một tiếng.

Một lúc lâu sau, Vệ Tam mới quay đầu nhìn về phía anh, hai mắt toàn đen kịp, mang theo hơi thở tàn ác không tả rõ được, hoàn toàn khác với dáng vẻ trước kia.

Cô nhìn chằm chằm Ứng Tinh Quyết một lúc lâu, lại quay đầu lại nhìn Nam Phi Trúc đang quỳ gối trước mặt. Cuối cùng tựa hồ người bên kia càng làm cho cô cảm thấy hứng thú hơn nên cô buông Nam Phi Trúc ra và đi về phía Ứng Tinh Quyết.

Nam Phi Trúc cho rằng mình và Nam Thiên Sĩ chết chắc như nhau, lại không nghĩ tới Ứng Tinh Quyết xuất hiện và hấp dẫn Vệ Tam, hai tay cậu ta chống đất, lặng yên không một tiếng động bò đi.

Ứng Tinh Quyết nhìn vào mắt Vệ Tam, dự cảm không tốt lúc trước rốt cuộc đã thành hiện thực, anh gọi tên cô, muốn Vệ Tam tỉnh táo.

Vệ Tam thờ ơ, không nhanh không chậm đi tới và đến gần Ứng Tinh Quyết.

“Tỉnh lại.” Ứng Tinh Quyết lui về phía sau một bước, tay chậm chạp mãi chẳng đặt trên mặt dây chuyền. Nhìn ánh mắt của cô, anh nói từ tốn, “Vệ Tam, Nam Thiên Sĩ đã chết, như vậy không có ai điều khiển người dân thường bị nhiễm bệnh nữa.”

Trong mắt Vệ Tam mang theo một tí độc ác mông lung, cô lại một lần nữa tới gần Ứng Tinh Quyết, hai người cơ hồ dán mặt vào nhau, cô giơ tay đặt lên cổ anh.

Cô luôn cảm thấy trên người đàn ông này có một sức hấp dẫn mạnh mẽ.

Vệ Tam dán người vào tai anh, nói nhẹ nhưng có vẻ đầy hung tợn: “Tôi biết, người này là do tôi giết.”

Chương 298

“lệnh truy nã của Quân khu 1”

Hai người cách nhau rất gần, Ứng Tinh Quyết rục rịch một tí là đụng ngay vào Vệ Tam. Anh không nhúc nhích, chỉ gọi cô: “Vệ Tam, em mau tỉnh lại.”

Người được kêu đang rũ mắt hững hờ vuốt v e động mạch cổ của anh, cô nhẹ nhàng vuốt v e như một người bạn gái, nhưng thực ra cô đang tận hưởng sức sống của con mồi dưới tay.

Ứng Tinh Quyết không cầm mặt dây chuyền, người mất điều khiển ban đầu cũng không ra tay với anh, chỉ im lặng dùng tay dán vào cổ anh, không biết cô đang suy nghĩ cái gì.

Hai người đứng giằng co cùng một chỗ.

“Tôi thích anh…”Vệ Tam cảm nhận được mạch đập dưới lòng bàn tay, cô áp sát Ứng Tinh Quyết và nói từ tốn, “… là cảm giác của anh.”

Cô muốn sức mạnh từ cảm giác của người này, nhưng luôn luôn có một giọng nói sâu trong nội tâm ngăn chuyện mình tiếp tục ra tay.

“Vệ Tam?”

Lê Trạch cùng với những người được Quân khu 1 phái tới cảng Sao Bạch Ải biết được những người khác đã tụ tập, chỉ có Ứng Tinh Quyết và Vệ Tam không có ở đây, thế là anh dựa theo định vị do Kim Kha chuyển tới, dẫn người của Quân khu 1 tìm hai người.

Cuối cùng nhìn thấy hai người này trong một bãi đất trống cỡ quảng trường nhỏ, chẳng qua họ đang đứng cùng một chỗ không biết đang làm gì. Ứng Tinh Quyết đưa lưng về phía bọn anh, anh mơ hồ nhìn thấy nửa khuôn mặt Vệ Tam đang dán lên cổ Ứng Tinh Quyết.

Lê Trạch cùng với các sĩ quan của Quân khu 1 bước xuống khỏi máy bay, anh gọi Vệ Tam một tiếng.

Trên thực tế, trong khoảnh khắc anh hô to, Vệ Tam đã nâng đôi mắt nặng nề đen thùi và lạnh lẽo nhìn về phía bọn họ.

Lê Trạch và sĩ quan dẫn đầu Quân khu 1 thấy thì đồng loạt lùi lại một bước.

"... Bị nhiễm bệnh?!" Sĩ quan dẫn đầu Quân khu 1 nói trong khiếp sợ.

Tất cả họ đều mang một cặp kính, Quân khu 1 có nguồn tài nguyên hàng đầu trong Liên bang, khi kiểm tra người bị nhiễm bệnh được một nửa, Cơ Nguyên Đức yêu cầu tháo rời máy của Quân Độc Lập, đẩy ngược nguyên lý và tạo ra một loại kính. Miễn là người bị nhiễm bệnh bị k1ch thích, họ sẽ nhìn thấy được đôi mắt thay đổi của người bị nhiễm bệnh.

Máy móc đã lật đổ rất nhiều người, đồng thời thông qua liên lạc gián tiếp của Quân khu 13, Quân Độc Lập chia sẻ một chút thông tin. Họ tạo ra một loại kính và chia sẻ với Quân khu 13.

Lê Trạch nhíu mày nhìn Vệ Tam cách đó không xa, hiện tại trong đầu anh trống rỗng. Bọn họ đi ra khỏi quân khu đại biểu đợt kiểm tra kết thúc, họ cũng nhìn thấy bộ dáng người bị nhiễm bệnh ở trong quân khu cũng giống như Vệ Tam bây giờ, nhưng không ai có ánh mắt tà ác sâu thăm thẳm như em ấy.

Vừa rồi tất cả sự chú ý của Ứng Tinh Quyết đặt hết ở trên người Vệ Tam, hoàn toàn không nhận thấy được sự xuất hiện của đám người Lê Trạch. Đến khi nghe được giọng của Lê Trạch, anh giơ tay nắm lấy tay Vệ Tam, nhìn ánh mắt của cô và gằn từng chữ mang theo thanh âm nghiêm nghị: "Tỉnh lại, Vệ Tam."

Vệ Tam bỗng nhiên nhíu mày rồi vẫy tay anh ra, cô cúi đầu lui ra sau vài bước, thật lâu sau màu đen trong con ngươi mới dần dần tiêu tán.

Tuy nhiên, sĩ quan dẫn đầu Quân khu 1 đã đi tới, anh ta dẫn đội bao vây hai người, đồng thời muốn Ứng Tinh Quyết đứng ở phía sau bọn họ. Song, Ứng Tinh Quyết không nhúc nhích, thậm chí lại một lần nữa đi về phía Vệ Tam.

"Cô ta là người bị nhiễm bệnh!" Sĩ quan dẫn đội Quân khu 1 vội vàng nói, ban đầu anh ta tới vì muốn tìm Ứng Tinh Quyết, bảo vệ cậu ta trở về Quân khu 1. Nhưng hiện tại Ứng Tinh Quyết muốn đi về phía người bị nhiễm bệnh, hiển nhiên anh ta muốn ngăn, "Người bị nhiễm bệnh sẽ không nói chuyện tình cảm với cậu!"

Trong thời gian quân khu kiểm tra này, họ thấy không chỉ có một hai người người bị nhiễm bệnh, ai mà chả có người quen thân, và ai nghĩ

rằng những người xung quanh họ bị nhiễm bệnh chứ.

“Vệ Tam...” Ứng Tinh Quyết cũng không để ý tới lời nói của sĩ quan dẫn đội, anh chỉ đến gần Vệ Tam, vươn tay về phía cô, “Chúng ta nên trở về thôi.”

Một lúc lâu sau, Vệ Tam mới đưa tay khoác lên tay anh, giương mắt nhìn về Ứng Tinh Quyết, thanh âm khàn khàn: “Nam Thiên Sĩ chết rồi sao?”

Ứng Tinh Quyết ngẩn ra, thu lại ngón tay, sau đó gật đầu: “Chết rồi.”

Vai Vệ Tam hơi buông lỏng, hiển nhiên cũng không nhớ rõ vừa rồi mình đã làm cái gì.

Họ vẫn đứng tại chỗ, sĩ quan dẫn đầu Quân khu 1 thì liên lạc với người phụ trách tạm thời của Quân khu 1, báo cáo tình hình của Vệ Tam là người bị nhiễm bệnh. Lê Trạch ở bên cạnh cau mày, muốn cắt ngang lời nói của anh ta nhưng không dễ can thiệp.

“Vệ Tam, tình huống vừa rồi của em là gì?” Lê Trạch tiến lên hỏi, “Có phải mắt bị vật gì đó làm bị thương không?”

“Mắt bị thương kiểu gì mà biến thành màu đen được, rồi còn biến trở lại được nữa?” Sĩ quan Quân khu 1 dẫn đầu nói ở phía sau, trong giọng nói ít nhiều có bất mãn đối với chuyện Lê Trạch nói dối trắng trợn, “Rõ ràng cô ta là người bị nhiễm bệnh.”

Mặt mày Ứng Tinh Quyết lạnh lùng, quay đầu nhìn sĩ quan dẫn đội Quân khu 1.

Người này bị ánh mắt sắc bén của anh làm cho chột dạ, sau đó liếc về phía tin tức trên quang não trên cổ tay. Kế đó nhất thời ưỡn ngực, vẫy tay về phía sau, ra hiệu bọn người tiến lên áp giải Vệ Tam tạm thời.

“Các cậu làm gì vậy? Muốn mang người của bọn tôi đi ngay dưới mắt Quân khu 13 à?” Lê Trạch cho người ngăn cản.

Sĩ quan này tung ra mệnh lệch vừa nhận được từ lãnh đạo quân khu: “Lệnh truy nã Quân khu 1, phải giam giữ người bị nhiễm bệnh tên Vệ Tam, một khi chống lại thì chém tại chỗ.”

Trên lệnh truy nã này có chữ ký của tất cả các lãnh đạo cấp cao hiện

có của Quân khu 1, rõ ràng là sau khi người sĩ quan này báo cáo lên trên, bên kia đã khẩn trương thông báo cho tất cả các cấp cao.

Lê Trạch nhìn những người đứng sau sĩ quan dẫn đội bèn cười lạnh: "Dựa vào các cậu thì chém giết được ai?"

"Hiện tại Vệ Tam đã tỉnh táo, sẽ không bị sương bọ đen điều khiển." Ứng Tinh Quyết lên tiếng.

Sĩ quan dẫn đội nhìn mắt Vệ Tam, lại nhìn về phía Ứng Tinh Quyết, trong ánh mắt mơ hồ mang theo chút giễu cợt, dường như không nghĩ tới chỉ huy có thực lực nhất trong thế hệ trẻ Liên bang lại ngây thơ như vậy: "Người bị nhiễm bệnh chính là người bị nhiễm bệnh. Nếu nói như vậy, quân khu hành quyết nhiều người bị nhiễm bệnh như vậy cũng chết vô ích à. Hơn nữa... Quân khu 1 từ trước đến nay toàn điều khiển tai họa ngầm trong tay mình, không phải chỉ huy nhỏ rõ ràng nhất sao?"

Ngay cả Ứng Tinh Quyết cũng không là ngoại lệ trong Quân khu 1, làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho một người bị nhiễm bệnh cấp 3S ở bên ngoài được.

Lê Trạch đã liên lạc với Quân khu 13, anh không thể cứ như vậy nhìn Vệ Tam bị mang đi.

Lãnh đạo Quân khu 13 đã sớm biết Vệ Tam có cấp bậc gì, đương nhiên không muốn giao người cho Quân khu 1. Thế là bấy giờ Lê Trạch và sĩ quan dẫn đầu Quân khu 1 mở quang não, bật hội nghị giữa cao tầng trong hai quân khu.

Tất cả các cấp cao Quân khu 1, những người tạm thời tự nguyện chịu bị quản thúc tại chỗ, tham gia vào cuộc họp qua video.

"Vệ Tam là sinh viên của trường Damocles chúng tôi, cho dù em ấy có bị nhiễm bệnh hay không, cũng phải được đưa đi bởi Quân khu 13." Lãnh đạo Quân khu 13 khẳng định.

"Quân khu 1 mới là trung tâm chính trị của Liên bang, Quân khu 13 các cậu cũng có người ở đây. Vệ Tam là sinh viên quân sự có tiếng nói cao nhất trong giải đấu, đại biểu không chỉ là người trường Damocles các cậu. Huống hồ chúng tôi đã khoan hồng, không giết người tại chỗ mà áp giải đến Quân khu 1 chịu quản lý."

Lãnh đạo Quân khu 13 nói với giọng điệu không tốt: "Là quản lý hay

là bị các người đưa đi thí nghiệm?"

"Sinh viên trường quân sự ngay từ khi vào trường đã phải chuẩn bị sẵn sàng hy sinh, điểm này trường Damocles các cậu hẳn là rõ ràng hơn bất cứ ai!"

Lãnh đạo Quân khu 13 nhìn nhau, cuối cùng có người ra mặt: "Vệ Tam không giống những người khác, cũng bởi vì sự khác biệt này của em ấy, có lẽ nó đã phá giải được ảnh hưởng của người bị nhiễm bệnh."

"Em ấy khác như thế nào?"

"... Vệ Tam là cấp siêu 3S, một người vừa thợ vừa chiến sĩ cấp siêu 3S, chắc các cậu hiểu được chuyện này đại biểu cho cái gì. Huống chi Ứng Du Tân đã nói rõ, để phá khốn cảnh của sương mù bọ đen phải cần cấp siêu 3S. Có lẽ chính vì em ấy là cấp siêu 3S, cho nên mới không bị điều khiển hoàn toàn."

Ngay sau khi lời này được đưa ra, toàn bộ các nhà lãnh đạo Quân khu 1 đã bị chấn động. Nếu những thông tin được tiết lộ hơn một hoặc hai tháng nữa, họ sẽ nghĩ rằng trường Damocles trỗi dậy là cái chắc.

Nhưng bây giờ...

"Cho dù đó là cấp siêu 3S thì tôi chỉ biết em ấy là một người bị nhiễm bệnh."

"Đủ rồi." Cơ Nguyên Đức rốt cuộc mở miệng. Tựa hồ bởi vì chuyện bị nhiễm bệnh gần đây đã ảnh thưởng tới tinh thần ông quá đỗi, ông gầy đi không ít, thậm chí tóc đen xen lẫn tóc bạc. Ông ấy nhìn Vệ Tam bên ngoài màn hình, "Nếu Vệ Tam là cấp siêu 3S thì không ai được đụng đến cháu ấy. Trước tiên tạm thời đưa cháu nó tới Sao Đế Đô, để chúng ta tự mình trông coi."

Cơ Nguyên Đức có địa vị quá cao trong Liên bang, sau khi ông phát biểu thì ngay cả lãnh đạo Quân khu 13 cũng không thể phản bác nữa.

Ứng Tinh Quyết quay đầu lại nhìn Vệ Tam tỉnh táo, cô nhận thấy ánh mắt của anh bèn nở nụ cười một tiếng: "Tôi không sao."

...

Tin tức những người dân thường bị nhiễm bệnh không còn bị điều khiển còn chưa làm cho các sinh viên quân sự vui mừng bao lâu, bọn Kim Kha nhìn thấy Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết cùng nhau trở về và đứng trong đội ngũ của Quân khu 1, phân biệt rõ ràng với Quân khu 13.

“Vệ Tam, cậu đứng đó làm gì?” Trong lòng Liêu Như Ninh có dự cảm không tốt, miễn cưỡng cười cười, còn muốn đi qua kéo cô trở về.

Người Quân khu 1 lập tức ngăn cản trước mặt cậu ta trong im lặng.

“Tôi muốn đi tới Sao Đế Đô một chuyến.” Vệ Tam nhìn mấy người đội chủ lực Damocles, “Không sao.”

“Đang yên đang lành, tại sao phải đi tới Sao Đế Đô.” Ứng Thành Hà bước tới nhíu chặt mày và hỏi, thật ra trong lòng anh đã có một đáp án.

“Vậy cậu đi đi.” Hoắc Tuyên Sơn kéo Ứng Thành Hà trở lại, cố gắng ngắt lời anh và chuyển đề tài đến một cái khác, “Các cậu có biết tôi vừa gặp ai không? Nam Phi Trúc bị tôi bắt được rồi.”

Sĩ quan dẫn đội của Quân khu 1 cũng không bị cậu ta dắt mũi, anh ta tiếp tục trả lời câu hỏi của Ứng Thành Hà vừa rồi ngay trước mặt mọi người, “Tại sao lại đi Sao Đế Đô à? Tất nhiên bởi vì cô ta là một người bị nhiễm bệnh.”

Khuôn mặt của tất cả các đội chủ lực của trường Damocles sa sầm xuống trong nháy mắt.

“Xem ra mấy người các cậu biết Vệ Tam là người bị nhiễm bệnh hết?” Sĩ quan này nhìn quét qua đội chủ lực của trường Damocles, “Biết cô ta là người bị nhiễm bệnh nhưng vẫn không báo cáo? Các cậu cũng là người bị nhiễm bệnh à?”

“Tôi cũng vẫn biết Vệ Tam là người bị nhiễm bệnh, theo cậu thấy thì tôi cũng là người bị nhiễm bệnh hả?” Ứng Tinh Quyết nói lạnh căm.

Sĩ quan: “... Rất nhanh có thể đến lượt sinh viên quân sự kiểm tra, tôi lại không thể kết luận chuyện này được.” Rốt cuộc anh ta chả dám gây sự với Ứng Tinh Quyết.

“Tôi nghi bản thân mình cũng là người bị nhiễm bệnh, hay là đưa cùng tới Sao Đế Đô luôn đi?” Liêu Như Ninh bỗng nhiên nói với Sĩ

quan dẫn đội Quân khu 1.

“Liêu Như Ninh!” Lê Trạch quát lên, đã thua mất một đứa sinh viên rồi, ngay cả nó mà cũng muốn đi theo?

“Lấy một ít dịch dinh dưỡng cho tớ.” Vệ Tam tuyệt nhiên không có ý thức của người bị nhiễm bệnh, cô nói với Kim Kha, “Tớ đói rồi.”

Kim Kha xoay người xách một cái túi và ném cho Vệ Tam, còn chính mình lặng lẽ đặt vé đi tới Sao Sa Đô.

“Đặt cho tôi một cái nữa.” Hoắc Tuyên Sơn trở về, đứng bên cạnh cậu ấy. Dù cậu ta không thấy được màn ánh sáng nhưng nói cứ hệt như đã thấy trang đặt vé.

“Muốn không?” Kim Kha quay đầu nhìn về phía Ứng Thành Hà.

Ứng Thành Hà hoàn hồn lại mộ tí rồi gật đầu.

Kim Kha không hỏi Liêu Như Ninh ở phía trước, cứ thế đặt thẳng luôn 4 vé.

“Các cậu bắt được Nam Phi Trúc, giờ cậu ta ở đâu?” Ứng Tinh Quyết hỏi Kim Kha.

“Phía sau, bị đánh ngất xỉu rồi nhốt lại. Cơ Sơ Vũ và Hoắc Kiếm ở đó canh giữ.”

Họ nói chuyện bình thường, đương sự Vệ Tam thì mở một ống dịch dinh dưỡng khác ngay, như thể vừa rồi chả có gì xảy ra, tất cả đều như thường, thậm chí còn khiến cho sĩ quan dẫn đầu Quân khu 1 sững sờ tại chỗ, hoài nghi ký ức của mình.

Không riêng gì người sĩ quan này, còn có một đám sinh viên trường quân sự nữa. Bọn họ cũng không biết Vệ Tam là người bị nhiễm bệnh, trong đó kinh ngạc nhất phải kể đến hai anh em Sơn Cung.

Sơn Cung Dũng Nam vẫn còn tí khó mà tin được, cô ấy đứng gần nhất hàng phòng thủ Quân khu 1 nên hỏi luôn: “Tại sao cậu đột nhiên bị nhiễm bệnh? Là Nam Thiên Sĩ làm sao? Cậu là siêu... Miễn là cậu không có ý định này, nó sẽ không lây nhiễm cho cậu.”

“Không phải đột nhiên.” Vệ Tam tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, bị sĩ quan dẫn đội Quân khu 1 trừng mắt nhưng cô chả thèm để ý chút

nào, “Tôi vẫn mãi ở trong trạng thái bị nhiễm bệnh.”

Cô nói về bản thân mình không khác gì lúc nói về người khác.

Chương 299

“chạy trốn”

“Cái gì gọi mà Vệ Tam là người bị nhiễm bệnh?” Hạng Minh Hóa nghe Giải Ngữ Mạn nó thì ngơ ngác tại chỗ, một lúc lâu sau mới hỏi lại.

Giải Ngữ Mạn nghe được tin tức từ Quân khu 13 thì cũng phải tiêu hóa thật lâu. Lúc bà tỉnh táo lại mới tới nói cho Hạng Minh Hóa: “Ngày đó Lê Trạch cùng người của Quân khu 1 đi qua, vừa lúc đụng phải Vệ Tam mất điều khiển. Sĩ quan dẫn đội báo cáo cho lãnh đạo Quân khu 1 tại chỗ, bên kia ra lệnh truy nã, muốn đưa Vệ Tam đến Sao Đế Đô.”

Ban đầu mấy ngày nay, toàn bộ quân khu trong Liên bang toàn thần hồn nát thần tính với chuyện liên quan đến người bị nhiễm bệnh. Các quân khu phát hiện không ít người bị nhiễm bệnh toàn là người anh em sớm chiều ở chung với bọn họ. Hện tại ngay cả lãnh đạo Quân khu 1 cũng đang tự quản thúc tại gia, lần này Vệ Tam đụng thẳng họng súng.

“Vệ Tam trở thành người bị nhiễm bệnh khi nào?” Hạng Minh Hóa hít sâu một hơi, nắm tay tỉnh táo lại, “Vì sao phải mang đến Sao Đế Đô?”

“Cụ thể thì tôi không biết, nhưng lãnh đạo Quân khu 13 đang điều tra, được cho là đã tìm thấy bác sĩ Tỉnh Thê.” Giải Ngữ Mạn cho hay.

“Chả phải bác sĩ Tỉnh Thê bị Quân Độc Lập kéo đi rồi?” Hạng Minh Hóa nhíu mày, mấy ngày trước bọn họ mới biết được tin tức, phía Quân Độc Lập và lãnh đạo Quân khu 13 làm giao dịch âm thầm, đối lấy bác sĩ Tỉnh Thê và mang đi.

Nghiên cứu của Quân Độc Lập về những người bị nhiễm bệnh sớm hơn Liên bang 20 năm, bọn họ muốn kéo một bác sĩ có tài nghệ cao siêu thì cũng hoàn toàn hợp lý.

Giải Ngữ Mạn lắc đầu: “Quân khu bên kia không nói, nhưng mà Sao Đế Đô thì muốn Vệ Tam đi, chỉ sợ là muốn nhìn nó. Hơn nữa chuyện cấp siêu 3S cũng bị lộ rồi.”

“Bại lộ?” Sắc mặt Hạng Minh Hóa thay đổi, thời điểm này mà làm lộ

chuyện cấp siêu 3S chẳng phải sẽ làm cho các quân khu trong Liên bang càng thêm đề phòng Vệ Tam.

Giải Ngữ Mạn nhìn Hạng Minh Hóa, biết ông đang suy nghĩ cái gì: "Không lộ ra thì chả ai biết được Quân khu 1 bên kia sẽ làm gì Vệ Tam. Còn giờ bị lộ rồi, để cho bọn họ biết Vệ Tam là cơ giáp sư cấp siêu 3S, ngược lại em ấy sẽ an toàn hơn."

Toàn bộ Liên bang hiện tại chỉ có chiến sĩ độc lập cấp siêu 3S, chỉ huy cấp siêu 3S, chỉ mỗi có không có một cơ giáp sư cấp siêu 3S. Thân phận Vệ Tam bị bóc trần hoàn toàn lại có thể làm cho các quân khu có chỗ tính toán.

Hạng Minh Hóa: "Bây giờ họ đang ở đâu?"

Giải Ngữ Mạn cho ông xem báo cáo về Sao Bạch Ải vào ngày đầu tiên Lê Trạch đến: "Nếu Sao Bạch Ải tiến triển tốt, hẳn bọn họ sắp khởi hành."

...

Sao Bạch Ải.

Có rất nhiều người dân thường bị nhiễm bệnh chưa bị điều khiển, mấy giáo viên của trường Samuel còn lại thì hợp tác với Quân khu 4 và Quân khu 8 để xin máy kiểm tra. Họ hy vọng sẽ phát hiện những người dân thường bị nhiễm bệnh trên Sao Bạch Ải càng sớm càng tốt, sau đó lại tính toán tiếp.

Tuy nhiên, dù cho Quân khu 4 và 8, đã đồng ý thì cũng chả thể nào đưa tới nhanh như vậy được. Và cũng bởi vì những gì đã xảy ra với Sao Bạch Ải, toàn bộ Liên bang hoàn toàn rơi vào hoảng loạn, không ai biết liệu những người xung quanh họ có bị nhiễm bệnh hay chgăn.

Trong chốc lát, không ít sao nhỏ nhao nhao cài thẻ qua bến cảng, người bình thường trên các sao khác không thể tùy ý ra vào, nếu người trên sao của mình muốn đi ra ngoài thì cũng phải xin qua tầng tầng lớp lớp các bước.

Cũng vì muốn giảm xác suất bị nhiễm bệnh.

Sinh viên quân sự, Lê Trạch và những người khác vẫn còn trên Sao Bạch Ải thì giải quyết hậu quả cùng với những người còn sót lại ở Samuel.

Vệ Tam bị người của Quân khu 1 trông chừng, không thể tùy ý đi lại; Kim Kha và Ứng Tinh Quyết ở cùng một chỗ, bọn họ tiếp xúc với Nam Phi Trúc, muốn từ trong miệng của cậu ta biết được tin tức người bị nhiễm bệnh.

Lúc ở cùng một chỗ với Nam Phi Trúc thì chỗ đây không thể chỉ có một hai người, đây là yêu cầu Ứng Tinh Quyết, anh không hy vọng ai đó bị Nam Phi Trúc mê hoặc.

Có quá nhiều người trên đời này muốn sức mạnh.

“Trước kia tôi chỉ cho rằng thực lực của cậu không được lắm.” Shaω Eli chen chúc tới chỗ đối diện và nói với Nam Phi Trúc, “Không ngờ được đây vẫn là thực lực sau khi cậu bị lây nhiễm. Làm một cơ giáp sư, cậu thật sự rất kém.”

Nam Phi Trúc dường như không nghe thấy, trên thực tế, kể từ ngày cậu ta thoát khỏi tay Vệ Tam đó là bắt đầu có bộ dáng ngu ngơ sợ sệt này, giờ thì có tốt lên đôi chút.

“Kết cấu hành lang ngầm nhà họ Nam đã được khôi phục lại.” Ứng Tinh Quyết ngồi đối diện Nam Phi Trúc và nói lạnh căm.

Một câu nói nhẹ nhàng để làm cho đôi tai của Nam Phi Trúc, người vẫn cúi đầu không nói lời nào, giật giật.

Ngày đó cho nổ nhà họ Nam thuần túy là vì thời gian khẩn cấp, bọn họ không muốn bên trong nhà họ Nam còn có chuyện ngoài ý muốn nào phát sinh. Thế nên họ chưa kịp hoàn toàn tìm hiểu xong đã cho nó nổ tung ngay.

Bây giờ muốn điều tra rõ ràng chuyện người nhiễm bệnh, Ứng Tinh Quyết tìm người xây dựng lại kết cấu ngầm của nhà họ Nam từ trong đống đổ nát. Anh phát hiện ngoại trừ hồ máu ngay trung tâm dưới lòng đất bị bọn họ thấy được, phần còn lại của lòng đất gần như được phục hồi một-một theo cấu trúc trên mặt đất nhà họ Nam; hơn nữa trong mấy gian phòng dưới đó cũng phát hiện thi thể tổ tiên nhà họ Nam.

- --Đã chết trong một thời gian dài, nhưng xác chết được bảo quản tốt.

“Chuyện của Sao Willard là do các cậu làm.”

“Lúc trước người lợi dụng công ty Thông Tuyển để thêm sương bọ đen vào dịch dinh dưỡng của tôi cũng là mấy cậu.”

Mỗi một câu nói của Ứng Tinh Quyết đều dùng câu trần thuật. Mặc dù Nam Phi Trúc đang cố gắng điều khiển cảm xúc của mình nhưng trong mắt anh và Kim Kha bên cạnh, họ nhìn ra dao động dễ như trở bàn tay, từ đó hoàn toàn xác định những việc nhà họ Nam đã làm.

Nam Phi Trúc quyết định không trả lời bất cứ ai một câu nào, cậu ta cúi đầu nhìn chằm chằm vào mặt bàn, chống cự tiêu cực.

“Nhà họ Nam có một đơn thuốc bí mật, nghe đồn là do vợ Nam Kiến Trực chế tạo, có thể tái sinh máu thịt.” Ứng Tinh Quyết cũng không để ý đến phản ứng của cậu ta, anh nói tiếp, “Lời đồn này lan ra rất rộng. Sau khi điều tra, tôi phát hiện bởi vì thương thế của Nam Kiến Trực sẽ mau lành hơn những người khác trên chiến trường, có đôi khi không cần chờ trở về quân khu mà miệng vết thương đã khép lại. Kế đó có người hỏi, Nam Kiến Trực mới nói cho mọi người biết là vợ ông ta lo lắng, cho nên đặc biệt chế tạo thuốc bí truyền cho ông ta.”

Đây là một trong những giai thoại điển hình nhất của Liên bang, cho đến nay vẫn còn một số người cảm động trước tình cảm của vợ chồng Nam Kiến Trực.

“Vết thương của người bị nhiễm bệnh thường phục hồi nhanh hơn người bình thường. Dùng cái này tính toán…” Ứng Tinh Quyết bỗng nhiên giương mắt lên, đầu ngón tay phóng ra cảm giác thực thể hóa giống như một thanh phi đao, lướt qua mặt Nam Phi Trúc, vẽ ra một vết thương.

Lê Trạch đứng bên ngoài phòng thẩm vấn và sĩ quan dẫn đầu Quân khu 1: “…”

Có đôi khi không thể không thừa nhận, Ứng Tinh Quyết đúng là mạnh đến một loại cảnh giới đáng sợ, thậm chí anh chả cần cơ giáp.

Ứng Tinh Quyết nhìn lướt qua mặt Nam Phi Trúc, vết thương có khi đen nhúc nhích và nhanh chóng khép lại, chỉ trong chớp mắt mà đã khôi phục như lúc ban đầu: “Cái thứ Nam Kiến Trực lúc trước gọi là thuốc bí truyền vợ chế tạo là giả. Bắt đầu từ thế hệ Nam Kiến Trực, các cậu chính là người bị nhiễm bệnh.”

Khí đen của cậu ta thoạt trông có chút bất đồng với Vệ Tam, Ứng

Tinh Quyết thu lại sự khác thường trong mắt.

Nghe lời Ứng Tinh Quyết nói, tất cả mọi người ở đây không khỏi hít sâu một hơi. Bắt đầu từ Nam Kiến Trực? Vậy phải tiến về phía trước đến thời đại nào? Thế mà đã sớm có người bị nhiễm bệnh tồn tại!

Tin tức suy đoán được xác định từ phía Nam Phi Trúc, Ứng Tinh Quyết không hỏi nữa, anh đứng dậy đi ra ngoài.

“Vệ Tam cũng bị bọn họ hại, uống những thứ dịch dinh dưỡng có vấn đề kia?” Thấy anh đi ra, Lê Trạch lập tức hỏi.

Ứng Tinh Quyết gật đầu: “Phát hiện hợp đồng năm đó bọn họ bí mật tham gia cổ phần trong công ty Thông Tuyển ở trong tủ bảo mật của tầng hầm dưới lòng đất, nhà họ Nam từng thêm sương bọ đen vào dịch dinh dưỡng.”

Nghe vậy, Lê Trạch càng không muốn nhìn thấy Vệ Tam bị áp giải đến Sao Đế Đô, hết thảy có phải do Vệ Tam tự nguyện đâu.

Kim Kha đi ra lại nhìn thoáng qua Ứng Tinh Quyết nhiều hơn. Ngay từ đầu cậu ấy đã thấy kỳ quái, trong câu thứ ba của Ứng Tinh Quyết có chủ ngữ quá rõ ràng, chỉ nói là mình mà không đề cập đến một nhóm dịch dinh dưỡng thông thường kia. Hiện tại phạm vi của câu cuối cùng lại quá rộng, chỉ nói đã từng động tay động chân trong dịch dinh dưỡng.

Nhưng Kim Kha không chỉ ra mà là chờ mọi người tản đi thì mới tìm Ứng Tinh Quyết hỏi rõ ràng.

Ứng Tinh Quyết nói từ tốn: “Nhóm người làm gì đó với dịch dinh dưỡng bình thường kia, có thể không phải do Nam Thiên Sĩ.”

Ngày đó anh ở nhìn thấy ánh mắt Nam Thiên Sĩ nhìn Vệ Tam ngay hồ máu dưới đất, đó là sự mừng rỡ ngoài ý muốn, chứng tỏ Nam Thiên Sĩ cũng không biết vì sao Vệ Tam lại bị lây nhiễm. Mặt khác, chuyện Vệ Tam có thể cắn nuốt lực lượng của Nam Thiên Sĩ cũng hơi quái lạ. Nam Phi Trúc cũng bị nhiễm bệnh, lực lượng rõ ràng thua kém cha cậu ta là Nam Thiên Sĩ, thế mà Vệ Tam lại có thể cắn nuốt ngược lại ông ta.

Ngoại trừ khả năng do Vệ Tam có cấp siêu 3S, Ứng Tinh Quyết nghiêng về một khả năng khác.

Chẳng qua bằng chứng tìm được hiện tại chỉ chỉ ra phần lớn người bị nhiễm bệnh đều là do Nam Thiên Sĩ và Nam Phi Trúc làm.

...

Chuyện ở Sao Bạch Ải đã kết thúc, những người khác phải lập tức trở về.

Lê Trạch mang theo bốn người trong đội chủ lực của trường Damocles và anh em Sơn Cung rời đi, trở về Sao Sa Đô, còn Vệ Tam thì đi theo trường Đế Quốc đến Sao Đế Đô.

Một ngày trước khi đi, máy kiểm tra được bên quân khu đưa đến nhưng cảm giác trong đó đã cạn kiệt, cần phải rót lại một lượng lớn cảm giác của chỉ huy cấp siêu 3S. Cuối cùng Ứng Tinh Quyết tiếp nhận làm chuyện này.

Những người trong trường Samuel ở lại giúp người dân Sao Bạch Ải kiểm tra và tách những người bị nhiễm bệnh ra ngoài.

Bến cảng.

“Vệ Tam, mặc dù mày là người bị nhiễm bệnh, nhưng tao không có ghét mày.” Shaω Eli nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, “Cha tao nói mày là quý nhân, có thể dẫn tao phát đạt. Mày đừng có chết, trước tiên dẫn tao giàu sụ đã.”

“Cũng không phải không được, nhưng cậu phải chuẩn bị sẵn sàng thù lao.” Vệ Tam nhướng mày cho hay.

“Được chứ, tao có tiền mà.”

Vệ Tam nhìn về phía đội chủ lực của trường Damocles rồi chỉ gật đầu, không nói nhiều, kế đó cô xoay người bước vào tàu vũ trụ Quân khu 1.

Ứng Tinh Quyết đi theo phía sau cô, anh yêu cầu ở bên cạnh Vệ Tam.

“Tôi là cấp siêu 3S, là người duy nhất trên tàu vũ trụ này có thể đối phó với cô ấy.” Ứng Tinh Quyết nhìn sĩ quan dẫn đầu đang phản đối.

Cuối cùng người kia phải đồng ý.

...

Bầu không khí trên tàu vũ trụ Quân khu 13 có chút nặng nề, Lê Trạch là người không nói nhiều, hiện tại khuôn mặt càng lạnh lùng khó coi. Mà hai người anh em Sơn Cung nhiều lần muốn an ủi bọn Kim Kha, nhưng vẫn không tìm được cơ hội, cuối cùng vào buổi chiều, Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam đã tìm cơ hội phải lúc bọn họ ở trong khoang nghỉ ngơi.

Lại thấy bôn người này trốn trong đó ăn cái gì đấy, thậm chí luôn tay móc cái gì đó trong bao.

Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam: "?"

Mấy người bị phát hiện thì giật mình, đến khi quay đầu phát hiện là hai anh em Sơn Cung mới mới thở phào nhẹ nhõm.

"Ăn không?" Liêu Như Ninh ném cho hai người một miếng sô cô la lớn.

Sơn Cung Ba Nhận: "... Vệ Tam bị bắt đi rồi mà mấy cậu cứ như vậy?"

Mặc dù Vệ Tam là người bị nhiễm bệnh, nhưng hiện tại có vẻ như cậu ấy có thể kiểm soát, và tất nhiên không loại trừ rằng khả năng cậu ấy giả vờ mình kiểm soát được.

Nhưng biểu hiện của mấy người Damocles này không khỏi quá máu lạnh. Lúc trước ở giải đấu, ai nhìn mà không nói một tiếng đội chủ lực Damocles có tình cảm tốt, hiện tại…

"Biết chứ, cậu còn muốn ăn cái khác à?" Kim Kha chỉ vào một chút đồ ăn vặt còn sót lại trước mặt mình, "Chỉ còn lại những thứ này, những thứ khác không thể ăn được."

Sơn Cung Ba Nhận nói lãnh đạm: "Không cần." Dứt lời, cậu ta mang theo em gái cùng đi về để nghỉ ngơi.

Khi đến cảng Sao Sa Đô, hai anh em Sơn Cung chuẩn bị đi xuống nhưng chờ hồi lâu vẫn không thấy đội chủ lực Damocles, cuối cùng họ nhận được một tin tức từ chỗ đầu bếp tàu vũ trụ.

Bốn người trong đội chủ lực Damocles đã trốn thoát với tất cả các loại đồ ăn ngon hoa quả và đồ ăn nhẹ trên tàu vũ trụ.

Chương 300

“trôi qua rất thong dong”

Sao Đế Đô.

So với những người ẩn chứa sự lo lắng trên các ngôi sao khác, ở chỗ này, dù họ đi tới bất cứ đâu, sẽ thấy mọi người trên đường phố tự tin hơn. Sự tự tin vững chắc của họ bắt nguồn từ việc đóng quân của Quân khu 1 ở Đế đô. Bất cứ điều gì xảy ra, chỉ cần những người ở Quân khu 1 vẫn còn đây thì họ sẽ không gặp rắc rối trước.

Đây là lần thứ hai Vệ Tam đến Sao Đế Đô, tâm tình hơi bất đồng với lần trước, đồng thời người bên cạnh cũng thay đổi sang một nhóm khác.

“Cái này không cần thiết chứ?” Vệ Tam giơ hai tay lên ra hiệu, vừa mới ra tàu vũ trụ một chút là sĩ quan dẫn đội Quân khu 1 đã còng tay cô lại ngay.

Sĩ quan quay đầu nhìn cô: “Để ngăn chặn tù nhân trốn thoát, đó là một biện pháp cần thiết.”

Ừ, trực tiếp tăng thân phận lên thành tù nhân luôn.

Vệ Tam bĩu môi, ánh mắt dừng lại trên cổ tay mình: “Nhưng dù sao cũng phải lấy cái còng sài được, cái này dường như... không ổn lắm.”

Sĩ quan: “Cường độ còng tay này không thua kém bất kỳ loại vật liệu cơ giáp nào, cô không cần phải cố gắng trốn thoát.

Anh ta còn chưa dứt lời đã nhìn thấy hai tay Vệ Tam hơi duỗi hướng lên trên, còng tay theo đà rớt ra.

Ngay lập tức tất cả mọi người xung quanh bao vây Vệ Tam, ngăn chặn cô chạy trốn.

Vệ Tam bóp nắn cổ tay mình, nhìn lướt qua sĩ quan dẫn đội rồi ném còng tay lại cho anh ta, cô nói thờ ơ: “Không cần khẩn trương, tôi không thích bị còng tay thôi.”

Sĩ quan dẫn đầu: “...”

“Tôi đưa em đấy đi.” Ứng Tinh Quyết tiến lên.

Sĩ quan dẫn đội suy nghĩ một chút, cảm thấy có Ứng Tinh Quyết chịu trách nhiệm thì lỡ mà Vệ Tam bỏ chạy, anh ta cũng giảm bớt tội danh một chút, thế là anh ta đồng ý ngay: “Có thể.”

Bọn họ muốn đưa Vệ Tam đến tòa nhà giam lỏng Quân khu số 1, đương nhiên đám người Cơ Sơ Vũ không thể đi theo mà cứ thế đứng tại chỗ nhìn Ứng Tinh Quyết và Vệ Tam bị đội ngũ Quân khu 1 mang đi.

“Tại sao tôi cảm thấy tiếp theo Sao Đế Đô sẽ xảy ra chuyện không may?” Công Nghi Giác nhìn vào máy bay họ rời đi, lẩm bẩm.

…

Quân khu 1 được đặt trong một gò núi của Sao Đế Đô, máy bay của họ sẽ gửi yêu cầu vào bên trong 10 phút trước khi đến, đến khi bay tới thì lối đi mở ra, cho phép máy bay đi vào.

Cửa sổ của tất cả các máy bay bị che khuất và chỉ những người trong khoang lái mới nhìn thấy được tuyến đường.

Vệ Tam ngồi tại chỗ ngồi, những người khác đứng bên cạnh nhìn chằm chằm cô không xa không gần, chỉ có Ứng Tinh Quyết ngồi bên cạnh cô.

“Anh có từng tới tòa nhà giam giữ Quân khu 1 chưa?” Vệ Tam nghiêng mặt hỏi Ứng Tinh Quyết.

“Đi tới rồi.” Ứng Tinh Quyết gật đầu.

“Vừa đúng lúc, tôi đi trải nghiệm một lần xem.” Vệ Tam dựa vào vách khoang, nói trong sự phân tâm.

Sau khi máy bay bay được một thời gian, cuối cùng nó cũng dừng lại, sĩ quan dẫn đội ra hiệu cho Vệ Tam đi ra.

Ứng Tinh Quyết đi trước cô, bước ra ngoài trước và đứng ở bên ngoài chờ Vệ Tam.

Vừa ra ngoài chính là quảng trường rộng lớn, đôi giày đen Vệ Tam giẫm lên mặt đất, cô giơ tay cản ánh mặt trời trên không.

“Hoàn cảnh ở đây là do người tạo nên.” Ứng Tinh Quyết đứng bên cạnh cô và hạ giọng giải thích.

Hai người vừa đi ra đã hấp dẫn sự chú ý của mọi người qua lại Quân khu 1. Không riêng gì chuyện trên người bọn họ không mặc quân phục Quân khu 1, mà còn bởi vì danh tiếng của Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết không thấp. Giải đấu dựng lên nửa năm, chỉ cần là người xem trận đấu đều biết Vệ Tam; Ứng Tinh Quyết càng không cần nhắc tới, anh là hy vọng của Sao Đế Đô.

Vệ Tam đăm chiêu: “Nhìn ánh mắt của những người này, dường như không ai biết tôi là người nhiễm bệnh.”

Ứng Tinh Quyết cũng không thích nghe Vệ Tam dùng ba chữ này để hình dung bản thân: “Em không phải là người bị nhiễm bệnh.”

“Có phải...” Vệ Tam nghiêng người tới gần Ứng Tinh Quyết, nói với anh, “Ngày đó anh đã nhìn thấy rồi.”

Lúc này đi tới một người, đưa tay kéo Vệ Tam ra và nói với sĩ quan dẫn đội với khuôn mặt chả có biểu cảm gì: “Tôi mang người đi.”

Ứng Tinh Quyết muốn đi theo, với địa vị đặc thù của anh nên người này nhìn chằm chằm anh một lúc lâu rồi cuối cùng đồng ý.

Ngoài trừ tầng 1, toàn bộ phòng ốc trong tòa nhà giam giữ đều dùng để giam. Một tầng có 6 phòng, nơi các nhà lãnh đạo cấp cao của Quân khu 1 tự nguyện bị quản thúc tại gia cũng nằm trong tòa nhà này.

“Cô đang ở phòng 6 tầng 13, có cần bất cứ điều gì cũng được thông báo qua cửa sổ thông báo. Vào những thời điểm khác, tôi khuyên cô tốt nhất là ở yên trong đó. Bằng không…chỉ có một con đường chết.” Người này nắm lấy cánh tay Vệ Tam cảnh cáo trước, sau đó mới kéo người cô ra khỏi thang máy.

“Đưa đến đây thôi, anh nên trở về.” Vệ Tam quay đầu nói với Ứng Tinh Quyết, “Đúng rồi, nhớ giúp tôi trông chừng bọn Kim Kha.”

Bước chân Ứng Tinh Quyết dừng lại, anh nhìn Vệ Tam bị kéo đi về phía trước nói: “Được.

Vệ Tam giương môi, giơ một cánh tay lên, vẫy vẫy về phía sau.

...

Cô được đưa vào phòng số 6 tầng 13, bên cạnh bức tường và tầng này chỉ có một mình Vệ Tam.

“Phòng giam của mấy anh bên này trống không thế.” Vệ Tam cố gắng bắt chuyện với người ta nhưng anh ta hoàn toàn phớt lờ, một tay đẩy cô đi rồi lập tức khóa cửa, nhập mật mã, lớp khóa thứ hai là khóa bằng con mắt.

“Lạc quan lên.”

Cho dù chỉ có một cánh cửa trong suốt ngăn cách cơ mà Vệ Tam nào có nghe thấy giọng của anh ta, cô chỉ có thể nhìn vào môi của anh ta mà phân biệt được anh ta nói cái gì đó.

Vệ Tam ngẩng đầu nhìn lỗ thông hơi trên cùng, chỗ này còn có một thiết bị tăng oxy, hiển nhiên chỉ cần cắt oxy không cung cấp nữa, bên trong chính là chân không.

Cô theo bản năng đi sờ vòng cổ cơ giáp của mình, mới phát hiện mình đã giao nộp nó cùng với quang não.

Có màn hình giao tiếp trên tường, nó chỉ có các tính năng đơn giản là gọi bữa ăn, yêu cầu rửa mặt?

Vệ Tam ấn xuống, đột nhiên góc trong phòn trống dâng lên một phòng vệ sinh kín. Cô tò mò đi qua, phát hiện bên trong có đầy đủ mọi thứ, hơn nữa cửa cũng không còn trong suốt, vừa đúng lúc đặt ở góc chết của màn hình.

... Coi như có tính người.

Bến cảng.

“Tàu vũ trụ này quá chậm rồi.” Liêu Như Ninh nhảy khỏi tàu vũ trụ và phàn nàn, “Hiện tại chắc chắn Vệ Tam bị đưa tới Quân khu 1 rồi.”

“Chứ không bị dẫn thì cậu muốn cướp cậu ấy à?” Hoắc Tuyên Sơn liếc cậu ta một cái rồi nói.

“Cũng không phải, ít nhất có thể đưa cho cậu ấy đồ của chúng ta mà. Lỡ như Vệ Tam không quen được bên trong thì làm sao bây giờ?”

Kim Kha đi phía trước đột nhiên dừng bước, Ứng Thành Hà suýt đâm vào cậu ấy bèn hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Xem bộ dáng anh họ cậu thì như là tới đón tụi mình.” Kim Kha ra hiệu cho bọn họ nhìn theo một hướng.

Ứng Thành Hà bước nhanh về phía Ứng Tinh Quyết: “Anh, sao anh lại ở đây?”

“Vệ Tam để tôi tới đón các cậu.” Ứng Tinh Quyết cho hay.

“Làm sao cậu ấy biết chúng ta sẽ đến?” Liêu Như Ninh hỏi, sau khi cậu ta lên tàu vũ trụ Quân khu 13 mới biết Kim Kha đã đặt vé đến Sao Đế Đô.

Kim Kha tiến lên: “Vệ Tam ở bên trong thế nào?”

Ứng Tinh Quyết trầm mặc một lát mới nói: “Quân khu 1 có người của các cậu, chiều nay Thân Đồ Lệ sẽ đi qua nói chuyện với Vệ Tam.”

Từ câu nói cuối cùng của Vệ Tam, Ứng Tinh Quyết đã đoán ngay được bốn người từ trường Damocles này muốn tới đây. Hoắc Tuyên Sơn và Ứng Thành Hà là người của Sao Đế Đô, hai người còn lại không quen thuộc với nơi này, thế là anh đi thẳng tới đón, ngay phòng cũng đã đặt xong.

“Chúng tôi có thể đến Quân khu 1 thăm Vệ Tam không?” Liêu Như Ninh hỏi, cậu ta lấy ra một đống đồ, “Tụi này mang theo rất nhiều đồ ăn ngon cho cậu ấy.”

Ứng Tinh Quyết nhìn thứ trên tay cậu ta, cuối cùng nói: “Lần sau khi tôi tới thì có thể giúp các cậu mang vào cho em ấy.”

Bởi vì mấy người Damocles tạm thời chạy trốn, Hoắc Tuyên Sơn và Ứng Thành Hà cũng không về nhà mà ở ngay nơi Ứng Tinh Quyết đã chuẩn bị.

Kim Kha mò tới màn hình ánh sáng trong phòng khách điều khiển được từ xa, mở tin tức, nhảy thẳng đến kênh Truyền thông Lam Phạt.

“Thưa quý vị khán giả, Quân khu 6 và 7 đã tiếp cận vị trí của Quân Độc Lập, chỉ cần tiến thêm một bước nữa thì bọn họ sẽ nổ súng.” Phóng viên Lam Phạt đang ở trên một chiếc tàu vũ trụ, đưa ống kính

ra ngoài qua tấm kính, phát sóng cho người dân trên khắp Liên bang.

“Viện Bình Thông ăn no rửng mỡ, nhất định phải tìm Quân Độc Lập gây phiền toái. Hiện tại chuyện người bị nhiễm bệnh còn chưa đủ lo à?” Liêu Như Ninh ngồi trên ghế sô-pha nhìn màn ánh sáng, có chút câm nín, đến bây giờ bọn họ tiếp xúc gần đủ với các trường quân sự khác, chỉ có những người ở viện Bình Thông vẫn chưa từng xuất hiện từ sau khi cuộc thi kết thúc.

Kim Kha đứng bên cạnh, tầm mắt rơi vào Ứng Tinh Quyết: “Trong Quân Độc Lập không có người viện Bình Thông, chỉ có một cơ giáp sư là Quý Lương cho nên bọn họ có thù địch với Quân Độc Lập theo lẽ tự nhiên. Hai mươi năm trước, trong số phiếu đồng ý bình định chỗ đó có một phiếu từ viện Bình Thông. Bây giờ thì suy nghĩ rằng Quân Độc Lập là người đứng đằng sau hoàn toàn được thành lập. Huống chi nếu Quân Độc Lập không thực sự chạy trốn mà vì dân chúng Liên bang, thì một ngày nào đó khi họ trở lại, thì lúc đó bất kể là trường Đế Quốc hay trường Damocles, cũng có thêm một phương thế lực.”

“Vậy nên viện Bình Thông có chủ ý này? Cho dù Quân Độc Lập tốt hay xấu thì cứ loại bỏ họ, ngăn chặn các thế lực khác của các trường quân sự lớn mạnh?” Liêu Như Ninh có một chút tức giận, “Bây giờ tình hình nguy cấp như thế mà họ vẫn phải tranh giành quyền lực.”

Hoắc Tuyên Sơn tựa vào bên khác sô-pha: “Không tranh giành lúc này thì tranh khi nào, có đôi khi chính là muốn thừa dịp hỗn loạn để vùng lên.”

Ứng Thành Hà nhìn trái nhìn phải, cảm giác bầu không khí trong phòng khách có chút kỳ quái. Anh suy nghĩ một chút mới bảo: “Vệ Tam nói người thông minh dễ suy nghĩ nhiều, bỏ qua manh mối đơn giản nhất.”

Ứng Tinh Quyết ban đầu vẫn bình tĩnh bỗng nhiên hạ mắt, mi khẽ run rẩy, che dấu cảm xúc trong ánh mắt mình: “Hành động này của viện Bình Thông quái dị thật.”

“Anh đã suy đoán ra rồi.” Kim Kha khẳng định.

“Không bao lâu nữa chân tướng sẽ được tiết lộ.” Ứng Tinh Quyết ngước mắt lên, nhìn thẳng vào mắt Kim Kha, “Đồ đạc của các cậu ấy, tôi sẽ mang đến cho Vệ Tam.”

Chờ đến khi anh rời đi, Liêu Như Ninh đứng dậy: “Mấy cậu chơi bài gì bí hiểm vậy?”

“Có lẽ viện Bình Thông sẽ dẫn rắn ra khỏi hang.” Kim Kha ngồi xuống, “Các quân khu trong Liên bang còn có những người bị nhiễm bệnh tiềm ẩn sâu hơn, những người này...”

“Đều muốn diệt trừ Quân Độc Lập.” Hoắc Tuyên Sơn nói bổ sung.

Ứng Thành Hà không thèm để ý đến mấy thứ âm mưu bàn tính này, anh chỉ quan tâm đ ến một chuyện: “Chúng ta ở đây chờ đợi thật sao? Bản đồ cướp ngục mà tôi cũng lấy được rồi.”

Ba người còn lại đồng loạt nhìn về phía anh: “Bản đồ gì?”

“Bản đồ cướp ngục.” Ứng Thành Hà có chút đắc ý, “Tuy rằng tôi hông phải chỉ huy, nhưng trí nhớ cũng chẳng tệ lắm. Trước kia khi còn bé đã xem được bản đồ kết cấu của tòa nhà giam giữ của Quân khu 1 ở nhà bác hai.”

“Nhà bác cậu có bản đồ kết cấu tòa nhà giam giữ trong Quân khu 1?” Hoắc Tuyên Sơn híp mắt, “Năm đó Ứng Tinh Quyết bị nhốt ở chỗ đấy đấy, bác hai cậu muốn cướp ngục?”

“Tôi có nói như vậy đâu.” Ứng Thành Hà chột dạ thì thầm, “Hơn nữa, bác tôi cũng không làm tới chuyện thế này.”

Nếu thực sự làm như vậy, khẳng khác nào sẽ thành kẻ thù với Sao Đế Đô.

Kim Kha yêu cầu anh lấy bản đồ ra: “Bây giờ đừng hành động thiếu suy nghĩ, phía trên chỉ nói nhốt Vệ Tam ở đó, đừng quên có người ở Quân khu 13.”

Quân khu 1 là trung tâm chính trị, Thân Đồ Lệ, cũng chính là anh trai của Thân Đồ Khôn, là đối tượng được Quân khu 13 bồi dưỡng trọng điểm rồi sau đó đưa vào Quân khu 1, địa vị không tính là thấp.

...

Vệ Tam dựa vào tường ngồi xuống, cô ngửa đầu nhìn màn hình, phía trên rõ ràng chiếu phim truyền hình chứ không còn là giao diện hiện nhu cầu mãi không thay đổi.

Khi Thân Đồ Lệ tiến vào, anh ấy đã thấy ngay một bức tranh như vậy.

Anh nhìn những sợi dây điện lộ ra trên màn hình trên tường, chúng được quấn giấy thiếc, ngoài ra còn có một số này nọ, anh nói không lên lời: “Em sống ở đây rất thoải mái đấy.”

Chương 301

“đổi quang não mới”

Vệ Tam dựa vào tường, một đầu gối cong lên: “ Cũng bình thường, đợi lát nữa anh có thể để cho người giám sát bên kia đổi kênh khác không chứ ngày nào cũng xem bộ phim này làm em ngán quá.”

“…”

Thân Đồ Lệ đến gần màn hình, đưa tay kéo dứt dây bên trong và nói với người bên ngoài, “Để cho người tới sửa, sau này đồ dùng ăn uống của em ấy đổi hết sang đồ bằng giấy. Mặt khác… cảnh cáo người trong phòng giám sát, nếu mà còn phân tâm xem phim truyền hình thì trực tiếp rời khỏi Quân khu 1 luôn.”

Vệ Tam vô tội buông tay: “Em chỉ có chút niềm vui thú yếu ớt này, đàn anh cũng muốn tước đoạt?”

Thân Đồ Lệ đứng trong vòng ba bước chân của Vệ Tam: “Đây là phòng giam, không phải khách sạn. Em biết tôi?”

Vệ Tam đứng dậy thở dài: “Em còn nghĩ phòng giam của Quân khu 1 cần chút cải cách trong nhân văn. Lúc trước ở chỗ anh Thân Đồ Khôn thấy ảnh chụp.”

Thân Đồ Lệ nhìn thoáng qua camera phía trên phòng, sau đó nói: “Nghe nói lúc đó Ứng Tinh Quyết làm chứng cho em, cho rằng em có thể áp chế sương bọ đen trong cơ thể, cũng không phải hoàn toàn bị nhiễm bệnh.”

Vệ Tam hơi nhún vai, không trả lời anh ta.

“Bây giờ lãnh đạo Quân khu 1 cũng không tin tưởng cho lắm. Chỉ dựa vào em mà áp chế được màu đen trong mắt thì quá đơn giản, nhiều người bị nhiễm bệnh cũng làm được như vậy. Tạm thời chúng tôi chưa thể phán đoán rốt cuộc em có phải là người bị nhiễm bệnh hay không.” Thân Đồ Lệ nhìn người đàn em này, khi anh xem cuộc thi thì vẫn rất muốn gặp em ấy, nhưng chưa từng nghĩ tới sẽ ở dưới tình huống này.

Vệ Tam cười một tiếng: “Anh à, anh biết em có thể ở lại đây với lợi thế lớn nhất không bị xử tử là toàn Liên bang chỉ có một mình em cơ

giáp sư cấp siêu 3S.”

“Em nói không sai.” Thân Đồ Lệ lui về phía sau một bước, đầu chạm nhẹ vào chỗ sửa một chút và ra hiệu Vệ Tam đi ra ngoài, “Cho nên hiện tại chúng tôi cần kiểm tra thực lực của em.”

Vệ Tam đi ra ngoài nhìn người canh phòng gần như lấp đầy toàn bộ tầng, cô hơi nghi ngờ có khi đội ngũ tinh nhuệ nhất của Quân khu 1 được cử tới đây.

“Vòng cổ cơ giáp của em không ở trên người, không có lực sát thương gì.” Vệ Tam bĩu môi, ánh mắt đảo qua người canh phòng xung quanh không dấu vết, thoạt nhìn người trong đội ngũ này là người của Quân khu 1 hết.

“Những thứ này không phải do tôi quyết định, em chỉ cần đi theo tôi đi kiểm tra.” Thân Đồ Lệ ra hiệu Vệ Tam đuổi theo, bọn họ muốn đi xuống từ cầu thang.

Việc kiểm tra được chia thành nhiều phần, trước hết vào giấc chiều sẽ làm bài kiểm tra cảm giác trước mặt toàn bộ Quân khu 1. Bởi vì Quân khu 13 có tiền sử che giấu cảm giác của Vệ Tam cho nên lần này để ngăn chặn giả mạo, thiết bị phát hiện cảm giác đã được chuyển tới dưới cờ lớn nhất của Quân khu 1.

“10 năm trước, Quân khu 1 bắt đầu nghiên cứu các dụng cụ có thể phát hiện thẳng cảm giác siêu 3S, mục đích là không để cho bất kỳ cấp siêu 3S nào bị bỏ sót, tổn thất nhân tài Liên bang, cho nên...” Một người đàn ông rõ ràng đứng ở phía trước thiết bị rõ là nhà phát triển nói trong vui mừng, “Bây giờ, cuối cùng nó đã có thể phát hiện người có cấp siêu 3S.”

Vệ Tam được đưa lên, dưới sân đều là người và máy móc ngửa đầu nhìn cô.

“Xin hãy đứng lên sau đó đặt tay ở đây, giải phóng cảm giác của mình hết sức.” Nhà phát triển giải thích trong phấn khích, “Không chỉ đo được nhóm người có cấp siêu 3S, nhóm của chúng tôi cũng đã cải tạo các khía cạnh khác của máy móc, có thể phân tích cảm giác do cô tung ra. Từ đó phán đoán xem người được kiểm tra thực sự phù hợp với cơ giáp sư, chỉ huy hay chiến sĩ độc lập, chính xác hơn cái lúc trước.”

Vệ Tam làm theo lời, sau đó một sợi dây màu cam trên máy bắt đầu

di chuyển, chỉ hơi dao động và nó dừng lại ở cấp B.

Nhà phát triển nhìn vào đường kiểm tra trên máy kiểm tra hồi lâu không nhúc nhích thì hơi hoảng nhẹ, nghĩ rằng nhóm của họ đã làm ra lỗi gì trong lúc cải tạo máy, trán đổ mồ hôi trong nháy mắt. Ông ta nói nhỏ: “Không thể thế này được.”

Vệ Tam liếc mắt nhìn nhà phát triển sắp sụp đổ, lúc này mới điều khiển cái dây đó chuyển động. Đương nhiên không chỉ có một sợi màu cam, còn có sợi màu xanh lá cây đại biểu cho cơ giáp sư. Hai sợi dây này đột nhiên bay lên, cấp A, S... cấp 3S, nó vẫn mãi tăng lên và cuối cùng toàn bộ mấy sợi dây này đã đạt đến đỉnh.

Những người khác chỉ cần nhìn thấy dòng cảm giác của Vệ Tam vượt quá quy mô cấp 3S thì biết rằng cô có cấp siêu 3S thực sự. Nhà phát triển lau đi mồ hôi đầy đầu, ông ta hiểu rõ về cách hoạt động của máy móc hơn những người khác. Cấp bậc càng lên cao, lực lượng chênh lệch giữa trên dưới càng lớn, nhưng khi phát triển nó thì bọn họ không xác định được tiêu chuẩn chính xác của siêu 3S. Dù sao nhiều năm như vậy, chỉ có cảm giác chỉ huy cấp siêu 3S của Ứng Tinh Quyết làm tham chiếu, cho nên khi thiết lập trên cấp 3S, bọn họ để mức càng cao càng tốt, nghĩa là vượt qua quy mô cấp 3S, là cấp siêu 3S. Nếu vượt qua đó quá nhiều, có khả năng người đó không chỉ đạt ở mức siêu 3S. Mà bây giờ cảm giác của Vệ Tam bay thẳng lên đến đỉnh, cũng chẳng ai biết được cô ấy có còn dư lực hay không.

“Có vấn đề gì?” Vệ Tam nghiêng đầu hỏi.

“... Không, cô rất mạnh.” Nhà phát triển nhìn vào mắt cô, không biết tại sao đột nhiên không dám nói.

“Chiến sĩ độc lập và cơ giáp sư cấp siêu 3S, còn có thân phận bị nhiễm bệnh. Vệ Tam, em còn mạnh hơn một chút so với Ngư Thanh Phi.” Thân Đồ Lệ dẫn Vệ Tam đi xuống và nói.

“Cảm ơn đàn anh đã khen ngợi.”

“Đừng cảm ơn, Ứng Tinh Quyết còn chưa tới, em có thể ngồi hóng gió một chút.” Thân Đồ Lệ mang theo Vệ Tam đến căng tin Quân khu 1, ngồi ở một cái bàn trước một màn ánh sáng ở sảnh chính căng tin, “Nhân tiện xem một bộ phim truyền hình đã.”

Vệ Tam giương mắt nhìn thứ quen thuộc gì mà //cuộc gặp mặt bất ngờ giữa chiến sĩ độc lập và chỉ huy// bèn giơ tay lên: “Em có thể

yêu cầu đổi kênh không?”

“Không thể, bọn tôi còn phải xem.” Thân Đồ Lệ bưng hai đ ĩa bánh mì giăm bông phô mai tới, “Nghe nói mỗi khi các em đến một nơi đều phải ra ngoài ăn đặc sản địa phương một ngày. Hôm nay có thể nếm thử thức ăn của Quân khu 1 rồi.”

Vệ Tam nhìn hình ảnh tình yêu “cảm động” trên màn hình: “… Em vẫn còn là em bé đấy.”

“Không phải hồi trước em còn hăng hái xem à? Hơn nữa vài tháng nữa là em trưởng thành rồi.” Thân Đồ Lệ cầm bánh mì, cúi đầu chấm nước chấm và cắn một cái, “Còn khác hơi thông cảm cho những ông già như tụi tôi.”

Vệ Tam nhướng mày: “Ông già cô đơn lẻ bóng?”

Đầu lưỡi Thân Đồ Lệ chống ở phía sau răng hàm, anh ta mỉm cười: “Theo thống kê, chiến sĩ độc lập và cơ giáp sư có tỷ lệ độc thân lên tới 50%, em chiếm hết hai phần thì tỷ lệ độc thân đạt 100%.”

“Xác suất không phải tính vậy đâu.”

“Tôi nói tính như vậy thì chính là như vậy. Tỷ lệ độc thân cao của chiến sĩ độc lập và cơ giáp sư giống như hói đầu vậy, không có thuốc để cứu.” Thân Đồ Lệ cắn bánh mì, “Nhóc con, chúc mừng nhóc chào đón sự thật tàn khốc sau khi trưởng thành.”

Vệ Tam: “… Thế vì sao chỉ huy không có tỷ lệ độc thân cao?”

Thân Đồ Lệ dùng một loại giọng điệu khá chua xót cho hay: “Đại khái là do bọn họ am hiểu dụng tâm mưu đồ.”

Bỏ qua một lớp mấy người bảo vệ xung quanh, giờ phút này hai người tựa như ngồi cùng một chỗ nói chuyện văn mà thôi.

…

Cuối cùng lúc 6 giờ chiều, Ứng Tinh Quyết đến, anh tới để rót cảm giác của mình vào cái máy Quân Độc Lập đưa tới khi trước.

Khi anh bước vào phòng để dụng cụ, Vệ Tam chờ ở ngoài, đến khi Ứng Tinh Quyết làm xong bên đó thì cô mới được phép vào.

“Kế tiếp là xác định chuyện em bị nhiễm bệnh.” Thân Đồ Lệ mang theo Vệ Tam đi vào, thật ra ban đầu còn có một hạng mục kiểm tra chiến sĩ độc lập, kiểm tra giá trị vũ lực của cô. Song, có người lãnh đạo cho rằng bọn họ đã nhìn thấy đủ giá trị vũ lực của Vệ Tam trong giải đấu, không cần để Vệ Tam lại có cơ hội đi kiểm tra giá trị vũ lực, phòng ngừa xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Cuối cùng họ hủy bỏ chuyện này, chỉ còn lại hai xét nghiệm nơi đây.

Thiết bị này hơi giống máy quét CT não, người bị kiểm tra nằm lên và phải duy trì trạng thái mở mắt. Phía trên có giám sát, xung quah là hai cái lỗ, xem ra là nơi giải phóng cảm giác cấp siêu 3S. Ngoại trừ lỗ bên kia, bảng điều khiển trong suốt ở phía người quan sát cũng có cảm giác, tương tự như khi Ứng Tinh Quyết bao trùm cảm giác của mình lên mắt người khác hồi trước, chỉ có điều cái này… dễ dàng và trực quan hơn.

Ngoài ra sau khi vào rồi, bên trong vách của thiết bị sẽ đưa ra một cây kim nhỏ đâm vào cánh tay cùng lúc, nó đâm vào máu của người được kiểm tra, được coi là hai tuyến phòng thủ.

Vệ Tam vừa đi vào đã thấy Ứng Tinh Quyết ngồi ở bên cạnh với đôi môi tái nhợt, hiển nhiên vừa rồi anh rót cảm giác vào cái máy có thể lưu trữ một lượng lớn cảm giác cấp siêu 3S, hao phí không ít tâm lực của anh.

Ánh mắt hai người nhìn nhau, Vệ Tam quay đi trước và đi về phía dụng cụ kiểm tra.

Thiết bị khởi động, những người khác đứng đối diện quan sát kết quả. Trong thời gian này, Ứng Tinh Quyết đang xin cho mang đồ ăn của bọn Kim Kha cho Vệ Tam.

…

Vệ Tam nằm xuống, vách bên trong bắt đầu lặng lẽ phóng cảm giác của Ứng Tinh Quyết, cô quá nhẫn cảm giác của anh, cũng rất dễ bị dụ dỗ; gần như trong nháy, mắt xung quanh đồng tử cô bắt đầu có sương bọ đen di chuyển và không ngừng khuếch tán.

Thân Đồ Lệ đứng ở trên chỗ quan sát nhìn trong mắt của Vệ Tam và cùng với nụ cười bỗng độc ác trên khóe miệng cô, suy nghĩ cầu may cho rằng Vệ Tam thật ra bị oan trong lòng anh ta cũng tan biến.

Cô thực sự bị nhiễm bệnh.

Vệ Tam đi xuống khỏi thiết bị kiểm tra, cô cúi đầu vịn chỗ góc cạnh, gân xanh trên mu bàn tay nổi nêm. Cô chậm rãi bẻ cổ mình, tất cả người canh phòng trong phòng đã bất giác đề phòng, giơ vũ khí trong tay lên, chỉ cần cô có hành động bất thường là họ ra tay ngay.

Tuy nhiên, người đầu tiên di chuyển không phải là Vệ Tam mà là Ứng Tinh Quyết, anh đi về phía Vệ Tam, nói nhẹ: "Bọn Kim Kha mang tới thứ em thích ăn."

Vệ Tam ngẩng đầu lên với ánh mắt đã trở lại bình thường, cô nhìn Ứng Tinh Quyết và cười nói như không có chuyện gì xảy ra: "Cảm giác của anh… nó giống như một chất độc."

Giọng nói của cô là một chút khàn khàn, không khó để nghe ra khi nãy cô đã bỏ ra tâm sức lớn nhường nào để kiểm soát bản thân.

Ứng Tinh Quyết đứng đối diện Vệ Tam, nhìn bả vai căng thẳng của cô thì anh hạ mắt thấp giọng nói: "Xin lỗi."

"Hai bài kiểm tra này xong thì em sẽ tiếp tục ở trong phòng giam, nhưng kế tiếp, em cần phải làm cơ giáp." Thân Đồ Lệ tiến lên một bước.

Vệ Tam: "Cơ giáp cấp siêu 3S?"

"Không phải, cơ giáp cấp 3S, càng nhiều càng tốt." Thân Đồ Lệ cho hay, "Chúng tôi cần cơ giáp tốt nhất để đi diệt tinh thú. Có lẽ sẽ lấy được tài liệu hiếm có, đến lúc đó em được phép dùng nó để làm cơ giáp cấp siêu 3S."

Rõ ràng giờ đây chẳng ai trong Liên bang biết bọn cô đã lấy được những gì họ bên trong Sao Tây Tháp và Thanh Kiếm Damocles.

"Có thể, tuy nhiên, em cần chip não để đi học." Vệ Tam nói, "Các anh cũng biết em mới tiếp xúc với cơ giáp không được bao lâu, có nhiều thứ không quen lắm."

"... Tôi sẽ xin với trường Damocles." Thân Đồ Lệ.

Ứng Tinh Quyết quay đầu: "Tôi có thể liên lạc với Ứng Thành Hà bên kia."

Thân Đồ Lệ nhìn mắt Ứng Tinh Quyết lại nhìn về phía Vệ Tam, cuối

cùng đồng ý: “Được, mấy ngày nay tôi rất bận rộn, cậu cứ đi tìm bọn họ nếu muốn.”

...

Vệ Tam một lần nữa bị nhốt trong phòng giam, Ứng Tinh Quyết không được phép đi vào, chỉ có thể đứng ở bên ngoài nói chuyện với cô.

Có người khác nhìn nên chẳng nói được gì, Ứng Tinh Quyết chỉ nói những đồ bọn Kim Kha mang đến: “Là thứ trên tàu vũ trụ Quân khu 13, rất nhiều loại đồ hộp.”

Cũng không thể mang thẳng mấy món đồ hộp này vào, chúng chất đống bên ngoài, Vệ Tam muốn thì liên hệ với người canh phòng, bọn họ sẽ đổ chúng vào tô giấy mới đưa vào.

“Anh đổi sang cái quang não khác?” Vệ Tam nhìn quang não màu đen cổ tay Ứng Tinh Quyết, bỗng nhiên hỏi.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Chỉ huy am hiểu điều khiển lòng người có thể mang theo chiến sĩ độc lập và cơ giáp sư thoát khỏi hàng ngũ độc thân (￣？￣)

Chương 302

“ác mộng”

Hai người cách nhau một cánh cửa trong suốt, Ứng Tinh Quyết đứng ở bên ngoài ấn nút gọi điện thoại trên vách tường thì Vệ Tam ở bên trong mới nghe được tiếng bên ngoài.

Anh che quang não trên cổ tay không dấu vết: “Cái trước hỏng rồi.”

“Đúng thật là dù quang não đắt tiền thì chất lượng cũng chưa chắc đã tốt.” Vệ Tam lấy làm đáng tiếc, “Nếu như không bị nhốt ở đây, tôi còn có thể giúp anh xem thử nó có vấn đề gì.”

Đầu ngón tay Ứng Tinh Quyết đặt trên quang não, thần sắc không đổi: “Nhân viên bảo trì nói không sửa quang não được nên đề nghị tôi đổi cái mới.”

“Như vậy...” Vệ Tam đăm chiêu, cô còn đang suy nghĩ quang não phải hỏng ở chỗ nào mới không sửa được, chip bên trong hỏng? Hoàn toàn không chú ý đến mắt Ứng Tinh Quyết nhìn cô ngoài cửa.

“Cũng tới lúc đi rồi.” Thân Đồ Lệ lại đây để Ứng Tinh Quyết rời đi.

“Chủ nhật tới, tôi sẽ tới thăm em.” Trước khi rời đi, Ứng Tinh Quyết còn nói với Vệ Tam.

Vệ Tam phất phất tay với anh. Nhìn Thân Đồ Lệ tắt cửa sổ điện thoại, rốt cuộc cô không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào bên ngoài.

...

Đi theo Thân Đồ Lệ, Ứng Tinh Quyết đứng ở phía sau bỗng hỏi: “Những người canh phòng này hoàn toàn đáng tin?”

Thân Đồ Lệ sửng sốt bèn quay đầu nhìn anh, trong lúc nhất thời không hiểu được ý tứ của Ứng Tinh Quyết. Là sợ trong đám người canh phòng còn có người bị nhiễm bệnh, sẽ đồng lõa với Vệ Tam?

“Tốt nhất nên cho người canh phòng thay phiên nhau ngẫu nhiên, đề phòng chuyện ngoài ý muốn.” Thần sắc Ứng Tinh Quyết bình tĩnh, “Cô ấy không có cơ giáp bảo vệ.”

Thân Đồ Lệ: Đang lo lắng cho Vệ Tam?

“Yên tâm, chỉ có mình tôi biết danh sách người canh gác, mỗi ngày tôi toàn thỉnh thoảng đến thăm một cái.” Thân Đồ Lệ lệ nói, “Cho dù em ấy có bị nhiễm bệnh hay không, bây giờ vẫn là sinh viên của trường Damocles chúng tôi.”

Trong vài ngày tiếp theo, Vệ Tam cứ ở tầng 13, ngoại trừ phòng của cô, những nơi khác đã được cải tạo lớn. Họ nối các phòng tạm giam để xây một phòng làm việc tạm thời cho cơ giáp sư. Đồng thời, Vệ Tam cũng lấy được chip não, đại khái là có Ứng Tinh Quyết nhúng tay vào nên anh thuận lợi đổi chip não ban đầu ở trường Damocles thành chip não bọn họ phát hiện ở Sao Tây Tháp.

Khoảng cách từ phòng giam đến phòng làm việc chỉ có một lối đi, ban ngày Vệ Tam ở phòng làm việc, dựa trên tài liệu và dữ liệu của chiến sĩ độc lập có được mà chế tạo cơ giáp cấp 3S; ban đêm cô rời khỏi phòng làm việc, ở giữa con đường nối còn bị người canh giác lục soát cả người, xác định được cô không mang theo bất cứ thứ gì thì mới cho phép cô trở lại phòng giam.

Không thể không nói tốc độ chế tạo cơ giáp cấp 3S của Vệ Tam quá nhanh, một ngày cô thiết kế và xây dựng được ít nhất 3 chiếc cơ giáp, phảng phất như liên tục có bản vẽ trong đầu.

“Và... 147 phần tài liệu.” Vệ Tam tiến vào phòng làm việc, lục lọi tài đống giấy trên bàn làm việc. Để ngăn cô liên lạc với thế giới bên ngoài nên tất cả các tài liệu của mấy chiến sĩ độc lập đều được in trên giấy, đóng thành một tập văn kiện và gửi tới cho cô.

Cô đếm những tài liệu này, 147 phần tài liệu có nghĩa là cô sẽ làm 147 cơ giáp, ước tính với tốc độ của chính mình thì cô cần hơn một tháng mới hoàn thành được.

Đây rõ ràng là thu thập hết cấp 3S của mấy quân khu.

Trên thực tế đúng như Vệ Tam nghĩ, những tư liệu kia xuất phát từ các quân khu lớn thật. Bọn họ đang chuẩn bị triệt để áp chế tinh thú, cần cơ giáp tốt hơn, mà cơ giáp Vệ Tam làm ra thì rõ ràng là dùng cũng cùng vật liệu như mấy cơ giáp sư khác nhưng luôn mạnh hơn mấy cơ giáp do mấy người đó kia thiết kế. Bởi vậy mới có tình huống như bây giờ.

Như thường lệ, Vệ Tam ngồi xuống bắt đầu lật xem tư liệu, sau đó

căn cứ vào số liệu tổng hợp trên tay, cô vẽ bản vẽ và cuối cùng là bắt đầu chọn tài liệu.

Toàn thân cơ giáp dùng các loại vật liệu tạo ra, đa số chất liệu từ tinh thú có nguyên lý không khác lắm với kim loại, bởi vậy cũng rất dễ bị máy móc phát hiện.

Vệ Tam chọn vật liệu vỏ cơ giáp cần dùng, lại chọn khớp nối và vật liệu động cơ, đây toàn là chuyện sinh hoạt hằng ngày của cô hiện nay.

Chọn một đống lớn vật liệu cơ giáp, Vệ Tam mang mặt nạn và bắt đầu cắt vật liệu theo mong muốn của riêng mình, kế đó cô đặt nó trên bàn làm việc, mài giữa chúng thành các hình dạng khác nhau, cuối cùng bắt đầu điều chỉnh chất kết dính.

Vệ Tam cúi đầu nhìn chất kết dính trong thùng chứa, cô chọn ra một chút và bắt đầu dán vật liệu cơ giáp. Một lớp rồi một lớp vật liệu được dán chặt vào nhau, thậm chí đến cuối chả ai nhìn ra được đây là hai miếng vật liệu.

Cô tập trung xây dựng vỏ cơ giáp, dùng dao cạo để cạo sạch chất kết dính dư thừa ở rìa từng chút một.

Bên ngoài, người canh phòng cứ đi tuần tra ở lối đi, một số đứng ở cửa canh gác. Vệ Tam nương theo vào tư thế khom lưng, cô nhìn vỏ cơ giáp bóng loáng và thông qua đó nhìn cái bóng phía trên để quan sát động tĩnh của người canh phòng bên ngoài; đoạn, cô lặng lẽ lấy chất kết dính và nhét vào tay áo của mình.

...

Một ngày không ngừng làm xong cơ giáp, Vệ Tam đi ra khỏi phòng làm việc, đến giữa lối đi thì cho người canh gác lục soát, đồng thời cũng đi qua máy dò kim loại.

“Trên tay cô là cái gì?” Người canh phòng nhìn về phía bàn tay đang nắm chặt của Vệ Tam và hỏi.

Mỗi lần Vệ Tam ra vào phòng giam và phòng làm việc thì những người canh phòng bên ngoài vô cùng khẩn trương, hiển nhiên thân phận bị nhiễm bệnh của cô và biểu hiện ở giải đấu cũng đủ để cho mọi người cảnh giác. Mặc dù bây giờ chỉ có hai người lục soát, nhưng xung quanh Vệ Tam còn có hai hàng người canh gác mang

theo vũ khí, bất cứ lúc nào cũng có thể xông tới.

“Không có gì, hồi nãy tôi điều chỉnh một ít chất kết dính, vô tình dính vào thuốc thử.” Vệ Tam mở tay ra, để cho bọn họ nhìn lòng bàn tay mình và thấy thuốc thử màu vàng nhạt ướt sũng dán vào lòng bàn tay. Cô lau lên quần áo, “Có thể nhanh lên được chưa, tôi muốn trở về tắm.”

Một người canh phòng khác nhanh chóng lục soát xong và người vừa lên tiếng liếc nhau, đồng ý cho Vệ Tam trở lại phòng giam.

Sau khi Vệ Tam trở về, cô nhấn nút rửa mặt trên màn hình, góc tường đã nhanh chóng dâng lên phòng rửa mặt.

Không có máy giám sát ở đây, Vệ Tam đóng cửa lại. Cô mở nước trong phòng tắm, lấy sữa tắm, mở hộp, đổ tất cả mọi thứ bên trong đó ra.

Sữa tắm đang trộn với chất kết dính và mảnh vụn, Vệ Tam rửa sạch chúng bằng nước, kế đó lựa chất kết dính bên trong và trộn nó cùng với chất kết dính mà hôm nay cô lén nhét nó trong tay áo. Đoạn, cô cởi quần áo, vò kỹ chỗ góc áo khi nãy cô có lau qua bằng lòng bàn tay, dùng sức nắn bóp.

Chỉ trong chốc lát, góc áo đã rơi xuống mấy giọt thuốc thử, chúng trộn lẫn với chất kết dính.

Vệ Tam ném quần áo xuống đất, hai tay vò lấy cái đám chất kết dính trộn thuốc thử, những chất kết dính bị dao cạo ra giống như mảnh vụn bắt đầu hợp nhất lại. Cô nhào thành một khối nhỏ, sau đó cầm chai sữa tắm để ép mạnh chất kết dính, đè bẹp nó, đến cuối tạo nó thành một hình tam giác không đúng chuẩn lắm.

Đợi đến khi chất kết dính cứng lại, cô đi đến cái thùng nước chỗ bồn cầu, mở nắp và găm thứ hình tam giác này lên cái nắp. Mỗi ngày sẽ có công nhân vệ sinh tới dọn phòng rửa mặt, Vệ Tam không thể để lại dấu vết trên bề mặt.

Trong tay Vệ Tam không có công cụ nào khác, chỉ có thể đảm bảo chất kết dính này có một góc sắc bén. Cái miếng kết dính này chỉ bằng một nửa kích thước ngón tay cái của cô, nếu nói lực sát thương lớn bao nhiêu thì thật đúng là không được tốt lắm, nhưng ít nhất cũng có thể coi là một món vũ khí.

Một mảnh nhỏ như vậy từ chất kết dính sẽ không bị máy dò kim loại tìm ra, giấu nó trên người cũng không bị tìm thấy.

Giấu kỹ miếng kết dính này, Vệ Tam ra khỏi phòng rửa mặt, trở lại giường như không có gì xảy ra, cô mở chip não và bắt đầu lên lớp.

Hôm nay là bài học của Quý Từ.

Quý Từ am hiểu nhất về cơ giáp hạng nặng, lý giải về cơ giáp hạng nặng mạnh hơn những người khác rất nhiều.

Trong khóa học giả lập, Quý Từ có mái tóc ngắn, tư thế oai hùng hiên ngang, động tác lưu loát, giảng bài không có thêm bất kỳ lời vô nghĩa nào. Bà ấy có thể liên tục giảng dạy một hai tiếng không ngừng, ước gì có thể truyền hết toàn bộ hiểu biết của mình cho người nghe giảng.

Chỉ có một điều không hài hòa là bà ấy luôn cau mày, dường như đã có thứ gì làm phiền bản thân.

“Cơ giáp hạng nặng so với hai loại cơ giáp khác mà nói thì thể tích càng lớn, cơ động tương ứng sẽ giảm xuống không ít. Cho nên, để xây dựng một cơ giáp hạng nặng đủ điều kiện, cậu phải chú ý đến điểm giới hạn giữa hai thứ này.” Quý Từ nói, “Nhưng điểm giới hạn này lại khác nhau giữa mỗi chiến sĩ độc lập…”

Vệ Tam nghe Quý Từ nói chuyện, đồng thời chú ý đến tất cả các động tác trên tay bà ấy, thời gian từ từ trôi qua.

“...Sao Phàm Hàn, chất lượng vật liệu ở đó dường như tốt hơn so với vật liệu của các ngôi sao khác.” Quý Từ vừa lựa chọn vật liệu muốn dùng cho cơ giáp hạng nặng vừa nói, “Tôi đã quan sát kể từ khi Liên bang được ghi chép tới nay, chất lượng vật liệu tinh thú của Sao Phàm Hàn đã tăng lên, nhưng số lượng cũng giảm.”

Vệ Tam hơi híp mắt, cô chưa bao giờ quên Sao Phàm Hàn và vật chất màu xám trong đấu trường lạnh lẽo.

...

Sau khi học Quý Từ xong, Vệ Tam cất chip não và chuẩn bị bắt đầu nghỉ ngơi. Lúc này đã là rạng sáng. người canh phòng ở hành lang cũng đã thay đổi một nhóm khác, đèn trong phòng giam giữ cũng tối, chỉ có một bóng đèn với ánh sáng ấm bên ngoài.

Vệ Tam nằm thẳng trên giường, mở to mắt nhìn trần nhà, không biết ngủ thiếp đi khi nào.

Đen, xám... hai màu sắc liên tục đan xen.

Vệ Tam đứng trên một mảng không trung đen tối, cô vươn tay đặt trước mắt mình nhưng lại thấy được nó rõ ràng. Sau lưng cô một cảm giác lạnh lẽo, cô quay đầu theo vô thức nhưng chả thấy bất kỳ thứ gì, chỉ có màu đen.

Cô đi lên phía trước không thể kiểm soát được, dường như có thứ gì đó đang thu hút chính mình. Đi một chặng đường dài dằng dặc, cuối cùng Vệ Tam ngửa đầu nhìn thấy một cái kén màu xám khổng lồ.

Bề mặt ngoài kén màu xám khá thô, bên trong thì mơ hồ có vật chất màu đen không ngừng nhấp nhô muốn tràn tra ngoài.

Vệ Tam dường như biết đây là cái gì nhưng từ đầu tới cuối cô cứ nghĩ mãi mà không ra. Trên thân kén thi thoảng có cái gì đó màu xám rơi xuống, cũng chẳng phải là thứ màu xám không mà như thể chúng có sự sống. Chúng di chuyển nhanh chóng, một số di chuyển trên mặt đất, một số bay lên bầu trời đen.

Đó là khi cô phát hiện ra rằng bầu trời đen này cũng chẳng có màu đen kịt mà là bầu trời đầy sương bọ đen.

Những chất màu xám bay vào bầu trời đen thì một số bị bầu trời đen nuốt chửng; một số thì nuốt lại một ít đám sương bọ đen, chuyển sang màu đen rồi quay trở lại kén xám. Sau thật lâu, những chất màu xám đã được nhuộm đen lại chuyển sang màu xám một lần nữa.

...

Vệ Tam đột nhiên mở mắt ra, trán đầy mồ hôi. Cô xoay người ngồi dậy và dựa vào tường, ngửa đầu nhìn trần nhà.

Hóa ra đó là một giấc mơ.

Trong giấc mộng kỳ quái, Vệ Tam lại không thể sai khiến suy nghĩ của mình ra khỏi hình ảnh trong mộng lúc ấy.

Những hình ảnh này không mơ hồ vì Vệ Tam tỉnh táo lại, mà càng ngày càng rõ ràng, gần như khắc sâu trong đầu cô.

Cô nhìn lên màn hình trong phòng, nó hiển thị 3 giờ sáng.

Trong thời gian tiếp theo, Vệ Tam không ngủ nữa, cô dựa vào tường và mở mắt cho đến hừng đông.

Cũng may hôm nay Vệ Tam không cần làm cơ giáp, Thân Đồ Lệ sẽ dẫn cô đi ra ngoài một vòng, xem như đi hóng gió, đồng thời Ứng Tinh Quyết cũng sẽ tới thăm cô.

“Em bị bệnh?” Thân Đồ Lệ mở phòng giam, nhíu mày nhìn sắc mặt Vệ Tam, “Hiện tại tới phòng y tế đi.”

“Không có bệnh, hôm qua không ngủ ngon.” Vệ Tam đứng dậy và xoay cổ tay, “Thật vất vả lắm mới xin được một ngày đi hóng gió, không muốn ở trong phòng y tế.”

Thân Đồ Lệ nhìn chằm chằm Vệ Tam một lúc lâu, rốt cuộc đồng ý: “Đi ra thôi, Ứng Tinh Quyết sắp xuống dưới lầu rồi.” Vừa rồi anh ta đứng ở trên tháp canh gác đã nhìn thấy máy bay của nhà họ Ứng.

Vệ Tam đi theo anh xuống lầu, đúng thật là Ứng Tinh Quyết vừa mới đi tới trước cửa tòa nhà giam giữ, hai người nhìn nhau từ xa.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Đứa con yêu một đêm không ngủ: (-

-)

Chương 303

“tâm phiền ý loạn”

Đi xuống máy bay rồi đi tới trước tòa nhà bị giam giữ tổng cộng mất tổng cộng 9 phút 23 giây, Ứng Tinh Quyết lặng lẽ đếm giây cuối cùng trong lòng, cuối cùng đi tới trước bậc thang tòa nhà, ngước mắt là đã thấy Vệ Tam đã đi ra.

“Em... “

“Không có bệnh, hôm qua không ngủ ngon.” Vệ Tam nói giành trước, cô đi xuống bậc thang, giơ ngón trỏ lên đụng vào môi Ứng Tinh Quyết, “Bây giờ là thời gian đi hóng gió.”

Ứng Tinh Quyết hạ mắt nhìn ngón tay cô, chẳng nói nữa.

Thân Đồ Lệ đi theo: “Chỗ em đi hóng gió có hạn, tôi dẫn em đi qua.”

Quân khu 1 là trung tâm chính trị Liên bang, bên trong có quá nhiều địa điểm quan trọng, song nơi Vệ Tam được hoạt động cũng chẳng tính là nhỏ, cô có thể đi dạo ở sân huấn luyện quân khu.

Nhìn những chiến sĩ độc lập nọ đang huấn luyện, chợt Vệ Tam phát giác mình hơi nhớ cảm giác điều khiển cơ giáp, xem ra trong thời gian dài như vậy, cô đã quen với thân phận chiến sĩ độc lập của mình.

“Có muốn hoạt động không?” Thân Đồ Lệ xoay người hỏi.

“Được sao?” Vệ Tam nhìn quét qua một vòng người canh phòng gần đó.

“Tôi so chiêu với em, nhưng mà không thể dùng để em dùng cơ giáp của mình.” Thân Đồ Lệ mượn một chiếc cơ giáp cấp 3S và ném vòng cổ cơ giáp cho Vệ Tam, “Hơi điều khiển một chút, đừng quá kích động.”

Những người canh phòng này là mấy con chim sợ cành cong, một khi Vệ Tam hơi cuồng bạo thì bọn họ ra tay ngay.

Vệ Tam nhìn vòng cổ cơ giáp trong tay kế đó ngước mắt: “Anh à, rõ ràng là anh muốn so chiêu với em.”

“Cho nên rốt cuộc em có muốn hoạt động hay không?”

“Muốn.” Vệ Tam thả cơ giáp ra, mới đảo mắt đã bò vào trong khoang cơ giáp. Người canh phòng xung quanh rục rịch thật vì sợ cô chạy, cũng may Thân Đồ Lệ đi theo ngay một giây sau.

Là một người đã ở trên chiến trường vài năm mà nói, anh am hiểu nhất là sớm phong tỏa đường đi của đối thủ. Trong mắt Thân Đồ Lệ, anh đoán được lộ tuyến di động của Vệ Tam, cũng có đối sách tương ứng.

Vệ Tam dừng bước chân cơ giáp, đột nhiên xoay người, nắm đoản đao của chiếc cơ giáp này với vẻ không quen cho lắm. Cơ mà cũng chỉ cầm một giây như vậy mà thôi, sau một tích tắc đã vọt tới chỗ Thân Đồ Lệ để tấn công.

“Anh, có phải đã lâu lắm rồi anh chưa từng đi tới chiến trường.” Vệ Tam nghiêng người tránh được đòn tấn công của Thân Đồ Lệ, đoản đao trong tay cô xoay một vòng, nương theo cánh tay anh ta để di chuyển về phía trước, “Không có lực tấn công mạnh như anh Lê Trạch.”

[Thân Đồ Lệ hiểu đánh lén cận thân, vũ khí là móng đâm, có thể điều khiển cho nó hiện ở bất kỳ vị trí nào trên cơ giáp.]

Giọng Ứng Tinh Quyết đột nhiên xuất hiện trong đầu Vệ Tam, cô nhíu mày nhìn sang bên kia, anh đứng với người canh phòng đứng bên cạnh, thân hình không nhúc nhích mà chỉ ngửa đầu nhìn bên này.

“Đó là bởi vì tôi giỏi...” Thân Đồ Lệ ngửa đầu ra sau, né tránh một đao của Vệ Tam, bàn tay anh ta bỗng xuất hiện mấy cái gai rồi đánh về phía vai Vệ Tam.

Rõ ràng Vệ Tam đã sớm biết vũ khí và sở trường của Thân Đồ Lệ, nhưng khi Thân Đồ Lệ tấn công tới thì cô chả nhúc nhích, mặc cho lòng bàn tay của anh vỗ về phía vai mình.

Khoảnh khắc lòng bàn tay mang theo cái móng đâm vào vai là như thể đâm vào Vệ Tam trong cơ giáp. Loại đau đớn này theo cảm giác truyền đến vỏ não của cô, phảng phất vai mình cũng bị móng đâm thủng.

Mặt Vệ Tam trong khoang cơ giáp không chút thay đổi nhìn Ứng Tinh Quyết đối diện, nhìn thấy anh theo bản năng tiến lên một bước, trong ánh mắt có lo lắng còn chưa che dấu.

“Ngay cả cái này mà em không trốn thoát được?” Thân Đồ Lệ kinh ngạc rút lại lòng bàn tay mình.

“Nửa tháng không ra tay nên hơi chút xa lạ.” Vệ Tam làm như không có chuyện gì xảy ra, một lần nữara chiêu với Thân Đồ Lệ.

...

Cơ giáp cấp 3S mà Vệ Tam dùng chỉ là cơ giáp bình thường, không có đặc thù gì, so ra kém hẳn cơ giáp chuyên môn cho cá nhân của Thân Đồ Lệ, càng không cần bàn tới chuyện hôm nay là lần đầu tiên cô dùng nó. Cơ mà chỉ dựa vào cảm giác của cô, thế mà hai người cũng có thể đánh ngang tay, đương nhiên cả hai đã thu lực mình lại.

“Sau này có cơ hội thì em phải dùng Vô Thường đánh với tôi một trận.” Thân Đồ Lệ đi ra khỏi khoang cơ giáp, thấy vui sướng.

Vệ Tam cười nói được thôi, tầm mắt cô xẹt qua Ứng Tinh Quyết, độ cong khóe môi rơi hẳn.

Cả ngày đi hóng gió này, Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết nói với nhau rất ít, ngay cả Thân Đồ Lệ cũng nhận ra, nhưng mà anh ta cho rằng hôm nay trạng thái Vệ Tam không tốt nên bản thân cô cũng không nói nhiều.

Đợi đến khi Vệ Tam trở về, Thân Đồ Lệ đi xuống và nghĩ có nên ở trong phòng giam nối một cái kênh hay không. Dù sao Vệ Tam vẫn là sinh viên, suốt ngày ở đó thì áp lực tâm lý phải chịu rất lớn. Nhưng bản thân anh là người của Quân khu 13, địa vị ở Quân khu 1 không tính là quá cao, anh toàn phải xin cấp trên về tất cả mọi chuyện liên quan tới Vệ Tam.

“Hôm nay cậu tới thăm Vệ Tam là thay bọn Kim Kha nhìn?” Thân Đồ Lệ quay đầu hỏi Ứng Tinh Quyết bên cạnh, “Bây giờ bọn họ ở đâu?”

Ứng Tinh Quyết tỏ vẻ khó hiểu: “Ai?”

Thân Đồ Lệ liếc mắt nhìn người canh phòng rơi phía sau: “Không cần giả vờ, tôi sớm nhận được tin tức từ trường Damocles kêu bốn người kia đã đến Sao Đế Đô từ ban sớm. Cậu giúp tôi trông chừng họ, đừng

gây ra sự hỗn loạn, gần đây Liên bang có rất nhiều chuyện.”

Trên đường trở về, trên máy bay chỉ có một mình Ứng Tinh Quyết. Anh dựa vào trên kính nhìn cảnh tượng không ngừng lui về phía sau, mi dài rũ xuống, nhớ tới ánh mắt lạnh như băng của Vệ Tam lúc trước nhìn về phía mình thì tim như nghẹn ứ đắng chát.

Anh biết ngay từ đầu cô không thích những người khác đi vào tâm trí của mình, đặc biệt là chính bản thân anh.

Chẳng qua giờ đây… không thể chịu được cảnh cô bị thương, ngay cả khi nó chỉ là cơ giáp.

Ứng Tinh Quyết dựa vào cửa sổ bằng kính, đầu ngón tay vuốt v e mặt dây chuyền trước ngực, nó lạnh thế này, thật là mang theo cảm giác kết cấu thô độc đáo của kim loại..

...

Hóng mát một ngày, Vệ Tam trở lại phòng giam, tâm tình cô chẳng tốt lắm thế là nằm thẳng luôn trên giường, nghiêng người sờ vào mảnh “lưỡi dao” chỉ bằng một nửa kích thước ngón tay cái được giấu ở giữa ngón tay mình.

Cô cảm thấy không vui với lời nhắc nhở đột ngột của Ứng Tinh Quyết trong lúc ra chiêu, hay đúng hơn là với chính bản thân Ứng Tinh Quyết.

Nếu người nhắc nhở đổi thành Kim Kha, ngược lại Vệ Tam sẽ chẳng có bất kỳ ý tưởng nào, trực tiếp né tránh đòn đánh của Thân Đồ Lệ.

Vệ Tam xoay người, vừa nhắm mắt lại là nhớ tới ánh mắt Ứng Tinh Quyết khi đó. Trong lòng cô dâng lên một nỗi phiền não: Tốt cuộc Ứng Tinh Quyết có biết hay không, đối với anh mà nói cô là một uy hiếp cực lớn.

Thật vất vả lắm mới ngủ được, Vệ Tam một lần nữa nằm mơ được giấc mộng lúc trước và tỉnh lại với mồ hôi đầm đìa.

Cô chống hai tay trên giường trong bóng tối, nhìn chằm chằm vào hư không một lúc lâu, cuối cùng ngửa đầu dựa vào tường và không ngủ nữa.

...

Lịch Tinh Tú tháng 12 năm 5990, cuộc chiến giữa Quân Độc Lập và Quân khu 6 và 7 đã bắt đầu, một số quân khu khác đứng về phía viện Bình Thông và hợp tác với họ, nhưng chẳng ai ngờ được vào đầu tháng 1, Quân khu 6 và 7 đột nhiên liên kết với Quân Độc Lập, chống lại đám người quân khu theo phe viện Bình Thông.

Các bên trong Liên bang rung chuyển, trong nhất thời ngay cả mấy kênh truyền thông cũng chả tìm được lý do để giải thích, không rõ ràng tình hình, tất cả các loại suy đoán bay đầy trời.

“Đây là một cái bẫy.” Hoắc Tuyên Sơn đọc tin tức và khẳng định.

Kim Kha đứng sau ghế sô-pha: “Người bị tiêu diệt ngược lại nhiều nhất trong quân khu là người của Quân khu 4 và khu 8. Ngay từ đầu Quân Độc Lập đã bàn bạc với bên viện Bình Thông, chỉ có người bị nhiễm bệnh mới không thể chịu được và muốn Quân Độc Lập bị diệt trừ.”

Liên kết với những gì họ đã gặp phải ở Sao Bạch Ải một thời gian trước đây, không thể tưởng tượng có bao nhiêu người bị nhiễm bệnh đại diện cho Quân khu 4 và 8 của trường Samuel, hoặc là nói sau khi máy kiểm tra được gửi vào quân khu, người nắm giữ nó là những người bị nhiễm bệnh.

“Sao Quân Độc Lập xác định được người bị nhiễm bệnh ở hai quân khu thuộc viện Bình Thông kia đã được dọn dẹp sạch sẽ?” Ứng Thành Hà ngồi trên sô-pha xoay người hỏi.

“Đợt không khí rét đậm” Kim Kha trả lời, “Còn nhớ khi Quân khu 5 và 13 đến thì họ đã từng bị tập kích, thậm chí tàu vũ trụ của Quân khu 5 bị cướp, đấy là do Quân Độc Lập ngụy trang. Kế đó đợt rét đậm chấn dứt, Sao Phàm Hàn cho người đuổi theo, có một nhóm Quân Độc Lập nhân cơ hội này tiến vào chiếm giữ, và bắt đầu xác định diệt trừ những người bị nhiễm bệnh ở hai quân khu.”

“Lúc đó Quân Độc Lập đã liên lạc với hai quân khu của viện Bình Thông?” Hoắc Tuyên Sơn hỏi.

Kim Kha gật đầu: “Gần đây tôi mới tìm thấy một chút tin tức, số người bị nhiễm bệnh ở Quân khu 13 và 5 thấp nhất trong tất cả các quân khu.”

Cũng chẳng khó để tưởng tượng, hai quân khu sống trong môi trường

khắc nghiệt, ngày đêm canh gác phòng tuyến, ai nấy chọn đi đến hai quân khu này phải là những người có ý chí cứng rắn, người đồng ý cho bản thân bị nhiễm bệnh càng thêm ít ỏi.

Tay Hoắc Tuyên Sơn đưa lên khóe miệng, bỗng nhiên nở nụ cười với chút châm chọc: "Còn có một quân khu có số người bị nhiễm bệnh không thấp."

"Cái nào?" Liêu Như Ninh không nghĩ ra, "Không phải chỉ có hai quân khu phía sau trường Samuel?"

"Bất cứ nơi nào dính dáng đến chính trị thì lòng người dễ sinh sôi ruỗng nát nhất." Kim Kha thuận miệng nói.

"Quân khu 1?" Liêu Như Ninh bỗng nhiên đứng lên, "Vệ Tam còn bị nhốt ở bên trong! Chúng ta đi cướp ngục đi!"

Những người khác: "..."

"Thật ra tụi mình có thể lén tới xem Vệ Tam." Ứng Thành Hà lặng lẽ lấy ra cái bản đồ kết cấu tòa nhà giam giữ, "Tôi xem rồi, bên dưới mỗi tầng của tòa nhà đều có một cái tường đôi để đặt phòng rửa mặt, đêm nào cũng có người dọn dẹp. Chúng ta nhân cơ hội tiến vào bên trong, sau đó Vệ Tam muốn dùng phòng rửa mặt thì cậu ấy vừa vào phòng đó là thấy được tụi mình ngay. Cho cậu ấy một bất ngờ!"

"Câu hỏi đặt ra là làm thế nào bọn mình đi vào Quân khu 1?" Kim Kha hỏi.

"Cái này..." Ứng Thành Hà suy nghĩ một chút mới nói, "Có thể mượn máy bay của anh họ tôi."

"Cái này cũng phải để Ứng Tinh Quyết đồng ý mới được." Liêu Như Ninh nói, "Thật lâu rồi anh ấy không tìm tới tụi mình."

"Chúng ta có thể đi qua tìm anh ta." Kim Kha cũng cảm thấy bọn họ cứ chờ ở chỗ này cũng không phải là biện pháp, ít nhất phải đi gặp Vệ Tam một lần.

Tuy nhiên không đợi bọn họ đi qua tìm Ứng Tinh Quyết, chính anh đã tự tới với câu đầu tiên là: "Vệ Tam xảy ra chuyện rồi."

Mấy người trong phòng khách đứng hết lên, nhìn Ứng Tinh Quyết xem anh ấy nói gì về Vệ Tam.

“Sáng nay mấy người canh gác thay ca thì phát hiện toàn bộ bốn người canh gác đã chết, không rõ tình huống cụ thể.” Ban đầu Ứng Tinh Quyết muốn đi thẳng qua, nhưng cuối cùng vẫn đến đây trước để thông báo cho mấy người Kim Kha.

... Những người này là người mà cô quý trọng nhất.

“Chúng tôi muốn đi thăm Vệ Tam một chút.” Kim Kha.

Mấy người nói kế hoạch cho Ứng Tinh Quyết nghe.

“Từ đâu em biết được cấu trúc tòa nhà giam giữ?” Ứng Tinh Quyết nhìn qua Ứng Thành Hà.

Ánh mắt Ứng Thành Hà né tránh, nói lí nhí: “… Trước kia thấy ở phòng bác hai.”

Ứng Tinh Quyết trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng bảo: “Máy bay của tôi ở bên ngoài, em có thể cải tiến, chỉ có nửa tiếng.”

...

Bọn Kim Kha giấu mình rải rác trong máy bay được cải tiến của Ứng Tinh Quyết, cùng anh tiến vào Quân khu 1.

Biển số máy bay của Ứng Tinh Quyết được đưa vào hệ thống Quân khu 1, có thể đi vào bất cứ lúc nào. Anh ngồi bên trong, cúi đầu bình tĩnh vẽ tuyến đường đến Quân khu 1 và máy giám sát dọc theo đường đi.

Chờ cho đến khi anh đậu máy bay ở một nơi hẻo lánh, mấy người này mới mở nắp ra.

“Đây là đường vòng qua Quân khu 1.” Ứng Tinh Quyết đi xuống và xé một tờ giấy đưa cho Kim Kha, “Hiện tại Vệ Tam không ở trong tòa nhà giam giữ, các cậu chỉ có thể gặp cô ấy vào buổi tối. Sáng sớm ngày mai, tôi sẽ ở đây chờ các cậu.”

Dứt lời, Ứng Tinh Quyết đã xoay người đi vào phòng thẩm vấn.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Đứa con yêu: Phiền quá, anh ta cảnh giác với chính mình trước mới đúng.

Chương 304

“em có muốn cảm giác của tôi không?”

Trong phòng thẩm vấn, Vệ Tam ngồi một mình bên trong. So với tuần trước, cô rõ ràng gầy đi một vòng, trạng thái tinh thần cũng không đủ tốt, hai tay đặt trên mặt bàn, cổ tay cô bị còng tay được đặc chế còng lại. Cô cúi đầu, chả biết đang nghĩ gì.

Ngoài cửa, Thân Đồ Lệ vừa nhận được báo cáo tử vong của người canh phòng với máu thịt trong cơ thể gần như trống rỗng, loại chuyện này chỉ cần là người bị nhiễm bệnh mới có thể làm được, mà tầng 13 thì chỉ có mỗi Vệ Tam.

“Một người bị nhiễm bệnh cấp siêu 3S muốn gi ết chết những người canh gác này đúng là chuyện dễ như bởn.” Người phụ trách lâm thời của Quân khu 1 nhìn về phía Vệ Tam trong phòng thẩm vấn xuyên qua kính, “Tôi muốn xin cấp trên nhanh chóng loại bỏ uy hiếp, không thể để cho cô ta trưởng thành.”

“Vệ Tam tự nguyện tới đây, nếu em ấy muốn ra tay thì đã ra tay từ sớm rồi. Chuyện này còn cần phải điều tra lại.” Thân Đồ Lệ không đồng ý.

“Tôi biết người của Quân khu 13 các cậu thích che chở khuyết điểm nhất, nhưng nếu đã đến Quân khu 1 thì không thể để cho cậu làm này làm nọ được.”

Ngay khi hai người cãi nhau, Ứng Tinh Quyết đi vào. Anh vào tới là người phụ trách tạm thời liền dừng lại: “Tinh Quyết, sao cậu tới đây?”

Ứng Tinh Quyết hơi ngước mắt lên, trong nháy mắt đó, Vệ Tam trong phòng thẩm vấn dường như có cảm giác bèn ngẩng đầu nhìn ra ngoài. Mà tất cả mọi người trong phòng thẩm vấn đều bị anh dùng cảm giác điều khiển, toàn bộ hai mắt bọn họ vô thần sững sờ tại chỗ.

Ứng Tinh Quyết đưa tay kéo báo cáo tử vong trong tay Thân Đồ Lệ, đọc xong rồi anh trả lại vào tay anh ra rồi đi vào phòng thẩm vấn.

Anh nhìn Vệ Tam, hỏi nhẹ nhàng: “Tuần này em không ngủ ngon sao?”

Thay vì trả lời anh, Vệ Tam nhìn vào gương: “Còn những người bên ngoài thì sao? Anh dùng cảm giác?”

“Bốn người canh giữ bị sương bọ đen hút hết máu thịt, Quân khu 1 còn có nhiễm bệnh...”

Ứng Tinh Quyết còn chưa nói xong liền bị Vệ Tam cắt đứt: “Ra ngoài.”

“Có những người bị nhiễm bệnh ở đây, không an toàn. Tôi sẽ tìm cớ để ở lại trong quân khu.” Ứng Tinh Quyết giả vờ không nghe thấy cô nói, anh cứ tiếp tục.

“Tôi nói... đi ra ngoài.” Vệ Tam quay đầu nhìn chằm chằm vào mắt anh, gằn từng chữ.

Ứng Tinh Quyết muốn dùng cảm giác điều khiển những người bên ngoài ắt phải phóng cảm giác, anh vừa tiến vào là Vệ Tam cảm nhận được cảm giác chán ghét đan xen hấp dẫn với cô ngay.

Anh không nhúc nhích, dường như đang giằng co với Vệ Tam.

Vệ Tam đứng thẳng dậy, dùng tốc độ cực nhanh tới gần Ứng Tinh Quyết, cô dùng khuỷu tay một tay đè anh lên tường. Trong mắt cô có màu đen tản ra ẩn hiện, đồng thời còn có không ít tơ máu đỏ, cả người đều ở trong trạng thái căng thẳng, cô áp sát anh và nói với vẻ nôn nóng: “Có phải anh cảm thấy tôi sẽ không ra tay với anh không?”

Vừa rồi bị cô đẩy vào vách tường đã làm lưng Ứng Tinh Quyết đau nhức, nhưng anh không chú ý, chỉ nhìn mắt Vệ Tam nói từ tốn: “… Ừ.”

Vẻ mặt Vệ Tam càng thêm nôn nóng, hoàn toàn khác với bộ dáng ngày xưa. Cô nhìn Ứng Tinh Quyết, cuối cùng buông tay: “Tôi mặc kệ anh, nhưng anh phải đảm bảo đúng thời điểm là nhấn nút.”

Ứng Tinh Quyết cúi đầu nhìn tay Vệ Tam, bộ còng tay này giống như tạm thời dùng vật liệu đặc biệt gì đó đổ lên cổ tay nên trông hơi chật, cổ tay cô đã đỏ lên một vòng.

Anh lấy ra một lọ thuốc mỡ, chấm một chút, nắm lấy tay Vệ Tam rồi dùng đầu ngón tay từng chút từng chút bôi lên cổ tay cô thật tỉ mỉ.

Cả người Vệ Tam càng thêm phiền não, đột nhiên thu tay lại. Ứng

Tinh Quyết phía đối diện lúc nào cũng phóng cảm giác làm cô khát vọng lực lượng này, nhưng hết lần này tới lần khác lý trí cô vẫn còn tồn tại, d*c vọng trong đầu và sự kiềm chế cứ đan xen cùng một chỗ.

“Em có muốn cảm giác của tôi hay không?” Ứng Tinh Quyết bỗng nhiên hạ giọng hỏi, mang theo dấu vết mờ ám như có như không.

Người Vệ Tam căng thẳng, cô lui về phía sau một bước và nói với khuôn mặt không biểu cảm: “Không cần.”

Ứng Tinh Quyết tiến lên một bước, đầu ngón tay phóng ra cảm giác yếu ớt, lại một lần nữa khoác lên cổ tay Vệ Tam.

Đây là lực lượng từ cảm giác, gần như trong nháy mắt Vệ Tam có khả năng hấp thu được cảm giác từ chỉ huy cấp siêu 3S. Cô cứng đờ tại chỗ, kiềm chế đôi mắt tới mức đỏ lên, cô muốn có thêm nhiều sức mạnh, đó là cảm giác khát vọng từ trong máu nhưng lý trí nói cho cô biết cô không thể.

Một lúc lâu sau, Vệ Tam dùng sức kéo tay Ứng Tinh Quyết ra, cô ngẩng đầu: “Anh, điên, rồi.”

Ứng Tinh Quyết chưa từng cẩn thận điều khiển cảm giác như vậy, cảm giác anh đưa cho Vệ Tam chỉ có một ít, nào nhiều nhặn gì.

Sau khi vào, anh nhận ra sự khác biệt giữa Vệ Tam và chính cô hồi trước. Cả người cô cứ ở trong trạng thái uể oải, không chỉ về trạng thái tinh thần, mà còn là sự tinh tế về cảm giác và thể chất. Bởi vì anh là chỉ huy cấp siêu 3S nên anh mới phát giác được khi dùng cảm giác. Bây giờ sau khi cô hấp thụ ít cảm giác của anh, có vẻ như trạng thái cô đã phục hồi một lần nữa.

Ứng Tinh Quyết buông tay ra, bình tĩnh nhìn Vệ Tam: “Xin lỗi.”

Vệ Tam xoay cổ tay, nôn nóng đi lòng vòng trong phòng thẩm vấn muốn cố gắng bình tĩnh lại. Cô nói nhanh: “Mấy ngày nay tôi cứ mơ cùng một chuyện, một cái kén xám khổng lồ, sương bọ đen liên tục tuôn ra từ bên trong. Nếu anh có thời gian thì đi tới đấu trường lạnh lẽo xem một chút.”

Nói xong, chính cô lại phủ nhận: “Không thể đi như vậy, cơ giáp các anh còn chưa được làm tốt.”

Ứng Tinh Quyết nhìn bộ dáng Vệ Tam lúc này, đầu ngón tay anh khẽ

nhúc nhích nhưng không chạm vào cô nữa mà chỉ hạ mắt nói: “Tôi sẽ xin cấp trên để em giúp chúng tôi xây dựng lại cơ giáp.”

...

Cuối cùng Ứng Tinh Quyết một lần nữa đi ra, đóng cửa phòng thẩm vấn, anh đứng trước mặt người phụ trách tạm thời rồi lấy lại cảm giác, hệt như anh chỉ vừa tới đây.

Chương 305

“gặp nhau ở phòng rửa mặt”

Toàn bộ người trong phòng thẩm vấn không nhận ra chuyện gì đã xảy ra trước đó, người phụ trách tạm thời lôi kéo Ứng Tinh Quyết đi sang một bên nói chuyện, Thân Đồ Lệ nhìn Vệ Tam bên trong vẫn ngồi ở trước bàn thì hơi nhíu mày. Anh ta bỗng cảm thấy trạng thái Vệ Tam tốt hơn một chút, lúc trước em ấy cứ thất thần, một đường bị áp giải tới đây mà chả có phản ứng gì.

Ứng Tinh Quyết đứng trước mặt người phụ trách tạm thời và nói nhẹ: “Vệ Tam là một cơ giáp sư cấp siêu 3S, không lâu sau các quân khu sẽ trấn áp tinh thú. Để có được càng nhiều tài liệu thưa thớt thì khi đó cần cơ giáp cấp siêu 3S và Quân khu 1 vĩnh viễn bảo trì địa vị của mình.”

Người phụ trách tạm thời nhấp nháy đôi mắt: “Bên chúng tôi đã chết tận bốn người canh giữ, không thể buông tha cô ta đơn giản thế được.”

“Vậy để cho cô ấy tiếp tục xây dựng cơ giáp.”

Người phụ trách tạm thời sờ cằm: “Tinh Quyết, chuyện này đã gây ra xôn xao, lỡ mà Vệ Tam nổi điên lần nữa và làm hại người canh gác xung quanh… Đến lúc đó tôi có muốn đ è xuống cũng không làm được.”

Ứng Tinh Quyết cụp mắt: “Trong khoảng thời gian này vừa đúng lúc không có chuyện gì, tôi có thể nhìn cô ấy.”

Người phụ trách hài lòng trong lòng, chỉ huy cấp siêu 3S nhìn Vệ Tam đương nhiên là tốt hơn rồi, ít nhất người này còn có khả năng chống cự, huống chi đây là do tự Ứng Tinh Quyết yêu cầu. Nhưng mà anh ta vẫn hỏi lại một lần nữa: “Vệ Tam có tính tấn công quá mạnh, cậu xác định muốn ở bên ngoài canh giữ?”

“Tôi chắc chắn.”

…

Khi Vệ Tam được đưa trở lại tầng 13, Ứng Tinh Quyết đi lên tầng trên cùng của tòa nhà giam giữ, nơi này có nhiều người canh gác hơn

tầng 13 nhưng không nhiêu khê như chỗ giam giữ cấm đoán. Chỗ này có thêm việc tới lui nhiều hơn, ngoại trừ một xe tài liệu, còn có các loại mỹ thực này nọ.

Tầm mắt Ứng Tinh Quyết rơi vào chiếc xe đẩy chứa đồ ăn vừa được đẩy ra, bộ đồ ăn trên đó thật tinh xảo, nhưng anh chỉ động vào đồ trên đó một chút. Nếu đổi lại là trước đây, anh chả không có ý kiến về những điều này, song giờ đây trong lòng lại khó chịu chẳng thể giải thích. Có lẽ vì cùng bị giam trong một tòa nhà mà Vệ Tam không có quyền lựa chọn; mấy người bị nhiễm bệnh khác được tự mình lựa con đường trong khi em ấy chẳng có bất kỳ sự lựa chọn nào.

“Tinh Quyết?”

Cấu trúc của phòng giam giữ trên tầng cao nhất khác nhau, và, có một phòng giam giữ ở phía trong cùng. Toàn bộ tầng lầu giống như một phiên bản mở rộng của bàn hội nghị, nhưng mỗi “vị trí” được cách ly và đóng cửa.

Bản thân Cơ Nguyên Đức tự quản thúc ở phía trong cùng, trong khi lãnh đạo khác nằm rải rác ở cả hai phía của các phòng giam giữ, cho nên ông ấy là người đầu tiên phát hiện Ứng Tinh Quyết.

“Đại tướng.” Ứng Tinh Quyết đứng ở giữa hành lang, cách cài đặt cuộc gọi ở đây cũng khác nhau, trong và ngoài đều có thể mở nút để trò chuyện. Sở dĩ anh đến đây vì những gì chuyện đã xảy ra trong toàn bộ Quân khu 1 không thể che giấu các nhà lãnh đạo cấp cao đang trong thời kỳ tự quản thúc.

“Hôm nay làm sao lại đến đây?” Cơ Nguyên Đức ngồi xếp bằng trên sàn phòng giam, hỏi anh.

“Cháu đến là vì muốn nói cho đại tướng.” Ứng Tinh Quyết giương mắt nhìn thẳng Cơ Nguyên Đức, “Nhà họ Ứng từng cất giữ một ít vật liệu hiếm, có lẽ có để cho Vệ Tam nhằm chế tạo ra cơ giáp cấp 3S.”

“Vật liệu hiếm?” Cơ Nguyên Đức và cả mấy người cao tầng hai bên đột nhiên nhìn về phía Ứng Tinh Quyết, ai cũng sẽ không bỏ qua lực lượng ẩn giấu sau lưng một thế gia cổ xưa khổng lồ. Bọn họ cơ hồ lựa chọn tin tưởng lời Ứng Tinh Quyết nói không chút do dự.

Nguyên nhân chủ yếu nhất khiến các quân khu vội vàng diệt trừ tinh thú chính là vì muốn có được vật liệu tinh thú quý hiếm. Mặc dù hiện tại không có chiến sĩ độc lập cấp siêu 3S nhưng chỉ cần bọn họ

có được cơ giáp cấp siêu 3S, tương lai vẫn mời chào được chiến sĩ độc lập cấp siêu 3S.

Không cần nói cũng biết tầm quan trọng của Vệ Tam.

“Nhà họ Ứng bằng lòng lấy ra và tặng cho Quân khu 1.” Ứng Tinh Quyết bảo.

Cơ Nguyên Đức nhìn chằm chằm Ứng Tinh Quyết, cuối cùng bảo: “Thay bác cảm ơn nhà họ Ứng, mặt khác bác cũng đã nghe về chuyện người canh phòng lần này. Vệ Tam là người bị nhiễm bệnh, đồng thời cũng là người nổi bật trong thế hệ trẻ Liên bang, nếu có cách nào để đưa cháu ấy trở lại bình thường thì không có gì tốt hơn. Bác sẽ cố gắng liên lạc với Quân Độc Lập để xem họ có cách nào hay không.”

Ông mở miệng lần này đã biểu thị rằng mình cho phép Ứng Tinh Quyết ở lại tầng 13.

...

“Chuyện gì đang xảy ra? Sao Vệ Tam còn không cho chúng ta đi lên?” Liêu Như Ninh đang đi dạo quanh một vòng trong phòng rửa mặt, “Rõ ràng tôi nghe thấy phía trên có người.”

“Vệ Tam không biết chúng ta ở đây.” Ứng Thành Hà ngồi xổm dưới bồn rửa tay, anh đang mở một viên gạch trên tường bồn rửa tay, móc sạch đồ đạc bên trong, sau đó bỏ mấy loại đồ vật lộn xộn mua được vào trong nhẫn trữ đồ, cuối cùng dán lại miếng gạch trên tường.

Bốn thiếu niên cao lớn chen chúc trong một phòng rửa mặt cố ráng nhịn mấy tiếng đồng hồ mới nhìn thấy một tia bình minh: Vệ Tam ấn nút phòng rửa mặt! Họ đang đi lên.

Vệ Tam trở về từ phòng thẩm vấn, cả người cô ở trong trạng thái nôn nóng. Cảm giác của Ứng Tinh Quyết giống như một chất độc gây nghiện, nhưng không thể không nói cô dường như cảm thấy lực lượng hồi phục chỉ một lát sau. Những đêm này cô toàn đi vào cùng một giấc mơ, bằng cách nào đó, chuyện này cùng lúc còn xói mòn cả sức mạnh của cô.

Chính xác hơn không phải là sức mạnh mà là sức sống.

Vệ Tam không rõ đây là tình huống gì.

Cô ngồi trên giường bóp ngón tay, ngửa đầu nhìn thiết bị giám sát, cuối cùng quyết định đi rửa mặt cho tỉnh táo. Vệ Tam vừa đi tới cửa phòng rửa mặt thì bước chân liền khựng lại, giữa ngón tay trong nháy mắt kẹp lấy mảnh "lưỡi dao", sau đó mở cửa đi vào.

Ngay khi bước vào, cô nắm lấy lưỡi dao và rạch về phía cổ người bên trong, trong khi một chân đá về phía trước.

Hoắc Tuyên Sơn ngửa mặt tránh lưỡi dao của Vệ Tam, Liêu Như Ninh xoay sang bên cạnh, tránh thoát một cước của cô, nhưng Ứng Thành Hà vừa dán gạch xong và đứng lên còn chưa kịp phản ứng, thế là bị đá lăng quay.

Ứng Thành Hà ngã xuống đất, ôm eo, tuyệt vọng nhìn xuống sàn nhà, không hiểu mình đã làm gì sai.

Vệ Tam: "..."

Kim Kha, Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh lui ra sau nhìn Vệ Tam, đồng loạt vẫy tay với cô.

Vệ Tam khom lưng kéo Ứng Thành Hà lên: "Sao các cậu lại tới đây?"

Ứng Thành Hà khập khiễng đứng dậy: "Nhìn sức mạnh từ một cú này của cậu, tụi này phí công lo cho cậu rồi."

Vệ Tam cười một tiếng: "Tôi ở chỗ này rất tốt."

Liêu Như Ninh lén lút kéo ra một chút khe cửa, nhìn hoàn cảnh phòng giam bên ngoài: "Tốt cái gì tốt, nơi này ngay cả một chương trình mà chả thể xem được."

"Đoạn thời gian trước tôi nhận tín hiệu từ phòng giám sát của bọn họ, sau đó bị anh Thân Đồ mang đi." Vệ Tam xoay người đóng chặt khe cửa, "Sao các cậu lại trà trộn vào được?"

"Hưởng ké máy bay của anh họ tôi tới đây." Ứng Thành Hà nhìn Vệ Tam, "Bọn họ không cho cậu ăn cơm à? Gầy nhiều như vậy."

"Không, gần đây luôn ngủ không ngon." Vệ Tam dựa vào bồn rửa tay, nhìn thấy mấy người quen thuộc thì cảm xúc căng thẳng ban đầu đột nhiên được thư giãn.

Kim Kha nhìn mặt Vệ Tam, hiện tại tình trạng của cô rõ ràng không tốt, nhưng cậu ấy cũng chả nói nhiều mà chỉ thông báo: “Viện Bình Thông bên kia liên thủ với Quân Độc Lập diệt trừ những người bị nhiễm bệnh ẩn nấp ở các quân khu khác.”

Vệ Tam hỏi: “Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam hiện tại đang ở đâu?”

“Trước đây họ ở trường Damocles trong vài ngày, kế đó được người bên trường South Pasadena đón rồi.” Kim Kha nói, “Nhưng tớ cho rằng đó là người của Quân Độc Lập, tớ đã liên lạc với họ ngày hôm qua, có vẻ như ở Sao Phàm Hàn.”

“Sao Phàm Hàn?” Vệ Tam nhíu mày, bất giác nhớ tới giấc mộng kia.

“Đúng vậy, Ứng Du Tân vẫn không xuất hiện trước mặt công chúng, không biết chú ấy đang có chủ ý gì.” Trong khoảng thời gian này, Kim Kha luôn thu thập đủ loại tin tức. Nhà họ Kim có một hệ thống phụ trách xử lý rác thải Liên bang khổng lồ, hầu như có thể thu được hành động bất thường trên các hành tinh, “Tớ vừa nhận được tinh có một đám Quân Độc Lập nhỏ có khả năng tới Sao Phàm Hàn.”

Trong khi họ đang nói chuyện, quang não của Kim Kha đột nhiên sáng lên.

Số không biết.

Mấy người nhìn nhau, cuối cùng Vệ Tam đứng đối diện Kim Kha để cậu ấy bắt máy thì phát hiện người bên đó là Ứng Du Tân.

“Không phải Vệ Tam bị nhốt vào phòng giam à, sao cháu cũng ở bên trong?” Ứng Du Tân liếc mắt một cái đã nhận ra giờ đây Kim Kha đang ở đâu, “Muốn cướp ngục?”

Năm người trong phòng rửa mặt: “...”

“Tổng chỉ huy Ứng nhận nhầm rồi, cháu không ở trong phòng giam.” Kim Kha phủ nhận.

Ứng Du Tân cười hiền hòa: “Trước kia tôi ở trong phòng giam Quân khu 1 một thời gian, vẫn nhớ rất kỹ phòng rửa mặt đấy.”

Kim Kha: “...”

“Nếu cháu đang ở trong phòng giam, vậy Vệ Tam ở bên cạnh cháu à?” Ứng Du Tân hỏi, thấy Kim Kha không nói lời nào, chú ấy lại tiếp tục, “Người bị nhiễm bệnh ở Quân khu 4 và 8 chủ yếu là mấy cái đinh được nhà họ Nam chôn xuống. Hiện tại nhà họ Nam đã bị phát hiện, những người bị nhiễm bệnh này đi vào bước đường cùng, chẳng tồn tại được bao lâu nữa. Nhưng chúng tôi vẫn đang tìm nguồn gốc của sương mù bọ đen, tôi hy vọng Vệ Tam có thể nhanh chóng làm ra cơ giáp cấp siêu 3S cấp, ít nhất cần cho chiến sĩ độc lập cấp siêu 3S mấy cháu.”

Kim Kha vẫn không để Vệ Tam lộ vào ống kính, giống như nghe không hiểu và hỏi Ứng Du Tân có ý gì.

“Nghe nói các cháu thu được không ít vật liệu hiếm ở Sao Tây Tháp, Quân Độc Lập mấy năm nay cũng tích góp được vài thứ, nhưng mà tài liệu của chúng tôi so ra kém đồ mấy vị kia để lại. Nhưng còn có một bộ xương vô tướng màu trắng, tôi đã cho người vận chuyển đến Sao Đế Đô, đến lúc đó các cháu có thể cho Vệ Tam.” Một thời gian không gặp, tóc trắng của Ứng Du Tân tựa hồ càng trắng hơn, chỉ có sự ôn hòa tươi cười trên mặt vẫn như cũ, “Chất liệu xương vô tướng còn đặc thù hơn vật liệu hiếm bình thường, nó không có phân hóa cấp bậc nghiêm khắc, hoàn toàn dựa vào việc cơ giáp sư dùng như thế nào. Cho nên tôi hy vọng Vệ Tam có thể dùng bộ xương vô tướng này thay Ứng Tinh Quyết làm một chiếc cơ giáp cấp siêu 3S. Như là phần thưởng, tôi có một chút thông tin về những người bị nhiễm bệnh ở chỗ này.”

Trong lòng Kim Kha không vui: “Cháu cho rằng tổng chỉ huy Ứng vì Liên bang mới chịu người ta bêu danh hơn 20 năm, hiện tại xem ra chú cũng không đơn thuần như vậy. Chẳng lẽ không nên chi sẻ thông tin của người bị nhiễm bệnh?”

“Có thể chia sẻ được nhưng cấp siêu 3S là bảo đảm cuối cùng của Liên bang, Ứng Tinh Quyết cần phải được bảo hộ đầy đủ.” Ứng Du Tân không đổi biểu cảm, “Hơn nữa, người thành lập trường Đế Quốc, Công Nghi Liễu, cũng từng là sinh viên của trường Damocles. Tính ra, Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết thật ra cũng là bạn chung trường.”

“Chúng cháu phải biết là thông tin gì.” Kim Kha nhìn về phía Vệ Tam, thấy cô gật đầu thì cậu ấy mới hỏi.

“Trong Liên bang còn có một thế lực bị nhiễm bệnh, có thể có liên quan đến tình huống nhiễm bệnh của Vệ Tam.” Ứng Du Tân vẫn duy

trì nụ cười nho nhã, “Chúng tôi đang điều tra, một khi có tiến triển sẽ thông báo cho các cháu.”

Vệ Tam đi tới, mặt đối mặt với Ứng Du Tân trên màn hình: “Cháu đồng ý, nhưng chú muốn cháu làm cơ giáp cấp siêu 3S dưới mí mắt người canh phòng?”

“Đương nhiên sẽ không, kế tiếp chúng tôi sẽ sắp xếp người canh gác của Quân Độc Lập đi vào.”

Kim Kha hỏi trong vô thức: “Quân khu 1 cũng có Quân Độc Lập?”

Ứng Du Tân đặt hai tay lên mặt bàn, ngón tay nhẹ nhàng gõ: “Quân Độc Lập xưa nay không bao giờ khắc ba chữ này trên mặt, giống như... người nhiễm bệnh.”

Chú ấy cúp máy rồi, Liêu Như Ninh không khỏi cảm thán một tiếng: “Nhà họ Ứng thật thú vị, làm gì cũng phải làm lén lút.”

Ứng Thành Hà mặt không biểu cảm nhìn Liêu Như Ninh: “Tôi cũng là người nhà họ Ứng.”

“Không tính, bọn họ dùng đầu óc hết.” Liêu Như Ninh lập tức an ủi.

“... Tôi không cần đầu óc?”

“Có nói cơ giáp sư là cậu đâu.” Vệ Tam tiến lại gần nhìn thoáng qua thời gian trên quang não Kim Kha, “Các cậu đi xuống trước, tôi nên đi ra ngoài rồi.”

Mấy người tạm biệt Vệ Tam và cùng nhau ôm cô, Hoắc Tuyên Sơn bảo: “Chăm sóc tốt cho mình.”

“Trong này được tôi đặt rất nhiều thứ, khi cậu đang chán thì đi vào xem.” Ứng Thành Hà chỉ vào một mảnh gạch bên dưới bồn rửa tay.

“Biết, tôi đi ra ngoài đây.” Vệ Tam nhanh chóng ra khỏi phòng rửa mặt.

Vừa đi ra, Vệ Tam nhìn thấy Ứng Tinh Quyết đứng ở bên ngoài, cô đi tới trước màn hình, sau khi ấn phòng rửa mặt xuống thì người ta mới mở cửa sổ trò chuyện.

“Tôi xin canh phòng ở bên trên.” Ứng Tinh Quyết nhìn Vệ Tam, “Sau

này chuyện của em sẽ tạm thời giao cho tôi.”

Vệ Tam nhíu mày: Vừa rồi Ứng Du Tân mới nói sẽ đổi mấy người kia sang người canh phòng của Quân Độc Lập, không biết chú ấy có tỏ tường chuyện Ứng Tinh Quyết đã đi sớm một bước.

Ứng Tinh Quyết đứng ở ngoài cửa, thấp giọng nói, “Chuyện trước, thật xin lỗi.”

“Đã qua rồi.” Hiện tại tâm tình Vệ Tam không tệ, không riêng gì nhìn thấy bọn bọn Kim Kha, mà còn vì ảo giác liên tục mất đi sinh mệnh mấy ngày nay cũng biến mất.

Người canh phòng tầng 13 đã rút lui gần hết, rõ ràng họ cũng hiểu rằng chỉ dựa vào những người canh gác bình thường thì họ chẳng ngăn được Vệ Tam.

Chương 306

“cách mạng cơ giáp bắt đầu”

Kể từ ngày hôm đó, Ứng Tinh Quyết chuyển đến vào ngày hôm sau và bắt đầu ở lại tòa nhà giam giữ. Anh sống bên cạnh Vệ Tam, nhưng có thể vào và ra khỏi phòng giam của mình bất cứ lúc nào.

Không giống như các người canh gác thay phiên nhau, anh quyết định ở lại và trông coi Vệ Tam.

...

Vệ Tam khom lưng dời viên gạch đi, cô thấy nhìn một sợi dây chuyền trữ đồ và từ đó móc ra được… một con búp bê?

Lúc đầu Vệ Tam còn tưởng rằng bọn Ứng Thành Hà giấu cái gì đó quan trọng bên trong nên cẩn thận lật xem, nhưng không phát hiện ra chỗ đặc biệt. Cô nhéo mạnh, cái mông búp bê đột nhiên bắt đầu phát ra tiếng.

Vệ Tam: “?”

Mấy người này thực sự… ấu trĩ.

Vệ Tam nhéo con búp bê mềm mại hồi lâu mới bỏ nó vào vòng cổ trữ đồ và giấu lại trong lớp gạch men.

Khi cô đi ra ngoài, Ứng Tinh Quyết đẩy một cái bàn ăn uống đến rồi mở cửa phòng giam Vệ Tam, anh khom lưng lấy ra một cái bàn gấp từ bên dưới và bỏ vào phòng.

“Anh đổi nghề làm nhân viên giao đồ ăn rồi?” Vệ Tam đi ra nhìn thấy cảnh tượng này thì không khỏi hỏi.

“Theo quy tắc, cho phép làm bất cứ thay đổi gì.” Ứng Tinh Quyết xoay người bưng thức ăn trên bàn, còn tốt hơn đồ ăn của Vệ Tam trước kia không ít.

Vệ Tam nhìn Ứng Tinh Quyết bố trí đồ ăn xong thì khiếp sợ: “Anh Thân Đồ không tới? Anh… muốn ngồi đây ăn chung với tôi?”

Ứng Tinh Quyết ngồi xuống với vẻ hiển nhiên: “Anh Thân Đồ xin rời

khỏi vị trí hiện tại để trở về Quân khu 13, sau này tôi sẽ ngồi cùng một chỗ với em, nhân tiện trông coi."

Trên thực tế, một ngày trước khi Thân Đồ Lệ yêu cầu rời đi, anh đã gặp bọn người Kim Kha, xác định được Ứng Tinh Quyết vô hại với Vệ Tam, thậm chí anh ta còn còn đứng về phía cô trước khi bản thân mình quyết định rời đi.

Vệ Tam liếc mắt nhìn thức ăn trên bàn: "Hai người ăn cùng nhau mà bọn họ cho nâng cấp khẩu phần luôn?"

"Đại khái." Ứng Tinh Quyết đẩy chén đũa cho Vệ Tam, "Em muốn ăn cái gì có thể nói cho tôi."

"Món gì cũng muốn." Vệ Tam cúi đầu nhìn thức ăn, cảm thấy hôm nay có chút xa xỉ. Cô ngẩng đầu nói, "Về chuyện người canh phòng, vì sao không hỏi nữa?"

"Đã qua rồi." Ứng Tinh Quyết thuận miệng nói.

Vệ Tam nghe vậy bất giác nhíu mày, đặt đũa lại và thừa nhận luôn: "Những người đó là do tôi giết."

Ứng Tinh Quyết chả ngẩng đầu lên: "Em giết như thế nào?"

"Khí đen toát ra từ lòng bàn tay tôi, xuyên qua miệng mũi bọn họ, tiến vào trong cơ thể mấy người canh gác." Vệ Tam nhớ tới hình ảnh lúc đó, "Giống như Nam Thiên Sĩ dùng sương bọ đen để nuốt chửng máu thịt người."

Ứng Tinh Quyết bỗng nhiên nhìn Vệ Tam: "Cửa trò chuyện không mở, toàn bộ phòng giam chỉ có một chỗ lưu thông không khí là cửa thông gió. Đường ống dẫn khí của toàn bộ tòa nhà chung một thể. Tất cả trong một, em muốn phóng khí đen vào lối đi thì cần phải điều khiển nó ra khỏi tầng 13, ra khỏi tòa nhà, và sau đó vào ngược đây để giết người canh phòng."

"Họ cho tôi xem băng giám sát ngày hôm đó, và vào đêm đó một mình tôi đứng đấy, hai tay dán trên cửa phòng giam."

"Không phải." Ứng Tinh Quyết lại một lần nữa nói, "Vệ Tam, sau khi em mất điều khiển, em sẽ không nhớ rõ cụ thể đã xảy ra chuyện gì."

Từ mô tả vừa rồi của cô, giống như cô tận mắt chứng kiến những gì

đã xảy ra đêm đó.

“Mặt khác, người bị nhiễm bệnh được bổ sung sức mạnh, sẽ không giống như em ngày hôm đó.” Ứng Tinh Quyết cho rằng ngày đó Vệ Tam càng giống như bị người ta hấp thu lực lượng. Nghĩ về khả năng này, mặt mày anh lạnh tanh.

Hai người nhìn nhau, một lúc lâu sau bọn họ mới cúi đầu yên lặng dùng cơm, kế tiếp là chuyện thiết kế dựng cơ giáp hàng ngày.

Hơn trăm chiếc cơ giáp cấp 3S, cho dù tốc độ Vệ Tam có nhanh hơn nữa thì cũng cần thời gian. Đến khi Ứng Thành Hà biết được chuyện, anh gửi tài liệu cho Ứng Tinh Quyết, muốn tự mình giúp đỡ làm cơ giáp rồi sẽ gửi sang.

Thứ được đưa chung tới bàn làm việc của Vệ Tam còn có bộ xương vô tướng màu trắng nọ.

Vệ Tam nhìn lướt qua đồ vật trên mặt bàn rồi ngẩng đầu nhìn người canh phòng. Ngoại trừ Ứng Tinh Quyết ra bên ngoài, tất cả những người còn lại toàn là những gương mặt cô chưa từng gặp. Đại khái Ứng Tinh Quyết cũng đã phát hiện nhưng không có biểu hiện khác thường.

Những người này là những cọc ngầm mà Quân Độc Lập giấu trong Quân khu 1.

Có xương vô tướng, cộng thêm những vật liệu hiếm hoi do Ứng Tinh Quyết đưa tới, Vệ Tam có thể bắt đầu thiết kế cơ giáp cấp siêu 3S, nhưng ngay từ đầu cô chẳng gặp thuận lợi.

Cơ giáp cấp siêu 3S và cấp 3S có sự khác biệt về bản chất. Sau khi vào cơ giáp cấp 3S, người lái phải chủ động phóng thích cảm giác để lái được cơ giáp; còn cơ giáp cấp siêu 3S thì khác, nó sẽ chủ động tìm kiếm cảm giác, nên người lái đi vào rồi, bất kể họ có cảm giác gì đều sẽ bị hấp thu hết.

Vệ Tam cũng không mù quáng đi xây dựng cơ giáp cấp siêu 3S, mặc dù thu được một lượng lớn vật liệu hiếm từ bên trong Sao Tây Tháp và Thanh Kiếm Damocles. Cô nhìn thấy một khả năng khác từ bên trong cơ giáp cấp siêu 3S.

Từ rất lâu trước đây, cô đã suy nghĩ làm thế nào cho phép chiến sĩ độc lập cấp A sử dụng được cơ giáp cấp S, nhưng cho đến nay ngoài

vấn đề kết cấu, thì còn có chuyện vật liệu. Cô Ngư đã làm mẫu một cái trước, đáng tiếc dường như có liên quan đến sương bọ đen và hiệu quả không tốt như vậy.

Ý tưởng một khi xuất hiện thì bệnh chung của cơ giáp sư cũng bắt đầu. Suốt ngày Vệ Tam ở lì trong phòng làm việc, nằm sấp trên bàn làm việc để vẽ bản vẽ, giấy tờ tính toán xếp chồng lên nhau. Cô đã quá mức trầm mê trong đó, thậm chí quên môi trường xung quanh, cũng không phát hiện giấy trắng trong tay đã được người ta bổ sung mấy lần.

Cô dường như trở lại cái hồi mình làm kỹ sư chỉ đơn thuần là thiết kế trước đây, vùi đầu vào vẽ và viết hết dòng suy nghĩ của mình, quên đi tất cả mọi thứ xung quan; lúc thực sự đói khát thì trong tay lại có người đưa tới dịch dinh dưỡng đúng mức.

Đèn sáng rồi tắt, Vệ Tam vẫn mải mê vẽ và viết.

Ứng Tinh Quyết một mực ở bên cạnh, anh khom lưng nhặt lên bản vẽ tán loạn bị ném trên mặt đất, sửa sang từng tờ từng tờ và đặt ở một bên.

Cuối dùng kết cấu dùng để tiết kiệm cảm giác trên cơ giáp cấp siêu 3S sau khi được Vệ Tam cải tạo và dùng trên cơ giáp cấp S cũng có manh mối.

Cô như quên đi thời gian, bắt đầu tìm đến vật liệu cơ giáp cấp S để xây dựng.

“Em muốn cái gì?” Ứng Tinh Quyết nhìn Vệ Tam đứng thẳng dậy với ánh mắt mê mang thì không khỏi tiến lên hỏi.

“Vật liệu cơ giáp cấp S.” Bởi vì quá lâu không nói gì, giọng Vệ Tam hơi khàn khàn.

Ứng Tinh Quyết đưa cho cô dịch dinh dưỡng: “Tôi cho người đi chuẩn bị, em nghỉ ngơi một chút?”

Vệ Tam nhận và uống một hơi cạn sạch. Cô lắc đầu, một lần nữa cầm lấy con chip não để đi học, cô còn cần phải xem thêm kiến thức mấy bậc thầy để lại mới được.

Ứng Tinh Quyết nhìn Vệ Tam có chút hơi giật mình.

...

Vệ Tam bấm thời gian đi học, không lâu sau khi vật liệu cơ giáp đến thì cô chủ động rời khỏi khóa học, tiếp nhận tài liệu trong tay Ứng Tinh Quyết và bắt đầu thiết kế cơ giáp.

Chiếc cơ giáp này mất tới hai ngày, Vệ Tam cứng rắn thức đêm thức hôm làm ra. Nơi này không có chỗ kiểm tra nên cô cất kỹ cơ giáp rồi đưa vòng cổ cơ giáp cho Ứng Tinh Quyết: "Có thể giúp tôi giao cái này cho Thái Ngô Đức không? Để cậu ta thử xem."

Ứng Tinh Quyết nhận lấy vòng cổ cơ giáp, cũng chả liếc mắt thêm mà nhìn thẳng vào Vệ Tam: "Em nên nghỉ ngơi."

Anh không nói còn tốt, vừa nói xong là Vệ Tam liền cảm thấy mệt mỏi nhất thời đã đổ lên người mình.

Cô khoát tay áo, lui về phía sau vài bước: "Tôi nghỉ ngơi một chút." Rồi nhắm nhắm mắt dựa thẳng vào đống vật liệu và ngủ thiếp đi.

Ứng Tinh Quyết cúi đầu nhìn vòng cổ cơ giáp, cho dù là thức đêm mệt mỏi thì cô vẫn muốn làm vỏ ngoài của vòng cổ cơ giáp cũng cho hoàn mỹ. Anh cất sợi dây chuyền cơ giáp, đi về phía Vệ Tam, khom lưng ôm ngang người cô rồi đi xuyên qua phòng làm việc và con đường nối, cuối cùng đi vào phòng giam, đặt cô lên giường và đắp chăn lại.

Bình tĩnh nhìn cô thật lâu, Ứng Tinh Quyết đi ra khỏi phòng giam để liên lạc với Thái Ngô Đức, yêu cầu gã tới lấy vòng cổ cơ giáp, đồng thời thông báo cho Kim Kha về chuyện này.

"Chiến sĩ độc lập cấp A dùng được cơ giáp cấp S?" Kim Kha sửng sốt hồi lâu, hỏi, "Vệ Tam làm ra rồi?"

Ứng Tinh Quyết nói: "Đây là một cơ hội. Sau khi Thái Ngô Đức lấy được thì sẽ đến nhà nhà họ Ứng để kiểm tra. Tôi hy vọng kết quả này được các cậu đăng tải lên Tinh Võng."

Kim Kha phản ứng lại: "Phát hành trực tiếp, vượt mặt quân khu?"

Ứng Tinh Quyết gật đầu.

...

Một ngày sau, buổi họp báo gây chấn động toàn Liên bang và cũng là một kiệt tác mang tính bước ngoặt trong lịch sử Liên bang, được kênh Lam Phạt trực tiếp phát khắp toàn bộ Tinh Võng.

[Cơ giáp cấp S được sử dụng bởi một chiến sĩ độc lập cấp A xuất thế — Nhà thiết kế Vệ Tam]

Chỉ cần treo lên một tiêu đề như vậy đã thu hút vô số ánh mắt, chờ sau khi bấm vào, tất cả mọi người nhìn thấy Thái Ngô Đức đứng trên máy dò cảm giác để kiểm tra lại cảm giác, xác nhận gã có cảm giác cấp A.

Kim Kha đứng bên cạnh: "Trong giải thi đấu chưa tranh tài xong, tổng binh Thái Ngô Đức của đội tuyển trường Quân sự Đế Quốc được công nhận là có cấp A nhưng có thực lực cấp siêu A, hiện tại chiếc cơ giáp mà cậu điều khiển đã trải qua kiểm tra trong phòng thí nghiệm, được xác định là S. Giờ đây cậu ấy lái cơ giáp này và thông qua sự kiểm tra ở phòng thí nghiệm thì thấy được chính bản thân có cấp S. Bây giờ chúng ta hãy thử nghiệm một lần nữa trước sự chứng kiến của tất cả mọi người trong Liên bang, cho tổng binh đội giáo viên cấp A của chúng ta là Thái Ngô Đức điều khiển."

Với mỗi một hạng mục cần kiểm tra và những bài kiểm tra mà gã đã làm tại nhà họ Ứng, bây giờ Thái Ngô Đức lại làm lần nữa trước ống kính. Ngay cả khi biết kết quả, chính gã cũng kích động không thôi thì khỏi cần bàn tới những người trước ống kính.

Tất cả mọi người nhìn vào giá trị thương tổn khi bị cơ giáp tạo thành là trong lòng đã có phán đoán của riêng mình, không thể nghi ngờ gì, đây chính là một chiếc cơ giáp cấp S.

Nhưng ai nấy không chớp mắt chờ phán quyết tổng hợp cuối cùng, quang não tập hợp tất cả số liệu, cuối cùng phán đoán phẩm chất của chiếc cơ giáp này.

[Ưu tú]

Chữ đỏ tươi cực lớn cùng với giá trị tổng hợp tiếp theo xuất hiện trước màn hình khiến hô cấp của mọi người cứng lại. Đây là một chiếc cơ giáp cấp S ưu tú thượng đẳng, chỉ nhìn giá trị tiếp theo thì thậm chí nó có thể sánh ngang với cơ giáp cấp SS bình thường!

Nhìn lại Thái Ngô Đức đã đi ra bên cạnh, cậu ta không hề khác thường, không khác gì lúc cậu ấy điều khiển cơ giáp cấp A.

Kết quả này làm cho tất cả mọi người ở Sao Sa Đô tuốt xa phấn khởi, đây là thứ do sinh viên trường Quân sự Damocles của họ làm ra!

“Đám sinh viên này coi trời bằng vung, cũng không biết chào hỏi trước.” Hạng Minh Hóa nói như vậy nhưng trên mặt lại không tự giác treo nụ cười.

“Thân Đồ Lệ nói trạng thái Vệ Tam không tốt lắm.” Tuy rằng Giải Ngữ Mạn vui mừng, nhưng bà nhớ tới lời Thân Đồ Lệ nói lúc trước thì sự nặng nề trong lòng cứ mãi chả nguôi ngoai.

Hạng Minh Hóa thu bớt nụ cười, “Đứa nhỏ này trước giờ chịu đựng được mấy chuyện, hiện tại chắc chắn cũng có thể chịu đựng được.”

Xưởng Đen South Pasadena.

“Thật sự đáng sợ.” Ngư Thiên Hà nhìn con số trên màn hình ánh sáng bèn nhịn không được cảm thán, “Nếu Vệ Tam không xảy ra chuyện gì, hẳn thắng lợi của Liên bang đề cao được tới 50%.”

Bà mất một thời gian dài như vậy, thậm chí vận dụng những thứ không nên dùng, mới miễn cưỡng để cho cơ giáp tăng cấp, hiện tại Vệ Tam lại đã làm ra một chiếc cơ giáp vượt cấp hoàn hảo.

Sơn Cung Dương Linh nói lãnh đạm: “Nhưng em ấy thủy chung vẫn là người nhiễm bệnh.”

...

Trong phòng kín.

Ứng Du Tân nhìn chuỗi kết quả đánh giá kia thì nụ cười nho nhã ôn hòa quanh năm treo trên mặt cuối cùng cũng rơi xuống. Nhìn thế hệ trẻ trong màn ánh sáng, có ánh mắt vui mừng, cũng có ánh mắt phức tạp, cuối cùng chú ấy tắt quang não, hai tay xoay xe lăn và chạy ra ngoài.

Mà nhà xây dựng được cuộc cách mạng trong Liên bang giờ phút này vẫn còn nằm ở trên giường, ngủ thẳng cẳng.

Chương 307

“loại cơ giáp Nghịch Cảm”

Một khi kin tức phát sóng trực tiếp của cơ giáp vượt cấp truyền ra, toàn bộ Liên bang đều ở trong trạng thái khiếp sợ. Nếu như nói trước đây phu nhân thống đốc Sao Willard phát ra tin tức về người bị nhiễm bệnh làm tăng cảm giác khiến dao động lòng người, vậy hiện tại tin tức cơ giáp vượt cấp này lại làm cho tất cả mọi người điên cuồng.

Không có bất kỳ nỗi lo về sau, sẽ không làm tổn thương cơ thể con người, cũng không cần phải trả giá đắt mà đã tăng cường được thực lực, chẳng phải dùng cơ giáp như vậy sẽ tốt hơn biến thành dạng người nhiễm bệnh người không người, quỷ không ra quỷ sao?

Phàm là những người có chút tâm tư đã nhao nhao đi khắp nơi tìm hiểu về trường Damocles, về tình huống cơ giáp vượt cấp trước mắt.

Chỉ có điều trường Damocles cũng không rõ ràng, tất nhiên chuyện này chả ngăn cản họ hạnh phúc. Trong suốt lịch sử Liên bang, các cơ giáp sư mang tính bước ngoặt toàn đến từ trường bọn họ, còn có thứ gì đáng tự để hào hơn.

Các phương tiện truyền thông lớn khác cố gắng đào ra tin tức mỗi ngày cơ mà chẳng nhận được bất kỳ thông tin, hễ là ai xuất hiện trong buổi phát sóng trực tiếp ngày hôm đó toàn chẳng muốn tiếp xúc với các truyền thông, bàn về chuyện này. Thế là mấy kênh này đành ngồi xổm mỗi ngày canh Truyền thông Lam Phạt, một khi Lam Phạt có tiến triển mới là lập tức trả tiền cho phát sóng ngay.

Ngoài cái đó ra, các kênh truyền thông khác chỉ có thể chiếu lặp lại video thử nghiệm ngày hôm đó trên nền tảng, có đủ hết mấy bình luận trên trời dưới đất nhưng luôn thu hút người xem.

Chiếc cơ giáp do Vệ Tam xây dựng không có tên, nhưng dân chúng muốn nói về nó thì tự nhiên cần một cái tên thay thế. Không biết bắt đầu từ đâu mà có tên lưu hành rõ ràng, tất cả mọi người gọi nó là Nghịch Cảm.

Hai chữ này được lưu truyền rộng rãi trên các phương tiện truyền thông lớn, hễ mà ai nấy nói về loại cơ giáp “Nghịch Cảm” thì họ cho rằng Vệ Tam sắp tạo ra loại cơ giáp vượt cấp mang tính bước ngoặt

này.

“Nghịch Cảm? Ai đặt tên?” Vệ Tam nhướng mày hỏi.

Cô ngủ một ngày một đêm, tỉnh dậy thấy mình nằm trên giường thì ngẩn tò te. Kế đó cô đứng dậy và nhận ra Ứng Tinh Quyết chờ ở bên ngoài, hỏi cô có đói không, rồi lại bày một bàn thức ăn, ngồi đối diện nói với cô những chuyện bên ngoài.

“Đại khái là kênh báo nhỏ nào đó tự mình đặt tên, mọi người lầm tưởng là tìm hiểu được tin tức nên lưu truyền ra ngoài.” Ứng Tinh Quyết đẩy đồ ăn trước mặt về phía Vệ Tam.”

“Cái tên này cũng được, đỡ cho tôi tốn tâm trí lấy cái khác.” Vệ Tam không thèm để ý, cô hỏi Ứng Tinh Quyết, “Thái Ngô Đức dùng như thế nào?”

“Ngày hôm qua cậu ta đánh lần lượt với 10 chiến sĩ độc lập lái cơ giáp cấp S ưu tú, thành tích không bại.” Ứng Tinh Quyết nói từng số liệu mình thu được cho Vệ Tam nghe.

“Thực lực ban đầu của Thái Ngô Đức không tệ, bản thân có thể đối phó với chiến sĩ độc lập cấp S bình thường. Nay lại dùng cơ giáp cao hơn một cấp, thực lực được tăng lên cũng nằm trong dự liệu.” Vệ Tam suy nghĩ một chút, “Kế tiếp là cơ giáp cấp siêu 3S.”

Về cơ giáp cấp siêu 3S, Ứng Tinh Quyết dùng vật liệu hiếm có của một chiếc cơ giáp nhằm thuyết phục lãnh đạo Quân khu 1 để cho anh trông coi Vệ Tam, đến lúc đó anh sẽ cấp cho Quân khu 1 một chiếc cơ giáp cấp siêu 3S.

“Không phải anh là người của Quân khu 1 à.” Vệ Tam cầm đũa hỏi.

Ứng Tinh Quyết lắc đầu: “Tôi vẫn là sinh viên trường quân sự, chưa chọn quân khu.”

Vệ Tam không sao cả, xây dựng cơ giáp đối với cô mà nói không phải việc cực mà là niềm vui.

“Nhưng mà trước tiên phải thiết kế ra cơ giáp của anh trước đã.” Vệ Tam nói, vả chăng đầu óc cô có ngủ thì nó cũng không dừng lại, giống như được chia thành mấy phần. Một phần thì tiếp tục xây dựng cơ giáp vượt cấp, một phần khác lại tạo cơ giáp cho Ứng Tinh Quyết và cơ giáp của chính cô.

Đao tu di bị phá trên Sao Tây Tháp, vỏ ngoài Vô Thường được đổi mới đấy nhưng cũng là cơ giáp cấp 3S bình thường.

Ứng Tinh Quyết nhìn Vệ Tam: “Em không gặp ác mộng nữa?”

Vệ Tam cười: “Không tính là ác mộng, chẳng qua rất kỳ quái thôi.”

“Hôm nay tôi sẽ đi ra ngoài một chuyến đi, ngày mai... Ứng Tinh Quyết nhìn về phía góc phòng rửa mặt, một lát thu tầm mắt, anh đang tiết lộ tin tức với Vệ Tam, “Sáng mai sẽ trở về.”

Bọn Kim Kha muốn leo vào lần nữa.

...

Vệ Tam ngủ một ngày một đêm, nên về sau chẳng còn buồn ngủ là bao, cô chờ Ứng Tinh Quyết rời đi thì vẫn ở trong phòng làm việc cho đến sáng sớm hôm sau.

Ban sớm, Ứng Tinh Quyết đến rất sớm, anh đứng ở bên ngoài còn Vệ Tam chờ một hồi thì mới trở lại phòng giam. Cô bấm phòng rửa mặt nổi lên, vừa đi vào, đúng thật là gặp được mấy người Kim Kha.

Bên trong cùng là Ứng Thành Hà kích động nhất, nếu không phải Hoắc Tuyên Sơn dùng một tay che miệng anh, có lẽ anh đã hét to lên rồi.

“Bình tĩnh một chút.” Vệ Tam khom lưng di chuyển gạch men ra, lấy ra một cuộn giấy từ bên trong vòng cổ lưu trữ: “Đây là nguyên lý cấu trúc của cơ giáp vượt cấp, tớ vẽ toàn bộ lên trên đó, mấy cậu tự xem.”

Ứng Thành Hà trợn tròn mắt, cẩn thận cầm cuộn giấy đầy đủ các loại cấu trúc thì hơi đau lòng: “Tại sao cậu lại vẽ bản vẽ xây dựng trên giấy cuộn?”

“Bạn à, hoàn cảnh gian khổ.” Vệ Tam vỗ vỗ vai Ứng Thành Hà, “Đừng có kén cá chọn canh.”

Ứng Thành Hà ôm chặt cuộn giấy vì sợ nó rơi xuống đất: “Được, tôi quay về sẽ xử lý chống thấm nước cho cái cuộn giấy này.”

“Sao các cậu đột nhiên công khai ra bên ngoài?” Vệ Tam dựa vào bồn

rửa tay, “Ban đầu tớ chỉ muốn cho một mình cho Thái Ngô Đức, cậu ta liên lạc với mấy cậu?”

Khi đó, Vệ Tam tuyệt nhiên không suy nghĩ nhiều, chỉ nghĩ lúc trước đồng ý cho Thái Ngô Đức một chiếc cơ giáp mà vừa lúc một cái ở đây lại thích hợp cho chiến sĩ độc lập cấp A dùng. Hiện tại cơ giáp vượt cấp được công khai, chuyện này đối với Vệ Tam mà nói thật ra là chuyện tốt.

Chuyện cô là người bị nhiễm bệnh thì bên ngoài cũng chẳng biết rõ, hiện tại vừa công khai cơ giáp vượt cấp, giá trị của Vệ Tam đã vượt xa cái mác “cấp siêu 3S”, Quân khu 1 cũng sẽ không dễ dàng ra tay với cô nữa.

Kim Kha nghe vậy ngẩn người: “Ứng Tinh Quyết liên lạc với tớ, anh ấy đã chuẩn bị nơi kiểm tra và nhân sự, tớ cứ nghĩ là ý của cậu.”

Vệ Tam chậm rãi đứng thẳng dậy: “Anh ấy muốn các cậu công khai livestream?”

Kim Kha gật đầu: “Chuyện này có lợi cho cậu, hiện tại tất cả mọi người đang thảo luận về cơ giáp vượt cấp mà cậu xây dựng.”

Một người như vậy, Liên bang không thể tùy ý hủy diệt, ngay cả khi Quân khu 1 đồng ý thì những người ở các quân khu khác cũng không thể đồng ý.

Vệ Tam không khỏi nhớ tới Ứng Tinh Quyết ngày đó ở sân huấn luyện, cô thấy anh xuyên qua cửa sổ cơ giáp và nhớ tới ánh mắt lúc đó của anh.

“Cậu có thể trực tiếp tải lên chia sẻ bản vẽ này.” Vệ Tam hồi thần, nhìn về phía Ứng Thành Hà, “Những người khác làm ra được hoặc có ý tưởng mới thì cũng có lợi cho sự tiến bộ của cơ giáp.”

“Tải thẳng lên?” Ứng Thành Hà hỏi.

“Ừm, cũng công khai luôn.” Vệ Tam chỉ vào cuộn giấy, “Trong này không chỉ có bản vẽ xây dựng cơ giáp vượt cấp mà còn có thứ tôi học được trong chip não. Các cậu chẳng phải cấp siêu 3S thì không thấy được nhưng tôi có thể viết ra. Cậu nhìn xem thử coi có cấu trúc nào truyền cảm hứng cho mình không.”

“Được, tôi biết rồi.” Ứng Thành Hà ôm cuộn giấy càng chặt hơn.

...

Khi Vệ Tam đi ra, Ứng Tinh Quyết vẫn đứng bên ngoài con đường nối. Ban đầu anh còn hạ mắt rồi bỗng nhiên như có cảm giác bèn giương mắt nhìn thẳng vào mắt cô.

Anh muốn nói gì đó với cô, Vệ Tam từ trong anh mắt ấy của Ứng Tinh Quyết rốt cuộc cũng nhìn ra. Chẳng qua anh cứ đứng mãi ở con đường nối bên ngoài mà nào có tiến lên. Thay vào đó, anh quay lại và nói một vài từ với người canh gác bên cạnh, đoạn, quay lại và rời đi.

Ứng Tinh Quyết phải dẫn mấy người Kim Kha ra ngoài.

...

Trên đường đi, Kim Kha đã bắt đầu chuẩn bị một buổi truyền thông trực tiếp khác, Vệ Tam nói muốn công khai trên mạng, bọn họ không thể chỉ trực tiếp tải hết lên bản vẽ cùng những cấu trúc kia được, nhất định phải khuấy động tĩnh cho càng lớn.

Liên quan đến vấn đề này, khi Kim Kha rời Quân khu 1 rồi thì chủ động nói cho Ứng Tinh Quyết.

“Cô ấy muốn công khai kết cấu cơ giáp vượt cấp?” Dù Ứng Tinh Quyết đặt câu hỏi song, trong ánh mắt lại bình tĩnh khác thường hệt như đã biết Vệ Tam sẽ làm như vậy hồi sáng sớm. Mắt anh đảo qua một cuộn giấy trong tay Ứng Thành Hà, “Tôi biết rồi.”

Chẳng bao lâu sau khi Ứng Thành Hà chép lại nó xong và cho quang não quét tạo thành hình ảnh, Truyền thông Lam Phạt một lần nữa tiến hành phát sóng trực tiếp, chỉ có điều lần này lúc phát sóng không còn người nữa mà thay vào đó là một cái bản vẽ.

[Bản vẽ kết cấu loại cơ giáp Nghịch Cảm]

Chỉ dựa vào tiêu đề này, kênh trực tiếp của Lam Phạt lại một lần nữa bị người ta chen lấn rồi sập luôn. Công chúng không vào được, phải chờ kênh Lam Phạt sửa chữa khẩn cấp kênh mình, xong xuôi, bản vẽ cấu trúc của trong kênh trực tiếp lại xuất hiện trước mặt tất cả mọi người.

Chỉ vẻn vẹn chiếu có mấy phần thôi mà người dẫn chương trình ngừng phát sóng trực tiếp:

“Thưa quý vị, tin rằng mọi người nhất định muốn xem lại bản vẽ cấu trúc hoàn chỉnh của loại cơ giáp này. Bởi vậy chúng tôi đây muốn phát hành một trang ωeb cho công chúng, đây là trang ωeb cá nhân của cơ giáp sư Vệ Tam, không rõ người lập trang ωeb là ai, nhưng mà mọi người chỉ cần biết bên trong đó có bản đồ kết cấu của loại Nghịch Cảm thế hệ 001, và tải về được.”

Một đoạn văn của người dẫn chương trình Lam Phạt khiến ai nấy trong Liên bang điên cuồng tràn vào trang ωeb của Vệ Tam.

Khi bọn họ đi vào, đúng thật là thấy bản vẽ kết cấu hoàn chỉnh của cơ giáp Nghịch Cảm.

Không riêng gì dân chúng, mấy nhà lãnh đạo quân khu hiện đang điên cuồng yêu cầu cơ giáp sư vào trang ωeb để tải xuống bản vẽ cấu trúc hoàn chỉnh.

Ngay cả những lãnh đạo cấp cao của Quân khu 1 tạm thời tự quản thúc ở trong phòng giam cũng không ngồi yên nổi.

Họ quyết định tự mình đi xuống và gặp Vệ Tam một lần.

Tổng cộng có 7 vị lãnh đạo cấp cao, người thực sự nắm quyền vẫn là Cơ Nguyên Đức. Từ trước tới nay ông là người có đức độ và danh vọng cao, thực lực cường hãn, giành được sự kính trọng của tất cả mọi người.

Cơ Nguyên Đức đi xuống với một đám lãnh đạo chính là vì tự mình xác nhận tình huống của Vệ Tam.

“Tinh Quyết vẫn cho rằng cháu không mất điều khiển.” Cơ Nguyên Đức ngồi đối diện Vệ Tam và nhìn Ứng Tinh Quyết đứng bên cạnh, “Hiện tại chúng tôi không biết nhiều về người bị nhiễm bệnh, thậm chí còn tìm không ra được một số người có cấp 3S bị nhiễm bệnh nhiều năm, cho nên mọi người mới xem cháu… Tình hình hiện tại đúng là có đủ loại hoài nghi.”

Tay Vệ Tam cầm ly thủy tinh, ngón trỏ đặt vào cục đá trong đó và xoay vòng vòng, cô im lặng chẳng nói.

“Nhưng cháu rất tốt.” Cơ Nguyên Đức khen, “Cơ giáp vượt cấp xuất hiện thì tuyệt đối có thể vì chúng ta mà trấn áp tinh thú tương lai; thậm chí còn triệt để diệt trừ cơ hội do tinh thú tạo ra.”

“Chỉ là một chiếc cơ giáp mà thôi.” Vệ Tam không thèm để ý.

“Tôi tin vào ánh mắt Ứng Tinh Quyết, cháu ấy cho rằng cháu không mất kiểm soát.” Cơ Nguyên Đức nói với vẻ nghiêm túc, “Tôi cũng cho rằng cháu không mất điều khiển, phòng giam không thích hợp với cháu, hẳn cháu nên đi ra ngoài và tiếp tục nghiên cứu cơ giáp.”

Vệ Tam ngước mắt lên, đối với chuyện nghe được tin mình có thể ra ngoài cũng chả kích động là bao, ngược lại cô nhìn Cơ Nguyên Đức và hỏi: “Đại tướng, bác tin tưởng Ứng Tinh Quyết như vậy, vì sao lúc trước không tin cảm giác anh ấy không mất kiểm soát.”

“Láo toét!” Một người lãnh đạo ở phía sau la lên.

Cơ Nguyên Đức giơ tay lên, ra hiệu người phía sau yên lặng: “Chuyện giam Tinh Quyết là do lãnh đạo Quân khu 1 cùng với toàn thể nhà họ Ứng biểu quyết, bản thân Tinh Quyết cũng cho rằng nên như vậy. Đây thực sự là sai lầm của chúng tôi khi không tìm thấy những người bị nhiễm bệnh. Cho nên, bây giờ chúng tôi muốn rút kinh nghiệm từ bài học đó, không thể để người khác chịu oan nữa. Cháu có cấp siêu 3S thì ắt sẽ khác những người khác, cũng không phải là không thể chống lại sương bọ đen.”

“Cho nên bây giờ bác sẽ thả cháu?” Tay đang xoay cục đá của Vệ Tam dừng lại, cô hỏi.

Cơ Nguyên Đức nhìn về phía Vệ Tam: “Cháu có thể tự do hoạt động nhưng Ứng Tinh Quyết cần ở bên cạnh.”

Sau lưng có lãnh đạo muốn phản đối nhưng đã bị Cơ Nguyên Đức đuổi đi.

Chương 308

“chào bác hai”

Vệ Tam được thả ra khỏi Quân khu 1 là chuyện mà tất cả mọi người không lường trước được.

Bước ra khỏi tòa nhà giam giữ, Vệ Tam có ảo giác giống như mình đã sống được mấy đời. Cô ngoái nhìn một cái: “Tôi còn cho rằng mình sẽ ở đây một thời gian rất dài.”

Ứng Tinh Quyết ở bên cạnh Vệ Tam yên lặng nghe cô nói chuyện, anh cũng không nghĩ tới chuyện Cơ Nguyên Đức chống đỡ sự phản đối của mọi người mà trực tiếp thả Vệ Tam đi.

“Cơ giáp của cậu còn chưa xây dựng xong.” Chợt Vệ Tam nhớ tới, “Đáng tiếc, phòng làm việc chỗ này không tệ.”

“Nếu em muốn...” Ứng Tinh Quyết nói như có như không, “Có thể tới nhà họ Ứng.”

Vệ Tam đi trước: “Để tôi suy nghĩ đã, bây giờ đi gặp bọn Kim Kha.”

Trên máy bay, Vệ Tam không liên lạc trước với Kim Kha mãi cho đến khi bấm chuông cửa thì mấy người bên trong cũng không biết. Người tới mở cửa là Liêu Như Ninh, khoảnh khắc cậu ta nhìn thấy Vệ Tam thì nhất thời trợn tròn mắt, hồi lâu không thành lời.

“Ai tới bên ngoài thế?” Hoắc Tuyên Sơn hỏi từ bên trong, người biết bọn họ ở đây chỉ có Ứng Tinh Quyết, nhưng bình thường khi anh đến sẽ chào hỏi từ trước.

“Choáng rồi?” Vệ Tam đưa quơ quơ trước mắt Liêu Như Ninh.

“Cậu vượt ngục!” Liêu Như Ninh không kịp nói nhiều đã xoay người chạy vào trong ngay và gọi bọn Hoắc Tuyên Sơn, “Vệ Tam vượt ngục! Nhanh lên, thừa dịp người ta không phát hiện thì tụi mình đi nhanh lên.”

Hoắc Tuyên Sơn ngỡ ngàng, đúng thật là nhìn thấy Vệ Tam đi vào từ ngoài, thế là cậu ta lập tức xoay người nắm lấy Ứng Thành Hà và toan muốn xông ra ngoài.

“Chờ đã, tôi vẫn còn đồ chưa kịp mang theo!” Ứng Thành Hà bị cậu ta nắm lấy cổ áo nhưng tay anh còn cố gắng gom bản vẽ trên bàn.

Vệ Tam: “...”

“Đại tướng Cơ đồng ý để Vệ Tam đi ra, có thể tự do hoạt động.” Ứng Tinh Quyết đứng ở phía sau giải thích.

Bốn người gon đồ đầy đủ, chuẩn bị để chạy trốn: “...”

Vệ Tam nhìn bọn họ đặt đồ đạc trở về thì làm như không có chuyện, sửa sang lại đống quần áo bị kéo xộc xệch trong lúc vội vàng: “Bằng không, tớ gõ cửa lại?”

Kim Kha dùng một tay kéo đám người về: “Ngồi xuống.”

Vất vả lắm mới có thể quang minh chính đại tề tựu cùng một chỗ, bọn họ chẳng được tụ tập với nhau kể từ lần đó gặp tai nạn ở Sao Bạch Ải.

“Bản thân Liên bang đang vây quét người bị nhiễm bệnh, mấy ngày gần đây lại thêm chuyện cơ giáp vượt cấp do cậu xây dựng, thế là mấy người bị nhiễm bệnh có chút bản lĩnh chắc cũng trốn hết rồi.” Kim Kha mở ra một trang ωeb trên quang não, “Đây là trang ωeb lập cho cậu, số lượng tải về phía trên.”

Vệ Tam nhìn lướt qua: “Sao còn có trang ωeb?”

Kim Kha chọc Vệ Tam, ngón tay lặng lẽ chỉ vào Ứng Tinh Quyết: “Trang ωeb này cũng không phải do tớ làm đâu.”

Vệ Tam nhìn theo ngón tay cậu ấy và đụng trúng ánh mắt Ứng Tinh Quyết thì khẽ giật mình. Sau đó cô nói với vẻ nghiêm túc: “Lần sau công bố bản vẽ tiếp thì nhất định phải có một tinh tệ mới tải được, xây dựng hay bảo trì trang ωeb cần tiền hết.”

“Được.” Ứng Tinh Quyết đồng ý.

...

Vệ Tam tạm thời được tự do, một số giáo viên của trường Damocles biết được thì cũng gọi cho cô, hỏi tình trạng sức khỏe của cô bây giờ như thế nào, biết cô không sao thì trong lòng họ cũng yên ổn lại.

Năm người không vội vã trở về Sao Sa Đô, Vệ Tam muốn ở lại để làm cơ giáp cho Ứng Tinh Quyết.

Lần này, mấy người đi theo Ứng Tinh Quyết đến phòng làm việc cơ giáp nhà họ Ứng.

Phòng làm việc cơ giáp là do cơ giáp sư nhà họ Ứng sử dụng, Ứng Thành Hà cũng đã đi qua nhưng từ sau khi tới trường Damocles thì anh cũng không về đó nữa.

Từ thời điểm bọn họ tiến vào nhà họ Ứng, Ứng Thanh Đạo đã biết, ông cho người qua báo tin rằng ông đã chuẩn bị chỗ ở, toàn bộ bố trí theo phong cách yêu thích mất của cả đám, ngay cả thức ăn cũng chuẩn bị sao cho hợp khẩu vị.

“Bác hai vẫn giống như trước đây.” Ứng Thành Hà nói thì thầm, Ứng Thanh Đạo một người có cảm giác cấp B nhưng vẫn chống đỡ được nhà họ Ứng sau khi Ứng Du Tân chạy trốn, không thế nói là thủ đoạn không mạnh được.

Ứng Tinh Quyết vẫn ở bên ngoài chờ đợi, chờ bọn họ chất đồ đạc kỹ tại ở chỗ ở thì mới mang theo Vệ Tam đến phòng làm việc.

“Đây là phòng làm việc của tôi.” Ứng Tinh Quyết chỉ vào một căn nhà phía đối diện, “Có cần cái gì khác thì cứ nói cho tôi biết.”

Vệ Tam đẩy cửa đi vào, đập vào mắt cô chính là nơi hoạt động cơ giáp rộng rãi, toàn bộ dụng cụ mới tinh tươm, xem chi phí thì tuyệt đối không thấp hơn phòng làm việc của Quân khu 1.

Cô tiến lên sờ một cái máy kiểm tra tính linh hoạt của cơ giáp với vẻ vui mừng: “Cái này tôi đã thấy trên Tinh Võng, ở Liên bang chỉ có vài cái.”

Ứng Tinh Quyết nhìn nửa bên mặt Vệ Tam đang cười thì thu lại cảm xúc trong mắt: “Hiện tại em có thể thử xem.”

Vệ Tam sờ vào cửa kiểm tra của cái máy: “Thôi đã, chờ làm xong cơ giáp rồi thử sau.”

Nói xong, cô đi tới trước bàn làm việc và đổ những vật liệu hiếm kia ra. Xương vô tướng màu trắng ở trong tay cô và vả chăng cô đã từng dùng một bộ khác thì Vệ Tam vẫn không kìm được mình trước vẻ đẹp diễm lệ của bộ xương.

Xương vô tướng trắng trong suốt thậm chí còn lấp lánh long lanh, sáng rạng rỡ dưới ánh mặt trời, đến khi dùng ngón tay sờ lên thì nó sẽ mịn màng và lạnh buốt, để lâu hơn một chút thì nó lại ấm dần và như mềm hẳn đi.

Vệ Tam đứng trước bộ xương vô tướng này, lơ đãng đối mặt với ánh mắt Ứng Tinh Quyết lúc cô nhìn xuyên thấu qua khoảng cách. Cô đứng ở đó không nhúc nhích, ánh mắt cũng không dời đi, một lát sau nói: "Tôi chỉ công bố bản vẽ cơ giáp vượt cấp, cơ giáp cấp siêu 3S sẽ không ở trong đó."

Công bố cơ giáp vượt cấp là để cho tất cả các cơ giáp sư trong Liên bang có một phương hướng chung. Còn mà thả kết cấu cụ thể của cơ giáp cấp siêu 3S này ra, chỉ làm cho địch nhân càng hiểu rõ cách đối phó với cấp siêu 3S.

"Được." Ứng Tinh Quyết thấp giọng đồng ý.

...

"Anh à, mấy sinh viên trường Damocles ở hết nhà họ Ứng?" Trong màn ánh sáng, Ứng Nguyệt Dung nhíu mày hỏi, "Sao Vệ Tam lại được thả ra?"

"Cơ Nguyên Đức không muốn kết thù với Vệ Tam." Ứng Thanh Đạo đứng ở trước cửa sổ, buông tay chăm sóc hoa trên bàn, "Tinh Quyết nói Vệ Tam không hoàn toàn mất điều khiển."

Ứng Nguyệt Dung lạnh lùng nở nụ cười: "Một cơ giáp sư cấp siêu 3S có thể thiết kế ra cơ giáp vượt cấp, đồng thời còn là chiến sĩ độc lập cấp siêu 3S, dựa lưng vào đám điên của trường Damocles. Đúng thật Cơ Nguyên Đức không dám kết thù với Vệ Tam."

Năm đó xảy ra chuyện chạy trốn, nhà họ Ứng chủ động rút lui khỏi Quân khu 1 nhưng vẫn không được buông tha. Con trai duy nhất Ứng Thanh Đạo được nhận định là chỉ huy có cảm giác cao nhất của Liên bang, lập tức trở thành mục tiêu tấn công của mọi người; bắt được chuyện Ứng Tinh Quyết tấn công người, lãnh đạo Quân khu 1 liên thủ đồng ý rồi bắt đầu tạo áp lực cao và giam cầm chỉ huy cấp siêu 3S duy nhất, dù lúc đó người chỉ huy này chỉ là đứa bé.

Trong khoảng thời gian này, chẳng biết Ứng Thanh Đạo xoay vòng bao nhiêu chuyện, buông tha bao nhiêu lợi ích, thậm chí còn chủ

động kéo dài khoảng cách với con trai mình cũng vì chỉ để Ứng Tinh Quyết có thể sống sót.

Vệ Tam bị giam giữ, trường Damocles và hai quân khu phía sau tạm thời không có hành động bất thường không có nghĩa là họ muốn sinh viên của mình bị bắt đến Quân khu 1.

Nhìn từ lịch sử Liên bang, trường Damocles là tên điên không thể nghi ngờ gì. Họ không quan tâm tới xuất thân của sinh viên, dẫn đến trình độ sau này của sinh viên quân sự không đồng đều, có lần rơi ra khỏi bảng xếp hạng trường quân sự trong năm trường hàng đầu. Muốn họ từ bỏ một sinh viên quân sự được cho là không bị sương bọ đen kiểm soát hoàn toàn, chỉ e là không có khả năng.

“Quân khu 5 thế nào rồi?” Ứng Thanh Đạo thay đổi đề tài.

“Cần dọn dẹp đã dọn dẹp xong.” Ứng Nguyệt Dung trả lời, “Nơi bị nhiễm bệnh nhiều nhất chính là đội y tế.”

Quân khu 5 khá tốt, không có nhiều người bị nhiễm bệnh. Mấy năm nay họ luân phiên ở trong Sao Huyễn Dạ bận rộn chém tinh thú nhằm bảo vệ phòng tuyến, bọn họ không dám lui vì vừa lui là đằng sau chính là dân chúng Liên bang. Toàn bộ quân khu chủ yếu là những người có ý chí mạnh mẽ, cũng vì thế mà sau khi người bị nhiễm bệnh xuất hiện, lập tức có người báo cáo có người trông không ổn trong quân khu, kế đó lại có máy kiểm tra, lòi ra đó thật sự là người nhiễm bệnh.

Nhà họ Ứng rời khỏi trung tâm chính trị Quân khu 1 hơn 20 năm, Ứng Thanh Đạo chỉ có cảm giác cấp B, không thể ra chiến trường, có thể tính là người bình thường, còn Ứng Tinh Quyết đến bây giờ cũng chỉ là sinh viên trường quân sự chưa tốt nghiệp. Thực sự tính ra chỉ có Ứng Nguyệt Dung nắm quyền trong tay, bà kiên trì ở Quân khu 5 nhiều năm và giành được sự tôn trọng của mọi người, trước mắt cũng là người thuộc nhà họ Ứng nắm quyền kiểm soát lớn nhất ở Quân khu 5.

“Nếu người bị nhiễm bệnh được dọn dẹp gần như xong, không thể buông lỏng phòng tuyến phòng hộ chống tinh thú. Tạm thời em đừng quan tâm tới chuyện phát sinh ở Liên bang.” Ứng Thanh Đạo như có điều suy nghĩ, “Cơ giáp vượt cấp đã được cơ giáp sư nhà họ Ứng nghiên cứu, đến lúc đó xuất hiện thành quả thì chúng ta sẽ đưa đến Sao Huyễn Dạ trước.”

Nhắc tới chuyện này, Ứng Nguyệt Dung thật sự không hiểu: “Vì sao Vệ Tam lại đến nhà họ Ứng?”

Ứng Nguyệt Dung còn nhớ rõ trong giải đấu, trường Damocles nhiều lần đối chọi gay gắt với trường Đế Quốc, đặc biệt là lần đó ở trên điểm đích và bục cờ ở Sao Cốc Vũ, thấy được Vệ Tam biểu lộ ra vẻ chán ghét. Sau đó hai người… Nhanh như vậy đã muốn gặp người lớn rồi sao?”

Động tác của cháu trai bà quá nhanh.

“Thành Hà cũng tới rồi.” Ứng Thanh Đạo do dự một hồi mới nói, “Bọn họ và Tinh quyết không phải bạn bè?”

Ứng Nguyệt Dung: “…”

Anh trai, tính cách của con trai anh mà anh còn chưa rõ à? Nó giống như người có bạn bè?

“Đến đây trước. Trưa hôm nay anh có mời bọn nó cùng ăn cơm.” Trong lòng Ứng Thanh Đạo có tính toán, “Anh sẽ thương lượng với Vệ Tam chuyện cơ giáp vượt cấp.”

…

Về chuyện ăn tối này, có một người rất lo lắng.

“Cậu có thể dừng bước lại không?” Chân Vệ Tam giẫm lên một khối vật liệu cơ giáp cỡ lớn, cô tạm dừng máy cắt và giơ tay tháo kính bảo hộ xuống, nhìn Ứng Thành Hà đối diện, “Cậu đi tới đi lui cả buổi sáng, chả làm được cái gì cả.”

Ứng Thành Hà phóng đến trước mặt Vệ Tam, nhăn nh: “Tôi hồi hộp quá.”

Vệ Tam: “…”

“Đã lâu lắm rồi tôi không ăn cơm với bác.” Ứng Thành Hà từ trước đến nay đã vô cùng kính sợ Ứng Thanh Đạo, anh nói khập khừng, “Lúc trước tôi lén đến trường Damocles nên cũng chả nói với ai.”

“Cậu lo cái gì, bác ấy mời tụi mình ăn cơm cùng nhau chứ có phải vì mỗi đậu đâu.” Vệ Tam nói toạc móng heo không giữ mặt, “Bác ấy muốn nói chuyện với tôi về cơ giáp vượt cấp.”

Ứng Thành Hà sửng sốt: “Phải không? Sao cậu biết?”

Vệ Tam đeo kính bảo hộ: “Ứng Tinh Quyết nói.”

Khi tiếng cắt đồ bắt đầu, Ứng Thành Hà chậm rãi ngồi xổm xuống, anh đang tự hỏi:Vì sao Ứng Tinh Quyết còn phải nói trước cho Vệ Tam về mục đích bác hai mời bọn họ cùng ăn cơm.

...

Buổi trưa vừa đến, mấy người đã cùng nhau đến sảnh chính. Vừa vào cửa, Ứng Thành Hà lập tức khẩn trương cúi đầu đầu khom lưng, hô to một tiếng với Ứng Thanh Đạo: “Chào buổi trưa, bác hai!”

Liêu Như Ninh nhớ tới cha mình thường nói phải làm người lễ phép thế là bám sát phía sau, không cam lòng yếu thế: “Chào buổi trưa, bác hai!”

Kim Kha suy nghĩ một chút, mình và Ứng Thành Hà là bạn học nên chắc cũng cần gọi như vậy, thế là cũng la to chào bác hai.

Hoắc Tuyên Sơn do dự một hồi: “Chào buổi trưa, bác hai.” Thật ra trước kia cậu ta nhìn thấy Ứng Thanh Đạo thì có gọi ông ấy là bác trai.

Liên tiếp bốn tiếng bác hai vang lên, sắp thấy Vệ Tam cũng muốn la lên theo, Ứng Tinh Quyết đi ra từ cửa phụ và tới bên cạnh cô: “Vệ Tam, thuốc em muốn dùng để dung hợp ấy, tôi đã đặt ở tầng 2 phòng làm việc.”

“Tìm được rồi?” Vệ Tam bị anh quấy rầy một cái thì quên luôn chào hỏi, “Chất dung hợp tương thích với chất lỏng động cơ đó. “

Ứng Tinh Quyết gật đầu: “Đã để cho các cơ giáp sư khác kiểm tra.”

Ứng Thanh Đạo đứng ở phía trước nhìn con trai mình và Vệ Tam ở cửa, híp mắt lại.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh: Em không thể gọi là bác hai được (.

.)

Chương 309

“em muốn lấy tên gì”

Đây là lần thứ hai Vệ Tam nhìn thấy Ứng Thanh Đạo, lần đầu tiên là trong bữa tiệc tối sau khi trận đấu đầu tiên của Hephaestus kết thúc. Lúc đó ông ấy đứng ở trên phát biểu, nghiêm túc bình tĩnh, giữa đôi lông mày có những đường hằn sâu, bây giờ trong ánh mắt ông chẳng còn sự trầm tư khắc sâu như thuở đó.

“Tinh Quyết rất ít khi dẫn bạn bè tới đây, các cháu ở đây đừng khách sáo.” Ứng Thanh Đạo nhìn lướt qua Vệ Tam, cuối cùng rơi vào trên người Ứng Thành Hà, “Đã về từ lâu sao lại không về nhà xem thử. Ngày đó mẹ cháu còn tưởng rằng cháu đang ở trường Damocles?”

Ứng Thành Hà thẳng lưng, ánh mắt lại nhìn rối bời khắp nơi: “Đang chuẩn bị trở về gặp cha mẹ, gần đây cháu đang nghiên cứu cơ giáp, chốc lát cũng không có dư thời gian.”

“Có thời gian thì trở về xem một chút.” Ứng Thanh Đạo gật đầu, lại hỏi chuyện làm ăn trong nhà Kim Kha, “Việc làm ăn của nhà cháu là qua tay cháu hết à? Chỉ có một sản nghiệp thì có quá đơn giản không, đầu tư vào các khía cạnh khác không? Nếu muốn thì có thể nói với bác.”

Kim Kha liên tục gật đầu nói dạ, tỏ vẻ hết sức đồng ý.

Ứng Thanh Đạo từng chút từng chút nhắc hết bốn người, cuối cùng tầm mắt dừng ở trên người Vệ Tam: “Có phải cháu gầy đi một chút? Không có trạng thái tốt như hồi ở giải thi đấu.”

Mọi người ở đây đều ngẩn ra, đặc biệt là Ứng Tinh Quyết, từ khi biết cha mình mời năm người ăn cơm cùng thì anh đã đoán có lẽ cha mình muốn hỏi Vệ Tam về chuyện cơ giáp vượt cấp; nhưng mà giờ cha chỉ hàn huyên, đến bây giờ cũng không tiến vào chủ đề.

“Có thể do không ngủ ngon.” Vệ Tam trả lời.

Ứng Thanh Đạo “Ừ” một tiếng: “Cơm nước trong phòng giam không đủ tốt, ăn không ngon ngủ không yên cũng là bình thường.”

“Ăn rất ngon, còn có các loại nước trái cây nữa ấy bác.” Vệ Tam cảm thấy bữa ăn của mình trong khoảng thời gian sau cũng không kém.

“Phải không, khi nào tòa nhà giam giữ còn cung cấp nước trái cây?” Khi Ứng Thanh Đạo nói chuyện, ông thoáng nhìn qua Ứng Tinh Quyết, “Có lẽ là vì tòa nhà giam giữ gần đây có mấy lãnh đạo của Quân khu 1 cho nên thay đổi quy cách.”

Ứng Tinh Quyết chỉ cúi đầu cắt thức ăn trong đ ĩa, coi như không nghe thấy gì.

“Nhưng mà phòng làm việc nơi đó thì không tốt bằng nơi này.” Vệ Tam vừa nhắc tới là nhớ ngay dụng cụ trong phòng làm việc của nhà họ Ứng, chúng quá quá nhạy bén và dễ sử dụng, quả thực là vùng trời mơ ước của cơ giáp sư.

Ứng Thanh Đạo cười hiền lành: “Nếu cháu thích, sau này cũng có thể tới đây dùng, cơ giáp sư nhà họ Ứng bác đây cũng không có nhiều lắm. Thuê cơ giáp sư bên ngoài thì bọn họ có phòng làm việc riêng.”

... Ứng Thành Hà lén lút nhìn bác mình, đáng sợ, anh chưa từng thấy bác ấy cười như vậy, thật quá đáng sợ!

Tuy nhiên, nhất định bác hai coi Vệ Tam như bạn của mình cho nên mới nói như vậy, nội tâm Ứng Thành Hà cảm động, anh hít hít mũi nói với Vệ Tam: “Đúng vậy, sau này tụi mình có thể cùng nhau đến phòng làm việc ở đây.”

Nụ cười hiền lành yếu ớt của của Ứng Thanh Đạo cứng đờ.

“Sau khi cháu đi, chú năm cải tạo lại phòng làm việc của cháu. Có lẽ cháu nên dành thời gian trở về xem một chút.” Ứng Tinh Quyết ngước mắt lên nói.

“Cải tạo? Cha cháu có nói với cháu đâu.” Ứng Thành Hà ngây ngốc, nói tiếp với Vệ Tam, “Vậy tụi mình cùng…”

“Bạn Liêu, cháu nếm thử hương vị của món ăn này đi, là do đầu bếp Sao Sa Đô làm. Xem thử nó có đúng hương vị gốc hay không.” Ứng Thanh Đạo chỉ vào một món ăn ở giữa và nói cho Liêu Như Ninh.

“Thoạt nhìn rất tốt, để cháu thử xem.” Liêu Như Ninh đột nhiên bị gọi tới thì lập tức giơ đũa lên gắp thức ăn, “Hệt vị gốc đó, bác hai bác mời đúng người đầu bếp rồi.”

Một người mạnh vì gạo, bạo vì tiền, một bậc cha chú quyết chí tiến

lên trong chuyện làm ăn lại sẵn sàng hạ thấp khí phách của mình để trò chuyện với mọi người, rõ ràng đã để cho ai nấy cũng thấy thoải mái.

Ăn cơm trưa xong, cuối cùng Ứng Thanh Đạo cũng chẳng hỏi Vệ Tam về chuyện cơ giáp, phảng phất chỉ đơn thuần mời bọn họ tới đây ăn cơm mà thôi.

“Con đưa mấy bạn về đi.” Cuối cùng Ứng Thanh Đạo đứng dậy và nói với Ứng Tinh Quyết.

Thật vất vả lắm mới chờ được Ứng Thanh Đạo rời đi, năm người của trường Damocles rốt cuộc cũng thả lỏng.

“Sao hôm nay cha anh hiền lành như vậy? Có phải muốn nhìn trộm kỹ thuật của Vệ Tam tụi này hay không?” Liêu Như Ninh trực tiếp nói toẹt lời trong lòng cho Ứng Tinh Quyết.

Kim Kha bên cạnh ho một tiếng, kéo Liêu Như Ninh trở lại: “Đừng có nói lung tung.”

Vệ Tam nghiêng đầu nhìn về phía Ứng Tinh Quyết: “Vài ngày nữa là cơ giáp của anh sẽ được làm xong tốt, đến lúc đó chúng ta chắc cũng chuẩn bị trở về Sao Sa Đô.”

“Được.”

“Anh đi theo tôi thì có muốn mang theo bọn Cơ Sơ Vũ và Hoắc Kiếm hay không?” Vệ Tam hỏi.

“Tôi sẽ hỏi họ.”

...

Cơ giáp cấp siêu 3S cũng chẳng dễ làm, đổi lại là người khác làm một chiếc cơ giáp tự mình thiết kế cần ít thì nửa tháng, nhiều thì dài đến mấy năm, mà Vệ Tam lại chỉ dùng thời gian một tuần để hoàn thành. Thời gian của cô về cơ bản toàn tốn ở trong phòng làm việc, có đôi khi Ứng Thành Hà sẽ tới đây giúp một tay, giúp cô ghi chép quá trình.

Bởi vì là xây dựng cơ giáp cho Ứng Tinh Quyết nên anh ở đây toàn bộ quá trình cũng chả có gì kỳ quái, thậm chí anh ở trong phòng làm việc còn lâu hơn cả Ứng Thành Hà.

Đôi khi, các vật liệu cần thiết để Vệ Tam sắp xếp cơ giáp cần dùng tới thời gian quá dài, làm cô mệt mỏi, thế là cô dựa vào tường ngủ thiếp đi.

Cơ giáp còn chưa làm xong, Ứng Tinh Quyết không thể đụng đến cô, anh chỉ có thể đi tìm tấm chăn mỏng để đắp lên người cô, còn chính anh lại duyệt và thu thập tin tức khắp Liên bang. Sự liên minh giữa Quân Độc Lập và viện Bình Thông đã kết thúc, bây giờ họ bắt đầu trở về. Bước tiếp theo chỉ e mấy người kia sẽ để sinh viên từ các trường quân sự khác nhau làm kiểm tra, nhưng cảm giác trong mấy cái máy đã được tiêu thụ muốn cạn rồi.

Ngủ nửa tiếng, Vệ Tam bừng tỉnh, cô cúi đầu nhìn tấm chăn mỏng trên người mình: "..."

Vệ Tam không khỏi nhìn về phía Ứng Tinh Quyết bên cạnh cửa sổ, anh đang nhìn màn ánh sáng, đầu ngón tay ở giữa không trung bấm trả lời tin tức.

Hình như Ứng Tinh Quyết có cảm giác, anh quay đầu đối mặt với mắt Vệ Tam: "... Tỉnh rồi."

Vệ Tam đứng dậy, nắm lấy tấm chăn: "Tôi ngủ lâu lắm?"

"Nửa tiếng." Ứng Tinh Quyết đi tới, cầm tấm chăn mỏng trong tay cô, "Cảm giác lưu trữ trong các cái máy kiểm tra quân khu đã muốn tiêu hao hết, bọn họ hy vọng tôi qua đó hỗ trợ."

Máy kiểm tra Quân khu 1 đã lưu trữ cảm giác của Ứng Tinh Quyết từ đầu nên hiện tại tạm thời không cần nữa, song, còn có mấy quân khu khác.

"Đại tướng Cơ nói anh muốn đi theo bên cạnh tôi." Vệ Tam suy nghĩ một chút rồi nhướng mày, "Vậy chúng ta đổi hướng, anh đi tới Quân khu 13 và 12 trước, sau đó tôi lại cùng anh tới quân khu khác."

Ứng Tinh Quyết hiện ý cười mở nhạt chỗ lông mày: "Được."

...

Ngày cơ giáp cấp siêu 3S hoàn thành, năm người của trường Damocles cũng có mặt ở đây. Lúc tiến hành kiểm tra thiết bị xong, Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh không chỉ muốn nhìn mà còn

muốn tiến vào cơ giáp và tấn công cơ giáp Ứng Tinh Quyết.

Chiếc cơ giáp này được Vệ Tam làm nghiên về mặt phòng ngự, mục đích chính là để Ứng Tinh Quyết đi vào rồi thì sẽ chẳng để cho bất kỳ ai tấn công anh thành công. Cô đã cải tạo khoang cơ giáp, bởi vì cấu trúc khác biệt nên rất nhiều thứ được tinh giản, vị trí trong khoang trở nên rộng rãi hơn.

“Hai người các cậu toàn lực tấn công đi.” Vệ Tam đứng ở ầng 2.

Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh liên thủ đối phó Ứng Tinh Quyết, nhưng mà ngay cả khi Ứng Tinh Quyết không nhúc nhích, chỉ đứng ở đó, đòn tấn công của hai người này thậm chí còn không để lại một chút dấu vết gì trên vỏ cơ giáp.

Liêu Như Ninh tiến lại gần nhìn một chút, không khỏi cảm thán: “Cái này còn ghê gớm hơn Vô Thường hồi trước nữa.”

Ứng Thành Hà kích động chụp ảnh chiếc cơ giáp cấp siêu 3S này: “Đây chính là chiếc cơ giáp phòng ngự cấp siêu 3S đầu tiên của Liên bang hiện nay. Nếu Vệ Tam mà tung ra, không chừng Liên bang lại chấn động một lần nữa.”

Vệ Tam nhìn số liệu trên màn ánh sáng: “Cái này tạm thời không tuyên bố.”

Ứng Thành Hà chụp ảnh vừa cảm thán: “Vệ Tam, quá dữ thật!”

Vệ Tam cười một tiếng, cô lưu số liệu lại và đứng ở tầng 2 cúi đầu hỏi Ứng Tinh Quyết vừa mới đi ra khỏi khoang cơ giáp: “Chiếc cơ giáp này ấy, anh muốn đặt tên là gì.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh online yêu cầu giúp đặt tên cho cơ giáp!!!

Chương 310

“anh cầm đi”

Cơ giáp và Vô Thường có cùng tông màu, chỉ có điều Vô Thường thì dùng màu đen làm nền và phối màu là trắng, mà cơ giáp này thì ngược lại. Vệ Tam chẳng có cố ý, cơ mà xương vô tướng quá tinh khiết, không có bất kỳ tạp chất nào, cho nên cô không muốn dùng màu sắc khác.

Ứng Tinh Quyết giương mắt nhìn Vệ Tam ở tầng 2 và nói với vẻ nghiêm túc: “Đây là cơ giáp do em thiết kế, nên do em lấy tên.”

“Đây chính là cơ giáp tương lai sẽ lưu danh lịch sử Liên bang, mấy người không lấy thì để cho tôi làm cho?” Liêu Như Ninh nhìn quanh quất thấy chả ai chịu đặt tên bèn không kìm được.

Ứng Thành Hà quơ cái cục giấy trong tay và ném xuống Liêu Như Ninh ở dưới lầu: “Khi nào đến lượt cậu làm.”

Tên của cơ giáp hoặc là cơ giáp sư xây dựng thiết kế đặt, hoặc là chủ sở hữu cơ giáp đặt, chưa từng có chuyện để người khác làm giúp cho.

Vệ Tam đứng ở tầng 2, nói tùy ý: “Nếu đã như vậy thì gọi là Tất An.”

“Tất sẽ an toàn, cái tên này tuy rằng đơn giản nhưng ngụ ý không tệ.” Kim Kha ở bên cạnh gật đầu, “Cơ giáp phòng ngự cấp siêu 3S đúng thật là nhất định sẽ an toàn.”

Vệ Tam cười cười không có giải thích, cô nhìn người phía dưới: “Thế nào?”

Ứng Tinh Quyết quay đầu lại nhìn thoáng qua cơ giáp: “Được, gọi nó là Tất An.”

Vệ Tam đi xuống khỏi tầng 2, tất cả các bài kiểm tra đã kết thúc. Cô cất kỹ cơ giáp, cầm nhẫn cơ giáp đi tới trước một bàn làm việc, và dùng máy mài nhỏ phác họa hai chữ “Tất An” lên nhẫn.

Cô thổi bay mảnh vụn phía trên, sau đó dùng vải cẩn thận lau sạch sẽ, cuối cùng mới đưa cho Ứng Tinh Quyết: “Cơ giáp của anh đây.”

Ứng Tinh Quyết đưa tay nhận lấy, đầu ngón tay vuốt v e hai chữ lõm xuống trên chiếc nhẫn, anh chậm rãi đeo nó vào ngón trỏ nhưng lại thấy nó hơi nhỏ.

“Nhỏ?” Vệ Tam tiến lên cầm lấy tay anh, cô rút chiếc nhẫn ra và nhìn một chút, “Có thể lưu trữ được cơ giáp này chỉ có loại nhẫn này thôi.”

Vệ Tam cúi đầu nhìn kỹ ngón tay anh, cuối cùng đeo nhẫn cơ giáp vào ngón áp út của Ứng Tinh Quyết.

Đeo được một nửa, ngón tay còn đang xòe ra của Ứng Tinh Quyết bỗng nhiên rụt lại, Vệ Tam ngước mắt lên nhìn anh: “Để ý chuyện này?”

“... Chắc nhẫn đeo được ở ngón giữa.” Ứng Tinh Quyết hạ mắt nói nhẹ.

“Sẽ chật đấy.” Vệ Tam nắm ngón tay anh, bảo anh mở ra rồi lấy chiếc nhẫn đã đeo được vào một nửa trên ngón áp út xuống, “Để tôi xem có thể đổi nhẫn hay không.”

Kích thước của nhẫn cơ giáp có quy định, không thể cứ thay đổi lớn nhỏ.

Vệ Tam một lần nữa lên tầng 2, cô tìm trong đống vật liệu hồi lâu mới tìm được một chiếc nhẫn gần giống kiểu dáng. Là một cơ giáp sư và có yêu cầu thẩm mỹ cao về mọi mặt là chuyện quá bình thường. Lúc trước cô không có tiền cho nên không theo đuổi vẻ ngoài thế này mà chỉ chú ý đến tính thực dụng. Bây giờ có vật liệu để lựa, hiển nhiên cô sẽ thích làm nó hoàn mỹ. Chiếc nhẫn nền trắng có một vòng tròn nhỏ đính kim cương đen rất phù hợp với Tất An.

Cô xuống lầu, lại khắc chữ một lần nữa rồi mới đưa nhẫn cho Ứng Tinh Quyết: “Thử xem.”

Ứng Tinh Quyết đeo trên ngón trỏ của mình, vừa hợp.

Anh thả cơ giáp ra, lại dùng chiếc nhẫn cơ giáp này thu nó vào. Anh quay đầu nói với Vệ Tam một tiếng: “Cảm ơn.”

Vệ Tam xua tay: “Tôi còn phải chỉnh lý bản vẽ, mấy cậu về trước đi.”

Mấy người lần lượt rời đi, Vệ Tam lên tầng 2 nhặt hết bản vẽ nằm

trên bàn và rải rác trên mặt đất. Cô sửa sang nó lại, ở góc dưới bên phải mỗi một bản vẽ đều được đánh dấu số trang, còn thiếu vài trang.

Vệ Tam suy nghĩ một chút bèn đi xuống, tìm được bản vẽ bên cạnh một thiết bị ở tầng 1. Khi cô nhét nó vào, đang định lên lầu, ánh mắt đảo nhanh qua bàn làm việc trống rỗng thì bỗng khựng lại.

Cô quay đầu nhìn quanh tầng 1, thủy chung không nhìn thấy chiếc nhẫn cơ giáp ban đầu, cô không khỏi nhướng mày.

... Đã lấy nó rồi?

Sau ngày làm được cơ giáp, Vệ Tam chẳng rời khỏi Sao Đế Đô lập tức. Có kinh nghiệm lần đầu tiên, cô bắt đầu tiến hành cải tạo Vô Thường, đồng thời còn có cơ giáp của anh em Sơn Cung cũng cần cô làm.

Vệ Tam lại ở nhà họ Ứng ngây người nửa tháng, trong lúc này Vô Thường cũng được cải tạo xong, cơ giáp của anh em Sơn Cung cũng đã làm tốt. Song, dù số liệu cơ giáp của hai người bọn họ không tệ, hơn nữa tự Vệ Tam cũng lái thử rồi, cơ mà đến lúc đó còn cần hai anh em Sơn Cung tự mình kiểm tra và tiến hành điều chỉnh chi tiết.

Trong khoảng thời gian này, lãnh đạo Quân khu 1 thường xuyên hỏi Ứng Tinh Quyết về tiến độ của cơ giáp Vệ Tam. Bọn họ không biết trong tay Vệ Tam có bao nhiêu vật liệu hiếm, cho nên Ứng Tinh Quyết chỉ nói trong thời gian dài như vậy, Vệ Tam vì anh mà thiết kế ra một chiếc cơ giáp cấp siêu 3S, chứ chẳng nhắc còn cái cơ giáp nào khác.

Dù là như thế, Quân khu 1 bên kia cũng khiếp sợ trước việc Vệ Tam đã thiết kế ra cơ giáp cấp siêu 3S thật trong vòng chưa đầy một tháng.

“Tàu vũ trụ lúc 10 giờ sáng nay, hành lý đã được đóng gói rồi?”

“Gần như thế.”

“Đoán chừng Ứng Tinh Quyết sắp tới rồi.”

“Mấy người trong trường Đế Quốc đâu?”

“Kiểm tra sắp bắt đầu, nói rằng nó phải ở lại trường quân sự.”

...

Giọng của Kim Kha và Liêu Như Ninh truyền ra từ phòng khách, Vệ Tam nằm trên giường, mở to hai mắt không biết nhìn cái gì.

“Vệ Tam.” Ứng Thành Hà tới gõ cửa, “Cậu dậy rồi?”

Cô xoay người lên, tiện tay cầm áo khoác: “Tới liền.”

“Tối hôm qua cậu không ngủ ngon?” Ứng Thành Hà lui ra sau một bước, bảo Vệ Tam đi ra rồi nhìn cô và hỏi.

“Hơi mất ngủ tí.” Vệ Tam thuận miệng nói.

Đúng lúc này, Ứng Tinh Quyết đi vào từ bên ngoài và ghe thấy lời của cô. Anh nhìn Vệ Tam: “Vẫn mơ giấc mơ đó?”

Vệ Tam lấy mu bàn tay cọ mũi một cái: “Không có, chẳng qua không quên được thôi.”

Mấy người trong phòng khách hỏi Vệ Tam giấc mơ gì.

“Đi bến cảng trước.” Vệ Tam mặc áo khoác, “Trên đường sẽ nói sau.”

...

“Cho nên cậu đã mơ về cái kén màu xám khổng lồ?” Kim Kha cau mày, “Vì cậu cảm thấy vị trí trong giấc mơ là ở đấu trường lạnh lẽo, vậy tụi mình tới đó xem thử đi.”

“Chỉ là mơ, khoảng thời gian đó tớ cứ dùng chip não, mấy bậc thầy thì lại thường xuyên đi Sao Phàm Hàn, có lẽ là bởi vì như vậy nên mới có chuyện liên quan.” Vệ Tam.

Hoắc Tuyên Sơn nhắc nhở: “Nhưng đến bây giờ cũng không ai tìm ra được cái gì về loại vật chất màu xám trên đấu trường lạnh lẽo.”

“Trước tiên đi lấp đầy cảm giác vào máy kiểm tra, những chuyện khác tính sau.” Vệ Tam nhìn thoáng qua Ứng Tinh Quyết và bảo.

Bọn họ thống nhất, đầu tiên sẽ bỏ cảm giác vào máy móc của Quân khu 13 và 12, kế đó mới đi đến các khu vực quân sự khác. Bởi vì thiết bị kiểm tra Quân khu 13 đã đến trường Damocles từ sớm, cho

nên bọn họ phải tới Sao Sa Đô đã. Bên kia cũng đã nhận được tin tức trước, đang chờ bọn Vệ Tam đi qua.

Đến Sao Sa Đô rồi, Hạng Minh Hóa và Giải Ngữ Mạn đã chờ ở bến cảng, họ thấy bọn người thế là đi lên ngay.

“Trở về là tốt.” Giải Ngữ Mạn tới ôm Vệ Tam, “Đi thôi, mọi người trong trường đều chờ các em đấy.”

“Em không biết bây giờ nhóm sinh viên kia sùng bái em nhiều như thế nào đâu.” Hạng Minh Hóa lắc đầu, “Mấy cái chỗ em từng đi qua ở khoang mô phỏng và thư viện ấy, bây giờ mỗi ngày có người đánh nhau ở sân tập vì muốn tranh giành những thứ này.”

“Hiện tại Vệ Tam chúng ta là người nổi tiếng rồi.” Liêu Như Ninh đưa tay ôm bả vai cô, “Phải mời cơm mới được.”

“Nếu tôi đã là người nổi tiếng rồi, cậu muốn ăn với tôi chả phải nên tự mời sao?” Vệ Tam nói lại.

Hai người càng đi càng xa dần, Ứng Tinh Quyết tụt lại phía sau.

“Lần này làm phiền em Ứng đây rồi.” Hạng Minh Hóa nói khách sáo.

Hai thầy cô đặc biệt tới đây cũng không chỉ vì Vệ Tam, còn có nguyên nhân từ Ứng Tinh Quyết.

...

Để đổ đầy cảm giác vào toàn bộ máy kiểm tra thì cần phải tốn rất nhiều cảm giác, Ứng Tinh Quyết đứng trước máy, bên cạnh có một đội bác sĩ trông coi. Cũng vì trường Damocles lo lắng anh gặp chuyện gì nên tạm thời làm thế này.

“Máy kiểm tra, kính mắt, dùng hai thứ này thì đại khái có thể phát hiện tới 90% người bị nhiễm bệnh.” Giải Ngữ Mạn đứng ở ngoài cửa nói, “Quân Độc Lập bên kia nói còn người bị nhiễm bệnh cấp cao cá biệt khác mà các cách trước mắt không phát hiện được.”

“Còn có một phần người bị nhiễm bệnh?” Kim Kha nói không ra cảm giác gì. Nghiêm túc mà nói, Vệ Tam cũng coi như là người bị nhiễm bệnh, nếu như diệt sạch hết người bị nhiễm bệnh, vậy hiển nhiên có liệt kê tới Vệ Tam.

“Theo tôi được biết, quân khu viện Bình Thông còn có toàn bộ Sao Phàm Hàn đã không còn ai bị nhiễm bệnh.” Giải Ngữ Mạn cho biết, “Chuyện này đã được chính Ứng Du tự mình xác định cách đây không lâu.”

Kim Kha nhíu mày: “Chú ấy tự mình xác định?”

Từ lúc livestream công khai phát biểu toàn Liên bang và gửi máy kiểm tra tới các quân khu, Ứng Du Tân chẳng còn xuất hiện trước mặt công chúng. Cho nên chắc chắn như vậy có phải vì bản thân chú ấy… đang ở Sao Phàm Hàn?

“Bọn họ xong rồi.” Giải Ngữ Mạn xoay người nhìn mấy người bên trong thì nói.

Sắc mặt Ứng Tinh Quyết hơi tái nhợt, nhưng vẫn có thể hành động tự nhiên, dường như cơ thể của anh đã tốt hơn rất nhiều so với lúc trong giải đấu.

“Cảm giác của máy kiểm tra đã được lấp đầy, bây giờ có thể bắt đầu kiểm tra rồi.” Ứng Tinh Quyết đi ra.

“Cảm ơn em Ứng đã hỗ trợ.” Giải Ngữ Mạn gật đầu với anh, “Có cần cái gì thì cứ liên lạc với chúng tôi.”

“Đại tướng Cơ hy vọng em vẫn luôn đi theo Vệ Tam.” Ứng Tinh Quyết nói, “Có thể cần sắp xếp chỗ để tụi em ở cùng một nơi.”

Giải Ngữ Mạn không rõ ràng lắm đối với chuyện trong trường bèn lập tức hỏi Hạng Minh Hóa.

“Ở cùng một chỗ?” Hạng Minh Hóa quay đầu nhìn Vệ Tam còn đứng trước cái máy, “Lúc trước em ấy chuyển đến ký túc xá ở chung căn hộ với bọn Kim Kha, bên trong chỉ có năm gian phòng.”

“Căn hộ bên cạnh thì sao? Có thể cho dọn nó được không?” Giải Ngữ Mạn hỏi xong thì lại hỏi Ứng Tinh Quyết, “Cách vách được không?”

Ứng Tinh Quyết còn chưa trả lời thì Vệ Tam đi ra từ bên trong.

“Để em dọn ra ngoài đi.” Vệ Tam đứng ở cửa, “Để anh ấy trông em.”

Hạng Minh Hóa và Giải Ngữ Mạn nhìn nhau, cuối cùng cũng bảo: “Tôi sẽ bảo quản lý bên kia dọn phòng.”

...

“Cảm thấy là lạ.” Liêu Như Ninh ngồi xếp bằng trên ghế sô-pha trong phòng khách, quay đầu nhìn căn phòng mà Vệ Tam ở trước kia, cậu ta che trái tim, giả vờ mất mát, “Nơi này đột nhiên trống rỗng nè.”

“Cậu có thể mang theo đồ ăn đến thăm tôi bất cứ lúc nào.” Vệ Tam xách một cái gối đi ra và nói với Liêu Như Ninh trong phòng khách, “Không có đồ thì miễn tìm tới.”

“Vậy quên đi.” Liêu Như Ninh ngã thẳng lên đùi Hoắc Tuyên Sơn bên cạnh, Hoắc Tuyên Sơn ghét bỏ dời chân mà cậu ta chả thèm để ý, cứ ngửa đầu nói, “Cậu đi rồi, tôi sẽ đặt một cái bao cát vào phòng cậu.”

“Nơi này cũng không phải Sao Đế Đô, đống đó cần không gian lớn như vậy, bỏ vào rồi có muốn xoay người cũng không xoay được.” Vệ Tam lắc đầu, “Cậu thích thì cứ thả.”

Bọn họ muốn chuyển đến căn hộ bên cạnh, hai người Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết ở cùng một căn hộ, đồ đạc của cô không nhiều lắm, chuyển chăn gối qua là chả còn lại gì.

Vệ Tam đi tới phòng bên cạnh và đưa tay gõ cửa, Ứng Tinh Quyết đi ra từ trong, tầm mắt dừng lại trên gối trên tay cô: “Còn cần phải chuyển cái gì nữa không?”

“Chỉ có từng này.” Vệ Tam giơ gối lên rồi đi vào, “Căn hộ ở của chúng tôi khác trường Đế Quốc, nó tương đối nhỏ, nhưng chúng ta cũng không ở đây quá lâu.”

Dựa trên quy mô phòng của sân diễn tập Sao Đế Đô, căn hộ của trường Damocles chỉ lớn như một phòng dành cho sinh viên trường Đế Quốc, cũng may họ sẽ sớm rời đi.

Hai người sống ở vị trí cửa đối diện, Vệ Tam đẩy cửa ra, quay đầu: “Buổi tối lúc nghỉ ngơi thì tôi sẽ không đóng cửa, có gì bất thường là anh nhận ra được.”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Tôi biết anh đã lấy chiếc nhẫn đi rồi.

Tinh Tinh: (.

.)

*Giải thích phần tên Tất An một chút: Hắc Bạch Vô Thường, tức Phạm Tạ tướng quân, là một cặp thần linh trong văn hóa Trung Quốc và các nước Đông Á, cũng có thể kêu dưới tên là "Quỷ sai". Trong đó Bạch Vô Thường tên là Tạ Tất An.

Chương 311

“đầu nguồn”

Quá gần.

Khoảng cách giữa hai người chẳng qua cách có mỗi cái phòng khách thật “xa”, cửa thì chẳng đóng, cảm giác Ứng Tinh Quyết lại cao, hầu như anh chả không cần mở mắt đã biết ngay Vệ Tam còn chưa ngủ.

Vệ Tam dựa vào gối, mở to mắt nhìn vào bóng tối. Kể từ lúc ra khỏi phòng giam, cô quả thật đã không còn gặp giấc mơ đó trong một thời gian dài, nhưng vẫn thường xuyên mất ngủ. Chẳng qua khi đó ở nhà họ Ứng thức đêm xây dựng cơ giáp đã làm cô quá mệt mỏi thật mới có thể ngủ thiếp đi, và, những người khác cũng không phát hiện ra bất thường.

Bây giờ nằm trên giường, rõ ràng đã cố ý làm chậm hơi thở, Ứng Tinh Quyết ở một gian phòng khác vẫn phát hiện cô chưa ngủ.

Lại trôi qua một lúc lâu, Ứng Tinh Quyết đứng dậy, anh chuẩn bị bật đèn nhưng tay chạm vào đèn bàn thì lại thu về. Anh cong gối ngồi trên giường và hỏi Vệ Tam bên đối diện: “Không ngủ được sao?”

“Vừa mới trở về nên không quen.” Vệ Tam tìm đại một cái cớ, “Anh ngủ trước đi.”

Ứng Tinh Quyết nằm xuống một lần nữa mà nào có nhắm mắt lại, kế đó bấm quang não gọi qua kênh liên lạc bằng giọng nói của Vệ Tam.

Vệ Tam nhướng mày rồi mở ra, cô không lên tiếng mà đã nghe thấy giọng của Ứng Tinh Quyết truyền ra khỏi quang não, anh đang hạ giọng đọc tài liệu.

Tất cả toàn là tài liệu điều tra khúc chiết lòng vòng mà cô chẳng thích, con người Vệ Tam này ngoài bỏ tâm tư trên cơ giáp, cô chả ham thích động não ở các mặt khác đặc biệt là chuyện dính đến các loại âm mưu quỷ kế. Giờ phút này Ứng Tinh Quyết lại đang tụng một ít tài liệu lung tung beng trong Liên bang, dù giọng anh có dễ nghe dường nào thì Vệ Tam nghe thấy nó y hệt tụng kinh.

Vệ Tam: “...”

Cô thành công ngủ thiếp đi vì được Ứng Tinh Quyết đọc cho nghe.

Ngày hôm sau, Vệ Tam tỉnh lại là lúc cô bị đánh thức bởi âm thanh bên ngoài, nhà trường bắt đầu kiểm tra sinh viên quân sự.

“Mấy ngày nữa chúng ta sẽ đi tới Quân khu 12.” Ứng Tinh Quyết đã ở trong phòng khách, anh quay đầu đưa cho Vệ Tam một ly nước, “Sau đó em muốn đi đâu?”

“Quân khu bên South Pasadena.” Vệ Tam lấy ra hai sợi dây chuyền cơ giáp, “Muốn đưa cơ giáp cho anh em Sơn Cung.”

Vả chăng có nói như vậy nhưng những ngày này cô không kết nối được với kênh liên lạc của anh em Sơn Cung, song, cô đã liên lạc với Ngư Thiên Hà và nói rằng họ không sao.

Vệ Tam không thèm để ý những thứ này, cô chỉ cần mang cơ giáp cho bọn họ là đã xem như hoàn thành chuyện lúc trước đồng ý, nhưng hiển nhiên Quân Độc Lập còn đang mưu đồ cái gì đó.

“Nó đã bắt đầu, tớ thấy tất cả mọi người rất lo lắng.” Giọng nói của Kim Kha đến từ cửa.

Đúng thật là ngay sau đó, cánh cửa của họ cũng bị gõ. Ứng Tinh Quyết đi qua mở cửa, để cho người ngoài cửa đi vào.

Vừa thấy được mặt Kim Kha là cậu ấy đã nhìn ngay Ứng Tinh Quyết, cậu ấy nhìn thông qua anh là thấy được Vệ Tam đứng ở phòng khách ngay. Trong lòng cậu ấy cảm thấy Ứng Tinh Quyết và Vệ Tam sống cùng nhau thế này thật kỳ lạ, họ không phải là đồng đội mà người mở cửa trước lại là anh ta!

“Người phụ trách kiểm tra trường học là ai?” Vệ Tam bưng cái ly, hỏi Kim Kha.

“Cô Giải, chờ giáo viên trong nhà trường được kiểm tra xong thì họ cũng giúp đỡ được.” Kim Kha, “Tụi này tính cùng đi ăn sáng, cậu có đi hay không?”

“Đi chứ, tớ thay quần áo đã.” Vệ Tam xoay người trở về phòng.

...

Việc kiểm tra được tiến hành một cách có trật tự theo từng khối và

từng lớp, người kiểm tra căng thẳng, sinh viên chờ xét nghiệm còn lại trong lớp cũng lo lắng.

Mấy người đi đến căng tin để ăn, tiếng động bên trong thấp hơn ngày thường vài lần. Chính mình có phải là người bị nhiễm bệnh hay không tự tự họ nắm chắc, nhưng nào biết được bạn bè thân quen cùng lớp có phải hay chăng.

“Các cậu cũng muốn đi theo chúng tớ à? Không ở lại trường giúp đỡ sao?” Vệ Tam hỏi bọn Kim Kha.

“Thầy Hạng nói bọn họ có đủ người, cô Giải đã dẫn theo một tiểu đội trở về rồi.” Kim Kha chỉ ra bên ngoài, “Thầy cô cũng hy vọng tụi tớ đi theo các cậu.”

Cuối cùng thì Ứng Tinh Quyết vẫn là người của trường Đế Quốc, dẫu thầy cô yên tâm với nhân phẩm của người ta nhưng đến cùng để sinh viên của mình đi theo thì họ mới yên lòng.

“Tôi chưa bao giờ đến Quân khu 12.” Liêu Như Ninh cho hay, “Nghe mấy thầy cô bảo là tụi mình đi tới là sẽ có người Quân khu 12 đến đón.”

Vệ Tam gật đầu: “Ngày hôm qua cô Giải đã nói trước với bọn họ rồi.”

Sáu người ngồi trước một bàn ăn, Ứng Thành Hà ngồi bên cạnh Ứng Tinh Quyết, anh đang tích cực nhiệt tình giới thiệu cho anh họ mình một bữa ăn sáng đặc trưng trong của căng tin trường Damocles: “Đây là bánh trắng, ban đầu em tới đây là ăn chả quen gì vì nó vừa cứng vừa khô, nhưng mà bỏ nó ngâm trong chén thì ăn rất ngon, còn thêm được topping nữa.”

Ứng Tinh Quyết cầm một cái bánh trắng nhìn về phía Vệ Tam đối diện, trong tay cô cũng cầm nửa miếng bánh, nửa miếng còn lại thì đã Liêu Như Ninh bên cạnh cô cướp đi. Lông mi anh nhíu lại nhưng chả dễ phát hiện.

“Làm sao vậy?” Vệ Tam xé một miếng nhỏ ném vào trong chén rồi bỗng nhiên giương mắt hỏi Ứng Tinh Quyết.

Ứng Tinh Quyết ngẩn ra, anh nhìn chén của cô: “Cái này ăn có ngon không?”

Vệ Tam nhìn hững hờ sang Ứng Thành Hà bên cạnh: “Vừa rồi Thành

Hà nói nhiều như vậy mà anh không nghe được à?”

Cô đẩy cái chén đã pha của mình cho Ứng Tinh Quyết và kéo chén của anh: “Giờ thử một chút đi.”

Liêu Như Ninh cắn nửa cái bánh, dựa vào Vệ Tam bên kia với một tay chống lên bàn, cậu ta cúi đầu lặng lẽ dùng quang não kéo Hoắc Tuyên Sơn, Kim Kha và Ứng Thành Hà vào để nhắn tin.

Thiếu gia Liêu: [Chuyện gì đang xảy ra vậy? Vệ Tam không hợp thói thường! Cậu ấy có lòng hảo tâm thế à? Cái chén có độc không?]

Cậu ta cướp có nửa bánh trắng của Vệ Tam mà mu bàn tay bị đánh đỏ luôn dưới gầm bàn, giờ đây Vệ Tam có lòng tốt thế này?

Liêu Như Ninh lo lắng lại gửi tiếp một tin nhắn: [Nếu Ứng Tinh Quyết gặp chuyện không may ở đây thì không tốt lắm đâu, hơn nữa còn là anh họ Thành Hà.]

Bậc Thầy Thành Hà: [Vệ Tam đúng thật không đúng lắm, nhưng anh họ tôi cũng chả kém gì, anh ấy ăn thiệt kìa.]

Hoắc Tây Tây: [Yên lặng ăn đi, đừng có nhiều chuyện.]

Nhà Kim Phát Tài: [...]

Một bữa ăn sáng, mỗi người mang một ý xấu riêng. Vất vả lắm họ mới ăn xong, quang não của Vệ Tam chợt vang lên.

Số không quen khiến Vệ Tam vừa nhìn đã có dự cảm, cô đứng dậy đi đến góc, ấn vào nút riêng tư rồi kết nối.

- --- Đúng thật là Ứng Du Tân.

“Đã lâu không gặp, trạng thái của cháu tốt đó.” Tướng mạo của người đàn ông trong bức màn ánh sáng chả thay đổi là bao so với người cô đã từng thấy hồi trước, nhưng Vệ Tam nhạy cảm thấy được sức sống của ông đang trôi đi.

“Chú có chuyện gì ạ?” Vệ Tam hỏi.

“Tinh Quyết ở bên cạnh cháu.” Ứng Du Tân không nhìn thấy bên phía Vệ Tam, chỉ ôn hòa cười cười, “Ban đầu không muốn làm liên lụy tới thằng bé, về phần cháu là người bị nhiễm bệnh cũng quá mức mạo

hiểm. Bây giờ... Tôi cần sự giúp đỡ của các cháu."

Vệ Tam im lặng chờ ông ấy nói tiếp.

"Tôi nghe nói cháu đã thay Tinh Quyết làm tốt một chiếc cơ giáp cấp siêu 3S." Ứng Du Tân che miệng kiềm chế vài tiếng ho khan rồi bình tĩnh lại, chỉ có lỗ tai còn để lại màu đỏ vì ho khan kịch liệt, "Dũng Nam nói cháu rất giỏi về mặt cơ giáp, ở nhà họ Ứng nhiều ngày như vậy, mấy cơ giáp siêu 3S chúng tôi muốn chắc cũng được làm tốt rồi."

"Cô Ngư không liên lạc với các chú?" Vệ Tam hỏi.

"Mấy ngày nay chúng tôi không có mở liên lạc." Ứng Du Tân suy nghĩ một chút rồi hỏi, "Cho nên cơ giáp đã làm xong rồi?"

Vệ Tam gật đầu.

"Rất tốt." Ứng Du Tân có một khoảnh khắc thảng thốt kế đó mới nói, "Trong khoảng thời gian này, cuối cùng Quân Độc Lập cũng lần theo dấu vết của một cơ giáp sư được, A Phu Nhĩ. Người này là người biết chuyện trước cả Quân Độc Lập, nhiều thế hệ trong gia tộc hắn đã biết chuyện sương bọ đen, chắc là do bậc thầy Quý Từ để lại, âm thầm tích góp sức lực. Nhưng họ đã đi sai đường, sử dụng sương bọ đen để làm một số thí nghiệm làm con người điên rồ và khát máu. Cách đây không lâu từ trong miệng hắn tôi biết được nguồn gốc của sương bọ đen, nhưng chỉ có cấp siêu 3S có thể loại bỏ nó."

"Nguồn gốc?" Vệ Tam nhíu mày, đáp án đó trong lòng cô vô cùng sống động, "Ở đâu?"

Ứng Du Tân lắc đầu: "A Phu Nhĩ cũng không biết rõ. Tôi nghĩ rất có khả năng nó sẽ ở Sao Huyễn Dạ, nơi tinh thú có lực lượng mạnh nhất, cũng là nơi đầu tiên từng bùng nổ biển tinh thú, và thậm chí chúng còn đang tiến hóa. Mặt khác tôi biết được đám sương bọ đen được Ứng Tinh Quyết đặt bên hông lúc trước trong giải đấu là lấy từ Sao Huyễn Dạ."

"Chuyện này chú cần phải hỏi anh ấy." Vệ Tam quay đầu gọi Ứng Tinh Quyết, bảo anh tới đây và cô tắt riêng tư.

Ứng Tinh Quyết nghe xong thì trả lời lạnh lùng: "Sao Huyễn Dạ có sương bọ đen xuất hiện thật, khi đó cháu cũng diệt nó rồi."

“Nếu đó là nơi bắt nguồn, có lẽ vẫn sẽ còn.” Ứng Du Tân, “Anh em Sơn Cung đã chạy tới Sao Huyễn Dạ, tôi hy vọng các cháu cũng qua đó. A Phu Nhĩ hoặc bậc thầy Quý Từ cho rằng trong một khoảng thời gian nhất định, sương bọ đen sẽ nghênh đón thời kỳ sinh sôi nảy nở, đến lúc đó sương đen che trời, Liên bang không còn cứu chữa được nữa.”

Vệ Tam: “Cũng có thể là ở Sao Phàm Hàn.”

Ứng Du Tân giật mình: “Vì sao lại nói như vậy?”

“Cháu đã có một giấc mơ về kén xám trước đây.” Vệ Tam nói, “Cháu nghĩ rằng có thể nó ở trong đấu trường lạnh lẽo.”

“... Các cháu tới Sao Huyễn Dạ trước, tôi thì đi đấu trường lạnh lẽo.” Ứng Du Tân không từ chối, “Hiện tại tôi đang ở Sao Phàm Hàn.”

Ứng Tinh Quyết đứng bên cạnh nhìn Ứng Du Tân trong màn ánh sáng, anh chưa bao giờ gặp qua chú tư này trong hiện thực.

“Xem ra phải kéo dài chuyện máy kiểm tra.” Vệ Tam quay đầu nhìn về phía Ứng Tinh Quyết, nói.

...

Rõ ràng là chuyện có thể có “thời kỳ sinh sản” quan trọng hơn so với việc phát hiện người bị nhiễm bệnh.

Cùng ngày, mấy người thu dọn hành lý, thông báo cho giáo viên rồi bay thẳng đến Sao Huyễn Dạ.

Trên tàu vũ trụ, Ứng Tinh Quyết liên lạc với Ứng Nguyệt Dung, thông báo chuyện này và muốn bọn họ cảnh giác.

“Dưới vách núi có sương bọ đen?” Ứng Nguyệt Dung khiếp sợ một lúc lâu mới phản ứng lại, “Cháu… Sao lúc trước cháu không nói?”

“Khi đó cháu cũng không rõ phải chăng cảm giác đã vượt khỏi tầm kiểm soát hay không nên mới sinh ra ảo giác.” Ứng Tinh Quyết giải thích.

Nhắc tới chuyện này, trong mắt Ứng Nguyệt Dung hiện lên vẻ xấu hổ: “Trước kia do mấy cô hiểu lầm.”

“Mấy cô cũng không biết chuyện của sương bọ đen.” Ứng Tinh Quyết bảo, “Bốn ngày sau là tụi cháu sẽ tới được Sao Huyễn Dạ.”

Ứng Nguyệt Dung gật đầu, bỗng nhiên hỏi: “Vệ Tam ở cùng một chỗ với cháu?”

Bà nhìn thấy Ứng Tinh Quyết nghiêng đầu nhìn thoáng qua bên phải, hiển nhiên Vệ Tam đang ở bên kia, Ứng Nguyệt Dung không biết vì sao lại thấy trong lòng được chút trấn an.

“Nếu nguồn gốc ở Sao Huyễn Dạ, tất cả các cô phải rút lui, chỉ có cấp siêu 3S mới được ở bên trong.” Ứng Tinh Quyết cảnh báo trước.

Cúp máy rồi, Ứng Tinh Quyết đi đến bên cạnh Vệ Tam. Cô đang vẽ bản vẽ ngay tại đây, vẽ đủ các loại cấu trúc rồi lại bôi đi, hiển nhiên cô chẳng hài lòng. Anh hỏi: “Em muốn xây dựng cơ giáp nào?”

Khi Vệ Tam xây dựng cơ giáp cấp siêu 3S, anh chưa từng thấy cô phiền não như vậy.

“Trước mắt toàn bộ cấp siêu 3S ở Liên bang chỉ có năm người được biết đến.” Vệ Tam nhéo giữa lông mày, “Nếu thật sự có cái gọi là chỗ bắt đầu của sương bọ đen, chỉ sợ 5 người cũng không đủ.”

Ý nghĩ Ứng Tinh Quyết xoay chuyển rồi hiểu được tính toán của Vệ Tam: “Em muốn chế tạo cơ giáp vượt cấp siêu 3S?”

“Nếu cấp A đến S đã có thể, vậy thì cấp 3S đến cấp siêu 3S cũng sẽ được.” Vệ Tam khẳng định, “Chỉ cần cấu trúc đặc thù.”

Cô đã có ý tưởng dựa vào phương pháp Ngư Thiên Hà khi lợi dụng sương bọ đen, thậm chí cô cũng liên lạc với Ngư Thiên Hà, nhưng sau khi tìm hiểu thì cô quyết định từ bỏ.

Đầu tiên Ngư Thiên Hà thiết kế cơ giáp vượt cấp khi thực lực bản thân cũng kém hơn hẳn, tiếp theo sẽ có khả năng cao làm cảm giác của chiến sĩ độc lập bị tổn thương, Vệ Tam không muốn loại cơ giáp này.

Mãi cho đến khi họ dừng ở sao trung chuyển gần Sao Huyễn Dạ, cô vẫn không nghĩ ra biện pháp, thiết kế ra loại cơ giáp này luôn làm cô cảm thấy thiếu rất nhiều thứ. Mà anh em Sơn Cung cũng gần như đồng thời tới sao trung chuyển, song phương rốt cuộc gặp lại nhau.

Chương 312

“trực giác”

Dừng lại trên sao trung chuyển, rốt cuộc Vệ Tam và anh em Sơn Cung cũng gặp mặt, cô đưa cho bọn họ cơ giáp đã được làm cho tốt. Thời gian cấp bách, hai người không có cách nào thử cơ giáp nên đi ngay theo Ứng Nguyệt Dung, cùng nhau tiến vào Quân khu 5 ở Sao Huyễn Dạ.

“Các cậu đi đâu rồi?” Kim Kha nói chuyện với anh em Sơn Cung, mới bao lâu không gặp mà hai người gầy nhom đi một vòng, cảm thấy họ trưởng thành không ít; nhưng mà cậu cũng chẳng biết trong mắt anh em Sơn Cung, họ cũng có cảm giác tương tự về bọn cậu.

“Có chút việc cần xử lý.” Sơn Cung Ba Nhận nói mơ hồ.

Trên thực tế, hai anh em họ một mực làm việc thay cho Ứng Du Tân trong khoảng thời gian này. Quân Độc Lập bây giờ không còn thuần túy là hai quân khu chạy trốn hơn hai thập kỷ trước, trong thời gian này, để nhanh chóng phát triển thế lực, Quân Độc Lập có không ít binh lính tự do trong dân gian gia nhập dẫn đến sự hỗn loạn trong Quân Độc Lập. Bây giờ là thời điểm khủng hoảng trong Liên bang, Quân Độc Lập cũng bại lộ, Ứng Du Tân chẳng còn chịu để Quân Độc Lập tiếp tục hỗn loạn nữa, ông muốn loại bỏ thịt thối trong đội ngũ.

Hai người Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam vừa còn trẻ vừa có thực lực cường hãn, thuở nhỏ lớn lên trong thế gia, được quân khu dạy dỗ, cảm giác về lòng tin rất mạnh, bởi vậy Ứng Du Tân phái hai người đi bình định hỗn loạn. Để ngăn chặn tin tức bị rò rỉ, quang não của họ đã tắt hoàn toàn, chỉ trong một khoảng thời gian cụ thể mới mở ra nên cứ mãi chẳng nhận được tin tức do Vệ Tam truyền tới.

“Nếu nguồn gốc của sương bọ đen là ở đây, mấy em... Ứng Du Tân có cách nào xử lý không?” Ứng Nguyệt Dung quay đầu hỏi.

“Không ai thấy nguồn gốc là gì, chỉ có thể đi một bước để xem một bước, tuy nhiên so với năm đó thì chúng cháu đã có một lợi thế.” Sơn Cung Dũng Nam cho hay, “Có một đội cấp siêu 3S hoàn chỉnh ở đây.”

Ứng Nguyệt Dung theo bản năng nhìn về phía Vệ Tam, thân phận của cháu ấy là kiêm chiến sĩ độc lập và cơ giáp sư, vừa đúng lúc có thể

gom chung với bọn họ và tạo thành kết cấu đủ cho một đội.

“Tinh thú nơi này rất sôi nổi.” Vệ Tam nhìn biển tinh thú bên dưới rồi đột nhiên nói.

Tàu vũ trụ phóng qua làn biển thú, cảnh tượng ở đây chả có chuyển biến tốt đẹp là bao so với lần trước bọn Ứng Tinh Quyết đến. Ban đầu Quân khu 5 dành thời gian dài duy trì cân bằng của hai bên nhưng đột nhiên xuất hiện người bị nhiễm bệnh đã làm cho ý chí chiến đấu của Quân khu 5 giảm xuống một phần, dẫn đến biển tinh thú xem chừng muốn phản công.

“Qua một thời gian nữa là kéo phòng tuyến trở lại một dặm.” Ứng Nguyệt Dung nhìn xuống theo ánh mắt của cô và bổ sung một câu, “…. Nếu ở đây không có đầu nguồn của sương bọ đen.”

Số lượng tinh thú rất nhiều trên Sao Huyễn Dạ, hầu như làm cho mỗi người lần đầu tới nơi này sinh ra lòng sợ hãi. Ngoại trừ Ứng Tinh Quyết, giờ phút này ai nấy trong đám sinh viên quân sự khác trên tàu vũ trụ chưa từng thấy cái này bao giờ. Một đường đi qua và nhìn thấy người Quân khu 5 đấu tranh chết chóc với tinh thú càng khiến bọn họ thêm lặng thinh.

Ứng Tinh Quyết hy vọng đến kiểm tra dưới vách đá ở chỗ khe hở nứt ra hồi trước, cơ mà nhân lực Quân khu 5 khan hiếm, không thể chia ra thêm đội ngũ cho bọn anh. Nếu mà muốn đi cùng với anh thì họ cần phải chờ thêm một ngày nữa.

“Chúng ta không có nhiều thời gian để chờ đợi, đi xuống thẳng luôn đi.” Sơn Cung Ba Nhận đề nghị.

“Cũng không phải là không thể.” Tầm mắt Vệ Tam dừng trên cái nhẫn ở ngón tay Ứng Tinh Quyết, “Năng lực của cơ giáp cấp siêu 3S vượt qua tưởng tượng của các cậu, vừa lúc có thể thử xem.”

Ứng Nguyệt Dung không có cách nào từ chối yêu cầu của bọn họ, bà chỉ có thể đồng ý.

Cuối cùng, 8 người lái cơ giáp, đơn độc đi về phía vách đá dưới vết nứt.

Dọc theo đường đi có tinh thú không ngừng, hai anh em Sơn Cung vừa mới có được cơ giáp cấp siêu 3S riêng mình nên đi ở phía trước và điên cuồng dùng tinh thú để mài giũa năng lực phối hợp giữa

mình và cơ giáp.

Liêu Như Ninh đi theo ở phía sau trợn mắt há hốc miệng nhìn giá trị thương tổn cực lớn mà hai người này tạo ra cho tinh thú, cậu ta nói trong buồn bã: “Tôi thừa nhận mình ghen tị đấy.”

“Ghen tị cũng vô dụng, cậu không phải là cấp siêu 3S.” Hoắc Tuyên Sơn đâm thêm một đao không có tình người.

Liêu Như Ninh đau lòng, song cậu ta càng tò mò về cơ giáp của Vệ Tam bây giờ hơn: “Sau khi Vô Thường được cải tạo xong thì thực lực thế nào?”

“Cậu muốn biết?” Vệ Tam quay đầu lại hỏi.

“Muốn chứ!” Liêu Như Ninh nói ngay, “Chỉ cần cậu ghê gớm hơn hai người phía trước, trong lòng tôi miễn cưỡng coi như được cân bằng.”

Vệ Tam nói tốt, cô đã làm lại một con dao không khác biệt lắm so với đao tu di đầu, chẳng qua có chất liệu khác nhau thôi. Nhưng Vệ Tam thích cây đao đó, thậm chí ngay cả tên cũng không thèm thay đổi.

Bởi vì hai anh em Sơn Cung lại tiến lên nên Vệ Tam chẳng tiện nhúng tay vào. Cô chạy ngay về phía biển tinh thú bên trái, mắt thấy sẽ bị tinh thú vây quanh, cô dùng tư thái và lực lượng nhẹ nhàng vung đao.

Mấy người nhìn về xa, thoạt nhìn cô nhẹ nhàng chém xuống một đao, không đụng phải bất kỳ một con tinh thú nào, thậm chí đám tinh thú kia cũng không bị chấn nhiếp và vẫn nhào về phía Vệ Tam.

Tuy nhiên trong phút chốc, trái tim của tất cả mọi người đột nhiên đập mạnh một cái.

Trong nháy mắt kia phảng phất như có thứ lực lượng vô hình đang đè ép không gian, tinh thú cách Vệ Tam nổ tung ngay thành bọt máu, bay lả tả xuống đất; tinh thú xung quanh thì nhao nhao chạy trốn, điên cuồng rời xa Vệ Tam.

Liêu Như Ninh há to miệng, ngơ ngác nhìn Vệ Tam chỗ xa: “...”

Ngay cả hai anh em Sơn Cung phía trước cũng chậm lại và nhìn Vệ Tam bên này.

“Đây chính là lực lượng bộc phát của cấp siêu 3S thông qua cơ giáp cấp siêu 3S?” Ứng Thành Hà trợn tròn mắt, so với cấp 3S thì đúng là một cái trên trời, một cái ở dưới đất.

Vệ Tam ở đằng xa đã thu đao và đi về phía bọn họ, tinh thú phía sau rục rịch nhưng vô cùng sợ cô mà không dám động đậy.

“Lúc trước cải tạo cơ giáp xong thì nghĩ đến một chiêu.” Vệ Tam đi tới nói với Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn, “Nếu như tôi làm được ra cơ giáp vượt cấp, các cậu cũng làm được thứ loại chiêu thức này.”

Hoắc Tuyên Sơn: “Vậy chờ cậu thiết kế cơ giáp vượt cấp rồi đưa tụi tớ.”

Nhìn thấy chiêu này của Vệ Tam, sự hưng phấn lúc trước của Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam cũng giảm, họ lắp bắp đi tới, hiển nhiên muốn biết vừa rồi cô làm được nó như thế nào.

“Ngưng tụ cảm giác trên vũ khí, khi di chuyển, nhận thức giống như một giọt nước trên vũ khí nên lúc hất nó ra là nổ tung trên không trung.” Vệ Tam biết suy nghĩ của bọn họ, nhưng cũng chỉ có thể đại khái nói một chút chiêu thức của mình.

“Cái thứ này của cậu giống như là thông qua cơ giáp để dùng cảm giác tấn công.” Kim Kha nghe xong thì bảo.

“Từ đầu cơ giáp đã dùng dùng cảm giác để điều khiển rồi.” Vệ Tam chưa bao giờ đặt giới hạn cho mình, cứ giữ khư khư ở một mặt nào đó thì chả có cách nào thoát ra được.

Nghe có vẻ không khó, chẳng qua hai anh em Sơn Cung làm thế nào cũng chẳng được. Bọn họ có thể dùng cảm giác bao trùm vũ khí của mình, nhưng không thể làm được cái dạng ném cảm giác của mình ra ngoài.

“Như thế này, có thể không?” Ứng Tinh Quyết đột nhiên giơ tay chỉ tinh thú sau lưng Vệ Tam, con tinh thú kia cũng nổ tung hệt tinh thú lúc trước, chẳng qua anh sớm dùng hàng rào thực thể hóa canh sau lưng Vô Thường làm làm mưa máu không dính vào trên người cô một giọt.

“... Tôi phục rồi.” Đến bây giờ miệng Liêu Như Ninh vẫn chưa khép lại thành công, giờ mà chỉ huy cũng trực tiếp tác chiến được?

Vệ Tam nghiêng đầu nghiêng ghé mắt nhìn tinh thú biến mất, nhướng mày: “Cái này thích hợp hơn với chỉ huy mấy anh.”

Ban đầu cô lĩnh hội được chiêu thức này từ hành vi của chỉ huy, Ứng Tinh Quyết là một chỉ huy siêu 3S đỉnh cấp, tự nhiên cũng học được.

“Cảm giác tiêu hao rất lớn.” Ứng Tinh Quyết thu tay, “Không thích hợp để dùng lâu dài.”

“Các anh không có vũ khí, chỉ đơn thuần dựa vào cảm giác nên thỉnh thoảng bộc phát một lần là được.” Vệ Tam nói.

Trên đường đi, có cấp siêu 3S, Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh thậm chí gần như chả cần ra tay, họ đi theo đám người tới vách đá chỗ vết nứt thành công.

“Lúc trước sương mù bọ đen phía dưới đã bị tôi diệt trừ hết.” Ứng Tinh Quyết đứng ở bên vách núi, nhìn về phía dưới.

Vệ Tam cúi đầu nhìn xuống, không biết vì sao cô cảm thấy có thể bọn họ chẳng tìm được đầu nguồn của sương bọ đen ở đây.

Trực giác này đến một cách khó hiểu.

Chương 313

“hai người tóc dài”

Đoàn người đi xuống, đến đáy vách đá nào có gì đâu ngoài một số bộ xương của tinh thú trượt chân rơi xuống, cái gì sương bọ đen cứ như chưa bao giờ tồn tại.

“Lúc trước ở đây đột nhiên nứt ra một vết sâu như vậy?” Kim Kha ngửa đầu nhìn lên trên, vết nứt có phần quá sâu.

“Có vết nứt hiện là gặp sương bọ đen, nghe có vẻ giống như nguồn gốc của nó ngay tại đây.” Liêu Như Ninh nói, “Có phải ẩn náu ở đâu đó hay không, ngọn nguồn của sương bọ đen chắc chắn không dễ dàng tìm thấy như vậy.”

Ứng Tinh Quyết hơi nhắm mắt lại, phóng thích cảm giác bao trùm xung quanh, không giống với lúc trước anh tới nơi này. Khi đó anh điều khiển cảm giác cứ mãi đi thẳng một đường, mỗi một lần sử dụng cảm giác lại tự hỏi có phải anh cách chuyện mất kiểm soát càng gần một bước hay không. Bây giờ không có lớp giam cầm đó, lại trải qua một chuyến tới Sao Tây Tháp, cảm giác của chỉ huy cấp siêu 3S một lần nữa tăng lên.

Khi anh điều tra sương bọ đen, Vệ Tam đứng tại chỗ nhìn về phía xung quanh, cô không có bất kỳ cảm giác nào, chẳng cách nào liên tưởng nó với giấc mơ trước đó.

Một lúc lâu sau, Ứng Tinh Quyết thu cảm giác lại: “Không phát hiện.”

Đừng nói là đầu nguồn, thậm chí không có dấu hiệu của sương bọ đen dẫu chỉ một chút. Cơ mà họ đã tới rồi, chẳng thể cứ trở lại đơn giản như vậy, phải đi bộ một lần nữa qua tất cả các vách đá dưới vết nứt.

Chẳng qua đám vách đá này cách nhau không gần, 8 người đi lên là phải đi qua biển tinh thú, cứ thế họ giết qua một đường, làm kinh động toàn bộ Quân khu 5 hoàn toàn.

Mấy người kia chiến đấu với tinh thú thật truân chuyên, kết quả là những người này đến cứ hệt như thái dưa chặt thịt, giải quyết hơn một nửa tinh thú. Những thương tổn đo đám người cấp siêu 3S này mang tới quá khoa trương, thậm chí còn khiến cho biển tinh thú từ

đầu biến thành dạng tinh thú chạy trốn khắp nơi. Đến cuối mấy người quân nhân từ cảnh bận tối tăm mặt mũi từ ban đầu biến thành cảnh đột nhiên nhàn rỗi, Ứng Nguyệt Dung chỉ có thể tạm thời điều chỉnh đội ngũ, để cho người rảnh rang thừa cơ đi diệt mấy con tinh thú lạc đàn.

Mà đoàn người Vệ Tam đã đổi mấy chỗ cơ mà chẳng tìm được tung tích của sương mù bọ đen.

Một ngày của Sao Huyễn Dạ có thời gian trong bóng tối rất dài, rất dễ để người ta sinh ra cảm giác mệt mỏi, nhưng họ không có thời gian để nghỉ ngơi, chẳng ai biết được lúc nào thì nơi bắt đầu của sương bọ đen bùng nổ.

“Đây là vách đá cuối cùng, nếu không có ở đây...” Ứng Tinh Quyết nhìn vách núi trước mặt, nói, “Đầu nguồn của nó không có ở Sao Huyễn Dạ.”

“Có lẽ từ đầu đã không có đầu nguồn tung nó ra rồi.” Ứng Thành Hà, “Có phải tin đồn mà A Phu Nhĩ nghe nói là sai không.”

Anh nói lời này và vẫn còn hy vọng, kết hợp với giấc mơ của Vệ Tam, anh biết sẽ chẳng đơn giản như vậy.

“Xuống xem một chút là biết.” Vệ Tam là người đầu tiên nhảy xuống.

Giống như các vách đá dưới khe nứt khác, không có gì ở đây, không có đầu nguồn, không có sương bọ đen.

“Nếu như không có đầu nguồn, vậy lúc trước đám sương bọ đen anh nhìn thấy đã đến từ đâu?” Hoắc Tuyên Sơn đột nhiên hỏi Ứng Tinh Quyết.

Chuyện này Ứng Tinh Quyết cũng muốn biết, nguyên bản anh cho rằng sương bọ đen dựa vào biển tinh thú mới được sinh ra. Sao Huyễn Dạ có địa lý hoàn cảnh đặc thù, biển tinh thú ở đây có thể nói là mạnh nhất so với các nơi ở Liên bang, đồng thời cũng là nơi sinh ra tinh thú, nơi này mà tạo ra sương bọ đen thì cũng hợp tình hợp lý.

Ngay khi mấy người đang thảo luận, chợt Vệ Tam vung đao chém xuống đất, tạo ra một đường nứt cỡ cái hố rất to.

Mặt đất được bao phủ bởi những tảng đá nặng nề đã bị cô cắt thành hai, nó liên tục nứt ra và cuối cùng bên trong đã lộ ra bộ mặt thật.

Một bộ xương tinh thú khổng lồ được giấu trong đó, ngay cả khi nó đã chết, xương đen của nó mang theo sát khí đập vào mặt làm cho người ta không thể không ớn lạnh.

“Để tôi xem.” Ứng Thành Hà nhìn chằm chằm tinh thú bên trong cái lỗ đó, anh điều khiển cơ giáp khom lưng ngang nhiên nhảy vào, đá vụn không ngừng rơi xung quanh mà anh cũng chả để ý.

Là một cơ giáp sư, có lẽ cảm giác Ứng Thành Hà kém Vệ Tam, nhưng rốt cuộc anh đã học được nhiều hơn cô hơn 10 năm, kiến thức cơ bản vững chắc, anh cảm thấy con tinh thú này trông khá quen.

“Thoạt nhìn chết đã lâu rồi.” Ứng Thành Hà chỉ vào một chút thịt thối dính trên bộ xương tinh thú này, “Ít nhất là chết được mấy năm nay.”

Ứng Thành Hà đưa tay chạm vào xương đen, phát hiện nó nhanh chóng tan thành mảnh vụn, mà đó cũng chả phải là toàn bộ cấu trúc của con tinh thú tinh này, dường như cơ thể của nó vẫn còn kéo dài đến nơi khác.

“Con tinh thú không chỉ lớn như vậy.” Ứng Thành Hà đứng thẳng dậy cho hay, “Tất cả lực lượng bên trong xương cốt nó đã bị cắn nuốt sạch sẽ.”

Vệ Tam nghe vậy bèn chém thêm một đao dọc theo bên cạnh, mặt đất lại một lần nữa nứt ra, đúng thật là còn có bộ xương màu đen nối dài.

“Chẳng lẽ đây là nơi bắt nguồn?” Sơn Cung Ba Nhận cúi đầu nhìn bộ hài cốt “kéo dài không dứt”, hỏi.

“Tôi không biết đây có phải là đầu nguồn của chúng không, nhưng…” Nửa người Ứng Thành Hà cơ hồ muốn rơi vào đó, anh nhìn chằm chằm vào hài cốt tinh thú này, “Con tinh thú này là sâu cát.”

Sâu cát, một tinh thú sống dưới lòng đất quanh năm, không mắt không lông, cơ thể như chuột nhưng có râu dày đặc trên da dùng để đào đất và tấn công, đốt xương toàn thân rất mềm, người đầy sự đàn hồi, đặc biệt là xúc tu. Trước đây ở Liên bang, cơ giáp sư rất thích xương của loại tinh thú này vì nó hợp dùng cho linh kiện nhỏ trên cơ giáp, nhưng mà loại tinh thú này có cấp bậc không đủ tốt, chả dùng được trên cơ giáp đỉnh cấp, mà vật liệu cơ giáp dưới cấp S thì phần

lớn đã được con người chế tạo ra, cho nên dần dần loại tinh thú này cũng bị người ta lãng quên.

Quan trọng nhất là sâu cát đất chỉ cao 2m, xúc tu kéo dài thẳng ra hết thì cũng không quá 10m. Ứng Thành Hà chưa bao giờ nghe nói có sâu cát từng có thể tích tới nhường này, những đám xương xúc tu thậm chí còn lan rộng dưới lòng đất.

“Sâu cát có thể nằm im lìm quanh năm, ẩn dưới lòng đất, con sâu cát khổng lồ này trông giống như... đột nhiên nổ tung.” Ứng Thành Hà quan sát địa chất xung quanh bị phá vỡ, “Hơn nữa tất cả chất dinh dưỡng cũng bị hút sạch ngay cả xương.”

Ứng Tinh Quyết hạ mắt nhìn bộ xương trong hố, anh cảm nhận được hơi thở của sương mù bọ đen cực nhạt ở phía trên: “Con tinh thú này từng bị sương bọ đen sống cộng sinh.”

Hóa ra vách đá dưới vết nứt được tạo ra như vậy, lực tác động của con sâu cát khổng lồ này khi nổ tung sẽ tạo ra vết nứt dưới lòng đất, những đám sương bọ đen sinh sôi nảy nở nhờ con sâu cát này mới có thể tản ra bốn phía dưới đáy vách đáy, chẳng qua chúng còn chưa kịp làm gì đã bị Ứng Tinh Quyết loại bỏ.

Anh giơ tay lên để giải phóng cảm giác dọc theo xương của sâu cát từng chút một, đúng thật xương xúc tu của nó bao phủ tất cả các vách đá dưới vết nứt.

Nhẹ nhàng đụng một cái, Ứng Tinh Quyết triệt để phá hủy ngay tất cả bộ xương của sâu cát, hơi thở sương bọ đen cuối cùng còn sót lại trên đó đã bị diệt trừ khỏi trên thế gian.

“Nơi này không có đầu nguồn.” Vệ Tam khẳng định, “Chúng ta đi Sao Phàm Hàn đi.”

Muốn rời khỏi Sao Huyễn Dạ, trước tiên đoàn người Vệ Tam phải trở về Quân khu 5, nhưng mà anh em Sơn Cung chẳng rời đi mà ở lại phòng thủ, họ muốn ở lại phòng tuyến nhằm luyện bộ cơ giáp, đến lúc Vệ Tam rời Quân khu 5 thì tới đón bọn họ rời đi chung.

Cho nên khi mấy người Vệ Tam trở về, phòng tuyến trên Sao Huyễn Dạ chợt xuất hiện lỗ hổng rất lớn, lần này không phải ở bên nhân loại mà là phía bên tinh thú.

Chiến sĩ độc lập cấp siêu 3S lái cơ giáp phát huy được năng lượng

khổng lồ khiến những người xung quanh khiếp sợ.

Rất nhanh, các quân khu đã nhận được đoạn video quay lại cảnh này, tất cả lãnh đạo đều biết cơ giáp cấp siêu 3S đã giáng thế.

Vệ Tam? Không phải, đây là hai cơ giáp của chiến sĩ độc lập, một nhẹ, một nặng.

Sao Bạch Ải.

“Đây là Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam?” Shaω Eli xem video và quay đầu nhìn Jill Gil Wood, “Quân Độc Lập của cậu cắn thuốc à? Cả đám cứ tiến hóa thế này. Vậy bây giờ tôi gia nhập Quân Độc Lập thì có kịp không?”

Jill Gil Wood: “... Hai anh em Sơn Cung là cấp siêu 3S trời sinh.”

Shaω Eli mất mát kinh khủng: “Bây giờ cấp siêu 3S phổ biến thế, vậy mấy chiến sĩ độc lập cấp 3S chúng ta chẳng còn là con cưng của trời nữa rồi.”

Tập Ô Thông: “Chúng ta tồn tại vì diệt trừ tinh thú, nếu tinh thú bị diệt sạch, chiến sĩ độc lập cũng chỉ là người bình thường.”

“Vậy bây giờ tinh thú chưa bị diệt sạch, tôi không muốn làm người bình thường.” Shaω Eli hứ một tiếng, “Tôi là Người Thừa Kế Nhà Họ Eli.”

Gã dò xét Jill Gil Wood: “Chắc chắn cậu cắn thuốc mới thăng cấp được, có thể cho tôi cắn ké một tí được không. Nếu mà cậu đã biến thành cấp 3S được, ắt tôi cũng biến ngay thành cấp siêu 3S luôn.”

Jill Gil Wood im lặng một lúc lâu, cuối cùng mới cho hay: “Tôi đã sử dụng một phiên bản cải tiến của sương bọ đen.”

Shaω Eli sửng sốt: “Vậy không phải cậu là người bị nhiễm bệnh sao?”

“Gần như thế.” Jill Gil Wood nói.

“Tại sao cậu không mất kiểm soát?” Tập Ô Thông cau mày hỏi.

“Liều lượng rất ít, chỉ đủ để tôi nâng cao được cảm giác.” Từ đầu Jill Gil Wood đã đứng ngay bìa của cấp 3S, ở đỉnh của cấp SS, trải qua

rất nhiều thí nghiệm với những người trước, cuối cũng đã làm cô nàng thí được nghiệm thành công. Nhưng cũng chỉ có mỗi cô nàng mà thôi, những người được thử nghiệm sau cô vẫn thất bại, ngoài ra cô cũng sẽ phải trả giá, "Tuổi thọ của tôi sẽ ngắn hơn lúc ban đầu."

"..." Shaω Eli đột nhiên có chút thông cảm với Jill Gil Wood.

Ở phía bên kia, đoàn người Vệ Tam cuối cùng đã bắt tay lên chặng đường tới Sao Phàm Hàn.

Trên tàu vũ trụ, Sơn Cung Ba Nhận cố gắng liên lạc Ứng Du Tân nhưng đầu dây bên kia chẳng có người nhận, số liên lạc của chú ấy nhiều lắm mà anh em Sơn Cung cũng chỉ có một trong số đó.

"Thử liên lạc với Quân Độc Lập Sao Phàm Hàn xem." Sơn Cung Dũng Nam đứng bên cạnh anh trai gợi ý.

Sơn Cung Ba Nhận gọi sang thì thậm chí Quân Độc Lập còn không biết Ứng Du Tân ở Sao Phàm Hàn từ đầu. Cuối cùng bọn họ chỉ đành chờ đến Sao Phàm Hàn rồi tới đấu trường lạnh lẽo để tìm Ứng Du Tân.

...

Mấy ngày sau, cảng dân sự của Sao Phàm Hàn.

Vệ Tam mặc áo bảo hộ màu trắng, đội mũ lưỡi trai màu đen, đi trước.

Đến vội vàng, cô lại bận rộn với các loại cơ giáp khác nhau nên nào có chuẩn bị quần áo trước, thoáng một cái đã cảm nhận được cái lạnh thấu xương của Sao Phàm Hàn tàu vũ trụ. Cũng may bọn họ sẽ vào trong bến cảng nhanh thôi, nhưng vừa đi ra ngoài chắc chắn cô sẽ thấy lạnh.

Ứng Tinh Quyết đi sau lưng gọi cô một tiếng, Vệ Tam quay đầu nhìn anh.

"Tôi có dư một cái áo khoác." Ứng Tinh Quyết lấy áo khoác ra khỏi khuỷu tay và đưa cho Vệ Tam.

Vệ Tam nhìn chiếc áo khoác giống trên người anh, cuối cùng nhướng mày nhận lấy.

Liêu Như Ninh run rẩy sau lưng, cậu ta nhìn mà thấy hâm mộ, lạnh quá đi nhìn. Nhìn lại, cậu ta thấy Kim Kha và Hoắc Tuyên Sơn đã lần lượt lấy áo khoác ra mặc vào: "???"

"Các cậu mang theo khi nào?" Liêu Như Ninh khiếp sợ.

"Cậu không nghĩ tới chuyện nếu không tìm được đầu nguồn ở Sao Huyễn Dạ thì tụi mình sẽ tới Sao Phàm Hàn à?" Hoắc Tuyên Sơn khoác áo rất dày, lúc này mới coi như cậu đã sống lại.

Liêu Như Ninh: "!" Có nghĩ tới nhưng cậu ta chả nhớ tới chuyện mang theo quần áo.

"Người anh em, chen chúc thì càng ấm hơn." Liêu Như Ninh cưỡng ép muốn Hoắc Tuyên Sơn chia một nửa đưa cho mình.

"Trước cổng có người bán áo khoác." Sơn Cung Dũng Nam nhắc nhở.

Anh em Sơn Cung cũng không mang theo, bọn họ tuyệt nhiên không nghĩ tới chi tiết nhỏ này, tuy nhiên... những điều nhỏ nhặt như vậy thì có tiền sẽ giải quyết được hết.

Lá chắn bảo vệ đấu trường mở ra quanh năm, bọn họ muốn tiến vào đấu trường lạnh lẽo và vòng qua thống đốc Sao Phàm Hàn thì phải cần tìm một người làm chút chuyện trong đó.

- --Tông Chính Việt Nhân.

Tông Chính Việt Nhân đang huấn luyện ở trường, lúc anh ta nghe bạn nói có người bạn nào đó muốn tìm thì lấy làm quái lạ. Cũng bởi anh ta chả có quen bạn bè nào ngoài trường, chỉ biết mấy người ở cùng đội chủ lực.

"Không gặp." Tông Chính Việt Nhân từ chối thẳng, anh ta cho rằng là người muốn nịnh bợ mình nên không kìm được mà nói luôn. Hiện tại tình hình Liên bang đang phức tạp thế mà còn có người đánh loại chủ ý này.

Bạn cùng lớp muốn nói lại thôi, cuối cùng nghiến răng bảo: "Trong số đám người đó có hai người tóc dài!"

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tông Chính Việt Nhân:?

Chương 314

“xin lỗi”

Hai mái tóc dài?

Phản ứng đầu tiên của Tông Chính Việt Nhân chính là người nhà họ Ứng, anh ta dừng bước và quay đầu hỏi: “Ai?”

Người bạn đến thông báo lắc đầu: “Tôi không thấy rõ lắm vì họ đeo khẩu trang chống lạnh, cơ mà… Hai người có mái tóc dài đó thì trong đó có một người có mái tóc lùm xùm hệt như cái tổ gà.”

“Ứng Thành Hà?” Tông Chính Việt Nhân không biết vì sao lại giật thót mình trong lòng, nếu Ứng Thành Hà đã tới thì mấy người còn lại đại khái chính là thành viên đội chủ lực của trường Damocles, cho nên Vệ Tam cũng tới?

Nhưng ai là người có mái tóc dài khác? Hoắc Tuyên Sơn, Kim Kha và Liêu Như Ninh đều có mái tóc ngắn, tóc Vệ Tam cũng chẳng dài mà chỉ xõa trên vai, bình thường nhiều nhất là cột một chỏm lên như củ tỏi.

Nghĩ mãi chả ra, Tông Chính Việt Nhân xoay người đi về phía cổng trường.

Tam người đứng ở cổng trường, không thể không nói môi trường Sao Phàm Hàn đã trở nên lạnh hơn kể từ khi đợt rét đậm kết thúc. Họ không đeo khẩu trang chống lạnh thì xem chừng hơi thở vừa bốc ra là đống băng lại ngay. Ngay bây giờ, mí mắt mấy người lộ ra bên ngoài và chẳng có bất kỳ sự che chắn nào đã bắt đầu kết thành mảng băng nhỏ

Liêu Như Ninh trời sinh là người chịu nóng sợ lạnh, cậu ta run chẳng ngừng, cứ đi tới lui vòng quanh phạm vi nhỏ của bọn họ.

Xoay chỗ này chỗ kia, cậu ta thấy có chỗ sai sai: “Vệ Tam, sao lông mi của cậu lại không thay đổi như Ứng Tinh Quyết?”

Tám người ở đây ngoại trừ Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết, lông mi của những người khác chuyển sang màu trắng hết.

Liêu Như Ninh ngang nhiên xông tới xem, khá lắm, thì ra bên ngoài

Vệ Tam được bao phủ bởi một tầng cảm giác, hiển nhiên là do Ứng Tinh Quyết bọc lấy cô.

Cậu ta và Ứng Tinh Quyết không thân chẳng quen, theo lý thuyết thì điều khiển cảm giác là chuyện của người ta. Cơ mà da mặt Liêu Như Ninh dày, cậu ta đi tới trước rồi la: "Anh họ, có thể để cho em hưởng ké lá chắn bảo vệ nữa được không?"

Ứng Tinh Quyết ngước mắt lên, thản nhiên nhìn cậu ta.

Lúc này Ứng Thành Hà không đồng ý, anh kéo Liêu Như Ninh rồi nói thật hẹp hòi: "Làm gì thế, đó là anh họ tôi!"

"Chả phải tụi mình là anh em à? Anh họ của cậu cũng là anh họ tôi! Liêu Như Ninh đã bị đóng băng đến nỗi thần trí không rõ ràng, áo khoác mới mua cũng chả làm nên chuyện gì.

"Không được." Ứng Thành Hà kiên trì.

Khi hai người vẫn còn tranh cãi, Hoắc Tuyên Sơn đã đứng bên cạnh Kim Kha: "Cậu cũng làm một ít đi, chúng mình sẽ không tham gia drama."

Kim Kha phóng lá chắn bảo vệ bằng cảm giác với vẻ chả tình nguyện gì để ngăn cản gió lạnh bên ngoài.

Trước khi Tông Chính Việt Nhân đi ra, 8 người đã chia làm bốn trận thế. Một đôi anh em đứng ở bên ngoài yên lặng chờ đợi; Hoắc Tuyên Sơn và Kim Kha lặng lẽ trốn trong lớp bảo hộ; Liêu Như Ninh và Ứng Thành Hà còn đang tranh chấp vấn đề "anh họ" thuộc về ai; về phần Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết…

Khi hai người bắt đầu tranh chấp, Vệ Tam đứng sang một bên để rời xa "chiến trường" ngay, Ứng Tinh Quyết cũng đi theo phía sau cô.

Vệ Tam nhìn cửa viện Bình Thông một lúc lâu, bỗng nhiên nghiêng đầu, thoáng nhìn về phía Ứng Tinh Quyết với đuôi lông mày khẽ nhấc, khi anh nhìn qua thì cô thu tầm mắt.

Đúng lúc này, Tông Chính Việt Nhân đi từ trong trường ra, anh ta liếc mắt một cái là nhận ra hết đám người này là ai: Đúng thật là đội chủ lực của trường Damocles, một mái tóc dài khác lại là Ứng Tinh Quyết, thậm chí Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam cũng ở đây. Những người này tụ tập cùng nhau làm cái gì?

Anh ta bước ra và đứng trước mặt Vệ Tam: “Tôi nghe nói cô bị nhiễm bệnh?”

Vệ Tam kéo khẩu trang xuống: “Ừ.”

“Cho nên trong giải đấu, thực lực của cô mạnh như thế là bởi vì đã bị nhiễm?” Tông Chính Việt Nhân đi tới là hỏi ngay.

Vệ Tam chậc chậc một tiếng, đúng thật là vẫn là người các chủ đó: “Không phải.”

“Anh Tông Chính này, tôi khuyên anh từ bỏ đi. Vì sương bọ đen nên thực lực Vệ Tam mới bị áp chế. Giờ cảm giác của cậu ấy đã khôi phục, anh đánh không lại đâu.” Kim Kha tốt bụng khuyên nhủ.

“Thân là chiến sĩ độc lập, cần đối thủ mới có thể trở nên mạnh mẽ hơn. Tôi chưa từng sợ mạnh.” Cũng không biết Tông Chính Việt Nhân kinh qua thứ gì trong khoảng thời gian này mà trông như lại có ý thức chiến đấu mãnh liệt dấy lên. Anh ta cầm thương dài và nhìn chằm chằm mắt Vệ Tam, “Cô là mục tiêu hiện tại của tôi.”

Vệ Tam nhếch môi, ý cười chưa tới đáy mắt: “Mục tiêu của anh không liên quan đến tôi, hôm nay tìm tới đây là muốn mời các chủ giúp một việc.”

Sau khi cô nói hết sự tình cho Tông Chính Việt Nhân, người ta phản ứng một lúc: “Sương bọ đen có nơi bắt nguồn?”

“Có tiện cho các chủ tạo thuận lợi không?” Vệ Tam hỏi lại một lần.

Tông Chính Việt Nhân đứng tại chỗ suy nghĩ thật lâu, cuối cùng đồng ý: “Đóng lá chắn phòng hộ để các cậu vào thì được, nhưng tôi cũng phải đi theo cùng.”

Vệ Tam thấy chả có vấn đề gì: “Anh bằng lòng đi, chúng tôi chẳng ngăn được.”

...

Thời gian gấp gáp, bọn họ vẫn không có tin tức Ứng Du Tân. Tối hôm đó, cả bọn và chạy tới lối vào đấu trường lạnh lẽo cùng Tông Chính Việt Nhân.

Nhà họ Tông Chính là thế gia lớn nhất địa phương của Sao Phàm Hàn, nghe nói trước khi Liên bang chưa thành lập thì họ đã quản lý Sao Phàm Hàn, có hệ thống đẳng cấp nghiêm ngặt. Mặc dù sau khi Liên bang ra đời thì hơn một ngàn năm trôi qua, thế gia Tông Chính vẫn cắm sâu trên Sao Phàm Hàn, thống trị phần lớn sản nghiệp nơi này. Tông Chính Việt Nhân với tư cách là các chủ, tương lai sẽ lèo lái tuyệt đối sản nghiệp gia tộc Tông Chính. Bị ảnh hưởng bởi hoàn cảnh năm đó, dù viện Bình Thông được thành lập bởi Quý Từ nhưng người góp ban đầu ở đằng sau lại là gia tộc Tông Chính ở bản địa. Hơn nữa nhiều năm như vậy, địa vị chiến sĩ độc lập mơ hồ ở trên cơ giáp sư, cho nên viện Bình Thông trước giờ luôn do nhà họ Tông Chính cầm đầu, mà Tông Chính Việt Nhân là các chủ được chọn, đương nhiên toàn bộ viện Bình Thông sẽ phải nhìn ánh mắt của anh ta, đây cũng là nguyên nhân lúc trước trong giải đấu, Lộ Thời Bạch thực hiện quyền chỉ huy vẫn phải hỏi Tông Chính Việt Nhân trước.

Có tầng quan hệ này, Tông Chính Việt Nhân muốn người canh gác đấu trường lạnh lẽo đóng lá chắn bảo vệ đúng là quá dễ dàng.

“Trước đây các cậu đã đóng lá chắn bảo vệ?” Trước khi đi vào, Ứng Tinh Quyết bỗng nhiên hỏi người phụ trách trông coi.

“Không, chúng tôi chỉ đóng nó trong giải đấu thôi!” Người chịu trách nhiệm bảo vệ nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, thậm chí có một loại phẫn nộ được che giấu, như thể Ứng Tinh Quyết đang đặt câu hỏi về sự tức giận của anh ta. Cơ mà cũng chính vì sự nóng lòng để dùng cảm xúc che đậy sự chột dạ này, vấn đề được phơi bày.

“Không mở ra hay là người ở chỗ này không phải là cậu?” Ứng Tinh Quyết hỏi thẳng.

Người trông coi còn muốn tranh chấp thì bị Tông Chính Việt Nhân ngăn lại: “Nói thật đi, tôi muốn điều tra thì không bỏ qua một người nào đâu.”

“... Một thời gian trước trong nhà tôi có việc, tôi đã mời người ta trông giúp mình.” Người trông coi cúi đầu và nói.

Người phụ trách trông coi đấu trường được trả lương cao, nếu xin nghỉ phép thì đoán chừng cuối năm không có phúc lợi, cho nên người trông coi mới cầu may tìm người tới thay thế một lần.

“Chắc khi đó tổng chỉ huy đã đi vào.” Sơn Cung Ba Nhận nói.

Cuối cùng không ai gây rắc rối cho người canh gác, họ vội vã đi vào để tìm Ứng Du Tân trước đã.

Kể từ sau đợt rét lạnh lần trước qua đi, nhiệt độ bên trong trường đua lạnh lẽo đã thấp hơn nhiều. Cũng may lần này họ chẳng tranh tài nên không những chuẩn bị đủ khối năng lượng được, mà họ còn điều khiển cơ giáp, cũng điều khiển được máy bay luôn.

Vệ Tam đứng ở phía trước của máy bay, cô cài nó bay ở độ tần trời thấp, những người khác thì quan sát bên dưới xem có dấu vết của Ứng Du Tân hay không.

“Năm đó nhiều sĩ quan cấp cao chạy trốn thuộc Quân Độc Lập, bây giờ bọn họ đang ở đâu?” Kim Kha quay đầu hỏi anh em Sơn Cung.

Khi đó những sĩ quan cấp cao chạy trốn đó mới tốt nghiệp từ năm trường quân sự không bao lâu, họ cũng đạt được thành tựu kinh người trong quân khu, nhiều lần đoạt lại tuyến phòng thủ tinh thú bị thất thủ; thế rồi họ lại đột nhiên chạy trốn. Tính dựa theo thời gian thì bây giờ những người này cũng ở ngay tuổi sung mãn, bằng tuổi với mấy lãnh đạo quân khu hiện tại.

“Ngoại trừ cơ giáp sư Quý Lương, toàn bộ đã hy sinh.” Sơn Cung Dũng Nam nói nhỏ.

Bên trong máy bay là một sự im lặng, hơn 20 năm liều lĩnh chạy trốn, rời khỏi gia đình, bị tấn công cả hai mặt, âm thầm bảo vệ Liên bang khỏi bị người nhiễm bệnh xâm nhập hoàn toàn, những bậc cha anh này đã phải trả giá bằng mạng sống của chính họ.

Giống như Ngư Thiên Hà và Sơn Cung Dương Linh, họ là những người âm thầm trở thành Quân Độc Lập. Cũng chính là bởi vì ở trong bóng tối và không có động tĩnh quá lớn nhiều năm, họ mới tránh được chuyện hy sinh.

“Đây là kính mắt.” Tông Chính Việt Nhân phát kính quan sát mới của quân đội cho mấy người Kim Kha, “Mặc dù chỉ nhìn thấy được khi người bị nhiễm bệnh thay đổi, nhưng có lẽ tới đầu nguồn thì chúng ta cũng thấy được.”

Ngoại trừ Vệ Tam, những người khác ở trường Damocles đều là cấp 3S, mắt thường không thể nhìn thấy sương bọ đen.

Mấy người Kim Kha nhận lấy.

Ngay khi máy bay bay chẳng được bao xa, thần trí Vệ Tam có chút mờ mịt, cô đứng đằng trước trong máy bay và bắt đầu thất thần tại chỗ.

“Vệ Tam.” Ứng Tinh Quyết phát hiện bèn đưa tay giữ chặt cổ tay cô, gọi một tiếng.

“Tôi không sao.” Vệ Tam hoàn hồn, cực kỳ khẳng định, “Đầu nguồn ở chỗ này.”

Tông Chính Việt Nhân nghe vậy có phần nhìn thoáng qua Vệ Tam.

Càng bay vào trong, giấc mơ đó càng trở nên rõ ràng, gần như tái hiện lại trước mặt Vệ Tam.

“Đi về phía tây.” Như thể Ứng Tinh Quyết cảm nhận được cái gì, anh cài lại lộ tuyến máy bay, “Ứng... tổng chỉ huy ở phía trước.”

Anh có thể nhận ra rõ ràng cảm giác vừa bành trướng lại kiệt sức đó.

Máy bay đã đạt đến tốc độ nhanh nhất, và 20 phút sau, cuối cùng họ đã nhìn thấy hai người nửa quỳ nửa ngồi trong tuyết, còn có một chiếc xe lăn nằm bên cạnh.

Đoàn người nhanh chóng nhảy xuống từ máy bay, động tác Ứng Tinh Quyết nhanh nhất, thậm chí vượt qua anh em Sơn Cung là người sốt ruột nhất từ đầu. Từ đầu Vệ Tam đang hoảng hốt khi đến gần đầu nguồn, nay nhìn thấy anh chạy về phía trước thì cô nhéo lòng bàn tay để tỉnh táo lại, kế đó bám sát phía sau Ứng Tinh Quyết.

Trên mặt tuyết, hay đúng hơn là trên mặt băng, từ đầu chúng được bao phủ bởi tuyết dày, bây giờ một khu vực rộng lớn đã được người ta làm sạch để lộ mảng băng to nguyên bản. Mà người từ trước đến nay bày mưu tính kế nhưng vẫn mang theo ý cười ôn hòa, Ứng Du Tân, đã ngã xuống trên mảng băng đó. Cơ giáp sư Quý Lương quỳ trên băng, nửa ôm chú ấy, trong mắt chú ấy tràn đầy sự đau đớn đang đè nén.

Mái tóc dài màu trắng của Ứng Du Tân buông lơi trên băng, sắc mặt tái nhợt, trong lúc nhất thời không biết là người chú trắng hơn hay là tóc trắng hơn. Ý thức chú đã bắt đầu tan rã, nhưng cảm giác vẫn đang phóng ra ở một chỗ. Quý Lương ở bên cạnh ôm chú và để cho chú nhìn thấy được.

Rõ ràng nghe thấy động tĩnh phía sau cơ mà hai người chẳng quay đầu lại, họ không dám lơi lỏng một chút cũng bởi… nơi bắt nguồn của sương bọ đen đang bùng nổ.

Khi Ứng Tinh Quyết tới gần, tầm mắt anh nhìn theo cảm giác của Ứng Du Tân. Dưới mặt băng có một cái kén màu xám hình bầu dục khổng lồ đang không ngừng nén biến dạng, Ứng Du Tân cố gắng làm cho nó dừng lại.

Rõ ràng không thành công, cái kén xám đó vẫn còn biến dạng.

Ứng Tinh Quyết giơ tay lên, cảm giác bàng bạc che phủ kén xám, kén xám đột nhiên ngừng biến hình. Anh quay đầu lại nhìn Ứng Du Tân, đối phương nhìn thấy anh thì cười hiền hậu, dường như rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm: “Các cháu đã đến rồi.”

Một chân của Ứng Du Tân bị phá hủy trong lúc ở Quân Độc Lập khiến ông đi lại chẳng tốt, sau đó vì làm ra máy phát hiện người bị nhiễm bệnh, ông cũng phải trả giá rất lớn bằng cách tiêu hao sinh mệnh mình. Nay thì lại sử dụng rất nhiều cảm giác, đúng là đưa con dao nhọn tới thẳng lồ ng ngực chẳng nghi ngờ gì.

Ông cố gắng mở mắt nhìn Ứng Tinh Quyết và nói lời xin lỗi: “Chú tư xin lỗi con.”

Khái niệm cấp siêu 3S biến mất trong một thời gian dài ở lịch sử Liên bang là do Ứng Du Tân tìm người thả ra. Đến khi những người bị nhiễm bệnh trà trộn vào các đội y tế trên mấy hành tinh, Quân Độc Lập cũng đào tạo người của họ và đi vào đội y tế. Ban đầu Quân Độc Lập được chia thành hai phần là chạy trốn và ẩn nấp, Ứng Du Tân sẽ là đại diện cho mấy cô ấm cậu chiêu để thu hút tất cả sự chú ý của Liên bang, người nằm vùng thì giấu mình thật sâu trong Liên bang.

Ứng Du Tân đặt ván cục để cho công chúng biết cảm giác Ứng Tinh Quyết vượt quá mức người bình thường, lan truyền triết lý cấp siêu 3S, muốn tất cả mọi người biết Ứng Tinh Quyết có cấp siêu 3S. Ông ấy lợi dụng cháu trai của mình để hấp dẫn tất cả hỏa lực nhằm tìm ra những người bị nhiễm bệnh ẩn sâu.

Nhiều năm như vậy, hỏi Du Tân có thấy áy náy không thì thất nhiên có day dứt rồi, nhưng ông không hối hận. Bởi vì ông biết anh trai mình có năng lực bảo vệ Ứng Tinh Quyết; còn một khi Sơn Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam bị lộ, nhà họ Sơn Cung chỉ có thể

nghênh đón tai họa ngập đầu, đồng thời Liên bang sẽ mất đi hai chiến sĩ độc lập cấp siêu 3S. Người thích hợp nhất chỉ có Ứng Tinh Quyết, sau lưng anh có nhà họ Ứng, hơn nữa anh còn là chỉ huy.

Ứng Du Tân không có cách nào khác bởi quá nhiều thương vong, đây là một cuộc chiến tranh, chỉ cần một chút bất cẩn thì toàn bộ Liên bang sẽ biến mất.

Đến lúc ông biết Vệ Tam là cấp siêu 3S thì đối với Quân Độc Lập mà nói, đó chính là là một liều thuốc vực dậy mạnh mẽ không thể nghi ngờ gì. Nhưng theo sau là chuyện Tỉnh Thê phát hiện trong máu Vệ Tam có chứa biến thể sương bọ đen. Khi đó phản ứng đầu tiên của Ứng Du Tân chính là xuống tay loại trừ cô, bọn họ không biết có phải là bởi vì sương bọ đen mà Vệ Tam mới có cấp siêu 3S hay không.

Bác sĩ Tỉnh Thê ở phía sau phản đối mạnh mẽ, đề nghị án binh bất động và quan sát Vệ Tam xem hành vi của một người bị nhiễm bệnh. Thế rồi xong các cuộc điều tra tiếp theo, họ phát hiện ra rằng Vệ Tam là một người bình thường không thể bình thường hơn, thậm chí sống chẳng được tốt, cũng bởi vì khí đen mà cảm giác mới bị làm cho thấp đi.

Cháu ấy là chiến sĩ độc lập siêu 3S vô cớ bị nhiễm bệnh.

Đợi đến khi Vệ Tam lộ chuyện mình là cơ giáp sư, Ứng Du Tân biết ngay Vệ Tam không thể chết được.

Hơn 20 năm qua, Ứng Du Tân không ngừng âm thầm tìm kiếm cấp siêu 3S, muốn tìm được một cơ giáp sư cấp siêu 3S. Chỉ có đội ngũ cấp siêu 3S hoàn chỉnh mới làm được cho chiến sĩ độc lập cấp siêu 3S phát huy ra sức mạnh lớn nhất.

“Tổng chỉ huy!” Anh em Sơn Cung chạy tới, nhìn thấy bộ dáng Ứng Du Tân thì khóe mắt hai người không khỏi đỏ lên.

Không nghi ngờ gì, Ứng Du Tân là nhân vật linh hồn của Quân Độc Lập, thậm chí cũng là niềm tin của họ.

Ứng Du Tân cố hết sức mở to hai mắt, ông nhìn Vệ Tam đứng bên cạnh Ứng Tinh Quyết rồi chỉ vào kén xám bên dưới lớp nói: “Đây là đầu nguồn của sương mù bọ đen.”

Ánh mắt Vệ Tam đảo qua cái kén xám: “Cháu biết.” Cô gặp nó ở trong mộng không biết bao nhiêu lần.

“Loại bỏ nó.” Ứng Du Tân nói và bình tĩnh nhìn sang hướng Ứng Tinh Quyết, sau đó ông dời tầm mắt và nói với Vệ Tam, “Tôi không biết sau khi đầu nguồn biến mất thì cháu sẽ như thế nào, có lẽ sẽ chết, nhưng thứ này không thể tồn tại trên thế gian.”

Vệ Tam im lặng, cô đi sang một bên, nâng xe lăn lên, đẩy tới và đặt trước mặt Quý Lương: “Đưa chú ấy vào máy bay.”

Chương 315

“uy hiếp tôi?”

Quý Lương quỳ trên mặt băng quá lâu mà bản thân cũng chỉ là một cơ giáp sư, thậm chí nhất thời chẳng đứng dậy nổi. Sơn Cung Dũng Nam tiến lên khom lưng đỡ ông ấy dậy, Sơn Cung Ba Nhận thì ôm Ứng Du Tân đặt trên xe lăn, hai cấp siêu 3S che chở bọn họ đi về phía máy bay.

Tại thời điểm này Ứng Du Tân suy tim, bàn tay rơi xuống bên cạnh xe lăn, đôi mắt cuối cùng đã nhắm lại. Ông ấy quá mệt mỏi...

Sơn Cung Ba Nhận cúi đầu nhìn đầu tổng chỉ huy đầy tóc bạc, cậu ta lặng thinh dẫn ông vào trong máy bay rồi đưa vào khoang trị liệu.

Chỉ là khoang trị liệu chữa vết thương bên ngoài hiệu quả nhất, Ứng Du Tân lại không có một chút vết thương nào, thứ ông đã tiêu hao chính là sinh mệnh cảm giác của mình.

“Tại sao chỉ có hai người các chú ở đây?” Sơn Cung Ba Nhận nhìn người trong khoang trị liệu rồi hỏi Quý Lương bên cạnh đang khoác chăn.

“Lúc trước nghĩ rằng nếu đầu nguồn thật sự ở đây thì có đến nhiều người hơn nữa cũng vô dụng.” Quý Lương cười khổ, “Mặc dù dự liệu được ngăn cản nơi bắt nguồn của sương bọ đen cần tiêu hao rất nhiều cảm giác, nhưng...”

Nếu so sánh Quý Lương với cơ giáp sư cùng tuổi với mình, tướng mạo ông ấy ít nhất phải già hơn 10 tuổi. Sau khi chạy trốn năm đó, Quý Lương chưa bao giờ rời khỏi Sao Phàm Hàn, ông vẫn ở lại đây chẳng giống như người trong thế giới nghĩ. Lúc đó Ứng Du Tân thừa dịp luồng rét đậm bùng phát để đi vào. Cơ thể của ông chẳng còn tốt lắm qua nhiều năm như vậy nên ban đầu ông tới đây để tĩnh dưỡng. Dù Sao Phàm Hàn có nhiệt độ lạnh thì lạnh thật cơ mà có nhiều chỗ suối nước nóng, ngâm quanh năm ngâm cũng tốt cho thân thể. Theo kiến nghị nội bộ của Quân Độc Lập, cuối cùng ông cũng đến đây. Quý Lương thế nào cũng không ngờ được thân thể Ứng Du Tân còn chưa chăm sóc cho tốt thì nay sức sống vẫn như muốn tiêu hao hầu như chẳng còn.

Bên ngoài máy bay.

“Có phải cái kén xám kia đang động đậy không?” Chợt Liêu Như Ninh chỉ vào cái kén dưới mặt băng.

Mọi người cấp tốc nhìn sang, đúng thật là phát hiện kén xám vẫn đang thu nhỏ chẳng ngừng, Ứng Tinh Quyết tiếp tục phóng cảm giác vì muốn ngăn chặn biến hóa của kén xám. Song, cảm giác của anh dường như hoàn toàn không có hiệu quả.

Vệ Tam đứng ở gần đó, màu đen trong con mắt cứ hết tràn lại co. Cô oằn oài bẻ cổ, bước tới chỗ Ứng Tinh Quyết với ánh mắt lạnh lùng.

Hoắc Tuyên Sơn phát hiện cô có gì đó không ổn trước tiên, cậu ta cho rằng cô mất điều khiển và muốn ra tay với Ứng Tinh Quyết bèn tiến lên theo và gọi: “Vệ Tam!”

Vệ Tam đi tới phía sau Ứng Tinh Quyết vẫn còn dùng cảm giác áp chế kén xám, cô đưa tay dùng sức nắm lấy tay anh, hai người dán nửa người cùng một chỗ. Cô dựa vào anh nói với giọng kiềm chế: “Thu cảm giác lại.”

Ứng Tinh Quyết theo bản năng nghiêng mặt nhìn sang: “Vệ Tam?”

Hoắc Tuyên Sơn chạy tới thấy Vệ Tam không xuống tay với Tinh Quyết thì thở phào nhẹ nhõm.

“Cảm giác của các anh chỉ cung cấp năng lượng, đừng ra tay nữa.” Vệ Tam đè cổ tay anh kéo xuống, đôi mắt cô khi thì màu đen xuất hiện, khi thì màu đen rút đi. Nhìn kén xám dưới lớp băng, cô thấy nó vẫn không ngừng thu nhỏ, dường như đang thay đổi hình dạng cụ thể.

Ngay từ đầu cái kén xám này đã lừa gạt bọn họ, làm bộ ngừng thay đổi để lừa cả cảm giác của Ứng Du Tân, bây giờ nó đã có được rất nhiều cảm giác của Ứng Tinh Quyết. Vệ Tam cảm nhận được lớp kén xám này chính là lớp dẫn dắt nhằm giúp sương bọ đen hấp thụ sức mạnh.

Ứng Tinh Quyết thu cảm giác, anh nghiêng mặt im lặng nhìn Vệ Tam còn cô thì đơ người nhìn lăm lăm cái kén màu xám dưới lớp băng. Nếu không phải cô nắm tay anh quá mạnh và tròng mắt cô thay đổi, tuyệt nhiên nhìn không ra cảnh cô đang tranh đoạt quyền điều khiển của mình.

Có lẽ ánh mắt của anh quá mức chuyên chú đã khiến cho Vệ Tam chú ý, tầm mắt của cô rơi vào trên người Ứng Tinh Quyết, thần sắc khó phân biệt, lời nói cũng thật nhẹ: “Không sợ tôi đang lừa gạt anh?”

Chỉ huy trời sinh hay suy nghĩ nhiều, trong lòng cứ trăm chuyển ngàn đổi, không có chuyện không nghĩ tới việc Vệ Tam bị điều khiển bèn cố ý nói ra mấy câu này để giúp cho đầu nguồn bùng nổ.

Ứng Tinh Quyết hạ mắt nhìn Vệ Tam, anh nói với giọng bình đạm: “Nguồn gốc của nó mà nổ ra ở chỗ này thì người nơi này sẽ chết hết, cả tôi cũng chết.”

Vệ Tam giống như đột nhiên bị người ta dội nước, cô buông tay Ứng Tinh Quyết ra, cười nhạo một tiếng: “Uy hiếp tôi?”

Ai cũng không biết Vệ Tam nói chữ uy hiếp là nửa câu đầu, hay là nửa câu sau. Giờ phút này cô đã đứng ở phía trước, đi vào cơ giáp, vung đao đâm thẳng xuyên qua tầng băng, đao tu di chém thẳng về phía kén xám.

Kén xám giống như một vật sống, nó di chuyển trong băng, tránh được cuộc tấn công của Vệ Tam.

“Cái kén xám này có thể co lại đến một mức độ nhất định rồi đột nhiên nổ tung không, sau đó sương bọ đen lan tràn khắp nơi?” Ứng Thành Hà nhìn cái kén xám chạy tới lui và suy đoán, nếu không thì lại sao lại gọi là đầu nguồn được.

Không ai trả lời anh, bởi vì trước khi cái nguồn này bùng nổ, không ai biết câu trả lời.

Tiếng vang thật lớn phát ra ở đây, hiển nhiên khiến cho anh em Sơn Cung trong máy bay chú ý. Quý Lương nhìn ra bên ngoài một cái rồi nói với hai người: “Các cháu đi ra ngoài hỗ trợ, tôi ở đây nhìn tổng chỉ huy.”

Hai người vừa đi ra ngoài là lại nghe được một tiếng nổ lớn, lần này không phải do Vệ Tam vung đao gây ra mà là cái kén nảy thẳng ra từ trong băng.

Sự thay đổi đột ngột làm tất cả mọi người giật mình, tuy nhiên đây chưa phải là kết thúc.

Kén xám to lớn ban đầu đã thu nhỏ lại với kích thước bằng một chiếc

cơ giáp khi nhảy ra ngoài, kế đó nó bắt đầu bong tróc.

Không, chính xác hơn là phai nhạt, biến mất từng chút một, để lộ khí đen gần như ngưng tụ thành một thực thể bên trong. Không khó đoán được đây là cơ thể chính của sương bọ đen, hoặc là nói sương bọ đen là biến thể của phần đầu nguồn.

Khi kén xám hoàn toàn biến mất, khối khí đen ngưng tụ thành thực thể dần bộc lộ dáng vẻ của nó. Chính là một con tinh thú, Liêu Như Ninh tháo kính ra mà còn nhìn thấy được nó rõ ràng.

“Bây giờ có xem ra... sẽ không có chuyện nổ tung lan tràn sương bọ đen.” Liêu Như Ninh lẩm bẩm, “Đây cũng miễn cưỡng xem như là một tin tức tốt.”

Giờ khắc này trong tuyết rộng lớn, lấy con tinh thú được ngưng tụ từ khí đen này làm trung tâm, Vệ Tam, Tông Chính Việt Nhân, Hoắc Tuyên Sơn, Liêu Như Ninh cùng với anh em Sơn Cung vừa xuống khỏi máy bay đã tiến vào trạng thái tác chiến hết. Họ chạy về phía con tinh thú này.

“Đuôi của trăn hai đuôi, lớp da ngoài của cá sấu tuyết, chân rết băng, đầu của sói vàng đen…” Ứng Thành Hà nhìn chằm chằm vào con tinh thú xa lạ này, nếu tách ra nhìn các bộ phận của nó thì càng nhìn càng quen mắt, đây rõ ràng tập hợp của bốn loại tinh thú có tính thương tổn cực cao tạo ra cái hình dạng chả ra ngô ra khoai gì.

Sáu chiến sĩ độc lập, ba trong số đó lái cơ giáp cấp siêu 3S, nhưng mà chả có cách nào làm bị thương con “tinh thú” này. Mỗi cuộc tấn công vào chô nào trên người nó, ngay chỗ đó sẽ biến thành khí đen, làm đòn đánh chả còn hiệu quả. Song, nó có thể tấn công vào người chiến sĩ độc lập thật.

Vì thực lực hơi yếu, Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh bị con “tinh thú” này theo dõi trước, cái đuôi của con trăng hai đầu quất lên ch hai người thật dữ dội. Liêu Như Ninh muốn vung đao ngăn cơ mà đao ba vòng lại không cách nào ngăn cản được, ngược lại còn bị chặn ngang và đứt đoạn. Mà Hoắc Tuyên Sơn đang bay lên bầu trời lại bọ nó đánh nát một bên cánh và rơi thẳng xuống tuyết.

“Đây là...” Ứng Thành Hà quan sát tình huống cơ giáp bị tổn thương của hai người bọn họ, lần này tấn công đã trực tiếp tổn hại tới 40% năng lực linh hoạt trong động của cơ giáp. Anh la to, “Mỗi một bộ phận của con tinh thú này đều có thực lực cấp siêu 3S, hai người các

cậu không phải cậu là đối thủ của nó!”

Trong lúc nói chuyện, Vệ Tam bị ảnh hưởng của khí đen nên gặp sai lầm lúc né, cắn răng để đầu sói cắn bả vai.

“Vệ Tam!” Liêu Như Ninh nghiến răng xông lên, cố sức ôm lấy con “tinh thú” này, nghiến răng gắng gượng muốn ném nó đi.

“Tinh thú” bị ôm lấy đuôi tựa hồ có chút tức giận bèn vung một cái đuôi khác đập vào cơ giáp Liêu Như Ninh. Va chạm mạnh khiến người trong khoang cơ giáp phun ra một ngụm máu lớn, Liêu Như Ninh trước sau gì vẫn nghiến răng không buông cái đuôi đó ra. Lúc này Hoắc Tuyên Sơn một lần nữa giãy dụa bay tới bằng một cánh, muốn giữ cái đuôi khác. Chẳng qua họ đã quên nào nào có phải là tinh thú thật, mà chính là khí đen.

Hai cái đuôi bị giam cầm lập tức hóa thành khí đen và biến mất, kế đó một lần nữa xuất hiện ở bên kia tiếp tục tấn công Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh. Cái đuôi hất đứt cánh bên kia Hoắc Tuyên Sơn lần nữa.

“Tỷ lệ bị hư hại của cơ giáp Liêu Như Ninh cao tới 80%, Hoắc Tuyên Sơn cũng chỉ còn lại 30% tính cơ động của máy bay chiến đấu, không thể tiếp tục đánh nữa.” Ứng Thành Hà vội vàng la lên, nhưng giờ phút này chỉ huy mạnh nhất thì chả có cách nào dùng được cảm giác, Kim Kha và Ứng Tinh Quyết chỉ có thể đứng ở bên cạnh xem cuộc chiến.

Tay Vệ Tam xoay chuyển, cầm đao tu di chém về phía đầu sói. Đao xẹt qua đầu só tựa như bùn bỏ xuống biển, chả có cảm giác gì, nhưng khí đen đen như hũ nút từ đầu lại như nhạt chút đi.

Đòn tấn công của cấp siêu 3S có hiệu quả!

Hai mắt Sơn Cung Ba Nhận sáng ngời và nhìn nhau với Sơn Cung Dũng Nam, một giây sau họ đã đồng loạt tấn công con “tinh thú” này.

Từ đầu Tông Chính Việt Nhân đang đánh chân rết của nó, anh ta nhìn thoáng qua thấy Liêu Như Ninh cùng Hoắc Tuyên Sơn bị đuôi trăn áp chế thì xiết chặt thương phật trong tay. Cuối cùng anh ta quay đầu chạy về phía bọn họ, chặn được một cái đuôi rắn găm lên người Liêu Như Ninh.

Lúc này thương phật hòa thành một thể với Tông Chính Việt Nhân,

đâm thẳng xuyên qua đuôi rắn. Anh ta đoán được đuôi rắn này sẽ đột nhiên biến mất, thế là lái cơ giáp mang theo thương phật lao xuyên qua khí đen, xoay người giữa không trung, hung hăng đâm trúng một cái đuôi rắn khác, tấn công đuôi nó cùng Hoắc Tuyên Sơn.

Cái đuôi "tinh thú" này một lần nữa biến mất, đột nhiên vòng qua hai người, và nhắm vào Liêu Như Ninh trên mặt đất.

Hoắc Tuyên Sơn ở quá xa, đôi cánh thì bị hủy, nên chẳng kịp thời chạy tới được. Cậu ta chỉ có thể la to: "Né đi!"

Liêu Như Ninh nhìn hai cái đuôi giáp công thì cố ý né tránh, nhưng không có khả năng điều khiển, chỉ có thể nhìn nó lao tới mình: Không ngờ thiếu gia lại chết ở đây, ghét nhất là Sao Phàm Hàn, lạnh như thế này.

Một cây thương phật ném tới găm xuyên qua một cái đuôi, Tông Chính Việt Nhân chạy lại rồi nắm lấy Liêu Như Ninh và dùng sức quăng cậu ta đi, nhưng chính anh lại chẳng có cách nào tránh được cái đuôi khác.

"Đi."

Chợt Vệ Tam chạy tới, giơ đao chặt đuôi rắn.

Cô quay đầu nói với Hoắc Tuyên Sơn, Liêu Như Ninh và Tông Chính Việt Nhân, "Giá trị thương tổn mà cơ giáp các cậu tạo thành quá thấp, hiện tại rời đi."

Ở lại một nữa sẽ chỉ làm tăng thương vong.

Hoắc Tuyên Sơn nhìn Vệ Tam, cuối cùng nghiến răng đỡ Liêu Như Ninh cùng với Tông Chính Việt Nhân, họ nghiêng ngả cố gắng rời khỏi phạm vi tấn công của "tinh thú".

"Nó đang mạnh mẽ hơn." Ứng Tinh Quyết đã quan sát con thú này, tốc độ nó mạnh lên chậm thì chậm thật, nhưng theo thời gian, dường như nó ngày càng thích nghi với thế giới bên ngoài, liên tục mượn các cuộc tấn công của bọn Vệ Tam để điều chỉnh chính mình.

Mặt Kim Kha cũng đầy lo âu, hoàn toàn không nghĩ ra giải pháp. Hiện tại bọn họ đang đối mặt với một cái đầu nguồn chả rõ mà toàn bộ chiến sĩ độc lập cấp siêu 3S được biết tới ở Liên bang chỉ có ba và giờ đang ở hết đây. Họ lái cơ giáp cấp siêu 3S, nhưng lại không tạo

ra nhiều thương tổn cho nó, còn cảm giác của chỉ huy cấp siêu 3S là dịch dinh dưỡng, họ đúng là chả có cách nào.

Sơn Cung Ba Nhận là chiến sĩ độc lập hạng nhẹ, được biết đến với tốc độ, bây giờ sử dụng cơ giáp cấp siêu 3S thì người nhanh nhất trong Liên bang cũng chả hơn được cậu ta.

Roi của cậu ta quăng tới nhanh khôn cùng tạo ra dư ảnh giống như một tấm lưới khổng lồ, mỗi roi đánh trúng hết vào thân "tinh thú". Cậu ta thấy khí đen có chỗ mờ dần thì trong lòng vui mừng: Nhanh, nhanh hơn chút nữa, chắc chắn sẽ làm cho nó biến mất!

Tuy nhiên những cuộc tấn công này đối với con "tinh thú" mà nói thì cứ hệt gãi ngứa, nó vẫn đang thay đổi, từng chút một trở nên mạnh mẽ hơn.

Đuôi của nó quăng về phía Sơn Cung Ba Nhận, Sơn Cung Ba Nhận né tránh, đồng thời vung roi quất về phía nó.

Đúng là một chiêu chả nhằm nhò gì, Sơn Cung Ba Nhận lơ là rồi, cậu ta chỉ muốn nhanh hơn một chút để cho khí đen biến mất mà bỏ qua những thay đổi xảy ra ở đuôi.

Đúng lúc này, Vệ Tam ở phụ cận bỗng nhiên nhanh chóng chạy về phía cậu ta, khi thật sự không kịp, cô đã ném đao tu di trong tay về phía Sơn Cung Ba Nhận, đập vào cậu ta để cậu ta lệch người sang một độ.

Giờ phút này trong đuôi rắn phun ra tơ nhện rậm rạp đã tựa như dây thép, đâm xuyên qua khoang cơ giáp của Sơn Cung Ba Nhận.

"Anh!" Mắt Sơn Cung Dũng Nam muốn nứt ra, toàn bộ khoang cơ giáp anh trai bị đâm thủng hết mà anh ấy thì vẫn còn ở trong khoang cơ giáp.

Tâm thần cô rối bời lúc bị con "tinh thú" này nhìn chằm chằm. Đầu sói hất qua rồi dữ tợn tợp sang, mục tiêu cũng hướng về khoang cơ giáp. Thấy Sơn Cung Dũng Nam chuẩn bị con "tinh thú" này đánh trúng, rốt cuộc Ứng Tinh Quyết ra tay bằng một lớp bảo vệ được thực thể hóa dựng lên trước mặt Sơn Cung Dũng Nam. Song, con "tinh thú" do khí đen tạo thành cơ hồ tham lam cắn nuốt những cảm giác này, và nhờ thế cũng tranh thủ cho Sơn Cung Dũng Nam thời gian trốn thoát.

Sơn Cung Dũng Nam thoát ra, mà con "tinh thú" này cắn nuốt cảm giác của Ứng Tinh Quyết xong thì sức đánh đã bị giảm bớt ban đầu lại khôi phục hơn phân nửa, hơn nữa nó còn để mắt tới Ứng Tinh Quyết.

"Đi đâu?" Vệ Tam nhặt đao tu di về, mặt không chút thay đổi đứng trước mặt con "tinh thú" này.

Chương 316

“chúng ta, cùng nhau”

Vệ Tam cầm đao ngăn ở trước mặt “tinh thú”, sau lưng cô là Ứng Tinh Quyết. Chỉ cần lui về phía sau một bước, chắc chắn nó sẽ xé yết hầu chỉ huy cấp siêu 3S, nuốt chửng ngay, bởi lẽ nó muốn lực lượng cảm giác của anh.

Con “tinh thú” nhìn chằm chằm cô gào thét nhưng chả có tiếng động, hai người xáp gần thì dường như nó lại bắt đầu bị Vệ Tam hấp dẫn, kế đó đột nhiên nổi giận và điên cuồng đánh cô.

Vệ Tam có thể nhận ra khí đen trong cơ thể mình đang sôi trào bởi vì con thú đối diện.

Rất kỳ quái, trước kia nhìn thấy người bị nhiễm bệnh, trong lòng Vệ Tam sẽ tự nhiên sinh ra bài xích, duy chỉ có đối mặt với Nam Thiên Sĩ và Nam Phi Trúc thì lại chả có loại cảm giác này. Hiện tại đối mặt với “tinh thú” từ trong kén xém thì cũng chả thấy bài xích luôn, chẳng qua lý trí tự nói với bản thân cô rằng phải giết thứ này.

Vệ Tam cầm đao tu di nghênh đón không có sự giúp đỡ của những chiến sĩ độc lập khác, hơn nữa con “tinh thú” này lại một lần nữa hút cảm giác cấp siêu cấp 3S, chỗ bị thương từ đầu đã được khôi phục hoàn toàn, thế là cô đánh nó rất gian truân.

Lực lượng toàn thân của con “tinh thú” này cũng không kém là bao so với cơ giáp cấp siêu 3S, đây cũng là nguyên nhân nó dễ dàng làm hư hại cơ giáp của anh em Sơn Cung, hai thứ cùng cường độ đụng vào nhau hiển nhiên sẽ có một bên bị nghiền nát.

Trong khoảng thời gian chiến đấu, Vệ Tam nhìn về phía Ứng Tinh Quyết cách đó không xa, cô nghĩ thầm: Anh ấy lại bắt đầu bày ra biểu hiện đó.

Cảm xúc phức tạp đan xen trong mắt, ngón tay thon dài sạch sẽ nắm chặt, anh nhìn cô từ xa giống như giây tiếp theo anh sẽ lao tới ngay.

“Rầm...”

Vệ Tam bị “tinh thú” quăng ngã xuống đất, tơ nhện chỗ đuôi nó lại xuất hiện rồi đâm vào khoang cơ giáp của cô.

Đao tu di biến ảo thành hai thanh hợp đao, Vệ Tam khẽ đẩy nó một cái tại chỗ rồi chống người ứng dậy vung hợp đao chém đứt tơ nhện, đồng thời cảnh cáo Ứng Tinh Quyết muốn tới: "Đừng lại đây."

Anh không phải chiến sĩ độc lập nhưng ít nhất cơ giáp cũng ở cấp siêu 3S, hơn nữa tính phòng ngự cực cao, Vệ Tam đã sớm biết Ứng Tinh Quyết có chủ ý gì.

"Đừng có làm phiền." Giọng điệu của cô lạnh như băng, "Lùi lại."

Bước chân Ứng Tinh Quyết khựng lại.

"Con 'tinh thú' này muốn cảm giác của anh, tôi khuyên anh nên lui ra xa trước." Tông Chính Việt Nhân nói với Ứng Tinh Quyết trong lúc đỡ Liêu Như Ninh.

"Chỉ có một mình cô ấy thôi." Ứng Tinh Quyết quá rõ ràng cảm giác của một người ở vùng xám đối mặt với tất cả mọi chuyện.

Sự tình cho tới bây giờ trông còn thấy vô lý, không ai ngờ được cảm giác của chỉ huy cấp siêu 3S đáng lẽ tuyệt đối áp chế được sương bị đen từ đầu thì ngược lại đã trở thành chất dinh dưỡng cho đầu nguồn của sương từ bọ đen. Con "tinh thú" này quá xảo quyệt, ỷ vào chuyện ai nấy chả hiểu về hiểu nó bèn giả vờ bị cảm giác của chỉ huy cấp siêu 3S gây hại, trên thực tế thì lại âm thầm hấp thụ cảm giác của các chỉ huy. Ngay cả bây giờ họ chỉ như thằng mù qua sông, mò mẫm từng chút một. Ban đầu còn cho rằng sự thay đổi của kén xám là lúc đầu nguồn bùng nổ, nhưng chẳng ai nghĩ tới cảnh kén xám phai dần rồi xuất hiện khí đen biến thành "tinh thú".

"Không phải chỉ có một người." Hoắc Tuyên Sơn ra hiệu cho bọn họ nhìn về một phía khác.

...

Sơn Cung Dũng Nam nửa kéo nửa ôm, kéo Sơn Cung Ba Nhận từ trong khoang cơ giáp ra, cả người cậu ta toàn là lỗ máu. Tơ nhện kia đâm thủng toàn bộ khoang cơ giáp, hiển nhiên người bên trong cũng không thể tránh khỏi.

Nhìn anh trai của mình gặp cảnh thảm trạng thế này, cho dù Sơn Cung Dũng Nam đã trải qua bao nhiêu đợt huấn luyện cũng không cách nào tỉnh táo nổi. Cô ấy dùng giọng thều thào run rẩy gọi tên anh

trai, còn người đó thì đã không còn bất kỳ ý thức gì từ lâu.

“Bên trong máy bay còn có khoang trị liệu, hiện tại đưa cậu ta vào thôi.” Kim Kha và Ứng Thành Hà vòng qua, đi tới bên cạnh Sơn Cung Dũng Nam, giúp nâng Sơn Cung Ba Nhận, “Tim không bị thương, chúng ta mau chóng đưa cậu ta đi trị liệu đi.”

Lúc trước Vệ Tam ném một đao nọ đã đập Sơn Cung Ba Nhận nghiêng cả người, thế nên lúc này mới miễn cưỡng bảo vệ được một mạng.

“Phiền các cậu đưa anh trai tôi lên giúp.” Sơn Cung Dũng Nam lau dụi một bên mắt, máu tươi ở trên tay cũng thế mà dính lên mặt. Cô ấy cô đứng dậy và một lần nữa đi vào cơ giáp. Đi về phía Vệ Tam, cô ấy muốn đi giết con “tinh thú” đó!

Hai người một trước một sau đối phó với con thú này, vì Sơn Cung Dũng Nam đang tức giận ngập trời nên lực sát thương lại đề cao lên một mảng lớn. Về phần Vệ Tam, chỉ cần cô để năng lượng đen trong cơ thể ăn mòn một chút là nhận thức bị đè nén ban đầu của cô sẽ trỗi dậy.

Không thể trở thành một người nhiễm bệnh, ít nhất là bây giờ phải giữ tỉnh táo.

Vệ Tam cắn đầu lưỡi để cho mình không đến mức hoàn toàn sa vào khí đen, nhưng quanh đồng tử của cô đã tối đen thành một vòng, ánh mắt cũng trở nên lạnh như băng.

“Ngăn đuôi nó lại.” Vệ Tam ra lệnh cho Sơn Cung Dũng Nam.

Thời khắc này không thể do dự dù là một chút, Sơn Cung Dũng Nam cũng không nghĩ mình sẽ chết hay không, chỉ dùng tất cả tâm sức để cản con thú.

Cùng lúc đó, Vệ Tam nhảy vọt tới một điểm trên cao, hai tay cầm cán đao tu di đâm vào da lưng “tinh thú” thật dữ dội, hơn phân nửa lưỡi đao chìm vào trong đó. Cô nhanh nhẹn lui về phía sau, thân đao cũng kéo theo về sau. Ban đầu “tinh thú” muốn cho cơ thể tiêu tán và hiện ra ở chỗ khác, thế mà chẳng nhanh hơn đao của Vệ Tam, bị triệt để “kéo thành” hai nửa.

Con “thú” từ đầu đang đậm đặc gần như trở thành thực thể chợt có phần khí đen nhạt đi, khí đen chia làm hai xoay quanh không trung

vài lần, tránh thoát chuyện Vệ Tam truy chém, để rồi có hợp lại với nhau và khép lại cùng một chỗ.

Khí đen nhạt đi, Vệ Tam muốn khí đen này hoàn toàn biến mất trên thế gian thì cô cần tốc độ nhanh hơn, lực lượng mạnh hơn để xé rách nó. Để làm điều này, cô cần phải giải phóng tất cả sức mạnh cảm giác của mình. Cơ mà vì bảo đảm cơ thể chủ còn sống, thân thể cô vẫn phân ra rất nhiều cảm giác nhằm áp chế khí đen, cho nên đây cũng là nguyên nhân vì sao ban đầu cảm giác Vệ Tam chỉ có cấp B.

Từ khi Vệ Tam bắt đầu sử dụng cơ giáp cấp siêu 3S, cô đã mơ hồ muốn điều khiển được hết có ý thức cảm giác của mình, cũng đại khái đoán được nguyên nhân cảm giác bị đ è xuống. Giờ đây… cô sẽ giết đầu nguồn của sương bọ đen đầu tiên, sau đó cho dù cả khi cô hoàn toàn bị nhiễm bệnh, những người khác vẫn có cơ hội sống sót.

Tất cả mọi người trên tuyết đột nhiên cảm thấy một lực lượng mạnh mẽ giáng xuống, ánh mắt của tất cả mọi người không tự chủ được mà tập trung vào Vô Thường, ngay cả Quý Lương bên trong máy bay cũng không kìm nén được mà đi tới phía trước máy bay và nhìn tới bên kia.

Trước khi bộc phát cảm giác triệt để, Vệ Tam có quay đầu nhìn về phía Ứng Tinh Quyết, giọng nói mang theo tươi cười: “Chuyện nói trước kia với anh đấy, anh đừng quên.”

Cứ như cô chỉ nhắc nhở một điều nhỏ nhặt, thờ ơ, chả thèm để ý chút nào.

Nhưng có người quan tâm.

Ứng Tinh Quyết nhìn Vệ Tam đối diện, ngón tay nắm “mặt dây chuyền”, vì quá dùng sức mà ngón tay trắng bệch.

Cảm giác yên lặng nhiều năm nay sôi trào quay cuồng cả thảy trong thân thể Vệ Tam, những khí đen kia hoạt động theo cảm giác cấp siêu 3S, ánh mắt Vệ Tam hoàn toàn biến thành màu đen nhưng cô nào quên đi chuyện mình muốn làm.

Cảm giác được mở hết toàn, Vệ Tam lái cơ giáp, nắm đao tu di như cho nó biến thành dư ảnh, cứ một đao lại một đao chém nó ngay lúc con thú không phản ứng. Khí đen gần như ngưng đọng thành thực thể lúc đầu đã dần phai nhạt, theo đà Vệ Tam chém trúng càng nhiều lần, màu sắc của nó càng phai đi.

Chẳng qua…

Khi mọi người nghĩ rằng khí cứ như vậy rồi biến mất, khí đen ngọ nguậy thần tốc như thể có sinh mệnh. Nó nhỏ hơn rồi biến thành cao như một con người, vẻ ngoài cô đọng thậm chí còn hữu hình hơn trước, song lần này xuất hiện không còn là dạng "tinh thú",

Trong khoang cơ giáp, Vệ Tam nhìn chằm chằm vào đám khí đen này, cô thấy bề ngoài nó lại hiện ra kén xám, chẳng qua lúc này đây cái kén chả biến mất mà lại biến hóa.

"Má!" Liêu Như Ninh nhìn cụm khí đen này từ xa, lập tức phun cả ra máu tụ trong ngực vì bị dọa, có bị thương mà cũng chẳng màng chuyện đớn đau, "Thứ đồ quỷ yêu còn biến thành người được à?"

Trong mắt mọi người, bây giờ nó bắt đầu biến thành một người trần truồng, không khác gì một người đàn ông thực sự, ngay cả lông tơ trên da mà cũng thấy được rõ rành.

"Tên này nhìn hơi quen." Tông Chính Việt nhíu mày nhìn người do khí đen biến thành, anh ta luôn cảm thấy mình đã gặp ở đâu đó.

Giờ phút này Ứng Thành Hà đã đi xuống máy bay với Kim Kha, anh vừa tới là thấy ngay "người đàn ông" trần truồng này và nó đã làm anh ta lên trong khiếp sợ: "Chú Công Nghi?"

"Chú Công Nghi?" Giống hệt đáp án trong đầu Tông Chính Việt Nhân.

"Chú Công Nghi sao lại xuất hiện ở đây, chú ấy mất tích nhiều năm rồi." Ứng Thành Hà nhìn "người đàn ông" trần truồng thì không đành lòng, nếu Công Nghi Giác ở đây và nhìn thấy cha mình như vậy, nhất định cậu ta sẽ rất khổ sở.

Ứng Tinh Quyết nhìn "người đàn ông" kia và nói nhẹ: "Nó không phải là cha của Công Nghi Giác, là khí đen."

Ứng Thành Hà ngây người, đến tột cùng cái đầu nguồn này đã xảy ra chuyện gì?

"Bạn… muốn, giết tôi?" Người đàn ông ngửa đầu nhìn Vệ Tam trong Vô Thường, giọng nói cứ như tiếng của băng đ ĩa, nhưng đủ để họ nghe rõ nó đang nói gì.

Tất cả mọi người nổi da gà cả lên, ai mà ngờ tới được đầu nguồn của sương bọ đen lại là như thế, rõ ràng trước đây nó vẫn là "tinh thú".

Chợt Vệ Tam đi ra khỏi khoang cơ giáp, cất cơ giáp, hai người mặt đối mặt đứng ở đấy, ai nấy cũng có một đôi mắt toàn màu đen điển hình.

"Vệ Tam?" Sơn Cung Dũng Nam cách gần nhất nên theo bản năng gọi một tiếng, cô ấy đã không rõ tình huống hiện tại là như thế nào.

Thậm chí Vệ Tam còn chả nhìn sang Sơn Cung Dũng Nam dù chỉ một cái, cô chỉ hơi hơi giơ tay lên, một cảm giác vô hình lật đổ ngay cơ giáp của Sơn Cung Dũng Nam.

Một chiếc cơ giáp cấp siêu 3S cứ như vậy lật nhào trong lúc Vệ Tam giơ tay lên.

"... Cô ấy thật sự chỉ có cấp siêu 3S?" Tông Chính Việt Nhân nhìn động tác của Vệ Tam, anh ta không biết do được khí đen gia tăng hay là bản thân Vệ Tam lợi hại như vậy.

Ứng Tinh Quyết cầm "mặt dây chuyền", anh đã cảm nhận được cảm giác của Vệ Tam mạnh hơn tất cả mọi người từ đầu, bởi vì chỉ có một mình cô mới có thể bỏ qua cảm giác của anh, thậm chí còn đuổi cảm giác anh ra khỏi đầu.

Nó vẫn còn nói chuyện với Vệ Tam: "Cùng nhau, chúng ta ở cùng nhau." Thậm chí từ đó còn nghe được chút cảm xúc.

Vệ Tam dùng cùng một đôi mắt toàn màu đen nhìn nó, cô chậm rãi đến gần còn nó giống như bị cám dỗ, duỗi cánh tay về phía cô.

Nó phải chết!

Ý niệm này tràn ngập và bành trướng trong đầu Vệ Tam, cô cầm tay nó, tự hiểu làm sao để đối phó với nó. Khí đen khổng lồ trộn lẫn cảm giác cấp siêu 3S đã chủ động hút sức mạnh bên trong cơ thể nó.

Từng chút một, ban đầu nó vẫn giống con người nhưng từ lúc cánh tay nó bị nắm chặt, thì chỗ đó dần biến mất rồi biến thành một luồng khí đen, đồng thời thứ này liên tục đổ vào phía bên trong thân thể Vệ Tam.

"Vệ Tam!" Kim Kha nhìn không nổi, hình ảnh hiện tại phảng phất

như cô đang biến thành một “nơi bắt nguồn” khác.

Tông Chính Việt Nhân đưa tay giữ chặt Kim Kha: “Đừng đi qua, hiện tại cô ấy không tỉnh táo.” Nếu Vệ Tam đã hy sinh như vậy, chắc chắn chẳng hy vọng người của trường Damocles bị thương.

Tầm mắt anh ta dừng trên tay Ứng Tinh Quyết bên cạnh: “Đây là cái gì?”

Ánh mắt của mấy người Kim Kha chuyển qua, những người khác không biết cơ mà Ứng Thành Hà quá rõ ràng về thứ gì đó bên trong mặt dây chuyền này. Đây là một cái công tắc từ xa rồi thêm chuyện hiện tại, anh kiềm chế thanh âm run rẩy và hỏi với một sự hy vọng mong mah: “Anh, trên tay anh có cái gì?” Chắc chắn không phải là thứ anh nghĩ.

Ứng Tinh Quyết nhìn Vệ Tam xa xa còn đang cắn nuốt “người đàn ông” kia, ngón tay anh cứng còng: “Thuốc nổ nén.”

Chương 317

“thông báo khẩn”

Nghe được Ứng Tinh Quyết nói, tất cả mọi người sững sờ, Tông Chính Việt Nhân nghe chẳng hiểu nhưng bốn người của trường Damocles thì khác.

“Ban đầu cậu ấy bảo đi lấy thuốc nổ nén ra...” Liêu Như Ninh kéo thân thể còn bị thương đi về hướng Ứng Tinh Quyết một bước, nghiến răng hỏi, “Các anh không lấy?”

Kim Kha giữ chặt cậu ta lại rồi nhìn về phía Ứng Tinh Quyết: “Vệ Tam không cho anh ấy lấy thuốc nổ nén, thay vào đó là thay đổi công tắc, đưa công tắc điều khiển thuốc nổ nén cho anh?”

“Ừ.” Ứng Tinh Quyết nói nhẹ.

Sắc mặt bốn người của đội chủ lực Damocles khó coi vô vàn, song chả ai mở miệng nữa. Cuối cùng vẫn là Hoắc Tuyên Sơn lên tiếng: “Nếu Vệ Tam giao công tắc cho anh thì chính cậu ấy tin tưởng anh sẽ xuống tay được vào thời khắc quan trọng, tôi hy vọng anh làm được.”

Tính tình Liêu Như Ninh nóng nảy, mấy lần muốn cắt ngang lời Hoắc Tuyên Sơn nhưng cuối cùng cũng chỉ nghiến răng cúi đầu, bởi vì cậu ta biết sự lựa chọn của Vệ Tam khi tỉnh táo, cô không muốn mình trở thành người bị nhiễm bệnh.

Từ xa.

“Bạn, bạn... không…” “Người đàn ông” hóa thành cha Công Nghi Giác cẫn còn kiên trì dùng cái giọng băng đ ĩa nói chuyện, nó muốn đấu tranh, muốn thoát khỏi xiềng chích của Vệ Tam, muốn thoát khỏi kết quả bị nuốt chửng.

Nhưng mà trong cơ thể Vệ Tam đối diện không chỉ có mỗi một cái khí đen, cô còn có cảm giác mênh mông khổng lồ, giam cầm đến mức nó không thể nhúc nhích.

Từ khi cô từ bỏ sự kháng cự mặc cho khí đen chảy vào cơ thể, cảm giác nguyên bản bị áp chế nhiều năm rốt cuộc bộc phát hoàn toàn, cảm giác và khí đen cùng nhau sôi trào trong máu.

Cảm giác Vệ Tam rất mạnh, đủ mạnh đến mức có thể tự chủ hạ thấp mức sức mạnh để cho khí đen không phát hiện được, cùng nhau rơi vào giấc ngủ say. Bây giờ bùng nổ, một cái thì bị khí đen nuốt chửng lực lượng, một cái còn lại thì đang làm khí đen tan rã. Có lẽ cho cô một chút thời gian thì cảm giác sẽ chiếm thế thượng phong, nhưng bây giờ cô đang nuốt chửng một cái khí đen cực kỳ mạnh mẽ và dồi dào khác.

Nuốt chửng "người đàn ông", sức mạnh của khí đen trong cơ thể cô còn lớn dần lên, theo đà hình thể của nó biến mất, khí đen trong cơ thể Vệ Tam bắt đầu giành được thế mạnh, lý trí dần rời xa cô.

Những người khác trên tuyết quan sát được loại biến hóa này, nhất là Ứng Tinh Quyết, anh phát hiện ra khí đen trên người Vệ Tam càng ngày càng mạnh. Làm chỉ huy cấp siêu 3S, anh mẫn cảm khôn cùng đối với loại hơi thở này, Sơn Cung Dũng Nam bên cạnh cũng đã nắm chặt vũ khí của mình, chuẩn bị tùy thời ra tay.

"Người đàn ông" cứ như vậy từng chút từng chút biến mất, đến khi Vệ Tam cắn nuốt sạch sẽ một ít khí đen cuối cùng, cô đứng tại chỗ thật lâu, lâu tới mức Kim Kha đứng ở gần đó muốn tiến lên xem tình huống của cô.

Chợt Vệ Tam động đậy, cô quay đầu nhìn về phía những người này với một đôi mắt lạnh như băng đen kịt toàn bộ mang theo sát ý. Cô nhằm vào Ứng Tinh Quyết, cảm giác người này hấp dẫn cô quá mức.

Cơ hồ một giây sau, Vệ Tam đi ngay về phía Ứng Tinh Quyết, hiển nhiên đây cũng không phải là "Vệ Tam" tỉnh táo thật sự.

Sơn Cung Dũng Nam nghiến răng vung đao chém thẳng vào Vệ Tam.

"Cẩn thận!" Hoắc Tuyên Sơn mở to hai mắt, theo bản năng nhắc nhở Vệ Tam.

Sơn Cung Dũng Nam còn ở trong khoang cơ giáp, cô ấy dùng một đao chém tới thì đừng nói người bình thường ngăn không được, cho dù là cơ giáp cấp 3S cũng chẳng có cách nào chống cự.

"Choang…"

Vệ Tam quay đầu giơ tay lên, một đoàn khí đen tuôn ra cứng rắn đánh lệch đòn tấn công của Sơn Cung Dũng Nam.

Nhìn thấy Vệ Tam thậm chí bắt đầu điều khiển khí đen, tâm tình mấy người trên tuyết càng thêm nặng nề. Tình huống hiện tại tuyệt nhiên không phải là loại trừ đầu nguồn, càng giống như đầu nguồn đã thay đổi sang một thân thể khác.

Tại lúc mọi người còn chưa phản ứng, Sơn Cung Dũng Nam lại một lần nữa ra đao, cô ấy không thể để Vệ Tam đạt được thứ này. Nếu cậu ấy có được cảm giác siêu 3S chỉ huy, chỉ sợ sương bọ đen tàn phát hết Liên bang thật sự.

Vệ Tam bị cô ấy xen ngang chẳng ngừng nên trong mắt xẹt qua sự không kiên nhẫn, thế là Vệ Tam quay đầu đi vào cơ giáp trong nháy mắt rồi chuyển người chạy về phía Sơn Cung Dũng Nam.

Hai chiến sĩ độc lập cấp siêu 3S quyết đấu, có lẽ nói mổ bên ghiền ép thì càng đúng hơn. Lúc trước đầu nguồn hóa thành "tinh thú" rồi hóa thành cha của Công Nghi Giác, Sơn Cung Dũng Nam còn có thể làm thương được nó, hiện tại đổi lại là Vệ Tam, cô ấy tuyệt nhiên không có năng lực chống trả.

Vệ Tam quá mạnh, cơ hồ dự đoán được mỗi một bước của Sơn Cung Dũng Nam, thậm chí về sau chẳng còn muốn tốn thời gian ở trên người cô nàng thế là cô lật tung cả người Sơn Cung Dũng Nam, một cước giẫm lên khoang cơ giáp, làm cho cô ấy chẳng không thể động đậy.

Khớp tay chân của cơ giáp Sơn Cung Dũng Nam bị gỡ bỏ hoàn toàn, cơ giáp của cô ấy do Vệ Tam thiết kế từ đầu nên lúc cô làm mấy thứ này đúng thật là dễ như trở bàn tay. Sơn Cung Dũng Nam bị giẫm đến không thể nhúc nhích, cuối cùng nhắm mắt lại, chờ Vệ Tam dùng một cước đạp xuyên qua khoang cơ giáp

"Cậu cũng muốn cướp… người của tôi?" Vệ Tam nghiêng đầu nhìn Sơn Cung Dũng Nam, thanh âm khàn khàn truyền ra từ bên trong cơ giáp.

Sơn Cung Dũng Nam đang nhắm mắt lại mở mắt ra: "?"

Nhưng giờ phút này Vệ Tam rất tức giận, cô chấm được người ta, người đó có cảm giác cô muốn nhất, thế mà người này dám cướp đi.

Vệ Tam không đạp xuyên qua khoang cơ giáp mà nhấc chân đá bay Sơn Cung Dũng Nam.

Sơn Cung Dũng Nam bay trong không trung, cuối cùng rơi vào hang động băng: "..."

Thiếu người chướng mắt, tâm tình Vệ Tam lại tốt hơn một chút, cô thu cơ giáp lại, xoay người tiếp tục đi về phía Ứng Tinh Quyết. Trong mắt cô chẳng nhìn thấy ánh mắt lo lắng của những người khác bên cạnh.

"Chúng ta đi thôi!" Tông Chính Việt muốn mang theo tất cả những người đang sững sờ tại chỗ rời đi, chẳng qua chả có ai nhúc nhích.

Ứng Tinh Quyết quay đầu nhìn về phía Kim Kha: "Các cậu mang theo chú tư tôi rời đi."

Kim Kha nhìn Vệ Tam đang đi chậm rãi tới thì chẳng muốn nhất bước, cậu ấy suy nghĩ của Vệ Tam khi tỉnh táo, nhưng không có nghĩa là cậu ấy tiếp nhận được nó.

Thấy bọn họ còn không đi, mặt mày Ứng Tinh Quyết lạnh căm ngay: "Kim Kha, cậu là một chỉ huy có trình độ, nên biết cân nhắc ưu và nhược điểm làm sao."

Thật lâu sau, Kim Kha nhẫn nại nhắm mắt, kế đó mở mắt và cho hay: "… Chúng tôi có thể đi, nhưng Vệ Tam cũng sẽ không hy vọng anh xảy ra chuyện."

Tông Chính Việt Nhân cõng Liêu Như Ninh, Kim Kha và Ứng Thành Hà đỡ Hoắc Tuyên Sơn nhanh chóng chạy về phía máy bay. Bọn họ khởi động máy bay, thậm chí còn không kịp giải thích với Quý Lương bên trong là đã lượn một vòng, đón Sơn Cung Dũng Nam đang nổi lên mặt băng và bay thẳng ra ngoài.

Kim Kha quay đầu nhìn sau lưng, Vệ Tam đã càng ngày càng gần Ứng Tinh Quyết.

...

Xiết mặt dây chuyền trong tay quá mạnh đã khiến ngón tay anh chuyển sang màu đỏ cơ mà Ứng Tinh Quyết không hề biết, anh thấy Vệ Tam cách mình càng ngày càng gần, song, anh nào có di chuyển bước chân.

Cuối cùng hai người cũng đứng mặt đối mặt, Vệ Tam nhìn người

mình muốn, kề sát ngửi ngửi một chút cảm giác thưa thớt tràn ngập không trung đã làm trong mắt cô hiện lên một ít si mê, đây là sức mạnh cảm giác mà cô muốn.

Thật không may... chỉ có một chút.

Tầm mắt Vệ Tam dừng trên mặt dây chuyền mà Ứng Tinh Quyết vẫn nắm, kế đó ngước mắt nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lùng lạnh lùng của anh. Bỗng nhiên cô đưa tay đoạt lấy mặt dây chuyền, dùng sức kéo sợi dây chuyền xuống và nắm trong tay.

Cô cúi đầu quan sát mà chả thấy cảm giác để lại thế là mất hứng thú, muốn vứt thẳng nó đi.

Ứng Tinh Quyết đưa tay bao phủ lên tay Vệ Tam, ngăn cản động tác của cô. Anh phóng cảm giác của mình và nói dụ dỗ: “Em có muốn cảm giác của tôi không?”

Cảm giác của chỉ huy cấp siêu 3S đối với đầu nguồn mà nói chính là lực lượng bổ sung. Vệ Tam vừa mới cắn nuốt nó, khí đen trong cơ thể đang dồi dào nên đối với cô những sức mạnh cảm giác này là thứ hấp dẫn cực lớn.

Vệ Tam cắn nuốt mấy cảm giác này xong bèn giương mắt nhìn chằm chằm anh: “Còn không?”

Ứng Tinh Quyết một lần nữa cầm mặt dây chuyền trong tay, ngón tay đặt lên nút công tắc, trong mắt mang theo một nụ cười nhẹ nhàng: “Còn.”

Lúc này, Vệ Tam cảm thấy toàn thân người đối diện đang phóng ra cảm giác cô muốn, cô kìm lòng không được bèn kề sát vào, ngang nhiên lao tới hít hà, cơ hồ muốn chôn mặt ở hốc cổ Ứng Tinh Quyết.

Nhìn từ xa, hai người trông giống cặp đôi yêu nhau chứ chẳng phải người có toan tính.

“Vệ Tam...” Ứng Tinh Quyết tùy ý để Vệ Tam tới gần, anh dán mặt bên tai cô nói nhẹ nhàng, “Thật xin lỗi.”

Vệ Tam đang ngửi cảm giác nghe vậy thì lấy làm khó hiểu, hiện tại đầu óc cô không tỉnh táo cơ mà năng lực phân tỉnh vẫn còn. Cô toan muốn lùi lại một bước, lúc này Ứng Tinh Quyết đã ấn nút công tắc.

...

Tiếng nổ lớn vang lên trên đấu trường lạnh lẽo. Trên máy bay chưa hoàn toàn bay ra khỏi đấu trường, bốn người trường Damocles đỏ cả mắt, Liêu Như Ninh thì trực tiếp hộc máu ngất đi. Còn dân chúng không biết rõ tình hình trên Sao Phàm Hàn lại cho rằng có một thảm họa địa chất, lòng người bàng hoàng.

...

[Đài phát sóng khẩn cấp, gần đây, Quân Độc Lập và một số sinh viên trường quân sự cùng nhau tìm thấy đầu nguồn của sương bọ đen trong đấu trường lạnh lẽo và đã loại bỏ nó. Được biết trong chiến vây quét lần này, sinh viên vừa thợ và chiến sĩ, người đã thiết kế cơ giáp vượt cấp, Vệ Tam,… đã hy sinh. Bị thương nặng, gặp cảnh ngàn cân treo sợi tóc có tổng chỉ huy Quân Độc Lập Ứng Du Tân, chiến sĩ độc lập cấp siêu 3S Sơn Cung Ba Nhận của trường Quân sự South Pasadena, cùng với... chỉ huy trường Quân sự Đế Quốc Ứng Tinh Quyết. Bên cạnh đóm Liêu Như Ninh của trường Quân sự Damocles đang được điều trị khẩn cấp trong khoang điều trị.]

Người dẫn chương trình kênh Truyền thông Lam Phạt đưa tin với vẻ mặt nghiêm túc, giữa chừng còn khựng lại mấy lần.

Tin tức phát sóng này vừa được mạng Tinh Võng lan truyền đã làm Liên bang xôn xao kinh hãi. Dân chúng còn chưa kịp vui mừng câu trước khi diệt được đầu nguồn là đã đón nhận ngay tin Liên bang có nhiều người cấp siêu 3S như vậy mà Vệ Tam, người được mọi người chú ý nhất, lại đột nhiên hy sinh; còn có mấy người Ứng Tinh Quyết đang gặp nguy hiểm.

Không chỉ riêng người dân, ngay cả quân khu và cả giới truyền thông cũng chấn động hết cả.

Giới truyền thông trông chờ lâu thế này vì muốn đào ra tin tức về cơ giáp vượt cấp, kết quả kênh Lam Phạt đã tung ra tin tức lớn như vậy trong nháy mắt.

“Bây giờ đi thăm dò xem họ đang ở bệnh viện nào!”

“Tổng chỉ huy Quân Độc Lập bị thương, họ phải có đại diện xuất hiện, phải tìm bọn họ để phỏng vấn!”

... Tất cả các kênh truyền thông đang giành giật từng giây, muốn có

được tin tức trực tiếp.

Có những kênh truyền thông chụp được mấy tấm ảnh thật, Kim Kha và Ứng Thành Hà đứng ở hành lang bệnh viện, dựa vào tường, gầy gò hơn dĩ vãng, sắc mặt cũng tiều tụy đi. Thậm chí còn có người chụp lén được vài khung hình cảnh Ứng Thành Hà ngồi xổm bên cạnh vườn hoa của bệnh viện, kiềm nén để không khóc.

Vài khung ảnh cảm động này lộ ra, cuối cùng toàn bộ Liên bang mới có cảm giác thực sự về cái chết của Vệ Tam.

“Bây giờ là thời điểm tốt nhất để Quân Độc Lập trở mình.” Kim Kha đứng trong phòng bệnh nói với Quý Lương, “Lúc trước còn có một bộ phận không tin nguyên nhân Quân Độc Lập chạy trốn, bây giờ bởi vì tổng chỉ huy Ứng, chúng ta sẽ làm sáng rõ tất cả mọi chuyện, thầy Quý có thể giao chuyện này cho cháu.”

Quý Lương nhìn sinh viên quân sự trẻ tuổi không quen thuộc này thì trong lòng thở dài, cuối cùng gật đầu: “Cháu cần cái gì thì cứ liên lạc với tôi.”

Ứng Du Tân nằm trên giường bệnh này, ông cũng cùng thức dậy với ông ấy rồi nhanh chóng rơi vào cơn mê sâu, bác sĩ bảo ông chẳng còn được mấy ngày nữa. Sơn Cung Ba Nhận bị đâm thủng toàn thân thì nằm ở một phòng bệnh khác, cậu ta có nền tảng tốt nên khôi phục nhanh chóng.

Kim Kha đi ra chuẩn bị đi xem Liêu Như Ninh, vừa bước vào là có ngay cái ly bay tới trước mặt cậu ấy. Cậu ấy nghiêng đầu né tránh: “Vết thương đã lành nhanh như vậy?”

“Vệ Tam chưa chết!” Liêu Như Ninh lại ném một cái ly sang, “Mắc cái gì mà muốn Lam Phạt nói như vậy?”

“Lúc nổ tung thì cậu còn chưa rời khỏi đấu trường lạnh lẽo.” Kim Kha chẳng thay đổi sắc mặt, “Cậu cho rằng Vệ Tam còn có thể sống được? Thậm chí Ứng Tinh Quyết cũng hôn mê đến nay bởi vì sử dụng hàng rào bảo vệ được thực thể quá mức.”

Liêu Như Ninh ôm lấy đầu với đôi mắt đỏ hoe, cậu ta tung chăn lên phủ cả đầu mình: “Dù sao tôi cũng không tin!”

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Hôm nay Vệ Tam chết!

Chương 318

“kế hoạch khác”

Đầu nguồn của sương bọ đen đã bị diệt, chuyện liên quan trọng đại đã có người của quân khu vào Sao Phàm Hàn, bây giờ có quân đội xung quanh đấu trường lạnh lẽo. Nhưng các phương tiện truyền thông chỉ trích các quân khu giờ mới tới, giờ đây các sinh viên quân sự có giá trị nhất của Liên bang đã hy sinh mà họ lại tới đấu trường lạnh lẽo thì đã quá muộn.

Dù cho trên Tinh Võng bàn luận ầm ã, giờ phút này trong đấu trường lạnh lẽo đã có quân đội đứng đầy từ sớm, Quân khu 1, Quân khu 5… thậm chí có cả người ở Quân khu 13. Họ muốn kiểm tra kỹ lưỡng xem có sương bọ đen còn sót lại trong đấu trường không.

Thân Đồ Khôn mang theo một tiểu đội để tìm kiếm trong tuyết, trong ánh mắt có sự mơ màng hiếm thấy. Khi nhận được tin tức, anh đang ở tiền tuyến chém giết tinh thú. Rõ ràng đoạn thời gian trước Vệ Tam còn tỏa sáng trong giải đấu, tới lúc nghe được tin tức lần nữa thì chính là cảnh Vệ Tam chết cùng với nguồn gốc của sương bọ đen.

“Trung tướng Lê, ở ngay đây bọn họ…” Thân Đồ Khôn đi tới trước một cái hố sâu, đụng phải mấy đội khác và nhìn thấy Lê Trạch thì không kìm được mà tiến lên hỏi.

Khí hậu trường đua lạnh lẽo rét căn cắt, có tuyết quanh năm, người đi qua không để lại dấu vết. Thế mà sau nhiều ngày trôi qua, hố tuyết lớn như vậy ở giữa vẫn không được lấp đầy, có thể thấy sức mạnh của việc tự nổ cấp siêu 3S vào thời điểm đó.

Lê Trạch đứng ở rìa hố lớn không nói một lời nhìn xuống dưới lớp băng; khi anh ấy nhận được tin tức là cấp tộc chạy ngay tới. Ban đầu anh con nghĩ rằng đám sinh viên này chỉ đùa giỡn, Vệ Tam có thể bị thương, và khi anh tới đến bệnh viện là sẽ thấy năm đứa nhảy nhót tưng bừng; thế mà anh tới đó thì chỉ có bốn người lặng im. Kim Kha và Hoắc Tuyên Sơn có khả năng điều khiển cảm xúc mạnh mẽ mà mắt cũng đỏ cả ngày, Ứng Thành Hà thì ngồi ở hành lang bệnh viện ngẩn người mỗi ngày, dùng mắt thường cũng thấy được em ấy vàng võ gầy rọp. Về phần Liêu Như Ninh còn nằm trên giường bệnh tĩnh dưỡng, em ấy có tâm tình dao động lớn nhất, thường xuyên muốn chạy ra ngoài, khi vết thương rách toạch thì lại bị Hoắc Tuyên Sơn đánh ngất xỉu rồi khiêng về.

Từ biểu hiện của mấy người này, Lê Trạch sao mà còn cho rằng Vệ Tam không có chuyện gì được.

“Đáng tiếc, thời vận của trường Damocles luôn không đủ.” Lộ Chính Tân ngồi xổm xuống sờ một nắm tuyết và đặt dưới mũi ngửi ngửi, “Hiện giờ trường Đế Quốc không chỉ có chỉ huy cấp 3S mà chỉ huy này còn có cơ giáp cấp siêu 3S; hai anh em Sơn Cung cũng có cơ giáp cấp siêu 3S, tuy rằng cơ giáp của Sơn Cung Ba Nhận đã bị phá hủy hơn phân nửa, nhưng cơ giáp Sơn Cung Dũng Nam vẫn tốt, huống hồ nghe bảo nhà họ Sơn Cung dựa lưng vào Quân Độc Lập. Sau này trường Đế Quốc và trường South Pasadena sẽ xếp hạng phía trước rồi. Mà các cậu vất vả lắm mới có được sinh viên kiêm thợ và chiến sĩ cấp siêu 3S thì cứ như vậy cho tự nổ.”

Những ngày này, thông qua miệng của kênh Lam Phạt, sự trả giá của Quân Độc Lập trong những năm qua đã dần nổi lên, một số người Quân Độc Lập đang ẩn tàng đã đi đến nơi sáng và nhà họ Sơn Cung là một trong số đó.

Lộ Chính Tân đổ băng tuyết tan trong tay: “Nhưng mà Vệ Tam chết cũng coi như được giải thoát. Dù sao… em ấy vẫn là người bị nhiễm bệnh.”

Lê Trạch lạnh lùng nhìn sang: “Sao anh không bị nhiễm bệnh?”

Lộ Chính Tân nhún vai: “Cũng không thể để tất cả kẻ xấu là người bị nhiễm bệnh hết được.”

Thân Đồ Khôn đứng bên cạnh: “…” Có người thực sự thừa nhận mình là người xấu.

Lúc quân đội lục soát đấu trường lạnh lẽo, gia chủ nhà họ Ứng tự mình tới muốn đưa Ứng Tinh Quyết về Sao Đế Đô, nhưng trước đó ông ấy cũng có tới gặp Ứng Du Tân. Cuối cùng có có kênh truyền thông chụp được cảnh Ứng Thanh Đạo mang theo hai khoang trị liệu lên tàu vũ trụ và rời đi.

Trên mạng Tinh Võng thổn thức, hai vị chỉ huy cấp siêu 3S nhà họ Ứng giờ đã rơi vào hôn mê hết, bản thân Ứng Thanh Đạo cấp B lại phải khiêng toàn bộ nhà họ Ứng.

“Thầy Quý cũng đi theo?” Kim Kha đứng ở hành lang bệnh viện ngửa đầu nhìn tin tức trên chỗ quảng cáo, cậu ấy hỏi Hoắc Tuyên Sơn vừa

ra khỏi phòng bệnh.

“Ừm, thầy Quý nói muốn đi cùng tổng chỉ huy Ứng một đoạn đường cuối cùng.” Hoắc Tuyên Sơn đóng cửa phòng bệnh lại, giơ tay ấn thái dương và nói với vẻ bình tĩnh, “Tôi muốn tới đấu trường lạnh lẽo một chuyến.”

“Bây giờ cậu tới làm gì?” Kim Kha không quay lại, cậu cứ nhìn chằm chằm vào màn hình quảng cáo.

“Cuối cùng thì Vệ Tam ở trong đấu trường lạnh lẽo, tôi muốn đi tìm... một chút đồ đạc của cậu ấy.”

Kim Kha lấy ra một góc áo nổ tung từ túi: “Không cần đi đâu, tôi đã đến đó trước rồi. Vụ nổ quá mạnh, chỉ có một cái này bị mắc kẹt trong băng.”

Hoắc Tuyên Sơn nhìn chằm chằm vào góc áo trên tay Kim Kha, đó là trang phục huấn luyện của trường Damocles, cũng là quần áo Vệ Tam mặc ngày hôm đó.

“Vết thương của Như Ninh cũng gần như tốt rồi, vài ngày nữa chúng ta cần phải trở lại trường Damocles. Thầy cô hy vọng chúng ta tạm thời không rời trường, cậu cũng đi thu dọn đồ đạc đi.” Kim Kha cẩn thận thu hồi góc áo, hai tay đút túi và rời đi.

Hoắc Tuyên Sơn đứng sau lưng bỗng nhiên hỏi: “Còn có một chiếc máy bay không thấy đâu, là do cậu mang về?”

Lúc đó họ đã lái một chiếc máy bay vào trường đua lạnh lẽo với một khoang điều trị trên đó, cho nên từ đầu đến cuối, họ chỉ sử dụng một chiếc máy bay. Nhưng khi Ứng Du Tân và Quý Lương đi vào, bọn họ cũng sử dụng một chiếc máy bay cỡ nhỏ.

“Tôi xin anh Thân Đồ bản đồ ra-đa của đấu trường lạnh lẽo mà cũng chả thấy chiếc máy bay kia.” Hoắc Tuyên Sơn tiếp tục.

Kim Kha cuối cùng cũng dừng bước, cậu ấy nghiêng đầu nhìn Hoắc Tuyên Sơn, cuối cùng cũng chả nói cái gì nữa mà cứ rời đi.

Hoắc Tuyên Sơn đứng tại chỗ, thật lâu sau cậu ta bỗng nhiên ôm trán cười ngỏn ngoẻn. Cậu ta lảo đảo dựa lưng vào tường rồi chậm rãi trượt người xuống: Liêu Như Ninh không tin Vệ Tam sẽ chết, mình cũng không tin!

...

Một chiếc tàu vũ trụ nào đó đi về hướng Sao Đế Đô.

“Bác sĩ Hứa, khi nào chú ấy sẽ tỉnh?” Ứng Thanh Đạo đứng trước giường bệnh, nhìn người nằm trên đó và vô tri vô giác hỏi.

“Thật khó mà nói, cảm giác anh ấy tiêu hao quá độ quanh năm, rồi lại bị thương nặng trong trường đua lạnh lẽo. Sợ tỉnh lại...” Hứa Chân nhìn người tóc bạc trên giường bệnh với nội tâm phức tạp, năm đó bà gặp thì người này vẫn là thanh niên hăng hái, gừa gặp lại đã…

Ứng Thanh Đạo đưa tay nắm chặt tay người trên giường: “Dù có như thế nào cũng phải tỉnh lại gặp anh một lần, nhiều năm như vậy, anh có quá nhiều điều muốn nói với chú.”

Hứa Chân nghiêng người mím môi, sau đó cho hay: “Gần đây ngành y học đang nghiên cứu một loại thí nghiệm mô phỏng cảm giác, nếu anh ấy tỉnh lại được và bước vào dự án này, có lẽ có thể kéo dài thêm một thời gian nữa.”

Ứng Thanh Đạo giúp người trên giường sửa sang tóc tai thật tốt: “Chờ chú ấy tỉnh lại đã. Chuyện của Du Tân trước giờ toàn do chú ấy tự quyết định.”

Hứa Chân gật đầu: “Tôi biết rồi, Ứng Tinh Quyết thì?”

“Cháu nó không có chuyện gì và đã tỉnh lại, còn muốn phiền bác sĩ Hứa chăm sóc Ứng Du Tân ở chỗ này.” Ứng Thanh Đạo đứng dậy nói.

“Đó là chuyện trong bổn phận.”

Ra khỏi phòng y tế, Ứng Thanh Đạo đi ngang qua căng tin: “Cái món canh này, còn có hai phần kia nữa, đóng gói cho gọn. Có nước cam không?”

“Dạ có.”

“Không phải thương hiệu này.” Ứng Thanh Đạo nhìn một chút rồi chỉ vào một lọ bên cạnh, “Cái kia.”

“Gia chủ, có cần tôi giúp ngài đưa qua đó không?” Người bên cạnh

thấy Ứng Thanh Đạo tự mình đẩy xe ăn nhỏ tính đi thì hỏi theo bản năng.

“Không cần.” Ứng Thanh Đạo từ chối, ông tự mình đẩy xe, phía trên xe đặt đủ các loại cơm ăn, phía dưới là canh và đồ uống rồi đi đến chỗ nghỉ ngơi của Ứng Tinh Quyết.

Chiếc tàu vũ trụ này thuộc sở hữu của riêng nhà họ Ứng, ngoại trừ tính năng cơ bản bên ngoài thì thứ tốt nhất là sự thoải mái, phòng nào phòng nấy lớn hơn nhiều so với tàu dân sự thông thường. Ngày đó Ứng Tinh Quyết và Ứng Du Tân được mang đến đã được chia ra ở hai đầu. Tình huống của Ứng Du Tân không tốt nên nằm ngay trong phòng y tế, Ứng Tinh Quyết thì ở bên phòng khác, bình thường không có người canh giữ ở bên đó mà chỉ có Ứng Thanh Đạo đi tới.

Ứng Thanh Đạo đặt xe đẩy ở cửa rồi tiến tới gõ cửa: “Thức ăn ở bên ngoài, có chuyện gì nhớ kỹ là liên lạc với cha.” Sau đó đã xoay người rời đi.

Sau một lúc lâu, rốt cuộc Ứng Tinh Quyết đi ra từ bên trong, mở cửa rồi đẩy xe ăn đi. Anh im lặng đặt toàn bộ thức ăn trên bàn, trong tay cầm chai nước cam kia rồi lại chẳng biết nhớ tới cái gì mà anh sững sờ một tí, cuối cùng mới đi về phía phòng ngủ.

Có một người nằm trên giường trong phòng ngủ, cô nhắm mắt lại và ngủ ở đó, mảy may chẳng nhìn thấy bất kỳ sự dữ dội nào.

Ứng Tinh Quyết kéo ngăn kéo bên giường, lấy ra một ống tiêm từ bên trong, khom lưng vén ống tay áo cô, đoạn, dùng cồn lau một vùng da nhỏ trên cánh tay, sau đó nhẹ nhàng đâm kim tiêm vào da.

Tiêm xong mũi này, anh ném tất cả mọi thứ mình đã sử dụng vào thùng rác. Một hồi sau, cuối cùng người trên giường cũng có động tĩnh, đầu ngón tay hơi giật giật.

Tầm mắt Ứng Tinh Quyết dừng trên ngón tay cô, người trên giường lại đột nhiên mở mắt ra, dùng đôi mắt lạnh như băng và đen kịt nhìn chằm chằm anh.

“Em tỉnh rồi.” Ứng Tinh Quyết nhìn sang và chả thấy ngoài ý muốn. Anh vươn tay, lòng bàn tay hiện ra cảm giác, “Vệ Tam, đã đến lúc ăn cơm rồi.”

Vệ Tam không nghe rõ cũng chẳng muốn nghe xong nửa câu sau, cô

chỉ quan tâm đ ến cảm giác từ lòng bàn tay người đối diện. Cô chỉ vừa đưa tay là đụng được ngay cảm giác của người ta.

Nghĩ như vậy, cô cũng làm y vậy.

Ứng Tinh Quyết thu tay lại, dùng sức kéo người cô lên, mặc cho cô nuốt chửng cảm giác trong lòng bàn tay mình. Cơ mà anh chỉ thả ra ngần ấy hiển nhiên cũng làm người ta chẳng hài lòng, cứ nhìn lăm lăm vào anh như thể đang nghiên cứu làm thế nào để mổ xẻ anh, lấy đi tất cả các cảm giác bên trong.

“Tôi chết rồi thì cảm giác cũng sẽ biến mất.” Ứng Tinh Quyết xoay người cho hay.

Vệ Tam không thích nghe những lời này, cô muốn cảm giác nhiều hơn.

“Muốn cảm giác thì ăn cơm trước.” Ứng Tinh Quyết kéo cô ngồi xuống.

Vệ Tam bị đe dọa thì trong lòng không vui nhưng cô không biểu hiện ra, cứ thế ngồi ăn cơm với người này.

“Đây là nước trái cây mà em thích uống.” Ứng Tinh Quyết rót một ly nước cam và đẩy cho Vệ Tam.

Vệ Tam dùng ánh mắt đen kịt nhìn chằm chằm anh rồi cuối cùng vẫn uống sạch sẽ.

Ban đầu cô nghĩ rằng cơm nước xong xuôi là được cho cảm giác, nhưng ngay sau khi bữa ăn kết thúc, thì người đàn ông này giơ tay lên và chạm vào mặt dây chuyền bị hỏng làm cô ngất xỉu một lần nữa.

Vào giây cuối cùng mất ý thức, Vệ Tam vẫn đang suy nghĩ:... Lần sau, trước tiên phải phá mặt dây chuyền của người này.

Thời gian quay trở lại, vào ngày ở đấu trường lạnh lẽo.

Kim Kha mang theo tất cả mọi người lái máy bay rời đi, Ứng Tinh Quyết và Vệ Tam thì mặt đối mặt. Cô muốn cảm giác của anh, cả người đã xáp lại, rồi anh ấn thẳngấn nút công tắc trên mặt dây chuyền.

Không có tiếng nổ như tưởng tượng, chỉ có cảnh Vệ Tam bị gây mê ngất xỉu.

Ứng Tinh Quyết ôm Vệ Tam, cất mặt dây chuyền, nhìn cái kén xám tạo thành một cái động băng khổng lồ với khuôn mặt không có biểu cảm gì. Cho tới nay anh luôn nói dối Vệ Tam.

Vệ Tam tới tìm anh nói không muốn vứt đi thuốc nổ nén và chuyển nó sang công tắc. Khi người thợ máy nhìn anh, Ứng Tinh Quyết dùng cảm giác hạ mệnh lệnh trong đầu người thợ máy kia nhân cơ hội chuyển thuốc nổ nén thành thuốc gây mê nồng đậm dùng được nhiều lần. Lúc ấy Vệ Tam vội vàng làm mặt dây chuyền, tuyệt nhiên không phát hiện chuyện người thợ máy làm.

Ứng Tinh Quyết ôm Vệ Tam hôn mê tiến vào trong chiếc máy bay Ứng Du Tân kia, bay về một hướng khác. Trước khi rời đi, anh dùng cảm giác khổng lồ cho nổ tung toàn bộ phần đất này.

Sau đó là tin tức truyền ra ngoài về cái chết của Vệ Tam, về vì chống lại sương bọ đen mà anh tiêu hao cảm giác quá mức rồi rơi vào hôn mê.

Ứng Tinh Quyết chưa báo cho ai hay, thậm chí ngay cả những người ở trường Damocles mà anh cũng giấu giếm. Tuy nhiên… chắc là cha anh đoán được điều gì đó rồi, anh cũng không giấu được bao lâu với phía Kim Kha.

…

Ôm Vệ Tam và đặt lại lên giường, Ứng Tinh Quyết đứng bên cạnh im lặng nhìn cô.

- -- Anh còn có kế hoạch khác.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Tam: Lại xỉu… Lần sau phải dạy dỗ anh ấy mới được. (-

-)

Chương 319

“còn có một người thuộc Quân Độc Lập”

Một trong những thứ mà con người giỏi nhất chính là lãng quên, ngày dần trôi và dường như Liên bang đã lấy lại bình tĩnh. Đầu nguồn của sương bọ đen đã bị phá hủy, quân khu đang quét sạch những người bị nhiễm bệnh, tinh thú cũng nằm ngoài phòng tuyến bảo vệ, mọi thứ đang phát triển theo hướng tốt.

Không tìm được gì trong trận đấu cực lạnh, toàn bộ quân nhân đã quay về nhận mệnh lệnh khác, lãnh đạo Quân khu 1 cũng sớm thoát khỏi sự tự giam cầm, một lần nữa điều khiển cục diện.

“Vất vả rồi, thân thể tốt hơn chưa?” Cơ Nguyên Đức ngồi ở trước bàn làm việc nói với Ứng Tinh Quyết, “Chuyện của Vệ Tam... chẳng ai ngờ được, cháu đừng nên tự trách mình.”

Ngoại trừ bốn người của trường Damocles còn có một Tông Chính Việt Nhân biết được phân nửa, những người khác đều cho rằng Vệ Tam đã tự nổ và chết chung với sương bọ đen.

“Mặt khác, bây giờ Liên bang đang trong giai đoạn tái thiết, cháu và Sơ Vũ ở lại Quân khu 1 để hỗ trợ.” Cơ Nguyên Đức thở dài, “Qua vài ngày, có thể những người ở Quân khu 13 sẽ đến để lấy huân chương cho Vệ Tam. Đáng tiếc, đứa nhỏ Vệ Tam đó có thực lực cường hãn, ban đầu còn là sự giúp đỡ lớn cho Liên bang.”

Cơ Sơ Vũ nhìn về phía Ứng Tinh Quyết, trong khoảng thời gian này cậu ta và mấy người khác của trường Đế Quốc vẫn ở lại trường học vì duy trì trật tự lúc kiểm tra người bị nhiễm bệnh, ngay cả cậu ta cũng chẳng ngờ được Vệ Tam sẽ chết ở đấu trường lạnh lẽo.

“Đại tướng, Nam Phi Trúc vẫn bị giam giữ ở Quân khu 1, cháu muốn tới gặp cậu ta.” Ứng Tinh Quyết không nói tiếp về Vệ Tam mà lại nhắc tới một chuyện khác.

Cơ Nguyên Đức ngạc nhiên: “Cháu còn chưa biết?”

Ứng Tinh Quyết giương mắt: “Biết cái gì ạ?”

“Nam Phi Trúc tự sát trong ngục giam.” Bên cạnh, Cơ Sơ Vũ chủ động giải thích, “Để phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn xảy ra, thi thể

của cậu ta đã được hỏa táng rồi.”

“Chuyện lúc nào?” Ứng Tinh Quyết hỏi.

“Nam Phi Trúc mấy lần muốn dụ dỗ người canh gác, cuối cùng chỉ có thể nhốt một mình nó trong ngục giam đóng cửa, mỗi ngày cố định đưa dịch dinh dưỡng qua cửa sổ. Một tuần sau khi các cháu rời đi, nó này liền tự sát.” Cơ Nguyên Đức lắc đầu, “Chẳng hỏi ra được nửa câu tin tức hữu dụng, không thể giúp được các cháu. Nhưng mà, vì sao Tinh Quyết bỗng nhiên muốn gặp tên đó?”

“Đầu nguồn của sương mù bọ đen bị diệt, hiện tại chỉ có một mình Nam Phi Trúc. Ban đầu định hỏi cậu ta có cách nào để loại bỏ sương bọ đen trên người người bình thường hay không.” Ứng Tinh Quyết nói với vẻ bình tĩnh, “Nếu cậu ta đã chết, hiện tại chỉ có loại bỏ tất cả người bị nhiễm bệnh. Nếu mấy người bình thường đó không bị kích hoạt thì sẽ không xảy ra chuyện.”

“Nhanh thôi.” Cơ Nguyên Đức nói với Ứng Tinh Quyết, “Tinh Quyết, bác có chút chuyện muốn nói với Cơ Sơ Vũ.”

Ứng Tinh Quyết gật đầu, xoay người đi ra ngoài. Đi tới cửa, anh đứng nghiêng mặt dừng lại một lát, cuối cùng cất bước rời đi.

“Đại tướng?” Cơ Sơ Vũ đứng ở trước bàn làm việc nhìn Cơ Nguyên Đức, không rõ ông ấy để lại một mình mình là có chuyện gì.

“Không có người ngoài ở đây, không cần phải gọi đại tướng.” Cơ Nguyên Đức chỉ vào cái ghế bên cạnh, ra hiệu cậu ta ngồi xuống.

Cơ Sơ Vũ ngồi xuống: “Bác, bác kêu con lại làm gì?”

“Cơ giáp cấp 3S do Vệ Tam làm trước đó đã được vận chuyển đến Quân khu 5, hơn nữa sau khi Ứng Tinh Quyết tốt nghiệp sẽ đi tới Sao Huyễn Dạ. Nó lại là chỉ huy cấp siêu 3S, sau này tuyến phòng hộ tinh thú ít nhất có thể vững chắc trăm năm.” Trên mặt Cơ Nguyên Đức lộ vẻ dịu dàng, “Bác cũng dần già đi, sau này con cứ ở lại Quân khu 1, làm việc thay bác.”

“Bác hai.” Cơ Sơ Vũ nghiêng người nhìn Cơ Nguyên Đức, cậu ta nắm lấy nhẫn cơ giáp của mình và nói chân thành, “Con muốn tới chiến trường, con là một người chiến sĩ độc lập.”

“Bảo vệ dân chúng không chỉ có mỗi con đường chém giết tinh thú,

bác cũng ở lại Quân khu 1 nhiều năm như vậy." Cơ Nguyên Đức nghe Cơ Sơ Vũ nói thế thì không tức giận, đúng là hiếm thấy, "Bác biết con là một đứa trẻ ngoan, nhưng tâm tư của mấy chỉ huy quân khu này quá lanh lẹ, bác lo… Quân khu 1 cần một nhà lãnh đạo kiên cường và giàu lòng hy sinh."

"Con chỉ là chiến sĩ độc lập cấp 3S, Sơn Cung Ba Nhận thêm Sơn Cung Dũng Nam toàn là chiến sĩ độc lập cấp siêu 3S, chưa kể bọn họ còn có cơ giáp cấp siêu 3 do Vệ Tam xây dựng. Quân khu 1 cần chiến sĩ độc lập thực lực cao, hẳn là nên chọn từ trong hai người bọn họ mới đúng." Cơ Sơ Vũ cúi đầu cho hay.

"Sơ Vũ, chuyện gì đã xảy ra?" Cơ Nguyên Đức nhíu mày, "Một giải đấu còn chưa so tài xong mà đã mài hết nhuệ khí của con. Lúc trước bác hai của con cũng chả phải là người mạnh nhất trong đám người, ai mà nghĩ được nhà họ Cơ chúng ta sẽ đi tới địa vị hiện tại? Chỉ cần Sơ Vũ con muốn thì hiển nhiên bác sẽ đẩy được con lên. Huống chi tinh thú đang tiến hóa, cảm giác của con người chúng ta nhất định sẽ phát sinh tiến hóa nữa."

"Bác!" Cơ Sơ Vũ đột nhiên đứng lên, "Chúng ta không phải là người bị nhiễm bệnh, hơn nữa Jill Gil Wood tiến hóa vì Quân Độc Lập đã làm thí nghiệm với cậu ấy bằng sương bọ đen. Bây giờ cảm giác của cậu ấy là cấp 3S, nhưng hậu quả trong tương lai thì vẫn chưa biết."

"Con không cần kích động như vậy." Cơ Nguyên Đức nhìn Cơ Sơ Vũ, "Quy luật tự nhiên, một bên tiến hóa, một bên khác không thể bị diệt sạch, nhất định cũng sẽ sinh ra tiến hóa tương ứng. Bác chỉ nói sự thật rằng con người không thể tuyệt chủng như vậy."

"Đó cũng là chuyện của thế hệ tiếp theo, đời tiếp theo nữa." Cơ Sơ Vũ cúi đầu, "Không tới phiên con."

"Quên đi, con về trước." Cơ Nguyên Đức ấn huyệt thái dương, tức giận, "Chuyện này sau này lại nói."

…

Cơ Sơ Vũ đi ra, chuẩn bị vào máy bay rời khỏi Quân khu 1 thì phát hiện Ứng Tinh Quyết đứng bên cạnh. Cậu ta đi tới: "Sao cậu vẫn còn ở đây?"

"Trong lúc mấy cậu ở trường, có chuyện gì xảy ra không?" Ứng Tinh Quyết hỏi.

“Không có, chỉ xảy ra vài cuộc bạo loạn trong quá trình phát hiện người bị nhiễm bệnh.” Cơ Sơ Vũ nhìn Ứng Tinh Quyết, “Mấy người trong trường Damocles lúc ấy cũng có mặt?”

Ứng Tinh Quyết gật gật đầu: “Tôi có một chuyện muốn nhờ cậu giúp đỡ. Nơi giam giữ Nam Phi Trúc có máy giám sát, tôi muốn lấy được video vào một tuần trước khi cậu ta chết.”

“Được.” Cơ Sơ Vũ không hỏi vì sao, chỉ là trước khi rời đi còn hỏi một câu, “Sau khi tốt nghiệp, cậu sẽ tới Quân khu 5?”

“... Không rõ, chuyện sau tốt nghiệp thì chờ tốt nghiệp rồi nói sau.”

Nhìn bóng lưng Ứng Tinh Quyết rời đi, Cơ Sơ Vũ bỗng nhiên thấp giọng bật cười, thì ra cậu ta cũng sẽ nói không rõ lắm; Ứng Tinh Quyết từ trước tới nay luôn biết rõ mọi chuyện, đi một nước đã nhìn được trăm bước, mà mới qua chưa đến một năm, người và mọi chuyện đã thay đổi lớn như vậy.

...

Nhà họ Ứng.

“Xét nghiệm máu, thay đổi cảm giác...” Tỉnh Thê đang so sánh với số liệu ghi chép mấy ngày qua. Từ sau khi Truyền thông Lam Phạt tiết lộ tin tức đó, bác ấy đã nhận được tin tức của Ứng Tinh Quyết, cháu ấy muốn bác âm thầm đến Sao Đế Đô. Về phần Ứng Tinh Quyết liên lạc với bác như thế nào, đến bây giờ Tỉnh Thê vẫn chưa hiểu được, dù sao nhà họ Ứng có nhiều thủ đoạn.

“Thế nào?” Ứng Tinh Quyết đẩy cửa tiến vào, hỏi.

“Chờ một chút, để bác làm tỷ lệ trùng hợp.” Tỉnh Thê đang điều khiển bộ quang não lớn, màn hình ánh sáng lớn hiển thị một số đường cong, thoạt nhìn tương tự nhau, “Chồng lên?”

Những biểu đồ đường cong này trùng khớp hoàn hảo với nhau.

Ứng Tinh Quyết nhíu mày tiến lên, không ngừng phóng đại đường cong cho đến khi màn sáng không thể phóng to nữa: “Xem chỗ này.”

Tỉnh Thê nheo mắt nhìn hồi lâu: “Bóng chồng... Không đúng, là biến thóa. Trong cơ thể cháu ấy đang thay đổi chỉ là quá nhỏ mà thôi.”

Tỉnh Thê so sánh một số đường cong dữ liệu khác, cuối cùng phấn khích: “Cảm giác trong cơ thể Vệ Tam đang tăng chậm chạp, mặc dù hiện tại đang ở thế dưới cơ nhưng theo thời gian, nhất định có thể áp chế trở lại! Cảm giác của cháu ấy quá mạnh mẽ, ở dạng này mà còn gồng chống được.”

Ứng Tinh Quyết nhìn đường cong trên màn ánh sáng, ngón tay buông xuống bên chân cũng nới lỏng.

“Tuy nhiên, thuốc gây mê trên cổ Vệ Tam không thể dùng được mấy lần nữa đâu.” Tỉnh Thê nói, “Tố chất thân thể của cháu ấy quá tốt, tôi đoán sau này dùng thuốc gây mê nhiều hơn thì còn có thể sinh ra chuyện miễn dịch. Ban đầu loại thuốc gây mê cháu dùng chính là loại mạnh nhất, cũng chẳng thể tăng thêm liều lượng nữa.”

“Cháu biết.”

Tỉnh Thê nhìn Vệ Tam nằm ở đằng kia: “Ở giai đoạn này chắc là còn dùng thuốc gây mê được, trước đó tôi cố gắng tìm thuốc khác thay thế.”

“Trong khoảng thời gian này làm phiền bác sĩ Tỉnh.”

“Điều tôi nên làm.” Tỉnh Thê chào xong thì đi về chỗ ở của riêng mình, chuẩn bị để kiểm tra tài liệu và làm lại thuốc gây mê.

Cửa vừa đóng, Ứng Tinh Quyết đi đến bên giường nhìn Vệ Tam đang mê man. Hồi lâu, đầu ngón tay anh đáp xuống một bên khuôn mặt cô, nhưng cuối cùng vẫn chỉ đưa xếch lên, vén sợi tóc bên mặt.

...

Một ngày trước khi người ở Quân khu 13 đến Sao Đế Đô, Ứng Tinh Quyết nhận được máy giám sát quay cảnh giam giữ Nam Phi Trúc. Anh không đi tới Quân khu 1, mà ở lại nhà họ Ứng để xem mấy đoạn quay giám sát nó.

Máy quay cảnh rất đơn giản, chỉ có giao đồ ăn theo định kỳ mỗi ngày, thỉnh thoảng có mấy lãnh đạo đi sang để thẩm vấn, lãnh đạo Quân khu 1 toàn làm chuyện theo tập thể trong thời kỳ đặc biệt để tránh hiềm nghi.

Ứng Tinh Quyết xem cảnh Nam Phi Trúc tự sát một phút đó lặp đi

lặp lại trong máy quay, tường trong phòng giam được bọc mềm nên dù cậu ta có muốn đập đầu vào tường cũng không thể làm tổn thương chính mình, cuối cùng Nam Phi Trúc nằm trên giường, lựa chọn cắn lưỡi để tự sát.

Nguyên nhân cái chết là do bị sặc một nửa lưỡi khiến cậu ta nghẹt thở.

Ứng Tinh Quyết luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng, anh đưa cái máy giám sát cho nhân viên kỹ thuật nhà họ Ứng, bảo bọn họ điều tra xem máy này có bị ai làm thêm trò gì trong đó không. Đến hôm sau, anh nhận được phản hồi là thật sự bên trong có hai video giám sát thiếu mất hơn 10 giây.

Một video là lúc sau khi lãnh đạo Quân khu 1 đi vào, nó thiếu 5 giây; 6 giây còn lại nằm ở cảnh khi Nam Phi Trúc tự sát.

Mặt Ứng Tinh Quyết chẳng biểu hiện gì nhìn báo cáo, đúng thật là người lãnh đạo Quân khu 1 có vấn đề.

“Tinh Quyết, chú tư con tỉnh rồi, mau tới đây.” Ứng Thanh Đạo gọi tới kêu Ứng Tinh Quyết tới phòng ở khu nhà phía trước.

Ứng Tinh Quyết đóng quang não, đứng dậy đi về phía phòng ở khu trước, gian phòng đó từ đầu đã thuộc về Ứng Du Tân. Đến khi ông rời đi rồi thì nhà họ Ứng cũng chẳng niêm phong, nhưng mà quân khu từng nhiều lần tới lục soát khiến đồ đạc bên trong bị phá hư chẳng ít.

Khi anh chạy tới, Ứng Du Tân đang dựa vào giường, trước mặt là mấy cái màn ánh sáng, cả thảy toàn là tin tức của các phương tiện truyền thông; Ứng Thanh Đạo bên cạnh cũng đang nói với ông những chuyện gần đây.

“Tới đây.” Ứng Thanh Đạo là người đầu tiên phát hiện Ứng Tinh Quyết đến nên vẫy tay với anh, “Sau khi chú tư con tỉnh lại cứ nói muốn gặp con.”

“Chú tư.” Ứng Tinh Quyết đi tới trước và gọi một tiếng.

Ứng Du Tân cười, không còn là nụ cười hiền hòa ngàn năm chẳng đổi thay, thậm chí bởi vì sắc mặt tái nhợt mà cười lên quá nhanh quá gấp gáp đã làm cụ cười trông như cơ rút.

“Đã lâu chú không về nhà, muốn ăn gì?” Ứng Thanh Đạo hỏi.

Ứng Du Tân gọi một vài thứ: “Anh, em muốn ăn mấy thứ này.”

“Được, để anh kêu phòng bếp làm cho chú. Tinh Quyết, con ở lại đây chơi với chú tư đi.” Ứng Thanh Đạo xoay người đi ra ngoài.

Ứng Du Tân dựa vào giường, mặc cho mấy cái màn ánh sáng chiếu ở đó: “Nghe nói thuốc nổ lúc trước là do Vệ Tam không tháo ra mà đặt ở trên cổ?”

“Dạ.”

Ứng Du Tân ngẩng đầu nhìn cháu trai mình: “Thuốc nổ nén với thông số kỹ thuật đó là do chú sai người làm, không có khả năng sinh ra một vụ nổ lớn như vậy. Vệ Tam còn sống?”

Ứng Ứng Tinh Quyết không nói.

Trên mặt Ứng Du Tân hiện lên một ít mệt mỏi, ông đưa tay đóng toàn bộ màn ánh sáng, muốn nằm xuống lại một lần nữa, Ứng Tinh Quyết thấy thế bèn tiến lên để đỡ ông nằm xuống.

“Chú mệt rồi, đợi lát nữa ăn cơm thì gọi chú.” Ứng Du Tân nghiêng người nói.

“Dạ.”

Một lát sau, bỗng Ứng Du Tân mở miệng: “Còn có một người thuộc Quân Độc Lập không có trong danh sách.”

Chương 320

“là người này”

Cách đây một thời gian, Truyền thông Lam Phạt đã làm một chương trình với số đặc biệt và người xuất hiện nhiều nhất là Quý Lương. Dưới sự chỉ dẫn của ông, ông đã hoàn toàn rửa sạch tên của Quân Độc Lập, nói ra những gì họ đã làm trong nhiều năm. Đó là bao gồm cả cái gọi là thảm sát toàn bộ người ở ngôi sao nào năm đó, chỉ vì toàn bộ người trên hành tinh đó là những người bị nhiễm bệnh. Quân Độc Lập muốn đi đến trước mặt mọi người chắc chắn sẽ làm dính dáng đến những người trong bóng tối như Ngư Thiên Hà, Sơn Cung Dương Linh… Những người này ẩn náu trong Liên bang nhiều năm, những người của Quân Độc Lập giúp loại bỏ người bị nhiễm bệnh, rốt cuộc cũng đứng ra quang minh chính đại.

Ứng Du Tân tỉnh lại là bắt đầu đọc tin tức của các kênh truyền thông, vừa đúng lúc xem xong danh sách tổng kết của Truyền thông Lam Phạt.

“Còn có một người Quân Độc Lập?” Trong đầu Ứng Tinh Quyết gần như hiện lên tên của mấy người. Quân Độc Lập có quá nhiều cọc ngầm, những người đáng giá nằm trong danh sách toàn là mấy người có địa vị trong Liên bang. Giờ đây đáng để Ứng Du Tân chỉ ra thì hiển nhiên không phải người bình thường.

Ứng Du Tân không trả lời anh, ông nhắm mắt lại nửa mê man, mãi cho đến khi Ứng Thanh Đạo lại đây mà ông cũng chẳng tỉnh lại.

“Con có việc thì đi xử lý trước, để cha ở chỗ này trông coi.” Ứng Thanh Đạo đã bàn giao hết những chuyện cần thiết, hiện tại ông chỉ ở lại đây để chăm nom cho Ứng Du Tân.

Ứng Tinh Quyết quay đầu rời đi, anh trở lại phía khu nhà sau và đẩy cửa ra, Vệ Tam còn đang nằm mê mệt. Anh nhìn lướt qua thuốc tỉnh táo bên cạnh bỗng khựng lại: vị trí hộp bị xê dịch.

Anh cau mày mở hộp thuốc tỉnh táo, 6 viên thuốc bên trong trống không. Người đang hôn mê trên giường đột nhiên đưa tay quăng anh lên giường, giữ chặt tay của anh, dùng đầu gối đè chân anh, khiến anh chẳng xê dịch được.

Ứng Tinh Quyết nằm trên giường nhìn người phía trên và nói với vẻ

bình tĩnh, “Dùng thuốc quá nhiều không tốt cho cơ thể.”

Vệ Tam không thèm để ý lời Ứng Tinh Quyết nói mà kéo sợi dây chuyền trên cổ anh một phen rồi cất vào trong người mình. Lần này anh ấy sẽ không có cách để cho mình ngất nữa.

Ứng Tinh Quyết im lặng nhìn động tác của cô, sau đó mới hỏi: “Có đói không? Ngăn kéo thứ hai có dịch dinh dưỡng.”

Người này rất kỳ quái, Vệ Tam nắm lấy dây của dụng cụ bên cạnh và trói tay anh vào đầu giường. Cô tuột khỏi giường, kế đó do dự một hồi mới khom lưng kéo ngăn thứ hai ra, đúng thật là có một hàng dịch dinh dưỡng với đủ loại hương vị.

Cô cắn mở một ống rồi nghĩ tới lui làm sao lại cho người trên giường uống một tí, thấy anh không sao cô mới uống bằng sạch.

Thời gian tiếp theo thì cô cứ tiếp tục làm hành vi tương tự cho đến khi mình uống hết dịch dinh dưỡng trong ngăn kéo.

Vẫn còn đói, không phải cái đói trong dạ dày mà là…

“Cảm giác.” Vệ Tam nhìn chằm chằm Ứng Tinh Quyết và gằn từng chữ, đã lâu không nói chuyện bình thường nên giọng cô hơi khàn khàn, “Cảm giác của anh.”

Ứng Tinh Quyết nghiêng đầu nhìn về phía nơi khác, anh không xác định được lúc cho Vệ Tam cảm gác rồi thì khí đen trong cơ thể cô có mạnh lên hay không.

Vệ Tam lại cho rằng anh đang từ chối nên nhíu cả mày lại, đưa tay dùng sức bóp mặt anh và lặp lại: “Cảm giác.”

“Đợi thêm vài ngày nữa.” Ứng Tinh Quyết nhìn đôi mắt đen hù của Vệ Tam, “Chờ em tốt hơn một chút.”

Từ đầu Vệ Tam muốn cảm giác của người này, nhưng nhìn chằm chằm anh nói chuyện một chặp thì cô dần thất thần:... Trông cũng hơi đẹp.

“Nếu em muốn cảm giác thật, trước tiên cởi tay tôi ra đã được không?” Ứng Tinh Quyết thấp giọng hỏi ý kiến của cô, “Vệ Tam?”

Bàn tay Vệ Tam đang bóp mặt anh cũng từng bước buông lỏng, kế đó

ngược lại dùng ngón tay cái nhẹ nhàng chạm vào môi anh. Mềm, đỏ, thú vị.

Giống như tìm được đồ chơi thú vị, Vệ Tam dùng ngón tay vuốt v e môi Ứng Tinh Quyết, cô bỗng nhiên chẳng vội vàng muốn cảm giác của anh.

Ứng Tinh Quyết nhẫn nại nhắm mắt không nói nữa, suy nghĩ từ trước đến nay không ngừng xoay chuyển thì giờ phút này biến mất sạch trong nháy mắt, cả thảy tinh thần tập trung ở đầu ngón tay trên môi.

Anh nhắm mắt lại cho nên bỏ lỡ cảnh toàn bộ con mắt đen của Vệ Tam biến mất một tích tắc, nhưng rồi cũng chỉ vẻn vẹn một cái chớp mắt, rất nhanh cô đã khôi phục lại hình dạng ban đầu.

Vệ Tam chơi một hồi cũng mất hứng thú, giống như một đứa trẻ thiếu kẹo, cô bắt đầu kéo tóc anh, cứ một lần thêm một lần vòi Ứng Tinh Quyết: “Cảm giác, cảm giác của anh...”

Ứng Tinh Quyết mở mắt ra, không biết vì sao nhìn thấy dáng vẻ của cô lúc này thì trong mắt mang anh theo chút ý cười. Anh thăm dò lắc lắc lắc tay: “Tôi cho em cảm giác thì em tháo giúp tôi.”

Vệ Tam vuốt v e mái tóc dài lạnh lẽo của anh trong do dự một hồi, đến cùng vẫn giúp Ứng Tinh Quyết cởi dây dụng cụ trên tay, sau đó dùng một đôi mắt lạnh và đen kịt nhìn lăm lăm anh: “Cảm giác.”

Ứng Tinh Quyết ngồi dậy hạ mắt nhìn vết đỏ trên cổ tay mình, sau đó đầu ngón tay anh phóng ra một ít cảm giác cực nhạt, Vệ Tam lập tức nắm lấy ngay và nuốt cảm giác của anh.

Ứng Tinh Quyết đang quan sát tình huống của Vệ Tam, một chút cảm giác này quá ít, đúng là đã làm mặt mày mang theo thiếu kiên nhẫn và ghét bỏ khi cô nhận ra chẳng còn cảm giác.

“Mỗi giữa trưa tôi mới có nhiều cảm giác.” Ứng Tinh Quyết nói với vẻ nghiêm túc với Vệ Tam, “Lúc khác thì không có cảm giác.”

Trong tiềm thức, Vệ Tam cảm thấy người này đang lừa gạt nhưng cô nghĩ mãi mà chẳng nhìn ra được lừa chỗ nào. Cân nhắc ưu và nhược điểm hồi lâu, cuối cùng cô chấp nhận lời nói này, dù sao nuôi người này rồi cứ tới trưa có được tó cảm giác cũng được.

“Buổi trưa, cảm giác của anh, tôi.” Vệ Tam đe dọa.

“Được.”

...

Ngày hôm sau bác sĩ Tỉnh Thê tiến vào thấy Vệ Tam đã tỉnh táo thì hoảng sợ, sắc mặt thiếu chút nữa là cứng đơ, cũng may Ứng Tinh Quyết gọi bác ấy.

“Thuốc gây mê đã hết hiệu lực đối với cô ấy rồi.” Ứng Tinh Quyết, “Bác sĩ Tỉnh, cháu sẽ ở bên cạnh lúc Vệ Tam làm kiểm tra hằng ngày.”

Tỉnh Thê nhìn Vệ Tam, cái người rõ ràng chính là boss lớn bị nhiễm bệnh: “Cháu ấy tỉnh rồi còn có thể ngoan ngoãn để tôi kiểm tra?” Không giết bọn họ đã là kỳ tích rồi.

“Tình huống của cô ấy không giống với những người bị nhiễm bệnh khác.” Ứng Tinh Quyết đưa tay phóng ra một chút cảm giác, Vệ Tam đi ngay về phía anh để cắn nuốt một phần cảm giác này, đồng thời nghe lời anh dẫn mình ngồi xuống.

“Đây là... IQ bị thương?” Mặt Tỉnh Thê đầy u mê, bác ấy không phát hiện ra người bị nhiễm bệnh nào mà đầu óc hỏng luôn lúc bị nhiễm bệnh.

Vệ Tam thoáng nhìn thấy trong tay có một cây bút thì cứ đưa tay còn lại nắm thẳng lấy rồi ném về phía Tỉnh Thê.

Tỉnh Thê theo bản năng né tránh, cây bút cắm thẳng vào dụng cụ bên cạnh: “...” Đệt, cái này đúng là không hợp thói thường.

“Hôm nay bắt đầu kiểm tra từ đầu óc đi.” Tỉnh Thê nói với khuôn mặt chả biểu cảm; cho dù Vệ Tam có ngu đi thì xem ra cũng chả phải nhân vật mặc cho người khác ức hiếp.

...

“Muốn một cái huân chương có ích lợi gì, em ấy không cha không mẹ. Lúc ấy không nên để Vệ Tam đi khắp nơi, ở lại trường luôn là còn sống rồi.” Hạng Minh Hóa đứng bên ngoài Quân khu 1 và ngửa đầu, “Hiện tại bọn Kim Kha và Hoắc Tuyên Sơn cứ ở lì trong ký túc xá mấy ngày rồi, cũng chả thèm lên lớp.”

“Cho bọn họ thời gian để tiên tan chuyện này.” Giải Ngữ Mạn nói lời này thì trước mắt bà đã hiện ra hình ảnh mình dạy cho Vệ Tam trên sân huấn luyện, khi đó em ấy chỉ là một chiến sĩ độc lập cấp 3S bình thường, “Em ấy còn có thầy giáo và vợ thầy ấy ở Sao 3212, cộng thêm vào cho bọn họ những ưu đãi kia đi.”

Hai người đứng bên ngoài chờ lãnh đạo Quân khu 13 đi ra, giữa chừng Lộ Chính Tân cũng tới, ông tới tới trước mặt hai người: “Sao hai người không vào? Không muốn nghe chuyện sau ưu đãi của Vệ Tam à?”

Giải Ngữ Mạn nói lạnh căm: “Chỉ huy Lộ không ngại ngàn dặm chạy đến Quân khu 1 thì thật sự cho rằng có thể đứng vững ở chỗ này? Trước không nói người nhà họ Ứng sẽ trở lại lần nữa, chỉ huy bên phía trường South Pasadena hiện tại thì đại khái cũng có quyền lên tiếng, đáng tiếc chỉ huy Lộ nhiều năm nay cứ làm kinh doanh.”

Lộ Chính Tân không quan tâm đ ến sự nhạo báng của bà ấy: “Mọi thứ là cho con người mà thành, tôi đi trước.”

Mấy lãnh đạo đang họp trong phòng họp, chắc chắn Lộ Chính Tân sẽ không đi vào. Ông ngồi trong khu vực chờ đợi của tòa nhà, lần này ông tới vì thảo luận việc ông vào Quân khu 1, thời gian điều chuyển hàng năm đang diễn ra trong tháng này.

Ngồi ở khu chờ một lúc lâu, quang não của Lộ Chính Tân đột nhiên rung lên. Ứng Tinh Quyết? Tại sao chàng trai này lại nhắn tin cho mình?

Lộ Chính Tân mở ra xem thì ngơ cả người, trên đó viết: [Chú là Quân Độc Lập.]

Ông giơ tay lên chạm vào miệng mình, và cứ như vậy cười thành tiếng, thật đúng là… Cả đời ngã xuống ở tay người nhà họ Ứng.

Lộ Chính Tân thu lại nụ cười, hạ mắt và gửi lại mộ tin tức: [Ừ.]

…

Ứng Tinh Quyết nhận được tin này cũng không ngoài ý muốn, Lộ Chính Tân quá huênh hoang, toàn Liên bang biết rõ hết dã tâm của ông ấy là muốn tiến vào nhóm cao tầng hạch tâm Quân khu 1, người như vậy mặc cho ai cũng không nghĩ tới là người của Quân Độc Lập.

Cũng chính vì thế, kết hợp với chuyện Vệ Tam nói đấu trường Huyền Phong có Quân Độc Lập nhắc nhở có người nhiễm bệnh hành động trước đó, anh mới đoán ra là Lộ Chính Tân.

Người quen thuộc từ Quân Độc Lập là Vệ Tam sẽ nói thẳng tên, lần đó Vệ Tam cứu anh cũng chẳng nói người gửi tin tức kia là ai, hiển nhiên chính cô cũng không rõ.

Người này vẫn luôn ẩn náu sâu hơn Ngư Thiên Hà và Sơn Cung Dương Linh, nhưng lại gần gũi với người bị nhiễm bệnh.

Chỉ là không biết Lộ Chính Tân biết được tin tức từ bên nào, hoặc là nói ông ấy đang giả vờ làm việc cho ai.

“Đây là những video của công ty Thông Tuyển năm đó.” Ứng Thanh Đạo cầm một cái USB tới đưa cho Ứng Tinh Quyết, “Sao đột nhiên nhớ tới và xem cái này? Không phải đã xác định do Nam Thiên Sĩ xuống tay?”

“Con xem lại.” Ứng Tinh Quyết cảm ơn cha rồi cắm USB vào cạnh quang não lớn, bắt đầu chiếu video giám sát.

Công ty Thông Tuyển quá lớn, Ứng Tinh Quyết chọn video chỗ máy giám sát khu vực sản xuất dịch dinh dưỡng thông thường, nhưng cứ xem video trong một năm thế chẳng biết xem tới bao giờ. Anh xem một hồi rồi chuyển sang kiểm tra ghi chứ lại sự thật của công ty năm đó.

Nói chung các sự kiện lớn thì công ty Thông Tuyển sẽ ghi lại trên trang ωeb.

Chúc mừng phát minh về dịch dinh dưỡng mới, lễ kỷ niệm của công ty, lãnh đạo kiểm tra... kiểm tra?

Ứng Tinh Quyết định mở trang kiểm tra, năm đó có lãnh đạo Quân khu 1 có đi qua thị sát công ty Thông Tuyển, cũng ghi nhận những đóng góp của công ty Thông Tuyển cho dịch dinh dưỡng ở Liên bang.

Bấy giờ các nhà lãnh đạo cấp cao của Quân khu 1 hầu như nằm hết trên trang này, cựu giám đốc công ty Thông Tuyển đứng bên cạnh lúc chụp ảnh với họ.

Tầm mắt Ứng Tinh Quyết rơi vào ngày thông báo, cuối cùng chọn video giám sát theo ngày này và bắt đầu xem từ cảnh ngoài cổng.

Đúng thật, giám đốc cũ của công ty Thông Tuyển đứng ở cửa nghênh đón lãnh đạo Quân khu 1, bọn họ đứng bên ngoài hàn huyên chụp ảnh, sau đó đề nghị muốn đi kiểm tra quá trình chế tạo dịch dinh dưỡng. Đoàn người đi chậm rãi về phía nhà máy, giám đốc thì cứ gật đầu khom lưng một đường này.

Đoàn người đi đến khu vực sản xuất dịch dinh dưỡng, lúc này một nhà nghiên cứu phát triển dịch dinh dưỡng được gọi tới để giải thích cho lãnh đạo Quân khu 1 làm cách nào cung cấp dinh dưỡng cần thiết nhất cho cơ thể con người.

Bên trong có một công nhân chắc là do quá đỗi kích động, vô ý vô tứ chen vào từ đám đông còn đẩy ngã người, thế là đoàn người ngã xuống hệt như quân cờ domino. Cơ Nguyên Đức ở giữa là chiến sĩ độc lập nên phản ứng nhanh nhất, ông ấy không té ngã mà còn nắm lấy hai lãnh đạo Quân khu 1 bên cạnh, đỡ bọn họ đứng vững.

Cảnh tượng nhất thời hỗn loạn không chịu nổi, cựu giám đốc công ty Thông Tuyển sợ đến choáng váng, không ngờ lại có dạng chuyện thế này phát triển. Cũng may đoàn cán bộ Quân khu 1 không phải là người ăn chay, rất nhanh họ đã quét sạch cảnh tượng hỗn loạn chật chội, nhường ra một con đường để cho lãnh đạo cấp cao Quân khu 1 rời đi.

Ứng Tinh Quyết nhấn chiếu chậm từ lúc bắt đầu từ cuộc hỗn loạn, anh cứ xem một lần rồi lại một lần, cuối cùng anh cho tạm dừng ngay một cảnh: Ngón tay của người này chảy máu.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tam Tam mắt đen ham cảm giác VS Vệ Tam lưu manh ham sắc đẹp, cuối cùng thắng được đây?

Chương 321

“con nít đòi sữa”

Quán trà đối diện Xưởng Đen Sao Đế Đô.

“Sao đột nhiên lại hẹn tôi ở đây?” Lộ Chính Tân đi vào phòng riêng, nhìn quét qua Xưởng Đen đối diện kính rồi kéo ghế ngồi xuống và, nhìn về phía người đối diện, “Là muốn tôi xác nhận hiện trường phạm tội à?”

Ứng Tinh Quyết rót đầy trà, đẩy chén trà về phía ông ấy và ngước mắt: “Quân Độc Lập chạy trốn là vì Liên bang, tại sao lại nói là phạm tội được. Hay là chỉ huy Lộ đã làm cái gì trái với lương tâm?”

Lộ Chính Tân nhướng mày cầm lấy chén, đầu tiên ông cúi đầu ngửi, kế đó mới ngửa đầu uống sạch: “Lớn tuổi rồi, làm chuyện áy náy cũng nhiều, rồi cũng quên nhiều, phải xem bạn Ứng chỉ cái gì.”

“Từ trước đến nay chỉ huy Lộ luôn tỏ vẻ có dã tâm với ai?” Ngón tay thon dài sạch sẽ của Ứng Tinh Quyết cầm lấy chén trà có nước trà màu hổ phách trong đó và nhẹ nhàng lắc, “Hoặc là nói… Chú một mực làm việc vì ai?”

“Không biết.” Lộ Chính Tân tựa vào ghế, nhìn về phía cửa bị chặn lại của Xưởng Đen đối diện thì đau đầu, “Nói cho cháu biết cũng không sao. Năm đó Quân Độc Lập chạy trốn thì ban đầu tôi cũng đi theo nhưng mà bị Ứng Du Tân giữ lại. Anh ấy muốn tôi làm cọc ngầm ở Liên bang, nhưng không phải loại như Ngư Thiên Hà, anh ấy muốn tôi hợp tác với người bị nhiễm bệnh.”

Tay Ứng Tinh Quyết dừng lại: “Người biết thân phận chỉ huy Lộ chỉ có chú tư cháu.”

“Đúng vậy.” Khóe miệng Lộ Chính Tân trễ xuống, “Tôi phiền Ứng Du Tân tới chết, tốt xấu gì tôi cũng là chỉ huy thế mà cuối cùng anh ta đi làm anh hùng, còn tôi mỗi ngày ở Liên bang làm toàn chuyện xấu.”

Phần lớn người bị nhiễm bệnh là những người không cam lòng với địa vị và thực lực của mình, dễ dàng và sẵn sàng bị sương bọ đen điều khiển. Từ đầu Lộ Chính Tân muốn kéo những người bị nhiễm bệnh đó ra, kết quả mọi chuyện không như mong muốn.

“Từ 7 năm trước, khi Liên bang biết rõ tâm tư tôi muốn tiến vào Quân khu 1 thì có người âm thầm liên lạc với tôi ngay, muốn hợp tác với tôi, thế lực đối phương rất rộng.” Lộ Chính Tân nói lời này có chút buồn vô cớ, có đôi khi vì mục đích mà trong tay bọn họ nhuộm không ít máu tươi.

Quan trọng hơn là để có được sự tin tưởng, ông cần phải chống đối Quân Độc Lập. Trong những năm qua ông đã phá hỏng chẳng ít chuyện của Quân Độc Lập, thậm chí một lần điều tra về phía Xưởng Đen mà Ngư Thiên Hà không rõ ràng, bà luôn nghĩ rằng ông muốn loại bỏ Quân Độc Lập.

“Chuyện Sao South Pasadena là do chú vu oan.” Ứng Tinh Quyết bỗng nhiên nói.

Lộ Chính Tân: “... Nếu ở đấu trường Huyền Phong không có tôi lén truyền tin tức cho anh em Sơn Cung, cháu cũng không được Vệ Tam cứu, cũng coi như hòa nhau.”

Ứng Tinh Quyết nhìn ông không nói gì.

“Ừ, là tôi.” Lộ Chính Tân đầu hàng tựa như giơ tay lên, “Tôi nhận được tin tức từ người đó, người đó muốn để cho các trường quân sự khác ghét cháu cho nên tôi đã giết các sinh viên bị nhiễm bệnh trong các trường khác nhau. Một mũi tên trúng hai con chim, có thể hoàn thành nhiệm vụ của người đó, đạt được sự tin tưởng và loại bỏ những người bị nhiễm bệnh.”

“Thì ra người đi tới phòng chứa mẫu máu là chú.” Ứng Tinh Quyết kịp phản ứng.

Lộ Chính Tân ngẩn ra: “Cháu... Tối hôm đó cũng ở đấy?”

“Chuyện xảy ra ở Sao Willard là do người nhà họ Nam làm, chú không nhận được tin tức trước.” Ứng Tinh Quyết xem xét lại từng cái một, “Trường Samuel và trường Damocles kết tử thù ở Sao Willard, người trong cuộc vừa chết vừa bị thương hơn phân nửa, hồ sơ bị phong tỏa, không có chứng cứ gì. Nhưng thế giới trong thế giới nhằm vào trường Damocles trong cuộc thi lần trước cùng với sự điên cuồng của Cao Học Lâm thì cần người trong đội làm cái gì đó.”

“Chẳng phải người nọ chính là Nam Phi Trúc sao? Trận đấu lúc trước có khi cũng do người nhà họ Nam làm cái gì rồi.” Lộ Chính Tân tự mình lấy ấm trà rót đầy trước, “Đại khái là trước đó thông báo tin

tức cho các cháu đã thu hút sự chú ý, cho nên về chuyện ở Sao Willard, người nhà họ Nam đề phòng tôi."

"Chỉ huy Lộ cho rằng người liên lạc với chú là người nhà họ Nam." Ứng Tinh Quyết hỏi, "Hai người đã gặp mặt?"

Lộ Chính Tân cười ha hả "Nếu thật sự gặp mặt thì sao đến phiên các cháu loại bỏ người nhà họ Nam? Chúng tôi chưa từng gặp nhau, người liên lạc với tôi chắc là Nam Thiên Sĩ. Tên đó đã trốn ở Sao Bạch Ải nhiều năm như vậy rồi âm thầm khuếch trương cánh chim, chiêu này đúng là tài trí."

"Nếu chưa từng gặp mặt vì sao nhất định xác định được do Nam Thiên Sĩ làm?"

"Từ sau khi nhà họ Nam bị phát hiện thì chẳng có ai liên lạc với tôi nữa,. Huống hồ hiện tại những người bị nhiễm bệnh được phát hiện ở các quân khu về cơ bản có liên quan với nhà họ Nam sau khi bị điều tra." Lộ Chính Tân lắc đầu, "Không biết nhà họ Nam trở thành người bị nhiễm bệnh hết từ khi nào, căn cứ vào thông tin hiện tại có được, thời gian cắm rễ ít nhất là hơn trăm năm."

Ứng Tinh Quyết nhìn qua Xưởng Đen bên ngoài cửa sổ và nói với vẻ thản nhiên: "Chú giết Kosai Musashi vu khống cho cháu, đến sau đó chú vẫn còn nhận được tin tức cũng đủ nói rõ người liên lạc với chú không phải người nhà họ Nam."

Ngay cả Jill Gil Wood còn phát hiện ra Kosai Musashi có chỗ không đúng thì không có khả năng Nam Phi Trúc không nhận thấy. Mà Lộ Chính Tân lại dễ dàng gạt người liên lạc với ông ấy chỉ có thể nói rõ một chuyện, người này chẳng có cách nào tiếp xúc với Kosai Musashi nhiễm bệnh trong giải đấu, cho nên không chẳng tỏ được chuyện Lộ Chính Tân lén lút làm gì.

"Ý cháu..." Lộ Chính Tân bỗng nhiên nghĩ rõ được dụng ý của Ứng Tinh Quyết khi hẹn ông, "Còn có người nhiễm bệnh cấp cao?"

"Cháu biết là ai." Ứng Tinh Quyết nhẹ nhàng nở nụ cười cơ mà trong mắt lại không có ý cười: "Nhưng mà muốn mời chỉ huy Lộ giúp một việc."

...

Đi ra khỏi quán trà, Ứng Tinh Quyết đã ngồi lên máy bay, còn chưa

bay được một nửa đường là nhận ngay được cú điện thoại của bác sĩ Tỉnh Thê.

“Bạn Tinh Quyết, xin hỏi khi nào thì bạn trở về?” Cái trán Tỉnh Thê đầy mồ hôi, cơ mà mặt thì đơ ra hỏi Ứng Tinh Quyết, “Cho cháu 15 phút, nếu không trở về thì tôi sẽ chết ở đây.”

Ứng Tinh Quyết còn chưa hỏi ý tứ của bác ấy thì thấy bác sĩ Tỉnh Thê hơi xoay người, để lộ ra Vệ Tam ngồi sau lưng đang cầm một con dao phẫu thuật chĩa ngay lưng bác.

“…”

Ứng Tinh Quyết có một khoảnh khắc trầm mặc, cuối cùng mới nói: “Cháu đang ở trên đường trở về, 10 phút là tới nơi.”

Bác sĩ Tỉnh Thê giơ tay lau mồ hôi, nghiêm mặt nói: “Bạn Tinh Quyết, tôi là bác sĩ, không phải bảo mẫu, sau này sẽ không giúp cháu nhìn cô nàng này nữa.”

“Dạ biết.” Ứng Tinh Quyết nhìn Vệ Tam ngồi không nhúc nhích xuyên qua màn ánh sáng, “Rất nhanh thôi là tôi sẽ về rồi.”

Khi Ứng Tinh Quyết chạy tới, bác sĩ Tỉnh Thê đang ngồi xổm bên cạnh thùng rác giúp Vệ Tam gọt vỏ trái cây, còn Vệ Tam thì ngồi trên ghế vểnh chân chơi dao mổ. Nghe được tiếng đọng, cô đưa đôi mắt đen láy lạnh lẽo nhìn sang, vừa thấy anh là phun ra hai chữ: “Cảm giác.”

“Đây là đứa bé thiếu sữa ở đâu.” Tỉnh Thê ngồi xổm bên cạnh thùng rác nhớ tới cảnh Ứng Tinh Quyết và Vệ Tam đưa khẩu phần mỗi ngày một lần thì nhịn không được nhỏ giọng chửi bới.

Chữ “đâu” của bác ấy còn chưa hoàn toàn xuất hiện thì ngay bàn chân đã có thêm một con dao phẫu thuật lạnh lẽo. Nó c ắm vào giày của bác ấy, đâm dọc theo kẽ hở chân và cắm thẳng tắp xuống đất.

“…”

Tỉnh Thê ngây người một giây, vô thức nhúc nhích thử ngón chân của mình và thấy nó vẫn cục cựa linh hoạt được thì bấc ấy chậm chạp hít sâu một hơi.

“Vệ Tam, cháu đừng quá đáng!” Tỉnh Thê đột nhiên đứng lên, cũng

cố gắng dùng chân lắc dao phẫu thuật mà vô dụng, cuối cùng bác ấy chỉ đành cởi giày nhưng khí thế vẫn còn, “Đừng tưởng bây giờ cháu là bệnh nhân, tôi sẽ xem cháu…”

Mắt Vệ Tam đen trũi lạnh lùng đảo qua là dọa làm Tỉnh Thê sợ xám hồn ngay. Mẹ nó, mỗi ngày cứ thấy cháu nó lẽo đẽo sau Ứng Tinh Quyết, thiếu chút nữa quên mất đây là một người bị nhiễm bệnh.

“Bác sĩ Tỉnh, vất vả cho bác rồi.” Ứng Tinh Quyết nói với Tỉnh Thê, “Nơi này giao cho cháu, bác có thể về nghỉ ngơi trước.”

“Được.” Tỉnh Thê khom lưng dùng sức rút dao mổ mà suýt té ngã, bác ấy chật vật xách một đôi giày đi ra ngoài. Sắp tới cửa thì bác ấy mới dám nói, “Vệ Tam, tôi nhớ kỹ tất cả các loại hành vi ác liệt của cháu bây giờ! Chờ cháu tỉnh táo lại, tôi nhất định phải đòi phí tổn thất tinh thần!”

Vệ Tam nheo mắt đứng lên muốn xử lý người uy hiếp cô lại bị Ứng Tinh Quyết ngăn lại.

“Không phải muốn cảm giác của tôi à?” Đầu ngón tay Ứng Tinh Quyết phóng ra một ít cảm giác.

Vệ Tam dừng lại thật, cô cầm tay Ứng Tinh Quyết và trong nháy mắt cảm nhận được cảm giác thì bình tĩnh lại.

Chương 322

“em thích anh”

Vệ Tam còn chưa khôi phục thần trí, tính tình cũng chẳng tốt cơ mà có Ứng Tinh Quyết ở đây, thế là cô hơi thu liễm một chút, dù sao phần lớn sự chú ý cũng ở hết trên người anh. Nếu buổi trưa Ứng Tinh Quyết ở bên cô thì đó là lúc cô có tính khí tốt nhất, ngược lại, đó là thời gian tồi tệ nhất của cô.

Giống như bây giờ, Ứng Tinh Quyết phóng cảm giác đã làm hành vi xấu xa của Vệ Tam giảm bớt.

Cảm giác không còn là Vệ Tam thu tay lại, cô tìm một chỗ để ngủ, hiện tại cô có thể ngủ 13-14 tiếng trong một ngày.

Ứng Tinh Quyết không làm phiền cô, anh nhìn xung quanh rồi đi tới giá sách sắp xếp từng cuốn sách lộn xộn, khom lưng nhặt những thứ vứt trên mặt đất lên và cất đi.

Khu này ngoài chỗ nghỉ ngơi của Vệ Tam thì nó còn có thư viện, khu thể thao, cũng như khu y tế của bác sĩ Tỉnh Thê, để tránh cho cô ra ngoài. Ứng Tinh Quyết thu dọn thư viện rồi xoay người đi tới khu thể thao, nơi này không cần quét dọn, tuy nhiên...

Anh đi đến một bức tường, trên đó có mấy cái nắm đấm lõm vào và hai cái lỗ do bị nện thủng luôn.

Ứng Tinh Quyết quay đầu đi ra ngoài, anh đứng bên cạnh ghế dài nhìn Vệ Tam nhắm mắt lại. Do dự một lát, cuối cùng anh quyết định chờ cô tỉnh lại rồi hỏi cơ mà ai ngờ được chính cô tự mở mắt ra, nhìn chằm chằm chờ anh mở miệng.

“Tại sao phải phá vỡ bức tường đó?” Ứng Tinh Quyết nhìn cô và hỏi thăm dò, “Em muốn ra ngoài, rời khỏi đây?”

Vệ Tam nhìn theo ngón tay anh tới chỗ hai cái lỗ trên tường, kế đó nâng chăn lên: “Nóng.”

Bởi vì nóng cho nên muốn đập thủng hai cái lỗ trên tường, đây là logic của bộ não Vệ Tam hiện tại.

Ban đầu Ứng Tinh Quyết còn tưởng là do nguồn gốc tạo thành ảnh

hưởng. Nhưng sau đó bác sĩ Tỉnh Thê cho rằng lý trí và cảm giác của Vệ Tam đang giằng co với khí đen, dẫn đến bấy giờ đầu óc cô ở trạng thái suy thoái, chẳng có cách nào suy nghĩ bình thường, tư duy chỉ có thể hình dung theo dạng "thẳng đuột từ trên xuống dưới".

"Tinh Quyết, Hoắc Tuyên Sơn của trường Damocles đến tìm con." Ứng Tinh Quyết bỗng nhiên nhận được tin nhắn của Ứng Thanh Đạo.

"Bọn họ tới tìm con?"

"Chỉ có một mình Hoắc Tuyên Sơn." Ứng Thanh Đạo đang ở sảnh chính chào hỏi cậu ta, "Chúng ta ở sảnh chính."

Ứng Tinh Quyết cúp máy và nhìn về phía Vệ Tam: "Tôi đi ra ngoài một hồi, em ở đây chờ tôi."

Vệ Tam nhắm mắt lại, kéo chăn lên che đầu, phớt lờ Ứng Tinh Quyết.

Trong mắt Ứng Tinh Quyết hiện lên ý cười nhàn nhạt, cuối cùng anh xoay người rời đi, đi về phía sảnh chính.

...

"Thành Hà cũng quay về rồi?" Ứng Tinh Quyết nhìn thấy Hoắc Tuyên Sơn đã chủ động hỏi, "Tôi cho rằng các cậu sẽ ở trường Damocles."

"Bọn họ còn ở trường, tôi xin giáo viên nghỉ để về thăm nhà một chút." Hoắc Tuyên Sơn dò xét Ứng Tinh Quyết, "Gần đây anh đang bận cái gì?"

"Quân khu 1 bên kia cần chúng tôi hỗ trợ." Ứng Tinh Quyết mời cậu ta ngồi xuống cùng.

Hoắc Tuyên Sơn tới đây thì bản thân cậu ta đã thấy kỳ. Nghiêm túc mà nói thì cậu ta và Ứng Tinh Quyết có quan hệ rất xa, không giống Ứng Thành Hà vì tốt xấu gì thì cũng là nhà họ Ứng. Hai người nói chuyện cũng không nói thêm gì khác, chủ yếu là một chút chuyện thường ngày.

Không bao lâu sau, Hoắc Tuyên Sơn nói mình còn có việc nên phải trở về trước. Ứng Tinh Quyết không giữ cậu ta lại, anh đứng dậy đưa cậu ta ra cửa và vẫn nhìn đến khi cậu ta ngồi lên máy bay rời đi mới xoay người trở về.

Trên máy bay chỉ có một mình Hoắc Tuyên Sơn, cậu ta nhìn ra ngoài cửa sổ, một lát sau thì bấm gọi cho Liêu Như Ninh.

“Tớ đã gặp Ứng Tinh Quyết, anh ấy trông rất bình thường.”

“Thân thể tốt rồi?” Liêu Như Ninh không hứng thú lắm, hoàn toàn không hiểu được thâm ý đằng sau Hoắc Tuyên Sơn.

Hoắc Tuyên Sơn: “... Tớ không nhìn thấy bất kỳ cảm xúc đau lòng nào từ đáy mắt Ứng Tinh Quyết.”

Liêu Như Ninh chậm chạp nhấc mí mắt lên: “Anh ta đau lòng cái gì?”

Hoắc Tuyên Sơn nhắm mắt lại, hít sâu một hơi: “Vệ Tam xảy ra chuyện thật thì Ứng Tinh Quyết không thể thoải mái như bây giờ.”

“Cơ giáp của anh cũng tới tay rồi, Vệ Tam không có ở đây là ít đi một đối thủ cạnh tranh, vì sao không thể nhẹ nhõm đây?” Liêu Như Ninh nói xong là tâm tình lại sa sút, Vệ Tam không có ở đây đã một tháng mà chính mình vẫn chả có cách nào đón nhận nó được.

“... Cậu còn không biết Ứng Tinh Quyết thích Vệ Tam?” Hoắc Tuyên Sơn nói toạc móng heo.

“À.” Liêu Như Ninh lấy mu bàn tay quẹt khóe mắt, đang nhịn xuống nước mắt thì chợt nhiên phản ứng nội dung trong lời Hoắc Tuyên Sơn nói. Cậu ta ngẩng đầu lên, “A?”

Hoắc Tuyên Sơn: “Ý tôi là Vệ Tam tuyệt đối còn sống, chắc chắn Ứng Tinh Quyết đã làm lén lút gì rồi.”

Liêu Như Ninh nhảy dựng ngay lên, trong đầu chỉ có một câu cuối cùng của Hoắc Tuyên Sơn: “Vệ Tam còn sống? Tớ biết cậu ấy không có chuyện cứ vậy mà chết rồi!”

Lâu thật lâu, khi Hoắc Tuyên Sơn muốn cúp máy, Liêu Như Ninh mới thốt ra một câu: “Trước đây cậu nói cái gì, Ứng Tinh Quyết thích, thích ai?”

“Tớ về nhà, ngày mai nói chuyện.” Hoắc Tuyên Sơn bày mặt đơ muốn cúp máy, trước đó còn nhắc nhở, “Đừng quá vui mừng, giả vờ thêm vài ngày đi. Nếu thật sự không làm được thì ở trong phòng ngủ đừng ra ngoài.”

Chỉ sợ Ứng Tinh Quyết cũng biết mình phát hiện có gì đó không đúng từ trước, nếu không lấy mưu kế của chỉ huy cấp siêu 3S, anh ấy không có khả năng để cho mình phát hiện.

...

Tiễn Hoắc Tuyên Sơn đi, Ứng Tinh Quyết sải bước trở về khu nhà sau vì muốn trông coi Vệ Tam. Song vừa đi tới cửa lại phát hiện khóa cửa bị mở ra, trong lòng anh nặng nề đi, nhanh chóng đi vào và đúng thật chả thấy người bên trong đâu.

Trong nháy mắt trong đầu Ứng Tinh Quyết trống không, nhưng rất nhanh anh xoay người đi lại chỗ cửa và nhìn khóa cửa không có bất kỳ hư hại gì thì cảm xúc trong lòng cứ đổi tới thay lui.

Trước khi đi anh đã khóa bên ngoài, nếu khóa mật mã này được mở bởi Vệ Tam, điều đó có nghĩa là cô đã tỉnh táo rồi chăng?

Ứng Tinh Quyết mở quang não, anh có đặt định vị sau cổ Vệ Tam, nhìn con trỏ định vị thấy cô đang di chuyển, anh lập tức chạy về phía bên đó.

“Vệ Tam.” Ứng Tinh Quyết đi theo con trỏ, cuối cùng nhìn thấy người ta đứng ở đó ở giữa một mảng rừng mai, anh dừng lại hô một tiếng.

“Gốc mai này của các anh sắp chết rồi.” Vệ Tam đứng thẳng, không quay đầu lại, tay thì vịn cây mai mà nói.

Ứng Tinh Quyết đi từ từ sang, lúc sắp đi tới trước mặt Vệ Tam, bước chân anh khựng lại, cuối cùng vẫn bước tới, nghiêng người nhìn về phía ánh mắt của cô, mang theo ý tứ giống như đã trải qua mấy đời: “... Em tỉnh rồi?”

Giọng nói của anh rất thấp giống như gió thổi qua rồi yếu ớt phiêu tán, còn dễ vỡ hơn hoa mai trên cây.

Vệ Tam thu tay lại, nói thờ ơ: “Tạm thời tỉnh táo.”

Ngón tay Ứng Tinh Quyết rũ xuống bên cạnh chân hơi giật giật, lồ ng ngực chỉ cảm nhận được tiếng tim đập dồn của mình, trong mắt chỉ nhìn thấy người tỉnh táo trước khi mặt, thế mà miệng lại chẳng thốt được thành lời.

Vệ Tam ngước mắt lên nhìn anh: “Anh để cho người ta làm gì đó với máy ghi chép mini?”

“Tôi xin lỗi.”

“Không ai muốn chết.” Vệ Tam đưa tay nhấc một sợi tóc dài trên vai anh với thần sắc khó phân biệt, cô hạ mắt chơi đùa tóc dài một hồi, sau đó kề sát vào bên tai Ứng Tinh Quyết, “Huống chi, tôi còn có nhiều bạn bè thầy cô và… người mình thích.”

Ứng Tinh Quyết giật mình tại chỗ: “Vệ Tam?” Ý của cô vừa rồi là...

“Anh không biết...” Vệ Tam hơi di chuyển về phía sau, môi cách khóe môi anh rất gần: “Em thích anh?”

Mắt Ứng Tinh Quyết khẽ mở to, còn chưa phản ứng là đã thấy môi mình được người ta chạm nhẹ vào. Cô đang hôn anh.

Trái tim đập quá nhanh, nhanh đến nỗi lồ ng ngực anh hơi đau. Mặt mày Ứng Tinh Quyết dần dần trở nên dịu dàng, người dó đưa tay nắm lấy tay anh, mười ngón tay hai người đan vào nhau.

Dưới tình huống tâm tình của chỉ huy chập chờn rất lớn, cảm giác dễ dàng rò ra ngoài.

Khi trong đầu Ứng Tinh Quyết hiện lên những lời này, anh chợt tỉnh táo rồi mở mắt ra nhìn về phía người ta. Đôi mắt bình thường của Vệ Tam đã biến sang đen toàn bộ từ lâu. Cô bình tĩnh nhìn anh, giống như nhìn con mồi.

“Em... “ Ứng Tinh Quyết buông tay cô ra, liên tiếp lui về phía sau vài bước, “Không phải Vệ Tam.”

“Vệ Tam” cúi đầu nhìn ngón tay mình và nở nụ cười: “Tại sao tôi lại không phải là Vệ Tam?”

Nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng như sương của Ứng Tinh Quyết, “Vệ Tam” nâng tay sờ sờ môi, có chút không kiên nhẫn chậc một tiếng: “Phiền toái.”

Ứng Tinh Quyết không biết đã có chuyện gì xảy ra, cảm giác Vệ Tam bị khí đen đầu nguồn đè ép hoàn toàn, thậm chí còn mạo danh cô, song, anh không muốn nhìn thấy bộ dáng hiện tại của Vệ Tam.

Tay anh chụp lên mặt dây chuyền và đè mạnh vào cái nút.

“Vệ Tam” tiến lên kéo mặt dây chuyền của anh rồi ném nó ra xa, cô cười nhạo một tiếng: “Đã dùng nhiều lần như vậy thì đã không còn tác dụng với tôi lâu rồi.”

“Cho tôi cảm giác, nếu không…” “Vệ Tam” đẩy anh lên thân cây, nắm lấy cánh tay của Ứng Tinh Quyết, “Trước tiên chặt đứt một tay anh, hay là chọn chỗ khác?”

Ứng Tinh Quyết nghiêng đầu không nhìn cô, hiển nhiên không muốn phối hợp.

“Vệ Tam” càng thêm nôn nóng, khi nắm tay anh cũng càng ngày càng dùng sức: “Anh muốn chết à!”

Giống như đột nhiên hiểu được cái gì đó, Ứng Tinh Quyết đối mặt với Vệ Tam, bình tĩnh nhìn cô thật lâu, cuối cùng nghiêng mặt dán vào bên tai cô thì thầm: “Anh biết em tỉnh táo, Vệ Tam, anh thích em.”

“Vệ Tam” bị động tác bất thình của anh làm cho choáng ngợp, cho rằng anh muốn làm cái gì nên theo bản năng lui về phía sau, cơ mà cô đã bị Ứng Tinh Quyết giữ lại trong ngực, giữa hai người chẳng còn khoảng trống từ sớm.

“Em không tỉnh lại thì “nó” sẽ nuốt chửng tất cả cảm giác của anh.” Ứng Tinh Quyết nói nhẹ xong câu cuối cùng thì hơi lui về phía sau, hôn lên môi cô.

“Vệ Tam” nhận ra cảm giác cấp siêu 3S, không nghĩ tới còn có loại chuyện tốt này nên thật sự lau tau cắn nuốt. Cảm giác xuyên qua môi răng nhanh chóng chuyển tiếp, cô tham lam hấp thu cảm giác Ứng Tinh Quyết, mà sắc mặt của anh lại bắt đầu trở nên tái nhợt.

…

Thật lâu.

Vệ Tam vươn một tay ra, dùng sức lực rất lớn để đẩy Ứng Tinh Quyết. Cô nâng tay lau môi, giọng điệu nóng nảy: “Ứng Tinh Quyết, em đã nói không thích anh uy hiếp em rồi.”

Ứng Tinh Quyết đụng vào thân cây, tựa hồ không cảm nhận được

chút đau đớn nào, anh im lặng nhìn vào mắt Vệ Tam rồi một lát sau mới hỏi: “Lần này, em tỉnh chưa?”

Mặt Vệ Tam đen trũi: “Trước tiên thu lại cảm giác của anh đã.”

Đuôi lông mày Ứng Tinh Quyết chợt lóe lên ý cười nhạt, sắc mặt tái nhợt khi nãy cũng hồng hào hơn đôi chút: “Anh biết em sẽ tỉnh.”

“…”

Vệ Tam cố gắng áp chế khí đen với trăm cay nghìn đắng, nhưng hiện tại cô cũng không vui mừng cho lắm.

“Vừa rồi ‘Vệ Tam’ đó gấp quá, y như muốn cướp thời gian.” Ứng Tinh Quyết nhìn Vệ Tam nói từ tốn, cho nên anh suy đoán Vệ Tam đã đến thời khắc tranh đoạt quan trọng, chẳng qua lúc đó “Vệ Tam” nọ chiếm được cơ hội trước.

“Cái vị cấp siêu 3S này có ghê gớm thế nào mà không chỉ đổi trắng thay đen, thậm chí dùng luôn bản thân mình uy hiếp người khác. Sao mà tôi không nhìn rõ được tí chuyện này cơ chứ.” Vệ Tam trào phúng.

“Một chiêu uy hiếp tính mạng của anh chỉ có tác dụng với em.” Ứng Tinh Quyết nhìn Vệ Tam và nói với vẻ nghiêm túc.

Vệ Tam: “… Đúng là dẻo miệng.”

Tức giận thì tức giận, Vệ Tam thấy anh thu sạch cảm giác thì mới đến gần đỡ anh: “Anh đi nghỉ ngơi trước đi, em không biết mình có thể chống đỡ được bao lâu.”

Ứng Tinh Quyết hạ mắt, dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm vào tay cô: “Lời nói vừa rồi không chỉ là uy hiếp, anh…”

“Anh mau đi về đi, “ Vệ Tam nắm thẳng lấy tay anh rồi dẫn anh trở về, nhân tiện lau sạch cánh hoa mai trên vai anh, “Hiện tại tâm trạng em không tốt, đừng có phiền thế.”

Đuôi mắt Ứng Tinh Quyết cong lên một chút không thể phát hiện, anh nói nhẹ: “Được.” Tuyệt nhiên không giống người vừa rồi đã uy hiếp Vệ Tam.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Tinh Tinh: Chỉ là mối đe dọa của tình yêu (.

.)

Tam Tam: Biết, vừa tỉnh lại dạng này đã thấy phiền chết (? l∧?)

Chương 323

“siêu cấp 3S được bán sỉ à?”

“Kỳ lạ...” Bác sĩ Tỉnh Thê nhìn vào báo cáo xét nghiệm, “Không biết vì lý do gì mà khí đen trong cơ thể cháu bây giờ đã trở thành đá mài đao cho cảm giác.”

Từ đầu khí đen và cảm giác trong cơ thể Vệ Tam vẫn luôn ở trong trạng thái giằng co, hơn nữa khí đen mơ hồ chiếm thượng phong, nhưng hiện tại cảm giác đột nhiên áp đảo được khí đen.

“Tại sao chưa hết một ngày nữa mà đã thay đổi tốt hơn rồi?” Tỉnh Thê lẩm bẩm, tuyệt nhiên không nhận ra bầu không khí quỷ dị giữa hai người đối diện, “Chẳng lẽ cấp siêu 3S mạnh như vậy?”

“Khí đen có khả năng cắn trả lần nữa không?” Ứng Tinh Quyết hỏi.

“Cắn trả? Có lẽ...” Tỉnh Thê kéo ghế ngồi xuống, lại một lần nữa lật lại tất cả báo cáo kiểm tra của Vệ Tam, hồi lâu bác ấy bỗng chốc đứng dậy nói với vẻ kích động, “Không phải cắn trả mà là dung hợp, Vệ Tam, cảm giác của cháu đang chậm rãi dung hợp với khí đen!”

Vệ Tam dựa vào tường, ngước mắt lên: “Ý bác là sau này cháu sẽ là người nhiễm bệnh hoàn toàn?”

“Không.” Tỉnh Thê nắm lấy tóc của mình, đi vòng quanh mấy lần tại chỗ, và, cuối cùng bác ấy dừng lại nói rõ rọt từng chữ, “Cảm giác của cháu đang pha trộn với khí đen, nếu cháu có thể mãi giữ cho mình tỉnh táo như bây giờ thì cuối cùng sức mạnh của khí đen sẽ trở thành của cháu.”

“Cho nên chỉ cần cô ấy một mực thanh tỉnh là dung hợp khí đen được?” Ứng Tinh Quyết từ trước đến nay bình tĩnh tự kiềm chế thì lần này lại có chút nóng nảy.

Tỉnh Thê lắc đầu: “Chắc chắn không đơn giản như vậy, ai chạm vào một vòng tròn của bụi bẩn mà vẫn còn sạch sẽ đây? Tôi đoán nếu Vệ Tam thật sự dung hợp thành công trong trạng thái tỉnh táo thì cũng không thể tránh khỏi sẽ bị ảnh hưởng bởi khí đen. Nhẹ nhàng mà nói, có thể tính cách sẽ sinh ra một chút thay đổi, còn những thứ khác… còn phải tiếp tục quan sát.”

“Cháu cố gắng không trở nên nghiêm trọng hơn.” Vệ Tam khoanh tay, nói thoải mái.

“Dung hợp cần có thời gian.” Tỉnh Thê suy nghĩ, “Trước đây tôi đã hút máu của cháu và đã nghiên cứu lý do tại sao cảm giác của cháu tăng lên, có liên quan gì đến các chất xuất hiện trong máu không. Sau đó tôi phát hiện ra rằng cảm giác trong cơ thể của cháu không chỉ không hoạt động, mà ngay cả khí đen cũng không sinh động như những người bị nhiễm bệnh khác. Cho nên trong thời gian này, tôi sẽ tiếp tục nghiên cứu cảm giác của cháu, có lẽ tìm ra được một giải pháp. Ít nhất nó sẽ giảm bớt tình trạng của cháu.”

“Phiền bác sĩ Tỉnh.” Vệ Tam ngáp một cái, “Cháu hơi mệt, đi ngủ một giấc trước.”

Nhìn cô muốn đi vào phòng ngủ, Ứng Tinh Quyết theo bản năng gọi Vệ Tam.

Vệ Tam quay đầu nhìn anh, bỗng nhiên nở nụ cười: “Em cam đoan người tỉnh lại vẫn là em.”

...

Chuyện Vệ Tam tỉnh, Ứng Tinh Quyết không nói cho bất kỳ ai. Trong lúc đó Hoắc Tuyên Sơn lại tới một lần nữa, giống như lần trước, toàn nói lời khách sáo, thật ra cậu ta muốn gặp Ứng Tinh Quyết, quan sát trạng thái hiện tại của anh.

Vừa trở về, Hoắc Tuyên Sơn liên lạc ngay với mấy người Kim Kha, nói là gần đây Ứng Tinh Quyết thoạt trông có trạng thái không tệ.

Mấy người ngay lập tức hiểu điều đó có nghĩa là gì.

“Vệ Tam có phải vẫn ổn không?” Liêu Như Ninh hỏi trong kích động.

“Tạm thời không rõ ràng.” Hoắc Tuyên Sơn lắc đầu cho hay, “Tớ thấy gần đây anh ấy thường xuyên ra vào Quân khu 1, đỡ xử lý công việc ở đó giúp. Mỗi ngày hai tiếng một đường đi thẳng, tớ nghi Vệ Tam đang ở nhà họ Ứng.”

“Chuyện này trước tiên không đề cập tới, nếu anh ấy không muốn nói thì Vệ Tam cũng không liên quan tới tụi mình.” Kim Kha nhắc nhở mọi người, “Vậy chúng mình coi như không biết.”

Quân khu 1.

“Sắp đi rồi?” Lộ Chính Tân đứng ở sân huấn luyện quân khu nhìn Hạng Minh Hóa và Giải Ngữ Mạn đang đứng trước máy bay Quân khu 13, cười hỏi.

Hạng Minh Hóa và Giải Ngữ Mạn tâm tình đều không tốt, nhìn anh lộ ra loại cười này, trong lòng càng thêm không thoải mái, Hạng Minh Hóa trực tiếp lên máy bay, tuyệt nhiên không để ý tới Lộ Chính Tân, hoàn toàn không quan tâm đắc tội với người khác.

“Hình như mấy ngày nay chỉ huy Lộ rất vui mừng, là sẽ lên chức? Sao không nghe nói Quân khu 1 gần đây có người sẽ chuyển công tác thế này, chẳng lẽ là quên thông báo?” Giải Ngữ Mạn hảo tâm khuyên nhủ, “Nhưng bây giờ thấy được rõ là trường South Pasadena sẽ quật khởi, chắc chắn viện Bình Thông cũng không giữ được chức anh hạng hai ngàn năm, xhỉ huy Lộ vẫn nên quan tâm tới trường mình thì hơn.”

Lộ Chính Tân chả tức giận dù là một chút, ngược lại còn nói: “Đây là chuyện hiển nhiên, bất kể Liên bang xảy ra chuyện gì thì tóm lại thực lực là quan trọng. May mắn viện Bình Thông chúng tôi cũng là dạng tích lũy lâu dài sử dụng một lần. Cuối cùng đã nghênh đón được một kỷ nguyên mới.”

Ông bỏ lại một câu như vậy rồi xoay người rời đi, để lại Giải Ngữ Mạn đứng tại chỗ cau mày suy nghĩ ý nghĩa trong lời nói của Lộ Chính Tân.

“Làm sao vậy?” Hạng Minh Hóa nhìn Giải Ngữ Mạn hồi lâu mới đi lên hỏi bà.

“Lộ Chính Tân nói chuyện rất kỳ quái, gần đây bên viện Bình Thông có tin tức gì mới?” Giải Ngữ Mạn lặp lại lời vừa rồi của Lộ Chính Tân, bà nghĩ đi nghĩ lại chỉ cảm thấy có khả năng bên viện Bình Thông có con át chủ bài nào đang được ẩn giấu.

“Viện Bình Thông có thể có tin gì nữa chứ, đơn giản là nếu Quân Độc Lập trở về lúc sau thì có thể Quý Lương cũng về Sao Phàm Hàn.”

“Tôi nghe được trong giọng điệu của anh ấy đấy, có phải có sinh viên lợi hại gì ở viện Bình Thông hay không?” Giải Ngữ Mạn trong lúc nói chuyện đã liên lạc với người ta muốn danh sách tân sinh viên năm nay.

“Trường chúng ta có nguồn sinh viên tốt nhất trong đợt tuyển sinh năm nay, ngay cả trường Đế Quốc cũng không sánh bằng. Viện Bình Thông bên kia thì có thể có được sinh viên tài giỏi gì chứ?” Hạng Minh Hóa, “Có phải lộ Chính Tân cố ý nói như vậy hay không? Thứ chỉ huy bọn họ giỏi nhất là cố làm ra vẻ.”

Giải Ngữ Mạn lật qua tư liệu sinh viên mới: “Đây toàn là những người từ thế gia bản địa cố định... sao vô danh?”

“Đây là tân sinh viên xuất thân từ sao vô danh.” Hạng Minh Hóa nhìn thoáng qua, “Lúc trước xuất hiện Vệ Tam ở sao vô danh đo không ra được cảm giác hoàn toàn, cho nên năm nay các học viện trực thuộc sao vô danh được tặng thiết bị kiểm tra cảm giác mới hết, sinh viên mới này được phát hiện ra như vậy.”

“Trên đó nói là cấp 3S, có thể... giống như Vệ Tam hay không?” Giải Ngữ Mạn nói trong do dự, hôm nay biểu hiện của Lộ Chính Tân quá không hợp thói thường.

“Có phải hay không thì cũng là sinh viên của viện Bình Thông rồi.” Hạng Minh Hóa nhịn không được lại nhớ tới Vệ Tam, nếu như em ấy còn ở đây, trường Damocles tuyệt đối tái tạo được vinh quang năm đó; dù không được thì còn thêm một sinh viên còn sống cũng là chuyện tốt.

...

“Nghe nói viện Bình Thông có một sinh viên có thể ở cấp siêu 3S.” Trong phòng họp Quân khu 1, một vị lãnh đạo cấp cao, “Nhân loại thật sự cũng bắt đầu tiến hóa.”

“Viện Bình Thông cũng có sinh viên cấp siêu 3S?” Một lãnh đạo cấp cao khác hỏi, “Chuyện khi nào? Mấy người Tông Chính Việt Nhân chỉ là cấp 3S, chẳng lẽ trong viện Bình Thông cũng có Quân Độc Lập giúp giấu giếm cấp siêu 3S?”

“Không phải, cấp siêu 3S đó tân sinh viên năm nay trong đợt tuyển sinh, xuất thân từ sao vô danh.” Người lãnh đạo đó nói, “Xem ra chúng ta cũng phải tăng cường giám sát sao vô danh, không thể bỏ qua hạt giống tốt.”

“Các cậu chắc chắn sinh viên mới đó là cấp siêu 3S?” Cơ Nguyên Đức ngồi ở phía trước và hỏi.

“Lộ Chính Tân đang ở Quân khu 1, chúng ta có thể hỏi anh ta.” Một lãnh đạo cấp cao thuận miệng cho hay, “Anh ta chắc chắn sẽ nói cho chúng ta biết.”

Dù sao Lộ Chính Tân cũng nịnh bợ Quân khu 1 bao nhiêu năm nay.

Cơ Nguyên Đức nắm tay hạ giọng ho vài tiếng, ông liếc mắt nhìn những người khác: “Chuyện này để tôi tự mình đi hỏi cậu ta, Bây giờ các quân khu trong Liên bang bị thương nặng vì sương bọ đen, rất cần nguồn máu mới. Những người này là hy vọng cho tương lai của Liên bang.”

Cơ Nguyên Đức nói muốn tự mình đi hỏi Lộ Chính Tân là tối hôm đó đã gọi ông ấy tới đây.

“Tân sinh viên đi ra từ ngôi sao vô danh ở viện Bình Thông tên là Lư Điển?” Cơ Nguyên Đức tựa vào ghế hỏi.

“Đúng, Lư Điển.” Lộ Chính Tân gật đầu. Trong mắt Cơ Nguyên Đức thấy mặt người này không đè nén được sự hưng phấn, “Nếu không phải năm nay đưa thiết bị kiểm tra cảm giác mới vào sao vô danh, có thể sẽ bỏ lỡ một mầm non tốt như vậy. May mà chúng tôi liên hệ sớm với cháu ấy, đuổi trước các trường quân sự khác.”

“Tôi thấy trên tư liệu của cháu nó có viết là cảm giác cấp 3S, sao lại nghe nói nó là chiến sĩ độc lập cấp siêu 3S?” Cơ Nguyên Đức nhìn chằm chằm Lộ Chính Tân, “Hiện tại ai cũng nói cháu nó là Vệ Tam thứ hai.”

“Gần đây mới kiểm tra được cảm giác của cháu ấy và đúng thật là cấp siêu 3S.” Trên mặt Lộ Chính Tân mang theo nụ cười, “Đại tướng, Lư Điển là người của sao vô danh. Ngài cũng biết tài nguyên của sao vô danh rồi đó, tuyệt nhiên không có nguồn tài nguyên đáng nói gì, rất nhiều thứ cháu ấy không biết, cho nên chúng tôi mới không muốn nói ra, gây áp lực cho cháu ấy. Song, chúng tôi nhất định sẽ bồi dưỡng cháu ấy thật tốt.”

Cơ Nguyên Đức gật đầu: “Trường Quân sự Đế Quốc có Ứng Tinh Quyết; trường Quân sự South Pasadena có anh em Sơn Cung; hiện tại viện Bình Thông cũng có một chiến sĩ độc lập cấp 3S. Tốt tốt! Cuối cùng có một ngày Liên bang có thể diệt trừ triệt để đám tinh thú đó.”

Một lát sau, Cơ Nguyên Đức nói tiếp: “Chẳng qua bây giờ Liên bang

thiếu cơ giáp sư cấp siêu 3S, Vệ Tam cũng đã hy sinh, chỉ sợ Lư Điển không có cơ giáp cấp siêu 3S."

"Tôi cũng đang đau khổ chuyện này." Lộ Chính Tân thở dài một tiếng, "Cho nên gần đây chúng tôi đang tìm kiếm ở Liên bang xem có cơ giáp sư cấp siêu 3S nào khác tồn tại hay không."

"Không có chuyện tìm cơ giáp sư cấp siêu 3S dễ như thế." Cơ Nguyên Đức suy nghĩ một chút, "Như vậy đi, cấp siêu 3S vẫn ở chung đội với cấp siêu 3S, thế thì càng phát huy được thực lực của bọn họ. Tôi sẽ chịu trách nhiệm để cho bọn họ đến Quân khu 1 huấn luyện hết. Mặt khác tôi cũng mời cô Ngư tới, nghe đâu cô ấy luôn một mực nghiên cứu cơ giáp vượt cấp, xem có thể nghiên cứu cơ giáp Sơn Cung Ba Nhận một chút hay không."

"Tháo dỡ cơ giáp của Sơn Cung Ba Nhận?" Lộ Chính Tân theo bản năng phủ định, "Trước không nói cô Ngư có thể tháo rời cơ giáp cấp 3S hay không, cái cơ giáp đó đã rách tả chẳng chịu nổi, không có cơ giáp sư nào sửa chữa được."

"Dù sao cũng phải thử một lần, trước sau gì cơ giáp của Sơn Cung Ba Nhận bấy giờ cũng có cách nào dùng được đâu." Cơ Nguyên Đức trong lúc nói chuyện truyền cho Lộ Chính thông báo, "Cậu phát mệnh lệnh này ra đi, để cho toàn bộ sinh viên quân sự cấp 3S tập hợp lại."

"... Vâng."

Trong vòng hai ngày, các trường quân sự biết rằng viện Bình Thông cũng có một chiến sĩ độc lập cấp siêu 3S, Quân khu 1 chuẩn bị điều động tất cả tinh anh giúp huấn luyện bốn sinh viên quân sự cấp siêu 3S này.

Sao Bạch Ải.

"Siêu cấp 3S được bán sỉ à?" Shaω Eli nghe được tin tức này bèn hứ một tiếng, "Lúc trước Vệ Tam có cần đặc huấn gì đây, chiến sĩ độc lập này nghe có vẻ không ổn lắm."

"Tôi khuyên cậu nên tự kiểm soát bản thân nhiều hơn." Cao Học Lâm nói với khuôn mặt không chút thay đổi, "Bây giờ cả hai quân khu của chúng ta và trường Samuel đã trở thành quân cờ bị bỏ rơi, không ai muốn để ý đến chúng ta. Và, nếu chúng ta cứ tiếp tục như vậy, kết quả của chúng ta chỉ có thể là bị sáp nhập thôi."

“Nuốt thì cứ nuốt, dù sao chúng ta vẫn không có tinh thần gì đáng để truyền thừa.” Shaω Eli thấy chả có vấn đề gì.

Cao Học Lâm: “...”

“Dù sao không ai để ý đến chúng mình, tôi quyết định đi đến Sao Sa Đô chơi đây.” Shaω Eli bĩu môi, “Đáng tiếc Vệ Tam đã chết rồi, trước kia cậu ấy còn bảo làm cho tôi cơ giáp tốt. Phường lừa đảo.”

“Tại sao phải đi Sao Sa Đô?” Tập Ô Thông quay đầu hỏi gã.

“Vệ Tam không cho tôi cơ giáp thì tôi đi tìm Ứng Thành Hà để đòi chứ.” Shaω Eli lầm bầm, “Họ nợ tôi.”

“Tôi nhớ cơ giáp của cậu trước đó đã được Vệ Tam cải tạo lại rồi mà.” Jill Gil Wood nói.

Shaω Eli hứ: “Dù sao lúc trước Vệ Tam nói muốn báo đáp tôi, hiện tại cơ giáp sư của chúng ta chả còn, cần chuẩn bị thêm mấy chiếc cơ giáp mới được.”

“Tôi sẽ đi với cậu.” Tập Ô Thông đột nhiên nói, “Đương nhiên đi cùng một chỗ giải sầu đi.”

Trường học của họ đã biến mất, bây giờ chả có giáo viên quản lý, hai quân khu phía sau thì đã được dọn sạch tới 7 8 phần. Đám sinh viên quân sự sống sót đã trở thành bông hoa dại chả ai muốn.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Rõ ràng, không thể bán buôn cấp siêu 3S.

Chương 324

“tôi là cụ tổ của ông”

“Thật sự có chiến sĩ độc lập cấp siêu 3S?” Giải Ngữ Mạn nhận được tin tức xong thì không khỏi nhíu mày, “Vận khí viện Bình Thông có phần tốt quá.”

“Nghe nói hiện tại các trường quân sự khác đang bàn bạc chuyện tuyển sinh năm sau phải tập trung quan sát sinh viên từ sao vô danh. Một khi có sinh viên cấp 3S xuất hiện thì phải đến ngôi sao này tuyển sinh.” Hạng Minh Hóa nhắc tới chuyện này với sự chua xót trong lòng, “Khi đó, Vệ Tam đã chủ động đến trường Damocles chúng ta.”

“Thôi đi, nếu không phải học phí của chúng ta rẻ, sao Vệ Tam có thể tới đây được.” Giải Ngữ Mạn nhớ tới lý do Lúc trước Vệ Tam đưa ra thì có phần nở nụ cười, một lát sau nụ cười trên mặt bà lại rơi mất.

“Gần đây mấy người Kim Kha vẫn ở trong phòng ngủ, không ra ngoài.” Hạng Minh Hóa suy nghĩ một chút, “Tôi đi xem bọn họ.”

Hoắc Tuyên Sơn xin nghỉ phép trở về Sao Đế Đô, trong phòng ngủ chỉ còn lại ba người. Hạng Minh Hóa vừa trở về rơi xuống đất là tới ngay phòng ngủ của bọn họ, dọc theo đường đi ông con nghĩ nên khuyên mấy sinh viên này lam sao.

Ông đã sống lâu hơn bọn nhóc này mấy chục năm, đã trải qua sự ra đi của bạn đồng hành; nhưng ngay cả như vậy, sự ra đi của Vệ Tam bấy giờ vẫn canh cánh trong lòng ông.

Đi đến cửa phòng ngủ, Hạng Minh Hóa đứng yên thật lâu không gõ cửa, bởi vì ông chẳng biết nên khuyên thế nào, dù sao ngay cả chính mình cũng không thể hoàn toàn thấy hiểu.

Một lúc sau, Hạng Minh Hóa vẫn giơ tay lên chuẩn bị gõ cửa, ít nhất phải để cho mấy sinh viên này ra ngoài hoạt động một chút.

“Hương vị thứ này không ngon lắm, hơi mặn.” Trong phòng ngủ loáng thoáng truyền đến giọng nói của Liêu Như Ninh.

Hạng Minh Hóa dừng tay một chút, cau mày nghiêng đầu dán tai lên cửa, cẩn thận lắng nghe tiếng nói chuyện bên trong.

“Lần sau đổi cửa hàng khác.” Đây là giọng nói của Kim Kha.

“Nghe nói trong trung tâm thành phố mới mở một cửa hàng đồ uống rất ngon, không biết có chịu giao hàng không.” Khi Ứng Thành Hà nói chuyện, dường như miệng còn ngậm đồ.

Hạng Minh Hóa ở cửa: “???” Nghe tụi nhóc nói nói chuyện chả giống người đau lòng muốn chết, còn nghĩ được tới cửa hàng mới mở ở trung tâm thành phố.

Hạng Minh Hóa có phần hoài nghi có khi mình quá đề cao mối quan hệ giữa năm người này, hay là do mình quá cảm tính? Sinh viên quân sự bây giờ thông suốt được như thế à?

“Tôi cũng muốn đi Sao Đế Đô.” Liêu Như Ninh nói, “Bằng không, tụi mình xin phéo nghỉ để tới bên đó đi, thấy sao?”

“Không được, dáng vẻ hiện tại của cậu mà đi ra ngoài là rất dễ dàng bị người để tâm phát hiện bất thường.” Kim Kha trực tiếp bác bỏ, “Lỡ mà Ứng Tinh Quyết có kế hoạch gì thì vô tình phá hư nữa.”

Hạng Minh Hóa nghe thấy điều này thì tay hạ xuống, ông gõ cửa.

Bên trong một trận rối loạn, cuối cùng Ứng Thành Hà đội cái đầu ổ gà đi ra, “tiều tụy” nhìn Hạng Minh Hóa ngoài cửa: “Thầy ơi, sao thầy lại đến đây?”

Hạng Minh Hóa đánh giá ổ gà của anh bèn cười ha hả một tiếng: “Hơn nửa tháng không gặp, tóc em trông mượt hơn tí rồi đó.”

Ứng Thành Hà mờ mịt không biết: “Thầy, thầy nói gì thế?”

“Tỉnh lại đi, vừa rồi tôi đã nghe thấy các em nói chuyện rồi.” Hạng Minh Hóa nhìn lia qua Liêu Như Ninh, thấy khuôn mặt trắng nõn nà của cậu ta thì a một tiếng, “Không biết các em đang có chủ ý quỷ quái gì, nhưng nói chuyện chú ý một chút, không hiểu câu tai vách mạch rừng à?”

Ba người nhìn sững sờ tại chỗ nhìn Hạng Minh Hóa tiến vào quan sát bọn họ một vòng, cuối cùng lại lui về, đóng cửa. Họ nhìn nhau.

Hạng Minh Hóa sải bước ra khỏi phòng ngủ, tâm tình phức tạp lại mang theo kỳ vọng ẩn giấu. Có lẽ… có lẽ đám nhóc này thật sự có ý tưởng gì đó mà không phải là Vệ Tam...

Sau khi thông báo của Cơ Nguyên Đức ở Quân khu 1 truyền xuống, Ngư Thiên Hà chạy ngay tới Sao Đế Đô cùng anh em Sơn Cung. Cùng lúc đó, Lộ Chính Tân cũng tự mình đến viện Bình Thông để mang Lư Điển tới đây.

Quân khu 1 đã dành ra một địa điểm cho sân huấn luyện, cung cấp cho chiến sĩ độc lập cấp siêu 3S sử dụng. Chỗ họ dừng chân là biệt thự hồi trước của Cơ Nguyên Đức, ông ấy cố tình dọn dẹp sạch để để lại cho mấy sinh viên quân sự này dùng. Đợi đến khi anh em Sơn Cung và Lư Điển đến bến cảng, Cơ Nguyên Đức thậm chí còn tự mình đi đón tiếp.

“Lúc trước không biết Vệ Tam...” Trên mặt Cơ Nguyên Đức hiện lên bi thương, thân thể có chút bất ổn, “Cũng may Liên bang còn có những sinh viên quân sự là các cháu đây.”

“Đại tướng.” Ngư Thiên Hà theo bản năng đưa tay đỡ ông.

“Tôi không sao.” Cơ Nguyên Đức gật gật đầu với hai anh em Sơn Cung, sau đó nhìn về phía tân sinh của viện Bình Thông năm nay, “Cháu tên là Lư Điển? Cháu chưa bao giờ tham gia giải đấu Hephaestus cho nên chắc chắn thiếu kinh nghiệm thực tế. Sau này hãy nhớ học hỏi từ cả hai người bọn họ, ngoài ra còn có Ứng Tinh Quyết, cháu ấy là chỉ huy cấp siêu 3S.”

Nhắc tới Ứng Tinh Quyết, Cơ Nguyên Đức có phần nhìn xung quanh và hỏi người bên cạnh: “Tinh Quyết còn chưa tới?”

Lúc này Ứng Thanh Đạo gọi tới, đáy mắt ông ẩn chứa cảm xúc áp lực: “Đại tướng, cơ thể Tinh Quyết không khỏe, đang ở trong khoang trị liệu, có thể không đi tới bến cảng được.”

“Thân thể cháu nó làm sao?” Cơ Nguyên Đức nhíu mày, “Chẳng lẽ chuyện bị thương lúc trước ở đấu trường lạnh lẽo còn chưa khỏi?”

Ứng Thanh Đạo cúi đầu điều khiển cảm xúc, một lát sau mới ngẩng đầu: “Giống như Ứng Du Tân, cảm giác của nó thiếu thốn nghiêm trọng, bị thương tới cối lõi.”

“Trước đây trông thấy cháu ấy còn che dấu rất tốt.” Cơ Nguyên Đức tựa hồ có chút không tiếp nhận được tin tức như vậy, ông lắc đầu, “Mấy người nhà họ Ứng mấy cậu thật sự... ương ngạnh. Sao không biết nói cho tôi? Cậu bảo Tinh Quyết dưỡng thương cho tốt, cũng

không cần quá gấp gáp chuyện Quân khu 1. Chờ tốt lại thì tới sau."

"Biết, tôi sẽ truyền lời của đại tướng cho Tinh Quyết." Ứng Thanh Đạo cúp máy liên lạc.

Cơ Nguyên Đức hoảng hốt thật lâu cuối cùng mới hoàn hồn, ông gọi hai anh em Sơn Cung cùng Lư Điển đến Quân khu 1.

...

Sau khi đến Quân khu 1, Ngư Thiên Hà và Lộ Chính Tân muốn sắp xếp báo cáo cho học trò của mình, chỉ để lại Cơ Nguyên Đức và ba chiến sĩ độc lập siêu 3S.

"Ba Nhận và Dũng Nam tới Quân khu 1 chưa?" Cơ Nguyên Đức hỏi.

"Trước kia chúng cháu có tới một lần." Sơn Cung Ba Nhận gật đầu.

Cơ Nguyên Đức nhìn ba người: "Như vậy đi, tôi mang theo các cháu đi làm quen với tình huống bên trong Quân khu 1."

Đại tướng dẫn theo 3 sinh viên quân sự cấp siêu 3S đi dạo một vòng ở Quân khu 1 là mất cả ngày, mặc dù vậy vẫn còn hơn phân nửa chỗ chưa xem xong. Cuối cùng Cơ Nguyên Đức dẫn bọn họ đến biệt thự.

Chỉ có một tòa biệt thự nhưng xung quanh có suối, có hoa có vườn, có trang thiết bị hoàn hảo.

"Phân chia địa điểm huấn luyện cho cháu cách Quân khu 1 quá xa, vừa đúng lúc chỗ ở của tôi ngay đây nên đưa cho mấy cháu trước." Cơ Nguyên Đức dẫn bọn họ vào lầu 1, "Các cháu tự chia phòng, nhưng mà tầng nguyên tầng 3 là phòng làm việc của tôi, không có cách nào chuyển đi, các cháu muốn vào xem cũng được."

"Đại tướng, bác cho chúng cháu chỗ ở, vậy… bác ở đâu? Sơn Cung Dũng Nam nhìn Cơ Nguyên Đức nói với sự giữ kẽ.

Cơ Nguyên Đức cười ha ha: "Tôi? Tôi sống ở đâu mà chả được. Một thời gian trước đây tôi cũng sống trong tòa giam giữ một hồi, như vậy cũng tốt. Ba người các cháu cứ ở đây huấn luyện cho tốt là được."

Sau khi đưa 3 người đến đây, Cơ Nguyên Đức đã dẫn mấy người quân nhân rời đi.

“Lư Điển?” Sơn Cung Ba Nhận nhìn người đứng ở cửa, “Muốn ở đâu, cậu chọn phòng trước đi.”

Lầu 1 biệt thự này có 2 phòng, trong đó một phòng là phòng tiện ích, còn lầu 2 thì có 3 căn phòng. Lư Điển đi lên nhìn một chút, cuối cùng quyết định chọn phòng ở bên trái lầu 1 gần vườn hoa. Cậu ta đã chọn tầng 1, anh em Sơn Cung chỉ có thể đi đến 2 phòng trên tầng 2.

“Thời gian cũng không còn sớm, nghỉ ngơi sớm một chút.” Sơn Cung Dũng Nam chào hỏi với Lư Điển xong thì đi lên lầu với Sơn Cung Ba Nhận.

Đồ đạc trong phòng chắc chắn đã được chuẩn bị từ lâu, Lư Điển đi và là rửa mặt chuẩn bị đi ngủ. Cậu ta nằm trên giường, không lâu sau đã nhắm mắt lại.

Đêm khuya.

Cơ Nguyên Đức nhìn chằm chằm vào quang não của mình, thấy rõ được phía trên đó là mấy cái màn hình giám sát, ông ấm mở một cảnh chiếu, chính là cảnh Lư Điển đang ngủ say.

Một lát sau ông chuyển cảnh, thế mà đổi sang khu trị liệu y tế trong nhà họ Ứng. Sắc mặt Ứng Tinh Quyết tái nhợt, anh nằm trên giường bệnh và bên cạnh là một y tá đang tuần tra.

Rốt cuộc chẳng nhịn nổi nữa, da mặt Cơ Nguyên Đức rúm ró, ông lặng lẽ nở nụ cười, cũng bởi độ cong trên mặt quá mức lố lăng mà trông quỷ dị đáng sợ.

Đúng là trời còn giúp mình!

Đầu nguồn và Vệ Tam biến mất cùng nhau, hai chỉ huy cấp siêu 3S hiện đang nằm trên giường với cảm giác bị thương nặng, còn có một tân sinh viên cấp siêu 3S xuất thân từ ngôi sao vô danh.

Cơ Nguyên Đức đứng dậy đi đến một chỗ trong phòng và ấn công tắc, mặt đất đột nhiên xuất hiện một lối đi, ông chậm rãi đi vào đường hầm với khuôn mặt treo nụ cười quỷ dị.

Nửa tiếng sau, mặt đất tầng hầm biệt thự Quân khu 1 xuất hiện đường hầm được thiết kế y thế, bên trong có một người đi ra, đó chính là Cơ Nguyên Đức. Ông đi bộ tự nhiên trong bóng tối, đi vòng

quanh các bậc thang, đi đến tầng 1 của biệt thự, hướng về phía phòng của Lư Điển.

Lư Điển vẫn còn đang ngủ, đầu giường của cậu ta có một chai nước tinh khiết mở ra đã được bỏ thuốc ngủ. Nếu chưa tới ban ngày, chắc chắn cậu ta vẫn chưa tỉnh dậy được.

Tâm tình Cơ Nguyên Đức sục sôi, ông tới gần bên giường, cả người muốn đổ thẳng thân mình lên người Lư Điển.

"Đại tướng đang làm cái gì thế?"

Đèn trong phòng Lư Điển đột nhiên sáng lên, Ứng Tinh Quyết đáng lý nên nằm trên giường bệnh nay lại xuất hiện trước cửa sổ, nhìn "đại tướng" có hai con mắt đen thui.

Cơ Nguyên Đức sững sờ trong nháy mắt, sau đó nhìn về phía quang não. Thấy cảnh hai anh em Sơn Cung trên lầu vẫn còn đang ngủ thì ông ta thấy chả sao cả, ông ta còn cười cười: "Mày đúng thật là thứ gây uy hiếp, từ lâu tao đã có loại cảm giác này. Nhưng ngay cả khi mày tìm được thứ gì ắt cũng dừng ở đây rồi."

Từ trên người ông ta toát ra một lượng lớn khí đen, chột tới chỗ Ứng Tinh Quyết: "Hôm nay vừa đúng lúc lấy cảm giác của mày!"

"Cảm giác của anh ấy là của tôi." Cửa sổ bị đẩy ra một bên, Vệ Tam trèo và từ bên ngoài trèo. Cô đưa tay kéo Ứng Tinh Quyết ra phía sau, dây dưa tấn công bằng thứ khí đen y vậy ở trong phòng. Cô chậc chậc một tiếng, "Khí đen trông quen thuộc như vậy, xem ra do ông ra tay ra chân làm gì đó với tôi trong tòa nhà giam giữ rồi."

Cơ Nguyên Đức nhìn thấy Vệ Tam bèn hoảng hồn triệt để. Ông ta quá sơ suất, từ khi biết Vệ Tam biết mất với nguồn gốc, tới chuyện hôm nay nghe thấy thân thể Ứng Tinh Quyết có vấn đề rồi lại gặp thêm Lư Điển, chính ông rất cần thân thể mới nên mới hạ lòng cảnh giác tới mức thấp tận cùng.

"Thế mà mày không chết?" Cơ Nguyên Đức vặn vẹo cổ, "Nhưng mà tụi bây chỉ có 2 người vào đây, đáng tiếc… Vệ Tam, mày sẽ phải chết một lần nữa, nhưng mà lúc này đây lại chả có ai biết."

Động tĩnh xung quanh đêm nay đã bị ông ta nắm giữ từ sớm rồi, chỉ có hai cấp siêu 3S này mới có thể che dấu hành tung chứ những người khác quyết không thể gạt được ông ta.

Vệ Tam dung hợp đầu nguồn, lực lượng khí đen trong cơ thể sớm đã tăng gấp đôi. Cơ Nguyên Đức muốn ra tay với cô thì lại phát hiện chẳng còn đơn giản như khi ở tòa nhà giam giữ, chẳng còn tùy ý điều khiển cô.

“Một giọt máu của đại tướng Cơ làm cho tôi biến thành bộ dáng như bây giờ.” Vệ Tam điều khiển khí đen chống chọi với Cơ Nguyên Đức, “Hiện tại thấy thế nào khi cảm giác bị áp chế?”

Cơ Nguyên Đức cười lạnh một tiếng: “Nếu đã biết do tao biến mày thành bộ dáng hiện tại, vậy tao cũng có bản lĩnh thu lại lực lượng của mày! Theo luân lý mà nói thì khí đen trong cơ thể mày là do tao truyền cho, có lẽ mày phải gọi tao một tiếng cha đấy.”

“Phải không?” Vệ Tam ngước mắt lên nhìn ông ta và nói trong thờ ơ, “Đầu nguồn có quan hệ gì với ông? Hiện tại đầu nguồn ở trong cơ thể tôi, chẳng phải ông nên gọi tôi một tiếng cụ ơi à?”

Chương 325

“bậc cha chú”

Cơ Nguyên Đức có quyền cao chức trọng nhiều năm, nghe được Vệ Tam nói một câu như vậy thì mặt cũng xanh mét. Nhưng rất nhanh màu đen trong mắt ông đa cũng rút đi, không khác gì người thường, ông ta lui ra phía sau vài bước và nói nghiêm nghị: “Tinh Quyết, thế mà cháu dám bao che cho một người bị nhiễm bệnh, còn muốn làm tôi bị thương cùng với nó.”

Vệ Tam vừa nghe là biết ngay ông ta đang có chủ ý gì, cô có phần cười nhạo: “Muốn chạy trốn?”

Cô nhanh chóng vọt tới bên giường, đưa tay muốn bắt lấy Cơ Nguyên Đức. Ông ta cũng là chiến sĩ độc lập nên tốc độ phản ứng không chậm, ông ta né tránh Vệ Tam và bắt Lư Điển đang mê man trên giường: “Mày mà lại gần một bước là nó sẽ chết.”

“Cậu ta chết hay không thì liên quan gì đến tôi.” Vệ Tam cầm ngay cái đèn trang trí bên cạnh bàn, ném về phía Cơ Nguyên Đức.

Hiển nhiên Cơ Nguyên Đức nhìn bộ dáng trước kia Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết đứng chung một chỗ bèn cho rằng tâm trí cô không bị ảnh hưởng, vẫn là sinh viên quân sự bình thường cho nên mới uy hiếp cô, nhưng Vệ Tam không để mình dinh bẫy.

Chẳng dùng Lư Điển uy hiếp Vệ Tam được, Cơ Nguyên Đức chỉ có thể tạm thời bỏ qua người khác và ngăn cản đòn tấn công của cô.

Cả người Cơ Nguyên Đức toát hết ra một số lượng lớn khí đen, hoàn toàn không phải là cùng một kích thước so với Nam Thiên Sĩ phóng ra sương mù bọ đen lúc trước. Khi luồng khí đen nồng đậm kia nhào về phía bọn Vệ Tam, mắt Vệ Tam cấp tốc biến sang đen hết, lòng bàn tay cô thì phóng khí đen. Cũng không phải là tấn công cắn nuốt khí đen của Cơ Nguyên Đức, mà là chặn ở phía sau, ngăn cách bọn họ và Ứng Tinh Quyết.

Ứng Tinh Quyết kéo Lư Điển đang mê man xuống dưới cửa sổ. Nhìn Vệ Tam và Cơ Nguyên Đức đang đánh nhau, bỗng anh lên tiếng: “Đại tướng, chưa quen đổi từ cơ giáp sư sang chiến sĩ độc lập à?”

Cơ Nguyên Đức có một nháy mắt thất thần, Vệ Tam không bỏ qua cơ

hội này bèn đưa tay bắt lấy ông ta, đè ông ta xuống đất. Ông ta muốn giãy dụa nhưng không cách nào thoát ly, thân thể này chỉ có cảm giác cấp 3S, tố chất thân thể ban đầu không bằng chiến sĩ độc lập cấp siêu 3S, chứ đừng nói đến chuyện nay Cơ Nguyên Đức đã bước vào tuổi trung niên. Quan trọng nhất là Vệ Tam có thể hấp thụ nguồn gốc mà không bị thao túng, sức mạnh của đầu nguồn còn lớn hơn của ông ta.

Ứng Tinh Quyết chậm rãi tiến lên và hạ mắt nhìn Cơ Nguyên Đức trên mặt đất, anh nói với vẻ thản nhiên: "Nhưng mà ngài đã đổi thân thể nhiều lần như vậy, chắc là đã quen với thân phận chiến sĩ độc lập từ lâu. Đúng không? Cụ ông Nam Kiến Trực."

Cơ Nguyên Đức còn đang giãy dụa, nay nghe được câu cuối cùng của anh bèn đột nhiên dừng lại: "Tao nghe không hiểu mày đang nói cái gì."

"Sao Bạch Ải, Nam Thiên Sĩ khi nhìn thấy Vệ Tam thì nhận định Vệ Tam có cùng xuất xứng với ông ta. Nhưng không phải do ông ta và Nam Phi Trúc ra tay nên ông ấy cho rằng Vệ Tam là người bị nhiễm bệnh ở nơi khác. Dù sao nhà họ Nam âm thầm khuếch trương nhiều năm, các quân khu có người bị nhiễm bệnh hết, trong đó cũng không thiếu người cảm giác cao, quân hàm cao." Ứng Tinh Quyết từ trên cao nhìn xuống chỗ Cơ Nguyên Đức, "Chẳng qua nguyên nhân Vệ Tam tiếp xúc với nguồn lây nhiễm chỉ có một, là dịch dinh dưỡng của công ty Thông Tuyển. Nam Thiên Sĩ từng là cổ đông của công ty Thông Tuyển, cũng trong khoảng thời gian đó ra đụng chạm vào dịch dinh dưỡng. Song, Vệ Tam chỉ uống dịch dinh dưỡng bình thường, Nam Thiên Sĩ chưa từng xuống tay với nhóm dịch dinh dưỡng bình thường đó."

Ứng Tinh Quyết kiểm tra video giám sát năm đó và chỉ thấy có mỗi lãnh đạo Quân khu 1 từng đến dây chuyền sản xuất dịch dinh dưỡng thông thường để kiểm tra. Bởi vì công nhân bất ngờ ngã xuống, để cho máu của Cơ Nguyên Đức nhỏ vào nguyên liệu sản xuất dịch dinh dưỡng nên đã dẫn đến chuyện ô nhiễm toàn bộ dây chuyền sản xuất dịch dinh dưỡng. Sở dĩ không có số lượng nhiễm bệnh lớn hơn là bởi vì Ứng Tinh Quyết xảy ra chuyện. Thế là Ứng Thanh Đạo để cho công ty Thông Tuyển phá sản rồi tái cơ cấu, dịch dinh dưỡng ban đầu và dụng cụ của dây chuyền sản xuất bị tiêu hủy hết, nhưng không ai ngờ, sẽ có người nhặt dịch dinh dưỡng trước khi rác được đốt và tiêu hủy.

Cơ Nguyên Đức bị đè trên mặt đất cười to vài tiếng: "Có phần quá

gượng ép, mày ráng sức kéo lên người tao à?"

"Chỉ dựa vào vài giọt máu là có thể cưỡng ép người ta trở thành người bị nhiễm bệnh, còn có thể áp chế Nam Thiên Sĩ, và lại có cùng nguồn gốc, rất khó không làm cho người ta hoài nghi đại tướng có quan hệ gì với nhà họ Nam." Ứng Tinh Quyết cũng mất một thời gian rất dài mới suy ra kết luận này, "Lịch Tinh Tú 4892, Nam Kiến Trực đi theo đội tới Quân khu 7 hợp tác rồi hy sinh vì bệnh tật trong tuyến phòng thủ. Bên trong phòng tuyến, không phải ông ấy bị tinh thú hại mà do bệnh ập tới đột ngột, không kịp cấp cứu nên chết đi. Lúc đó chỉ có một chiến sĩ độc lập cấp 3S ở bên cạnh, người này nghĩ tới đây là bậc cha chú nên dời cơ thể đi. Ngoài ra, cái gọi là tự chế thuốc của vợ Nam Kiến Trực, có lẽ là cái cớ để che đậy chuyện vết thương nhanh chóng khép lại."

Ứng Tinh Quyết tập trung phương hướng điều tra vào cá nhân người chiến sĩ độc lập chưa để lại tên tuổi trong lịch sử đó, và rất nhanh đã phát hiện ra một loạt liên hệ. Nhà họ Nam không có bất kỳ liên quan gì đến nhà họ Cơ, nhưng từ người chiến sĩ độc lập này lại có thể tra thẳng tới ngay Cơ Nguyên Đức. Cứ có hai người tiếp xúc với nhau là một trong hai người sẽ chết vì bệnh tật.

Hơn một ngàn năm qua, Nam Kiến Trực cứ một lần lại một lần thay thân thể như vậy, cuối cùng đổi đến nhà họ Cơ.

Có một số điều không phát hiện được thì không biết, nhưng một khi tìm ra được manh mối là đã có thể điều tra triệt để.

"Không có một cái nào trong đám cơ thể này có cấp siêu 3S nên không chịu nổi sức mạnh của ông, cho nên ông phải sớm thay đổi cơ thể." Ứng Tinh Quyết nhìn Cơ Nguyên Đức không nói lời nào, anh còn có không ít chi tiết không rõ, song cũng đại khái suy đoán được.

Mấy năm trước, lực lượng hoạt động của Cơ Nguyên Đức giảm đi rất nhiều, năm nay lại nhiều lần ra vào bệnh viện, trong hồ sơ bệnh án toàn ghi là do đau đớn năm xưa khiến cơ thể hư dần. Đây đại khái cũng là vì sao sau này ông ta toàn chọn thân thể của chiến sĩ độc lập. Bình thường cơ giáp sư có chiến sĩ độc lập che chở, rất ít bị thương, nên tuổi thọ cũng sẽ cao hơn một chút, còn lý do để chiến sĩ độc lập muốn chết hiển nhiên rất nhiều. Cơ Nguyên Đức bắt đầu tìm lý do cho một đợt chết mới chứng tỏ ông ta đã tìm ra thân thể tiếp theo.

Cơ Sơ Vũ chắc là cơ thể tiếp theo của Cơ Nguyên Đức, trẻ tuổi, cảm giác và địa vị cao, còn có cơ Nguyên Đức tự mình nâng đỡ từ đầu,

chắc chắn cậu ta sẽ đứng vững ở Quân khu 1 trong tương lai. Như vậy Cơ Nguyên Đức cũng không cần hao phí sức lực thật lớn mới có thể đứng trên Liên bang. Trước giờ Cơ Sơ Vũ lại thân thiết với Ứng Tinh Quyết, sau này Cơ Nguyên Đức thành Cơ Sơ Vũ rồi và muốn đoạt được cảm giác chỉ huy cấp siêu 3S thì đạo kết quả khiến Ứng Tinh Quyết tử vong ngoài ý muốn quá đơn giản.

Chẳng qua đây chỉ là kế hoạch trước kia, hiện giờ Liên bang xuất hiện nhiều người có cấp siêu 3S, địa vị của Cơ Sơ Vũ giảm xuống thẳng một đường. Dù cho có dựa lưng vào nhà họ Cơ và ở lại Quân khu 1, chỉ sợ địa vị cậu ta cũng chẳng bằng trước kia, nhưng trước mắt Cơ Sơ Vũ vẫn là lựa chọn tốt nhất.

Cho nên sau khi suy đoán ra những thứ này, Ứng Tinh Quyết đã bắt đầu bày ván cục, chiến sĩ độc lập cấp siêu 3S xuất hiện ở sao vô danh đã đủ hấp dẫn khiến cho Cơ Nguyên Giáp, người có cơ thể chẳng chống đỡ được bao lâu, buông lơi cảnh giác. Thế là ông ta canh lúc Vệ Tam chết đi, cảm giác Ứng Tinh Quyết bị tổn thương là đi thẳng tới tìm Lư Điển.

“Giết Nam Phi Trúc là vì sợ cậu ta thấy được lực lượng cùng nguồn gốc trong cơ thể ông.” Ứng Tinh Quyết hỏi, “Ở tòa nhà giam giữ, có phải do ông làm gì mới khiến Vệ Tam nằm mơ hay không? Tại sao ông muốn cô ấy tìm ra kén xám và đầu nguồn?”

Cơ Nguyên Đức đang bị đè trên mặt đất không nhúc nhích đã tìm được cơ hội hai người buông lỏng cảnh giác, thế là một đoàn khí đen nồng đậm như nước đột nhiên bùng lên từ trong cơ thể Cơ Nguyên Đức. Đoàn khí đen này cơ hồ giống hệt đầu nguồn lúc trước ở đấu trường lạnh lẽo, chỉ là màu sắc thì nhạt hơn cái kia một chút, làm cho người ta có ảo giác cũ kỹ.

Thấy nó muốn chạy trốn khỏi cửa sổ, Ứng Tinh Quyết phóng lá chắn bảo vệ cảm giác được thực thể tới ngăn ngay cửa sổ, ngăn chặn luồng khí đen này rời đi.

Cảm giác của chỉ huy cấp siêu 3S là sức mạnh vô cùng bổ dưỡng đối với khí đen, từ đầu nó đã bị thương, hầu như không chịu nổi cám dỗ nên bắt đầu nuốt chửng.

Cơ Nguyên Đức trên mặt đất đã không còn hơi thở, Vệ Tam nhìn lướt qua khí đen còn ở trong phòng rồi đứng dậy nghiêng đầu nhìn Ứng Tinh Quyết: “Em đã nói cảm giác của anh là của em.”

Ứng Tinh Quyết ngẩn ra: “Vệ Tam...”

Vệ Tam đã đi về phía bên kia, hai mắt đen của cô lạnh như băng, cô đưa tay nắm lấy luồng khí đen kia giống như nó có thực thể, một tay kéo khí đen trở về và nói lạnh căm: “Cảm giác của anh ấy là của tôi.”

Luồng khí đen này dường như nhận thấy nguy hiểm cực lớn bèn bắt đầu giãy dụa, cơ mà dù có cố mấy cũng chẳng làm sao thoát ra được, chưa kể cảm nhận được áp chế thật lớn. Thế là nó loáng thoáng biến thành một hình người, là Nam Kiến Trực.

Bất kể là khí đen trong cơ thể Vệ Tam hay là cảm giác của cô, thứ nào cũng muốn diệt trừ “Nam Kiến Trực”.

“Chúng ta cùng ở một mạch, chẳng lẽ bạn không muốn ra ngoài chiếm cứ Liên bang?” Mặc dù thanh âm nặng nề hoảng sợ nhưng “Nam Kiến Trực” vẫn có thể nói lưu loát, hoàn toàn khác với lời nói lắp bắp lúc ở đấu trường lạnh lẽo lúc trước, “Tôi có thể giúp bạn, biến toàn bộ Liên bang thành thế giới của chúng ta.”

Không phải “Nam Kiến Trực” nói chuyện với Vệ Tam mà là nói với đầu nguồn trong cơ thể cô.

Trong cơ thể cô bị ảnh hưởng bởi đầu nguồn nên có một số hình ảnh lóe lên trong não.

Dưới lớp băng có đầu nguồn của khí đen, ban đầu nó là một thể, kế đó phân chia thành hai nửa, một trong hai khí đen đó có vỏ ngoài kén xám đã vỡ ra trước và có thể rời đi. Trước khi đi, mục đích duy nhất của bọn chúng là chiếm thế giới, ký sinh trên người tất cả các tinh thú và con người. Cái đoàn khí đen ở dưới tầng băng đó dựa vào kén xám để bắt được tinh thú và một cơ giáp sư, cắn nuốt người này, cũng nhờ đó mà nó cũng có ý thức hình thể. Cho nên sau khi kén xám hấp thu và vỡ tan, khí đen bắt đầu biến thành tinh thú chiến đấu, đợi đến khi lực lượng quay về mức hoàn thiện là biến thành cơ giáp sư nọ, cũng chính là cha của Công Nghi Giác.

Khí đen trong mắt Vệ Tam càng ngày càng nồng đậm, cô đột nhiên buông tay thả “Nam Kiến Trực” giữa không trung xuống. Còn không đợi nó vui vẻ trong lòng, Vệ Tam lại kéo “nó” xuống, ngã dính lên tường và đưa tay bóp cổ nó: “Thế giới của chúng ta? Nếu tao có năng lực chiếm cứ Liên bang, vì sao còn muốn chia một nửa cho mày?”

“Chúng ta là anh em.” “Nam Kiến Trực” sống trong trạng thái hình

người hơn đầu nguồn hàng ngàn năm, trong khi đầu nguồn chỉ tồn tại một mình trong vòng chưa đầy một ngày. Thế là nó dụ dỗ, “Hãy để những người đó, những tinh thú đó trở thành con cháu của chúng ta.”

Vệ Tam nhíu mày, bóp “Nam Kiến Trực”: “Có một mình mày làm con cháu là đủ phiền chết rồi.”

Cô vừa nói ra là Ứng Tinh Quyết biết ngay cô muốn làm cái gì nên anh lập tức tiến lên muốn ngăn cản Vệ Tam, nhưng cũng chẳng còn kịp.

Vệ Tam dùng khí đen để cắn nuốt ngay “Nam Kiến Trực”, đầu nguồn bị chia làm hai nay đã hoàn toàn tiến vào trong thân thể một mình cô.

“Nam Kiến Trực” sống hàng ngàn năm cuối cùng cũng không ngờ được mình lại rơi vào tay một người như vậy. Nó phát giác lực lượng đang nhanh chóng trôi qua bên kia thì hoảng hốt hoàn toàn. Nó đi ra được từ trong kén xám đầy bất ngờ, từ một đoàn khí đen vất vả lắm mới lớn lên đến địa vị được như bây giờ, thế rồi lại muốn nó bại trong tay một người bị nó lây nhiễm.

Nó thậm chí không thể duy trì hình dạng con người, khí đen bắt đầu quẩy cuồn cuộn, muốn chạy trốn sang xung quanh. Miễn là nó chạy trốn được! Nó sẽ bắt đầu lại từ đầu!

Tuy nhiên, nó có cùng nguồn gốc với khí đen trên đấu trường lạnh lẽo hiển nhiên sẽ có lực hấp dẫn, sức mạnh của đám khí đen kia trải qua hàng ngàn năm tăm bổ từ kén xám thì mạnh hơn nó nhiều, nó làm thế nào cũng không thoát ra được.

Một kế hoạch dài đằng đẵng thế này, nó còn dùng mắt cũng thấy được mình sẽ tiếp tục đứng trên đỉnh Liên bang, tận hưởng những lợi ích mà con người mang lại cho nó mà lại không thể trốn thoát. Nó gào khóc tuyệt vọng, nhưng cứ thế từng chút một bị khí đen trong cơ thể Vệ Tam nuốt chửng.

Lực lượng khí đen khổng lồ quay cuồng trong cơ thể Vệ Tam, cũng cho cô thêm vô số ký ức.

Một đoàn khí đen rời khỏi đấu trường lạnh lẽo, lúc đầu sống nhờ trong cơ thể tinh thú, nhưng tinh thú luôn bị con người chém giết, thậm chí là ngược đãi giết. Cuối cùng trong một lần bị hành hạ tới

chết, khí đen đang bám vào tinh thú đã chui thẳng vào trong cơ thể cơ giáp sư, kể từ đó nó bắt đầu cuộc sống hoàn toàn mới. Nhưng cơ giáp sư cũng sẽ dính sinh lão bệnh tử, vẫn không thể chịu được sức mạnh của nó, cho nên nó bắt đầu học hỏi từ những người phía trước bằng cách chuyển sang cơ thể con cháu của một thế gia, người đàn ông này là Nam Kiến Trực. Nó trằn trọc trăm năm, biết lịch sử mất quá nhiều thứ nên mới nhờ vào kiến thức này để trở thành một bậc thầy cơ giáp sư. Kế đó nó bắt đầu xây dựng trường học, từ từ mở rộng ảnh hưởng của mình, mượn quyền mượn danh tiếng để liên tục tiếp xúc tìm kiếm cơ thể thích hợp, cuối cùng nó tới cơ thể Cơ Nguyên Đức.

Chương 326: Hoàn chính văn

“mở ra một thời đại huy hoàng kế tiếp”

Ký ức hơn hàng ngàn năm, nó bắt đầu từ cơ giáp sư bình thường trằn trọc đến cho được Nam Kiến Trực. Đây là một tên con cháu thế gia, được coi là người đứng đầu cấp 3S. Nó tới học tại trường Damocles, lúc này Liên bang đã có bốn trường quân sự, ngoại trừ trường South Pasadena là cho người nhà họ Ngư tự tách ra, người thành lập hai trường quân sự khác toàn đi ra từ trường Damocles hết.

Nó trở thành Nam Kiến Trực mới phát hiện ra thì ra đã có người phát hiện ra mánh khóe, nhận thấy Liên bang đang lặng lẽ thay đổi, biết nó tạo ra sương bọ đen để lây nhiễm cho con người, thậm chí âm thầm bắt đầu lên kế hoạch tổ chức vây quét người bị nhiễm bệnh.

Đúng thật là nhân loại xảo quyệt gian trá.

Bản thân Nam Kiến Trực chính là nhân tài trong thế hệ trẻ, đáng tiếc ông ấy vẫn luôn muốn trở thành một cơ giáp sư hàng đầu như Ngư Thanh Phi, Quý Từ và Công Nghi Liễu, lúc này mới cho nó cơ hội thừa nước đục thả câu. Dựa vào ký ức đời trước kia, nó thành công lọt vào hàng ngũ bậc thầy, đồng thời lợi dụng quyền thế của mình bắt đầu diệt sạch toàn bộ manh mối do Quý Từ và Công Nghi Liễu để lại. Nhà họ Nam cũng trở thành căn cứ để nó nuôi dưỡng sương bọ đen, nó có kế hoạch để cho con cháu tiếp tục nhiệm vụ của mình, đi lây nhiễm cho con người toàn bộ Liên bang, dần dần kiểm soát thế giới này.

Chẳng qua cơ thể Nam Kiến Trực không chịu đựng sức mạnh của nó lâu dài được. Người có cảm giác cấp siêu 3S ở Liên bang quas ít, hơn nữa nó cố ý che đậy nên trực tiếp chặt đứt nghiên cứu của Liên bang đối với cấp siêu 3S. Cảm giác của cơ giáp sư và chỉ huy không có lực tấn công lớn như vậy, hơn nữa dù cảm giác cấp siêu 3S diệt trừ sương bọ đen được thật nhưng mà chả có hiệu quả với nó. Thậm chí thứ này có thể trở thành nguồn sức mạnh cho nó, cơ mà chiến sĩ độc lập cấp siêu 3S lại chống được nó.

Trong một thời gian dài dằng dặc, “Nam Kiến Trực” đã cố gắng để vào được cơ thể của một chiến sĩ độc lập cấp siêu 3S, lần đó làm cho nó suýt chết, lúc nó nhận ra tố chất chiến sĩ độc lập cấp siêu 3S mạnh hơn so với các nghề nghiệp siêu 3S khác, nhưng cũng chẳng dễ

để nó kiểm soát. Không chỉ vậy, hễ nhóm người này mà ở cấp siêu 3S là bị cám dỗ vô cùng ít. Những người này được sinh như con cưng của trời, tin vào sức mạnh của chính bản thân, hoàn toàn không có cách nào cho nó điều khiển. Song, một khi bọn chúng có cơ hội phát hiện được thì sẽ âm thầm kết hợp, thậm chí muốn để lại manh mối cho những người phía sau, ý hệt bộ dáng của cái đám được gọi là bậc thầy. Cho nên nó bắt đầu tiêu diệt cấp siêu 3S, một mặt thì phát hiện chỉ huy cấp siêu 3S và tìm cơ hội để nuốt chửng cảm giác bọn này, một mặt lại che đậy hết cả Liên bang, làm cho họ không phán đoán chính xác cấp độ cảm giác được và chỉ nghĩ đám người này có cấp 3S. Để phá hủy những người ở cấp siêu 3S, cách đơn giản nhất là thêm sương bọ đen vào khoang mô phỏng, đám nhân loại này sao mà nghĩ ra được trong khoang mô phỏng ẩn chứa các cuộc tấn công chân thật.

Tuy nhiên con người quá xảo quyệt, nó không dám tung ra cái này ra một khu vực rộng lớn, chỉ có thể đặt sương bọ đen trong khoang mô phỏng cũ ở Sao Cốc Vũ. Khoang mô phỏng chỗ đó cứ mãi không thay mới, thích hợp nhất để thiết kế các cuộc tấn công. Ban đầu cấp siêu 3S của Liên bang đã không nhiều lắm rồi, về sau tới 70-80% hư hết trong tay nó.

Lại về sau này, nó trở thành "Cơ Nguyên Đức", dựa vào thân phận đó mà đứng ở chỗ cao nhất của Liên bang. Cũng từ thời điểm này, suy nghĩ của nó bắt đầu thay đổi.

Liên bang này là của nó, nhân loại do nó kiểm soát, cảm giác này là quá tốt.

Thậm chí nó bắt đầu không quen với chuyện thế lực trong bóng tối của nhà họ Nam ngày càng lớn hơn, cái gọi là sương bọ đen và những người bị nhiễm bệnh toàn do nó tạo ra hết. Liên bang này là của nó, con người nên làm việc cho nó, nếu biến hết tất cả thành người bị nhiễm bệnh thì ngược lại chẳng còn thú vị như trước kia.

Nên là khi nhà họ Nam làm việc ngày càng quá mức, nó bắt đầu âm thầm thúc đẩy, mượn bàn tay của con người để loại bỏ những người bị nhiễm bệnh và sương bọ đen, nhưng tất cả mọi người lại chẳng tìm ra được nguồn gốc.

Khi phát hiện ra rằng Vệ Tam là chiến sĩ độc lập siêu 3S và cũng bị mình lây nhiễm, nó chẳng e ngại mà là phấn khích. Trong cơ thể chiến sĩ độc lập cấp siêu 3S này trộn lẫn với sức mạnh của nó, nếu Vệ Tam đi chống lại đầu nguồn gốc, tuyệt nhiên không cần nó ra tay.

“Cơ Nguyên Đức” đi xuyên qua lỗ thông hơi trong phòng giam, cho khiển khí đen tiến vào phòng giam của Vệ Tam. Con nhỏ này không nằm mơ, mà do nó đã đánh thức ký ức tồn tại của khí đen cùng một dòng với nó. Nó muốn Vệ Tam loại bỏ đầu nguồn hoặc là chết chùm luôn, không muốn đầu nguồn lây nhiễm toàn bộ Liên bang. Liên bang này chỉ cần một đầu nguồn mạnh nhất là nó đã tốt rồi, nó kiểm soát Liên bang, những người này có quá nhiều thứ để nó hưởng thụ, không cần trở thành người bị nhiễm bệnh hết.

Vệ Tam đối đầu với đầu nguồn thì đơn giản chỉ có vài khả năng, đồng quy vu tận hoặc một chết một bị thương. Nếu đầu nguồn biến mất và Vệ Tam còn sống thì cũng bị đám người theo dõi, đến lúc đó nó có thể thừa dịp con nhỏ này bị thương để đi tiến vào điều khiển thân thể.

Nó rất tự tin vào sức mạnh của mình ngày hôm nay, trước đây gặp chiến sĩ độc lập cấp siêu 3S là do nó sơ suất; bây giờ sức mạnh của nó tăng thêm một tầng, nó mà vào đi điều khiển chiến sĩ độc lập cấp siêu 3S là chắc chắn sẽ thành công.

Đáng tiếc tin tức sau đó lại là Vệ Tam và đầu nguồn biến mất cùng nhau. Cơ thể tốt như vậy mà chẳng còn, anh em Sơn Cung là cặp song sinh, nó chỉ điều khiển một người là tất nhiên bị phát hiện ngay. Nó chỉ có thể tiếp tục chờ cơ thể của Cơ Sơ Vũ.

Dè đâu được Lộ Chính Tân lại mang đến cho nó một tin, nói viện Bình Thông có một tân sinh viên cấp siêu 3S đến từ sao vô danh. Thân thể Cơ Nguyên Đức đã không còn khỏe, giữa Cơ Sơ Vũ và tên cấp siêu 3S ở sao vô danh, nó quyết định chọn cái sau. Thế là nó suốt đêm tới đây, thừa dịp mọi người còn chưa hiểu rõ sinh viên mới này mà chiếm cứ điều khiển tên này trước. Về phần thân thể Cơ Nguyên Đức, nó có quá nhiều cách để thằng này qua đời vì bệnh.

Nó không nghi ngờ lời nói của Lộ Chính Tân, nó nhìn thấy dã tâm 20 năm nay của Lộ Chính Tân, thậm chí còn tiếp xúc với thằng này, muốn thằng này lặng lẽ vu oan cho Ứng Tinh Quyết. Một người có dã tâm như vậy thì vì địa vị của mình, có lẽ sẽ không nói dối.

Trong khoảnh khắc bị nuốt chửng hoàn toàn, nó vẫn còn suy nghĩ cuối cùng thì mình đi sai bước nào. Nó sống nhiều năm thế này, rất nhiều đám con cưng kia rồi đời trong tay của nó, không ngờ được cuối cùng nó rụng ở đây.

Nếu ban đầu không đi đến công ty Thông Tuyển, không có tai nạn làm cho máu nhỏ vào nguyên liệu dịch dinh dưỡng, có lẽ... bây giờ nó vẫn là đại tướng của Liên bang, tương lai còn sống tốt. Không có người bị nhiễm bệnh, không có sương bọ đen, nó chỉ cần tìm cách để cho người của Liên bang tập trung loại bỏ kén xám đầu nguồn sắp lộ diện. Thế là về sau nó vẫn cứ an ổn đứng ở tầng cao nhất của Liên bang, nhìn đám nhân loại trở thành tay sai của nó.

Cả thảy những thứ này đều do Vệ Tam, một con nhỏ đi ra từ ngôi sao rác.

...

Vô số ký ức tràn vào não, Vệ Tam nửa quỳ trên mặt đất hầu như không thể ngăn chặn khí đen đang dâng lên.

“Vệ Tam.” Ứng Tinh Quyết tiến lên, lấy ra một cây kim và nước thuốc, đây là thuốc mô phỏng cảm giác do Tỉnh Thê làm. Bác ấy căn cứ vào dao động cảm giác của Vệ Tam trong thời gian trước khi tỉnh táo để nghiên cứu ra, một khi bơm thuốc vào là sẽ chỉ dẫn cảm giác của cô tỉnh táo lại.

Anh cúi đầu dùng kim rút nước thuốc, động tác anh rất nhanh nhưng nhìn kỹ lại sẽ thấy được vị chỉ huy siêu 3S trước nay luôn bình tĩnh này lại hơi run run.

“Rất nhanh sẽ tốt thoi.” Ứng Tinh Quyết cầm tay Vệ Tam, bơm nước thuốc vào trong cánh tay cô.

Vệ Tam chỉ dùng một lần loại thuốc này, cơ mà đó là lúc bản thân cô đang ở trong trạng thái tỉnh táo khi trước, không có cách nào để biết bây giờ nó có hữu dụng không.

Ứng Tinh Quyết nhìn Vệ Tam cúi đầu, anh đợi một lát mới hỏi: “Hiện tại cảm giác thế nào?”

Vệ Tam cho tay kia chống trên mặt đất, cô có thể cảm giác được khí đen trong cơ thể đang tìm mọi cách cắn nuốt cảm giác của mình, từ đó chiếm cứ thân thể này. Sau khi thuốc xâm nhập vào cơ thể, đột nhiên cô nhận thấy một chút thay đổi, cảm giác bắt đầu tăng lên dần và đàn áp khí đen. Cuộc đối đầu giữa hai thứ đã mang lại một gánh nặng rất lớn cho cơ thể, cơ thể của cô cứ như bị rách thành hai nửa. Gần như ngay lập tức phần lưng đã rịn ra một lớp mồ hôi, gân xanh trên mu bàn tay cũng nổ.

Loại cảm giác xé rách này khiến Vệ Tam trực tiếp nắm tay đập thẳng xuống mặt đất, đau đớn bên ngoài chỉ có thể phân tán một ít chú ý của cô. Cơ mà cũng một tí tẹo như thế đã làm cô thấy khá hơn đôi chút.

Ngay khi Vệ Tam còn muốn tiếp tục nện tay, cô được Ứng Tinh Quyết nắm chặt. Anh nắm tay cô, mở nắm đấm và đặt ở trên ngực mình: “Anh không muốn nhìn em lại nằm trên giường hôn mê bất tỉnh. Vệ Tam, anh muốn nhìn thấy em tỉnh táo lại, chúng ta còn một trận đấu còn chưa tranh tài xong đâu.”

Màu đen trong mắt Vệ Tam rút đi chưa đầy một giây là đám màu đen kia lại một lần nữa ập tới.

“Không phải em nói muốn đốt anh à?” Ứng Tinh Quyết nhìn Vệ Tam, anh nắm lấy mái tóc dài trên vai mình và nhét bật lửa vào tay cô, để cho cô dùng lửa đốt tóc mình, “Ngọn Lửa Đế Quốc, đây là biệt danh bọn em đặt sao?”

Ngọn lửa theo sợi tóc của anh nhanh chóng bùng lên, đã sắp thiêu cháy tới mặt anh cơ mà thậm chí ngay cả chớp mắt thì Ứng Tinh Quyết chẳng chớp lấy được một cái, anh nhìn Vệ Tam không nhúc nhích.

Mắt Vệ Tam vẫn còn toàn màu đen nhưng cô bỗng nhiên đứng dậy mắng: “Anh điên rồi à?”

Cùng lúc đó Vệ Tam cấp tốt rút ga trải giường và phủ lên người Ứng Tinh Quyết, dập tắt ngọn lửa trên tóc. Cô kéo anh đứng lên với sắc mặt không tốt, lúc này màu đen trong đáy mắt cô đã bắt đầu biến mất.

Mẹ kiếp, suốt ngày dùng bản thân để đe dọa cô!

Vệ Tam vừa ghét vừa đau lòng nhìn mái tóc đã bị đốt một bên của anh, cô nói thầm: “Tóc dài vầy vẫn đẹp hơn.” Giờ đây phía tóc bên kia còn tệ hơn cả cái tổ gà trên đầu Ứng Thành Hà.

Ứng Tinh Quyết nhìn cô, trong mắt hàm chứa ý cười: “Em tỉnh rồi.”

Vệ Tam: “... Ừ, bị hù sợ mà tỉnh luôn.”

Cô đưa tay vuốt v e phần tóc bị cháy trên vai Ứng Tinh Quyết, chưa

vuốt được mấy lần đã bị anh cầm tay, Ứng Tinh Quyết hạ mắt nhìn vết thương ở khớp ngón tay cô: “Để anh bôi thuốc cho em.”

“Mấy cái vết thương nhỏ thôi, trước tiên xử lý nơi này đã.” Vệ Tam nói mà không thèm để ý, hiện tại cô cũng chỉ tạm thời áp chế khí đen, thật ra hai lực lượng bên trong thân thể còn đang giằng co.

Lúc này ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng đập, Ứng Tinh Quyết muốn mở cửa thì bị Vệ Tam đoạt trước một bước, kết quả người đứng bên ngoài lại là Ứng Thanh Đạo.

“Cháu Vệ, trễ như vậy rồi, các con nên về nghỉ ngơi thôi.” Ứng Thanh Đạo nhìn lướt qua Cơ Nguyên Đức đang nằm trên mặt đất như không có chuyện gì xảy ra, “Mặt khác đồng đội của cháu và mấy người bạn bên trường Samuel sẽ đến Sao Đế Đô sáng mai. Xem ra là nhịn không được nên muốn tới đây lặng lẽ tìm tung tích của cháu.”

Vệ Tam: “...”

Ứng Tinh Quyết tiến lên mang theo Vệ Tam rời đi, trước khi đi còn gật đầu với cha anh.

...

Đúng như dự nhiên, sáng sớm hôm sau, bọn Kim Kim Kha và một số người của trường Samuel đến cảng Sao Đế Đô.

Ban đầu bọn người Shaω Eli và Tập Ô Thông của trường Quân sự Samuel đi đến Sao Sa Đô, Shaω Eli nói là đi tìm Ứng Thành Hà đòi cơ giáp. Chuyện này vừa đúng lúc tất cả các loạt kiểm tra trong trường Damocles đã hoàn thành mấy ngày trước, trong ngoài trường mở cửa hết, mấy người quang minh chính đại đi vào cũng chả có ai ngăn cản, cứ thế chạy thẳng đến ký túc xá của bọn bọn Kim Kha.

Gõ cửa và nhìn thấy người bên trong, Shaω Eli cảm thấy không đúng ngay, thần sắc bọn này quá tốt rồi đó.

“Chắc chắn Vệ Tam chưa chết, mấy tụi bây lại lén lúi làm ba cái chuyện mờ ám gì?!” Shaω Eli cực kỳ khẳng định.

Liêu Như Ninh mở cửa: “...”

Tại sao mỗi khi ai đó nhìn thấy mình là nhìn ra được manh mối hết.

“Tao đã thấy trên báo chí dáng vẻ của mày hồi trước rồi.” Shaω Eli hứ một tiếng, “Bây giờ ăn tới mức trắng tròn mập mạp, tao nhìn tụi bây là nhìn ra được có chuyện mờ ám!”

Trắng trắng… mập mập…

Liêu Như Ninh khiếp sợ xoay người đi soi gương, chỉ mới một tháng không có huấn luyện mà sao mình lại trắng mập thế này?!

“Các cậu… đến đây có việc gì?” Kim Kha đi ra hỏi.

“Vệ Tam còn thiếu nợ đấy, ban đầu định tìm mấy tụi bây kêu trả nhưng mà giờ tao đổi ý rồi, cậu ấy thiếu cơ giáp thì để cậu ấy trả.” Shaω Eli đắc ý nói, “May mà đến tìm tụi bây, bằng không thật đúng là bị tụi mày lừa gạt. Thiệt thòi cho tao trước đó còn đau lòng mấy ngày.”

Kim Kha: “… Có chuyện gì thì chúng ta vào rồi hẵng nói.” Anh vội vàng mời người ta vào.

Shaω Eli là một tên ngốc bướng bỉnh bất tận, gã tuyệt nhiên không nghe lời Kim Kha nói, cứ kiên trì muốn Vệ Tam xuấy hiện bằng không sẽ phơi bày với truyền thông. Cuối cùng không còn cách nào khác, Kim Kha quyết định dẫn bọn họ đi tới Sao Đế Đô, thời gian dài như vậy mà chẳng nhận được bất kỳ tin tức gì cũng làm cậu ấy cũng lo lắng cho tình huống của Vệ Tam.

Dọc theo đường đi họ đã cải trang, ai mà ngờ được vừa tới bến cảng đã thấy Hoắc Tuyên Sơn ở đó chờ đợi.

“Ứng Tinh Quyết để tôi tới đón các cậu.” Hoắc Tuyên Sơn có vẻ mặt thoải mái, mấy người Kim Kha nhìn thì trong lòng đã có phần nắm chắc.

Đoàn người đi đến nơi bọn họ ở lại hồi đó, vừa mới đi và đã thấy ngay Vệ Tam chờ ở bên trong.

“Vệ Tam!”

Người kích động nhất không phải là Kim Kha, cũng không phải Liêu Như Ninh, càng không phải Ứng Thành Hà, ngược lại là Shaω Eli, gã xông lên phía trước nói với giọng lớn nhất: “Mày còn nợ cơ giáp của tao!”

Vệ Tam: "... Tôi còn nhớ kỹ."

Lúc này Liêu Như Ninh đẩy người ta ra, tiến lên ôm lấy Vệ Tam và ánh mắt đỏ lên một vòng: "Lúc ấy tôi thật sự cho rằng cậu đã chết rồi."

"Loại người như chúng ta sao mà dễ chết như thế." Vệ Tam ôm lại và vỗ vỗ bả vai Liêu Như Ninh, thế rồi buông cậu ta ra, chuyển sang ôm Kim Kha, Ứng Thành Hà và Hoắc Tuyên Sơn.

Không riêng gì mấy người ở trường Damocles, ngay cả trường Samuel, trong lòng Jill Gil Wood và Cao Học Lâm cũng có chút vui mừng và kích động. Có lẽ là mấy tháng ngắn ngủi này có biến hóa quá lớn, làm giải đấu cũng chẳng còn quan trọng nữa; hoặc cũng có thể là chuyện xảy ra trước đó ở Sao Bạch Ải đã để bọn họ hợp tác một thời gian ngắn, coi như là đồng đội tạm thời.

"Bây giờ thân thể cậu thế nào?" Hoắc Tuyên Sơn hỏi Vệ Tam. Cậu ta ở Sao Đế Đô lâu như vậy mà từ đầu đến cuối chỉ đi qua nhà họ Ứng hai lần để không làm cho người ta nghi ngờ.

"Không sao." Vệ Tam nói xong bèn nghiêng đầu nhìn Ứng Tinh Quyết bên cạnh, "Nhưng mà tôi sẽ tới sao nhỏ gần đấu trường lạnh lẽo. Các cậu tới đó tìm tôi thì đến lúc đó sẽ nói cho truyền thông biết."

Cô sẽ xuất hiện trở lại trong tầm mắt của công chúng.

...

Lịch Tinh Tú ngày 13 tháng 2 năm 5991, đại tướng Cơ Nguyên Đức, lãnh đạo cấp cao nhất của Quân khu 1, qua đời vì bệnh tật. Ngày 3 tháng 3, Vệ Tam của trường Quân sự Damocles được phát hiện ở ngôi sao nhỏ gần Sao Phàm Hàn, một chiến sĩ độc lập kiêm cơ giáp sư cấp siêu 3S đầu tiên được ghi nhận trong lịch sử Liên bang vẫn còn sống. Vào ngày 31 tháng 3, quân khu hiện giờ đã bí mật ký một thỏa thuận được cho là có liên quan đến Vệ Tam nhưng thỏa thuận này chưa bao giờ được công bố.

Tháng 5 cùng năm, Vệ Tam phát hành trên trang ωeb độc quyền của mình loại cơ giáp Nghịch Cảm cấp siêu 3S, tức là cơ giáp vượt cấp để cung cấp cho những người cấp 3S sử dụng. Bắt đầu từ ngày này, các trường quân sự ở Liên bang bắt đầu có người cấp 3S điều khiển cơ giáp cấp siêu 3S. Đầu tháng 7, Quân Độc Lập trở lại Liên bang và ở dưới danh nghĩa của trường Samuel. Sau đó Quân Độc Lập đã gửi

giáo viên tới thường trú tại trường Samuel, trường Quân sự Samuel hoàn toàn mới được ra đời.

Lịch Tinh Tú ngày 27 tháng 1 năm 5992, cựu tổng chỉ huy Quân Độc Lập là Ứng Du Tân qua đời tại Sao Đế Đô. Một ngày trước đó, giải đấu giữa năm trường quân sự lớn đã kết thúc, trường Quân sự Damocles giành chức vô địch cả mùa giải từ trường Quân Đế Quốc với điểm số chênh nhau rất nhỏ.

Đến thời điểm này, trường Quân sự Damocles một lần nữa mở ra một thời đại rực rỡ.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Chương này trong lòng tôi là đã hoàn thành chính văn rồi, từ phần sau trở đi là ngoại truyện (? ▽l)

HOÀN CHÍNH VĂN

Chương 327

“quy định bất thành văn”

Kể từ khi Vệ Tam được tìm thấy về sau, bầu không khí của Liên bang bị phân cực, một mặt có sự mong chờ của người dân, một mặt khác, mấy người lãnh đạo quân khu biết rõ Vệ Tam còn một thân phận khác, cô là người bị nhiễm bệnh.

Nhưng mà thân phận cơ giáp sư cấp siêu 3S của Vệ Tam đã khiến chả ai dám làm chuyện thiếu suy nghĩ. Trước tiên chưa đề cập đến tương lai, trước mắt Liên bang chỉ có một cơ giáp sư cấp siêu 3S là cô, hơn nữa còn là dạng cơ giáp sư sư có có kinh nghiệm làm cơ giáp cấp siêu 3S, càng không cần nói đến cơ giáp vượt cấp do cô xây dựng. Hiện tại Thái Ngô Đức của trường Quân sự Đế Quốc dựa vào một chiếc cơ giáp Nghịch Cảm mà từ một chiến sĩ độc lập cấp A đã đánh ép được chiến sĩ độc lập cấp SS. Rất nhiều người nói cơ giáp này không phải là Nghịch Cảm mà nên đặt tên là Nghịch Thiên mới đúng.

Có mấy quân khu có thái độ mập mờ không rõ ràng trong chuyện xử lý Vệ Tam, cá biệt cũng có quân khu mạnh mẽ đề nghị điều khiển và giam giữ Vệ Tam. Song, Quân khu 5, Quân khu 12, 13, và hai khu của Quân Độc Lập rõ ràng muốn bảo Vệ Tam hết cả. Đến cuối phía cao tầng của mấy quân khu bí mật ký kết một hiệp nghị tuyệt mật về Vệ Tam, kể từ đó thỏa thuận này bị ém nhẹm trong phòng tư liệu ngầm của Quân khu 1, chưa bao giờ được tiết lộ.

Dân chúng chả rõ được mấy thứ này, họ chỉ biết rằng người sinh viên có xuất thân từ một ngôi sao vô danh của trường quân sự, người tỏa sáng trong cuộc thi, đã trở lại và không hy sinh.

...

“Vì sao các cậu còn ở miết ở đây?” Vệ Tam nhìn cái đám Shaω Eli ngày nào ngày nấy cứ ra vào ra vào cùng một chỗ với bọn cô, “Tôi cũng làm xong cơ giáp còn thiếu rồi.”

Shaω Eli hơi chán chường gẩy gẩy đồ ăn trong mâm, Damocles xứng với tên là trường quân sự nghèo nhất trong năm trường quân sự lớn, ba bữa một ngày về cơ bản chỉ cung cấp được năng lượng cần thiết, chả thể bàn tới cái gì mà mỹ thực. Gã lấy làm đương nhiên: “Chả phải trường Damocles bảo hoan nghênh sinh viên từ khắp nơi đến

thăm à? Trường tụi tao mất toi rồi, nên tạm thời nán lại chỗ tụi mày một thời gian."

Vệ Tam liếc mắt nhìn Tập Ô Thông, Jill Gil Wood và Cao Học Lâm bên cạnh gã, mấy người này vùi đầu ăn cơm và chơi xỏ, cứ để Shaω Eli mở miệng nói hết thảy chuyện này. Cô nghĩ một tí, chợt nhiệt tình bảo: "Tất nhiên, tất cả chúng ta đều là bạn tốt mà."

"Bạn tốt?" Shaω Eli hơi do dự, khi nào họ thành bạn tốt? Lời này được thốt ra từ miệng Vệ Tam đúng là dị.

"Đúng vậy, làm bạn tốt, tôi có một chuyện hay ho muốn mời chào mấy cậu trước." Vệ Tam ra hiệu cho mấy người của trường Damocles dựa sát vào, cố ý hạ thấp giọng, "Ở chỗ này, tôi sắp làm một nhóm cơ giáp vượt cấp, có muốn không? Tôi có thể bán cho mấy cậu với giá hữu nghị."

"Cơ giáp trong loại Nghịch Cảm?" Cao Học Lâm lập tức phản ứng lại và hỏi có phần kích động.

Đầu tiên Vệ Tam gật đầu, kế đó lại lắc đầu: "Ngay cả tên tôi cũng lười lấy, dù sao cơ giáp vượt cấp đều thuộc loại Nghịch Cảm cả, nhưng mà lần này là loại cơ giáp vượt cấp siêu 3S."

"Cơ giáp cấp siêu 3?!" Trong căn tin vang lên giọng nói thật to của Shaω Eli ngay, "Mua! Tao mua!"

Vệ Tam ra hiệu cho gã tem tém lại, rồi đi tới nói với mấy người này: "Các cậu cũng biết vật liệu hiếm ít rồi, cơ giáp cấp siêu 3S này mà làm một chiếc là ít đi một chiếc. Là bạn tốt, tôi thấy các cậu cũng coi như là người bộc trực cho nên mới nói trước cho mấy cậu biết. Lần này tôi có 3 cơ giáp chiến đấu cấp siêu 3S, nếu muốn, giờ các cậu có thể đặt trước."

"Tôi đặt trước một chiếc." Tập Ô Thông nói với khuôn mặt nghiêm nghị.

"Tôi cũng muốn một chiếc." Jill Gil Wood giơ tay theo sau.

Hai người này tuyệt nhiên không hoài nghi lời của Vệ Tam. Từ sau khi Vệ Tam làm ra chiếc cơ giáp đầu tiên của loại Nghịch Cảm, bọn họ đã ảo tưởng có lẽ có một ngày vận được cơ giáp cấp siêu 3S, chẳng qua không ngờ là ngày này tới nhanh như vậy.

Shaω Eli nhìn trái nhìn phải, đột nhiên cảm thấy có cảm giác bị lừa dối. Gã chỉ vào Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn: “Ba cái mà bán hết cho tụi tao thì của hai người bọn họ đâu?”

Dựa theo tính tình Vệ Tam, thứ tốt không nên cho đồng đội trước à?

“Hiển nhiên là bọn họ có rồi, tôi đang nói cái còn sót lại.” Vệ Tam để lộ quang não trên cổ tay, “Các cậu có thể trả tiền đặt cọc trước.”

“Có cơ giáp phòng ngự cấp siêu 3S nào không?” Cao Học Lâm chột dạ hỏi, anh ta còn chưa hoàn toàn thoát khỏi quan hệ đối địch, mỗi lần ở trường Damocles là lại có ảo giác bước vào ổ địch, nhưng anh ta vẫn rất muốn cơ giáp cấp siêu 3S.

Vệ Tam cau mày nghiêm túc suy nghĩ một lúc lâu: “Cái này cũng không phải không thể làm, nhưng về phương diện giá cả...”

Cao Học Lâm kiềm chế tâm tình kích động của mình: “Tiền không phải là vấn đề, cô muốn bao nhiêu cũng được.”

“Vậy... cũng được, chúng ta đều là bạn tốt, anh cứ đơn giản tăng gấp đôi là được.” Vệ Tam nói chân tình thật ý với Cao Học Lâm.

“Có thể!”

Mấy người đội chủ lực của trường Samuel này cứ như vậy đi ra khỏi căng tin với món nợ chắc cú là thiếu Vệ Tam.

“Làm thế với họ không ổn lắm hả?” Hoắc Tuyên Sơn nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, cậu ta nói lời chính nghĩa, “Vệ Tam, tôi cảm thấy giá cả của cậu còn có thể tăng gấp đôi.”

Vệ Tam tốt bụng bảo: “Quên đi, toàn là bạn bè hết.”

Hai quân khu dựa vào trường Samuel đã bị loại bỏ muốn triệt để, giáo viên trường quân sự cũng chẳng còn bao người, bấy giờ chả có ai muốn đám hoa dại là họ nên tâm tình bọn họ cũng tương đối khó mà nói được. Vệ Tam muốn xây dựng cơ giáp vượt cấp và sẽ trang bị toàn bộ cho đội chủ lực của năm trường quân sự lớn lần này, đây là một trong những điều trong hiệp nghị kia. Hơn nữa các quân khu khác đã sớm bắt đầu bắt tay vào vấn đề thuộc về trường Samuel, Vệ Tam cũng biết Quân Độc Lập muốn tiếp nhận nó từ lâu cho nên cô mới gõ nhóm Shaω Eli một đòn.

Vệ Tam đối xử với bạn bè bình đẳng như nhau, không chỉ có trường Samuel mà viện Bình Thông, trường South Pasadena và cả trường Đế Quốc cũng được cô dùng lời hệt như vậy để liên lạc với những cấp 3S đó. Trái phải thỏa thuận hoàn toàn tuyệt mật, những lãnh đạo kia tuyệt nhiên không thông báo cho sinh viên trường quân sự, hơn nữa lúc đó trong thỏa thuận chẳng bảo sẽ miễn phí, thế là cô mượn chuyện này kiếm được một khoản tiền lớn.

Vệ Tam ở trường Damocles 2 tháng để làm tốt toàn bộ cơ giáp, ngoại trừ đám người trường Samuel ở đây, ai nấy lấy được cơ giáp toàn là dạng nhận được thông qua chuyển phát nhanh đơn sơ, về phần tâm tình của những người đó có bao nhiêu lấn cấn, cô cũng chả biết.

Giữa tháng 5, cũng là một ngày trước khi Vệ Tam muốn đến Quân khu 1, cô đã đăng tải trên trang ωeb độc quyền bản vẽ kết cấu và nguyên lý của loại cơ giáp cấp siêu 3S Nghịch Cảm, một lần nữa làm dấy lên cuộc thảo luận cuồng nhiệt Liên bang. Điều đó có nghĩa là gì? Có nghĩa là sau này không còn là thời đại cơ giáp cấp 3S, Liên bang sắp mở ra một kỷ nguyên hoàn toàn mới. Hơn nữa tài liệu liệt kê ở trên đó có đắt thì đắt thật nhưng ngay cả cơ giáp sư cấp 3S cũng dùng được, tương lai tất cả cơ giáp sư cấp 3S cũng chẳng cần có cảm giác của cấp siêu 3S mà vẫn có thể xây dựng và chế tạo ra cơ giáp vượt cấp.

Trong hai tháng kế tiếp, tiêu đề này cứ nhấp nhô được người ta bàn luận trên trang đầu Tinh Võng, cho đến một năm sau đó thì mới được xem là hoàn toàn bình tĩnh lại.

Tuy nhiên, trang ωeb quy định rằng mỗi lần xem cần có 5 tinh tệ, tải xuống thì cần 10 tinh tệ.

Đúng vậy, Vệ Tam đã lên giá, yêu cầu 1 tinh tệ để tải cơ giáp vượt cấp từ A lên S đã lên tới 10 tinh tệ cho loại này.

[Vệ Tam điên rồi!! 10 tinh tệ là coi thường ai! Loại kỹ thuật này lấy giá 10,000 vạn là đã tính là giá rẻ như cải trắng rồi!]

[Năm đó Công Nghi Liễu dựa vào kỹ thuật của cơ giáp sư trở thành người giàu nhất Liên bang, thế mà cô nàng cứ buông tha thế này, đây chính là cơ giáp vượt cấp đấy!]

[Chẳng phải ai cũng thấy được kỹ thuật này à?]

[Có thể chờ mong cơ giáp vượt cấp khác không? Cơ giáp cấp siêu 3S

thì thôi, tôi chỉ muốn trải nghiệm cảm giác được làm chiến sĩ độc lập cấp 3S.]

[Đồng ý! Có thể thiết kế cơ giáp chiến đấu mà người bình thường cũng dùng được không.]

...

Với sự phát triển về sau, trang ωeb này dần dần trở nên phong phú hơn, không còn là trang ωeb độc quyền của Vệ Tam. Nó được được làm thành một trang ωeb với mã nguồn mở, tất cả mọi người có thể tải lên thành quả của riêng mình ở đây, cũng cài được cả giá cả, nhưng tất cả mọi người có một quy tắc bất thành văn là giá tải về không bao giờ vượt quá 10 tinh tệ.

Tất nhiên đây là những chuyện sau này, bây giờ Vệ Tam chỉ đơn giản gửi lên, thiết lập một mức giá, kế đó bắt đầu thu thập hành lý, sẵn sàng để đi đến Quân khu 1 để đào tạo.

“Cơ Nguyên Đức” vẫn còn giữ trước chuyện hạ mệnh lệnh với các quân khu để huấn luyện cấp siêu 3S, bản Vệ Tam thân có cấp siêu 3S nên lẽ ra cũng phải đi sang.

“Qua một thời gian nữa thì tụi này cũng tới, cậu đi trước đi.” Kim Kha đứng ở bến cảng nói với Vệ Tam, nếu hiện tại cơ giáp vượt cấp đã xuất hiện vậy những người tiếp theo là bọn họ cũng sẽ tới.

Vệ Tam gật đầu: “Gặp lại ở Quân khu 1.”

Trên đường đến tàu vũ trụ, Vệ Tam lấy thuốc tiêm ra khỏi túi và đâm vào cánh tay của mình, đây là thuốc được Tỉnh Thê làm để giữ cho cô ổn định.

Hai tháng sau lại đến Sao Đế Đô, tâm tình cô hơi khác một chút, Vệ Tam đi tới bến cảng là thấy ngay một người chờ cô phía đối diện.

Vệ Tam đứng đối diện anh, giương mắt cười: “Ứng Tinh Quyết, đã lâu không gặp.”

Tầm nhìn của cô vô thức rơi vào mái tóc của anh, sau khi bị đốt tóc lần trước, anh đã cắt tóc ở bên còn lại, thế là mái tóc chỉ dài đến cằm. Mặc dù tóc dài ít hơn một nửa cơ mà hầu hết mọi người bị thu hút bởi khuôn mặt của Ứng Tinh Quyết, chỉ nhìn vào mắt anh và quên đi chuyện mái tóc. Đặc biệt là khi anh cư xử quá bình tĩnh, như

thể những người khác có mà ngạc nhiên thì trông họ quái dị thật.

“Cơ thể thế nào?” Ứng Tinh Quyết hơi nghiêng đầu nghiêng người trong lúc nói chuyện, tóc bên còn hoàn hảo nghiên về phía Vệ Tam.

Vệ Tam tiến lên một bước, giơ tay chạm vào mái tóc bên kia của anh: “Không có vấn đề gì lớn.”

Ứng Tinh Quyết cũng chẳng né, cứ để cô đụng vào tùy ý: “Biệt thự Quân khu 1 đã bị san bằng, hiện tại đang xây dựng ký túc xá và sau này có thể cho sinh viên trường quân sự ở lại.”

“Vậy giờ chúng ta sẽ ở đâu?” Vệ Tam hỏi trong thờ ơ, cô cũng để ý mấy đến những chuyện nhỏ nhặt này.

“Ở ký túc xá quân khu, anh đã xin máy bay của quân khu cho em rồi, sau này có thể lái ở bên trong.” Ứng Tinh Quyết suy nghĩ một chút rồi nói thêm, “Cơ giáp của Sơn Cung Ba Nhận cần sửa chữa.”

Nhắc tới chuyện này, Vệ Tam vừa đúng lúc có việc: “Em nghe nói giải đấu sẽ được tiếp tục. Cơ giáp cấp siêu 3S không còn dùng được nữa rồi mà các trường quân sự không có cơ giáp sư cấp siêu 3S, nếu nó có vấn đề thì chẳng có cách nào sửa chữa. Biện pháp tốt nhất vẫn là sử dụng cơ giáp vượt cấp, như vậy cơ giáp sư cấp 3S chỉ cần học tập kết cấu là sau này sửa được.”

“Ừ.” Ứng Tinh Quyết nhìn Vệ Tam, “Sơ đồ cấu trúc và nguyên lý mà em đăng trên trang ωeb đấy, Công Nghi Giác đã học rồi.”

“Còn có một khoảng thời gian nữa.” Vệ Tam thuận tay kéo anh cùng đi ra ngoài, “Còn chưa quyết định được trường Samuel sẽ thuộc về ai.”

...

Trường South Pasadena không có cơ giáp sư cấp siêu 3S, một khi bị hư hại trong trận đấu thì về cơ bản là cơ giáp cấp siêu 3S chính thống chẳng thể được tái sử dụng được. Thế là anh em Sơn Cung vẫn lựa chọn dùng cơ giáp vượt cấp, song, Vệ Tam vẫn phải sửa chữa cơ giáp của Sơn Cung Ba Nhận trước.

Đến Quân khu 1 nghỉ ngơi một ngày rồi, Vệ Tam đi tìm Sơn Cung Ba Nhận muốn cơ giáp ngay. Cô không nói chuyện nhiều cùng anh em Sơn Cung, chỉ cầm cơ giáp và đi đến phòng làm việc tạm thời của cơ

giáp sư. Giờ đây tòa nhà huấn luyện của sinh viên trường quân sự còn chưa xây xong hoàn toàn, rất nhiều nơi chỉ là dựng lên tạm thời.

“Có lẽ... hai ngày nữa lại tới tìm tôi.” Trước khi đi, Vệ Tam nói với Sơn Cung Ba Nhận, “Cơ giáp của cậu bị tổn hại quá nghiêm trọng, cần phải kiểm tra lại toàn bộ một lần nữa.”

Sơn Cung Ba Nhận gật đầu: “Cảm ơn.”

Vệ Tam đã đụng tới quá nhiều cơ giáp như vậy nên sửa chữa cơ giáp cấp siêu 3S cũng chẳng phải khó khăn. Băn khoăn duy nhất của cô chính là trong thời gian này cần sử dụng cảm giác cấp siêu 3S, có lẽ giữa chừng có chuyện ngoài ý muốn phát sinh, cho nên hai ngày này Ứng Tinh Quyết sẽ ở bên cạnh cô.

Chương 328

“chúng ta có hôn”

Bởi vì chiếc cơ giáp cấp siêu 3S của Sơn Cung Ba Nhận bị tổn thương nghiêm trọng ở đấu trường lạnh lẽo, cho nên Vệ Tam cần phải tháo dỡ toàn bộ. Cô đặt cơ giáp nằm ngang trong phòng làm việc rồi đứng ở trên cơ giáp, tháo bỏ vỏ ngoài cơ giáp bị hư hỏng, kế đó thấy được chỗ bị hư hại.

Đây không phải là cơ giáp vượt cấp, mà lại dùng vật liệu tinh thú cấp siêu 3S hoàn toàn nên muốn sửa thì chắc chắn phải tiêu hao một phần lớn cảm giác. Vệ Tam ở chỗ này sửa chữa chiếc cơ giáp, trên bàn làm việc thì bày một hộp thuốc chích, nếu cô cảm thấy không khỏe là cần tiêm nước thuốc ngay. Nhưng mà mới sửa xong đường dây trong khoang cơ giáp xong là Vệ Tam đã dùng hết nửa hộp kim chích, trên cánh tay xuất hiện thêm một hàng vết lỗ kim.

Thời gian đầu nguồn ở trong cơ thể Vệ Tam không dài, thường xuyên muốn nhân cơ hội quay lại điều khiển cô, đặc biệt dưới dạng tình huống cần dùng số lượng lớn cảm giác thế này. Ứng Tinh Quyết bên cạnh một mực quan sát tình huống của cô.

Chẳng qua khi Vệ Tam tiến vào trạng thái làm việc là rất ghét bị quấy rầy, mặc dù nơi bắt đầu quấy rầy này đến từ trong cơ thể mình nhưng cũng rất phiền. Mỗi một lần sửa đến thời khắc quan trọng là cô phải đi tiêm, Vệ Tam hiềm phiền toái nên theo thời gian dần trôi, cô có thể áp chế khí đen thêm một giây là đè nén nó thêm một giây.

Sau một ngày kết thúc, một hộp kim tiêm trên bàn làm việc đã được chích hết, Vệ Tam cũng gần như đã làm xong một nửa cơ giáp. Cô xoay người nhìn thấy Ứng Tinh Quyết, có chút không lấy lại tinh thần: “Anh vẫn còn ở đây?”

Ứng Tinh Quyết cầm thuốc mỡ tới đây, muốn lau dấu vết lỗ kim trên cánh tay cho cô.

“Đây cũng không tính là thương tích.” Vệ Tam cúi đầu nhìn thoáng qua cánh tay mình, cô lấy thuốc trong tay anh, “Em giữ thuốc trước, sau này bị thương thì dùng.”

“Bác sĩ Tỉnh nói cho bác ấy thêm một thời gian nữa thì thay đổi thuốc, sau này không cần phải tiêm liên tục.”

Vệ Tam giương mắt nhìn Ứng Tinh Quyết: “Phiền ghê.”

“... Anh lại phải làm.” Ứng Tinh Quyết hạ mắt, đôi khi cô tách biệt mình với anh quá rõ ràng, đến nỗi anh liên tục nhớ lại rằng lần đó có người nói “em thích anh” là do bị đầu nguồn điều khiển.

“Chúng ta không thân không quen, vì sao cần như vậy?” Vệ Tam nắm lấy mái tóc dài của Ứng Tinh Quyết, chơi đùa trong tay.

Ứng Tinh Quyết khẽ nhấc mi dài: “Chúng ta có hôn rồi.”

Vệ Tam: “?”

Được rồi, quả thật đã có hôn, logic chỉ huy đúng thật đủ mạnh.

“Đã như vậy.” Vệ Tam nghiêng đầu dán vào bên tai Ứng Tinh Quyết, “Hôn cũng hôn rồi, không bằng chúng ta bắt đầu hẹn hò qua lại đi?”

Chỉ huy Ứng trước giờ suy nghĩ nhanh lẹ giờ đây lại không biết nên mở miệng nói cái gì, thậm chí anh còn lui về phía sau một bước, theo bản năng muốn nhìn vào mắt Vệ Tam.

Hết lần này tới lần khác Vệ Tam cũng chẳng làm như ý anh, ngược lại còn theo sát, mãi cho đến khi phần hông Ứng Tinh Quyết đụng bàn làm việc, gặp ngay đồ đạc chọc ngay eo, hai tay anh theo phản xạ chống lên mặt bàn.

“Chỉ huy Ứng hối hận rồi?” Vệ Tam đang dán vào bên tai anh thoáng di chuyển về phía sau, cơ hồ đụng vào mặt anh.

“Vệ Tam, bây giờ em tỉnh táo à?” Ứng Tinh Quyết nhíu mày hỏi, từ trước đến nay cô ấy thích làm việc cà lơ phất phơ nhưng cũng chẳng phải là một loạt động tác ngữ điệu này, làm cho anh không thể không hoài nghi cô có vấn đề.

“... Anh đoán xem.” Trong mắt Vệ Tam hàm chứa một nụ cười nhạt, lại không để cho anh nhìn thấy.

Ứng Tinh Quyết giơ tay lên muốn đẩy Vệ Tam ra thì bị cô nắm chặt tay: “Có lẽ chỉ huy Ứng của chúng ta có thể dùng cảm giác kiểm tra một chút.”

Xưa nay Vệ Tam chưa bao giờ để cho cảm giác của anh tiến vào

trong đầu cô, chỉ có khí đen muốn cắn nuốt cảm giác của anh. Ứng Tinh Quyết càng thêm hoài nghi trạng thái hiện tại của Vệ Tam, đang muốn đẩy người cô ra lần nữa thì cô lại đột nhiên hôn tới, xúc giác ấm áp xuyên qua môi truyền đến đại não.

"..."

Người mình thích chủ động thì cho dù là Ứng Tinh Quyết cũng không cách nào từ chối, tay anh nắm ngược tay cô, do dự một lát, cuối cùng anh vẫn phóng cảm giác vào trong đầu Vệ Tam.

Trước khi vào, anh đã chuẩn bị sẵn sàng rằng người này là Vệ Tam lúc bị khí đen điều khiển.

Chỉ có điều những gì anh cảm thấy không phải là hình ảnh mình tưởng tượng mà là…

Yết hầu Ứng Tinh Quyết giật giật, tay cũng thoáng buông lỏng, kế đó lại là cảnh mười ngón tay giao nhau.

...

Lúc Vệ Tam buông Ứng Tinh Quyết ra, cô nhướng mày dùng một đôi mắt trong sạch nhìn anh: "Chỉ huy Ứng dùng cảm giác tìm qua như thế nào rồi?"

"..."

Ứng Tinh Quyết muốn lướt qua vấn đề này, anh hạ mắt nhìn bàn tay 10 ngón tay đan vào nhau của hai người: "Thân thể em không sao là tốt rồi."

Vệ Tam cũng chẳng thèm để ý, cô lui về phía sau một bước: "Nên trở về nghỉ ngơi, sau khi sửa xong cơ giáp thì còn phải điều chỉnh, ngày mai em sẽ dậy sớm một chút."

"Được."

Làm cơ giáp cấp siêu 3S xong, bọn họ cũng chỉ có thể luyện tập với nhau một chút. Vệ Tam, Ứng Tinh Quyết cùng với anh em Sơn Cung ở Quân khu 1 hai tháng, trong lúc đó Vệ Tam bắt tay phát hành một loại cơ giáp vượt cấp khác. Về phần Lư Điển, chuyện cậu ta không phải cấp siêu 3S cũng được báo cho người khác biết sau khi Cơ Nguyên Đức chết.

Vào đầu tháng 7, hai Khu của Quân Độc Lập chính thức trở lại Liên bang. Thảo luận và bàn bạc xong, hai quân khu chạy trốn năm đó giờ đây đã tiếp quản tuyến phòng hộ đằng sau hai hành tinh thuộc trường Quân sự Samuel cũ. Quân Độc Lập gửi giáo viên đến thường trú tại trường Samuel, dìu dắt sinh viên trường quân sự.

Trường Samuel vui mừng về một loạt các giáo viên có thực lực xuất sắc, Shaω Eli ngày nào cũng khoe khoang trong kênh bạn bè của mình, thỉnh thoảng còn tung một tấm ảnh chụp chung, nói người này là ai, người kia thì diệt trừ bao nhiêu người bị nhiễm bệnh, không có tí nào tự giác của người tới từ trường đại bản doanh của người bị nhiễm bệnh.

Cũng chính vì gã tài giỏi thế nên mới sống vui vẻ, chứ như những người khác thì ít nhiều gì cũng có chút thấy vọng mất mát. Tuy nhiên ngay sau đó các trường quân sự đã nhận được tin tức, chuẩn bị giải đấu cho tốt để tiếp tục cuộc thi.

Có cơ giáp được đổi mới thế là lần huấn luyện không thể giống như những năm qua, hơn nữa tất cả sinh viên quân sự đều phải thích ứng lại với cơ giáp thế hệ mới.

Để đảm bảo cuộc thi diễn ra bình thường, ban tổ chức đã quyết định cho sinh viên các trường hai tháng để điều chỉnh và rèn luyện. Người bận rộn trước nhất là cơ giáp sư, bọn họ phải nhanh hiểu rõ bản vẽ kết cấu do Vệ Tam phát ra, hơn nữa còn tự cải tạo, làm thành cơ giáp thích hợp cho chiến sĩ độc lập của đội. Cùng lúc đó, nhóm Ngư Thiên Hà cùng với Công Nghi Giác, Ứng Thành Hà và các cơ giáp sư khác cũng đang cải tạo xây dựng cơ giáp vượt cấp cấp bậc khác.

Bắt đầu từ lúc này, trên trang ωeb của Vệ Tam bắt đầu xuất hiện bản vẽ kết cấu của các cơ giáp sư đó cùng với các loại cơ giáp, việc sáng tạo cơ giáp mở ra một thời kỳ phun trào cho một thời đại mới.

Bắt đầu từ tháng 8, năm đội ngũ trường quân sự tập trung tại Sao Đế Đô, bắt đầu một vòng đào tạo mài giũa mới. Trong 2 tháng ngắn ngủi này, đủ loại vấn đề liên tục xuất hiện, nhưng mỗi sinh viên trường quân sự vẫn cố gắng giải quyết.

Tuy nhiên...

“Cậu có thấy Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết đến quá gần không?” Eli ngồi xổm ở góc tường nói với Tập Ô Thông đang đứng đối diện, “Sơn

Cung Ba Nhận và Sơn Cung Dũng Nam là anh em song sinh thì thôi, mắc gì hai người bọn họ cứ dính như sam suốt ngày thế?"

Tập Ô Thông: "... Cậu quen cơ giáp mình chưa?" Hiện tại đổi cơ giáp quá thường xuyên chứ hồi đó cơ giáp của cha chú toàn phải dùng 10 năm, thậm chí cả đời.

"Mắc gì liên quan đến cơ giáp của tôi, dù sao toàn bộ mọi người chả ai quen thuộc cả." Shaω Eli nhìn chằm chằm Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết đang đi qua, "Lần trước tôi đi tìm Ứng Thành Hà còn nhìn thấy hai người bọn họ tay trong tay, các cậu nói đây là chiêu thức huấn luyện mới gì đây? Không nên chứ, hai người thuộc hai trường khác nhau mà."

Tập Ô Thông nhắm mắt lại, cố gắng bình tĩnh để suy nghĩ về những vấn đề gặp phải trên cơ giáp của mình, chả còn để ý đến Shaω Eli.

Shaω Eli thấy Tập Ô Thông không để ý tới mình, gã lại quay đầu đi hỏi Cao Học Lâm bên cạnh: "Cậu nghĩ sao? Bằng không hai ta cũng nắm tay nhau thử một lần? Có phải là cách dùng cảm giác nới không đây?"

Cao Học Lâm nhìn lướt qua Shaω Eli, khuôn mặt sáng sủa của anh mang theo hai chữ "xui xẻo".

Jill Gil Wood: "Tên ngốc."

Chương 329

“khí phách của thiếu niên”

Giải đấu Hephaestus tạm dừng lại được khôi phục, lần này giữa năm đội của trường quân sự lớn thiếu đi ý tứ tranh phong, phần lớn chỉ muốn mài giũa với cơ giáp hoàn toàn mới. Hầu như tâm tư của mỗi người đặt hết trên chuyện đề cao trình độ, cảm thụ dùng cơ giáp vượt cấp hoàn toàn bất đồng với cơ giáp ban đầu, bọn họ cần thời gian thích ứng.

Huống chi cộng thêm thời gian xây dựng cơ giáp, bọn họ có tổng cộng gần hai tháng có thể huấn luyện. Thế là các sinh viên quân sự ngày ngày huấn luyện với khí thế ngất trời tại chỗ sân huấn luyện mới mở ra ở Quân khu 1.

Ngày hôm đó, Quân khu 5 có người muốn dạy cho tất cả sinh viên quân sự, chủ yếu là nói về hoàn cảnh và các loại chiến đấu trên ngôi Sao Huyễn Dạ. Bởi vì quân khu nghĩ rằng sau khi cơ giáp được thay đổi, thực lực của sinh viên trường quân sự sẽ được tăng lên đáng kể, cho nên họ quyết định tạm thời thay thế một trong những đấu trường tiếp theo bằng Sao Huyễn Dạ.

“Chúng ta vẫn còn nhiệm vụ.” Quân nhân Quân khu 5 đứng trên sân tập vỗ micro, “Mọi người cũng không cần phải tốn thời gian chỉnh đốn, ngồi xuống tại chỗ, chờ tôi nói xong rồi đi.”

Mấy sinh viên của các trường ngồi tùy ý trên sân tập, chờ người của Quân khu 5 cẩn thận giải thích môi trường của Sao Huyễn Dạ. Những người trong trường Đế Quốc ngồi ở phía trước, Vệ Tam thì ngồi ở phía sau Ứng Tinh Quyết, theo đà sĩ quan trên sân khấu giải thích, gió trên sân huấn luyện thỉnh thoảng lại thổi tới.

Vệ Tam nhìn mái tóc dài bị thổi rối sau lưng Ứng Tinh Quyết thì không nhịn được bèn đưa tay giúp anh cẩn thận sửa sang lại từng sợi. Ứng Tinh Quyết hơi nghiêng mặt, biết là Vệ Tam, anh im lặng ngồi tại chỗ, mặc cho cô đụng vào động tóc mình.

“Các cậu xem kìa, mau xem!” Shaω Eli ngồi ở phía sau phát hiện hai hành động mập mờ đó bèn quay đầu nói với đồng đội của mình, “Tôi nói ngay hai người bọn họ có bí mật. Chắc chắn Vệ Tam có nhược điểm gì đó của Ứng Tinh Quyết, bằng không sao Ứng Tinh Quyết lại để cho cậu ta đụng vào tóc mình.”

Đây còn chưa tính là xong, Shaω Eli nói với Cao Học Lâm trong lo lắng: “Cậu là chỉ huy, không thể để trường Damocles liên thủ với trường Đế Quốc, bằng không chúng ta mất hết hi vọng.”

Cao Học Lâm ngửa đầu nhìn lên bầu trời, hít sâu vào, từ từ thở ra, anh ta cố giữ bình tĩnh cơ mà cuối cùng cũng bị Shaω Eli líu lo líu lo bên tai phá vỡ phòng tuyến. Anh ta quay đầu, bực bội la lên: “Cậu không biết Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết đang yêu nhau à?”

Mà một giây trước, sĩ quan trên sân khấu vừa mới buông micro xuống để cho sinh viên quân sự phía dưới tự phát biểu đặt câu hỏi, toàn bộ sân huấn luyện đã không còn bất kỳ âm thanh nào ngoài giọng nói của Cao Học Lâm vang vọng trên sân.

Sĩ quan trên sân khấu do dự trong một giây và cầm micro lại: “Phải không? Tôi thật sự không biết, thì ra Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết đang tìm hiểu nhau à. Tuy nhiên... cả hai dường như đã trưởng thành trong năm nay? Trưởng thành rồi thì chẳng sai, cho dù ra sao thì trên Sao Huyễn Dạ không cấm yêu đương.”

Cao Học Lâm lặng lẽ đưa tay che mặt mình: Thế giới này nên hủy diệt là hơn.

Hai vị trong cuộc rất bình tĩnh, thậm chí tần số chớp mắt cũng chả nhanh hơn được một giây, ai nấy chẳng phủ nhận. Trên sân huấn luyện, đám sinh viên của năm trường quân sự hít sâu hết một hơi trong lòng: Ấy dà, hai người kia yêu nhau?

Còn Shaω Eli, gã bị Jill Gil Wood bên cạnh ấn trên bãi cỏ, sống chết gì cũng không ngốc đầu lên được, cũng coi như là trốn được một kiếp nạn.

Một ngày này, những người của Quân khu 5 rời đi, chả biết được kiến thức họ nói vào được não bao nhiêu người mà ai nấy toàn thảo luận lúc rỗi rãi về chuyện chỉ huy chính của trường Đế Quốc và Vệ Tam trường Damocles quen nhau.

“Nếu đã ở cùng một chỗ, có phải nên phát chút kẹo mừng hay không.” Liêu Như Ninh bưng mâm ngồi xuống hỏi Vệ Tam đối diện.

“Cũng không phải kết hôn, phát ra kẹo mừng làm gì.” Hoắc Tuyên Sơn nảy sinh ý định, “Mời ăn cơm còn tạm được, đã lâu tụi mình không ra ngoài ăn cơm cùng nhau.”

“Được, tôi mời các cậu ăn cơm.” Vệ Tam hiếm khi hào phóng.

Cả Kim Kha cũng tấm tắc lấy làm lạ: “Thật hay giả? Cậu có trả tiền không?”

Vệ Tam xắn tay áo lên, để cho bọn họ nhìn thấy bộ quang não của mình: “Nhìn đi, bây giờ tớ cũng là người có tiền.”

Trên bàn ăn, chỉ có một mình Ứng Thành Hà vô cùng yên tĩnh, anh cúi đầu nhìn thức ăn trên đ ĩa của mình, Kim Kha bên cạnh gọi anh vài tiếng mà anh nào có nghe thấy.

“Bậc thầy, bậc thầy Thành Hà?” Liêu Như Ninh vòng qua Hoắc Tuyên Sơn, đưa tay tới trước mắt Ứng Thành Hà và búng tay một cái, “Hoàn hồn, đang suy nghĩ cái gì?”

Ứng Thành Hà ngẩng đầu nhìn Vệ Tam, khó xử khôn cùng: “Vậy sau này… chẳng phải tôi phải gọi cậu là chị dâu à?”

Đồng đội đang vui vẻ trở thành chị dâu, tại sao cảm giác này lại kỳ lạ như vậy?

“Thôi đi.” Vệ Tam cũng không quen xưng hô này, “Gọi tên.”

Muốn ăn cơm đương nhiên không thể chỉ có năm người của trường Damocles, đội viên chủ lực của trường Đế Quốc cũng được mời tới, nhưng sau đó không biết vì sao lại biến thành cuộc tụ hội của đội chủ lực năm trường quân sự khiến ví của Vệ Tam chảy máu rất nhiều.

Đây xem như lần đầu tiên đội chủ lực của năm trường quân sự lớn chính thức ngồi cùng nhau ăn cơm kể từ sau lúc ở Sao Tây Tháp, ngay cả bàn cũng đổi thành bàn dài. Cơ mà lại thiếu mất hai người là Kosai Musashi và Nam Phi Trúc, lúc này đã có hai người khác thay thế là Đỗ Dã của viện Bình Thông và Mộc Thành Lâm xuất thân từ Quân Độc Lập.

Những người ngồi ở một bàn dài đã thay đổi chỏi hẳn với lần đó, nhưng có một chút thay đổi thống nhất là ai nấy đã chững chạc hơn, đương nhiên là ngoại trừ Người Thừa Kế nào đó.

Người thay đổi rõ rệt nhất vẫn là Cơ Sơ Vũ và Tông Chính Việt Nhân. Tông Chính Việt Nhân thật kiêu ngạo trong quá khứ, từ chỗ nhiều

lần chịu thất bại trước Vệ Tam, anh lại dần dần suy nghĩ rõ ràng. Về phần Cơ Sơ Vũ, cậu ta bị ảnh hưởng nặng trên mọi phương diện nên hiện giờ cũng lặng lẽ không ít; không riêng gì sức mạnh, ngay cả người bác cậu ta luôn ngưỡng mộ cũng gặp chuyện.

Đúng vậy, cậu ta không biết rốt cuộc thì Cơ Nguyên Đức gặp phải chuyện gì giống như những người khác, chỉ biết Cơ Nguyên Đức qua đời vì bệnh tật. Song, cái chết của một đại tướng lại không nhận được bất kỳ thương tiếc nào cũng đủ để nói rõ tất cả.

Cơ Sơ Vũ suy đoán Cơ Nguyên Đức cũng là người bị nhiễm bệnh, nhưng cậu ta vĩnh viễn không biết bác hai của mình từng có ý định chiến thân thể cậu.

“Chụp ảnh trước bữa ăn.” Shaω Eli nói nhỏ để nhân viên phục vụ đến đây giúp chụp ảnh, cha gã nói Vệ Tam sau này là người sẽ viết vào lịch sử, nếu chụp ảnh với cậu ấy, nói không chừng sau này gã cũng có thể đi vào sách lịch sử chung luôn.

Vệ Tam liếc gã một cái rồi hỏi lành lạnh: “Nghe nói cậu vẫn rất chú ý đến tôi và Ứng Tinh Quyết?”

Shaω Eli quay đầu nhìn đồng đội của mình, tất cả họ đều nhìn theo hướng khác, toàn toàn chả phản ứng với gã: “… Thì, thì tao thấy hai người đứng cùng nhau rất xứng đôi nên nhịn không được mà chú ý.” Quên đi, tính mạng quan trọng hơn, trước kia một mình Vệ Tam mà đã đánh được mấy người bọn họ, giờ thì đoán chừng còn đáng sợ hơn.

“Uống gì? Có muốn uống rượu không?” Ứng Tinh Quyết nhỏi nhỏ Vệ Tam bên cạnh.

“Ngày mai được nghỉ ngơi một ngày, uống rượu đi.” Vệ Tam cho hay.

Mỗi người rót rựu vào ly, Tông Chính Việt Nhân đứng lên trước, nói với vẻ nghiêm túc: “Vệ Tam, tôi mời cô một chén.”

Vệ Tam cười, đứng dậy, nâng ly rượu lên và nhướng mày: “Trước còn phải cảm ơn các chủ đã giúp đỡ, sau này chúng tôi tới Sao Phàm Hàn… Nếu có bạn bè tiếp đãi thì tốt rồi.”

Chén rượu của Tông Chính Việt Nhân chặn lại nụ cười trên khóe miệng: “Chỉ cần tôi ở đây, cô mà tới là tôi đi tiếp đãi ngay.”

Hai người chạm ly và uống cạn sạch một hơi.

Tông Chính Việt Nhân ngồi xuống, Vệ Tam đứng ở trước bàn, rót cho mình một ly rượu. Kế đó cô xoay người nói với Cơ Sơ Vũ ngồi cùng hàng: “Chúng ta quen nhau lâu như vậy, trên sân đấu là đối thủ, nhưng lén lút kiểu gì cũng coi như là bạn bè.”

Bạn bè?

Cơ Sơ Vũ ngẩn người, theo bản năng nhìn thoáng qua Ứng Tinh Quyết, bọn họ cũng vẫn là bạn sao?

“Xem ra chiến sĩ Cơ chúng ta chỉ muốn bạn bạn với chỉ huy Ứng thôi.” Vệ Tam cố ý nói, “Chúng tôi cũng không đủ tư cách.”

“... Không có.” Cơ Sơ Vũ phủ nhận, giơ ly lên, “Mời bạn.”

Hai người đụng ly, Vệ Tam lại uống một hơi cạn sạch.

“Toàn bộ chúng ta có đủ loại vấn đề, cũng kinh qua lục đục, nhưng tất cả mọi người đều có cùng một mục tiêu, vì Liên bang.” Hoắc Tuyên Sơn đứng dậy, nói với tất cả mọi người, “Hôm nay tôi mời một ly trước.”

Tất cả 25 người đứng dậy và nâng ly lên: “Vì Liên bang.”

Thanh âm hăng hái của thiếu niên mơ hồ truyền đến từ trong phòng, lộ ra sự hòa thuận trào dâng.

Chương 330

“chúc mừng”

Trận đấu cuối cùng của giải đấu Hephaestus, năm trường quân sự lớn đến địa điểm thi đấu - Sao Huyễn Dạ.

Vệ Tam đứng trước cửa sổ tàu vũ trụ, nhìn tàu vũ trụ của các trường khác ở phía sau: “Kim Kha, bây giờ chúng ta có tỷ số như thế nào?”

Kim Kha nhìn quang não: “Trận thứ 9 trường Đế Quốc giành được vị trí thứ nhất, chúng ta thứ hai; trận thứ 10 chúng ta xếp thứ nhất, bọn họ đoạt giải thứ hai. Trường South Pasadena đã giành được vị trí đầu tiên trong trận đấu trước, Samuel giành được vị trí thứ hai và viện Bình Thông xếp thứ ba. Hiện tại chúng ta và trường Đế Quốc lại một lần nữa san bằng điểm số, 56 so với 56. Chỉ còn lại trận đấu cuối cùng, chỉ cần chúng ta xếp sau trường Đế Quốc thì sẽ không có cơ hội đảo ngược.”

Biểu hiện anh em Sơn Cung trong mấy trận đấu này thật xuất sắc, mỗi một trận toàn ghi được điểm cho trường South Pasadena; trận thứ 11 thì lấy thẳng luôn vị trí thứ nhất, trận cuối cùng này e rằng cũng không dễ ứng phó.

“Đội chủ lực của trường Đế Quốc đã ở trong Sao HUyễn Dạ một thời gian, có lợi thế sân nhà.” Hoắc Tuyên Sơn bảo, “Lần này chúng ta phải có nhiều điểm hơn bọn họ mới có cơ may thắng.”

Giải đấu quy định, điểm số giữa hai trường cần phải so về số lần có được xếp hạng đầu tiên, nếu số lần xếp hạng đầu tiên là như nhau, kế đó phải tính dạng bất cứ ai giành được vị trí đầu tiên thì đó là người chiến thắng trước.

Trường Đế Quốc đã giành được nhiều lần hạng nhất trong các đấu trường phía trước, và nếu trường Damocles vẫn ngang bằng với họ thì trường quân sự chiến thắng cuối cùng là trường Đế Quốc.

“Có cơ giáp vượt cấp, bây giờ ai nấy toàn ở cùng một vạch xuất phát, hoàn toàn dựa vào tài năng bẩm sinh rồi.” Kim Kha lắc đầu, “Hơn nữa, Ứng Tinh Quyết còn giống như bug hơn cả Vệ Tam trong giải đấu này. Chúng ta toàn là chỉ huy cấp 3S, chỉ có mỗi anh ấy là chỉ huy cấp siêu 3S, thế tức anh ấy sẽ điều khiển nhiều hơn chúng ta, trận cuối cùng khó nhằn hơn hẳn.”

Hoắc Tuyên Sơn suy nghĩ một chút: “Chúng mình đi chống lại trường Đế Quốc thì trường South Pasadena nhất định sẽ nhân cơ hội này vượt đội giống như trận trước.”

“Không đối phó với trường Đế Quốc, để cho họ có được thứ hạng thì càng không được.” Vệ Tam quay lại, ngồi xuống: “Chúng ta loại bỏ trường Đế Quốc, vừa phải lấy được vị trí ít nhất là hạng ba ở trận này.”

Kim Kha gật đầu: “Cho nên, tớ muốn hợp tác với trường South Pasadena, họ đứng đầu, tụi mình lấy vị trí thứ hai.”

...

Tuy nhiên, Kim Kha đã mất cơ hội này bởi vì Ứng Tinh không chỉ nói làm trường South Pasadena lung lay, mà anh còn hợp tác với viện Bình Thông. Anh đồng ý chuyện trường Đế Quốc chỉ lấy vị trí thứ ba, hạng thứ nhất và thứ hai thi để cho viện Bình Thông và trường South Pasadena chia nhau.

“Như vậy...” Liêu Như Ninh đứng ở trên mặt đất đấu trường do Sao Huyễn Dạ mở ra, “Vậy tụi mình chỉ còn lại trường Samuel là hợp tác được? Có vẻ hơi không hợp thói thường.”

Mặc dù sự thật đã được phơi bày, trường Samuel và trường Damocles kết thù sống chết vì những người bị nhiễm bệnh đã quấy phá trong đó, song, hai trường của họ đã xung khắc như nước với lửa ngay từ đầu. Thế mà trận đấu cuối cùng này lại muốn hợp tác!

“Cũng không phải không được.” Vệ Tam nhìn về phía trước, trận trước trường Samuel lấy được vị trí thứ hai, tiến vào trước một thời gian dài, “Đừng quên, bắt đầu từ trận đấu thứ 9, người dẫn đội của bọn họ được đổi thành giáo viên bên phía Quân Độc Lập.”

Những người bên phía Quân Độc Lập không chỉ có tinh thần mà còn là ý chí bi3n thái, lúc này mới ba trận thôi mà người của trường Samuel đã thay đổi bộ dáng hết cả, nói còn ít hơn so với viện Bình Thông khi trước.

Tuy nhiên, họ nói ít hơn vì họ quá mệt mỏi nên không nói nổi.

Ngay cả khi bị trường Đế Quốc cướp đi trường quân sự để hợp tác, họ vẫn tiếp tục cuộc tranh tài.

“Trường Samuel ở đằng kia, chúng ta hãy đi tìm họ trước.” Kim Kha cho hay.

Sao Huyễn Dạ chỉ có 4 tiếng ban ngày, về cơ bản ở lại cũng không quá mức quen thuộc và sinh viên quân sự vẫn phải đối phó với tinh thú trong giấc đêm. Tốc độ trường Samuel tiến lên nhanh hơn Kim Kha nghĩ, tới ngày thứ ba bọn cậu mới đuổi kịp trường Samuel.

“Các cậu muốn hợp tác với chúng tôi?” Cao Học Lâm cẩn thận suy nghĩ một chút, mặc dù trường Damocles đối diện có thể loại trừ bọn họ, nhưng Damocles khẳng định muốn giành chức vô địch toàn giải, “Cũng không phải không thể, nhưng lợi ích là gì? Nếu viện Bình Thông và trường South Pasadena hợp tác và cùng nhau đối phó trường của chúng ta, e là trường Samuel sẽ bỏ thi đấu thẳng.”

“Hiện tại tổng điểm của anh là 10, đứng chót, chỉ có giành được vị trí đầu tiên trận cuối cùng, để trường Đế Quốc hoặc chúng tôi giành được hạng thứ hai, thì tổng số điểm của trường Samuel mới có thể đứng hạng thứ ba.” Kim Kha nói, “Nhưng bây giờ trường Đế Quốc đã gặp hai trường khác, họ chọn không hợp tác với mấy anh. Như thế nào, có muốn đánh cược một cú to không?”

“Được, chúng tôi có thể hoàn toàn hợp tác, nhưng một khi có cơ hội, hạng thứ nhất phải thuộc về trường Samuel.”

Kim Kha đồng ý.

Trong trận đấu này, họ chẳng mấy hứng thú cạnh tranh cho vị trí đầu tiên, chi cần giành chiến thắng trước trường Đế Quốc là xong. Đó là chưa kể đến bài học của trận đấu trước đó, ba hạng đầu cứ bị các trường khác chia nhau.

...

“Sao còn chưa nghỉ ngơi?” Ứng Thanh Đạo bưng một ly nước ấm vào phòng Ứng Du Tân.

“Bọn họ còn chưa thi đấu xong.” Ứng Du Tân nhìn màn ánh sáng và lộ ra nụ cười ôn hòa, “Sắp đến điểm đích rồi.”

Ứng Thanh Đạo ngồi bên cạnh, nhìn sắc mặt em trai ông thì trong lòng nghẹn ứ: “Anh nhớ hồi trước chú còn tỏa sáng chói mắt hơn của Tinh Quyết trong giải thi đấu.”

“Đó là bởi vì khi em tranh tài lại không có đối thủ cùng đẳng cấp.” Ứng Du Tân hạ mắt, nụ cười dần dần thu lại, “Tuy nhiên, khi đó đồng đội của em hay là đối thủ… Bọn họ toàn là những người tốt nhất.”

Ứng Thanh Đạo đưa tay nắm lấy tay ông, an ủi trong im lặng.

Những người đi theo chạy trốn chung ấy, ngoại trừ Quý Lương, thì cũng chỉ còn lại Ứng Du Tân hiện đang nằm trên giường.

“Trường Damocles và trường Đế Quốc trực tiếp đối đầu.” Ứng Du Tân ra hiệu Ứng Thanh Đạo xem màn hình ánh sáng.

Trên đấu trường Sao Huyễn Dạ, năm trường quân sự lớn tập trung đối diện nhau ở điểm đích. Họ và điểm đích chỉ cách nhau một vách đá, tất cả mọi người đứng trên đỉnh vách đá đánh hỗn chiến.

Một mình Vệ Tam đối phó với ba chiến sĩ độc lập của trường Đế Quốc, Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh thì đi giúp trường Samuel.

Một trong ba trường quân sự và trường Đế Quốc phải bị loại thì trường Damocles mới có thể giành chiến thắng.

Ứng Tinh Quyết nhìn về phía đội của ba trường bên kia, trên thực tế, chỉ cần trường Damocles và trường Đế Quốc bị loại hết thì nhà vô địch toàn mùa giải là của trường Đế Quốc, nhưng bây giờ xem ra tình hình cũng không rõ ràng lắm.

Anh quyết định vượt qua vách đá của mình và đi đến điểm đích.

“Như vậy không tốt lắm đâu.” Bỗng Kim Kha cản trước mặt anh, “Đang đánh nhau hết đây mà chỉ huy Ứng cứ như vậy rời đi thẳng như thế?”

Giọng Ứng Tinh Quyết truyền ra từ trong khoang cơ giáp: “Cho dù là Vệ Tam điều khiển cơ giáp cấp siêu 3S tấn công thì tạm thời chiếc cơ giáp này sẽ không bị thương tổn, cậu không có cách nào ngăn được tôi.”

Bởi vì cơ giáp cấp siêu 3S chính thống không có cơ giáp sư sửa chữa, cho nên những người khác dùng cơ giáp vượt cấp siêu 3S trong đấu trường ngoại trừ Vệ Tam; nhưng Ứng Tinh Quyết thì chẳng đổi, từ khi bắt đầu trận đấu là anh đã dùng Tất An, bởi vì chỉ huy vẫn không

gia nhập cuộc chiến nên anh bị người ta xem nhẹ.

Hoặc là nói anh đã cố tình để cho người khác bỏ qua mình.

Hai cánh tay cơ giáp Tất An đột nhiên thay đổi thành cánh chim lần đầu tiên trong cuộc đua, Ứng Tinh Quyết điều khiển nó đâm thẳng về Kim Kha và bay về đích.

“Mẹ kiếp!” Kim Kha ngã xuống đất rồi la lên với Vệ Tam, “Cậu làm cơ giáp gì vậy?!”

Tuyệt nhiên, Vệ Tam không đăng số liệu và bản vẽ kết cấu của chiếc cơ giáp này lên mạng!

Đầu tiên Vệ Tam rút đèn năng lượng của Tư Đồ Gia, kế đó cô mới quay đầu nhìn lại: “… Xin lỗi, tớ quên nói cho các cậu biết.”

Kim Kha: “...” Chuyện quan trọng như vậy, thế mà Vệ Tam quên nói.

Nếu thực sự để cho Ứng Tinh Quyết vượt qua thì trận đấu này coi như xong.

Vệ Tam nhìn hai người trước sau: “Xin lỗi rồi, hai vị.”

Hoắc Kiếm cùng Cơ Sơ Vũ còn chưa kịp phản ứng là bị đạp bay, Vệ Tam lướt qua cấp tốc, cô bắt được Ứng Tinh Quyết, hai người trực tiếp ngã vào nhau.

“Vệ Tam, mau, mau đi tới đích!” Liêu Như Ninh dành thời gian hô to.

Không đi được, Vệ Tam đã bị tóm, phiền toái hơn là chính cô thiết kế Tất An quá kiên cố, ngay cả Vô Thường cũng chẳng có cách làm Tất An tổn thương.

Hai người giằng co đến lúc Hoắc Kiếm và Cơ Sơ Vũ vượt qua, Vệ Tam đành đánh với bọn họ, trường Damocles bên kia thấy tình hình không tốt, ai vượt qua được vách núi cũng tới hết cả rồi.

Chiến trường bắt đầu di chuyển sang hai bên, Kim Kha và Ứng Thành Hà liều mạng chặn đường Ứng Tinh Quyết, khắp các nơi rối thành một đám. Vệ Tam không còn cách nào khác, chỉ có thể chuyên tâm chống lại hai người nọ. Nửa tiếng sau, Hoắc Kiếm và Cơ Sơ Vũ bị loại mà Ứng Tinh Quyết đã sắp đến cái bục cờ ở điểm đích.

Vệ Tam nhìn quanh quất một chút, vừa đúng lúc bắt gặp được Shaω Eli bay gần cô nhất thế là cô đạp thẳng về chỗ gã một cú, làm Shaω Eli còn chưa kịp đánh lại chiêu của Hoắc Tử An đã bị đá văng luôn tới đích, đập thẳng vào người Ứng Tinh Quyết.

“Cờ!” Vệ Tam la lên về phía bọn họ, Kim Kha và Ứng Thành Hà cách đó không xa.

Nửa người Shaω Eli nằm bẹp dí, chưa bàn tới sức lực của Vệ Tam lớn, cơ giáp của Ứng Tinh Quyết còn cứng hơn mặt đất rất nhiều. Cơ mà gã còn miễn cưỡng động đậy được, vừa ngẩng đầu nhìn là thấy lá cờ. Thế là hai mắt gã sáng lóa trong tích tắc và ngay lập tức đứng dậy đi nhổ cờ.

Ứng Tinh Quyết cũng chuẩn bị đứng lên, lúc này Kim Kha và Ứng Thành Hà cũng chạy tới, Ứng Thành Hà làm thẳng chiêu Thái Sơn đè đỉnh đầu,: “Anh, xin lỗi anh.”

Kim Kha vội vàng đi nhổ cờ nhưng tuyệt đối không ngờ có người giết ra một người, đó là khi Tông Chính Việt Nhân học theo Vệ Tam, đá Đỗ Dã lên cờ viện Bình Thông.

Kim Kha nắm lấy lá cờ trong tay mình rồi lại nhìn thoáng qua lá cờ của trường Đế Quốc còn đang treo đấu bèn thở phào nhẹ nhõm, bọn cậu thắng rồi.

“Hiện tại có thể buông ra chưa?” Ứng Tinh Quyết nằm trên mặt đất hỏi.

Ứng Thành Hà lập tức đứng lên: “Xin lỗi anh!”

Ứng Tinh Quyết đứng dậy, rút lấy lá cờ của trường quân sự mình và nhìn Vệ Tam đối diện: “Chúc mừng.”

Mặc dù thắng thua đã được chọn ra, nhưng năm đội tuyển các trường quân sự như được tự do tại thời điểm này, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

...

“Nếu cảm giác Ứng Tinh Quyết mở bung ra hết thì những người này không phải là đối thủ của cháu nó.” Ứng Du Tân nhìn màn ánh sáng, “Nhưng mà Vệ Tam cũng đang điều khiển mình, nếu hai người này không ở trong đấu trường thi đấu, ắt trường Damocles có phần thắng

lớn hơn.”

“Thực lực các chiến sĩ độc lập của các trường chẳng chênh lệch là mấy, Kim Kha nhanh nhẹn hơn những chỉ huy khác, hơn nữa Ứng Thành Hà cũng linh hoạt hơn ở phương diện cơ giáp, quả thật trường Damocles càng có khả năng thắng.”

Ứng Du Tân nhìn màn ánh sáng, khẽ cười một tiếng: “Thật tốt.”

...

Ngày hôm sau, tổng chỉ huy Quân Độc Lập Ứng Du Tân qua đời tại Sao Đế Đô, các quân khu đến phúng viếng, sinh viên đại diện cho năm trường quân sự cũng vội vã đến Sao Đế Đô để tham dự tang lễ.

Giải đấu này đã kết thúc, phần thắng đặt cược vào quán quân cả mùa giải gần như đổ hết vào Sao 3212, đặc biệt là Lý Bì, ông đã giành được một giải thưởng rất lớn. Thế nhưng sau khi liên lạc với Vệ Tam, ông quyết định sử dụng số tiền này để xây dựng học viện ở Sao 3212.

Học viện Sao 3212 là trường cũ của Vệ Tam, trong tương lai cũng trở thành cái nôi của vô số chiến sĩ độc lập và cơ giáp sư.

...

Lịch Tinh Tú ghi lại, vì sinh viên quân sự đội chủ lực giải đấu này có thành tích xuất sắc, thực lực cường hãn, nên họ được tốt nghiệp sớm. Năm người trường Quân sự Damocles gia nhập Quân khu 13, năm người trường Quân sự Đế Quốc gia nhập Quân khu 5, 25 sinh viên quân sự nhưng chả một ai đi vào Quân khu 1. Sau khi được các nhà lãnh đạo bàn bạc, Sao HUyễn Dạ được tiếp quản bởi Quân khu 5 và Quân khu 13.

Chương 331: Ngoại truyện 1: “tôi tên Shaω Eli, là con cưng của trời“

Ngoại truyện 1: “tôi tên Shaω Eli, là con cưng của trời“

Tên tôi là Shaω Eli, một người con cưng của trời ngời ngời phong độ đẹp trai anh tuấn sáng láng.

Gia đình khổng lồ của tôi có nhiều tiền, cha tôi thích mua mấy cái tinh cầu ở khắp nơi, ông gọi hành vi này là “khai hoang sao mù”, nhưng quản gia nói rằng người khác thì gọi là khai hoang sao mù được chứ mỗi lần cha tôi lái máy bay tới thì nó toàn là sao tiền. Nhưng tôi thì khác, từ nhỏ tôi đã lập chí trở thành chiến sĩ độc lập ưu tú, đi chiến trường để giết những tinh thú.

Tôi rất có năng khiếu, khi còn nhỏ thầy giáo có nói rằng tôi rất có năng khiếu để phát triển dạng lái cơ giáp hạng nhẹ vì tôi hay ở đâu đâu trên trời, mặc dù không biết tại sao thời điểm đó ông ấy lại trưng ra bộ mặt tức giận như thế. Cùng lắm thì tôi chỉ quẹt qua làm trầy xước vỏ cơ giáp của ông ấy mà thôi, sau đó tôi còn đền cho ông 10 chiếc cơ giáp tốt hơn hẳn, với chuyện tốt nhường đó thì thầy không thể tức giận được nữa. Song, tôi vẫn còn nhớ câu nói của ông, thế là lớn lên tôi cũng thực sự trở thành chiến sĩ độc lập hạng nhẹ, cũng trở thành người trong đội chủ lực của trường Quân sự Samuel, sẽ đại diện cho Samuel trong giải đấu.

Tôi thực sự hay bay thật, thích hợp làm chiến sĩ độc lập hạng nhẹ.

Lại nói tiếp, trường Samuel là ngôi sao mới nổi lên trong những năm qua, nó đấm mấy cú vào trường Quân sự South Pasadena, còn chân thì đạp lên trường quân sự Damocles uy tín lâu đời, đúng là phù hợp với một tài năng trẻ như tôi.

Thật ra ban đầu tôi muốn đi đến trường Đế Quốc đấu, dù gì thì trường Đế Quốc mới là nơi các thiên tài trong Liên bang khao khát tới nhất. Nhưng cha tôi nói rằng có quá nhiều thiên tài trong đó, Người Thừa Kế Nhà Họ Eli trong đi tới có thể bị lợi dụng vì nhà tôi quá giàu.

Tôi suy nghĩ một chút và cảm thấy có lý, trước đây tôi đã đi đến Sao Đế Đô chơi, trên đường gặp có gặp Đôi Sao Đế Quốc khi họ vừa trở về từ Sao Huyễn Dạ. Hai bên đường chật ních đủ người chào đón và hay làm sao mà chen tới nỗi giày tôi rớt mất. Điều này làm tôi muốn

phê bình người dân sao Đế Đô, tố chất đúng là kém quá!

Người tên là Ứng Tinh Quyết chỉ liếc đại qua một cái mà làm tôi hơi sợ. Về phần Cơ Sơ Vũ bên cạnh anh ta, nghe đâu là cháu trai của đại tướng, thực lực cũng mạnh dữ dằn. Tính tuổi tác, nếu tôi muốn đến trường Đế Quốc thế chắc chắn sẽ ở chung một đợt với cả hai, chẳng phải thế thì ánh sáng con cưng của trời của tôi sẽ bị nghe mất à? Cho nên, cuối cùng tôi đã chọn trường quân sự bên sao của mình.

Bạn hỏi tôi sao không chọn viện Bình Thông.

Hứ người đứng đắn ai đi chọn viện Bình Thông, mỗi ngày cứ biểu hiện ra bên ngoài y chang hòa thượng. Cha tôi nói đừng nhìn vài người bề ngoài là như vậy thì cho rằng sau lưng họ cũng thế; chắc chắn viện Bình Thông ngầm hoang dã dữ lắm, tôi - Người Thừa Kế Nhà Họ Eli, là một đứa con cưng của trời tao nhã, tôi không đi.

Đối với trường South Pasadena, tôi cũng nghe ngóng được là Quinley Eli sẽ tới, thế là tôi quyết không đi, làm sao một trường lại có 2 người cùng một họ Eli được. Cơ mà người tên là Quinley Eli thuộc chi nhánh phụ của nhà tôi, có mối quan hệ rất xa, quản gia nói rằng nhà chị ta không có vận may như nhà tôi, cho nên mối quan hệ cũng dần dần phai nhạt.

Tôi đã báo danh vào trường Samuel, ngày hôm sau năm trường quân sự lớn đưa ra danh sách nội bộ, là một bản danh sách về sinh viên mới cấp 3S. Trường Quân sự Đế Quốc dẫn đầu xa tít tắp, trường Damocles vẫn ít đến đáng thương như những năm trước, ủa khoan, lại có 4 tân sinh viên cấp 3S đây? Đúng là bắt kịp với trường quân sự của tôi. Nhà họ Hoắc, nhà họ Ứng cũng có người đi qua đó, cha tôi nói hai người này vừa nhìn đã biết là hạt giống phản nghịch, nào có người nhà họ Hoắc học cơ giáp hạng nhẹ; còn có cơ giáp sư nhà họ Ứng nghe cũng kỳ quái; thêm một chỉ huy tên là Kim Kha là kẻ tôi chưa từng nghe tới.

Tôi không quan tâm ba cái này, tôi muốn bắt đầu đi học tại trường Quân sự Samuel.

Ngay sau khi khai giảng, trường Samuel đã bắt đầu chọn ra đội chủ lực cho giải đấu, nhóm sinh viên mới của chúng tôi lần này quá mạnh, giáo viên còn nói chờ đợi cho đến khi kết thúc giải trước thì cho chúng tôi đi thay thế hết toàn bộ.

Thành thật mà nói, đi học ở trường Samuel cũng vui lắm, mỗi ngày

cha tôi cho đầu bếp trong nhà đi qua nấu đồ ăn cho tôi, cơ mà dường như họ không thích nó. Tôi không thể hiểu được, tôi là một người hào phóng nhường này, đầu bếp làm xong món tráng miệng rồi tôi còn mời họ ăn cùng, cùng lắm chỉ có 20 người đầu bếp thôi mà làm thế nào chọc bọn họ tới mức không hài lòng?

Sau khi trở về nhà trong kỳ nghỉ và có nói với cha, ông bảo có thể căn hộ của trường Samuel quá nhỏ, dẫn đến căn phòng quá đông đúc làm đồng đội không hài lòng. Thế là ông đã quyên góp một khoản tiền đặc biệt chuyên để xây dựng trường Samuel nhưng phải mất một năm mới xây xong, cha tôi bảo chỉ đành để tôi vất vả một thời gian trước đã.

Ăn không phải là một vấn đề, chủ yếu là mỗi khi tôi nói chuyện là đồng đội nhìn tôi với đôi mắt kỳ lạ đó, chắc cú là nghĩ tôi quá thông minh rồi. Quản gia nói rằng mọi người phải học cách làm như mình dốt, tôi vừa có tiền vừa có tài nên phải giấu một mặt đi.

Hôm nay đi đến lớp học, chúng tôi sẽ có một ngày mỗi tuần chủ yếu nghe giáo viên nói về lịch sử của trường Samuel và phân tích trường Damocles. Ồ, trường quân sự này là đối thủ đối đầu sống mái với chúng tôi, trong những năm trước đây còn từng phát rồ lên và chết chung với đội trường tôi.

Hứ, một đám người điên, tranh tài thôi mà, mắc cái gì muốn chết muốn sống, có bản lĩnh này sao không đi tới chiến trường phát huy đi?

Giáo viên nói khi giải đấu bắt đầu rồi, chúng tôi nên trả thù cho người tiền nhiệm, không thể để cho trường Damocles tiếp tục làm tổn thương sinh viên của trường Samuel.

Đó là chuyện đương nhiên, tôi nhất định sẽ đánh bọn người này tè ra quần luôn, Hoắc Tuyên Sơn, một chiến sĩ độc lập hạng nhẹ xuất thân từ một thế gia cơ giáp hạng nặng thì lợi hại được đến mức nào?

Tuy nhiên, đội chủ lực của chúng tôi còn có một thứ vương víu, đó là Jill Gil Wood, cô nàng chỉ có cấp SS.

Tôi khinh thường cô ấy, không chỉ là vấn đề sức mạnh mà cô nàng còn ra vẻ ta đây ghê lắm. Chả hiểu kiểu gì mà suốt ngày cô nàng cứ bày cái vẻ cao thâm khó dò, rõ ràng chỉ là một người có cấp SS thôi, ngay cả tôi là một người cấp 3S mà còn chưa có chảnh đây này. Đó là chưa kể tôi luôn luôn cảm thấy như cô nàng có dáng bộ muốn hy

sinh, kỳ quái quá.

Nói về đồng đội, phần còn lại của đội của chúng tôi toàn là cấp 3S hết. Người đáng gờm nhất là Tập Ô Thông, cậu ấy chiến đấu tốt hơn tôi một chút, anh của cậu ta là trung tướng Tập Hạo Thiên, người cũng siêu kinh khủng. Tập Ô Thông lầm lì ít nói, nhưng người quản gia đến giao thức ăn nói đây chả phải là lầm lì ít nói mà là người nói năng không được khéo.

Tôi nghĩ cũng giống nhau cả thôi, dù sao Tập Ô Thông cũng không thích nói chuyện. Đối với hai đồng đội khác, Cao Học Lâm là chỉ huy chính của chúng tôi, cậu ấy làm việc gì cũng vừa phiền vừa khó chịu; còn có một cơ giáp sư tên là Nam Phi Trúc. Tôi cũng không thích cậu ta lắm, người gì mà từ trên xuống dưới chả có một cọng lông. Thật đấy, tôi vô tình thấy khi cậu ta đang tắm.

...

Cho nên, chúng tôi bắt đầu tham gia vào trận đấu thi đầu tiên. Tâm tình tôi hơi vui vì cuối cùng cũng là lần tác chiến theo nhóm đầu tiên. Ngay khi tới bến cảng, tôi thấy những người ở trường Damocles.

Tôi là thành viên nòng cốt của đội chủ lực trường Samuel, nhìn thấy đối thủ một mất một còn, tôi phải đi lên và mắng đôi câu. Nhưng rồi ai mà ngờ được tôi bị người ta vả ngay vô miệng, mà cái người đó lại là thành viên của đội tuyển trường Damocles.

Vệ Tam, tôi nhớ kỹ rồi!

Tôi đứng trước gương và nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của mình với vẻ hung tợn, tôi lấy tay ra và hít một hơi thật sâu, tổng binh của trường họ đánh quá tàn nhẫn, làm khuôn mặt của tôi sưng lên rồi đây này!

Trên thực tế tôi cũng thấy cảm đọng lắm vì dù Cao Học Lâm là một người phiền phức nhưng lại đáo thù vì đồng đội là tôi. Mấy người bọn họ đang ngồi trong phòng khách để thảo luận về kế hoạch, Cao Học Lâm bảo một khi trường Damocles đã đánh tôi rồi thì đấy là lý do tốt nhất để trả đũa lại.

Thật cảm động.

Nhưng trường Damocles quá phách lối thật, trong sân diễn tập và giấc tối đó, họ dám leo lên lầu và trùm bao bố đánh tôi!

Ngày hôm sau đi cùng nhau, tôi mới biết tổng binh đội tuyển trường ở cách vách cũng bị đánh thì trong lòng lại nhận được sự an ủi kỳ lạ. Dù sao thì lần trước chỉ có một mình tôi hứng chịu bàn tay đó, bấy giờ còn có người khác bị đánh chung với tôi.

Tuy nhiên, Cao Học Lâm cho hay tôi người vô tội bị dính chưởng, vì người trường Damocles muốn tẩn cho là tổng binh của đội tuyển trường, còn tôi chỉ vị người ta thuận tay đánh thôi.

Một chút khó chịu, tôi quyết định trả thù lại trong trận đấu, thế rồi ai mà ngờ được Vệ Tam đó quá nham hiểm và xảo quyệt, một lần nữa lại làm tổn thương trái tim vô tội và yếu đuối của tôi.

Thậm chí quá đáng hơn là nó cũng là chiến sĩ độc lập cấp 3S!!

Loại người giả heo ăn thịt hổ này là dạng đáng ghét nhất, vậy sau này tôi còn muốn chống lại nó hay không? Cứ cảm thấy không đánh lại bộ dáng đó của nó được.

...

Hứ, thế mà Jill Gil Wood thậm chí còn tiến hóa được và trở thành chiến sĩ độc lập cấp 3S, tại sao tôi không tiến hóa? Trong lòng chua xót quá.

Hay là tôi nói ghét Jill Gil Wood đi, cô nàng đã tiến hóa nhưng tôi vẫn còn cảm thấy như thể cô ấy sẽ chết bất cứ lúc nào. Im lặng đi, muốn tôi tiến hóa, làm cho cha tôi treo biểu ngữ bay xung quanh Sao Bạch Ải ngày ngày.

Trước đây tôi quá ngây thơ, nghĩ rằng cuộc thi là đánh tới đánh lui với tinh thú, không nghĩ rằng trận đấu trường rừng mưa nhiệt đới thật độc ác, còn có cây nấm làm người ta sinh ảo giác. Thế là tôi suýt lột sạch dưới ống kính phát sóng trực tiếp của Liên bang, chỉ còn sót lại cái quần lót màu hồng phấn ghi Người Thừa Kế Nhà Họ Eli.

Ngay sau khi cuộc thi kết thúc, cha gọi cho tôi, ông nói rằng lần sau không thể làm chuyện này nữa, có muốn viết lên đồ lót thì phải viết quảng cáo cho nhà họ Eli. Cho nên ông đã đặt hàng 1000 cái quần lót đầy màu sắc, trên đó là tất cả các từ quảng cáo, kế đó cho tôi mặc mỗi ngày, sau này mà có cởi sạch nữa thì có thể làm quảng cáo miễn phí.

Tôi không mặc đâu.

Tôi thích màu hồng phấn, đó là chưa kể tôi còn rất nhiều đồ lót hình gà con và đầu chó! Loại quần lót đầy màu sắc sặc sỡ mà đi kèm từ quảng cáo nữa đúng là làm tôi chương mắt!

Tuy nhiên, nhiều người trên Tinh Võng chế giễu tôi mặc màu hồng phấn. Hứ, chắc chắn bọn họ không biết rằng Tông Chính Việt Nhân trị ở viện Bình Thông cũng có quần lót màu hồng phấn, ngay cả những chiến sĩ độc lập của các trường quân sự khác cũng vậy, ai mà có thể chống lại sự cám dỗ của màu hồng phấn chứ? Ngây thơ!

...

Than ôi, tôi không nghĩ rằng một ngày nào đó, tôi cũng sẽ buồn cho Vệ Tam. Nghe nói cậu ấy và đâu nguồn của sương bọ đen chết chùm với nhau. Không phải cậu ấy rất tài giỏi à? Sao cậu ấy lại chết?

Trước kia thầy có ân với tôi nói người tốt không sống lâu còn tai họa lại kéo tới ngàn năm. Xem thấy Vệ Tam cũng chả phải người tốt lành gì, loại tai họa này nên sống được đến cuối cùng mới đúng. Thầy tôi nói chuẩn thật, ông ấy cũng là người nói tôi hay bay đâu đâu, tôi cảm thấy nhất định Vệ Tam đang trốn ở góc nào đó.

Đúng thật!

Thầy tôi nói đúng rồi, Vệ Tam chưa chết, còn sống thật tốt!

Chẳng qua trường Samuel của chúng tôi bây giờ không có sự hỗ trợ từ quân đội phía sau, giáo viên của trường cũng bị loại bỏ hơn một nửa, ai nấy toàn là người nhiễm bệnh. Cha tôi nói rằng từ đầu Samuel là một tổ bọ, còn ôm tôi khóc hai ngày.

Hahahaha, ông chắc chắn không ngờ được về sau Quân Độc Lập sẽ quản lý chúng tôi!

Quân Độc Lập! Nghe có vẻ ngầu đấy!

Jill Gil Wood cũng là một người của Quân Độc Lập, hóa ra cô nàng đã biết về sương bọ đen, khó trách suốt ngày trưng ra khuôn mặt như ăn phải khổ qua.

Hóa ra cảm giác tiến hóa của cô nàng là dạng được người ta ép cho tăng lên, tôi nghe lén được bên ngoài văn phòng rằng tuổi thọ của Jill

Gil Wood cũng bị ảnh hưởng thì đột nhiên thấy hơi buồn.

Chợt Jill Gil Wood đi ra sớm, cô thấy tôi đứng bên ngoài cửa thì hỏi có chuyện gì thật thản như chả có gì xảy ra.

Tôi nói không, kế đó tôi nói với cô ấy một tiếng xin lỗi.

Jill Gil Wood mỉm cười với tôi và sau đó mắng tôi là đồ ngốc.

Thôi nào, tôi không so đo với cô ấy.

...

Hứ, Vệ Tam thật sự không biết xấu hổ, mỗi ngày toàn giúp Ứng Tinh Quyết xem cơ giáp, phục ghê, cậu ấy có phải người của Quân khu 5 đâu. Nhưng Quân khu 5 và Quân khu 13 cùng canh giữ ngôi Sao Huyễn Dạ đúng là làm tôi hâm hộ, chúng tôi chỉ có thể nhìn người của trường mình hoài, nhìn tới phát chán.

Tuy nhiên, Cao Học Lâm nói rằng tinh thú Sao Huyễn Dạ đã tiến hóa, và nếu lực lượng bảo vệ của phòng tuyến suy yếu thì có thể sinh ra hậu quả nghiêm trọng, cho nên mấy người kia mới để Quân khu 5 và Quân khu 13 bảo vệ cùng nhau. Nhưng cứ 5 năm một lần, các quân khu lớn sẽ luân phiên đi phòng thủ, thế chỗ cho Quân khu 5 hoặc Quân khu 13, để bọn họ nghỉ ngơi.

Tôi có chút mong đợi.

Chương 332: Ngoại truyện 2: “Cơ Sơ Vũ: bạn bè”

Ngoại truyện 2: “Cơ Sơ Vũ: bạn bè”

“Sơ Vũ, cháu là hy vọng tương lai của nhà họ Cơ chúng ta, không thể để bị thương dễ thế được, cháu có biết hay không?”

Đây là bác hai của cậu, cũng là đại tướng của Liên bang - Cơ Nguyên Đức.

Rõ ràng là một đại tướng quyền cao chức trọng nhưng lại rất chú ấy đến cậu, sẽ lo lắng rằng cậu bị thương.

Cơ Sơ Vũ mới mấy tuổi là rất thích người bác lớn nhất này, cho dù là cha cậu mà nhìn thấy cậu bị thường thì cũng chỉ biết nói đứng lên tiếp tục chiến đấu, chưa bao giờ coi cậu là một đứa trẻ.

Cơ Sơ Vũ rất muốn làm một đứa bé bình thường, giống như đám trẻ có ba mẹ chơi cùng, có chuyện gì cứ khóc lên là xong; song, cậu lại chẳng làm được. Cậu có cảm giác cao tới cấp 3S, là người thuộc nhóm nhân tài tương lai của Liên bang, cho nên cậu phải bắt đầu huấn luyện từ nhỏ.

“Sơ Vũ, từ hôm nay trở đi, bác sẽ giới thiệu một người bạn mới cho con, cậu ấy gọi là Ứng Tinh Quyết. Sau này hai người sẽ ở bên nhau làm bạn.” Một ngày nọ, Cơ Nguyên Đức đến nhà cậu để đưa cậu tới một nơi, trên đường bác ấy đã nói như vậy.

Ứng Tinh Quyết? Cậu đã từng nghe nói rồi.

Bọn họ học cùng một trường, còn chia vào cùng một lớp, nhưng Ứng Tinh Quyết không bao giờ đến trường. Song, nhờ phúc của Ứng Thành Hà mà cả lớp đều biết Ứng Tinh Quyết giỏi như thế nào, mỗi lần có kỳ giáo dục phổ thông toàn trường thì người đứng nhất mãi là cậu ta.

À, Ứng Thành Hà đó là em họ của Ứng Tinh Quyết, rất nhiều người trong lớp đang bí mật đoán xem có phải cha không thương mẹ cậu ta không yêu hay sao mà ngày nào cậu ta cũng đội một mái tóc lộn xộn như ổ gà đến trường, cả người cũng bẩn thỉu. Thậm chí có lần Cơ Sơ Vũ thấy cậu ta trốn ở trong góc hít nước mũi.

Vừa nghĩ đến đây, Cơ Sơ Vũ đã có ấn tượng sơ bộ với Ứng Tinh Quyết chưa gặp mặt nọ.

“Ứng Tinh Quyết là chỉ huy cấp siêu 3S duy nhất của Liên bang.” Bác đột nhiên nói với cậu khi bác xuống máy bay, “Bác hy vọng con có thể có một mối quan hệ tốt với cậu ấy.”

Chỉ huy cấp siêu 3S, đây là lần đầu tiên Cơ Sơ Vũ nghe nói nhưng hiển nhiên còn mạnh hơn cấp 3S nhiều lắm.

“Con biết rồi bác.”

Máy bay bọn họ dừng ở cửa nhà họ Ứng, Cơ Sơ Vũ cùng Cơ Nguyên Đức đi xuống, vừa đi vào là phát hiện nhà họ Ứng tựa hồ cũng không kém nhà họ Cơ, chẳng hai nhà chỉ có phong cách kiến trúc khác nhau mà thôi. Nhà họ Cơ phù hợp với phong cách của thế gia khởi nghiệp mới, mà nhà họ Ứng lại càng phù hợp với nội tình vừa sâu vừa dày.

Tại sảnh chính nhà họ Ứng, Cơ Sơ Vũ gặp được Ứng Tinh Quyết, cậu ta đứng trước gia chủ nhà họ Ứng với khuôn mặt tái nhợt, thần sắc hờ hững, nào có giống người ở tuổi của bọn họ, là thái cực hoàn toàn khác với Ứng Thành Hà.

“Tôi là Cơ Sơ Vũ.” Cậu chủ động đi lên phía trước, nói với Ứng Tinh Quyết và vươn tay ra.

Người ta cũng không nhìn cậu mà lại nhìn về phía Cơ Nguyên Đức: “Cháu không thể thường xuyên đi học.”

“Không sao, đứa nhóc Sơ Vũ này tràn đầy năng lượng, sau giờ học có thể đến chơi với cháu.” Cơ Nguyên Đức cười cười, “Luôn có ngày cơ thể tốt lên, trước tiên để Sơ Vũ giảng cho cháu nghe chuyện trong trường.”

“Em họ cháu cũng ở trường, ở cùng lớp với cậu ấy.” Ánh mắt Ứng Tinh Quyết rơi vào trên người Cơ Sơ Vũ, nói với vẻ bình tĩnh.

“... Nghe nói sau này em cháu sẽ đi theo con đường cơ giáp sư? Sẽ tốt hơn khi có chiến sĩ độc lập ở cùng nhau, sau này cháu còn phải làm việc theo nhóm.”

Rõ ràng hai người bằng tuổi nhau nhưng Cơ Nguyên Đức nói với Ứng Tinh Quyết bằng giọng điệu bình đẳng, mà không phải đối xử với đứa bé.

Trải qua thương lượng của hai bên, cuối cùng Ứng Tinh Quyết đồng ý để Cơ Sơ Vũ tới tìm mình sau tan học.

Cơ Sơ Vũ không biết sự thật, chỉ mơ hồ cảm thấy hai bên mang theo ý đồ khác nhau, nhưng cậu rất nghiêm túc nghe lời bác, muốn trở thành bạn bè với Ứng Tinh Quyết.

Người nhà họ Cơ đặt quan hệ với nhà họ Ứng, chuyện này gây ra thảo luận rộng rãi ở Sao Đế Đô bởi vì nhà họ Ứng là một thế gia nổi tiếng về chức trách chỉ huy, từ trước đến nay dính dáng trăm mặt với thế gia chuyên về chiến sĩ độc lập hạng nặng là nhà họ Hoắc. Nay nhà họ Cơ chen vào, hiển nhiên nhà họ Hoắc phải lui về phía sau một bước.

Hơn nữa Ứng Du Tân còn mang đi một thiên tài nhà họ Hoắc, hai nhà này nên tránh hiềm nghi ban đầu.

Rất khó để nói chuyện với Ứng Tinh Quyết, là người lạnh nhạt, đây là ấn tượng của Cơ Sơ Vũ sau một tháng liên tục đến nhà họ Ứng. Rõ ràng là cậu là người cùng trang lứa, khi Cơ Sơ Vũ đối đầu với Tinh Quyết lại cảm thấy áp lực cực lớn.

Có một lần, thầy giáo dẫn bọn họ đi tham quan cơ giá và sau đó được hoạt động tự do, Ứng Thành Hà kia lặng lẽ đi theo phía sau cậu, Cơ Sơ Vũ đi đến một góc bèn xoay người: “Cậu có chuyện gì à?”

Ứng Thành Hà lén lút đi ra khỏi sau bức tường, cậu ta hỏi Cơ Sơ Vũ: “Mỗi ngày cậu toàn đi giúp anh họ tôi à?”

“Có việc gì?”

“Tuần sau gần trường học có hoạt động cơ giáp, có rất nhiều người đi lắm. Cậu có thể giúp tôi hỏi một chút xem anh ấy có đi không?” Ứng Thành Hà hỏi.

“Cậu ấy không thể đi được, cậu không biết sao?” Cơ Sơ Vũ hỏi ngược lại, cậu hơi thấy phiền Ứng Thành Hà trông lôi thôi lếch thếch này.

“Tôi nghe bác sĩ trong nhà nói thường xuyên ra ngoài và đi bộ là tốt cho sức khỏe.”

“Cậu có thể tự liên hệ.”

“... Anh họ tôi không thường xuyên sử dụng quang não, tôi không thể quấy rầy khi anh ấy nghỉ ngơi.”

“Không có việc gì thì tôi đi trước đây.” Trước khi đi Cơ Sơ Vũ còn bổ sung thêm một câu, “Đừng đi theo tôi.”

...

Ngày diễn ra sự kiện ấy, trường học nghỉ, vừa đúng lúc Cơ Sơ Vũ ở nhà họ Ứng còn Ứng Tinh Quyết thì ở trong phòng đọc sách, cậu nhớ tới lời Ứng Thành Hà nói nhưng cuối cùng chả nói cái gì cả.

Ngược lại Ứng Tinh Quyết chủ động hỏi: “Có phải hôm nay có hoạt động của cơ giáp không?”

“Tôi không rõ lắm, từ sớm đã tới tìm cậu.” Không biết xuất phát từ tâm lý gì, Cơ Sơ Vũ tuyệt nhiên không muốn nói cho Ứng Tinh Quyết biết.

Chuyện này đã trôi qua như vậy, trong một thời gian dài cậu cũng chẳng nhớ tới. Sau tất cả, nó chẳng đáng để nhắc tới.

Mãi cho đến sau này, Ứng Thành Hà và Ứng Tinh Quyết hầu như không lui tới với nhau, rồi lại đi tới trường Damocles với chiến sĩ lái cơ giáp hạng nhẹ nhà họ Hoắc đó. Đêm nhập học đó, Ứng Tinh Quyết cầm danh sách nội bộ tân sinh viên của năm trường quân sự lớn nhìn chằm chằm thật lâu, khi ấy trong lòng Cơ Sơ Vũ mới mơ hồ có chút phát hiện thì ra Ứng Tinh Quyết vẫn luôn quan tâm đ ến em họ của mình.

“Cạnh tranh trong trường Quân sự Đế Quốc quá kịch liệt, Công Nghi Giác cũng ở đây, hai người ở hết trong trường Đế Quốc sẽ làm Ứng Thành Hà có thể không vào được đội chủ lực.” Cơ Sơ Vũ đứng bên cạnh Ứng Tinh Quyết nói.

Ứng Tinh Quyết nghe Cơ Sơ Vũ nói thì nhìn lạnh sang cậu một cái, đóng trang danh sách: “Mỗi có cơ duyên riêng.”

Vào thời điểm đó, không ai trong số họ biết rằng trường Damocles sẽ đột nhiên quật khởi một lần nữa, và thậm chí chẳng biết còn nhiều thứ phát sinh về sau thế này.

Ai mà ngờ được có một người giết ra từ đội tuyển trường Damocles, từng khiến tất cả đội chủ lực của mấy trường quân sự bọn họ chịu

thiệt thòi, thậm chí còn biết xây dựng cơ giáp.

Có đôi khi Cơ Sơ Vũ hồi tưởng lại suy nghĩ trước giải đấu của mình, về lúc gặp lại Vệ Tam, thì cứ mãi cảm thấy thế sự khó lường. Một người như vậy đi ra từ một ngôi sao vô danh, không có bất kỳ thế lực nào, thậm chí cả khi cấp độ cảm giác bị ép xuống thì vẫn đi được xa nhường này.

Sau đó, cậu thấy có một bài đánh giá trên phương tiện truyền thông về quá trình đi một đường này của Vệ Tam, đánh giá là Vệ Tam và trường Damocles cùng giúp nhau đạt được thành tựu. Quả thật, nếu lúc trước Vệ Tam đi học ở trường khác, có lẽ cũng chẳng thuận lợi như vậy, ít nhất sẽ trải qua thăng trầm trắc trở. Trường Damocles, cho dù đó là đội chủ lực hay giáo viên, dường như có một tinh thần mà các trường quân sự khác không có.

Thật ra từ khi bắt đầu giải đấu, chuyện gì cũng không đúng, cậu năm lần bảy lượt bại trong tay Vệ Tam, thậm chí cuối cùng ngay cả Tinh Quyết cũng không có biện pháp đối phó với cô ấy, hết lần này đến lần khác cứ bị thủ đoạn nhỏ của Vệ Tam đánh bại. Nhưng đột nhiên mọi thứ đã thay đổi, đội chủ lực của trường Damocles muốn hợp tác với họ cũng bởi Liên bang xuất hiện sương bọ đen. Cậu không muốn tin điều đó, nhưng một lần nữa lại được chứng minh rằng những gì trường Damocles nói là đúng.

Tất cả mọi thứ phát triển quá nhanh, từ cái chết đột ngột của bác hai tới thái độ của những người khác, đã làm trong lòng Cơ Sơ Vũ suy đoán được mấy phần. Song, cuối cùng cậu lựa chọn tin tưởng lời mọi người nói, từng bước đi tới quân khu, chỉ coi như chưa có gì xảy ra cả.

Mỗi thập kỷ, mỗi quân khu sẽ có một cuộc biểu diễn lớn, được coi là một cách để kết nối tình cảm.

Thiếu niên năm đó đã trưởng thành thành thanh niên.

Cơ Sơ Vũ so sánh mình với năm đó, cậu chẳng còn canh giữ bên cạnh Ứng Tinh Quyết nữa, dù sao cậu ấy cũng đã có năng lực tự bảo vệ mình, là chỉ huy cấp siêu 3S với cơ thể khỏe mạnh, toàn bộ Liên bang chỉ có một người có thể uy hiếp được cậu ấy.

“Năm nay lại không trở về Sao Đế Đô? Anh, anh không thể cứ luôn chạy bậy bạ theo Vệ Tam như thế được.”

Cơ Sơ Vũ quay đầu lại nhìn lại, là Ứng Thành Hà. Mười năm trôi qua, cảnh còn người mất nhưng đầu ổ gà của cậu ta cứ mãi như thế. Thanh niên đứng đối diện cậu ta là Ứng Tinh Quyết, hiện giờ là tổng chỉ huy Quân khu 5, người này tựa hồ chẳng thay đổi là bao so với khi xưa, khuôn mặt sáng sủa và vẻ mặt lạnh lùng.

“Cô ấy muốn đi nơi khác để xem.” Chỉ khi Ứng Tinh Quyết nhắc tới người kia, mặt mày anh mới trở nên dịu dàng.

“Dám nói là đi chung rồi Vệ Tam luôn bỏ lại bọn em” Ứng Thành Hà nhéo mũi oán giận, cũng không biết là bởi vì không thể nhìn thấy anh họ hay là bởi vì không thể đi chơi chung với Vệ Tam.

“Tôi nghe thấy đấy.” Trên lầu có một tiếng truyền xuống,, Vệ Tam đứng ở phía trên chứ thế đi thẳng xuống, “Vất vả lắm mới được nghỉ phép, tôi không bỏ lại các cậu chẳng lẽ còn muốn đi cùng các cậu ra ngoài? Cậu thấy Tuyên Sơn phàn nàn chưa?”

Ứng Thành Hà liếc mắt nhìn đôi nào đó đang đứng ở phía trước, bĩu môi: “Được, là tôi quấy rầy các người.”

Cậu nhìn lướt qua sân, cuối cùng cùng ánh mắt dừng trên Cơ Sơ Vũ phía đối diện. Thế là ánh mắt cậu ta sáng lên, phảng phất như tìm được tri kỷ, kế đó cậu ta bước nhanh đến, đi về phía Cơ Sơ Vũ và dùng một giọng điệu cá me một lứa: “Khi nào chúng ta hẹn ra ngoài chơi đi.”

Vệ Tam đưa tay nắm lấy tay Ứng Tinh Quyết bên cạnh và la lên với Ứng Thành Hà từ xa: “Bên cơ giáp sư muốn cậu đi phát biểu kìa.”

Ứng Thành Hà quay đầu: “Vệ Tam, cậu phải cho chút mặt mũi chứ!”

Cơ Sơ Vũ còn đang suy nghĩ vì sao Ứng Thành Hà tìm cậu, rõ ràng quan hệ giữa hai người cũng không thân thuộc lắm, sao làm ra vẻ như bọn họ là bạn bè vậy.

“Khi nào cậu được nghỉ lần sai?” Chúng mình hẹn thời gian đi, nghe nói bên Sao Willard lại có một thế giới vui vẻ khác đấy.” Ứng Thành Hà nói với Cơ Sơ Vũ.

Cơ Sơ Vũ cúi đầu nhìn cánh tay mình, có lẽ tạm thời có một người bạn cũng không tệ đâu.

Chương 333: Ngoại truyện 3: “Tông Chính Việt Nhân: không phục”

Ngoại truyện 3: “Tông Chính Việt Nhân: không phục”

Người thành lập viện Bình Thông là Quý Từ, nhưng người đóng góp đằng sau lại là nhà họ Tông Chính. Bởi vì nhà họ Quý càng ngày càng khiêm tốn thế là thế lực bản địa là nhà họ Tông Chính liền mượn ảnh hưởng ngày càng lớn của viện Bình Thông để dần phát triển. Đến đời Tông Chính Việt Nhân, có thể nói ngoại trừ bên Sao Đế Đô, nhà họ Tông Chính là thế lực lớn nhất.

Tông Chính Việt Nhân dựa lưng vào thế gia với thế lực cực thịnh, bản thân lại là chiến sĩ độc lập cấp 3S hạng trung, ngoài Cơ Sơ Vũ, thế lực trong thế hệ mới chả có ai sánh bằng anh, hiển nhiên anh có niềm kiêu hãnh của mình.

Kể từ ngày đầu tiên nhập học, hầu như tất cả mọi người trong viện Bình Thông đã nghe lệnh của anh.

Trước khi cuộc thi bắt đầu, anh nhắm tới vị thứ đầu tiên ngay cả khi trường Đế Quốc có một chỉ huy cấp siêu 3S. Người này có cơ thể quá kém, người ta nói rằng đụng một chút là người này có chuyện, thế nên miễn anh bắt được cơ hội, chắc chắn viện Bình Thông sẽ giành chức vô địch.

Quán quân toàn mùa giải đầu tiên của viện Bình Thông sẽ do Tông Chính Việt Nhân là anh lấy được!

Đối với ba trường quân sự khác, Tông Chính Việt Nhân chẳng bỏ vào mắt, cùng lắm cũng chỉ là mấy trường quân sự đứng cuối mà thôi.

Tuy nhiên khi giải đấu bắt đầu, mọi thứ trở nên kỳ lạ. Không biết nhóm người của trường Damocles năm nay phát điên kiểu gì mà nói chuyện cứ… quái gở làm sao. Có lẽ những năm trước đã bị ảnh hưởng quá nhiều cho nên tinh thần truyền thừa của họ đã bị cắt đứt.

Mặc dù vậy, trường Damocles chỉ có thể cạnh tranh cho vị trí thứ ba với hai trường quân sự khác, bọn họ đã rớt khỏi đội thứ hai từ sớm, đội đầu tiên bây giờ là trường Đế Quốc và viện Bình Thông.

Nhìn đội chủ lực của trường Damocles đối chọi gay gắt với trường Samuel, Tông Chính Việt Nhân chỉ thấy như nhìn trò hài, dù sao cũng

là trường quân sự, song giữa năm trường quân sự lớn có chênh lệch quá lớn, giống như là hai thế giới.

Năm nay, trường Damocles đột nhiên có bốn sinh viên mới cấp 3S, trong quá khứ toàn là dạng cấp SS đối đầu với cấp 3S của trường khác và bại hết.

Tông Chính Việt Nhân lặng lẽ nhìn bọn họ đang liều mạng tranh giành vị trí thứ ba ở đấu trường đầu tiên, cuối cùng trường Damocles thắng. Anh ngó sang đội chủ lực phấn chấn bên cạnh thì thậm chí trong lòng có chút đồng tình xen lẫn đáng buồn. Chỉ là một cái hạng thứ ba mà lại vui thành cái dạng này, chiến sĩ độc lập SS kế bên có mắt đỏ au, hệt như bộ dạng muốn khóc.

Thậm chí thái quá hơn là sau trận đấu, cũng không biết những phương tiện truyền thông đang suy nghĩ gì và đi đào tin ngoài lề của tổng binh đội tuyển trường và đội chủ lực trường Damocles.

Tông Chính Việt Nhân nhìn thấy tin tức kia là tắt luôn quang não, xem ra Liên bang đúng là an nhàn quá lâu, giải đấu diễn ra để chọn nhân tài có thực lực cao, thế mà mấyphương tiện truyền thông này cứ thế lãng phí thời gian vào loại chuyện này.

Tông Chính Việt Nhân vô cùng coi thường không chỉ có mỗi truyền thông, mà ngay cả trường Damocles.

Chẳng qua chẳng ngờ rằng tới trận đấu thứ hai, tổng binh Vệ Tam của đội tuyển trường lại dùng cơ giáp để dùng chiêu lén lút, khiến Hoắc Tử An thất thủ, trường Damocles cướp đi vị trí đáng lẽ thuộc về viện Bình Thông.

Đây là chuyện ngoài ý muốn, cũng có nghĩa là các thành viên chủ lực của viện Bình Thông có phần lơi là. Vừa ra khỏi sân, Tông Chính Việt Nhân đã bày ra khuôn mặt lạnh lùng kêu cho mọi người trở về tự kiểm điểm, kể cả chính bản thân anh.

Tổng binh kia cũng là chiến sĩ độc lập cấp 3S?

Khi Tông Chính Việt Nhân nghe được tin tức này, trong nháy mắt cho rằng năm nay trường Damocles đã có chuẩn bị lúc đến, chuyện ở đấu trường trước rõ rành là mê hoặc công chúng.

Nếu trường Damocles che giấu thực lực của cô ấy, chứng tỏ cô là một con át chủ bài. Nhất thoeif Tông Chính Việt Nhân có hứng thú

với cô, cho dù là chiến sĩ độc lập cấp 3S ắt cũng có phân chia mạnh yếu.

Tuy nhiên một lần nữa có tai nạn xảy ra ở đấu trường đã dần làm Tông Chính Việt Nhân thấy bực bội, Nơi anh và Vệ Tam thực sự giao đấu được là ở trên đấu trường Tháp Tây, hai người cứu thế đụng thẳng vào nhau. Anh đứng trên tàu biển chiếm ưu thế phía trên rõ ràng là thế cơ mà lại bại dưới tay Vệ Tam.

Không đời nào!

Bị loại rồi, trong đầu Tông Chính Việt Nhân chỉ có một suy nghĩ này.

Anh muốn chiến đấu một lần nữa, anh chắc chắn sẽ giành chiến thắng.

Vừa đúng thúc trận đấu kết thúc và ban tổ chức bắt đầu thay đổi quy cách tham gia, quyết định để các đội chủ lực hợp tác huấn luyện với nhau, Tông Chính Việt Nhân nắm lấy cơ hội này muốn đối đầu với Vệ Tam một lần nữa nhằm chứng minh bản thân, song, vẫn bị Vệ Tam đánh bại. Không riêng gì anh, còn có Cơ Sơ Vũ, vậy mà cậu ta cũng chẳng phải là đối thủ của Vệ Tam.

Có lẽ do có người đi cùng, hoặc có lẽ do nhà họ Tông Chính bên Sao Phàm Hàn truyền liên lạc bảo anh chớ tự mãn và không có chí tiến thủ, Tông Chính Việt Nhân dần dà bình tĩnh và lặng lẽ hơn. Mỗi một trận đấu anh đều tìm cơ hội quan sát Vệ Tam, xem rốt cuộc cô ấy thắng ở đâu, rồi lại một lần nữa phát hiện chênh lệch giữa hai người quá lớn.

Khác với người từ nhỏ lấy cơ giáp làm bạn như anh, thời gian Vệ Tam chân chính điều khiển cơ giáp chưa đầy một năm. Nếu hai người lái cơ giáp với thời gian như nhau, chỉ e anh chẳng đi được một chiêu dưới tay cô ấy.

Tông Chính Việt Nhân bị ảnh hưởng nặng nề, cuối cùng anh co mình lại, quyết định chỉ tự mình so với chính mình. Thời gian giãy giụa rối lắm này là lần đầu tiên anh gặp gian khó trong mười mấy năm qua, song, hết lần này tới lần khác anh lại không có thời gian suy nghĩ nhiều.

Bởi vì Liên bang xảy ra chuyện, khi đó anh mới biết được thì ra có nhiều tiền bối đang âm thầm nỗ lực cho Liên bang như vậy.

...

Sau khi cuộc thi bị tạm dừng, Quân Độc Lập lặng lẽ tìm đến viện Bình Thông, yêu cầu hợp tác diệt trừ người bị nhiễm bệnh. Tông Chính Việt Nhân là các chủ lớn nhất trong tương lai của nhà họ Tông Chính, hiển nhiên anh cũng biết chuyện này. Cuối cùng đội chủ lực viện Bình Thông cùng nhau đi theo quân đội, mặt ngoài tỏ vẻ san bằng Quân Độc Lập, thật ra có ý dẫn người bị nhiễm bệnh lộ ra.

Khi đó, Tông Chính Việt Nhân cho rằng mình chí ít thì mình cũng thắng một bước, anh đã bắt đầu cóng hiến cho Liên bang, chắc hẳn bọn Vệ Tam còn đang huấn luyện và lên lớp tại trường Damocles.

Anh không bao giờ nghĩ tới rằng trong thời gian đó, có quá nhiều chuyện xảy ra với bọn Vệ Tam như vậy, và thậm chí cô ấy đã trở thành một người bị nhiễm bệnh.

Khi biết được tin Vệ Tam trở thành người bị nhiễm bệnh, trong nháy mắt Tông Chính Việt Nhân có cảm giác thì ra là thế, khó trách cô chỉ dùng chưa đầy một năm là có thể vượt qua chính mìnhl thì ra là dùng thủ đoạn không đàng hoàng. Cơ mà sau đó, mọi thứ qua đi và chỉ để lại sự phức tạp khôn cùng trong tâm tình anh. Dù sao thì Vệ Tam cũng là sinh viên trường quân sự, thoạt trông chẳng giống người vì mục đích mà không từ thủ đoạn. Đó là chưa kể ít nhất cô còn là một cơ giáp sư, bằng vào thân phận vừa thợ vừa chiến sĩ đã đủ khiến thế nhân ngỡ ngàng, cần gì phải trở thành người bị nhiễm bệnh.

Tông Chính Việt Nhân cho người đi tìm hiểu tin tức, cuối cùng biết được do Vệ Tam đã uống dịch dinh dưỡng bỏ đi tấm bé thế là thành người bị nhiễm bệnh.

Tin tức này gần như phá vỡ tất cả thế giới quan của Tông Chính Việt Nhân, với xuất thân cao quý, tuyệt nhiên anh chẳng thể tưởng tượng được một người bình thường muốn sống sót trong bãi rác thì phải làm sao, thậm chí còn là một đứa bé tí. Vệ Tam chẳng những sống sót trong hoàn cảnh khắc nghiệt này mà còn đi xa như vậy, dựa vào sức mạnh của mình để trở thành cơ giáp sư, lái cơ giáp và đánh bại tất cả các chiến sĩ độc lập của thế hệ mới.

Cô đã đi xa như vậy mà cuối cùng lại trở thành một người bị nhiễm bệnh đối địch vì uống dịch dinh dưỡng bị bỏ rơi.

Tất cả sự ghen tị và không phục trong quá khứ của Tông Chính Việt Nhân đã tiêu tán hết, thậm chí hy vọng tin tức Vệ Tam bị nhiễm bệnh

chẳng qua là thủ đoạn dọa người của cô ấy, dẫu gì đám người ở trường Damocles đó đã làm chẳng ít chuyện dị.

Những người bị nhiễm bệnh trong quân khu đã được đưa ra và tiêu diệt gần xong, Tông Chính Việt Nhân cũng đi theo trở về Sao Phàm Hàn, kết quả lại gặp được Vệ Tam hoạt động tự do ở Sao Phàm Hàn.

Trên thực tế Tông Chính Việt Nhân có sự vui mừng, đây có phải là minh chứng cho chuyện Vệ Tam là người bị nhiễm bệnh là giả, nhưng hiển nhiên không phải, bọn họ đến đây để tìm nguồn gốc của sương bọ đen.

Để vào đấu trường lạnh lẽo thì Tông Chính Việt Nhân đi theo, cũng là lúc đó, anh phát hiện ra mối quan hệ khó nói giữa Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết.

Về sau trong tuyết, họ nhìn ra ngoài lúc ở trong máy bay và thấy Ứng Tinh Quyết nửa ôm Vệ Tam, tư thế thân mật, nhưng đám người trường Damocles trong máy bay lại cứng cả người cứ như thể hai người này không phải ôm nhau mà chính là bước vào một con đường chết.

Vụ nổ, cùng chết,… Từ khi bọn họ ra khỏi đấu trường chưa được mấy ngày, mấy chữ này bỗng thường xuyên xuất hiện trên truyền thông và Tinh Võng, cuối cùng Ứng Tinh Quyết đi ra và để lại Vệ Tam và đầu nguồn tan thành mây khói cùng nhau.

Tông Chính Việt Nhân chẳng đến bệnh viện thăm bọn họ, bởi vì anh đột nhiên sinh ra một dạng không phục thay Vệ Tam.

Cô ấy đã trải qua đủ con đường như vậy rồi lại chẳng đạt được gì, cuối cùng thì có kết quả này đây.

Khoảng thời gian đó, Tông Chính Việt Nhân thậm chí còn khó chịu hơn lần đầu tiên mình thua Vệ Tam, cô ấy không nên có loại kết cục này.

May mắn thay... May mắn thay là sau đó Vệ Tam đã trở về.

...

“Sao Vệ Tam lúc nào cũng lười biếng?” Quý Giản có chút tức giận, “Mỗi lần đều để Ứng Thành Hà đi lên nói thay cô ấy. Ai mà muốn nghe cậu ấy nói chứ, chúng tôi muốn nghe chính cô ấy giảng giải

cách xây dựng cơ giáp đấy."

Tông Chính Việt Nhân bưng ly rượu, quay đầu nhìn về phía cửa phụ và thấy Ứng Tinh Quyết và Vệ Tam đang lẻn ra ngoài, anh cúi đầu và nhếch miệng tạo thành đường cong nhẹ khó mà thấy được: "Bởi vì cô ấy bận rộn nhiều việc."

"Chả phải cô ấy vội vàng đi với Ứng Tinh Quyết..." Quý Giản nói được một nửa chợt nhìn thấy đám người của trường Quân sự Đế Quốc đi về phía này bèn lập tức không nói.

Tông Chính Việt Nhân hơi ngửa đầu nhấp một ngụm rượu, cổ họng khẽ động, nuốt xuống: "Để cho cô ấy lén lười biếng đi."

Chương 334: Ngoại truyện 4: “pháo hoa bí mật: chỉ huy không biết xấu hổ”

Ngoại truyện 4: “pháo hoa bí mật: chỉ huy không biết xấu hổ”

Vệ Tam kéo Ứng Tinh Quyết đi về phía cửa phụ nhưng vẫn quay đầu nhìn trên sân khấu: “Những thứ kia trên trang ωeb cũng có mà cứ phải để người ta nói lại một lần.”

Ứng Tinh Quyết dùng ánh mắt dịu dàng nhìn Vệ Tam: “Thật ra bọn họ muốn nghe em nói về quá trình.”

“Không nói, có thời gian không bằng chúng ta ở lại lâu hơn một chút.” Vệ Tam nói thẳng luôn.

Ứng Tinh Quyết hạ mắt xuống, đầu ngón tay đang được nắm chạm nhẹ vào lòng bàn tay cô, anh nói nhẹ: “Được.”

Hai người nắm tay nhau đi ra ngoài, bên ngoài cửa bên là khu vườn hoa, đi qua một con đường nhỏ và tới xa hơn nữa là mấy cây cao lớn, gần đó đó hòn non bộ đứng ngang.

Vệ Tam siết chặt tay cầm ngón tay anh: “EM đã đặt vé đi Sao 3212, có muốn đi cùng không?”

Ứng Tinh Quyết thấy cô đứng nghiêm cũng bèn dừng lại, anh đứng ở phía sau Vệ Tam: “Vé bay lúc nào, anh muốn mua chút đồ cho thầy và vợ.”

Vệ Tam xoay người: “Không cần mang theo đồ đạc, ngày mai sẽ đi ngay.”

Cả hai đều có sức ảnh hưởng lớn trong toàn bộ Liên bang nhưng lại cung cấp cho mọi người các giác quan khác nhau. Nhắc tới Vệ Tam thì ai nấy cũng rõ rành, cô là thợ kiêm luôn chiến sĩ trâu bò nhất Liên bang, mỗi người đều có thể xoay quanh tất cả tác phẩm của hoặc là trận chiến đấu của Vệ Tam để thảo luận bảy miệng tám lưỡi vài câu. Nghe đâu có phương tiện truyền thông làm một cuộc điều tra, kết luận rằng Vệ Tam là chủ đề tốt nhất để kéo gần mối quan hệ giữa mọi người hơn. Nhưng đối phó với Ứng Tinh Quyết, ngược lại ai ai cũng thấy có khoảng cách, tương tự như những người nổi tiếng không liên quan đến cuộc sống của mình.

Tâm lý của Lý Bì và Giang Văn Anh về Ứng Tinh Quyết chính là loại này, họ cứ có cảm giác khoảng cách và thấy ngưỡng mộ, dù sao bất kể từ phương diện nào thì Ứng Tinh Quyết chẳng giống người bình thường, anh là chỉ huy mạnh nhất Liên bang. Mặc dù bọn Hoắc Tuyên Sơn, Ứng Thành Hà cũng không phải người bình thường giống thế, song, vẫn có sự khác biệt tinh tế.

"Đêm anh sẽ về..." Ứng Tinh Quyết rất chú trọng cơ hội mỗi lần tới Sao 3212, còn muốn đi lấy đồ vào buổi tối.

Vệ Tam lại đẩy người ta lên hòn non bộ, cầm lên một sợi tóc dài trước vai anh và ngước mắt lên nói: "Lần này chúng mình chỉ nghỉ có 10 ngày."

Hai người thuộc hai quân khu khác nhau, đội ngũ cũng khác nhau, ngoại trừ hợp tác trong biển tinh thú thì bình thường phần lớn thời gian chỉ ở trong quân khu của mình. Thế nên cơ hội nghỉ ngơi chung rất ít, hiếm khi đi ra ngoài, Vệ Tam không muốn lãng phí thời gian ở một số nơi không đáng kể.

Ứng Tinh Quyết đưa tay nắm lấy tay Vệ Tam, anh nhẹ cúi đầu hôn ngón tay cô rồi giương mắt nhìn người đối diện.

Vệ Tam cho rằng đây không phải chỉ cứ nhìn mà lại là một loại dụ dỗ bí mật khác. Mí mắt anh dài lại hơi rũ xuống nhẹ nhàng, nếu nhìn qua trông hệt con bướm vỗ cánh muốn bay, cô thua bộ dạng này của anh nhất.

Bất giác tiến lên một bước, giữa hai người gần như không có một chút khe hở nào, Vệ Tam rút tay ra sờ vào cổ anh, chạm vào cổ họng, cuối cùng hai tay cô ôm mặt Ứng Tinh Quyết và hôn lên.

Thật ra Ứng Tinh Quyết mang theo ý tứ lạnh lùng trời sinh, dù có ai gặp được thì cảm giác đầu tiên chính là có khoảng cách. Song, ngay thời khắc thế này, anh hơi cúi đầu và chồm người lên người đối diện, trao cho nhau hơi thở, sự lạnh lùng đã biến mất từ lâu, chỉ còn lại một đường cong như ánh trăng dưới đuôi mắt.

Ứng Tinh Quyết rũ mí mắt, nhẹ nhàng cọ vào mũi Vệ Tam, từ khoảng cách môi và răng khàn giọng nghe được giọng anh: "Lễ vật..."

Còn muốn mang lễ vật cho thầy và vợ thầy, Vệ Tam không điều khiển tốt lực lượng bèn cắn nát môi dưới của anh. Cô lui về phía sau một bước: "Em giúp anh chuẩn bị."

Môi dưới của anh tươm một giọt máu, theo thường lệ Vệ Tam sẽ hôn anh thêm nữa nhưng bây giờ cô đưa tay giữ Ứng Tinh Quyết và đi ra khỏi phía sau hòn non bộ, chỗ đó có người tới.

Vệ Tam lôi kéo Ứng Tinh Quyết trở về lại thấy đó là Shaω Eli, cậu ta cứ nhớn nhác chẳng biết đang mang theo thứ gì.

“Cậu làm gì thế?” Vệ Tam hỏi.

Shaω Eli giật nảy mình, đến khi thấy Vệ Tam thì thở phào nhẹ nhõm: “Chả làm gì cả, tối nay thời tiết không tệ.”

Vệ Tam: “...”

“Nơi này cấm lửa.” Ứng Tinh Quyết nhìn thứ Shaω Eli giấu sau lưng và cho hay.

Nơi họ mở đại hội quân khu là một hòn đảo có hệ sinh thái tuyệt vời nên cấm đốt lửa, nhưng gần đây không biết từ đâu có tin tức ngầm nói rằng ai đó nhìn thấy một câu trong cuốn sách: Chỉ cần bắn pháo hoa trên tầng cao nhất của khu vườn, bạn có thể biết được bí mật lớn nhất của hòn đảo.

“Tất nhiên tôi biết cấm lửa rồi.” Shaω Eli đứng thẳng lưng, “Tôi chỉ đi dạo, hai người ra ngoài làm gì?”

Đúng là thuật đánh trống lảng điển hình, Ứng Tinh Quyết có vô số phương pháp đánh trả, hết lần này tới lần khác Vệ Tam lại gọn gàng dứt khoát: “Đêm hôm khuya khoắt, một nam một nữ, cậu cảm thấy chúng tôi ra ngoài làm gì?”

“Hẹn hò!” Shaω Eli cứ thế tạo bầu không khí gấp gáp trả lời.

Vệ Tam liếc gã một cái, mỉm cười: “Phiền cậu nhường đường trước.”

Vừa thấy Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết muốn đi và không truy cứu chuyện mình muốn làm, Shaω Eli nhảy ngay qua bên cạnh để cho họ đi qua trước, còn mình thì chạy đi như một làn khói.

Đêm đó mấy người trong đại hội đã thành công trong việc nhìn thấy pháo hoa trên đảo, thật lộng lẫy sáng chói. Về phần vị nào đó bắn pháo hoa cũng cầu được ước thấy, thành công biết bí mật lớn nhất của hòn đảo: người bắn pháo hoa sẽ bị giam giữ trong 10 ngày, phạt

tiền 5 ức* tinh tệ.

*5 ức gần bằng 500 triệu

Tiền nói với Shaω Eli mà nói không phải là một vấn đề, vấn đề lớn nhất là bị giam giữ 10 ngày, chờ gã được thả ra thì kỳ nghỉ đã kết thúc!

Shaω Eli ngồi xổm một mình trong phòng giam trên đảo hối hận biết vậy chẳng làm.

“Đã nói là đừng tin rồi.” Jill Gil Wood đến thăm gã, “Tin tức này đến đúng là khó hiểu, rõ ràng là ai đó cố tình tung ra.”

“Tại sao lại đưa tin tức như vậy, rốt cuộc là người nào ác độc như vậy?”Shaω Eli đau buồn gần chết, kỳ nghỉ 10 ngày cứ hết toi rồi!

Jill Gil Wood kéo một chiếc ghế và ngồi bên ngoài: “Tháng trước trong nhóm chat, ai đó đã đề cập đến chuyện pháo hoa.”

“Nhóm nào?” Shaω Eli suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nhớ lại nhóm chat lớn bọn họ lập ra năm đó. Gã mở quang não, lật lại tin tức, đúng thật đã thấy được manh mối.

Vệ Debut: [Họp cái gì mà phải chạy xa như vậy? Hòn đảo đó trông rất phù hợp để bắn pháo hoa.]

Cơ Sơ Vũ: [... Cậu đang nghĩ tới chuyện đốt hòn đảo à.]

Vệ Debut: [Tôi chỉ thích pháo hoa.]

“Cho nên là Vệ Tam cố ý thả ra ra tin tức!” Shaω Eli phẫn nộ, “Đêm qua chắc chắn cậu ấy và Ứng Tinh Quyết cố ý chờ ở đó!”

Jill Gil Wood hơi đau đầu, cô nàng ấn huyệt thái dương: “Với tính cách của Vệ Tam, cậu muốn thả là thả ngay, sẽ không làm như vậy, là một người khác.”

Bộ não cứng nhắc của Shaω Eli xoay chuyển hồi lâu, cuối cùng cứng cả họng: “… Chỉ huy vừa không biết xấu hổ lại còn gian trá.”

Chương 335: Ngoại truyện 5: “chó độc thân không nên du lịch”

Ngoại truyện 5: “chó độc thân không nên du lịch”

Ngày hôm sau đại hội kết thúc, Vệ Tam đã bước lên tàu vũ trụ đi tới Sao 3212 cùng Ứng Tinh Quyết.

10 năm trôi qua, mặc dù Sao 3212 vẫn là ngôi sao nhỏ, nhưng nghiễm nhiên đã trở thành địa điểm ưa thích của khách du lịch ở Liên ban. Sau khi tất cả, Vệ Tam đi ra từ đây và cũng vì mấy năm trước có khách du lịch gặp Vệ Tam và Ứng Tinh Quyết ở đây, thậm chí còn chụp cả ảnh chung. Người mua vé tới Sao 3212 vui chơi ngày càng nhiều, đặc biệt là càng đông hơn khi đến đợt bên người trong quân khu được nghỉ phép để đổi người, ai nấy mong đợi sẽ tình cờ gặp được hai người bọn họ.

Sao 3212 bây giờ có nhà họ Kim chèo chống nên tất cả các khía cạnh đang phát triển. Trải qua 10 năm phát triển, ngoại trừ các ngôi sao quá nhỏ, những nơi khác hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn là ngôi sao nhộn nhịp.

“Tóc của anh phải giấu đi, bằng không vừa thoáng ra khỏi tàu vũ trụ là có người phát hiện.” Sắp đến bến cảng, Vệ Tam lấy ra một chiếc mũ và đưa cho Ứng Tinh Quyết.

Ứng Tinh Quyết nhận lấy và cúi đầu nhìn một chút rồi mang theo trên đầu, anh nhét tóc vào trong mũ với vẻ không quen.

Động tác của anh quá vụng, Vệ Tam chịu không được bèn đứng ở trước mặt anh và nghiêm túc giúp anh nhét từng chút từng chút, thật cẩn thận đưa mái tóc đang xõa trên vai vào trong mũ.

Ứng Tinh Quyết thuận thế buông hai tay xuống, im lặng hạ mắt nhìn Vệ Tam, cảm nhận được động tác tỉ mỉ của cô.

“Anh không biết làm tóc như vậy thì hồi trước chăm sóc tóc làm sao?” Vệ Tam nhét một phần tóc sau cùng của anh ở chỗ cổ vào trong cái mũ, cô cảm thấy có chút kỳ quái thì hỏi nhỏ.

Cái bộ tóc gớm như quỷ của Ứng Thành Hà đó mà cậu ta còn có tay nghề buộc tóc chả kém tí gì, vô cùng thuận tay. Tại sao đến chỗ Ứng Tinh Quyết thì ngược lại, chẳng lẽ đây chính là cái gọi là “trời sinh

quyến rũ”?

Trong mắt Ứng Tinh Quyết xẹt qua một nụ cười yếu ớt, ngữ điệu vẫn bình tĩnh như trước: “Không thường xuyên đụng tới nó.”

Vệ Tam đang giúp anh đội mũ bỗng nhiên phản ứng lại, mình bị anh lừa rồi. Cơ mà… cô nguyện ý làm những chuyện này.

“Thầu đã chờ tụi mình ở bến cảng, tợi tí nữa thì đi nhanh đi.” Vệ Tam đi ở phía sau và cho hay, ngay cả khi mái tóc dài bị chặn thì hơi thở toàn thân Ứng Tinh Quyết vẫn tách biệt khỏi công chúng.

“Được.”

Tàu vũ trụ vừa dừng lại hẳn là hai người đi xuống nhanh chóng. Lý Bì thì cứ lén lút đứng ở lối ra đón bọn họ: “Nơi này!”

“Thầy ơi, ôm nay thầy mặc đồ thế này không khỏi… quá kín kẽ.” Vệ Tam nhìn Lý Bì gần như được trang bị vũ trang đầy đủ là đã cảm nhận được ánh mắt như có như không rơi vào trên người bọn họ.

Lý Bì nhìn Vệ Tam qua kính râm: “Máy bay dừng lại ở cửa, chúng ta mau đi.”

Vệ Tam vừa lôi kéo Ứng Tinh Quyết đi ra ngoài thật quen thuộc vừa hỏi: “Hôm nay cô làm món gì thế thầy?”

“Yên tâm, vợ thầy làm món em thích ăn. Thầy nhớ Tinh Quyết thích thanh đạm nên một nửa nón hôm nay sẽ do thầy làm.” Lý Bì đi trước rồi chợt quay đầu hỏi Vệ Tam, “Trước đó không phải nói tháng trước sẽ về à, sao đột nhiên thay đổi thời gian?”

“Bên phòng tuyến đột nhiên có biển tinh thú, chúng em mất một tháng xử lý.” Vệ Tam giải thích.

Nhân loại đang tiến bộ thì tinh thú bên kia cũng đang tiến hóa, nhưng cũng may có cơ giáp vượt cấp xuất hiện nên giờ tỷ lệ thương vong trong quân khu giảm đi rất nhiều, về cơ bản nằm trong phạm vi điều khiển.

“Cực nhọc rồi.” Lý Bì nói, “Học viện 3212 năm nay lại có một nhóm sinh viên sẽ đi đến năm trường quân sự lớn, nhiều người muốn đến trường Damocles.”

“Đừng có theo đuổi trường mù quán như vậy, nên xem mình có phù hợp hay không.” Vệ Tam cảm thấy bọn họ cần lựa chọn trường quân sự phù hợp với mình.

Ba người cùng nhau vào máy bay rồi mới thở phào nhẹ nhõm, Lý Bì cởi toàn bộ khẩu trang kính mắt của mình, Ứng Tinh Quyết cũng lấy mũ và khẩu trang, anh nghiêng mặt nói cho Vệ Tam: “Hiện Quân khu 1 đang chỉnh hợp ý kiến, báo cho tân sinh viên năm trường quân sự lớn rằng năm đầu tiên có thể trao đổi trường học với nhau, đến năm hai mới quyết định chọn trường quân sự cuối cùng.”

“Còn có việc này?” Bình thường Vệ Tam không chú ý đến những thứ này.

Ứng Tinh Quyết gật đầu: “Tuy nhiên, một khi chọn kỹ một trường quân sự thì không thể chọn quân lhu liên kết với các trường nữa. Để họ có thể lựa chọn tốt hơn, bọ n họ sẽ có cơ hội đến thăm các quân khu trong tháng cuối cùng của năm đầu tiên.

“Coi như hợp lý.” Vệ Tam suy nghĩ một chút.

“Còn chưa đến giai đoạn quyết định cuối cùng, đến lúc đó tất cả chúng ta đều cần bỏ phiếu.” Ứng Tinh Quyết nắm tay Vệ Tam và nói nhỏ.

“Cái này rất tốt.” Lý Bì nói chen vào, “Trên thực tế, một số sinh viên chẳng rõ mình nên báo danh vào trường nào. Giờ thì tốt rồi, được trải nghiệm một năm đầu tiên.”

Sự thay đổi này thực sự là một xu hướng chung. Liên bang chia rẽ trong quá khứ, năm trường quân sự lớn gần như tự quản lý, nhưng bây giờ trường Damocles trở lại nơi đỉnh cao; Quân Độc Lập đằng sau trường Samuel thì chỉ có hứng thú bảo vệ Liên bang còn những chuyện khác thì chẳng màng; trường Đế Quốc bây giờ có nhà họ Ứng giữ trận, mà Ứng Tinh Quyết lại hướng về Vệ Tam. Thế nên chắc chắn có kết quả về lần đề xuất liên hợp này.

Giang Văn Anh đã chờ ở ngoài cổng lớn từ sớm, bàn thấy máy bay dừng lại bèn lập tức vẫy tay chào bọn họ.

“Vừa rồi Thành Hà và Như Ninh đã gọi tới đây, hỏi có phải hai đứa đến Sao 3212 không.” Giang Văn Anh nhóm chân ôm Vệ Tam, kế đó thì cười tủm tỉm, “Bọn họ nói sau 2 ngày nữa sẽ tới chơi cùng.”

Mặt Vệ Tam cứng đờ một giây: "..." Ai muốn chơi với bọn họ!

"Vào trước đã, đồ ăn sắp nguội rồi." Giang Văn Anh gọi bọn họ đi vào, đúng là thức ăn đầy bàn. Bây giờ cơm nước so với hồi đó không chỉ tốt hơn một chút, dẫu gì hai người họcũng gần như thắng tiền đặt cược của cả Liên bang, cả đời này chẳng cần lo âu về tin tệ.

Trên bàn cơm, Lý Bì luôn thích nhắc tới chuyện trước kia. Ông còn chửi cho Ứng Tinh Quyết nghe: "Em không biết lúc trước Vệ Tam chả có ý chí tiến thủ gì, ngày nào cũng sống lăn lộn cho qua. Lúc đó thầy tức giận lắm, lúc nó đi báo danh là do thầy ghi danh cho nó mà, không chú ý cũng khó. Ai biết được một người lớn nhỉnh tí như vậy lại sống ngay cái chỗ kia. Lúc thầy tới ấy à, người nó đầy máu me nằm trong đống đổ nát, khi đó thầy, thầy..."

Lý Bì ngập khừng nhiều lần, cảm xúc của ông đang kích động.

"Được rồi, chả phải từng nói với Tinh Quyết chuyện này hồi trước rồi à, sao cứ nhắc làm chi?" Vợ thầy gọi Ứng Tinh Quyết và Vệ Tam, "Mau ăn đi, đừng để ý tới ông ấy."

Đây quả thật không phải là lần đầu tiên Lý Bì nhắc tới, lúc trước Ứng Tinh Quyết tới Sao 3121 lần đầu tiên thì ông đã nói rồi, song, lần nào anh cũng nghe cực kỳ nghiêm túc.

"Quá khứ qua lâu như vậy, em còn chẳng nhớ rõ." Vệ Tam vừa nói, bàn tay dưới bàn thì cầm chặt tay Ứng Tinh Quyết, còn kẽ chạm vào lòng bàn tay anh, "Cũng không có khổ như vậy, Ngô Đức bị em làm rớt mấy cọng lông nữa mà."

Lý Bì vừa nghe điều này thì lập tức nở nụ cười: "Thầy chưa nói với em chuyện này, Thái Ngô Đức thường xuyên đến phòng hiệu trưởng khiếu nại em mà bị thầy cản lại."

"Còn có chuyện này á." Vệ Tam liền nói ngay, "Chuyện cơ giáp lần sau sẽ gạt cậu ta một tháng."

Rõ ràng là những người không có quan hệ máu mủ thế mà giờ đây ngồi với nhau với mối quan hệ bền chặt hơn mất kỳ một ai khác.

...

Hai ngày sau, Liêu Như Ninh và Ứng Thành Hà đến Sao 3212 với toàn thân phát sáng, họ được Lý Bì và Giang Văn Anh nhiệt tình chào đón

nhưng Vệ Tam thì ghét hai người ngày khôn cùng.

“Thành Hà.” Thừa dịp mọi người bận rộn với những chuyện khác, Vệ Tam ngồi xổm trong góc và gọi Ứng Thành Hà đang mặc tạp dề đi ngang qua.

“Chuyện gì?” Ứng Thành Hà lau mặt, anh đang học cách làm sủi cảo cùng vợ thầy.

Vệ Tam nói lời thành khẩn: “Sau này tôi và anh họ cậu ở đâu thì các cậu đừng nên xuất hiện ở đó, hiểu rõ chưa?”

Ứng Thành Hà mờ mịt lắc đầu: “Không rõ.”

Vệ Tam: “... Cậu không cảm thấy mình và Liêu Như Ninh phát sáng toàn thân đến đau mắt sao?”

“Hở?” Ứng Thành Hà nhìn thoáng qua bên ngoài, nói với vẻ nghiêm túc, “Hôm nay trời nhiều mây.”

Cuối cùng Vệ Tam bày khuôn mặt không biểu cảm: “Ý tôi là mấy chú chó độc thân các cậu không nên đến cản trở kỳ nghỉ của chúng tôi, hiểu không?”

“... Hiểu rồi.” Ứng Thành Hà rốt cuộc hiểu được bèn gật đầu nói, đồng thời cũng quay đầu bán đứng thiếu gia, “Thật ra là do như Ninh Nhất cứ muốn tới cho bằng được, cậu ấy muốn ăn đồ ăn vợ thầy nấu.”

Vệ Tam đứng dậy vỗ vỗ bả vai anh, bên ngoài cười nhưng trong thì không: “Lại có lần sau nữa, tôi sẽ động tay động chân trên cơ giáp của các cậu.”

Lúc này, Ứng Tinh Quyết đi xuống từ ban công tầng 2, anh nhìn thấy hai người. Vệ Tam chủ động nghênh đón, còn nắm lấy tay anh: “Cô đang làm sủi cảo, có muốn đi hỗ trợ cùng hay không?”

Ứng Tinh Quyết nhìn đảo qua Ứng Thành Hà đang ngu ngơ trong góc chỉ coi như chả nhìn thấy cái gì. Anh nhìn vào mắt Vệ Tam và nói dịu dàng: “Được.”

Ứng Thành Hà với bàn tay đầy bột cuối cùng cũng hoàn hồn:... Đúng thật Tuyên Sơn nói không sai, tính tình Vệ Tam mấy năm càng ngày càng thối, hiện tại ngay cả đồng đội là bọn mình mà cũng đe dọa cho

được. Cơ mà toàn là mấy cái bóng đèn lớn, hà cớ gì Liêu Như Ninh có thể vui vẻ trong phòng bếp làm sủi cảo với cô mà mình thì hứng chịu uy hiếp!

Bậc thầy Ứng rất đau lòng khổ sở, chỉ muốn ăn sủi cảo của vợ thầy để an ủi trái tim bị thương.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Thành Hà: (??

? l)

Chương 336: Ngoại truyện 6: “Hoắc Tuyên Sơn: đồng đội”

Ngoại truyện 6: “Hoắc Tuyên Sơn: đồng đội”

Từ khi có ghi chép ở nhà họ Hoắc tới nay, họ chưa bao giờ xuất hiện một chiến sĩ độc lập lái cơ giáp hạng nhẹ. Phải biết rằng thiên phú cảm giác phần lớn sẽ được kế thừa theo huyết mạch, thứ người nhà họ Hoắc am hiểu nhất chính là điều khiển cơ giáp hạng nặng, cảm giác của bọn họ vận dụng được nhanh vô cùng trong nháy mắt. Nhưng từ khi Hoắc Tuyên Sơn bắt đầu, người nhà họ Hoắc đã có người lái cơ giáp hạng nhẹ đầu tiên.

Các thế gia lớn sẽ chuẩn bị phương hướng kiểm tra thiên tư cho thế hệ mới từ sớm, giống như thế hệ Hoắc Tuyên Sơn này, từ khi họ đi bộ được là đã tiếp xúc với cơ giáp, để bọn họ thích ứng với cơ giáp hạng nặng.

Trải qua kiểm tra, cảm giác của Hoắc Tuyên Sơn ở cấp 3S, thế là toàn bộ nhà họ Hoắc ở một thế hệ mới này có tổng cộng có ba vị chiến sĩ độc lập cấp 3S. Dựa theo sắp xếp vai vế trong nhà, theo thứ tự là Hoắc Kiếm, Hoắc Tử An rồi mới tới Hoắc Tuyên Sơn.

Dựa theo quy luật của những năm trước, ba người này sẽ thống nhất nhận sự chỉ đạo của gia tộc, Hoắc Tuyên Sơn cũng ở trong đó, cậu cùng với hai người khác nhận được huấn luyện tăng cường sau lúc tan học mỗi ngày.

Bởi vì ba người không cùng lớp, giáo viên trong lớp Hoắc Tuyên Sơn dạy tương đối đúng giờ, không bao giờ kéo dài, cho nên về cơ bản là cậu phải chờ Hoắc Kiếm và Hoắc Tử An.

Hoắc Tuyên Sơn thuở nhỏ là ngay thời kỳ hiếu động, không thích ngồi trong máy bay chờ đợi, thường xuyên đi dạo trong sân tập hoặc tòa nhà giảng dạy, đôi khi nhìn thấy được cái đầu ổ gà ở bên cạnh Hoắc Kiếm.

Cái đầu ổ gà này rất nổi tiếng, là người nhà họ Ứng nhưng không phải là chỉ huy, nghe đâu tương lai sẽ phát triển theo cơ giáp sư. Đối với lý do tại sao gọi cậu ta là đầu ổ gà, mỗi ngày vào trường thì tóc cậu ta còn miễn cưỡng gọn gàng, vừa tới lúc tan học là tóc rối bời ngay.

Hoắc Tuyên Sơn đeo cặp sách, đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn đầu ổ gà ở bên cạnh Hoắc Kiếm, nhìn hồi lâu là cậu có thể đoán được một chút ý đồ của đầu ổ gà.

Tương lai tất nhiên Hoắc Kiếm phải tạo thành một đội với Ứng Tinh Quyết cũng bởi trong ba người đời mới của nhà họ Hoắc thì Hoắc Kiếm có biểu hiện ra năng lực thiên phú mạnh nhất. Mà đầu ổ gà ngày nào cũng khen lấy khen để Ứng Tinh Quyết ở trường, hiển nhiên muốn tạo quan hệ tốt với Hoắc Kiếm, về sau cũng dựa được vào Ứng Tinh Quyết.

“Hôm nay mấy em về trước đi, anh muốn tới nhà họ Ứng.” Hoắc Kiếm nhìn thấy Hoắc Tuyên Sơn, đi tới nói.

Hoắc Tuyên Sơn gật đầu nói biết, cậu nhìn Hoắc Kiếm rời đi rồiquay đầu nhìn đầu ổ gà bên cạnh: “Sao cậu không đi theo?”

Đầu ổ gà trừng mắt, nói trong sự mù mờ: “Hả?”

“Anh ấy muốn tới nhà họ Ứng gặp Ứng Tinh Quyết, cậu có thể đi theo.” Hoắc Tuyên Sơn cho hay.

“Ồ, là anh họ tôi muốn gặp anh ấy, tôi sẽ không quấy rầy.” Ứng Thành Hà thì thầm, “Anh họ vẫn còn bị bệnh mà còn phải nói chuyện với tôi thì mệt mỏi biết bao.”

Hoắc Tuyên Sơn: “...”

Trên thực tế, đầu ổ gà nịnh bợ sai người, rất nhanh, Hoắc Kiếm đã bị loại ra bên ngoài và thay bằng Cơ Sơ Vũ, người này sẽ canh giữ bên cạnh Ứng Tinh Quyết.

Khi tin tức này được đưa ra, Hoắc Tuyên Sơn không nhìn thấy đầu ổ gà bên cạnh Hoắc Kiếm một thời gian thật dài, mãi cho đến khi có hoạt động cơ giáp gần trường học, cậu mới thấy đầu ổ gà nạo nạo bùn bên ngoài góc tường tòa nhà.

“Người lớn như vậy mà còn chơi bùn.” Hoắc Tuyên Sơn tiến lại gần nhìn thoáng qua, “Mỗi ngày lôi tha lôi thôi thì chả có ai làm bạn với cậu đâu.”

Ứng Thành Hà lau nước mắt, tiếp tục nặn bùn: “Mắc mớ gì tới cậu.”

Hoắc Tuyên Sơn không đi, đứng ở bên cạnh nhìn một hồi: “Cậu đang

nặn chiếc cơ giáp thứ hai ở cửa lớn?”

“Không phải!” Rốt cuộc Ứng Thành Hà bình tĩnh lại một chút, ngẩng đầu nhìn Hoắc Tuyên Sơn, “Bọn chúng chỉ cùng một series thôi, chắc chắn thành tích của cậu vô cùng kém.”

Hoắc Tuyên Sơn: “... Thành tích tất cả các môn học của tôi đều nằm trong top 3 của lớp.”.

“Cũng không phải là hạng nhất, kiêu ngạo cái gì.” Ứng Thành Hà đứng lên, đưa bùn trong tay về phía cậu, “Cái này tặng cậu, hôm nay coi như không thấy gì cả.”

Hoắc Tuyên Sơn nhìn thoáng qua cơ giáp đất sét bán thành phẩm: “Sao chỉ có nửa thân trên?”

“Bởi vì tôi chỉ mới học được cấu trúc vỏ ngoài của nửa thân trên.” Ứng Thành Hà liếc cậu một cái, “Tôi biết cậu, cậu là Hoắc Tuyên Sơn.”

Khi đó Hoắc Tuyên Sơn còn không biết tương lai bọn họ sẽ trở thành đồng đội, chẳng qua chả hiểu làm sao mà giữa hai người từ từ quen nhau.

Sau đó Hoắc Tuyên Sơn cũng biết lý do khiến tóc Ứng Thành Hà luôn rối loạn như vậy, cũng bởi cậu ta trước giờ chả chăm sóc tóc, chưa kể lúc học xây dựng cơ giáp còn thích cào tóc. Thế là dần dần tóc càng ngày càng khô héo queo.

“Nhà tôi có một phòng làm việc siêu to khổng lồ, mẹ tôi nói tương lai chắc chắn tôi sẽ trở thành cơ giáp sư hàng đầu.” Ứng Thành Hà và Hoắc Tuyên Sơn càng ngày càng thân, cũng chẳng khác bạn bè là bao. Hai người đeo cặp sách, “Cậu có muốn đến nhà tôi xem một chút không?”

Hôm nay thiết bị trường học xảy ra vấn đề nên sinh viên cùng được nghỉ nửa ngày, Hoắc Tuyên Sơn suy nghĩ một chút bèn quyết định đến nhà Ứng Thành Hà.

“Vừa đúng lúc tôi có một chiếc cơ giáp, là cha tôi cho. Tôi đã sửa chữa xong rồi, tương lai cậu là chiến sĩ độc lập, vừa đúng lúc có thể giúp tôi xem cơ giáp có tốt thật hay không.”

“Cậu đã biết sửa cơ giáp rồi?” Hoắc Tuyên Sơn hỏi, bọn họ mới tiếp

xúc với tri thức cơ giáp chân chính chưa đầy một năm.

“Không khó, thật ra chỉ là mấy bộ phận nhỏ bên trong bị bọn họ cố ý lấy đi.” Ứng Thành Hà nói với sự tự tin.

Hoắc Tuyên Sơn đồng ý ngay, chờ đến hiện trường, cậu nhìn chiếc cơ giáp kia: “… Tương lai tôi muốn làm chiến sĩ độc lập hạng nặng, cơ giáp này của cậu là cơ giáp hạng nhẹ.”

“Toàn bộ cũng là cơ giáp thôi. Tôi chỉ cần cậu lái nó một chút, cho nó chạy trốn, nếu cậu còn làm nó bay được thì càng tốt.” Ứng Thành Hà lấy làm đương nhiên.

Lúc này cậu còn chưa học được sự khác biệt giữa hai cơ giáp hạng nặng và hạng nhẹ.

“Được rồi.” Hoắc Tuyên Sơn cũng không rõ lắm, cứ dựa theo yêu cầu của Ứng Thành Hà để tiến vào khoang cơ giáp.

Đây là một cơ giáp người lớn, khi Hoắc Tuyên Sơn đi vào rồi thì tất cả kích thước đều không đúng, thậm chí trang bị an toàn còn lớn hơn một vòng.

“Vậy cậu đợi một tí.” Ứng Thành Hà bò vào, trong khoang cơ giáp hoàn toàn có thể chứa được hai đứa nhỏ, cậu ấy cầm dụng cụ, “Để tôi sửa lại một chút.”

“Cậu còn làm được cái này.” Hoắc Tuyên Sơn thay đổi cái nhìn hoàn toàn cho cậu ta.

“Sau này tôi là cơ giáp sư, khẳng định phải biết.” Ứng Thành Hà vừa sửa vừa thì thầm, “Không thể làm anh họ mất mặt.”

Sửa chữa rồi, Ứng Thành Hà đi xuống: “Cậu có thể bắt đầu.”

Ngay từ đầu Hoắc Tuyên Sơn dùng phương pháp điều khiển cơ giáp hạng nặng để lái cơ giáp hạng nhẹ này, đúng là còn đơn giản hơn so với tưởng tượng cũng bởi không cần cảm giác quá tệ là đã đi lên nhảy nhót được.

“Cậu có thể thử bay một chuyến không?” Ứng Thành Hà ở bên ngoài hét lên.

“Sẽ không được.” Hoắc Tuyên Sơn chưa từng học qua cái này.

“Vậy để tôi đọc cách thức hoạt động một chút, cậu thử xem.” Ứng Thành Hà lật sạch tư liệu trên quang não, đọc từng câu từng câu.

Hoắc Tuyên Sơn dựa theo lời cậu ta nói, bắt đầu điều khiển cơ giáp bay lên thật xẹo xọ.

“Wob! Sửa xong được rồi nè.” Ứng Thành Hà còn đang bội phục bản lĩnh của mình, thì Hoắc Tuyên Sơn trong khoang cơ giáp lại lần đầu tiên tiếp xúc với trải nghiệm mới.

Cậu bắt đầu tiếp tục thao tác, nhưng bởi vì ấn nhầm nút nên cơ giáp đột nhiên rơi xuống. Ứng Thành Hà đang hô to bên ngoài song, Hoắc Tuyên Sơn nào có nghe thấy. Tất cả sự chú ý của cậu đều ở hết trên người cơ giáp, ánh mắt đang nhìn lăm lăm vào bảng điều khiển, tốc độ tay cực nhanh, toàn bộ cơ giáp trong quá trình rơi xuống bỗng giương cánh lật 360 độ trong không trung.

“Lợi hại!” Ứng Thành Hà nhìn cứ ngỡ là mơ.

Tuy nhiên... Hưng phấn chỉ có có một giây chớp mắt, một giây sau, Hoắc Tuyên Sơn mang theo cơ giáp đụng vào một góc ở tầng 2 của phòng làm việc, sau đó ngã mạnh xuống.

Ứng Thành Hà đứng trên tầng 2 đi cà nhắc men theo tay vịn nhìn xuống: “Cơ giáp của tôi...”

Cuối cùng hai người lén giấu chuyện này đi, cũng vì Ứng Thành Hà muốn sửa được cái cơ giáp này mà ngày đêm học tập, kết quả là trình độ trên cơ giáp đột nhiên tăng vọt.

Về phần Hoắc Tuyên Sơn, cậu bắt đầu ngày nhớ đêm mong chuyện trải nghiệm cơ giáp hạng nhẹ, cậu không muốn lái cơ giáp hạng nặng nữa.

Nhà họ Hoắc nghe được ý muốn của Hoắc Tuyên Sơn đương nhiên là không đồng ý, họ phản đối cực lực, hơn nữa cho rằng cậu đang lãng phí tài năng của mình.

Một thời gian dài, Hoắc Tuyên Sơn và Ứng Thành Hà không gặp mặt là do người nhà họ Hoắc có một người đi đón Hoắc Tuyên Sơn, không cho cậu bất kỳ cơ hội nào tiếp xúc với cơ giáp hạng nhẹ.

Sau đó có một ngày, người nhà họ Hoắc đang cứng rắn cũng chả biết

nghĩ như thế nào mà đồng ý cho Hoắc Tuyên Sơn đi học cơ giáp hạng nhẹ. Song, nhà bọn họ chưa từng có chiến sĩ độc lập hạng nhẹ thế nên không có thầy nhà họ này đi dạy Hoắc Tuyên Sơn, cậu phải tự mình đi tìm thầy.

Hoắc Tuyên Sơn biết ai làm, là do Ứng Thành Hà đi tìm Ứng Tinh Quyết, cuối cùng thì chẳng biết Ứng Tinh Quyếtdùng phương pháp gì để thuyết phục người nhà họ Hoắc.

...

“Tôi muốn đến trường Damocles, nơi Ngư Thanh Phi thành lập trường học.” Đêm trước khi báo nguyện vọng, Ứng Thành Hà đứng trên sân thượng của trường và nói.

“Trường Quân sự Damocles?” Hoắc Tuyên Sơn suy nghĩ một chút, “Trường quân sự đứng áp chót quanh năm?”

“Trước kia trường Đế Quốc cũng không phải là đệ nhất, ai biết sau này trường Damocles có thể trở mình hay không.” Ứng Thành Hà ngửa đầu nhìn bầu trời đêm, “Còn cậu thì sao?”

“Tôi... cũng tới là trường Damocles.” Hoắc Tuyên Sơn nói, “Muốn đổi môi trường mới.”

“Trùng hợp như vậy? Vậy sau này chúng ta là đồng đội rồi.” Ứng Thành Hà quay đầu, vươn tay về phía cậu.

Hoắc Tuyên Sơn bắt chặt tay cậu ta: “Đồng đội.”

Khi đó hai người bọn họ còn không biết tương lai sẽ có thêm ba người đồng đội cả đời khác.

Chương 337: Ngoại truyện 7: “có một số việc chưa từng thay đổi”

Ngoại truyện 7: “có một số việc chưa từng thay đổi”

Liêu Như Ninh có xuất thân từ một thế gia bản địa của Sao Sa Đô. Từ sau khi cậu được đo đạt ở cấp 3S, không ít người lớn của mấy thế gia kết giao có tới làm khách, trong lời nói toàn cho rằng cậu nên đi tới các ngôi sao khác, đặc biệt là Sao Đế Đô đang phát triển tốt nhất.

Dù sao thì trường Damocles đã xuống dốc.

“Đi đâu tùy con chọn.” Ông cha họ Liêu tỏ vẻ không can thiệp vào lựa chọn của Liêu Như Ninh.

Còn về suy nghĩ thực sự của Liêu Như Ninh: “Con chắc chắn sẽ không đi đến viện Bình Thông, trường Samuel thì chả không quen, không thể gây chuyện được với nhiều người trong trường Đế Quốc, không đi luôn.”

Người lớn: “Cho nên, con muốn đi đến trường South Pasadena?”

Liêu Như Ninh: “Không, nghe nói bên đó có nhiều côn trùng, con nghĩ rằng trường Quân sự Damocles rất tốt.”

“Sao mà con lại chọn trường Damocles được?” Người trẻ phải ra ngoài nhiều hơn một chút.”

“Người trưởng thành cần đồng hành chung với những người thân yêu của mình.” Trái lại Liêu Như Ninh nói như thế.

Người lớn: “...”

Cha Liêu bên cạnh nghe được câu này trước khi ra khỏi cửa bèn lui về hai bước nói: “Cũng không cần, cha con còn trẻ, không cần con báo hiếu.”

Bất kể như thế nào, cuối cùng Liêu Như Ninh vẫn chọn trường Damocles. Cậu là người dân bản địa nên hồi đó mới năm đầu tiên tiểu học là trường có tổ chức bọn cậu đi thăm trường Damocles. Lúc ấy hình ảnh huấn luyện của trường in sâu trong đầu cậu, thành thử Liêu Như Ninh quyết định cố gắng học tập cơ giáp để tới học trường quân sự này.

Mặc dù năm họ đến thăm là sự khởi đầu của những năm trượt dốc thấp nhất của trường Damocles.

Liêu Như Ninh đăng ký rồi là được gọi điện sớm nhất, bên trường muốn cậu huấn luyện chung với mấy tân sinh viên cấp 3S. Lần đầu tiên trường Damocles có 4 tân sinh viên cấp 3S trong năm nay, không có gì bất ngờ xảy ra thì bọn họ nhất định sẽ trở thành đồng đội, cùng nhau tham gia giải đấu Hephaestus.

Cho nên năm nay bên nhà trường đã liên lạc với 4 sinh viên năm nhất từ sớm, hy vọng họ có thể đến trường báo cáo. Ngày nào Liêu Như Ninh cũng ở nhà huấn luyện, hoàn toàn không ngại đổi chỗ khác.

“Vận may không tệ.” Cha Liêu vừa mới bàn chuyện làm ăn trở về, nhân tiện đánh giá con trai mình, “Năm nay nhiều cấp 3S như vậy, nói không chừng trường Damocles quật khởi chính nhờ mấy con.”

Đầu Liêu Như Ninh đầy mồ hôi, cậu vừa ra khỏi cơ giáp và lau mặt một cái: “Năm nay số lượng sinh viên mới cấp 3S của các trường quân sự đều cao theo dạng mới hết.”

“Cũng đúng.” Cha Liêu suy nghĩ một chút bèn hỏi, “Chỉ huy cấp siêu 3S của nhà họ Ứng kia là cùng khóa với các con?”

“Vâng, Ứng Tinh Quyết.” Liêu Như Ninh đã sớm hỏi thăm về sinh viên mới cấp 3S của các trường quân sự lớn nên quen hết cả tên, chẳng qua có một sự thay đổi trong cách phân phối qua các trường quân sự, “Năm nay trong đám sinh viên mới trường tụi con có một cơ giáp sư nhà họ Ứng, còn có một chiến sĩ độc lập hạng nhẹ của nhà họ Hoắc.”

Cha Liêu nhíu mày: “Nhìn tình huống này, hai người này hoặc là gai nhọn đau đầu hoặc là người nằm ở vùng ranh giới.”

“Ngày mai đi học là gặp được.” Tâm tư Liêu Như Ninh đặt hết trong huấn luyện đánh nhau, chả quan tâm chi tới mấy cái này.

“Chỉ huy đâu? Không phải còn có một chỉ huy cấp 3S?” Cha Liêu đột nhiên hỏi.

“Chỉ huy mới, con chưa từng nghe tới, không phải đi ra từ thế gia.” Liêu Như Ninh nhớ lại, “Tên là Kim Kha, hình như trong nhà làm xử lý rác.”

“Mới xuất hiện, thực lực sẽ không quá kém.” Cha Liêu vỗ vỗ Liêu Như Ninh, “Chính con tranh giành một chút, cha không muốn đến lúc đó nhìn thấy con bị người ta đánh cho thảm thương trong giải đấu.”

“... Cha, cha không xem cũng được mà.”

Ngày hôm sau, Liêu Như Ninh vội vã đến trường Damocles, lúc này trường vẫn chưa khai giảng nên gần như chẳng có mấy ai. Song, đã có 2 người đứng trước cổng trường, là Hoắc Tuyên Sơn và Ứng Thành Hà, chắc hôm qua bọn họ đã tới Sao Sa Đô.

“Cậu là chiến sĩ độc lập hạng nhẹ? Tranh thủ thời gian chúng ta đánh một trận đi.” Liêu Như Ninh tiến lên với câu đầu tiên chính là nói với Hoắc Tuyên Sơn, trong đầu cậu chỉ có đánh nhau.

Hoắc Tuyên Sơn khẽ gật đầu với cậu: “Cậu là Liêu Như Ninh?”

“Huấn luyện chung sẽ có so tài, không cần cố ý hẹn.” Ứng Thành Hà đứng bên cạnh cho hay.

Đây là lần đầu tiên ba người gặp nhau, Hoắc Tuyên Sơn và Ứng Thành Hà hoàn mỹ kéo căng ra được hơi thở của con cháu thế gia.

Ba người đứng im lặng ở cổng trường, đợi cho người thứ tư đến.

Một thiếu niên cao gầy bước xuống từ máy bay và nhìn lướt qua họ, kế đó cậu ta đi tới và hét tên của mấy người kia rồi lại lùi lại: “Tôi tên là Kim Kha, là một chỉ huy.”

Giao tiếp giữa bốn người xa lạ đã thu lại, trong lòng mỗi người còn mang theo vài phần dò xét.

“Tất cả đã đến đủ?” Lúc này bên ngoài trường lại có một chiếc máy bay và có một giáo viên đi xuống, “Lời đầu tiên tự giới thiệu bản thân trước một chút, tôi là Giải Ngữ Mạn.”

“Cô vừa trở về từ quân khu?” Kim Kha hỏi.

Ánh mắt Giải Ngữ Mạn hướng về Kim Kha: “Biết tôi à?”

“Trên người cô đây còn có vết thương.” Kim Kha dời tầm mắt xuống nhìn cánh tay Giải Ngữ Mạn, trên đó có một vết máu nhỏ đang chảy.

“Xứng đáng là chỉ huy.” Giải Ngữ Mạn cười một tiếng, “Còn có một sĩ quan huấn luyện sẽ tới sau, chúng tôi chủ yếu chỉ đạo huấn luyện chiến sĩ độc lập, cũng chính là Hoắc Tuyên Sơn và Liêu Như Ninh. Còn hai người các em thì tự mình đến trường báo cáo, có vấn đề gì thì tìm thẳng tới giáo viên chủ nhiệm nhà trường.”

Lần đầu tiên gặp mặt, bốn người ở chung chưa đầy một tiếng là đã tách ra, Liêu Như Ninh và Hoắc Tuyên Sơn đi lên máy bay cùng Giải Ngữ Mạn.

“Liêu Như Ninh là người địa phương, tương đối quen với hoàn cảnh nơi này, Hoắc Tuyên Sơn là chiến sĩ độc lập hạng nhẹ, trước tiên cần thích ứng một thời gian.” Giải Ngữ Mạn nhìn hai người, “Mặt khác, còn có một sĩ quan huấn luyện tên là Lê Trạch.”

Lúc huấn luyện là trong sa mạc, hai người không ở cùng nhau, Hoắc Tuyên Sơn được yêu cầu điều khiển cơ giáp bay giữa không trung cho đến khi hết năng lượng.

Bên trong cơ giáp có hệ thống cách nhiệt nhưng Giải Ngữ Mạn yêu cầu cậu ta tắt đi: “Trong chiến đấu rất dễ sinh ra đủ loại vấn đề bởi vì cơ giáp bị phá hư, có đôi khi cơ giáp sư không thể kịp thời ra tay sửa chữa nên các em phải có sức chịu đựng kiên trì.”

Không có hệ thống điều hòa không khí, lại phải chống lại cái nắng chói chang của sa mạc, Hoắc Tuyên Sơn đổ mồ hôi đầm đìa trong khoang cơ giáp. Khi thời gian bay càng ngày càng dài, cậu ta gần như không thở nổi, nhưng cậu ta vẫn kiên trì.

“Có chút chính trực.” Liêu Như Ninh đang đánh nhau với Giải Ngữ Mạn ở trên mặt đất mà còn dành thời gian liếc mắt nhìn trên đó, trong lòng cũng có cái nhìn mới đối với người đến từ Sao Đế Đô này.

“Lúc đánh với tôi mà cọ phân tâm?” Giải Ngữ Mạn vô cùng bất mãn bèn đá thẳng về phía mông Liêu Như Ninh, lực của một cú này trực tiếp xuyên thấu qua cơ giáp, truyền đến trong đầu cậu.

Liêu Như Ninh bất ngờ không kịp đề phòng bèn gào lên một tiếng, ngay sau đó cậu bị Giải Ngữ Mạn đ è xuống mà đánh. Đến cuối thì mặt vùi vào trong cát nóng bỏng, ngày cả la cũng không la lên được.

Chân Giải Ngữ Mạn giẫm lên đầu Liêu Như Ninh, sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng “rầm”. Bà chợt quay đầu nhìn lại thì thấy Hoắc Tuyên Sơn trên không trung đã ngã thẳng cẳng.

“Bên trong là do nóng ngất hay là hết năng lượng?”

Hoắc Tuyên Sơn bò ra khỏi khoang cơ giáp, mặt đỏ bừng, cả người đầm đìa mồ hôi, quần áo cả người đã sớm ướt đẫm: “Hết năng lượng rồi.”

“Rất tốt.” Giải Ngữ Mạn thả chân để Liêu Như Ninh đi ra, “Thấy lá cờ xa xa kia không? Em mang theo cậu ta chạy đến chỗ lá cờ và quay lại lúc đến cuối. Bây giờ là 12 giờ trưa, tôi muốn em quay lại lúc 6 giờ chiều.”

Liêu Như Ninh vuốt mông đi ra khỏi khoang cơ giáp: “Cô ơi, em không đánh nhau với cậu ta trước để mau chóng hiểu rõ tình huống của đối phương?”

“Sau này có rất nhiều cơ hội, chạy ngay bây giờ!” Giải Ngữ Mạn đen mặt, khoanh hai tay và ra hiệu bọn họ nhìn sang bên cạnh, “Buộc dây đai mang thêm trọng lượng.”

Nhìn bọn họ rời đi, chợt Giải Ngữ Mạn nhận được một cuộc gọi là do Lê Trạch gọi tới: “Chuyện gì?”

Lê Trạch: “Sĩ quan huấn luyện của các tân sinh viên còn phải có thêm một người nữa, Hạng Minh Hóa cũng sẽ có mặt.”

Giải Ngữ Mạn cũng không ngạc nhiên: “Sĩ quan huấn luyện bắn súng cho sinh viên mới.”

“Không chỉ vậy, sau này Hạng Minh Hóa cũng sẽ giảng dạy ở trường, dẫn dắt sinh viên cấp A của trường quân sự.”

Lê Trạch nói ra lời này khiến Giải Ngữ Mạn nhíu mày: “Vì sao?”

“Chị cũng biết anh ấy luôn canh cánh về nguyên nhân phản bội ở Quân khu 11, cấp trên không muốn anh ấy tiến hành điều tra thêm. Mấy ngày trước anh ấy quá nóng, suýt nữa dẫn theo một đội chạy đến bên Quân Độc Lập, cho nên lần này bị giáng cấp để nhận kỷ luật.”

“Biết rõ.”

...

Ngày đầu tiên mà Liêu Như Ninh thậm chí còn không vào trường, cậu chạy trên sa mạc, miệng thì ăn đầy hạt cát. Đến cuối trở về được thì chỉ thấy Giải Ngữ Mạn mang theo máy bay biến mất, chỉ còn lại một lá cờ viết chữ: Đi trước một bước, tự mình các em đi về.

Hai người kiệt sức ngã xuống sa mạc, dựa người song song một chỗ và nhìn lên bầu trời.

“Nơi này nóng quá.” Hoắc Tuyên Sơn đưa tay ngăn cản nửa khuôn mặt của mình rồi bỗng nhiên nói.

“Dù sao nóng luôn tốt hơn lạnh, Sao Phàm Hàn đó mới không phải là nơi cho người ở..” Liêu Như Ninh Thuận miệng giẫm lên Sao Phàm Hàn.

“Cũng thế.” Hoắc Tuyên Sơn nhắm mắt lại, cảm nhận được sa mạc mang theo cơn oi nồng và gió lạnh lẽo.

Nói với cậu một câu này, Liêu Như Ninh bằng lòng nói chuyện chơi mấy câu cùng với Hoắc Tuyên Sơn: “Sao cậu không báo danh vào trường Đế Quốc? Tôi thấy năng lực của cậu không kém.”

Lúc trước ở giữa không trung, Hoắc Tuyên Sơn đã cho cơ giáp làm không ít động tác có độ khó cao.

“Muốn tới trường Damocles nhìn xem.”

Liêu Như Ninh đứng dậy phủi cát, cậu vươn tay ra nói với Hoắc Tuyên Sơn: “Đi thôi, nơi này lạnh rồi.”

Trong ánh hoàng hôn buông xuống trên sa mạc vàng in dấu hai bàn tay của hai thiếu niên nắm lấy nhau.

...

“Cho nên, tình cảm giữa mình cứ như vậy phai nhạt?” Trên tàu vũ trụ đi về, Liêu Như Ninh chất vấn Hoắc Tuyên Sơn, cậu đặt mông ngồi ở bên cạnh và nói thạt thương cảm, “Ở Sao 3212, ngày nào Vệ Tam cũng nhìn tớ lạnh căm.”

Hoắc Tuyên Sơn cúi đầu nhìn tay mình, trên đó có thêm một chiếc nhẫn.

“Lần sau nên dẫn tớ và Thành Hà cùng nhau đi chơi cho rồi.” Liêu

Như Ninh lầm bầm, “Hơn nữa tớ tuyệt đối thấy Ứng Tinh Quyết nọ cũng có thành kiến với tớ.”

Hoắc Tuyên Sơn vươn một tay ra và đặt nó ở trước mắt Liêu Như Ninh: “Thấy không?”

“Có chuyện gì vậy, tay cậu bị thương?” Liêu Như Ninh hỏi.

Hoắc Tuyên Sơn: “...”

“Chậc chậc, thế là thành công rồi?” Kim Kha đi ngang qua, cậu ấy nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay Hoắc Tuyên Sơn bèn cảm thán.

Liêu Như Ninh nhìn trái nhìn phải: “Hở?”

Kim Kha lắc đầu: “Cậu vẫn nên chơi chung với Ứng Thành Hà đi.”

Cho nên số liệu thống kê về tỷ lệ độc thân của chiến sĩ độc lập nào đó thực sự không sai, một nửa chiến sĩ độc lập được chỉ huy mang đi, dẫn đầu thoát khỏi hàng ngũ độc thân, nửa còn lại… không nói cũng được.

“Còn có 10 phút là đến Sao Huyễn Dạ, mọi người chuẩn bị hạ cánh.” Vệ Tam đi tới nhắc nhở.

Tất cả mọi người kiềm chế cảm xúc của mình, ai nấy đứng dậy.

Không giống như hạ cánh trong quân khu trong những năm trước, bây giờ mấy đội quân có xu hướng hạ cánh thẳng trong biển tinh thú, giết trực tiếp một đường và đi tới quân khu.

“Hành động.” Kim Kha đứng ở giữa, trong nháy mắt cửa khoang mở ra là Vệ Tam dẫn đầu lao ra.

Năm người dẫn đội chém giết tinh thú, một đường đi về phía quân khu, có đội chủ lực dẫn đầu, tuyện nhiên đám tinh thú này không phải là vấn đề.

Đến trước quân khu, mọi người thu cơ giáp lại. Vệ Tam cúi đầu để ý tay áo, bỗng nhiên như có cảm giác, cô nghiêng đầu nhìn về phía đối diện: Là người của Quân khu 5, Ứng Tinh Quyết đứng ở phía trước.

Cô giơ tay lên để lộ số lượng tinh thú thống kê trên quang não, nở nụ cười khiêu khích với anh.

Mười năm trôi qua, họ đã từng là những người bạn đầy tin tưởng luôn có nhau, đồng thời trong đó vẫn có lẫn vào sự cạnh tranh giữa các quân khu. Một số điều đã thay đổi, nhưng có một số chuyện lại chẳng bao giờ đổi thay.

- ----------

Nội dung từ **Chương 1** đến **Chương 337: Ngoại truyện 7: “có một số việc chưa từng thay đổi”**

Ebook tải miễn phí tại DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh